

Nhà Trẻ Hoàng Gia

Contents

Nhà Trẻ Hoàng Gia	7
1. Chương 1: Mở Đầu Hỗn Loạn	7
2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Công Chúa	9
3. Chương 3: Hoàng Huynh Tiêu Cảnh Dương	11
4. Chương 4: Lịch Sử Sai Khác	13
5. Chương 5: Ta Là Hoàng Cô Có?	15
6. Chương 6: Tiểu Thái Tử Đầu Tiên	17
7. Chương 7: Ai So Với Ai Đáng Yêu Hơn?	19
8. Chương 8: Giản Bút Tranh Liên Hoàn	21
9. Chương 9: Khách Không Mời Mà Đến	23
10. Chương 10: Cây Trâm Phượng Hoàng	25
11. Chương 11: Đột Kích Kiểm Tra	27
12. Chương 12: Thay Người	29
13. Chương 13: Đưa Người Tới Cửa	31
14. Chương 14: Bán Đứng Nhan Sắc	33
15. Chương 15: Ta Còn Ngày Mai !	35
16. Chương 16: Nhi Đồng Siêu Thiên Tài	37
17. Chương 17: Chính Thái Vs Chính Thái*	38
18. Chương 18: Ngược Đãi Trẻ Em	40
19. Chương 19: Sau Lưng Có Người	42
20. Chương 20: Vị Ương Cung	44
21. Chương 21: Người Sẽ Rất Xui Xẻo	46
22. Chương 22: Thần Linh Đàm Nguyệt Ly	48
23. Chương 23: Ta Sẽ Rất Xui Xẻo?	50
24. Chương 24: Ném Thẻ Vào Bình Rượu Phạt Rượu	52
25. Chương 25: Thần Hồ Kỳ Kỳ (thần Kỳ~)	54
26. Chương 26: Truy Cứu Trách Nhiệm~	56
27. Chương 27: Quả Nhiên Thực Không Hay Ho	58
28. Chương 28: Mặt Nạ	60
29. Chương 29: Nhập Cư Trái Phép	62
30. Chương 30: Ta Muốn Xuất Cung	64
31. Chương 31: Giác Mộng Nuôi Dưỡng Chính Thái	66
32. Chương 32: Đầu Thai Lần Thứ Hai	68
33. Chương 33: Phòng Ấm	70
34. Chương 34: Người Cũng Quá Xui Xẻo Đi !	72
35. Chương 35: Tư Liệu Hôn Nhân	74
36. Chương 36: Lý Tưởng Nhỏ Bé Của Tiểu Chính Thái	76
37. Chương 37: Trạch Nam Trạch Nữ	78
38. Chương 38: Hoàng Thái Hậu Triệu Kiến	80
39. Chương 39: Kiến Chương Cung	82
40. Chương 40: Một Tiểu La Ly	84

41. Chương 41: Tiểu Chính Thái Và Tiểu La Ly	86
42. Chương 42: Thái Phu Tử	88
43. Chương 43	90
44. Chương 44: Trăng Sáng Trên Cao	92
45. Chương 45: Mê Xé Giấy	94
46. Chương 46: Với Tư Cách Là Ngự Tỷ	96
47. Chương 47: Đông Nhạc Miếu	98
48. Chương 48: Xuất Các Dạy Học	100
49. Chương 49: Lạc Đường	102
50. Chương 50: Ngọc Bội	104
51. Chương 51: Sói Già	107
52. Chương 52: Đánh Người Rồi!	108
53. Chương 53: Sinh Bệnh !	110
54. Chương 54: Bắt Mạch Bằng Sợi Tơ	112
55. Chương 55: Xem Bệnh Bốc Thuốc	115
56. Chương 56: Lỗi Chính Tả	117
57. Chương 57: Người Thích Đâm Chọc Là Thái Tam Quốc	119
58. Chương 58: Nữ Tử Và Tiểu Nhân Đều Khó Dường	122
59. Chương 59: Người Là Tiểu Nhân? Cả Nhà Các Người Đều Là Tiểu Nhân!	123
60. Chương 60: Được Làm Vua Thua Làm Giặc	126
61. Chương 61: Thái Phó	128
62. Chương 62: Họ Và Tên	130
63. Chương 63: Học Bài?	132
64. Chương 64: Thư Đồng	134
65. Chương 65: Ta Muốn Chiều Cổ Người	136
66. Chương 66: Hậu Thuần	138
67. Chương 67: Nhan Như Ngọc	140
68. Chương 68: Phần Nộ	142
69. Chương 69: Cãi Nhau	144
70. Chương 70: Tỉnh Giấc	146
71. Chương 71: Bạn Chơi	148
72. Chương 72: Tâm Động Không Bằng Hành Động	151
73. Chương 73: Khi Dễ Người!	153
74. Chương 74: Ai Khi Dễ Ai A!	155
75. Chương 75: Nam Cung Sanh, Nam Cung Tiểu Sinh	157
76. Chương 76: Trạch Nam	160
77. Chương 77: Bạn Cũ	162
78. Chương 78: Tranh Đoạt Đứa Bé	164
79. Chương 79: Quan Điểm Thẩm Mỹ	166
80. Chương 80: Về Nhà? Không Có Cửa Đâu!	168
81. Chương 81: Ngã Bài	170
82. Chương 82: So Chiêu	172
83. Chương 83: Hoa Đào Hoa Đào	174
84. Chương 84: Công Tử Sanh	176
85. Chương 85: Tầm Lễ	178
86. Chương 86: Phân Biệt Thiện Ác	180
87. Chương 87: Tiểu Chính Thái Thứ Ba	183
88. Chương 88: Chơi Trốn Tìm	185
89. Chương 89: Sai Lầm	187
90. Chương 90: Phòng Học Ở Nhà Trẻ	189
91. Chương 91: Giả Dạng	193
92. Chương 92: Tiết Học Đầu Tiên	195
93. Chương 93: Nghỉ Ngơi Giữa Giờ Học	197
94. Chương 94: Ý Tưởng	200

95. Chương 95: Cách Làm Lễ Gặp Mặt Mới	202
96. Chương 96: Tiến Hành Dự Dỗ	204
97. Chương 97: Thất Sách	206
98. Chương 98: Hiểu Lâm Bộc Phát	209
99. Chương 99: Trèo Cây	210
100. Chương 100: Sờ Cá	212
101. Chương 101: Cung Minh Quang	214
102. Chương 102: Lời Đồn Đãi Chuyện Nhảm	216
103. Chương 103: Hối Hận	218
104. Chương 104: Lòng Đế Vương	220
105. Chương 105: Đi Học! Là Muốn Nghe Giảng Thật Tốt!	223
106. Chương 106: Tan Học! Muốn Đi Chơi Thật Vui!	225
107. Chương 107: Cảm Tình	227
108. Chương 108: Giáo Viên	229
109. Chương 109: Phân Phối Chọn Người	231
110. Chương 110: Sư Tử Hà Đông Gầm	234
111. Chương 111: Giáo Viên Âm Nhạc	236
112. Chương 112: Một Ngày Ở Nhà Trẻ	238
113. Chương 113: Sinh Nhật	240
114. Chương 114: Ngoài Ý Muốn	242
115. Chương 115: Cãi Nhau	245
116. Chương 116: Nói Hết	247
117. Chương 117: Thành Viên Mới	249
118. Chương 118: Tiểu Thái Tử Thứ Tư	251
119. Chương 119: Âm Dương Yêu Đồng	254
120. Chương 120: Abe	256
121. Chương 121: Trung Thành Đền Nợ Nước	259
122. Chương 122: Áo Thuật	261
123. Chương 123: Lò Đuôi	263
124. Chương 124: Khách Không Mời Mà Đến	266
125. Chương 125: Biết Chữ	268
126. Chương 126: Đánh Nhau À? Đó Là Chuyện Cơm Bữa!	270
127. Chương 127: Đầu Hàng Ủ? Chẳng Qua Là Bất Đắc Dĩ Thôi!	272
128. Chương 128: Tin Tức	275
129. Chương 129: Lan Vị Phường	277
130. Chương 130: Du Xuân	279
131. Chương 131: Tìm Người	281
132. Chương 132: Sát Thủ	283
133. Chương 133: Người Là Ai?	285
134. Chương 134: Nói Đùa Sao!	288
135. Chương 135: Lựa Chọn	290
136. Chương 136: Lời Thề	292
137. Chương 137: Sát Gái	294
138. Chương 138: Cướp Người Kia Cướp Người Kia!	296
139. Chương 139: Ta Chính Là Muốn Cướp!	298
140. Chương 140: Bị Bệnh	300
141. Chương 141: Bệnh Truyền Nhiễm	303
142. Chương 142: Đo Chiều Cao Trên Tường	305
143. Chương 143: Mẫu Thân	307
144. Chương 144: Khúc Mắc	309
145. Chương 145: Gặp Lại	311
146. Chương 146: Quả Đào	313
147. Chương 147: Hai Người Ở Cung Minh Quang	316
148. Chương 148: Đôi Mắt Bị Nguyên Rửa	318

149. Chương 149: Gốc Thiên Hạ	320
150. Chương 150: Nhật Được Hai Song Sinh Đáng Yêu	322
151. Chương 151: Vấn Đề Xưng Hô	324
152. Chương 152: Vấn Đề Thân Phận	326
153. Chương 153: Có Đau Răng Không?	328
154. Chương 154: Trốn Tránh	330
155. Chương 155: Bàn Đu Dây	332
156. Chương 156: Đạo Cụ	334
157. Chương 157: Sự Kích Thích	336
158. Chương 158: Thí Nghiệm	338
159. Chương 159: Tình Cảm Không Tầm Thường	340
160. Chương 160: Thị Uy	342
161. Chương 161: Ly Nước Trái Cây	344
162. Chương 162: Chơi Cờ	347
163. Chương 163: Bùa	350
164. Chương 164: Huyền Tung Đạo Trưởng	352
165. Chương 165: Gặp Lại Cổ Nhân	354
166. Chương 166: Mặt Thật	356
167. Chương 167: Từ Mới “khủng Hoảng Kinh Tế”	358
168. Chương 168: Nhà Họ Trầm	360
169. Chương 169: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động	362
170. Chương 170: Vấn Đề Và Đáp Án	364
171. Chương 171: Đau Lòng	367
172. Chương 172: Câu Đối “sĩ Nông Công Thương Giác Trưng Vũ?”	369
173. Chương 173: Ép Duyên	371
174. Chương 174	373
175. Chương 175: Tiểu Chính Thái Thứ Năm	375
176. Chương 176: Bất Ngờ	377
177. Chương 177: Đầu Bếp	379
178. Chương 178: Cuộc Thi	381
179. Chương 179: Rất Kỳ Lạ	384
180. Chương 180: Giao Đầu	386
181. Chương 181: Cổ Tình	388
182. Chương 182: Nước Trà	390
183. Chương 183: Kẻ Ác Cáo Trạng Trước	392
184. Chương 184: Đông Người	395
185. Chương 185: Toàn Tâm Toàn Ý	397
186. Chương 186: Khôn Thi Sống Mống Chết	399
187. Chương 187: Thẩm Khúc Ngọc	401
188. Chương 188	403
189. Chương 189: Bỏ Lỡ	405
190. Chương 190: Từ Đường Thẩm Gia	407
191. Chương 191: Thần Bí	409
192. Chương 192: Lan Vị Phường	411
193. Chương 193: Ly Nước Ngọc Lưu Ly	414
194. Chương 194	416
195. Chương 195: Điện Y Lan Cửa Mai Phi	418
196. Chương 196: Mai Phi	420
197. Chương 197: Máy Bay Giấy	422
198. Chương 198: Yến Tiệc Ngày Hè	424
199. Chương 199: Thám Hiểm	426
200. Chương 200: Cung Trường Tín	428
201. Chương 201	430
202. Chương 202: Kịch Bản Cuối Cùng	431

203. Chương 203: Yến Hội	433
204. Chương 204: Đóng Thế Vai	435
205. Chương 205: Điểm Tâm	437
206. Chương 206	439
207. Chương 207: Đến Tột Cùng Ta Yêu Ai?	441
208. Chương 208: Hồi Hận	443
209. Chương 209: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người	445
210. Chương 210: Đã Lâu Không Gặp	447
211. Chương 211: Yến Hội Mê Hoặc	449
212. Chương 212: Tiểu Long Nữ	451
213. Chương 213: Chuyện Hôn Nhân	453
214. Chương 214: Cảm Ơn Người	455
215. Chương 215	457
216. Chương 216: Trách Phạt	459
217. Chương 217: Uống Rượu	461
218. Chương 218: Khúc Mắc	463
219. Chương 219	465
220. Chương 220	467
221. Chương 221	470
222. Chương 222	472
223. Chương 223	474
224. Chương 224	476
225. Chương 225: Cha Cùng Con Gái	478
226. Chương 226: Thuốc	480
227. Chương 227	482
228. Chương 228: Mâm Mồng Hoài Nghi	484
229. Chương 229: Bảo Hộ	486
230. Chương 230: Hạ Hầu	488
231. Chương 231: Quỷ Khóc Nhè	490
232. Chương 232: Khuyên Bảo	492
233. Chương 233: Thân Phận	494
234. Chương 234: Lời Nói Thật	496
235. Chương 235: Anh Tranh Tôi Đoạt	498
236. Chương 236: Đừng Nói Chuyện Với Người Rồi!	500
237. Chương 237: Hứa Nguyện	502
238. Chương 238: Tiểu Xiếc	504
239. Chương 239	506
240. Chương 240: Ngã Bài	508
241. Chương 241: Đánh Cuộc	510
242. Chương 242: Từ Ghép Hán Ngữ	513
243. Chương 243	515
244. Chương 244: Lời Dạy Của Tổ Tiên	517
245. Chương 245: Độc Cô Phiệt	519
246. Chương 246: Tinh Anh Giáo Dục	521
247. Chương 247: Đế Sư	523
248. Chương 248: Độc Cô Phiệt Lão Chủ	525
249. Chương 249: Mũ Bảo Hiểm	527
250. Chương 250: Ngoài Ý Muốn Đạt Thành	529
251. Chương 251: Nội Tình	530
252. Chương 252: Nghi Vấn	532
253. Chương 253: Giáo Viên Dạy Thay	535
254. Chương 254: Dùng Tiền Để Đổi Đồ Chơi Bằng Đường	537
255. Chương 255: Nhẹ Một Chút Hay Là Nặng Một Chút?	539
256. Chương 256: Làm Công	541

257. Chương 257:	Cải Lộn	543
258. Chương 258:	Đáng Thương Thay Tấm Lòng Bao La Của Cha Mẹ	545
259. Chương 259:	Vô Công Tâm Pháp	547
260. Chương 260:	Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi	549
261. Chương 261:	Ánh Trăng Trên Bầu Trời	551
262. Chương 262:	Sinh Nhật Vui Vẻ	554
263. Chương 263:	Tai Vách Mạch Rừng	556
264. Chương 264:	Hòa Thân	558
265. Chương 265:	Thuốc Chống Nắng	560
266. Chương 266:	Gạch Chéo	562
267. Chương 267:	Bất Hoà	564
268. Chương 268:	Cập Kê	566
269. Chương 269:	Tình Bạn Và Tình Thân	568
270. Chương 270:	Lễ Ngừ Lang Chúc Nữ	570
271. Chương 271:	Công Viên Trò Chơi Hoàng Gia	572
272. Chương 272:	Quà Mừng Sinh Nhật	574
273. Chương 273:	Thất Đức	576
274. Chương 274:	Đi Học	578
275. Chương 275:	Học Nữa, Học Mãi	580
276. Chương 276:	Ta Thích Đây, Không Phải Huynh	582
277. Chương 277:	Nắm Chặt Tay Nhau	584
278. Chương 278:	Chòm râu Dài	587
279. Chương 279:	Tội Phản Bội Tổ Quốc	589
280. Chương 280:	Đến Tột Cùng Có Bao Nhiêu Tiền	591
281. Chương 281:	Huyết Quang Tai Ương	593
282. Chương 282:	Long Cung Các	595
283. Chương 283:	Mùa Thu Mùa Đại Hội Thể Dục Thể Thao	597
284. Chương 284:	Điền Kì Đua Ngựa	599
285. Chương 285:	Nhè Nhẹ Chút Có Được Không?	602
286. Chương 286:	Bịp Bợm Nhảy Cao	604
287. Chương 287:	Ai Là Quán Quân?	606
288. Chương 288:	Thành Tích Cuối Cùng	609
289. Chương 289:	Đồng Hải Thanh	611
290. Chương 290:	Bí Mật Năm Đó	613
291. Chương 291:	Thân Thế U Mê?	615
292. Chương 292:	Khu Vực Săn Bắn Của Hoàng Gia	617
293. Chương 293:	Sơ Hở	619
294. Chương 294:	Đấu Tranh Gay Gắt	621
295. Chương 295:	Bút Long	623
296. Chương 296:	Cung Tên	625
297. Chương 297:	Đi Săn	627
298. Chương 298:	Sói Tới Rồi!	629
299. Chương 299:	Lời Tiên Đoán	631
300. Chương 300:	Bị Đâm Sau Lưng	632
301. Chương 301:	Cái Chết	634
302. Chương 302:	Sự Sống	637
303. Chương 303:	Đồng Hải Thanh	638
304. Chương 304:	Vì Ai	640
305. Chương 305:	Có Gì Cứ Nói	642
306. Chương 306:	Phản Kích	643
307. Chương 307:	Tướng Mạo	645
308. Chương 308:	Hoàng Hậu	647
309. Chương 309:	Ai Là Người Chơi Cờ?	649
310. Chương 310:	Ai Chỉ Huy?	650

311. Chương 311: Rượu Độc	652
312. Chương 312: Ai Thắng Ai?	654
313. Chương 313: Ngọc Thạch Câu Phần	655
314. Chương 314: Biến Thiên	657
315. Chương 315: Hoàng Hậu Của Ta	658
316. Chương 316: Ta Không Tin	660
317. Chương 317: Tờ Giấy	662
318. Chương 318: Nhìn Lá Rụng Là Biết Mùa Thu Đến	663
319. Chương 319: Thân Thế	665
320. Chương 320: Chiếc Hộp Báu Thời Gian	667
321. Chương 321: Đại Kết Cục	669

Nhà Trẻ Hoàng Gia

Giới thiệu

Các vị đại thúc các đại ca trong triều , đem con cái các của các người giao cho bản công chúa giáo dục

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-tre-hoang-gia>

1. Chương 1: Mở Đầu Hồn Loạn

Edit: Penguin95

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y ngọ ngoáy mở hai mắt ra, liền nhìn đến trên đỉnh đầu có tượng điêu khắc gỗ hoa văn đẹp dễ quý giá.

Kỳ quái, nàng được người cứu sao? Ở trên đường nàng bị xe đụng vào, cùng trong nháy mắt cảm thấy toàn thân đau xót, lúc ấy nàng thật sự cho là mình cứ như vậy đã chết.

Nhưng là cho dù là bệnh viện, cũng không có bố trí xa xỉ như vậy đi?

Tiêu Tử Y chuyển động đôi mắt nhìn ngó xung quanh quan sát tình hình nhưng càng xem càng kinh hãi.

Đây là địa phương nào?

Thân thể chậm rãi khôi phục lại, Tiêu Tử Y tinh tường cảm thấy cả người vô lực, mà cũng không phải bộ dạng đã trải qua tai nạn xe cộ. Nàng tròn to hai mắt, thử ở trong ánh sáng u ám phân biệt chính mình đến tột cùng đang ở chỗ nào.

Trướng mạn thêu hoa tinh mỹ, cái bàn cũng được khéo léo tạo ra, gia cụ bắt chước kiểu Trung Quốc, còn có mùi đàn hương lượn lờ ở trong không khí không một không biểu hiện Tiêu Tử Y chỗ địa phương không bình thường.

Tiêu Tử Y đóng hai mắt, ném thử làm ình tỉnh táo lại.

Nàng bây giờ là ở nơi nào?

Trí nhớ giống như thủy triều xông lên đầu, Tiêu Tử Y nhớ tới nàng hôm nay vốn là muốn đi gặp Ngô luật sư, thương thảo sau khi nàng tốt nghiệp đại học thì như thế nào kế thừa di sản cha mẹ, kết quả thời điểm nàng vừa vận đi tới đường cái đã bị một chiếc xe hơi tông mạnh.

Tiêu Tử Y không muốn suy nghĩ sau lưng chuyện này có phải hay không nhóm bác và thúc thúc của nàng gỡ trừ. Tuy rằng nhà bọn họ tài Bạc Vạn, nhưng là không ai ở thời điểm nàng chín tuổi mất đi song thân thu dưỡng nàng, nhưng là có nên không phát rồ đến nỗi mua người giết nàng đi?

Nàng luôn luôn lớn lên tại cô nhi viện, thường thấy trên đời thân tình bị thương, nhưng là thời điểm tự mình trải qua lại như thế nào cũng không nguyện ý thừa nhận điểm ấy.

Đúng, hẳn là chính nàng không cẩn thận. Tiêu Tử Y mở hai mắt ra, đập vào mi mắt vẫn là kiểu phòng giả cổ xa hoa. Không phải là người thúc thúc hoặc bác nào của nàng sau khi nàng thương thế lành tiếp nàng về nhà đi? Nhưng là nàng chưa nghe nói trong số bọn họ có người đem biệt thự trang hoàng thành hoàng cung cổ đại xa hoa.

Sau khi Tiêu Tử Y nghĩ thông suốt, tâm tình trở nên khoái trá không ít. Nàng mắt không nhỏ khí lực từ trên giường ngồi dậy, sau đó liền ngơ ngác nhìn mình tóc dài đến mức vừa cúi đầu tóc đã chạm đến hông.

Choáng váng! Nàng nhớ rõ tóc của nàng mấy ngày hôm trước bởi vì trời nóng nực vừa mới đi cắt tóc, như thế nào lập tức đã dài như vậy rồi? Chẳng lẽ nàng bởi vì tai nạn xe cộ biến thành người sống đời sống thực vật sao?

Tiêu Tử Y nâng tay muốn đem màn che trước mặt vén lên, kết quả tay nàng đến trước mặt liền ngây dại.

Đôi tay này cũng không phải tay nàng, ngón cái nàng mới trước đây lưu lại vết sẹo thể nhưng biến mất không còn một mảnh. Đôi tay này tinh tế thon dài, không có bất kỳ một chỗ vết sẹo.

“Công chúa! Người đã tỉnh?” Một giọng nữ thanh thúy truyền từ bên cạnh đến, làm Tiêu Tử Y theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lại.

Đó là một nữ tử cho rằng là cung nữ, đang cầm một chậu nước trong đi đến. Khuôn mặt tuấn tú, dáng người nhẹ nhàng, trên mặt khó nén kinh ngạc.

Tiêu Tử Y nghĩ rằng nàng so với nàng càng kinh ngạc, nhưng là nàng biết trong lòng khủng hoảng nửa điểm cũng không thể lộ ra ngoài, cho nên chỉ có thể nhìn thẳng đối phương, mặt không chút thay đổi.

“Công chúa”? Tiêu Tử Y trong lòng tiêu hóa cái danh từ này. Nàng trợn mắt mở hai mắt như thế nào, thân thể thay đổi một cái, địa điểm thay đổi một cái, thân phận cũng thay đổi một cái?

Chẳng lẽ nàng sau khi chết linh hồn xuyên qua? Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến cái danh từ này, liền nhìn đến cung nữ kia đã muốn đứng ở trước giường của nàng, trên mặt mỉm cười biểu tình thật là kỳ quái.

Di? Nàng không phải công chúa mà là cung nữ sao? Như thế nào lại dùng ánh mắt loại này? Tiêu Tử Y vừa định mở miệng hỏi ra tiếng, liền nhìn đến trước mắt hàn quang chọi lóe, trực giác hướng bên cạnh ngưỡng(tránh) đi.

Một phen lợi nhận đâm vào chỗ nàng vừa mới ngồi, Tiêu Tử Y không dám tin tưởng lớn hai mắt, đây cũng là sao lại thế này?

“Ha ha, công chúa, đừng trách nô tỳ hạ độc thủ. Nếu người ngoan ngoan chết dưới tác dụng của thất độc tán, cũng không cần nô tỳ như thế.” Đây cung nữ không nhanh không chậm nói, trên mặt tất cả đều là lâm vào thần sắc điên cuồng.

Tuy rằng Tiêu Tử Y ý nghĩ vẫn còn mơ hồ, nhưng nhìn đến hung khí trước mắt vẫn có thể biết nàng hiện tại chính bản thân đang ở chỗ nguy hiểm.

Nhưng là không đúng! Nàng không phải công chúa sao? Nơi này không phải là hoàng cung sao? Vì sao còn có người muốn ám sát ở trước mặt nàng? Hơn nữa nghe lời của nàng, lần trước còn hạ độc thủ với nàng?

Cung nữ nhìn Tiêu Tử Y hé mở môi son muốn mở miệng nói chuyện, liền cười nguy nguy hiểm hiểm nói: “Muốn nói chuyện nói không nên lời đi? Thất độc tán đã cướp đi thanh âm của ngươi, tạm thời cho ngươi phát không ra tiếng, sau đó chậm rãi cho ngươi ở thống khổ trong hôn mê chết đi. Không biết vì sao ngươi cứ nhiên hồi tỉnh lại đây, thật là làm cho ta giật mình. Bất quá không cần sợ, nô tỳ đưa công chúa ra đi trước, mình cũng sẽ lập tức đi theo sau.”

Choáng váng! Thực mất đi nàng lời nói này nói được không nhanh không chậm, nói như thế nào xuất khẩu a?

Tiêu Tử Y thừa dịp nàng đang đắc ý, liền dùng chân đá văng cổ tay của nàng ra, từ trên giường lăn đi xuống. Một chút giương, Tiêu Tử Y mới biết được thân thể của nàng hẳn đã muốn suy yếu đến mức nào rồi, căn bản ngay cả đứng đều không vững, càng khỏi nói nàng bắt chước dùng Tiệt Quyền Đạo ngăn trở công kích của đối phương.

Cho nên hẳn chỉ có hướng ngoài cửa chạy, đến gian lại bị Dao Phong (lưỡi dao) ngăn cản quệt làm bị thương cổ tay tay phải. Máu theo cánh tay của nàng liền hướng hạ lưu trôi, Tiêu Tử Y cắn răng không để ý tới.

Nàng như thế nào xui xẻo như vậy? Vốn sắp tốt nghiệp đại học, nàng có thể tiếp nhận tập đoàn tài chính của cha mẹ thì có thể thi thố tài năng, tương lai một mảnh quang minh (tươi sáng). Kết quả trong một đêm trở nên chật vật như thế, đây rốt cuộc là sao lại thế này?

Bất quá may mắn cung nữ đáng giận này cũng không có võ công, giờ chủ thủ cũng là mò mẫm thống đảm loạn, Tiêu Tử Y nếu không phải thân thể suy yếu tới cực điểm, đã sớm tóm lấy chủ thủ của nàng đem đến đây.

Ở bên trong giấy dựa, Tiêu Tử Y bị buộc đến trong một góc phòng, nơi đó có một cái gương đồng rất lớn. Tiêu Tử Y vừa quay đầu liền nhìn đến hé ra gương mặt rất mơ hồ, dọa nàng nhảy dựng. Nhưng là nhìn kỹ mới biết được còn giống như là mặt của chính nàng, chính là gương đồng so với thủy ngân kính mà nói mơ hồ không chỉ vài lần.

Nàng ngậy người mất một lúc, nhìn đến phản xạ trong gương đồng thấy được chủ thủ giờ lên cao phía sau lưng, ở thời điểm sắp đâm lại bị một bàn tay chặt chẽ cầm lấy.

Theo sau chính là một tiếng kêu sợ hãi của cung nữ, ngoài phòng âm thanh như là bị đột nhiên mở ra, tiếng người ồn ào loạn thành nhất đoàn.

“Tử Y! Ngươi vẫn khỏe chứ?” Một cái tay ấm áp bưng lấy cổ tay phải đổ máu của nàng, thanh âm lo lắng theo sau vang lên.

Không tốt, tuyệt không hảo! Tiêu Tử Y biết mình hẳn là tạm thời an toàn, lúc này nhìn cổ tay áo đã bị máu tươi nhuộm đỏ, vừa trông thấy máu là căn bệnh choáng của nàng lập tức tái phát, trực tiếp té xỉu ở trong lòng ngực phía sau.

2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Công Chúa

Edit:Pinguin95

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y, năm nay hai mươi hai tuổi, dự bị tốt nghiệp đại học. Chín tuổi khi song thân bởi vì tai nạn xe cộ qua đời, không có một người nào, không có một người thân thích nào nhận thu dưỡng nàng, cho nên bị ném đến cô nhi viện, ngày thường cuộc sống đều dựa vào học bổng cùng công việc làm thêm.

Phụ mẫu nàng vốn là người rất nổi danh trong giới tài chính, di chúc thượng viết đợi cho Tiêu Tử Y thuận lợi tốt nghiệp đại học sau là được kế thừa công ty cổ phần tập đoàn tài chính của gia đình. Đáng tiếc, ngay tại đêm trước khi Tiêu Tử Y tốt nghiệp, lịch sử như là tái diễn, nàng cùng song thân nàng giống nhau, điều gặp một tai nạn xe cộ.

Chờ thời điểm Tiêu Tử Y khôi phục tri giác, loáng thoáng nghe thấy âm thanh có người thấp giọng giận dữ mắng mỏ. Cái thanh âm này giống như theo chỗ thật xa truyền đến, lại giống như đang vang lên bên tai nàng.

Cổ tay đau nhức lập tức rơi vào bên trong đầu óc của nàng, kích thích nàng lập tức nhớ tới chuyện phát sinh phía trước.

Đúng rồi, nàng ở một địa phương rất kỳ quái, gặp một người thật kỳ quái, còn muốn giết nàng.

Cảm giác đau đớn này là không không phải giả, Tiêu Tử Y ý thức được chuyện phát sinh kia hết thấy cũng không phải đang nằm mơ, cung nữ kia muốn giết nàng, nụ cười ác ý rành mạch từng lần một tái hiện lại trong đầu nàng.

Nguyên lai đây là sát khí.

Tiêu Tử Y nhớ tới một tuần trước một người bác từng mời nàng đến làm khách trong nhà, bắt tại trên mặt hẳn chính nụ tươi cười kia cùng nụ tươi cười của cung nữ này không có sai biệt lắm.

Trái tim như là bị châm hung hăng đâm hạ xuống, nàng đau đến giống như không thở nổi. Tình cảnh sự cố hôm đó cũng dần dần nhớ lại.

Đúng vậy a, rõ ràng thời điểm đi qua đường cái nàng đã tuân thủ đúng luật giao thông, cũng không có vượt đèn đỏ. Hơn nữa chiếc xe kia cũng không giống là mất đi không chế, mà là có ý thức thẳng hướng nàng đánh tới.

Nguyên lai, ngu nhất vẫn là nàng.

Tiêu Tử Y ngay cả hít thở cũng khó khăn, nhưng là trong phòng thanh âm kia vẫn là không ngừng mà truyền vào tai nàng.

“Hoàng thượng, hung thủ đã uống thuốc độc tự sát, trên người trừ bỏ chủ thủ không có bất kỳ vật phẩm nào khác, bọn thần tính điều tra theo người nhà của hắn” Một thanh âm nơm nớp lo sợ vang lên.

“Nhanh đi. Trong vòng 7 ngày nếu tra không được cái gì, đưa đầu tới gặp trẫm.” Ngự khí ra lệnh quen thuộc cùng thân phận tự xưng, chủ nhân của thanh âm này hẳn là vua của một nước.

Tiêu Tử Y nghe vậy thở dài một hơi. Có công chúa dĩ nhiên là hắn là có hoàng thượng. Chính là chuyện này có chút rất thái quá rồi, khiến nàng không thể nhận. Chẳng lẽ nàng thật sự xuyên qua? Hơn nữa công chúa này trùng hợp cũng gọi là Tử Y?

“Hoàng thượng, công chúa giống như tỉnh.” Một thanh âm già nua theo biên giường của nàng truyền đến, theo sau đó là thanh âm có người bước nhanh đi đến trước mặt nàng.

Tiêu Tử Y thấy không thể dấu diếm mỗi nữa, lông mi chớp động vài cái, chậm rãi mở to mắt.

Vừa ánh vào mi mắt nàng, chính là một đôi ánh mắt uy nghiêm trung mang theo thân thiết. Ngồi trước giường nàng, là một y quan đẹp đẽ quý giá, xem tướng mạo là nam tử trung niên khoảng 40,50 tuổi. Hắn bộ mặt anh tuấn, không giận mà uy. Hai tóc mai thêm sương nhưng không tăng thêm thái độ già cả mà càng giúp hắn tăng thêm thành thực mị lực cùng uy nghiêm khiếp người.

Tiêu Tử Y cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nhất thời hé mở môi ngu ngơ nhìn người này. Người này có phải là hoàng thượng trong miệng bọn họ?

Ở bên Thái y bắt gặp ánh mắt lạnh lùng hoàng đế hướng hắn xem, không cần hắn mở miệng hỏi, liền vội vàng cúi đầu trả lời: “Công chúa trúng thất độc tán, tuy rằng ăn xong thuốc giải độc của cự thần, nhưng là hắn là lượng thuốc có vấn đề tạm thời vẫn không thể mở miệng nói chuyện. Hoàng thượng xin yên tâm, không quá mười ngày độc trong cơ thể công chúa sẽ thanh sạch sẽ.”

Tiêu Tử Y trước thả lỏng khối tảng đá lớn trong lòng, không thể nói chuyện có thể né qua rất nhiều vấn đề, nàng có thể mượn cơ hội để biết rõ ràng rốt cuộc là sao lại thế này. Đang cúi đầu trầm ngâm, trên đỉnh đầu một mảnh ấm áp truyền đến, một bàn tay to lớn chậm rãi vỗ về ôn nhu mái tóc dài của nàng.

“Hài tử của ta, người chịu khổ rồi.” Cái thanh âm kia chậm rãi nói, ẩn chứa nồng đậm quan tâm.

Tiêu Tử Y cái mũi đau xót, rớt cuống không chế không nổi lệ dâng lên trong khóe mắt nháy mắt liền rớt xuống.

Đã bao nhiêu năm, nàng liền ngóng nhìn phụ thân có thể vượt đầu nàng như vậy, nói một câu như vậy. Nếu đây là mộng, xin đừng khiến cho nàng tỉnh lại.

“Hoàng huynh người đang hạ triều sau sẽ tới thăm người, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Tiêu Tử Y sửa sang lại hảo tâm tình, vụng trộm quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy trong phòng trừ bỏ vài cái quan viên lớn tuổi, cũng chỉ có một người tuổi còn trẻ.

Người này mày kiếm mắt sáng, khoảng 20 tuổi. Mặt mày có vài phần tương tự hoàng thượng, lại cả người lộ ra hơi thở tao nhã. Nhưng là vẻ mặt của hắn nghiêm túc dị thường, theo quy củ hướng nàng nở nụ cười.

Tiêu Tử Y lặng yên hướng hắn gật gật đầu, trong lòng vẫn là tràn đầy đề phòng. Nàng đã muốn đối mặt với cái chết hai lần rồi, lần này không bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

Vỗ về cái trán Tiêu Tử Y, bàn tay lớn còn lại mềm nhẹ lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng rơi xuống, chủ nhân của cái tay kia thân nhiên nói: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện này.”

Lặng yên, hậu cung như chiến trường, Tiêu Tử Y tâm cũng không có bởi vì hoàng đế những lời này mà cảm thấy thoải mái. Đối phương chính là không muốn sống đi ám sát nàng, lấy mạng đổi mạng cũng phải tất yếu mời nàng rời khỏi thế giới này. Thân phận nàng cứ như vậy làm cho người ta khó chịu sao? Bất quá nàng cần gấp biết rõ ràng nàng tại sao lại đến nơi này, đáng tiếc không ai có thể cho nàng đáp án.

Hoàng đế cùng hoàng huynh nàng lại ngồi trong chốc lát, phân phó Thái y đi xuống kê đơn thuốc phương, hảo hảo chiếu cố nàng, sau liền đứng dậy rời đi.

Tiêu Tử Y lẳng lặng yên nhắm mắt lại, nghe trong nhà có một đám người đi ra ngoài, sau đó bên trong lại từ từ khôi phục yên tĩnh.

Nàng là nhờ vị hoàng huynh kia cứu sao? Nhưng là vì sao thật khéo hắn lại phát hiện ra? Hơn nữa vừa rồi vẻ mặt của hắn cũng rất kỳ quái như là đang ẩn nhẫn cái gì.

Tiêu Tử Y nghĩ một lát đã cảm thấy mệt, cả người mỗi mệt muốn tiếp tục mê man, nhưng là cổ tay phải truyền đến cảm giác đau nhức khiến thần kinh nàng thanh tỉnh. Thế cho nên âm thanh cửa gỗ bị người đẩy ra đều nghe được nhất thanh nhị sở(một cách rõ ràng).

Là ai? Tiêu Tử Y mở hai mắt ra, xuyên thấu qua rèm cửa vừa vặn nhìn người vừa mới rời khỏi chính là vị hoàng huynh kia đang đứng ở trong phòng quay người ra ngoài cửa nhìn chung quanh trong chốc lát, sau đó tay chân nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, xoay người hướng nàng đi tới.

Choáng váng! Chẳng lẽ hắn chính là người chủ sự phía sau sao? Lần trước không thành công nên lần này tự mình đến?

3. Chương 3: Hoàng Huynh Tiêu Cảnh Dương

Edit: Penguin95

beta: A tử

Tiêu Tử Y hoảng sợ mở to hai mắt, nhìn vị hoàng huynh bước nhanh về hướng nàng, lập tức tính phản xạ ngồi dậy hướng phía giữa giường.

Soái ca hoàng huynh không dự đoán được Tiêu Tử Y đề phòng như thế, dừng bước lại ngu ngơ nhìn.

Tiêu Tử Y cùng hai người bọn họ hai mắt nhìn nhau. Di? Chẳng lẽ nàng tính toán sai rồi?

“Tử Y, người chẳng lẽ ngay cả ta cũng không tin sao? Ta là Cảnh Dương ca ca của người a! Mới vừa rồi phụ hoàng ở trong này, ta không dám nói nhiều. Hiện tại cố ý quay lại tới thăm người.” Tiêu Cảnh Dương vẻ mặt đau lòng, mày kiếm kết thành một chỗ, âm trầm nhìn cổ tay phải Tiêu Tử Y bị băng bó tầng tầng.”Tử

Y người yên tâm, ta sẽ tìm ra đến tột cùng là ai muốn hại người, sau khi tìm được tuyệt không khinh xuất tha thứ!”

Tiêu Cảnh Dương trên người phát ra khí thế không giống như là giả vờ, phòng trong độ ẩm lập tức giảm xuống vài lần, rất có vài phần tư thế của phụ hoàng hần. Hần giống như là sợ Tiêu Tử Y cự tuyệt, chậm rãi đi đến giường của nàng ngồi xuống, hai mắt thân thiết dừng ở trên người nàng.

Mà Tiêu Tử Y lại bĩu môi một cái sau khi từ biệt tránh đi tầm mắt của hần, nàng lần này sẽ không dễ dàng tin tưởng người bên ngoài nữa, cho dù hần làm thế nào lấy lòng nàng cũng vô dụng. Lúc trước thời điểm người bác kia lừa nàng cũng nói thiệt nhiều hối hận, còn có sửa chữa lời mà nói..., nàng lúc ấy đều nhất nhất tưởng thật.

Kết quả đâu?

Tiêu Cảnh Dương nghĩ tưởng Tiêu Tử Y kinh hách quá độ, ngược lại càng thêm áy náy nói: “Tử Y, trước đây ta đã đáp ứng vân di hảo hảo bảo hộ người, kết quả lúc người bốn tuổi bị tặc nhân bắt đi, ta lại cái gì đều không làm được. Mười năm sau thật vất vả đem người tìm trở về, kết quả tiến cung không đến mười ngày lại làm ra loại sự tình này.” Tướng mạo của hần vốn là ôn nhuận như ngọc, lúc này cúi đầu tự trách, giống nhau cùng mới vừa rồi cái kia khí thế phi phạm nhân thay đổi một cái gương mặt bình thường.

Tiêu Tử Y đột nhiên phát hiện mặc dù không thể nói lời nào nhưng lại có thể thu thập rất nhiều tin tức. Nguyên lai thân phận của nàng mới là như vậy , , chẳng lẽ là phiên bản còn X canh cách? Bất quá không đúng, chuyện này xem ra có vẻ phức tạp hơn nhiều. Cái kia vân di. Chẳng lẽ là mẹ ruột của nàng?

(A Tử: X cách cách ở đây chắc nói giống như hoàn cảnh giống hoàng châu cách cách í)

Mới vừa rồi độ ẩm trong lòng bàn tay phụ hoàng còn lưu lại ở trên trán nàng, làm cho Tiêu Tử Y thực hoài niệm. Trong thế giới này, nàng có thể có cha mẹ sao?

Bất quá thân thể này mới mười bốn tuổi? Trách không được nàng nhìn bộ dáng của mình trong gương đồng có chút quen thuộc lại có chút xa lạ.

Nhưng là nàng dù thế nào bị người oán hận, cũng sẽ không muốn tới làm cho người ta mạo hiểm giết đến giết nàng đi? Nàng cũng không phải nam tử, chỉ là khi còn bé nàng là vị công chúa bị bắt cóc mà thôi, không có tranh quyền đoạn vị a!

“Ta đi tìm mẫu hậu nhờ nàng chọn lựa hai cung nữ gia thế trong sạch lại đây, Tử Y người đừng lo lắng.” Tiêu Cảnh Dương gặp Tiêu Tử Y không chút phản ứng nào, lo lắng nói.

Tiêu Tử Y vốn lo lắng nếu mẫu hậu hần chính là hung thủ phía sau thì làm sao bây giờ? Nhưng là nghĩ lại, hậu cung nhân viên điều hành (penguin95: ta thề đây là nguyên văn) bất kể như thế nào cũng muốn thông qua hoàng hậu, cho dù là hoàng thượng nhờ cậy cũng giống nhau.

Ai~~, nàng rốt cuộc đi tới cái loại địa phương nào a?

Tiêu Tử Y không có cách nào khác, đành phải núp ở phía góc giường sáng sủa, đáng thương cúi đầu nhìn hoa văn trên giường, đại khí cũng không dám ra. Bộ dạng nơm nớp lo sợ này dừng ở trong mắt Tiêu Cảnh Dương càng thêm đau lòng, dẫn dò vài câu sau thấy ngồi cũng không yên, đứng dậy đẩy cửa mà ra.

Tiêu Tử Y nhẹ nhàng thở ra, thân phận của nàng mới còn giống như không sai. Loại bỏ khả năng bị người ở ngoài âm thầm ám sát, nàng tạm thời không cần làm bộ như mất trí nhớ, chỉ cần không nói lời nào có thể hỗn (giang hồ) đi qua. Dù sao nàng mới được nhận về trong cung mười ngày, nên cái gọi là thân nhân đối với nàng hiểu biết cũng không nhiều, không sợ bị phát hiện.

Nếu hỏi cuộc sống trước kia, nàng không thể nói chuyện thì cũng không cần trả lời.

Tiêu Tử Y nằm lại trên giường, thần kinh buông lỏng sau nhất thời lại bị cơn buồn ngủ kéo đến, vấn đề sau này thì tính sau, dù sao bước đầu tiên là tìm cách sinh tồn trong cái thế giới xa lạ này.

Tiêu Tử Y nằm mơ thấy một giấc mộng, mộng nàng đã chết, tai nạn xe cộ ngoài ý muốn tử vong.

Nhón bác cùng thúc thúc được nhận di sản của cha mẹ, mà người bác có thân phận là người giám hộ đã lấy được món tiền bảo hiểm rất lớn.

Trừ đứa con riêng chương mất, lại có một lượng tài sản lớn vào tay, nhóm ác nhân tất cả đều vui vẻ.

Cô nhi viện nhân ái bởi vì quy hoạch đã bị san thành bình địa, giờ đây những cô nhi không có nơi nào để đi, hình ảnh cuối cùng là hình ảnh cô nhi viện âm âm đổ sập.

Tiêu Tử Y đột nhiên bình tĩnh, lọt vào trong tầm mắt vẫn là hình ảnh tượng hoa văn điêu khắc gỗ đẹp dễ quý giá tinh xảo. Trong phòng trống trải chỉ có tiếng thở dồn dập của nàng.

Nàng là đang nơi này, Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt. Ở hiện đại nàng chứng thật là đã chết, giấc mộng sau khi kế thừa di sản của cha mẹ cấp cho cô nhi viện nhân ái nay đã tan vỡ. Đã muốn không còn cách nào trở về.

Ông trời đây là đang bồi thường cho nàng sao? Bồi thường nàng chết không nhắm mắt? Mới khiến cho linh hồn của nàng Trọng sinh (tái sinh) ở cổ đại? Nguyên lai linh hồn của thân thể này đâu? Tại sao lại cùng nàng bộ dạng giống nhau, là kiếp trước của nàng sao?

Tiêu Tử Y nội tâm liên tiếp vấn đề, nhưng là không có người trả lời nàng, cũng không có ai có thể trả lời.

Cứ như vậy nhận mệnh, từ bỏ cuộc sống trước kia, một lần nữa bắt đầu sao? Tiêu Tử Y không thể nào lựa chọn. Chỉ có thể lẳng lặng trừng lớn hai mắt, vô ý nhìn lên tượng hoa văn điêu khắc gỗ trên đỉnh đầu ngăn người.

“Công chúa, cung nữ Nhược Trúc, Như Lan hai vị cung nữ được phái đến hầu hạ công chúa.” Không biết qua bao lâu, một giọng nữ cung kính từ ngoài cửa truyền đến.

Tiêu Tử Y theo phản xạ định lên tiếng trả lời, nhưng là môi vừa động một chút, liền muốn đứng lên đã biết thời điểm hẳn là nói không được, vội vàng đóng chặt đôi môi. Tuy rằng ngữ ý nói nàng không thể nói chuyện, nhưng là trực giác cho biết nàng có thể phát ra âm thanh. Nhưng là hiện tại không thể nói chuyện đối với nàng cũng có lợi, cho nên hẳn không thể dễ dàng buông tha cho tấm chắn này.

Tiêu Tử Y thấy ngoài cửa không có động tĩnh gì, biết là đang đợi sự cho phép của nàng. Nhìn chung quanh hạ xuống, Tiêu Tử Y lấy tay vén tấm màn bên giường lên, ý bảo nàng đã tỉnh.

4. Chương 4: Lịch Sử Sai Khác

Edit: Tử Băng + A Tử

Beta : A Tử

Nhược Trúc cùng Như Lan là cung nữ mới được phái đến hầu hạ Tiêu Tử Y, hai người đều có vẻ ngoài thanh tú hiếm có, trầm đắm mới tìm được một mỹ nữ như vậy.

Tiêu Tử Y thủy chung bảo trì đề phòng tâm lý, thờ ơ lạnh nhạt. Nhược Trúc thoát nhìn tuổi lớn hơn nàng một chút, nhưng nhìn qua bất quá cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, thái độ trầm ổn, khí chất hào phóng, nhìn ra được nàng cũng là tiểu thư con nhà khá giả. Như Lan cũng kém nàng không nhiều lắm chỉ có mười ba mười bốn tuổi, xem vẻ mặt hẳn là người thực hoạt bát giống như Tiêu Tử Y bộ dạng lúc bình thường khi lớn, bất quá mới tới nơi này, Tiêu Tử Y cố giả bộ làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Tiêu Tử Y cũng không có cách nào cùng các nàng nói chuyện, chỉ có thể gật gật đầu. Hai người đều thật hiểu ý, rất nhanh liền khéo léo thăm dò được thói quen của nàng, chỉ cần một ánh mắt một động tác của Tiêu Tử Y cũng biết nàng muốn gì.

Quả nhiên là cung nữ được lựa chọn kỹ lưỡng mới được đưa tới.

Tiêu Tử Y được hầu hạ chu đáo, không có việc gì, liền bắt đầu tò mò nàng rốt cuộc là đang ở niên đại nào. Nếu nàng không có nghe sai, nàng hiện tại cũng mang họ Tiêu, nhưng là trong lịch sử Trung Quốc vương triều của Tiêu vương mà nàng nhớ rõ cũng chỉ có Nam Bắc triều.

Suy nghĩ một hồi, Nam Bắc triều là nơi hỗn loạn đến như thế nào? Nàng cũng không nên ở một nơi mà ngay cả hoàng đế cũng ngủ không yên giấc, ngày đêm lo lắng hạ thần phản loạn trong hoàng cung.

Bất quá tò mò cũng không có cách làm rõ, Tiêu Tử Y cho dù là có thể mở miệng nói chuyện cũng quả quyết không dám tùy tiện hỏi người bên ngoài bây giờ là triều đại nào. Cho nên chỉ có tự mình tìm hiểu nghe ngóng xung quanh.

Đầu tiên từ người khác nói chuyện nàng nghe được nàng được phong là Trường Nhạc công chúa, nơi nàng đang ở là Trường Nhạc cung.

Có thể xuống giường đi lại một chút, Tiêu Tử Y mới biết được chỗ ở của nàng, Trường Nhạc cung thật sự rộng lớn. Không thể không nói đến Trường Nhạc cung kiến trúc được bố trí vô cùng tinh mỹ. Nhược Trúc cùng Như Lan chỉ là cung nữ theo hầu hạ bên người nàng, phụ trách chăm lo những việc cá nhân hàng ngày của nàng, trong khi đó quản lý Trường Nhạc cung cùng cung nữ thái giám ước chừng mười mấy người, hơn nữa nàng lúc trước bị hạ độc, Trường Nhạc cung lại thêm vào trong cung người thử độc ở phòng ăn, phải tới thêm 10 cung nữ.

Tiêu Tử Y vừa nhìn vừa choáng váng, cho dù nàng không biết cổ đại cung đình như thế nào, cũng biết nàng thật sự được đãi ngộ rất tốt. Bất quá cuộc sống như thế nàng tình nguyện không cần. Chẳng qua nếu như cho nàng lựa chọn, nàng cũng không muốn quay về cuộc sống hiện đại, thân phận kia đã sớm muốn từ bỏ.

“Công chúa, Huệ phi phái người đưa tới “uyên ương mạn thảo văn ngân hạp” cùng “lưu kim ngư long hỉ” mỗi thứ một cái.” Nhược Trúc khom người đứng ở ngoài cửa thư phòng, ôn nhu bẩm báo nói. Tiêu Tử Y sớm đã phát hiện thư phòng phía sau Trường Nhạc cung, liên mấy ngày mấy đêm ở bên trong, không gặp người ngoài.

Bên trong thư phòng không có bất kỳ hồi âm, Nhược Trúc kiên nhẫn chờ, sau một hồi lâu trong thư phòng truyền đến thanh âm tiếng bàn tay gõ lên mặt bàn.

“Dạ, đã biết.” Nhược Trúc cung kính trả lời, xoay người đi cự tuyệt Huệ phi.

Tiêu Tử Y ở bên trong thư phòng không tiếng động thở dài, ngẩng đầu nhìn bên ngoài ánh nắng mặt trời chiếu rọi, cảm thấy ý nghĩ một mảnh hỗn loạn. Mấy ngày nay trong cung liên tiếp có phi tử hay hoàng thân quốc thích mang tặng phẩm đến cho nàng, nhưng là không có ngoại lệ, toàn bộ nàng đều từ chối.

Không có biện pháp, ai biết trong vật phẩm có hay không trộn lẫn độc, hoặc là xen lẫn ám khí phi tiêu. Nàng nào dám thử a? Bất quá bởi vì nàng từ bỏ vật phẩm do Hoàng Đế và Hoàng Hậu ban tặng, một mực cự tuyệt tất cả lễ vật, ngay cả hoàng thái tử Tiêu Cảnh Dương đưa tới vật phẩm cũng cự tuyệt, ngược lại khơi dậy trong hoàng cung từ cao đến thấp ra sức tặng lễ nhiệt tình. Tất cả mọi người đều đoán vì những vật phẩm đó không hợp sở thích của công chúa, hay là bởi vì nguyên nhân nào đó không nhận quà tặng, dù sao tất cả mọi người đang đợi xem rốt cuộc Tiêu Tử Y sẽ nhận vật phẩm của ai, làm ấy ngày này các loại trân phẩm đã từng nghe tên hay chưa từng nghe tên đều được đưa đến Trường Nhạc cung, rồi tất cả lại đều được trả trở về.

Tiêu Tử Y ngáp một cái, đứng dậy đem thư phòng tràn ngập ánh sáng, kéo rèm cửa sổ xuống một nửa, làm cho bên trong ánh sáng không còn đặc biệt chói mắt. Trở lại nhìn đến trên bàn bày biện sách sử, Tiêu Tử Y cảm thấy càng thêm đau đầu.

Thật là làm khó nàng khi phải đọc từng chữ từng chữ một cái đồng cổ văn tối nghĩa, nhưng cũng không uống công hiện tại nàng đã biết bản thân đang ở triều đại nào.

Nguyên lai nơi này cũng không phải là nơi nàng biết trong lịch sử, ở nơi này cũng có Xuân Thu Chiến quốc, cũng có Đại Hán vương triều, nhưng là lịch sử ở Tùy hướng thời điểm xuất hiện lệch lạc, cuối cùng lên làm hoàng đế là Dương Dũng mà không phải Dương Quảng*, Tùy hướng có thể kéo dài thời Ngũ Đại**, bất quá cũng không phải không có đời thứ hai Tùy Dương đế*** rồi, thời Ngũ Đại sau đại loạn. Tiêu gia vốn là tướng quân nhà Tùy, khởi nghĩa vũ trang, sáng lập vương triều Đại Chu.

Đây cũng chính là triều đại của Tiêu Vương.

Tiêu Tử Y xuyên qua thành đến nơi này trở thành công chúa cũng là kêu Tiêu Tử Y, dung mạo cùng tên cũng không thay đổi, chính là tuổi mới có mười bốn tuổi. Nghe nói là lúc bốn tuổi, theo phụ hoàng và mẫu

phi đi Thái Sơn Tế Tự bị người ta bắt đi, từ đó lưu lạc dân gian. Mà mẫu phi của nàng tưởng vì niệm đến nàng- hai năm sau cũng rời khỏi nhân gian. Hoàng đế khổ tâm tìm mười năm, mới đem nàng một lần nữa đem về cung, kết quả trở lại trong cung không tới mười ngày, liền đã xảy ra việc ám sát bằng thuốc độc cùng sự kiện mưu sát.

Xem ra nàng ở kiếp trước cùng nàng hiện tại vận mệnh đều rất kém cỏi, đều có người trăm phương ngàn kế mà hại nàng. Tiêu Tử Y một lần nữa ngồi trở lại trước bàn đọc sách, nhìn trên mặt bàn Tiểu Hương lộ chậm rãi tỏa ra hương tuyến, từng đợt từng đợt tiêu tán ở trong không khí.

Thật sâu hít một hơi có chứa có chứa hương thơm có tác dụng an thần Tiêu Tử Y ý nghĩ cũng chậm chậm khôi phục thanh tĩnh. Nàng vài đêm đều liên tục nằm mộng, mộng ở hiện đại nàng kỳ thật không chết, nguyên lai linh hồn của thân thể này nhập vào thân thể của nàng, đã trải qua thời gian khó khăn học tập tri thức, sau đó dưới sự trợ giúp của bạn bè của nàng đã đoạt lại tập đoàn tài chính cùng quyền kế thừa, thậm chí còn xây lại cô nhi viện Tình Thương.

Nàng nằm mộng thất rất nhiều nhưng chỉ nhớ được một đoạn ngắn mà thôi. Nhưng là có thể xác định là, đây không phải do nàng tùy tiện phán đoán.

Nàng tình nguyện tin tưởng đây là thật, nàng cùng Tiêu Tử Y ở thời cổ đại nào đó trùng hợp trao đổi linh hồn, từ nay về sau bắt đầu một cuộc sống khác không liên quan đến nhau.

Mà giấc mộng đêm qua cũng đã cho nàng biết tất cả, Tiêu Tử Y cho rằng mọi chuyện đã xong rồi, và lần này đến lượt nàng cố gắng sinh tồn.

Nhưng là, rốt cuộc phải làm như thế nào? Ai cho nàng một quyền chỉ nam sinh tồn trong hậu cung a? Tiêu Tử Y đem cái trán nặng nề mà cúi xuống mặt bàn, ánh mắt lại đột nhiên trông thấy một đôi mắt to đen trong suốt.

Tiêu Tử Y cả kinh dưới lập tức đứng lên. Tiểu hài tử? Khi nào thì tiến vào thư phòng của nàng và ở dưới bàn của nàng ?

Cặp mắt tràn ngập thuần khiết, đôi mắt to chớp hai cái, theo sau là thanh âm thánh thúy hướng Tiêu Tử Y nói: “Hoàng cô cô, nhĩ hảo!”

“ ”

Cô. cô cô?

5. Chương 5: Ta Là Hoàng Cô Cô?

Edit: Punqiuin

Beta: A Tử

Đuôi lông mày Tiêu Tử Y run rẩy, nàng. Bị kêu là cô cô?

Miệng mở lớn đầy nghi vấn! Nàng hiện tại rõ ràng vẫn là cô nương mười bốn tuổi tuyết trắng phấn nộn ! Cho dù linh hồn là hai mươi hai tuổi, vậy cũng không thể tùy tiện bị người ta kêu là cô cô nha! Tiêu Tử Y bị đả kích cả người vô lực, trơ mắt nhìn một đứa bé leo ra dưới đáy bàn, sau đó vỗ vỗ tay đứng ở trước mặt nàng.

Không biết tiểu hài tử bộ dạng nhìn qua mới bốn năm tuổi này từ khi nào đã tiến vào thư phòng của nàng, mặc áo tơ lụa màu vàng nhạt, quần dài màu trà, đứng lên ới đến eo của nàng. Ngẩng đầu hướng đôi mắt chính trực nhìn nàng, Tiêu Tử Y nhìn lại là một oa nhi gúm sù, da thịt trắng nõn, khuôn mặt trẻ con đáng yêu, ánh mắt trời chiếu rọi xuống lờ lờ tỏa sáng.

Ách, nhìn qua hẳn là nam hài tử? Bất quá nói trở lại tiểu tử này bộ dạng thật đúng là đáng yêu.

Tiêu Tử Y sững sờ một lúc lâu, cuối cùng cũng học hẳn mở trừng hai mắt. Tiểu hài tử phấn trang ngọc mài này là ai nha? Có thể tùy ý ra vào trong cung ngoài cung, ăn mặc hoa mỹ, hẳn là thân phận không thấp.

Tiêu Trạh ngửa đầu, phát hiện thần sắc Tiêu Tử Y trên mặt giống như có chút mất hứng, vội vàng khoát tay nói: “Không đúng không đúng, gọi sai . Không phải hoàng cô cô, hẳn phải gọi là hoàng bác mới đúng.”

(A Tử: Nguyên văn là “Không đúng không đúng, gọi sai . Không phải hoàng a di, hẳn phải gọi là hoàng bác mới đúng” mà a di có nghĩa là dì em or chị gái của mẹ , còn hoàng bác có nghĩa là cô cô em or chị gái của cha. Nói chung chỗ xưng hô ta chỉnh 1 tí nên giải thích chỗ này. Để mấy chỗ sau thống nhất a di hay bác đều để là hoàng cô cô.)

Bên trong thư phòng trông trải vọng ra âm thanh thanh thúy, ‘hoàng cô cô’ hai chữ vọng qua vọng lại bên tai Tiêu Tử Y, khiến nàng chẳng thể nói thêm gì. Bác cùng a di. . . . Hai cách xưng hô này có gì khác nhau sao?

Bất quá, cô cô? Nói đúng là tiểu nàng đồng lứa sao! Nhìn kỹ khuôn mặt đứa nhỏ này cùng Tiêu Cảnh Dương có vài phần tương tự, chẳng lẽ là đứa nhỏ của hắn sao?

Tiêu Trạh nhìn Tiêu Tử Y không có bất kỳ phản ứng, mắt to ngập nước bắt đầu có chút dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, phần môi cũng cong lên, Tiêu Tử Y nhìn xem thật muốn đi tới véo khuôn mặt trắng nõn kia.

“Hoàng cô. . . . Là Trạh Nhi nói sai cái gì rồi sao? Là do Trạh Nhi không có qua sự cho phép của cung nữ tỷ tỷ trộm đi vào sao? Nhưng là người đã nói chỉ cần Trạh Nhi rảnh là có thể tới tìm người a. . . .” Tiêu Trạh ủy ủy khuất khuất nói, hai tay nhỏ bé dứa dứa cùng một chỗ, cục xúc bất an.

Tiêu Tử Y ít khi gặp tiểu hài tử làm nũng, thấy thế vội vàng ngồi chồm hổ xuống, vuốt đầu hắn mở miệng nói: “Sẽ không, Trạh Nhi đến xem cô. . . . Cô, ta rất vui về nga!” Tiêu Tử Y cố gắng cả nửa ngày, vẫn không thể nào đem hai chữ bác nói ra. Lặng yên, tâm lý này cũng thật khổ sở. Trước kia thời điểm ở cô nhi viện, dù có bao nhiêu đứa trẻ như thế nào thì bọn chúng miệng nói ngọt xót đều kêu nàng là Tử Y tỷ tỷ nha, làm sao vừa xuyên đến liền biến thành tiểu hài tử lại còn thẳng cấp trở thành cô cô!!!!

Tiêu Tử Y nội tâm yên lặng rơi lệ.

Tiêu Trạh đầu tiên là khoa trương nói lỏng thở phào một tiếng, theo sau giật mình trừng lớn hai mắt, “A” một tiếng hô: “Cô cô, người không phải có thể nói chuyện sao? Vì sao các nàng nói người không thể nói chuyện?”

“”

Tiêu Tử Y mặt đầy hắc tuyến, mới kịp phản ứng nàng cư nhiên đơn giản như vậy liền lộ ra rồi. Mấy ngày này nàng nhịn được rất vất vả, có nhiều lần thiếu chút nữa đã phát ra âm thanh, câu ra gần đến miệng đều bị nàng nuốt trở lại.

Không nghĩ tới....Không nghĩ tới cư nhiên ở trước mặt là đứa trẻ vô địch đáng yêu làm nàng thậm chí ngay cả 1 phút tức giận liền bị phá tan rồi!

Tiêu Tử Y trong lòng hung hăng phỉ nhổ chính mình, nhưng là trên mặt vẫn là cười híp mắt nói: “Trạh Nhi, bác có việc muốn nhờ Trạh Nhi nga! Có thể giúp cô cô một việc không?”

Tiêu Trạh đôi mắt hắc bạch phân minh chớp hai cái, nghiêm túc gật đầu nói: “Trạh Nhi tuy rằng không biết cô cô yêu cầu Trạh Nhi chuyện gì, bất quá cô cô người là người đầu tiên khẳng định ngồi xổm xuống cùng Trạh Nhi nói chuyện, cũng là người đầu tiên khẳng định cầu Trạh Nhi hỗ trợ. Cho nên Trạh Nhi đáp ứng người.”

Tiêu Tử Y hơi sững sờ, nhìn Tiêu Trạh khuôn mặt nhỏ nhắn lờ lờ tỏa sáng, cảm thấy không biết là cái tư vị gì. Ngồi xổm xuống cùng đứa nhỏ nói chuyện, đây là khi nàng ở cô nhi viện nhìn thói quen của viện trưởng bà bà, bất tri bất giác sau khi lớn lên đi học nàng cũng giống thế. Không nghĩ tới, ở thời đại này, không ai hội chú ý tâm tình một đứa bé.

“Hơn nữa, bác từ góc độ này nhìn qua, càng thêm xinh đẹp.” Tiêu Trạh tràn ra khuôn mặt tươi cười, thiên chân nói.

A, quả nhiên là tiểu hài tử đáng yêu nhất. Luôn nói thật, thật là làm cho người khác vui vẻ. Tiêu Tử Y đỏ mặt.

“Trạm Nhi, người có biết có người xấu muốn bác không tốt không?” Tiêu Tử Y sửa lại tâm tình, đứng lên lôi kéo Tiêu Trạm đi đến một bên thượng nhuyển ngồi xuống, lấy điểm tâm trên bàn cho hắn ăn.

Tiêu Trạm nhu thuận gật đầu một cái, tế thanh tế khí nói: “Biết, nghe nói cô cô còn bị người xấu làm bị thương ở cổ tay. Nhất định rất đau!”

Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm vo thành một nắm nhìn thượng bằng gạc cổ tay nàng, vội vàng đem tay áo kéo xuống che khuất.”Thật là đau nha! Trạm Nhi nhất định không nghĩ cô cô bị người xấu đã thương đi?” mấy lần kêu bác, Tiêu Tử Y cũng dần dần hình thành thói quen xưng hô thế này, càng nói càng dễ gọi .

Tiêu Trạm dùng sức liên tục gật đầu nói : ” cô cô, Trạm Nhi tới bảo vệ người!” Hắn vốn nhút nhát thế nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại xuất hiện thần sắc phần hận, ngay cả nắm tay nhỏ nắm đến độ tay căng cả.

Tiêu Tử Y sờ sờ đầu của hắn, vui vẻ cười nói: ” Cô cô thật là cao hứng nga! Bất quá, Trạm Nhi làm được một chút là được rồi, không cần đem chuyện tình cô cô có thể nói chuyện nói cho bất luận kẻ nào, được không?”

Tiêu Trạm trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy dấu chấm hỏi, “Ngay cả hoàng gia gia hoàng nãi nãi (bà nội) cũng không thể nói sao?”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, “Không thể nói, ngay cả phụ vương mẫu phi của người cũng không thể nói nga!” Lại nói tiếp, nàng bây giờ còn cũng không biết Tiêu Trạm rốt cuộc là đứa nhỏ của ai.

Tiêu Trạm đôi mắt to sáng ngời ảm đạm rồi hạ xuống, nói : “Trạm Nhi không có mẫu phi.”

“A. cô cô không biết, thực xin lỗi.” Tiêu Tử Y vội vàng cầm bàn tay nhỏ bé của hắn, thật có lỗi nói.

“Không quan hệ, Trạm Nhi có hoàng nãi nãi thương ta, hoàng gia gia cùng phụ vương tuy rằng không thường xuyên đến xem Trạm Nhi, bất quá bọn hắn đối Trạm Nhi tốt lắm nga!” Tiêu Trạm vụng trộm nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y, chu miệng lên nghĩ nghĩ, nói: “Tuy rằng bọn họ đối với ta tốt lắm, bất quá Trạm Nhi mới vừa nói đáp ứng cô cô rồi, cho nên cô cô yên tâm, Trạm Nhi cái gì cũng không nói.”

Tiêu Tử Y cười đưa ngón út tay phải ra, khoái trá nói: “Chúng ta ngoéo tay.”

Tiêu Trạm cũng học Tiêu Tử Y vươn ngón út, ngạc nhiên nhìn hai người dính ngón tay móc tại cùng nhau, lung lay lại sáng ngời.

6. Chương 6: Tiểu Thái Tử Đầu Tiên

Edit: Tiểu Tinh

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y giữ Tiêu Trạm lại trong thư phòng dùng điểm tâm, còn chính mình đi ra ngoài tìm Nhược Trúc để biết một chút về thân phận của Tiêu Trạm. Tự nhiên sẽ không mở miệng hỏi, mà là dùng bút viết.

May mắn tay phải của nàng quệt làm bị thương rồi, dung tay trái viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo cũng sẽ không có cái gì kỳ quái.

Nguyên lai Tiêu Trạm thật là đứa nhỏ của Tiêu Cảnh Dương, nói cách khác, tương lai là Hoàng thái tôn. Nguyên lai mẫu phi của hắn cũng chính là Thái Tử Phi, ở thời điểm sinh Tiêu Trạm bởi vì khó sanh mà chết, nghe nói Tiêu Cảnh Dương đến nay cũng không có bất kỳ phi tử nào, đều là vì yêu vị Thái Tử Phi này. Nghe nói Tiêu Cảnh Dương cũng là vì không muốn thân phận của Tiêu Trạm chịu ảnh hưởng, ít nhất phải chờ hắn lớn lên một chút mới nghĩ đến việc lại kết hôn.

Là sợ thế lực gia tộc của tân Thái Tử Phi quá lớn hoặc là sau lại sinh đứa nhỏ cùng Tiêu Trạm chênh lệch tuổi quá nhỏ, làm cho chuyện tình đoạt quyền phát sinh? Tiêu Cảnh Dương là vì đứa nhỏ mà lo lắng, thật là hảo nam nhân a. Tiêu Tử Y đẩy cửa thư phòng ra, nhìn đến thân ảnh nho nhỏ của Tiêu Trạm dưới ánh mặt trời, hình như là bôi bôi cái gì ở tranh vẽ.

“Trạm Nhi, cô cô có chút điểm tâm ăn rất ngon nga! Người nếm thử.” Tiêu Tử Y đem khay thức ăn đến bên người Tiêu Trạm, cúi đầu nhìn hắn đang ở trên giấy vẽ lấy tranh phong cảnh bên ngoài.”Vẽ rất tốt nha!” Tiêu Tử Y kinh ngạc nói.

Quả thật vẽ rất đẹp, không tồi, với trình độ của tiểu hài tử bốn tuổi mà nói, thật sự rất tốt.

Tiêu Trạm sợ hãi cười cười, yếu ớt hỏi: ” Cô cô không tức giận ta lấy giấy của người mà mò mẫm vẽ bức tranh này sao?”

“Ai? Mò mẫm vẽ tranh? Trạm Nhi nơi đó có mò mẫm vẽ tranh? Không phải trọn tròn mắt để vẽ đấy sao?” Tiêu Tử Y ngồi dưới đất, cười trêu nói.

” Cô cô không tức giận là tốt rồi, hoàng nãi nãi mỗi lần nhìn đến Trạm Nhi vẽ tranh, sẽ tức giận .” Tiêu Trạm còn nhỏ quý đại địa thử dài, lắc lắc đầu nói.

“Cái này cũng có thể tức giận ?” Tiêu Tử Y ăn xong, tiểu hài tử bốn tuổi thích vẽ tranh không phải rất tốt sao? Tổng so với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú mạnh hơn nhiều. Tiêu Tử Y gặp Tiêu Trạm rất cân nhắc suy nghĩ, liền cúi đầu cẩn thận nhìn ra vẽ xấu trước mặt.

” Cô cô, có phải hay không Trạm Nhi vẽ đấy khó coi, hoàng nãi nãi mới tức giận?” Tiêu Trạm khẩn trương nhìn sắc mặt Tiêu Tử Y, hai tay nhỏ bé nắm chặt cổ tay áo của nàng.

“Ách, hình như là có khuyết điểm gì.” Tiêu Tử Y nghiêng đầu thì thảo nói, bức họa này Tiêu Trạm chỉ dùng bút lông để vẽ thôi, vận dụng văn chương tự nhiên kém nhiều lắm, mặc dù là bình thường vẽ xấu, nhưng là giống như cảm giác, cảm thấy không thích hợp.

“Trạm Nhi vừa rồi không có Nhân Giáo [người hướng dẫn], tự nhiên vẽ sẽ rất khó coi.” Tiêu Trạm miệng mếu máo, ủy khuất nói.

Tiêu Tử Y minh tư khổ tướng [suy ngẫm] trong chốc lát, vỗ tay một cái thở nhẹ nói : “Biết vấn đề ở nơi nào rồi!” Vừa quay đầu lại phát hiện ra đứa bé rất nhanh đã khóc, vội vàng nói: “Đừng khóc đừng khóc, cô cô có thứ tốt cho người nga!”

Tiêu Trạm trừng lớn hai mắt, nhìn Tiêu Tử Y không biết từ trên bàn lấy xuống vài đoạn gỗ đen tuyền chắc điều đưa tới trước mặt hắn. Thử cầm trong tay, không nghĩ tới lập tức vừa đụng tới đầu liền biến thành đen .”Đây là cái gì?” Tiêu Trạm lập tức liền quên mới vừa rồi còn buồn bực, hai mắt sáng trong suốt nhìn này tân kỳ ngoạn ý. [thấy vật lạ nên hiếu kỳ]

“Này kêu mộc thán (than củi).” Tiêu Tử Y cười híp mắt nói, sau cũng không giải thích cách sử dụng nó, chính là dùng ánh mắt nhìn về phía bức tranh giấy. Này đó than củi điều là do nàng dùng không quen bút lông, làm cho Nhược Trúc phái người đi phòng ăn lấy được, dùng theo cách nàng bình thường viết chữ.

Tiêu Trạm một chút liền thông, giòn vừa nói nói : ” Cô cô là muốn cho Trạm Nhi dùng cái này để vẽ tranh sao?”

Tiêu Tử Y cười gật gật đầu nói: “Thử xem nào?”

Tiêu Trạm cẩn thận từng li từng tí vẽ lên trên giấy, từ ban đầu dùng than củi điều, mũi nhọn một khoản một khoản cạo về sau còn có thể đem than củi điều vẽ đến đường ngang từng mảnh từng mảnh bóng mờ, sức tưởng tượng cùng vận dụng năng lực làm cho Tiêu Tử Y phi thường bội phục.

“Thật là lợi hại! Cô cô! Như vậy về sau Trạm Nhi cho dù không mài mực cũng có thể tùy thời vẽ tranh rồi!” Tiêu Trạm vui vẻ tột cùng, một phen nhảy dựng lên, cấp Tiêu Tử Y một cái ôm thật chặt.

Tiêu Tử Y ôm lấy thân thể nho nhỏ mềm mại của Tiêu Trạm, sự hưng phấn của tiểu hài tử cũng có một chút ảnh hưởng tới nàng, nàng lần đầu tiên cảm giác được cuộc sống trong cung, kỳ thật cũng không phải khó như vậy quá. Bất quá, nàng cũng sẽ không khiến tiểu tử này thật cao hứng, thân thủ ôm hắn lên, chỉ vào bức tranh giấy khẽ sáng giọng: “Tranh này vẽ cái gì a? Còn không phải vừa rồi dùng bút lông vẽ cũng tốt lắm sao.”

Tiêu Trạm nghiêng đầu không hiểu nói: “Đúng vậy a, đây là tại sao vậy chứ? Nhưng là này than củi điều sử dụng rõ ràng thật là thực tiện lợi a!”

Tiêu Tử Y nhìn nhìn hai bức họa, sau một lát khẽ cười nói: “Bút lông có nhiều chỗ cần ngẫu nhiên nhấn nét bút mới có thể có hiệu quả ngay lúc đó, thông qua thủy vận lai [Tiểu Tinh: hình như là độ đậm nhạt, mềm của mực nước] mới hình thành bức tranh. Nhưng là than củi điều làm không có được điểm này, chỉ có thể thông qua đường cong để hoàn thành.”

“Như vậy a.” Tiêu Trạh cảm thấy có chút đáng tiếc, thế nhưng lại không nghĩ bỏ qua cho than củi điều, tay nhỏ bé đem than củi điều chặt chẽ nắm lại.

“Nhưng là không phải nói không thể dùng than củi điều vẽ tranh nga! Chính là dùng nó ngay từ đầu, bức tranh hoa cỏ bên ngoài cũng sẽ có chút quá khó khăn. Về bóng mờ [Tiểu Tinh: chắc là hồn của tranh] cần có thời gian dài luyện tập, bất quá ngay từ đầu có thể thử bức tranh gì đó đơn giản chút.” Tiêu Tử Y cầm lấy một than củi điều bên cạnh, trên giấy tùy tay vẽ một cái quả táo đơn giản [phác thảo]. Thật sự thực đơn giản, chỉ có tam bút.[vài nét]

Tiêu Trạh khiếp sợ so với vừa rồi càng sâu, mở lớn cái miệng nhỏ nhắn nhìn trên giấy lần lượt xuất hiện những hoa quả hần quen thuộc, sau lại là một đám tiểu động vật hần quen thuộc. Thần kỳ là bức tranh này chính là từ vài nét bút đơn giản cấu thành, lại như kỳ tích sôi nổi trên giấy. Tiêu Tử Y mặc dù là dung tay trái, nhưng là bức tranh đơn giản nên chút đường cong vẫn là không làm khó được nàng.

” Cô cô. Người quả nhiên rất lợi hại.” Tiêu Trạh đi theo Tiêu Tử Y từng bước từng bước nhìn xuống phía dưới bức tranh, bội phục mà nói.

Tiêu Tử Y bị tiểu hài tử trắng nõn, mũm mĩm này dùng ánh mắt sùng bái nhìn, nội tâm cảm giác thỏa mãn thập phần. Chỉ có điều nàng xem xem bên ngoài sắc trời dần dần tối đi, lo lắng nói: “Trạh Nhi, người vẫn ở chỗ của ta không sao chứ? Có thể hay không có người lo lắng?”

Tiêu Trạh “A” một tiếng nhảy dựng lên, sốt ruột hô: “Thảm thảm, Huyền Hà tỷ tỷ khẳng định phải tức giận! Cô cô, than củi điều có thể hay không cấp Trạh Nhi một cái? Trạh Nhi sẽ giữ gìn thật tốt!”

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạh thỉnh cầu như là có chuyện lạ, nghĩ cũng chỉ có đứa nhỏ mới lo lắng này than củi điều là cái gì quý giá gì đó không dễ dàng cho người ta, nàng khẽ cười nói: “Cầm dùng đi, nhớ rõ đừng tìm người khác nói bí mật của chúng ta nha!”

Tiêu Trạh gật gật đầu, theo sau có chút ấp a ấp úng nói: ” Cô cô. Có thể hay không. Trạh Nhi về sau có rảnh, có thể hay không lại đây cùng cô cô chơi đùa?”

Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu chết đi được của hần, rốt cục nhẹn không được vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt của hần, sáng giọng: “Đương nhiên có thể, nhanh chút trở về đi! Đỡ phải lần sau sẽ không có cơ hội lên ra đây!”

Tiêu Trạh vội vàng hướng Tiêu Tử Y thi lễ, sau liền một chồng thanh kêu thảm thảm chạy ra khỏi thư phòng.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của Tiêu Trạh đi xa, Tiêu Tử Y cười đến phi thường vui vẻ, cũng là lần đầu tiên đối với cuộc sống sau này sinh ra chờ mong.

“Công chúa hôm nay tâm tình không tệ lắm!” Hôm đó lúc ăn cơm tối, Như Lan cười hì hì nói.

Tiêu Tử Y cũng không che dấu, gật gật đầu cười.

“Công chúa, hoàng thái tử đến đây.” Nhược Trúc đứng ở cửa, nhẹ giọng bẩm báo.

Tiêu Tử Y tươi cười bỗng chốc cứng lại, Tiêu Cảnh Dương tới làm cái gì? Hơn nữa nàng hôm nay vừa mới gặp qua con hần.....

7. Chương 7: Ai So Với Ai Đáng Yêu Hơn?

Edit: A Tử

Tiêu Cảnh Dương bước vào, trên người còn mặc triều phục minh hoàng sắc (màu vàng sáng), trên đầu đội kim cánh quan (mũ bằng vàng có cánh) lại càng làm nổi bật lên khuôn mặt sáng như ngọc của hắn. Lúc này hắn mỉm cười, khí độ phi phàm, hiện rõ khí chất tôn quý.

Tiêu Tử Y thờ ơ lạnh nhạt, lại thấy các cung nữ hầu hạ trong cung vĩnh Trữ trừ Nhược Trúc đứng ở bên cửa thấy không thấy rõ biểu tình gì, còn lại mọi người cơ hồ đều trên mặt đỏ ửng cúi đầu. Thực tế thì Tiêu Cảnh Dương coi như thạch vương lão ngũ trong cung (A Tử: ý câu này giống như là “rùa kim cương” ý), bình thường các cung nữ hậu cung không bao giờ thấy mặt.

Mà Trường Nhạc cung này trước kia ở Tần triều là chỗ ở của hoàng đế, bán kính xung quanh trong vòng khoảng hơn mười dặm, diện tích ước chừng khoảng sáu kilomet vuông, bao gồm Trường Tín, Trường Thu, Vĩnh Thọ, Vĩnh Trữ bốn cung điện này cùng mười bốn tòa cung điện dài các tạo thành. Nàng mới chỉ là dùng một phần nhỏ của điện vĩnh Trữ cung và vĩnh thọ cung, còn lại toàn bộ các cung điện khác vẫn chưa dùng đến. Hàn Tín năm đó chính là bị Lã Hậu cùng Tiêu Hà lừa tới bên trong Trường Tín cung, sau đó bị trảm tử lên người và bị sát hại. Tiêu Tử Y một lần cũng chưa dám đi quá lâu trong Trường Tín cung.

Về sau Trường Nhạc cung trải qua mấy đời tu sửa mở rộng, chỗ ở hoàng đế đã di cư đến cung điện khác. Nhưng Trường Nhạc cung tinh xảo đặc thù cùng vị trí cùng tuyệt đẹp tuyệt không thua các cung điện khác, thậm chí có chỗ còn đẹp hơn. Hoàng đế đã phong Tiêu Tử Y là Trường Nhạc công chúa, ban thưởng cho nàng Trường Nhạc cung, điều này cũng đủ để nói lên địa vị của Tiêu Tử Y. Chẳng qua cũng bởi vì điểm này mà Tiêu Tử Y cũng không bị hậu cung đến thăm viếng, và Tiêu Cảnh Dương cũng có thể ra vào tự nhiên trong Trường Nhạc cung.

Tiêu Cảnh Dương đang mặc triều phục, ngồi đối diện với Tiêu Tử Y, Nhược Trúc tay chân nhanh nhẹn lấy thêm cho hắn một bộ chén đĩa nữa.

Tiêu Tử Y cũng không thể nói chuyện, chính là lẳng lặng nhìn động tác ưu nhã của Tiêu Cảnh Dương uống chén trà. Người ca ca này đại khái từ lần trước gặp mặt thì sau cũng không gặp lại một lần nào nữa, hôm nay tự đứng chạy tới nơi này, tám chín phần là có liên quan đến con trai bảo bối của hắn.

“Tử Y, muội gần đây cảm giác thế nào?” Tiêu Cảnh Dương đặt chén trà xuống, nhợt nhạt mỉm cười nói.

Tiêu Tử Y mỉm cười, thần nhiên gật gật đầu. Thầm oán nói : “còn có thể cảm giác thế nào nữa? Cả ngày giả bộ cảm điếc, vốn hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm, bỗng dưng tất cả bị hủy toàn bộ.”

“Nghe nói muội đều khéo léo từ chối toàn bộ quà tặng của người ngoài mang tới phải không?” Tiêu Cảnh Dương đột nhiên cười, giống như là nắm chắc nàng bắt đắc dĩ cười nói: “Ngay cả phụ hoàng cũng biết rồi, chẳng lẽ tất cả không có thứ gì hợp tâm ý của muội sao?”

Lúc này Như Lan đem giấy cùng than củi đến, Tiêu Tử Y dùng tay trái vụng về viết trên giấy : [không tin, không dám nhận.]

Tiêu Cảnh Dương ngẩn ra, nụ cười trên mặt nháy mắt biến thành đau lòng, giận dữ nói: “Quên đi, không nhận thì không nhận. Đợi huynh đi truyền lời cho bọn họ đều không tặng nữa. Đỡ uội ở đây phiền lòng.”

Tiêu Tử Y sợ hãi lộ ra tươi cười, kỳ thật có nhiều lần nàng nghe được Nhược Trúc báo có trân khí dị bảo (A Tử: vật quý báo kì lạ) mang đến, trong lòng cũng muốn đi liếc mắt nhìn một chút . Nhưng là lại sợ nhìn rồi sau càng thêm nhịn không được, cuối cùng lại nổi lòng tham chiếm lấy. Vì thế đơn giản là nhìn cũng không dám nhìn . Nàng cũng biết nếu nhận lấy toàn bộ lễ vật so với không nhận toàn bộ thì dễ dàng hơn nhiều, huống chi không nhận sẽ dễ dàng kết thù oán, nhưng nàng chính là cảm thấy khó chịu. Dù sao nàng cũng là ở ngoài cung đến, không hiểu quy củ, rõ ràng liền trở thành công chúa điều ngoa.

Ha ha, hơn nữa không phải mỗi việc từ chối quà tặng ngay cả có người muốn gặp mặt nàng thì nàng lại lấy cớ thân thể không khỏe từ chối. Dù sao gặp mặt cũng không thể nói chuyện, giống như bây giờ cố giả bộ khuôn mặt tươi cười rất vui vẻ sao? Tiêu Tử Y có chút không kiên nhẫn gục đầu xuống.

Nhưng khi nhìn vào mắt Tiêu Cảnh Dương, bộ dạng cẩn thận đề phòng của Tiêu Tử Y làm cho hắn không khỏi trong lòng sau đó hối hận. Nếu sớm biết sẽ như vậy, thì khi phát hiện thấy nàng, nên mang nàng an bài sinh sống ở ngoài cung. Nàng đơn thuần như vậy, nhỏ bé và yếu ớt như vậy, làm sao có thể để nàng ở

chỗ này chịu thương tổn? Cứ nghĩ là để nàng ở chỗ của hắc quản lý mới là an toàn nhất, kết quả phát hiện không phải như vậy.

Bây giờ nghĩ đến cái gì cũng đều muộn, nàng đã mang danh Trường Nhạc công chúa rồi, ai cũng không thay đổi được .

Tiêu Tử Y bị ánh mắt Tiêu Cảnh Dương nhìn có chút bồn chồn, có lẽ người nam nhân này rẽ vào mấy lần có phải hay không lại hướng nàng hỏi tội a? Mà nàng cũng đâu có làm gì Trầm Nhi, nhiều nhất thì mới nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đó một chút thôi.

“Hôm nay nghe mẫu hậu nói, Trầm Nhi chạy đến chơi nơi này của muội?” Quả nhiên Tiêu Cảnh Dương trầm mặc một lát sau đó mở miệng nói.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, vội vàng viết trên giấy : [muội rất thích thằng bé, nếu rảnh cho thằng bé chỗ muội được không?]

Tiêu Cảnh Dương nhìn trên mặt Tiêu Tử Y biểu hiện cầu xin, nhin không được cười ra tiếng: “Ha ha, sợ huynh có thể không cho phép sao? Nhưng việc này mẫu hậu phải đồng ý mới được, đợi huynh ngày mai đi xin người.”

Tiêu Tử Y cảm kích cười đến ngọt ngào. Nàng rất muốn có người cùng nàng trò chuyện, nhưng trong cung nàng không biết có thể tin tưởng được ai.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Dương dừng lại trên cổ tay phải đang băng bó của Tiêu Tử Y, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo. Thật lâu sau mới chậm rãi nói : “Sự kiện kia đã qua năm ngày rồi, một chút manh mối xác thực cũng không có.

Biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y cũng không có thay đổi, đã sớm biết chuyện này sẽ không nhanh như vậy mà tìm ra được, cho nên nàng cũng không có hi vọng gì nhiều cả. Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Thực bình thường.

Nhưng khi nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương ngược lại so với Tiêu Tử Y càng để ý, sắc mặt âm trầm nghĩ đến điều gì. Trong điện lập tức độ ẩm giảm đi vài phần, yên tĩnh không một tiếng động.

Tiêu Tử Y khó chịu nhíu nhíu mày, nàng thật vất vả mới có tâm tư ăn bữa cơm ngon lành, nam nhân này vì cái gì bày ra sắc mặt chán ghét cho nàng xem a? Nhưng nàng lại không thể nói chuyện, lại lười viết chữ, nàng đành cùng hắc nhìn mỹ thực đến gần người.

Mãi một lúc sau, Tiêu Cảnh Dương muốn nói vài lời vẫn không thể thốt ra miệng được, đứng lên nói một câu: “Huynh đi trước, có thời gian lại đến nữa.”

Tiêu Tử Y đứng dậy tiến đến cửa, nhìn bóng lưng thon dài của Tiêu Cảnh Dương biến mất ở cửa cung, trong lỗ tai nghe Như Lan sau lưng nàng xì xào bàn tán nói : “Thái tử bận rộn như vậy vẫn không quên đến xem công chúa, công chúa về sau đối xử tốt với người nhiều nga!”

Tiêu Tử Y quay đầu đi lạnh lùng thoáng nhìn, hoàn toàn không có biểu hiện nhu thuận như vừa nãy. Thật lớn tướng phản làm như Lan sợ tới mức lập tức câm như hến.

Cắt? Đối xử tốt với Tiêu Cảnh Dương ? Hắc có giống Tiêu Trầm đáng yêu sao?

Nói nếu không phải vì để Tiêu Trầm có thể thật nhiều thời gian để cùng chơi đùa, nàng mới không thêm dùng loại ánh mắt đó đi cầu xin người khác đâu!

8. Chương 8: Giải Bút Tranh Liên Hoàn

Edit: Tiểu Tinh

Beta: A Tử

“Cô cô! Người xem, Trầm Nhi vẽ cá chép đấy, có đẹp không?” Tiêu Trầm thanh thúy đồng âm thanh thúy của Tiêu Trầm từ xa đã vang đến quanh quần trong thư phòng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắc vì chạy mà đỏ bừng, Tiêu Tử Y tâm tình lập tức trở nên thoải mái.

Nàng lấy khăn tay ra xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm đem Tiêu Trạm, ôn nhu dặn dò: “Ồ bên cạnh ao vẽ tranh phải cẩn thận , đừng để ngã vào trong ao.”

Mấy ngày này Tiêu Trạm đều hướng nơi nàng chạy đến, sau lại được Tiêu Cảnh Dương cho phép, lại càng ngày càng đến chơi lâu hơn. Tiêu Tử Y mỗi ngày dạy hắn vẽ những vật xung quanh, cùng hắn chơi cờ, khi hắn vẽ tranh nàng ngồi ở một bên đọc sách, cảm thấy mỗi ngày trôi qua thực thích ý. Trường Nhạc cung cao thấp cũng đều rất yêu thương vị tiểu tổ tông này, Tiêu Trạm có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, cái miệng nhỏ nhắn hé ra lại ngọt là không chịu được.

Tiêu Tử Y hiện tại mỗi lần nghe được thanh âm gọi cô cô của hắn, tâm tình đều trở nên thập phần vui vẻ.

“Chớ sợ chớ sợ, có thật nhiều người nhìn ta đấy!” Tiêu Trạm đem bức tranh đưa cho Tiêu Tử Y, đặc ý nói: “Cô cô, người xem, ta vẽ đây có phải hay không có tiến bộ?”

“Đúng vậy a, vậy cá chép càng thêm tỉ mỉ.” Tiêu Tử Y gật gật đầu, phát hiện tranh lại có mấy con nòng nọc nhỏ, liền nhớ đến câu chuyện xưa về nòng nọc nhỏ tìm mẹ, chậm rãi kể Tiêu Trạm nghe. Tiêu Trạm tò mò vô cùng, Tiêu Tử Y nhanh chóng đem mấy tấm tranh vẽ xuống dưới, một vài bức giảng cho hắn nghe.

“Kia. Nòng nọc nhỏ cuối cùng có hay không tìm được mẹ ruột của hắn?” Tiêu Trạm được Tiêu Tử Y ôm trong lòng, thanh âm buồn bực hỏi.

“Tự nhiên tìm được rồi a! Nòng nọc nhỏ càng ngày càng lớn, lại càng lúc càng giống mẹ ruột của bọn hắn a.” Tiêu Tử Y cẩn thận dùng tay phải lấy than củi điều vẽ lấy bức tranh đơn giản, trên tay nàng vết thương không sai biệt lắm đã lành rồi, cùng Tiêu Trạm cùng một chỗ tự nhiên cũng không cần che dấu.

“Kia. Trạm Nhi sau khi lớn lên, có thể hay không tìm được mẫu phi sao?” Tiêu Trạm quay đầu, dùng ánh mắt mong chờ hướng Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y ngẩn ra, hướng lại đôi mắt to hắc bạch phân minh của Tiêu Trạm, nhớ tới đứa nhỏ này sinh hạ đến vốn không có mẫu thân, không khỏi thầm mắng mình vì sao không cẩn thận như vậy. Chuyện xưa nhảy cảm như vậy sao có thể không hề nghĩ ngợi thuận miệng liền hướng đứa nhỏ này nói chứ?

Tiêu Tử Y không nhìn Tiêu Trạm, cứ thế tiếp tục nói: “Ha ha, Trạm Nhi thật khờ, ta vẫn còn chưa lớn lên, cô cô làm sao có thể biết chuyện sau này Trạm Nhi lớn lên?”

Tiêu Tử Y gặp Tiêu Trạm quay người lại liền đã quên lời mới vừa nói ..., không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Cô cô, này mấy bức tranh đều liên tục?” Tiêu Trạm đem bức tranh Tiêu Tử Y cầm ở trong tay lật tới lật lui, cảm thấy kỳ diệu vô cùng.

“Àn, ở góc trái bên dưới trang giấy đều có chữ, chỗ kia lập theo trình tự.” Tiêu Tử Y đem những bức tranh này sửa sang lại, dạy Tiêu Trạm viết lời bộc bạch (A Tử: TTY dạy cho Tiêu Trạm viết lên ý nghĩ của mình đấy ạ) phía trên, cách làm một cái bìa mặt, sau đó dùng dây thừng xuyên qua.

Vậy là một bản tranh liên hoàn ra đời trong lịch sử.

Tiêu Tử Y nhìn bộ dạng Tiêu Trạm yêu thích không buông tay, cảm thấy có một chút an ủi, một chút cũng không nghĩ tới chính là chính bộ tranh liên hoàn thô ráp này về sau sẽ mang đến cho nàng nguy hiểm rất lớn.

“Cô cô.” Tiêu Trạm cao hứng chỉ trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn liền xụ xuống, nhăn nhó nhí nhí đứng trước mặt Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y cười nói: “Bức tranh này ngươi thích thì hãy cầm về đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm sáng lên một cái, lập tức lại ảm đạm xuống, ấp a ấp úng nói: “Không phải là chuyện này. Cô cô. Trạm Nhi muốn hỏi cô cô trước kia ở ngoài cung trải qua là dạng cuộc sống gì?”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, trải qua cái dạng cuộc sống gì? Nguyên lai Tiêu Tử Y trôi qua cái dạng cuộc sống gì nàng làm sao mà biết?

“Còn có, quen biết ai? Là thế nào bị phụ vương phát hiện mang về trong cung?” Tiêu Trạh mắt nhỏ vòng vo lại chuyển, như là muốn xác nhận điều gì đó.

Tiêu Tử Y cảm thấy trầm xuống, những lời này chắc chắn sẽ không là Tiêu Trạh tự mình nghĩ hỏi. Tiểu hài tử biết cái gì trong cung ngoài cung? Hẳn mới bốn tuổi a!” Trạh Nhi, cùng cô cô nói thật, mấy vấn đề này là ai bảo người hỏi cô cô?” Tiêu Tử Y tận lực dùng thanh âm ôn nhu hỏi.

Tiêu Trạh nghiêng đầu, hồn nhiên hỏi: “Chẳng lẽ không có thể hỏi sao? Hoàng nãi nãi nói Trạh Nhi có thể hỏi cô cô mấy vấn đề này, còn nói cô cô nhất định sẽ trả lời.”

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạh thuần khiết đáng yêu khuôn mặt tươi cười, cảm thấy đau xót trong lòng. Đứa nhỏ này mới bốn tuổi a, cũng đã bị người lợi dụng trở thành công cụ, đến chỗ nàng nói lời khách sáo.

Nhìn Tiêu Trạh ánh mắt mong chờ, đột nhiên trong lúc đó, Tiêu Tử Y linh ngộ đến cái việc trong cung đình này, đáng thương nhất không phải là nữ tử hậu cung tranh sủng, cũng không phải thần tử trong triều đoạt quyền, mà là hài tử vô tội bị liên lụy.

“Cái kia. Cô cô, nếu không thể trả lời, Trạh Nhi đã quên vấn an. Dù sao mấy ngày hôm trước đúng thật là quên mất.” Tiêu Trạh thề lưỡi, ngưng ngưng chà xát gò má.

Tiêu Tử Y không phản bác được, lúc này nàng thực hận chính mình không nói được gì mà chỉ im lặng. Trả lời cũng không phải, không trả lời cũng không phải.

Tiêu Trạh nhìn đến Tiêu Tử Y không nói được một lời, cho là mình làm sai sự chọc cô cô tức giận, cúi đầu rầu rĩ không vui.

“Công chúa, Huyền Hà tỷ tỷ tới đón tiểu điện hạ hồi cung.” Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến thanh âm của Nhược Trúc, theo sau chính là thanh âm cửa gỗ được mở ra.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, nhìn đến một người có khí chất nhã nhặn lịch sự, cung nữ Thư Nhã ôn nhu đi đến, sau khi thi lễ thì đi đến bên người Tiêu Trạh giữ chặt tay hắn. Không công bằng, cái người gọi là Huyền Hà tỷ tỷ rõ ràng so với nàng già hơn! Dựa vào cái gì nàng ta là tỷ tỷ còn nàng là cô cô? Tiêu Tử Y trong lòng bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ này, hơn nữa càng xem càng tức giận.

“Công chúa, nô tỳ đến đón tiểu điện hạ hồi cung. Điện hạ?” Huyền Hà kéo tay Tiêu Trạh, ý bảo hắn cùng nàng đi.

Tiêu Trạh vụng trộm giương mắt hướng Tiêu Tử Y mà nhìn, phát hiện người sau vẫn mặt lạnh như băng, nghĩ đến cô cô vẫn còn tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống.

Xuống một khắc, hắn tay kia của hắn bị vây quanh bởi sự ấm áp quen thuộc, làm cho hắn lập tức kinh hỉ quay đầu lại. Cô cô xinh đẹp lôi kéo một bàn tay của hắn, tay kia thì đã rất nhanh đặt trên giấy viết: [làm cho hắn đêm nay lưu lại.]

9. Chương 9: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: A Tử

Ánh trắng như nước, bên trong Trường Nhạc cung hoàn toàn yên tĩnh.

Huyền Hà cùng Như Lan thật vất vả mới đỡ Tiêu Trạh hưng phấn ngủ, lúc này Tiêu Tử Y mới có khoảng không yên tĩnh để bình tĩnh ngẫm lại nàng hôm nay do nhất thời xúc động mà giữ Tiêu Trạh ở lại, có thể hay không rất lỗ mãng?

Thế nhưng, hoàng hậu bên kia cũng không có nói cái gì, chỉ thông báo qua là đồng ý cho Huyền Hà cùng Tiêu Trạh ngủ lại ở nơi này mà thôi. Điều này làm cho Tiêu Tử Y tâm buông không ít.

Dựa vào trước cửa sổ nghiêng mình nhìn bóng đêm, Tiêu Tử Y trong đầu lại hồi tưởng lại những vấn đề mà Tiêu Trạh đã hỏi nàng hôm nay.

Trước mặt kẻ hoàng hậu vì sao lại biết những điều này, ngược lại làm cho Tiêu Trạc đến dò hỏi nàng như vậy là vì cái gì, nếu mà lấy mấy vấn đề này để hỏi nàng, nàng một chữ cũng đều trả lời không được. Nếu ngày khác lại bị ai đó giáp mặt chất vấn như vậy, nàng phải trả lời thế nào đây?

Nhược Trúc trải xong giường cho nàng, biết Tiêu Tử Y theo thói quen sắp sửa ngủ người, cũng không nói nhiều, lặng lẽ đem lư hương đặt ở phía trước cửa sổ, sau đó thì lễ một cái rồi cáo lui.

Bên trong lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, Tiêu Tử Y nhìn lư hương bốc khói lượn lờ bay lên, chậm rãi tiêu tán trong không khí, đơn giản cái gì cũng không nghĩ đến chỉ ngủ người.

“Uy, uy, Tiểu Tử, Trường Nhạc cung này thủ vệ như thế nào so sánh với lúc ta tới còn canh phòng nghiêm ngặt hơn? Đúng rồi, nghe nói người bị thương, như thế nào lại bị thương? Người không phải võ công rất lợi hại sao? Như thế nào ngay cả cung nữ bình thường đều đánh không lại?”

Tiêu Tử Y mở lớn hai mắt, đột nhiên xuất hiện tạp âm bên tai nàng có chút không kịp thích ứng.

“Uy uy! Như thế nào cũng không có phản ứng a? Hay là do thất độc tán đem người làm cho choáng váng? Đây, xem ra cần phải đánh giá thất độc tán này một lần nữa mới được.”

Tạp âm vẫn liên tục không ngừng rơi vào tai nàng, Tiêu Tử Y vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trong bóng đêm một nam nhân đang treo ngược ở trên mái hiên ghi chép cái gì đó.

Tiêu Tử Y thật bội phục mình dĩ nhiên đã luyện bản lĩnh đến mức không sợ hãi, đối mặt với loại tình huống này còn có thể khẽ mỉm cười nói: “Mau xuống đây đi, nếu không muốn bị người khác phát hiện ra.” Vừa còn đang suy nghĩ là tìm ai đến để hỏi chuyện trước kia, thì có một người đã đến trước cửa.

Tiêu Tử Y theo lời nói vừa rồi của nam nhân này tổng kết được ba tin tức. Thứ nhất, Trong thân thể Tiêu Tử Y này có nội lực, đáng tiếc nàng không biết dùng. Thứ hai, nam nhân này cùng Tiêu Tử Y là người quen biết cũ, nhưng nàng lại càng không biết. Thứ ba, nam nhân này không phải người trong cung, có thể xuất nhập cung bất kỳ lúc nào.

“Tiểu Tử. Người không sao chứ?” Kỳ Mặc thu hồi suy nghĩ trong lòng, không tiếng động bước vào trong phòng, đứng ở trước mặt Tiêu Tử Y xem xét đánh giá từ trên xuống dưới.

Lúc hắn đánh giá Tiêu Tử Y, thì Tiêu Tử Y cũng không khách khí đánh giá lại hắn. Mà vị khách không mời mà đến này thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, đại khái chỉ khoảng mười sáu tuổi. Dáng người cũng chỉ là cao hơn nàng một chút, lại còn biết cả khinh công. Trên mặt nét ngây ngô trẻ con không còn, trên đôi mắt sáng ngời là hàng lông mi dài tung bay chứng minh hắn có tính cách không sợ trời, không sợ đất.

“Hắn là không có sao, chỉ trừ việc đã quên mất người là ai rồi a.” Tiêu Tử Y cười ngọt ngào, coi như không có việc gì nói.

Kỳ Mặc đầu tiên là trừng lớn hai mắt, theo sau là vẻ mặt bị đả kích lớn, rồi sau đó, khiến cho Tiêu Tử Y hối hận vừa rồi nói ra câu nói kia. Vì vậy nam nhân lắc nhai một hồi xác nhận nàng thật sự không biết hắn, liền thao thao bất tuyệt nói một canh giờ.

Nói tóm lại, bốn tuổi Tiêu Tử Y sau khi bị người bắt cóc, được cha Kỳ Mặc cứu. Nhưng là do không biết thân phận của nàng, thấy nàng cơ khổ đáng thương, liền đưa đến phái Thiên Sơn cùng Kỳ Mặc báai sư học nghệ.

Sau lại ngẫu nhiên Tiêu Cảnh Dương xuất cung làm việc thấy được ngọc bội có thể chứng minh thân phận của Tiêu Tử Y, còn có sau vai có cái bớt chứng minh nàng chính là công chúa Trường Nhạc đang lưu lạc ngoài cung .

Tiêu Tử Y nghe cảm thấy có điểm gì là lạ. Vì vậy chuyện xưa rất máu chó rồi, máu chó đến bọn ta tin là thật. (A Tử: chỗ này ta nghĩ là nói mọi việc trùng hợp như vậy nên mọi ng tin đó là thật. nếu ta có giải thích sai mong mọi ng nói ta chỉnh lại.)

Nhưng trên thế giới này chỗ nào lại có nhiều trùng hợp như vậy? Nhưng khi Tiêu Tử Y nghe được lần thứ ba Kỳ Mặc nói chuyện là nàng trước đây từng đoạt ăn chân gà của hắn thì nàng đành buông tha tin tức từ miệng người nam nhân này.

“Sư huynh a, bây giờ phải làm sao đây? Sư muội của huynh ta hiện tại có nội lực mà không biết dùng, chiêu thức toàn bộ quên hết, bây giờ còn có người như hổ rình mồi mà muốn gây bất lợi cho ta. Sư huynh, làm sao thì mới tốt đây?” Tiêu Tử Y tâm huyết dâng trào, hai tay chống hai bên má, học giọng Tiêu Trầm thường nói với nàng nhẹ nhàng nói.

Đầu tiên Kì Mặc là sưng sốt một chút, sau đó trái tim giống như có mười con bò ầm ầm chạy qua, thiếu chút nữa thì đem hần giẫm lên đến hộc máu. Sư huynh a! Hần cứ tưởng rằng đời này chắc là không bao giờ nghe được xưng hô thể này rồi, lại không nghĩ tới tiểu ma nữ này sau khi trúng thất độc tán, bỗng nhiên trở nên đáng yêu như thế. Thất độc tán a thất độc tán! Làm sao có thể thần kỳ như thế?

Không đúng không đúng nha! Kì Mặc quơ quơ đầu, nhất định tiểu ma nữ này là chờ nhìn chê cười hần, vì vậy vội vàng làm ra vẻ đứng đắn, ho nhẹ một tiếng nói : “Sư muội. Đây.” Vừa mở đầu, Kì Mặc liền thấy mắt to của Tiêu Tử Y chớp chớp, vội vàng tháo chạy, đem toàn bộ mọi thứ trong người bày hết trên bàn.

“Này, những thứ này là vật phẩm mà sư huynh của muội ta đây hành tẩu giang hồ chuẩn bị, tất cả đều uội hết!” Kì Mặc ưỡn ngực, gương mặt vênh váo hò hét nói.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn vật lý kỳ cổ quái trên bàn cùng một đồng lớn các loại bình bình lọ lọ, thấy buồn cười nói: “Huynh để uội mang theo nhiều thứ như vậy làm gì? Làm sao có thể mang hết được! Bình thường chỉ cần vài người hầu hạ thay quần áo là tốt rồi, trên người lại mang chút vật phẩm trang sức cũng không tệ rồi.”

“Phiền toái như vậy a?” Kì Mặc gỡ gỡ đầu, những bảo bối này của hần đều khẳng khái kính dâng rồi, kết quả còn không chọn được vật nào cả. Thật sự là buồn bực nha!

“Đúng rồi, chúng ta nơi này nói chuyện, bên ngoài có nghe được không?” Tiêu Tử Y bỗng nhiên nghĩ đến nơi này là phòng ngủ không phải thư phòng, bình thường nàng ở trong thư phòng nói chuyện phiếm cùng Tiêu Trầm đã đuổi hết người hầu hạ đi rất xa, nhưng bây giờ nội điện nàng nghỉ ngơi chính là chỉ cách nơi nghỉ ngơi của Nhược Trúc cùng Như Lan một cánh cửa.

“Đã sớm đốt mê hồn thơm rồi. Sư huynh làm việc, muội cứ yên tâm.” Kì Mặc tự xưng là sư huynh càng nói càng trôi, đưa tay lựa ra một cái trâm cài tóc từ một đồng đồ này nọ trên bàn, đưa cho Tiêu Tử Y nói : “Này đi, đừng nhìn nó bên ngoài như vậy nga, bên trong có cơ quan đấy.”

10. Chương 10: Cây Trâm Phượng Hoàng

Edit: A Phong

~Beta: A Tử

Tiêu Tử Y từ trong tay Kì Mặc tiếp nhận lấy cây trâm, cầm vào tay liền cảm thấy được một cỗ khí lạnh từ trong lòng bàn tay xâm nhập thẳng vào cơ thể, không khỏi run lên một chút.

Đây là một cây trâm vàng, mặt trên điêu khắc một con phượng hoàng giương cánh muốn bay, trông rất sống động. Phần đuôi sắc bén vô cùng, quả thật là vũ khí phòng thân.

“Này, ở ngay mắt phượng hoàng có cơ quan, có thể đem giải dược hoặc là thuốc bột bỏ vào đó, mang theo bên người.” Kì Mặc khoa tay múa chân giải thích.

“Chỉ có như vậy thôi sao?” Tiêu Tử Y cảm thấy được cây trâm cài tóc này khẳng định có huyền cơ(bí mật) khác, tỉ mỉ cầm trong tay.

“Này, tiểu tử, ngươi thật sự mất đi trí nhớ sao? Không phải lại gạt sư huynh đi?” Kì Mặc trừng lớn hai mắt, cây trâm cài tóc này là nàng giữ chơi từ nhỏ tới lớn, sau này hần phải dùng thủ đoạn “chính đáng” mà thắng được nó, còn bị nàng ghi hận vài tháng a~.

Tiêu Tử Y nhìn thấy phần mỏ của Phượng Hoàng bong lóang hơn những bộ phận khác rất nhiều, hần là thường xuyên được người vuốt ve. Nàng thử đem mỏ của Phượng Hoàng mở ra , trâm cài tóc liền phát ra một tiếng vang “răng rắc” nhỏ.

Không có gì biến hóa. (=.)

Tiêu Tử Y nhìn thấy giữa thân tâm gài tóc có một đường nói nhỏ, bỗng nhiên nhớ tới một loại chuyện đùa, chẳng lẽ có thể cùng tâm gài tóc này giống nhau? Nàng thử đem tâm gài tóc hướng trên người Kỳ Mặc đâm tới, rồi sau đó người cũng cười hì hì không né tránh.

Mùi nhon sắc bén của cây tâm toàn bộ đâm vào trong cánh tay của Kỳ Mặc, máu chảy ra một chút.

“Tiểu tử, ngươi thật sự mất đi trí nhớ? Lại gạt ta đi?” trên mặt Kỳ Mặc không có tí biểu tình đau đớn, ngược lại là vẻ mặt không thể tin được.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, đem tâm gài tóc rút ra. Trên thực tế là bộ phận phía trước của cây tâm* có cơ quan mở ra, lui vào bên trong đâm rách túi máu trong Phượng Hoàng, liền tạo thành kết quả như vậy. (#AP~:bản convert cứ lặp lại từ tâm cài tóc, ta phiền nên đổi thành cây tâm)

Đồ chơi nhỏ a~! TV sớm có nói qua. Bất quá không nghĩ tới trong khoảng không này còn có xếp đặt tinh xảo như vậy, thật sự rất lợi hại.

Tiêu Tử Y yêu thích không nỡ buông tay mà nhìn lại, cuối cùng thở dài đem cây tâm trả lại cho Kỳ Mặc.”Trả lại cho ngươi nè, ta không thể nhận.”

“A? Tại sao?” Kỳ Mặc chậm chạp không lấy, sợ tiểu ma nữ lại có manh khóa gì.

Tiêu Tử Y khó chịu nói: “Ngươi nghĩ cái gì cũng có thể lấy sao? Mỗi vật phẩm đều có bản ghi chép xác minh, cây tâm không rõ lai lịch này tỷ nữ thấy liền biết có vấn đề. Ta sẽ giải thích thế nào đây?”

Kỳ Mặc gãi gãi đầu vô lực nói: “Này cũng không được, kia cũng không được. Vậy ngươi muốn sư huynh giúp ngươi thế nào a~?”

Tiêu Tử Y suy nghĩ một chút, đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy một cái kim tâm đưa cho hắn rồi nói: “Không bằng, giúp ta làm lại một cái cùng loại được không? Đồ vật này không thấy cũng không sao cả, qua một lúc trả về cũng không có người để ý.”

Kỳ Mặc trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, mỉm cười nói: “Ngươi có biết làm một cây tâm như vậy mất bao lâu không? Lại có thể nói dễ nghe như vậy!”

Tiêu Tử Y bĩu môi nói: “Không thấy được hai cái cây tâm này tính chất cũng không khác nhau lắm sao? Hơn nữa cây Phượng Hoàng này lớn hơn cây kia một vòng nha! Cứ đổi đi. Nhớ kỹ, phải bỏ bên trong một ít thuốc giải độc.”

Kỳ Mặc không đáp lời, liền biến sắc nói: “Bên ngoài có người đến đây. Ta đi trước, lần sau lại nghĩ biện pháp trà trộn vào cung tiếp. Hắc hắc, nơi này tạm thời so với giang hồ thú vị hơn nhiều. Vừa có ăn vừa có chơi, yên tâm, sư huynh sẽ không bỏ lại sư muội người.”

Tiêu Tử Y thấy hắn vừa nói vừa bỏ vào lòng cái gì đó trên bàn, nhanh như chớp chạy không thấy thân ảnh, đợi cuối cùng chỉ còn lại tiếng nói vọng lại trong tai nàng.

Xem ra này Kỳ Mặc tuổi còn trẻ nhưng võ công lại rất cao. Tiêu Tử Y không cẩn thận bắt đầu chờ mong không biết võ công của mình có cao như vậy không? Dù sao cũng là sư muội a!

Cửa mở, Tiêu Trầm đứng bên ngoài chỉ mặc nội y, còn buồn ngủ mà kêu nhỏ: “Cô Cô, con muốn ngủ chung với người.”

Tiêu Tử Y cười hướng hắn đi đến, đem hắn một phen ôm vào trong ngực.

Cuối cùng hướng đến nơi Kỳ Mặc biến mất nhìn thoáng qua, Tiêu Tử Y thực lo lắng sư huynh thuận tiện từ nay về sau làm thế nào trà trộn vào trong cung. Hắn rốt cuộc có biết hay không nam nhân không có cách vào trong cung a~?

Chẳng lẽ. Làm thái giám.

Cái kia, hắn là làm một thái giám không có tiền đồ.

....

Hôm sau, Trường Nhạc công chúa Tiêu Tử Y lại bắt đầu một ngày như bình thường . Sáng sớm đứng lên cái gì cũng không cần làm, đều có người đến hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo, sau đó bữa sáng thơm ngào ngạt liền được bưng lên. Vốn cổ đại chính là một ngày hai bữa cơm, buổi sang ăn một lần buổi chiều khoảng hai giờ ăn một lần. Buổi tối nếu đói bụng sẽ lại có bữa khuya.

Tiêu Tử Y dù làm sao cũng không quen như thế, cho nên Trường Nhạc cung liền dựa theo sở thích của nàng, đổi thành một ngày ba bữa cơm. Sau khi nếm qua điểm tâm có thể nằm cạnh ao cho cá chép ăn, hoặc là ở Lâm Hoa Điện đùa với chim nhỏ, hoặc là ở ôn thất nhìn ngắm hoa cỏ. Tóm lại xem ra Tiêu Tử Y, cuộc sống nhàn chán đến cực điểm.

Nhưng là bên người có Tiêu Trạ làm bạn sẽ không như vậy, khuôn mặt vui vẻ tươi cười của tiểu hài tử luôn bắt tri bắt giác lay sang người bên cạnh , có đôi khi lại hỏi ra những vấn đề kỳ lạ, càng làm cho người ta thêm thoải mái.

Tựa như giờ phút này, Tiêu Tử Y đang cầm một quyển sách ngồi phơi nắng ở dưới ánh mặt trời, cách đó không xa Tiêu Trạ đang ghé vào cạnh ao kiên nhẫn cho cá chép ăn, làm cho tụi nó tranh đoạt thức ăn, sau đó thuận tiện bắt bộ dạng của bọn nó thành một bức tranh.

Tối hôm qua thật sự là quá mệt mỏi , tên Kì Mặc kia đi rồi, Tiêu Trạ lại quần quít lấy nàng nói trước khi ngủ phải kể chuyện xưa, luôn hỏi nàng tại sao mỹ nhân đang ngủ lại được hoàng tử hôn liền tỉnh lại. (#AP~: tại mỹ nhân háo sắc :P, A Tử: *gật gù đồng ý với AP*.)

Là nàng không tốt, làm sao lại kể cho hài tử bốn tuổi nghe truyện mỹ nhân ngủ trong rừng a~, sớm biết như vậy liền kể truyện thân bút Mã Lương.

Tiêu Tử Y bị ánh nắng ầm áp làm cho buồn ngủ, chẳng đến có một âm thanh thật chói tai truyền đến: “Trạ nhi của ta a! Có người không hảo hảo chiếu cố người a! Nếu không cẩn thận ngã vào trong hồ thì làm sao a~?”

+++++

Nhà Trẻ Hoàng Gia : Đoạn nhỏ

Sáng sớm

“Trạ nhi, rời giường.” Tiêu Tử Y ở bên tai Tiêu Trạ nhẹ giọng kêu.

“Thật sáng a~! Cô Cô, đem đèn thối tắt a~!” Tiêu Trạ mơ mơ màng màng kêu gào.

“Trạ nhi, đó là mặt trời chiếu vào mặt a!”

“Vậy đem mặt trời thối tắt đi a~!”

“.....”

11. Chương 11: Đột Kích Kiểm Tra

Edit: A Tử

Tiêu Tử Y mở hai mắt ra mới phát hiện bên cạnh ao không biết là từ khi nào lại có đầy người.

Ách, nói cho đúng là có rất nhiều người quỳ trên mặt đất. Còn người đang đứng chỉ thấy có hoàng đế cùng một nữ nhân tôn quý lôi kéo Tiêu Trạ đứng cạnh mình.

Tiêu Tử Y linh cảm không ổn, nhưng vẫn thản nhiên đứng dậy hành lễ. Sau đó liền mở to mắt ngây thơ nhìn bọn họ. Dù sao nàng cũng không thể nói chuyện, cái gì cũng nói không được, nhưng là bây giờ là tình huống gì a?

Nữ nhân hoa lệ đứng bên cạnh hoàng đế tuổi khoảng bốn mươi tuổi, dung mạo đoan trang, cử chỉ tao nhã. Đầu búi tóc chỉ thiên, mặc một bộ quần áo màu hồng và đen, mặt trên có thêu hoa văn hình chim trĩ, cổ áo có hoa văn trắng đen giao nhau, đường viền ở cổ tay áo cùng đường viền quần áo dùng chỉ hồng tô điểm. Đứng bên cạnh hoàng đế địa vị cùng khí chất của nàng cho thấy chắc hẳn đây là nhất quốc chi mẫu.

Vị nữ nhân có quyền thế nhất hậu cung này kéo bả vai Tiêu Trạh, rồi sau đó sợ hãi nhìn Tiêu Tử Y, trên nét mặt thể hiện đầy vẻ bất an.

“Tử Y, gần đây con có khỏe không?” Hoàng đế dùng giọng ôn nhu hỏi.

Tiêu Tử Y thụ sủng nhược kinh (A Tử: được sủng ái mà lo sợ) gật đầu, nghĩ nếu không việc không lên điện tam bảo, hoàng đế này hôm nay tới, không chừng vừa có chuyện gì phát sinh.

“Đây là hoàng hậu, con gọi nàng là mẫu hậu đi.” Hoàng đế thản nhiên giới thiệu nói, “Hoàng hậu, vị này chính là Trường Nhạc công chúa.”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng bận rộn suốt ngày đều lúc nào cũng nhớ công chúa của người, thân thiếp hôm nay đơn giản là cùng hoàng thượng đi nhìn một chút mà thôi.” Nàng ở mặt ngoài mặc dù rất bình thản, nhưng trong lòng thầm ngẩn ra. Bởi vì ở trong hoàng cung này người có thể gọi nàng là mẫu hậu cũng chỉ có hoàng tử thứ năm Tiêu Cảnh Dương từ nhỏ mất đi mẫu phi, đây là do hiền phi khi còn sống có quan hệ thân thiết với nàng nên đã trước khi chết đã cầu xin nàng. Mà Tiêu Tử Y này nàng thậm chí hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy, mà hoàng đế cũng không hỏi ý kiến của nàng, liền nói như vậy. Điều này làm cho hoàng hậu đối với hoàng đế hữu lễ đối đãi cùng tôn trọng cảm thấy trong lòng hơi hơi khó chịu.

Tiêu Tử Y nghe thấy thanh âm này quen tai, chính là âm thanh vừa rồi trách nàng không có chăm lo cho Tiêu Trạh! Nàng ngẩng đầu hướng hoàng hậu thi lễ, mới phát hiện người này căn bản là không có biểu tình gì.

Chẳng lẽ là nàng nghe nhầm?

Lúc này hoàng đế làm ột đám người quỳ miễn lễ bình thân, sau đó ngay lập tức chuẩn bị hai ghế bành cùng các loại trà quả dâng lên.

“Hoàng hậu, Trạh Nhi cũng có sai, nếu không phải hấn quần quít lấy Tử Y, làm sao có thể phát sinh loại sự tình này?” Hoàng đế dẫn đầu ngồi xuống, tay đặt lên tay vịn ghế bành, không chút để ý nói.

Tiêu Tử Y đầu óc hoang mang, chuyện gì xảy ra vậy? Nơi này nhiều người như vậy nhìn Tiêu Trạh, chẳng lẽ bé lại rút xuống hồ đi? Hoàng hậu có phải hay không lại làm cho chuyện nhỏ thành chuyện lớn rồi?

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu biến mất gì không nén được giận. Chỉ một câu nói như vậy là có thể nhìn thấu lòng hoàng đế, Tiêu Tử Y này xem ra nếu so với Tiêu Trạh thì quan trọng hơn. Hay quả thực là chỉ vì mẫu thân cô bé này sao?

Tiêu Trạh cũng nhu thuận chạy nhanh tới lắc lắc tay hoàng hậu nói : “Hoàng nãi nãi, Trạh Nhi chính là muốn lấy tay đi sờ sờ cá mà thôi, đừng trách cô cô được không?”

Hoàng hậu chớp mắt, che dấu sự bất mãn, mỉm cười nói: “Không sao, hoàng nãi nãi chỉ là lo lắng Trạh Nhi, nhất thời thất lễ. Trường Nhạc công chúa dĩ nhiên sẽ không để ý phải không ?” Hoàng hậu vừa nói vừa tào nhả ngồi xuống bên hoàng đế, tay tự nhiên ôm chặt lấy Tiêu Trạh không buông.

Tiêu Tử Y không thể trả lời, chỉ có thể ngoan ngoãn cười cười. Còn đang suy nghĩ may mắn nàng bây giờ không thể nói, vì nàng thật đúng là không muốn gọi nữ nhân này là mẫu hậu. Bởi vì tuy rằng người trước mắt luôn mỉm cười, nhưng bên trong lại phát ra địch ý rõ ràng.

Hoàng đế ngồi xuống hỏi một chút Tiêu Tử Y về tình hình gần đây, Tiêu Tử Y miệng không thể nói, vì thế Nhược Trúc đứng ở bên cạnh nàng thay nàng trả lời, tiến thoái hữu lễ. Thật ra những điều này hoàng đế điều biết vì mỗi ngày đều cho người quan sát và bẩm báo mọi điều về Tiêu Tử Y ình. Tuy rằng Vị Ương Cung chỉ cách Trường Nhạc cung một hành lang, nhưng hấn cũng không có nhiều thời gian đến gặp nàng.

Mỗi khi nhìn thấy nàng và nàng mẫu phi khuôn mặt giống nhau như đúc thì nhắc nhở việc nữ nhân hấn yêu rời đi là chuyết thật, nhắc hấn phải bảo hộ một đứa nhỏ không được để xảy ra sai lầm. Cho nên hấn luôn luôn lảng tránh, chỉ cần biết nàng sống rất tốt, rất vui vẻ là đủ rồi. Đây cũng là hấn muốn hết sức bồi thường nàng, là nguyên nhân ban cho nàng Trường Nhạc cung.

Hoàng hậu xem hoàng đế tinh thần không nhắc lên nổi, liền thay đổi đề tài, ôn nhu nói: “Trạh Nhi, mấy ngày nay ở bên cô cô học được những gì?”

Tiêu Trạh thấy hoàng nãi nãi rất cục chú ý tới hắh, vui vẻ đem bản phác hoạ trong tay đưa cho nàng, cười nói : “Hoàng nãi nãi, phác hoạ này vốn là do cô cô làm cho con chuyên dùng để vẽ tranh “

Hoàng hậu lúc đầu nhìn qua cũng không để ý gì đến bản phác hoạ, mà là để ý tay nhỏ bé Tiêu Trạh dính đầy bụi đất cùng than củi nâu đen không khỏi nhíu nhíu mày.

Tiêu Tử Y cũng không có ý thức được có gì là không tốt, gần đây Tiêu Trạh học vẽ tranh rất chân thành, nếu như có thể được người khích lệ, cổ vũ càng nhiều thì đối với thằng bé là điều tốt nhất.

Hoàng hậu tiếp nhận bản phác hoạ trong tay Tiêu Trạh, khéo mắt liếc nghiêng nhìn sắc mặt không thay đổi của hoàng đế, trong lòng lại đắc ý. Nàng hôm nay cố ý cho hoàng đế xem, chính là muốn cho hoàng đế cảm thấy đứa nhỏ theo ngoài cung này nhận thức trở về sẽ không biết lễ giáo, không biết đọc sách, chỉ biết dạy hư tiểu hài tử, như thế càng uy hiếp an nguy của hoàng Tôn .

Tiện tay đưa đi đưa lại bản phác hoạ, hoàng hậu ra vẻ kinh ngạc tán dương nói : “Trạh Nhi, mấy ngày không thấy, bức tranh của con vẽ có tiến bộ thiệt nhiều.”

Tiêu Trạh ra sức gật gật đầu, còn nghĩ rằng hoàng nãi nãi rất cục không hề tức giận mình vẽ tranh rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn tỏa sáng.”Đều là cô cô dạy con!”

Hoàng hậu cầm trong tay bản phác hoạ đưa cho hoàng đế, cười khanh khách nói: “Hoàng thượng, người xem.”

Tiêu Tử Y cảm thấy hoàng hậu cười có chút giả dối, nhưng nàng cũng không cảm thấy dạy đứa trẻ bốn năm tuổi vẽ tranh có cái gì không đúng. Vì vậy nàng vẫn như cũ đứng một bên ngắm phong cảnh.

Hoàng thượng cúi đầu xem bản phác hoạ, sắc mặt tuy rằng bình thường nhưng là ở chung cùng hắh nhiều năm hoàng hậu vẫn dễ dàng nhận thấy trên vầng trán hắh một tia khó chịu. Hoàng hậu trong lòng thỏa mãn, đêm qua tuy rằng nàng đồng ý cho Tiêu Trạh ngủ lại Trường Nhạc cung, nhưng trong lòng thủy chung không thể nuốt xuống cơn tức này. Hôm nay sáng sớm liền đề nghị hoàng đế tới nơi này xem tình hình của Tiêu Trạh.

Sự tình cũng đúng như kế hoạch đã định của nàng. Hoàng hậu tâm tình thật tốt, nhìn Tiêu Trạh còn cầm trong tay mấy bức tranh, ôn nhu nói: “Trong tay ngươi là cái gì? Đưa hoàng nãi nãi nhìn một cái.”

Tiêu Trạh vui rạo rực đem tranh vẽ mang lên, cười hì hì nói: “Hoàng nãi nãi, những bức tranh này đều do cô cô cho con.”

Hoàng hậu vừa tiếp nhận những bức tranh tương tự nhau, sắc mặt liền cứng đờ.

Tiêu Tử Y để ý thấy càng cảm thấy không thể hiểu. Bức tranh liên hoàn nòng nọc nhỏ tìm mẹ ngày hôm qua nàng đưa cho Tiêu Trạh, thế thì sao nào?

12. Chương 12: Thay Người

Edit: A Phong~ + A Tử

Hoàng đế lúc này đứng lên, nói vài câu câu dặn dò, đơn giản là làm cho Tiêu Tử Y nghỉ ngơi cho tốt, liền bãi giá hồi cung . Sắc mặt hoàng hậu khôi phục lại bình thường, mang theo Tiêu Trạh cũng theo Hoàng Thượng mà đi, trên tay nắm chặt, chính là bức tranh nòng nọc tìm mẹ vừa này làm nàng kinh hoàng.

Tiêu Tử Y đứng im một lúc sau, cũng nghĩ không ra tại sao hoàng hậu thấy bức tranh liên hoàn lại sợ hãi như vậy. Chữ viết trên giấy đều là của Tiêu Trạh, không sợ người khác nói chữ của nàng cùng Tiêu Trạh khác nhau. Tuy rằng thu thập thôn tin được biết Tiêu Tử Y từ khi về cung tới nay không có chạm qua bút, nhưng nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì a? Truyện tranh con nít hắh là trong thời đại này không có nhắc gì đến việc xâm chiếm đi? Chẳng lẽ hoài nghi nàng nói bóng nói gió gì sao?

Rốt cuộc là hoàng hậu lại nghĩ tới cái gì đây?

Tiêu Tử Y nghĩ đến nút đầu mẻ trán* cũng nghĩ không ra, lại không thể mở miệng hỏi gì đó, đành phải chậm rãi quay về tẩm, cung của mình. Sau khi dùng cơm xong, Nhược Trúc và Như Lan liền hầu hạ nàng giắc ngủ trưa một lát, Tiêu Tử Y nằm ở trên giường, trong lỗ tai nghe được Nhược Trúc cùng Như Lan xì xào gì đó. (#AP~: nút đầu thui, mẻ trán là ta thêm).

“Như Lan, người có thấy cây kim trên phượng hoàng của công chúa không? Chính là cây trâm có một mặt khắc hình phượng hoàng ấy.” Nhược Trúc giảm thấp âm thanh hỏi.

“Không có a.” Như Lan cũng giúp tìm kiếm, “Có thể hay không là tiểu điện hạ gần đây yêu thích bừa bãi tranh gì đó, cầm đi để vẽ lại không?”

“Ai~, có thể. Nếu là tiểu điện hạ cầm đi thì tốt, cầm đi mất cũng được. Đều không sao cả. Sợ chính là những cô nương tham lam khác cầm mất.” âm thanh của Nhược Trúc dần dần biến mất phía sau cửa, hai người vừa nói vừa đi ra tẩm cung.

Tiêu Tử Y mới vừa ngồi dậy, biết rõ chuyện các nàng nói là về cây trâm tối qua nàng đưa cho Kì Mặc cầm đi, kết quả vừa định đứng dậy giải thích, hai người bọn họ cũng đã đi rồi. Tiêu Tử Y cắn cắn môi dưới, vẫn là không có mở miệng.

Nàng là thay đổi a, cư nhiên cũng cùng những người khác giống nhau, dùng tiểu hài tử để đỡ đạn nhĩ.

Ngày mai nhất định tìm cơ hội “Nói ra” . Tiêu Tử Y một lần nữa quay về trên giường nằm, yên lặng biện hộ cho bản thân.

Chính là ngày hôm sau Tiêu Tử Y cũng không có tìm được cơ hội giải thích với Nhược Trúc, bởi vì Tiêu Trạ cũng không có giống thường hay lui tới Trường Nhạc Cung chơi, ngày thứ ba cũng không có tới.

“Công chúa, có muốn nô tỳ phái người đi Vị Ương Cung hỏi một chút hay không?” Nhược Trúc nhìn ra Tiêu Tử Y tuy ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, nhưng mà tâm tư hoàn toàn không có ở trên sách, luôn thỉnh thoảng ngẩng đầu hướng nơi dẫn đến Vị Ương Cung mà nhìn.

Tiêu Tử Y chậm rãi lắc đầu, nàng hôm nay cố ý ở bên trong điện Vĩnh Thọ đọc sách, vì có thể thấy Tiêu Trạ. Đáng tiếc, sự tình không có đơn giản như nàng nghĩ đến.

Xem ra quả nhiên là ngày đó có làm sai chuyện gì. Làm cho hoàng hậu quyết định không cho nàng lại tiếp cận Tiêu Trạ. Tiêu Tử Y ần ần hai huyệt thái dương đang đau, giống như tùy thời còn có thể nhìn thấy thân ảnh Tiêu Trạ ở bên người nàng chạy tới chạy lui , trong lỗ tai còn có thể thỉnh thoảng nghe được âm thanh hân vui sướng kêu nàng”Cô cô! Cô cô”.

Tiêu Tử Y nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân chú tâm tới trên Tùy Tử đang đọc hôm nay. Nàng đọc vài ngày, rốt cục cẩn thận từ ở giữa hàng chữ trong sách mà nhìn ra một ít manh mối. Nàng cảm thấy hứng thú nhất không phải tại sao Tuệ Văn Đế “Dương Kiên” không có dựa theo lịch sử trước kia mà phát triển, đem ngôi truyền cho Dương Quảng, mà không chọn thái tử, lại truyền ngôi cho trưởng tử Dương Dũng. (AP: @@ là sao?? . A Tử: lịch sử TQ đó đệ...)

Chỗ này xảy ra lịch sử lệch lạc, chính là sách sử không có viết cũng là điều đương nhiên. Dù sao không truyền lại ngôi vị cho con thứ cũng là bình thường, Dương Quảng cũng bởi vậy không có làm ra chuyện độc ác là giết cha và huynh, ngược lại Dương Dũng chính là thủ hạ chăm lo việc nước, hẳn là phụ tá đắc lực cho ca ca của mình. (AP: đệ ko hiểu @@. A Tử: LS ghi là Dương Quảng làm hoàng đế do sự thay đổi của Dương Kiên không muốn thái tử lên ngôi, còn chỗ này thì LS chỉ tương tự nên ng làm hoàng đế là thái tử tức là Dương Dũng.)

Sự tình khẳng định có chuyện xấu, Tiêu Tử Y phải đem đoạn lịch sử này lật đi lật lại nhìn vài lần, mới phát hiện một chút vấn đề. Đó là hoàng hậu của Dương Kiên, Độc Cô hoàng hậu, cũng không có chết sớm, và sau khi Dương Kiên trăm tuổi thì lên làm thái hậu, bảo dưỡng tuổi thọ.

Mấu chốt là tại trên người của Độc Cô hoàng hậu sao? Tiêu Tử Y uống chén trà đậm, hương vị chua sót làm nàng nhú lại đôi mi thanh tú. Nơi này thật là có rất nhiều thứ ta ăn không quen, tuy rằng đã muốn hết sức tránh đi những thứ nàng không thích, nhưng là nàng lại không thể dễ dàng chịu đựng lá trà lên men này (bị chua).

Nhược Trúc thấy thế vội vàng lấy một chút nước ấm thêm vào trong trà cho nhạt bớt , lại đặt lên tiểu lô cho trà ấm lại.

Tiêu Tử Y đem lực chú ý lại ngừng trên sử sách, đối với vài câu về Độc Cô hoàng hậu mà ngăn người.

Có thể hay không độc cô hoàng hậu này cũng là người xuyên qua mà đến đây? Mà Tùy Văn Đế Dương Kiên cả đời hậu cung chỉ có một nữ nhân như vậy đối với hoàng đế thật sự là quá ít thấy, cho dù sau hán tuy rằng còn có hoàng đế Minh Hiếu Tông, chính là trước Dương Kiên cũng không có một vị hoàng đế nào hậu cung chỉ có mỗi một người là hoàng hậu.

Mà trong lòng có thành kiến nên Tiêu Tử Y lại phát hiện vài chuyện làm cho Triều Tùy sụp đổ các chính sách đó cũng không có thực hiện. Trong đó việc đầu tiên chính là Dương Kiên không biết là gì cái gì lại đình chỉ lại việc dời đô rầm rộ, chính là xây dựng thêm trên nền sẵn có Vị Ương cung của Triều Hán, xây thêm Đẳng Điện Cung. Tuy rằng cách đó không xa từng rầm rộ tuyên bố ở núi Long Thủ có long mạch*, nhưng là Triều Tùy lúc ấy mới lập quốc, không nên xây dựng rầm rộ, không nên hao tài tổn của, đây chính là vấn đề khó khăn nhất. Còn những chuyện linh tinh thì đủ loại.

(A Tử: long mạch là khí của rồng, mà thời xưa các hoàng đế hay xây thành trên đất được nói là có long mạch.)

Còn có chính là nguyên bản lịch sử Độc Cô hoàng hậu thực cương chiều tiểu nhi tử Dương Quảng, là người trực tiếp làm cho Dương Quảng có giã tâm. Mà sách sử trong tay nàng lại viết huynh đệ Dương thị hòa thuận lại cùng một mẹ sinh ra, nên mới có cung đình hài hòa kiểu mẫu hiếm thấy như vậy.

Quả nhiên là có điểm gì đó không đúng. Tiêu Tử Y thật sự không thể chịu được những con chữ thẳng tắp trong sách sử, còn có nghĩa đen của cổ văn, đau đầu mà buồn.

Lịch sử hài hoà a, xem ra nàng đã đi vào triều đại không có đơn giản như dáng vẻ của nó. Tiêu Tử Y buông quyển sách, thói quen hướng bốn hướng tìm thân ảnh của Tiêu Trạ, sưng sốt vài cái mới phản ứng tiểu chính thái đại khái đã bị mẹ chồng giam giữ .

“Công chúa, quay về Vĩnh Trữ điện dùng bữa?” Nhược Trúc nhìn thấy bóng mặt trời thay đổi, ước chừng đã tới thời gian quen thuộc dùng bữa giữa trưa của công chúa.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, đang tính muốn đứng lên, liền nghe được Như Lan kinh hãi mà khẽ gọi: “Đến đây đến đây, Nhược Trúc tỷ tỷ, người xem có phải hay không tiểu điện hạ tới ?”

Tiêu Tử Y cúi lòng đầy chờ mong nhìn sang, quả thật trong thấy một nữ tử mặc cung trang nắm tay một đứa bé từ hướng bên Vị Ương Cung đi tới.

Chính là tiểu hài tử không phải là Tiêu Trạ a.

13. Chương 13: Đưa Người Tới Cửa

Edit: A Tử

Mà tiểu nam hài kia so với Tiêu Trạ cao hơn nửa đầu, thân thể cũng rắn chắc hơn nhiều. Một thân màu y phục màu xanh ngọc, chân mang một đôi màu giày nhỏ đỏ chót, có mười phần kỳ lạ.

Tiêu Tử Y lại nhìn cung nữ đang nắm tay tiểu hài tử kia, chỉ thấy người nọ tóc dài búi tóc thành hình dạng giống như trái đào, tóc đen như mực. Một thân trường bào màu xanh đậm tao nhã, tay áo trường bào cộng thêm quần áo, đai lưng màu đỏ thẫm, càng lộ vẻ nàng mềm mại mảnh mai.

Người này là ai đây?

Tiêu Tử Y hướng Nhược Trúc nhìn, người sau liền hiểu nên ở bên tai nàng nói nhỏ: “Công chúa, đây là Đức Phi Nam Cung Cầm, là con gái của Hộ bộ Thượng thư. Tuy rằng không phải người được sủng ái nhất, bất quá bởi vì cử chỉ trước sau điều hữu lễ, thích chuẩn mọi việc từ bé đến thấp trong hậu cung, nên là người cũng không xấu. Gia thế hiển hách, hoàng hậu cũng phải nhường ba phần. Bất quá bởi vì vào cung ba năm bụng cũng không có động tĩnh gì, cho nên cũng không phải là người có uy hiếp nhất ở trong cung. Cái tiểu hài tử kia hẳn là nàng đệ đệ nhỏ nhất của nàng, Nam Cung Tiêu.”

Nhược Trúc lời vừa nói xong, Đức Phi cũng đã mang theo đệ đệ của nàng đi đến trước mặt Tiêu Tử Y chào hỏi.

Tiêu Tử Y còn chưa ngẩng đầu nhìn kỹ Đức Phi này, cũng đã ngửi được một cỗ hương vị ngọt ngào, nghĩ đến hẳn là trên người nàng sẽ có mùi của son phấn. Tiêu Tử Y cúi đầu, đầu tiên thấy được tiểu nam hài đi theo bên cạnh Đức Phi, khoảng chừng năm sáu tuổi, vẻ mặt quật cường, gương mặt thanh tú, lộ ra vẻ khỏe mạnh, gương mặt nhỏ nhắn nghiêng người nhìn qua một bên nhìn Tiêu Tử Y liếc mắt một chút vui vẻ đều không có.

Ách, đứa nhỏ này là Đức Phi túm tới sao? Đây là hướng gì a?

Tiêu Tử Y mang theo nghi vấn ngẩng đầu lên, nhìn đến sắc mặt của người trước mặt. Mắt hạnh má đào, lại mang trang sức trang nhã không chút son phấn nào, xem ra mùi hương trên người nàng hẳn là có duyên có khác. Tuổi có lẽ ước chừng khoảng hai mươi mấy tuổi, trường bào màu xanh đậm làm nổi bật lên sắc mặt kiêu diễm như hoa sen mới nở của nàng. Một đôi mắt hạnh rực rỡ, có khí chất của một tiểu thư khuê các.

“Công chúa vào cung tới nay, Cầm nhi vẫn không có tự mình đến vấn an, tặng lễ vật lại không hợp khẩu vị công chúa, thật sự là bản khoán.” Đức Phi nhìn ra nghi vấn trong mắt Tiêu Tử Y, nên nhẹ nhàng cười nói.

Tiêu Tử Y thần sắc tự nhiên cười cười, ý bảo Nhược Trúc lại đưa đến một cái ghế dựa cho Đức Phi ngồi. Nàng là một mực cự tuyệt mọi người, Đức Phi cũng không phải không rõ ràng lắm.

Đức Phi chậm rãi ngồi xuống, đưa tay hướng tiểu nam hài, cười nói: “Đây là đệ đệ ngang bướng của Cầm nhi, Nam Cung Tiêu, hẳn âm ỹ muốn vào cung để chơi, không nghĩ tới hôm nay đi vào cung, ngược lại Cầm nhi đã sớm cùng bọn tỷ muội hẹn đi ngắm hoa rồi. Mà vẫn tìm không thấy nơi đáng tin cậy để săn sóc hẳn, không biết công chúa có không giúp Cầm nhi săn sóc hẳn một chút?”

Tiêu Tử Y không tiếng động nhíu mày, tặng đồ nàng không lấy, lúc này đổi thành tặng người rồi? Hơn nữa nhìn Nam Cung Tiêu này vẻ mặt tức giận, làm sao lại giống như âm ỹ muốn vào cung a?

Đức Phi ở sau lưng Nam Cung Tiêu tay lặng lẽ ngắt một chút phía sau lưng của hắn. Tên tiểu tử này, thật sự là không nể mặt! Vì gia tộc có thể ở trong triều Phú Quý lâu dài, nàng đã thi triển tất cả vốn liếng, đáng tiếc chính là nàng không có hoàng tử. Có lẽ dựa vào nàng không có hoàng tử mới lấy được hoàng hậu tước nhiệm. Nhưng đó căn bản không đủ.

Khi nàng biết được vị Trường Nhạc công chúa này trong cung hiện tại là hồng nhân được hoàng đế yêu thích, rất thích tiểu hài tử, nên nàng muốn đem đệ đệ nhỏ nhất của chính mình Nam Cung Tiêu tiến cung, hy vọng có thể có lợi cho cha mình và con đường làm quan của đệ đệ. Nhưng là nhìn thấy Tiêu Trâm vẫn làm bạn bên cạnh Tiêu Tử Y, liền e ngại hoàng hậu trước mặt con vẫn không có hành động. Mà gần nhất hai ngày nay Tiêu Trâm chưa có tới, rốt cục thì nàng đã thấy được hi vọng, liền sai người đem Nam Cung Tiêu mang vào trong cung.

Nhưng là Đức Phi hiện tại lại có chút ít hối hận, phí sức lực lớn như vậy đem đệ đệ tiến cung, kết quả không nghĩ tới tiểu tử này ở nhà bị sủng thành tiểu bá vương. Căn bản không đem tỷ tỷ như nàng để ở trong lòng, hơn nữa còn có Tiêu Trâm biết điều như vậy. Mà vạn nhất chọc giận Tiêu Tử Y, biến khéo thành vụng thì làm sao bây giờ?

Tiêu Tử Y cũng không có phản ứng, trên thực tế nàng cũng không có đáp lời. Nhược Trúc ở một bên ôn nhu nói nhỏ: “Nương nương, ngài đem chúng ta Trường Nhạc cung trở thành chỗ nào rồi?” Nàng nói ngữ khí tuy rằng ôn nhu, nhưng là nói cũng không mềm không cứng, nhưng vào trong tai Đức Phi khó tránh khỏi không thoải mái.

Đức Phi không cho là đúng cười nói: “Nhược Trúc muội muội miệng vẫn là lợi hại như vậy, Thái Hậu mấy ngày hôm trước còn nói nhắc đến ngươi, nói thiếu Nhược Trúc muội muội lạc thú giảm đi không ít đâu!”

Tiêu Tử Y mỉm cười, nhìn Nhược Trúc bị Đức Phi nói một hai câu như vậy đã không còn chút khó chịu nào, tự nhiên biết là ai thắng ai. So sánh với phi tử trong cung thì cung nữ cấp bậc hiển nhiên là kém rất xa.

Bất quá không nghĩ tới Nhược Trúc nguyên lai lại là cung nữ hầu hạ Thái Hậu, cũng không còn nghĩ đến trong cung còn có Thái Hậu tồn tại. Ách, nói nàng là không phải có điểm rất lẩn lộn, ngay cả trong cung

đều có ai cũng không có hứng thú biết. Quả thật không xứng làm công chúa.

Lại nhìn xem Nam Cung Tiêu đứng một bên có chút không thú vị, Tiêu Tử Y nghĩ rằng nếu nàng không đem hắc lưu lại, một tiểu hài nhi như hắc đi nghe phi tử tranh đấu gay gắt nói chuyện phiếm không khỏi có chút quá tàn nhẫn. Bởi vậy nàng biết rõ là Đức Phi lấy lòng nàng, cũng luyện tiếu đứa nhỏ năm sáu tuổi cùng một đám phi tử xen lẫn trong cùng nhau. Huống chi Tiêu Trạ cũng đã lâu không có tới, nàng là không phải đã muốn tìm một đứa nhỏ thú vị bởi nàng sao?

Cho nên Tiêu Tử Y vẫn là mỉm cười hướng Nam Cung Tiêu vẫy vẫy tay.

Đức Phi hai mắt sáng ngời, tâm buông xuống một nửa, phụ giúp Nam Cung Tiêu đến trước mặt Tiêu Tử Y, ôn nhu nói cảm ơn: “Kia đa tạ công chúa. Tiêu nhi, giờ Thân tử tử sẽ tới đón người, ở chỗ công chúa phải nghe lời nha!”

Nam Cung Tiêu trở mình cho nàng một cái liếc mắt.

Đức Phi tâm “Đông” một tiếng trực tiếp chìm xuống rồi, xong rồi, thiên toán vạn toán không có tính đến tiểu tử này một chút cũng không nghe lời. Xem bộ dạng này, khẳng định là muốn cùng nàng đối nghịch. Đức Phi mất hồn mất vía hướng Vị Ương Cung mà về, hoàn toàn không có nổi một chút dấy ý.

Tiêu Tử Y đưa mắt nhìn Đức Phi bóng hình xinh đẹp biến mất cửa, liền đứng dậy hướng vịnh Trữ điện dùng bữa.

Nam Cung Tiêu không tình nguyện theo ở phía sau Tiêu Tử Y, oán khí tận trời.

14. Chương 14: Bán Đứng Nhan Sắc

Edit: A Phong

~Beta: A Tử

Tiêu Tử Y lắng tai nghe âm thanh lách cách vang lên trên bàn cơm, trong lòng biết rõ rằng ý tứ của tiểu tử này là đang tỏ vẻ tức giận bất bình. Chính là nàng lại hoàn toàn không có phản ứng, cứ coi là dùng cơm phối nhạc, mặt không đổi sắc mà ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Tử Y cũng không có đi ngủ trưa như thường lệ, mà là mang theo Nam Cung Tiêu đi đến hướng thư phòng ở Vĩnh Trữ điện.

Nhược Trúc vốn lo lắng muốn đi theo, bị Tiêu Tử Y cười cười ngăn trở.

Chỉ là một thằng nhóc chưa mọc đủ lông đủ cánh mà sợ nàng không trông được sao? Nói đùa sao? Nàng đã học qua nhiều sách so với hắc ném qua thịt còn nhiều hơn rồi !

Cho nên, đợi đến khi tới thư phòng, Tiêu Tử Y liền đem Nam Cung Tiêu dẫn tới trước một loạt giá sách, ý bảo chính hắc tùy tiện cầm lấy. Sau đó nàng liền quay người mình lại chọn mấy quyển sách đi đến trước bàn học ngồi xuống bắt đầu vừa uống nước trà vừa đọc sách.

Trong lỗ tai nghe được bé con* ở trong thư phòng cố ý phát ra âm thanh chạy nhanh “lạch cạch lạch cạch”, Tiêu Tử Y nhìn thấy một cái ghế tự di chuyển, bị để đối diện bàn học của nàng, sau đó một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của bé con hiện lên, đem sách vở hướng trên bàn để mạnh xuống. (*nguyên văn là tiểu nhân đều đổi thành bé con)

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Nam Cung Tiêu trừng lớn hai mắt, thần tình tức giận mà nhìn nàng. Tiêu Tử Y nhú mày, không tiếng động mà dùng ánh mắt hỏi hắc đã xảy ra chuyện gì. (AP~: tỷ a~ người ta là bé con....tỷ hỏi bằng mắt hắc hiểu sao)

Nàng lần trước vì không cẩn thận mà mở miệng nói với Tiêu Trạ, là bởi vì đối phương rất đáng yêu, nàng không nhịn được. Lần này nàng cũng không dễ dàng mở miệng như vậy, dù sao Nam Cung thể gia này vì cái gì đến đây nàng một chút cũng không hiểu được. Ừ, nhìn kỹ Nam Cung Tiêu này bộ dạng cũng thực đáng yêu nha! Diện mạo có vài phần giống tỷ tỷ của hắc, nhưng là rõ ràng hoạt bát hơn so với Tiêu Trạ. Hắc* sống trong cung nhìn sắc mặt người khác một thời gian dài, khó tránh khỏi dưỡng thành tính nét nhạy cảm

dễ dàng bị tổn thương. Nhưng Nam Cung Tiêu này, nhìn là biết được người trong nhà cưng chiều, là một cái Tiểu Bá Vương. (*câu này nói về pé Tiêu Trạ.)

Nam Cung Tiêu nổi giận trong bụng, hần hôm nay thật vất vả cầu được ca ca dẫn hần đi ra ngoài thành để cưỡi ngựa và chơi thả diều, kết quả bị tỷ tỷ nhấc một lời kêu hần đến trong cung để cầu xin niềm vui của một nữ nhân.”Uy! Người rót cuộc có thể hay không nói chuyện a?” khẩu khí Nam Cung Tiêu không tốt mà chống mặt bàn, đứng ở trên ghế phát hiện bản thân so với Tiêu Tử Y cao hơn rất nhiều, vừa lòng mà cười cười. (AP~: xì, đồ trẻ con ~)

Tiêu Tử Y thản nhiên mà dùng than củi viết hai chữ nhỏ trên giấy: [Độc sách.]

Nam Cung Tiêu khó chịu mà vỗ cái bàn, nhỏ giọng than thở nói: “Nguyên lai hoàn hảo không phải nghe không thấy. Dựa vào chi, ta mới có bao nhiêu tuổi a? Khiến cho ta bán đứng nhan sắc?” (AP~:*ngước lên trời* *quắc quắc* xuống đi cưng, bay cao quá rồi~ ; A Tử: pé này chẳng thấy ớn lun.)

Tiêu Tử Y thiếu chút nữa nhện không được mà cười ra tiếng, cực kỳ nhanh mà trên giấy viết nói: [Nhan sắc?] này tiểu hài tử trong óc đều chứa cái gì a?

Nam Cung Tiêu ngồi ở trên ghế, lưng thoải mái mà tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay vòng ngực ra vẻ thâm trầm mà nói: “Kỳ thật nhan sắc là cái gì ta cũng không biết, chính là nghe cách vách Độc Cô tiểu tử thường xuyên nói hần bán nhan sắc để đổi đồ ăn vật. Tỷ tỷ đáp ứng ta ngoan ngoãn ở trong này ngốc một chút đến trưa, liền cho ta ăn điểm tâm ở ngoài cung.” Sau đó nghiêng đầu nhử mày hỏi: “Như vậy là kêu bán đứng nhan sắc đúng không?” (AP~: hết đỡ nổi =]]]]]; A Tử: nc với trẻ nhỏ thì đừng dùng suy nghĩ của ng lớn để à.)

Tiêu Tử Y đối với biểu tình đắc ý của hần, không biết nên có phản ứng gì. Cái kia Độc Cô tiểu tử cách vách hần chắc hần tuổi cũng không lớn đi, không biết ở đâu mà nghe người nói nhảm, bằng không như thế nào lại dạy hần loại từ giải quyết này?

Nam Cung Tiêu nhìn Tiêu Tử Y không có phản ứng cũng không để ý lắm, ngồi chốc lát liền cảm thấy được nhàm chán ngồi không yên. Đầu tiên là ở ghế trên qua phải quay trái, sau đó nhìn loạn xung quanh, cuối cùng ngay cả ghế dựa đều nán lại không được , nhảy xuống mặt đất mà chạy loạn.

Tiêu Tử Y lắc lắc đầu, đứa nhỏ này một phút đồng hồ cũng ngồi không được, giờ này cách giờ Thân đại khái còn có hai ba tiếng nha ! Hần chẳng lẽ tính chạy tới chạy lui như vậy?

Đưa tay lấy sách hần để trên bàn nhìn một chút, Tiêu Tử Y phát hiện toàn bộ sách đều là liên quan đến tổng số học đếm, nhưng lại tất cả đều là sách thật cao thâm tối nghĩa. Thư phòng của Vĩnh Trữ điện này vốn chính là để cho hoàng đế dùng, cho nên các sách về phương diện đều có.

“Hắc hắc, nhìn thấy ta xem sách lợi hại như vậy thì kinh ngạc sao ?” Nam Cung Tiêu thấy Tiêu Tử Y biểu lộ thực chấn động khi nhìn sách của hần, đắc ý chạy đến ghé vào trên bàn kiễng chân cười.

Tiêu Tử Y thú vị mà nhìn biểu tình của Nam Cung Tiêu tự ỉnh siêu phàm, trong lòng biết đứa nhỏ này khẳng định là bình thường nhớ kỹ sách của lão sư mình hoặc người nhà bình thường hay xem, bằng không hần như thế nào có thể xem hiểu loại sách này?

“Như thế nào? Không tin? Không tin có thể khảo khảo ta a! Bỏn thiếu gia ta cái gì đều có thể! Bất quá giới hạn

phương diện thuật số nha!” Nam Cung Tiêu quên hết tất cả mà vỗ vỗ bộ ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là thần sắc kích động. Nghĩ cũng muốn biết nữ nhân này tra khảo cũng chẳng ra cái gì, cho nên hần mới không sợ đầu nha~.

Tiêu Tử Y cảm thấy được tiểu hài tử này quả thật thú vị, hé miệng cười, liền cầm lấy than củi vạch lên giấy.

Nam Cung Tiêu đứng ở trên ghế, rướn cái cổ nhìn lại. Chỉ thấy Tiêu Tử Y vạch trên giấy nhiều cái hình ô vuông, sau đó ở bên cạnh viết lên chín con số.

“Hứ*, không phải là Cửu Cung đồ thôi sao!” Nam Cung Tiêu cảm thấy mừng thầm, may mắn mấy ngày hôm trước Tiểu ca của hần dạy hần như thế nào giải cửu cung đồ này. Quả nhiên nữ nhân này không biết nên ra cái nan đề gì, hần cảm thấy khinh thường mà nghĩ. (*nguyên văn là Thiết)

Nam Cung Tiêu không đợi Tiêu Tử Y đem đề mục viết xong, liền đem đáp đề chỉ đoạt lại đây, cúi đầu bắt đầu suy nghĩ.

Cửu Cung đồ* chính là đem chín con số bỏ vào trong chín ô vuông, mặc kệ ngang hay dọc hay chéo hợp lại đều có thể tìm được đáp án cùng một hàng số thần kỳ. Tiêu Tử Y nhợt nhạt mỉm cười, nhìn thấy Nam Cung Tiêu trong một phút đồng hồ đem Cửu Cung đồ điền hảo trả lại cho nàng.

(* Cửu Cung đồ: theo thông tin ở trên, A Phong nghĩ nó là Sudoku)

Lỗ mũi Nam Cung Tiêu đều nhanh ngưỡng đến bầu trời đi, đặc ý dào dạt mà ầm ĩ.

Tiêu Tử Y cười nhạt một cái, chính là liếc qua, gật gật đầu. Lúc sau lại lấy ra một trang giấy, ở trên mặt lẳng lặng mà vẽ.

Nam Cung Tiêu lại rướn dài cổ xem qua, chỉ thấy nàng vẫn là vẽ ô vuông, chẳng qua lần này là bốn cái bốn nhóm, bên cạnh theo từng cái thẳng viết đến mười sáu.

“ ”

15. Chương 15: Ta Còn Ngày Mai !

edit: Tuyết Tử Vân

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y vươn tay ra cho lưng đỡ mỏi, nhìn ra bên ngoài thấy mặt trời đã dần ngả về hướng tây, hít một hơi sâu. Quay đầu lại, nhìn thấy Nam Cung Tiêu ngồi ở đối diện nàng đầu đã áp lên giấy rồi, không khỏi buồn cười mà cong khóe môi lên.

Lúc này đã là qua giờ Thân(15-17h) một chút. Từ lúc nàng cho hắn 44 cửu cung đồ đã qua hơn hai giờ, hắn vốn còn kiên trì dùng đến bút lông tính toán theo công thức, sau đó phát hiện ra mãi mực rất khó khăn, viết chữ bằng bút lông thật bất lợi, dứt khoát cầm than củi trong tay Tiêu Tử Y trực tiếp tính trên giấy.

Tiêu Tử Y thấy hắn vốn tỏ vẻ cực kỳ tức giận hai hàng lông mày nhíu lại với nhau, chết thật chết thật, mơ hồ còn có thể thấy trán hắn trơn bóng lại có hơi nhỏ ra mồ hôi.

Thật là bướng bỉnh a! Tiêu Tử Y ngồi đến tê cả chân, nhẹ nhàng dứt ngồi ở ghế trên rồi bắt chéo chân, có chút hứng thú nhìn tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu chốc lát cao hứng rồi lại mặt mày ủ ê hay nhiều biểu tình thật thú vị, dần dần còn thấy say mê.

Tiểu hài tử thật đơn giản, có thể vì một chuyện nhỏ mà dốc toàn lực, nàng cũng có một thời gian vì những chuyện nhỏ như thế mà vui vài ngày, sau đó lớn lên lại không có vui vẻ đơn giản như thế.

Tiêu Tử Y trong chốc lát đỡ ra, nghe được ở cửa ngoài có tiếng đập cửa: ” Công chúa, Đức phi tới đón tiểu thiếu gia ” Là Nhược Trúc bấm báo ngoài cửa.

Nhìn thoáng qua Nam Cung tiêu nhắm mắt làm ngơ, Tiêu Tử Y vẫn là nhanh chóng ngồi thẳng, lấy tay gõ lên bàn. Một tiếng là đồng ý, hai tiếng là không đồng ý.

Không tiếng động cửa gỗ được mở, Đức Phi hơi lo lắng, ánh mắt rơi trên người Nam Cung Tiêu mãi miết tính toán thì rốt cuộc cũng lấy lại thoải mái. Nàng lo lắng cả buổi chiều, tình huống thế này có vẻ như không bất bất như nàng tưởng.

” Công chúa, thật sự là đã làm phiền người.” Đức Phi làm lễ, cử chỉ tao nhã.

Tiêu Tử Y đứng dậy làm lễ, sau đó lại ngồi xuống. Nét mặt vẫn như thường, cũng không có gì không kiên nhẫn hay oán giận.

Đức Phi trong lòng kỳ quái, tiểu đệ không ngoan của nàng nghe thấy nàng đón về không có ngay lập đứng nhảy cẫng lên túm tay nàng đi về, mà giống như căn bản không nghe thấy nàng tới, mà nhìn bộ dáng này của Tiêu Tử Y, giống như ở cùng còn vô cùng tốt.

Không kìm nén được lòng hiếu kỳ, Đức Phi đi đến gần, chỉ thấy Nam Cung Tiêu đang tính toán theo công thức trên giấy cực kỳ nhanh lên cái gì đó, lại hết sức chăm chú: ” Tiêu nhi, đã đến giờ, chúng ta làm phiên công chúa lâu đến vậy, nên để công chúa nghỉ ngơi” Đức Phi nhẹ giọng nói ở bên tai Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Tiêu dừng bút lại, trề môi. Nhưng trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ bướng bỉnh không tình nguyện, miếng than củi trên tay trĩu hoãn không chịu buông ra, ngay cả ánh mắt cũng không rời tính toán theo công thức một bước.

” Tiêu nhi” Đức Phi không nhanh không chậm lại gọi một tiếng, lần này trong giọng nói có chút uy nghiêm.

Nam Cung Tiêu khó chịu Hừ một tiếng, nắm chặt giấy trong tay, không tình nguyện nói: ” Công chúa tỷ tỷ, cho ta thời gian một ngày, nhất định khi trở về sẽ làm ra, ngày mai ta nhất định lại đến.”

Đức Phi kinh ngạc nhú mày, nàng thế nào cũng không nghĩ, đứa bé Nam Cung Tiêu này lại có thể phối hợp như vậy.

Tiêu Tử Y thản nhiên cười không sao cả, gật gật đầu. Nàng rất yêu thích đứa nhỏ không có ý niệm chịu thua trong đầu này, vô cùng muốn biết hẳn sẽ chịu thua hay là cuối cùng vẫn tính ra.

Còn một điều, coi như đứa bé này thức thời, kêu nàng là tỷ tỷ, cuối cùng làm cho tâm lý nàng thoải mái.

Nam Cung Tiêu nhảy xuống ghế dựa, hướng về Tiêu Tử Y làm cái mặt quỷ, lúc đi vẫn không quên đem giấy tính toán theo công thức cùng miếng than củi đã dùng gói lại cùng nhau mang đi.

Đức Phi ra về khó xử cười nói : ” Tiêu nhi làm công chúa thêm phiên toái, vậy ngày mai ta tiếp tục dẫn hẳn tới đây “.

Tiêu Tử Y biết rõ đây là thủ đoạn lấy lòng nàng, nhưng cũng hiểu được là không thể nào cự tuyệt, nàng còn muốn xem khuôn mặt ủ rũ của Nam Cung Tiêu a! Cho nên liền cười tặng bọn hắn ra Trường Nhạc cung.

” Công chúa Nam Cung Tiêu tuy rằng bộ dáng thanh tú giống tỷ tỷ của hắn, nhưng mà cách nói đó có được một nửa so với tiểu điện hạ đáng yêu a? ” Như Lan nhìn thấy bóng dáng Nam cung Tỷ đệ khuất xa, tiến đến bên người Tiêu Tử Y xì xào bàn tán. Nàng hầu hạ công chúa tuy rằng không thể nói chuyện, đôi khi lại lạnh như băng, nhưng nàng biết bản tính công chúa kỳ thật yêu cười, chẳng qua thật sự tươi cười thường là bày ra trong thời gian với tiểu điện hạ.

Tiêu Tử Y thản nhiên quay đầu lại, hơi có chút bất đắc dĩ khi nhìn thấy Như Lan. Cái nha đầu này làm gì cũng tốt, nhưng là thích nói huyền thuyên. Nói chuyện thuyên phát tán Bát Quái còn chưa tính lại còn thích bình luận. Sống trong cung không lâu hay sao a?

Nhưng mà quên đi, dù sao hiện tại nàng đang sống ở Trường Nhạc cung không ra đi, nên không có tai họa gì.

Như Lan thấy ánh mắt lãnh đạm của Tiêu Tử Y, lập tức im miệng. Thầm mắng mình không có việc gì mà nói tiểu điện hạ ra sao a? Công chúa rõ ràng nhớ hẳn muốn chết ...

Buổi chiều ngày hôm sau, Tiêu Tử Y tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, vẫn không thấy hình ảnh Nam Cung Tiêu đâu. Tiêu Tử Y có chút mất mát lật sách sử, câu thấy câu không, tâm tư hoàn toàn không có ở trên mặt.

Đến khi nghe được âm thanh hơi vui sướng của Nhược Trúc ngoài cửa truyền tới: ” Tiểu điện hạ, hôm nay thế nào người lại tới ?”

Tiêu Tử Y lập tức ném quyển sách trên tay, đứng dậy đi đến cửa chính. Mới đi tới một nửa, đã thấy cửa gỗ bị người mạnh mẽ đẩy ra, hồi lâu mới thấy Tiêu Trạ cầm một tờ giấy, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt tiến vào. một đầu vùi vào lòng Tiêu Tử Y, gấu gao ôm lấy eo của nàng.

Tiêu Tử Y cảm nhận được Tiêu Trạ ở trong lòng nàng khe khẽ nức nở, tính lương thiện như bị ai nhéo đau. Dùng ánh mắt ý bảo Nhược Trúc đóng cửa gỗ, Tiêu Tử Y vuốt lưng Tiêu Trạ, im lặng thở dài.

16. Chương 16: Nhi Đồng Siêu Thiên Tài

Edit: Tiểu Tinh

Beta: A Tử

Nghe được thanh âm từ xa của Nhược Trúc truyền đến ngoài cửa, sau khi Tiêu Tử Y chờ đợi tâm tình của Tiêu Trạh bình tĩnh, nắm tay hắn đi vào bên trong thư phòng. Sau đó đi qua một cánh cửa kéo, đó là một hậu hoa viên không lớn, không người quấy rầy.

Tiêu Tử Y ngồi trên ban công, đem Tiêu Trạh hướng trước người. Nhìn đôi mắt hắn hơi hơi ửng hồng, Tiêu Tử Y ôn nhu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn là trưởng Tôn, trong hoàng cung, ai có thể làm cho hắn chịu ủy khuất lớn như vậy như vậy, đem trên đầu ngón tay cũng không có nhiều để đếm lắm.

“Cô cô, Trạh Nhi tưởng vẽ tranh, không nghĩ đọc sách.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạh ảm đạm mà gục xuống dưới, đứng trước mặt Tiêu Tử Y tựa như là sợ nằng quở trách sợ hãi nói.

Tiêu Tử Y mỉm cười, rốt cuộc biết vấn đề ra ở nơi nào. Trách không được hoàng hậu mất hứng khi Tiêu Trạh ở nơi nằng, bởi vì nằng theo hắn vẽ tranh.

Nằng hai ngày này xem sách sử, nhìn đến vị trí người thừa kế ngôi vị hoàng đế sắp xếp theo chữ, theo trưởng tử, đích trưởng Tôn, đích thứ tử, thứ trưởng tử, đích thứ Tôn, thứ trưởng Tôn. Như vậy theo thứ tự sắp xếp đi xuống. Nói như vậy, cũng chính là hiện tại Tiêu Trạh tuổi còn nhỏ, không có bị sắc phong, chờ hắn sau khi thuận lợi lớn lên, chính là sau Tiêu Cảnh Dương trở thành người thừa kế vị ngôi vị hoàng đế.

Tương đương nói hắn tương lai là hoàng tử.

Thân phận như vậy, tự nhiên muốn từ nhỏ giáo dục, mà đều không phải là đi dạy hắn vẽ tranh. Tiêu Tử Y tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là cũng không thể không nói nền giáo dục cổ đạo so với giáo dục hiện đại càng thêm buồn tẻ. Dù sao nơi này không có vật lý, hóa học, sinh vật ... kho học tự nhiên, văn khoa các loại [văn chương, thơ phú]. Cho dù âm nhạc mỹ thuật cũng chỉ là giải khoây lúc nhàn rỗi.

Cho nên cũng không trách hoàng hậu nhằm vào nằng. Nhưng là Tiêu Trạh mới bốn tuổi, làm sao có thể chịu được học tập cực khổ?

Tiêu Tử Y biết, nếu lúc này nằng chỉ cần nói ra một câu giống nhau cùng hoàng hậu..., như vậy nằng trong thời gian dài cùng Tiêu Trạh hình thành cảm tình rất nhanh trở thành tro bụi ý nói là giáo dục được tâm hồn trẻ thơ trong sáng. Nhưng là nếu nằng chỉ cần nói một câu cùng hoàng hậu không giống nhau, nếu Tiêu Trạh nghe xong cảm thấy thoải mái, về sau không học tập, trách nhiệm này nằng cũng đảm đương không nổi.

Cho nên hắn chỉ có thể làm chính là nghe, thần nhiên mỉm cười hỏi ngược lại: “Trạh Nhi tại sao nói như vậy chứ?”

Tiêu Trạh có được sự cổ vũ của nằng, liền thao thao hưng phấn nói hết suy nghĩ ra].” Thái Phó dạy đích này nọ quá khó khăn, Trạh Nhi không nhớ được. Hoàng tổ mẫu nghe Thái Phó nói, liền quở trách ta ngu dốt, cùng Tiêu Sách so với nhau quả thực khác biệt. Sau đó đã nói ta mê muội mất cả ý chí.”

Tiêu Tử Y nhìn đôi mi thanh tú, Tiêu Trạh mới bốn tuổi, làm sao hiểu được “Ngu dốt” , “Mê muội mất cả ý chí” ? Hơn nữa khẩu khí bắt chước hoàng hậu, nhất định lúc ấy là nằng nói.

Làm sao có thể cùng đứa nhỏ nói này đó làm thấp đi trong lời nói? Người khác giáp mặt nói với nằng những lời này, nằng cũng có thể dễ chịu sao? Tiêu Tử Y trước áp chế bất mãn đối với hoàng hậu, nhíu mày hỏi: “Tiêu Sách là ai?” Nằng nghe được ra, theo Tiêu Trạh trong miệng nói ra tên này, khẩu khí rất không bình thường.

Tiêu Trạh đầu tiên là mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, giật mình nhìn Tiêu Tử Y trong chớp lát, mới kịp phản ứng, dùng ngón tay xoa gò má cười nói: “Trạh Nhi còn thấy lạ vì sao cô cô không biết Tiêu Sách, sau lại mới nghĩ đến cô cô mới tiến cung không lâu, không biết cũng không có gì lạ.”

Tiêu Tử Y theo bên cạnh cầm qua một cái nệm êm, đặt Tiêu Trạm ngồi vào trước mặt nàng, đem nước trà cùng điểm tâm ở bàn trà bên cạnh lấy đến hân cũng nhanh tay nhận lấy.

“Tiêu Sách kỳ thật xem như là tiểu thúc thúc của Trạm Nhi, ” Tiêu Trạm vừa nhắc tới Tiêu Sách, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm vừa rồi, thay bằng thần sắc tràn đầy sùng bái, “Nghe nói hân vừa ra đời liền phi thường thông minh, lúc hai tuổi đã theo bên người hoàng gia gia, ba tuổi hoàng gia gia đã bắt đầu tự mình dạy chữ, tập viết cùng đọc sách. Mỗi lần xuất hành sẵn sẵn đi dạo tùy tùng theo bên người hoàng gia gia đều là hân. Khi Sáu tuổi hoàng gia gia liền cho hân ở Vị Ương Cung còn hoàng gia gia ở lại từ đường Quế cung cùng lúc đó xây dựng một tòa cung điện, đến tận đây về sau mặc kệ hoàng gia gia có bao nhiêu việc, đều đã mỗi ngày dạy hân học. Ai ai, dù sao hoàng gia gia thích nhất hân!” Tiêu Trạm vốn đang ngửa đầu nhớ lại người bên ngoài kể cho hân nghe đoạn ngắn, càng về sau càng nói càng thương tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại buồn bực nói.

Tiêu Tử Y càng nghe càng ngạc nhiên, kỳ quái là không phải là ban thưởng bởi Tiêu Sách thông minh, mà là thái độ của hoàng đế với hân. Đây rõ ràng cho thấy là cách giáo dục thái tử a! “Tiêu Sách. Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Trạm đùa nghịch các ngón tay trong chốc lát, sau đó như là hoàn thành một đại sự bình thường cười hì hì nói: “Cô cô, tiểu thúc thúc giống như so với người còn nhỏ hơn một tuổi. Năm nay vừa vặn mười ba.”

Khó chịu, tên thiên tài nhi đồng này cư nhiên còn so sánh nhỏ hơn nàng một tuổi. Tiêu Tử Y nghĩ đến Tiêu Cảnh Dương năm nay đại khái có thể hơn hai mươi rồi, này Tiêu Sách đọc sách càng lợi hại, cũng bất quá là một hài đồng mười ba tuổi đi.”Hân là con của hoàng. Hậu sao?” Tiêu Tử Y nín một nửa, vẫn không thể nào đem mẫu hậu hai chữ nói ra, quên đi, tạm thời kêu hoàng hậu đi, dù sao trừ bỏ Tiêu Trạm cũng không còn người nghe thấy.

Tiêu Trạm lắc lắc đầu, khóa bình an trên cổ trên cổ cũng “Đinh đương” vang lên vài tiếng thanh thúy.

Không phải a, vậy thảm. Khó chơi. Tiêu Tử Y nhíu mày, có một chút bất an. Nàng hiện tại nói như thế nào coi như là Tiêu Cảnh Dương là người bao che, đừng hại thân nàng là tốt rồi.

“Cô, cô!” Tiêu Tử Y nghĩ đến nhập thần, phát hiện Tiêu Trạm nhíu long mi đáng yêu lại, lay lay ống tay áo của nàng.

“Làm sao vậy?” Tiêu Tử Y hiện tại nhớ đồng âm của Tiêu Trạm khi gọi nàng “Cô”, không tự chủ đem tâm mình thả lỏng. Đúng vậy a, cho dù cung đình đấu tranh, nhất thời cũng không phải ở đây. Nàng đến lúc đó bo bo giữ mình, hoặc là làm cho Kì Mặc sư huynh không đuổi nàng ra đi khỏi chỗ này thì tốt rồi.

“Không phải ngay từ đầu nói ta vẽ tranh chuyện sao? Nói như thế nào đến Tiêu Sách rồi?” Tiêu Trạm cong môi lên, bất mãn nói.

“Ha ha, là do người nhắc tới. Cô cô hiếu kỳ hỏi thăm thôi!” Tiêu Tử Y điểm đầu mũi nhỏ của hân bởi vì kích động mà trở nên phấn hồng, cười nói: “Người gọi thẳng tên Tiêu Sách? Tốt xấu hân cũng là tiểu thúc thúc của người, không sợ bị người ta nói sao?”

Tiêu Trạm ngượng ngùng nói: “Hoàng tổ mẫu thường xuyên nói như vậy, Trạm Nhi hội nhớ rõ nhìn khi thấy hân kêu phải tiểu thúc thúc! Bình thường cũng không ai nói.”

Xem ra thể lực của Tiêu Sách cũng không phải rất lớn, nhiều lắm là đọc sách rất khá.

Tiêu Tử Y đang muốn hỏi Tiêu Trạm học bài rốt cuộc nhớ cái gì, chỉ nghe thấy cửa thư phòng “Ba” một tiếng bị người dùng lực đẩy ra, một cái đồng âm kêu ngạo lớn tiếng truyền đến nói : “Công chúa người ở đâu? Bốn thiếu gia đã tìm ra lời giải của đề bài ngày hôm qua rồi!”

17. Chương 17: Chính Thái Vs Chính Thái*.

Edit: Tuyết Tử Vân

Beta: A Tử (*Chính thái: Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.)

(Lad : Soái ca VS soái ca =)) cười chết với cái tên chương)

” Bịch bịch bịch ” Tiêu Tử Y nghe thấy tiếng bước chân của Nam Cung Tiêu chạy tới tìm nàng, đảo cặp mắt trắng dã. Mà nói tiểu bá vương này tới đây nàng liền không thể nói chuyện.

Tiêu Trạh thật vất vả mới chạy tới tìm nàng, vẫn chưa có nói vài câu trò chuyện đâu!

Sắc mặt Tiêu Tử Y vừa trầm xuống, liền thấy Tiêu Trạh nhào tới ôm lấy một cánh tay của nàng, hơn nữa ý thức được là có nguy hiểm xảy ra liền lớn tiếng nói ” Cô Cô, hửn là ai vậy? Người sẽ vẫn thích Tiêu Trạh chứ?

Tiêu Tử Y hơi bị ngạc nhiên, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn khấn trương như vậy lại không thể giải thích nửa câu, bởi vì lúc này tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu đã cầm một tờ giấy dương dương tự đắc đi qua thư phòng đẩy cửa tiến vào hoa viên phía sau.

Nam Cung Tiêu không nghĩ tới ở bên người Tiêu Tử Y còn có một tiểu hài nhi, sững sốt mà dừng bước. Tiêu Trạh lúc này đang ôm chặt cánh tay Tiêu Tử Y, xoay đầu lại, hai tiểu hài tử vừa lúc bốn mắt nhìn nhau, ngơ ngác nhìn nhau.

” Người là ai ? ” Chính Thái thứ Nhất đầu tiên mở miệng hỏi.

” Người là ai ? Chính Thái thứ hai cũng không yếu thế, không đáp mà hỏi lại.

Tiêu Tử Y thấy hai tiểu nam hài vừa gặp mặt đã đối chọi gay gắt, không khỏi có phần đau đầu.

Tiêu Trạh ở trong cung cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua Nam Cung Tiêu, hơn nữa không nghĩ tới vừa rồi Nam Cung Tiêu một mình xông tới cùng Tiêu Tử Y có bộ dạng rất quen thuộc. Từ đáy lòng không nhịn được dâng lên cảm giác nguy hiểm rằng cô cô cũng bị người khác cướp đi, lay lay cánh tay Tiêu Tử Y không ngớt lời hỏi : ” Cô cô, cô cô, hửn là ai vậy a?”

Tiêu Tử Y bất đắc dĩ cười cười, coi như hửn hỏi nàng, nàng cũng không thể nói chuyện mà đáp được a.

” Cô cô? ” Nam Cung Tiêu nghe được Tiêu Trạh xưng hô với Tiêu Tử Y, đôi môi càng thêm vẻ tươi cười đắc ý tiến lên vài bước ” Hóa ra là văn bối của ta a! Vậy thúc thúc ta cũng không cùng người so đo “

Tiêu Trạh từ khi sinh ra đã không gặp qua những tiểu bằng hữu có tuổi không sai biệt lắm, quanh hửn toàn bộ là người lớn tuổi. Hửn hoàn toàn không có kinh nghiệm cùng người đồng tuổi kết giao, kết quả là á khẩu không trả lời được câu nói đầu tiên của Nam Cung Tiêu, làm cho đôi mắt hửn liền đỏ.

Tiêu Tử Y bất đắc dĩ xoa xoa đầu Tiêu Trạh an ủi hửn, sau đó đem tờ giấy trên tay Nam Cung Tiêu lên, vừa nhìn quả nhiên là phương thức giải chính xác cửu cung đồ 4×4. Tiêu Tử Y nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn dương dương tự đắc của Nam Cung Tiêu, cảm thấy tinh thần của hửn có chút không tốt, mí mắt hơi sưng. Không phải là vì làm bài mà cả tối ngủ không ngon đi ?

Tiêu Trạh ầm ỨC cũng tiến lại gần nhìn, thấy trên giấy có mấy con số, bất quy tắc để ở bảng trong, nhưng mà hửn xem hoàn toàn không rõ đây là ý gì.

Tiêu Tử Y không vội giải thích, đưa tay hướng tới Nam Cung Tiêu ý bảo đưa miếng than củi, rồi vẽ lên giấy một cái bảng 5×5, sau đó đưa miếng than củi và tờ giấy trả lại cho hửn.

Nam Cung Tiêu nhìn chằm chằm vào tờ giấy một lát, sau đó gật đầu nói : “Ngày mai ta.... không, ngày mốt lại đến.” Nói xong vội vã xoay người chạy ra ngoài.

Tiêu Tử Y nghe tiếng bước chân ” bịch bịch bịch ” của Nam Cung Tiêu dần dần xa, thậm nghĩ tiểu tử này đi lại nồn nóng như gió, dám chắc đi về nhà tính toán. Nhưng mà hửn cũng đã biết tự biết lượng sức mình, biết là lần này dùng thời gian hơn lần trước vài lần.

Chờ phục hồi lại tinh thần, Tiêu Tử Y nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạh tức giận đến phình ra, vội vàng cười nói : ” Làm sao vậy? Cô Cô không thể ở trước mặt hửn nói chuyện, nên không thể trả lời câu hỏi của Tiêu Trạh được, thật sự xin lỗi! “

Tiêu Trạh nghiêng đầu nhìn Tiêu Tử Y, một lát sau hiểu được ý tứ của nàng, đôi mắt to hắc bạch phân minh cười híp mắt. Hóa ra chỉ có mình hửn biết Tiêu tử Y có thể nói chuyện, loại cảm giác đặc biệt này làm cho hửn cực kỳ vui vẻ.

” Kia, hần là ai vậy a?” Tiêu Trạm vừa mới rồi khản trương như vậy đã buông cánh tay của Tiêu Tử Y, nhảy đến một bên cầm lấy điểm tâm ăn lót dạ.

” Nam Cung Tiêu, là đệ đệ của Đức Phi. ” Tiêu Tử Y cười nói.

Tiêu Trạm cắn miếng bánh hoa mai cao, cau mày nói: “Hóa ra là hần a! Thật đáng ghét!” Tính tình hần trước giờ đều cực tốt, già trẻ trong cung đều thích hết, mọi người đối với hần đều tốt cả, cho nên hần cũng rất ít chán ghét một người. Từ đáy lòng hiện lên cảm giác xa lạ này làm cho Tiêu Trạm buồn bực một chút.

(hoa mai cao hình như là loại bánh làm từ quả mơ hay hoa mai gì đó thì phải)

” Đáng ghét? Vậy sau này đừng nhìn thấy thì tốt rồi.” Tiêu Tử Y cười nói. Hai tiểu tử này giống như vừa thấy mặt thì đã thấy không hợp. Nam Cung Tiêu tám phần không có cái gì gọi là khái niệm sẽ nhún nhường đối với Hoàng tôn điện hạ, sau này tự nhiên không gặp mặt thì quá tốt.

Hàng lông mày thanh tú của Tiêu Trạm càng nhíu hơn, gần như chắt vào nhau, khó chịu nói :”Không phải ta không muốn gặp lại thì không gặp lại được a! Qua một năm rưỡi nữa, chờ sau khi Trạm nhi nhập học, không muốn gặp cũng gặp mỗi ngày...”

” Nhập học ? ” Tiêu Tử Y tò mò hỏi han ” Nhập thế nào a? “

” Quốc Tử Giám, sáu tuổi nhất định phải vô đó học ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm biến thành mặt khổ qua, ăn hoa mai à cảm thấy vô vị :” Học bài vốn đã đủ thống khổ, lại cùng một chỗ với người như thế..”

” Cùng một chỗ? ” Tiêu Tử Y vừa hỏi thì nghĩ ra ” Nga, thật là nhiều người cùng học a ” Quốc Tử Giám tương đương với trường học quý tộc tư nhân cho con cháu quan chức cao cấp, Nam Cung Tiêu làm sao cũng là hộ bộ thượng thư tiểu công tử, xem ra hiện tại cũng là chưa đến tuổi nhập học mà thôi, đến tuổi nhất định phải đi học.

Tiêu Trạm không nói tiếng nào, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng ngưng trọng, hiển nhiên là đang suy nghĩ đến chuyện sau này.

” Đi học..... sẽ không có thời gian tới chỗ cô cô chơi sao? Tiêu Tử Y bỗng nhiên nghĩ tới đây, tâm tình cũng nặng nề đi xuống.

Nhà hát nho nhỏ của Nhà Trẻ Hoàng Gia

” Cô cô, Huyền Hà tỷ tỷ một chút cũng không biết chăm sóc ta như thế nào! ” Tiêu Trạm thở phì phì quệt miệng.

” Nga? Nói như thế nào ? ” Tiêu Tử Y buông sách, tò mò hỏi han.

” Lúc ta không muốn ngủ thì nàng luôn đưa ta đưa lên giường đi ngủ, mà thời gian ngủ buổi sáng lại đánh thức ta dậy!”

“ ”

18. Chương 18: Ngược Đãi Trẻ Em

Edit: Tiểu Tinh

Beta: A Tử

Tiêu Trạm chớp chớp cặp mắt to kia của hần, ý nghĩ kỳ lạ nói: “Cô cô cùng Trạm Nhi cùng đi đọc sách không được sao?”

Tiêu Tử Y đảo cặp mắt trắng dã, nàng nếu đi Quốc Tử Giám đọc sách, còn không bằng trực tiếp khiến nàng chết đi cho xong. Tương đương trực tiếp đi chịu cực hình a! Bất quá nàng cũng không thể nói như vậy, Tiêu Trạm nghe xong nhất định sẽ càng thêm buồn bực. Tiêu Tử Y chớp mắt, giống như bất đắc dĩ nói: “Nữ tử không thể đi đọc sách không phải sao?”

Tiêu Trạm cong lên môi, tức giận đem hoa mai cao còn lại trong mâm mà ăn.

“Kia Trạ̀m Nhi lúc đượ̀c nghỉ nhiều thì hã̀y đến chỗ cô chơi.” Tiêu Tử Y không có biện pháp, lui mà cầu tiếp theo.

Tiêu Trạ̀m nghi ngờ nói: “Ngày nghỉ? Là cái gì a?”

“Đến trường để học. Bả̀y ngày không đượ̀c nghỉ hai ngày sao?” Tiêu Tử Y nghi ngờ hỏi.

Tiêu Trạ̀m ha ha ngậ̀y ngô cười nói : “Cô, Quốc Tử Giám đó không có tốt như vậy a! Đến trường còn có thể có lúc nghỉ ngơi?”

Tiêu Tử Y bị sợ nhấ̀y dưng, lắp bắp hỏi: “Không. Không có ngày nghỉ? Một ngày đều không có?”

Tiêu Trạ̀m gậ̀t đầu nói: “Là không có ngày nghỉ a, mỗi ngày cũng phải đi đến trường, trừ phi gặ̀p đượ̀c trong cung có lễ mừng hoặc là những ngày có thể không đi!”

Đây là ngược đả̀i trẻ em!

Nội tặ̀m Tiêu Tử Y không tiếng động hò hét. Nàng niệ̀m mười sáu năm thư, rất cực cân bằng . Nguyên lai có so với tặ̀t trung quốc tổ chấ̀t giáo dục trẻ em lại càng thê thảm—— trẻ em Trung Quốc cổ đạ̀i.

“Vậ̀y, rốt cuộc đọc tới khi nào a?” Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạ̀m sầ̀u mi khổ kiể̀m ngồ̀i ở chỗ kia, cũng cùng hắ̀n nhắ̀n lại lông mày.

Tiêu Trạ̀m nhìn mặt đấ̀t thổ dầ̀i nói: “Phụ vương đến bậ̀y giờ còn đọc.”

“ ”

Đây rốt cuộc là cái chế độ gì a? Không có nghỉ đông và nghỉ hè, không có thời điể̀m tốt nghiệp, không có phân chia tiểu học, sơ trung, trung học, đạ̀i học. Tiêu Tử Y nghe cũng sắp muố̀n té xỉu rồi, càng khỏ̀i nói muố̀n đi học tập người.

“Vậ̀y người bậ̀y giờ mà bắt đầu đọc sách rồi?” Tiêu Tử Y nhớ tới hợ̀m nay lúc Tiêu Trạ̀m vừa chạy tới, oán trách không muố̀n đọc sách thầ̀m nghĩ tới vẽ tranh.

Tiêu Trạ̀m buồn khổ gậ̀t đầu, tâm tình tệ đến mức ngay cả nói cũng không muố̀n nói .

Tiêu Tử Y đem hắ̀n kéo vào trong lòng, an ủi hắ̀n nói: “Người bậ̀y giờ mới bốn tuổi không phải sao? Như thể nào sớm như vậy làm cho người phải đọc sách a?”

Tiêu Trạ̀m ủ rũ nói: “Tiêu Sách hắ̀n ba tuổi đã bắt đầu đọc sách .”

Lại là cái kia Tiêu Sách. Tiêu Tử Y khó chịu. Tiểu hài tử thiên tư khác nhau, này làm sao có thể so sánh với nhau chứ? Huớ̀ng chi đọc sách đến chết cũng không nhất điể̀ng có thể thành đạ̀i sự a! Nhưng là Tiêu Tử Y cho dù nghĩ như vậy, cũng nhất thời không thể tưởng đượ̀c có thể giúp Tiêu Trạ̀m tìm phương pháp xử lí.

Bởi vì tiểu hài tử đọc sách, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Hai người một lớn một nhỏ lắ̀ng lắ̀ng ngồ̀i yên trong chố̀c lát, đều ở trong lòng nghĩ tâm sự của mình. Tiêu Trạ̀m đột nhiên khì khì một tiếng bật cười, nhuyễ̀n thanh nói : “Cô cô, Trạ̀m Nhi gắ̀n đây dùng than củi điều người cho ta để viết chữ nga! Thái Phó nhìn đến đều tức chết rồi, ép ta dùng bút lông cơ!”

“Ha ha, Trạ̀m Nhi vẫn là dùng bút lông luyện chữ đi. Than củi điều viết tuy rằng rất tiện, nhưng là chung quy không có đẹp bằng nét bút lông a!” Tiêu Tử Y bắt đắ̀c dĩ cười cười. Thư pháp là quốc tuý, nếu hoàng Tôn điện hạ ngay cả bút lông cũng không viết, vậy làm sao có thể.

Tiêu Trạ̀m tỏ ra hiểu chuyện gậ̀t đầu nói : “Này Trạ̀m Nhi biết, hơn nữa than củi điều rất trân quý, Trạ̀m Nhi cũng chỉ là ngẫu nhiên lấy nó viết chữ mà thôi, thời điể̀m dùng nhiều đều là vẽ tranh cơ!”

Tiêu Tử Y nhìn chắ̀m chú khuôn mặt nhỏ nhắ̀n của hắ̀n, thổ dầ̀i nói: “Cô cô cho người thêm một ít than củi, không đủ thì đến chỗ cô cô mà lấy.” Than củi làm sao trân quý a, trân quý chính là hắ̀n vẽ tranh bằng tâm.

Tiêu Trạ̀m vẽ mặt tươi cười, thật biết điều khéo léo nhắ̀y từ trong lòng Tiêu Tử Y xuống, “Cô, vậ̀y Trạ̀m Nhi đi về trước . Không sai biệ̀t lắm Huyền Hà tỷ tỷ cũng nghĩ đến ta là tới nơi này.”

Tiêu Tử Y lôi kéo bàn tay nhỏ bé ấm áp của hắn không muốn buông.

“Cô cô, Trạh Nhì sẽ hảo hảo đọc sách. Sẽ cùng hoàng tổ mấh nói, làm trao đổi, mỗi ngày sang đây với cô một canh giờ.” Một tay nhỏ bé khác của Tiêu Trạh nắm chặt nắm tay, phát ra thề lời thề son sắt.

Tiêu Tử Y tràn ngập chờ mong cười nói: “Ngoan, vậy cô cô chờ người.”

“Ân!” Tiếng Tiêu Trạh vang dội và thanh thúy hồi đáp.

Sau vài ngày, Tiêu Trạh cùng Nam Cung Tiêu hai người liền mỗi ngày đều đến Trường Nhạc cung. Người trước là lại đây tận tình vẽ tranh, nhưng là thời gian chỉ có một canh giờ. Người sau là vì tìm Tiêu Tử Y đổi đề, có đôi khi là cầm đề bước đi, có đôi khi nhìn đề cảm thấy thú vị, cũng có khi ngay tại trong thư phòng tính toán.

Hoặc là, cũng không phải cảm thấy đề thú vị chứ?

Tiêu Tử Y lật sách, uống trà, có chút hăng hái nhìn tình cảnh Nam Cung Tiêu bị Tiêu Trạh đuổi đi. Nam Cung Tiêu ở lời mà nói..., nàng thì không thể nói chuyện, bất quá cũng không có gì khác, nàng bình thường mỗi ngày cũng cùng Tiêu Trạh nói một lát nói mà thôi, không mở miệng hiện tại đã muốn thành thói quen.

Bất quá đối với Tiêu Trạh mà nói, cùng Tiêu Tử Y ở chung mỗi một thời khắc đều rất trọng yếu, hắn mỗi ngày liền mạng đọc bộ sách buồn tẻ, chính là vì một canh giờ này, cho nên không được có người ngoài quấy rầy.

“A a a a ! ! ! Tức chết ta! Nam Cung Tiêu! Vì sao mỗi lần ta sửa thời gian đến, hắn luôn sẽ xuất hiện? Nhất định là cố ý !” Tiêu Trạh thật vất vả đem Nam Cung Tiêu đuổi ra Trường Nhạc cung, trở lại thư phòng sau đó rốt cục nhện không được giậm chân nói. Hắn mỗi ngày liền ngóng trông một canh giờ này, hắn còn muốn nhảy ra đem kì vọng của hắn mà đánh gãy.

Tiêu Tử Y nhàn nhã lật trang sách, thản nhiên nói: “Ta cảm thấy , hắn không phải là cố ý .”

“Không phải cố ý?” Tiêu Trạh vọt tới trước mặt Tiêu Tử Y, ghé vào ghế dài trên lan can, ngửa đầu vội vàng hỏi.

“Là có toan tính .”

“”

19. Chương 19: Sau Lưng Có Người

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

“Ha ha, một bộ mặt khác khi bị người khi dễ sao! Nhìn qua càng muốn để cho người ta khi dễ.” Tiêu Tử Y đưa tay qua nhéo khuôn mặt Tiêu Trạh đang giận đến phình như cái trống, ừ, cảm giác thật tốt, sẽ nghiền a.

Tiêu Trạh mím môi, hai tay vòng trước ngực nghiêng đầu găng sức suy nghĩ, sau một hồi lâu mới bắt mẫn nói: “Quả thật là cố ý sao? Tại sao hắn cố ý chọc ta a?”

Bởi vì người thú vị a! Trong nội tâm Tiêu Tử Y nói như thế. Tiểu tử Nam Cung Tiêu kia đoán chừng là bị Đức Phi ra lệnh, cố ý tới gần Tiêu Trạh, sau đó tiến tới lấy lòng hắn. Hiển nhiên, tốt nhất chính là nhận lấy vị trí hảo bằng hữu bên cạnh Hoàng Tôn cùng nhau trưởng thành.

Chỉ bất quá, thái độ Nam Cung Tiêu đối với Tiêu Trạh, tuyệt đối nói không có hai chữ lấy lòng này.

Tám phần chính là tiểu hài tử kia chơi đùa trong tâm còn nặng giai cấp, trong lòng muốn chống đối. Muốn ta làm cái gì, ta đều không làm. Lấy lòng liền biến thành trêu chọc.

Ai nha nha, sau này có trò hay để nhìn. Tiêu Tử Y nội tâm thoải mái, lạc thú nhân sinh, nàng lại tìm được lần nữa rồi.

“Cô cô, người nhìn chăm chăm tờ giấy của tiểu tử kia lấy ra rồi cười gì vậy? Chẳng lẽ đáp án đề bài của hần thật tốt như vậy?” Tiêu Trạh bắt mẫn bò lên ghế dài của Tiêu Tử Y, hai con hai mắt thật to nhìn thẳng vào tờ giấy đáp án trong tay Tiêu Tử Y mà Nam Cung Tiêu vừa mới nộp trở lại.

Lực chú ý của Tiêu Tử Y bị kéo trở lại, nhìn đáp án tinh tế trên giấy viết, đáy lòng hơi có chút giật mình. Kể từ sau ngày thứ hai Nam Cung Tiêu đưa đáp án của Cửu cung đồ 5×5 lại đây, nàng cũng có ra một chút đề khác với số học đưa cho hần làm. Tựa như trước kia nàng còn có thể nhớ được một số đề mục thâm sâu thú vị, hoặc là xen kẽ một chút đề mục nhớ được của số học ngoại quốc, đề mục tự nhiên là càng ngày càng khó. Nhưng ngược lại, đáp án Nam Cung Tiêu cảm về cũng cũng không có bỏ qua một đề nào.

Kỳ quái a, nàng nhớ được chút đề mục cũng đã rất khó rồi, một tiểu hài tử năm tuổi làm sao có thể đáp được tới đây cơ chứ?

Tiêu Tử Y nhìn chăm chăm tờ giấy đáp án trong tay một lúc lâu, mới đột nhiên cảm giác được có vấn đề.

“Cô cô, người làm cái gì?” Tiêu Trạh đối diện với đồng văn tự hoàn toàn chóng mặt, lại thấy Tiêu Tử Y đứng lên bắt đầu đảo một ít giấy vụn trong góc lên.

“Tìm chút chứng cứ.” Tiêu Tử Y đem những tờ đáp án lúc trước của Nam Cung Tiêu dựa theo thứ tự bày ở trên mặt bàn. Từ ban đầu là Cửu Cung đồ 4×4, đến một trang giấy hần vừa mới cầm đến kia.

“Chứng cứ?” Tiêu Trạh vừa nghe có thể tìm được nhược điểm của tiểu tử Nam Cung Tiêu kia, lập tức tới gần, đứng ở trên ghế dài hai tay chống trên mặt bàn nhìn kỹ.

Tiêu Tử Y chỉ nhìn một cái, liền cười thầm mình không nhạy bén, thì ra là như vậy.”Trạh Nhi, người nhìn những đáp án này, có chỗ nào kỳ quái sao?”

Tiêu Trạh nhìn chung quanh một lát, bưng bình đại ngộ nói: “Wow! Tiểu tử Nam Cung Tiêu kia thật là lợi hại, trong vòng vài ngày là có thể đem chữ luyện được tốt như vậy! Rõ ràng là ban đầu chữ viết của hần còn sai nhiều a!”

Tiêu Tử Y gõ gõ mặt bàn, cười nói: “Có người không có thói quen viết chữ bằng than củi..., vừa bắt đầu viết sai cũng là có thể. Bất quá nói đúng ra, ở thời điểm ngày thứ hai mình thì có chút biến hóa, mà gần đây dứt khoát là giả mạo rồi, chữ viết này hoàn toàn là của người trưởng thành.”

Tiêu Trạh đảo qua bộ dáng ủy khuất vừa nãy, cũng học Tiêu Tử Y gõ gõ mặt bàn, cười hì hì nói: “Ta tưởng tiểu tử Nam Cung Tiêu kia có bao nhiêu tài giỏi, thì ra là có người thay hần đáp đề a!”

“Trạh Nhi, Nam Cung Tiêu trong nhà còn có người nào? Hoặc là hiện tại hần có tiên sinh dạy hần sao?” Tiêu Tử Y cầm lấy một tờ giấy đáp án, neho mắt lại xem kỹ. Thành thật mà nói nàng thật là tò mò, ở cổ đại, thuật số là môn học bị người khinh thường, có thể tự tin mà trả lời đề nàng ra như thế, thật sự là không dễ dàng. Hơn nữa dùng mảnh than củi mà có thể viết ra chữ sạch sẽ đẹp đẽ như thế, nói thật nàng có chút ghen tỵ.

Tiêu Trạh nghĩ một lát mà, lẩm bẩm nói: “Hình như hần có hai ca ca hai tỷ tỷ, có tiên sinh dạy hay không cái này Trạh Nhi không biết. Nga! Bất quá ca ca tỷ tỷ của hần so với hần lớn hơn ít nhất cũng mười tuổi, bởi vì mẫu thân hần hình như là vừa được Nam Cung bá bá cưới vào cửa.”

Tiêu Tử Y vỗ vỗ bả vai nhỏ gầy của Tiêu Trạh, thở dài nói: “Trạh Nhi, không nghĩ tới người lại bất quá như vậy.”

“Ngày hôm qua cố ý hỏi Huyền Hà tỷ tỷ. Thái Phó đã nói, biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Bất quá, bất quá là có ý gì? Là ý khích lệ sao?” Tiêu Trạh đắc chí hỏi, theo thói quen không biết sẽ hỏi.

“Cái kia, là nói lên trình độ nào đó, chính là vậy.” Tầm mắt của Tiêu Tử Y mơ màng lay động, hàm hồ hồi đáp.

Tiêu Trạh nghiêng đầu trong chốc lát, bữu môi bắt mẫn nói: “Thời gian không sai biệt lắm, cô cô, ngày mai Trạh Nhi có thể không tới được rồi.”

“Ai? Tại sao?” Tiêu Tử Y đang giúp hần thu thập đồ chuẩn bị trở về, nghe vậy liền giật mình dừng tay lại.

“Ngày kia là ngày ba tháng tư, theo như quy củ hoàng gia gia muốn mở Hải Đường yến, nghe nói... này chỉ là thứ yếu bởi vì quan trọng là giới thiệu cô cô với mọi người, cho nên làm tương đối long trọng.” Tiêu Trầm vừa nghĩ tới có ăn ngon thật là hảo ngoạn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng lên. “Bởi vì ngày kia sẽ được nghỉ ngơi..., cho nên ngày mai Thái Phó sẽ phải dạy học nhiều hơn.”

“Nga, vậy người hảo hảo học tập đi.” Tiêu Tử Y nhớ tới Nhược Trúc hình như có đề cập tới một sự việc như vậy với nàng, chỉ bất quá không nghĩ tới mình lại là nhân vật chính trong yến tiệc ngắm hoa lần này. ” Hải Đường yến này, có ai được dự?”

Tiêu Trầm hừ nhẹ một tiếng, mềm giọng nói: “Hắn là có thật nhiều người, một số lão gia gia cùng nhóm đại thúc đều có thể mang người nhà tham gia .”

Tiêu Tử Y thiếu chút nữa cười phụt ra, lão gia gia cùng đại thúc hiển nhiên chính là các thân vương hoặc nhóm đại thần trên triều đình. Xem ra số người rất nhiều a, khiến cho sự việc lớn như vậy làm cái gì?

” Cô cô, người lo lắng sao? Không sao, dù sao người lại không thể nói chuyện, Trầm Nhi sẽ không nói cho người khác biết.” Tiêu Trầm cười hì hì cầm lấy đồ đạc của hắn, đứng ở trước mặt Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y vuốt vuốt tóc của hắn, cười nói: “Đi nhanh đi.”

Tiêu Trầm cầm lấy một khối điểm tâm ở trên bàn, hoạt bát ra khỏi thư phòng.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn những tờ giấy đáp án trên bàn mà Nam Cung Tiêu lấy ra, không khỏi trầm nghĩ ở tại Hải Đường yến này, sẽ có thể đụng phải người làm bài thi hộ cho Nam Cung Tiêu hay không?

20. Chương 20: Vị Ương Cung

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Cuối tháng ba đầu tháng bốn hằng năm, nhóm cung phi lại bắt đầu đổi áo lưới xuyên thấu. Ở Thiên Lộc Các trong Vị Ương Cung hoa Hải Đường nở rộ, bình thường trong cung sẽ ở dịp này mở yến hội ở Thiên Lộc Các, quy mô lớn nhỏ cụ thể phải xem hoàng đế phân phó.

Mà Hải Đường yến lần này, chủ yếu do Trường Nhạc công chúa Tiêu Tử Y trở lại cung đình, cho nên hoàng đế quyết định làm Hải Đường yến rất lớn, mở yến tiệc mời khách khứa tại Thiên Lộc Các.

Cho nên, lần đầu tiên Tiêu Tử Y không thể nào cự tuyệt đi ra khỏi Trường Nhạc cung, đi tới Vị Ương Cung.

Vị Ương là một từ xuất ra từ Kinh Thi: “Dạ như hà kỳ? Dạ vị ương” . Vị Ương là chưa hết là sớm, không có ý nghĩa sâu sắc, cùng Trường Nhạc tương tự, lại xây ở bên cạnh.

Chu vi của Vị Ương Cung ước chừng hai mươi tám dặm, xây dựng trên đài cao. Lợi dụng địa thế của núi Long Thủ làm điện thờ phía sau, cho nên so sánh với thành Trường An thì cao hơn. Khu phía nam của Vị Ương Cung đều làm vườn ngự uyển, cửa chính của Vị Ương Cung ở hướng bắc, xây dựng một cung điện hùng vĩ đẹp đẽ ở phía bắc, mà ở phía Đông cùng trong cung Trường Nhạc có con đường, thì xây dựng nên một cung điện ở phía Đông. Phía trước điện ước chừng khoảng năm mươi trượng, chung quanh có đình viện gồm bốn mươi ba chỗ ngồi, trong cung gồm mười ba chỗ ngồi. Vị Ương Cung được trang hoàng cực kỳ xa hoa, các phòng điện đều lấy hương mộc làm xà ngang, lấy hạnh mộc làm xà nhà, trên cánh cửa có khắc hoa văn màu vàng, cửa ngoài thì có đính ngọc thạch, chuyên lấy ngọc bích vì cột trụ. Cửa sổ có màu xanh, bậc hềm của điện có màu đỏ. Vách tường cũng được làm từ vàng, ngẫu nhiên có đính ngọc thạch quý hiếm, tiếng gió mát thổi qua vang mấy dặm.

Tiêu Tử Y cố gắng hết mức khiến cho vẻ mặt của mình thoát nhìn không kinh ngạc. Nàng vốn cho là Trường Nhạc cung cũng đã rất xa hoa, kết quả không nghĩ tới Vị Ương Cung lại còn muốn khoa trương hơn. Thời điểm nàng ở hiện đại cũng không phải là chưa từng thấy qua cái loại cung điện cổ xưa ở thời đại Minh – Thanh. Chẳng qua là cái loại to thế này, cũng không phải là cảm giác loại Vị Ương Cung này tinh xảo cùng tao nhã.

Đi theo thái giám dẫn đường, Tiêu Tử Y tới trước điện Tuyên Đức ở bên cạnh Thiên Lộc Các để ra mắt hoàng đế cùng hoàng hậu, cũng không có phát hiện thân ảnh của Thái hậu. Tiêu Tử Y cũng không kỳ quái, nàng đã sớm hỏi Tiêu Trạ, biết được cái vị Hoàng thái hậu này ở thành Trường An tại Kiến Chương cung ở ngoài cung. Kiến Chương cung ở phía tây của Vị Ương Cung, nếu bắt ngang cung điện của các phi tử, hai cung liền tương thông. Hoàng thái hậu thường ngày ở chỗ này nghỉ ngơi, không tham gia các loại yến hội, hoàng đế thường xuyên ngồi liễn lui tới hai cung.

Hoàng đế hẳn là mới vừa hạ triều, triều phục còn chưa thay, trên mặt hay là cái loại thái độ ôn hoà đối với Tiêu Tử Y. So sánh dưới thái độ nhiệt tình của hoàng hậu quả thực làm cho Tiêu Tử Y không biết theo ai. May là nàng không cần lên tiếng, dùng nụ cười ứng phó là được rồi.

Hoàn hảo bị hoàng hậu lôi kéo không bao lâu, đúng lúc Tiêu Trạ nhảy ra kéo Tiêu Tử Y lại hướng Thiên Lộc Các chạy. Hai người bọn họ nhiều nhất ở trong mắt người khác xem ra chính là hai hài tử không có lớn lên, cho nên cũng không có ai liếc nhìn đối với bọn họ có cử động hay ý kiến gì.

Thiên Lộc Các tọa lạc tại phía tây của Vị Ương Cung, lúc này bởi vì Hoàng đế cùng Hoàng hậu còn chưa giá lâm, Hải Đường yến còn chưa bắt đầu, trong vườn ngự uyển rộn ràng tiếng người. Tất cả nam nữ cũng không phải là rất nghiêm trang phòng bị, cho nên bụi hoa bên trong ngự uyển đều có tốp năm tốp ba bóng người.

Hải Đường ở bên trong Thiên Lộc Các là tây phủ Hải Đường, Hải Đường là một loại hoa vô hương vô vị, chỉ có tây phủ Hải Đường vừa thơm vừa đẹp, là thượng phẩm trong hoa Hải Đường. Bốn bề xung quanh bảy đóa hoa thành một đám hướng về phía trước. Nụ hoa đỏ tươi không mở, tựa như phấn điểm một cái, đóa hoa phấn hồng nở rộ thay đổi dần, như hiểu trời sáng, dưới ánh mặt trời Hải Đường đón gió dựng đứng thẳng, vẻ đẹp của hoa sáng rõ động lòng người, gọn gàng chỉnh tề nhìn rất thích.

Ở bên trong mùi thơm của hoa nặng nề trùng trùng điệp điệp, Tiêu Tử Y vốn đang trách Nhược Trúc buổi sáng hôm nay cho nàng trang phục có quá long trọng một chút, nhưng là so sánh với những nữ quyền rục rỡ sắc màu khác, còn kém rất nhiều.

Tiêu Tử Y thấy Tiêu Trạ lôi kéo nàng xuyên qua bụi hoa trong ngự uyển, thật giống như đang tìm người nào, không khỏi nhéo nhéo tay của hắn, hỏi thăm rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tiêu Trạ quay đầu lại cười nói: “cô cô, thừa dịp yến hội còn chưa bắt đầu, Trạ Nhi dẫn người đi gặp một người, Trạ Nhi rất thích hẳn nha!”

Gì? Đi gặp một người? Chẳng lẽ là cái nhi đồng thiên tài siêu cấp Tiêu Sách kia? Tiêu Tử Y không nghĩ ra được Tiêu Trạ sẽ mang nàng đi gặp người nào, dù sao thời gian bọn họ ở chung một chỗ còn không dài, cũng không có nghe được hắn ở trước mặt nàng thường xuyên nhắc tới người nào.

Tiêu Trạ mang theo nàng đi không lâu, liền ngừng lại, nhẹ nói nói: “A, Nguyệt Ly ca ca lại đang cùng người nói chuyện phiếm, thật là hiếm thấy a!”

Tiêu Tử Y theo ánh mắt Tiêu Trạ nhìn đi, chỉ thấy cách đó không xa xài tựa như nặng gấm dưới tàng cây Hải Đường, có hai thân ảnh cao ngất đang đứng. Một bạch y trắng như tuyết, một áo xanh như lam, diện mạo cũng bị che khuất dưới cành hoa, chỉ có cái tiểu bằng hữu Tiêu Trạ kia mới có thể dễ nhìn thấy mặt hai vị. Tiêu Tử Y muốn nhìn dung mạo soái ca sẽ phải bước đến phía trước mấy bước hoặc là ngồi chồm hổm xuống cùng Tiêu Trạ có cùng độ cao, đáng tiếc hai loại phương pháp nàng đều không chọn.

Thấy Tiêu Trạ cũng không có ý tứ tiến lên quấy rầy cái Nguyệt Ly ca ca kia, Tiêu Tử Y cũng theo hắn, đứng ở bên cạnh đợi. Trong lòng thầm nghĩ rất kỳ quái a, hai người bên kia bất kể nhìn thế nào, cũng nhất định là người lớn. Nàng còn tưởng rằng Tiêu Trạ muốn dẫn nàng đi gặp, là tiểu hài tử cùng tuổi cùng Tiêu Trạ không sai biệt lắm.

Bất quá, tiểu tử này lại gọi người nọ là ca ca, lại gọi nàng là cô cô, này chẳng phải là không duyên cớ lại nhiều hơn một thế hệ? Tiêu Tử Y một bên buồn bực mà nghĩ, một bên nhìn kỹ lại.

Trong hai người kia có một người còn mặc quan phục màu xanh, nàng không biết loại quan phục này là bao nhiêu phẩm, bất quá cũng phải là thân tử bên ngoài. Chính là không biết người nào mới là Nguyệt Ly ca ca trong miệng của Tiêu Trạ.

Lúc này mùa xuân mặt trời mới mọc từ từ dâng lên, xuyên thấu qua trên cành hoa trên đỉnh đầu ảm áp chiếu vào trên mặt Tiêu Tử Y, làm cho nàng lập tức buồn ngủ. Hôm nay thời điểm trời còn chưa sáng, nàng đã bị Nhược Trúc từ trên giường đào xuống, đặt tại trên ghế trái tô phải vẽ. Thật là nàng không thể nói chuyện, cũng không thể phát ra được thanh âm kháng nghị nào a!

Tiêu Tử Y nhìn về mặt sùng bái của Tiêu Trạh nhìn hai người cách đó không xa, trong lòng không biết là cảm giác gì. Hừ! Trạh Nhi là của nàng! Chỉ cho phép dùng loại vẽ mặt này hướng về phía một người là nàng! Tiêu Tử Y khó chịu vểnh tai, muốn nghe bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng là bởi vì khoảng cách hơi xa, nàng chỉ có thể nghe được một chút xú thanh âm mơ hồ.

Càng thêm khó chịu rồi! Thời điểm Tiêu Tử Y vừa định đưa tay đẩy đẩy Tiêu Trạh, bên tai của nàng bỗng nhiên xuất hiện lời nói rõ ràng.

“Nguyệt Ly, ngươi còn có chuyện gì sao? Không có chuyện gì ta liền đi làm việc.” Một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái nhả nhự như đồ sứ truyền đến, thiếu chút nữa làm cho Tiêu Tử Y sợ đến kêu ra tiếng. Bởi vì thanh âm rõ ràng giống như lời nói ở bên tai nàng, trên thực tế sau khi nàng lắng nghe, phát hiện hẳn là một trong hai người đứng ở đối diện nàng nói chuyện.

Ngất! Nàng làm sao trong lúc bất chợt lại biến thành Thuận Phong Nhi rồi? Tiêu Tử Y sững sốt chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến Kỳ Mặc từng đã nói, thân thể chính nàng lẽ ra phải có nội lực, hẳn là bởi vì trúng Thất độc nên nội lực bị ngăn lại. Chẳng lẽ nghe được nguyên nhân là bởi vì nội lực khôi phục như cũ sao?

“Ai! Người người này thật bạc tình a! Có thể có hơn nửa tháng cũng không gặp mặt, vừa thấy mặt đã ầm ỹ muốn đi. Người không biết có rất nhiều người cũng đứng hàng dài muốn gặp ta sao?” Một giọng nam cổ ý mang theo ngọt ngào chán ghét truyền đến, thành công làm cho trên người Tiêu Tử Y nổi đầy da gà.

Mồ hôi, chẳng lẽ người này chính là Đàm Nguyệt Ly mà Tiêu Trạh sùng bái?

Có lầm hay không a?

21. Chương 21: Người Sẽ Rất Xui Xẻo

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y càng thêm vểnh tai, chuyện muốn nghe chính là cái người thứ nhất nghe người kia nói thế sẽ có loại phản ứng gì.

“Xếp hàng muốn gặp người? Ta thấy là e sợ tránh không kịp đi? Người cho là ta rất thanh nhàn sao? Tới tìm ta nói những thứ mê sảng này.” Cái thanh âm dễ nghe ban đầu kia có hơi chút tức giận, nhưng vẫn kiềm chế nói.

“Ai nha nha, Lễ bộ tinh thiện mới nhậm chức Thanh Lại Tư đại nhân tức giận sao.” Thanh âm của Đàm Nguyệt Ly càng phát ra lớn lối. Tiêu Tử Y trong bụng càng thêm khẳng định cái Đàm Nguyệt Ly này nhất định là đồ vô sỉ, không biết dùng phương pháp gì lấy được lòng của Tiêu Trạh. Dù sao người sau là Hoàng thái tôn tương lai, thân phận này không phải chuyện đùa.

Ách, bất quá một chuỗi tên dài quan hàm vậy rốt cuộc là có ý gì? Tiêu Tử Y cũng không có nghe một chút thanh âm nào.

“Đàm Nguyệt Ly, thì ra là người là châm chọc ta.” Người áo xanh mới vừa hơi giận, ngược lại cười khê nói một tiếng.

“Ai ai, tính một cái rồi, thật là mở miệng cười giỡn một chút cũng không được. Thấy người là lão bằng hữu, ta còn hảo tâm nhắc nhở người, hôm nay phải cẩn thận nha! Người hôm nay sẽ rất xui xẻo.” Đàm Nguyệt Ly thần thần bí bí nói.

Vốn là muốn nhắc chân người áo xanh dừng bước lại, hơi nghi ngờ hỏi: “Ta hôm nay sẽ rất xui xẻo?”

“Là, căn cứ hôm nay trước khi ra cửa bốn Đại thiếu gia tâm huyết dâng trào mở một quẻ, người hôm nay nhất định sẽ vô cùng xui xẻo. Không thì, là một ngày gần đây xui xẻo nhất.” Đàm Nguyệt Ly thở dài nói, nhưng làm sao nghe lại cảm thấy nhìn hần có chút diệu bộ hả hề chờ xem kịch vui.

Người áo xanh kia trầm mặc một hồi, thở dài nói một hơi: “Không hay ho gì cả, ai biết người hôm nay mở quẻ đúng hay không, ta đi trước.” Vừa dứt lời, Tiêu Tử Y liền thấy cái người đang mặc quan phục áo xanh kia chuyển qua con đường cây, không có đi vào trong bụi hoa.

“Uy uy! Lí Vân Thanh! Bao nhiêu người cầu xin quẻ bói của ta, ta đều khinh thường không chú ý, người thật đúng là cho ta có mặt mũi Hmm!” Đàm Nguyệt Ly tức giận tới mức giơ chân, nhưng là cái Lí Vân Thanh kia đã sớm không thấy bóng dáng, cũng không biết đem những lời này của hần nghe vào vài phần nào.

Tiêu Trạh lúc này thấy Đàm Nguyệt Ly ở một mình, cười kéo tay Tiêu Tử Y hướng phía trước đi tới. Tiêu Tử Y biết cuộc nói chuyện nàng mới vừa nghe được Tiêu Trạh tuyệt đối nghe không được, nhưng là nàng lại không thể ở lúc này mở miệng nói gì, chỉ có thể ở đáy lòng cho phân số ẩn tượng của Đàm Nguyệt Ly mãnh liệt giảm xuống.

“Nguyệt Ly ca ca, tại sao lâu như thế cũng không đến thăm Trạh Nhi?” Tiêu Trạh một chút cũng không biết trong lòng Tiêu Tử Y đang suy nghĩ gì, cười hì hì hướng Đàm Nguyệt Ly nói.

Tiêu Tử Y vệt ra cành hoa, ở phía sau hoa hải đường kiều diễm hiện ra một làn da trắng đậm thần tuấn nhan. Đàm Nguyệt Ly vóc người thon dài, thoát nhìn chỉ có hai mươi, tóc dài không kèm chế được tùy tiện búi lên đỉnh đầu, bên tai còn có chút cho phép toái phát tán rơi, lại làm cho người một chút cũng không cảm giác được rất thất lễ. Hần có một đôi mắt hoa đào hẹp dài câu hồn người, màu sắc đảo mắt đang lúc phong cách cổ dạt dào, trong mắt giống như đêm tối thâm thúy sâu không thấy đáy, đang cười dài nhìn Tiêu Tử Y, phẳng phất nhìn ra nàng nghe lén hần và Lí Vân Thanh nói chuyện.

Ánh mắt của Tiêu Tử Y vừa cùng hần đối lại, thường phục làm như không có việc gì phiêu di mở ra, nhưng trong lòng khó tránh khỏi vừa đem Đàm Nguyệt Ly cho điểm vừa lén lút kéo ấy phần. Khụ, tha thứ nàng, dù sao nàng là hội viên hiệp hội trung thực.

Đàm Nguyệt Li cúi người xuống, đem Tiêu Trạh ôm vào trong ngực, cười dài nói: “Trạh Nhi, Nguyệt Ly ca ca gần đây bề bộn nhiều việc nha! Vắng vẻ tiểu Trạh Nhi rồi, thật là xin lỗi.” Một giọng nói dễ tiểu hài đúng mực.

Tiêu Trạh ở trong khuỷu tay hần đá thẳng chân, nhỏ giọng reo lên: “Thả ta xuống! Ta không phải là tiểu hài tử!”

Đàm Nguyệt Ly “Phì” một tiếng bật cười, ngay cả Tiêu Tử Y nghe được Tiêu Trạh nói lời này cũng cảm thấy buồn cười, khoe môi không khỏi cong lên.

“Hảo hảo, thả người xuống. Nói đi, mang theo muội muội xinh đẹp tới đây gặp Nguyệt Ly ca ca, là có ý gì a?” Đàm Nguyệt Ly đem Tiêu Trạh thả lại trên mặt đất, điểm trán của hần.

Tiêu Tử Y giống như là càng cúi đầu thẹn thùng, trong lòng lại đem Đàm Nguyệt Ly khinh bỉ muốn chết. Loại thủ đoạn tán gái lừa gạt thiếu nữ vị thành niên cấp thấp này lại có thể tiến hành, dụ dỗ nàng? Không có cửa đâu!

“Nguyệt Ly ca ca, người giúp cô cô xem một chút, ta biết người rất lợi hại mà!” Tiêu Trạh lôi Đàm Nguyệt Ly đi tới trước người Tiêu Tử Y, quay đầu nhìn về phía nàng cười hì hì nói: “Cô cô, Nguyệt Ly ca ca xem tướng rất chuẩn nga! Hần có thể nhìn ra Trạh Nhi mấy giờ rời giường luôn đó!”

Tiêu Tử Y nghe vậy thiếu chút nữa muốn dùng đầu đập đất, loại thần linh cấp bậc này lại cũng có thể còn sống trên đời? Không nhịn được muốn cười trộm, đầu của nàng lại càng giấu thấp.

“Trạh Nhi, người muốn ta giúp nàng nhìn cái gì đấy?” Đàm Nguyệt Ly trên mặt nổi lên thần sắc thú vị, cười khê hời.

“Ta nghĩ để cho Nguyệt Ly ca ca giúp cô cô xem một chút, ở trong cung còn có người muốn đối với cô cô bất lợi hay không.” Tiêu Trạh hạ thấp thanh âm, nhưng là từng chữ từng chữ đều truyền tới trong tai hai

người khác.

Tiêu Tử Y trong lòng dâng lên suy nghĩ phức tạp, Tiêu Trạm mới bốn tuổi a! Lại một mực vì nàng lo lắng.

Đàm Nguyệt Ly nghe vậy cũng sửng sốt, ánh mắt rơi vào trên người cúi đầu không nói Tiêu Tử Y, kinh ngạc chấp tay làm lễ nói: “Nguyên lai là Trường Nhạc công chúa, Nguyệt Ly thất kính.”

Tiêu Tử Y lắc đầu, tỏ vẻ không thêm để ý.

“Thất lễ, xin công chúa ngẩng đầu lên.”

Thanh âm của Đàm Nguyệt Ly đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, khiến cho Tiêu Tử Y thoáng cái không thích ứng. Nhưng là nàng vẫn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp một chút cũng không lùi bước nhìn thẳng hắn.

Đàm Nguyệt Ly đầu tiên là đối với Tiêu Tử Y lớn mật có chút ngoài ý muốn, nhưng là chờ sau khi hấn nhìn kỹ tướng mạo của nàng, không khỏi thất kinh.

22. Chương 22: Thần Linh Đàm Nguyệt Ly

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y chống lại cặp con ngươi đen như mực kia của Đàm Nguyệt Ly, không khỏi sửng sốt. Hấn làm cái gì như là một bộ mặt bị đá kích như vậy a?

Hay là. Thật đã nhìn ra cái gì?

Sẽ không, nam nhân này chỉ là thần linh mà thôi, có thể nhìn ra cái gì a? Tiêu Tử Y cố tự trấn định, bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Trái lại Tiêu Trạm một mực chú ý đến vẻ mặt của Đàm Nguyệt Ly, thấy thế gấp gấp lùi ống tay áo của hấn, nhẹ giọng reo lên: “Nguyệt Ly ca ca, như thế nào? Có phải cô cô vẫn rất nguy hiểm hay không a?”

Đàm Nguyệt Ly thật lâu mới lấy lại tinh thần, đưa ánh mắt từ trên mặt Tiêu Tử Y dời đi, cố tự trấn định nói: “Không có gì, là cô cô người quá đẹp, ca ca ta bị mê trụ mà thôi.”

Tiêu Trạm giơ chân không thuận theo, nhưng là trong bụng Tiêu Tử Y có chút ít tính toán.

Khó có thể cái Đàm Nguyệt Ly này thật sự nhìn ra cái gì? Bằng không hấn làm sao sẽ dùng lý do tồi như vậy để qua loa tắc trách?

“Trạm Nhi, Nguyệt Ly ca ca bỗng nhiên nghĩ đến có chút việc, đi trước a!” Đàm Nguyệt Ly trên trán hiện ra vẻ ngưng trọng, vội vã cùng bọn họ chào tạm biệt xong, cũng đi vào trong bụi hoa.

Tiêu Tử Y nhìn phương hướng Đàm Nguyệt Ly rời khỏi ngôi ngốc một lát, thấy hấn đi ra không xa đã bị mấy nữ quyến trẻ tuổi vây quanh. Tiêu Tử Y ngồi xổm người xuống ở bên tai Tiêu Trạm nhẹ giọng hỏi: “Trạm Nhi, hấn rốt cuộc là người nào a?”

Tiêu Trạm cũng nho nhỏ thanh âm hồi đáp: “Là Đàm Nguyệt Ly ca ca, hấn xem tướng nhìn phong thủy rất lợi hại nga! Rất được các Đại tỷ tỷ hoan nghênh.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm tràn đầy hâm mộ.

Tiêu Tử Y mở trừng hai mắt, im lặng. Tiểu tử này không phải là hâm mộ cái số đào hoa này của Đàm Nguyệt Ly sao? Loại chiêu số này nàng xem đã đến vô số, trông thấy nữ sinh tới gần, đem tay vươn ra cho ta nhìn tay của người một chút, sau đó đương nhiên giữ tại trên tay. này, chính là nói công tử hiện tại làm như vậy sao! Tiêu Tử Y bĩu môi, neho mắt lại nhìn màn trình diễn mới mẻ trên cầu cách đó không xa.

“Cô cô, làm sao bây giờ đây? Nhìn vẻ mặt của Nguyệt Ly ca ca, cô cô nguy hiểm của người còn không có đi qua a!” Tiêu Trạm ngược lại thay Tiêu Tử Y lo lắng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là lo lắng.

Nhìn Đàm Nguyệt Ly đem tay của cô nương gia lật qua lật lại nhìn, còn đối với phương khuôn mặt thẹn thùng cúi đầu dùng một cái tay khác lắc lắc khăn tay, Tiêu Tử Y nhú mày nói: “Không cần gấp gáp, cô cô không phải là có Trạm Nhi bảo vệ ta sao! cô cô không sợ.” Thần linh loại này có thể nhìn ra cái gì a? Thật là buồn cười.

Tiêu Trạm dùng sức gật gật đầu, mắt to lờ lờ tỏa sáng.

“Đúng rồi, Đàm gia rất lợi hại phải không?” Tiêu Tử Y nhẹ giọng hỏi, Tiêu Trạm mới vừa trả lời là không rõ ràng lắm, thân phận của đối phương cũng chưa nói.

” Này, hình như là công bộ hay là cái gì bộ, dù sao chính là đặc biệt chịu trách nhiệm kiến tạo phòng ốc.” Tiêu Trạm miễn cưỡng suy nghĩ một chút rồi nói.

Không trách được nhìn phong thủy rất lợi hại. Tiêu Tử Y trong lòng hừ nhẹ một tiếng, vỗ vỗ tro bụi trên làn váy rồi đứng lên. Người cổ đại rất mê tín, cũng thích xem phong thủy sau khi xây dựng tạo phòng ốc, cho nên nhìn phong thủy là một nghề nghiệp rất mốt.

Được rồi, cấp bậc trung cấp của thần linh, so sánh với nàng thì cho là cao hơn một chút. Vốn cho là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) xem tướng lừa gạt nữ nhân đây. Tiêu Tử Y thấy Đàm Nguyệt Ly lúc này đã đuổi mấy cái nữ quyến, quay đầu lại giống như lơ đãng hướng cái phương hướng này của nàng nhìn thoáng qua.

Tiêu Tử Y chống lại cái kia loại ánh mắt như có trí tuệ, không nhịn được cả người run lên. Cái loại ánh mắt này và bộ dáng hần lộ ra vẻ khinh bạc lúc trước hoàn toàn bất đồng, giống như là nhìn thấu linh hồn nàng ở trong thân thể này.

“Cô cô, làm sao vậy?”

Tiêu Tử Y cảm thấy Tiêu Trạm kéo góc áo của nàng, vội vàng cúi đầu hướng hần cười cười, lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì. Mà đợi thời điểm nàng lần nữa hướng đến phương hướng của Đàm Nguyệt Ly nhìn lại, đã không còn có thân ảnh của hần nữa.

” Cô cô, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi về trước đi.” Tiêu Trạm nhỏ giọng nói.

Tiêu Tử Y cúi đầu, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm vẻ mặt tâm sự nặng nề, nhéo khuôn mặt của hần hướng hần cười cười, ý bảo hần không cần lo lắng. Coi bói sao? Nàng đời này còn không làm sao tin tưởng vận mệnh, coi như là lão Thiên đem nàng ném tới cái thời không này cũng giống nhau.

Nàng tin tưởng vận mệnh nắm giữ ở trong tay mình.

Lần này đối lại nàng lời kéo Tiêu Trạm đi về, mặc dù lo lắng Đàm Nguyệt Ly có thể nhìn ra chút gì, nhưng là Tiêu Tử Y kiên trì cho là đó là ảo giác. Cái tên thần linh chỉ biết lừa gạt tiểu nữ sinh kia có thể nhìn ra cái gì a? Nhất định là làm ra vẻ thâm trầm mà thôi.

Hai người một lớn một nhỏ đi tới Thai Các trên Thiên Lộc Các, nơi đó đã đứng đầy trọng thần triều đình cùng cung nữ thái giám hầu hạ, đều chực chờ hoàng đế cùng hoàng hậu giá lâm.

Tiêu Tử Y phát hiện cái bàn cũng đã bày xong, phía trên đã bày đầy đủ loại bánh điểm tâm cùng rau trộn, mùi thơm dụ dỗ của điểm tâm làm nàng cùng Tiêu Trạm nước miếng chảy ròng.

“Công chúa, tiểu điện hạ, có thể tìm được các người rồi, bên này.” Tiêu Tử Y vừa muốn mang theo tiểu bằng hữu Tiêu Trạm len lén đi lấy mấy miếng ném thử, đã bị mắt sắc của Như Lan một tay bắt được.

Sau đó, nàng tự biến thành một pho tượng Con Rối con nít, đi theo ở hoàng đế bên cạnh, mọi người địa giới thiệu cho triều đình trọng thần.

Hoàng đế lúc này đã thay đi triều phục màu vàng sáng, thay bằng một thân thường phục màu xanh sẫm. Kim Dục Quan trên đỉnh đầu cũng được lấy xuống, chẳng qua là tùy ý dùng một cây ngọc trâm cần thận tỉ búi tóc lại trên đầu. Trên mặt thần sắc nghiêm túc thường xuyên treo cũng giống như là bởi vì hoa hải đường kiều diễm trong ngự uyển mà mềm hoá, hiền hoà cùng cận thần trò chuyện với nhau.

Tiêu Tử Y biết điều theo sát ở bên cạnh hoàng đế, Tiêu Trạm sớm đã bị hoàng hậu dẫn tới bên Thiên Lộc Các kia, nơi đó là chỗ nữ quyến tụ tập. Nàng bởi vì còn chưa trưởng thành, lần này lại là mượn muốn giới thiệu thân phận nàng mà mở Hải Đường yến, cho nên hần là chạy không thoát.

Cái Tiêu Cảnh Dương kia đâu? Tiêu Tử Y nhàm chán muốn chết, nàng lại không thể nói chuyện, này, may mắn là nàng không thể nói chuyện, chỉ dùng mỉm cười là được rồi. Bằng không còn không biết có bao nhiêu phiền toái đâu. Mỗi người vừa nghe nói nàng chính là Trường Nhạc công chúa, vẻ mặt cũng trở nên không giống với lúc trước. Cũng đầu tiên là vẻ mặt kinh hãi, sau đó liền lâm vào thần sắc hoài niệm, phảng phất như nhớ lại người nào.

Chẳng lẽ là bởi vì mẫu thân nàng sao? Tiêu Tử Y nội tâm nghi ngờ không giải thích được.

“Phụ hoàng, nhi thần đến chậm.” Thời điểm Tiêu Tử Y đang nhàm chán muốn chết, một thanh âm kiên định mà có chứa tự tin cường đại từ phía sau nàng truyền đến.

Cái thanh âm này, nghe rất trẻ tuổi, hơn nữa còn là tiếng nói lạnh lạnh xen lẫn thanh âm hùng hậu, giống như là đang thay đổi thanh âm.

23. Chương 23: Ta Sẽ Rất Xui Xẻo?

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y quay đầu lại đi, chỉ thấy dưới bậc thang vững chắc một người thiếu niên mặc cẩm bào đỏ sẫm, đang ngẩng đầu lên tự tin khoe môi gọi lên.

Tiêu Tử Y chỉ nhìn một cái, liền biết cái thân hình thiếu niên cũng không trưởng thành này tất nhiên là siêu cấp thiên tài nhi đồng mà Tiêu Trảm từng đề cập tới, Tiêu Sách. Hắn lớn lên cùng Tiêu Cảnh Dương hoàn toàn không giống. Tiêu Cảnh Dương có thể là được mẫu thân di truyền hơn chút ít, tướng mạo quả thực chính là cùng hoàng hậu trước mắt cùng một khuôn mẫu, mà Tiêu Sách hai đầu lông mày lại rất giống hoàng đế, ngay cả cái loại ánh mắt bề ngạo thiên hạ này cũng giống nhau. Mặc dù so sánh thì hắn vẫn còn nhỏ, nhưng là cái loại vẻ mặt khí thế này tuyệt không bại bởi người trưởng thành.

Vậy đại khái đây cũng chính là nguyên nhân trọng yếu nhất mà hoàng đế thích Tiêu Sách sao. Tiêu Tử Y khóe mắt còn dư quang nghiêng mắt nhìn đến trên khuôn mặt hoàng đế nụ cười vừa sâu sắc vài phần, hiển nhiên là mừng rỡ khi Tiêu Sách đến.

Tiêu Tử Y lên đem Tiêu Sách cùng Tiêu Cảnh Dương so sánh một chút, nàng mặc dù cùng Tiêu Cảnh Dương tiếp xúc cũng không đủ sâu, cũng chưa từng thấy mặt qua mấy lần, nhưng là cũng có thể nhìn ra được Hoàng thái tử hắn là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mà không phải loại hoàng đế quyết tuyệt có tính cách quyết đoán.

Hắn là ưu điểm đặc biệt sao. Đại Chu triều đại hiện tại dường như hắn là bị vây giữa, dứt khoát không thích hợp để liêu lĩnh cái cách, Tiêu Tử Y cũng là cảm thấy loại tính cách này của Tiêu Cảnh Dương không còn gì tốt hơn.

Bất quá nàng cũng là tự mình đoán mò, hiện tại đã lo lắng cung thay đổi, không khỏi có chút buồn lo vô cớ đi. Tiêu Tử Y bỏ suy nghĩ lung tung, lúc này Tiêu Sách đã đi lên bậc thang, đứng ở bên cạnh nàng, một đôi con ngươi sáng ngời một chút cũng không khách khí nhìn Tiêu Tử Y từ trên xuống dưới. Mà Tiêu Tử Y cũng không lùi bước trừng mắt nhìn trở lại.

Loại mỹ thiếu niên này, người nếu như càng đem hắn nhìn ở trong mắt, hắn sẽ càng không coi người ra gì. Tiêu Tử Y rất rõ ý đó. Bất quá, chỉ chốc lát sau nàng kịp phản ứng, mỹ thiếu niên thì mỹ thiếu niên, người này hắn cũng coi như là đệ đệ của nàng, nàng đang suy nghĩ gì a!

Ách, bất quá không nghĩ tới hắn lại cùng nàng có chiều cao không sai biệt lắm, điều này làm cho Tiêu Tử Y hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng vừa nghĩ lại nhớ từ trước đến giờ nữ sinh trở mã đều sớm hơn so với nam sinh, cũng là chẳng có gì lạ. Thân thể của nàng sau mười bốn tuổi này cũng sẽ coi là trưởng thành rồi, mà nam sinh lúc này lại trong thời gian thay đổi thanh âm tiếng nói, thời điểm vóc dáng cao lên. Ai... ai..., bất kể như thế nào, cái Tiêu Sách này cũng bất quá vẫn còn là một Chính Thái mà thôi.

Còn là một Chính Thái rất kêu ngoạc.

Hoàng đế cho hai người bọn họ giới thiệu lẫn nhau, liền bị các đại thần kéo đi qua một bên thảo luận những chuyện khác, lưu lại Tiêu Sách cùng Tiêu Tử Y lần đầu tiên gặp mặt hai tỷ đệ mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiêu Sách dùng đôi mắt ẩn giấu sự lạnh lẽo kia đánh giá kĩ càng Tiêu Tử Y chốc lát, bỗng nhiên mở miệng nói: “Người hôm nay sẽ rất xui xẻo.”

” ! ” Tiêu Tử Y không thể kiềm chế trợn tròn hai mắt, những lời này nàng làm sao lại quen tai như vậy? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều có thể xem tướng?

Tiêu Sách nhìn thấy Tiêu Tử Y, khóe miệng độ cong càng thêm sâu sắc vài phần, cười khê giải thích: “Hôm nay phụ hoàng sẽ luôn mang theo người đi khắp nơi, người sẽ rất xui xẻo.”

Hô, thì ra là chỉ một sự việc như vậy. Tiêu Tử Y không hiểu ra sao liền thở phào nhẹ nhõm, loại chỉ cần thể lực sống này không sao cả, sớm muộn gì cũng bị giới thiệu cho bên ngoài! Chịu đựng chịu đựng là sẽ qua.

Cho nên, để Tiêu Tử Y điều chỉnh tốt tâm tình, sau một canh giờ kiên trì cùng Tiêu Sách một trái một phải làm bạn ở bên cạnh hoàng đế, nụ cười trên mặt nàng đã hoàn toàn cứng ngắt.

Nhìn ánh mắt của Tiêu Sách nhìn mình có chút hả hê, cùng hân ứng đối vẻ mặt tự nhiên đúng mực, Tiêu Tử Y lúc này mới hiểu hẳn vừa bắt đầu đã nói nàng sẽ rất xui xẻo là có ý gì.

Những người này làm sao lại có nhiều lời muốn nói như thế a? Hơn nữa Tiêu Sách người mới mấy tuổi? Lại cũng có thể cùng nhất bang đại thúc còn có lão đầu tử chậm rãi mà nói? Không có thiên lý sao! Hơn nữa cái loại tiếng nói trong thời kỳ thay đổi thành vệt đục này, cũng may mà bọn họ có thể nhận được nghe như vậy. Bọn ta nghe được lỗ tai đều nhanh bị phá hư.

Tiêu Tử Y không để lại dấu vết sờ sờ bụng đối đến phải mức bụng phải kêu “cô cô”, buồn bực mình buổi sáng đều sợ không kịp liền không ăn cái gì, cái này tốt lắm, quả nhiên rất xui xẻo.

“Cái này không nhận được?” Tiêu Sách thấy thế lùi phía sau một bước, ở bên cạnh Tiêu Tử Y khê nói, “Đây mới là không tới một nửa mà thôi, hoàng hậu bên kia còn phải chịu đựng hơn người đây này.” Tiêu Sách cười đến ánh mắt dài nhỏ cũng cong lên, khóe miệng hai bên lộ ra má lúm đồng tiền không sâu không cạn, ngược lại để cho tiểu đại nhân hẳn khôi phục mấy phần ngây thơ chất phác.

Nhưng là Tiêu Tử Y nhưng không có nửa phần tâm tình đi thưởng thức hình ảnh mỹ thiếu niên để dưỡng mắt, nàng gần như tuyệt vọng địa quay đầu nhìn về phía một đầu khác Thiên Lộc Các một mảnh oanh oanh yến yến, trong bụng bắt đầu suy nghĩ nếu hiện tại lập tức giả bộ bất tỉnh có thể nắm chặt mấy phần lập tức trở về Trường Nhạc cung để nghỉ ngơi.

Lúc này hoàng đế rốt cục bởi vì nghe thấy lời của Tiêu Sách mà chú ý tới Tiêu Tử Y sắc mặt tái nhợt, hạ chỉ để ọi người nhập tọa ban thưởng yến tiệc. Tiêu Tử Y thầm nghĩ được cứu trợ rồi, sau được an bài đến bên người hoàng đế, mà một bên khác của nàng dĩ nhiên là là Tiêu Sách.

Đại Chu triều đại lúc này ước chừng là đồng đẳng với thời kỳ giữa Đường triều, cũng như Tống Triều có chút ít lễ giáo phong kiến. Cho nên nữ quyền cũng tùy theo ngôi vào vị trí, hoàng hậu đầu tiên ngồi ở một bên khác của hoàng đế, còn lại tất cả cung phi cũng ngồi vào vị trí riêng của mình.

Tiêu Tử Y không để lại dấu vết nhìn quanh một chút, phát hiện Tiêu Cảnh Dương hay là không có xuất hiện, mà tiểu bằng hữu Tiêu Trạ ngồi ở bên kia hoàng hậu, trên căn bản thuộc tình huống không nhìn tới lẫn nhau.

Lúc này ở Hải Đường yến bắt đầu một đoạn ca múa kiêu công chính. Thật ra thì nói Hải Đường yến là vì nàng mà mở, nhưng là nhân vật trung tâm là Tiêu Tử Y lại thờ ơ lạnh nhạt, hiểu được này ước chừng chính là hoàng đế vì hạ thần thân cận mở gia yến. Có chút tương tự với công ty đến cuối năm, có mang theo người thân tụ lại ăn một bữa ăn, lão bản nói một chút về việc phát triển trong một năm tới, phần thưởng những người khác, sau đó mong ước mọi người năm tiếp theo tiếp tục cố gắng.

Mà làm Tiêu Tử Y giật mình không dứt chính là ở trên yến hội, hoàng đế giống như là thuận miệng chỉ định một hôn ước, gia trưởng song phương đi lên khấu đầu tạ ơn. Tiêu Tử Y xem thần sắc trên mặt bọn họ, cũng là mừng rỡ dị thường.

Nga nga! Có thể lý giải, mùa xuân tới. Khó có thể cái này hàng năm Hải Đường yến lại là tập thể tương thân yến không được? Tiêu Tử Y mơ hồ nhớ được mới vừa hoàng đế mang theo nàng nhìn rất nhiều thanh niên tài tuấn. Phụ thân của họ, thật giống như cũng cố ý nhắc tới nhi tử bọn hắn chức quan hiện tại là cái gì.

Khụ, đáng tiếc lúc đi nàng đối diện soái ca không có hứng thú, đối với chức quan cũng không còn phản ứng. Hiện tại lại không cho nàng nhìn soái ca, cái này không thể trách nàng không có ấn tượng a.

Tóm lại, này Hải Đường yến nhàm chán vô cùng, trên đài phía trước hát hí khúc càng làm cho Tiêu Tử Y đầu đau như muốn vỡ tung, mí mắt trên dưới của nàng quả thực sẽ phải dính lại cùng nhau.

“Tử Y, những thứ này ngươi xem rồi không thú vị sao? Như vậy chúng ta không xem ca diễn nữa.” Hoàng đế một mực chú ý đến vẻ mặt Tiêu Tử Y, thấy thế phải tay nói: “Các ngươi cũng đi xuống đi, chúng ta tới phía dưới ném thẻ vào bình rượu.

Ta sẽ rất xui xẻo?

24. Chương 24: Ném Thẻ Vào Bình Rượu Phạt Rượu

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Ném thẻ vào bình rượu? Tiêu Tử Y tò mò đuổi sự buồn ngủ đi, ngẩng đầu hướng đến giữa sân nhìn lại. Chỉ thấy ào một cái chỗ vốn đang có nhiều đội ca múa cũng nhanh chóng lui xuống, bọn thái giám tay chân lạnh lẽo thả một bình rượu ở trên đất để ném thẻ vào.

Cái bình rượu để ném thẻ vào này có thể ột thước, phía ngoài có khắc vàng và bạc tô điểm. Thái giám đưa tới mấy mũi tên bằng trúc, đặt ở trên bàn trước mặt hoàng đế.

Tiêu Tử Y đã từng gặp loại trò chơi này trên ti vi, chính là lấy mũi tên bằng trúc hướng đến trong bầu ném đi, ném vào đích nhiều hơn liền thắng, ít hơn liền thua. Cũng giống như bắn tên tranh tài, ném thẻ vào bình rượu là trò chơi mà quý tộc cung đình cổ đại cùng nhóm sĩ phu thích nhất trên yến hội. Hơn nữa bắn tên còn có một chút sự nguy hiểm, ném thẻ vào bình rượu dùng mũi tên bằng trúc là không có mũi nhọn, không thể đã thương người, cho nên các quý tộc cung đình chơi nhiều hơn một chút.

Tiêu Tử Y hứng thú nhìn trên yến tiệc hết người này lại tới người kia đi tới ném thẻ vào bình rượu, rốt cục bọn họ cũng bắt đầu trình lên các loại món ăn ngon. Tiêu Tử Y nhìn nước miếng xuống, tận lực làm cho tướng ăn của mình tương đối ưu nhã, trên thực tế cũng không có ai chú ý nàng, mọi người đều đưa ánh mắt tập trung trên thân người đang ở giữa sân ném thẻ vào bình rượu.

Bữa tiệc không khí từ từ đạt tới cao trào, năm cái mũi tên bằng trúc bao nhiêu cái ném không trúng liền phạt mấy chén rượu. Ngay cả Tiêu Trâm đi lên thử qua một lượt, hiển nhiên năm mũi tên không có cái nào ở bên trong, rượu là hoàng đế thay hắn chịu phạt.

Tiêu Tử Y thấy tay mình cũng ngứa ngáy rồi, những người này làm sao dần như vậy a? Nàng xem lâu như vậy, lại không có một người nào ném năm mũi tên đều trúng, rất nhiều người cho dù có đảm nhiệm chức vụ hay không đều đi tới quăng vào. Nghe nói nếu năm mũi tên đều trúng hoàng đế sẽ có phần thưởng. Nhớ năm đó, nàng là một trong những người chơi trò chơi lợi hại nhất cô nhi viện, mà trò đó chính là ném thẻ vào bình rượu, làm sao có thể làm khó được nàng?

Nhưng là, vấn đề là nàng bây giờ đang sắm vai công chúa nhu nhược, làm sao có thể tiến lên ném thẻ vào bình rượu? Cho nên, thời điểm hoàng đế xoay đầu lại hỏi nàng có muốn đi lên thử một chút hay không, Tiêu Tử Y sợ hãi lắc đầu.

“Ha ha, người nào thay công chúa tiến lên quăng một lần đây?” Hoàng đế giống như là đã sớm biết Tiêu Tử Y sẽ không đi lên, trên mặt cũng không có bao nhiêu phần ngoài ý muốn, thanh âm hơi nâng lên rất tùy ý hướng về phía mọi người trên yến hội nói.

Tình cảnh rất quỷ dị từ lúc hần nói những lời này liền yên tĩnh trở lại. Mặc dù trên yến hội nhiều tiếng hoan hô, nhưng là trên tổng thể cũng là ở chú ý đến hoàng đế có lên tiếng gì, cho nên khi nghe hoàng đế nói ra, thoáng cái tất cả mọi người đổi mặt nhìn nhau.

Không phải là không có người nghĩ đi lên trước, mà là không có ai có mười phần nắm chắc có thể ném trứng toàn bộ năm mũi tên.

Hoàng đế đối với Trường Nhạc công chúa sủng ái có thể nói là không người nào không biết không người nào không hiểu. Dem Trường Nhạc cung lớn như thế ban ột mình công chúa ở, mắt cũng không nháy một chút. Bất kể trong triều hay là trên dưới trong cung, cũng không có một người nói ra lời ong tiếng ve gì, dù sao hài tử kia cũng là nữ nhân, không gì đáng trách.

Trên thực tế, nếu như Trường Nhạc công chúa này không phải là tiểu công chúa, mà là tiểu hoàng tử..., Tiêu Cảnh Dương hiện tại cũng không phải là Hoàng thái tử cũng có thể phát sinh ra chuyện tình. Khắp thiên hạ cũng có thể xoay chuyển, càng đừng nói tới một tòa cung điện.

Cho nên, ở nơi lần đầu tiên hoàng đế vì Trường Nhạc công chúa làm yến hội này, nếu như lần ném thể vào bình rượu này cho dù có một mũi tên không trúng, coi như là phạt ý trước mặt công chúa, ai cũng không chịu đi lên làm cái việc mạo hiểm này.

Những lời này của Hoàng đế cũng là tùy ý nói ra, nhưng là lời vừa ra khỏi miệng cũng đã hối hận. Ở trên yến hội, mới vừa nãy cũng có người thay các nữ quyến quăng mũi tên lên, sau đó nếu có thất thủ liền tùy nữ quyến tới phạt rượu bản thân, mượn lần này toan tính truyền đạt tình cảm. Hần vốn là không có cái ý tứ này, nhưng là lại rất dễ làm cho người ta cho là hần có ý tứ này, cho là hoàng đế mượn cơ hội vì Trường Nhạc công chúa chọn rể.

Nói như vậy, người lớn tuổi một chút tự nhiên sẽ không lẫn vào, thiếu gia công tử trẻ tuổi sợ thất thủ, thì quan đồ cả đời này liền bị phế đi.

Tiêu Tử Y nhếch đôi môi cúi đầu, trong lúc bất chợt trên yến tiệc yên lặng đến nỗi chỉ một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng, ánh mắt mỗi người cũng phảng phất như tập trung ở trên người nàng, làm cho nàng rất không thích.

Hoàng đế cũng vạn phần hối hận, thời điểm đang muốn cười ha hả một tiếng tự mình đi tới quăng mũi tên, dưới tiệc có người lên tiếng nói: “Hoàng thượng, xin cho thần thử một lần!”

Theo tiếng nói, có bóng người đứng lên.

Thời điểm Tiêu Tử Y nghe cái thanh âm đó liền cả kinh, bởi vì thanh âm lại chính là cái Đàm Nguyệt Ly vừa mới gặp mặt. Nói năng ngọt xớt, nàng tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

“Hảo hảo!” Hoàng đế vui mừng cười nói, vung tay lên để cho người hầu đem mũi tên bằng trúc đặt trên bàn cầm qua.

Tiêu Tử Y rốt cục không nhịn được ngẩng đầu lên, thấy rõ người nọ, nhưng giật mình khiến đuôi lông mày nhếch lên.

Bởi vì cái người đứng ở giữa sân kia, căn bản là không phải là Đàm Nguyệt Ly, mà là một người nam nhân trẻ tuổi mặc y phục võ sĩ màu đen. Hần có một bộ tóc mai mày rậm mạnh mẽ thẳng hàng, hai mắt kiên nghị lấp lánh hữu thần, ngũ quan như điêu khắc có một cổ khí thể cường ngạnh khiếp người, làm cho người ta vừa nhìn cũng biết người này là vì sa trường mà sinh.

Bất quá, tại sao phải không phải là Đàm Nguyệt Ly? Khuôn mặt của Tiêu Tử Y lộ ra nghi vấn, nàng tuyệt đối sẽ không nghe lầm, âm thanh phát ra đúng là của tên thần linh kia a!

“Tử Y, đây là Độc Cô Diệp, con trai thứ ba của Độc Cô gia, cũng là đệ đệ nhỏ nhất của Độc Cô tướng quân.” Hoàng đế thấy Tiêu Tử Y xem xét kỹ càng, tâm tình liền rất tốt tự mình giới thiệu.

Tiêu Tử Y yên lặng dưới đáy lòng đem tên Độc Cô Diệp niệm mấy lần nhớ kỹ, lại phát hiện người này sợ rằng không phải là nguyện ý đứng ra thay mình giải vây. Bởi vì sắc mặt hần lãnh đạm như băng, nếu nói là trên mặt hần có cái loại vẻ mặt không phải là lãnh đạm này..., vậy cũng có một từ có thể hình dung, chính

là chán ghét. Bất quá hắn giấu diếm vô cùng tốt, cũng không có lộ ra, chẳng qua là thỉnh thoảng hiện lên ở trong mắt hắn.

Mắt sắc của Tiêu Tử Y phát hiện ở bên cạnh chỗ ngồi bên trái có một chỗ trống, Đàm Nguyệt Ly đang phe phẩy cây quạt cười đến rất vô sỉ.

Xem ra, Độc Cô Diệp này cũng là bị tên thần linh kia thiết kế đi ra ngoài gánh trách nhiệm.

Độc Cô Diệp đứng lại ở tại chỗ, đưa tay lấy ra một mũi tên trúc, ánh mắt như có như không hướng đến phương hướng của Tiêu Tử Y xem xét.

Tiêu Tử Y tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, trên người nổi lên một trận ác hàn không nói ra được. Điều này làm cho nàng chợt nhớ tới, cái nam nhân khối băng này là bị Đàm Nguyệt Ly hãm hại, không phải là tự nguyện bước ra. Nếu như hắn cố ý đem năm mũi tên trúc quăng sai lệch, kia nàng chẳng phải là sẽ bị phạt năm chén rượu?

Im lặng, nàng nhưng là chỉ cần hơi dính tỳ rượu liền thích lớn tiếng ca hát a.

Không nên a!

25. Chương 25: Thần Hồ Kỳ Kỳ (thần Kỳ~)

Edit: A Phong

Beta: A Tử

Thần kinh Tiêu Tử Y thoáng khấn trương lên, uống rượu thật cũng không cái gì, ca hát trước mặt mọi người cũng không còn lạ, vấn đề là một khi nàng ca hát chẳng phải bại lộ nàng thật có thể nói chuyện a!

Hoàng đế thấy Tiêu Tử Y không tự chủ ngồi ngay ngắn nghiêng về phía trước, thích thú cười nhẹ giọng an ủi: “Yên tâm, Tiểu Diệp hắn sẽ không thất thủ.”

Theo lời của hoàng đế, mũi tên trúc trong tay Độc Cô Diệp từ tay bay ra, chuẩn xác rơi vào trong bình rượu, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Tiêu Tử Y còn chưa yên lòng thì chỉ thấy mũi tên trúc lại bắn ra ngoài, giống như bị một sợi dây thừng vô hình dẫn dắt, lại chiếu theo đường cũ quay trở về trong tay Độc Cô Diệp.

A? Cái này xem như là cái gì?

Tiêu Tử Y trợn mắt há hốc mồm, nghe xung quanh phát ra âm thanh khen ngợi cùng tiếng vỗ tay diếc cả tai, nhìn xem Độc Cô Diệp trong tay còn bốn mũi tên trúc cũng bay đúng vô bầu rượu, sau đó bắn ngược trở về, trở lại trong tay hắn. Trăm quăng trăm phản (trăm lần quăng, trăm lần trở về), thật thần kỳ nha.

“Rất tốt! Tiểu Diệp tài nghệ của ngươi đồng dạng làm cho người tán thưởng, từ khi ngươi làm quan, trăm cũng chưa từng thấy qua ngươi ném thẻ vào bình rượu a!” Hoàng đế tự mình đứng lên, dẫn đầu vỗ tay tán dương.

Tiêu Tử Y nhẹ nhàng thở ra, cười thầm chính mình lại đang khấn trương. Nhìn Độc Cô Diệp này chính là loại người không chịu yếu thế trước mặt người khác... Người, mặc dù là không tình nguyện đi ra ném thẻ vào bình rượu, cũng kiên quyết không có khả năng cho phép bản thân có khả năng làm sai.

Độc Cô Diệp tiếp nhận phong thưởng của hoàng đế, con mắt nửa phần đều không hướng Tiêu Tử Y mà nghiêng mắt nhìn, sắc mặt ngội lạnh xoay người ngồi vào vị trí. (#AP~: tản băng đi động? @.@)

Tiêu Tử Y nhìn Đàm Nguyệt Ly không sợ chết mà chế nhạo bên người Độc Cô Diệp, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Tiêu, hắn đã nói một câu cách vách có Độc Cô gia tiểu tử, tám phần là nhi tử của Độc Cô Diệp hoặc là thần thích! Bất quá Độc Cô Diệp nhìn về phía trên so với Tiêu Cảnh Dương còn muốn trẻ tuổi hơn, có cần phải thành hôn sớm vậy không. Quên đi, cổ đại đều kết hôn sớm.

“Công chúa, Độc Cô công tử còn không có thành thân a!” Như Lan đứng ở sau lưng Tiêu Tử Y thấy nàng hướng vào Độc Cô Diệp mà nhìn chăm chăm, đơn giản thừa dịp thời điểm hoàng đế không chú ý, duỗi đầu nói thầm bên tai Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y quay đầu lạnh lùng trừng nàng, người nọ thành thân hay không thành thân cùng nàng có quan hệ gì? Tại sao phải cố ý nói với nàng?

Như Lan tranh thủ thời gian đứng vững, đôi mắt trong veo như nước nhìn quanh bốn phía, giống như bản thân cái gì cũng chứa có nói qua.

Tiêu Tử Y không có biện pháp khó dễ nàng liền biểu mô, quay đầu trở lại liền phát hiện Độc Cô Diệp đã rời tiệc đi không thấy bóng dáng. Thiết, có gì đặc biệt hơn người sao? Bất quá chỉ là trò chơi ném thẻ vào bình rượu thôi. Tiêu Tử Y thấy Đàm Nguyệt Li còn ngồi ngay ngắn ở trong bữa tiệc, thần nhiên đang đưa cây quạt hương nàng để hỏi thăm.

Lúc này yến hội cũng đã không còn ai đi lên ném thẻ vào bình rượu nữa, dù sao cũng đã chứng kiến tài nghệ quảng năm cái thẻ vào bình rượu rồi tự động trở về trong lòng bàn tay của Độc Cô Diệp, không ai chịu đi lên để mất mặt xấu hổ. Ném thẻ vào bình rượu đã bỏ qua, món chính của yến hội cũng được đem lên, nhạc dạo của yến hội cũng trở nên càng thêm thoải mái hơn. Có ít người đã bắt đầu không câu nệ ngồi tại chỗ an bài, tùy ý ở trong bữa tiệc qua lại mời rượu.

Chụm lại tốp năm tốp ba đứng ở dưới cây Hải Đường ngâm thi tác đối (ngâm thơ), hoặc cao giọng đàm luận đại sự trong quốc. Các nữ quyến tự nhiên đều tụ tập cùng một chỗ, mượn cơ hội giúp nhau dò hỏi hoặc là khoe khoang. (#AP: 8~ thật a~)

“Vừa rồi vạn nhất Độc Cô Diệp không có xuất hiện, ngươi sẽ làm sao?” Một mực ngồi ở bên cạnh Tiêu Tử Y, Tiêu Sách trầm mặc không nói lại đột nhiên mở miệng nói ra.

Tiêu Tử Y quay đầu, nhìn thần sắc xem kịch vui của hắn, khó hiểu. Tiểu tử này là chờ nàng trả lời sao? Hay là chỉ tự lẩm nhẩm?

“Kỳ thật ta ném thẻ vào bình rượu cũng rất lợi hại a~! Nếu Đàm Nguyệt Li không đem Độc Cô Diệp lừa đứng lên, ta liền thay hắn lên.” Tiêu Sách đổi giọng cực kỳ khó nghe, túm túm nói.

Tiêu Tử Y nhíu mày, không xác định mà nhìn hắn. Hắn sẽ có lòng tốt như vậy sao?

“Tự nhiên sẽ quảng năm mũi tên trúc lệt đi, cho ngươi uống chút rượu a!” Tiêu Sách khinh thường nói, không chút nào che dấu bản thân cực kỳ chán ghét Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y không hiểu nhìn hắn, hắn như thế nào giống như khắp nơi đều nhắm vào nàng? Nàng liền không có tư cách vậy sao? Hay là. Hắn trên thực tế là muốn hại nàng? Trên thực tế, sau khi Tiêu Tử Y tới đây, một mực cũng không tin bất luận người nào, mà ngay cả Tiêu Cảnh Dương cũng liệt vào trong danh sách người bị hiềm nghi.

Nhưng mà ngoại trừ tiểu hài tử.

Nhưng vấn đề bây giờ là, nàng căn bản không biết có nên đem Tiểu Sách mười ba tuổi này coi là hài tử, hay là, căn bản chính là người trưởng thành.

Ngay thời điểm tim Tiêu Tử Y đập mạnh cùng loạn nhịp, Tiêu Sách vẫn đang chậm rãi nói: “Tiêu Tử Y, ta chán ghét ngươi.”

Gì?

“Ta chán ghét ngươi cướp đi tất cả chú ý của phụ hoàng.” Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Sách vẫn mang dáng vẻ cười ôn hoà, nhìn lên thật giống hắn đang cùng tỷ tỷ nói chuyện vui vẻ, nhưng mà lời nói cùng âm thanh của hắn thật là khó nghe.

Tiêu Tử Y nghe đến đó, lại cảm thấy yên ổn không ít. Tiêu Sách này rõ ràng vẫn chỉ là đứa bé, không phải là đối với người nàng hạ độc thủ. Dù sao quan tâm ai đoạt đi sủng ái của phụ thân, chỉ có hài tử mới để ý chuyện này. Ngay trong mắt Tiêu Tử Y, hiện tại Tiêu Sách này cùng với Tiểu Trâm hay trong ngực nàng hay phân nân hoàng gia gia chỉ thích Tiểu Sách thật không khác nhau, đều chỉ là một đứa trẻ.

Tiêu Sách nhìn biểu tình Tiêu Tử Y không hề biến hóa, càng cảm thấy giận. Hắn từ nhỏ liền ở bên người phụ hoàng mà lớn lên, khi này nhìn biểu tình của phụ hoàng là hiểu rõ, nếu như Độc Cô Diệp không có đứng ra, phụ hoàng sẽ đích thân đi lên ném thẻ vào bình rượu. Loại sự tình này khi hắn hiểu chuyện đến nay chưa từng phát sinh qua, tuyệt đối không ai có thể để cho phụ hoàng coi trọng như thế. Càng không nói đến gần đây hắn ở bên người phụ hoàng, nghe được nhiều nhất đúng là về những chuyện vụn vặt của Trường Nhạc công chúa này, mỗi một lần hắn đều nhăn nhó. Hôm nay vừa thấy, nàng cũng bất quá chỉ có như thế, hơn nữa còn là một tượng gỗ không nói chuyện.

Cái này ngược lại làm cho hắn càng không có cách nào tiếp nhận được. Một người như vậy, liền dễ dàng cướp đi phụ hoàng bên cạnh hắn? (#AP~: y~ bé này luyện phụ thân~, phải chăng sẽ có 1 truyện BL phát sinh trong tương lai *hắc hắc*; A Tử: cuồng ĐM quá đệ iu.)

Tiêu Tử Y tâm tình trở nên rất tốt, còn hướng Tiêu Sách cười tươi. Khóe mắt nàng chứng kiến Tiêu Cảnh Dương hồi lâu không thấy cũng đã tới, đang an vị ngồi cạnh hoàng hậu cùng Tiêu Trầm ở bên kia.

Lúc này các cung nữ bắt đầu đem lên thịt nướng nóng hổi, đặt mỗi mâm ở trước mặt mọi người. Tiêu Tử Y bắt đầu hoài niệm thời gian nàng dùng dao nĩa để ăn thịt bò, nghĩ thầm khi nào thì nơi này mới phát triển phương thức dùng cơm này.

Khi nàng cầm lấy chiếc đĩa, thời điểm nàng chuẩn bị hướng đến thịt nướng mê người kia, đột nhiên mắt sắt phát hiện trong mâm có một thứ cực kỳ chứng mắt .

26. Chương 26: Truy Cứu Trách Nhiệm~

Edit: A Phong

Beta: A Tử

Nói thật, Tiêu Tử Y chỉ sống sót một giây đồng hồ, liền giống như không có việc gì mà lấy sợi tóc ra. Bởi vì với mức độ này, so sánh với nàng khi ở căn tin đại học ăn những thứ có ruồi bọ hoặc những thứ khác cũng kém nhiều lắm. Nàng còn nhớ rõ lúc ấy trong điện thoại có tin nhắn viết: Sinh viên năm nhất khi ăn gặp phải ruồi bọ, oa oa kêu to đi tìm người phụ trách nhà ăn mà lý luận. Năm thứ hai thời điểm ăn gặp ruồi bọ, thấy nhưng không thể trách mà buông chiếc đĩa, không ăn. Thời điểm năm thứ ba nhìn thấy ruồi bọ, dường như không có việc gì mà lấy ra rồi tiếp tục ăn. Đợi cho đến năm thứ tư, đã muốn mặt không đổi sắc mà ngay cả vật thể không rõ cũng cùng nhau ăn.

Tiêu Tử Y tự hỏi nàng tuy rằng đã muốn năm thứ tư, nhưng mà còn không có tu luyện đến trình độ cuối cùng, bất quá dường như không có việc gì mà lấy ra tiếp tục ăn đối nàng mà nói thực bình thường.

Nhưng mà khi nàng đang định lấy cọng tóc ra, thời điểm thân đĩa của nàng còn chưa vươn tới chiếc mâm, tầm mắt Tiêu Sách ở bên cạnh nàng một mực không có rời đi cũng phát hiện kỳ quái , chỉ vào của mâm đồ ăn của nàng lớn tiếng nói ra: “Đây là cái gì?”

Tiếng nói của Tiêu Sách đang trong thời gì thay đổi ở trong yến tiệc ôn hoà giống như một đạo ma chú, đột ngột lại rõ ràng, lập tức liền khiến cho tràng điện lạnh xuống. Tất cả tầm mắt của mọi người liền tụ tập đến trên người Tiêu Tử Y, có lẽ, là bàn thịt nướng trước mặt nàng.

Khoảng cách khá xa nên mọi người đều nhìn không tới đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, bất quá tất cả mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến, trước đây không lâu Trường Nhạc công chúa này liền bởi vì ăn đồ ăn có độc mà hôn mê bất tỉnh.

Có thể hay không lại là một sự kiện giết người bằng thuốc độc nữa?

Mọi người trong đầu đều hiện lên này ý niệm này, đều cảm như hén. Ánh nắng ảm áp chiếu nào trên thân mọi người, nhưng không có một người cảm thấy ảm áp. Loại chuyện này cư nhiên lặp đi lặp lại nhiều lần ở trong hoàng cung như trình diễn, đều không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Tiêu Tử Y bị tiếng la của Tiêu Sách làm có chút choáng váng đầu, tiểu tử này lại ở kế bên tai nàng la lên, khẳng định là cố ý. Nói, bất quá chính là một cọng tóc mà thôi, có cần phải khoa trương như vậy không?

Trừ bỏ Tiêu Sách, cách Tiêu Tử Y gần nhất chính là Hoàng Đế. Hắn tự nhiên cũng nhìn theo tầm mắt của Tiêu Sách, thấy được cọng tóc chói mắt ở giữa mâm kia.

“Là ai phụ trách món ăn này?” âm thanh nhu hoà của Hoàng đế phát ra, một chữ một chữ rõ ràng mà nói.

Đối với cận thần quen thuộc với tính nết của hoàng đế cũng biết, đây là tín hiệu hắn sắp nổi giận. Lễ bộ thượng thư chạy nhanh bước ra khỏi hàng, nơm nớp lo sợ mà nói: “Xin cho phép thần đi xuống tra rõ một phen.”

Tiêu Tử Y trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thấy Lễ bộ Thượng thư một đường chạy chậm mà đi, khó hiểu mà cúi đầu nhìn cọng tóc trong mâm. Có cần làm ọi việc trở nên lớn như thế không?

Trên thực tế, Tiêu Tử Y đem sự tình nghĩ đến rất đơn giản, đồ ăn từ trước đến nay là trong cung chú ý chuẩn bị, thậm chí có triều đại có người đặc biệt đứng ra ăn thử cho hoàng đế. Bên trong đồ ăn có dị vật quả thật là mới nghe qua lần đầu, vẫn là lần đầu tiên phát sinh, Tiêu Tử Y căn bản không cách nào tưởng tượng nó nghiêm trọng như vậy.

Này cũng là nguyên nhân Tiêu Sách ngạc nhiên.

Lễ bộ Thượng thư đi gấp, mà trở về cũng thật mau, đảo mắt liền mang theo một người trở về, song song quỳ gối trước mặt hoàng đế.”Hoàng Thượng, phụ trách thịt nướng hôm nay cho bữa tiệc là tân lễ bộ tinh thiện mới nhậm chức Thanh Lại Tư.”

Tiêu Tử Y nghe một vòng chức quan thì không khỏi sửng sò, ngẩng đầu lên nhìn phía trước, quả nhiên nhìn thấy bên người Lễ bộ Thượng thư quỳ một người thanh niên mặc quan phục màu xanh, hắn cúi đầu không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Là thần Lí Vân Thanh phụ trách.”

Hoàng đế bí hiểm mà nhìn Lí Vân Thanh, sau một lúc lâu cũng chưa lên tiếng.

Tiêu Tử Y nghiêng mắt nhìn Đàm Nguyệt Li ở một bên đang lắc đầu thở dài, liền nhớ tới thần côn này trước khi yến hội bắt đầu đã nói, hôm nay Lí Vân Thanh sẽ rất không may.

Quả nhiên là gặp chuyện không may. Tiêu Tử Y không đành lòng mà mở tròng hai con mắt. Chuyện này không lớn cũng không nhỏ a! Bãi quan hoặc là thậm chí bỏ mệnh đều có thể a! Toàn bộ chỉ bằng một câu nói của hoàng đế mà thôi.

Bất quá, Đàm Nguyệt Ly trước đó đã dự đoán sẽ có chuyện, là hắn thật sự đoán được, hay là hắn căn bản chính là biết cái gì đó?

Hoàng đế thật lâu cũng không lên tiếng, tiếng bàn luận xôn xao trong yến hội càng nhiều hơn, Tiêu Tử Y phát ra nội lực tập trung toàn bộ tinh thần ngồi nghe.

“Lí Vân Thanh a! Chẳng lẽ là Lí gia?”

“Đúng vậy đúng vậy. Cái kia Thái Nguyên Lí gia.”

Thái Nguyên Lí gia?! Tiêu Tử Y nghe âm thanh truyền vào tai, giống như nghe được sấm sét chấn động.

Cái kia Thái Nguyên Lí gia? Cái kia vốn hắn là hoàng tộc Lí đường của Thái Nguyên Lí gia? Nàng mấy ngày nay tìm tư liệu cũng có chú ý tới, Thái Nguyên Lí gia ở thời Dương Dũng, bị xếp vào một tội danh cơ hồ bị diệt cả nhà. Vì cái gì hết lần này đến lần khác Thái Nguyên Lí gia gặp phải loại đả ngộ này?

Điều này không khỏi làm cho trong đầu Tiêu Tử Y chuyển thêm mấy vòng .

Hơn nữa mới vừa rồi Độc Cô gia, vào thời triều Tuỳ có danh gia vọng tộc bao gồm có Lí gia t, Độc Cô gia, Vũ Văn gia cùng Tống gia. Trong đó cần chú ý nhất chính là Lí gia, bởi vì trong lịch sử, Lí gia leo lên thành Hoàng đế a!

“Lí Vân Thanh, ngươi cũng biết tội?” Hoàng đế rốt cục mở miệng, lạnh như băng mà nói.

Lí Vân Thanh cúi đầu không nói, cũng không biết là biết tội hay là không biết tội. Ngược lại Lễ bộ thượng thư bên cạnh hắn lại gấp đệ độ đầu đầy mồ hôi, một thân lớn tuổi thiếu chút nữa là bất tỉnh.

Tiêu Tử Y thấy cần bản không có bất cứ người nào chịu đứng ra nói chuyện vì Lí Thanh Vân. Loại này thể hiện rõ là chuyện bị hãm hại, bên trong khẳng định có nội tình khác.

“Cái này xong rồi a! Aizz! Lí Vân Thanh còn có một muội muội sống nương tựa lẫn nhau! Xem ra Thái Nguyên Lí gia này coi như xong đời đại cát.”

“Kỳ thật đã sớm danh phù kỳ thực, bây giờ làm một Lễ bộ nhỏ bé còn có ý nghĩa gì?”

(A Tử: danh phù kỳ thực => danh xứng với thực)

Tiếng bàn luận xôn xao vẫn liên tục không ngừng mà truyền vào tay Tiêu Tử Y, đồng tình, hay vui sướng khi thấy người gặp họa đều có.

Hoàng đế nhíu lại hai mắt, hần vốn cũng không phải rất tức giận, nhưng thái độ của Lí Vân Thanh lại làm hần phát cáu. Thời điểm đang muốn nghiêm trị không tha, hần nghe được bên tai một giọng nữ trong trẻo chậm rãi nói:

“Phụ hoàng, Tử Y cảm thấy rất kỳ quái a! Cái này nương tốt như vậy, than lửa nhất định rất mạnh. Da cháy thịt nát, ngược lại tóc ở mặt trên hoàn hảo không tổn hao gì a?”

Hoàng đế mới vừa nâng tay lên liền dừng lại, không dám tin mà nhìn về phía Tiêu Tử Y đang ngồi kế bên cười nói nhẹ nhàng.

Vừa rồi, nàng nói chuyện?

27. Chương 27: Quả Nhiên Thực Không Hay Ho

Tiêu Tử Y thật sự nhịn không được mở miệng. Bởi vì nàng biết, trừ nàng ra, không ai muốn nói nửa lời hay cho Lí Vân Thanh.

Nàng cũng không biết mình rốt cuộc là xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng thậm chí ngay cả mắt Lí Vân Thanh trước mặt cũng không nhìn qua. Có lẽ, là vì nhân tố Thái Nguyên Lý gia này. Có lẽ, là bởi vì hần còn có một muội muội sống nương tựa lẫn nhau. Có lẽ. Có lẽ là ngay cả nàng cũng không biết nguyên nhân.

Nhưng kia dù sao cũng là Thái Nguyên Lý gia a! Tiêu Tử Y thật sự là nhịn không thể chứng kiến gia tộc Đại Đường thịnh thế bị hủy bởi một sợi tóc nhỏ như vậy. Cho nên nàng không kịp ngẫm nghĩ nữa, liền mở miệng lên tiếng ngăn cản nói.

Hoàng đế kinh hỉ không hiểu, trên mặt lần đầu lộ ra biểu tình chần chờ, hỏi: “Tử Y. Người, có thể nói chuyện rồi?”

“A!” Tiêu Tử Y làm ra biểu tình kinh ngạc, rồi cười cười nói: ” Đúng nha, có lẽ là đã lâu chưa thử mở miệng nói chuyện, ta cũng không biết từ khi nào thì có thể nói chuyện .”

” Được, tốt lắm! Thái y viện của trẫm rốt cục cũng có chút tác dụng. Truyền chỉ, trọng thưởng.” Hoàng đế lập tức đem chuyện tình Lí Vân Thanh ném ra sau đầu, như trút được gánh nặng cười cười.

Tiêu Tử Y mặc dù có chút hối hận đã mở miệng nói, nhưng khi nàng nhìn đến Lí Vân Thanh vẫn đang cúi đầu thì cảm thấy coi như đáng giá. Dù sao đây là một việc cùng loại với chuyện “ Bộ quần áo mới của hoàng đế ”, trong hoàng cung này, cư nhiên cũng không có ai nói thật sao?

Thật hối hận, Tiêu Trầm bởi vì vấn đề chỗ ngồi cách nàng quá xa, bằng không những lời này do hần nói, hiệu quả khẳng định tốt hơn so với nàng nhiều. Hơn nữa, khi Tiêu Tử Y nhìn chung quanh một vòng tiếp thu đủ loại ánh mắt tới chỗ ngồi, nàng càng khẳng định hành động của nàng sẽ mang đến nhiều phiền toái.

Nhưng hoàng đế lại phi thường cao hứng, vui mừng nói với hoàng hậu bên người : ” Đúng là Vân Nhi trên trời có linh thiêng phù hộ, phù hộ nữ nhi của nàng chu toàn.”

Hoàng hậu sắc mặt cứng ngắc dần ra, khéo léo cười nói: “May mắn là hoàng thượng làm yến hội này, bằng không, chỉ sợ công chúa cũng sẽ không khỏi nhanh như vậy.”

Hoàng đế cười ha ha nói: “Đây ít nhiều cũng là đề nghị của hoàng hậu.”

Tiêu Tử Y một bên nghe một bên đổ mồ hôi, bọn họ nói như vậy cũng không ngại mệt sao?

Đế hậu hòa hợp, đi đầu dấy lên không khí yến hội. Thịt nước ở trên bữa tiệc lần nữa được thay mới, Tiêu Tử Y nhìn quanh, phát hiện Lí Vân Thanh đã sớm lén lút lui xuống. Cũng không biết hẳn chắc tội ai, cư nhiên xui xẻo bị người hãm hại.

“Tử Y, không nghĩ tới ngươi đã khỏe!” Tiêu Cảnh Dương đi tới, ngồi chồm hổm giữa nàng và Tiêu Sách, không thể che dấu vui sướng.

“Đa tạ hoàng huynh quan tâm.” Tiêu Tử Y thản nhiên cười, ở trong lòng cân nhắc trong nụ cười của Tiêu Cảnh Dương đến tốt cùng có bao nhiêu phần thật tình. Nàng muốn sống sót trong cung này, đương nhiên phải cẩn thận không một chút phân tâm.

Ngay tại một khắc Tiêu Cảnh Dương ngồi xuống, Tiêu Sách cầm lấy khăn lụa trên bàn lau miệng, không nói một tiếng đứng dậy mà đi, ngay cả chào hỏi cũng không.

Tiêu Cảnh Dương một bộ dáng thấy nhưng không thể trách, lại còn an vị trên vị trí của Tiêu Sách. Hắn thấy biểu tình kinh ngạc của Tiêu Tử Y, phẩy tay nói: “Không cần để ý, chúng ta vẫn như vậy.”

“Nha.” Nói thực ra, Tiêu Tử Y giật mình cũng không phải vì tình cảm của hai huynh đệ bọn họ đã đến loại tình trạng này rồi, mà là Tiêu Sách thẳng thắn biểu đạt cảm xúc của mình như vậy, làm nàng nhìn với cặp mắt khác xưa. Hơn nữa Tiêu Cảnh Dương nhìn qua là người rất hay đùa giỡn, so với Tiêu Sách nửa câu vô nghĩa cũng không nói, thật sự là tính tình không hợp.

Vậy huynh đệ này trong lúc đó đã phát sinh chuyện gì sao?

“Tay phải thế nào?” Tiêu Cảnh Dương rất tự nhiên đem tay phải Tiêu Tử Y cầm trong tay, thay nàng hoạt động các đốt ngón tay, động tác mềm nhẹ thuần thục.

Tiêu Tử Y bị sự tiếp xúc da thịt ấm áp truyền đến sợ tới mức động cũng không dám động, hiện tại đây là tình huống nào?

Tiêu Cảnh Dương cúi đầu, không nghe thấy Tiêu Tử Y trả lời cũng không chút phật lòng, nhẹ giọng mở miệng nói: “Không thích trả lời câu hỏi của người khác thì không cần trả lời, khi không muốn nói chuyện cũng không cần nói.”

“Không phải. Không phải ý này.” Tiêu Tử Y lấp bắp hồi đáp, nhanh chóng thêm dẹt một cái lý do. “Ta chỉ là còn chưa quen mình có thể nói chuyện.” Từ góc độ của Tiêu Tử Y, chỉ thấy ánh mắt tuần tú của Tiêu Cảnh Dương cùng cái mũi thẳng tắp.

Có lẽ, hẳn đối với nàng thật lòng trân trọng. Tiêu Tử Y trong lòng nóng lên. Nàng từ nhỏ đến lớn, không có bất kỳ huynh đệ tỷ muội. Về sau vào cô nhi viện, cũng là nàng theo thói quen đi chiếu cố người khác. Chưa từng có cảm giác được người che chở, đương nhiên sẽ làm nàng nhất thời không có lời nào để nói, trong lòng ấm áp.

“Ngao, ăn thật ngon đi! Thịt nướng này ngày thường rất ít được ăn nha!” Tiêu Cảnh Dương cười đứng dậy, vỗ vỗ đỉnh đầu Tiêu Tử Y.

” Ừm.” Tiêu Tử Y đầu cúi thấp hơn.

Ở một góc yên lặng nhất Thiên Lộc Các, có vài thân ảnh đang đứng. Bị cây hải đường che khuất, có thể hoàn toàn che lấp thân hình của bọn họ.

“Này, sự tình sao lại biến thành như vậy.” Độc Cô Diệp hai tay vòng trước ngực, tựa vào vách tường, một đôi mắt sắc bén không ngừng quét qua giữa hai người trước mặt hắn.

“Đừng nhìn ta, ta thật sự đã làm hết sức.” Đàm Nguyệt Li ngậm một cánh hoa hải đường, tựa vào trên cây khô không đứng đắn nói.

“Hết thấy rõ ràng đều là dựa theo kế hoạch. Chỗ nào xảy ra vấn đề chứ?” Lần nói chuyện này là về Lí Văn Thanh vừa rồi phạm sai lầm lớn ở trên điện.

“Đúng vậy a, vốn kế hoạch rất tốt, cho người mượn sai lầm lần này từ Lễ bộ không có tiền đồ này điều đi. Có thái tử biện hộ cho, cũng đủ để người có thể không chút thương tích toàn thân trở ra. Đợi quá một hai tháng chuyện này phai nhạt dần thì sẽ đem người xếp vào hộ bộ hoặc Lại bộ, bằng tư chất của người cùng thái tử chiếu cố, khẳng định một đường thẳng chức. Nhưng, vì sao sự tình lại thành ra như vậy?” Độc Cô Diệp nhíu mày, hiển nhiên không thể tiếp nhận sự thật bọn họ thất bại.

“Nga! Nói đến không chút thương tích, Độc Cô người thực thăm a, còn tổn thất một sợi tóc. Nếu không phải như vậy, người sẽ không đứng lên thay tiểu nha đầu kia giải vây sao!” Đàm Nguyệt Li cười hì hì nói, một chút cũng không nhớ lại hẳn lúc ấy đuổi Độc Cô Diệp lên sân khấu.

“Hừ! Giải vây? Sự tình toàn bộ bị phá hủy bởi tiểu nha đầu kia! Sớm biết rằng như vậy, còn không bằng cố ý ra oai, mời nàng uống vài chén rượu rồi đi về.” Độc Cô Diệp hừ lạnh một tiếng, trên vẻ mặt cương nghị tăng thêm vài phần chán ghét.”Trắng mù thái tử cố ý cầu hoàng hậu làm Hải Đường yến này.”

“Tốt lắm tốt lắm, ai cũng không trách. Muốn trách thì trách Văn Thanh đi, ta đã sớm nhắc nhở hẳn, hẳn hôm nay sẽ rất không hay ho.” Đàm Nguyệt Li phe phẩy cây quạt giận dữ nói, “Xem đi, kế hoạch tan biến, quả nhiên thực không hay ho.”

28. Chương 28: Mặt Nạ

Edit: A Phong BT

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y hồn nhiên không biết cử động của mình đã tạo ra hậu quả gì. Sau khi Tiêu Cảnh Dương biểu lộ quan tâm với nàng, liền đứng dậy ly khai. Hoàng đế cùng hoàng hậu hai người cũng đi đầu ra khỏi bàn tiệc, trên thực tế là xuống đi xem ngự hoa viên.

Tiêu Trạ thấy thế liền chạy đến bên người Tiêu Tử Y, cảm thấy mỹ mãn mà ăn gì đó ở bên cạnh nàng.

Tiêu Tử Y thở dài, nếu như nàng có thể nhỏ tuổi như Tiêu Trạ thì tốt rồi, không cần lo lắng âm mưu quỷ kế gì, hồn nhiên ngây thơ.

“Cô cô, tại sao sắc mặt không tốt?” Tiêu Trạ nghe tiếng Tiêu Tử Y thở dài, buông xuống đôi đũa trong tay ngửa đầu lo lắng hỏi.

Tiêu Tử Y chuyển chuyển ánh mắt, cười nói: “Bởi vì phát hiện không thấy Nguyệt Li ca ca của người, vừa rồi hẳn xem tướng cho ta cũng không có nói kết quả a.”

Tiêu Trạ cười hì hì nói ra: “Vừa rồi cô cô không phải nói không có quan hệ sao! Xem ra quả nhiên là rất dễ ý. Bất quá, Nguyệt Li ca ca xác thực không thấy. Không biết đi nơi nào?” Tiêu Trạ dứt khoát đứng lên, nhìn chung quanh.

Tiêu Tử Y nhìn quanh một vòng, phát hiện không thấy Đàm Nguyệt Li, giống như ở lại yến tiệc không có nhiều người, đại đa số mọi người theo Đế hậu đến ngự uyển ngắm hoa đi.

“Trạ Nhi, không đi với hoàng gia gia, hoàng nữ là người ngắm hoa sao?” Tiêu Tử Y phát hiện mấy người trẻ đều mượn cơ hội sẽ đi ngự uyển du ngoạn rồi, trên yến tiệc lưu lại đều là một ít người trung niên uống rượu, không thú vị tí nào.

“Cô cô không đi, Trạ Nhi đi thì lại có lý thú gì? Hì hì, nhưng thật ra là Trạ Nhi vừa rồi ở cạnh Hoàng nữ không dám ăn nhiều, bây giờ bị đói!” Tiêu Trạ lại nâng đôi đũa trong tay, hướng trên món ngon trên bàn tiệc tiến công.

Xú tiểu tử, thật đúng là nói thật. Tiêu Tử Y bất đắc đưa tay kéo mấy món ăn hẳn muốn lại gần tới một chút.

“Đúng rồi, cô cô, Trạh Nhi hôm nay có cẩn thận tìm a, tiểu quỷ Nam Cung Tiêu chán ghét kia rõ ràng chưa có tới, rất tốt, ta rất vui vẻ.” Tiêu Trạh trong miệng còn ăn gì đó, nhưng lại một chút cũng không làm hấn nói chuyện chậm lại, quai hàm trắng nõn nà bị thức ăn căng ra mập mạp, làm Tiêu Tử Y càng có nghĩ xúc động muốn xoa nắn.

“Thật là thất vọng a?” Tiêu Tử Y cười trêu nói, “Mỗi lần đều thất bại, còn không bỏ qua sao?” Trên thực tế nàng hình như là nghe Như Lan Bát Quái nói qua, trong nội cung yến hội rất ít mời con cháu của quan hạ thần, tất nhiên quy định này cũng không hợp cho hoàng gia. Cho nên Tiêu Trạh cùng Tiêu Sách đều được dự.

“Đây là Thái Phó nói cái gì. Lũ chiến lũ bại a.” Tiêu Trạh nhần lại khuôn mặt nhỏ nhắn, lập tức cảm thấy ăn ngon cũng không phải ngon lắm.

“Sai, người đây là khi bại khi thắng.” Tiêu Tử Y cười làm cho Như Lan sau lưng lấy tới mới nước ép trái cây, rót cho hấn.

“Khi bại khi thắng?” Tiêu Trạh không hiểu chớp chớp đôi mắt hắc bạch phân minh của mình, sau một hồi lâu hô nhỏ một tiếng: “Khi bại khi thắng! Cô cô quả nhiên ham học hỏi!”

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạh lại khôi phục tự tin, không khỏi lắc đầu than nhẹ.

“Đúng rồi cô cô, người không phải nói đề của Nam Cung Tiêu là có người thay hấn giải đấy sao? Có hay không tìm được là ai?” Tiêu Trạh ý nghĩ thay đổi cực kỳ nhanh, bất quá vẫn là nhớ mãi không quên kinh địch lớn nhất hiện tại của hấn.

“Có khả năng nhất là thân nhân của hấn.” Tiêu Tử Y nhần nhạt cười nói. Ngược lại lòng hiếu kỳ của nàng không phải rất lớn, cho nên tâm tư muốn người nhà của Nam Cung Tiêu đã sớm ném ra sau đầu. Bởi vì ở trên yến hội, nàng phát hiện ra có chuyện càng đáng giá khiến nàng chú ý.

Tỷ như Đàm Nguyệt Li kia, Độc Cô Diệp kia, còn có Lí Vân Thanh nàng vẫn chưa thấy mặt mũi. Nàng luôn cảm thấy chuyện nàng thấy hôm này đều có lý do bên trong, mấy người này tuyệt đối thoát không được quan hệ.

“Ấn, phụ thân Nam Cung Tiêu đi cùng hoàng gia gia đi dạo hoa viên. Đại ca của hấn Nam Cung Dịch từ trước đến nay không thích mấy loại yến hội này, cũng không có dự. Đại tỷ của hấn Nam Cung Cẩm chính là Đức Phi, một mực đều ở trong nội cung, nghe nói Nam Cung Tiêu rất ít ở lại chỗ nàng, đều là nhanh chóng về nhà. Hấn còn có một tỷ tỷ Nam Cung Tranh và ca ca Nam Cung Sanh, không biết vì cái gì không có tới.” Tiêu Trạh chân thành nói ra, nhìn ra được những ngày này hấn điều tra về Nam Cung Tiêu cũng không ít.

“Người a! Hay là nắm chặt thời gian ăn nhiều một chút gì đó a!” Tiêu Tử Y lắc đầu không nói gì, quay đầu phân phó Như Lan lấy thêm ăn chút gì. Ai ngờ vừa quay đầu liền phát hiện giống như có người vẫn đang ngó chừng nàng.

Người nọ vừa cùng tầm mắt Tiêu Tử Y chống lại, liền xoay người rời đi.

Tiêu Tử Y nheo lại hai mắt, nếu như nàng không có nhận lầm mà nói..., đó là thân ảnh của Độc Cô Diệp.

“Cô cô, thấy người nào sao?”

“Không có, người hảo hảo ăn đi.” Tiêu Tử Y thu hồi ánh mắt, cười khê nói.

Tiêu Tử Y có thể mở miệng nói chuyện, chuyện này làm càng làm không khí ở tiệc Hải Đường một đám trong hài hoà. Đương nhiên, chỉ là biểu hiện ra hoà hợp êm thấm mà thôi. Tiêu Tử Y gần như nhàm chán, dần dần bắt đầu quan sát mỗi biểu lộ trên mặt mỗi người. Phát giác bọn họ đều có một cái tính chung, thì phải là cực độ không tự nhiên.

So sánh với bọn nhỏ hồn nhiên, muốn cười liền cười, muốn khóc sẽ khóc, muốn nói cái gì sẽ nói cái đó, bọn họ những người này trên mặt hết thấy đều mang theo mặt nạ.

Tiêu Tử Y không biết nàng cùng với một đám người đeo mặt nạ nên nói cái gì. Cho nên lúc có nhiều người chúc mừng nàng khỏi bệnh, nàng chỉ có thể giả bộ đáng không nói chuyện, mỉm cười lại mỉm cười.

Một mực mỉm cười đến chính nàng giật mình phát hiện, nàng cũng cùng bọn họ không có gì khác nhau, cũng là mang theo một bộ mặt nạ.

Cho nên, sau khi tiệc Hải Đường kết thúc Tiêu Tử Y trở lại Trường Nhạc cung, một mực tự giam mình ở trong thư phòng ngồi thật lâu. Mãi cho đến đêm đã khuya rồi, mới ở giữa Nhược Trúc cùng Như Lan lo lắng nhìn chăm chú đẩy cửa ra.

“Công chúa, yến hội trở về liền còn không có ăn cái gì rồi, những thứ này phòng ăn vừa đưa tới, có muốn ăn chút gì hay không?” Nhược Trúc tiến lên một bước, trong tay còn bưng đồ ăn.

Tiêu Tử Y nhìn thoáng qua, biết rõ các nàng nhất định là ở ngoài cửa đứng thật, có chút áy náy nói: “Không cần, thực ra là ta ở trên yến tiệc ăn thật nhiều, còn không có khẩu vị. Các người nhanh lên đi nghỉ ngơi a, không cần hầu hạ ta.”

Nhược Trúc trước sau như một bình thần biểu lộ như nước lần đầu xuất hiện một chút tim đập mạnh và loạn nhịp, lập tức nở nụ cười nói: “Tiếng công chúa dễ nghe giống như tưởng tượng của nô tì, như vậy thỉnh công chúa sớm đi nghỉ ngơi a.”

Tiêu Tử Y nhẹ gật đầu, cũng không còn nói thêm cái gì. Đi qua cung điện trống trải, Tiêu Tử Y chỉ nghe tiếng quần áo dài chấm đất đi quét trên mặt đất, trống vắng mà lượn lờ. Nàng vừa rồi trong thư phòng một mực tự hỏi từ nay về sau đến tột cùng muốn làm sao bây giờ, chẳng lẽ nàng cả đời này đều muốn ở lại trong hoàng cung nhàm chán này qua ngày sao?

Tay đẩy ra cửa chính tấm cung nặng nề và hoa lệ, vượt qua bình phong tiến vào nội thất, Tiêu Tử Y liếc mắt liền thấy đứa nhỏ ngủ ở trên giường nàng.

Đúng là Tiêu Trạch vừa mới gặp ở tiệc Hải Đường.

29. Chương 29: Nhập Cư Trái Phép

Edit: A Phong BT

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y sững sốt một lát, không nghĩ tới Tiêu Trạch làm sao có thể chạy đến trong phòng của nàng ngủ. Huống hồ vừa rồi Nhược Trúc và Như Lan cũng không có nói câu nào, hiển nhiên tiểu bảo bối này là len lút vào đây.

Chính là một mình hấn vào bằng cách nào?

Lúc nàng lần đầu tiên thấy Tiêu Trạch hấn cũng nói là len đi vào, nhưng là trên thực tế Nhược Trúc các nàng cũng biết, chỉ có điều không có để ý hấn mà thôi. Bây giờ là đêm khuya, là lúc quân lính trong cung tuần tra nghiêm mật nhất, hấn sao có thể một mình vào đây?

“Tiểu Tử, người đã về rồi!” Lúc Tiêu Kỳ còn đang thức mắt, ngoài cửa sổ trên xà ngang xuất hiện một người đang treo lơ lửng, dùng loại phương thức này xuất hiện trước mặt người khác ngoại trừ Kỳ Mặc không còn người nào khác.

“Người đem hấn tới?” Tiêu Tử Y đi đến bên người Tiêu Trạch, thấy hấn ngủ được cực kỳ không an ổn, trên mặt đáng yêu lại còn có vết nước mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” đồng tử Tiêu Tử Y co rụt lại, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng hỏi.

Kỳ Mặc xoay người từ ngoài cửa sổ trở mình tiến đến, ngáp một cái nói ra: “Ta đi ngang qua Vị Ương Cung, phát hiện tiểu bắt điểm này đang tính toán bỏ qua tường rất nguy hiểm. Vừa hỏi hấn là muốn tới gặp người, cho nên tiện đường đem hấn đem tới thôi!”

Lông mi thanh tú của Tiêu Tử Y có chút nhú lại, “Người là ở trước mặt hấn hiện thân sao? Người không sợ tiết lộ hành tung sao?”

Trên mặt Kì Mặc đang cười cười đột nhiên thay một loại thần sắc lãnh đạm, thản nhiên nói: “Ta thắc mắc hắn đã xảy ra chuyện gì, cho nên cố ý lúc đem hắn tới, chạy về Vị Ương Cung Chiêu Dương điện nghe ngóng ở góc tường. Giống như, tên tiểu tử này cũng không có đem chuyện người có thể nói chuyện nói cho lão thái bà Hoàng Hậu kia, bị hoàng hậu nói vài câu gạt ngang, kết quả bị hung hăng mắng ột trận. Hắn liền nói người biết nói chuyện cũng không nói với hắn, lần này như thế nào lại nói chuyện?”

“Cái gì?” Tiêu Tử Y khẽ run hạ xuống, tầm mắt chuyển tới trên người Tiêu Trạ đang ngủ say trên giường, một câu đều nói không được.

Mà lời nói của Kì Mặc còn đang liên tục không ngừng truyền đến : “Tiểu Tử, người trước kia là rất ranh mãnh cổ quái, thích trêu chọc người, chính là người một mực tin tưởng vững chắc người khác. Chính là người bây giờ làm cho ta cảm giác chính là không tin bất luận kẻ nào, ngay cả ta cũng không tin, liền hắn cũng không tin. Tiểu Tử, người mới ở trong cung này có một vài tháng, đi học biết những thứ cong cong thẳng thẳng này, lại tiếp tục, người sẽ biến thành một người rất đáng thương.”

Tiêu Tử Y ngồi xổm người xuống, thân thủ nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt Tiêu Trạ.”Ta rất đáng thương sao?” Tiêu Tử Y thì thào nói ra. Nàng còn sống cũng không vui mừng, cái này nàng biết rõ. Bởi vì nàng không có mục tiêu, nàng nhìn không thấy tương lai.

Nàng nhìn thấy chỉ là một mảnh đen tối, sắp đem nàng bao phủ đi vào bóng tối kia.

Mà Trạ Nhi là ánh sáng duy nhất nàng thấy trong bóng tối, nàng thậm chí ngay cả hắn đều không muốn tin tưởng sao?

“Ách, Tiểu Tử, ta nói có hơi nặng nề một chút, một mình người ở trong cung mất đi trí nhớ cũng không dễ dàng. Sư huynh ta hôm nay đụng phải điểm phiền lòng, đẩy mình bức tức, chớ để ý a!” Kì Mặc thấy Tiêu Tử Y tâm tình suy sụp, mới cảm giác lời mình nói giống như vô cớ gây sự. Nàng mới nói một câu, hắn trả lời nhiều câu như vậy, hơn nữa lại ra vẻ nói không đầu không đuôi. Nàng chẳng qua là lo lắng an nguy của hắn, mà hắn ngược lại nói vài cái không nên.

Tiêu Tử Y mỉm cười, nhìn đáng vẻ Kì Mặc thở phì phì, cười nhạo nói: “Vừa rồi những lời kia nói cũng không phải ta đi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Kì Mặc hai tay vòng ngực, ngửa đầu nhìn trời, hời hợt nói: “Không có gì, vừa rồi trong cung đụng phải một người gặp trước kia mà thôi.”

Tiêu Tử Y cẩn thận mà đánh giá trên dưới Kì Mặc, phát hiện hắn cảm nhận được tầm mắt của nàng, đem tay phải của hắn hướng trong ngực rút rút. Nhưng mà vẫn không chạy khỏi con mắt của Tiêu Tử Y “Hừ hừ, người cư nhiên bị người ta cắt bị thương cổ tay?”

“Không! Không phải cắt làm bị thương! Chỉ là rách ống tay áo mà thôi!” Kì Mặc liền giống như bị đâm ở đuôi mèo, nổi trận lôi đình, chủ động vươn tay ra cho nàng xem.

“A a, chỉ là rách ống tay áo a!” Tiêu Tử Y ngồi ở bên giường, cho Tiêu Trạ đắp kín mền, thản nhiên nói.

Kì Mặc ngẩn ngơ, liếc mắt buồn bực nói: “Lão Thiên, người như thế nào lại nhìn qua. Ta cư nhiên còn dần như vậy, bị người đùa giỡn xoay quanh.”

“Là ai?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Vô công của Kì Mặc cao như vậy, cư nhiên còn có thể bị người phát hiện hành tung hơn nữa còn làm rách ống tay áo, tình huống hắn là rất nghiêm trọng.

Bất quá giống như không có khiến cho cảm vệ trong nội cung chú ý, bằng không lúc này hắn là đã sớm cấp tốc chạy đi . Nhưng mà như thế ngược lại càng kỳ quái, chẳng lẽ trong nội cung ngoại trừ thị vệ sẽ ngăn lại người lạ, còn có trộm vào hoàng cung tàn sát lẫn nhau?

“Tiểu Tử! Chính là một người a! Bị người chinh cực kỳ thắm Tính, hay là không nói ha.” Kì Mặc câu chuyện vừa chuyển, móc ra một cái trâm cài tóc nói, “Đây là kim trâm cài tạo lại, bên trong chính là bột phấn có thể giải độc được thông thường, dùng lượng tùy theo số độc phấn mà định ra. Bất quá có một vài độc không thể giải.”

Tiêu Tử Y nhú mày, đứng dậy đi đến trước mặt hắn tiếp nhận kim trâm cảm trong tay nhìn kỹ. Phát hiện làm công cực kỳ tinh mỹ, nếu như không nhìn kỹ cũng sẽ không phát hiện chỗ nối ở giữa trâm cài tóc, lấy

tay sờ lên mới có cảm giác.

“Người làm?” Tiêu Tử Y cũng không còn truy cứu thủ đoạn nói sang chuyện khác của hắn, cười hỏi.

“Hắc hắc, không sai a!” Kì Mặc cười hì hì chỉ vào đầu Phượng Hoàng “Nhìn theo con mắt mà nói..., từ trong miệng Phượng Hoàng sẽ nghiêng đổ ra thuốc bột. Khép lại phần miệng liền mở ra cơ quan. Máu bên trong chỉ dùng nước cánh hoa làm, bình thường còn có thể phát ra hương khí. Muốn thay đổi thì tìm ta là tốt rồi. Bất quá Tiểu Tử, người nói cái này có thể làm gì?”

Tiêu Tử Y đem trâm cài tóc nắm trong tay, ngẩng đầu lên cười nói: “Chơi vui thôi.”

“Chơi. vui thôi?” Kì Mặc nghe được thiếu chút nữa là thổ huyết. Lại còn nói chơi vui thôi! Hắn rõ ràng liền vì lý do của nàng mà làm vội 10 ngày đêm, hắn không sống nữa!

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, thật ra nàng là muốn tùy thân thuận tiện mang theo thuốc bột giải độc, cơ quan này chỉ do muốn chơi đùa một chút nên mới nhờ làm.”Trạm Nhi làm sao bây giờ? Hắn không thể ngủ chỗ này của ta a!” Tiêu Tử Y mặt mũi tràn đầy lo lắng, không để lại dấu vết nơi mở ra. Xác thực nàng hiện tại so với lo lắng Tiêu Trạm, nàng lại không đành lòng đem hắn đánh thức, hắn nhất định là thật vất vả mới ngủ. Nhưng mà nếu như ngủ ở chỗ nàng lúc này, buổi sáng ngày mai nàng làm sao giải thích với bọn Nhược Trúc đây?

“Quên đi, ta đem hắn đưa trở về a.” Kì Mặc đi đến bên giường phấp một cái vào huyện ngủ của Tiêu trạm, sau đem hắn ôm lấy.”Không cần lo lắng cho ta tìm không thấy nơi, yên tâm, kỳ thật ta ở trong nội cung vài ngày nay. Đây, kỳ thật Vị Ương Cung ngự trù làm đồ ăn so với Trường Nhạc cung ăn ngon hơn.”

“.” Tiêu Tử Y im lặng, cảnh vệ trong nội cung tình trạng rõ ràng kém đến nỗi loại này sao? Đây chính là sơ sót tồi hơn một người lớn a!

“Làm gì biểu lộ gì vậy? Không tin sư huynh của người ta sao?” Kì Mặc trừng lớn hai mắt, khó chịu mà hỏi.

“Thật sự. Không phải làm thái giám chứ?”

“.”

30. Chương 30: Ta Muốn Xuất Cung

Edit: A Phong BT

Beta: A Tử

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Y ngồi yên tĩnh ở trước gương đồng để cho Nhược Trúc thay nàng chải đầu. Mái tóc dài của nàng đến eo, bởi vì nàng còn chưa tới mười lăm tuổi, cho nên lúc chải tóc sẽ không búi lên.

Tiêu Tử Y không chỉ một lần muốn đem cái đầu tóc vương vís này cắt bỏ, chính là lúc này ngẫm lại. Nếu ở thời đại này mà cắt ngắn, thì phải là đại biểu uốn bầu bạn kết đèn. Nàng còn không có tới nỗi suy nghĩ như vậy.

Tối hôm qua Kì Mặc đem Tiêu Trạm dẫn trở về. Nàng không biết Tiêu Trạm mở to mắt phát hiện mình là ở tẩm cung của bản thân tỉnh lại, sẽ có cái dạng biểu lộ gì. Chính là nàng không thể lưu hắn ở chỗ nàng trong lúc này, phải nhanh một chút đem hắn đưa trở về. Hơn nửa đêm hoàng tôn trong cung mất tích mà nói, thật sự tạo ra cái hậu quả gì nàng thật không dám nghĩ tới. Cho nên mới không đợi hắn tỉnh lại liền kêu Kì Mặc đem hắn đi trở về.

Nàng rất buồn bực. Nàng còn không có nói cảm ơn với Tiêu Trạm! Hắn là tận tâm tận lực vì nàng mà suy nghĩ. Nhưng mà hắn thật sự quá nhỏ, nàng không muốn làm cho hắn gánh vác lấy áp lực quá lớn.

“Di? Phượng Hoàng trâm nằm trong này.” Một bên thu thập giường chiếu Như Lan vui mừng nói.

“Là tiểu điện hạ chơi xong trả về?” Nhược Trúc phân thần quay đầu lại nhìn thoáng qua, thuận miệng nói ra.

Tiêu Tử Y nhàn nhạt mở miệng nói: “Là ta không cẩn thận lấy đeo, ngày hôm qua tìm được rồi.” Lần trước là vì nàng không thể ở trước mặt người khác mở miệng nói chuyện, mà lần này nàng phải nói rõ ràng.

Nhược Trúc lại càng hoảng sợ, lập tức buông tay xoay người cẩn thận nói: “Nô tỳ nói bừa, thỉnh công chúa trách phạt.”

Tóc dài của Tiêu Tử Y vì Nhược Trúc bỏ tay xuống, mà như thác nước một lần nữa rủ xuống.”Không có việc gì, tôi tiếp tục chải đầu cho ta.” Tiêu Tử Y nhàn nhạt nói ra.

Nhược Trúc quy củ cúi người, lại lần nữa đi tới giúp Tiêu Tử Y chải đầu. Nàng cẩn thận từng li từng tý nhìn biểu lộ trong gương đồng của Tiêu Tử Y, nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, người có vẻ có tâm sự gì.”

Tiêu Tử Y rũ mắt xuống, chấp nhận lời nàng nói. Trên thực tế nàng đâu chỉ có tâm sự, quả thực có cả khúc mắc. Rốt cuộc là ai muốn trăm phương ngàn kế đem nàng đưa vào chỗ chết? Rốt cuộc là bởi vì sao? Nàng bây giờ có thể nói chuyện, có thể hay không vì lời nói lộ ra nàng không phải là công chúa? Những này một mực dây dưa ở trong lòng nàng, làm cho nàng tối hôm qua trong thư phòng suy tư thật lâu.

Kết luận đưa ra chính là, nàng muốn xuất cung.

Nếu như nàng có thể xuất cung mà nói..., tất cả vấn đề có thể dễ dàng giải quyết hay sao? Có người muốn ám sát nàng không sợ a! Nàng trong giang hồ có Kì Mặc che chở nàng, hẳn là an nguy không lo.

Nàng chịu đủ sự cẩn thận trong cung rồi, kỳ thật lời Kì Mặc nói tối hôm qua cũng không phải không có lý. Một cái tiệc Hải Đường yến đã khiến cho nàng cảm thấy nước sâu vô cùng, mà cũng chỉ bất quá là thấy được tầng băng ngầm, bóng tối chính thức bên trong nàng một chút cũng không muốn biết.

Nếu như kiếp này trở về không được, như vậy nàng nhất định phải lựa chọn một mục tiêu sống sót. Nàng không có ý nguyên to lớn, mộng tưởng duy nhất chính là rời đi cái hoàng cung xiềng xích này, sau đó ở ngoài cung mở ra nhà trẻ như cô nhi viện, chuyên môn thu dưỡng cô nhi đáng thương không có cha mẹ.

“Nhược Trúc, làm sao mới có thể xuất cung?” Tiêu Tử Y nghĩ nghĩ, hay là quyết định hỏi chút.

Nhược Trúc nghe rõ ràng lời nói của Tiêu Tử Y, hoảng sợ đến cây lược trong tay đều không giữ được, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Tiêu Tử Y bắt đắc dĩ tóc vừa buộc tốt lại xoa xuống, nghĩ thầm tâm lý tổ chất của thị nữ mình có nên huấn luyện lại hay không.”Làm sao vậy?”

“Công chúa, người nói đùa sao?” Nhược Trúc miễn cưỡng cười cười, ngay cả lược trên mặt đất cũng không để ý tới.

“Không có nói đùa a.” Tiêu Tử Y nghiêm trang nói, nàng chính là rất chân thành hỏi .

“Có phải là tui nô tỳ hầu hạ là không tốt? Mới khiến cho công chúa có ý niệm này trong đầu ?” Nhược Trúc vội vàng mà hỏi, “Công chúa thích gì thích ăn cái gì nghĩ muốn cái gì, cùng nô tỳ nói, nô tỳ nghĩ biện pháp đều làm ra cho công chúa.”

Tiêu Tử Y ngược lại lại càng hoảng sợ, quay đầu lại, phát hiện không riêng Nhược Trúc vẻ mặt thất kinh, ngay cả Như Lan không sợ đất không sợ đèn sợ tới mức một câu cũng nói không nên lời, trực tiếp bổ nhào một tiếng quỳ trên mặt đất .

“Đứng lên đi, cùng các người không quan hệ.” Tiêu Tử Y đem tóc dài rủ xuống đến trước ngực tiện tay vung để đến sau tai, dờ khóc dờ cười nói.

“Công chúa vì sao đột nhiên nói như vậy?” Nhược Trúc tâm buông xuống một ít, xoay người nhặt cây lược trên mặt đất.

Tiêu Tử Y thở dài, quay đầu nhìn khuôn mặt ngay thơ 14 tuổi trong gương đồng của mình, dùng ngữ khí đáng yêu nói ra: “Trong nội cung không có vui như ngoài cung a! Hơn nữa mỗi ngày đều rất nhàm chán. Không được, ta muốn xuất cung. Nhược Trúc, người giúp ta giấu lại có biện pháp nào a! Nha, xuất cung tốt nhất phải đem hai người các người đi theo, ta đã được hai người chăm sóc nha !” Nói, nàng đến bây giờ vẫn không tự mình mặc đồ cổ trang phức tạp như vậy được, càng đừng nói Nhược Trúc vẫn đang chải đầu thắt bím tóc cho nàng.

Nhược Trúc im lặng không nói gì. Nàng tự phụ mình nhìn người cực chuẩn, nhưng là bọn họ đi vào Trường Nhạc cung hầu hạ vị tiểu công chúa vừa tìm trở về này khoảng chừng hơn một tháng rồi, lại còn không biết công chúa của mình rốt cuộc là hạng người gì. Nàng có khi thành thực đến dọa người, có khi lại sẽ giống như bây giờ hồn nhiên động lòng người. Nếu nói là công chúa nàng tâm tư đơn thuần a, nhưng mà thời điểm nàng có khi thay nàng thu thập thư phòng, sẽ phát hiện nàng đang nhìn một ít sách khó, căn bản không phải một cái cho nữ tử tuổi chưa cập kê có thể hiểu. Nhưng mà nếu nói là nàng trưởng thành sớm a, nàng còn thường xuyên hỏi một vài câu, tỷ như câu hỏi ngày hôm qua ở tại tiệc Hải Đường yến, cùng nàng hiện tại cơ hồ có ý nghĩ kỳ lạ.

“Công chúa, nếu xuất cung, trên căn bản là chuyện rất không có khả năng.” Nhược Trúc bắt buộc chính mình quên mấy chữ công chúa nói muốn xuất cung, cố tự trấn định nói.

“A? Không thể nào? Chẳng lẽ muốn ta trong này sống cả đời?” Tiêu Tử Y buồn bã ỉu xiu nhắm lại hai mắt, đem thất vọng giấu ở đáy mắt.

“Cũng không phải, bởi vì không quá vài năm, công chúa nhất định sẽ xuất cung.” Nhược Trúc cười nói, thân thủ một lần nữa đem tóc của Tiêu Tử Y buộc lên.

“A? Chỉ giáo cho?” Tiêu Tử Y tò mò nhíu lông mày.

“Bởi vì công chúa nhất định sẽ lập gia đình a!”

31. Chương 31: Giác Mộng Nuôi Dưỡng Chính Thái

Edit: A Tử

Xuất giá? Tiêu Tử Y nghe thấy hai chữ này ước chừng ngất người ba giây. Lập gia đình là cái khái niệm gì a? Vấn đề này bất kể là đối với linh hồn hai mươi ba tuổi của nàng hay là cái thân thể mười bốn tuổi này mà nói, cũng không phải chuyện gì khẩn cấp cho lắm. Cho nên nàng căn bản ngay cả lo lắng cũng chưa lo lắng qua, hai chữ này căn bản có thể nói không có xuất hiện qua trong đầu của nàng.

“Đúng vậy a, đợi cho công chúa sang năm mười lăm tuổi đến tuổi cập kê rồi, là có thể xuất giá.” Nhược Trúc động tác nhanh chóng đem tóc Tiêu Tử Y chải xong, nghĩ rằng cho dù công chúa đến tuổi cập kê có thể xuất giá, hoàng đế phỏng chừng cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Nhưng là nàng hiện tại lo lắng công chúa mà sẽ làm lây lết, vấn đề này thật sự là quá nghiêm trọng, nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ căn bản xử lý không được.

“Xuất giá a.” Tiêu Tử Y thấy nàng thật là lo lắng thái quá. Hừ Nhược Trúc chạy nhanh xoay người đi đến phòng ăn bữa sáng, chuyển hướng câu chuyện.

Tiêu Tử Y ăn cháo cá nóng hằm hập, bắt đầu moi ruột gan ra so đo. Xuất giá không khó, vấn đề là nàng muốn gả cho ai đó? Mà vị Phò mã này phải chịu nghe lời của nàng, theo ý của nàng, ngoan ngoãn trở thành cái cầu để nàng rời khỏi hoàng cung này. Ân, sau khi xuất giá thì có thể bỏ trốn.

Mà yêu cầu khó như vậy, rốt cuộc là ai mới phù hợp đây?

Tiêu Tử Y đến khi ăn xong chén cháo cá vẫn còn đang suy nghĩ, còn không có nghĩ đến đến tột cùng ai mới thích hợp. Không có biện pháp, ai bảo nàng vốn không quen biết nhiều người làm chi. Lại nói nàng ở Hải Đường yến nhìn thấy vài vị soái ca, Đàm Nguyệt Li nhìn qua phong lưu phóng khoáng hoa đào không ngừng, căn bản là loại hình không đáng tin cậy, càng khỏi nói hần hình như là nhìn thấu được nàng, hoặc là biết cất dấu cái gì, nàng căn bản ngay cả gặp cũng không muốn gặp lại hần. Còn cái tên Độc Cô Diệp kia, lạnh như băng lại cao ngạo là loại người không kèm chế được, khuôn mặt lại biểu hiện khá khinh thường nàng, nàng cũng khinh thường hần đây chứ! Bộ dạng xuất sắc hơn người thì rất giỏi sao? này, còn cái tên Lí Văn Thanh kia. Được rồi, tuy rằng nàng mở miệng thay hần giải vây, nhưng là vấn đề là, nàng căn bản ngay cả mặt của hần cũng không thấy được.

Ăn xong, nàng lại chẳng nghĩ ra được nam nhân nào có điều như hội viên VIP tiêu chuẩn, cư nhiên bởi vì một người đều chưa thấy qua nên đã đánh vỡ kế hoạch của nàng. Ngẫm lại liền muốn nôn a!

Tiêu Tử Y càng nghĩ càng buồn bực, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui ngược lại cảm thấy tiểu Chính Thái Tiêu Trâm về sau trưởng thành nhất định là thượng phu tốt. Bất luận là tròn hay dẹp thì nàng cũng biết rõ, hơn nữa nhìn diện mạo tuyệt đối anh tuấn, tính cách lại tốt. Ách, nàng đang suy nghĩ gì, đó là cháu của nàng a!

Di? Bất quá theo suy nghĩ kia, lựa chọn một tiểu Chính Thái làm đồ chơi cũng không sai. Nếu mà xuất giá... bất kể việc gì cũng không ai quản, vì chỉ là thê tử trên danh nghĩa mà thôi, sau đó dưỡng tiểu Chính Thái trưởng thành, chờ hắn trưởng thành lại trả tự do cho hắn.

Tưởng tượng một tiểu Chính Thái phần nộn thiên chân vô tà ngẩng đầu lên hướng nàng thét lên: “Nương tử.”

Phun!

Ai nha nha, ý nghĩ tà ác ẩn tàng nhiều ngày như vậy, rốt cục bắt đầu có dấu hiệu sống lại. Tiêu Tử Y cắn thìa bạc đối với cái chén cười đến thực dọa người, đem Như Lan ở bên cạnh hù cho lao ra phòng ăn bưng tới thêm vài bát cháo cá.

“Làm cái gì a?” Tiêu Tử Y nhìn thấy trước mắt vài bát cháo cá nóng nữa thì không hiểu hỏi.

“Ách, nô tỳ nghĩ công chúa vẫn chưa ăn đủ.” Như Lan tròn to đôi mắt to trong veo, sợ hãi nói.

“Ăn no, người đem cho những người khác ăn đi. Đúng rồi, Nhược Trúc đâu?” Tiêu Tử Y cầm lấy khăn lụa trong tay lau miệng, nhìn chung quanh trái phải mới phát hiện Nhược Trúc cũng không có ở bên trong phòng.

“Cái kia, Nhược Trúc tỷ đi. Đúng, đi ra ngoài làm việc.” Như Lan lắp bắp nói.

Nói dối không biết, Tiêu Tử Y thở dài, cũng lười truy vấn. Trên thực tế việc Nhược Trúc đi đâu làm gì nàng điều biết được, Nhược Trúc chính là đi đến chỗ của Tiêu Cảnh Dương bẩm báo việc nàng muốn xuất cung.

“Công chúa, nô tỳ thật sự là không biết vì sao công chúa lại có ý niệm xuất cung, nên sợ hãi mà nghĩ cho tới trưa, vẫn cảm thấy phải cho thái tử biết chuyện này. Công chúa có đối nô tỳ không thể nói..., đối thái tử có thể sẽ nói ra được.” Nhược Trúc quỳ trên mặt đất, từng chữ từng chữ chậm rãi nói. Thái độ hèn mọn mà thành kính, đủ thấy nàng dụng tâm lương khổ.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn Tiêu Cảnh Dương ở bên cạnh, không khỏi thở dài. Nàng thế này mới bắt đầu YY, đã bị người ta cắt đứt hay sao sao? Không có YY, vậy còn gọi người sao?

(A Tử: YY=> ý dâm, từ này chắc nh bạn biết ời há. Nên đọc ời nghĩ câu trên lại sẽ hiểu nên câu trên ta k ed rõ nhá.)

“Người đứng lên đi. Việc này chúng ta sau này hãy nói, người trước lui ra đi.” Tiêu Tử Y thần nhiên nói. Nhược Trúc cũng là do làm tròn chức trách của mình, huống hồ lời nói uyển chuyển như vậy, nàng ngay cả soi mói thế nào đều tìm không ra.

Nhược Trúc quỳ củ đứng dậy, sau đó vung tay lên làm cho cung nữ thái giám trong điện toàn bộ lui ra, nàng là người cuối cùng đi ra ngoài, từ từ đem cửa điện đóng lại.

“Tử Y, người đừng trách Nhược Trúc, là ta phân phó nàng nếu người có chuyện gì thì đến tìm ta.” Tiêu Cảnh Dương thấy mặt Tiêu Tử Y băng bó, cười khê giải thích nói.

Tiêu Tử Y cắn cắn môi, áo nã liếc mắt nhìn hắn “Nói đi, tướng giáo huấn ta cái gì? Ta điều sẽ chăm chú lắng nghe.”

Tiêu Cảnh Dương dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Tử Y, lại nói tiếp, ta đã sớm suy nghĩ muội có một ngày sẽ như thế, trong cung trụ không được một ngày. Chính là không nghĩ tới muội có thể nhẫn lâu như vậy.”

“!” Tiêu Tử Y trừng lớn hai mắt, hắn lời là có ý tứ gì?

“Muội trước đừng nóng vội, nghe ta từ từ nói.” Tiêu Cảnh Dương nở nụ cười ôn nhu, từ từ nói, “Kỳ thật lúc trước uội tiến cung, ta cũng phải suy tính thật lâu. Bản thân muội ở trong giang hồ lớn lên, tính tình cũng không thích hợp trong hoàng cung đầy mưu mô xảo trá này, ta cũng từng nghĩ có nên đem muội đến một

viên trang nào đó để muối ở và ta sẽ bảo vệ muối ở nơi đó thật tốt, hoặc là làm bộ như không biết, mặc uội tự do đi lại trên giang hồ.”

Tiêu Tử Y liên tục gật đầu, này hai loại hình này kỳ thật cũng không tệ a!

“Nhưng là cuối cùng ta vẫn là lựa chọn đem muối trở về cung. Trong đó có một nguyên nhân là phụ hoàng thương nhớ muối nhiều năm như vậy, tìm được muối cũng không nói cho người biết, vậy không khỏi quá tàn nhẫn.” Tiêu Cảnh Dương hai mắt bắn ra thần sắc thương cảm, lưỡng lự nói.

“Còn có nguyên nhân khác thì sao?” Tiêu Tử Y nghe được Tiêu Cảnh Dương không có đem lời nói cho xong, nhàn nhàn đôi mi thanh tú hỏi.

Tiêu Cảnh Dương bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, sau một hồi lâu mới trầm giọng nói: “Còn có một nguyên nhân, chính là muối nhất định phải kết thúc trách nhiệm của nữ tử hoàng thất.”

32. Chương 32: Đầu Thai Lần Thứ Hai

Edit: A Tử

“Trách nhiệm ư?” Tiêu Tử Y không rõ lắm lặp lại nói.

“Đúng vậy, đây là trách nhiệm.” Tiêu Cảnh Dương khẽ cười khổ “Muối cho là ta nguyện ý làm thái tử hay sao? Nếu có thể được chọn, bản thân ta tình nguyện giống Ngũ đệ như vậy, đi xung quanh mỗi nơi một chút, cảm nhận non sông đất nước phải tốt hơn sao. Giống như ta hiện tại, trừ khu vực săn bắn ở ngoại ô và biệt viện ra, thì chưa từng rời khỏi khu vực hoàng cung này.”

Tiêu Tử Y im lặng không nói gì. Kiểu đầu thai không được chọn lựa như thế này, giống như nàng bị đem tới thời đại này, ông trời có từng hỏi qua nàng có muốn đến nơi này hay không sao. Nhưng nàng tin tưởng, nếu cho người ta được phép chọn thì sẽ có rất nhiều người chọn vị trí như Tiêu Cảnh Dương.

Ngôi vị Thái tử, con của đế vương, còn có cái gì chưa đủ sao? Nói không chừng khi đang đi xung quanh cảm nhận non sông đất nước thì trong lòng còn nghĩ chuyện sau này sẽ thay vị trí của Tiêu Cảnh Dương nữa đấy chứ!

Tiêu Cảnh Dương vừa thấy vẻ mặt của Tiêu Tử Y, thì biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì. Hắn cười khẽ một tiếng nói: “Muội nhất định đang nghĩ, giang sơn này về sau tóm lại là của ta, đi hãm mộ người khác làm gì chứ?”

Tiêu Tử Y cũng không khách khí, thành thật gật gật đầu.

Tiêu Cảnh Dương đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Nhưng chuyện đi khắp nơi để cảm nhận sông nước đó, chính mình liếc mắt một cái cũng không bao giờ có được, muối không biết chuyện này không khỏi có chút không công bằng sao?”

Tiêu Tử Y nhìn thân hình thon dài của hắn đứng gần cửa sổ, khí thế thật là kiêu ngạo. Nhưng nàng vẫn thật không nghĩ tới ngôi vị thái tử này tại sao lại không muốn. “Làm hoàng đế kỳ thật chẳng có gì tốt, mỗi ngày đều phải phê duyệt sổ sách, dù một mỗi đến chết cũng không được nghỉ ngơi chút nào. Mặc dù nói có thể nắm trong tay quyền sinh sát cũng thực thích, có thể tùy ý giết người, nếu làm tốt thì mới có thể lưu danh vào sổ sách, còn làm không tốt thì bị vạn dân phỉ báng. Nhưng dù có có làm tốt tới thế nào? Cả cuộc đời coi như đã bị hủy nha! Trong mắt của muối thì hoàng cung này chính là một tòa nhà giam xa hoa mà thôi.” Tiêu Tử Y thuận miệng nói, thực tế nàng cũng vẫn không thể lý giải được vì sao rất nhiều người vẫn đối với quyền lực ham thích như vậy. Theo nàng thấy, nếu phải làm hoàng đế tốt, thực ra là tự làm khổ mình mà thôi!

(A Tử: Y nhi à Y nhi... ai cũng nghĩ như m thì trên đời làm gì có chiến tranh cơ chứ.)

Tiêu Cảnh Dương quay đầu đi, phụ họa nói: “Đúng vậy a đúng vậy a, mỗi ngày cũng phải cố học tốt rất nhiều thứ, còn phải cùng người mình ghét mỉm cười nữa, cho dù là làm hoàng đế cũng phải bận tâm đến thân phận địa vị này nọ nên muốn nói gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng. Ha ha, đến lúc đó thì không thể cùng Tử Y nói chuyện tùy tiện như vậy được nữa. Hừ, nhớ là đừng đem oán giận về hoàng huynh nói ra

ngoài nha!” Tiêu Cảnh Dương mỉm cười, lấy tay vẩy vẩy khoa chân múa tay nhìn động tác thực tiêu sái, đẹp mắt.

Tiêu Tử Y bất chợt nghĩ đến tay của mình đã từng bị hấn gắt gao giữ chặt trong lòng bàn tay, tim đập lồi mảy nhịp. “Sẽ không nói ra a. Chính là Tử Y không nghĩ tới hoàng huynh cũng có nhiều oán giận như vậy nha.”

Tiêu Cảnh Dương cười khỏ nói: “Làm sao có thể không oán giận chứ?”

“Đúng nha, hoàng huynh vẫn còn đến học ở Quốc Tử Giám đúng không?” Tiêu Tử Y lè lưỡi, nghĩ đến hấn vốn lớn tuổi hơn mình, nếu ở hiện đại thì cũng đã tốt nghiệp đại học rồi, nhưng hấn vẫn còn phải học, hơn nữa còn phải học đến bao giờ mới có thể tốt nghiệp cũng không biết.

“Là Trạh nhi nói uội biết sao?” Tiêu Cảnh Dương cười ngời trở lại đối diện với Tiêu Tử Y, tùy ý bắt chéo chân lên.

“Đúng vậy a.” Tiêu Tử Y cẩn thận đáp. Ánh mắt thoát không khỏi di chuyển một chút trên người Tiêu Cảnh Dương. Người nam nhân này là tình nhân trong mộng của phần đông cung nữ trong hoàng cung này, trước mặt người khác quần áo sạch sẽ, cử chỉ tao nhã tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ có loại động tác kiểu thế này. Cho nên đối với Tiêu Cảnh Dương trước mặt so với bình thường giống như hai người khác nhau làm nàng thực sự rất hoài nghi người này và người trước kia khá giống nhau, mà tại sao nàng biết việc trước kia chứ? Cho nên chỉ có thể dùng cách không biết, không hỏi, không nói là thượng sách, im lặng mà xem xét thôi.

Tiêu Cảnh Dương vuốt vuốt các cơ cứng ngắt trên mặt mình, giận dữ nói: “Đa tạ muội mấy ngày nay đã chiếu cố Trạh Nhi.”

Tiêu Tử Y trong lòng thấp thỏm không yên mãi lâu sau mới hỏi thử: “Có phải Có phải hay không sau này sẽ không cho phép thằng bé đến gặp muội?”

Tiêu Cảnh Dương hoạt động một chút, nhìn vẻ mặt nhỏ nhắn khẩn trương của Tiêu Tử Y, dở khóc dở cười nói: “Đương nhiên không phải vậy, bởi vì nhớ tới gần đây nụ cười trên mặt Trạh Nhi nhiều hơn rất nhiều, nhất định là công lao của muội rồi. Mẫu hậu trước đây đối với huynh cực kỳ nghiêm khắc, bây giờ đối với Trạh Nhi cũng như vậy. Muội đang đoán mò cái gì vậy?”

Không phải là tốt rồi. Tiêu Tử Y ngượng ngùng cong môi lên, giải thích: “Trạh Nhi là niềm vui duy nhất trong cung của muội, nếu cả thằng bé cũng không đến đây uội nhìn nữa vậy có lẽ muội nên sớm rời đi thôi.”

Tiêu Cảnh Dương kinh ngạc nhìn Tiêu Tử Y nói: “Tử Y, muội nghiêm túc sao?”

Tiêu Tử Y buồn bực nhìn vẻ mặt đầy biểu tình của Tiêu Cảnh Dương. Tại sao cứ động đến hấn thì Tiêu Tử Y lại cảm giác không nói được lời nào. Hai người bốn mắt nhìn nhau đều cảm giác có chút xấu hổ.

“Nguyên lai, hoàng huynh vừa rồi là nói đùa với muội đúng không?” Tiêu Tử Y cuối cùng trợn to mắt. Cũng đúng, nhìn bề ngoài của nàng thì mới chỉ mười bốn tuổi thôi, tại....thời đại trọng nam khinh nữ và trẻ con này thì ai đem lời của nàng xem là thật chứ? Nàng định cho rằng nàng và hấn là cùng một hướng! Quả nhiên là chỉ nói cho có lệ mà thôi.

Tiêu Cảnh Dương suy nghĩ nhìn nàng, thở dài nói: “Không phải đùa với muội đâu, mà hoàng huynh muốn nói với muội là hoàng huynh làm thái tử một đời như vậy, nhưng nhất định phải kiên trì với đạo lý kia. Bởi vì nếu huynh không ngồi vị trí này, sẽ có người khác ngồi. Hủy bỏ số phận là thái tử này chỉ có thể nghĩ trong đầu thôi, Tử Y, mỗi người sinh ra điều có vận mệnh của chính mình. Muội nghĩ là mình có thể lựa chọn mình sẽ sinh ra ở đâu sao?”

Tiêu Tử Y nghe vậy lòng tràn đầy cảm xúc. Những thứ nàng đang mang trên người điều là của Tiêu Tử Y, chiếm dụng thân thể của người ta, lại gánh trách nhiệm của người ta nữa. Mà trách nhiệm của vị Trường Nhạc công chúa này, cụ thể là cái gì chứ?

Tiêu Cảnh Dương nhìn ra nỗi lòng nghi hoặc của Tiêu Tử Y, duỗi thẳng tay xoa nắn khuôn mặt tức giận của nàng, cười nói: “Chỉ làm trách nhiệm của công chúa thôi! Chính là ngoan ngoãn cho chúng ta nuôi mập mập đến trưởng thành, sau đó ngoan ngoãn lập gia đình.”

Nghe thế nào mà giống như nuôi heo thế này.

Tiêu Tử Y đẩy tay hắn ra “Chỉ có thể thôi sao?”

“Chỉ có thể thôi. Thế muội còn muốn thế nào nữa?” Tiêu Cảnh Dương thấy thú vị hỏi ngược lại.

Tiêu Tử Y định há mồm muốn lấy Vô Tắc Thiên làm ví dụ, may mắn là đang nói thì kịp dừng lại vì Đường triều tại thời không này không có tồn tại nữ hoàng đế.

“Tử Y, muội muốn xuất cung để sống trên cơ bản là không thể nào.” Tiêu Cảnh Dương ngừng cười, nghiêm túc nói. “Chỉ có thể là lập gia đình mà thôi! Đồng nghĩa với nữ nhân lần thứ hai đầu thai, lần đầu tiên là đầu thai vào nhà đế vương là không được lựa chọn, nhưng đầu thai lần thứ hai này lại có thể được lựa chọn. Tử Y muội đừng khinh xuất đấy.”

Hôn nhân của nữ nhân giống như đầu thai lần thứ hai

Tiêu Tử Y tinh tế nhấm nuốt từng lời của hắn, sau một lúc vẫn chưa nói thêm lời nào.

Tiêu Cảnh Dương nghĩ đến đã thuyết phục được Tiêu Tử Y, như trút được gánh nặng thở dài, nói là còn có việc liền đi trước, khuyên nàng nên suy nghĩ cẩn thận, liền đẩy cửa đi ra.

Nhược Trúc nhìn thấy thái tử khí định thần nhàn nhàn mà thẳng bước ra ngoài, vui mừng nghĩ quả nhiên là thái tử điện hạ, chỉ nói nói mấy câu có thể làm cho công chúa bỏ luôn ý niệm trong đầu. Nhưng lúc nàng đẩy cửa vào, lại nghe thấy giọng của tiểu công chúa phân phó nói:

“Nhược Trúc, đi nhanh tìm tư liệu một số nam tử trong triều đang độ tuổi kết hôn mang về đây cho ta! Đầu thai lần thứ hai này ta đây cần phải chọn thật kỹ mới được!”

“.....”

33. Chương 33: Phòng Ấm

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Trong phòng ấm của Vị Ương Cung.

Nếu Tiêu Tử Y ở tại nơi này, sẽ sợ hãi mà cảm thán cho nhà ấm trong điện thiết kế tiên tiến với lò sưởi trong tường, là than củi cung ấm. Điện giữ ấm dùng cây tiêu già nát trộn với bùn làm vách tường, quế mộc làm cột, trải toàn những tấm thảm tinh xảo ngũ sắc tựa như một phiến quạt ngũ quang thập sắc. Chiếc bình phong Vân Mẫu đem điện phân cách thành hai gian trong ngoài. Các loại châu báu bài trí đem đại điện trang hoàng thật xa hoa.

Phòng ấm cùng thanh lương điện là hai cung điện đông ấm hè mát, là chỗ ở hoàng đế thích nhất. Hoàng đế triều nào cũng không ngoại lệ. Hiện tại mặc dù là đầu mùa xuân, nhưng là xuân hàn se lạnh, trong điện lò sưởi trong tường lý than lửa thiêu đốt mạnh mẽ.

“Hoàng thượng, nô tì nghe nói Tử Y gần nhất đang tìm chàng rể tốt, là thật sao?” Hoàng hậu hôm nay cố ý qua đây vì nói chuyện này, nàng ngồi ở nhuyễn tháp kế bên hoàng đế, thân thủ cầm lấy dao gọt trái cây thay hắn gọt xong lại đem quả táo chia làm từng khối nhỏ.

Hoàng đế đang ở phê duyệt tấu chương tay ngưng lại, vốn viết đến nét sau cùng thì chợt chệch tay, ở trên tấu chương lưu lại một đường rất khó xem.

“Cảnh Dương, rốt cuộc sao lại thế này? Người không phải nói đã thuyết phục được Tử Y sao?” Hoàng đế đơn giản ném bút, đề huyết Thái Dương đang ẩn ẩn đau, mở miệng hướng đối diện đọc tấu chương Tiêu Cảnh Dương hỏi.

Tiêu Cảnh Dương thân thể ngồi thẳng, thở dài: “Phụ hoàng, Con đã đến thuyết phục muội ấy. Ai biết muội ấy vẫn là không quen sống ở đây.”

“Không quen? Không quen cũng phải quen!” Hoàng đế tức giận, lửa giận liền bốc cao. Có lẽ là vì mùa xuân này cả nước bị đại hạn, có lẽ là vì dị tộc phương Bắc tâm bất đầu chộn rộn, mà dù sao tâm tình của hắn từ sau khi trở về từ Hải Đường yến, mỗi ngày thật giống như tùy thời có thể như pháo nổ thật mạnh, gần nhất triều đình cao thấp đều cảm như hén, không ai dám ở lúc này chọc Thiên Tử tức giận.

“Hoàng thượng, Tử Y từ nhỏ ở dân gian lớn lên, không quen quy củ lẫn cuộc sống trong cung điều này thực bình thường. Huống chi nàng còn bị nhiều ủy khuất như vậy! Nghe nói nàng sợ nhận thứ không nên nhận, nên lễ vật ai đưa đến nàng đều trả lại, đến bây giờ vẫn vậy!” Hoàng hậu hảo ngôn khuyên nhủ, giọng nói êm ái mà bàn bạc.

Hoàng đế nhú mi, tức giận chưa tiêu nói: “Hoàng cung chẳng lẽ còn so ra còn kém hơn bên ngoài sao? Có cái gì không tốt? Nàng còn có cái gì bất mãn chứ?”

Tiêu Cảnh Dương lại một chút còn không sợ đương kim thiên tử tức giận, ngược lại cười nói: “Phụ hoàng, nếu trong cung tốt như trong lời nói của người, Ngũ đệ cũng sẽ không mỗi lần ngự ngất ở một tháng liền âm ỹ muốn đi chơi, ví dụ này còn chưa đủ sao?”

“Hừ!” Hoàng đế ném tấu chương đang cầm, khó chịu mắng: “Đứa con bất hiếu đó, người còn nhắc tới hắn làm gì?”

“Ha ha, nhi thần cũng không phải cố ý nhắc tới hắn, chính là Ngũ đệ ngày hôm qua cho người đưa tin về, nói hắn đã theo Đột Quyết về tới quan nội, đại khái không lâu sẽ trở lại!” Tiêu Cảnh Dương vui vẻ nói.

Hoàng hậu ở một bên yên lặng trong lòng thầm khen ngợi nhi tử chính mình, không dấu vết liền đem hành tung đệ đệ chính mình cấp báo. Nếu không thời điểm khác, ở trước mặt hoàng đế, mặc kệ ai nhắc tới đến tên đứa con này đều làm hắn nổi trận lôi đình.

Hoàng đế trên mặt biểu tình dịu đi rất nhiều. Hắn đứng lên đi đến trước lò sưởi trong tường, khoanh tay suy nghĩ một lát, rốt cục mở miệng hỏi nói:

“Tử Y nói. Đến tột cùng sao lại thế này? Là thiếu thứ gì? Vẫn là hạ nhân hầu hạ không đủ?”

Hoàng hậu chặn trước lời của Tiêu Cảnh Dương, mở miệng nói: “Hoàng thượng, Tử Y phỏng chừng là không quen ở trong cung vì rất cô tịch. Nó thì nghe nói nàng trước kia ở một cái gọi là phái Thiên Sơn gì đó lớn lên, thoáng cái ph ải một mình sống trong Trường Nhạc cung rộng lớn như vậy, đổi thành là nô tì, nô tì cũng dễ không chịu được cái loại khổ sở này. Huống hồ nàng mới mười bốn tuổi mà thôi.”

Hoàng hậu nói hợp tình hợp lý, ngay cả hoàng đế cũng gật đầu nói: “Vậy hoàng hậu có biện pháp gì không?”

Tiêu Cảnh Dương trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, đáng tiếc hắn ngay cả nửa câu đều không chen vào được.

Hoàng hậu mỉm cười, khóe môi son đỏ cong lên một đường cung thanh nhã, chậm rãi nói: “Tử Y không phải thích tiểu hài tử ở cùng nàng sao? Nhưng dù là Tiêu Trạ hay là Nam Cung Tiêu đều là nam hài, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng là vẫn là không tốt.”

Hoàng đế cảm thấy hứng thú quay đầu lại, nhú mày hỏi: “Kia hoàng hậu ý tứ là?”

Hoàng hậu cười càng thêm ngọt, đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng kỳ dị, từ từ nói: “Theo ý nghĩ của thần thiếp, nếu nam hài thì không tiện, chúng ta có thể tìm cho Tử Y nữ hài tử bởi nàng không phải là được sao? Dù sao Trường Nhạc cung lớn như vậy, nhiều thêm vài người cũng không tính là nhiều.”

Tiêu Cảnh Dương biết hoàng hậu ý tứ chủ yếu là muốn hoàn toàn ngăn cản Tiêu Tử Y cùng Tiêu Trạ nảy sinh quan hệ, nhưng là hắn cho dù biết, cũng không thể ở thời điểm mẫu hậu cao hứng đánh gãy lời của nàng, chỉ có thể yên lặng thở dài.

Hoàng đế đi về phía nhuyển tháp, vẻ mặt đã khôi phục thần thái bình thường, tay cầm lấy một khối táo hoàng hậu đã gọt. Vừa ăn vừa nói: “Vậy, đưa thiên kim nhà ai vào cung? Theo lý, hắn là không người nào nguyện ý đi?” Hoàng đế trên mặt hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, chọn người nào cũng là một vấn đề nan giải đây. Ai chịu đem hài tử của mình đưa vào cung đây?

Hoàng hậu cười híp mắt nói: “Hoàng thượng, người đã quên ở Hải Đường yến, Tử Y nói chuyện với ai chẳng? Nghe nói Lý Vân Thanh có một muội muội, mới sáu tuổi rưỡi. Huynh muội hai người sống nhờ ở nhà người bà con, cho dù là huynh trưởng có thể cẩn thận chăm sóc muội muội đến đâu thì một đại nam nhân cũng không tiện săn sóc một đứa nhỏ như vậy, không bằng hoàng thượng đem muội muội của Lý Vân Thanh triệu tiến cung bồi Tử Y đi.”

Hoàng đế hơi nhú mày, chần chờ nói: “Nhưng đó là Lý gia.”

Tiêu Cảnh Dương nhện không được lên tiếng nói: “Phụ hoàng, Lý gia thì thế nào? Lý Vân Thanh là nhân tài, không nên lãng phí ở Lễ bộ làm tạp vụ a!”

Hoàng đế nghe vậy vụt chốc xoay người, mắt lờ lờ ngọn lửa giận nói: “Tiêu Cảnh Dương, đừng tưởng rằng trẫm không biết mấy người các người ở Hải Đường yến giả trò quỷ, Lý Vân Thanh là nhân tài tài trẫm thừa nhận! Nhưng là trẫm thiên hạ này còn thiếu nhân tài sao? Nếu không phải thấy các người bày trò làm cho Tử Y mở miệng nói chuyện, trẫm tuyệt đối truy cứu đến cùng!”

Tiêu Cảnh Dương chấn động, bổ nhào oanh một tiếng quỳ gối trước mặt hoàng đế.

34. Chương 34: Người Cũng Quá Xui Xẻo Đi !

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Đương kim thiên tử tuy rằng tính tình luôn luôn quỷ dị khó đoán, hơn nữa đôi lúc cũng chiều quá mức Tiêu Sách, nhưng đối với Tiêu Cảnh Dương lại yêu cầu rất nghiêm khắc. Vì vậy Tiêu Cảnh Dương có đôi khi cảm thấy phụ hoàng đối với thập tam đệ quá coi trọng, làm trong lòng hắn sinh tia cảnh giác. Nhưng là mẫu hậu đã từng nói với hắn, Tiêu Sách là nhi tử nhỏ nhất của phụ hoàng, thêm nữa Tiêu Sách thiên tư thông minh, cũng chiều như thế nào cũng không quá đáng. Còn đối với hắn nghiêm khắc yêu cầu, đây là bồi dưỡng thái tử.

Ý nghĩ này vẫn giúp hắn cố gắng đến bây giờ. Nhưng là phụ hoàng có nghiêm khắc, cũng chưa từng đối với hắn thần sắc nghiêm nghị quá như vậy.

Lần này Hải Đường yến là bước đầu hắn thiết lập nên phạm vi quyền lực của bản thân, cũng là một cơ hội để hắn thử phụ hoàng. Tuy rằng kế hoạch ban đầu là giáng chức Lý Vân Thanh bị sụp đổ, nhưng hắn mấy ngày nay còn thăm dắc chí phụ hoàng đối với hắn làm chuyện mờ ám cũng không có truy vấn.

Kết quả, thật ra là chưa kịp tìm hắn tính sổ mà thôi.

Tiêu Cảnh Dương trong đầu hiện lên những ý niệm này, cơ thể như là có ý thức, đầu óc chưa kịp phản ứng thì hắn cũng đã khấn trương quỳ trên mặt đất rồi.

Hoàng hậu ở bên thấy thế nhắm lại hai mắt, nàng trước đó cũng không biết Tiêu Cảnh Dương cầu nàng tổ chức Hải Đường yến mục đích là vì Lý Vân Thanh. Nếu trước biết trước, nàng nhất định sẽ ngăn không cho bọn họ làm như vậy.

Ở trong thit nướng bỏ sợi tóc hăm hại người, chiêu này từ thời Hán triều đã có người từng làm như vậy. Văn võ bá quan có mặt có người nào không biết điển cố này? Rõ ràng biết thái tử đây là đang thử hoàng đế.

Mà cũng không ai vì Lý Vân Thanh nói giúp một câu.

Bởi vì tất cả mọi người chờ đợi hoàng đế tỏ rõ thái độ.

Là ngầm đồng ý thái tử thiết lập phạm vi quyền lực? Vẫn là giữ lấy quyền lực một chút cũng không buông tay? Đây là một sự kiện tốt vô cùng, có thể ngồi xem thái tử thử hoàng đế, rồi sau đó đưa ra lựa chọn như thế nào hành động.

Mà vị phu quân cực kỳ tôn quý này của nàng thống hận nhất là bị người khác thử. Cũng hận nhất quyền lực nắm trong tay người khác, cho dù là nhi tử chính mình cũng không được.

Nghĩ đến đây, nàng ngược lại là muốn cảm tạ trước khi Tiêu Cảnh Dương mở miệng cầu tình đã nói chuyện Tiêu Tử Y. Nếu không phải nàng đề cập qua câu chuyện, hậu quả thiết nghĩ không tưởng tượng nổi.

Nhi tử a! Người vẫn còn quá non. Hoàng hậu ngồi ngay ngắn một bên, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm không nói được một lời. Ở bên hoàng đế thiên uy khó lường, nàng đã sớm học được khi nào thì nên nói khi nào thì không nên nói.

Nhưng con trai của nàng giống như còn chưa có học được điểm này.

Trong phòng ảm đạm nhiên thực im lặng, chỉ nghe thấy bên trong lò sưởi có một chút tiếng than củi thiêu đốt.

“Người đứng lên đi.” Sau một hồi lâu, hoàng đế hít sâu một hơi, cố gắng không chế lửa giận của mình.

Tiêu Cảnh Dương bất an đứng lên, giọng nói ân hận: “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.”

Hoàng đế bí hiểm cao giọng nói: “Nga? Người làm sai chỗ nào?”

“Sai ở không nên tự tiện đoán mò tâm ý của phụ hoàng.” Tiêu Cảnh Dương cúi đầu nói. Hắn kỳ thật sai ở chỗ quá tự phụ, cũng quá nóng lòng. Nhưng là hắn thật sự sợ là Tiêu Sách sẽ được phụ hoàng cưng chiều quá mức, trong lịch sử chuyện thái tử bị phế cũng không phải là chưa từng có. Tiêu Sách ngày từng ngày lớn lên, lập tức sẽ đến mười ba tuổi thành gia, cột mốc này chứng tỏ hắn chính thức xuất hiện trong tầm mắt của vua và dân.

“Sai, người cũng không phải sai ở điểm này.” Hoàng đế đưa tay gõ nhịp nhịp ở trên bàn, “Nếu có người đoán mò ý tứ trong lời nói của trẫm..., trẫm vị hoàng đế này phải phi thường buồn bực?”

“Thỉnh phụ hoàng khai sáng.” Tiêu Cảnh Dương cung kính hỏi.

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Người sai ở chỗ không nên trọng dụng người kia.”

Tiêu Cảnh Dương không cam lòng ngẩng đầu, hỏi tới: “Phụ hoàng! Thái Nguyên Lý gia đến tột cùng là làm sao vậy? Một người xuất thân như vậy có trọng yếu sao?”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm sau lưng, dáng điệu chẳng buồn nói.

Hoàng hậu thấy thế, nhân nhặt thay hoàng thượng giải thích: “Cảnh Dương, Thái Nguyên Lý gia chưa bao giờ được trọng dụng, đây là một quy định bất thành văn a!”

“Này nhi thần biết, nhưng là quy định bất thành văn này, nhưng không ai có thể nói rõ vì điều gì. Nhi thần không tin phụ hoàng hội bởi loại tin đồn dãi này mà không trọng dụng nhân tài!” Tiêu Cảnh Dương bất cứ giá nào, hôm nay coi như là đã chống đối phụ hoàng, cũng phải nói.

Hoàng hậu liếc mắt qua hoàng đế, nhìn đến mặt hắn không chút thay đổi, ngầm đồng ý nàng nói tiếp.”Cảnh Dương, đây không phải cái gì đồn dãi, mà là theo Thái tông truyền xuống một đạo tiền triều thánh chỉ. Xưa kia sau khi Thái tông đánh chiếm Vị Ương Cung, phát hiện đạo thánh chỉ tiền triều này đặt ở một nơi cất dấu bí mật. Mặc dù cũng không biết là có ý tứ gì, nhưng là này thánh chỉ trên tiền triều là dấu ngọc tỷ của Độc Cô thánh mẫu hoàng thái hậu.”

Tiêu Cảnh Dương sững sốt “Độc Cô.”

Hoàng hậu chậm rãi gật gật đầu. Độc Cô hoàng hậu là kiểu mẫu hoàng hậu để noi theo, không chỉ có bởi vì nàng hiền lương thực đức, vì cơ nghiệp triều đình cống hiến rất nhiều, hơn nữa còn là người tạo ra vị hoàng đế xưa nay chưa từng có trong lịch sử tựa như thần thoại. Cho nên dấu ngọc tỷ Độc Cô hoàng hậu có rất lớn ảnh hưởng, ngay cả Thái tông đều đem đạo thánh chỉ tiền triều này lưu lại.

Buồn cười quá! Tiêu Cảnh Dương trong lòng nghĩ như vậy. Chỉ vì đồng giấy vụn tiền triều kia thì cứ như vậy nghe lời sao? Nga, sai lầm rồi, là phê chỉ.

Bất quá hắn nhìn phụ hoàng mẫu hậu hai người trên mặt bộ dáng Trịnh Trọng lạ thường, hẳn cho dù thiết nghĩ buồn cười cũng không thể biểu lộ ra nửa phần.”Phụ hoàng, chẳng lẽ Lý Văn Thanh cũng bởi vì như vậy liên vĩnh viễn ở Lễ bộ làm một cái chức vụ trong sạch nho nhỏ sao?”

Hoàng đế bắt đầu tùy tay lật tấu chương lên xem, khi hắn nhìn ra, Lý Vân Thanh chẳng qua là nhi tử cố ý thu mua tâm một người, hắn tự nhiên sẽ không coi trọng.

“Hoàng thượng, không bằng như vậy đi, làm cho Lý Vân Thanh đưa muội muội của hắn tiến cung làm bạn Tử Y. Vì bồi thường hắn, làm cho hắn ở Lễ bộ thăng một cấp, như thế nào?” Hoàng hậu thử đề nghị nói.

Hoàng đế nghĩ nghĩ, mắt nhìn hiểm thấy hắn hướng hoàng hậu thỉnh cầu, tùy tiện gật đầu nói: “Cứ như vậy đi.”

Tiêu Cảnh Dương không nói gì hỏi trời xanh, không nghĩ tới hắn càng cầu tình, ngược lại càng tạo thành phản hiệu quả. Ở Lễ bộ thăng nhất cấp có năng lực thế nào? Bất quá cũng chính là theo trông coi hàng hóa thăng cấp đến trông coi vật hỗn tạp.

Nhớ tới mấy ngày hôm trước Đàm Nguyệt Li cười nhạo Lý Vân Thanh xúi quẩy nói một câu, ngay cả Tiêu Cảnh Dương hiện tại cũng muốn nói với mình câu kia: “người cũng quá xui xẻo đi!”

35. Chương 35: Tư Liệu Hôn Nhân

Edit: Tử Trúc

Beta: A Tử

Tiêu Trạh dừng bút lại, nhìn bức họa lan đồ đã hoàn thành một chút, cái miệng nhỏ nhắn hài lòng nở nụ cười. Quay đầu lại, Tiêu Trạh phát hiện tiểu cô cô mỹ lệ của hắn vẫn còn vui đầu liếc nhìn cái gì đó, Nhược Trúc cô cô vẫn cầm điểm tâm cho hắn đứng bên cạnh cái đó.

Ách, hắn rất muốn gọi Nhược Trúc là tỷ tỷ, nhưng là hắn bị tiểu cô cô trợn mắt nhìn chùng mấy ngày, hắn còn tự giác ngay cả Huyền Hà tỷ tỷ cũng thăng cấp lên làm cô cô.

“Tiểu cô cô, người ở đây là đang nhìn cái gì?” Tiêu Trạh ngây ngô nhìn chốc lát, trên mặt tràn đầy vẻ hiếu kỳ không nhẫn nại được, từng bước một bò vào trong lòng Tiêu Tử Y, sau đó lại quỳ gối trên đùi của nàng nhìn lên trên bàn.

Tiêu Tử Y với một cái tay ra ngoài, đem Tiêu Trạh đang ở trong lòng nàng điều chỉnh đến một vị trí thoải mái, ánh mắt lại không rời đi một xấp giấy trên bàn.

Tiêu Trạh lại càng không thỏa mãn, trợn to hai mắt, cẩn thận phân biệt chữ viết trên giấy, sau khi nhìn hồi lâu không hiểu nghĩa đầu hỏi: “Cô cô, người xem tư liệu của những người này làm gì?”

“Cô cô đang tìm người thích hợp.” Tiêu Tử Y thuận miệng nói, cầm tư liệu gốc trong tay lật xong đưa lại cho Nhược Trúc.”Đây chỉ là tư liệu chữ viết, nếu như có cả chân dung thì tốt hơn.” Bất quá nàng bây giờ đối với bức họa chân dung cũng không ôm cái hi vọng gì. Nếu là có mấy chụp hình kĩ thuật số thì tốt, dứt khoát làm ra cái tư liệu hôn nhân, nàng làm cái bản tính toán giới thiệu kết hôn! Ha ha!

Người luôn luôn có vẻ mặt ôn hòa như Nhược Trúc cũng không thể không lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. Để thu góp được những thứ tư liệu chữ viết này cũng đã khiến cho nàng hao tổn thật nhiều thời gian, hơn nữa còn không thể đối với bên ngoài tuyên bố là tiểu công chúa muốn chọn phu quân, nếu không cả hoàng đế và trên dưới dân chúng lại có đề tài để bàn tán.

“Tuyển người?” Tiêu Trạh cười hì hì hỏi, “Chẳng lẽ là những văn tự này là để Trạh Nhi chọn Thái Phó tốt? Mau mau đem cái Thái tiên sinh bây giờ đổi đi, Trạh Nhi bị hắn khi dễ muốn chết.”

“Khi dễ? Không phải là người khi dễ hắn sao?” Tiêu Tử Y mới không tin đâu, một lão đầu tử có thể khi dễ người nào? Huống chi học sinh còn là hoàng tôn. gần đây thời gian Tiểu Trạh Nhi hướng tới nơi này của nàng chạy tới càng ngày càng thường xuyên, nàng còn sợ Hoàng hậu lại khó chịu, tìm đến nàng tính sổ đây!

Tiêu Tử Y bỏ những ý niệm khác ra, đem tư liệu Nhược Trúc lại đưa tới lật lật, bất mãn nói: “Còn có a, ta không phải nói muốn tư liệu cưới của nam nhân có ít tuổi sao? Thế nào nhỏ nhất chỉ có mười lăm tuổi? Ta muốn nhỏ hơn a!”

“Lấy. nhỏ hơn?” Nhược Trúc tưởng chừng như không thể tin được vào lỗ tai của mình. Nàng không nghe lầm chứ?

Tiêu Tử Y như không có chuyện gì xảy ra gật gật đầu, thuận tiện còn nhéo khuôn mặt nộn nộn nhỏ nhắn của Tiêu Trạh, nàng nhưng là không có buông tha cho mơ ước nuôi dưỡng tiểu Chính Thái. “Này, liền từ bốn tuổi trở lên đi.”

“Bốn tuổi.” Nhược Trúc ở trong cung trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn cũng không thể chống đỡ nổi nữa, đầu on gong liền hôn mê.

“Cô cô, cô cô, người tốt cuộc muốn chọn người nào a?” Tiêu Trạh bắt mẫn bản thân mình bị sao lãng, hờn giận nói.

“Trạh Nhi, cô cô cho người chọn lựa dưỡng đây.” Oa oa, cảm giác thật tốt, Tiêu Tử Y hai tay như nhau, giằng xéo gương mặt tiểu chánh thái.

“Dưỡng? Là cái gì? Có thể ăn sao?” Hai bên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạh bị Tiêu Tử Y nắn bóp, nói chuyện cũng phát âm cũng không rõ.

“Dưỡng chính là người tiểu cô cô phải gả.” Tiêu Tử Y cười giải thích.

Tiêu Trạh vẫn không hiểu, gương cặp mắt to hắc bạch phân minh kia của hấn, bộ mặt nghi vấn nhìn Tiêu Tử Y. Ở trong cái đầu nhỏ nhỏ của hấn, căn bản không biết khái niệm lập gia đình là gì.

Nhược Trúc ở một bên nhìn thấy thú vị, trêu chọc hấn nói: “Lập gia đình chính là công chúa muốn từ trong hoàng cung ra đi, tiểu điện hạ sau này muốn gặp công chúa cũng khó khăn.”

Tiêu Trạh nghe vậy giống như ngũ lôi oanh đỉnh, những lời này đối với hấn đả kích không ít hơn so với Thái tiên sinh ngày hôm qua giận dữ để cho hấn sao chép Tam Tự kinh một trăm lần “Cô cô! Người phải lập gia đình?” Tiêu Trạh vội vàng ôm lấy cánh tay Tiêu Tử Y, liền chết nứu ống tay áo của nàng lại.

Không đợi Tiêu Tử Y hảo hảo an ủi Tiêu Trạh đang bị kích động một chút, liền nghe đến một thanh âm rất phách lối từ cửa lớn thư phòng truyền tới nói: “Nữ nhân là luôn phải lập gia đình, có cái gì ngạc nhiên?”

Tiêu Trạh vừa nghe đến cái thanh âm này, lập tức quay đầu, giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên. “Người tại sao lại tới!”

Đứng ở cửa thư phòng, dĩ nhiên là thiên địch số một gần đây của Tiêu Trạh, Nam Cung Tiêu.

Tiêu Tử Y cười hướng Nam Cung Tiêu vẫy vẫy tay, nói: “Nhĩ hảo, mấy ngày không có tới, đề tài lần trước lấy đi khó khăn như vậy sao?”

“Thì ra là người cũng sẽ nói chuyện a! Ta còn tưởng rằng người thật sự là người câm chứ!” Nam Cung Tiêu cũng không khách khí, ở ánh nhìn căm tức của Tiêu Trạh thản nhiên đi tới, đem tờ giấy đáp án hướng trên bàn để xuống, “Này, cũng không phải vấn đề khó khăn! Bốn thiếu gia mấy ngày trước bị cảm mạo nặng, lúc này mới khá hơn một chút. Sợ người chờ quá nóng lòng.”

Tiêu Tử Y nhíu mày, đứa nhỏ này mặt mày hồng hào, đáng vẻ nơi nào giống như mới vừa phải qua một cơn bệnh? Nàng cũng không phanh phui, thì ra là như vậy liền “Nga” một tiếng, vừa cầm lấy tờ giấy đáp án nhìn, quả nhiên chính là cái chữ viết nước chảy mây trôi đó. Nàng lần này cố ý ra khỏi một đạo đề rất khó, chính là muốn nhìn một chút rốt cuộc thực lực của người sau lưng Nam Cung Tiêu là bao nhiêu.

Mặc dù đáp án hấn cầm về thời gian có chậm mấy ngày, bất quá đáp án là chính xác. Có thể thấy được nếu như không phải là đạo đề này khiến đối phương khó khăn, vậy thì theo như lời của Nam Cung Tiêu nói, người nọ trải qua một hồi bệnh.

Nam Cung Tiêu tự bản thân lấy đến một cái ghế, đứng ở trên ghế bắt đầu hứng thú liếc nhìn tư liệu trên bàn, “Công chúa a, người phải lập gia đình? Có hay không muốn cân nhắc đến ca ca của ta a? Nhị ca của ta là người mà ta sùng bái nhất nga!”

“Nhị ca của người?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Chẳng lẽ nhị ca hấn chính là người giải đề?

“Này, ta lật lật, nơi này cũng có.” Hai cái tay của Nam Cung Tiêu cùng lúc sử dụng, lập tức ở trong một đồng tư liệu rất loạn tìm được một tờ giấy, “Ồ chỗ này, ha ha, ta xem một chút! Hừ, viết thể này không được a! Chờ bốn thiếu gia rảnh rồi một lần nữa cho người viết lại.” Nam Cung Tiêu nhìn giấy giới thiệu một chút, bất mãn bĩu môi, sau đó cứ như vậy tiện tay đem giấy xé tan thành từng mảnh.

Tiêu Tử Y thấy thể trơn mắt há mồm, đây là cái tình trạng gì?

Hắn là đang ở nơi này đề cử ca ca của hắn cho nàng a? Rõ ràng thấy sợ ca ca của hắn bị nàng xem trúng, liền xài thủ đoạn, trước lúc này đem tư liệu hủy diệt sao!

36. Chương 36: Lý Tưởng Nhỏ Bé Của Tiêu Chính Thái

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Bên trong thư phòng không ngừng vang thanh âm xé giấy, Tiêu Tử Y không nói gì nhìn trên bàn những mảnh nhỏ. Vậy mà Nam Cung Tiêu còn sợ tiếng xé chưa đủ phiền, còn cười híp mắt lấy ra một đám giấy tiếp tục xé.

Thẹn thùng, nàng có khủng bố như vậy sao? Đến mức phải đề phòng nàng như vậy ư?

Hay là ca ca hắn thật là người gặp người thích, thiên sinh lệ chất, soái ca đệ nhất hay sao? Sợ nàng nhìn thấy liền nhào tới à?

Tiêu Tử Y còn chưa kịp phản ứng, thể nhưng nằm trong ngực nàng Tiêu Trạ đã muốn nhịn không được nhảy dựng lên đập bàn kêu to: “Người đang xé giấy gì thế?”

Nam Cung Tiêu hai tay nhất quán, mặc cho vụn giấy nhỏ nhỏ theo mười ngón rơi xuống, tùy ý vỗ vỗ tay nói: “viết là không tốt nên xé thôi! Viết không đến một phần sự thật về nhị ca của ta. Chờ bốn thiếu gia có tâm tư đưa cho công chúa một bài chính xác đi, đảm bảo đẹp đẽ, êm tai động lòng người.”

Tiêu Trạ khuôn mặt nhỏ nhắn uất nghẹn nửa ngày, tức giận xoay đầu lại hướng Tiêu Tử Y nói: “Cô cô! Nếu xuất giá sẽ xuất cung..., vậy không bằng trực tiếp tìm ở trong cung đi. Trạ Nhi mặc dù không có ca ca, nhưng là phụ vương ta không tệ, còn có ta Ngũ thúc bộ dạng cũng thật đẹp mắt. Không thì Tiêu Sách cũng miễn cưỡng, cô người chọn lựa một người đi!”

(A Tử: Trạ nhi thực đáng iu mà... vì k mún xa Y nhi mà giới thiệu ng mình thik nhất lẫn ghét nhất lun kia... đáng iu chết đi đc.)

Tiêu Trạ nói xong, trong phòng lặng ngắt như tờ, Tiêu Tử Y há to miệng nhìn Tiêu Trạ khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện thật nghiêm túc, nhất thời cứ nhiên tim không thấy từ ngữ nào để phản bác.

Lúc này nàng làm sao giảng cho tiểu hài tử bốn tuổi hiểu rằng họ hàng gần không thể kết hôn a?

“Ha ha ha ha!” Nam Cung Tiêu ban đầu ngu ngơ một lúc, sau lập tức lớn tiếng cười ha ha, liên tục đập bàn cuồng tiếu.

Quả nhiên, bị cười nhạo. Tiêu Tử Y vẻ mặt hắc tuyến, không đành lòng sờ sờ lên đỉnh đầu của Tiêu Trạ.

“Làm sao vậy? Người cười cái gì? Có phải hay không cảm thấy ta đang nói láo? Phụ vương ta cùng các thúc thúc đều là thực vĩ đại nga!” Tiêu Trạ tay tuy nhỏ nhưng vẫn nắm thành quả đấm, khuôn mặt trắng noãn kích động đến độ nổi lên một tầng màu hồng.

“Ai ôi, tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử.” Nam Cung Tiêu vuốt vuốt hai tay, ra vẻ mặc kệ hắn không thêm chấp, không một chút ý thức được hắn cũng chỉ lớn hơn Tiêu Trạ một tuổi mà thôi.

Tiêu Trạ mím môi, thầm hạ quyết tâm đêm nay nhất định phải hỏi phụ vương một chút, dứt khoát phải làm cho phụ vương tính toán cưới cô cô. Tuyệt đối không cho thằng cha này đem cô cô lừa đi.

Thằng cha này đáng hận như vậy, có thể suy ra ca ca hắn có bao nhiêu tà ác a!

Tiêu Trạh vừa nghĩ tới tiểu cô cô về sau không thương hấn, chỉ thương tiểu tử trước mặt, đôi tay nhỏ nắm càng chặt hơn.

Tiêu Tử Y không chú ý tới tinh thần yếu ớt của Tiêu Trạh đang bị dày vò trước nay chưa từng có, nàng thuận tay cầm lấy tờ giấy ở ghi đề mục mới hôm nay giao cho Nam Cung Tiêu.

Trên thực tế nàng đã biết đề này cũng không phải giao cho Nam Cung Tiêu làm, cũng đã không có bất luận cái gì tất yếu để viết, nhưng là nàng luôn có lòng muốn học hỏi. Viết viết, Tiêu Tử Y bỗng nhiên dừng lại tay cầm mảnh than củi, ngẩng đầu hướng Nam Cung Tiêu nhìn nhìn, suy tính sau một lúc lâu nói: “Nam Cung Tiêu, người có phải có chuyện muốn hỏi ta?”

Nam Cung Tiêu khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, cười hắc hắc nói: “Có! Có! Hiển nhiên có. Bất quá ta muốn hôm nay về cẩn thận suy nghĩ, nên hỏi người vấn đề nào.”

Tiêu Tử Y lòng dạ biết rõ hấn là phải đi về hỏi nhị ca hấn nên hỏi vấn đề gì, bất quá đây cũng là chủ ý của nàng. Nàng đưa ra vấn đề qua nhiều ngày như vậy, đối phương khẳng định cũng bớt rứt tinh thần muốn rống to nhất định phải làm khó nàng đi? Nàng tự tin học hơn mười năm toán học, chỉ cần nàng có thể đọc biết được đề mục của cổ văn, liền nhất định có thể đưa ra đáp án.

(A Tử: học hơn mười năm toán học mà thế thì có mà thiên tài toán học á... chẳng pùn như ta đây... học hoài mà chẳng ra sao.)

Bất quá đối với Nam Cung Tiêu mạnh miệng, nàng cũng không dám chọc, chính là cười lắc đầu, tiếp tục viết.

Một bên Nhược Trúc thấy Tiêu Tử Y viết bình thường, hợp thời nói: “Công chúa, hoàng hậu truyền đến lời nhắn, đại khái gần nhất đưa một vị tiểu thư tiến cung bồi ngài.”

“A?” Lại là đưa người tới đây? Tiêu Tử Y nhìn trong lòng nàng cùng đối diện hai cái tiểu Chính Thái, không khỏi nghĩ đám người kia sẽ không đem nơi này trở thành nhà trẻ chứ? Một người tiếp một người đưa. Bất quá nhiều tiểu La Ly giống như cũng không tồi.” Là tiểu thư nhà ai?”

“Là muội muội của Lý Vân Thanh.”

[Mộ Hàm: từ tế lại tư: chức quan lo việc thờ cúng, cúng tế trong điện(đền) thờ]

“Muội muội Lí Vân Thanh?” Tiêu Tử Y không nói gì, liệu có liên quan gì cùng người kia? Hơn nữa nàng từng nghe được người khác nói là bọn hấn hai huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, Lý Vân Thanh như thế nào để cho tiểu muội muội của mình tiến cung?

“Đúng vậy, gọi là Lý Vân Tuyển, năm nay hơn sáu tuổi.” Nhược Trúc bình tĩnh nói.

“Mới hơn sáu tuổi? Đúng rồi, Lý Vân Thanh nguyên lai không phải là cái gì thiện cái gì lại sao? Tại sao lại thay đổi?” Tiêu Tử Y vẫn chú ý tới vấn đề này.

[Mộ Hàm: Thiện lại quan: một chức quan không có phẩm hàm lo việc bữa ăn, Chức quan coi việc nấu nướng cho vua ăn gọi là thiện tế.]

“Thăng chức !” Nam Cung Tiêu cầm qua Tiêu Tử Y trong tay tờ giấy viết đáp án, thản nhiên nói, “Công chúa, Hải Đường yên sự kiện kia đã truyền ra ngoài tin đồn rồi, ta xem tám phần hoàng thượng là muốn đem Lý Vân Thanh này trở thành Phò mã nên tuyển đến bồi dưỡng. Dù sao Phò mã ở Lễ bộ vẫn tương đối yên tâm .”

Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Tiêu nói chuyện thần thái giống như là tiểu đại nhân, biết hấn năm nay mới năm tuổi làm sao biết cái gì Phò mã hay không Phò mã, lời nói này nhất định là người nào đó trước mặt hấn nói.

Mà cái người nào đó, tám phần là nhị ca hấn Nam Cung Sanh.

“Cái gì gọi là tin đồn? Lý Vân Thanh lại cùng cô cô có quan hệ gì?” Một cái tên là “Tiêu Trạh” như cái chuông báo động luôn luôn ở bên kêu to, cả một buổi chiều đều tồn tại bứt rứt đã lên đến mức cực hạn.

“Ngoan, Trạh Nhi, cô cô ngay cả mặt Lý Vân Thanh cũng chưa thấy rõ, còn có thể có quan hệ gì?” Tiêu Tử Y cảm giác mình thực suy yếu, từ khi đi vào cổ đại việc xấu cứ như vậy xảy ra. Hơn nữa nàng biết chuyện xấu vai nam nhân vật chính, lớn lên có anh tuấn hay không cũng chưa từng gặp qua a!

Tiêu Trạh nhìn Nam Cung Tiêu lấy đến đề mục cười rất đắc ý rồi đi, âm thầm dưới đáy lòng thề, hôm nay trở về nói cái gì cũng phải tìm đến phụ vương, làm cho hắn đem cô cưới về tay!

Tiêu Tử Y nhưng không có dư sức đi chú ý tâm tư của Tiêu Trạh, nàng chính là rất hứng thú nhìn bóng lưng Nam Cung Tiêu rồi đi, thẳng đến nhìn không thấy nữa, mới nói với bên cạnh Nhược Trúc nói: “Đi tra cho ta tư liệu về Nam Cung Sanh, ta hiện tại nhưng thật ra phi thường tò mò.”

Cắt, Nam Cung tiểu bằng hữu có phải hay không nghĩ tới nàng không chuẩn bị liền xông tới?

Hay nói giỡn!

37. Chương 37: Trạh Nam Trạh Nữ

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y ngồi ở trong đình viện, lật xem phần tài liệu về Nam Cung Sanh được Nhược Trúc đưa đến.

Nói là kỹ càng tỉ mỉ, trên thực tế cũng chính là chỉ có một trang giấy. Hơn nữa, còn là đồn đại, không có một điều gì được xác định trong thực tế.

Nghe nói, Nam Cung Sanh là đứa trẻ được coi trọng nhất trong gia tộc Nam Cung, trên có đại tỷ Nam Cung Cẩm cùng đại ca Nam Cung Địch, dưới có tiểu muội Nam Cung Tranh cùng tiểu đệ nhỏ tuổi nhất Nam Cung Tiêu, xem như người cha là điển hình không thương không đau nường.

Càng thâm thâm chính là hắc cư nhiên thân thể không tốt, cả ngày đều nhốt mình cả ngày trong phòng không ra ngoài, ngay cả Nam Cung gia nhân cũng không có mấy người thấy được diện mạo của Nhị thiếu gia, thật sự là một trạh nam cổ đại.

Ai nha nha, chẳng lẽ Nam Cung Tiêu ngày hôm qua đưa đề tài chậm vài ngày, cũng là bởi vì vị này Nam Cung thiếu gia thân thể không khoẻ?

Tiêu Tử Y càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là như vậy. Bằng không, Nam Cung Tiêu làm sao có thể phải dùng sinh bệnh lấy cớ?

Thật sự là càng nghĩ càng tò mò, Tiêu Tử Y thực chờ mong lần sau Nam Cung Tiêu sẽ lấy đề gì đưa tới cho nàng. Tiêu Tử Y hơi nể bị ánh nắng ấm áp làm buồn ngủ, nàng hiện tại đang ở trong đình viện nhìn nhóm cung nhân chuyển ra một số chậu trồng hoa cảnh cắt vào hầm, sau đó trồng hoa ở bên trong bồn hoa, có vài người thu dọn vườn trồng tọt, tu sửa mái che nắng, rất náo nhiệt.

“Công chúa, thái tử điện hạ đến đây.” Nhược Trúc cúi người thấp giọng ở Tiêu Tử Y bên tai nói.

Tiêu Tử Y nghe vậy cầm trong tay tờ giấy kia tùy ý đặt ở trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh ghế nằm, ngẩng đầu nhìn đến Tiêu Cảnh Dương bước đi mạnh mẽ uy vũ hướng nàng đi tới.

“Hoàng huynh, như thế nào hôm nay có thời gian đến nơi này của ta a?” Tiêu Tử Y ngay cả đứng dậy đều lười, chính là giơ tay lên tùy tiện hướng Tiêu Cảnh Dương phát phát tay, coi như là chào hỏi qua.

Nhược Trúc trên mặt hiện ra thần sắc vô cùng thâm thâm. Nàng tiểu công chúa này giống như từ khi mở miệng nói chuyện, về sau toàn bộ giống như là biến thành một người khác. Bất quá đây có lẽ là đặc tính ở ngoài cung, nàng cũng không có tư cách dạy dỗ công chúa.

Chẳng qua là, chỉ là cùng thái tử chào hỏi tùy tiện như vậy, thật sự có thể chứ? Nhược Trúc lòng hoang mang không yên xoay người vào nhà chỉ huy tiểu thái giám lấy ra nhụy ghế dựa, đặt ở Tiêu Tử Y đối diện.

Tiêu Cảnh Dương vén trường bào, thực tùy ý ngồi xuống, khuôn mặt tuấn tú cũng không có bởi vì Tiêu Tử Y chậm trễ mà hiện lên bất kỳ sự bất mãn nào. Hắn cười nói: “Không đến có thể được sao? Trạm Nhi tối hôm qua rầy rà cả đêm, nó muốn ta cười người nga!”

“Choang!” Nhượng Trúc cầm trên tay bát trà lập tức rơi trên mặt đất vỡ tan.

“Nhượng Trúc, người trước đi xem phòng ăn xem bọn họ chuẩn bị thế nào rồi?” Tiêu Tử Y bắt đầu nhìn Nhượng Trúc cố nén cười cúi người thu dọn mảnh vỡ, trực tiếp tìm lý do khiến nàng đi khỏi, rồi đi còn cười hết sức vui vẻ đi.

“Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy Nhượng Trúc cười đến mức thất thố như vậy.” Tiêu Cảnh Dương nhàu mày, nhìn Nhượng Trúc cơ hồ một đường chạy chậm chạy ra ngoài, cảm thán nói.

“Này, hoàng huynh, người để ý ai cũng được, đừng để ý người của ta nga!” Tiêu Tử Y để cho người đi tới đem mảnh vỡ quét sạch, trêu chọc nói. Nhượng Trúc ở bên thật sự rất thư thái, một chút cũng không nghĩ thả người. Hoàng thái tử điện hạ thật lâu không gần nữ sắc, nghe nói từ khi Thái Tử Phi khó sanh, không biết có phải hay không có nguyên nhân gì.

Tiêu Cảnh Dương bật cười nói: “Người nghĩ nhiều, làm sao nói vậy? Ta chỉ là trước kia thấy Nhượng Trúc ở chỗ Hoàng Thái Hậu chưa từng có vui vẻ như vậy quá, cảm thán mà nói thôi.”

Cất, ở với lão thái thái đầy phẩm hạnh cùng một chỗ, có thể cùng ở bên nàng giống nhau sao? Tiêu Tử Y bĩu môi, không một chút khách khí nói: “Trạm Nhi vấn đề người cùng hắn nói rõ sao?”

Tiêu Cảnh Dương ngửa đầu nhìn nhìn đám mây xa xa, khẽ cười nói: “Hắn là cùng hắn nói rõ chứ. Ân, hắn là.”

Rốt cuộc là nói rõ hay chưa chứ? Tiêu Tử Y toát mồ hôi không nói gì. Nếu lần sau Trạm Nhi lại hướng nàng nói chuyện này thì làm sao bây giờ? Nàng cũng không biết làm sao giải thích cho hắn.

“Đúng rồi, hôm nay là đến nói với người, mấy ngày nữa hoàng tổ mẫu sẽ hạ ý chỉ gọi người đi qua bên đó. Ta sợ đến lúc đó người không muốn đi, cố ý lại đây cùng người nói một chút.” Tiêu Cảnh Dương tiếp nhận hạ nhân một lần nữa dâng đến trà, mở nắp chén trà nhấp một chút cho nhuận thanh.

Tiêu Tử Y tinh tế đánh giá nét mặt hắn, phát giác thiếu vài phần nhuệ khí trước kia. Hoàng thái hậu muốn gặp nàng, nàng còn có thể không nể mặt không đi sao? Đến mức làm cho hắn cố ý đến nói cho nàng biết sao?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y không khỏi giận dữ nói: “Hoàng huynh, người thật sự thực rồi rãnh a.”

Tiêu Cảnh Dương quay đầu hướng nàng trừng mắt nhìn nàng, cảm thấy vui mừng Tiêu Tử Y qua mấy ngày tính cách rốt cục hồi phục, lại là muội muội sáng sủa hồn nhiên, có cái gì thì nói cái đó. Bất quá, cái này cũng không có nghĩa là hắn thích nghe lời nói thật. Tiêu Cảnh Dương ho nhẹ một tiếng nói: “Hoàng huynh người rất bận rộn, chẳng qua là đi Quốc Tử Giám trên đường thuận tiện tới nơi này nhìn xem người.”

“Quốc Tử Giám, hoàng huynh mỗi ngày đều đi học?” Tiêu Tử Y trong ánh mắt để lộ ra đồng tình, nàng nhưng là làm mười mấy năm đệ tử, biết khổ như thế nào. Huống chi hắn còn không có hai ngày nghỉ không có nghỉ đông và nghỉ hè như vậy mà sống. Cường giả a!

Tiêu Cảnh Dương gật gật đầu, nói: “Mỗi sáng sớm đi cấp phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu thỉnh an, sau đó phải đi Quốc Tử Giám nghe Thái Phó dạy học, buổi chiều nếu phụ hoàng có rảnh phải đi kiến tập phê duyệt tấu chương.”

“Thật sự là bề bộn nhiều việc a.” Tiêu Tử Y híp mắt, hưởng thụ ngày xuân dương quang chiếu vào trên mặt, cảm giác mình thật sự là càng ngày càng như phế vật. Vừa rồi xem tư liệu Nam Cung Sanh, còn cười nhạo người ta là trạch nam, nàng chẳng phải là cũng dần dần tại cung đình thành trạch nữ đó sao?

“Di? Đây là cái gì?” Tiêu Cảnh Dương trên mặt biểu tình cũng không có thấy như hắn nói bận rộn như vậy, nhìn đến bên cạnh hắn trên bàn trà một trang giấy, còn rất có nhân tâm cầm lên nhìn một chút.

“A a! Cái đó đừng nhìn!” Tiêu Tử Y hoảng sợ, vội vàng đứng lên đem giấy đoạt lại đây, cảnh giác hướng Tiêu Cảnh Dương hỏi, “Người thấy được sao?”

Tiêu Cảnh Dương vô tội mở trừng hai mắt, “Không thấy được, làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tiêu Tử Y làm bộ như như không có việc gì đem giấy gấp lại, nhét vào cổ tay áo.

“Công chúa, bánh đã làm xong. Thái tử điện hạ cũng thuận tiện ăn một cái đi?” Nhược Trúc chỉnh lại tốt lắm tâm tình, bưng một mâm bánh lại đây. Bánh này kỳ thật làm bằng bột gạo nếp, bên ngoài bọc đường trên mặt rắc hạt vừng.

(mộ Hâm: giống như bánh mật ở mình? ^^)

Huynh muội hai người cầm mỗi người một cái, Tiêu Cảnh Dương đột nhiên giận dữ nói: “Tử Y, không nghĩ tới ngươi thích dạng này nam nhân. Ta còn tưởng rằng ngươi thích Lý Văn Thanh đâu!”

“” Tiêu Tử Y cắn miếng bánh thiếu chút nữa nghẹn đến.

Nói dối! Còn nói không thấy được, rõ ràng chính là thấy được!

38. Chương 38: Hoàng Thái Hậu Triệu Kiến

Edit: Mộ Hâm

Beta: A Tử

Tiêu Cảnh Dương tâm tình thư sướng nhìn vẻ mặt Tiêu Tử Y thực đáng yêu, nghĩ rằng hẳn lại đây chọc nàng quả nhiên là biện pháp giảm bớt buồn bực tốt. Từ lần đó thay Lý Văn Thanh cầu tình không kết quả sau, hẳn cảm thấy giống như cùng phụ hoàng khoảng cách từng bước xa lại càng xa. Mẫu hậu đã trách hẳn quá mức liễu lĩnh, làm cho hẳn mấy ngày nay đều rầu rĩ không vui.

Bất quá, nhìn muội muội bộ dạng ngây thơ trên mặt lông mày còn dựng đứng, thật đúng là cảm thấy nhân sinh nếu như nàng tưởng tượng thực đơn thuần thì tốt bao nhiêu. Nàng một chút cũng không thay đổi, vẫn là như trước đây đáng yêu giống nhau.

Tiêu Cảnh Dương cắn một miếng bánh trên tay, cảm thấy hương vị ngọt ngào khác thường thật ngon miệng.

Nhược Trúc nhìn cảnh hai huynh muội ở chung, đột nhiên cảm giác được hoàng thái tử điện hạ cũng không có như trước kia từ xa nhìn đến chỉ có thể ngưỡng mộ, hẳn hiện tại chẳng qua là một cái huynh trưởng cưng chiều muội muội.

Bất quá, công chúa của nàng chứng thật là có loại này ma lực. Ở bên nàng, giống như mỗi người đều có thể thoải mái tâm tình, tùy ý nói giỡn. Tựa như nàng cũng giống vậy, vừa rồi sẽ không nhịn xuống, cư nhiên có thể làm cho luôn luôn con người tự chủ như nàng trước mặt mọi người bật cười.

Nhưng là Nhược Trúc nghĩ lại, ngay cả thái tử điện hạ anh minh thần võ cũng nhịn không được nói đùa công chúa, sai lầm của nàng cũng không coi vào đâu.

Tiêu Tử Y vỗ vỗ ngực, uống lên một ly Nhược Trúc đưa tới trà lạnh, thuận khí, mới quay mặt lại đây. Nhưng là không đợi nàng hệ thống ngôn ngữ khứ thanh thảo phạt lại Tiêu Cảnh Dương, khóe mắt lại nghiêng mắt nhìn đến một cái thân ảnh quen thuộc, nhất thời uống vào trà lại bị sặc khí trong cổ họng, mãnh liệt ho lên.

[khứ thanh: 1. khứ thanh (thanh thứ ba trong Hán cổ)

2. khứ thanh; thanh tư (thanh thứ tư trong tiếng Hán hiện đại)]

Tiêu Cảnh Dương thấy thế vội vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Tiêu Tử Y vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, buồn bực nói : “Tử Y, ngươi không sao chứ? Hoàng huynh chẳng qua là nói đùa mà thôi.”

Tiêu Tử Y khó khăn nói: “Khụ. Không có gì. Lập tức. Bị sặc.” Ai bảo nàng vừa rồi vừa hay nhìn thấy Kì Mặc nghênh ngang đi ở dưới ban ngày ban mặt, hơn nữa.

Mặc là trang phục thái giám.

Tiêu Tử Y phát hiện Kì Mặc nghe được thanh âm của nàng, hướng nàng cái phương hướng nhìn qua. Hai người tầm mắt chạm nhau, Tiêu Tử Y vội vàng cúi đầu, làm bộ tiếp tục ho khan. Nhưng là không quá vài giây đồng hồ, nàng liền phát hiện một đôi giày vải xuất hiện ở trước mặt nàng.

Tùy theo mà đến là kia Kì Mặc cố ý nhỏ tiếng nói “Công chúa, có cần hay không nô tài đi rót cho ngài chén trà thanh gịong?”

Nhược Trúc cảnh giác nhìn Kì Mặc, thản nhiên nói: “Không cần. Vị công công này thật lạ mặt, không biết ở nơi nào?”

“Nô tài là ở nội phủ cực, ngày thường rất ít đến Trường Nhạc cung, hôm nay không phải mở hằm tuyển hoa nha, cho nên lại đây hỗ trợ.” Kì Mặc tự xưng nô tài rất quen miệng, trên gương mặt thanh tú cười híp mắt thẳng nhìn chằm chằm Nhược Trúc.

Nhược Trúc bị hắn nhìn cảm thấy sợ hãi, thầm nghĩ một cái tiểu thái giám mà thôi, như thế nào ánh mắt sao lợi hại như vậy.”Người tới vừa vặn, phía sau có một bồn hoa còn cần một ít hoa mẫu đơn, người đi theo ta xuống.”

Tiêu Tử Y trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Kì Mặc dương dương đắc ý theo đi theo sau Nhược Trúc hướng chỗ rẽ đi đến, không biết mình nên dùng cái gì biểu tình đối mặt tình huống hiện tại này.

Việc này quá thuận lợi sư huynh không sợ sẽ bị người ta phát hiện, đem hắn biến thành thái giám thật sự?

“Làm sao vậy? Người kia có vấn đề sao?” Tiêu Cảnh Dương cũng hướng theo Tiêu Tử Y ánh mắt nhìn theo.

“Ách, mới không phải đâu, chẳng qua là cảm thấy Nhược Trúc như vậy lại bắt đến một cái cu li, đồng tình hắn mà thôi. Đáng thương hắn là hảo tâm lại đây hỏi ta muốn hay không thêm chén trà.” Tiêu Tử Y phát hiện Tiêu Cảnh Dương tay còn đặt ở trên lưng của nàng, cảm giác ấm áp cháy sạch lưng đốt nóng nàng. Nàng không có biện pháp, lại giả bộ ho khan hai tiếng, không để lại dấu vết giật lui cùng Tiêu Cảnh Dương tạo khoảng cách.

Tiêu Cảnh Dương thu tay lại, lơ đãng cười nói: “Gần nhất không có xảy ra chuyện gì đi?”

Tiêu Tử Y biết hắn chỉ là muốn biết có hay không người lại đối với nàng bất lợi, nàng lắc đầu nói: “Không có, gần nhất đều tốt lắm.” Không biết vì sao, giống như ngay từ đầu nàng bị độc giết cùng ám sát giống như là một giấc mộng, gần nhất hết thảy đều thực bình thường.

Tiêu Cảnh Dương hài lòng gật gật đầu: “Vậy cũng không thể thả lỏng cảnh giác. Thời điểm không còn sớm, ta muốn qua phủ hoàng nơi đó đưa tin. Hoàng tổ mẫu triệu người đi qua, cũng chính là muốn đem muội muội Lý Vân Thanh là Lý Vân Tuyển phó thác cho người. Không ý tứ gì khác, người không cần lo lắng.”

“Nga?” Tiêu Tử Y giương nhẹ âm điệu, “Không nghĩ tới sẽ kinh động hoàng. Tổ mẫu.” Nàng vốn muốn nói hoàng thái hậu, nhưng là nghĩ nghĩ tốt hơn theo Tiêu Cảnh Dương xưng hô nói.

“Không có biện pháp, Lý Vân Tuyển vẫn không chịu, cuối cùng hoàng tổ mẫu bởi vì trước kia cùng tổ mẫu bọn họ từng có giao tình, cho nên hạ chỉ mời nàng tiến cung. Kết quả tiểu Vân tuyển vừa vặn lại bị bệnh, qua khỏi hẳn là sẽ tiến cung đi.” Tiêu Cảnh Dương thở dài nói. Hắn nhớ tới mấy ngày hôm trước cùng Lý Vân Thanh nói chuyện này thời điểm, hắn tỏ vẻ mặt kháng cự. Nhưng là phủ hoàng đã có ý chỉ, nói cái gì nữa cũng đã chậm.

Tiêu Tử Y nghe được nhú mày, nàng sinh bệnh? Làm sao lại khéo như vậy? Đây không phải là không muốn đến thôi!”Cái kia, không muốn đến cũng không cần đến đây a, Lý Vân Thanh liền gấp như vậy đem mình muội muội đưa vào trong cung đến lấy lòng ta?” Tiêu Tử Y hơi khinh bỉ nói. Nguyên tưởng rằng người nọ có vẻ thanh cao có vẻ đáng thương vẫn bị người hãm hại, nàng mới mở miệng xin tha cho hắn . Kết quả không nghĩ tới lại là cái bán muội cầu vinh.

Tiêu Cảnh Dương nghiêm mặt nói: “Tử Y, không phải như thế. Ai, nhưng thật ra là mẫu hậu không muốn cho Trầm Nhi đến nơi này nhiều, lại sợ người mất hứng, cho nên là muốn tìm thể thân mà thôi. Ai chịu đem tiểu muội muội mình đưa vào cung a? Lý gia vị trí nhỏ bé, nhưng là tốt xấu từng xem như đại phiệt nhà cao cửa rộng, cho nên mẫu hậu đơn giản chọn tiểu Vân tuyển.”

“Trầm Nhi về sau không thể tới rồi?” Thế thân? Tiêu Tử Y nghe được chữ này, ngẩng đầu lên vội vàng hỏi.

Tiêu Cảnh Dương thở dài, thân thủ vỗ vỗ Tiêu Tử Y đỉnh đầu, an ủi: “Yên tâm, về sau chỉ có Trầm Nhi không ở người nơi này lưu lại thời gian quá dài, mỗi ngày lại đây một lúc vẫn là không thành vấn đề. Chính là Lý Vân Tuyền người nhất định phải chiếu cố tốt nga, không được đối xử bất công.”

Tiêu Tử Y đẩy ra tay hắn, cười ngọt ngào nói: “Àn, biết rồi. Người trước đi thôi.”

Cắt, vậy cũng phải xem tiểu nữ nhi đáng yêu không. Nếu không đáng yêu, trực tiếp mời nàng rời đi!

39. Chương 39: Kiến Chương Cung

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Trừ bỏ Trường Nhạc Cung và Vị Ương Cung ra, còn có cung thất càng thêm rộng lớn thì phải là vườn ngự uyển Hán Vũ Đế kiến tạo, Kiến Chương cung.

Kiến Chương cung ở phía tây Vị Ương Cung, Trường Nhạc cung ở phía đông Vị Ương Cung, ba tòa cung thất nối liền tạo thành một đường thẳng tắp. Kiến Chương Cung cắt qua thành trì Chỉ Phi Các, cùng Vị Ương Cung thông nhau, dùng xe ngựa để qua lại.

Kiến Chương Cung chu vi đại khái hơn hai mươi dặm, cung điện nhấp nhô, thật sự là ngàn môn vạn hộ, cực kỳ tráng lệ. Này cửa nam cao lớn nguy nga, môn phạm tam trọng, cao tới ba mươi trượng. Trên cửa trang sức tinh mỹ ngọc bích, được gọi là Ngọc Bích Môn.

(Mộ Hàm: ngàn môn vạn hộ: nghìn cánh cửa vạn ngôi nhà môn phạm tam trọng:cánh cửa nặng gấp ba lần cánh cửa thường)

Tiêu Tử Y bị ánh mặt trời long lanh ngọc quang sáng rõ cơ hồ làm mắt mở không ra. Sau ba ngày nàng gặp Tiêu Cảnh Dương, hoàng thái hậu mới phái người lại đây nói, mời nàng qua tiếp Lý Vân Tuyền.

Nhược Trúc cố ý tỉ mỉ trang điểm cho nàng, dù sao nàng cũng phản kháng cũng không có hiệu quả, đơn giản ngoan ngoãn ngồi ở trước gương đồng để Nhược Trúc loay hoay. Bất quá Tiêu Tử Y là chú ý tới Nhược Trúc có chút vui vẻ, xem ra là trở lại Kiến Chương Cung tâm tình thật tốt. Nàng nghe nói Nhược Trúc là từ mười ba tuổi tiến cung vẫn ở Kiến Chương Cung, sau đó chậm rãi bắt đầu hầu hạ Thái Hậu. Mà cuối cùng trở thành thị nữ của nàng.

“Công chúa, như thế nào không đi?” Nhược Trúc đi theo Tiêu Tử Y bên người, nàng thấy tiểu công chúa đi qua Ngọc Bích Môn sau liền dừng bước, đứng ở tại chỗ ngăn người.

Đi như thế nào a? Tiêu Tử Y nhìn trước mặt tráng lệ cung điện, có khoảng ba tầng cao, có mười hai toà điện. Mà làm nàng giật mình là này đó bậc thang đều là dùng Ngọc Thạch khảm, dưới ánh mặt trời sáng rõ ánh mắt của nàng vừa rồi thiếu chút nữa mù. Có tiền cũng không phải như vậy lãng phí a?

Hơn nữa trên đỉnh điện phía trước còn có tiên nhân đúc bằng đồng uốn lượn quanh, mỗi vị đồng tiên nhân tay bưng chén ngọc, đứng ở vân trạch chi lộ, ở dưới Lam Thiên Bạch Vân điện đứng sừng sững, lóe ra mê người kim sắc hào quang.

(Mộ Hàm: Lam Thiên Bạch Vân: trời xanh mây trắng)

Nóc nhà còn đúc đồng phượng cao hơn người, mặt trên được khảm hoàng kim, dưới có cột trụ. Thanh Phong Từ, cơ quan chuyển động trông rất sống động, Kim Phượng giống như hướng lên bầu trời, giương cánh bay lượn.

“Công chúa, Kiến Chương Cung chính là Hán Vũ Đế vì cầu tiên nhân mà xây dựng, cho nên khó tránh khỏi xa hoa một chút. Chân tiên hành tung mờ mịt không có dấu vết, nhưng là này đúc bằng đồng tiên nhân lại mỗi ngày vì Hán Vũ Đế phục vụ nga!” Nhược Trúc nhìn ra Tiêu Tử Y là có chút chần chừ, nhưng nàng thời điểm vào cung lúc đó chẳng phải như vậy? Lúc ấy bước trên thềm ngọc này nàng còn nơm nớp lo sợ đâu!

Nhược Trúc mỉm cười nhớ lại, cảnh kia giống như mới ngày hôm qua thực rõ ràng.

Tiêu Tử Y nghĩ đến thi từ đề cập đến bậc thêm ngọc kia đều là gạt người đầu, nhưng là tận mắt thấy, nàng cũng không thể không sợ hãi than cổ nhân quả nhiên quá xa xỉ. Cũng không biết này đó Ngọc Thạch trong những năm tháng về sau có thể hay không bị hủy do khói lửa chiến tranh.

“Nga? Cái kia đồng nhân có thể phục vụ cho Lưu Triệt cái gì?” Tiêu Tử Y lấy lại bình tĩnh, ngửa đầu ưỡn ngực bước lên bậc thêm ngọc. Không thể không nói, cảm giác này thật đúng là tuyệt diệu.

Nhược Trúc ngược lại là sửng sốt một chút, bởi nàng không biết Lưu Triệt là ai. Ngay người một lát, Nhược Trúc đi theo sau Tiêu Tử Y, thấp giọng hỏi: “Công chúa, người nói này Lưu Triệt. Là Hán Vũ Đế sao?”

Tiêu Tử Y gật gù đầu, “Đúng vậy a, ở trong sách đọc qua.”

Nhược Trúc trong lòng thầm kinh dị thái độ của Tiêu Tử Y, nghe nàng trong miệng nói ra Lưu Triệt hai chữ, không một chút tôn kính. Thật sự làm nàng giật mình không thôi. Cho dù là đã qua mấy đời hoàng đế, nhưng là gọi thẳng danh tính như vậy được không?

Tiêu Tử Y nửa phần cũng không có nhận thấy được tâm tư Nhược Trúc, thúc giục hỏi: “Nói mau a, chuyện là như thế nào?” Trong lòng nàng, cũng không có cái gì để vương thần thánh không thể xâm phạm trong ý niệm.

Nhược Trúc lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Hán Vũ Đế mỗi ngày đều dùng chậu này hứng lấy hạt mưa hỗn hợp cùng ngọc để uống, muốn khẩn cầu trường sinh bất lão.”

Quả nhiên có bệnh. Tiêu Tử Y bĩu môi, từng hoàng đế anh minh thần vô đều là chạy không khỏi một kiếp này.”Cái kia, hoàng tổ mẫu nàng lão nhân gia không làm như vậy đi?”

“Tự nhiên không có.” Nhược Trúc cười nói, “Hoàng thái hậu bọn ta chỉ dùng để làm điểm tâm.”

Hai người cười cười nói nói trong lúc đó, đã đi vào Kiến Chương Cung tiền điện. Xuyên qua tráng lệ điện phủ, các nàng đi tới Thiên Lương Cung. Dưới sự dẫn dắt của cung nhân, đi vào thiên Lương Cung thiên điện.

Tiêu Tử Y vừa tiến vào điện, một cỗ hệ thống sưởi hơi chần tằm nhìn trước mắt, làm cho bên trong ấm áp dễ chịu, mà ở phía sau nàng Nhược Trúc cũng kịp thời đem trên người nàng áo bào trút xuống.

“Tiêu Tử Y tham kiến hoàng tổ mẫu.” Tiêu Tử Y nhìn đến ở trong phòng trên nhuyễn giường ngồi một lão bà bà tóc trắng xoá, bao quanh là một vài tỳ nữ, liền biết người này đích thị là trong truyền thuyết hoàng thái hậu. Liền ngay cả tướng mạo cũng không nhìn kỹ, giòn thanh cúi đầu thi lễ.

[giòn thanh: giòn già; trong vắt; du dương (âm thanh)]

“Hảo hảo, đứng lên đi, lại đây làm cho ai gia nhìn thật kỹ người.” Một cái thanh âm hiền lành truyền đến, làm cho Tiêu Tử Y trong lòng cũng không khỏi ấm áp. Cái thanh âm này, rất giống bà bà viện trưởng cô nhi viện.

Tiêu Tử Y đi tới, ở trước hoàng thái hậu ba bước dừng lại, đầu tiên nhìn qua chính là bên nhuyễn sập một cái phần trang ngọc mài tiểu mỹ nhân. Vóc dáng đại khái là cùng Tiêu Trạ không sai biệt lắm, nho nhỏ, người mặc hoa phục màu da cam, nổi bật lên nàng phần nộn thủy doanh da thịt trong suốt. Tóc dài đen nhánh tết thành một cái xinh đẹp bím tóc, ở sau ót, lộ ra cái trán trơn bóng. Mà nàng nhìn đến đến đôi mắt, thực là trong suốt mê người. Nàng có đôi môi phần nộn óánh nhuận, cả người nhìn qua thật giống như một búp bê thủy tinh trong suốt, làm cho người ta không rời được ánh mắt.

Oa, đây là tiểu oa nhi muốn tặng cho của nàng sao? Tiêu Tử Y lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, tay lại bắt đầu ngứa. Không biết này tiểu nữ nhi khuôn mặt so với Trạ Nhi khuôn mặt nào mềm hơn?

“Tối một chút.” Hoàng thái hậu cười hô.

Tiêu Tử Y đang muốn từ trên người tiểu nữ nhi dời ánh mắt, lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Vì vậy tiểu nữ nhi kia dùng của nàng cặp mắt to trong suốt hung hăng hướng tới nàng một cái liếc mắt.

40. Chương 40: Một Tiểu La Ly

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Thật ra Tiêu Tử Y cũng nghĩ đến tiểu la ly không thích tình huống hiện giờ, dù sao Tiêu Cảnh Dương cũng đã nói trước với nàng việc này. Tiểu la ly cũng không phải tự nguyện muốn tiến cung.

Nhưng là, nàng cũng không nghĩ tới vừa mới gặp mặt, đã bị xem thường như vậy. Bất quá nghĩ lại, tiểu hài tử cũng không phải là đem hỉ nộ đều biểu hiện hết trên mặt sao, như vậy ngược lại cảm thấy đáng yêu hơn.

Tiêu Tử Y không chấp nhặt cùng tiểu hài tử, ngẩng đầu lên hướng hoàng thái hậu nhìn lại, đúng là giống như thanh âm hiền lành nàng nghe được của một lão bà bà bình thường, giữa sự uy nghiêm biểu hiện vài phần hiền hòa, cho dù năm tháng đã để lại trên mặt của nàng nhiều nếp nhăn, nhưng có thể nhìn ra trước đây người hắc cũng là một tuyệt thế giai nhân.

Hoàng thái hậu cũng tinh tế đánh giá Tiêu Tử Y, sau một hồi lâu gật đầu cười nói: “Quả nhiên, không hổ là nữ nhi của Trầm Vân, rất có vài phần phong thái của Trầm nhi năm đó” Tuy rằng tuổi đã cao nhưng lời nói của hoàng thái hậu chậm rãi, rõ ràng cho thấy mười phần khí lực, thanh âm dần vang vọng cả cung điện.

Trầm Vân, hóa ra chính là nương của thân thể nàng đang mang. Tiêu Tử Y lặng yên đem cái tên này nhắc lại mấy lần trong lòng, cảm thấy vô cùng thân thiết. “Hoàng tổ mẫu, Tử Y trở lại trong cung lâu như vậy, giờ mới đến bái kiến người thật sự là lỗi của con.” Tiêu Tử Y cười ngọt ngào trước tiên đem lão tổ tông hống vui vẻ đã rồi tính sau.

Hoàng thái hậu mỉm cười, lấy tay xoa xoa vai Tiêu Tử Y, giận dữ nói: “Những chuyện phát sinh trước đây ai gia cũng nghe qua rồi, thật là khổ cho người, đứa nhỏ đáng thương.”

Tiêu Tử Y cúi đầu, thuận miệng nói chuyện phiếm với hoàng thái hậu vài câu, một bên cùng ánh mắt tiểu la ly giao chiến vài lần, cuối cùng hoàng thái hậu nói đến vấn đề chính.

“Tử Y à, ai gia lúc còn trẻ từng là tỷ muội tốt với tổ mẫu của Vân Thanh, Vân Tuyền, khi người nhà bọn họ gặp chuyện rồi qua đời, ai gia đã muốn đem Vân Tuyền vào trong cung, nhưng luôn bị Vân Thanh cự tuyệt. Tuy rằng hắc nói có thể một mình chăm sóc tốt Vân Tuyền, nhưng hắc là một đại nam nhân như thế nào có thể chiếu cố tốt tiểu muội kém hắc mười mấy tuổi chứ? Cho dù có ở nhà của người thân cũng khó mà lo lắng hết mọi việc được.”

Hoàng thái hậu thở dài, vươn tay sờ sờ đầu Lý Vân Tuyền “Mượn cơ hội này, đem Vân Tuyền vào cung chăm sóc cũng tốt, bất quá ở lại chỗ ai gia cũng sẽ ủy khuất nàng. Vì vậy, liền làm theo ý hoàng hậu, để Vân Tuyền bên cạnh người để người chăm sóc đi.

Lý Vân Tuyền đôi mắt to trong suốt lập tức nổi lên sương mù, lôi kéo tay áo hoàng thái hậu, không bằng lòng reo lên: “Hoàng thái hậu nãi nãi, không cần mặc kệ Tuyền nhi, Tuyền nhi muốn ở cạnh bà nội, chiếu cố đến người”

Hoàng thái hậu bị cách gọi của Lý Vân Tuyền mà cảm thấy an lòng, cảm thấy vui vẻ vuốt tóc của nàng cười nói: “Ngoan nha đầu nghe lời, người ở bên người ai gia thật không thú vị. Người ở bên cạnh Tử Y sẽ có thêm bạn cùng chơi đùa. Người phải ngoan a”

Tiêu Tử Y cảm thấy thật tốt, nghe ra hoàng thái hậu vẫn ngầm đồng ý để Trầm Nhi ở chỗ nàng chơi đùa. Nếu hoàng hậu vẫn không cho phép, vậy nàng có thể dùng những lời của hoàng thái hậu để đối phó với hoàng hậu.

Hoàng thái hậu an ủi Lý Vân Tuyền xong, xoay đầu lại cùng Tiêu Tử Y nói: “Tử Y a, người còn chưa hoàn toàn lớn, lại để người phải trông nom mấy đứa nhỏ cũng thật không dễ dàng. Chỉ bằng dựa vào vài cung nữ lớn tuổi ta mang đến giúp người? Các nàng lúc còn trẻ cũng từng chăm sóc các hoàng tử, lớn tuổi mới đến bên người ai gia.”

Không đợi Tiêu Tử Y trả lời thì Lý Vân Tuyền liền giành trước lời nói: “Bà nội, Tuyền Nhi không cần người chiều cổ, trước kia ca ca thường đi làm việc, Tuyền nhi ở một mình vẫn rất tốt.”

Hoàng thái hậu thở dài nói: “Được rồi, Tử Y, Vân Tuyền liền giao cho người chăm sóc.”

Dứt lời, một tay kéo tay Tiêu Tử Y, tay kia kéo tay Lý Vân Tuyền, đem tay hai người để vào cùng nhau.

Tiêu Tử Y cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của Lý Vân Tuyền trong bàn tay của nàng, nhìn lại khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của Tiểu la lỵ, nàng không khỏi mỉm cười thân mật với tiểu la lỵ.

Mà tiểu la lỵ không cảm thấy cảm kích, thừa dịp hoàng thái hậu không chú ý, âm thầm ra sức véo tay Tiêu Tử Y.

Chút sức lực này với Tiêu Tử Y mà nói chỉ giống như gãi ngứa, nàng nhanh chóng dùng một chút lực đem bàn tay nhỏ bé của Lý Vân Tuyền cầm thật chặt, không cho tiểu la lỵ tiếp tục hành động vừa rồi.

Lý Vân Tuyền hành động ra ngoài dự đoán của Tiêu Tử Y, cũng không có la to cáo trạng, mà lại quật cường không rên một tiếng, trên mặt còn tỏ ra rất vui vẻ tươi cười.

Đáng sợ a, tiểu la lỵ này thật không đơn giản, nàng mới chỉ có sáu tuổi thôi. Tiêu Tử Y đối với Lý Vân Tuyền càng thêm hiếu kỳ, vốn thấy tiểu la lỵ sau nhiều ngày mới tiến cung, nghĩ rằng tiểu nha đầu chỉ biết khóc rống, bị ca ca xem như tiểu công chúa làm hư. Kết quả thật ngoài ý muốn rất kiên cường.

Hoàng thái hậu cũng không phát hiện hai người bọn họ đang ngầm ngầm giao tranh, chỉ cười nói: “Tử Y ở lại đây dùng cơm xong rồi hãy mang Vân Tuyền trở về.”

Tiêu Tử Y mỉm cười, ôn nhu trả lời: “Dạ, hoàng tổ mẫu.”

Ở Kiến chương cung dùng cơm xong, Tiêu Tử Y liền mang theo tiểu la lỵ Lý Vân Tuyền quay về Trường Nhạc cung.

Trên đường, Tiểu Vân Tuyền một câu cũng không chịu nói, đến tay cũng không để Tiêu Tử Y dắt đi, yên lặng cúi đầu đi ở phía sau nàng, nhìn qua người không biết lại tưởng rằng nàng bị khi dễ!

“Nhược Trúc, nếu về sau người muốn đến Kiến chương cung ...thì có rảnh cứ tới đây chơi cũng được.”

Tiêu Tử Y phát hiện Nhược Trúc ở thời điểm dùng bữa chạy ra ngoài, biết nàng nhất định là đi gặp bằng hữu lúc trước.

Nhược Trúc cao hứng gật đầu. Tuy rằng nàng sẽ không theo lời Tiêu Tử Y luôn lại đến đây, nhưng thấy được công chúa thấu hiểu tâm tư của hạ nhân như nàng, khiến cho nàng thực cảm động. “Công chúa, mới vừa rồi dùng bữa, tại sao một chút điểm tâm ngài cũng không dùng vậy?”

Nhược Trúc tò mò hỏi. Bởi vì công chúa có vẻ thích ăn đồ ngọt, mà Kiến chương cung đồ ngọt từ trước đến nay làm dị thường tinh xảo, không có lý do nào nàng lại không ăn.

“Ách, hôm nay khẩu vị ta có chút không tốt.” Tiêu Tử Y bĩu môi nói.

Hay nói giỡn a! Lúc trước nàng không phải đã nói sao? Mỗi ngày chính là dùng nước hứng từ... dùng để làm điểm tâm hay sao, một chút cũng không vệ sinh, nàng làm sao dám ăn a!

Tại thời điểm hai người nói chuyện phiếm, Tiêu Tử Y vẫn liếc mắt chú ý tới người ở phía sau là Lý Vân Tuyền, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của người phía sau vẫn lạnh lùng, không thấy một chút nào đáng yêu như khi ở Kiến chương cung mới vừa rồi.

Tiêu Tử Y cảm thấy buồn bực, nàng cũng đâu có tự nguyện muốn dẫn tiểu la lỵ tiến cung đâu! Nàng còn muốn bực mình nhưng không biết tìm ai để phát tiết a!

Nhược Trúc ở bên cạnh, đem một màn một lớn một nhỏ biểu tình không tự nhiên thấy rõ ràng, nhưng với tình hình này nàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Ba người cuối cùng không ai nói một lời, yên lặng trở về Trường Nhạc cung.

Tiêu Tử Y vừa bước vào Vĩnh Trữ điện, liền phát hiện một tiểu hài tử từ bên trong chạy vội ra, lại muốn bỏ nhào vào lòng nàng rồi bỗng nhiên dừng lại ngay trước nàng, kinh ngạc nhìn sang bên cạnh nàng thấy một cái tiểu nữ hài khác.

“Cô cô, ai vậy a?”

Tiêu Trạh hoàn toàn không có cảm giác có nguy cơ gì giống như lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Tiêu, mắt mở to chỉ một mực cảm thấy tò mò khi lần đầu tiên nhìn thấy một nữ oa nhi xuất hiện trước mặt hãh.

41. Chương 41: Tiểu Chính Thái Và Tiểu La Ly

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

(A Tử: nghĩa chữ chính thái giải thik rồi nên giờ nói chữ tiểu la ly thôi há. Nó là phiên âm của chữ lolita trong tiếng nhật chỉ các cô bé đáng yêu)

“Trạh Nhi, đây là Lý Vân Tuyền, sẽ ở với cô cô một thời gian. Tuyền Nhi, đây là Trạh nhi, hãh thường xuyên đến chỗ ta chơi, hai người các người hảo ở chung nha” Tiêu Tử Y ngồi xổm người xuống, trước tiên giới thiệu 2 người với nhau trong lần đầu gặp mặt.

Nàng cũng không có giới thiệu thân phận của bọn chúng, nàng nghĩ đến khi, chúng chỉ là những đứa nhỏ, không cần thiết phải mang trên vai trọng trách lớn như vậy, nhất là Trạh Nhi.

Tiêu Trạh mở to hai mắt, đầu tiên là nhìn Tiêu Tử Y, ánh mắt cuối cùng lại trở xuống đến trên người Lý Vân Tuyền. Nhưng là Tiểu la ly lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn hướng sang nơi khác, không thèm nhìn hãh.

“Xin chào, ta là Tiêu Trạh” Tiêu Trạh cố lấy dũng khí nói thật to.

Tiêu Tử Y trên mặt hiện ra biểu tình không thể tin được, nàng luôn luôn nghĩ Tiêu Trạh là một người thẹn thùng, thường lui tới đây nhưng thường bị đồ mặt nửa ngày khi Như Lan trêu đùa hãh. Không nghĩ tới hãh lần đầu tiên nhìn thấy Lý Vân Tuyền cư nhiên lại tích cực như vậy.

Nhưng Lý Vân Tuyền không có đáp lại, cái miệng nhỏ nhắn chỉ phát ra thanh âm hừ lạnh, quay đầu nhìn về phía Nhược Trúc ngẩng đầu lên hỏi: “Nhược Trúc tỷ tỷ, phòng của ta ở đâu?”

Nhược Trúc nhìn nhìn Tiêu Tử Y, sau đó liền theo ánh mắt chỉ thị của nàng, mang theo Lý Vân Tuyền hướng phía sau điện Vĩnh Trữ cung đi đến “Tuyền Tuyền, tỷ tỷ dẫn ngươi đi”

“Không được kêu ta Tuyền Tuyền, chỉ có ca ca mới được gọi vậy thôi” Thanh âm bất mãn của Tiểu la ly vang lên.

“Được, được rồi, vậy kêu Tuyền nhi đi” Nhược trúc vui vẻ cũng nàng thương lượng.

“Àn, thế cũng được.” Thân ảnh một lớn một nhỏ đi vào phía sau điện.

Tiêu Tử Y không nói gì đứng lên, nhìn Tiêu Trạh bị đả kích không nói được gì, sờ sờ đầu của hãh nhẹ giọng nói: “Trạh Nhi, hôm nay không phải là ngươi đang đi học sao?”

Tiêu Trạh lẳng lẳng nhìn về hướng Lý Vân Tuyền vừa biến mất, cũng không chú ý nghe Tiêu Tử Y hỏi. Hãh ...quay đầu lại ngửa đầu nhìn Tiêu Tử Y ủy khuất nói: “Cô cô, có phải Trạh Nhi làm cho người ta không thích không?” Nam Cung Tiêu không thích hãh thì không tính, hãh không cần tên tiểu tử kia thích hay không thích hãh. Nhưng đây là một cô bé xinh đẹp mới tới đây a, nhưng ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn hãh, làm cho linh hồn bé nhỏ của hãh gặp phải đả kích nghiêm trọng.

Tiêu Tử Y cười cười lắc đầu, nắm tay hãh đi đến thư phòng. “Trạh Nhi à, Tuyền nhi hôm nay mới phải chia xa với ca ca của nàng, về sau ở tại nơi này sẽ không gặp được ca ca của nàng, cho nên tâm tình không tốt lắm, chúng ta nên thông cảm với nàng”

“Vậy tại sao lại phải rời xa ca ca, đến ở đây vậy cô cô?” Tiêu Trạh kỳ quái hỏi. Với tâm lý của một đứa nhỏ, tự nhiên là không thể lý giải được vấn đề sâu sắc như vậy.

Bởi vì..... Tiêu Tử Y nghĩ thế nào cũng không tìm ra lời để giải thích, chính nàng cũng không rõ rốt cuộc là vì cái gì lại để Lý Vân Tuyền vào cung. Bất quá một người ở trên vạn người có đôi khi đưa ra một quyết định tùy tiện, cũng có thể mang đến rất nhiều hậu quả. Nàng cũng không thể giải thích rõ ràng được, cho nên cuối cùng quyết định là nói sang chuyện khác thì tốt hơn.

“Trạm Nhi, ngươi vẫn chưa trả lời ta, lúc này không phải là ngươi đang ở trên lớp sao?”

Tiêu Trạm hướng tầm mắt nhìn quanh, không biết đang than thở cái gì.

Tiêu Tử Y mang theo hân đẩu cửa vào thư phòng, sau đó ôm hân ngồi ở trên bàn sách, cúi đầu nhìn thẳng hân. “Nói cho cô cô biết, tại sao lại ở đây?” Tiêu Tử Y sắc mặt nghiêm túc hỏi. Chuyện này nếu bị hoàng hậu biết, có thể nào lấy chuyện này làm cái cớ để cấm Tiêu Trạm đến chơi với nàng không.

Tiêu Trạm rất ít khi thấy Tiêu Tử Y có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cô cô vẫn luôn dung túng nhìn hân cười, vô luận hân làm chuyện gì đều đứng ra bảo hộ hân. Cho nên, khi lần đầu tiên hân nhìn thấy vẻ mặt như thế của bác lại càng thêm ủy khuất mở miệng.

“Thái Phó bảo ta làm văn thơ, nhưng ta không làm được....” Tiêu Trạm cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, thành thành thật thật nói.

“Chỉ như vậy?” Tiêu Tử Y bật cười nói. Nàng còn tưởng rằng là chuyện gì chứ!

“Viết thơ không được thì phải cố gắng viết thôi! Nói đến thơ ca, cô cô có thể giúp ngươi làm” Tiểu hài tử không làm được thơ ca không phải là chuyện bình thường sao. Thế mà lại chạy đến chỗ nàng để chôn sao?

Tiêu Trạm thấy Tiêu Tử Y cũng không có trách cứ hân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng khôi phục vẻ tươi vui, ngẩng đầu lên nhưng lại nhăn đôi lông mày cố gắng nghĩ, “Nga, gọi là “xuất sư biểu” Thái Phó bắt ta nhất định phải làm được thơ, nếu không làm được thì hôm nay không cho ta trở về ngủ.”

“Ra. Xuất sư biểu?” Tiêu Tử Y không thể tin lặp lại lời nói. Không thể nào? Bất một cái tiểu hài tử bốn tuổi làm xuất sư biểu sao? Nàng nhớ rõ là khi lên đến trung học trong đầu văn chương cũng khá nhiều rồi mà còn làm bài này rất mất thời gian, nói chi đến Trạm nhi.

(A Tử: Xuất sư biểu: hiểu nôm na là cái tờ sớ dâng lên vua nói về việc xuất binh ra trận, vì còn liên quan đến chạp sau nên mình nói lun. Ai có giải thích chuẩn hơn cứ pm mình chỉnh lại)

Tiêu Trạm tức giận bất bình nói, “không phải Trạm Nhi không học tập, nhưng việc này Trạm Nhi làm thế nào cũng không làm được, ta không học nữa!”

Tiêu Tử Y thở dài, xem ra Tiêu Trạm bị làm cho hạ quyết tâm trốn học chạy tới đây. “Vậy làm sao bây giờ? Cùng đi gặp bà nội nói chuyện? Hay là cùng nói với phụ vương ngươi? Là ai đã sắp xếp phu tử dạy ngươi chứ?”

Tiêu Trạm mắt mở to đi lòng vòng, cười hì hì nói, “Cô cô, ta đoán rằng Thái tiên sinh tìm không thấy ta, nhất định sẽ tức giận, tám chín phần sẽ không đi tìm bà nội cáo trạng, mà là lại đây bắt ta trở về.”

Tiêu Tử Y nhăn lông mày, thân thể hướng Tiêu Trạm tới gần vài bước nói: “Nói như vậy, Trạm Nhi hy vọng cô cô làm cho ngươi ... sao?”

Tiêu Trạm lúng túng ngồi trên bàn sách chà chà, tới gần Tiêu Tử Y, làm nũng lấy tay phe phẩy góc áo của nàng năn nỉ: “Cô cô lợi hại như vậy, nhất định có thể giúp Trạm Nhi thuyết phục Thái tiên sinh.”

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm khẩn cầu mình, như đang nói là không được cự tuyệt lời của hân, nàng không đành lòng nhìn khuôn mặt tiểu tử đáng yêu này xuất hiện biểu tình uể oải. Nàng thân thủ nhéo nhéo khuôn mặt của hân oán hận “Ngươi a! Thật sự là không có biện pháp.”

Tiêu Trạm giơ hai tay lên hoan hô một tiếng: “Cô cô tốt nhất!”

*****Hoàng gia nhà trẻ tiểu kịch trường*****

Ở cổ đại không có thuốc trừ sâu, rau quả hoặc hoa quả có sâu là thật bình thường. Thế nhưng tại thời điểm Tiêu Tử Y ..., sẽ không xuất hiện tình huống này. Nhưng là Tiêu Trạm cũng rất thích cầm cả quả táo cắn, cái này có vẻ nguy hiểm a.

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạh ăn quả táo ngon lành, lo lắng nói: “Lưu ý đừng ăn vào trong, quả táo có sâu đấy!”

Tiêu Trạh ngừng lại, chớp chớp mắt to nói: “Tại sao ta phải lưu ý chứ? Đúng ra là nó phải lưu ý ta chứ!”

“.....”

42. Chương 42: Thái Phu Tử

“Công chúa, Thái Thị Lang xin bái kiến” Nhược Trúc gõ cửa thư phòng, nhẹ giọng nói.

Bên trong thư phòng, có Tiêu Tử Y, Tiêu Trạh cùng Nam Cung Tiêu. Tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu tới là đưa đề cho nàng, Tiêu Tử Y vừa nhìn thấy cũng đơn giản, liền kêu hân ở đây đợi nàng trong chốc lát, nàng tính toán cho kết quả thật tốt để hân mang về. Ngay lúc này nàng đang tự hỏi làm thế nào đem kí tự số Ả Rập viết thành cổ văn đây.

Nam Cung Tiêu tỏ vẻ khinh thường ở bên cạnh liếc nhìn nàng, thật ra phần lớn thời gian hân đều liếc nhìn Tiêu Tử Y, nhìn nàng không ngừng viết lại viết trên giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của hân càng tỏ vẻ khinh thường hơn.

Quả nhiên chỉ là dọa người mà thôi. Nữ nhân này làm sao có thể giải đề bài này a? Tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu một chút cũng không nghĩ tới, Tiêu Tử Y nếu đã ra được đề tự nhiên cũng sẽ dễ dàng giải được đề.

Chính là nếu nàng dùng phương trình để giải đề này trong hai bước, điều này không khéo dọa người chết khiếp. Cho nên nàng vắt óc suy nghĩ làm sao đem lời giải để mọi người hiểu được.

Đúng lúc này, Nhược Trúc lại đây nói Thái Thị Lang xin bái kiến.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, sững sốt một lát. Không phải nói là Thái Thái Phó sao? Tại sao lại là Thái Thị Lang? Nàng tự nhiên đem ánh mắt chuyển tới bên người Tiêu Trạh, nhìn thấy hân nghe xong lập tức khẩn trương ngồi ngay ngắn lại.

“Mời hân vào đi” Tiêu Tử Y thản nhiên nói.

“Việc này....., công chúa. Có cần dùng bức rèm che không?” Nhược Trúc không lập tức lui ra, thoáng do dự hỏi.

Bức rèm che? Dùng nó để làm gì? Tiêu Tử Y không hiểu vì sao Nhược Trúc lại hỏi câu này, không suy nghĩ nhiều liền cự tuyệt nói: “Không cần, mau mời hân vào đi.” Chỉ là gặp một lão nhân, cần gì phải dùng rèm che a?

Sau khi Thái tiên sinh đứng hơn là Thái Thị Lang đi vào, Tiêu Tử Y lập tức trợn mắt há mồm. Bởi vì người này căn bản không giống như trong tưởng tượng của nàng, một lão nhân râu dài già nua, ngược lại chỉ là một chàng thư sinh.

Hân đại khái cũng hơn hai mươi tuổi, mặc một thân trường bào màu xanh đậm. Diện mạo thanh tú, dáng người thon dài, nhưng lại không giống với một thư sinh bình thường. Hân thẳng lưng vững vàng, ngạo nghễ đứng ở trước mặt nàng, hai mắt thông dong cùng chớp động ánh lên trong mắt trí tuệ, làm cho người ta cảm thấy hân yếu đuối chỉ là vẻ bề ngoài, che dấu bên trong là một tâm tư khó nắm bắt.

Tiêu Tử Y rung động từ trong tưởng tượng lão nhân thành soái ca khôi phục lại, đã bị màn tự giới thiệu của Thái soái ca kéo lại không nói được gì.

“Tại hạ Thái Khổng Minh, tự Công Cẩn, thường gọi là Trọng Đạt, bái kiến Trường Nhạc công chúa điện hạ.” Thái Khổng Minh cũng chỉ là chấp tay làm lễ, qua loa cho xong. Ánh mắt của hân cũng không có nhìn Tiêu Tử Y nửa phần, vừa tiến đến liền nhìn thẳng Tiêu Trạh.

Tiêu Tử Y thật vất vả mới lấy lại tinh thần, đem tên Thái Khổng Minh mặc niệm mấy lần trong lòng, mới hiểu được Thái Khổng Minh soái ca bắt Tiêu Trạh lưng “xuất sư biểu” không phải là cố ý làm khó hân.

Mà là tinh thần hân có bệnh.....

Là người mê tam quốc một cách cuồng nhiệt.....

“Sư.....Sư phó, người đã đến a.” Tiêu Trạh sợ hãi nói.

“Điện hạ, giới bơi yển lấy nặng bắt đầu cuộc sống hàng ngày, dốc lòng thần lấy quảng thánh tự, chương tặg thường lấy tiết kiệm di động phí, lại đồ chơi quý giá lấy cho chặt còn, thân vạn mắg lấy danh thứ chính, chuyên cần dạy học lấy tư thông trị” Thái Khổng Minh nhú hai mắt lại, trước tiên không trách cứ việc Tiêu Trạh trốn học, ngay cả lấy hơi cũng không cần dừng lại, nói liên hồi giống như thuyết giảng một nhóm lớn văn sĩ.

(A Tử: đoạn trên y như cổ văn í, mà cổ văn thì ta mù tịt, đọc chỉ hiểu nó đang bảo là rằng dạy người làm thế này thế kia... hịc)

Tiêu Trạh cam như hén.

Một bên Nam Cung Tiêu lần đầu tiên tỏ ra đồng tình với hấn. Bình thường, nếu sang năm hấn đến tuổi vào Quốc Tử Giám học, trên lớp mà có lão sư như vậy....., hấn làm thế nào cũng muốn dùng mọi biện pháp để trốn học.

Tiêu Tử Y nhin không được thở dài. Cái này ngay cả người lớn như ta nghe còn không hiểu, huống chi là một đứa bé chưa được bốn tuổi là Tiêu Trạh.

Thái Khổng Minh nghe thấy tiếng thở dài của Tiêu Tử Y, lần đầu tiên đưa ánh mắt từ trên người Tiêu Trạh chuyển sang nhìn Tiêu Tử Y. Hấn cũng không có đem cô công chúa mười bốn tuổi này để vào mắt, dù sao theo hấn thấy, Trường Nhạc công chúa trước tiên cũng chỉ là nữ lưu, lại còn bị lưu lạc bên ngoài.

Cho nên hấn ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói “Công chúa có ý kiến gì sao?”

Tiêu Tử Y cười ngọt ngào, nói “Thái tiên sinh, trước khi muốn giáo huấn Trạh Nhi, trước tiên có phải nên kiểm tra bài tập mà người giao cho Trạh Nhi không?”

“Bài tập?” Thái Khổng Minh khẽ nhú mày.

“Đúng vậy, bài tập người đã giao” Tiêu Tử Y quay đầu nhìn về Tiêu Trạh cười cổ vũ.

Tiêu Trạh hít sâu một hơi, thẳng lưng dong dạc nói “Tiên đế gây dựng sự nghiệp ...”

Trong thư phòng, âm thanh thanh thúy của Tiêu Trạh vang vọng, trên mặt Thái Khổng Minh càng ngày càng không che dấu được sự ngạc nhiên.

Tại thời điểm buổi sáng, Tiêu Trạh ngay cả một câu cũng không đọc được, đó khẳng định không phải là lời nói xạo. Vì sao trong một thời gian ngắn có một canh giờ, dĩ nhiên có thể có thể đọc lưu loát một đoạn văn.

Về mặt Tiêu Tử Y thoải mái, trong tay vuốt vuốt cái bút do chính mình làm ra, thật vui vẻ thưởng thức biểu tình thú vị trên mặt Thái tam quốc. Chẳng qua nàng dùng nửa canh giờ dùng phương thức vẽ tranh, cùng Tiêu Trạh giảng giải một chút tam quốc cuối cùng là những gì, sau đó kể một câu chuyện xưa đơn giản lại giống như giải thích một chút về triết lý kinh điển của tam quốc trong câu chuyện xưa. Tiêu Trạh nghe nàng giảng đồng thoại nhiều thành quen, rất nhanh liền hiểu về chuyện tam quốc.

Nói cho cùng, Thái tam quốc căn bản không có đem ý tứ b ên trong lẫn bên ngoài của xuất sư biểu dạy cho Tiêu Trạh, ngay từ đầu khiến cho hấn không thể nhớ được. Cho dù Tiêu Trạh đủ thông minh, cũng không có biện pháp

Về sau để Tiêu Trạh tự lý giải những ý tứ cơ bản, Tiêu Tử Y đem giảng giải những vấn đề nan giải, khó khăn cho Tiêu Trạh nhận thức được, học cấp tốc làm cho hấn trước tiên lưng được hai đoạn đầu.

Nàng hồi tưởng trong chốc lát, Tiêu Trạh đã lưng xong hai đoạn đầu tiên, sợ hãi mở lớn hai mắt nói “Sư phó, Trạh Nhi mới chỉ lưng được hai đoạn trước, còn lại chưa có nhớ kĩ.”

“Còn lại ta nhớ kĩ” Nam Cung Tiêu hừ lạnh một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên đứng ở mặt trên, bí hiểm để hai tay sau lưng, hướng ngoài cửa sổ, lưng tiếp đoạn của Tiêu Trạh đang đọc.

Nghe Nam Cung Tiêu ngâm nga một chữ cũng không có do dự, Tiêu Tử Y cũng nhin không được nữa cùng Thái Khổng Minh như nhau, trừng lớn hai mắt giật mình thấy tiểu thiên tài xuất hiện.

Phải biết rằng, vừa rồi tại thời điểm nàng phụ đạo cho Tiêu Trạh, Nam Cung Tiêu chỉ là đứng một bên dự thính mà thôi, huống hồ nàng mới chỉ phụ đạo hai đoạn đầu, tiếp theo cơ bản chưa có nhắc tới. Xuất sư biểu nổi danh từ ngữ tới nghĩa, chẳng lẽ Nam Cung Tiêu thật sự tư chất thông minh trời phú? Chỉ nghe nàng giảng giải vài lần liền đem các phần còn lại đều nói ra được.

Tiêu Tử Y vẫn không thể tin, chú ý nhìn Nam Cung Tiêu, sau vài lần nhìn kỹ, nàng không nói gì bữu môi.

Bởi vì nhìn theo góc độ này của nàng, rõ ràng thấy trên hai ngón tay trước người Nam Cung Tiêu tràn ngập những chữ nhỏ.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là “xuất sư biểu” của Chư Cát Khổng Minh

43. Chương 43

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

“Công chúa, Thái Thị Lang xin bái kiến” Nhược Trúc gõ cửa thư phòng, nhẹ giọng nói.

Bên trong thư phòng, có Tiêu Tử Y, Tiêu Trạh cùng Nam Cung Tiêu. Tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu tới là đưa đề cho nàng, Tiêu Tử Y vừa nhìn thấy cũng đơn giản, liền kêu hấn ở đây đợi nàng trong chốc lát, nàng tính toán cho kết quả thật tốt để hấn mang về. Ngay lúc này nàng đang tự hỏi làm thế nào đem ký tự số Ả Rập viết thành cổ văn đây.

Nam Cung Tiêu tỏ vẻ khinh thường ở bên cạnh liếc nhìn nàng, thật ra phần lớn thời gian hấn đều liếc nhìn Tiêu Tử Y, nhìn nàng không ngừng viết lại viết trên giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn càng tỏ vẻ khinh thường hơn.

Quả nhiên chỉ là dọa người mà thôi. Nữ nhân này làm sao có thể giải đề bài này a? Tiểu bằng hữu Nam Cung Tiêu một chút cũng không nghĩ tới, Tiêu Tử Y nếu đã ra được đề tự nhiên cũng sẽ dễ dàng giải được đề.

Chính là nếu nàng dùng phương trình để giải đề này trong hai bước, điều này không khéo dọa người chết khiếp. Cho nên nàng vất óc suy nghĩ làm sao đem lời giải để mọi người hiểu được.

Đúng lúc này, Nhược Trúc lại đây nói Thái Thị Lang xin bái kiến.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, sững sốt một lát. Không phải nói là Thái Thái Phó sao? Tại sao lại là Thái Thị Lang? Nàng tự nhiên đem ánh mắt chuyển tới bên người Tiêu Trạh, nhìn thấy hấn nghe xong lập tức khẩn trương ngồi ngay ngắn lại.

“Mời hấn vào đi” Tiêu Tử Y thản nhiên nói.

“Việc này....., công chúa. Có cần dùng bức rèm che không?” Nhược Trúc không lập tức lui ra, thoáng do dự hỏi.

Bức rèm che? Dùng nó để làm gì? Tiêu Tử Y không hiểu vì sao Nhược Trúc lại hỏi câu này, không suy nghĩ nhiều liền cự tuyệt nói: “Không cần, mau mời hấn vào đi.” Chỉ là gặp một lão nhân, cần gì phải dùng rèm che a?

Sau khi Thái tiên sinh đứng hơn là Thái Thị Lang đi vào, Tiêu Tử Y lập tức trợn mắt há mồm. Bởi vì người này căn bản không giống như trong tưởng tượng của nàng, một lão nhân râu dài già nua, ngược lại chỉ là một chàng thư sinh.

Hắn đại khái cũng hơn hai mươi tuổi, mặc một thân trường bào màu xanh đậm. Diện mạo thanh tú, dáng người thon dài, nhưng lại không giống với một thư sinh bình thường. Hắn thẳng lưng vững vàng, ngạo nghễ đứng ở trước mặt nàng, hai mắt thông dong cùng chớp động ánh lên trong mắt trí tuệ, làm cho người ta cảm thấy hấn yếu đuối chỉ là vẻ bề ngoài, che dấu bên trong là một tâm tư khó nắm bắt.

Tiêu Tử Y rung động từ trong tưởng tượng lão nhân thành soái ca khôi phục lại, đã bị màn tự giới thiệu của Thái soái ca kéo lại không nói được gì.

“Tại hạ Thái Khổng Minh, tự Công瑾, thường gọi là Trọng Đạt, bá kiến Trường Nhạc công chúa điện hạ.” Thái Khổng Minh cũng chỉ là chấp tay làm lễ, qua loa cho xong. Ánh mắt của hắn cũng không có nhìn Tiêu Tử Y nửa phần, vừa tiến đến liền nhìn thẳng Tiêu Trạ.

Tiêu Tử Y thật vất vả mới lấy lại tinh thần, đem tên Thái Khổng Minh mặc niệm mấy lần trong lòng, mới hiểu được Thái Khổng Minh soái ca bắt Tiêu Trạ lưng “xuất sư biểu” không phải là cố ý làm khó hắn.

Mà là tinh thần hắn có bệnh.....

Là người mê tam quốc một cách cuồng nhiệt.....

“Sư.....Sư phó, người đã đến a.” Tiêu Trạ sợ hãi nói.

“Điện hạ, giới bơi yển lấy nặng bắt đầu cuộc sống hàng ngày, dốc lòng thần lấy quảng thánh tự, chương tằng thường lấy tiết kiệm di động phí, lại đồ chơi quý giá lấy cho chặt còn, thân vận mấy lấy danh thứ chính, chuyên cần dạy học lấy tư thông trị” Thái Khổng Minh nhíu hai mắt lại, trước tiên không trách cứ việc Tiêu Trạ trốn học, ngay cả lấy hơi cũng không cần dừng lại, nói liên hồi giống như thuyết giảng một nhóm lớn văn sĩ.

(A Tử: đoạn trên y như cổ văn í, mà cổ văn thì ta mù tịt, đọc chỉ hiểu nó đang bảo là rằng dạy người làm thế này thế kia... hực)

Tiêu Trạ cảm như hén.

Một bên Nam Cung Tiêu lần đầu tiên tỏ ra đồng tình với hắn. Bình thường, nếu sang năm hắn đến tuổi vào Quốc Tử Giám học, trên lớp mà có lão sư như vậy....., hắn làm thế nào cũng muốn dùng mọi biện pháp để trốn học.

Tiêu Tử Y nhin không được thở dài. Cái này ngay cả người lớn như ta nghe còn không hiểu, huống chi là một đứa bé chưa được bốn tuổi là Tiêu Trạ.

Thái Khổng Minh nghe thấy tiếng thở dài của Tiêu Tử Y, lần đầu tiên đưa ánh mắt từ trên người Tiêu Trạ chuyển sang nhìn Tiêu Tử Y. Hắn cũng không có đem cô công chúa mười bốn tuổi này để vào mắt, dù sao theo hắn thấy, Trường Nhạc công chúa trước tiên cũng chỉ là nữ lưu, lại còn bị lưu lạc bên ngoài.

Cho nên hắn ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói “Công chúa có ý kiến gì sao?”

Tiêu Tử Y cười ngọt ngào, nói “Thái tiên sinh, trước khi muốn giáo huấn Trạ Nhi, trước tiên có phải nên kiểm tra bài tập mà người giao cho Trạ Nhi không?”

“Bài tập?” Thái Khổng Minh khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy, bài tập người đã giao” Tiêu Tử Y quay đầu nhìn về Tiêu Trạ cười cổ vũ.

Tiêu Trạ hít sâu một hơi, thẳng lưng dong dạc nói “Tiên đế gây dựng sự nghiệp ...”

Trong thư phòng, âm thanh thanh thúy của Tiêu Trạ vang vọng, trên mặt Thái Khổng Minh càng ngày càng không che dấu được sự ngạc nhiên.

Tại thời điểm buổi sáng, Tiêu Trạ ngay cả một câu cũng không đọc được, đó khẳng định không phải là lời nói xạo. Vì sao trong một thời gian ngắn có một canh giờ, dĩ nhiên có thể có thể đọc lưu loát một đoạn văn.

Về mặt Tiêu Tử Y thoải mái, trong tay vuốt vuốt cái bút do chính mình làm ra, thật vui vẻ thưởng thức biểu tình thú vị trên mặt Thái tam quốc. Chẳng qua nàng dùng nửa canh giờ dùng phương thức vẽ tranh, cùng Tiêu Trạ giảng giải một chút tam quốc cuối cùng là những gì, sau đó kể một câu chuyện xưa đơn giản lại giống như giải thích một chút về triết lý kinh điển của tam quốc trong câu chuyện xưa. Tiêu Trạ nghe nàng giảng đồng thoại nhiều thành quen, rất nhanh liền hiểu về chuyện tam quốc.

Nói cho cùng, Thái tam quốc căn bản không có đem ý tứ bên trong lẫn bên ngoài của xuất sư biểu dạy cho Tiêu Trạ, ngay từ đầu khiến cho hắn không thể nhớ được. Cho dù Tiêu Trạ đủ thông minh, cũng không có biện pháp

Về sau để Tiêu Trạ tự lý giải những ý tứ cơ bản, Tiêu Tử Y đem giảng giải những vấn đề nan giải, khó khăn cho Tiêu Trạ nhận thức được, học cấp tốc làm cho hắn trước tiên lưng được hai đoạn đầu.

Nàng hồi tưởng trong chốc lát, Tiêu Trạh đã lưng xong hai đoạn đầu tiên, sợ hãi mở lớn hai mắt nói “Sự phỏ, Trạh Nhi mới chỉ lưng được hai đoạn trước, còn lại chưa có nhớ kĩ.”

“Còn lại ta nhớ kĩ” Nam Cung Tiêu hừ lạnh một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên đứng ở mặt trên, bí hiểm để hai tay sau lưng, hướng ngoài cửa sổ, lưng tiếp đoạn của Tiêu Trạh đang đọc.

Nghe Nam Cung Tiêu ngâm nga một chữ cũng không có do dự, Tiêu Tử Y cũng nhin không được nữa cùng Thái Khổng Minh như nhau, trờng lớn hai mặt giắt mình thấy tiểu thiên tài xuất hiện.

Phải biết rằng, vừa rồi tại thời điểm nàng phụ đạo cho Tiêu Trạh, Nam Cung Tiêu chỉ là đứng một bên dự thỉnh mà thôi, hướng hồ nàng mới chỉ phụ đạo hai đoạn đầu, tiếp theo cơ bản chưa có nhắc tới. Xuất sư biểu nổi danh từ ngữ tối nghĩa, chẳng lẽ Nam Cung Tiêu thật sự tư chất thông minh trời phú? Chỉ nghe nàng giảng giải vài lần liền đem các phần còn lại đều nói ra được.

Tiêu Tử Y vẫn không thể tin, chú ý nhìn Nam Cung Tiêu, sau vài lần nhìn kỹ, nàng không nói gì bữ môi.

Bởi vì nhìn theo góc độ này của nàng, rõ ràng thấy trên hai ngón tay trước người Nam Cung Tiêu tràn ngập những chữ nhỏ.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là “xuất sư biểu” của Chư Cát Khổng Minh

44. Chương 44: Trăng Sáng Trên Cao

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tại tiêu phòng điện của Vị Ương Cung

“Hoàng hậu nương nương, lúc chiều, Thái Thị Lang đi gặp hoàng thượng.” Huyền Hà bước nhanh đi vào nội điện, đối với hoàng hậu đang thêu hoa nhẹ nói.

“Nga? Hẳn có nói gì không? Trạh Nhi hôm nay cư nhiên dám trốn học, hơn nữa còn là chạy trốn tới chỗ của Tiêu Tử Y. Huyền Hà, Thái Thị Lang hướng Hoàng thượng cáo trạng như thế nào? Nói cho ta nghe một chút?” Hoàng hậu trên mặt hiện ra vẻ đắc ý tươi cười, trên tay vẫn là không nhanh không chậm thêu Phụng Hoàng. Đó là một cơ hội tốt, nếu hoàng đế giận dữ, nàng lập tức là có thể ngăn cách Tiêu Trạh cùng Tiêu Tử Y quan hệ.

Nàng ghen tị nữ nhân này. Mới tiến cung vài ngày? Liền lập tức đem Trạh Nhi bên người nàng cướp đi? Nàng quyết không tha thứ! Hướng chi nàng vẫn là cốt nhục của người đàn bà kia.

Huyền Hà một chút chần chờ, cúi đầu đem theo những tin tức từ thái giám bên người hoàng đế kể đầu đuôi rõ ràng cho hoàng hậu.

Biểu tình trên mặt Hoàng hậu theo lời kể của Huyền Hà dần dần trở nên ngưng trọng, động tác trong tay cũng không tự giác ngừng lại.

Huyền Hà thật cẩn thận báo cáo xong, cúi mặt xuống đợi hoàng hậu hỏi.

“Huyền Hà, người nói xem Tiêu Tử Y hướng Thái Khổng Minh nói chuyện như vậy, muốn truyền đạt cho hoàng thượng tin tức gì?” Hoàng hậu tinh tế thưởng thức lời Tiêu Tử Y giảng cho Thái Khổng Minh, sau lại từ Thái Khổng Minh thuật lại cho hoàng đế chính là chuyện đào tạo mầm non tương lai.

Huyền Hà cung kính nói: “Nô tỳ cảm thấy, Trường Nhạc công chúa là che chở tiểu hoàng tử, không có ý khác.”

Hoàng hậu đem ngón chân đặt ở giữa ngón tay vuốt phẳng, nheo mắt lại nhìn trên bàn khói lư hương lượn lờ dâng lên, chậm rãi hỏi: “Hoàng thượng hẳn có phản ứng gì?”

“Theo Thẩm Bảo nói, hoàng thượng nghe xong trầm mặc không nói, suy tư thật lâu. Cuối cùng vẫn chưa bình luận, chỉ nói đã biết.” Huyền Hà hồi đáp. Thẩm Bảo chính là thái giám đi theo bên người hoàng đế.

Hoàng hậu nhắm lại hai mắt, hít sâu một hơi, như là kiểm chế mọi thứ bình thường.

Huyền Hà thấy hoàng hậu cũng không nói lời nào, liền phỏng đoán nói: “Nương nương, Trường Nhạc công chúa nói lời này, nô tỳ cho rằng cũng không có ý tứ đặc biệt gì, chẳng qua là có điều dị nghị đối với phương pháp dạy dỗ tiểu diện hạ của Thái Thị Lang mà thôi.” Huyền Hà là người ở cùng Tiêu Trạ trong thời gian dài nhất, tự nhiên biết Thái Khổng Minh sắp xếp cho hấn mấy phần bài tập đối với tiểu Tiêu trạ bốn tuổi đều là không thể hoàn thành, dưới đáy lòng nàng đã sớm có điều oán hận. Chính là nàng chỉ là tỳ nữ nhỏ, không có tiếng nói, nói cái gì cũng không thể. Hôm nay nghe được Thẩm Bảo thuật lại những lời này, đột nhiên cảm giác được thực thoải mái, thật muốn ngay tại đây nhìn xem biểu tình trên mặt Thái Khổng Minh. Nhất định thực phần khích.

“Không chỉ như vậy a. . . .” Hoàng hậu chậm rãi mở to mắt, ngữ khí đột nhiên trở nên thập phần lãnh khốc.” Ý tứ của Tiêu Tử Y chính là, Trạ Nhi cũng không phải bậc đế vương có tài, lời nói rõ ràng như vậy người đều nghe không hiểu sao?”

Huyền Hà cả kinh lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu xuống sàn nhà lạnh lẽo, tâm cũng trở nên lạnh băng vô cùng. Cưng nhiên trong đó ẩn chứa ý tứ này sao? Nàng như thế nào một chút cũng không có nghĩ tới?

Hoàng hậu đem ngân châm cắm trên vải thêu, đứng dậy gạt gạt từng chi trong lư hương, ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Ngàn tinh tú trên bầu trời đêm, cũng chỉ có một vầng trăng. Hậu cùng hàng ngàn phi tần, cũng chỉ có một hoàng hậu. Giống nhau, cũng chỉ có một thái tử.” Phía sau nàng cũng không nói gì thêm, nhưng rõ ràng là đang lo lắng vị trí Tiêu Cảnh Dương khó giữ được.

Huyền Hà ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng tao nhã của hoàng hậu, cả gan nói: “Nương nương, vị trí diện hạ vẫn là rất vững chắc, ngài không cần quá mức lo lắng.” Tiêu Cảnh Dương mười ba tuổi thời điểm đã bị lập làm thái tử, thái tử ngồi ở vị trí này đã được tám năm có thừa, rất được quần thần trong ngoài triều đình thừa nhận, dù thế nào cũng cảm thấy việc hoàng hậu lo lắng là dư thừa.

“Hừ, vững chắc?” Khóe miệng Hoàng hậu hiện ra tiếng cười khinh miệt, nhưng là sau đó lại cẩn thận biến mất ở bên môi, cũng không có nói ra, nhanh chóng dời đi câu chuyện nói : “Con cháu của hấn cũng chỉ có một mình Tiêu Trạ, hơn nữa từ sau khi Thái Tử Phi mất, Cảnh Dương hấn vẫn một thân một mình, mặc kệ ai khuyên đều không có chấp nhận. Aiz.”

Huyền Hà cũng không dám nhiều lời, nếu như là bởi vì sự kiện này, vậy bài học và bài tập của Tiêu Trạ cũng có tác dụng không nhỏ. Dù sao người thừa kế ngai vàng cũng phải có quan hệ với thái tử, đó cũng là một phần nhân tố. Chẳng trách là hoàng hậu để tâm như thế.

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn nửa vầng trăng ẩn sau tầng mây ngoài cửa sổ, sau một hồi lâu thở dài: “Quên đi, người đứng lên đi. Ngày mai vẫn là đưa Trạ Nhi đi chỗ Thái Khổng Minh học bài. Chúng ta yên lặng xem xét đi.”

“Dạ”

Hoàng hậu chờ Huyền Hà im lặng lui ra sau, từ trên giá sách lấy xuống bức tranh giấy liếc nhìn. Ở ánh trăng nhàn nhạt, mấy tờ giấy này rõ ràng chính là bức tranh Tiêu Tử Y đưa cho Tiêu Trạ chính là mấy con nòng nọc nhỏ đi tìm mẹ.

“Trạ Nhi, hôm nay sớm như vậy đã tới rồi?” Tiêu Tử Y sau khi ngủ trưa, theo thường lệ đẩy ra cửa thư phòng chuẩn bị trải qua thời gian buổi chiều, nhưng là liếc mắt liền thấy Tiêu Trạ tiểu bằng hữu đứng ở ghế trên, tay nhỏ bé đặt tại trên bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

“Dạ, hôm nay Thái tiên sinh để lại một chút bài văn, Trạ Nhi lập tức liền lưng xong rồi.” Tiêu Trạ cũng không quay đầu lại, đơn giản báo cáo.

“Nga, đúng rồi, vì sao người ngay từ đầu gọi hấn Thái Thái Phó a? Kết quả chỉ là Thái Thị Lang?” Tiêu Tử Y vừa đi vừa ngáp hỏi.

“Nga, Thái tiên sinh nói hấn về sau nhất định sẽ làm Thái Phó, cho nên để cho ta gọi hấn Thái Phó.” Tiêu Trạ tùy ý đáp.

Tiêu Tử Y đảo cặp mắt trắng dã, người này quả nhiên có tật xấu, sớm biết vậy ngày hôm qua hung hăng kích thích hắn một chút. "Người đang xem cái gì? Nhập tâm như vậy?" Tiêu Tử Y vừa hỏi xong, liền muốn đứng lên qua chỗ Tiêu Trạh xem rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Bởi vì chỗ hắn đứng chính là vị trí cửa sổ mở ra, vừa vặn là chỗ ngày hôm qua Nam Cung Tiêu tiểu bằng hữu gian trá sao chép "tiền xuất sư biểu" lên đó. Mà ngày hôm qua Nam Cung tiêu bằng hữu đi sớm hơn so với Tiêu Trạh, không kịp xóa bỏ chứng cứ.

. hoàng gia nhà trẻ tiểu kịch trường

Thời điểm Lý Vân Tuyền vừa bị đưa Kiến Chương Cung, khóc đến như là mưa nước mắt.

Hoàng thái hậu hiền lành dụ dỗ nàng nói: "Bé ngoan, đừng khóc. Cô gái nhỏ a, nếu vừa khóc, mặt sẽ biến dạng."

Lý Vân Tuyền nức nở nói: "Như thế nào. lại biến dạng?"

"Này vừa khóc, mặt sẽ mặt nhăn lại cùng một chỗ a!" Hoàng thái hậu kiên nhẫn nói.

Lý Vân Tuyền quả nhiên ngừng khóc, ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn xem hoàng thái hậu, sau một hồi lâu nghiêm túc hỏi: "Hoàng thái hậu nãi nãi, vậy ngày từ nhỏ đến lớn đã khóc bao nhiêu lần rồi?"

"."

45. Chương 45: Mê Xé Giấy

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

"Cái kia, Trạh Nhi." Tiêu Tử Y cuống quýt định giải thích, ngày hôm qua nàng đắm chìm ở việc thắng lợi đem Thái Thị Lang nói đến á khẩu không trả lời được, về sau lại cũng đã quên cùng Tiêu Trạh nói rõ chuyện này.

Tiêu Trạh xoay đầu lại, nháy đôi mắt to hắc bạch phân minh cười nói: "Cô cô, hôm nay người ngủ trưa thật lâu nga!"

"Ách?" Tiêu Tử Y nhú mày, nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn. Hắn không phải hắn là hỏi nàng về chuyện Nam Cung Tiêu lừa dối sao?

Tiêu Trạh hướng cửa thư phòng nhìn xung quanh, thất vọng nói: "Bác, cái kia Lý Vân Tuyền không đến xem sách với cô cô sao?"

Tiêu Tử Y nhìn nhìn giấy trên cửa sổ dùng than củi viết "tiền xuất sư biểu", dưới ánh mặt trời rất rõ ràng. Tiêu Trạh không có khả năng nhìn không thấy.

Xem ra tiểu Trạh Nhi của nàng tính ngậm miệng không nói về chuyện này.

Đứa nhỏ thật tốt a! Tiêu Tử Y cảm động sờ sờ đầu Tiêu Trạh, đứa nhỏ này về sau, nhất định sẽ là hoàng đế rất tốt.

"Cô cô!" Tiêu Trạh nắm ống tay áo Tiêu Tử Y, bắt mắt nói: "Bác người vẫn chưa trả lời vấn đề của Trạh Nhi đâu!"

"A? Nga, Lý Vân Tuyền nàng." Tiêu Tử Y ngượng ngùng dùng ngón tay chà xát gò má. Đêm qua nàng cố ý đi xem cái tiểu la ly kia, kết quả người ta ngay cả cửa cũng chưa cho nàng mở. Kết quả là không có biện pháp, nàng đem Như Lan phái đi chiếu cố nàng.

Việc này làm thế nào được! khuôn mặt này lớn lên tuy rằng rất đáng yêu, nhưng là tính cách một chút cũng không đáng yêu, nàng tính chỉ cần cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của nàng là được rồi. Nàng vốn không có nghĩa vụ đi lấy lòng người ta, huống chi nàng đã đi lấy lòng rồi, kết quả là không cho nàng vào cửa. Chờ thêm một thời gian, nàng tìm lý do trả nàng về nhà tốt lắm.

Tiêu Trạh cùng Tiêu Tử Y chung sống lâu như vậy, vừa thấy Tiêu Tử Y ánh mắt mơ hồ không biết, chỉ biết tiểu cô cô nhất định là giống như trước đây nghĩ là trả lời qua loa lấy lệ với hần. Bởi vì nàng luôn ở thời điểm kết thúc việc giảng giải chuyện xưa bị hần hỏi khó thời điểm thường dùng chiêu này. Tiêu Trạh không chịu bỏ qua reo lên: “Cô cô!”

Tiêu Tử Y chép miệng, vừa vận nhìn đến Nhược Trúc cầm một chồng tư liệu tiến vào, như là nhìn đến cứu tinh giống nhau nhẹ nhàng thở ra: “Nhược Trúc, tiểu Vân tuyển thế nào?”

Nhược Trúc cười hồi đáp: “Nô tỳ mới vừa đi xem qua, nàng vừa mới tỉnh ngủ trưa, đang cùng Như Lan ra chơi trên cầu.”

Tiêu Tử Y hài lòng gật gật đầu, Như Lan cũng là đứa nhỏ, hai cô bé ở cùng nhau hần là chơi rất vui.

Tiêu Trạh thất vọng bó gối ngồi ở ghế trên, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Xem ra tám phần là đang phiền não tìm lấy có gì đi cùng người ta cùng nhau chơi đùa.

Tiêu Tử Y bĩu môi cười, tiểu bất điểm a, đoán chừng là trong cung cho tới bây giờ chưa thấy qua tiểu nữ nhi, tràn đầy lòng hiếu kỳ rất nhiều thứ.

“Công chúa, đây là tài liệu.” Nhược Trúc cầm trong tay một chồng xấp tài liệu đặt ở trên bàn sách, sau đó phân loại thật tốt bày ra trước mặt Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y tùy tay lấy xem từng cái một, cảm thấy đau đầu vô cùng. Nàng vốn định bảo Nhược Trúc làm những tài liệu này kỳ thật cũng không phải là vì chọn người để gả đi. Chủ yếu là muốn muốn tìm hiểu rõ ràng tình hình trong triều. Bất quá nàng xem càng nhiều lại càng khác nào như chưa xem, loại tư liệu không có ích này, đoán trước là sau khi nàng ngủ một giấc liền toàn bộ quên hết.” Nhược Trúc, những cái đó người cứ xem đi, chờ ta đến lúc ta cần liền hỏi người.”

“Được ạ.” Nhược Trúc không chần chờ chút nào gật gật đầu. Những tài liệu này đều là nàng chuẩn bị, tự nhiên sẽ đưa đến trước mặt công chúa được, trước đó nàng cũng đã xem qua một lần. Hơn nữa công chúa quyết định quả nhiên không khác so với nàng sở liệu, có ba ngày hào hứng cũng không tệ rồi.

Tiêu Tử Y hài lòng cười cười, Nhược Trúc này thật đúng một người làm việc hiệu quả, nàng tổn cũng không ít sức lực a. Cũng không quay đầu lại, Tiêu Tử Y phát hiện Tiêu Trạh vẫn đang chu cái miệng, rầu rĩ không vui. Tiêu Tử Y không cần nghĩ cũng biết hần đang buồn bực cái gì.

“Trạh Nhi, người hôm nay đến đây sớm như vậy, không phải là nghĩ muốn gặp Vân Tuyển đi?” Tiêu Tử Y hứng thú hỏi.

“Cô cô, không phải nha!” Tiêu Trạh bò đến trên nệm thấp của Tiêu Tử Y, lôi tay nàng loạng choạng nói, “Đúng thật là Thái tiên sinh giao bài tập rất ít, Trạh Nhi lập tức làm xong.”

“Nga? Vậy người đi đem đĩa điểm tâm trên bàn cho Vân Tuyển đi, nàng ở tại gian phòng chính là lần trước người ở đấy.” Tiêu Tử Y điểm mũi của hần bắt đắc dĩ nói.

Tiêu Trạh hoan hô một tiếng, lập tức nhảy xuống ghế dựa, bưng cái đĩa điểm tâm trên bàn liền chạy ra cửa.

“Chạy chậm chút!” Tiểu tử không có lương tâm, Tiêu Tử Y trong lòng cười mắng, vẫn đang suy nghĩ tám phần Trạh Nhi đi cũng sẽ là không được việc mà quay về. Bất quá tiểu hài tử nha, nhiều lần làm cho hần gặp khó khăn cũng tốt.

“Công chúa, ngày mai là ngày mười ba tháng tám, dựa theo lệ thường hoàng thượng cùng hậu cung phi tử cũng phải đi Đông Nhạc miếu dâng hương. Công chúa hần là cũng sẽ cùng đi. Cho nên nô tì trước báo cho công chúa.” Nhược Trúc nhìn Tiêu Trạh chạy ra thư phòng, nhẹ giọng bẩm báo nói.

“Đông Nhạc miếu?” Tiêu Tử Y nghe không hiểu, “Đi vào trong đó làm cái gì?” Nàng cũng làm trạch nữ thành thói quen, không nghĩ tới lại còn có cơ hội xuất cung.

“Hàng năm ngày mười ba tháng tám, hoàng thượng đều đi Đông Nhạc miếu dâng hương, khẩn cầu một năm quốc thái dân an, vụ mùa bội thu. Trong cung phi tử cũng sẽ hướng Lễ bộ Thái Thường xin được xuất

cung, sau khi được phê chuẩn là có thể theo hoàng thượng cùng đi Đông Nhạc miếu dâng hương.” Nhược Trúc cười giải thích nói, đưa tay thay Tiêu Tử Y đảo mâm trà thơm.

Nghĩ tới, Đông Nhạc chính là chỉ Thái Sơn. Thái Sơn rộng lớn là giấc mộng của tất cả hoàng đế, bất quá hoàng đế cũng không thể nào sở hữu bờ cõi rộng lớn, tám phần ngay tại trong kinh thành xây xong một tòa đông nhạc miếu, hàng năm đi thăm viếng, tạm an ủi bản thân.

“Nga? Ngay cả phi tử đều muốn đi?” Tiêu Tử Y nhíu mày suy nghĩ một chút, cân nhắc xem có thể có bao nhiêu phần trăm cơ hội chạy chốn, bất quá trong nháy mắt liền suy xét kỹ ra trên cơ bản khả năng là rất ít.

“Đúng vậy, bởi vì Đông Nhạc miếu có thờ cúng Bích Hà Nguyên Quân cai quản về việc con cháu, cho nên hoàng hậu cùng các nương nương đều muốn dùng tất cả biện pháp cũng phải đi.” Nhược Trúc mỉm cười nói.

“Nga, trách không được.” Tiêu Tử Y hiểu biết gật gật đầu, “Bất quá vì sao ta cũng phải đi?” Nàng quản gì chuyện cầu con a?

“Công chúa, Đông Nhạc miếu còn có nguyệt lão để cầu nhân duyên...” Nhược Trúc thấp giọng nói. Tiểu công chúa không phải gần nhất luôn luôn muốn tìm một trạng phu tốt sao?

Tiêu Tử Y nghe được lông mi nhảy dựng lên. Nàng còn không có quên ngay từ khi mới xuyên qua đến nơi đây, đã bị người ám sát và suýt chết vì thuốc độc, bất quá luôn cảm thấy đi ra ngoài là một việc thật nguy hiểm, nàng nghĩ lại ở lại trong cung vắng vẻ ngược lại càng nguy hiểm. Cho nên không tình nguyện gật gật đầu.

“Phanh!” Ngay khi Nhược Trúc còn muốn nói chút gì đó, cửa thư phòng bị mở ra mạnh mẽ.

Nam Cung Tiêu tiểu bằng hữu “đạp đạp” chạy tiến vào, ngay cả chào hỏi cũng không lên tiếng, nhìn lướt qua phòng trong không có thấy thân ảnh tiểu Tiêu Trạ đâu, liền nhắm phía cửa sổ ngày hôm qua hấn viết lên. Nhảy lên ghé dựa, sau đó “Rầm ” một tiếng âm thanh xé giấy rõ ràng vang lên, một mảnh cửa sổ toàn bộ đều bị hấn xé xuống dưới.

Tiêu Tử Y một tay nâng gương mặt, híp mắt nhìn mảnh giấy bay đi bốn phía dưới ánh mặt trời, bắt đầu hoài nghi này Nam Cung tiêu bằng hữu có phải hay không có sở thích xé giấy a?

46. Chương 46: Với Tư Cách Là Ngự Tỷ

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Nam Cung Tiêu phát hiện đã hoàn toàn tiêu hủy chứng cứ “Phạm tội”, hài lòng vỗ vỗ tay, quay đầu như không có gì phân phó Nhược Trúc nói: “Nhược Trúc tỷ, nhớ đổi giấy dán cửa sổ đi.”

Nhược Trúc cúi đầu nhu thuận hồi đáp: “Dạ, giấy dán đã dùng được một năm rồi, đã sớm bị long ra từ lâu. Đa tạ Nam Cung tiêu công tử chỉ điểm.”

Nam Cung Tiêu cười hi hi tựa vào bệ cửa sổ, đem giấy đáp án trong lòng ném cho Tiêu Tử Y, lưu loát nói: “Tiêu Trạ hấn ở đâu?”

“Đi thăm Lý Vân Tuyền.” Tiêu Tử Y đem tờ giấy đáp án bị Nam Cung Tiêu vo thành một đồng ở trên bàn vuốt phẳng, dùng chặn giấy đặt lên.

“Lý Vân Tuyền? Là ai?” Nam Cung Tiêu sửng sốt một chút, lập tức hỏi ngược lại.

Tiêu Tử Y tay cầm lấy bút ngừng một chút, mới nhớ tới tiểu ác ma này căn bản chưa thấy qua Lý Vân Tuyền. Ngày hôm qua khi tiểu la lỵ kia đến, hấn cũng không gặp.

“Uy, rốt cuộc là ai?” Nam Cung Tiêu thấy thần sắc muốn nói lại thôi trên mặt Tiêu Tử Y, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra biểu tình thú vị “Không phải là nữ hài tử chứ?”

Tiêu Tử Y liếc hấn một cái, không biết tiểu tử này rốt cuộc là cái gì chuyển thế, mà tinh linh cổ quái đến trình độ này? “Làm sao ngươi biết?”

Nam Cung Tiêu lấy tay chống cằm, nhún vai nói: “Rất đơn giản! Soái ca người gặp người yêu giống bốn thiếu gia hẳn thấy cũng không thích, tiểu hài tử mới tới này lại một mình chạy tới xum xoe, xác định chắc chắn là một nữ oa.”

Tiêu Tử Y đột nhiên cảm giác được ánh mắt Nam Cung Tiêu có chút giống hồ ly, lộ ra một tia giảo hoạt.”Nga? Vậy tại sao đoán là tiểu hài tử?” Tiêu Tử Y nhìn tiểu bằng hữu Nam Cung nhảy xuống ghế dựa, chấp tay sau lưng hướng ngoài cửa thư phòng đi ra, hiển nhiên chính là muốn đi giúp vui.

“Cắt, cơ hồ tất cả mọi người biết công chúa người thích tiểu hài tử, hơn nữa có thể làm cho Tiêu Trạ đi lấy lòng làm sao có thể là đại nhân chứ?” Nam Cung Tiêu tiêu sái khoát tay “Đề trước hết đặt ở chỗ người, chờ ta lát nữa trở về lấy. Cũng không cần dẫn ta đi gặp bọn họ, ta chỉ cần tìm được cái phòng âm ỹ nhất là đến nơi.”

Tiêu Tử Y nhìn bóng người nho nhỏ của Nam Cung Tiêu ra khỏi thư phòng, cười khổ lắc đầu. Đứa nhỏ này, rốt cuộc là bắt chước ai mà khôn khéo như vậy? Quả thật, nếu như theo lời đại nhân mà nói..., đã biết Tiêu Trạ là thân phận Hoàng Tôn, làm sao có thể đến phiên Tiêu Trạ đi lấy lòng đối phương?

“Công chúa, Nam Cung tiểu công tử này cũng thật lợi hại.” Nhược Trúc luôn luôn không thích đánh giá người khác cũng không khỏi nói nhỏ.

“Đúng vậy, thật là làm cho người ta giật mình.” Tiêu Tử Y đem tầm mắt chuyển tới đáp đề giấy trước mặt, chữ viết mặt trên vẫn phóng khoáng như thế. Không biết là cái dạng ca ca gì, mới có thể có một đệ đệ khôn khéo như vậy?

Trong truyền thuyết, Đông Nhạc Đại Đế thống lĩnh dưới U Minh Địa phủ, có bảy mươi sáu cơ quan làm việc, xưng là bảy mươi sáu ti. Các ti đều có linh vị, tục xưng phán quan. Chúa tể cao nhất U Minh địa phủ là Thái Sơn thần Đông Nhạc Đại Đế. Tổ tiên Đông Nhạc Đại Đế ở tại Thái Sơn Đại miếu, Đông Nhạc miếu kinh thành chính là hành cung này.

Thái Sơn ở cổ đại được coi là nơi gần trời nhất, cùng một nhịp thở với vận mệnh vương triều, từ sự cố Tần Thủy Hoàng liền trở thành Thánh Địa qua nhiều triều đại để vương dùng để phong thiện*. Nhưng không phải đế vương nào cũng đều có thể lên Thái Sơn phong thiện, cho nên mới có kinh thành Đông Nhạc miếu.

(Chikajo: * thời xưa chỉ vừa chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất)

Hội chùa Đông nhạc miếu bắt đầu từ ngày mười lăm tháng ba, liên tục nửa tháng, lấy ngày sinh nhật Đông Nhạc Đại Đế ngày hai mươi tám tháng ba làm ngày long trọng nhất. Ngày mười tám tháng ba là ngày hoàng đế dâng hương hàng năm.

Tới ngày gặp tai họa hoặc là thời điểm bất lợi năm xưa, hoàng đế thường sẽ ở trong miếu ăn chay tắm rửa tu hành ba ngày, khẩn cầu Đông Nhạc Đại Đế chúc phúc nhân gian.

Tiêu Tử Y nghe nói năm nay chính là năm đã gặp tai họa, nhưng ý kiến cao thấp trong triều cũng không giống nhau. Có người cho rằng là tai họa nhỏ, điều chỉnh một chút sẽ qua đi, nhưng cũng có người cho rằng tổn thất nghiêm trọng, là phía dưới giấu diếm không báo. Nhưng cuối cùng quyết định vẫn là hoàng đế chỉ dâng hương không ăn chay tu hành.

Tiêu Tử Y cho dù muốn quan tâm khó khăn của dân chúng một chút, cũng không còn chỗ đi quan tâm. Tựa theo lời Tiêu Cảnh Dương, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở trong cung làm công chúa, được bọn họ vỗ béo, sau đó lựa người xứng đáng gả đi. Bất quá điều kiện tiên quyết hàng đầu là vương triều này không bị diệt vong.

Lịch sử nơi này đã toàn bộ đảo điên so với khi Tiêu Tử Y được học, cho nên ưu thế xuyên qua có thể “Biết trước tương lai” của nàng cũng đã không còn sót lại chút gì. Đáng thương nàng trước kia để giảng bài cho bọn nhỏ trong cô nhi viện, đã đem lịch sử Trung Quốc học thuộc lòng. Hiện tại bất quá cũng chỉ tạm thời xem như một nữ tử đã đọc qua sách.

Tiêu Tử Y lần đầu tiên xuất cung sau khi đến thế giới này, ngồi bên trong kiệu khe khẽ lắc lư, nàng thật vất vả khắc phục cảm giác choáng váng, hơi hơi kéo một góc màn, nhìn ra bên ngoài.

Đạp vào mi mắt là ngã tư đường trống trải, cứ cách năm bước lại có một lính gác cầm vệ quân. Tiêu Tử Y sững sốt một lát, mới nhớ đến một quyển sách nàng đã từng xem, trong cái loại phim truyền hình này người diễn vai hoàng đế đi tuần, hai bên ngã tư đường đều quỳ đầy dân chúng bình dân quả thực đúng là hình thức vô nghĩa. Vì phòng ngừa xảy ra sự cố ngoài ý muốn và bảo hộ hoàng đế an toàn, thường thường khi hoàng đế xuất hành ngã tư đường thực hành giới nghiêm.

Yên lặng, quả nhiên nếu nàng muốn dưới tình huống này nhân cơ hội chạy trốn, cũng là vô nghĩa.

Tiêu Tử Y không khỏi nghĩ tới tên tiện nghi sư huynh Kỳ Mặc của nàng. Từ lần ở Trường Nhạc cung nhìn thấy hắc mặc y phục thái giám về sau cũng không gặp qua hắn. Cát, phỏng chừng không biết lại phát hiện ra nơi nào thú vị mà chạy tới chơi rồi. Hắn cho nàng cái trâm cài tóc chim phượng hoàng là không có vấn đề, vẫn dùng tốt, nhưng máu chốt ở chỗ nàng chưa đến tuổi cập kê, căn bản không dùng được, cho nên đành phải kiên trì nói với Nhược Trúc rất thích nó, mỗi ngày đều mang theo tùy thân.

Bất quá chính là tránh không được bị Nhược Trúc lên cười nhạo nàng muốn gả cho người ta tới điên rồi.

Tiêu Tử Y loạn xạ nghĩ, nghe cổ kiệu chi nha chi nha vừa vang vừa đi lên, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú trên ngã tư đường. Nàng không biết ở cổ đại có dạng kiến trúc gì được xem như tiên tiến nhất, nhưng nhìn kỹ lại, cơ hồ mỗi cửa hàng đều cảm giác hình dáng cũng không tệ lắm. Cũng không biết “Năm Tai họa ” này là hoàng đế không chịu thừa nhận? Hay là quan viên bên dưới đã quá khoa trương, muốn lật đổ người khác. Dù sao bên trong có thể ra tay rất nhiều, nàng căn bản không thể nào đoán được.

Suy tư trong chốc lát, tâm tư Tiêu Tử Y lại quay lại hai người Tiêu Trầm và Nam Cung Tiêu. Hai tiểu tử kia, ngoài dự kiến của nàng, ngày hôm qua cứ nhiên ở Lí Vân Tuyền hao tổn cả buổi trưa, khiến trong lòng một ngụm tử như nàng phải giống lên hồi chuông cảnh báo.

Chẳng lẽ nàng sẽ thua bởi một cái tiểu la ly? Nói đùa sao!

Được rồi, hôm nay vào trong miếu sẽ cầu, làm cho nàng thoát ra mị lực.

47. Chương 47: Đông Nhạc Miếu

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Bên trong cánh cửa Xương gia phía đông Đông Nhạc miếu ở kinh thành, cách hoàng cung đại khái nửa canh giờ đi đường, kết quả đã đi hơn một canh giờ.

Làm Tiêu Tử Y choáng váng chóng mặt đi xuống khỏi cổ kiệu, cũng đã không có tâm tình nhìn Đông Nhạc miếu này hình dáng là tròn hay là bẹp, hỗn loạn theo sát người phía trước đi vào đại điện, sau đó tùy theo an bài quỳ gối ở một góc sáng sủa. Nghe mùi đàn hương gay mũi và lỗ tai nghe được tạp âm như tiếng niệm kinh, Tiêu Tử Y cảm thấy nàng hẳn là đến chịu tội mới đúng.

Vụng trộm ngẩng đầu nhìn nhìn Đông Nhạc Đại Đế được cung phụng trong điện, Tiêu Tử Y ngạc nhiên phát hiện nơi này mặc dù nói là Đông Nhạc miếu, tuy nhiên nó là một gian đạo quan* của Đạo gia . Đứng phía trước đều là người mặc y phục đạo sĩ, đều đầu bạc phiu phiu năm chòm râu, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, tuyệt đối tiên phong đạo cốt.

(Chikajo: * Điện thờ của đạo sĩ)

Lặng lẽ xê dịch đôi chân ế ẩm tê dại, Tiêu Tử Y phát hiện trong đại điện căn bản không có người nào ngăn đầu, ngay cả hoàng đế phía trước cũng thành kính nhắm mắt khẩn cầu cái gì.

Ách, như thế nào nàng cảm thấy hiện tại cho dù đi ra ngoài cũng sẽ không có ai chú ý.

Ý nghĩ này của Tiêu Tử Y vừa xuất hiện, liền ức chế không nổi vài việc khả thi chính mình luôn luôn suy nghĩ trong lòng. Xem dạng cúng bái hành lễ này cũng phải làm N canh giờ mới có thể xong việc, nàng quỳ không lâu được như vậy, cứ tiếp tục thì chân sẽ phải phế bỏ mất.

Tiêu Tử Y căn cứ môi dưới, ngẩng đầu phát hiện quỳ phía sau hoàng đế một chút đúng là hoàng hậu, bên kia chính là thái tử Tiêu Cảnh Dương, ngay cả Tiêu Trầm nhỏ cũng y một khuôn đúc quỳ gối bên cạnh Tiêu Cảnh Dương. Có thể nói hai hàng trước đều là hoàng tử hoặc các phi tử, Tiêu Tử Y nàng có vẻ không biết vì sao được an bài đến góc sáng sửa hàng thứ ba.

Nàng không phải được sủng ái nhất đấy sao? Tiêu Tử Y nghiêng đầu nghĩ, nhưng lại phát hiện như hẵn là bởi vì nàng là con gái. Hai hàng trước quỳ đều là hoàng tử, mà nghe nói công chúa chưa xuất giá cũng chỉ có một mình nàng, cho nên được an bài ở trong góc sao?

Thật sự là trọng nam khinh nữ. Tiêu Tử Y nội tâm nhỏ oán giận một tiếng, lại mừng thầm vị trí này thật sự là nơi chuẩn bị rất tốt. Sau khi kịch liệt đấu tranh tư tưởng vài giây đồng hồ, Tiêu Tử Y thật sự nhìn không được lặng lẽ đứng dậy men theo cánh cửa bên người đi ra ngoài.

Tiêu Tử Y vốn đang kinh hồn táng đảm sợ có người mắng nàng, kết quả phát hiện cả đám cấm vệ quân đang gác đều nhìn không chớp mắt, căn bản không thèm để ý nàng ở trong miếu đi tới đi lui, chậm rãi yên lòng, đi lung tung ở một cái điện trong miếu.

Chủ Điện Đông nhạc miếu là đại nhạc điện, cũng chính là Chủ Điện để giải quyết mọi việc. Mà dưới trưởng của Đông Nhạc Đại Đế có bảy mươi sáu ti, cho nên ở Đông Nhạc miếu cũng có bảy mươi sáu điện. Hôm nay toàn bộ được hoàng tộc bao hết từ trên xuống dưới, điện khác đều vắng ngắt, chỉ có một hai gã đạo sĩ trông coi.

Tiêu Tử Y dạo qua Văn Xương để quân là thần thi cử, tài thần văn võ phù hộ mọi người phát tài, sau đó đến điện thờ năm ôn thần trừ ôn quỷ tật, sách tóm tắt kỳ thật cũng không khác lắm, nhàm chán, đi vào chỗ sâu bên trong miếu. Đi dọc theo các tấm bia khắc rải rác, chỉ chốc lát sau liền đến một mảnh rừng bia.

Tiêu Tử Y hít thật sâu một hơi không khí trong lành, cuối cùng đem đầu óc bị đàn hương hun đến có chút mơ hồ cho thanh tỉnh một chút, thoải mái đuổi thất lực mỗi nhữ.

“Thực nhàm chán, sớm biết thì đã không tới.” Tiêu Tử Y nhìn lên bầu trời bao la xanh thẳm xanh thẳm, khẽ thở dài.

“Vây đừng đến.” Một thanh âm khàn khàn đột ngột vang lên, làm sợ tới mức Tiêu Tử Y thiếu chút nữa không đứng vững.

“Ai?” Tiêu Tử Y cảm thấy cái thanh âm này nàng khẳng định đã nghe qua, chỉ là không kịp phản ứng.

Nhìn một bóng người không lớn không nhỏ từ bìa rừng đi ra, Tiêu Tử Y nhẹ nhàng thở ra. Thì ra là Tiêu Sách đang ở kỳ võ giọng, cũng đúng, trừ hẵn ra còn ai có thể có thanh âm đặc biệt như vậy? Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Sách vẻ mặt lạnh lùng, khóe miệng nhếch nhẹ cười trêu nói: “Người không phải cũng trốn tới đây chứ?”

“Hừ, không phải, ta đã xin phép riêng phụ hoàng, đi ra các tấm bia khắc ở đây.” Tiêu Sách chấp tay sau lưng nói, cổ họng võ giọng thật giống như thanh âm mài trên giấy nhám, làm cho Tiêu Tử Y không khỏi nhú nhú mày.

Động tác nhỏ của nàng không tránh được ánh mắt Tiêu Sách, làm cho hẵn càng thêm khó chịu tới gần vài bước, gia tăng thanh âm nói: “Làm sao vậy? Có phải hay không cảm thấy thanh âm của ta thực chán ghét? Không thích nghe?”

Tiêu Tử Y bên cạnh nhìn Tiêu Sách tức giận lan tràn trên mặt, phát hiện dưới mặt nạ hẵn cứng rắn giả vờ thành thực thật ra vẫn là tư tưởng trẻ thơ. Lòng của nàng mềm nhũn, biết đại khái khi hẵn cùng người khác tiếp xúc cũng phát hiện thanh âm mình của chói tai. Thiếu niên kỳ võ giọng đều sẽ cảm giác có chút tự ti, nàng còn nhớ rõ cùng nàng lớn lên có một nam sinh ở thời kỳ võ giọng cơ hồ một câu cũng không nói, sợ bị người cười nhạo.

Bất quá cũng khó được Tiêu Sách hẵn còn có thể đứng lý hợp tình hỏi người khác thanh âm của hẵn có phải hay không rất khó nghe. Quả thật rất khó nghe.

Tiêu Tử Y thở dài, hồi đáp: “Không phải, là ta đang đau đầu lát nữa nếu bị người phát hiện, nên thêu dệt lý do như thế nào.”

“Hừ, ngươi mới là trốn tới!” Tiêu Sách hừ mũi một tiếng, nhưng dịch ý với Tiêu Tử Y lại giảm bớt vài phần. Hắn nhìn thần sắc khó xử trên mặt Tiêu Tử Y, do dự trong chốc lát, rốt cục thì thào nói: “Kỳ thật ngươi chỉ cần nói một tiếng với phụ hoàng là có thể không cần đi chịu phần tội kia.”

“A?” Tiêu Tử Y lúc này là quả thật ngây người, nguyên lai hắn nói xin phép là nói thật?

Tiêu Sách khinh thường liếc nàng một cái, tầm mắt chuyển hướng một tấm bia khắc trước mặt bọn họ, thần nhiên nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng phụ hoàng thật sự tin tưởng loại cầu thần bái Phật này có thể phù hộ quốc thái dân an? Nếu phụ hoàng nói như vậy, vậy đó không phải phụ hoàng ta kính ngưỡng.”

Tiêu Tử Y nhú mày. Nguyên lai lần dâng hương này chẳng qua là diễn trò a! Qua loa mà thôi, trấn an quan viên mê tín trong triều và dân chúng, hơn nữa cũng là tập tục nhiều năm truyền lại. Nhìn hoàng đế đáng vốc tiêu tụy ở phía trước trong lòng nói không chừng còn có bao nhiêu câu oán hận nha!

Bất quá người theo chủ nghĩa vô thần ở cổ đại thật đúng là hiếm thấy, chẳng lẽ vị phụ hoàng này của nàng thật đúng là một thể hệ minh quân?

Tiêu Tử Y theo tầm mắt Tiêu Sách, nhìn tấm bia khắc trước mặt bọn họ. Tấm bia khắc này ước chừng cao hơn nhiều so với bọn họ, mặt trên dùng thể chữ lệ* xinh đẹp viết lời ca tụng công đức.

(Chikajo: *Thể chữ thông dụng thời Hán.)

Nhân quả thật bi ai, nếu tin thần linh không tồn tại trên thế giới này, không biết sẽ có bao nhiêu người sống không nổi. Liền ngay cả nàng cũng không thể không suy nghĩ, đến tột cùng là cái thần linh gì đem nàng đưa đến nơi này? Vì cái gì chứ?

Hai người sống vai lưng yên đứng trong chốc lát, chỉ nghe thấy xa xa truyền đến tiếng chuông du dương.

Tiêu Sách trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cục xoay đầu lại nhú mày hỏi: “Ngươi sẽ không thật sự có thể nhìn hiểu chứ?”

Lời nói không đầu không đuôi làm cho Tiêu Tử Y sững sốt một lát, mới tỉnh ngộ ý hắn chỉ chính là bia văn trước mặt bọn họ. Tiêu Tử Y cười nhẹ, chậm rãi đọc một lần chữ khắc trên bia.

“Xem ra Tiêu Trạ nói không sai, không nghĩ tới ngươi cư nhiên biết chữ.” Ánh mắt Tiêu Sách đánh giá Tiêu Tử Y từ trên xuống dưới, trên mặt hiện ra thần sắc tự hỏi.

Tiêu Tử Y nội tâm thầm thoải mái, không nghĩ tới nàng có một ngày cũng sẽ trở thành người khoe tư chất của mình, thật sự là không dễ dàng.

Hi vọng Trạ Nhi không có cùng Tiêu Sách này nói thêm cái gì mới tốt.

48. Chương 48: Xuất Các Dạy Học

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

(A Tử: giải thích chút về tiêu đề tại sao k để lun ra nghĩa là Ra ngoài dạy học vì nghĩa chữ xuất các còn 1 nghĩa là lấy chồng tại liên quan đến nd truyện 1 tý nên để lun chữ xuất các.)

“Biết chữ rất kỳ quái sao?” Ánh mắt Tiêu Sách thật sự là quý dị, Tiêu Tử Y rốt cục nhin không được đặt câu hỏi. Nếu rất kỳ quái, vậy nàng về sau vẫn là không cần thừa nhận mình biết chữ.

Tiêu Sách lắc lắc đầu, dùng thanh âm của hắn khàn khàn nói: “Không kỳ quái, nếu ngươi không biết chữ, ta sẽ càng khinh thường ngươi. Hải tử của phụ hoàng làm sao có thể không biết chữ?”

Tiêu Tử Y hắc tuyến một chút, mới nhớ tới nàng còn giống như đang tranh thủ tình cảm cùng đệ đệ này. Ít nhất đối phương xem ra là như vậy.

“Ta chỉ bất quá biết một chút chữ mà thôi, không tính là cái gì.” Tiêu Tử Y thấp giọng nói. Nàng cũng không muốn ở trong cung này gây thù hằn, có vẻ mẫu phi Tiêu Sách cũng là người có lai lịch, bằng không sẽ không khiến cho Tiêu Cảnh Dương cảm giác nguy cơ. Mặc dù nói nàng hiện tại được hoàng đế che chở

không có gì nguy hiểm, nhưng nàng cũng không quên trong mắt những người khác nàng hẳn là cái gai trong mắt đi. Dù sao còn chưa điều tra ra rốt cuộc là ai muốn tính mạng của nàng, vì vậy mỗi người đều có khả năng.

“Phải không? Nhưng ta lại nghe nói Nam Cung Tiêu cơ hồ mỗi ngày đều đến chỗ người đối diện bài nha.” Tiêu Sách kéo dài thanh âm, càng thêm kỳ quái nói, “Đây không phải trình độ chỉ biết một ít chữ chứ? Có thể cùng người nọ kiên trì giao chiến nửa tháng trở lên, hoàng tử tỷ người thực nổi danh giữa chúng ta nga!”

Lời khen ngợi từ miệng Tiêu Sách nói ra, Tiêu Tử Y nghe thế nào cũng cảm thấy như là châm chọc. Tám phần vẫn là không thừa nhận nàng có bao nhiêu lợi hại. Bất quá Tiêu Tử Y càng cảm thấy hứng thú chính là “Người nọ” trong miệng hắn, khẳng định đó không phải Nam Cung Tiêu.

Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, cười cười giả tạo, ngọt ngào nói: “Hoàng đệ đệ người rất khoa trương, Tiêu Nhi mới là đứa nhỏ năm tuổi, Tử Y cũng chỉ là cùng hắn chơi đùa, đứa nhỏ chỉ có năm tuổi, đây cũng không phải là cái chuyện gì đáng khen chứ?” Nàng nói chuyện ngữ khí vừa ngây thơ vừa đáng yêu, để cho người khác nghe xong chắc chắn sẽ không hoài nghi tính xác thực trong lời nói.

Tiêu Sách bị những lời của Tiêu Tử Y nói cho không thể chống đỡ. Hắn lại không thể nói sau lưng Nam Cung Tiêu có người, mà theo những lời nàng nói này, xem ra nàng khả năng còn chưa xuất toàn lực.

Không khỏi có chút đáng sợ.

Tiêu Sách âm thầm nắm chặt nắm tay, không thừa nhận người luôn luôn được xưng thiên tài là hắn sẽ thua bởi một nữ nhân vừa mới tiến cung hơn một tháng.

Tiêu Tử Y bĩu môi không để lại dấu vết. Muốn cùng nàng đấu? Hắn vẫn còn non lắm.

“Hừ! Ngày ta đây xuất các dạy học, người nhất định phải tới xem.” Tiêu Sách sau một lúc lâu trầm ngâm, rốt cục hạ quyết tâm nói.

“Xuất các. . . . ?” Tiêu Tử Y chỉ chú ý tới hai chữ này, thiếu chút nữa thì phun. Lấy chồng không phải chỉ nữ hài tử bình thường xuất giá sao?

“Xuất các dạy học, chính là phương pháp kiểm nghiệm thành quả hoàng tử học được. Là truyền thống nhiều năm của cung đình.” Tiêu Sách một chút cũng không cảm thấy chỗ nào đáng cười, nghiêm túc giải thích nói, “Mỗi hoàng tử khi mười ba tuổi đều phải xuất các dạy học. Chọn lựa một đoạn nội dung sử trường, sau đó ở trước mặt thần tử giải thích quan điểm của mình, dùng nó để thể hiện năng khiếu cùng bài học và bài tập.”

Tiêu Tử Y thu hồi tươi cười, bởi vì nàng biết chuyện này hẳn đối với Tiêu Sách mà nói là một đại sự rất trọng yếu. Xuất các dạy học, nghe ý tứ của hắn, có vẻ hẳn là lần đầu tiên chính thức xuất hiện trước mặt vua và dân, và nhóm triều thần thẩm tra. Trách không được hắn nghiêm túc như vậy, bất quá, chuyện trọng yếu như vậy, hắn mới vừa rồi mới nàng đi? Tiêu Tử Y không chắc chắn hỏi: “Người mời ta đi?”

Tiêu Sách gật gật đầu, tuy rằng mấy viên đậu Thanh Xuân (mụn =”) trên mặt hắn còn tỏ rõ tuổi của hắn, nhưng vẻ mặt của hắn có thể nói là thật sự dứt khoát.”Ta mời người.”

Tiêu Tử Y trong lòng biết đứa nhỏ này đoán chừng là muốn mượn chuyện này khoe nàng phụ hoàng có bao nhiêu sủng ái hắn, hướng nàng thể hiện hắn có bao nhiêu thiên tài. Tiêu Tử Y mỉm cười, duỗi ra ngón tay vẽ lên những nét bút chạm chỗ khắc trên tấm bia trước mặt, hồi lâu sau mới thần nhiên nói: “Cái nơi nghiêm túc đó, làm sao có thể cho nữ tử đến chứ?”

Tiêu Sách còn tưởng rằng nàng sẽ nói ra cái gì, nghe lý do như thế không khỏi cười to nói: “Có gì không thể?”

Tiêu Tử Y nhú mày, xem ra triều đại này cùng Đường triều không khác biệt lắm, địa vị nữ tử cũng không phải quá thấp. Nhưng nàng cũng không muốn làm người khác chú ý. “Như vậy đi, không bằng ta cải trang thành nam tử đi dự thánh, như thế nào?”

“Cũng có thể.” Tiêu Sách nghĩ nghĩ, dù sao mục đích của hắn chính là để cho nàng chứng kiến tài hoa của mình, nàng muốn dùng phương pháp gì để xem hắn mặc kệ.

“Một lời đã định.” Tiêu Tử Y nhún nhún vai, dặn dò: “Nhớ rõ chính người tự ý thay phụ hoàng lên tiếng mời. Đừng nhủu mày, là người mời ta nga! Đương nhiên phải chịu trách nhiệm.”

“Tốt.” Tiêu Sách không quan tâm nói. Sau đó lại đem bàn tay đến trước mặt Tiêu Tử Y, vươn ngón út ra.

“Người làm gì thế?” Tiêu Tử Y trừng lớn hai mắt, hơi có chút kinh hách. Khụ, dù sao một nam hài nhi lớn đầu hướng nàng làm ra động tác Lan Hoa Chỉ* vẫn quá dọa người.

(Chikajo: * Động tác ngoéo tay ý.)

“Ngoéo tay ước định! Không phải người dạy Tiêu Trạh thế sao?” Tiêu Sách lớn tiếng nói.

Tiêu Tử Y rớt cục nhẹn không được liếc mắt. Trạh Nhi rớt cuộc đã nói gì với hắn chứ? Ngay cả cái này cũng nói? “Khụ, ngoéo tay ước định là dùng tay ra hiệu. Đem bốn đầu ngón tay còn lại nắm lại, chỉ vươn một ngón tay.” Tiêu Tử Y thu hồi tay đang vẽ ở nét khắc trên bia, vỗ vỗ tro bụi trên tay, làm động tác tay chính xác đưa đến giữa hai người.

Trên khuôn mặt tuần tú của Tiêu Sách hơi lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng vẫn dựa theo Tiêu Tử Y làm mẫu sửa lại Lan Hoa Chỉ của hắn.

Nhìn da mặt Tiêu Sách hơi hơi hiện hồng, Tiêu Tử Y hé miệng cười, giơ tay qua kéo lấy ngón út của hắn, lay lay hai cái.

Hai người nhìn nhau cười.

Đương nhiên là mùi thuốc súng mười phần.

“Tốt lắm, như vậy là đã ước định. Cụ thể người chừng nào thì xuất các dạy học?” Tiêu Tử Y thu tay lại trước, cảm thấy hứng thú hỏi.

Tiêu Sách còn đang ngần người có chút không thích ứng đối với loại phương thức ước định kỳ lạ này, nghe được lời nói của Tiêu Tử Y lập tức thu tay lại chấp ra phía sau, làm bộ như không có việc gì nói: “Là hai mươi tháng ba, ở Kim Hoa điện trong Vị Ương Cung. Đừng quên. Ta sẽ báo cho phụ hoàng, chờ người tới.”

Nguyên lai chính là ngày kia. Tiêu Tử Y khẽ mỉm cười nói: “Tốt.” Nghe có vẻ như rất thú vị, vậy nàng liền chờ mong một chút.

. Vở kịch nhỏ của nhà trẻ hoàng gia

Nam Cung Tiêu lúc ba tuổi.

Nam Cung Sanh: “Tiêu Nhi, một cộng hai bằng bao nhiêu?”

Nam Cung Tiêu (bắt đầu đếm ngón tay): “Ách. bằng ba.”

Nam Cung Sanh (cười): “Tốt lắm, không hổ là đệ đệ của ta. Cho người ba viên kẹo hoa quả.”

Nam Cung Tiêu (ngậm ngón tay bộ dáng tức giận): “A? ! Sớm biết như vậy, ta... ta liền nói bằng năm!”

Nam Cung Sanh: “.”

49. Chương 49: Lạc Đường

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

“Thời gian không còn sớm, theo kinh nghiệm trước kia, cụng bái hành lễ cũng đã sắp xong. Ta đi về trước.” Tiêu Sách ngẩng đầu nhìn sắc trời, bữu môi nói.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nhìn Tiêu Sách chấp tay sau lưng đi trở về chạy nhanh đi theo. Nhưng Tiêu Sách nghe được tiếng bước chân của nàng lập tức quay người lại, cau mày nói: “Uy, không được đi theo ta.”

“Không đi theo ta và người trở về như thế nào?” Tiêu Tử Y vô tội chớp chớp mắt, nàng đến bây giờ cũng đã quên mất đường a. Đương nhiên phải đi theo hắn trở về.

Tiêu Sách vừa nghe liền giậm chân nói: “Như vậy sao được, bị người nhìn thấy chúng ta cùng nhau trở về, vậy là không được!”

Tiêu Tử Y nghiêng đầu không nói gì nhìn hắn. Tới mức đó sao? Cùng nàng trở về rất dọa người sao?

“Nghe ta, người ở nơi này chờ một lát thì đi, ta hiện tại trở về trước.” Tiêu Sách vội vàng vàng bàn giao xong, liền như rời xa ôn dịch nhanh chóng chạy bộ rời khỏi tầm mắt Tiêu Tử Y.

Có làm hay không chứ? Tiêu Tử Y xoa thắt lưng trùng mắt với bóng lưng Tiêu Sách, nàng lại không thể chạy theo hắn, đồng quần áo rườm rà trên người cũng đủ để làm nàng “Cất bước gian nan” rồi.

Thở dài, Tiêu Tử Y bắt đầu nhấc chân trở về. Bảo nàng đợi lát nữa? Nói giỡn! Vậy vạn nhất điển lễ cũng đã xong việc thì làm sao? Xem tiểu tử Tiêu Sách này bộ dạng kích động như vậy, tám phần hắn cũng là trốn tới, chẳng qua được cha của hắn ngầm đồng ý mà thôi.

Được rồi, cha của hắn cũng là cha của nàng. Tiêu Tử Y còn có chút không thể nhận sự thật này. Nàng vừa củng cố tâm lý ỉnh vừa kéo làn váy nặng nề trở về, nhưng đi được không bao lâu, liền bị thảm phát hiện nàng lạc đường.

Không còn cách nào, lúc nàng tới cũng không phải đi theo một đường thẳng tắp, mà là dọc theo hành lang bia khắc bên cạnh điện thờ từng bước một bị dẫn đường đến rừng bia này. Cứ nghĩ rằng chỉ cần lại dọc theo hàng bia khắc đi trở về là được, nhưng nàng bị ai phát hiện mấy tấm bia này đều tản mác khắp nơi, căn bản là không biết đường nào mới là đường lúc nàng đến.

Vốn đang muốn trông cậy vào các điện có đạo sĩ trông coi để hỏi đường, nhưng hết lần này tới lần khác nàng đi vào mấy điện thờ không có một bóng người, chỉ có cung phụng mấy thần tiên mà nàng là không biết là ai hung tợn trừng mắt nhìn nàng, sợ tới mức nàng lập tức lui đi ra.

Mà ở bên trong miếu thờ, các điện đang xây lại chỉ chút, căn bản nhìn không ra điện nào là đại nhạc điện lớn nhất. Tiêu Tử Y như con ruồi không đầu đi một lúc, liền buông tha tựa lên tường viện. Nàng chỉ cảm thấy đeo giày vải quá mỏng, lòng bàn chân bị đá vụn trên mặt đất làm đau.

Nếu không, nàng nhân tiện mượn cơ hội trốn ở trong miếu? Đơn giản đợi đến ngày mai cứ như vậy mà lẫn vào giang hồ? Tùy tiện lấy một thứ trang sức mang theo trên người nàng cũng có thể cho nàng sống nhiều năm, sau đó có thể tìm một nơi ở lại, thu dưỡng vài cô nhi đáng thương

Mồ hôi, YY lại YY, Tiêu Tử Y tự gõ trán, biết nàng nếu bị phát hiện mất tích, thì chắc chắn là chuyện hưng sư động chúng. Hoàng đế dù có đem Đông Nhạc miếu lật tung cũng phải tìm ra nàng.

Nhưng vấn đề là nàng không muốn đem sự tình náo loạn đến cái loại trình độ đó. Rất mất mặt.

Tiêu Tử Y thở dài, đang cúi đầu buồn bực nên làm thế nào cho phải lại nghe được một tiếng bước chân cực kỳ nhẹ tới gần nàng. Theo lý thuyết mà nói thính giác nàng hiện tại bởi vì cơ thể nàng không biết dùng nội lực mà trở nên thập phần linh mẫn, nhưng thính giác linh mẫn thế cũng chỉ có thể nghe ra thanh âm nhẹ như vậy, đủ thấy người tới võ công mạnh bao nhiêu.

Chẳng lẽ là muốn ám sát người của nàng? Tiêu Tử Y hối hận không kịp, nhưng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên xác nhận. Trong hoàng cung vốn là không cho người hỗn tạp nhàn rỗi tùy tiện vào, cho nên mới cho cung nữ trói gà không chặt đi ám sát nàng. Nhưng hiện tại đã xuất cung rồi, chuẩn bị một người mang võ nghệ giả làm đạo sĩ cũng không khó khăn gì đi?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu Tiêu Tử Y, nàng còn chưa kịp kinh hoảng, liền nghe được một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái tựa đồ sứ của ai đó, chân chờ mở miệng nói: “Người là. Trường Nhạc công chúa?”

Nàng làm sao lại thấy như đã nghe qua cái thanh âm này ở đâu đó? Hoảng loạn trong lòng Tiêu Tử Y như kỳ tích bị thanh âm dễ nghe này xoa dịu, nàng ngẩng đầu, thấy một bóng người, nhưng là ánh mặt trời đối diện vừa vặn làm đau nhói cặp mắt của nàng, không khỏi làm nàng nhắm chặt mắt lại.

Cảm thấy một bóng đen bao phủ trên đầu nàng, Tiêu Tử Y lại mở mắt, phát hiện đối phương quan tâm thoáng cúi người, dùng thân thể của chính mình chặn ánh mặt trời, bảo hộ hai mắt của nàng không bị chói.

Lọt vào trong tầm mắt Tiêu Tử Y đầu tiên là vòm ngực rộng lớn và đai lưng đeo dây đỏ đang lay động, từ đai lưng nhìn lên, Tiêu Tử Y thấy cái cằm cương nghị cùng đôi môi độ dày vừa phải, cách nàg chỉ khoảng một nắm tay.

Mặt Tiêu Tử Y không chịu thua kém mà hồng lên một chút, nhin không được quay đầu đi, trong nháy mắt nghĩ lại chính mình đến tột cùng từ lúc nào đã nghe qua cái thanh âm này. Ngay tại Hải Đường yến, nàng đã nghe qua thanh âm này cùng Đàm Nguyệt Cách nói chuyện rất nhiều, thấy qua người có thanh âm này quỳ gối giữa sân, bởi vì một chuyện không phải là lỗi của mình mà gánh vác trách nhiệm.

Là Lý Vân Thanh? Tiêu Tử Y kinh ngạc trợn to hai mắt, đồng thời cũng đem dung mạo của đối phương thu vào đáy mắt. Ánh mặt trời xuyên thấu qua phía sau hắn, khiến hình dáng chung quanh hắn được chiếu rọi thành một vầng sáng màu da cam. Lông mày hắn thon dài, ngũ quan như ngọc, cái trán đầy đặn, cả người lộ ra khí chất tao nhã, cho người ta ấn tượng thành khẩn lại tin cậy. Ngũ quan hắn và Lý Vân Tuyền vô cùng giống nhau, nhưng khi tổ hợp lại trên mặt hắn lại không có dù nửa phần nhu nhược, ngược lại anh tuấn đến mức làm người ta không muốn rời mắt.

“A!” Tiêu Tử Y cũng không thấy mình yên lặng nhìn chằm chằm người ta có bao nhiêu thất lễ, ngược lại như phát hiện cái gì, thất thanh hô nhỏ.

Lý Vân Thanh biết Tiêu Tử Y đã nhìn ra hắn không thích bị người ta nhìn chằm chằm, hắn mặt không chút thay đổi mà rời mắt, lui ra phía sau từng bước, cung kính cúi đầu nói: “Công chúa hắc là lạc đường, Đông Nhạc miếu quá lớn, nhiều điện có rất ít người lui tới, cho nên cũng không phải mỗi điện đều có đạo sĩ canh gác. Thị vệ cũng đều tụ tập ở bên người hoàng thượng, thỉnh công chúa chú ý an toàn không nên tùy ý đi lại.”

“Oh.” Tiêu Tử Y nghe thanh âm rất êm tai này phun ra lời lẽ công thức hoá lạnh như băng, đột nhiên có chút hoài niệm cách nói chuyện tùy ý giữa hắn và Đàm Nguyệt Li.

“Thỉnh công chúa đi theo hạ quan quay về đại nhạc điện, cúng bái hành lễ hắc là còn chưa chấm dứt.” Lý Vân Thanh đưa tay lên, ý bảo Tiêu Tử Y đi theo hắn.

Tiêu Tử Y khó chịu thái độ của hắn. Phi thường khó chịu.

Dù sao nàng cũng xem như “Ân nhân cứu mạng” của hắn mà? Tốt, cho dù Lý Vân Thanh hắn coi con đường làm quan là cặn bã, muội muội bảo bối của hắn còn đang ở trong cung của nàng nha! Sao cũng không nhân cơ hội hỏi một chút chứ?

Được rồi, không hỏi thì không hỏi. Nàng còn không thềm đáp nha!

Tiêu Tử Y đề xuống bất mãn trong lòng, nàng cũng không hỏi hắn, vì sao trông mắt của hắn màu xanh đậm.

Dù sao cũng là người cổ đại mà.

50. Chương 50: Ngọc Bội

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y lặng yên đi theo phía sau Lý Vân Thanh, xuyên qua hành lang. Nàng phát hiện hắn vì quan tâm chân nàng đau đi khó chịu, cố ý chậm lại cước bộ, thủy chung vẫn duy trì đi trước cách nàng một khoảng.

Tiêu Tử Y cúi đầu đi dọc theo dấu chân Lý Vân Thanh đằng trước, đầu óc khi được gặp soái ca có chút xơ cứng bắt đầu chậm rãi vận chuyển lại.

Lý Vân Thanh lúc này trong miếu hoảng loạn là vì cái gì chứ? Dù sao nhất định sẽ không phải là tìm nàng. Tiêu Tử Y nghĩ đến đây không khỏi mở miệng nhẹ giọng hỏi: “Lý đại nhân, người có phải hay không còn có chuyện gì quan trọng? Chỉ cần chỉ cho Tử Y phương hướng là được, đừng chậm trễ chính sự.” Nàng cũng chưa quên khi ở Hải Đường yến lần trước, hắn là đối tượng bị người hãm hại, nàng cũng không muốn hắn vì nàng mà bị vạ lây.

Lý Vân Thanh cước bộ dừng một chút, lại lập tức chậm rãi đi, như đang suy tư nên trả lời như thế nào, mới mở miệng cung kính nói: “Công chúa, tại hạ vốn muốn đến điện nguyệt lão xin chút tơ hồng. Bất quá đưa công chúa trở về đương nhiên càng thêm quan trọng.”

“Tơ hồng của Nguyệt lão?” Tiêu Tử Y nhíu mày, mới nhớ lại nơi nàng tới cuối cùng hình như chính là cái nơi các cây đều treo đầy tơ hồng, nguyên lai là điện nguyệt lão. Nga, đúng rồi, nàng nhớ Lý Vân Thanh hình như là từ Tinh Thiện lại tư tăng lên tới Từ Tế lại tư, chính là từ nấu cơm lên tới trông coi tế điển. Xem ra hoạt động dâng hương Đông Nhạc miếu lần này cũng là hấn phụ trách.

“Ân, có mấy đại thần và các phi tử bởi vì không kịp đi nguyệt lão điện, nên muốn một ít tơ hồng trực tiếp mang về.” Lý Vân Thanh thần nhiên nói.

“A? Chúng ta đây bây giờ trở về đi lấy, ta trở về chậm cũng không sao. Dù sao cũng đã đi lâu như vậy.” Tiêu Tử Y lo lắng nói.

Lý Vân Thanh còn chưa dừng bước lại, ngữ khí không hề phật phùng lạnh nhạt nói: “Không sao, trì hoãn một lúc hạ quan đi một chuyến nữa là được.”

Tiêu Tử Y bĩu môi, cảm giác mình đang xen vào việc của người khác, đơn giản cũng không nói chuyện nhiều. Không tới nửa khắc, Tiêu Tử Y liền nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng tụng kinh, xem ra cúng bái hành lễ còn chưa chấm dứt.

Lý Vân Thanh rốt cục đứng lại, cúi đầu đứng ở một bên, thấp giọng nói: “Công chúa, tòa đại điện phía trước là Đại Nhạc điện.”

Tiêu Tử Y nhìn thoáng qua đền phía sau kéo dài không dứt, học khẩu khí đậm đặc của hấn chậm rãi nói: “Lý đại nhân, người đối với nơi này rất quen thuộc nha!” Vừa mới trên đường trở về nàng tinh tế quan sát một chút, nơi này trong truyền thuyết tất cả lớn nhỏ cũng chừng bảy mươi sáu đền, nơi đây mặc dù không lớn bằng Trường Nhạc cung nàng ở, nhưng các đền đều nằm san sát nhau, cho dù là quan viên phụ trách điển lễ cũng không thể ngay lập tức nhớ rõ đường.

Lý Vân Thanh không chút hoang mang trầm giọng nói: “Hạ quan trước từng sống ở đây hai năm.”

Về mặt Tiêu Tử Y ngưng trọng, tự nhiên liên tưởng đến gia cảnh Lý gia, Lý Vân Thanh phụ mẫu đều mất, không ai nhận nuôi hấn, sống ở chỗ này hai năm. Tiêu Tử Y ấp úng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi, ta không biết.”

Lý Vân Thanh ngoài ý muốn ngẩng đầu, nhìn vị công chúa được sủng ái nhất Đại Chu này lúc lắc đầu lộ ra vẻ mặt cười hướng hấn nói xin lỗi, biết nàng có lẽ hiểu lầm cái gì, lập tức cười khổ giải thích: “Hạ quan trước từng ở trong này đi theo Huyền Tung đạo trưởng học qua một chút võ nghệ, chỉ thế mà thôi.”

Tiêu Tử Y ngượng ngùng “Nha” một tiếng, nguyên lai là chính nàng suy nghĩ nhiều. Bất quá cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, Lý Vân Tuyển mới sáu tuổi, như vậy ít nhất là sinh trước nàng, cha mẹ hai huynh muội bọn họ cũng đều khỏe mạnh. Lý Vân Thanh cũng không cần lưu lạc trong miếu. Mà lời này cũng làm rõ vô công của hấn vì sao giỏi như vậy, làm cho Tiêu Tử Y yên lòng.

Chính là, một người ưu tú như thế, cư nhiên bị an bài ở Lễ bộ làm mấy việc lật vật, không thể không làm cho Tiêu Tử Y hoài nghi có phải hay không tại thân thể Lý Vân Thanh. Thực hiển nhiên, năm đó Độc Cô hoàng hậu ở phòng Thái Nguyên Lý gia. Chỉ là cho dù nàng loại bỏ Lý gia có dụng ý gì, không phải vẫn còn Tiêu gia đem thiên hạ Dương thị đảo điên rồi hay sao? Như vậy vì sao giống như đương kim hoàng đế đã đề phòng Lý gia, điểm ấy cũng rất kỳ quái.

Tiêu Tử Y đứng ở tại chỗ cảm khái, bên cạnh nàng vẻ mặt tuần tú của Lý Vân Thanh cũng lộ ra thần sắc giãy dụa. Chần chờ một lát, Lý Vân Thanh vẫn thở dài, cung kính nói: “Công chúa, hạ quan có một chuyện muốn nhờ.”

Tiêu Tử Y sửng sốt, nói : “Chuyện gì?”

Lý Vân Thanh từ trong lòng lấy ra nửa khối ngọc bội, dùng ngón cái sờ sờ hoa văn trên mặt, trong con ngươi màu mực lam kia lộ ra thần sắc yêu thương nói: “Khối ngọc bội này do mẫu thân của ta lưu lại uội muội, nên muội ấy vẫn luôn đặt ở dưới gối, mỗi đêm phải vuốt trong tay hơn nửa ngày mới có thể ngủ. Ngày hôm

trước đi gấp, hạ quan lại quên đưa muôi ấy mang theo người. Chẳng biết có thể hay không làm phiền công chúa đem khối ngọc bội này giao uôi ấy?”

“Việc nhỏ, giao cho ta đi.” Tiêu Tử Y thầm than. Huynh muội bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, chỉ từ mấy câu nói đó liền có thể nhìn ra cảm tình giữa bọn họ có bao nhiêu tốt, hiện tại thành nòng dắc tội chia rẽ huynh muội bọn họ.

Thật sự là phải tìm một cơ hội đem Lý Vân Tuyền nhanh chóng tống xuất cung mới được. Tiêu Tử Y vươn tay, đem ngọc bội Lý Vân Thanh giao cho nàng nắm trong tay. Ngọc bội còn mang theo nhiệt độ cơ thể của hắn, ấm áp trong tay nàng, cẩn thận đặt vào trong ngực áo.

“Đa tạ công chúa. Tiểu muội từ nhỏ được hạ quan sủng nịch quá độ, nếu có chỗ mạo phạm, kính xin công chúa thông cảm một chút.” Lý Vân Thanh ánh mắt tránh khỏi tầm mắt Tiêu Tử Y, cúi người thật sâu, nghiêm túc nói.

Tầm mắt Tiêu Tử Y cũng học theo hắn mơ hồ trong chốc lát, dù sao bị thanh âm dễ nghe như vậy lại thật trọng như thế cầu xin, nàng cũng vô pháp cự tuyệt. “Vân Tuyền nàng rất biết điều, Lý đại nhân không cần lo lắng.” Được rồi, xem ra có một ca ca đẹp trai lại tài giỏi, tiểu la lỵ cũng không phải chịu quá nhiều khó khăn.

“Công chúa, thời gian không còn sớm, thỉnh nhanh chóng hồi điện. Hạ quan xin được cáo lui trước.” Lý Vân Thanh vừa chấp tay, xoay người hướng đường bọn họ vừa đi qua mà đi. Hắn là trở về xin tở hồng của Nguyệt Lão.

Tiêu Tử Y sờ sờ ngọc bội cất kỹ trong lòng, bình yên trở về điện. Còn may cúng bái hành lễ còn chưa chấm dứt, mọi người vẫn như lúc nàng rời đi, cúi đầu. Chỉ có Tiêu Sách ngẩng đầu lên liếc nàng một cái, Tiêu Tử Y tự nhiên trừng mắt nhìn trả.

Khi Tiêu Tử Y trở lại vị trí của mình quỳ xong xuôi, mới vừa có chút mơ màng buồn ngủ, cúng bái hành lễ liền đại công cáo thành. Mọi người có thể phân tán ra quay lại các điện tự mình tế bái các lộ thần tiên, Tiêu Tử Y tự nhiên bị hoàng hậu lôi kéo đến mấy điện để dâng hương các thần tiên, may mắn hoàng hậu cũng không tính đi nhiều nơi khác, bằng không Tiêu Tử Y thật đúng là rất lo lắng rằng mình hôm nay có thể chịu đựng nổi hay không.

“Công chúa hôm nay có vẻ như đặc biệt mệt a.” Nhược Trúc ở một bên thấp giọng hỏi.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, liếc trắng mắt. Nàng gần đây quả thật cuộc sống an nhàn quá mức, thân thể đều sắp tàn phế đến nơi. Tài phú khiến người ta thoái hóa, những lời này quả nhiên nói không sai a.

Đi theo hoàng hậu vào một tòa đại điện so với Đại Nhạc điện nhỏ hơn một chút, Tiêu Tử Y phát hiện phía trước điện này không hề trang nghiêm túc mục như điện khác mà nàng đã đi qua, ở quảng trường trước điện có một lư hương đồng cao khoảng hơn hai người, phía trên lư hương có một khối đồng cầu lớn được chạm rồng. Rất nhiều phi tử đều cầm tiền đồng quảng vào bên trong, đáng tiếc không ai ném trúng, cả trên quảng trường bay lượn đều là ám khí tiền đồng, xen lẫn thanh âm các phi tử duyên dáng gọi to, thật sự là làm cho người ta rất muốn cười.

Một đồng tiền bay tới bên chân Tiêu Tử Y, tay ngứa ngáy nàng cũng không còn nghĩ lại vì sao những người này đều muốn quảng tiền vào trong cái đồng cầu kia, trực tiếp xoay người nhặt lên đồng tiền bên chân, nâng tay quảng ra.

“Đỉnh đường!” Đồng tiền chuẩn xác xuyên qua đồng cầu chạm rồng, đánh vào bên trong phát ra một tiếng giòn vang, cũng không có bắn ra.

Nha! Tiêu Tử Y ở bên tai khoa tay múa chân làm một thế tay chữ “V”, vui rạo rức chờ đợi mọi người khích lệ.

Nhưng, vì sao lại cảm thấy biểu tình trên mặt các nàng đều rất kỳ quái?

Nhược Trúc bây giờ nhìn không nổi nữa, nhỏ giọng ở phía sau Tiêu Tử Y nói: “Công chúa, đây là điện để các nương nương cầu sinh con cháu, quảng trúng cái lư hương kia liền.”

“”

51. Chương 51: Sói Già

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Trường Nhạc cung, Vĩnh Trữ điện.

“Ta làm sao mà biết quăng vào đó là đại biểu cho cầu con thành công?” Tiêu Tử Y hiện tại đã về tới Trường Nhạc cung, mở miệng oán trách.

Nhược Trúc nín cười, đang hầu hạ nàng thay lễ phục rườm rà.

“Nhược Trúc, ngươi nên nói chút gì đó an ủi ta à!” Tiêu Tử Y thở phì phì đem vật trang sức trên đầu lung tung tháo xuống, buồn bực nói.

Nhược Trúc vội vàng dừng tay đang cởi đai lưng lại, chặn đứng động tác Tiêu Tử Y tự ngược đãi đầu mình, tỉ mỉ đem một đám bím tóc phức tạp chậm rãi tháo ra. “Công chúa, nghe nói năm đó Hoàng hậu nương nương quăng trứng lư hương cầu con cháu, liền sinh thái tử điện hạ nga!”

Kháo, Tiêu Tử Y mặt cười càng thêm đen. Cái này cũng kêu là an ủi?

“Đừng nhìn cái đồng cầu chạm rồng trên lư hương có vẻ dễ quăng trứng, cho dù là quăng vào trong cũng có khả năng từ bên kia bắn ra, cho nên hàng năm đều có rất ít người quăng trứng nga! Đại danh công chúa hôm nay, trên đường trở về rất nhiều cung nữ cũng đang thảo luận nha!” Nhược Trúc cố ý nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tiêu Tử Y liếc nhìn gương đồng, gần đây cảm thấy Nhược Trúc có chút càng ngày càng không đem công chúa nàng để vào mắt. Bất quá cũng tốt, so với khi vừa tới quá nề nếp, nàng đã thú vị hơn.

“Ách. đang thảo luận những cái gì?” Tiêu Tử Y vẫn là nhịn không được, tò mò hỏi ra lời.

“Đều nói công chúa năm nay có thể hay không cầu con thành công a, ... Nói.” Nhược Trúc khẽ cười nói, từng chút đem tóc Tiêu Tử Y xõa ra, sau đó thắt một bím tóc đơn giản lại rất đặc biệt.

“A? Nhưng ta mới mười bốn tuổi, còn chưa có cập kê nha! Cũng không thể lập gia đình, làm sao cầu con thành công được?” Tiêu Tử Y hừ nhẹ một tiếng, khinh thường nói. Mê tín cũng phải có một căn cứ chứ?

“Nga? Phải không?” Nhược Trúc thản nhiên nói “Tháng bảy này công chúa sẽ cập kê nga! Công chúa không lo tới lập gia đình xuất cung sao? Không chừng cuối năm liền. Hắc hắc!”

Tiêu Tử Y không nói gì, bất quá cũng nhận được một tin tình báo rất trọng yếu, Trường Nhạc công chúa nàng sinh nhật nguyên lai là tháng bảy.

Nhược Trúc sửa sang lại tóc cho Tiêu Tử Y xong, bắt đầu giúp nàng thay lễ phục, khi cởi áo khoác một đồ vật rơi xuống. Cũng may bởi vì nơi thay quần áo này sợ trang sức rơi xuống bị hỏng, nên đều trải thảm thật dày, cho nên chỉ phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

“Di? Đây là cái gì?” Nhược Trúc ngồi xổm người xuống, đem đồ vật gì đó rơi xuống từ trên mặt thảm nhặt lên.

“A! Đây là Lý Vân Thanh nhờ vả ta đưa cho Lý Vân Tuyển.” Tiêu Tử Y đem nửa khối ngọc bội cầm trong tay, thăm mắng mình làm sao có thể quên mất. Đều là tại cái gì mà lư hương cầu con đó, hại nàng đau cả đầu. May mắn có trải thảm, bằng không rơi vỡ thì tội của nàng có thể rất lớn.

Nhược Trúc ý vị thâm trường kéo dài thanh âm nói: “Nga ~! Nguyên lai công chúa cư nhiên ở trong miếu cùng hần gặp mặt, nô tỳ cư nhiên cũng không có chú ý đến.”

“Khi lạc đường trong miếu ngẫu nhiên gặp hần. Nghe nói Vân Tuyển phải cầm khối ngọc bội này mới có thể ngủ, cho nên hần là ca ca cũng mong đưa tới.” Tiêu Tử Y nói như không có gì, nhưng trong đầu lại thoáng qua cặp người màu lam mực của Lý Vân Thanh, không khỏi làm nàng sững sốt một chút.

“Công chúa muốn hay không hiện tại đưa qua cho nàng? Nghe Như Lan nói, mấy ngày nay Tiểu Vân Tuyển buổi tối đều ngủ không an ổn nha.” Nhược Trúc đề nghị nói.

Tiêu Tử Y một chữ “Tốt” đã muốn thốt ra, lại miễn cưỡng bị nàng nuốt trở vào. Là nàng ta cần thứ này nha! Việc gì nàng phải đích thân đưa qua lấy lòng nàng ta? Vạn nhất còn như lần trước, mặt mũi nàng nên đặt ở đâu a?

Cho nên, Tiêu Tử Y hắng giọng một cái, trịnh trọng nói: “Mời nàng tới gặp ta.”

Nhược Trúc như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Tiêu Tử Y, cười khẽ đáp ứng, sau đó xoay người ra ngoài bình phong, tới chỗ cung nữ hầu hạ bên ngoài phân phó vài câu, liền vòng trở về tiếp tục hầu hạ Tiêu Tử Y thay quần áo.

“Nhược Trúc, người nói công chúa ta muốn cải trang thành nam tử, có phải hay không rất không giống?” Tiêu Tử Y nhả lại lông mày, cố ý làm ra một bộ dạng nghiêm túc, nhìn trái nhìn phải bóng dáng không rõ ràng lấm in trên gương đồng.

“Công chúa người không phải nghĩ muốn lên xuất cung chứ?” Nhược Trúc cảnh giác hỏi.

Tiêu Tử Y cười khan một tiếng nói: “Công chúa ta có khả năng đó sao?” Sau đó đem chuyện ước định với Tiêu Sách ngày kia cải nam trang đi dự thánh buổi xuất các dạy học của Tiêu Sách đơn giản giải thích một chút.

Nhược Trúc cười nói: “Nguyên lai là như vậy, không thành vấn đề, giao cho nô tỳ.”

“Nhược Trúc, người không xưng nô tỳ cũng không sao. Ta nghe là lạ. Bất quá nếu không quen, khi có người ngoài ở đây chú ý một chút là được.” Tiêu Tử Y cau mày nói. Nàng thật ra biết trong cung nhiều quý củ, cho nên ngay từ đầu cũng không nói chuyện này. Nhưng nghe thật sự là rất quái, nàng nhin không được vẫn nói ra khỏi miệng.

Nhược Trúc hé miệng cười nói: “Nhược Trúc hiểu ý tứ của công chúa, hiểu rõ.” Nhược Trúc nói là cung nữ, tuy rằng phụ thân chức quan không lớn, nhưng dầu gì cũng là tiểu thư con nhà quan lại. Cùng Tiêu Tử Y chung sống lâu như vậy, đã sớm thăm dò được tính tình của nàng. Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của công chúa, công chúa chắc là cũng không để ý cái loại lễ tiết nhỏ nhặt này.

Tiêu Tử Y còn muốn nói cái gì với Nhược Trúc, lại nghe được ngoại sảnh môn vang lên, Như Lan lớn giọng hét lên: “Công chúa, ta đã đem Tiểu Vân Tuyền mang đến!”

Lúc này Nhược Trúc vừa vặn giúp Tiêu Tử Y buộc lại đai lưng cuối cùng của áo khoác. Tiêu Tử Y nhìn thoáng qua chính mình mơ hồ trong gương đồng, xoay người ra khỏi bình phong.

Trong sảnh đứng vài cung nữ còn có Như Lan, mà bên cạnh Như Lan là tiểu la lỵ Lý Vân Tuyền vẻ mặt oán khí. Chắc chắn, hoàn toàn đã không còn bộ dáng linh hoạt ngày đó nhìn thấy ở Kiến Chương cung, làn da mất sức sống, tinh thần cũng không tốt, nếu để cho người khác thấy được có thể hay không cho là nàng ngược đãi tiểu bằng hữu nha?

Tiêu Tử Y nghĩ như vậy, ngồi xổm người xuống thở dài, hướng nàng cười ngọt ngào nói: “Vân Tuyền, ca ca người gửi ta mang đến vật này cho người nga!” Vừa nói vừa cầm trong tay nửa khối ngọc bội kia đưa đến trước mặt nàng.

Lý Vân Tuyền vừa thấy nửa khối ngọc bội này, lập tức đôi mắt to trong veo như nước bọt kín một tầng sương mù, biến thành nước mắt lưng tròng. Nàng một tay cầm ngọc bội, nhào vào trong lòng Tiêu Tử Y.

Nhưng lại không phải cầm kích nàng, mà là vung nắm tay nhỏ từng quyền đánh tới bả vai Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y bị đánh có chút mơ hồ, không phải nàng cũng là sói già, nên làm tiểu hồng mạo (cô bé quàng khăn đỏ) sợ tới choáng váng chứ?

52. Chương 52: Đánh Người Rồi!

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Ách, sửa lại một chút, cho dù nàng cười đến thực dọa người, cũng không phải sói già. Dầu gì cũng là sói tỷ tỷ chứ.

Tiêu Tử Y trong một mảnh nội tâm hỗn loạn còn đang suy nghĩ mấy chuyện râu ria.

Gian phòng không lớn không nhỏ loạn thành một đoàn, cả đám cung nữ ngày thường đoan trang yên lặng đều thất kinh, thét chói tai đem kéo Lý Vân Tuyền từ trong lòng Tiêu Tử Y ra.

Tiêu Tử Y ngơ ngác ngã ngồi trên mặt đất, bởi vì Lý Vân Tuyền ngay từ đầu khi vọt vào trong ngực nàng một chút báo động trước cũng không có, trực tiếp tạo ra hiệu quả như bây giờ. Mà cái làm nàng khiếp sợ không phải cái này, mà là phần nộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vân Tuyền.

“Thả ta xuất cung! Thả ta xuất cung! Ta muốn trở lại bên cạnh ca ca ta!” Lý Vân Tuyền bị một cung nữ ôm, hai chân còn đạp vào trong không khí, phải ước chừng ba người mới có thể đem nàng trấn an, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng không hề giảm bớt nửa phần.

“Công chúa! Công chúa người không sao chứ?” Nhược Trúc lần đầu dùng ngữ khí hoảng loạn như vậy nói chuyện, vội vàng đem Tiêu Tử Y vẫn ngồi ở trên đất đỡ lên.

Tiêu Tử Y lấy lại bình tĩnh, còn có chút không kịp phản ứng. Làm sao mà tiểu la lỵ này tức giận đều đổ lên trên đầu nàng chứ?

“A! Công chúa! Trên cổ của ngươi bị thương rồi!” Nhược Trúc hoang mang lo sợ, “Mau! Đem cao ngọc bích lấy ra!”

Tiêu Tử Y sờ sờ cổ có chút ẩn ẩn đau đau, khẽ cười nói: “Không sao, chỉ là bị ngọc bội xước qua, trầy da một tí mà thôi.” Xem ra nửa khối ngọc bội kia còn có thể làm hung khí a! Tiêu Tử Y tự giấu mà nghĩ, nàng cũng nên thấy may mắn vì nường của huynh muội bọn họ không để lại cho Lý Vân Tuyền một cái trâm gài tóc, bằng không nàng hôm nay đã có thể không phải trầy da.

Lý Vân Tuyền vừa nghe đến chính mình làm người bị thương, tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đổi thành cảm xúc bất an khủng hoảng.

Rất nhanh đã có người lấy ra cái gì mà ngọc bích cao, Nhược Trúc tỉ mỉ bôi thuốc cho Tiêu Tử Y. Tất cả mọi người đang đợi Tiêu Tử Y lên tiếng xử trí Lý Vân Tuyền, trong phòng một mảnh yên tĩnh giống như chết.

Tiêu Tử Y một phần vừa rồi không sao cả, ngược lại thu hồi tươi cười, yên lặng nhìn Lý Vân Tuyền, không nói một lời. Khuôn mặt cười luôn rất ít khi nghiêm túc làm cho người ta đoán không ra ý nghĩ thực hiện tại của nàng, không khí trong phòng lập tức ngưng lại, cung nữ đều cảm như hén, Như Lan vốn muốn thay Lý Vân Tuyền cầu tình bị dọa đến một câu cũng nói không nên lời.

Đôi mắt to của Lý Vân Tuyền tràn đầy nước mắt, lại quật cường không ột giọt rơi xuống, cố gắng trừng mắt nhìn Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y được Nhược Trúc bôi thuốc xong, thản nhiên nói: “Như Lan, đưa nàng trở về đi.”

“Trở về? Trở về đâu?” Như Lan ngơ ngác trì độn hỏi.

“Nàng mới vừa rồi ở đâu, thì đưa nàng quay về chỗ đó.” Tiêu Tử Y xoay người, thản nhiên nói, “Ta mệt, Nhược Trúc, giúp ta chuẩn bị ta muốn tắm rửa.”

Khi thân ảnh Tiêu Tử Y ra khỏi căn phòng này thì mọi người không hẹn mà cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không nghĩ tới vị công chúa này nóng giận lại có uy nghiêm như vậy, ép tới mọi người thở cũng không dám thở.

“Vân Tuyền, làm sao cô dám như vậy đối với công chúa?” Như Lan chờ Tiêu Tử Y cùng Nhược Trúc đi xa, lòng còn sợ hãi ôm Lý Vân Tuyền kinh hồn táng đảm nói.

Lý Vân Tuyền dùng tay áo xoa xoa mắt, quật cường một câu cũng không nói.

“Cũng may công chúa không so đo, bằng không nàng đi bẩm báo hoàng thượng, thì ca ca ngươi đã có thể mất đầu rồi!” Như Lan nói liên miên cần nhẫn.

Lí Vân Tuyền gắt gao nắm ngọc bội trong tay, phẩn môi mím thành một cái đường thẳng tắp.

“Công chúa, thật sự không giận Tiểu Vân Tuyền?” Ngoài phòng, Nhược Trúc theo phía sau Tiêu Tử Y đánh bạo hỏi.

“Tức giận? Ta làm gì có tức giận?” Tiêu Tử Y không hiểu hỏi ngược lại, “Nga! Người nói vừa rồi sao! Ta là muốn nhìn nước mắt của tiểu gia hỏa này khi nào thì rơi xuống. Kết quả không thấy được. Chắc chắn, đáng tiếc.”

“ , thật sự không tức giận ?” Nhược Trúc vẫn còn có chút không tin.

“A a! Tức giận cái gì a? Chuyện Lý Vân Thanh nhờ vả ta ta đã làm tốt rồi, ngọc bội giao tới trong tay muội muội bảo bối của hắc, đại công cáo thành. Làm ơn đi Nhược Trúc, ta hôm nay đã chịu dày vò cả một ngày rồi, không còn tinh lực để cùng tiểu bằng hữu cãi nhau âm ỉ nữa đâu, tắm rửa xong thì ngủ!” Tiêu Tử Y đi nhanh hơn tới tắm điện, vừa đi, thậm chí còn vừa ngâm nga hát trong miệng.

“ ”

Tiêu Tử Y cảm giác ngủ được thực thoải mái, thẳng đến sắp buổi trưa mới miễn cưỡng mở to mắt.

Kéo ra rèm cửa sổ rất nặng, Tiêu Tử Y nhìn mưa nhỏ tí tách ngoài trời rơi vẻ lo lắng, bất đắc dĩ thở dài. Khí trời như vậy, Tiêu Trầm cùng Nam Cung Tiêu nhất định là một người cũng không thêm đến đây.

Không có khẩu vị ăn vài miếng điểm tâm trưa, buổi chiều Tiêu Tử Y ngay ở trong thư phòng mà giết thời gian. Gần đây nàng tìm được một chuyện mới giết thời gian, đem truyện cổ tích hoặc là truyện tranh trong trí nhớ mình dùng phương thức viết văn viết ra. Thời đại này sách báo cho nhi đồng thật sự là quá ít, nàng không muốn Trầm Nhi ngày nào cũng phải gánh vác việc học chữ viết khô khan như vậy mà vượt qua thời thơ ấu vốn nên đẹp đẽ.

Xế chiều hôm nay Tiêu Tử Y cải biên câu chuyện là Mỹ Nhân Ngư , chuyện xưa hoàn toàn thay đổi, vốn là công chúa nhân ngư bị nàng thay thành tiểu nữ nhi của Đông Hải Long Vương. Sau đó, tên sách bị nàng sửa thành Tiểu Long Nữ .

Lạnh nha.

Đem vài tờ giấy viết xong dùng tương hồ dính lại với nhau, Tiêu Tử Y nhìn ba chữ Tiểu Long Nữ trên tờ thứ nhất, vẫn là nhện không được run lên vài cái.

Thật sự là thua mình mà. Tiêu Tử Y dụi dụi mắt, nhìn trong phòng bởi vì ánh sáng ngọn đèn cháy quá yếu, lỗ tai lại nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện với nhau.

“Nhược Trúc, bên ngoài rất cuộc vì sao âm ỹ như vậy?”

“Công chúa, Như Lan nói muốn gặp người, nhưng lại không nói có chuyện gì.” Nhược Trúc đẩy cửa thư phòng, khó xử nói.

Tiêu Tử Y khẽ nhíu mày, nhìn Như Lan vẻ mặt lo lắng theo sau vào, tò mò hỏi: “Hiện tại đã thấy ta rồi, có chuyện gì?” Trong lòng nàng dâng lên dự cảm bất thường, sẽ không phải tiểu la lỵ lại gặp phải chuyện gì chứ?

Như Lan có chút sợ hãi nhẹ giọng nói : “Công chúa, Vân Tuyền giống như Giống như sinh bệnh .”

53. Chương 53: Sinh Bệnh !

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

“Sinh bệnh rồi?” Tiêu Tử Y ném bút, giật mình đứng lên, “Có nghiêm trọng hay không? Còn tại đứng đó rề rà cái gì? Còn không đi gọi bác sĩ. Ách, Thái y!”

Nhưng Nhược Trúc cùng Như Lan hai người ai cũng không hề động, biểu tình Nhược Trúc từ sau khi nghe được Lý Vân Tuyền sinh bệnh liền trở nên thực khủng bố.

“Ai? Các người còn đứng ở trong này làm cái gì?” Tiêu Tử Y có chút tức giận, đây chính là sinh bệnh a! Tiểu hài tử thân thể rất yếu ớt, vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?

“Công chúa, không thể gọi Thái y.” Nhược Trúc trầm ngâm một lát, kiên quyết nói.

“Vì sao?” Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, nàng mấy ngày qua cùng Nhược Trúc ở chung không phải uống phí, nàng tin tưởng nàng nếu nói như vậy, khẳng định có đạo lý của nàng.

“Công chúa, Tiểu Vân Tuyền là dựa vào thân phận cung nữ vào cung. Tự nhiên cấp bậc cũng ngang chúng ta, bất quá dù sao vẫn là thân phận cung nữ.” Nhược Trúc âm thầm hạ ánh mắt, thấp giọng nói.

“Cung nữ?” Tiêu Tử Y kỳ quái lặp lại nói “Vậy thì sao?”

Nhược Trúc sâu thẳm nói: “Trong cung có quy định, người dưới cung tần nếu có bệnh, thái y không thể vào, đi lấy thuốc cũng phải có lấy chứng nhận. Cung tần đã như thế, càng không nói đến cung nữ chúng ta.”

“Cái gì?” Tiêu Tử Y tròn to hai mắt, không dám tin hỏi “Vậy sinh bệnh làm sao bây giờ?”

Nhược Trúc cùng Như Lan liếc nhau một cái, người trước chán nản nói: “Nếu không may bị bệnh, cũng chỉ có thể cầu người thân trong phòng ăn làm chút nguyên liệu nấu ăn miễn cưỡng có thể trị bệnh. Nếu như vậy còn không được, phải nhờ vào thân thể của chính mình mà sống sót. Thảm hại hơn là nếu bệnh quá nặng không thể làm được việc, cũng chỉ có thể bị ném đến Tuyên Bình cung chờ chết.”

Như Lan lại sầm mi khổ kiếm nói: “Đây còn chưa phải thảm nhất, nghe nói sau khi chết ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại, loại cung nữ vô danh tiểu tốt giống chúng ta trong cung, sẽ không được ban thưởng mộ, mà là hỏa táng. Nghe cung nữ lớn tuổi nói, là sau khi hỏa thiêu thu lại tro cốt ném vào giếng cạn. . .”

Lời nói nàng âm trầm, ngoài cửa sổ một trận gió lạnh thổi, đem cửa sổ bất ngờ mở choang. Kèm theo gió lạnh thấu xương, hạt mưa lạnh như băng cũng bay vào bên trong, ngọn đèn duy nhất trên bàn “Vù” một tiếng bị gió thổi tắt.

Nhược Trúc nhanh chóng chạy tới đem cửa sổ đóng lại, sau đó châm lại ngọn đèn.

Như Lan cả người phát run, cũng không dám nói thêm một câu.

“Đưa nàng xuất cung, thế nào?” Tiêu Tử Y đột nhiên mở miệng nói. Vốn tiểu la lỵ chính là không muốn tiến cung, nhờ cơ hội này đưa ra ngoài không phải vừa vặn?

Nhược Trúc thở dài nói: “Công chúa, Nhược Trúc không phải đã nói Tiểu Vân Tuyền là dựa theo thân phận cung nữ mà vào cung. Làm sao có thể dễ dàng như vậy đưa ra ngoài?”

“Ta thấy nếu bị báo lên, cơ hội nàng bị ném vào Tuyên Bình cung còn lớn hơn.” Như Lan vẫn là nhịn không được chen miệng nói.

Tiêu Tử Y cau chặt đôi mi thanh tú, nếu có thể lập tức tìm được sư huynh nàng thì tốt rồi, trong đồng bình bình lọ lọ kia của hắn khẳng định có thuốc có thể trị bệnh cho Tiểu Vân Tuyền, nếu không được cũng có thể để hắn đi Thái Y viện trộm một ít lại đây. Nhưng mấy ngày này cũng chưa gặp qua hắn, hơn nữa đáng tiếc nàng cam đoan thuốc giải độc khổ giới gì mà hắn muốn đặt trong trâm gài tóc, đối với sinh bệnh không có bất kỳ cái nào dùng được a!

“Như Lan, nàng bị bệnh đã bao lâu? Tình trạng thế nào?” Tiêu Tử Y sau khi suy nghĩ một chút hỏi. Gần đây thời tiết không tốt lắm, mùa xuân chợt ấm chợt lạnh, hơn nữa nàng vừa tới nơi này đã ăn không ngon ngủ không ngon, tâm tình lại không tốt, tám phần là thân thể suy yếu, bị cảm. Bất quá nếu tình huống không nghiêm trọng, Như Lan cũng sẽ không gấp gáp như vậy chạy đến chỗ nàng.

“Ngày hôm qua. Ách, sau chuyện ngày hôm qua, nàng không ăn gì cả. Buổi tối đã khuya cũng không ngủ, nô tỳ bồi nàng cả đêm. Đến cuối cùng nô tỳ thật sự chịu không được nằm ngay tại trên bàn ngủ gật chốc lát. Kết quả buổi sáng khi..tỉnh lại liền phát hiện sắc mặt nàng rất kém, ta muốn sớm một chút đến nói cho công chúa. Nhưng buổi sáng đến công chúa còn đang nghỉ ngơi. Buổi chiều muốn đến, nhưng

Tiểu Vân Tuyền không cho ta tới. Nàng. Nàng có thể là sợ công chúa người tức giận. Hiện tại nàng đang ngủ, ta mới lên tới được.” Như Lan lấp bắp nói một đồng, len lén nhìn biểu tình trên mặt Tiêu Tử Y.

Nói qua loa chưa tính, một chút bệnh tình cũng không kể lại. Tiêu Tử Y giận dữ nói: “Ta đi thăm nàng.” Nàng nói xong là hành động, nhưng Nhược Trúc giành trước chặn đứng nàng.

“Công chúa, người không thể đi.” Nhược Trúc tiến về phía trước một bước, lo lắng nói “Công chúa, nếu cô bị truyền bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Cũng chưa chắc sẽ nhiễm bệnh.” Tiêu Tử Y bất đắc dĩ cười nói.

“Nhưng Nhược Trúc cho rằng Tiểu Vân Tuyền bây giờ mà gặp ta thì khả năng đối với sự khôi phục thân thể của cô ấy sẽ ảnh hưởng không tốt.” Nhược Trúc biết Tiêu Tử Y sẽ nói như vậy, sớm chuẩn bị xong lý do kế tiếp.

Kháo, nói thẳng nàng dọa người, không nên tới quấy rối tiểu la lý sinh bệnh là được rồi nha! Tiêu Tử Y bĩu môi, nàng không tới thăm cũng được, chỉ là Như Lan một chút cũng không nói rõ ràng xem bệnh tình Lí Vân Tuyền như thế nào.” Nhược Trúc, vậy người đi nhìn xem, đầu Tiểu Vân Tuyền có nóng hay không, có ho khan hay không, sắc mặt như thế nào.”

Nhược Trúc thở dài nhẹ nhõm một hơi, dặn Như Lan ở trong này hầu hạ Tiêu Tử Y, chính mình liền vội vàng xoay người ra khỏi thư phòng.

Tiêu Tử Y chậm rãi lần nữa ngồi xuống, nhìn ngọn đèn bập bùng trên bàn, yên lặng không nói gì.

Nếu Lí Vân Tuyền xảy ra chuyện gì, nàng phải làm sao bây giờ? Người kia thậm trọng cầu xin nàng như vậy, hẳn quý trọng muội muội bảo bối này như vậy, kết quả ở chỗ nàng mới ba bốn ngày, lại có chuyện lớn như vậy.

Nàng đến tột cùng là làm sao vậy? Chỉ một tiểu hài tử mà cũng chiếu cố không tốt.

“Công chúa! Đều là nô tỳ không tốt, không chiếu cố tốt Tiểu Vân Tuyền.” Như Lan bộp một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng nói.

“Khóc cái gì mà khóc, đem nước mắt thu hồi đi. Người đã thấy qua Tiểu Vân Tuyền khóc chưa?” Tiêu Tử Y cau mày nói, ngoài mặt dường như không có việc gì, tâm lại co lại.

Như Lan lập tức che miệng lại im lặng, điều chỉnh cảm xúc một chút rồi đứng lên, làm ngọn đèn trên bàn sáng sủa hơn chút.

Qua không lâu sau, Nhược Trúc về mặt ngưỡng trọng trở về nói: “Công chúa, tình huống có vẻ không tốt lắm. Tiểu Vân Tuyền đang phát sốt, cũng không biết là đang ngủ hay là hôn mê, khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng.”

Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt, giận dữ nói: “Nhược Trúc, đi truyền Thái y.” Đáng tiếc nàng không mang vài miếng dán giảm sốt xuyên qua a.

Nhược Trúc lắc đầu cười khổ nói: “Công chúa, Thái y sẽ đến chứ?”

Tiêu Tử Y đứng dậy đưa tay ra xoa lưng mỗi, khẽ mỉm cười nói: “Bản công chúa bị bệnh, người nói Thái y hẳn dám không đến sao?”

54. Chương 54: Bắt Mạch Bằng Sợi Tóc

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y vỗ vỗ tay Như Lan, chặn đứng động tác của nàng, oán giận nói: “Được rồi! Không cần trát thêm phấn thơm lên mặt ta. Giả tạo như vậy, vừa thấy đã phát hiện.” Như Lan này rốt cuộc có biết cách giả bộ bệnh hay không a? Muốn đem cả hộp hương phấn mà trát hết lên mặt nàng?

“Công chúa, người sắc mặt tốt như vậy, không dậm thêm chút phần làm sao mà giả bệnh a?” Như Lan tâm tình kích động vừa thoáng qua, cười hì hì tự chuẩn bị cho Tiêu Tử Y. Nếu có thể thỉnh Thái y, bệnh nhỏ của Vân Tuyền cũng không thành vấn đề.

“Được rồi, được rồi. Quên đi, vẫn là trực tiếp kéo một cái màn đi.” Tiêu Tử Y cũng không nằng nệ nhàng như vậy. Người có thể mời đến, nhưng người ta có nguyện ý xem bệnh cho Tiểu Vân Tuyền hay không, xem xong bệnh có thể hay không giúp nàng giữ bí mật vẫn là một chuyện nha!

Như Lan ở nhuyển tháp bên ngoài đại sảnh buồng một cái màn lụa, sau đó lạnh tay lẹ chân đem Tiểu Vân Tuyền ôm vào nội thất. Tiểu Vân Tuyền còn đang ngủ, bởi vì Nhược Trúc nói không cho càng nhiều người biết chuyện này càng tốt, cho nên Như Lan cũng không kêu thêm những người khác đến hỗ trợ.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối, trong phòng chỉ thấp hai ngọn đèn, ánh sáng mờ ám. Tiêu Tử Y xoa tóc ra, nhìn hai mắt trong gương đồng, quả thật có vài phần cảm giác sinh bệnh.

“Công chúa, thời gian không còn sớm, nhanh chút nằm xuống đi.” Như Lan hưng phấn mà nhẹ giọng reo lên.

Tiêu Tử Y bĩu môi, vừa đi tới nhuyển tháp vừa giáo dục nàng nói: “Đem khuôn mặt tươi cười của người thu lại, công chúa của người là ta bị bệnh người rất cao hứng sao?”

Như Lan nhanh chóng sửa lại vẻ mặt, hầu hạ Tiêu Tử Y nằm xong, kéo nhanh rèm cửa.

Tiêu Tử Y vốn hôm nay đã ngủ thẳng tới giữa trưa, hẳn là một chút cũng không mệt mỏi, nhưng nằm trên giường mềm mại bởi vì không có việc gì, lập tức bắt đầu nổi lên buồn ngủ, thẳng đến khi bên tai truyền đến thanh âm mơ mơ hồ hồ thì mới mở mắt không dấu vết tỉnh dậy.

Chỉ nghe thấy Nhược Trúc hình như là đang giới thiệu cho người khác “Bệnh tình” của nàng, Tiêu Tử Y vội vàng hợp thời ho khan vài tiếng.

“Công chúa hiện tại cảm thấy như thế nào?” Một thanh âm trẻ tuổi ngoài dự kiến từ bên ngoài rèm cửa truyền đến, ôn nhu hỏi.

Tiêu Tử Y ước chừng sống sót hơn nửa ngày chưa kịp phản ứng. Thái Phó Thái y trong hoàng cung này đều còn trẻ như vậy sao? Cái tên Thái Khổng Minh kia cũng thế, Thái y này cũng thế. Có chính sách khuyến khích người trẻ cũng không thể như vậy chứ?

“Công chúa, vị này là Cố Thần ngự y, là chủ quản khoa bệnh thương hàn.” Nhược Trúc giống như biết Tiêu Tử Y đang băn khoăn cái gì, ở bên nhẹ nói.

“Vị tỷ tỷ này thúc dục hạ quan. Công chúa, kỳ thật tối nay chính là giờ làm việc của Trương thái y ở thái y viện lại phải tới chẩn bệnh cho Thái Hậu, hạ quan còn chưa có tư cách đến chẩn bệnh. Không bằng, không bằng chờ Trương thái y trở về?” Cố Thần lấp bắp nói, trong lời nói không bao hàm bao nhiêu tự tin.

“Làm sao có thể nói như vậy được? Nhược Trúc trước kia hầu hạ bên người Thái Hậu, thường xuyên nghe Trương thái y nói đến Cố ngự y, nói ngài có thể được hẳn chọn truyền y là không có người thứ hai.” Nhược Trúc ở bên giúp nói lời hay. Nàng đã thật vất vả đem người mời đến, kết quả đến tận đây rồi nếu nói không xem bệnh, Tiểu Vân Tuyền lại phải chờ thêm mấy canh giờ thì bệnh tình lại càng nghiêm trọng.

Cố Thần ngưng ngưng cười cười, tiếp tục câu hỏi mới vừa rồi nói: “Công chúa, hiện tại cảm thấy như thế nào?”

Tiêu Tử Y ho khan hai tiếng, không biết nên trả lời như thế nào. Nàng muốn giả thanh âm khàn khàn cũng giả không được a!

Nhược Trúc ở bên vội vàng nói: “Cố ngự y, bệnh tình cụ thể vừa rồi Nhược Trúc đã nói cho người biết. Chẳng lẽ không thể cứ như vậy khai căn bốc thuốc sao?”

Cố Thần khoát tay nói: “Không nên không nên, hoàng đế nội kinh có nói: đóng cửa xem xét bệnh trạng, cân nhắc hỏi thăm tình hình, theo đó mà kê đơn, cẩn thận mới được việc, lơ đãng sẽ có người chết. Chẩn bệnh phải chú ý hỏi han kỹ càng, nghe Nhược Trúc tỷ tỷ thuật lại, công chúa hẳn là chứng bệnh thương hàn. Nhưng bệnh thương hàn cũng chia ra nhiều loại, không hỏi rõ nguyên nhân và bệnh trạng mà nói...,

chắc chắn không thể đoán được nguyên nhân của bệnh ở đâu. Chỉ có không ngại phiền toái tinh tế hỏi han, mới có thể giảm bớt sai lầm.”

(A Tử: Hoàng đế nội kinh=> sách thuốc của hoàng đế, cái đoạn trong HĐNK kia có lẽ ed không chính xác lắm nên mn cũng thông cảm.)

Tiêu Tử Y nghe hần cần nhần liên miên, không khỏi nghĩ tới trình tự khi ở hiện đại gặp bác sĩ. Bác sĩ hiện đại đều thực tàn bạo, cơ bản thuộc loại nói không ngượng đầu. Bệnh nhân ngồi xuống, bác sĩ vừa sửa sang lại biên lai đăng ký vừa mở bệnh lý hỏi, làm sao không khỏe? Bệnh nhân nói xong làm sao không khỏe, bác sĩ liền cho đi thử máu hoặc ném lên giường bệnh, sẽ dùng chữ viết rồng bay phượng múa cực kỳ nhanh mà trừ bác sĩ bọn họ ra người khác ai xem cũng không hiểu viết vào sổ, sau đó đuổi bệnh nhân đi thử máu hoặc là chụp ảnh. Chờ bệnh nhân chuyển một vòng lớn trở về, trên cơ bản lại trực tiếp chiếu với số liệu trong bệnh án kê đơn thuốc hoặc là chuẩn bị mổ.

Manh mẽ a, đáng tiếc triều đại này cũng không có kỹ thuật tân tiến như vậy, phải tự bác sĩ phán đoán.

“Công chúa nếu không muốn nói, vậy vươn tay ra để hạ quan bắt mạch bằng tay cũng được.” Cố Thần nói nhiều như vậy, thấy người trong màn lụa một câu cũng không nói, nghĩ lại vị công chúa này từng bị mất giọng một thời gian, liền nhẹ giọng đề nghị.

Sặc, hần bắt mạch chẳng phải là lộ hết sao? Tiêu Tử Y còn chưa nghĩ ra làm sao để mở miệng nói chuyện với vị Cố ngự y này, nàng lại nghĩ, nếu đến là Thái y cao tuổi, đã lăn lộn trong cung nhiều năm, thì nàng chỉ cần cùng hần nói rõ nguyên do sự việc, rồi nói làm ơn là được rồi. Kết quả đến đây lại là một ngự y trẻ tuổi đặc biệt tích cực, nàng thật đúng là không biết làm sao bây giờ.

“Khụ, không biết Cố ngự y có thể hay không biết bắt mạch bằng sợ tơ?” Tiêu Tử Y ý nghĩ kỳ lạ, buộc cổ họng khàn khàn nói.

Cố Thần sững sốt, ngốc nói: “Công chúa, chỉ có Đại Dược Vương Tôn Tư Mạc trước kia mới có thể thực hiện y thuật này, hạ quan còn kém xa.” Hần ngu ngơ nói ra việc bắt mạch bằng sợ tơ này không phải là tuyệt kỹ y học người thường có thể biết, hần không nghĩ tới vị công chúa này cư nhiên có thể chuẩn xác kêu lên tên này.

Tiêu Tử Y nghe thấy tên Tôn Tư Mạc cũng ngây ngốc một chút, nàng nhớ rõ Dược Vương này là người nhà Đường, xem ra cho dù triều đại nơi này thay đổi cải biến, nhưng đại bộ phận người và việc ở đây cũng không thay đổi nhiều. Niên đại hiện tại hần là cách không xa thời Đường Huyền Tông cầm quyền, nếu không sẽ có việc tôn sùng vẻ đẹp mập mập, không biết vị Dương quý phi kia có thể còn sống không.

“Nếu công chúa không tín nhiệm hạ quan, tốt nhất chờ Trương thái y đến khám bệnh trở về.” Cố Thần thành khẩn nói.

Lời hần vừa dứt, liền nhìn thấy từ trong rèm cửa chậm rãi vươn một cái tay ngọc, để ngang trên lan can nhuyễn sập. Cố Thần không dám nhìn thêm, nín thở tĩnh khí, bình tĩnh chống đỡ. Thầy giáo của hần thường xuyên dạy hần, phải luôn luôn tuân thủ lễ nghi cung đình, tỏ vẻ cung kính của bề tôi với hoàng thất, còn phải âm thầm suy nghĩ kê đơn thuốc chính xác, để tránh không cẩn thận kê sai đơn mà tự gây họa.

Đáng tiếc thầy giáo luôn luôn cho là hần vẫn chưa tới trình độ có thể dẫn đi chẩn bệnh, thường xuyên để hần ở thái y viện nghiên cứu một ít tư liệu bệnh lý cùng phương thuốc. Nếu không phải hôm nay thái y viện vừa vặn chỉ còn lại một mình hần lời mà nói..., khả năng hần cũng không thể có cơ hội đến chẩn bệnh.

Nhưng hần cũng biết Trường Nhạc công chúa này trong cung là địa vị gì, Trường Nhạc cung to như vậy chỉ có một mình nàng ở, nếu hần chẩn sai bệnh, sẽ liên lụy thầy giáo.

Cố Thần rốt cục vẫn nhịn không được hít sâu một hơi bình tĩnh xuống tâm trí đang kinh hoàng, vươn hai ngón tay đặt lên cổ tay bằng cơ ngọc cốt kia.

Đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc đến da thịt đối phương, cái tay kia lại không hề báo động trước trái lại chặt chẽ nắm tay hần, móng tay gọn gàng chỉnh tề cắm thật sâu lên da thịt hần.

Ách? Đây là tình huống gì?

55. Chương 55: Xem Bệnh Bốc Thuốc

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

“Công. . . . Công chúa! Người làm cái gì?” Cố Thần cuống quýt đứng lên, hoảng sợ tới đá đổ cả ghế, phát ra một tiếng “Bịch” vang thật lớn.

Này! Cái này chẳng lẽ chính là phi lễ trong truyền thuyết ?

Rèm bị bàn tay kia xốc lên, hiện ra khuôn mặt cười thanh lệ thoát tục từ sau rèm cửa, một đôi mắt hạnh nhìn rực rỡ so với bảo thạch hắc từng thấy qua đều sáng ngời thâm thúy hơn, dưới ánh nến chiếu rọi càng lộ vẻ trong trẻo mê người, không khỏi làm hắc sứng sốt hồi lâu, thậm chí quên tay của mình đang bị đối phương nắm chặt .

“Uy ! Cố ngự y, người có đang nghe không?” Tiêu Tử Y nhăn đôi mi thanh tú, nàng mới vừa nói một đồng, nam nhân này rốt cuộc có hay không nghe thấy a? Nàng vừa rồi trước khi hắc bắt mạch đã nắm lấy tay hắc, sợ hắc chạy trốn. Hắc sẽ không hiểu lầm cái gì chứ?

“A! Hạ quan thất lễ.” Cố Thần nhanh chóng rút lại tay, cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà.

“Ta nói, sinh bệnh cũng không phải ta, mà là một cô bé. Sợ thái y viện không phái người đến khám chữa bệnh, mới nói dối là ta bị bệnh.” Tiêu Tử Y kiên nhẫn lại lặp lại một lần.

Cố Thần cúi đầu thành thành thật thật nói: “Thần đã nhìn ra, bởi vì trên mặt công chúa bôi toàn là phấn trắng, cũng không phải sắc mặt thật sự không tốt. Ánh mắt trong trẻo, lại càng không giống như bị bệnh người. Trừ bỏ trên cổ có một vết thương ngoài da do bị quẹt, hắc là không có việc gì.”

Tiêu Tử Y liếc mắt, nguyên lai Thái y dự bị này mới vừa rồi là đang nhìn nàng rốt cuộc có bệnh hay không. Bất quá Thái y dự bị này nhìn qua mặc dù không có mắt hoa đào thanh tú như vị thần linh Đàm Nguyệt Li mà nàng đã gặp qua, cũng không có ổn trọng anh tuấn như Tiêu Cảnh Dương, hoặc là tao nhã như Lý Vân Thanh, lãnh khốc cao ngạo như Độc Cô Diệp thì càng không cần nói. Nhưng cả người lại tản ra mị lực làm cho lòng người bình tĩnh, ở gần, lại ngửi được trên người hắc mùi thuốc nồng đậm, không chua chua khó ngửi như trong dự liệu, ngược lại làm cho Tiêu Tử Y còn muốn cách hắc gần hơn một chút.

(A Tử: đọc tới đây mới thấy bộ ni nh mỹ nam thế á...)

“Như vậy, đáp án của người là gì?” Tiêu Tử Y cũng không cứ như vậy buông tha Cố Thần, ngẩng đầu lên đuổi theo hỏi.

Cố Thần chỉ trầm mặc một lát, liền nghiêm trang nói: “Công chúa, người có bệnh đại phu chữa bệnh là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng vì sao không thành thật hướng thái y viện bẩm báo? Công chúa cũng không nên tự mình giả bộ bệnh chứ?”

Tiêu Tử Y đầu đau như muốn vỡ tung, nàng cũng không phải thỉnh hắc đến để nghe hắc dạy dỗ. Nàng ngay cả giải thích cũng lười nói, nếu hắc nói sẽ chữa bệnh, vậy nhanh chóng hành động đi. Tiêu Tử Y hướng Nhược Trúc thể hiện vẻ mặt, Nhược Trúc liền lĩnh hội trực tiếp dẫn Cố Thần vào bên trong để hắc bắt mạch cho Lý Vân Tuyển.

Như Lan cũng muốn đi theo, lại bị Tiêu Tử Y một câu giữ lại.

“Công chúa, vì sao không cho nô tỳ đi theo?”

Tiêu Tử Y chỉ chỉ đồng phần trên mặt nàng, tức giận nói: “Giúp ta múc nước rửa mặt đi.” Thật sự là mắt công chuẩn bị. Bất quá Cố Thần này nhìn qua giống như không dễ thuyết phục như vậy, bệnh là có thể để hắc trị cho Tiểu Vân Tuyển, nhưng có thể hay không ngăn chặn cái miệng của hắc không cho hắc nói ra bên ngoài?

“Công chúa, thật sự quá tốt rồi, không nghĩ lại mời được Thái y chẩn bệnh cho Tiểu Vân Tuyển đơn giản như vậy.” Như Lan cao hứng nói.

“Đơn giản sao?” Tiêu Tử Y mặc cho Như Lan giúp nàng dùng nước trong rửa đi phấn trên mặt, thở dài, “Phiền toái còn ở đằng sau chưa biết chừng.” Nàng dùng danh nghĩa nàng sinh bệnh mời Thái y, còn chưa biết tác dụng phụ đến có nhiều hay không đâu!

Huống hồ cho dù trị được bệnh của Lý Vân Tuyền, nhưng mâu thuẫn giữa các nàng lại một chút cũng chưa có giải quyết. Ai! Nói đến nói đi đều do vị hoàng hậu kia, cho dù là ghen tị Trường Nhạc cung của nàng quá lớn đủ trống trải, cũng không cần không có việc gì nhàn rỗi đem vào trong cung nàng một cái tiểu la ly a?

Không biết nàng nói ngại tiểu la ly quá ồn náo loạn mà đuổi về, hoàng hậu có thể hay không chấp nhận chứ? Bất quá nếu là như vậy, chỉ sợ lại sẽ sinh ra hậu quả nàng không thể tưởng tượng? Trong cung này thực hiểm ác. Tiêu Tử Y thở dài, để Như Lan búi tóc lại.

Lúc này Nhược Trúc đã cùng vị Cố Thần ngự y kia đi ra, mời đến trước bàn đã chuẩn bị tốt giấy để hẩn kê đơn thuốc.

Cố Thần đầu tiên là trầm ngâm một lát, đang muốn đặt bút viết lên giấy thì Tiêu Tử Y đột nhiên lên tiếng nói: “Cố ngự y, người học y bao nhiêu năm rồi?” Tuy rằng thế nào cũng cảm thấy bộ dạng hẩn là đã tính trước, bất quá bộ dáng trẻ tuổi của hẩn thật đúng là làm cho người ta lo lắng y thuật của hẩn.

Nàng biết y thuật phải trải qua lý luận cùng kinh nghiệm thực tiễn nhất định mới ngấm dần, rất nhiều danh y đều là càng già càng nổi danh. Cho dù là ở hiện đại, viện y học cũng là so với ngành học khác học nhiều hơn ít nhất một năm. Cố Thần này nhìn qua cũng chỉ là bộ dạng tầm hai mươi tuổi, thật sự là làm cho người ta lo lắng.

Cố Thần nhắc bút lại dừng bút hạ thấp xuống, mực nước nhỏ trên giấy Tuyên Thành để lại một đóa hoa mực, hẩn không để bút xuống, mà là ngượng ngừng cười nói: “Công chúa, vị tiểu thư bên trong kia chỉ là triệu chứng nhiễm thương hàn bình thường, hạ quan tuy rằng học y không lâu, nhưng loại bệnh nhỏ như thương hàn cũng đủ có thể ứng phó.”

Khí thế không đủ, tự tin không đủ.

Tiêu Tử Y bất mãn bĩu môi. Ngay cả bác sĩ cũng không lo như vậy, không biết, bảo người ta tín nhiệm hẩn như thế nào a?

Quả nhiên ngay cả Nhược Trúc ở bên cạnh cũng bắt đầu hoài nghi, không khỏi mở miệng hỏi: “Cố ngự y bắt đầu học y từ lúc nào?”

“Hạ quan từ ba tuổi bắt đầu theo cha học y, thẳng đến khi lão nhân gia xem xong những loại bệnh khó chữa liền dạo chơi thiên hạ, hạ quan không chỗ học y thuật nữa, liền tiến vào thái y viện kiến tập.” Cố Thần khiêm tốn hữu lễ hồi đáp.

Nhược Trúc như là nhớ ra cái gì đó, giật mình hỏi tới: “Chẳng hay lệnh tôn có phải là danh y lừng lẫy nổi danh Cố Tam Cố lão tiên sinh?”

Cố Thần ngượng ngừng cười cười, gật gật đầu.

“Cố lão tiên sinh chính xác là thần y nổi danh, công chúa xin cứ yên tâm.” Nhược Trúc thay đổi thái độ hoài nghi mới vừa rồi, dùng ngữ khí thực sùng bái nói “Lúc trước đem căn bệnh phức tạp đã nhiều năm của hoàng thái hậu chữa khỏi chính là Cố lão tiên sinh, thật sự không nghĩ tới nguyên lai Cố ngự y chính là công tử của hẩn.”

Cố Thần càng cảm thấy ngượng ngừng, bất an áy náy nói: “Trong cung không có nhiều người biết thân phận hạ quan, sợ phụ thân nổi danh làm ọi người chờ mong với hạ quan. Trên thực tế khi hạ quan mới ra đời, thật sự là không dám nhận cha.”

Tiêu Tử Y day day huyết Thái Dương có chút đau nhức, nàng phiền nhất là loại không quả quyết này, lại còn là người siêu không tự tin. Tuy rằng có thể bản tính của hẩn là vậy, nhưng vẫn là khó chịu.”Nhanh chút kê đơn thuốc đi, đã muộn rồi.” Tiêu Tử Y trong giọng nói hơi hơi mang theo một chút không kiên nhẫn.

Cố Thần liên tục xin lỗi, thay một tờ giấy Tuyên Thành khác bắt đầu dùng nét chữ nhỏ xinh đẹp viết. Chỉ chốc lát sau liền để bút xuống, đứng lên cung kính hướng Tiêu Tử Y nói: “Công chúa, đơn thuốc đã xong.

Có thể thỉnh Nhượng Trúc theo hạ quan đi ngự hiệu thuốc một chuyến? Nếu không được, phải một vị công công cũng được.”

“Nhượng Trúc theo hẳn đi đi.” Tiêu Tử Y biết việc này người biết càng ít càng tốt, cho nên cũng không gọi thêm người. Ai biết trong cung Trường Nhạc của nàng rất cuộc lẫn vào bao nhiêu gian tế của các cung, Nhượng Trúc và Như Lan tốt xấu cũng là Tiêu Cảnh Dương phải tới, đáng để nàng tin tưởng.

Thật vất vả đem cái tên lải nhải Cố ngự y tiến bước, Tiêu Tử Y đi vào bên trong nhìn thoáng qua Lý Vân Tuyền đang ngủ rất sâu, phát hiện sắc mặt của nàng so với lúc trước đỡ hơn nhiều. Phỏng chừng theo lời nói ở hiện đại cũng chính là một viên thuốc cảm mạo thêm một chén nước nóng rửa mặt có thể giải quyết cảm mạo, ở cổ đại được vật thiếu thốn nhất định phải phí công hoảng hốt lớn như vậy để mời đến Thái y kê đơn thuốc, thật sự là không có phương tiện a!

Tiêu Tử Y phân phó Như Lan canh giữ bên người Lý Vân Tuyền, nói cho nàng biết sau khi Nhượng Trúc sắc thuốc trở về thuận tiện làm một chén cháo trứng muối thịt nạc cho Tiểu Vân Tuyền ăn. Đỡ đến một ngày chưa ăn gì làm nàng đói bụng không còn khí lực.

Chính nàng thì ở gian ngoài xem một ít sách giải trí, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Đợi cho đến buổi sáng bị Nhượng Trúc dùng sức lay tỉnh, Tiêu Tử Y vụn phần bắt mắt mở hai mắt ra, còn buồn ngủ hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Nhượng Trúc lo lắng nói: “Công chúa, việc lớn không xong rồi, hoàng thượng biết người ‘sinh bệnh’, đã qua thăm người rồi!”

“ ”

56. Chương 56: Lỗi Chính Tả

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y trong nháy mắt lại hối hận tối hôm qua bảo Như Lan tẩy sạch phấn trắng để giả bệnh trên mặt của mình. Bằng không không lừa được người trong nghề, thì lừa người ngoài nghề như hoàng đế cũng được.

Nhượng Trúc ở bên tai nàng vội vàng nhẹ nói nói : “Công chúa, tiểu Vân Tuyền lúc sáng sớm đã bị Như Lan ôm trở về phòng của mình rồi.” Theo sau liền đem rèm cửa kéo lại, chính mình lui ra ngoài.

Tiêu Tử Y cắn môi dưới, lo lắng nếu lúc này mình tự thú trước có thể được khoan dung hay không.

Thật là! Từ lúc nàng tiến cung đến nay cơ hội gặp mặt hoàng đế cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, có khi nàng cảm thấy có phải hay không hoàng đế đem nàng ném tới một nơi rất thực lớn, thực trông trải trong cung cũng xem như là làm hết trách nhiệm của một người cha rồi? Bất quá nàng quả thật không nghĩ tới cư nhiên bởi vì nàng nhiễm bệnh hoàng đế sẽ thăm nàng.

Rõ ràng cho thấy người nào đó miệng không kín, vẫn hướng chủ tử nào đó báo cáo. Tiêu Tử Y tại nội tâm thầm mắng Cố Thần một chút cũng sẽ không làm hại người, lại không có biện pháp che màn lụa lại rồi giả âm thanh để lừa mọi người.

“Tử Y a, giả bộ bệnh không cần phải đạt đến loại trình độ này đi? Ngay cả thuốc cũng dùng đến mười phần.” Ra khỏi dự kiến của nàng, thanh âm truyền đến lại là của Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Tử Y một tay vén màn cửa lên, lại phát hiện không phải chỉ có mình Tiêu Cảnh Dương mà hoàng đế cũng đồng thời đến đây, chẳng qua là đứng ở trước cái bàn trong phòng, nhìn chằm chằm nàng xuyên qua cái màn cửa.

“Phụ hoàng, ta liền nói Tử Y là ở giả bộ bệnh đi! Người còn không tin, không nên tự mình đến liếc mắt nhìn.” Tiêu Cảnh Dương ý cười dạt dào nói.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y thấy nàng rõ ràng khỏe mạnh, nghiêm túc trước mặt lộ ra mỉm cười, đơn giản nói: “Cũng không có thiếu thời gian, Tử Y người đi chuẩn bị một chút đi.”

Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì? Tiêu Tử Y đột nhiên phát hiện sự tình giống như không phải nàng tưởng tượng nhà.

Tiêu Cảnh Dương nhận được ánh mắt cầu cứu của Tiêu Tử Y, cười nói: “Hôm nay không phải là ngày Tiêu Sách xuất các dạy học hay sao? Không biết hần khi nào thì cùng muội hẹn ước, nhờ vả ta lại đây đón muội đi. Đây là quần áo của Tiêu Sách, hai người các người đáng người đều không sai biệt lắm, Nhược Trúc người giúp Tử Y đi đổi một chút đi.” Tiêu Cảnh Dương vừa nói vừa cầm một bộ quần áo từ trong tay tiểu thái giám bên cạnh đưa cho Nhược Trúc.

Nguyên lai là có chuyện như vậy. Cổ Thần căn bản cũng không có báo cáo, hoặc là có báo cáo cũng không có nói toàn bộ, hoàng đế liền cứ thế nghĩ đến nàng là vì muốn tham gia xuất các dạy học của Tiêu Sách mà giả bộ bệnh.

Tốt lắm, thật là hiểu lầm tốt đẹp nha. Tiêu Tử Y cảm thấy vậy, đứng dậy đi vào nội thất rửa mặt đổi quần áo mới, thuận tiện ăn vài cái điểm tâm để lấp đầy bụng. Xem tình hình này thì nàng không thể nói với phụ hoàng và hoàng huynh đợi nàng ăn xong bữa sáng, hai người bọn họ triều phục cũng không đổi, rõ ràng chính là vừa hạ triều liền đi đến chỗ của nàng. Thực bội phục nha, làm hoàng đế mỗi ngày đều phải sáng sớm thượng triều mà lại không có ngày nghỉ. Mà hoàng tử cũng làm quan điều giống nhau cũng rất mệt nha. Không rõ vì sao có người liều mạng mà nghĩ hưởng trên vị trí kia mà chen chúc chứ. Không biết là vị trí trên ngọn Kim Tự Tháp kia vị trí thoát nhìn thì vững chắc, tuy nhiên nó cũng là vị trí nguy hiểm nhất sao?

Trong lòng lung tung tự hỏi này kia, chờ Tiêu Tử Y lại lấy lại tinh thần, thì một tiểu công tử thanh tú đã xuất hiện ở trong gương đồng.

“Nhược Trúc, người làm như thế nào?” Tiêu Tử Y để sát vào nhìn, phát hiện Nhược Trúc đem cặp chân mày vốn tinh tế của nàng dùng chì kẻ chân mày làm nó trở nên thô hơn rất nhiều, nhìn qua cả người liền anh tuấn hơn một chút.

“Công chúa, người trở về lại nghiên cứu đi, đừng làm cho hoàng thượng cùng thái tử chờ lâu quá.” Nhược Trúc thúc giục.

Tiêu Tử Y lắc đầu, học bộ pháp nam tử bước đi ra nội thất, phát hiện hoàng đế cùng Tiêu Cảnh Dương hai người đối diện nàng đang nghiên cứu quyển sách kia, nghe được tiếng bước chân của nàng thì song song ngẩng đầu, cùng bởi vì nàng hoá trang sưng sốt một chút.

“Như thế nào? Liền như vậy không giống nam tử?” Tiêu Tử Y hắng giọng một cái, giả trang tiếng vịt đẻ của Tiêu Sách, đáng tiếc cũng chỉ là miễn cưỡng đem thanh âm mềm mại của mình ép tới thấp nhất.

“Rất giống, giống với thanh âm của Tiêu Sách trước khi đổi giọng nha.” Tiêu Cảnh Dương biết phụ hoàng chắc chắn sẽ không quan tâm loại vấn đề này, đơn giản trực tiếp hỏi đáp.

Tiêu Tử Y hài lòng cười cười, khóe mắt lại phát hiện hoàng đế sắc mặt nghiêm túc, không biết nàng làm sao lại xảy ra vấn đề gì rồi, cũng không biết nên như thế nào đặt câu hỏi. Tiêu Cảnh Dương chú ý tới của nàng ngây người, vội vàng hướng nàng tề mi lộng nhãn mời bảo nàng không cần để ý. Trên thực tế phụ hoàng của bọn họ luôn trưng ra gương mặt này, hần tại bên người cùng nhiều năm như vậy, cũng hiếm khi thấy hần cười.

Hoàng đế khép lại cuốn sách mà Tiêu Tử Y xem đêm qua, đứng dậy đi ra ngoài, Tiêu Tử Y cùng Tiêu Cảnh Dương vội vàng theo ở phía sau.

Ngày hôm qua có đợt mưa xuân, toàn bộ bầu trời đều trở nên trong sáng và màu xanh thẫm sắc. Tiêu Tử Y vừa ra cửa điện liền bị không khí trong lành ngoài cửa làm cho rung động. Mặt trời mới lên không cao lắm, trên tầng đá gạch vẫn còn hơi ướt át, xem ra hần là đêm qua trời mưa thật sự lớn. Thật sự là làm khó Nhược Trúc mạo hiểm mưa lớn như vậy đi thái y viện mời người xem bệnh cùng lấy thuốc.

“Tử Y, quyển sách kia là con xem sao?” Hoàng đế đi ở phía trước, sắp đi ra Trường Nhạc cung thời điểm, đột nhiên chậm rãi hỏi.

Quyển sách kia? Tiêu Tử Y hồi tưởng lại đêm qua tùy tay rút ra một quyển sách trên giá hình như là một quyển cổ nghị của Hán triều Trì An Sách, gật đầu xác nhận nói: “Hồi phụ hoàng, đúng vậy.”

“Nga? Con xem có thể có cảm tưởng gì?” Hoàng đế như là tùy tiện hỏi một chút, nhưng là một bên Tiêu Cảnh Dương cũng là giết mình không thôi. Phải biết rằng phụ hoàng loại câu hỏi như thế này thì bình thường chỉ hỏi hần cùng Tiêu Sách, đây chẳng lẽ là đem Tiêu Tử Y cùng đám hoàng tử bọn họ đối đãi giống nhau sao?

Cảm tưởng? Cảm tưởng gì ư. Tiêu Tử Y liếc mắt, nàng sau khi đọc xong thường đem cảm tưởng dùng than củi viết vào chỗ trống bên cạnh, hoàng đế vừa rồi khẳng định đều thấy được. Bên trong cổ nghị đưa ra rất nhiều kế sách trị quốc tuy là nàng xem thấy cũng không tệ, bất quá vẫn là có chút hạn chế về lịch sử, cho nên nhin không được mà giải thích một chút.

Nhưng là nàng phải nói như thế nào a?

Tiêu Tử Y ho nhẹ một tiếng, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Phụ hoàng, kỳ thật Tử Y xem sách cổ nghị cảm tưởng cũng không có gì, chính là tùy tay lật đến mà thôi.” Nàng vẫn đề thấp âm điệu, đề thấp âm điệu chính là bí quyết bảo mệnh a.

“Nga? Vậy sao mà khéo lật đến cuốn này?” Hoàng đế hỏi tới, hiển nhiên không cho Tiêu Tử Y lừa dối qua cửa.

Tiêu Tử Y cười hì hì nói: “Bản cổ nghị Hán triều này Tử Y cảm thấy rất giống với người tên Thái Khổng Minh hôm trước mới gặp qua a! Mới hơn hai mươi tuổi đã làm Thái Phó, Tử Y không có cơ hội xem Thái phu tử viết sách luận, cho nên nhìn thấy sách cổ nghị liền tùy tiện xem một chút.”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, thấy Tiêu Tử Y hạ quyết tâm không mượn cơ phát huy, cũng không hề truy vấn.

Tiêu Cảnh Dương lui về phía sau vài bước, nhỏ giọng đối Tiêu Tử Y nói: “Muội muội, người viết không tồi a! Có rãnh cho hoàng huynh mượn xem xem. Bất quá chính là lỗi chính tả nhiều lắm, có rãnh làm cho cái tên Thái tam quốc kia uội học thêm đi.”

“ ”

Đó là chữ giản thể được không! Tiêu Tử Y nắm tay, nhìn bóng lưng Tiêu Cảnh Dương liều mạng chịu đựng không nói gì.

57. Chương 57: Người Thích Đâm Chọc Là Thái Tam Quốc

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Cùng lần trước Hải Đường yến đường đi Vị Ương Cung bắt đồng, lần này đi cũng không phải cửa chính, mà là một con đường khuyết giữa hai cung.

Bọn thị vệ mặc dù hiểu kỳ vì sao hoàng đế lúc trở lại đi sau lại nhiều hơn một người, gặp thái tử diện hạ là một bộ dạng ngán ngấm, đều ngầm đoán người này là một vị thể gia công tử được mời đến.

Tiêu Tử Y ngửa đầu ưỡn ngực, hai tay chấp sau lưng, bắt chước ộ dạng Tiêu Sách lúc bình thường. Nàng trong cung luôn luôn thật cẩn thận, hơn nữa Nhược Trúc thường xuyên nói cho nàng một ít lễ nghi cung đình, dạy nàng lúc nào như thế nào rụt rè, khi nào như thế nào chú ý hình tượng. Khiến cho nàng qua mấy ngày nay đến giờ lần đầu cảm thấy bước đi tựa gió nhẹ nhàng, tinh thần sảng khoái.

Tiêu Cảnh Dương trong mắt nhìn, thâm than trong cung quả nhiên vẫn là giam cầm tâm trí của muội muội bảo bối, lúc này giả trang nam trang mới có vài phần giống với ngày đó hần nhìn thấy nàng mới bước chân vào giang hồ.

Nhưng là rốt cục ai là người dạy nàng? Phái Thiên Sơn hần đã sớm điều tra qua, nàng từ nhỏ đã ghét tập võ cùng đọc sách vậy thì trong quyển tri an sách tại sao lại có lời giải thích độc đáo như vậy, chẳng lẽ đều là chính nàng nghĩ ra được sao?

Không lẽ là do Văn di truyền dạy?

Trong đầu Tiêu Cảnh Dương không khỏi lại nghĩ tới Vân di khi hắn còn nhỏ đối với hắn dạy dỗ, lại nhìn qua Tiêu Tử Y, hai thanh lệ thoát tục dung nhan giống nhau xuyên qua thời không điệp lại với nhau.

(Mộ Hàm: hai thanh lệ thoát tục dung nhan giống nhau xuyên qua thời không điệp lại với nhau: anh ý là nhìn Tử Y lại nhớ tới Vân di, 2 hình ảnh nhập lại làm một là con người trước mắt)

“?” Tiêu Tử Y cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Cảnh Dương, ánh mắt khó lí giải được.

Tiêu Cảnh Dương tâm ngẩn ra, tâm nhện không được dao động, vội vàng mỉm cười, sau đó điềm nhiên như không có việc gì quay mặt đi. Hắn không tin phụ hoàng nhìn lời phê bình cùng chú giải kia mà không hề suy nghĩ gì, nội dung có thể có chút kỳ quái mà lại đơn giản hoá chú giải cùng tùy bút của Độc Cô Hoàng Hậu tiền triều lưu truyền tới nay rất giống. Cũng lạ là phụ hoàng khó mà mở miệng vừa rồi lại đề ra nghi vấn về nàng.

(A Tử: Độc cô hoàng hậu bit viết chữ giản thể như Y Y sao, vậy hem lẽ Độc cô hoàng hậu kia cũng là.....)

Tiêu Tử Y nửa phần cũng không hiểu được nàng nhân rồi nhàm chán ở trong sách viết một vài câu sẽ mang đến cho nàng nhiều phiền toái như vậy, bằng không đánh chết nàng cũng sẽ không viết.

“Vừa mới đang nhìn cái gì?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi, nàng có cảm giác mới vừa rồi nàng nhìn đến trong mắt Tiêu Cảnh Dương chính ẩn dấu trong ánh mắt bao hàm nào đó này nọ.

“Đang nhìn trên cổ của người tại sao có thể có vết thương a!” Tiêu Cảnh Dương nhíu nhíu mày kiểm, nhẹ hỏi lại.

Tiêu Tử Y lấy tay che, sau đó lại đem cổ áo kéo lại “Là ta tối hôm qua chải đầu thời điểm không cẩn thận móng tay quẹt qua.” Ánh mắt của hắn làm sao lại như vậy tinh a! Hiển nhiên không thể nói là Vân Tuyền làm nàng bị thương.

“Phải không?” Tiêu Cảnh Dương nhìn nhìn móng tay cắt ngắn sạch sẽ của Tiêu Tử Y, cũng không tiếp tục hỏi.

Tiêu Tử Y cũng không dám nữa nói nhiều, quay qua nhìn cảnh đẹp chung quanh Vị Ương Cung. Lúc này cùng lần trước Hải Đường yến lộ tuyến hoàn toàn bất đồng, đã đến ngự hoa viên bên cạnh Thiên Lộc Các, mà lần này Tiêu Sách dạy học ở Kim Hoa điện bên cạnh là Thừa Minh điện nơi hoàng đế thượng triều, khí thế hào hùng, vàng son rực rỡ, nguy nga tráng lệ.

Hoàng đế mang theo Tiêu Tử Y cùng Tiêu Cảnh Dương theo hành lang thông từ Thừa Minh điện vào Kim Hoa điện, trực tiếp đi đến một gian trong sương phòng sau điện.

Bọn họ còn chưa tiến vào trong phòng, chợt nghe đến có tiếng nói khàn khàn vệt đục của Tiêu Sách kêu lên: “Phụ hoàng, người đem người mang tới chưa?”

Tiêu Tử Y theo sau lưng hoàng đế thăm dò đi ra trước, chỉ thấy Tiêu Sách một thân lễ phục màu đen viền hồng, ống tay áo dài phiền phức, bởi vì còn chưa kịp đội mũ, cho nên đầu vẫn là chải lấy tóc để chõm, chẳng ra cái gì cả có vẻ có chút buồn cười. Tiêu Tử Y nghĩ như vậy, biểu tình trên mặt cũng ít nhiều biểu hiện ra ngoài một chút, nhện không được hé miệng cười trộm.

Tiêu Sách gặp qua phụ hoàng cùng hoàng huynh xong, đối với Tiêu Tử Y cũng bắt đầu phát ra thanh âm cười trộm.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn nhìn của mình nam trang, tự giác nghĩ cũng không tệ lắm, cũng không quan tâm Tiêu Sách cười nhạo, nhỏ giọng hỏi Tiêu Cảnh Dương bên cạnh nói: “Hoàng huynh, khi nào thì bắt đầu vậy?”

Tiêu Cảnh Dương nhìn hoàng đế ngồi xuống một bên uống trà nghỉ ngơi, liền dẫn Tiêu Tử Y cũng qua bên kia ngồi xuống, khẽ cười nói: “Cách giờ Tỵ còn có một chút, đợi cho đến lúc đó La Thái Phó sẽ đi qua gọi chúng ta nhập điện.”

“Dạy học. Rốt cuộc là như thế nào?” Tiêu Tử Y phát hiện trên bàn trà lại có chuẩn bị điểm tâm, vui vẻ hưởng miệng dứt vài cái.”Đại khái muốn giảng bao lâu?” Kỳ thật phía sau mới là vấn đề trọng điểm

nàng muốn hỏi. Triều đại này mọi người bỏ qua cơm trưa, nói không chừng kết thúc liền đến buổi tối đi, nàng không thể không ăn trưa nha.

“Căn cứ truyền thống cung đình, từ xưa đến nay hoàng tử dạy học, trước đó đều là Thái Phó tiến giảng một đoạn, sau đó trình bày ý lớn, lúc sau hoàng tử giảng lý giải. Ta lúc ấy cũng là như thế. Bất quá Tiêu Sách tài hoa xuất chúng, phụ hoàng cùng Thái Phó đều đồng ý để cho chính hắn nói.” Tiêu Cảnh Dương cười khanh khách nói, không có nửa phần không được tự nhiên, thiết tình vì Tiêu Sách mà cao hứng.

Tiêu Tử Y liếc mắt Tiêu Sách đứng ở bên cạnh, khẳng định hắn hiện tại trên mặt tuy rằng lộ vẻ không thêm để ý, kỳ thật nội tâm khẳng định ngậm thích. Đọc sách tốt có ích lợi gì, trong cung chú ý càng nhiều là vì đối nhân xử thế, một con một sách làm sao có thể có đại thành tựu. Tiêu Tử Y nghĩ đến hoàng hậu hiện tại mọi chuyện đều phải yêu cầu Tiêu Trạ cùng Tiêu Sách, tiếp tục như vậy Tiêu Trạ sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

“Tử Y, Thái Thị Lang từng hướng phụ hoàng kể lại câu chuyện xưa về cây táo hay là cây quýt, muội là từ nơi nào nghe được?” Tiêu Cảnh Dương tò mò hỏi, hắn nghe mẫu hậu nhắc tới nhiều lần rồi, đặc biệt để tâm.

Hảo oa! Nguyên lai Thái Tam Quốc mới là chính là người thích đâm chọc! Tiêu Tử Y ở trong lòng ghi nhớ một khoản, trên mặt thiên chân rạng rỡ cười nói: “Là Tử Y tự mình nghĩ nga! Như thế nào, so sánh không tốt sao? Thái Thị Lang vội vàng, tự nhiên sẽ liên tưởng đến như vậy.”

Tiêu Sách ở bên cạnh dương dương đắc ý chen miệng nói: “Kia hoàng tỷ tỷ cho là ta là cây gì đây?”

Nàng nào biết đâu? Tiêu Tử Y bĩu môi, nàng không nghĩ tới nàng chính là cùng Thái Khổng Minh nói một đoạn văn như vậy, cư nhiên làm cho tất cả mọi người đều biết. Nhìn Tiêu Sách dậm chân, Tiêu Tử Y lại không dám một câu nhiều lời.

May mắn lúc này có người ở cửa gian phòng nói thời điểm nhanh đến rồi, làm cho Tiêu Tử Y thoát khỏi loại quần cảnh này. Tiêu Sách sửa sang lại quần áo, một bộ lưỡng trước bộ dạng, đứng dậy hướng hoàng đế xin chỉ thị. Hoàng đế gật gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Tiêu Sách vẫn là đứng ở tại chỗ bất động, cung kính chờ Tiêu Cảnh Dương đi trước.

Tiêu Cảnh Dương hiền hoà vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Người trước đi thôi, hôm nay là thời gian của người.”

Tiêu Sách cảm kích cười, đặng đặng đặng bước đi ra bên ngoài.

“Huynh thật đúng là hào phóng a!” Tiêu Tử Y biết trong cung tôn ti loại này thực coi trọng, khó được thái tử như hắn cũng không để ý. Ngay cả bọn ta đều nhìn ra được Tiêu Sách muốn là cái gì, không tin Tiêu Cảnh Dương nhìn ra. Không hỏi qua hỏi lại nữa, Tiêu Tử Y vẫn nhân cơ hội trộm được mấy khối điểm tâm lấy khăn tay bao hảo nhét vào trong tay áo. Xem điệu bộ này là trường kỳ kháng chiến, nàng phải chuẩn bị tốt hậu cần.

Tiêu Cảnh Dương thấy thế bất đắc dĩ cười cười, giúp nàng đem điểm tâm bên bàn bên cạnh cùng nhau bao hảo đặt ở trong tay áo khác của nàng, “Chẳng qua làm cho hắn đắc ý một lần mà thôi, cũng sẽ không vẫn đắc ý đi xuống.”

Tiêu Tử Y nhún vai, lười hỏi bọn hắn huynh đệ đây đến tột cùng ở diễn cái gì. Lần trước Hải Đường yển với nhau không để ý, đến bây giờ ở trước mặt nàng trình diễn tình huynh đệ, ăn ý thật đúng là tốt nha! Tiêu Tử Y cười nhạt, cẩn thận mang theo “Hai tay áo điểm tâm” đi theo Tiêu Cảnh Dương vào đại điện.

Ở Kim Hoa điện xanh vàng rực rỡ ở chỗ ngồi cao nhất tất nhiên là đương kim hoàng đế, trong đại điện đã đứng đầy hoàng thân quốc thích cùng triều thần, liú nhú đứng thành vài nhóm, yên tĩnh không tiếng động chờ đợi trên bậc thang Trác Lập đợi Tiêu Sách lên tiếng.

Tiêu Sách nhìn thoáng qua cùng Tiêu Cảnh Dương đi vào đại điện cùng Tiêu Tử Y, hít sâu một hơi, dùng thanh âm giống như hạt cát bị mài trôi qua cao giọng nói: “Hôm nay đệ tử muốn giảng vấn đề thứ nhất trong Luận Ngữ, ‘Nữ tử và tiểu nhân điều khó dưỡng.’”

Tiêu Tử Y hai mắt nhú lại, tiểu tử này tuyệt đối là cố ý !

58. Chương 58: Nữ Tử Và Tiểu Nhân Điều Khó Dưỡng

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y đi theo Tiêu Cảnh Dương đứng ở một bên bậc thang ít người chú ý, bên tai nghe Tiêu Sách nói có sách mách có chứng trình bày luận đề này, vẻ mặt khinh thường.

” Vấn đề ‘nữ tử và tiểu nhân điều khó dưỡng’ này, bởi vì đề cập đến nữ tử và tiểu nhân phân rõ thành lợi và hại, trước nay vốn khó giảng. Mà nay Tiêu Sách hần dám chọn vấn đề này giảng.” Tiêu Cảnh Dương thấp giọng nói.

Tiêu Tử Y nhìn nhìn, hai người bọn họ chỗ đứng cùng chỗ với những người khác chỗ đứng khoảng cách rất xa, thấp giọng nói chuyện không sợ sẽ bị người khác nghe thấy.

Tiêu Tử Y thấy chỗ này xem cuộc vui tương đối khá, lại không người chú ý, đơn giản đem điểm tâm lấy ra thoải mái ăn. Vì không có nước trà nhuận hầu, cho nên nâng một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ, thuận tiện nhìn đến là những người nào. Phát hiện thật nhiều người đều là lão nhân, cho dù có vài cái người nhỏ hơn một chút, nâng cũng đều chưa thấy qua, chính là nhìn thấy một người quen mắt là Thái Khổng Minh, đứng ở phía tây một mình.

Xem ra lần trước Hải Đường mở tiệc chiêu đãi đều là cận thần, cũng không có thỉnh rường cột nước nhà a. Ngay cả nàng nhận thức Lý Vân Thanh, Đàm Nguyệt Li hoặc Độc Cô Diệp cũng không có ở nơi này, xem ra bọn họ chức quan vẫn là không đủ tư cách. Tiêu Tử Y lấy lại tinh thần, tò mò hỏi: “Nga? Hoàng huynh năm đó chọn là đề bài gì nha?”

Tiêu Cảnh Dương gọi lên khoe môi, bật nói : “Ta sao có thể giống Tiêu Sách như vậy tự mình lựa chọn đề bài chứ. Lúc ấy là La Thái Phó tuyển định đề mục, ta nhớ được là Tử hân ‘ngàn quân cũng có vị chủ tướng, thất phu không thể làm thay đổi chí hướng.’ ”

“Câu này đơn giản thôi!” Tiêu Tử Y không cho là đúng nhỏ giọng nói.

Tiêu Cảnh Dương cười cười không nói, loại dạy học này khi hần xem ra chẳng qua chính là đi tới trường. Dù sao lúc hần còn rất nhỏ đã được phong làm thái tử, lúc này toàn bộ vua và dân cao thấp cũng biết chuyện, bình thường liền có vô số cơ hội cấp phụ hoàng cùng quần thần khảo sát của hần phẩm tính, hần không đến mức muốn dùng như vậy một cái tình thế đến biểu hiện cái gì.

Nhưng là Tiêu Sách không giống như vậy, lần này là hần lần đầu tiên chính thức xuất hiện ở trên võ đài chính trị, cho nên cũng không khó lý giải hần vì sao phải kiên trì chính mình xuất các dạy học. Tiêu Cảnh Dương nho nhã trên mặt cười đến thực ôn hòa, nhưng là ánh mắt lại một chút cũng không giảm sắc bén nhìn đang Tiêu Sách ở trên bậc thang chậm rãi mà nói.

Tiêu Tử Y bất mãn than thở : “Nhưng là hần như thế nào chọn này đề bài này a! Đây là vấn đề hần có thể giảng sao, hần không phải đứa bé sao? Hần không phải do nữ nhân sinh đây chứ?”

Tiêu Cảnh Dương bật cười nói: “Ta nguyên lai nghe nói hần chọn cũng không phải là này đề bài nha. Trước đó ta thấy hần còn đang cầm Trung Dung đọc, đột nhiên đổi thành câu Luận Ngữ này, ta đoán tám chín phần mười là vì Tử Y muội nha.”

Cất, Tiêu Tử Y nhìn lên trên bậc thang tầng cao, vừa vận chống lại ánh mắt khiêu khích của Tiêu Sách, hai người trừng mắt liếc nhau, lập tức bỏ qua một bên tầm mắt.

“Tiêu Sách học thức thật sự thực uyên bác, nói có sách, mách có chứng tình thông nho học, trách không được La Thái Phó đối với hần khen không dứt miệng.” Tiêu Cảnh Dương ngữ khí thoải mái mà cảm thán nói, Tiêu Tử Y hơi hơi ở trong đó nghe được một tia không cam lòng.

Tiêu Tử Y ngửa đầu nhìn Tiêu Cảnh Dương bên cạnh, nhìn trong mắt của hần mất mát, không khỏi an ủi hần nói: “Hoàng huynh, người ghen tị hần làm cái gì? Cây có ột chút nhất định là về sau bị người đời giẫm phải, hoặc là khi lớn lên dùng để làm xà ngang hoặc làm cột chống đỡ phòng ốc. Nhưng là có cây từ nhỏ đã muốn làm cái cây cao nhất hướng tới bảo tọa kia. Mặc dù có mùa trăn đầy lá cây màu xanh đậm, khi đến

lúc liền thành lá vàng, thậm chí lá rụng đầy đất, cây cối trọc cành. Nhưng là mặc dù như thế, nên là cây gì, chính là cây đó, không có gì thay đổi.”

Tiêu Cảnh Dương nghiêng tai tinh tế lắng nghe, suy nghĩ. Hồi lâu sau giận dữ nói: “Tử Y, muốn ta nói là muội giảng thì so với Tiêu Sách tốt hơn nhiều. Tuy rằng lời nói không có căn cứ kia cũng rất có đạo lý.”

Đây là khen ngợi a? Bất quá có tác dụng là tốt rồi! Tiêu Tử Y thấy Tiêu Cảnh Dương lại khôi phục ngày thường ngạo khí, cảm thấy mỹ mãn tiếp tục ăn điểm tâm. Nàng cũng nói không rõ tại sao phải an ủi hắn, nhưng là cảm giác không được như ý này lại xuất hiện ở trên mặt hắn thật sự không thể hiểu nổi, nàng không muốn nhìn thấy.

“Không phải hoàng huynh dỗ người vui vẻ ư!” Tiêu Cảnh Dương gặp Tiêu Tử Y không cho là đúng, cười nói. “Tiêu Sách những lời này khẳng định ở dưới đài chính mình đọc thiệt nhiều lần, nào có như muội thuận miệng nói ra chứ?”

Tiêu Tử Y cong lên khóe môi, mang một ít ác ý nói: “Nói không chừng, hắn kiên trì muốn chính mình dạy học, chính là sợ La Thái Phó kia cho hắn một cái đề bài mà chính mình sẽ không giảng được. Chính mình lựa chọn mà nói..., là có thể hảo hảo chuẩn bị.”

Tiêu Cảnh Dương nhin xuống xúc động cuồn cuộn, ôm bụng thấp giọng nói: “Có lẽ thật sự là như vậy. Năm đó ta cả đêm cũng chưa ngủ ngon, chỉ sợ La Thái Phó ra đề bài ta đáp không được. Trời ạ! Tử Y, người thật sự là tà ác. Làm sao lại nghĩ đến điểm ấy?”

Suy bụng ta ra bụng người chứ sao! Tiêu Tử Y bĩu môi, nếu là đổi lại nàng, nàng cũng sẽ làm như vậy.

Tiêu Cảnh Dương mấy ngày này lần đầu tâm tình như vậy thích ý, phát giác vấn đề này rất vui hắn tiếp tục nói: “Nói như vậy, Tiêu Sách còn có một điều cũng rất khả nghi.”

Tiêu Tử Y Bát Quái đem đầu đưa tới, thấp giọng hỏi: “Cái gì cái gì? Nói mau.” Xong rồi, mắt thấy thái tử điện hạ anh minh thần võ của Đại chu sẽ bị nàng làm hỏng rồi, nhưng là cố tình nàng còn rất chờ mong.

“Hắn thường xuyên ở trịch dẫn hoàn một đoạn thao thao bất tuyệt xong, sẽ đặc biệt nói là phụ hoàng từng nói cho hắn đến một đoạn này thì đối với hắn ân cần dạy bảo. Nghĩa gốc là cái gì, ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa ở đâu. Hắn đem phụ hoàng ra làm chiêu bài lớn, mấy vị sư phó đó còn dám nhiều lời nghi ngờ hắn a?” Tiêu Cảnh Dương khinh thường nói “Nghe một chút đi, không phải như vậy sao?”

Tiêu Tử Y vểnh tai, chỉ nghe Tiêu Sách nghiêm túc giảng đạo: “Thường ngày ta ở bên phụ hoàng, nghe hoàng phụ dạy bảo, khó nhất đối phó kẻ tiểu nhân, phòng kẻ tiểu nhân, một khi hơi chút sơ ý, cũng sẽ bị bọn họ lấn áp. Xem trước đây chuyện mất nước vì kẻ tiểu nhân, bởi nguyên nhân người ta tín nhiệm bọn họ. Cho nên, nhất thiết không quên được điều này.”

“Phốc xích!” Tiêu Tử Y rốt cục nhin không được cười ra tiếng, miệng đầy điểm tâm đều phun tới.

Nàng cười không bị sặc, đáng lo hơn là toàn bộ người trong điện đồng loạt đem ánh mắt nhắm ngay nàng, cùng đứng ở bên cạnh nàng Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Tử Y vội vàng lúng túng dùng tay áo đem bên miệng điểm tâm lau khô sạch sẽ, ngượng ngùng cười. Bị này đó lão nhân cùng tương lai là lão nhân chăm chú nhìn, cảm giác thật đúng là không được tự nhiên a!

Ngay tại Tiêu Tử Y tưởng che dấu được thời điểm, chỉ nghe Tiêu Sách không thể nhượng bộ cao giọng nói: “Xem ra có người đối với câu nói của ta có dị nghị, chẳng biết có được hay không tiếng lên nói?”

Tiêu Tử Y đem điểm tâm hướng cổ tay áo giấu động tác cứng đờ, ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy Tiêu Sách xem kịch vui ánh mắt, cảm thấy bị kiềm hãm.

Không thể nào! Tiểu tử này đùa à?

59. Chương 59: Người Là Tiểu Nhân? Cả Nhà Các Người Đều Là Tiểu Nhân!

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Cảnh Dương nhưng thật ra không có nửa phần khản trương, nhỏ giọng hướng Tiêu Tử Y nói: “Không sợ, thời điểm dạy học, chỉ cần có người dị nghị là có thể nói ra vấn đề. Tử Y muội cứ việc nói.”

Nói? Nàng nhưng thật ra muốn nói gì a? Tiêu Tử Y cười xấu hổ cười, đầu trống rỗng. Nàng là đến xem trò vui không phải đến diễn trò a!

“Đã nói vừa rồi người cùng ta nói cái kia, cái gì hửn không phải đùa bé sao? Hửn không phải do nữ nhân sinh ra đây sao?” Tiêu Cảnh Dương lui ra phía sau nửa bước, vui sướng khi người gặp họa thấp giọng nói.

(A Tử: cái này gọi là bỏ dầu vào lửa nà... thật khâm phục trình độ của Dương ca nha... đáng để học hỏi.)

Tiêu Tử Y tươi cười đều hoàn toàn cứng tại trên mặt. Loại lời nói tranh luận này gần như giáo hoạt cũng chỉ có thể ở trong đáy lòng phát càu nhàu, có thể nói ra được sao?

Tiêu Sách gặp Tiêu Tử Y lâu không đáp lời, nghĩ đến nàng mới vừa rồi chính là cố lấy ăn cái gì, không nghe rõ ràng. Cho nên không ngại phiền toái ở trên đài lặp lại nói: “Bắt đầu câu là nữ nhân cùng tiểu nhân khó dưỡng vậy. Gần chi tắc không tôn, xa chi tắc oán *. Cho nên hửn là giải thích như vậy, chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân mới là khó ở chung nhất. Người đối với bọn họ tốt, bọn họ liền không biết trời cao đất rộng, thử người, mạo phạm người, quấy người; người đối với bọn họ trầm mặc, bọn họ liền thâm oán không ngừng, nói người thực xin lỗi hửn. Tóm lại nữ nhân cùng tiểu nhân khó ở chung nhất.”

Tiêu Tử Y vừa nghe vừa đem trong miệng điểm tâm dùng sức nuốt xuống, sau khi nghe xong vừa vặn toàn bộ nuốt xong. Nàng khẽ mỉm cười nói: “Ta cho rằng cũng không phải như vậy.”

Nàng nhìn quanh một vòng, phát hiện trong điện bao gồm hoàng đế đang ở trên bảo tọa đều lộ ra chú ý thần sắc, cùng đợi câu trả lời của nàng. Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Nữ tử keo kiệt, chính là trên trời ban cho đặc quyền vậy. Cổ ngữ có nói âm dương điều hòa, không phải là bởi vì nữ tử keo kiệt, mới có thể cho thấy quân tử rộng lượng sao?”

Trong điện không ai lên tiếng, có ít người gặp qua Tiêu Tử Y, đã muốn đoán ra vị này chính là vị Trường Nhạc Công Chúa Điện Hạ. Có người chưa từng gặp qua, gặp thái tử điện hạ tới hành động thân thiết, còn tưởng rằng là nhà ai thế gia công tử đến cố ý đảo loạn. Mặc kệ từ đâu phương diện mà nói, nàng mới vừa rồi theo như lời nói đều có chút già mồm át lễ phải, rất nhiều người trên mặt cũng đã hiện ra không cho là đúng biểu tình.

Tiêu Sách đắc ý cười, còn không buông tha Tiêu Tử Y “Người ý như vậy giải thích thế nào?”

Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt, lại mở khi đã hoàn toàn suy nghĩ thanh minh. “Về phần tiểu nhân cũng phân thành tiểu nhân bình thường và chân chính là tiểu nhân hèn hạ. Con đề ngàn dặm bị hủy chỉ vì một tổ kiến, chi tiết quyết định thành hay bại. Lão Tử từng nói qua: ‘ Việc khó trong thiên hạ phải làm cho nó dễ dàng; Việc đại sự trong thiên hạ phải làm cho nó nhỏ đi. ’ ta cảm thấy hửn là nên thêm một câu, kiến công lập nghiệp, tất dựa vào người. Trong lịch sử đế vương không ai bì kịp hình ảnh của nhóm vương tướng đế vương, nhưng là tiểu nhân thì tùy vào thời khắc cũng có thể phát ra nổi mấu chốt tác dụng.” Tiêu Tử Y đang nói lời nói này thời điểm, nội tâm không khỏi nghĩ đến Độc Cô hoàng hậu của tiền triều kia. Nếu không phải là có sự tồn tại của nàng, nàng đi vào thế giới này hửn là Đại Đường thịnh thế, mà không phải Đại Chu.

Trong điện theo nàng vừa dứt lời, liền vang lên một mảnh thừa thốt lời nói nhỏ nhẹ thanh. Tiêu Tử Y mặc dù không có cụ thể hay nói có sách, mách có chứng, nhưng là trong lịch sử loại tiểu nhân này vật ảnh hưởng lớn sự kiện ví dụ không phải là không có, mà là nhiều đến không xuể.

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Sách suy nghĩ sâu xa, tiếp tục nói: “Mà nữ nhân và tiểu nhân khó dưỡng. Nữ tử có thể xem tương trợ, tiểu nhân có thể phòng bị. Nhưng là tại hạ cho rằng khó phòng nhất cũng không phải là hai người này, mà là ngục quân tử.”

Mọi người đều xôn xao, tuy rằng từ trước tới giờ có rất nhiều người nghi ngờ lời nói của Khổng Phu Tử..., nhưng phần lớn đều là theo ý tứ khác mà lý giải. Kể từ khi có học thuật nho gia của tiền triều, vẫn là lần đầu có người ở công khai trường hợp phản bác thuyết pháp của Khổng Tử. Không biết là Tiêu Tử Y nên bọn quan viên đều tả hữu hỏi thăm vị công tử này rốt cuộc là ai, nhưng là trong lòng biết Tiêu Tử Y thân phận nhân lại nói năng thận trọng, không người nào dám nói.

Tiêu Cảnh Dương ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Tiêu Tử Y nói là được rồi không cần quá mức phát hỏa. Nói tốt lắm, nhưng là có đôi khi là bất kể thế nào nói đều nói bất quá trăm người trăm miệng.

Tiêu Tử Y sưng sốt một chút, phát hiện mình cũng không phải ở trên lớp đại học, có thể nói thoải mái. Ở phía sau nghi ngờ lời nói của Khổng Tử quả thực cùng nghi ngờ lời nói của hoàng đế không có gì khác nhau, huống chi hoàng triều một thể hệ đổi qua một thể hệ, nhưng chưa từng thấy Khổng miếu có thể có nửa phần dao động qua. Quân tử chi trạch, ngũ thể mà chém. Hoàng đế một triều đại cũng chính là mấy trăm năm huy hoàng mà thôi, nhưng là Khổng phủ tại vương triều phong kiến trung quốc lại có hai ngàn năm vinh quang. Như thế đối lập, là biết được Khổng thánh nhân tại đây chút thông thái rơm thì ở trong đầu cổ nhân đến tột cùng là có cái địa vị gì.

(A Tử: Quân Tử chi trạch, ngũ thể mà chém... không hiểu nha... ai biết xin giúp đỡ.)

“Khụ, kỳ thật về những lời này, tại hạ còn có một chút quan điểm khác.” Tiêu Tử Y hắng giọng một cái, tính thu hút những người này lực chú ý.

Tiêu Cảnh Dương không nói gì, không nghĩ tới hẳn không sợ trời không sợ đất lại sợ muối muối tính nói tiếp.

“Thỉnh giảng.” Lúc này một vị hoa râu râu lão nhân đứng ra trước, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Tiêu Tử Y, trên mặt hiện đầy nghiêm túc vẻ mặt.

Tiêu Cảnh Dương thấp giọng nói: “Đây là La Thái Phó.”

Tiêu Tử Y lễ tiết tính hướng cái kia La Thái Phó cười cười, không hoài nghi chút nào nàng nếu là nói không để ý không được, vị này là Thái Phó danh phù kỳ thực sẽ trực tiếp cùng nàng nghe không hiểu thao thao bất tuyệt đem nàng bốn cọt xấu hổ vô cùng.

Thở dài, Tiêu Tử Y chậm rãi mở miệng nói: “Nữ tử và tiểu nhân điều khó dưỡng. ‘nữ tử’ hẳn là chữ nữ cùng tử. ‘nữ’ có thể là chỉ về thê thiếp của hoàng đế ‘tử’ là chỉ nhi tử của hoàng đế, về phần ‘tiểu nhân’, tại hạ cho rằng sủng thần, nịnh thần xung quanh hoàng đế.”

(A Tử: chữ tử trong chữ nữ tử nghĩa là “con” mình để nguyên lun cho dễ nhìn chứ ko ed ra lun nhá.)

Lời vừa nói ra, trong điện lặng ngắt như tờ. Không ai từng từ góc độ này đến lo lắng những lời này, lại thêm Tiêu Tử Y so sánh lớn mật tân kỳ, trong lúc nhất thời quần thần cúi đầu trầm tư, không người dám đáp lời. Sợ bị vị này nhanh mồm nhanh miệng tiểu công tử nói thành là “Tiểu nhân” bên người hoàng đế.

“Ý tưởng thực tân kỳ, tiếp tục nói tiếp.” Hoàng đế trong triều nhưng lạnh lùng mở miệng nói, hiển nhiên đối cái đề tài này thực cảm thấy hứng thú.

Tiêu Tử Y cắn môi dưới, bất cứ giá nào hôm nay có vẻ không hay ho rồi, dù sao là dạy học nha, nàng liền từ góc độ học thuật hảo hảo nói một chút. “Khổng Tử mỗi câu nói kỳ thật đều có ý tứ lý giải khác nhau, nếu câu nói đầu tiên chỉ có một loại ngụ ý, như vậy Khổng phu tử cũng không được tôn xưng là thánh nhân đi?” Tiêu Tử Y trước khen Khổng Tử một chút rồi tinh tế quan sát biểu tình trên mặt mỗi người, khẽ cười nói: “Cho nên tại hạ cho rằng những lời này nếu như từ người trị quốc chỉ đạo mà nói, nữ, tử, tiểu nhân đều là theo ngụ ý đầu tiên mà nói. Mà theo sách cổ trong lịch sử thì thê thiếp của quân chủ tham chính, vì làm ình sinh ra người kế thừa chức vị. Cho nên cùng nhi tử, cùng cận thần cấu kết, tranh đoạt quyền kế thừa.”

Một bên Tiêu Cảnh Dương trên mặt biểu lộ vẻ mặt xem kịch vui tươi cười cởi mở, không thể tin được muối muối của hẳn cư nhiên thông qua một câu như vậy nói liên tưởng đến vấn đề mẫn cảm như thế. Hẳn cũng không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phụ hoàng chính mình ruốc cuộc là có biểu tình gì, lỗ tai càng nghe thanh âm thanh thúy của Tiêu Tử Y tiếp tục chậm rãi mà nói.

“Cho nên, tại hạ nghĩ đến những lời này của Khổng Tử là trình bày về một khía cạnh của chính trị. ‘nữ’, ‘tử’, ‘tiểu nhân’ ba người cấu kết, loạn chính oán quyền, là căn nguyên chủ yếu dẫn đến náo loạn, nhẹ thì giao động đến căn cơ đất nước, nặng thì dẫn đến vương triều diệt vong. Bởi vậy, hẳn mới lại cảm thán một câu, nữ tử cùng tiểu nhân điều khó dưỡng.”

60. Chương 60: Được Làm Vua Thua Làm Giặc

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y dương dương đắc ý cười, cùng đội người bên ngoài khen ngợi, lại phát hiện trong điện không khí giống như nhất quán nước lặng giống nhau yên tĩnh, thậm chí liên hô hấp thanh đều nghe không được vài tiếng.

Ách, là nàng nói quá cường hãn, đem bọn họ đều hù dọa sao?

Tiêu Tử Y không hiểu nghiêng đầu nhìn một bên Tiêu Cảnh Dương, chỉ thấy hần mặt không chút thay đổi, trong mắt tất cả đều là thần sắc bất đắc dĩ.

Tiêu Tử Y sững sốt, ở trong đầu đem lời chính mình vừa nói lặp lại một lần, hoảng sợ phát hiện nàng nói rất đúng như là trong lời nói có cái gì đó không ổn. Nàng nói đến vấn đề tranh giành quyền kế thừa
. Tiêu Tử Y âm thầm hồi hận, nàng không nên nói thật cao hứng, đem trường hợp này quên mất.

Đây là buổi dạy học của Tiêu Sách a! Nàng đoạt lấy nổi bật của hần thì không nói, còn liên quan đến việc cướp đoạt ngôi vị thái tử của Tiêu Cảnh Dương... Nàng không sống...

Nhưng Tiêu Sách đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu so sánh như vậy, Muội Hỉ, Đắc Kỷ, Bao Tự đem Thương Chu đảo điên, cũng là ứng những lời này.” Hần tuy rằng luôn luôn tự xưng là học thức hơn người, nhưng là phụ hoàng thường xuyên đối với hần nói không hiểu giả bộ là biết cũng không phải một chuyện tốt. Tử viết: ba người đi tất có người là sự phụ. Hần vẫn nhớ kỹ trong lòng. Cho nên cho dù là Tiêu Tử Y đoạt của hần nổi bật, nàng nói lời bên trong đề cập đến cái gì hần còn chưa kịp hiểu rõ ràng, nhưng là hần muốn thừa nhận Tiêu Tử Y quả thật so với hần đối những lời này lý giải trình độ cao.

(A Tử: câu tử viết kia chính xác là thế này “ Tam nhân hành tất hữu ngã sư yên.” Nên ed thành như trên kia nếu có sai mn cũng bỏ qua... cổ văn mềnh dốt lắm. (_ _!)

Tiêu Tử Y vốn muốn tìm cái lấy cớ chuồn mất, nhưng là nghe Tiêu Sách vừa nói như thế, lập tức lại đã bỏ qua ý niệm trong đầu. Tiểu tử này cư nhiên đem tội lỗi mất nước điều đổ cho nữ nhân? Có làm hay không a?

Tiêu Cảnh Dương ở một bên chỉ cần nhìn vào vẻ mặt của Tiêu Tử Y, chỉ biết nàng tuyệt đối còn có lời muốn giảng. Bởi vì này khi trong đại điện lặng ngắt như tờ, hần lại không thể ra tiếng nhắc nhở nàng, vừa định thân thủ đi kéo góc áo của nàng mời nàng có chừng có mực, một cái ý niệm trong đầu xẹt qua đầu óc của hần.

Tiêu Tử Y mới vừa rồi giảng cái kia, sẽ ở trong cung đình nhắc lên nhiều sóng gió, hần không cần nghĩ cũng biết. Hần người sáng lập hội có lẽ sẽ bị người ta hoài nghi là ở sau lưng sai sử, đem lời nói kia mượn miệng Tiêu Tử Y nói ra, lúc này hần lại ra tay ngăn cản, thấy người có ý chí trong mắt chẳng phải là càng thêm đáng chú ý sao? Nơi nơi nghiên ngẫm nàng sẽ muốn nói cái gì nói? Cùng với bị người lên án, đơn giản khiến cho nàng nói thống khoái đi!

Tiêu Cảnh Dương nghĩ như vậy, liền chậm rãi đưa tay thu hồi vào trong tay áo.

Tiêu Tử Y chút không nhận thấy được bên cạnh Tiêu Cảnh Dương một loạt giãy dụa cùng hành động, nàng tiến lên trước một bước, ngẩng đầu lên nhìn về phía trên bậc thang chỗ Tiêu Sách, cất cao giọng nói: “Sai! Những lời này có lẽ là có cũng sẽ có ý đó, nhưng là mất nước cũng không phải bởi vì hồng nhan họa thủy. Mượn Đắc Kỷ cùng Thương Trụ Vương mà nói, Thương Thư có ngũ điều, cái tội ác mà Thương Trụ Vương mắc phải cũng bất quá chính là say rượu, không dùng cự thần, mà lại dùng tiểu nhân, Sở Tín phụ nói, bất lưu tâm Tế Tự hữu hạn ngũ điều mà thôi.” Tiêu Tử Y chậm rãi mà nói, trên thực tế trong lòng vẫn là ở cảm tạ Thái Khổng Minh phụ tử trước đó vài ngày cấp Tiêu Trạ bố trí bài tập ở bên trong, còn có một đoạn thuộc vấn đề này. Thời điểm nàng giúp Tiêu Trạ, thuận tiện đem những này cũng nhìn một lần. Nếu không thật đúng là không thể biện luận với Tiêu Sách.

(A Tử: “tế tự hữu hạn ngũ điều” có lẽ ý ở đây là phạm phải vài điều trong 5 điều đi. đừng ném đá nếu A Tử hiểu sai nhá... hức)

Trong điện mọi người bắt đầu có chút nghị luận đều, loại học thuật biện luận các triều đại đổi thay này đều là một loại truyền thống, có thể ở trước mặt hoàng đế mở ra tài hoa của mình chính là cơ hội mà mọi người tha thiết ước mơ. Nhưng là đối với Tiêu Tử Y mà nói loại cơ hội này cơ hồ cũng coi là khẩu xuất cuồng ngôn đi, nhưng không ai dám lên tiền cùng nàng phân cao thấp, sợ nói sai cái gì đó, làm cho con đường làm quan dừng ở đây.

La Thái Phó vuốt chòm râu hoa râm, nghi ngờ nói: “Vị công tử này muốn nói mình bạch vấn đề gì? Người đã cho rằng điện hạ nói nữ nhân làm mất nước là sai lầm, thế vì sao còn nói Thương Trụ Vương cũng không có ngu ngốc vô đạo? Đây không phải trước sau mâu thuẫn hay sao?”

Tiêu Sách gật gật đầu, hẳn chính là nghĩ không ra Tiêu Tử Y rốt cuộc đang nói cái gì.

Ánh mắt của mọi người lại đồng loạt nhắm ngay Tiêu Tử Y, không một chút phát hiện tư tưởng của bọn họ đã hoàn toàn bị lời giảng của Tiêu Tử Y nắm đi rồi.

Nàng muốn nói mình bạch vấn đề gì? Ách, nàng kỳ thật cũng không biết. Tiêu Tử Y không bờ bến mà nghĩ. Niên đại này, Phong Thần diễn nghĩa còn không có được biết, mọi người đối Thương Trụ Vương tàn bạo còn không có cái khái niệm gì. Nhưng là nói tóm lại, đều là thừa nhận Thương Trụ Vương hoang dâm vô đạo. Tuy rằng Phong Thần diễn nghĩa chính là bộ tác phẩm văn học, nhưng là tin tưởng người bị nó ảnh hưởng cũng không ít. Nàng có rảnh rồi tốt nhất sao chép sách này xem mới được.

Tiêu Tử Y mở trừng hai mắt, bí hiểm từng chữ từng chữ thả chậm thanh âm, làm ình tranh thủ thời gian tự hỏi: “Một người thích uống rượu, vua nào triều thần nấy, trọng dụng một ít đại thần có xuất thân nghèo khó tham dự chính sự, nghe lời nói của nường tử chính mình..., không mê tín, có phải hay không chúng ta cũng có thể hiểu như vậy? Nếu vậy cũng là tội trạng... như vậy về sau để vương lại có bao nhiêu là Thương Trụ Vương đây?”

(A Tử: A Tử + Mộ Hàm đã cố lắm ời, ai ko hiểu nữa mình cũng đành chịu. hję.)

” Đệ tử Khổng Tử là Tử Cống còn sống từng nói: Trụ vương không phải là kẻ thiện, chẳng qua nói quá vậy thôi, lấy danh nghĩa quân tử mà làm ác với những kẻ hạ lưu, lại bị thiên hạ quy tội là ác sao?.” Một thanh âm chính trực mà ra, trong suốt tiếng vọng ở trên đại điện. Tiêu Tử Y theo tiếng nhìn lại, lại là tên thích đâm chọc Thái Khổng Minh Thái Tam Quốc kia.

Tiêu Tử Y bĩu môi, phát hiện nguyên lai này Thái tam quốc là đối với lịch sử của tam quốc hiểu biết đi! Nàng còn tưởng rằng hẳn không chế tam quốc chứ! Thái Khổng Minh mới vừa rồi liều mạng nói ra đoạn cổ văn kia còn lý giải một chút, Tiêu Tử Y vẫn là không hiểu. Nhưng là nàng nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương lộ ra tia tán thưởng, đoán được tám phần hẳn chính là thay nàng tìm luận cứ cho luận điểm vừa rồi. Tiêu Tử Y ổn ổn tâm thần, bình tâm tĩnh khí nói: “Xét đến cùng, chính là bốn chữ. Được làm vua thua làm giặc. Lịch sử là do người thắng lợi viết, từ trước đến nay không phải chính nghĩa mới có thể chiến thắng tà ác, mà là chỉ có thắng lợi mới là chính nghĩa.”

Đây là do thời điểm nàng đọc lịch sử mà có thái độ này, đến tột cùng có bao nhiêu sự thật bị chôn dấu trong sách sử giữa những hàng chữ? Đến tột cùng có bao nhiêu chân tướng lại bị mai một ở thời không luôn biến đổi? Không ai có thể nói rõ. Nhưng là ít nhất phải tùy thời duy trì tư tưởng của mình, không thể bảo sao hay vậy.

Ngồi ở ngai vàng hoàng đế vẻ mặt trầm tư, cũng không có tỏ thái độ. Mà người dạy học là Tiêu Sách cũng rốt cuộc không thể đứng ở nơi đó rồi, hẳn hướng hoàng đế cung kính khom người chào, thanh âm buồn bực nói: “Phụ hoàng, hôm nay hoàng nhi mới biết chính mình trên thực tế cũng không có như trong suy nghĩ đọc hiểu thi thư, hoàng nhi sau này sẽ càng thêm cố gắng nghiên cứu sách cổ.”

Hoàng đế gật gật đầu, tâm bình khí hòa nói: “Cũng tốt, ngươi tiếp tục cố gắng đi. Ngày khác nói tiếp.”

Tiêu Tử Y nhìn thấy Tiêu Sách luôn luôn quật cường trên mặt hiện ra thần sắc suy sụp, cảm thấy không khỏi ngẩn ra. Nàng vẫn là đem buổi xuất các dạy học của Tiêu Sách hủy đi, thật sự là đáng giận. Hẳn dù thế nào đọc nhiều sách vở, cũng so ra kém người mang theo tri thức đến từ thế kỷ hai mươi mốt là nàng a! Hẳn là ngóng trông hôm nay như vậy, nàng tại sao lại cùng một tiểu hài tử mới mười ba tuổi mà so đo kia chứ?

“Đừng để ý, cho tên tiểu tử Tiêu Sách cuồng vọng kia đả kích không tòi.” Tiêu Cảnh Dương vui sướng khi người gặp họa nhỏ giọng nói. Tự nhiên ở mặt ngoài vẫn là vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc.

“Hoàng thượng, cự thần nhưng thật ra rất ngạc nhiên, vị này đến tột cùng là công tử nhà ai? Là do ai dạy?” Có lẽ Tiêu Sách có thể nhận thất bại, nhưng là La Thái Phó bên kia vẫn chưa buông được. Hắn ở trên người Tiêu Sách trút xuống bao nhiêu tâm huyết, làm sao có thể để một tên tiểu tử vô danh từ đâu chui ra nói vài câu mà đã bại Tiêu Sách kia chứ?

Hoàng đế nhìn Tiêu Tử Y, gọi lên khước môi thản nhiên nói: “ ‘ hần ’ kêu Tiêu Tử Tô, là do trầm dạy.”

61. Chương 61: Thái Phó

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Gì? Nàng như thế nào biến thành Tiêu Tử Tô rồi? Hơn nữa, nàng khi nào thì được hoàng đế đích thân truyền thụ vậy? oa! Đánh cắp quang vinh nhân dân của giáo sư mười mấy năm cố gắng là đáng xấu hổ !

Khụ, bất quá này là Tiêu Tử Y chỉ ở trong lòng mình nghĩ nghĩ.

Hoàng đế lời vừa nói ra, mọi người lập tức nhìn về phía Tiêu Tử Y ánh mắt sẽ không giống nhau. Hơn nữa trong đó còn có ánh mắt của Tiêu Sách phức tạp vạn phần, càng làm cho Tiêu Tử Y tay chân dư thừa cũng không biết làm sao.

“Hôm nay cứ như vậy đi.” Hoàng đế thản nhiên nói vừa dứt, liền đứng dậy rời đi.

Chờ thân ảnh hoàng đế biến mất sau, Kim Hoa trong điện một mảnh sôi trào, mới vừa rồi những quan viên này còn dờ dẩn không nói gì giờ giống nhau đều bị đánh máu gà, một đám sôi nổi thảo luận, nhưng lại một tiếng cao hơn một tiếng.

(Mộ Hàm: đánh máu gà→gà bị cắt tiết kêu ồm ộp xả tỏi í, 0.ô)

Tiêu Tử Y bị trước mặt tình cảnh náo nhiệt cả kinh một câu đều nói không được, nàng càng phát hiện có rất nhiều người vung hai tay, trong miệng đang nói gì đó hướng nàng đi tới. Thậm chí bởi vì có những người này nói chuyện quá nhanh, có thể nhìn đến trong không trung chung quanh vấy ra chấm nhỏ nước miếng.
>”

“Đi theo huynh nào.” Tiêu Cảnh Dương túm tay Tiêu Tử Y, lập tức mang nàng theo cửa hông chạy trốn tới sau điện một gian sương phòng để nghỉ ngơi.

“Hảo. Thật là dọa người.” Tiêu Tử Y hồn trở lại xác, mồm to thở phì phò, kinh hồn chưa định dựa vào cái bàn.

“Ha ha, hù người sao!” Tiêu Cảnh Dương thấy nhưng không thể trách ngồi ở trước bàn, ưu nhã đem bát trà lật lên lại đây, thay nàng rót bát trà lạnh.

Tiêu Tử Y đem trà uống một hơi cạn sạch, chân có chút như nhũn ra ngồi ở ghế trên, cười khổ nói: “Ta còn tưởng rằng mới vừa rồi những lời này đều đem bọn họ trấn trụ chứ! Kết quả chỉ là một bên tình nguyện, bọn họ chính là không dám ở trước mặt phụ hoàng bác bỏ ta mà thôi.”

“Đúng vậy a, đó là lấy tánh mạng chính mình cùng con đường làm quan đánh bạc a! Có mấy người dám?” Tiêu Cảnh Dương lại rót cho nàng một chén trà, rồi mới rót một chén ỉnh, cầm ở trên tay từ từ uống.

“Nhưng là đây cũng quá kỳ quái đi? Một người cũng không chịu mạo hiểm?” Tiêu Tử Y cau mày nói.

“Là Tử Y người nói vấn đề rất kỳ quái mới đúng, ta xem bọn họ là đang suy nghĩ như thế nào như thế nào để bác bỏ người, đã lập tức được đưa đến một vấn đề khác. Những người này sợ nói sai, là muốn suy nghĩ lời nói trước. Tốc độ nói của người ai có thể bì được a?” Tiêu Cảnh Dương buồn cười cười nói “Huống hồ, không phải có người đi ra chống chọi với người sao?”

“Thái Tam Quốc không tính! Cái kia cái kêu chống chọi sao? Lời nói ra ta cũng chưa nghe hiểu.” Tiêu Tử Y khoát tay áo, không cho là đúng nói. Nàng này khoát tay chặn lại, mới phát hiện nàng còn có “Hai tay áo điểm tâm” vội vàng lấy ra, mở ra lấy điểm tâm trong chiếc khăn tay, bày tại trên bàn cùng nước trà làm trà bánh.

“Phỏng chừng Kim Hoa điện hôm nay phải mở cửa lâu rồi!” Tiêu Cảnh Dương cầm lên một khối hoa mai cao, khẽ cười nói.

“Bọn họ. Sẽ ở bên trong thảo luận lâu như vậy?” Tiêu Tử Y cảm thấy phi thường bất khả tư nghị, này triều đại phong cách học tập bư như thế sao? Nàng hiện tại nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi nước miếng chấm nhỏ bay đầy trời, đều cảm thấy khủng bố. Nếu Tiêu Cảnh Dương mang theo nàng trễ đi chút, nàng chỉ sợ cũng bị nước miếng rửa mặt.

“Thường xuyên.” Tiêu Cảnh Dương trong giọng nói mang theo một chút khinh thường, “Cùng với có công phu nghiên cứu ai phải ai không, chẳng phải nên đem vấn đề nạn hạn hán năm nay giải quyết.” Khi hắn xem biện luận sách cổ lại có dụng ý gì, còn không bằng đem nạn đề trong hiện thực giải quyết.

“Đúng vậy a, cho dù là nói rất có lý thì thế nào?” Tiêu Tử Y giận dữ nói, vạn phần hối hận nàng mới vừa rồi một kích động liền không chế không nổi chính mình lắm mồm. Nhưng là trước kia trên lớp học đã dưỡng thành thói quen như vậy, thật sự lập tức không đổi được. Nàng còn đổ hi vọng chính mình hay là đang giả câm điếc.

Hơn nữa, còn giống như không chỉ lắm mồm, nàng còn nói một ít lời không nên nói. Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, khẩu vị hoàn toàn không có, tự nhiên hương vị ngọt ngào của điểm tâm đang nhai ở trong miệng cũng như nhai sáp nến.

Tiêu Tử Y len lén giương mắt hướng Tiêu Cảnh Dương nhìn thì phát hiện của hắn trên mặt vẫn đang lộ vẻ luôn luôn tao nhã, làm cho người ta thấy không rõ ý tưởng chân thật của hắn. Trong nháy mắt, Tiêu Tử Y bắt đầu hoài niệm mới vừa rồi ở trên đại điện, cùng nàng cùng nhau nói nói cười cười chính là vị hoàng huynh này sao.

“Hoàng. Hoàng huynh, Tử Y nói những lời này, có thể hay không có ảnh hưởng gì?” Tiêu Tử Y vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi, nàng lúc ấy là miệng không che đậy, hiện tại nghĩ tới đến đã cảm thấy cả người mồ hôi lạnh.

Hoàng đế đối Tiêu Sách kia... luôn có thái độ thiên vị, đến tiểu hài tử nhỏ như Tiêu Trạc cũng cảm thụ được, càng đừng nói quần thần trong triều. Mà nếu nói không liên quan đến mẫu phi của Tiêu Sách một chút nào thì..., đánh chết ta cũng không tin. Loại này giống như là nàng trực tiếp cách một tầng sa ở trước mặt mọi người đâm hắn, rốt cuộc sẽ tạo thành cái gì hậu quả gì đây?

Tiêu Cảnh Dương cười nhẹ, ăn luôn phần điểm tâm còn lại trên tay, phong đạm vân khinh nói: “Không sao, tùy bọn họ nói đi thôi.”

“Như vậy được không?” Tiêu Tử Y lại khinh bỉ chính mình, bởi vì nhiều người nói thì sẽ tạo nên sóng gió. Ở trong cung phải thận trọng lời nói cử chỉ, nàng như thế nào mỗi lần bị người ta khiêu khích liền quên đi tất cả như thế chứ?

“Quên đi, lời đã ra miệng, bản thân hoàng huynh là tò mò Tử Y muội từ nơi nào học được cái... Cách nói kia a?” Tiêu Cảnh Dương cầm bát trà lên uống vài ngụm, tò mò hỏi. Hắn cảm thấy thật ra đối với Tiêu Tử Y có thể bớt vài phần đề phòng. Muội muội bảo bối này của hắn, quả nhiên là có cái gì thì nói cái đó, so với người trong bụng cong cong thẳng thẳng thì tốt hơn nhiều.

“Không có ai.” Tiêu Tử Y chống hai má ảo não nói. Nàng chẳng lẽ còn sao nói là theo trên mạng học được sao? Trước kia khi học năm nhất đại học phần bút ký nàng làm chính là Luận Ngữ, cho nên tra xét thật nhiều tư liệu mà thôi. “Nhưng thật ra phụ hoàng nói muội là người dạy dỗ, thật sự là.”

Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy biểu tình trên mặt của Tiêu Tử Y, khóe miệng hắn độ cong làm sâu sắc thêm vài phần. Phụ hoàng nói nữ nhi là người tự mình dạy, là vì ngăn chặn miệng của đám người kia, đem sự tình toàn bộ ôm đến trên người mình. Dù sao Tiêu Tử Y mới vừa rồi ở trên đại điện nói những lời này, cũng đủ bị người công kích nhiều năm. Bất quá những lời này cũng không cần nói cho nàng biết biết, cho dù nói

cũng không tới phiên hắn nói. Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Dương cười thở dài: “Muội muội của ta thật sự là lợi hại, cứ nhiên đem La Thái Phó chọc cho tức giận đến dựng râu trừng mắt, thật không dễ dàng.”

Tiêu Tử Y gặp Tiêu Cảnh Dương trong giọng nói có vài phần khinh thường, không khỏi tò mò hỏi: “Di? Hoàng huynh bài vở và bài tập không phải do La Thái Phó dạy đấy sao?”

“Nga, tôn sư trọng đạo. Nhưng là ta quả thật cảm thấy La Thái Phó dạy học có chút cổ lỗ rồi, so ra cũng có một chút kém với Thái Phó ban đầu.” Tiêu Cảnh Dương trong đôi mắt hiện ra thần sắc nhớ lại, trên mặt có chút ảm đạm.

” Thái Phó ban đầu?” Tiêu Tử Y nhẹ giọng lặp lại nói. Trước kia phát sinh quá chuyện gì sao? Vì sao Tiêu Cảnh Dương trên mặt biểu tình là phức tạp như vậy?

Tiêu Cảnh Dương gật gật đầu, vừa định chuyển hướng đề tài, chợt nghe đến trước cửa sương phòng có một cái thái giám đứng đó, dùng kia thanh âm lạnh lạnh nói: “Trường Nhạc Công Chúa Điện Hạ, hoàng thượng có việc truyền triệu kiến.”

62. Chương 62: Họ Và Tên

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y nghe vậy cả kinh, theo bản năng hướng Tiêu Cảnh Dương quăng qua ánh mắt cầu cứu. Xong rồi, người cha trên danh nghĩa này muốn triệu nàng đến tính sổ sao?

Tiêu Cảnh Dương buồn cười vỗ vỗ đầu nàng, thúc giục nàng nói: “Mau đi đi, muội không dám đi hay sao?”

Không biết hẳn vì sao cười đến vui vẻ như vậy. Tiêu Tử Y không cam lòng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, phất tay áo bước đi.

Tiêu Cảnh Dương gờ lên ý cười, một đôi mắt ôn nhu hơi hơi híp lên, cầm lấy ấm trà trên bàn từ từ vì chính mình rót chén trà trước mặt. Trong sương phòng không lớn tiếng nước vọng trong suốt, Tiêu Cảnh Dương trên mặt tươi cười càng ngày càng sâu.

Bất kể như thế nào, cũng không biết là phúc hay là họa, hiện tại muội muội bảo bối đã tự động đi lên cùng chuyến thuyền với hắn, cũng chỉ có thể dựa vào hắn.

Tiêu Tử Y đi theo tên thái giám kia đi ở trong hành lang trống lẻ, chậm rãi ly khai Kim Hoa điện, hướng tới bên cạnh là một cung điện nhỏ đi đến.

“Công chúa, nơi đó là Tuyên Thất điện, là nơi hoàng thượng bình thường phê duyệt tấu chương triệu kiến quần thần nghị sự địa phương.” Ở trước Tiêu Tử Y dẫn đường thái giám tế thanh thanh giọng nói.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nhìn về phía vị này thái giám. Trường Nhạc cung của nàng tuy rằng cũng có thái giám hầu hạ, nhưng là nàng đối với loại người này trong xã hội phong kiến thì có chương ngại tâm lý, từ trước đến nay không cho phép bọn họ tiếp cận chỗ ở của nàng. Nhược Trúc cũng biết nàng chán ghét nhìn thấy thái giám, đơn giản liền phái bọn họ đi làm một ít việc nặng hoặc nhàn sự.

Mà vị công công này truyền lời cho nàng, theo bề ngoài Tiêu Tử Y thật đúng là nhìn không ra hắn năm nay rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, bất quá ít nhất tuổi cũng có thể cùng hoàng đế không sai biệt lắm. Chính là hoàng đế bởi vì quốc sự vất vả, trên mặt có vẻ so với tuổi thật già chút.

Ở phía trước dẫn đường công công giống như phát giác Tiêu Tử Y dụng tâm nhìn hắn, liền mở miệng ôn nhu nói: “Công chúa, nô tài là Trầm Bảo, về sau nếu có chuyện gì phải dùng tới nô tài..., thỉnh cứ việc phân phó.”

Thận Bảo? Tiêu Tử Y nghe xong thiếu chút nữa phun ra, hao hết sở hữu lực ý chí mới nhìn được cười, nàng che dấu tính ho khan vài cái. “Vậy Tử Y đa tạ công công.” Tiêu Tử Y cười yếu ớt nói. Vị công công này hình như là cái vị mới vừa rồi ở trên đại điện đứng ở bên người hoàng đế, nhất định là thái giám tùy thân

của hoàng đế. Nếu không cũng không thể đem lời nói nói ra kiêu ngạo như vậy, còn mời nàng nếu có phiền toái có thể đi cầu xin hần?

(A Tử: [] trầm, thăm, trẫm – là nghĩa hán việt của họ của vị công công kia. Mà chữ Trẫm đó đọc lên lại cùng âm với chữ Thận chỉ khác dấu thôi. Nên Tử Y nghe thành thế.)

Phải biết rằng, hoạn quan bên cạnh hoàng đế thực sự có thể lực rất lớn. Ngoại thần chen nhau mà bợ đỡ, thường có phát sinh phản loạn, làm hoàng đế như có nhọt ở lưng. Cho nên hoàng đế thường thường không tin ngoại thần. Chính là trong triều văn thần, hoàng đế cũng sẽ không yên tâm, sợ bọn họ cùng ngoại thần cấu kết với nhau, cầm giữ triều chính. Bởi vậy nhìn qua tự hồ chỉ có hoạn quan bên cạnh có thể tin được, hơn nữa sớm chiều ở chung nhìn chăm chăm thì có thể khống chế dễ dàng hơn.

Cho nên liền giống như trong tranh thủy mặc, nhìn không thấy gió, lá trúc lại bị thổi trúng một mảnh hỗn độn. Trong nội cung, thái giám cơ bản không có quyền, nhưng lại nắm giữ lấy quyền lực vô hình.

Tiêu Tử Y cảm khái một trận, bỗng nhiên nghĩ vậy Trẫm Bảo nói lời ấy là lấy lòng..., có phải hay không theo thường lệ muốn lấy hồng bao của nàng a? Nàng xem rất nhiều trong tiểu thuyết, trong cung các công công thường bắt mẫn nhiều về tiền bạc, mặc kệ người là hoàng tử hay là công chúa hoặc phi tử, cũng là muốn lưu lại tiền tài.

Ách, vấn đề là trên người nàng trừ bỏ mang theo chính là cái trâm phượng hoàng do Kì Mặc đặc chế thì không có bất kỳ thứ đáng giá.

Tiêu Tử Y trong lòng rối rắm, chỉ chốc lát sau liền phát hiện đã đến cửa một gian thư phòng ở Tuyên Thất điện. Trẫm Bảo thấp giọng nói: “Công chúa, hoàng thượng đang ở bên trong chờ ngài, ngài trực tiếp đi vào là đến.”

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, nhìn đến Trẫm Bảo vậy có chút đục ngầu trong hai mắt lộ ra thần sắc hiên lành, làm nàng không khỏi sửng sốt. Trẫm Bảo, hần họ Trẫm! Mà mẫu phi của nàng cũng là họ Trẫm, nàng sẽ không cho là sự tình sẽ trùng hợp đến loại này.

Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, vội vàng cúi đầu giấu ở trong mắt kinh ngạc, thân thủ hướng cửa thư phòng nửa khép đẩy ra, đồng thời lên tinh thần giòn thanh nói: “Phụ hoàng, Tử Y đến đây.”

Nàng bước vào cửa thư phòng, vừa vòng qua một cái bình phong chùng cao hơn người, liền nhìn thấy hoàng đế một thân mặc long bào màu vàng sáng đang đứng trước bàn nhỏ xếp chồng đầy công văn nhìn như một bức họa. Bởi vì hần cúi đầu, Tiêu Tử Y thấy không rõ biểu tình trên mặt hần, càng không thể nào đoán hần rốt cuộc có hay không vì hành động của nàng mới vừa rồi ở Kim Hoa điện mà tức giận.

Tiêu Tử Y tâm tình có chút không yên, loại cảm giác này giống như là khi nàng phạm sai lầm sau bị Lão sư thỉnh đến văn phòng, đã có thật nhiều năm chưa từng có. Nàng như vậy tự giấu mà nghĩ, ngược lại cảm thấy có chút hoài niệm cười nhẹ.

“Còn có thể cười được? Xem ra quả nhiên người cùng mẫu phi của mình rất giống.” Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn đến Tiêu Tử Y nhếch nhẹ khóe môi, hơi bất đắc dĩ nói.

“Phải không? Nguyên lai mẫu phi cũng rất thích cười a!” Tiêu Tử Y trên mặt thiên chân vô tà cười nói, nội tâm buông một khối tảng đá lớn. Xem ra phân lượng của Tiêu Sách ở trong lòng hoàng, cũng không có bằng sức nặng của mẫu phi của nàng a!

Hoàng đế đỡ khóe đỡ cười, lắc đầu nói: “Chính là loại thích xông pha gây họa sau đó ra vẻ cười vô tội, giống nhau như đúc!”

Tiêu Tử Y sản sinh sức mạnh to lớn, hai mắt to vụt sáng vụt sáng chớp hai cái, ngọt ngào hướng hoàng đế cười. Hắc hắc, nàng so với cái người có cổ họng vệt đục là Tiêu Sách kia nhiều hơn một loại vũ khí, đó chính là hần sẽ không giống nàng giả bộ đáng yêu như vậy! “Phụ hoàng, Tử Y mới không có làm bộ như thực vô tội, kỳ thật con chính là thực vô tội a!”

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: “Thực không có biện pháp với người, có cô nương gia nào tự xưng khuê danh mình như thế? Còn thể thống gì?”

Tiêu Tử Y tiếp tục không hiểu nháy mắt to, nàng là xem phim cổ trang đều nói như vậy a! Mở miệng một tiếng tên mình, sẽ có vẻ thực thực nữ nha.”Kia là nói cái gì?” Lúc này Tiêu Tử Y không thể là giả vờ không hiểu, nàng quả thật không hiểu.

“Trẫm không phải ban cho người tước hiệu Trường Nhạc hay sao?” Hoàng đế sa sầm nét mặt nói.

“Trường Nhạc. Trường Nhạc.” Tiêu Tử Y mặc niệm vài lần, phát giác một chút cảm giác đều không có. Nói lên tên, Tiêu Tử Y chợt nhớ tới một chuyện, đúng lý hợp tình ngẩng đầu hỏi: “Làm cho Tử Y tự xưng Trường Nhạc? Kia mới vừa rồi phụ hoàng cấp cho Tử Y một cái tên là có ý tứ gì? Đúng, gọi là Tiêu Tử Tô nha.”

Hoàng đế thở dài, rốt cục hẳn cảm thấy không có biện pháp đối với tiểu công chúa đáng yêu lại yếu ớt này, hướng nàng nói : “Người sang đây xem xem, bức họa này là họa mẫu phi người .”

63. Chương 63: Học Bài?

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y vòng qua chiếc bàn dài, đi đến bên cạnh hoàng đế, cúi đầu nhìn bức họa cuộn tròn đang mở ra trên bàn.

“Vây. Đây là mẫu phi của nhi thân?” Tiêu Tử Y giật mình trợn to hai mắt, bởi vì nàng nhìn qua rõ ràng là một nam tử. Được rồi, miễn cưỡng xem như mỹ nam nhân.

“Đúng vậy a, người xem các người giống nhau rất nhiều, quả thực chính là một khuôn mẫu in ra.” Ánh mắt Hoàng đế rơi xuống phía trên bức họa cuộn tròn, hai mắt bắn ra vẻ mặt hoài niệm, kèm theo tiếng nói liên tục đều đều.

Một cái khuôn mẫu? Vẽ mặt Tiêu Tử Y không dám gật bừa. Tranh thủy mặc của Trung Quốc phác họa thật là trừu tượng đến cực điểm, nàng cũng không nhìn ra người trong bức tranh này cùng nàng có thể có vài phần giống nhau. Bất quá nhìn kỹ lại, người trong bức tranh trên vầng trán có cổ khí khái anh hùng, lại cực kỳ giống tiểu sinh khôi ngô tuấn tú, tuyệt đối không giống với nữ tử bình thường.

“Phụ hoàng, mẫu phi ta. Tại sao lại mặc nam trang?” Tiêu Tử Y không hiểu hỏi. Theo lý thuyết, bình thường bức họa của phi tử hẳn là nữ tử có bộ dáng xinh tươi động lòng người, cầm cây quạt đứng ở trong bụi hoa chứ?

Hoàng đế lưỡng lự nói : “Mẫu phi của người, là nữ nhân can đảm nhất mà ta từng gặp. Ha ha, người có biết ai là Trạng nguyên trẻ tuổi nhất triều Đại Chu đến bây giờ không?”

Tiêu Tử Y vẽ mặt hắc tuyến, tính thử hỏi: “Không phải là mẫu phi chứ?” Thủ đoạn che dấu lừa bịp người khác nữ cải nam trang? Cư nhiên thật sự có chuyện như vậy?

Hoàng đế vẽ mặt hiểu được nghi hoặc gật gật đầu, dường như phảng phất lại nhớ tới khi đó, chậm rãi nói: “Nàng thuở nhỏ bị xem là nam nhi mà nuôi lớn, mười tám tuổi trở thành người tài hoa vang danh khắp kinh thành. Mười chín tuổi thì tham gia kỳ thi cuối năm, ở kỳ thi đình dâng lên bài biện luận về nho gia tiếng vang khắp nơi. Ha ha, hôm nay tại thời điểm người đang ở đây trên đại điện nói chuyện, trẫm cơ hồ cảm thấy Vân nhi đã trở lại.”

Tiêu Tử Y nghe được thanh âm hoàng đế chứa đầy hoài niệm, nhớ tới mới vừa rồi nàng còn đang thắc mắc, rất nhiều cự thần nhìn đến nàng với ánh mắt thật là khiếp sợ, nguyên lai làm cho bọn họ khiếp sợ cũng không phải vì lời nói của nàng, mà là hoá trang của nàng. Tám phần là làm cho bọn họ nhớ lại thân ảnh tiêu sái của mẫu phi năm đó.

“Ta cùng mẫu phi. Bộ dạng rất giống sao?” Tiêu Tử Y không khỏi mở miệng hỏi.

“Rất giống, rất giống.” Hoàng đế nói liên tục hai lần rất giống, ánh mắt theo bức họa chuyển qua trên mặt Tiêu Tử Y, ôn nhu nói: “Cho nên trẫm lần đầu tiên gặp lại người, cũng biết là Tử Y của ta rốt cục đã trở lại.” Hoàng đế không thường nói chuyện ôn nhu trong lời nói như vậy..., cho nên cũng không nói thêm nữa.

Tiêu Tử Y vẫn là hữu thần nhìn tranh thủy mặc trước mặt, như thế nào cũng nhìn không ra chính mình cùng bức họa trù tượng này có chỗ nào giống nhau. Bất quá nếu là mẫu phi của nàng cùng nàng bộ dạng rất giống trong lời nói..., như vậy mới vừa rồi Trầm Bảo công công kia, lại không có khả năng là thân thích của mẫu phi nàng. Bởi vì hần cùng nàng một chút cũng không giống. Bất quá nhìn hần nhìn về phía ánh mắt của nàng, cũng không hẳn là một chút quan hệ đều không có.

“Làm sao vậy?” Hoàng đế phát hiện Tiêu Tử Y đối với tranh thủy mặc biểu tình quái dị, mở miệng hỏi.

“Một chút cũng không giống nha!” Tiêu Tử Y đem một trang giấy bên cạnh rút ra, sau đó cầm lấy bút lông bên cạnh còn dính chút mực nước, tùy tay vẽ trên giấy. Hai mắt thật to, cái mũi nho nhỏ, vài giây đồng hồ sau một bức họa cô gái xinh đẹp sôi nổi hiện lên trên giấy.

Tiêu Tử Y đem bút lông quăng ra, hài lòng cười nói: “Thế này mới giống nhi thần nha! Hắc hắc!”

Hoàng đế cầm bức họa ở trong tay nhìn ra ngoài một hồi, hiển nhiên không thể gạt bừa quan điểm thẩm mỹ thời đại này, lắc đầu thở dài: “Tử Y, năm nay còn có khoa khảo, Sách nhi nói hần sẽ mai danh ẩn tích đi tham gia.”

Tiêu Tử Y nhú mày, hoàng đế đột nhiên nói việc này làm cái gì? “Phụ hoàng, người không phải là muốn ta đi thi chứ?”

Hoàng đế bí hiểm cười cười, cái gì cũng không nói.

“Ách, phụ hoàng, Tử Y cái gì cũng đều không hiểu. Mới vừa rồi ở trên đại điện lời nói của nhi thần toàn bộ đều là ngụy biện, nên không cần đặt cược vào nhi thần.” Tiêu Tử Y xấu hổ, phụ hoàng của nàng tuy rằng thoát nhìn rất nghiêm chỉnh, trên thực tế còn rất có năng lực tạo ra chuyện cổ quái kinh ngạc a.

“Trẫm cũng không nói như vậy.” Hoàng đế mỉm cười, giáo hoạt nói: “Trẫm là muốn, nếu Tử Y người ở Trường Nhạc cung nhàm chán, có thể cùng Tiêu Sách lên Quốc Tử Giám. Bất quá tự nhiên là phải mặc nam trang. Người có thể làm của thư đồng của hần, dùng tên giả Tiêu Tử Tô.”

Tiêu Tử Y mồ hôi lạnh, nàng mới tốt nghiệp đại học a! Vừa chịu đựng qua nhiều năm cuộc sống đọc sách như vậy, chẳng lẽ tiếp tục nhảy vào một cái hố không có đáy khác? Nhưng lại còn không có hai ngày nghỉ, không có nghỉ đông và nghỉ hè, nàng mới không muốn đâu! Tiêu Tử Y một bên vừa nghĩ một bên lắc đầu như trống bỏi giống nhau, luôn miệng chối từ nói: “Phụ hoàng, Tử Y không muốn đi.” Nàng biết ở...trước mặt hoàng đế có thể được xưng là cáo già này bất luận nói gì đều là vô dụng, còn không bằng thành thành thật thật nói ra chính nàng không muốn.

(A Tử : Tử Y à... ruốc cuộc tốt nghiệp khoa nào mà rành cổ văn thế rứa...)

“Vì sao? Ở trong cung Trường Nhạc chơi cùng vài tiểu hài tử cũng rất thú vị sao?” Hoàng đế đem bức tranh Vân Phi chậm rãi cuộn cuộn lại, cúi đầu thần nhiên nói.

Tiêu Tử Y nghe vậy ngẩn ra, rất nhanh ở trong lòng bắt đầu suy nghĩ kỹ tự hỏi những lời ấy của hoàng đế rốt cuộc có ý gì. Bởi Tiêu Sách học bài? Rốt cuộc Tiêu Sách ở trong lòng hoàng đế có địa vị như thế nào? Hay là bất mãn nàng cùng Tiêu Trạ tiếp xúc quá nhiều, ảnh hưởng việc học của tiểu Trạ Nhi?

Quả thực rất phức tạp! Tiêu Tử Y suy nghĩ một lát đã cảm thấy nhức đầu vô cùng, lại không thể không trả lời câu hỏi của hoàng đế, chỉ có thể kiên trì nói: “Phụ hoàng, Tử Y chán ghét học bài.”

“Chán ghét? Chán ghét học bài sẽ không sẽ cả ngày cầm sách xem?” Hoàng đế hỏi ngược lại, xoay người cẩn thận đem bức tranh cuộn bỏ vào phía sau trên giá sách.

“Phụ hoàng, Tử Y đúng là thích đọc sách, nhưng không phải thích học bài nga!” Tiêu Tử Y chu miệng lên, xem ra nói không lại hần, liền sử dụng biện pháp làm nũng. Có chết nàng cũng không đi. Nàng lúc này chính là đang đắc tội với Tiêu Sách, cũng không muốn ở bên cạnh hần cả ngày, cùng hần biện luận cái gì là quân tử rồi tiểu nhân, mệt chết đi được! Còn không bằng bồi Trạ Nhi của nàng đâu!

Hoàng đế quay đầu, nhìn trên mặt Tiêu Tử Y vẻ mặt đáng yêu, nhin không được cười nói: “Được, tùy người. Bất quá có rảnh muốn đem lỗi viết sai chính tả của người sửa lại cho thật tốt, cũng không thể đem Trạ Nhi cùng tiểu tử Nam Cung gia cũng sẽ bị lỗi viết sai chính tả đi?”

Tiêu Tử Y vẻ mặt hắc tuyến, cái gì lỗi chính tả a! Đó là chữ giản thể! Bất quá hoàng đế nói lời này, làm cho nàng biết rõ việc nàng cùng Nam Cung Tiêu trao đổi đề bài, hoàng đế biết được mọi chuyện rõ ràng, nói không chừng mỗi lần trao đổi đề bài hoàng đế ở nơi này cũng đều có chuẩn bị trước. Tiêu Tử Y vòng vo chuyển ánh mắt, nói tránh đi: “Phụ hoàng, vì sao phải đặt tên Tử Y là Tử Tô a? Có hàm nghĩa đặc biệt gì sao?”

Hoàng đế thân nhiên nói: “Tử Tô là tên tự của trẫm, chẳng qua không người nào biết thôi.” Nam tử hai mươi tuổi sau khi làm quan có thể dùng tên chữ của chính mình, nhưng là đối với hoàng đế mà nói, danh còn không có người gọi qua, thì càng đừng nói đến tên tự.

Tiêu Tử Y yên lặng không nói gì, không biết nên nói tiếp như thế nào. Khóc a, nàng không nghĩ lại phải học a!

“Tử Y, chờ thời tiết ấm áp một chút, người quay về quê nhà thăm mẹ người một chút đi, đi quét mộ cho nàng.” Hoàng đế cũng không vội vã ép nàng, ngữ điệu chuyển thành nhu hòa, trẫm thấp nói.

Tiêu Tử Y lòng tràn đầy hoài nghi, mẫu phi của nàng cư nhiên chôn cất ở quê nhà, mà không phải chôn cất ở hoàng lăng sao? Bất quá hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi, nàng vẫn là nhu thuận đáp ứng.

64. Chương 64: Thư Đồng

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Sau khi cùng hoàng đế nói chuyện thân thiết như cha và con gái, vẻ mặt Tiêu Tử Y đầy mồ hôi lạnh đẩy cửa ra khỏi thư phòng. Sớm biết rằng cùng hoàng đế nói chuyện mệt mỏi như vậy, nàng nên chuẩn bị trước một hồi.

Phù, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa sẽ đem nửa đời sau của chính mình đều bán vào Quốc Tử Giám. Hoàn hảo nàng không khuất phục trước quyền lực a, LUCY!

“Công chúa, nô tài dẫn đường cho người, người muốn quay về Trường Nhạc cung không?” Trầm Bảo công công vẫn canh giữ ở cửa chấp tay hỏi.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nếu là không có người dẫn đường cho nàng, nàng xác định chắc chắn sẽ lạc đường ở trong hoàng cung rộng lớn này.

“Trầm công công, Hoàng tỷ tỷ để ta đưa nàng trở về đi.” Một tiếng nói vọt từ phía sau truyền đến, Tiêu Tử Y không cần quay đầu lại xem cũng biết là ai.

Trầm Bảo công công trong hai tròng mắt xẹt qua một tia tiếu nuối, lập tức cúi đầu cung kính nói: “Vậy làm phiền Tiêu điện hạ rồi. Công chúa, nô tài cáo lui.”

Tiêu Tử Y nhìn thân ảnh Trầm Bảo công công đi vào thư phòng, cảm thấy hần hinh như là có chuyện muốn nói với nàng. Chẳng lẽ hần thật là cùng mẫu phi của nàng có liên quan?

“Thế nào? Phụ hoàng có hay không nói cùng người?” Tiêu Sách như gió lốc đi đến trước mặt Tiêu Tử Y, mang theo nét mặt trẻ con lấp lánh ánh mắt chờ mong.

“Nói? Nói cái gì?” Tiêu Tử Y còn không có kịp phản ứng, theo phản xạ hỏi. Hần không phải hẳn là đối với nàng hận thấu xương sao? Dù sao nàng bị hần hủy đi mong chờ việc dạy học.

“Muốn người theo ta làm thư đồng a!” Tiêu Sách tròn tròn hai mắt, giật mình nói, “Chẳng lẽ là, người cư nhiên không đáp ứng?”

Tiêu Tử Y không muốn cùng hần ở trước thư phòng hoàng đế tranh cãi âm ỉ, dẫn đầu dọc theo hành lang hướng phía trước đi đến, chậm rãi cười nói: “Làm sao có thể đáp ứng! Ta là nữ hài tử a, làm sao có thể giống người cùng nhau đi học bài chứ?” Lấy cớ, dù sao tìm lý do qua loa đối phó với hần thì tốt rồi. Nguyên lai hoàng đế đề nghị mời nàng làm thư đồng cho Tiêu Sách, tất cả đều là nguyện vọng của Tiêu Sách, vậy

nàng sẽ không cần để ở trong lòng rồi, hại nàng còn đang suy đoán Tiêu Sách ở trong lòng hoàng đế có địa vị gì nữa chứ!

“Nữ hài tử có gì không thể?” Tiêu Sách vội vàng đuổi kịp, không ngừng nói liên tục, “Nghe nói mẫu phi của người còn giả nam trang tại triều đình cùng quan viên tranh đua cao thấp, hơn nữa cũng không có quy định nói nữ tử không thể đi học a? Nếu là người không muốn cùng những nam tử khác cùng nhau đi học, ta có thể cầu La Thái Phó chỉ lên lớp giảng bài cho hai người chúng ta, La Thái Phó tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng là cảm thấy đối với người cũng là cực kỳ tán thưởng.”

Tiêu Tử Y vùng trộm liếc mắt, nàng là không nghĩ đi học a! Nhưng rốt cuộc nàng dùng cái gì lấy cớ để từ chối Tiêu Sách đây? Thật sự là đau đầu.

Tiêu Trạh dặng dặng dặng chạy vào Vĩnh Trữ điện của Trường Nhạc cung, đối với đại điện lạnh lẽo nghi hoặc không thôi. Lúc bình thường, cho dù cô cô không có ở trong này, cũng sẽ có Nhược Trúc cô cô hoặc là Như Lan cô cô ở đây, như thế nào hôm nay một người đều không có?

“Cô cô!” Tiêu Trạh ngăn cổ họng hô một tiếng, thanh âm thanh thúy ở trong đại điện truyền đi thật xa.

Kỳ quái, Tiêu Trạh dời bước chân nhỏ, hướng thư phòng chạy vội đi tới, giống nhau không có ai.

“Cô cô!” Tiêu Trạh bắt đầu có chút nóng nảy, tiếp tục chạy về phía tấm cung của cô cô, ở trên đường trực tiếp liền dưng vào trong lòng một người.

“Ai u! Tiểu điện hạ! Sao người lại tới đây?” Như Lan đem Tiêu Trạh thiếu chút nữa bị đánh ngã một phen đỡ lấy, kinh ngạc hỏi.

“Như Lan, cô cô đâu rồi?” Tiêu Trạh giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt ủy khuất, “Có phải hay không cô cô không quan tâm ta rồi?”

Như Lan dở khóc dở cười, thanh âm nhẹ nhàng mềm giọng khuyên nhủ: “Làm sao có thể? Công chúa nàng hôm nay bị hoàng gia gia triệu kiến. Nếu không tiểu điện hạ trước đến thư phòng chờ công chúa?”

Tiêu Trạh chớp chớp mắt to hắc bạch phân minh, chuyển từ buồn thành vui, xoay người lại hướng một phương hướng khác đi đến.

Như Lan ngăn người, sau một lát mới kịp phản ứng này tiểu tổ tông là muốn đi đến phòng của Lý Vân Tuyền, liền sợ tới mức nàng vội vàng đuổi theo, luôn miệng nói: “Tiểu điện hạ, người không thể đến phòng của tiểu Vân Tuyền!”

Tiêu Trạh dừng lại bước chân, không hiểu ngẩng đầu nhìn lại lông mày “Vì sao?”

Lại không thể nói tiểu Vân Tuyền bị bệnh, chuyện này muốn tiếp tục lừa gạt thế nào đây. Như Lan nín nửa ngày, rốt cục nghẹn nảy ra một câu: “Cái kia. Nam nữ thụ thụ bất thân!” Như Lan đắc ý cười, bội phục mình rốt cục có thể nhớ đến một câu rất cường đại. Nhưng là đợi nàng cúi đầu thì phát hiện Tiêu Trạh đã sớm không kiên nhẫn mà vòng qua nàng rồi đi.

“Tiểu điện hạ! Người không thể đi tới a!” Như Lan kinh hô, đáng tiếc tốc độ của nàng còn không có nhanh bằng Tiêu Trạh, trơ mắt nhìn hần bước chân nhỏ tiến vào phòng tiểu Vân Tuyền.”Tiểu điện hạ! Mau ra đây! Người sẽ bị truyền bệnh!” Như Lan cũng sốt ruột nói ra bất chấp hậu quả thế nào.

Tiêu Trạh sững sờ ở trước cửa phòng Lý Vân Tuyền, xông vào mũi mùi thuốc nồng đậm, giống với lần hần sinh bệnh lần trước trong phòng có mùi khó ngửi giống nhau.”Tiểu Tuyền Tuyền thân thể không tốt sao?” Tiêu Trạh ngẩng đầu vẻ mặt lo lắng hỏi Như Lan.

Như Lan đưa tay lôi kéo Tiêu Trạh đi ra ngoài, dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên bảo: “Tiểu điện hạ, tiểu Vân Tuyền nàng hôm nay thân thể không thoải mái, hai ngày nữa tiểu điện hạ tìm đến chơi cùng nàng được không?”

Tiêu Trạh làm sao có thể theo ý nàng, một phen giẫy khỏi tay nàng, dặng dặng dặng bỏ chạy vào trong.

“Làm sao vậy?” Nhược Trúc vừa vịn từ bên ngoài nấu thuốc trở về, nghe được tiếng ồn ào nhíu mày hỏi.

“Nhược Trúc tỷ, tiểu điện hạ tới. Ta khuyên hần không được. . . .” Như Lan vâng dạ nói.

Nhược Trúc vội vàng đem thuốc trên tay đưa cho Như Lan, chính mình kéo theo làn váy chạy vào nội thất, phát hiện hoàng Tôn điện hạ đứng ở trước giường Lý Vân Tuyền, đang kiễng chân lấy tay thử độ ẩm trên trán nàng.

“Tiểu điện hạ, tiểu Vân Tuyền để cho tui nô tỳ chiếu cố là được rồi, ngài đi thư phòng chờ công chúa về có được không?” Nhược Trúc dùng âm thanh nhỏ nhẹ khuyên nhủ. Lý Vân Tuyền còn đang ngủ, Nhược Trúc dùng thanh âm nhỏ nhẹ, sợ sẽ đánh thức nàng.

Tiêu Trạh đem tay nhỏ bé đặt ở trên trán Lý Vân Tuyền, phát hiện nàng bởi vì tiếp xúc đến tay hần lạnh lẽo, thoải mái mà cong lên khóe miệng. Mặc dù chỉ là như vậy một cái vô ý thức mỉm cười, nhưng lại làm cho tâm hồn nhỏ nhỏ của Tiêu Trạh thoáng chốc kinh ngạc vui mừng.

Rất cục có người cần hần. Phát hiện này làm cho tâm tư Tiêu Trạh tràn đầy dạt dào, hần quay đầu, dùng ngữ khí tuyệt đối không hợp với tuổi của hần dứt khoát nói: “Ta tới chiếu cố nàng, đây là mệnh lệnh.”

65. Chương 65: Ta Muốn Chiếu Cố Người

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Trong nháy mắt, Nhược Trúc còn tưởng rằng đứng ở trước mặt nàng là hoàng đế đương triều, bởi vì khẩu khí của Tiêu Trạh bất chước đạt đến gần giống hoàng gia của hần. Đợi cho tim đập mạnh và loạn nhịp thoáng qua một cái, Nhược Trúc đỡ khốc đỡ cười hỏi ngược lại: “Tiểu điện hạ, ngài như thế nào chiếu cố nàng?”

Tiêu Trạh thật vất vả nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sụp xuống, nhưng là tay nhỏ bé vẫn là không chịu rời đi trán Lý Vân Tuyền, do dự hỏi: “Nhược Trúc cô cô, phải làm sao chăm sóc tiểu Tuyền Tuyền?”

Nhược Trúc bật cười nói: “Tiểu điện hạ, trước khi chăm sóc tiểu Vân Tuyền, có phải hay không phải cam đoan ngài không được sinh bệnh chứ?” Nhược Trúc không để lại dấu vết kéo lại tay kia của Tiêu Trạh.

Tiêu Trạh gật đầu nói: “Đúng a! Ta không muốn sinh bệnh.”

“Cho nên, vì tiểu điện hạ không sinh bệnh, như vậy thỉnh tiểu điện hạ trước khi chiếu cố tiểu Vân Tuyền, đem thuốc uống hết được không? Uống hết liền cam đoan sẽ không sinh bệnh.” Nhược Trúc cười híp mắt đem thuốc vừa hầm tốt từ trong tay Như Lan tiếp nhận, ngồi xổm xuống bưng đến trước mặt Tiêu Trạh.

Tiêu Trạh vừa nghe thấy vị thuốc Đông y liền gay mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhú lại, “Ta. . . . Ta cũng phải uống thuốc?”

Nhược Trúc thấy thế ý cười càng sâu sắc, ôn nhu nói: “Đúng vậy a, nếu tiểu điện hạ không uống thuốc, Nhược Trúc cũng chỉ phải thỉnh tiểu điện hạ rời đi căn phòng này. Dù sao nếu là tiểu điện hạ sinh bệnh, thì ngay cả Công Chúa Điện Hạ cũng khó tránh được tội này.”

Tiêu Trạh mím môi, nhìn nhìn bát thuốc tối đen nồng đặc trong tay Nhược Trúc, lại quay đầu nhìn nhìn Lý Vân Tuyền đang mê man ở trên giường, cắn răng một cái bưng lên chén thuốc trước mặt, trước ánh mắt kinh ngạc của Nhược Trúc từng ngụm từng ngụm uống hết.

(A Tử: Trạh nhi... thật đáng iu ko còn lời nào để tả...)

Nhược Trúc hoàn toàn ngây người, nàng cơ hồ là nhìn Tiêu Trạh lớn lên, khi còn nhỏ hần thường đến Kiến Chương cung của hoàng thái hậu thì cực kỳ thích ăn đồ ngọt. Cho đến bây giờ cũng là như vậy. Mà hần cư nhiên có thể không nháy mắt như vậy liền uống hết bát thuốc đắng, thật là làm cho nàng giật mình một câu đều không nói được.

Tiêu Trạh lau miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn mặt cau mày, đem chén thuốc đưa trả lại cho Nhược Trúc.

Nhược Trúc vội vàng đứng lên đi đến bên cạnh bàn rót một chén nước trắng đưa cho Tiêu Trạh súc miệng. Bát thuốc này trên thực tế là hầm vội mang tới cho nàng cùng Như Lan uống, đem qua Cố thần y khi mang

nàng theo bốc thuốc, cố ý lấy nhiều được chống lạnh, dặn nàng nhất định phải để cho công chúa và các nàng cũng đều uống một chén, phòng ngừa cũng bị nhiễm phong hàn.

“Nhược Trúc cô cô, Trạh Nhi có thể lưu lại chiếu cổ tiểu Tuyền Tuyền sao?” Tiêu Trạh súc miệng xong, ngược cổ lên chờ mong nhìn Nhược Trúc.

Nhược Trúc lấy khăn tay ra tinh tế lau khô môi còn lưu lại một ít thuốc của Tiêu Trạh, ôn nhu cười nói: “Đương nhiên có thể a! Nhược Trúc cô cô cùng Như Lan cô cô đã một đêm không ngủ rồi, có thể hay không nhờ tiểu điện hạ ở bên giường tiểu Vân tuyền chăm sóc nàng được không? Nếu như thấy nhàm chán, người có thể kể chuyện xưa cho nàng nghe.”

“Kể chuyện xưa? Tiểu Tuyền Tuyền không phải còn đang ngủ sao? Có thể nghe thấy sao?” Tiêu Trạh quay đầu nhìn nhìn Lý Vân Tuyền vẫn đang ngủ say, không hiểu hỏi.

“Nô tỳ đúng là đã từng nhìn thấy công chúa kể chuyện xưa cho tiểu điện hạ khi đang ngủ say nha!” Nhược Trúc trịnh trọng nói ra chuyện lạ. Nàng cũng không thể khiến cho Tiêu Trạh ngồi bất động bên cạnh Lý Vân Tuyền đi? Cho hấn tìm chút chuyện để làm, nói cho hấn biết đây là cách chiếu cổ người khác như thế là tốt, đề phòng hấn còn muốn ra cái ý tưởng mới mẻ khác.

Tiêu Trạh ngượng ngùng cười cười, hấn có đôi khi quẩn quít lấy cô cô nghe kể rất nhiều chuyện xưa, thường vẫn kể lúc hấn đang ngủ. Nguyên lai đối với người đang ngủ kể chuyện xưa chính là cách chăm sóc tốt a! Rất đơn giản nha!

Nhược Trúc nhìn Tiêu Trạh đặng đặng đặng chạy đến trước giường Lý Vân Tuyền, leo lên ghế dựa ngồi nghiêm chỉnh, liền bắt đầu nhỏ giọng nhẹ nhàng kể về chuyện xưa.

“Nhược Trúc tỷ tỷ, làm như vậy được không?” Như Lan lo lắng nhỏ giọng hỏi.

“Hấn là không có việc gì.” Nhược Trúc dụi dụi mắt, ngăn không được cơn buồn ngủ liền tiếp đánh úp lại.”Đã cho hấn uống thuốc, sẽ không bị lây phong hàn. Chỉ cần công chúa lát nữa trở về, thì sẽ khuyên hấn dừng lại.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Như Lan cũng chớp chớp ánh mắt chưa xót, đêm qua công chúa còn ngủ một giấc tại phòng ngoài, nhưng là hai người bọn họ cả một đêm chưa ngủ.

“Phân phó các cung nữ đừng tùy ý vào trong này chưa?” Nhược Trúc lo lắng nhiều người nhiều miệng, cho nên vẫn dùng các lý do lấy cớ cấm cung nữ khác tiếp cận nơi này.

“Ân, đều đã phân phó. May mắn bình thường công chúa đều thích yên tĩnh, không cho các nàng lại đây làm việc cũng không phải là chuyện gì ngoài ý muốn, các nàng cũng đều mừng rỡ vì được nhàn rỗi.” Như Lan thật sự đứng không yên, chọn lấy một cái ghế dựa ngồi xuống.

“Ân.”

Tiêu Trạh kể chuyện xưa rất lâu rất lâu, hấn đem chuyện Tiểu Long Nữ, chuyện nòng nọc con tìm mẹ, còn có nhiều chuyện hấn có thể nhớ kỹ đều kể hết rồi, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vị thuốc đắng lưu lại trong miệng càng làm cho hấn khó chịu. Nhìn cặp mắt to kia của Lý Vân Tuyền vẫn đang bị lông mi thật dài bao trùm lấy, không có...chút nào dấu hiệu tỉnh dậy, hấn bắt đầu muốn uống nước.

Nhưng là vừa quay đầu, Tiêu Trạh phát hiện Nhược Trúc cô cô cùng Như Lan cô cô hai người một người đầu lệch qua ghế trên, một người khác ghé vào trên bàn, cũng đều đang ngủ. Hơn nữa còn giống như ngủ rất sâu.

Tiêu Trạh nhảy xuống ghế dựa, chạy đến trước bàn gỗ, buồn bực phát hiện siêu nước trong đã không còn. Tiêu Trạh nghiêng đầu nghĩ, biết trong phòng tiểu cô cô khẳng định có nước trong, hấn nhìn Nhược Trúc cùng Như Lan hai người ngủ thực sự rất ngon, biết các nàng tất nhiên là vì chiếu cổ tiểu Tuyền Tuyền mới có thể mệt thành như vậy. Nếu hấn nói muốn chiếu cổ tiểu Tuyền Tuyền, tự nhiên sẽ không lại phiền toái các nàng chuyện gì. Đúng vậy! Nếu tiểu Tuyền Tuyền tỉnh lại, cũng phải chuẩn bị nước cho nàng uống đi?

Nghĩ đến đây, Tiêu Trạh cảm thấy vô cùng tự hào, ưỡn ngực thả nhẹ bước chân hướng phòng tiểu bác chạy đi, thuận tiện uống nước xong, sau đó mới hai tay đang cầm bình nước đối với hấn mà nói rất nặng đi trở về.

Nhưng là ngay tại hắn vừa đi đến cửa, khi còn chưa đi tới, Tiêu Trạh nghe được phòng trong truyền đến thanh âm vui vẻ của tiểu Tuyền Tuyền: “Là người tự cấp ta kể chuyện xưa sao? Là người ở đây chăm sóc ta sao?”

Tiêu Trạh cảm thấy vui vẻ, xem ra Nhược Trúc cô cô nói không sai, kể cho nàng chuyện xưa thật sự có tác dụng a! Đang muốn liên thanh đáp ứng, hắn lại nghe đến một cái thanh âm ghé tởm từ bên trong truyền ra: “Ngô? Kể chuyện xưa?”

Cái gì? Là cái kia tiểu tử Nam Cung gia? Tiêu Trạh đi hai bước thật nhanh, vừa lúc ở khúc quanh chỗ bình phong thấy được thân ảnh xấu xa của Nam Cung Tiêu, đang ngồi vị trí vừa rồi hắn mới ngồi.

Không phải hắn! Là ta! Tiêu Trạh không biết vì sao, những lời này lại một chút cũng nói không nên lời, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nam Cung Tiêu đã phát hiện Tiêu Trạh ngoài cửa đang muốn chạy vào, tà tà cười nói: “Ngô, là ta.”

Cái gì? Tiêu Trạh sững sờ tại chỗ, không dám tin nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Tiêu nhìn Tiêu Trạh, trong miệng lại dùng giọng nói đùa giỡn đối Lí Vân Tuyền nói: “Tiểu Tuyền Tuyền, là ta đặc biệt chăm sóc người nga!”

“Phanh!”

Bình sức trong tay Tiêu Trạh “Phanh” một tiếng rơi trên mặt đất, tóe lên vô số bọt nước, mảnh nhỏ rơi đầy đất.

66. Chương 66: Hậu Thuẫn

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y đứng trong hậu hoa viên sau thư phòng, hít sâu bầu không khí trong lành, tập thể dục.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người nàng, nhìn bầu trời xanh thẳm bao la, làm Tiêu Tử Y tâm tình vốn có chút buồn bực trở nên thoải mái sáng khoái. Ngày hôm qua đúng là một ngày đen tối. Nàng đến cuối cùng cũng không tìm ra lý do để hoàn toàn cự tuyệt ý nghĩ muốn nàng học cùng của tên tiểu tử Tiêu Sách kia. Chỉ có thể nói để nàng nghĩ lại xem.

Nhưng có cái gì để nghĩ chứ? Nàng không muốn học bài a!

Bất quá lý do này nói với hoàng đế còn có thể được thông qua, nhưng Tiêu Sách căn bản là không tiếp thu. Hắn căn bản không tin nàng không muốn học bài.

Tiêu Tử Y duỗi thân khởi động xong, bắt đầu vận động, hoạt động gân cốt rỉ sắt, gần đây nàng thật sự là sống quá an nhàn sung sướng. Chờ Kỳ Mặc lần sau xuất hiện, nhất định phải nhớ đòi hắn đem võ công dạy cho nàng, không thể để nàng không có một chút nội lực nào, chỉ biết nghe lời người ta nói chuyện chứ! Tội thiếu trong cung cũng phải có năng lực tự bảo vệ mình.

Vận nhất lại có người muốn ám sát nàng như lúc mới xuyên qua.....

Tiêu Tử Y động tác chậm lại, rốt cuộc là ai gây bất lợi với nàng? Ngay từ đầu đã hoạt động ám sát dày đặc như vậy, sau lại không hề có động tĩnh gì, hết thấy đều lộ ra mùi vị không hợp tình hợp lý. Mà ngày hôm qua nàng ở trên đại điện kia biện luận về học thuyết này nọ, sẽ lại mang đến cho nàng cái loại hậu quả gì đây?

Kỳ thật nói trắng ra, nàng chẳng qua là cùng Tiêu Sách đều vì quan điểm của chính mình mà cãi nhau như tiểu hài tử thôi, nếu đổi lại là trên lớp học bình thường, kết quả cuối cùng bất quá cũng chỉ giống ngày hôm qua Tiêu Sách sau lại chủ động tìm đến nàng nói chuyện, biểu đạt sự không cam lòng muốn lần sau lại đến tranh luận mà thôi.

Nhưng đó cũng không phải lớp học bình thường , mà là trong cung. Tiêu Sách có lẽ sẽ không sao cả, nhưng những người phía sau hẳn hoàn toàn sẽ không nghĩ như vậy.

Tiêu Tử Y vũng vàng hô hấp một chút, sau đó bắt đầu vận eo vận động, vừa vận quay người lại liền nhìn thấy Nhược Trúc đứng trên lộ đài cầm khay thức ăn ngơ ngác nhìn nàng.

“Nhược Trúc a, lại có điểm tâm ăn?” Tiêu Tử Y nhìn thấy loại điểm tâm chưa thấy qua bao giờ, lập tức từ bỏ quyết định hôm nay phải thực hiện đầy đủ bài tập thể dục , cười khanh khách đi tới.

“Ân, phòng ăn lại làm một loại điểm tâm mới, là Giang Nam trình lên, công chúa nếm thử?” Nhược Trúc cầm khay thức ăn trong tay đặt trên bàn trà trong lộ đài.

“Tiểu Vân Tuyền thế nào? Ta lúc trở lại buổi chiều hôm qua, đã gặp nàng cùng tên tiểu tử Nam Cung Tiêu kia nói chuyện phiếm, hiện tại hẳn là không có việc gì chứ?” Tiêu Tử Y dùng khăn lông ướt Nhược Trúc đưa tới xoa xoa tay, hỏi.

“Ân, đã hạ sốt. Ăn thêm một chút thuốc Cổ ngự y kê, thì sẽ không sao.” Nhược Trúc cúi đầu nhẹ giọng trả lời.

“Tâm bệnh nan y a!” Tiêu Tử Y thở dài, chuyện này xem như trôi qua, nhưng căn bản vấn đề còn chưa giải quyết. Biện pháp tốt nhất chính là nói với phụ hoàng một chút, một câu thả nàng về nhà thì tốt rồi. Đáng tiếc nàng ngày hôm qua một chút cũng không lo lắng vấn đề này, chỉ tìm thêm cơ hội đi. Tiêu Tử Y nhìn Nhược Trúc lấy cho nàng một ly nước trong, kinh ngạc hỏi: “Di? Hôm nay sao lại thay đổi bình nước? Cái đồ sứ màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây kia ta thực thích nha!”

Nhược Trúc bỏ nhào một tiếng quỳ trên mặt đất, hổ thẹn nói: “Công chúa, là nô tỳ không cẩn thận đánh vỡ, thỉnh công chúa trách phạt.”

Tiêu Tử Y mở tròng hai mắt, suy tư một lát, lắc đầu nói: “Không đúng, không phải người đánh vỡ. Có phải Như Lan làm hay không ? Nếu là chuyện người làm sai, khẳng định vừa thấy ta liền nói với ta sẽ không để trong lòng còn nghĩ may mắn để cho ta không phát hiện ra.”

Nhược Trúc cắn môi dưới, do dự sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Là tiểu điện hạ. Bất quá nô tỳ cũng có sai, lúc ấy cư nhiên lại ngủ gật. . . .”

Tiêu Tử Y bật cười nói: “Đứng lên đi! Không phải là một cái bình sứ sao? Không quan hệ, ta cũng rất thích cái hôm nay người lấy ra này. Trạm Nhi không bị thương chứ?” Tám phần là tiểu tử Tiêu Trạm đó khát nước rồi, tự mình nghĩ có thể cầm được mới làm vỡ. Vỡ thì vỡ, dù sao hoàng đế lão nhân có nhiều tiền vô cùng, sẽ không để ý nàng thay hẳn hủ bại hủ bại một chút.

Nhược Trúc đứng dậy lắc đầu nói: “Tiểu điện hạ không có việc gì, chỉ là giống như có chút bị kinh hách, lúc ấy liền xoay người đi luôn. Nô tỳ đưa người trở về, trên đường hẳn một câu cũng không nói.”

Tiêu Tử Y nhặt lên một khối điểm tâm để vào trong miệng, mồm miệng không rõ nói: “Không sao, tiểu hài tử thôi! Đúng rồi Nhược Trúc, mẫu phi Tiêu Sách có lai lịch như thế nào? Mà điểm tâm này ăn ngon thật. Người cũng ăn một khối đi!”

Nhược Trúc đem điểm tâm Tiêu Tử Y đưa tới đặt trong lòng bàn tay, cũng không vội vã ăn, trong lòng sửa sang lại một chút tư liệu biết được, mở miệng nói: “Công chúa, mẫu phi Tiêu Sách là Mai Phi, là nữ nhi của Thái Sư đương triều.”

“Thái Sư a. . . .” Nghe cũng rất kiêu ngạo, xem ra bối cảnh cũng rất vững chắc .”Vậy hoàng hậu lai lịch như thế nào?”

“Hoàng hậu là muội muội của Lại bộ Thượng Thư đương nhiệm, Vương gia lại là thế gia đại phiệt lớn nhất.” Nhược Trúc từ từ nói.

(A Tử: Thế gia đại phiệt=> gia đình làm quan lớn.)

Xem ra đều là ích lợi kết hợp a! Tiêu Tử Y nghĩ đến vẻ mặt tưởng niệm của hoàng đế đối với bức họa mẫu phi nàng ngày hôm qua, nhưng nàng cùng Tiêu Sách kém nhau không hơn một tuổi. Điều này nói lên cái

gì? Nói lên mẫu phi của nàng trên thực tế cũng chính là đối với hoàng đế mà nói, là một nữ nhân tương đối đặc biệt mà thôi.

Gần như thế mà thôi.

Tiêu Tử Y nhất thời cảm thấy khẩu vị hoàn toàn không còn, đem điểm tâm ăn được một nửa để lại trong mâm. Điểm ấy ở cổ đại thật đúng là làm cho người ta khó có thể chấp nhận. Nhưng vừa nghĩ tới Trầm Nhi đáng yêu của nàng tương lai cũng sẽ biến thành như vậy, nàng đã cảm thấy sự thật thật đúng là tàn khốc.

“Công chúa?” Nhược Trúc hơi không hiểu hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đột nhiên thực ngấy.” Tiêu Tử Y thản nhiên nói.

Lúc này thanh âm của Như Lan từ bên trong thư phòng truyền đến nói: “Công chúa, cái tên Thái Thị Lang lần trước tới lại tới nữa.”

Tiêu Tử Y sửng sốt, quay đầu hỏi ngược lại: “Hắn tới làm cái gì? Trầm Nhi lại chọc chuyện gì sao?” Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới khả năng Trầm Nhi của nàng lại bị tên phụ tử cổ hủ đó làm khó, lập tức đứng dậy muốn lao ra tìm Thái tam quốc lý luận.

“Ách. Hắn nói hắn là muốn tới sửa đúng lỗi chính tả cho công chúa.”

“”

. Võ kịch nhỏ của nhà trẻ hoàng gia

Nam Cung Tiêu năm tuổi lôi kéo tay Lý Vân Tuyền sáu tuổi, nghiêm túc nói: “Tiểu Tuyền, ta thích ngươi.”

Lý Vân Tuyền cũng nghiêm túc hỏi: “Ngươi có thể phụ trách tương lai cho ta sao?”

Nam Cung Tiêu thần khí mười phần nói: “Đương nhiên! Chúng ta cũng không phải mới một hai tuổi!”

“”

67. Chương 67: Nhan Như Ngọc

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

“Công chúa, chữ ‘cánh cửa’ này ngươi lại viết sai rồi, không nên viết như vậy.” Thái Khổng Minh có nề nếp cải chính. Loại mũ miện hắn dùng để đội cũng không phải loại đang lưu hành, mà là dùng khăn trùm đầu vấn lên, có dáng vẻ khí tức thư sinh mười phần.

Nhưng Tiêu Tử Y lại không có tâm trạng để thưởng thức soái ca được phái tới, mà là đối mặt với một đồng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy Tuyên Thành, mặt không chút thay đổi.

Có làm hay không? Bảo nàng bắt chước chữ phồn thể? Chữ phồn thể nàng có thể xem hiểu, năm đó xem truyện tranh hoặc là phụ đề phim truyền hình đọc một chút cũng không uống sức lực, nhưng là cũng không chứng tỏ nàng có thể viết ra chính xác a!

Hướng hồ, nàng biết chữ giản thể còn đi bắt chước cái gì chữ phồn thể a? Không phải tự tìm tội chịu sao?

Càng giận hơn là Thái Khổng Minh còn lắc đầu giận dữ nói: “Công chúa, thứ cho hạ quan nói thẳng, ngài viết chữ ngay cả so với hoàng Tôn điện hạ còn kém hơn.”

“Ba !” Tiêu Tử Y đem bút vẽ lên trên bàn, rốt cuộc nhìn không được. Dựa vào cái gì nàng phải ở chỗ này chịu tên Thái tam quốc cổ hủ này chỉ trở?

“Ngay cả tính nhẫn nại cũng không bằng.” Thái Khổng Minh mặt không đổi sắc nói.

Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt, thật sự chịu đựng không nổi cái loại chuyện này phát sinh ở trên người nàng. Rốt cuộc, nàng vì cái gì phải học viết chữ a?

“Cô cô, người viết chữ quá xấu nha.” Tiêu Trạm chẳng biết từ lúc nào đi vào thư phòng, dẫm lên cái ghế bên cạnh nhướn cổ nhìn quanh, trên khuôn mặt phần nộn tất cả đều là vẻ ngoài ý muốn.

Tiêu Tử Y cười trừ, từng chữ từng chữ chậm rãi nói với Tiêu Trạm: “Trạm Nhi, chữ cô cô không xấu nga! Người không phải cũng thấy qua cô cô dùng than củi viết chữ sao? Không phải rất xấu có phải không?”

Tiêu Trạm chớp chớp mắt to, gật đầu nói: “Đúng vậy, đã từng thấy qua. Cũng rất được!”

“Phải không.” Tiêu Tử Y hài lòng nhếch khóe miệng. Quả nhiên vẫn là Trạm Nhi của nàng đáng yêu nhất.

Tiêu Trạm mắt to vụt sáng hai cái, tiếp tục dùng âm điệu thiên chân khả ái nói: “Chỉ là lỗi chính tả thiệt nhiều nga!”

“” Tiêu Tử Y tươi cười cứng tại trên mặt, không biết nên nói cái gì.

Thái Khổng Minh nheo lại hai mắt, nộ kỳ bất tranh thở dài nói: “Công chúa, người xem, ngay cả hoàng Tôn điện hạ cũng nói như vậy.”

“Ta không có thói quen dùng bút lông viết chữ.” Tiêu Tử Y như là đã giận dữ, không nói tiếng nào.

“Hạ quan cũng thế.” Thái Khổng Minh thản nhiên nói, tay cầm lấy than củi mảnh được chuẩn bị sẵn trên bàn Tiêu Tử Y: “Trong nhà hạ quan trước đây rất nghèo, chỉ có thể lấy cành cây nhỏ viết chữ lên mặt đất. Cho nên chữ viết bằng bút lông cũng không được khá lắm. Sau lại có cơ hội vào trường học, chữ hạ quan viết bằng bút lông bị người cười nhạo rất lâu, cho nên hạ quyết tâm, dốc sức luyện được một tay chữ tốt. Công chúa, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ không có ý chí!”

“Cô cô, Thái phu tử ba năm trước đây thi đỗ Trạng Nguyên lang nga! Phụ vương nói muốn đem người ưu tú nhất phái tới dạy Trạm Nhi a!” Tiêu Trạm ở bên cạnh nói.

“Nga?” Tiêu Tử Y kéo dài thanh âm, nghi vấn tràn đầy cái chức kia.... Dùng người ưu tú nhất đến dạy tiểu hài tử biết chữ, thật đúng là có tài nhiều mà lại dùng vào việc nhỏ.

“Trở thành đế sư là vinh hạnh của hạ quan.” Thái Khổng Minh cung kính nói.

“Đế sư. Vậy cũng không cần đến dạy ta đi?” Tiêu Tử Y nhu nhu huyệt Thái Dương, chịu không nổi nói.

“Hoàng thượng có chỉ.” Thái Khổng Minh chỉ nói cho nàng bốn chữ như vậy, đơn giản sáng tỏ, nhưng lại có đủ uy lực.

Tiêu Tử Y ngáp một cái, để cơ thể thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, miễn cưỡng nói: “Ta không muốn bắt chước chính là không muốn bắt chước.” Rốt cuộc, hoàng đế nghĩ cái gì vậy? Thời đại này nam nữ cùng phòng không chặt chẽ như vậy sao? Phái một phu tử còn trẻ như vậy, không sợ bị nàng nhúng chàm sao?

Ách, sai rồi, lặp lại. Chẳng lẽ không sợ nàng bị nhúng chàm sao?

Còn nữa, cho dù nàng học xong chữ phồn thể, chẳng lẽ hoàng đế còn trông cậy vào nàng giống như mẫu phi của nàng, rình cái giải Trạng Nguyên trở về? Quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành a!

Một bên Tiêu Trạm thấy Tiêu Tử Y nói như vậy, lập tức học theo ngáp một cái, tựa lưng vào ghế ngồi phía sau, bắt chước khẩu khí Tiêu Tử Y nói: “Ta không muốn bắt chước chính là không muốn bắt chước.”

Ánh mắt hai đại nhân trong phòng lập tức đều chuyển qua trên người Tiêu Trạm, sau đó Thái Khổng Minh hơi trách cứ nhìn về phía Tiêu Tử Y, dùng ánh mắt khiển trách nàng cư nhiên không làm gương tốt cho người chưa trưởng thành.

Tiêu Tử Y vội vàng ngồi ngay ngắn, nhìn chữ trên bàn quanh co khúc khuỷu giống như con giun bò qua, lập tức đầu lại đau.

“Cái kia, Thái phu tử. Người đọc sách là vì cái gì?” Tiêu Tử Y chống cằm, nhìn Thái Khổng Minh đứng đối diện, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện xưa vì Trung Hoa quật khởi mà đọc sách, buồn cười nói: “Trong sách đều có Hoàng Kim Ốc, trong sách đều có Nhan Như Ngọc. Người không phải là cũng vì vậy chứ?”

Thái Khổng Minh sững sờ, cúi đầu trầm ngâm hai câu này, hơn nửa ngày cũng chưa trả lời.

Tiêu Tử Y hồi hận cau chặt đôi mi thanh tú, những lời này không phải là chưa xuất hiện chứ? Bất quá xem bộ dáng Thái Khổng Minh, có vẻ là chưa xuất hiện.

Thái Khổng Minh cẩn thận nhớ lại hần năm đó liêu mạng đọc sách rốt cuộc là vì cái gì, càng nghĩ cảm xúc càng sâu.”Đọc sách. Ta là muốn thiên hạ sẽ không còn nhiều đứa trẻ bần cùng giống ta.”

Tiêu Tử Y trên mặt lộ ra ngoài ý muốn, tò mò hỏi: “Bình thường mà nói, nếu chí hướng của người là như vậy, hẳn là nên lập chí trở thành người giàu có nhất thiên hạ a! Người nhỏ như vậy, không nên nghĩ đến xa thế chứ?” Đứa trẻ bình thường, chắc là không biết thông qua chính sách thay đổi quốc gia để thực hiện nguyện vọng này chứ?

Thái Khổng Minh nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y, biết nàng chỉ nghe một câu này đã lý giải được chí hướng của hắn, vui lòng phục tùng nói: “Công chúa quả nhiên là người đại trí tuệ, năm đó đệ tử là bị người chỉ điểm, mới biết được vào triều làm quan mới là mục tiêu.”

Tiêu Tử Y nhú mày, không khẳng định hỏi: “Bản thân mình mà xưng đệ tử?” Không thể nào? Mới vừa rồi vẫn là mở miệng một tiếng hạ quan, như thế nào đảo mắt liền biến thành đệ tử rồi?

“Đệ tử nói chuyện với công chúa mới biết bội phục không thôi, tự xưng đệ tử là đương nhiên.” Thái Khổng Minh ung dung nói.

Tiêu Tử Y cười khổ. Nàng bất quá chỉ là so với hắn nhiều hơn một hơn nghìn năm tri thức tích lũy, nhảy ra khỏi phạm vi của xã hội phong kiến này để nhìn nhận vấn đề, cho nên đối với hắn mà nói từng cái quan điểm mới lạ đều đủ để ngẫm nghĩ một lúc lâu. Điểm ấy thật sự là không đáng để nàng khoe ra, bất quá, nếu hắn ở trước mặt nàng tự xưng là đệ tử.

“Cái này ta không cần cùng ngươi học tập nữa chứ?” Tiêu Tử Y thử hỏi.

“Không được.” Thái Khổng Minh chính nghĩa lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt nói, “Chính là bởi vì như vậy, đệ tử mới tuyệt đối không thể cho phép ngài ngay cả chữ cũng viết sai được.”

Choáng váng! Tiêu Tử Y thật sự là không còn gì để nói, nếu sớm biết rằng chạy không khỏi học tập, nàng liền thà rằng đi chọn bên Tiêu Sách. Có lẽ cái tên La Thái Phó kia còn có thể thuyết phục được một chút.

Phụ hoàng của nàng thật đúng là Lão Hồ Ly a! Cho dù nàng cự tuyệt, cũng sẽ dùng một phương pháp khác bắt nàng nhận. Vì sao nhất định phải bắt nàng học bài? Chẳng lẽ còn trông cậy vào nàng giống như mẫu phi nàng đồ Trạng Nguyên?

Hay là, phụ hoàng của nàng chỉ là muốn ở trên người nàng tìm kiếm nửa phần hay một phần bóng dáng mẫu phi nàng? Thật là, nàng mới không cần nha! Vì người khác mà sống nhàm chán? Nàng vẫn nên nghĩ biện pháp để làm thế nào xuất cung tốt. Bất quá, thật đúng là luyện tiếc khi tách khỏi Trạng Nguyên đáng yêu của nàng.

“Cô cô, Hoàng Kim Ốc này ta hiểu, Nhan Như Ngọc là cái gì?” Tiêu Trạ ở một bên tò mò xen mồm hỏi.

Tiêu Tử Y nhớ tới Tiêu Trạ mới vừa rồi học khẩu khí của nàng, nói không chừng bắt chước lời...có thể là một cơ hội tốt làm cho hắn tiếp tục sinh ra hứng thú với học tập.”Ách. Đây, nói cách khác, nếu Trạ Nhi đọc sách rất lợi hại, Tiểu Vân tuy sẽ càng thêm thích cùng con chơi đùa nga!”

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạ cũng không có dạng hưng phấn giống Tiêu Tử Y chờ mong, ngược lại càng ảm đạm xuống.

68. Chương 68: Phần Nợ

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y nghi hoặc khó hiểu, thế này mới chú ý tới, nếu thường lui tới, Tiêu Trạh khẳng định đã sớm chạy đến phòng Lý Vân Tuyền trước để chơi rồi, hôm nay lại ngoan như vậy ngồi bên cạnh nàng, chẳng lẽ.

“Các người cãi nhau ?” Tiêu Tử Y tiểu tâm dục dục hỏi.

Tiêu Trạh chu cái miệng nhỏ nhắn, không được tự nhiên nấu trên ghế, không nói được một lời.

Tiêu Tử Y thở dài. Tiểu hài tử cãi nhau là bình thường thôi! Huống hồ Tiêu Trạh vẫn được sống an nhàn sung sướng người người cưng chiều, Lý Vân Tuyền lại là một cô bé quật cường như vậy. Ách, bất quá đây có vẻ là một cái cớ tốt để đuổi tên Thái Khổng Minh kia. Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, nghiêm nghị gật đầu lên nói: “Thái Thị Lang, Bồn cung có một số việc muốn giải quyết, không bằng hôm nay cứ như vậy đi?” Nàng lần đầu tiên tự xưng Bồn cung trước mặt người khác, cảm giác thật đúng là có điểm khí phách, ngữ khí không tự chủ uy nghiêm lên.

Thái Khổng Minh nhìn nhìn Tiêu Tử Y cùng Tiêu Trạh, không thể lùi bước nói: “Công chúa, nếu ngài hứa sẽ hoàn thành bài tập hạ quan để lại cho người, hạ quan liền cáo lui.”

Tiêu Tử Y chú ý thấy Thái Khổng Minh tự xưng lại đổi thành hạ quan, mở to mắt phòng bị hỏi: “Bài tập? Bài tập gì?”

Thái Khổng Minh nheo nheo hai mắt, có vẻ bí hiểm nói: “Thỉnh công chúa viết lại một lần tiền xuất sư biểu, ngày mai hạ quan sẽ đến kiểm tra thành quả của ngài.”

Tiêu Tử Y không nói gì, tên Thái tam quốc này ngay cả ta cũng không buông tha, lại còn muốn đem chuyện biến thái như vậy áp đặt lên người nàng?

Viết chính tả? Nàng đã khom lưng đến hết mức có thể rồi!

“Thái phu tử, không bằng để cho cô cô viết xong thì so sánh. Vốn mục đích không phải là để cho cô cô biết chữ sao?” Tiêu Trạh phát hiện tiểu cô cô xinh đẹp của hắn nhíu mày, nghĩ tới nỗi bức xúc khi mình bị Thái phu tử cho bài tập, liền cảm thấy đồng bệnh tương liên, không khỏi cất giọng thanh thúy nói.

Thái Khổng Minh suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy kỳ thật hôm nay thái độ của công chúa đã ngoài dự liệu của hắn. Vốn đang nghĩ mọi khả năng có thể xảy ra, còn nghĩ vị công chúa này một chút cũng sẽ không cho hắn mặt mũi đem hắn trực tiếp đá ra khỏi Trường Nhạc cung nữa chứ.

“Được rồi, vì thể diện của hoàng Tôn điện hạ, công chúa chỉ cần chép một lần là được.” Thái Khổng Minh xem như lùi một bước, cầm lấy bút lông Tiêu Tử Y vừa dùng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết một bài tiền xuất sư biểu, để lại cho Tiêu Tử Y làm mẫu để viết. Sau đó liền thi lễ rồi cáo từ.

Tiêu Tử Y cầm tờ giấy Thái Khổng Minh vừa viết xong trong tay, nhìn nét mực chữ viết còn chưa khô, không khỏi so sánh với chữ của Nam Cung Sanh nàng đã xem qua. Hiển nhiên chữ của vị Thái tam quốc này rất có quy củ, tuy rằng đầu bút sắc bén, nhưng chung quy là không thoát khỏi được khuôn sáo trói buộc. So sánh, chữ viết của Nam Cung Sanh thì tiêu sái tự đắc hơn, một chút cũng không giống như là người bị bệnh.

“Cô cô, có phải hay không Trạh Nhi vừa lắm mồm?” Tiêu Trạh nhìn Tiêu Tử Y biểu tình ngưng trọng, sợ hãi hỏi.

Tiêu Tử Y nhướn miệng cười, đem chữ viết gì đó của Thái tam quốc tùy tay quăng lên trên bàn, hai tay đem Tiêu Trạh ôm vào trong ngực, đem cằm đặt trên đỉnh đầu của hắn, mỉm cười nói: “Làm sao có thể? Cô cô còn phải cảm ơn Trạh Nhi thay cô cô cầu tình nha! Bằng không hiện tại cô cô đã phải chịu khổ.”

“Cô cô, bắt chước viết chữ không khó! Trạh Nhi hiện tại một ngày có thể học được rất nhiều chữ nha!” Tiêu Trạh nắm chặt lấy ngón tay đếm tới đếm lui, hơn nửa ngày cũng chưa tính ra hôm nay hắn đã học bao nhiêu chữ mới.

“Được, vậy cô cô cũng cùng người bắt chước.” Tiêu Tử Y nhận mệnh thở dài. Không phải là bắt chước chữ phồn thể sao? Nàng còn có thể bại bởi một tiểu hài tử bốn tuổi sao?

Tiêu Trạh vui vẻ gật gật đầu.

Tiêu Tử Y trầm nghĩ tâm tình tiểu hài tử trưởng thành quả nhiên nhanh, mới vừa rồi còn một bộ bị khi phụ sĩ nhục, hiện tại liền lập tức tan thành mây khói. Rốt cuộc nàng có nên hay không lên tiếng hỏi hấn và Lý Vân Tuyền đã xuất hiện vấn đề gì? Tiêu Tử Y sợ mở miệng sẽ làm Tiêu Trạh nhớ lại không thoải mái, cho nên vẫn ôm tâm lý giằng dụa.

Đúng lúc này, Tiêu Trạh bỗng nhiên từ trên người Tiêu Tử Y nhảy xuống, giẫm bịch bịch bịch chạy thẳng đến cửa thư phòng.

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy Lý Vân Tuyền đẩy cửa đi đến, sắc mặt của nàng rõ ràng bởi vì bị bệnh tái nhợt đi rất nhiều, cặp mắt to kia cũng không ngập nước như lần đầu gặp mặt.

“Tiểu Tuyền Tuyền, cô cô nói ngươi là Nhan Như Ngọc của ta.” Tiêu Trạh cười hì hì chạy đến trước mặt Lý Vân Tuyền, đầu hai người bọn họ vừa vạm hai mắt đối diện.

Tiêu Tử Y chống cằm, thú vị nhìn Tiểu Chính Thái Tiêu Trạh đang bắt chước của gái đẹp. Cho dù giữa hai tiểu hài tử này có cái gì mâu thuẫn, thì tiểu hài tử tính nhanh quên, không giận nhau qua đêm được.

Ai ngờ Lý Vân Tuyền ngẩn ngơ, chớp chớp cặp mắt to của nàng, nhả lại khuôn mặt nhỏ nhắn kêu lên: “Nói bậy! Ta không phải họ Nhan! Ta họ Lý!”

“Phụt!” Tiêu Tử Y đầu thiếu chút nữa thì đụng tới bàn, ôm bụng buồn cười. Trời ạ! Cái này so với tiểu phẩm hài còn buồn cười hơn!

Tiêu Trạh mặc danh kỳ diệu nhìn Lý Vân Tuyền, không biết đã nói sai gì lại chọc nàng tức giận. Mà Lý Vân Tuyền lại giận không kềm được trừng mắt Tiêu Trạh, nàng từ nhỏ sống nhờ thân thích rất nhiều người đều khuyên nàng và ca ca nàng sửa họ, cho làm con thừa tự tới nhà người khác. Trở thành tiểu hài tử nhà người ta, có thể có y phục xinh đẹp để mặc, có thể ăn đồ ăn nàng cho tới bây giờ chưa từng ăn, càng có thể cho ca ca tìm được t tấu tấu ôn đấng hộ đối. Nhưng ca ca lần lượt cự tuyệt, sau đó lần lượt trình trọng tuyên bố cho nàng biết, bọn họ họ Lý, là Thái Nguyên Lý gia, đời này cũng sẽ không đổi.

Tiêu Tử Y vụng trộm nở nụ cười, đột nhiên phát hiện bầu không khí như không thích hợp lắm, cũng không giống như cái loại cảm giác lovelove trong tưởng tượng của nàng. Lý Vân Tuyền vẻ mặt hung dữ, Tiêu Trạh chân tay luống cuống, sắp bị nàng làm khóc.

Di? Đây là có chuyện gì?

Mới đang nghĩ biện pháp làm thế nào khuyên bọn họ, Tiêu Tử Y chợt nghe thấy một giọng trẻ con kiêu ngạo nói: “Ồ ồ! Đây là tình huống gì?”

Tiêu Trạh vốn không biết làm sao lập tức trở nên thực cổ quái, nhìn lại Nam Cung Tiêu đang đứng phía cửa.

Mà càng thêm kích thích tức giận của hấn, là Lý Vân Tuyền vốn đang tức giận với hấn, vừa thấy Nam Cung Tiêu lập tức thay đổi biểu tình, thậm chí chạy đến sau lưng Nam Cung Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn làm vẻ đề phòng nhìn hấn.

Tiêu Trạh từ nhỏ đến lớn cũng chưa cảm nhận thấy phần nộ là loại cảm xúc gì, chỉ cảm thấy trong lồng ngực nhỏ nhỏ nghẹn một cổ hỏa diễm vô hình, hơn nữa giống như bùng nổ, cơ hồ khiến hấn không thở nổi.

69. Chương 69: Cãi Nhau

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y lần đầu cảm thấy vấn đề giữa tiểu hài tử cũng rất khó giải quyết. Tuy rằng nàng lớn lên ở cô nhi viện, ở cạnh rất nhiều tiểu hài tử, nhưng đều lẻ loi hiu quạnh. Không có một người nào, giống Tiêu Trạh hoặc là Nam Cung Tiêu có được thân phận là một đứa bé quan trọng, nếu bọn họ ăm ỹ lên thậm chí đánh nhau, vậy sẽ kinh động rất nhiều người.

Tiêu Tử Y thở dài, nếu ngay cả cãi nhau ầm ĩ cũng không cho phép, như vậy gọi là cái gì thơ ấu a? Tiêu Tử Y đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, vẫn quyết định yên lặng xem xét, trước không nhúng tay, xem bọn hần tự mình xử lý như thế nào .

Chỉ thấy ba bằng hữu hai mặt nhìn nhau sau một lúc lâu, Nam Cung Tiêu thiếu kiên nhẫn đầu tiên, hai tay vòng trước ngực, cả vú lấp miệng em nói: “Này, Tiêu Trạ, sao ngươi khi dễ người khác?”

“Ta không khi dễ người!” Tiêu Trạ cúi tại bên người hai tay nắm thật chặt thành quyền, cố gắng khắc chế sự tức giận đối với hần mà nói thực xa lạ .

“Còn không khi dễ người? Vậy Vân Tuyền làm sao lại tránh sau lưng ta?” Nam Cung Tiêu kéo dài thanh âm, chậm rãi nói.

Tiêu Trạ nhin không được đề cao âm lượng, lại lặp lại nói : “Ta không khi dễ người!”

Tay Lý Vân Tuyền lôi kéo góc áo Nam Cung Tiêu, muốn nói lại thôi. Nàng cũng không rõ ràng lắm hai người kia vì sao vừa thấy mặt đã đối chọi gay gắt như vậy, nàng muốn nói không có việc gì với Nam Cung Tiêu, nhưng lời đến bên miệng, lại nhất thời không rõ nên nói vừa rồi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Hình như là nàng hiểu lầm Tiêu Trạ, lại giống như không phải. . .

Nhìn ba người tuổi cộng lại còn không bằng số tuổi thật sự của nàng ngay cả tình huống cũng không rõ ràng lắm, Tiêu Tử Y nhu nhu thái dương ầm ầm đau. Vừa định mở miệng hóa giải, lại nghe thấy tiểu tử Nam Cung Tiêu đổ thêm dầu vào lửa nói: “Tiêu Trạ, ngươi như vậy không được! Ngươi không phải chỉ là trùng hợp sinh ra làm hoàng Tôn điện hạ hay sao? Sao có thể bắt buộc người ta chơi cùng người?”

Tiêu Trạ trừng một đôi mắt to hắc bạch phân minh, cơ hồ bắn ra một đoàn lửa giận có thể đem Nam Cung Tiêu đốt cháy. Hần muốn nói chút gì đó để phát tiết phần nộ trong lòng. Nhưng được giáo dưỡng tốt lại làm cho hần một từ cũng tìm mãi không được.

Lý Vân Tuyền phát hiện Tiêu Trạ nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, tình thế giống như càng thêm nghiêm trọng. Nàng nhớ rõ trước khi tiến cung ca ca từng nói cho nàng biết, không thể đắc tội mấy người xuất thân cao quý. Cái gì là người xuất thân cao quý nàng không hiểu. Bất quá nghe ý tứ của Nam Cung Tiêu, có vẻ như Tiêu Trạ này thân phận rất cao. Nàng ngay cả suy nghĩ cũng không. Vội vàng chạy lên trước người Nam Cung Tiêu, mở ra hai tay bảo vệ hần, dịu dàng nói: “Không cho người thương tổn hần! Hần đã chiếu cố ta sau khi sinh bệnh, kể chuyện cổ tích cho ta nghe, hần là người tốt!”

Nam Cung Tiêu mặt đỏ lên. Hần ngày hôm qua bất quá là cố ý chọc giận Tiêu Trạ, nói xong cũng muốn lập tức nói cho Lý Vân Tuyền. Nhưng Tiêu Trạ đập vỡ một cái bình sứ sau bỏ chạy, hại hần muốn giải thích cũng không kịp. Hôm nay hần cố ý đến sớm, chính là muốn cùng bọn họ giải thích. Kết quả vừa thấy mặt vẫn là không quản được miệng mình, lời nói không hay cứ tự nhiên mà nói ra. Thấy Lý Vân Tuyền che chở cho hần như thế, Nam Cung Tiêu gơ tay lên lôi kéo bả vai của nàng, muốn nói rõ ràng cùng nàng.

Tiêu Trạ nghe xong lời Lý Vân Tuyền nói, chỉ cảm thấy tâm hần như bị người hung hăng đánh một quyền, vốn không muốn nói ra lại không biết vì sao thốt ra: “Không phải hần! Ngày hôm qua ta luôn luôn ở bên cạnh chiếu cố ngươi! Là ta kể chuyện cổ tích cho ngươi ! Vì có thể được chiếu cố ngươi. Ta còn uống một chén thuốc lớn thực đắng!” Tiêu Trạ lớn tiếng nói, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thua ngày hôm qua uống chén thuốc đắng kia.

Lý Vân Tuyền cũng sợ ở đương trường, một đôi mắt to ngập nước nhìn nhìn Tiêu Trạ. Lại nhìn Nam Cung Tiêu một chút, không biết nên tin tưởng lời ai.

Tiêu Trạ thấy nàng còn không tin. Bước tới trước mặt Nam Cung Tiêu. Rút ra tờ giấy hần nắm chặt trong tay, run lên hai cái cả giận nói: “Ngươi cho là cái đề này đều là hần viết hần trả lời sao? Không phải! Bút tích cũng không giống nhau! Không biết đã thỉnh ai viết thay hần. Mỗi ngày lại còn chạy đến đây tự cho là rất thông minh nữa chứ! xuất sư biểu cũng là chính ngươi viết sao? Không viết trước lên giấy của sổ, ngươi sẽ đọc được sao?”

Nam Cung Tiêu thay đổi sắc mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không thể khôi phục biểu tình bình thường, trở nên lúc trắng lúc xanh.

Tiêu Tử Y ở một bên nghe thấy nhắm hai mắt, cái này được lắm, dám trở mặt. Kỳ thật Nam Cung Tiêu thay ca ca hắn đối đãi cùng nàng làm, phỏng chừng cũng là ca ca hắn cầu xin hắn. Về phần chuyện chịu trách nhiệm xuất sư biểu, cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với Tiêu Trạ mà nói, đây lại là chuyện lớn. Cũng khó khăn cho hắn vẫn giấu trong lòng, chiếu cố thể diện Nam Cung Tiêu không nói ra.

Được rồi, hiện tại bởi vì nguyên nhân Lý Vân Tuyền, toàn bộ cũng kéo Tiêu Tử Y vào, đang tính xen vào chuyện của bọn họ, đã thấy Nam Cung Tiêu then quá hóa giận xoay đầu lại trừng mắt liếc nàng một cái, sau đó đoạt lấy tờ giấy trong tay Tiêu Trạ, xé nát.

“Người. . . . Người làm gì?” Tiêu Trạ sợ tới mức lui về sau một bước, nghĩ Nam Cung Tiêu sẽ đánh hắn cho hả giận.

Nam Cung Tiêu trợn mắt nhìn hắn, sau đó cầm đồng giấy vụn trong tay ném lên không trung, xoay người đi nhanh ra bên ngoài.

Tiêu Tử Y cũng không ngăn hắn lại, bọn họ đều cần tự bình tĩnh. Nhìn những mảnh giấy vụn bay lả tả, Tiêu Tử Y bất đắc dĩ nghĩ cái tên Nam Cung Tiêu này đúng là nghiện xé giấy a.

Lý Vân Tuyền nhìn bóng lưng Nam Cung Tiêu, cau đôi lông mi thanh tú, tức giận nói với Tiêu Trạ: “Ca ca ta nói, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Người vừa rồi đã làm cái gì? Ta tuy rằng nghe không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng người hơi quá đáng! Ta. . . . Ta chán ghét người!” Dứt lời quay đầu cũng chạy ra ngoài.

Tiêu Trạ mặt xám như tro tàn, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều xụ xuống.

Tiêu Tử Y nhìn Như Lan đang đứng ở cửa đuổi theo, biết tiểu nha đầu này có người chiếu cố sẽ không gây sự, nàng không cần quan tâm. Tiêu Tử Y thở dài, kéo Tiêu Trạ ủ rũ đến một bên ghế dài ngồi xuống, rót cho hắn một chén trà nóng cầm trong tay, sau đó lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn, một câu sán sóc cũng không nói.

Tiêu Trạ hô hấp kịch liệt chậm rãi bình phục lại, mang theo tiếng nức nở thì thào nói: “Cô cô, hôm qua vì để kể chuyện cho Tiểu Tuyền Tuyền nghe, Trạ Nhi phải uống một chén thuốc lớn rất đắng.”

Tiêu Tử Y gật gù đầu, ôn nhu nói: “Trạ Nhi rất kiên cường! Thuốc đắng như vậy, đến cô cô cũng không uống được.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạ lộ ra vẻ tươi cười, rồi lập tức tắt.

Tiêu Tử Y thở dài, đem thân thể gầy nhỏ của hắn ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Trạ Nhi làm rất tốt! Cô cô còn không kịp khen con, biết săn sóc người khác, biết chiếu cố người khác, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Trạ Nhi, cô cô ngược lại đau lòng vì con.”

Tiêu Trạ nức nở nói: “Đau lòng. . . . Đau lòng vì cái gì?”

Tiêu Tử Y vỗ về đỉnh đầu Tiêu Trạ, ôn nhu nói: “Đau lòng vì con còn quá nhỏ a! Có một số việc, không cần lo lắng nhiều như vậy. Nói lời muốn nói, làm việc muốn làm, bầu trời rộng lớn như vậy, dù có sụp đổ cũng có cô cô đỡ thay con.”

Tiêu Trạ sắp rơi nước mắt nghe vậy lập tức thu trở về, ngu ngơ quay đầu nhìn tiểu cô cô xinh đẹp.

Đây. . . . Đây là đang cổ vũ hắn và Nam Cung Tiêu hoàn toàn khai chiến?

70. Chương 70: Tỉnh Giác

Edit: Chikajo

Beta: A Tử

“Làm sao vậy?” Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạ, không hiểu hỏi.

Tiêu Trạ vâng dạ hỏi: “Cô cô, người là. . . . Người không phải đang giận Trạ Nhi chứ?”

“Làm sao có thể?” Tiêu Tử Y cười khê một tiếng, rút khăn lụa ra thay hấn xoa xoa cái mũi hồng hồng, vụn phần sủng nịch. Ai ai, tiểu Chính Thái cho dù là khuôn mặt đau khổ cũng thực đáng yêu, nhìn qua càng muốn véo.

“Vây. Cô cô là đang cổ vũ TrạM Nhi cùng tiểu tử Nam Cung đó cãi nhau?” Cái đầu nho nhỏ của Tiêu TrạM nghĩ không ra, bĩu môi hỏi.

Tiêu Tử Y vẫn ôn ôn nhu nhu cười, vẻ mặt ôn hoà nói: “TrạM Nhi, không phải cô cô muốn thế nào là có thể như thế. Chủ yếu vấn đề là con muốn làm gì, con thật sự muốn cùng hấn cãi nhau sao?”

Tiêu TrạM tim đập mạnh và loạn nhịp, một đôi mắt to lộ ra mê mang.

“Nếu TrạM Nhi người thật sự hi vọng cùng hấn cãi nhau, cô cô cũng ủng hộ người. Bất quá, nên tự hỏi chính mình một chút, có nhất thiết phải cãi nhau với hấn hay không?” Tiêu Tử Y chậm rãi nói xong, bảo đảm từng chữ đều lọt vào tai Tiêu TrạM.

“Kỳ thật. Kỳ thật ta cũng không muốn cùng hấn ầm ỹ.” Tiêu TrạM mấp máy môi, tội nghiệp nói.

” Vây, vì sao không muốn cùng hấn ầm ỹ?” Tiêu Tử Y chọn phương pháp hỏi lại, hướng dẫn từng bước.

“Bởi vì TrạM Nhi không có bạn chơi thực sự.” Tiêu TrạM buồn bã nếu thất, nắm chặt lấy ngón tay đếm: “Cô cô, TrạM Nhi trước kia cũng rất hiểu biết, tuy rằng không biết TrạM Nhi vì sao không có mẫu phi, phụ vương vài ngày cũng không thấy được một lần, hoàng nãi nãi luôn lải nhải bắt ta học tập, hoàng gia gia thực nghiêm túc luôn trừng ra một khuôn mặt ta thấy là sợ. Còn có vị lão tổ tông gì đó ở Kiến Chương cung, nàng nói chuyện mà ta đến nghe cũng nghe không rõ. Nhưng trong cung mỗi người đều sủng ái ta, TrạM Nhi rất vui vẻ rất vui vẻ. Mặc dù không có người nào chịu nghe TrạM Nhi trò chuyện, nhưng TrạM Nhi cũng đã rất cao hứng.”

Tiêu Tử Y lấy chén trà trong tay Tiêu TrạM ra. Hai tay nắm tay hấn, nói lời cổ vũ: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta gặp được cô cô Cô cô cái gì cũng biết, cái gì cũng tốt. TrạM Nhi thực thích thực thích!” Tiêu TrạM hướng nàng cười thật tươi, đáng yêu đến làm cho Tiêu Tử Y nhin không được bắt đầu đi nhéo hai cái.

“Nói điểm chính nói điểm chính. Không phải đang nói liên quan đến Nam Cung Tiêu sao? Làm sao lại đến trên người cô cô đây?” Tiêu Tử Y cảm thấy cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, còn may chưa quên chuyện quan trọng là cùng hấn nói tới vấn đề của Nam Cung Tiêu .

“Ngô ngô.” Tiêu TrạM bị Tiêu Tử Y bịt miệng phát ra hai cái đơn âm không rõ, sau đó may mắn đào thoát khỏi ma chưởng. Mang theo hai má bị nắm hồng hồng, Tiêu TrạM rũ mắt xuống rèm nọ nọ nói: “Sau khi nhìn thấy Nam Cung Tiêu xuất hiện. TrạM Nhi mặc dù ở lo lắng cô cô bị hấn cướp đi, nhưng kỳ thật càng muốn cùng hấn trò chuyện. Cô cô người đừng tức giận nha! Là vì TrạM Nhi chưa thấy qua tiểu hài tử tuổi xấp xỉ mình, cho nên rất ngạc nhiên cùng hấn nói chuyện là loại cảm giác gì.”

Nghe Tiêu TrạM tiểu tâm dục dục giải thích, Tiêu Tử Y nội tâm tràn ngập chua xót, rốt cuộc không phát ra được thanh âm nào .”Cho nên, cho dù hấn cầm đề của ca ca hấn lại đây, cho dù hấn chiếu làm bộ viết tiền xuất sư biểu , TrạM Nhi cũng không nói.” Tiêu TrạM cúi đầu nghịch ngón tay Tiêu Tử Y, thấp giọng nói.”Ta sợ vạch trần hấn, hấn sẽ không đến chơi cùng ta nữa.”

“TrạM Nhi con. tịch tịch như vậy sao?” Tiêu Tử Y cảm thấy cái mũi ê ẩm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hấn. Không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu TrạM ngẩng đầu, chớp chớp mắt to. Không hiểu hỏi: “Cô cô. Tịch tịch là cái gì?”

Đúng vậy a, hấn còn quá nhỏ. Ngay cả hai chữ tịch tịch cũng không biết là có ý tứ gì.

Tiêu Tử Y áp chế chua xót trong lòng, cười lớn nói : “Tịch tịch chính là TrạM Nhi muốn tìm người tâm sự, kết quả một người tìm khắp cũng không có. Không có người cùng chơi, không có người cùng khóc cùng cười.”

Tiêu TrạM cố gắng tự hỏi, sau một lát nặng nề mà gật gật đầu, thanh âm thanh thúy nói: “Cô cô, TrạM Nhi thực tịch tịch!”

Tiêu Tử Y dùng sức chớp hai mắt của mình, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

Tiêu Trạh vươn hai tay, đem hai mắt Tiểu cô cô xinh đẹp của mình che kín, ngây thơ nói: “Cô cô, Trạh Nhi hiện tại không tịch mịch a! Có cô cô nghe ta nói chuyện..., chơi với ta, cùng ta khóc cùng ta cười a!”

Tiêu Tử Y cảm thấy bàn tay nhỏ bé ấm áp bịt kín mắt của nàng, hai hàng nước mắt cũng nhịn không được nữa, rốt cục hạ xuống.

Tiêu Trạh chân tay luống cuống đem khăn lụa trong tay Tiêu Tử Y, tay hoảng chân loạn thay nàng lau đi nước mắt. Sau đó ngốc ngốc nhìn Tiêu Tử Y, nghiêm trang nói: “Cô cô, thì ra người cũng rất tịch mịch a.”

“Tiểu quý.” Tiêu Tử Y nín khóc mà cười, vươn tay lại véo hai gò má mập mạp của Tiêu Trạh , giọng cảm hận nói: ” Tiểu quý người, mới bốn tuổi đã có thể làm cô cô của người khóc, sau khi lớn lên sẽ là tai họa của nhiều tiểu thiếu nữ a!”

Tiêu Trạh nghe vậy lập tức cực xúc bất an kêu lên: “Vậy làm sao bây giờ? Vậy làm sao bây giờ? Trạh Nhi không muốn nhiều nữ hài tử, cô cô về sau sẽ phải phụ trách Trạh Nhi a!”

Hết chỗ nói rồi. Tiêu Tử Y hoàn toàn bị tiểu quý này đả bại, nhận thua về tựa vào giá sách phía sau.

Bên trong thư phòng lại yên tĩnh trở lại, Tiêu Tử Y ngửa đầu nhìn trên trần nhà nghiên cứu hoa văn xa xỉ, trong lỗ tai nghe gió mang theo tiếng vang rất nhỏ xuyên qua lang đạo, sau đó thổi qua cửa thư phòng chưa đóng, sau đó trong mũi ngửi thấy cổ gió này mang vào đây một ít mùi cỏ non tươi mát bên ngoài, tinh thần lâm vào rung lên.

Đúng vậy a, nàng vì sao như vậy rồi rầm muốn xuất cung, mở một cô nhi viện ngoài cung chứ? Trong cung nhìn như xa hoa có lẽ không có gì lạ thường, cái gì cũng có cái gì cũng không thiếu. Nhưng trong cái lồng sắt xa hoa này, cho dù là hoàng Tôn tôn quý, kỳ thật cùng cô nhi không có gì khác nhau.

Nàng cũng bị bề ngoài sự vật trước mắt che mắt, quanh cái chỗ ngồi này trăm ngàn năm qua thế nhân tranh nhau truy đuổi lòng giam quyền lợi, đến tận cùng những hài tử này, đều đã lớn lên như thế nào? Từng bước một được dạy làm thế nào thống trị và bị thống trị, sau đó từng bước một bước vào hắc ám sao?

Nàng có năng lực làm những thứ gì, đối với bọn nhỏ đáng yêu chẳng sớm thì muộn phải tiếp cận chảo nhuộm lớn kia, ít nhất, đừng sớm như vậy.

“Cô cô, cô cô!” Thân hình bé nhỏ bên người loạng choạng lay tay của nàng, lo lắng lo lắng hỏi: “Cô cô, làm sao bây giờ? Trạh Nhi bắt đầu hỏi hận vừa rồi nói những lời đó với Nam Cung Tiêu rồi, cô cô giúp Trạh Nhi nghĩ biện pháp đem thời gian quay trở về được không? Cho Trạh Nhi một lần cơ hội nữa, Trạh Nhi chắc chắn sẽ không nói như vậy đâu!”

Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, quay đầu đi nhìn Tiêu Trạh vẻ mặt buồn rầu, khẽ cười nói: “Cô cô không có cách nào đem thời gian quay trở về, nhưng lại có biện pháp làm cho tiểu tử của Nam Cung gia kia một lần nữa lại đây chơi nga!”

Nếu còn chưa biết nàng có thể làm những gì, vậy theo những thứ nàng có thể làm bắt đầu đi!

71. Chương 71: Bạn Chơi

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Trạh mở đôi mắt to lập tức đã tràn ngập thần thái, lôi kéo Tiêu Tử Y cánh tay hỏi: “Cô, người muốn làm như thế nào?”

Tiêu Tử Y mỉm cười, bình tâm tĩnh khí hỏi: “Chúng ta không vội nói điều này, trước tiên cô cô muốn hỏi con, Nam Cung Tiêu này thật sự thích hợp làm bạn chơi của con sao?”

Tiêu Trạh lẳng lẳng chớp chớp mắt to, hiển nhiên nghe không hiểu nhiều lắm ý tứ của Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y kiên nhẫn giải thích: “Trạm Nhi, nhất định là hấn sao? Nếu con cần một người bạn chơi mà nói..., con cháu đại thần trong triều rất nhiều a! Nhưng là chẳng qua là chưa tới tuổi đi Quốc Tử Giám, nếu không cũng sẽ an bài cho làm thư đồng cho con. Con hiện tại đã nghĩ muốn một người bạn chơi, vậy cũng không phải không là Nam Cung Tiêu thì không thể a!” Tiêu Tử Y nhắc tới cái từ thư đồng này, nghĩ đến hoàng đế từng đề nghị nàng đi làm thư đồng của Tiêu Sách, âm thầm rùng mình.

Tiêu Trạm nghiêng đầu nhỏ nghĩ nghĩ, chợt đột nhiên nghĩ tới điều gì, giòn thanh nói: “Vẫn là Nam Cung Tiêu đi, tên ta cùng hấn đều có một chữ Tiêu a!”

“Cũng không phải cùng một chữ Tiêu.” Tiêu Tử Y bật cười, đứng dậy từ trên bàn cầm lấy một cây bút cùng một tờ giấy, viết cho hấn hai chữ. “Họ của ngươi là chữ Tiêu này, tên của hấn là nhạc khí chính là chữ Tiêu kia. Không đồng dạng như nhau.” Tiêu Tử Y tuy rằng cũng không biết Nam Cung Tiêu chữ tiêu kia đến tột cùng là chữ nào, nhưng là từ nàng biết Nam Cung gia tộc tên suy nghĩ, tên ca ca tỷ tỷ của hấn tất cả đều là nhạc khí, hấn khẳng định cũng sẽ không ngoại lệ.

Không biết có phải hay không là vị kia Hộ bộ Thượng thư thực thích âm nhạc đâu? Đáng tiếc nàng cũng không thấy trên người Nam Cung Tiêu có nửa phần tế bào nghệ thuật. Tiêu Tử Y suy nghĩ lan man.

Tiêu Trạm cúi đầu cẩn thận nhìn trên giấy hai chữ rất giống nhau, có chút thất vọng chép miệng.

Tiêu Tử Y thấy thế cười nói: “Trạm Nhi, con không phải là bởi vì điều này mà vẫn thường nhường nhịn hấn đi?” Thật sự là hết chỗ nói rồi, tiểu hài tử suy nghĩ quả nhiên khác thường.

Tiêu Trạm rầu rĩ không vui nói: “Mới không phải đâu! Tuy rằng hấn nói chuyện rất kiêu ngạo, làm cho người ta nghe xong thì tức giận. Nhưng là hấn hiểu chuyện hơn Trạm Nhi nhiều. Tỷ như Trạm Nhi tuyệt đối không thể tưởng được sau lưng người khác còn có thể làm này nọ. Hấn thật lợi hại!” Nói xong lời cuối cùng, của hấn đôi mắt to cứ nhiên tràn đầy sắc thái sùng bái.

Tiêu Tử Y khước miệng co giật vài cái, vội vàng hướng Tiêu Trạm nói: “Trạm Nhi. Hành động này của hấn là không đúng. Không dùng năng lực của mình làm việc, sớm hay muộn hấn cũng chịu thiệt thòi. Nếu hoàn cảnh đổi lại. Hấn không có chuẩn bị trước đó, vậy hấn cái gì đều làm sau lưng người ta không được a! Đem tri thức ghi tạc vào đầu óc của mình, mới là tốt nhất.”

Tiêu Trạm cái hiểu cái không gật gật đầu nói: “Àn, Trạm Nhi đã hiểu. Cô cô nói làm như vậy không đúng, cho nên càng muốn Nam Cung Tiêu biết đạo lý này. Về sau không cho hấn còn làm như vậy.”

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Trạm bộ dáng tiểu đại nhân, không khỏi cười một tiếng. Xem ra Trạm Nhi của nàng là cảm thấy tiểu đồng bọn là quan trọng nhất, cho dù lại khó khăn cũng phải đem hấn chinh phục được. Không nghĩ tới Trạm Nhi nhỏ nhỏ cứ nhiên cố chấp như vậy, nhưng lại cố chấp thực đáng yêu.”Được rồi, Nam Cung Tiêu trước để ở một bên, chúng ta đi nói chuyện vấn đề về tiểu Vân Tuyền.” Tiêu Tử Y thở dài, biết rằng ba giờ đứa nhỏ này trong lúc đó không có khả năng có cái gì là nhất kiến chung tình chuyện tình phát sinh, tám chín phần chính là hai cái tiểu nam sinh nghĩ ở trước mặt tiểu nữ sinh xinh đẹp biểu hiện biểu hiện, mới náo loạn thành như bây giờ.

Tiêu Trạm vừa nghĩ tới mới vừa rồi Lý Vân Tuyền lúc đi la hét chán ghét hấn. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống, hai tay nhỏ bé dấy dĩa cùng một chỗ, sợ hãi hỏi: “Cô cô. Trạm Nhi thực chọc người khác chán ghét sao?”

Tiêu Tử Y dùng ngón tay trở chỉ trán của hấn, hỏi ngược lại: “Con nếu thực chán ghét. Cô còn có thể để ý con sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Tiểu Tuyền Tuyền nói nàng chán ghét con.” Tiêu Trạm thực để ý người khác đối với hấn cách nhìn. Bị người chán ghét, cảm giác thất bại vẫn rối rắm trong lòng hấn, làm cho hấn, kể vẫn bị mọi người nâng niu trong lòng bàn tay buồn bực muốn chết.

Tiêu Tử Y nhưng thật ra thực có thể hiểu được loại cảm giác này. Tiêu Trạm là bảo bối trong cung, tuy rằng hấn nói chính hấn thật là tịch mịch, nhưng là trước mặt cùng sau lưng không thiếu người đi theo, người dụng tâm kín đáo lại không thể thiếu, còn thật sự không có là một người có thể ở trước mặt của hấn mặt nói chán ghét hấn.

“Trạm Nhi, bị người nói con rất đáng ghét, có cảm giác gì?” Tiêu Tử Y cười khê hỏi.

Tiêu Trạh nhúh nhúh mảy, hai tay nhỏ bé vổ vổ ngực đơn bạc, thấp giọng nói: “Rất khó chịu, ngực thực buồn thực buồn.”

“Vay con chán ghét hay không ghét tiểu Vãn tuyển a? Nếu thực chán ghét, cô cô ngày mai sẽ đem nàng tống xuất cung.” Tiêu Tử Y cố ý nói như vậy nói. Nàng biết Tiêu Trạh hôm nay trong lòng cảm thụ, thậm chí có chút là hấn sinh ra tới nay đều chưa từng có thể cảm thụ qua. Nàng muốn kiên nhẫn, làm cho hấn nhận thức đến cảm giác xa lạ đó.

Đầu nhỏ Tiêu Trạh lập tức dao động giống như trống bỏi, liên thanh nói : “Không ghét! Lần trước cùng tiểu Tuyển Tuyển thời điểm gặp mặt, từng nghe nàng nói mình cùng ca ca là vợ vả tách ra để tiến cung, Trạh Nhi bên người có nhiều người như ở cùng, mà nàng cũng chỉ có mỗi ca ca của nàng. Nếu để cho Trạh Nhi cũng giống như nàng, bị đưa đến một địa phương xa lạ khác, sẽ không còn được gặp lại mọi người. . . . Quả thực không có cách nào tưởng tượng!”

Tiêu Tử Y vui mừng sờ sờ đầu của hấn, hấn nhỏ như vậy cũng đã thay người khác suy nghĩ rồi, thật sự là bé ngoan. Đây cũng là nguyên nhân nàng không có cùng Lý Vãn Tuyển so đo, phải biết rằng số tuổi của nàng thật sự là gấp bốn Lý Vãn Tuyển rồi, lại thông cảm sự khổ của nàng. Nhớ năm đó nàng vừa mất đi cha mẹ vào cô nhi viện, thống khổ có thể sánh bằng.

Tiêu Trạh quỷ dị thở dài nói: “Cô cô, tiểu Tuyển Tuyển rất muốn ca ca của nàng, Trạh Nhi có thể hay không cầu hoàng gia gia cho nàng về nhà a?” Hấn ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Y, tuy rằng trong mắt lộ ra ý không buông, nhưng vẫn quyết đoán đem chính mình suy nghĩ nói ra.

Tiêu Tử Y đứng dậy một lần nữa đem ấm trà đã nguội lạnh đặt ở bếp than nhỏ hâm nóng, một bên chú ý đến ngọn lửa, một bên cười dài nói: “Chuyện này nói không khó làm cũng không phải, nói không dễ làm cũng không phải. Cũng không thể mời nàng tiến cung vài ngày thì lại đưa nàng trở về được? Nàng sống nhờ ở trong nhà người khác, như vậy trở về lại bị người ta nói lung tung.” Xem Lý Vãn Tuyển tính cách miễn cảm như thế, bình thường khẳng định cuộc sống cũng không tốt. Nàng còn nghe Như Lan bát quái nói, thời điểm Lý Vãn Tuyển tại mới vừa đến Trường Nhạc cung, cái gì cũng không dám chạm vào cũng không dám ăn, như sợ làm hư cái gì vậy. Cho nên cho dù là xuất cung, chỉ sợ trôi qua ngày còn thấy không bằng ở nơi này, cho dù là cùng ca ca tách ra, nhưng là ngày kia Lý Vãn Thanh công thành danh toại, còn sợ không đưa được muội muội của mình trở về sao?

Nhưng là vấn đề là, ở Lễ bộ giống như không có gì công việc để có thể thành danh, cũng không có cái gì danh có thể liên tục thành

“Cô cô, nói như vậy, tiểu Tuyển Tuyển vẫn còn ở lại chỗ người sao?” Tiêu Trạh ghé vào trên đùi Tiêu Tử Y, vui vẻ rạo rức nói. Hấn mới vừa rồi mặc dù nói dễ nghe, nhưng là cảm thấy vẫn không nỡ bỏ Lý Vãn Tuyển đáng yêu như thế để nàng rời khỏi. Dù sao bạn chơi thôi! Hấn cảm thấy ngoài nam hài thì nữ nhi cũng phải có.

“Tạm thời ở trong này đi.” Tiêu Tử Y cảm thấy để Lý Vãn Tuyển ở đây vẫn là tìm thời gian cùng Tiêu Cảnh Dương thương lượng một chút, dù sao nàng chuyện gì cũng đều không hiểu, vạn nhất mạo muội hưởng hoàng đế đề xuất yêu cầu, ngược lại hỏng rồi đại sự liên thảm. Bất quá chú ý tới biểu tình Tiêu Trạh tâm không đồng nhất, Tiêu Tử Y vẫn là nhận không được nhéo nhéo khuôn mặt phẫn nộ của hấn.

Tiêu Trạh cười hớ hớ bị cô cô nhéo nhéo, dù sao hết thấy có cô cô thu phục, cho nàng nhéo hai cái cũng không có là cái gì.

Tiêu Tử Y quyết định chủ ý, cười đối Tiêu Trạh nói: “Trạh Nhi, xem như vậy Nam Cung Tiêu hấn sẽ không đến. Không bằng chúng ta tìm thời gian, cùng đi đem hấn tiếp trở về?”

Hừ hừ! Nam Cung tiểu tử khi dễ Trạh Nhi của nàng, cho dù Trạh Nhi không cùng hấn so đo, nàng cũng không thể buông tha hấn. Nàng muốn đích thân dạy dỗ! Hắc hắc, tiếp sau khi trở về, tưởng tiếp trở về liền khó sao!

Vẫn đều có người ta nói Nam Cung Tiêu cùng tiểu Vãn tuyển không đáng yêu. Hắc hắc, cực cương hoàng tôn đáng yêu là tốt rồi, còn lại tiểu hài tử không đáng yêu, ta đem bọn họ trở nên đáng yêu không phải là được sao? Đây mới là dạy dỗ thôi!

72. Chương 72: Tâm Động Không Bằng Hành Động

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tâm động không bằng hành động, Tiêu Tử Y ngày hôm sau khiến cho Nhược Trúc đi Vị Ương Cung xin chỉ thị, có thể hay không xuất cung nửa ngày. Kết quả dễ dàng đạt được câu trả lời thuyết phục cho phép ra ngoài như nàng dự kiến, rất nhanh bên kia liền truyền đến ý chỉ, mời nàng mang hảo ngự tiền thị vệ là có thể xuất cung.

Tiêu Tử Y đặt Tiêu Trạ xuống nhẹ nhàng buông màn xe, chỉ chứa một chút để cho hân trông ra bên ngoài. Lần này xuất cung không giống như lần trước đi Đông Nhạc miếu dâng hương phủ kín giới nghiêm, cho nên hân có thể tinh tường nghe được cách màn xe cách đó không xa truyền đến rõ ràng tiếng rao hàng huyện náo. Chỉ bằng tai nghe, Tiêu Tử Y liền đã có thể tưởng tượng được ra người trên đường đến tột cùng là loại nào đám đông, ngựa xe đi lại như nước chảy cảnh tượng.

Đi cùng nàng Tiêu Trạ nhìn trong chốc lát, liền nhu thuận buông vải màn, quy củ ngồi ở một bên. Nhược Trúc ở bên kia ngồi ngay ngắn, nín thở ngưng thần, thật sự là tỷ nữ hoàn mỹ, thời điểm không cần nàng phục vụ hoàn toàn có thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

“Như thế nào không nhìn?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Nàng nghĩ đến, bên ngoài này tân kỳ chuyện vật đối tiểu hài tử mà nói hẳn là lực hấp dẫn tuyệt đối. Thí dụ như vừa rồi nàng liếc về phía bên cầu có người đang nặn đồ chơi làm bằng đường, diễn trò tạp kỹ.

Tiêu Trạ mấp má môi, nho nhỏ thanh nói: “Không nhìn, trước kia lúc đi ra đã từng gặp.”

Tiêu Tử Y cười lười kéo hân bàn tay nhỏ bé hơi lạnh lạnh, cười trêu nói: “Trạ Nhi không phải đang khấn trương đi? Sợ Nam Cung Tiêu tiểu tử đó không cảm kích con?”

Tiêu Trạ đem khuôn mặt nhỏ nhắn xoay qua một bên phủ nhận thề thốt nói: “Mới không phải đâu! Trạ Nhi là đứng lên ngồi xuống không yên không phải vì Thái phu tử cho bài tập sao? Lo lắng cô cô có hay không viết xong đâu!”

Tiêu Tử Y vỗ trán một cái, ảo não nói: “Xong rồi, trước khi xuất môn còn muốn cuối cùng muốn dặn dò Như Lan một chút, kết quả bị ta mang ở trên người đem đi ra.” Tiêu Tử Y theo cổ tay áo rút ra một trang giấy, buồn bực muốn chết. Cái này tốt lắm. Tám chín phần sau này trở về sẽ bị cái kia Thái tam quốc lải nhải phiền đã chết.

Tiêu Trạ một phen đoạt lấy, run lên một chút liền mở ra, nhìn cô cùng hân không sai biệt tám lạng nửa cân lắm chữ viết. Rất có cảm giác thành tựu cười cười.

“Trạ Nhi, ngươi không phải đang chê cười cô cô đi?” Tiêu Tử Y đem “Bài tập” cầm về thu hồi vào tay áo. Không có tư vị nói.

“Làm sao có thể?” Tiêu Trạ mím môi, nghiêm túc nói: “Chính là cô cô về sau cần siêng năng luyện tập nga! Không nên thua Trạ Nhi a.”

Còn phải siêng năng luyện tập? Tiêu Tử Y bắt đắc dĩ nhắm lại hai mắt, nàng tối hôm qua là thật sự ngăn cản không nổi chính mình kết thúc không thành đã muốn đáp ứng người khác hứa hẹn chịu tội thay, buộc chính mình viết xong. Nói thật. Chữ bút lông của nàng tự tuy rằng không thể để ai nhìn, nhưng là tốt xấu nhiều viết vài sau năm giữ ở không chế lực bút, cũng sẽ không viết thật sự khó coi. Nhưng vấn đề là nàng bắt buộc viết chữ cũng không còn nhiều tác dụng thôi! Đáng hoài nghi nhất là động cơ của hoàng đế.

Đáng tiếc nàng không có can đảm hỏi.

“Cô cô, mới vừa rồi Trạ Nhi lại chạy đi tìm tiểu Tuyền Tuyền rồi, nhưng là nàng một chút cũng không để ý tới ta. Rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề đâu? Ta đều cùng nàng nói sẽ đem Nam Cung Tiêu mang về đến chỗ này nữa à!” Tiêu Trạ do dự nửa ngày, rốt cục vẫn nhịn không được phải hỏi. Tiêu Tử Y ôm tiểu Chính Thái bán nằm ở bên trong buồng xe, nghe thanh âm bánh xe chậm chậm rãi đi tới, đột nhiên tự đắc nói: “Nga? Nàng không phải bởi vì người cùng Nam Cung Tiêu cãi nhau mà tức giận?”

Tiêu Trạh nghĩ nghĩ, đầu tiên là gậ gậ đầu. Rồi sau đó lại lắc đầu nói: “Nàng sau khi nghe chính là khề cười cười, sau vừa trầ hạ mặt. Tựa như ta nói có người sẽ hết sức nghĩ biện pháp đem nàng tống xuất cung đi, nàng cũng không còn lộ ra bao nhiêu tươi cười.”

Tiêu Tử Y nhú mày. Cái này kỳ quái. Đây khó chơi tiểu la lý không phải liên quan tâm nàng khi nào thì xuất cung sao? Tiêu Tử Y tỉnh tâm cẩn thận nhớ lại ngày hôm qua phát sinh liên tiếp sự tình, bỗng nhiên hiểu rõ ra. Cười đến ôm bụng nói: “Cô đã biết. Nguyên nhân ở chỗ Trạh Nhi người ngày hôm qua nói một câu.”

Tiêu Trạh cũng cố gắng hồi tưởng đến, hắh và Lí Vân Tuyển tổng cộng cũng không nói quá nói mấy câu. Lập tức phản ứng lại đây, thất thanh nói: “Chẳng lẽ là câu kia Nhan Như Ngọc? Trách không được nàng phản ứng lớn như vậy.”

Tiêu Tử Y từ từ nói : “Cho nên, Trạh Nhi người nếu muốn cùng nàng hòa hảo, nhất định phải trước tiên đem Nhan Như Ngọc ý tứ của người giải thích cho nàng nghe.” Vấn đề nằm ở chỗ Lí Vân Tuyển nói “Ta không họ Nhan, ta họ Lý!” Trong câu này, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra. Không riêng ca ca của nàng chịu sự phân biệt đối xử của dòng họ, nàng cũng thế.

Tiêu Trạh chuyện lạ trịnh trọng gậ gậ đầu, ở Tiêu Tử Y vui mừng nghĩ đến trẻ nhỏ dễ dạy lúc sau, hắh thỉnh linh nói một câu : “Cô cô Nhan Như Ngọc kia rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Rầm, vừa vắn xe ngựa phanh lại, Tiêu Tử Y lúc này nhưng là hoàn toàn thuận thế ngã vào trong xe. Đây kẻ dở hơi, ý tứ cũng chưa biết rõ ràng đã khoe ra, thực sự hết biết hắh!

“Công chúa, đã đến Nam Cung phủ.” Nhược Trúc hé miệng cười, hiển nhiên cũng nghe rõ ràng đối thoại vừa rồi một lớn một nhỏ nói rất đúng.

Tiêu Tử Y lúc này mới phát giác, bên ngoài sớm đã không còn không khí huyền ảo mới vừa rồi trên đường cái, thay vào đó là hoàn toàn yên tĩnh, hắh là đến loại địa phương khu nhà giàu.

Nhược Trúc dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, sau đó tiếp nhận thái giám bên cạnh đưa tới ghế nhỏ đặt ở trước xe.

Tiêu Tử Y vốn cũng tưởng học Nhược Trúc trực tiếp nhảy đi xuống, bởi vì đây cái độ cao vừa rồi không có tất yếu cần thêm cái ghế nhỏ, lên xe thời điểm cũng thôi, xuống xe còn dùng như vậy? Nhưng là liếc một cái chung quanh ngự tiền thị vệ đề phòng sâm nghiêm, Tiêu Tử Y vẫn là quy củ được giúp đỡ cầm tay Nhược Trúc, cực kỳ thực nữ mà thẳng bước đi xuống dưới.

Tiêu Trạh sẽ không nhiều như vậy lo lắng, hắh đã sớm muốn thử xem tư vị từ trên xe ngựa nhảy đi xuống, lập tức toàn lực nhảy dựng, sau đó hài lòng đứng trên mặt đất cười cười.

Tiêu Tử Y nghe thấy động tĩnh, bắt đắh dĩ xoay người đem tay hắh nhỏ bé chặt chẽ nắm ở bàn tay, sợ hắh lại làm ra động tác nguy hiểm gì. Đối với đại nhân cao to mà nói độ cao kia quả thật không cao lắm, nhưng là đối với Tiêu Trạh mới cao tới hông nàng mà nói, đã là rất cao nha

~Nam Cung gia phủ cũng không có Tiêu Tử Y trong tưởng tượng khí phái, tả hữu phòng xá liên miên, cũng không biết là có phải hay không Nam Cung gia sản nghiệp. Trước cửa vắng ngắt, chỉ có hai cái sư tử bằng đá chuyên nghiệp đứng trước cửa.

“Cô cô, Nam Cung gia như thế nào nhỏ như vậy a?” Tiêu Trạh loạng choạng nắm tay Tiêu Tử Y, không hiểu hỏi. Cũng không thể trách hắh thật thà như vậy, hắh từ nhỏ trừ bỏ ngẫu nhiên đi nhà ngoại công chính mình chơi đùa, sẽ không đi qua nhà của người khác. Nhà gia gia hắh nhưng là so với nơi này lớn hơn vài lần, so sánh lại thì Nam Cung gia này là có điểm nhỏ.

Tiêu Tử Y cười khỏ, nếu là Nam Cung gia so với nơi bọn hắh ở hoàng cung còn lớn hơn còn xa hoa, vậy thì nói làm gì. Trong lịch sử bao nhiêu ví dụ thuyết minh, nếu nơi ở của hạ thần nếu so với hoàng cung còn xa hoa hơn, thì phải là có nước sắp tiêu vong hay mất nước. Bất quá đến cùng là nhỏ hay không nhỏ, nàng cũng không rõ ràng, dù sao trông có vẻ thôi!

Tùy tiện qua loa tắc trách một cái lý do hỏi vấn đề tiểu bằng hữu, Tiêu Tử Y nắm tay hắh đi vào phủ đệ Nam Cung gia. Nhược Trúc thuyết minh thân phận Tiêu Tử Y cùng ý đồ đến đây, bọn họ được hạ nhân

Nam Cung gia dẫn đường đến một cái sương phòng chờ, Tiêu Tử Y tiếp tục sắm vai nhân vật công chúa hoàn mỹ, ngồi ngay ngắn tại chỗ đó nhìn Tiêu Trầm tiểu bằng hữu tò mò đối với trên tường tranh chữ nhìn tới nhìn lui.

Tiêu Tử Y đột nhiên cảm giác được có chút khẩn trương, cầm lấy chén trà nóng bên cạnh trên bàn trà mà tỷ nữ trình lên để nhuận nhuận hầu. Nàng có thể hay không đi ra thấy nhân vật chính là Nam Cung Sanh? Nàng cùng hắc âm thâm trao đổi qua nhiều đề như vậy, nếu là hắc âm nghe nói nàng đến đây, có thể hay không đi là đi ra nhìn nàng?

“Cô cô, vì sao cái bức tranh chữ này thoát nhìn kì quái như vậy a?” Tiêu Trầm nghiêng cứu nửa ngày, rốt cục nhìn không được hỏi ra lời.

Tiêu Tử Y chỉ nhìn liếc mắt một cái, nàng liền dùng nội lực khôi phục nên về sau thị lực trở nên vô cùng tốt nhìn đến những chữ trên tranh chữ, thản nhiên nói: “Đó là cầm phổ, chờ người trưởng thành, có hứng thú cũng có thể học được.” Cổ đại cầm phổ cũng không phải là khuông nhạc cũng không phải giản phổ, nàng xem đến “Nhất, tứ, công, thước” bên cạnh chú giải lặp lại xuất hiện, liền biết nó đích thị là cầm phổ cổ đại, nàng mấy ngày trước trong thư phòng từng lật đến một quyển, xưng là “Công xích phổ”. “Nhất, tứ, công, thước” này đó kỳ quái cố định tự liền đại biểu cho bát đồng âm cao, có chút chữ còn hơn nữa bát đồng thiên bàng bộ thủ (các bộ của chữ Hán), căn bản không biết, nghĩ đến hắc âm là đại biểu cho biến điệu.

Chính là Nam Cung gia này cũng rất có cá tính, chưa thấy qua nhà ai đem cầm phổ công khai treo tại đại sảnh.

Tiêu Tử Y lời vừa nói, liền nghe được bình phong bên ngoài truyền tới một cái giọng nữ trong trẻo nói: “Công chúa bác học như thế, thật làm cho tiểu nữ kinh ngạc a!”

Không phải hắc âm.

Tiêu Tử Y không biết là thoải mái hay là thất vọng thở ra một hơi, ngưng thần hướng cửa nhìn lại.

Khụ, âm nhạc Lão sư đến đây.

73. Chương 73: Khi Dễ Người!

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Ở sau tấm bình phong đi ra một thân ảnh màu vàng nhạt, sáng ngời nhan sắc sáng rõ Tiêu Tử Y sửng sốt một chút, cho đến khi người nọ đi đến gần, nàng mới nhìn rõ mặt mũi của đối phương.

Thật là một nữ tử xinh đẹp. Tiêu Tử Y đoán đối phương tuổi đại khái cùng nàng hiện tại tuổi không sai biệt lắm, cũng là không có kiểu tóc biểu hiện vị nữ tử này còn chưa tới mười lăm tuổi. Khuôn mặt hình dáng hạt dưa rõ ràng, đường nét hài hòa, mắt phượng vừa sáng lại dài, lộ ra một cổ nói không nên lời khôn khéo, làm cho người ta nhìn không được muốn nhìn lại một lần lại một lần. Khuôn mặt cũng không phải thực giống như Nam Cung Tiêu, nhưng là vẫn có thể nhìn ra hai người một chút chỗ tương tự. Tuy rằng nàng còn không có giới thiệu thân phận của mình, Tiêu Tử Y cũng đã khẳng định vị này chính là một vị tỷ tỷ khác của Nam Cung Tiêu, Nam Cung Tranh.

“Nam Cung Tranh tham kiến Trường Nhạc Công Chúa.” Nam Cung Tranh quay về phía Tiêu Tử Y thi lễ, sau đó thoải mái hướng vị trí chủ vị, dáng vẻ tự nhiên, tuyệt không nửa phần kiêu cách.

Tiêu Tử Y cẩn thận quan sát một chút biểu tình trên gương mặt Nam Cung Tranh, cảm thấy thông suốt, hướng nàng khẽ mỉm cười nói: “Nam Cung tiểu thư là biết Bốn cung hôm nay đến là bởi chuyện gì đi?”

Nam Cung Tranh lộ ra một nụ cười ngọt chết người, giả lả nói: “Thần nữ làm sao có thể biết Công Chúa Điện Hạ tôn quý tới đây vì chuyện gì đâu? Thần nữ thật sự là kinh sợ a!” Nàng lời tuy đột nhiên nói như vậy, nhưng là trên mặt tuyệt không có lấy một phần sợ hãi.

Tiêu Tử Y nghe được một chút hương vị nồng, nhưng là vẫn là cười khanh khách nói: “Không biết phụ huynh của Nam Cung tiểu thư có nhà hay không? Có không vừa thấy?” Trực giác của nàng Nam Cung Tranh này không giỏi ứng phó, vẫn là gọi người có thể quản sự gọi ra có vẻ tiết kiệm thời gian.

Nam Cung Tranh gõ gõ móng ngón tay, ra vẻ tiếc nuối nói: “Kia công chúa đến thật đúng là không khéo, gia phụ cùng Đại huynh hôm nay đều ở công sở chưa có trở về, mà Nhị huynh theo thường lệ ở U Lan uyển tĩnh dưỡng không dễ dàng gặp người. . . Nguyên lai công chúa là muốn gặp phụ huynh của ta a? Kia thỉnh chọn cái thời gian khác đến đây đi. Tiễn khách!”

Tiêu Tử Y nhú mày, đối Nam Cung Tranh thái độ có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới nàng cư nhiên như thế thẳng thắn, không mềm không cứng khiến cho nàng như vấp phải cục đá. Tiêu Tử Y giơ tay lên ngăn trở Nhược Trúc ở một bên nhìn không được muốn mở miệng. Cười hướng Nam Cung Tranh nói: “Trước tạm không vội. Bồn cung thật vất vả mới xuất cung một lần, cho dù không thấy được Nam Cung đại nhân cũng không sao cả. Nam Cung tiểu thư đi ra gặp Bồn cung. Có phải hay không chính là người hiện tại có thể quyết định mọi chuyện ở Nam Cung gia?”

Nam Cung Tranh mắt phượng lộ ra một tia tinh quang, mười ngón giao nhau ở trước ngực, phòng bị nói: “Ngài tính dùng phép khích tướng đến khích ta. Bất quá quả thật, công chúa đến Nam Cung gia, muốn gặp tự nhiên không phải là phụ huynh của thần nữ. Nếu không cũng quá không phù hợp có phải hay không?”

Tiêu Tử Y bất khả tư nghị đỏ mặt, nàng thật là trong thâm tâm có ý muốn gặp Nam Cung Sanh. Nàng đối người đang ngăm tránh ở cái gì U Lan uyển không biết là thực sinh bệnh hoặc là giả sinh bệnh kia rất tò mò, phi thường tò mò nha.

Nhưng là đừng ở tò mò mà thôi.

“Khụ, Nam Cung tiểu thư nói rất đúng. Tử Y hôm nay tới cũng không phải vì phụ huynh của người, mà là có chuyện muốn nói với đệ đệ Nam Cung Tiêu của người.” Tiêu Tử Y ho nhẹ một tiếng, đem tự xưng “Bồn cung” thay đổi, tư thái phóng thấp một ít. Dù sao nàng hôm nay tới là muốn thay Trạh Nhi tìm về Nam Cung Tiêu, cũng không phải tới nơi này để tự cao tự đại. Bất quá kế hoạch A đã muốn thất bại, nàng vốn định dùng danh hiệu công chúa áp chế người nhà Nam Cung Tiêu một chút. Liền nhất định sẽ thông suốt. Kết quả đến bây giờ ngay cả gặp đều không cho gặp, ngay cả này Nam Cung Tranh đều khó ứng phó như vậy, xem ra tiểu tử Nam Cung Tiêu đó tinh quái thể kia thật là không phải biến dị.

Đó là di truyền gia tộc a!

Nhưng thật ra Tiêu Trạh bởi vì nghe được Tiêu Tử Y nhắc tới tên của Nam Cung Tiêu. Rồi mới từ chỗ bức cầm phổ trên tường kia bước tới, đi tới bên cạnh của Tiêu Tử Y. Về mặt chờ mong nhìn Nam Cung Tranh.

Nam Cung Tranh sớm liền đoán được này Trường Nhạc công chúa tới nơi này chính là vì Tiêu nhi. Mấy ngày này Nam Cung Tiêu ở địa phương nào ngoạn, nàng cũng không phải không biết. Ngày hôm qua buổi chiều giống như là điên rồi chạy về gian phòng của mình. Nàng cũng không phải là không thấy được.

Tám phần chính là bị vị Trường Nhạc công chúa kia khi dễ. Nam Cung Tranh hạ quyết tâm cho dù là đắc tội vị công chúa không rõ lai lịch này, cũng muốn thay mình đệ đệ mình xả giận. Chính là lời vốn chuẩn bị tốt định nói thì nhìn thấy Tiêu Trạh lập tức nói không nên lời.

Tiêu Tử Y vừa thấy Nam Cung Tranh kia bị chấn áp, chỉ biết ánh mắt của Trạh nhi nhà nàng là vô địch nha. Thật đúng là không mấy người có thể ngăn cản được tuyệt kỹ tất sát của tiểu chính thái đáng yêu này, đem hấn đến thật là đúng rồi. Nhưng là chờ vừa nghe thấy Tiêu Trạh mở miệng, Tiêu Tử Y mặt lập tức liền suy sụp xuống, hoàn toàn không hy vọng chỉ nghe được Tiêu Trạh đang ngưỡng mặt lên nói: “Nam Cung cô cô, có thể hay không làm cho Trạh Nhi đi gặp Nam Cung Tiêu? Trạh Nhi có chuyện muốn nói với hấn.”

Nam Cung Tranh vốn đã muốn mềm hoá rồi thì lại bị thanh âm gọi “Cô cô” kia lập tức cứng ngắt, sau một lúc lâu cũng không nói ra lời.

Tiêu Tử Y dễ chịu trong lòng, lúc trước nàng bị tiểu bảo bối Tiêu Trạh này kêu một tiếng “cô cô” làm nàng nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần. Mà tư vị này hôm nay đến phiên Nam Cung Tranh đến ném

thử. Huống chi nàng chứng thật là trưởng bối thân phận lớn hơn so với Tiêu Trạh, sau cùng nàng lại cũng bình thường trở lại. Nam Cung Tiêu cùng Tiêu Trạh kém cũng chỉ có một tuổi, Nam Cung Tranh nghe thể xưng hô thế khẳng định chịu khổ sở.

Tiêu Trạh khả hoàn toàn không có nhận thấy được một câu nói của hắn làm bị thương tâm của một thiếu nữ thanh xuân, vẫn là nhìn Nam Cung Tranh một cách vô tội. Hắn bởi vì tiểu cô cô kháng nghị, trực tiếp đem người chung quanh toàn bộ thăng đồng lứa, ngay cả đám người chiếu cố hắn là Huyền Hà tỷ tỷ đều thăng cấp làm Huyền Hà cô cô rồi, mà vị trước mắt này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nam Cung Tranh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạh nhìn một hồi lâu, vừa yêu vừa hận, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi: “Người là Tiêu Trạh sao?”

Tiêu Trạh liền nở một nụ cười thật tươi, nặng nề mà gật gật đầu, theo sau nghiêng đầu thiên chân hỏi: “Là ta, Nam Cung Tiêu có hay không đề cập tới ta? Cái kia. . . . Trạh Nhi hôm nay tới muốn gặp hắn, không biết được không?”

Nam Cung Tranh biết mình ngăn cản không nổi ánh mắt như sao sáng cùng sóng điện mắt của tiểu chính thái đáng yêu này, liền đem tâm mắt chuyển dời đến trên người Tiêu Tử Y, thản nhiên cười quả quyết cự tuyệt nói: “Không được! Mặc kệ các ngươi là công chúa hay là Hoàng Tôn, khi dễ Tiêu nhi nhà ta, tưởng dễ dàng như vậy giảng hòa sao? Nằm mơ!” Nàng một phen nói dị thường ngọt, đôi môi đỏ phun ra loại lời không tốt này..., nhưng là trên mặt mỉm cười vẫn như cũ sáng lạn như vậy, âm thanh giống như đang ca hát vậy, làm Tiêu Tử Y sau một lát mới kịp phản ứng hiểu ý tứ trong lời nói của nàng.

Gi? Nàng ta tưởng Nam Cung Tiêu nhà mình bị khi phụ sỉ nhục sao? Có lầm hay không? Bị khi phụ sỉ nhục là Trạh Nhi của nàng nha! Là bọn hắn đại nhân có đại lượng không so đo, tự mình tới cửa để hóa giải, kết quả ngược lại biến thành là bọn họ ý thể hiếp người. Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới ngày hôm qua Tiêu Trạh ở trong ngực nàng ngăn không cho nước mắt rơi xuống, một cổ hỏa mao vọt đi lên.

74. Chương 74: Ai Khi Dễ Ai A!

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Trạh nháy nháy đôi mắt to, nhìn tới nhìn lui trên người tiểu cô cô cùng Nam Cung Tranh, không biết rõ vì sao vừa rồi nghe qua hai người còn rất hữu hảo, vì sao chợt đột nhiên không khí liền trở nên cứng ngắt như vậy?

Nam Cung Tranh không có sợ hãi, dù sao nàng nói cái gì cũng muốn che chở tiểu đệ chính mình, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua cái vẻ mặt hối hận bất lực như vậy trên mặt của tiểu đệ, cho dù là trước kia bị Độc Cô tiểu tử ở cách vách ác độc trị cũng sẽ không như vậy.

Bất kể là ai khi phụ bảo bối đệ đệ của nàng, nàng tuyệt đối không tha thứ cho!

Tiêu Tử Y chống lại ánh mắt đẹp đang phẫn nộ của Nam Cung Tranh, chợt đột nhiên giống như một chậu nước đá từ đầu gối đến chân, làm nàng cơ hồ mất đi lý trí ý nghĩ lập tức lại vận chuyển lại.

Không thể tức giận.

Tuy rằng thân phận của nàng so với đối phương cao hơn không biết bao nhiêu, nhưng là một khi tức giận, cũng không biết sẽ nói ra nói cái gì làm cho đối phương bất được điểm yếu. Đến cuối cùng lại bị nói là dùng thân phận áp bức người, mất nhiều hơn được.

Nàng là tới nơi này giải hòa, cũng không phải tới tiến thêm một bước làm cho quan hệ xơ cứng. Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, bình tĩnh một chút mới vừa rồi bởi vì tức giận mà tim đập nhanh hơn, cười khanh khách nói: “Nam Cung tiểu thư, Bối cung nhớ người có thể là làm mục đích của ta đến đây. Thứ nhất, Trạh nhi nhà chúng ta không có khi dễ Nam Cung Tiêu. Thứ hai, Nam Cung Tiêu mới là khi dễ người.” Tiêu Tử Y tâm bình khí hòa nói, cùng Nam Cung Tranh khí thế bức người hình thành tiên minh đối lập.

Nam Cung Tranh không cần suy nghĩ liền phản bác trở về nói : “Ai biết chân tướng rốt cuộc là thế nào? Ta không nghe thấy Tiêu nhi nói Trạh nhi nhà các người nói vậy, nhưng là cũng không đại biểu hẳn không có khi dễ Tiêu nhi.”

Tiêu Tử Y như là nghe được một câu cười, cười khẽ một tiếng nói : “Nam Cung tiểu thư, mời người nhìn kỹ Trạh Nhi xem, hẳn là người có thể khi dễ tiểu hài tử khác sao?”

Nam Cung Tranh sững sốt. Tính phản xạ hướng Tiêu Trạh nhìn lại, nhưng trong lòng chậm một chút thầm kêu không tốt trúng kế. Nàng vốn hạ quyết tâm không thể mềm lòng, nhưng là bị ánh mắt to tội nghiệp của Tiêu Trạh nhìn chăm chú vào. Nam Cung Tranh nửa câu muốn phản bác đều nói không ra được.

“Hẳn là đứa nhỏ có thể đi khi dễ người khác sao?” Tiêu Tử Y phóng nhẹ giọng âm, lại đem mới vừa rồi trong lời nói lặp lại một lần. Phải tất yếu nghe Nam Cung Tranh trả lời.

Tiêu Trạh ánh mắt phối hợp trở nên càng thêm đáng thương. Lúc trên đường đến đây tiểu cô cô đã phân phó, trước khi nhìn thấy được Nam Cung Tiêu, hẳn cái gì đều cũng không cần nói, chỉ cần giả trang đáng thương là tốt rồi, dùng cái ánh mắt cầu khẩn đáng thương khi bị thái phu tử phạt đứng là được. Tuy rằng chiêu này đối Thái phu tử vô dụng. Bất quá giống như đối diện trước vị cô cô trước mắt này thực dùng được nha.

Nam Cung Tranh bị tuyệt kỹ tất sát của Tiêu Trạh làm cho thối lui, lắp bắp nói: “Ách. Có lẽ, khả năng.” Nam Cung Tranh nội tâm bắt đầu dao động, quả thật, tiểu hài tử trước mắt thật không giống là đứa nhỏ có thể đi khi dễ người khác, vừa đáng yêu lại ngoan ngoãn. So sánh lại, thì tiểu đệ nhà mình có bá đạo hơn chút.

Tiêu Tử Y hài lòng cười cười, trong lòng bắt đầu cảm thấy nàng cùng Nam Cung Tranh cứ như vậy nhất hướng, rất giống tiểu hài tử ở nhà trẻ đánh nhau chịu ủy khuất sau khi tộc trưởng so chiêu nga! Khác nhau chính là trong chỗ này không có lão sư ở bên cạnh hòa giải.

Di? Mà nơi này trước sáu tuổi không được đến Quốc Tử Giám học, cũng không có nhà trẻ có thể đến thôi! Trách không được Trạh Nhi nói tịch mịch.

Trước áp chế ý niệm kì quái trong đầu. Tiêu Tử Y đem tinh lực chuyển tới đối phó vấn đề khó giải quyết trước mắt, đối với Nam Cung Tranh thân mật cười nói: “Nam Cung tiểu thư nếu không tin, không bằng đem Nam Cung Tiêu đến nơi đây. Chính miệng hỏi một chút như thế nào? Dù sao người cũng không có nghe hẳn nói là chuyện gì xảy ra, một mặt trách tội chúng ta cũng không để ý đi?”

Nam Cung Tranh đôi mắt đẹp lý dăng lên phức tạp cảm xúc. Nhưng là đã không còn tinh quang bức người như lúc trước.

Thấy Nam Cung Tranh nâng tay tính cho hạ nhân đi kêu Nam Cung Tiêu tới nơi này. Tiêu Tử Y lập tức giành trước ngăn cản nói: “Nam Cung tiểu thư, sao không làm cho Tử Y đi trước hỏi một chút hỏi Nam Cung Tiêu trong lòng đến tột cùng có cái gì không hài lòng. Mà người ở tại chỗ này hỏi một chút Trạh Nhi ý nghĩ của hẳn chứ? Có đôi khi chúng ta cùng thân nhân của mình hiểu biết rất nhiều, nhưng là cũng nên theo người khác ở nơi xa hỏi nguyên do sự tình nha. Về phần người sợ hãi Tử Y ý thể hiếp người, này đại khái có thể yên tâm, Nam Cung Tiêu ở ta trong cung chơi nhiều ngày như vậy, nếu là ta lấy quyền áp người, hẳn cũng sẽ không hướng ta chạy tới nữa đâu, như vậy được chứ?”

Nam Cung Tranh suy nghĩ một chút, quả thật cảm thấy Tiêu Tử Y nói rất có lý. Cái tiểu đệ bất hảo của nàng, gần đây cũng không cùng Độc Cô tiểu tử cách vách gây chuyện khắp nơi rồi, mỗi ngày điều cầm đề số học hướng trong cung chạy đi. Phụ thân từng không chỉ một lần nói là ông trời rất cục mớ mắt rồi, làm cho hẳn bắt đầu hiểu chuyện. Nàng biết hết thấy sự thay đổi này điều do nữ tử dụ dàng trước mắt này cố gắng làm mà ra. Hơn nữa, nàng vừa rồi bất cứ giá nào, bất chấp thân phận cố ý khiêu khích để dò xét thái độ vị công chúa trong truyền thuyết này, đối phương cũng không có dấu hiệu tức giận gì, xem ra thật sự là như đồn đãi, là một công chúa tính tình rất tốt. Ngay cả nàng dùng ngôn ngữ nặng nề khinh miệt như vậy đối phương cũng có thể chịu được, như vậy lại càng không có lý do khi dễ tiểu đệ chính mình.

“Được rồi, Bội Huyền người đưa công chúa đi tìm Tiêu nhi.” Nam Cung Tranh giơ thanh phân phó một vị tỷ nữ đứng phía sau mình. Cảm thấy lại bắt đầu lo lắng, nếu thật là tiểu đệ chính mình đi khi dễ người, nàng đúng là phải gặp xui xẻo lớn.

Tên tiểu tử chết tiệt, rảnh rỗi quá nên tìm việc cho nàng làm! Nam Cung Tranh thầm cắn răng nha, ánh mắt chuyển tới Tiêu Trạm ở trước mắt, thầm hận vì sao đệ đệ mình không thể giống như Tiêu Trạm ngoan ngoãn và đáng yêu như vậy chứ?

Tiêu Tử Y vỗ vỗ đầu của Tiêu Trạm, nhẹ giọng nói cho hắn biết ở chỗ này chờ trong chốc lát, sau đó ngăn Nhược Trúc lại để nàng ở lại bên cạnh Tiêu Trạm.

Nhược Trúc nghĩ lại, liền biết công chúa không yên tâm Tiêu Trạm một mình ở trong này. Tuy rằng nàng cũng không yên tâm công chúa một người ở Nam Cung phủ hành tẩu, nhưng là hiển nhiên Tiêu Trạm bên này càng cần sự chiếu cố của nàng hơn.

Tiêu Tử Y đi theo vị tỷ nữ tên là Bội Huyền đi đến nơi ở của Nam Cung phủ. Bội Huyền tuổi cùng Nhược Trúc không sai biệt lắm, nhưng là tính cách hoàn toàn không giống nhau, vừa ra khỏi đại sảnh liền hoàn toàn biến thân làm chuyên gia bắt quái, lắng điều trình độ so với Như Lan còn có phần hơn. Tiêu Tử Y chỉ cần hợp thời mà gạt đầu, hỏi lại, phụ họa, liền có thể biết được thiệt nhiều tình báo. Mới vừa đi ra được vài bước, Tiêu Tử Y liền biết được Nam Cung Tiêu hôm qua hối hận về đến nhà, sau đó đem chính mình nhốt tại trong phòng, rốt cuộc không bước ra khỏi cửa.

Xem ra cái tên Nam Cung tiểu tử cũng không phải không có tính lại! Tiêu Tử Y hài lòng gạt gạt đầu, chỉ cần thừa nhận sai lầm của mình, chính là hảo hài tử.

Tiêu Tử Y tâm tình trở nên thư sướng rất nhiều, bắt đầu có tâm tư nhìn chung quanh. Nàng phát hiện Nam Cung gia cũng không phải bề ngoài thoát nhìn mộc mạc như vậy, quý phủ chiếm diện tích vẫn là rất rộng, một đình viện lại tiếp theo một cái, đều có đá vụn trải thành đường nhỏ liên thông. Đi không lâu, Tiêu Tử Y liền phát hiện có một đoạn trong viện phía trên đầu tường lộ ra một mảnh phần hồng, là hoa đào nở rộ. Nét đẹp này như là một tầng sáng mờ mờ hồng nhạt, lập tức làm cho Tiêu Tử Y cước bộ chậm lại, muốn dừng lại xem vài lần.

“Công chúa?” Bội Huyền phát hiện Tiêu Tử Y không có bước tới, quay đầu nhìn lại, lập tức cười nói: “Công chúa, nơi đó là U Lan uyển, nơi đó hoa đào vào mùa xuân luôn luôn nở rộ. Hàng năm ở phía sau Chung Nam sơn đều có các phủ thay phiên tổ chức hoa đào yến, bởi vì Nhị thiếu gia không ra cửa, cho nên vài năm trước lão gia cố ý vì Nhị thiếu gia đem cây đào ở chung nam sơn về trồng ở đây.”

Tiêu Tử Y nhìn âm áp dương quang hạ phiếm thần nhiên sáng bóng hoa đào, đột nhiên mở miệng nói: “Ta muốn đi vào trong đó nhìn xem hoa đào.”

75. Chương 75: Nam Cung Sanh, Nam Cung Tiểu Sinh

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y thốt ra lời mà nói..., chính nàng cũng hoảng sợ, càng khỏi nói Bội Huyền ở bên cạnh. Nhưng là Tiêu Tử Y ở trong cung sớm có bản lĩnh mặt không đổi sắc, cho nên ở mặt ngoài nhìn như trong nội tâm nàng không có một tia dao động.

Bội Huyền nhìn nhìn U Lan uyển trên đầu tường xuất hiện hoa đào, lắp bắp nói: “Công chúa. . . . Công chúa, đó là chỗ của thiếu gia nhà chúng ta. . . . Hửn, hửn. . . .” Nàng luôn luôn là Bát Quái lợi hại nhất, hỏi cái gì nói cái nấy, tuyệt không hàm hồ. Tuy nhiên không hề có sự đồng ý của chủ nhân, thật không thể xử lý nếu có chuyện xảy ra.

Tiêu Tử Y ngược lại tâm định rồi, như lời đã nói ra khỏi miệng muốn đi xem hoa đào, như vậy liền thoải mái đi thôi. “Bổn cung muốn đi xem hoa đào, trong Trường Nhạc cung hoa đào không có nở diễm lệ như thế.”

“Công chúa. . . . Nhưng là. . . .” Bội Huyền gấp đến độ xoay quanh, nhưng không biết như thế nào ngăn cản vị kim chi ngọc điệp này.

“Sợ thiếu gia nhà ngươi quở trách sao? Yên tâm, hần không phải chân không bước ra khỏi cửa sao? Bồn cung chỉ là muốn liếc mắt nhìn này hoa đào mà thôi.” Tiêu Tử Y thản nhiên nói, vừa dứt câu không đợi Bội Huyền kịp phản ứng, liền nhấc chân hướng U Lan uyển phương hướng đi đến.

Đi qua một cái góc, U Lan uyển có cổng vòm rất khác biệt hình bán nguyệt liền xuất hiện ở trước mặt. Đây thường xuân xanh biếc bò trên toàn bộ cổng vòm, thỉnh thoảng lộ ra mặt sau vách tường tuyết trắng. Tiêu Tử Y xuyên qua cổng vòm, một cổ hương khí hoa đào thản nhiên xen lẫn bùn đất phủ vào mặt.

Đó là một cái sân nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, bố trí được cũng cực kỳ đơn giản. Một tòa tiểu lâu hai tầng ở ngoài, phía tây tường một mảnh đất trồng hơn mười cây đào, theo gió thổi, từng đóa từng đóa hoa bay xuống trên khoảng đất trống ở trong đình viện, thêm ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở cành lá, như là hoa văn trên bàn đá xanh hồn nhiên thiên thành.

Tiêu Tử Y cũng không còn đi lên phía trước. Liền đứng ở uyển cửa xa xa nhìn cây đào diêm dúa lẳng lơ, cảm thấy nhiều cảm xúc.

Ở trong cô nhi viện nàng sinh trưởng, một góc sân liền giống như rừng đào tươi tốt trước mắt. Nàng còn nhớ rõ năm đó cùng các bạn như thế nào gieo hạt giống, rồi ngóng trông chúng nó lớn lên. Ngày từng ngày nhìn đóa hoa nở rộ. Đối với nàng mà nói, cây đào là một trong những người bạn nỗi khổ mà nàng luôn tưởng nhớ.

“Công chúa, người liền đứng ở tại chỗ đừng nhúc nhích, nô tỳ đi mời tiểu thiếu gia lại đây.” Bội Huyền cùng Tiêu Tử Y đứng một hồi lâu, phát hiện vị này công chúa chính là đứng ở nơi đó nhìn hoa đào ngẩn người. Thật đúng là thích hoa đào. Bội Huyền nghĩ rằng Nhị thiếu gia đoán chừng là ở trong tiểu lâu nghỉ ngơi, nàng hẳn là tốc chiến tốc thắng, lập tức đem tiểu thiếu gia tìm đến đây là được rồi.

Tiêu Tử Y không lên tiếng, ngay cả khóe mắt cũng không hạ xuống, vẫn là chuyên chú nhìn rừng đào.

Bội Huyền tò mò nhìn thoáng qua cây đào bên tường, tuy rằng cảm thấy hoa đào bất quá là nở sáng lạn một chút, cũng không đến mức ngạc nhiên. Bội Huyền âm thầm lắc lắc đầu, cảm thấy khó tránh khỏi nói thầm người trong cung thật sự là đáng thương, ngay cả hoa đào cũng chưa xem qua.

Tiêu Tử Y si ngốc nhìn hoa đào nở rộ. Nhớ lại quá khứ giống đèn kéo quân hiện ra trong đầu nàng. Ý nghĩ muốn hái một cành đào về hiện lên trong lòng của nàng, làm cho Tiêu Tử Y lập tức đi hướng kia gốc cây nở rộ rõ hoa đào.

Trường Nhạc trong cung cũng có cây đào, chính là không biết là tại sao lại cảm thấy không giống với ở đây. Hoa đào màu trắng một chút cũng không có cho nàng cái cảm giác ở nhà. Cho nên nàng rất muốn hái một cành, cắm trong bình hoa trong phòng. Làm nàng có thể tỉnh tã nhớ về nơi ở củ trong hồi ức tốt đẹp kia.

Nhưng là đi đến dưới tàng cây. Tiêu Tử Y ngửa đầu duỗi thẳng cánh tay, cũng không với đến nhánh hoa đào thấp nhất. Miễn cưỡng kiễ chân. Nàng mới có thể dùng đầu ngón tay đụng chạm lấy đóa hoa bên cạnh.

Xui xẻo, sai lầm phổng chừng nàng không đủ cao. Rõ ràng ở phía xa thoát nhìn không cao lắm. Tiêu Tử Y nhìn chung quanh, phát hiện rừng đào bên trong có cái bàn bằng gỗ lim, bên cạnh hình như còn bốn cái hình trụ đường như là ghế gỗ.

Tiêu Tử Y không để ý hình tượng xoay người đem đến một cái ghế gỗ, sau đó cầm làn váy phiến phức lên. Cất, nếu nàng có thể sử dụng nội lực của chính mình, bay lên hái một cành đào xuống không phải là chuyện khó khăn gì? Nếu kiêu ngạo mà nói..., hóa chương lực thành đao, liền có thể dùng chỉ khí đả thương cành, đó mới là anh tuấn nhất khí.

Tiêu Tử Y đứng ở trên ghế gỗ suy nghĩ mông lung, liền muốn không chỉ là hái một đóa hoa. Nàng bây giờ là có thể gặp được đóa hoa đào kia, nhưng là nàng tưởng muốn hái xuống, kết quả vẫn là thấp một chút.

Tiêu Tử Y không cam lòng cấn cấn môi dưới, nếu không phải trên người nàng váy quá dài lại lụng thụng, nàng hoàn toàn có thể trèo lên cây hái hoa đào. Tiêu Tử Y trừng mắt nhìn hoa đào gần trong gang tấc, xem xét chuẩn khoảng cách, sau đó thử ở trên ghế gỗ nhảy lên hướng lên cành đào với tới.

Ngay từ đầu nàng còn không làm sao dám trên diện rộng nhảy lầy đà, nhưng là theo ngón tay cũng sắp đến nhánh cây mê hoặc, Tiêu Tử Y dần dần càng lúc càng lớn mật, thẳng đến cuối cùng, tay nàng rốt cục cầm được cành hoa đào kia.

“Uy! Tùy tiện loạn hái hoa hoa thảo thảo trông được sao?” Một cái giọng nam trêu tức đột ngột vang lên, giọng vui sướng không thôi Tiêu Tử Y tâm tình lập tức té xuống đáy cốc, hai chân bước ghế gỗ thượng thì một chân bước hụt, thân thể lập tức mất đi trọng tâm, nàng mở to mắt bất lực nhìn mình mặt sắp cùng bàn đá xanh tiếp xúc thân mật.

Mọi cánh tay hợp thời từ phía sau một phen nắm eo của nàng, đem nàng từ quần cảnh giải cứu ra, sau đó Tiêu Tử Y theo quán tính dựa vào một lồng ngực ấm áp.

“Uy, đừng kích động như vậy chứ! Cũng sẽ không làm cho ngươi vì hoa hoa thảo thảo này mà phải đền mạng.” Cái thanh âm phía sau kia ý cười càng đậm, giống như loại tình huống này hẳn đã đoán trước được.

Liên tiếp chuyện phát sinh làm cho Tiêu Tử Y có chút phát ngốc, mà xông vào mũi mùi rượu theo phía sau người nọ tới gần, thẳng đến làm ý nghĩ của nàng thành một trận không thanh tỉnh.

“Buông tay.” Tiêu Tử Y không phủ nhận này hương vị của rượu trong gió làm cho nàng say, nhưng là tuyệt không thừa nhận gò má nàng ửng hồng là vì bị người kia ôm vào trong ngực. Nàng trong mắt tràn đầy xuân phong hoa đào nở sáng lạn, đóa hoa đào rực rỡ từ trên đầu của nàng tự nhiên bay xuống.

“Hảo, buông tay buông tay. Ai, đầu năm nay, tiểu tặc xâm nhập nhà mình đình viện ngược lại so với chủ nhân càng đúng lý hợp tình.” Kèm theo oán giận lời nói, bàn tay bên hông Tiêu Tử Y liền buông nàng ra.

Chủ nhân? Chẳng lẽ hẳn chính là Nam Cung Sanh? Ý nghĩ này ở Tiêu Tử Y trong đầu xẹt qua, một giây sau nàng liền lập tức quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một người mặc trường bào màu xanh đen, dáng người thon dài chính là đưa lưng về phía nàng, xách ghế gỗ thả lại chỗ cũ. Mái tóc dài của hắn liền như vậy tùy ý rối tung trên vai, dài đến hông, cả người lộ ra đậm đặc hương vị độc hành.

Tiêu Tử Y cảm thấy âm thầm đắc ý phán đoán của nàng quả nhiên đúng, Nam Cung Nhị Nam quả nhiên là giả bộ bệnh, trạng thái làm sao giống với bị bệnh nan y chân không bước ra khỏi nhà a? Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, vẫn cảm thấy cần xác nhận lại, ho nhẹ một tiếng mở miệng nói: “Xin hỏi, là Nam Cung Sanh Nam Cung thiếu gia sao?”

Người nọ vẫn chưa quay đầu lại, đứng thẳng lên vỗ vỗ tay dánh tro bụi, tự nhiên tự đắc nói: “Tiểu sinh đúng là Nam Cung tiểu sanh, ngươi nếu đi lạc nơi đây, cũng nên đi thôi. Tiểu sinh hôm nay tâm tình không sai, không truy cứu ngươi muốn giết hại hoa đào nhà ta.” Hẳn một phen nói lời chẳng ra gì ngô không ra ngô khoai không ra khoai, thật ra lại không làm cho người ta có cảm giác hắn nói năng ngọt xót, ngược lại phối hợp với làn điệu, làm cho người nghe có một loại cảm giác cực kỳ thoải mái như nghe tiếng nhạc.

Tiêu Tử Y bĩu môi, hái cành hoa đào cũng nhiều như vậy lời vô nghĩa, thật sự là keo kiệt. Nàng thần nhiên nói: “Ta là Trường Nhạc công chúa, Tiêu Tử Y. Ngươi hẳn là nhận thức ta đi?” Nếu gặp được rồi, nàng kia nhất định phải xem hắn rốt cuộc lớn lên trông thế nào.

Không có biện pháp, chính là tò mò thôi!

Nam Cung Sanh mặc niệm một lần tên của nàng, sau đó kinh ngạc quay đầu lại nói: “Ngươi chính là Trường Nhạc công chúa? Chính là vị Trường Nhạc công chúa kia?”

Tiêu Tử Y thấy rõ của hắn bộ mặt sau, trên mặt kinh ngạc biểu tình không thua đối phương. Bởi vì đối phương diện mạo, thật sự là.

Quá trạch nam a!

Mái tóc thật dài che đi ánh mắt phí trước, buông xuống nửa mặt, thật hoài nghi hắn đến tột cùng rốt cuộc có thể hay không xuyên thấu qua tóc nhìn ra đây được. Nửa mặt còn lại cũng không thể nhìn, trực tiếp bị râu xồm không tu chỉnh che kín nghiêm nghiêm thực thực. Toàn bộ là một khuôn mặt suy sút không chính tề dung nhan chính là trạch nam!

(Mộ Hàm: ôi mắt cả hình tương, mặt anh ý như người rùng a @@!!! A Tử: ây da, cứ tưởng mỹ nam ai ngờ... miêu tả sao thấy giống...)

Tiêu Tử Y trợn mắt há hốc mồm.

Không có biện pháp, từ soái ca tướng tượng thành trạch nam thật sự là. Rất rung động

76. Chương 76: Trạch Nam

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Nam Cung trạch nam không thể không biết bộ dáng của mình có vẻ thực xin lỗi người xem, cùng với phản ứng của Tiêu Tử Y tập mãi thành thói quen, như không có việc gì nói: “Nguyên lai là Công Chúa Điện Hạ, khách sáo khách sáo.”

Tiêu Tử Y vẫn đang ngu ngơ tại chỗ, sau một lát mới đem người trước mặt rất giống với nhân viên Thái Sơn mặc y phục cổ trang Trung Quốc cùng cái tên Nam Cung Sanh tương ứng hiện lên. Nàng hơn nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, lúng túng mở miệng nói: “Nam Cung thiếu gia, là hoa đào trong viện nhà người nở quá đẹp, cho nên ta nghĩ ngắt xuống một cành mang về cắm bình hoa.” Nàng nhất thời không biết nên nói gì, cho nên không tự chủ đem chuyện vừa rồi đem giải thích.

Nam Cung Sanh khinh thường hừ nhẹ một tiếng, vung lên trường bào liền tự mình ngồi trên ghế gỗ, khinh miệt nói: “Nguyên lai công chúa cũng là người phạm, tiểu sinh quá thất vọng rồi.”

Tiêu Tử Y có cảm giác bức bối, việc hái hoa trở về cắm cũng là chuyện rất bình thường a? Vì sao theo trong miệng của hắn nói ra thì tức giận như vậy? Hơn nữa, phối hợp thêm hình tượng, hắn tự xưng tiểu sinh đã cảm thấy cực kỳ thái quá, làm cho Tiêu Tử Y vô duyên vô cớ da gà nổi lên cả người.

“Người phạm? Nam Cung nhị thiếu nơi này cảnh xuân dạt dào, Bồn cung không cảm thấy một chút nào không thỏa đáng?” Tiêu Tử Y đi lên phía trước từng bước, hơi hơi bắt mắt cùng hắn tranh cãi. Nàng cũng nói không rõ trong lòng đến tột cùng có gì khó chịu, có lẽ nàng vẫn đối với người cùng nàng trao đổi đề tài kỳ vọng quá cao. Nàng bây giờ thật giống như ở trên mạng nói chuyện phiếm hàn huyền đã lâu, vừa thấy mặt gặp người chân thật, toàn bộ chờ mong bị hủy cái loại cảm giác này thật buồn bực.

Nam Cung Sanh tháo hồ lô rượu vẫn để tại bên hông xuống, động tác tiêu sái mở nút dây ngửa đầu đã uống vài ngụm, sau đó sáng khoái thở dài nói: “Cảnh hoa đào kia đang sinh trưởng rất tốt, không nên bị người bẻ xuống, chẳng lẽ người có thể cam đoan ở trong bình ngọc của người, nó có thể sống được bao lâu? Ông trời a! Người ta vốn có thể sống nhiều năm. Bị người cố tình bóp chết rồi, người nói người không phải quá tầm thường sao?”

Tiêu Tử Y ghen hòng nhìn trôn trời, những lời này mặc dù nói có lý. Nhưng là nàng không cảm thấy điểm gì xuôi tai. Chẳng lẽ hắn là mượn hoa đào mà nói chính hắn? Dù sao xem tuổi, hắn chừng hai mươi lăm hai mươi sáu. Khụ. Có lẽ trạch nam sẽ có vẻ già một ít. Ở đang lúc đường làm quan rộng mở, nhưng hắn lại cáo bệnh ở nhà, chân không bước ra khỏi cửa. Một cái nhị tử của Hộ bộ Thượng thư, chẳng lẽ tìm chuyện gì làm khó vậy sao? Hơn nữa càng đừng nói đến loại tư duy toán học cường đại như vậy, tại niên đại này mà nói phải nói là trình độ cao nhất. Người này tuyệt đối là kỳ tài.

Nam Cung Sanh gặp nói mấy câu khiến cho vị công chúa đồng danh này á khẩu không trả lời được, đã cảm thấy tràn ngập thất vọng, quay đầu đi chỗ khác nhìn đầu cảnh hoa đào nở sáng lạn, liền uống một ngụm lại một ngụm rượu.

“Người. Là nói chính người sao?” Tiêu Tử Y nhin không được mở miệng hỏi, lần này ngữ khí đã muốn trở nên thực bình tĩnh.

Nam Cung Sanh quay đầu thật mạnh, phát hiện Tiêu Tử Y không biết khi nào đã ngồi ở đối diện với hắn, một đôi mắt trong suốt thẳng tắp theo dõi hắn, muốn từ ánh mắt dao động của hắn tìm được một chút gì đó bị che giấu.

“Ha ha! Công chúa quả nhiên vẫn là người biết chuyện, không uổng công tiểu sinh cùng người tương giao đã lâu.” Nam Cung Sanh đập bàn cười to. Đời người gặp được một tri kỷ là đủ, hắn vẫn thật không nghĩ tới nàng có thể từ trong câu nói kia nghe được có ngụ ý khác.

Tiêu Tử Y nghe tiếng cười phóng túng của Nam Cung Sanh vang vọng trong trong đình viện, nụ cười trên mặt trở nên có chút cứng ngắc. Bọn họ tương giao đã lâu rồi sao? Bất quá chỉ là một tháng trao đổi đề bài đi? Hơn nữa phần lớn thời gian cũng đều là tình huống nàng ra đề hấn trả lời. Trừ lần đó ra. Ngay cả mặt mũi cũng là hôm nay mới nhìn thấy.

Nam Cung Sanh cười đến rất vui vẻ, tay nâng hồ lô rượu lớn tiếng nói: “Đây là một thời đại tràn đầy dã tâm cùng xảo quyệt. Mỗi người đều nghĩ trong lòng kế hoạch nham hiểm. Trước mặt thì bày ra một bộ mặt đạo mạo, sau đó dùng Nho gia lễ giáo đến bảo hộ chính mình. Đáng thương nhiều thánh nhân lễ pháp biến thành những bộ mặt giả dối. Không còn có nửa điểm thánh thiện ban đầu.”

Tiêu Tử Y không nói gì, bắt đầu lý giải vì sao mới vừa rồi Bội Huyền kia đề phòng nàng tiếp cận Nhị thiếu gia nhà bọn họ. Ngôn luận như thế, nếu là bị người bên ngoài nghe được, vậy còn rất cao?

Mà vị Nam Cung thiếu gia tiếp tục bình thản ung dung nói: “Hết thấy lý do thoái thác dễ nghe đều là mây bay, hết thấy quyền thế cường quyền đều là cát chảy. Mây bay xa cuối chân trời, gió thổi qua liền tan. Cát cho dù nắm ở trong tay, cũng sẽ chậm rãi tản mạn khắp nơi mà đi, càng chăm chọc là, này cát nắm ở trong tay càng nắm mạnh, ngược lại chảy càng nhanh. Ha ha! Quyền thế không phải là như thế sao? Lễ giáo ở trong tay ngụy quân tử trở nên đáng ghê tởm, thời đại lớn như vậy, cơ hồ đã không có bất kỳ vật gì là sạch sẽ, không có bất kỳ vật gì là không có bị ô nhiễm qua!”

Tiêu Tử Y dần dần thu hồi biểu tình khinh thị trên mặt, vị Nam Cung nhị thiếu gia này cũng không phải là trạch nam vô cùng đơn giản hoặc là nhân sỹ suy sút, nếu không phải đã thấy rõ ràng hết thấy, làm sao có thể thản nhiên như thế.

“Cho nên, nhắm mắt làm ngơ sao?” Tiêu Tử Y thản nhiên nói, hơi hơi mang theo một tia đáng tiếc. Nàng biết hấn không đồng tình với hành vi bạo lực, ở trong lịch sử cũng có rất nhiều người làm vậy. Bởi vì vô lực thay đổi, cho nên lựa chọn trốn tránh. Nhưng là như vậy không phải là người rất nhu nhược sao!

Nam Cung Sanh nghiêng đầu lại, xuyên thấu qua khuôn mặt trong trẻo của Tiêu Tử Y nhìn lại, bật cười nói: “Đúng vậy! Nhắm mắt làm ngơ! Ta thật không có biện pháp làm cho thế giới đã muốn tối đen như mực này trở nên đẹp hơn, lại không muốn làm cho lòng mình cũng bị ô nhiễm, cho nên đành phải như vậy. Ha! Ta biết người xem thường ta, bất quá ở trong quan trường, là tất cả thế lực hắc ám liên hợp lại đập đổ thế lực ánh sáng, không có biện pháp a. Tại hạ tuy rằng tự nhận là có thể thoát li hậu thế, nhưng là vẫn không muốn liên lụy người nhà. Cho nên bãi quan vẫn là tốt nhất.” Nam Cung Sanh tự giễu cười cười, giơ lên hồ lô rượu tiếp tục uống.

Tiêu Tử Y hơi hơi suy tư, ở hiện đại, một quyền Hậu Hắc Học vang dội hậu thế, nhìn thấu hắc ám trên quan trường, ngoài điểm mấu chốt này hay là tại chữ “Hắc” kia. Cũng không trách Nam Cung Sanh không quen nhìn, lại thêm nơi trước kia hấn nhậm chức chính là hộ bộ, là một nơi hắc ám tuyệt đối, quan hệ có đôi khi là một khoản bạc, kia đều là liên quan đến sinh mệnh bao nhiêu lê dân bách tính a!

Nam Cung Sanh đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, âm thầm xem xét lại chính mình đại khái là đã lâu không thấy người ngoài. Chỉ là bởi vì cùng tiểu cô nương này vài lần làm đề số học, liền đem lời trong lòng của mình từ đầu chí cuối đều nói ra thật chấn động. Bất quá cũng không sao, xem nàng mới nhiều tuổi, làm sao có thể hội lý giải ý tứ của hấn. Nam Cung Sanh nghĩ như vậy, cảm thấy mới yên ổn chút, nâng cốc hồ lô hướng trên bàn vừa để xuống, nói tránh đi: “Công chúa này đến phủ tiểu sinh, là muốn gặp đệ đệ không ra gì của nhà của ta đi?”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, bởi vì có nội lực mà lỗ tai bén nhạy đồng thời nghe được phía sau nàng có tiếng bước chân rất nhỏ, nghe qua như là âm thanh hài đồng, hơn nữa cách nàng không xa liền ngừng lại, chẳng qua muốn nghe trộm bọn hấn nói chuyện.

Tuyệt đối là Nam Cung Tiêu tiểu tử đó. Tiêu Tử Y hướng trước mặt Nam Cung Sanh nàng thản nhiên cười, chậm rãi nói: “Đúng vậy, Bốn cung tiến đến vì Nam Cung Tiêu. Bốn cung có một thỉnh cầu, nếu là trong thời gian một nén nhang Nam Cung nhị thiếu không trả lời được vấn đề của Bốn cung đưa ra, có thể không lo lắng một chút để cho Nam Cung Tiêu về sau tiến cung bồi hoàng Tôn điện hạ làm bạn đọc đâu?” Nh

77. Chương 77: Bạn Cũ

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Nam Cung Sanh không quan tâm cười, cũng không để ý Nam Cung Tiêu ngay tại bên cạnh, mỉm cười nói: “Hảo, giải đề là thứ tại hạ thích nhất.”

Tiêu Tử Y nhú mày, hắn nói cũng chưa nói đáp đề này liên quan với chuyện của Nam Cung Tiêu, là quá mức tự tin rồi, căn bản vẫn là không cần nghĩ đến cảm tình một đứa bé? Tiêu Tử Y phát hiện người ở thời đại này, giống như cũng không đem tiểu hài tử để vào mắt. Giống như một chút cũng không nhớ rõ bọn họ cũng là từ cái tuổi này ngày một chút lớn lên.

Nam Cung Sanh gặp Tiêu Tử Y im lặng không nói, nghĩ đến nàng để ý thời gian, buông tay bật cười nói: “Không cần để ý thời gian, tại hạ trong lòng hiểu rõ, công chúa cứ việc ra đề mục đi!”

Tiêu Tử Y rũ rèm mắt xuống, nhìn cánh hoa đào theo gió bay xuống ở trên bàn gỗ, thần nhiên nói: “Có một thương nhân trước khi chết lưu lại di chúc, đem tất cả tài sản chính mình, mười bảy con ngựa phân cho con lớn nhất một phần hai, con thứ hai một phần ba, tiểu nhi tử một phần chín. Nhưng là ai cũng không biết nên như thế nào đi phân chia mười bảy con ngựa này, cho nên huynh đệ ba người vì vấn đề di sản mà phi thường không thoải mái. Câu hỏi là như thế nào giải quyết.”

Nam Cung Sanh sờ lên cằm, thú vị nói: “Mười bảy con ngựa, thật đúng là một khoản tài phú rất lớn.”

Tiêu Tử Y hiểu được kỳ thật những lời hắn nói cũng không phải nói mát, mà là quả thật như thế. Ở cổ đại, ngựa là chỉ có người giàu có mới có, thậm chí ở thời đại Tống Triều này nếu không có gì phát sinh, tích trữ ngựa riêng cùng tàng trữ vũ khí riêng giống nhau, đều là lấy tội mưu phản mà xử. Trên đường xuất hiện nhiều nhất cũng không phải xe ngựa, mà là xe trâu hoặc là xe lừa.

Ách, đột nhiên nghĩ đến trong tiểu thuyết các đại hiệp trên thực tế là vùng kiếm gỗ, cưới con lừa mới bước chân vào giang hồ. Tiêu Tử Y bắt đầu hết chỗ nói rồi, khi nàng nhìn thấy Kỳ Mặc quả thật không có nhìn thấy trên người hắn có gì bội kiếm, nhưng thật ra vật lý kỳ cổ quái không ít. Thật không biết trước kia nàng ở phái Thiên Sơn học cái gì.

Tiêu Tử Y bắt đầu nghĩ lan man, đối diện Nam Cung Sanh thì cúi đầu trầm tư. Hai người mặt đối mặt ngồi ở trong rừng hoa đào đều có tâm tư. Một nén nhang cũng chính là mười mấy phút đồng hồ trôi qua, Tiêu Tử Y phát giác người xong, nàng nhìn không tới Nam Cung Sanh đôi mắt trong trẻo với hàng lông mày nhàn lại càng ngày càng chặt.

Tiêu Tử Y biết vấn đề nàng đưa ra với đối phương nhất định có thể nghe hiểu. Lúc này Cửu Chương nổi tiếng đã có. Toán học kỳ thật đã vô cùng tân tiến rồi, trong quyển sách này thậm chí đưa ra phương trình khó nhất. Nàng nguyên bản cũng không biết. Chỉ là vì ứng phó Nam Cung Sanh đáp đề, nàng trong thư phòng tìm được sách toán học cổ xưa.

(A Tử: => chín chương số học, ta nghĩ nó là cửu chương nên để luôn cửu chương cho nó dễ nghe.)

Ít nhất đó là toán học hoặc là khoa học ở cổ đại, Trung Quốc tuyệt đối là đi đầu thế giới. Chẳng qua đáng tiếc, giai cấp thống trị đóng cửa xây dựng tư tưởng nho giáo vụn vặt trở thành chủ đạo, hết thấy có người tài đều đi cắm đầu vào đọc sách. Mọi tầng lớp khác đều là phế nhân. Chỉ có đọc sách là giỏi. Nghĩ đến điều này Nam Cung Sanh hắn là đối quan trường quá mức thất vọng, mới nhàn rỗi ở nhà, ngược lại nghiên cứu thuật số.

Nam Cung Sanh duy trì một cái tư thế đã lâu cũng không có thay đổi, một trận gió xuân thổi qua, nhẹ nhàng thổi khê qua tóc mái thật dày của hắn, Tiêu Tử Y mơ hồ nhìn đến hai tròng mắt sáng ngời thâm thúy, giống như phù dung sớm nở tối tàn, lập tức lại bị tóc mái thật dày che chắn.

Tiêu Tử Y mở tròng hai mắt, cho là mình sinh ra ảo giác. Hắn là một người không có lý tưởng, không có khát vọng là một trạch nam vô dụng a! Làm sao có thể có được đôi mắt sáng ngời như vậy? Bất quá, tại bối cảnh vô cùng hoa mỹ ở trong rừng hoa đào, ngồi ở đối diện nàng lại là trạch nam lười thôi lếch thếch. Thật là làm cho nàng hữu thần.

Nam Cung Sanh lúc này rất cục cằn đầu thổ dài cười: “Số lượng mười bảy, làm sao có thể chia làm một phần hai, một phần ba cùng một phần chín được? Trừ phi đem ngựa giết. Nếu không đề này công chúa ra đích thị là khó giải. Nói ra đúng là làm cho tại hạ vui vẻ đầu chứ?”

Tiêu Tử Y chỉ biết hần không giải được, thản nhiên hỏi lại lần nữa: “Nam Cung nhị thiếu. Người chứng thật là không giải được? Nếu là không giải được, người không phải nên cân nhắc để cho Nam Cung Tiêu cùng ta hồi cung, làm bạn cùng Tiêu Trạ. Thế nào?”

Nam Cung Sanh căn bản không tin tưởng đề này có lời giải, nhếch môi lộ ra răng trắng như tuyết, cười nói: “Nếu là đề này có lời giải, tiểu tử của nhà ta tặng không cho người cũng được!” Trong lời nói của hần tràn ngập tự tin, hiển nhiên không cho rằng chính mình phán đoán sai.

Tiêu Tử Y cười nhẹ, lắc đầu nói: “Cuối cùng quyết định tự nhiên vẫn là ở chính Nam Cung Tiêu, ta chỉ là thỉnh cầu người không cần cản trở thêm mà thôi.” Nói đến cùng, vẫn là ý thức chủ quan của đứa nhỏ mới là trọng yếu. Nếu là Nam Cung Tiêu không muốn cùng Tiêu Trạ chơi đùa, năng cản gì phải cưỡng cầu.

Nam Cung Sanh đặt tay trên bàn gỗ gỗ trên mặt bàn, nói: “Vậy cũng muốn người đem đáp án đề này nói ra mới được.” Trong đôi mắt đẹp của Tiêu Tử Y hiện lên tia sáng kỳ dị, ngữ khí vẫn là điềm tĩnh thanh nhã như vậy, thản nhiên nói: “Tam huynh đệ này bởi vì sự việc tài sản mà mất hòa khí, trong thôn tất cả mọi người đều biết, tuy nhiên không ai nghĩ ra được phải làm sao bây giờ. Có một ngày, một vị nữ tử đi qua nơi này, nghe nói việc này, liền đem chính con ngựa của nàng cho bọn họ. Như vậy, là được mười tám con ngựa. Tam huynh đệ phân chia căn cứ vào di chúc của phụ thân, chia ra mỗi người chín con, sáu con cùng hai con ngựa. Bởi vì so với di chúc đều lấy đến hơn một chút, cho nên bọn họ đều thật cao hứng. Hơn nữa, này chín con, bảy con cùng hai con ngựa cộng lại, đúng lúc là mười bảy con, thừa ra đến một con vừa vặn trả lại cho vị nữ tử kia. Tất cả đều vui vẻ.”

Thanh âm Tiêu Tử Y thản nhiên trong rừng hoa đào chậm rãi truyền ra, giảng đến một nửa thời điểm, Nam Cung Sanh liền biết là chuyện gì xảy ra rồi, vỗ tay cười to nói: “Công chúa quả nhiên đại tài, tiểu sinh cam bái hạ phong.”

Tiêu Tử Y cũng không có nói xong, tiếp tục mang theo ý cười nói: “Ý định của vị thương nhân kia chính là muốn cho huynh đệ ba người đồng tâm hợp lực, hiểu được đạo lý khiêm nhường lẫn nhau. Nếu là không có sự xuất hiện của nữ tử kia, chỉ sợ chuyện tốt này cũng sẽ biến thành chuyện đáng tiếc. Cho nên, nếu không thử trả giá cái gì, làm sao có thể được cái gì đây?”

Nam Cung Sanh lâm vào trầm mặc, hần làm sao không biết Tiêu Tử Y cũng là mượn vấn đề này để hướng hần nói rõ rằng hận đời là không đúng. Suy tư sau một lát bật cười nói: “Ý tứ của công chúa, tại hạ hiểu được, chính là ý tưởng này không thể một chốc chuyển biến được. Cho phép tại hạ lại cẩn thận suy nghĩ suy xét.” Tiêu Tử Y phát hiện Nam Cung Sanh chỉ cần không có một chút nghiêm chỉnh, sẽ tự xưng tiểu sinh, nhưng là khi nghiêm túc vẫn là sẽ tự xưng tại hạ. Nàng không sao cả cười cười, dù sao nàng cũng không còn trông cậy vào việc có thể thay đổi tư tưởng của một người, mỗi người có chí riêng. Nàng chính là ngày đó trùng hợp chuẩn bị đề này định kiểm tra hần, kết quả Nam Cung Tiêu cùng Tiêu Trạ âm ý lật ra, làm cho nàng không có triển khai được.

Nam Cung Sanh hết lần này đến lần khác hiểu được ra đề toán học này, liên tục thán phục, ngửa đầu uống rượu trong hồ lô, cười to nói: “Cùng công chúa trở thành bạn cũ, thật sự là may mắn của tiểu sinh a!”

Tiêu Tử Y thật sự là chịu không nổi cái loại giọng điệu kỳ quái này, phản bác: “Tại sao người nói là bạn cũ?” Hần vừa rồi cũng đã nói tương giao đã lâu ..., muốn lôi kéo làm quen cũng không thể như vậy đi?

Nam Cung Sanh miệng a càng lớn, dùng ngón tay chỉ Tiêu Tử Y, sau đó lại chỉ chính hần: “Người, ta, gặp lại trong một ngày. Một ngày cũng là bạn, không phải gọi là bạn cũ sao. Ha ha! Người không phải thường xuyên ở đề bài viết như vậy sao? Ha ha, giải thích như vậy thật thú vị?”

Tiêu Tử Y không nói gì, nàng có đôi khi cảm thấy con số tính toán viết kếp của Trung Quốc không giản tiện, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ viết một ít số Ả Rập. Không nghĩ tới lại còn có giải thích như vậy, hoàn toàn không đúng ngôn ngữ.

Nam Cung Sanh cười đủ rồi, đưa tay hướng Nam Cung Tiêu phía sau Tiêu Tử Y vẫn trốn tránh ngoắc nói: “Tiêu nhị, người lại đây.”

78. Chương 78: Tranh Đoạt Đứa Bé

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y đã sớm biết Nam Cung Tiêu tránh ở phía sau nàng không xa luôn luôn vẫn nghe lén, cho nên trên mặt cũng không có gì ngoài ý muốn, nhìn Nam Cung Tiêu gục đầu đi đến bên người ca ca hắn, nét mặt không còn một tia thần khí.

Nam Cung Sanh vỗ vỗ đầu Nam Cung Tiêu, bật nói : “Tiểu tử này gây họa gì, ta ngày hôm qua đều hỏi qua hắn. Còn nhỏ tuổi cư nhiên học xong gian dối cùng nói dối, tại hạ thật sự là giạt mình không thôi. Ngày hôm qua đã giáo dục hắn thật tốt.”

Nam Cung Tiêu chu miệng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là vẻ mặt hối hận, hiển nhiên ngày hôm qua bị Nam Cung Sanh giáo dục không ít thời gian.

Tiêu Tử Y không phải không thừa nhận, hiện tại làm cho tiểu bá vương trở thành nghe lời vẫn là cảm thấy thành công viên mãn. Nàng cười nói: “Tiêu nhi, ngươi có nguyện ý tiến cung hay không, cùng Trạh Nhi cùng nhau học tập chơi đùa?”

Nam Cung Tiêu nghe được Tiêu Tử Y gọi hắn nữ danh, không có quen liền ngẩng đầu xem xét nàng liếc mắt một cái.

Tiêu Tử Y cười yếu ớt nói : “Ta bắt chước ca ca ngươi tỷ tỷ gọi ngươi tiêu nhi, ngươi không thích ta gọi vậy à..., nếu không ta lại gọi ngươi là Nam Cung Tiêu.”

Nam Cung Tiêu dùng sức lắc lắc đầu, thanh âm nhỏ nhỏ nói: “Không có việc gì, tùy ngươi thích gọi sao gọi.”

Tiêu Tử Y cảm thấy biểu hiện trên mặt tiểu Chính Thái không được tự nhiên vẻ mặt đúng là đáng yêu chết người a, vừa cảm thấy làm sai, vừa không biết nên nhận sai như thế nào, tâm tình mâu thuẫn liên tục hiện ra trên mặt hắn, hai tay nhỏ bé dẫu ở phía sau càng không ngừng xoay cùng một chỗ.

“Tiêu nhi, công chúa đang hỏi ngươi đấy, mau trả lời đi!” Nam Cung Sanh giơ tay vỗ lên đầu Nam Cung Tiêu, phát ra “Ba” một tiếng. Nhìn thấy Tiêu Tử Y nhượng mảy.

Nam Cung Tiêu liếc trộm một cái nhìn Tiêu Tử Y, sau đó hừ nhẹ một tiếng nói: “Nói dối là ta không đúng, ta nói xin lỗi. Bất quá ai nói là gian dối? Ta có thể đem xuất sư biểu đọc ra hết!”

Tiêu Tử Y nhíu mày, còn tưởng rằng này tiểu bá vương tính tình thay đổi đâu! Kết quả vẫn là quật cường như vậy. Nàng thú vị mở miệng nói: “Nga? Vậy ngươi thử học xem?” Tiểu tử này không phải là mấy đêm liền đem xuất sư biểu đều học thuộc hết đi? Thật đúng là sĩ diện.

Nam Cung Tiêu lông mi nhỏ nhỏ hướng về phía trước một chút, cái cổ nhỏ bé giương lên. Không chút hàm hồ bắt đầu thanh âm giòn lừng đến . . .

Tiêu Tử Y mỉm cười nghe hắn từ nhịp điệu đều đều đến khi ngâm từng từ lắp ba lắp bắp, không ngoài nàng sở liệu, quả nhiên là không có người dạy hắn. Học bằng cách nhớ cũng rất khó khăn.

Nam Cung Tiêu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng lúc này trước mặt của hắn không thể có bài chép sẵn. Nam Cung Sanh ở một bên cũng không nhúng tay can thiệp. Để cho đệ đệ của hắn ném thử tư vị tự làm tự chịu, lần sau nhìn hắn còn dám dối trá hay không.

Cuối cùng tới một chỗ, Nam Cung Tiêu kẹt hồi lâu đều không có nói ra được. Hắn ừ ừ, đang định nhận thua, một thanh âm thanh thúy khác tiếp tục hắn ngâm nga trôi chảy đến phần lưng tiếp theo. Tràn ngập tự tin.

Tiêu Tử Y quay đầu lại, nhìn đến Tiêu Trạh được Nam Cung Tranh dẫn đến, đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống tràn ngập hào quang.

Đây là Trạh Nhi của nàng. Tiêu Tử Y nghe âm thanh lạnh lạnh đọc thuộc lòng của Tiêu Trạh, cảm thấy cực kỳ đặc ý.

Nam Cung Tranh mang theo Tiêu Trạm đi đến trước bàn hình tròn, sau đó đem hấn giao cho Tiêu Tử Y. Bội Huyền vừa rồi hốt ha hốt hoảng trở về báo cáo, nói nàng không cẩn thận đem công chúa lạc mất, sau đó lại không cẩn thận làm cho công chúa và Nhị thiếu gia gặp mặt. Nàng lúc ấy vừa nghe thiếu chút nữa không té xỉu, vội vàng mang theo Tiêu Trạm lại đây. Kết quả khi đến nơi, vừa vặn nghe thấy hai người bọn họ đang vấn đáp đề bài.

Không biết nhị ca nàng nói cái gì không nên nói hay không, Nam Cung Tranh trong lòng bất ổn. Bất quá trước mắt theo biểu hiện trên mặt hai người cũng không nhìn ra cái gì, Tiêu Tử Y vẻ mặt ôn nhu tươi cười. Mà ca ca của nàng. Căn bản hỉ nộ ái ố đều giấu ở trong.

Lúc này. Tiêu Trạm đã đem tất cả bài xuất sư biểu đều đọc xong rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng đến chờ Tiêu Tử Y khích lệ. Mà Tiêu Tử Y cũng rất cao hứng. néo néo của hấn khuôn mặt nhỏ nhắn, khen hấn thật lợi hại.

Nam Cung Tiêu ở một bên buồn bực muốn chết, im lặng trong chốc lát rốt cục mở miệng nói: “Ta đáp ứng đi làm bạn chơi cùng hấn, bất quá người phải chịu trách nhiệm làm cho ta cũng đem xuất sư biểu này đọc ra hết được !” Hấn nói xong còn hướng Tiêu Trạm bắn đi một cái ánh mắt khiêu khích, mà Tiêu Trạm cười hớ hớ làm như không thấy, hoàn toàn đắm chìm ở việc cuối cùng cũng có một người bạn chơi cùng.

Tiêu Tử Y không nghĩ tới Tiêu Trạm sẽ kích thích Nam Cung Tiêu hướng tới cạnh tranh, cảm thấy vài người cùng nhau học tập tất nhiên có lợi cho phát triển. Bằng không, nàng thực phải suy xét việc lập nhà trẻ hoàng gia đi?

Quên đi, nghĩ tới phương diện này phải có bao nhiêu vấn đề, Tiêu Tử Y liền lập tức bỏ qua ý niệm này trong đầu. Nàng quay đầu nhìn về phía hai vị trong gia tộc Nam Cung gia, cười hỏi: “Có thể chứ?”

Nam Cung Sanh khoát tay áo, không để ý nói: “Đã hứa cho người rồi, mang đi đi.”

Hấn nói chuyện ngữ khí thật giống như việc thảo luận một số chuyện gì đó giống nhau đều không quan trọng, làm cho Tiêu Tử Y khó tránh khỏi liên tưởng đến mới vừa rồi nàng ngay cả hải cảnh hoa đào, người này đều nói đến bốn lần. Chẳng lẽ đệ đệ ruột thịt hấn cũng không bằng một cảnh hoa đào sao?

Tiêu Tử Y nhú nhú mày, đang muốn hỏi rõ ràng thì chỉ thấy Nam Cung Sanh lắc lắc hồ lô rượu, cười thở dài: “Bất quá một tháng sau, ta muốn ra phân bài thi cho hấn, nếu là hấn có thể làm được, vậy vẫn giao cho công chúa dạy. Dù sao nếu là cùng hoàng Tôn điện hạ cùng nhau, phu tử trong cung cũng còn hơn tại hạ gấp bội lần. Được chứ? Nếu là không giải được đề, vậy giải thích rằng đệ đệ tại hạ rất ngu dốt, không xứng làm bạn chơi cùng hoàng Tôn điện hạ, vẫn là để hấn trở lại đây đi.”

Tiêu Tử Y nghe thấy thú vị, quay đầu hỏi ý tứ Nam Cung Tiêu, chỉ thấy hấn thật là có chí khí gật đầu. Tiêu Tử Y lại dùng ánh mắt chuyển hướng Nam Cung Tranh đứng ở một bên, hỏi ý tứ nàng như thế nào.

Nam Cung Tranh thay đổi tính cách châm chọc khiêu khích trước đây, cung kính thi lễ nói: “Thần nữ trước đây đã đắc tội công chúa nhiều, kính xin công chúa chớ để ở trong lòng. Hết thấy liền theo như nhị ca nói đi.”

Tiêu Tử Y cười lắc đầu nói: “Tranh tiểu thư bảo hộ tiểu đệ chính mình, lại có gì sai? Bất quá, có nên hay không còn phải chào hỏi Nam Cung đại nhân?”

Nam Cung Sanh không kiên nhẫn khoát khoát tay nói : “Đi nhanh đi! Không sao hết. Nhưng, nhớ rõ mỗi tuần để cho hấn trở về hai ngày là tốt rồi, còn lại tùy ý người đi!”

Tiêu Tử Y bĩu môi, tuy rằng cảm thấy thái độ của bọn hấn có chút vấn đề, bất quá đoán trước đây cũng là chuyện trong nhà người ta, lòng hiếu kỳ của nàng có thể miễn đi. Nàng đứng lên, Nam Cung Tranh phân phó Bội Huyền dẫn bọn họ đi thu thập hành lý của Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Tranh nhìn bóng lưng của bọn họ, chép miệng, lo lắng nói: “Nhị ca, cứ như vậy đem đệ đệ chúng ta đưa đi? Buổi tối cha trở về, nói như thế nào a? Còn có Nhị nương hôm nay đi ra ngoài thành dâng hương nữa, trở về gặp Tiêu nhi bị người mang đi, chẳng phải là sẽ muốn khóc đến chết sao?” Bọn họ và Nam Cung Tiêu cũng không phải cùng một mẫu thân, hay bởi vì tuổi kém nhau quá lớn, cho nên tự nhiên ở chung cùng Nam Cung Tiêu thường giành hết sự quan tâm sủng ái hấn, kết quả tạo thành tính cách tiểu bá vương như hiện tại.

Nam Cung Sanh nâng cốc hồ lô giữa đầu uống một ngụm rượu cuối cùng xong, miễn cưỡng nói: “Nói như thế nào hả? Cứ nói Công Chúa Điện Hạ giá lâm nhà chúng ta, sau đó một đạo ý chỉ sẽ đem Tiêu nhi đáng yêu vô địch đặc biệt thông minh nhà chúng ta bắt đi rồi, không được sao? Dù sao nàng cũng không phải chưa từng làm chuyện tranh đoạt đứa bé.” Chuyện của Lí Vân Tuyền hẳn cũng biết, Nam Cung Tiêu không ít lần ở trước mặt hắn thêm mắm thêm muối nói.

“Tranh đoạt đứa bé?” Nam Cung Tranh tức giận đến nói năng lộn xộn, “Làm sao có thể nói như vậy? Nhị ca ngươi là tính làm cho cha xông vào trong cung đi làm loạn sao?”

Nam Cung Sanh nhún nhún vai, không quan tâm nói: “Vậy ngươi đi phụ trách cùng cha nói chuyện đi. Ai nha nha, rượu không có, lại đi rót thêm.” Nói xong, cũng không để ý Nam Cung Tranh tức giận tới mức dậm chân, thản nhiên vẫy vẫy tay áo, xoay người hướng tiểu lâu mà đi.

Muốn chết, nàng lại bị nhị ca nàng đùa đùa! Hiện tại trách nhiệm hoàn toàn biến thành của nàng rồi! Nàng phải chịu trách nhiệm giải quyết vụ thẩm vấn của phụ thân a!

Nam Cung Tranh một cổ bực mình không chỗ phát, chỉ có thể dùng sức đá gốc cây hoa đào được nhị ca coi như là trân bảo bên cạnh nàng, trong lúc nhất thời biến thành hoa đào trên cây rào rào rơi xuống.

79. Chương 79: Quan Điểm Thẩm Mỹ

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y một chút cũng không biết chính nàng bị người đặt cho tội danh “Tranh đoạt đứa bé”, nàng mỗi tay nắm một tiểu Chính Thái, cảm thấy mỹ mãn hưởng Trường Nhạc cung mà quay về.

Nam Cung Tiêu trừ bỏ thời gian đầu rời nhà có chút mất mát bên ngoài, sau khi lên xe ngựa liền lập tức cùng Tiêu Trầm chơi cùng nhau. Tiêu Tử Y hướng dẫn bọn hắn chơi đá, kéo, búa như thế nào, hai người dọc đường cùng nhau chơi, vừa nói vừa cười.

Lúc các nàng xuống xe ngựa, đến lúc phải đi đến Trường Nhạc cung, Nam Cung Tiêu chợt nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu lên hỏi Tiêu Tử Y: “Công chúa, hỏi ngươi một việc.”

Tiêu Tử Y phát hiện thái độ Nam Cung Tiêu đối với nàng so với trước kia cung kính rất nhiều, nói cho đúng hơn, là có điểm sùng bái càng nhiều hơn. Điều này làm cho nàng tâm tình vượt qua cả thích, cười nói: “Hỏi đi.”

Nam Cung Tiêu đắc ý mười phần hừ nhẹ nói: “Thế nào? Lần này nhìn thấy nhị ca ta chứ? Hắn không phải là rất tuần tú?”

Tiêu Tử Y nghe vậy thiếu chút nữa bị vấp ngã bậc thang dưới chân, vẫn may Nhược Trúc phía sau đúng lúc giữ chặt nàng, nàng chỉ sợ phải ở trước cung Trường Nhạc trình diễn chụp éch trên bậc thang.

Nhược Trúc ở phía sau buồn cười, nàng cũng thấy được Nam Cung nhị thiếu trong truyền thuyết kia, kết quả. Ách, quả nhiên là gây rung động không ngờ.

Tiêu Tử Y nhớ tới cái tên Nam Cung Sanh, trước mắt hiện ra ngay lúc đó bộ mặt râu ria cùng tóc che kín khuôn mặt, thật sự là không biết Nam Cung Tiêu làm sao nhìn ra bộ dạng nhị ca hắn rất tuần tú. Được rồi, chỉ nhìn Nam Cung Tiêu cùng diện mạo của Nam Cung Tranh, cái kia Nam Cung Sanh chỉ cần không phải đột biến gen, hẳn là một vị soái ca. Nhưng là vấn đề là hiện tại trực tiếp xuất hiện sự lại giống nữa à! Phải biết rằng nàng vừa rồi phải cố gắng lắm mới có thể áp chế việc tiến lên, kích động đem lược chải bộ râu của hắn a!

“Như thế nào. suất như thế nào a?” Tiêu Tử Y tuy rằng không nghĩ muốn thương tổn lòng tự trọng của tiểu chính thái Nam Cung Tiêu, bất quá thật sự là muốn biết, bộ dạng ca ca hắn kia rốt cuộc là suất như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ là người có phong thái nhưng tinh thần sa sút đi. . . .

Nam Cung Tiêu không hiểu nhưn lông mày nói: “Chẳng lẽ không đẹp trai sao? Ta đã thấy các ca ca của người khác râu trên mặt đều không có nhiều như nhị ca ta nha! Nhưng bộ dạng lại soái như vậy! Thật đáng tiếc ta không thể có râu dài. Nếu như chờ đến khi ta đủ tuổi, ta cũng muốn để râu như vậy!”

Tiêu Tử Y không nói gì, ở bên kia Tiêu Trạ sau khi nghe. Sờ sờ cái cằm bóng loáng đáng yêu của mình, không cam lòng làm người đi sau thực dứt khoát nói : “Ta đây cũng muốn nuôi!”

Hắc tuyến. Tiêu Tử Y ở trong đầu tưởng tượng ra tình cảnh Trạ Nhi đáng yêu với khuôn mặt đầy râu. Việc này đã kích nàg một cách tàn khốc làm cho nàg trực tiếp lão đảo một chút.

Cách ly! Nàg cần cấp tốc đem Nam Cung Tiêu cùng Trạ Nhi cách ly!

Bất quá thật vất vả đem tiểu tử này tiến vào cung, không có khả năng lập tức liền cách ly đi. Tiêu Tử Y trong đầu lập tức bắt đầu suy nghĩ, đến tột cùng phải như thế nào thay đổi quan điểm thẩm mỹ của hai tên tiểu tử này. Bất quá có vẻ thời đại này, đúng là tôn sùng tuổi tác, nàg nhớ lại thoáng qua những việc trước đây. Thị vệ chung quanh bọn họ đều một phong cách để chòm râu, quả thực là đã kích a!

Quên đi, dù sao thời gian bọn họ có thể để râu dài ra hoàn hảo còn rất nhiều năm nữa, nàg không vội phiền não nữa! Tiêu Tử Y buông tay ra, làm cho hai tên tiểu Chính Thái một bên chơi đùa một bên hưởng trong điện chạy đi, Nhược Trúc tự nhiên đi theo, thay bọn họ chuẩn bị điểm tâm cùng nước trong.

Tiêu Tử Y ở phía sau chậm rãi đi tới, vừa vặn nhìn đến Như Lan theo trong điện ra đón, vẫy tay hướng nàg hỏi: “Như Lan. Sáng hôm nay có chuyện gì?”

Như Lan cười hì hì nói: “Công chúa, Thái Thị Lang mới vừa rồi mới vừa đi. Hắn buổi sáng thở phì phì tới nơi này tìm hoàng Tôn điện hạ, kết quả phát hiện công chúa và tiểu điện hạ cũng không có. Hắn đã đợi hai canh giờ mới đi thôi!”

Tiêu Tử Y cười khổ nói: “Không phải sai người tiện thể nhắn qua, nói Trạ Nhi hôm nay xin phép một ngày sao?” Cũng không phải mỗi ngày đều phải đi học. Đến mức như vậy sao?

Như Lan lười kéo tay áo Tiêu Tử Y. Ý bảo nàg đừng cứ như vậy đi vào trong nhà. “Công chúa. Nô tỳ thấy Thái Thị Lang hôm nay tới nguyên nhân chủ yếu là muốn xem bài tập công chúa hoàn thành như thế nào. Kết quả. Dù sao hắn vừa rồi cũng biến thành mặt đen a.”

Tiêu Tử Y cảm thấy Như Lan nói chuyện càng ngày càng không biết lớn nhỏ, bất quá so với bộ dáng nơm nớp lo sợ khi nàg vừa tới, nàg bây giờ thú vị hơn một chút.”Có phải không? Không sao cả, chờ hắn ngày mai lại đến đi.” Tiêu Tử Y không để ý khoát tay áo, không phải là một cái bài tập sao? Nàg nghe thấy trong điện truyền đến thanh âm cười vui vẻ của hai tiểu Chính Thái, cước bộ càng muốn nhanh hơn đi vào gia nhập cùng bọn chúng.

Nhưng là Như Lan lại ngăn nàg lại, nhỏ giọng nói: “Công chúa, nô tỳ còn có một sự việc muốn bẩm báo.”

Tiêu Tử Y thấy bộ dáng nàg thần thần bí bí, cảm thấy không biết là nàg có thể nói ra đến chuyện gì thực kinh động, nhưng nàg vẫn rất nhẫn nại dừng bước nghe nàg nói chuyện.”Công chúa, nô tỳ phát hiện tiểu Vân tuyển có kỳ quái nga!” Như Lan vẻ mặt Bát Quái nói.

“Kỳ quái?” Tiêu Tử Y nhướn mày, cười khổ nói, “Nàg sẽ không lại gây họa gì chứ?”

Như Lan lắc đầu, không hiểu nói: “Thật không có, chính là tiểu Vân tuyển hôm nay biết người không ở đây, liền đi thư phòng của công chúa cầm vài quyển sách trở về phòng chính mình xem, hơn nữa hình như rất vui nha! Không có giống mấy ngày hôm trước tùy hứng như vậy.”

Tiêu Tử Y mở trừng hai mắt, không biết những lời này của Như Lan là ý tứ gì. Vừa vặn lúc này Tiêu Trạ cùng Nam Cung Tiêu dắt tay đi ra, Tiêu Trạ ngẩng đầu lên hướng Tiêu Tử Y nói: “Cô cô, ta cùng Nam Cung đi tìm tiểu tuyển tuyển chơi a. Như Lan cô cô, nàg không ở trong phòng chính mình, thì đang ở nơi nào a?”

Như Lan hướng hoa viên sau điện chỉ chỉ nói: “Tiểu Vân tuyển ở phía sau hoa viên đọc sách, các người đi tìm nàg đi.”

Hai cái tiểu tử kia hoan hô một trận, hướng về sau vườn chạy tới. Tiêu Tử Y nghĩ những lời Như Lan vừa nói, tò mò theo ở phía sau. Chỉ thấy ở phía sau vườn cạnh hồ nước bên dưới cây liễu, tiểu Vân tuyển quả nhiên đang ngồi trên tảng đá đọc sách. Thị lực Tiêu Tử Y rất tốt, tốt đến mức có thể thấy biểu tình điềm tĩnh trên mặt nàng, nhất thời hiểu được vì sao Như Lan cảm thấy nàng là lạ.

Nàng biết Lý Vân Tuyển tuyệt đối không phải đứa nhỏ như thế. Trong lòng nàng, tiểu cô nương này tuyệt đối là tùy hứng khó đối phó. Tại sao có thể như vậy? Tiêu Tử Y trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Lúc này, chỉ thấy Tiêu Trạ cùng Nam Cung Tiêu chạy tới trước mặt Lý Vân Tuyển. Tiêu Trạ mở miệng nói: “Tiểu tuyển tuyển, ta cùng Nam Cung hòa hảo rồi, chúng ta cùng nhau chơi đùa đi? Cô cô dạy chúng ta một cái trò chơi thật hay, gọi là kéo, búa, bao.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vân Tuyển xuất hiện nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi: “Người. Người không ghét ta?”

Tiêu Trạ dùng sức lắc lắc đầu. Mà Nam Cung Tiêu bên cạnh hắn cũng làm theo hắn dùng sức lắc lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không chán ghét nàng, tuy rằng người ta căn bản không hỏi đến hắn.

Lý Vân Tuyển lầm bầm nói: “Không đúng! Người hắn là thực chán ghét ta mới đúng. Ca ca của ta nói làm cho người cùng công chúa chán ghét ta, ta liền có thể trở về nhà a!”

Ở phía xa nghe được thanh âm rõ ràng, Tiêu Tử Y cực kỳ xem thường, nàng không nghĩ tới, cứ nhiên hành động bốc đồng của Lý Vân Tuyển hết thảy đều là Lý Vân Thanh chỉ đạo, mục đích đúng là để nàng hoặc là Trạ nhi chịu không nổi, sau đó đem nàng đuổi ra cung đi!

Ừ, đây mới đúng là bộ mặt thật. Kỳ thật tiểu Vân tuyển thực đáng yêu.

80. Chương 80: Về Nhà? Không Có Cửa Đâu!

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tiêu Trạ nghe được mơ hồ, gãi gãi đầu nói: “Cái gì chán ghét? Cái gì về nhà?” Hắn là hoàn toàn không hiểu nổi.

Lý Vân Tuyển ngược lại cảm thấy hắn nghe không hiểu là nàng chưa nói rõ ràng, liền rõ ràng rành mạch kể lại: “Ca ca ta không muốn ta vào trong cung, nhưng là lại không thể kháng chỉ. Mà ca ca nói chuyện này rất đơn giản có thể giải quyết, hắn nói Công Chúa Điện Hạ có tấm lòng tốt bụng, chỉ cần ta không làm chuyện khác người, làm chút hành động khiến người ta chán ghét, nàng sẽ thả ta xuất cung a!”

Tiêu Tử Y nghe được nheo mắt lại, nàng chỉ biết Lý Vân Thanh không phải là người giỏi về việc đánh vào tâm lý người khác như vậy, nguyên lai tất cả đều là âm mưu của Đàm Nguyệt Li.

Nam Cung Tiêu ở một bên nghe được liền nhíu mày, “Vậy người sinh bệnh cũng là giả dối? Không thể nào chứ?”

Lý Vân Tuyển vĩnh viễn lên nói: “Ta nghe theo sự sắp xếp của Đàm ca ca, sau khi lấy được ngọc bội liền hướng công chúa làm ra hành động thất lễ, đáng tiếc nàng cứ nhiên không có bất kỳ ý niệm nào trong đầu muốn đuổi ta xuất cung. Cho nên đã dùng chiêu thứ hai của Đàm ca ca, hắn nói chỉ cần ta sinh bệnh..., có lẽ công chúa sợ lây bệnh, sẽ đem ta đưa ra ngoài thôi!”

Tiêu Trạ lần này nghe rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn khó thấy xuất hiện vẻ mặt nghiêm túc, một phen đoạt lấy quyển sách trong tay Lý Vân Tuyển ném cho Nam Cung Tiêu, đem nàng kéo dậy.”Đi, đi tìm tiểu cô cô xin lỗi! Làm sao người có thể gạt người? Người không biết tiểu cô cô thực lo lắng cho người sao?”

Tiêu Tử Y lúc này đã đứng ở trước mặt bọn họ, thản nhiên mở miệng nói: “Ta đều nghe thấy được.”

Lý Vân Tuyển một đôi mắt to ngập nước tội nghiệp nhìn Tiêu Tử Y, sau đó bị sự lãnh đạm trong mắt nàng làm sợ tới mức không nhẹ, vội vàng cúi đầu.

Tiêu Tử Y thở dài, ngồi xổm người xuống nhẹ giọng hỏi: “Đàm Nguyệt Li sao có thể như vậy? Mà người, vì xuất cung cư nhiên không thương tiếc thân thể của chính mình?”

Lý Vân Tuyền vốn mấy ngày này đều căng thẳng thần kinh, gặp lúc này mọi việc đều bị công chúa biết được, đơn giản thành thành thật thật nói: “Không phải không yêu quý. . . . Đàm ca ca cho Tuyền Tuyền một loại thuốc có thể giả bị nhiễm bệnh thương hàn, thông thường đại phu nhìn không phát hiện được.” Nói xong thẳng thắn đem một cái túi giấy nhỏ từ trong lòng móc ra, thật cẩn thận dè dặt đặt ở trong lòng bàn tay Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y giờ mới cảm thấy hiểu được. Sau khi sự việc xảy ra nàng cũng có hỏi qua Như Lan, Như Lan nói tiểu Vân tuyền cũng không có cảm lạnh. Chính là đột nhiên trong lúc đó bị phát sốt. Thiết, nguyên lai hết thấy đều là bởi vì tên thần côn kia! Hẳn nếu là thần côn, tự nhiên sẽ có nhiều loại thuốc bằng môn tả đạo hơn nữa, nhưng cũng không phải là có thể cho tiểu hài tử dùng loạn a! Tiêu Tử Y thầm hận trong lòng, đem túi giấy nhỏ kia không chút do dự cất vào trong lòng. Nghĩ rằng Thần y quan cũng không có mãnh mẽ như trong truyền thuyết, thậm chí ngay cả thuốc giả bệnh cũng chưa chẩn đoán được. Tiêu Tử Y trên mặt càng thêm ôn nhu hỏi: “Tiểu Vân tuyền, vậy Đàm ca ca người có hay không nói, nếu là những phương pháp này đều thất bại thì phải làm sao bây giờ?”

Lý Vân Tuyền sợ hãi nói: “Nếu. Nếu đối với công chúa không thể thực hiện được, thì khiến cho tiểu điện hạ chán ghét ta.”

Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt, nghĩ đến Tiêu Trạ bị nàng biến thành tâm trạng bất ổn, càng cảm thấy khó chịu. Nhưng nàng biết hết thấy những việc này cùng đứa nhỏ đều không có quan hệ. Tiểu Vân tuyền cũng không sai, nàng chỉ là đứa nhỏ, không thể phân biệt đúng sai. Nhưng là cái người xúi giục nàng kia cũng rất đáng giận rồi!

E rằng nói đến khái niệm xa cách. Cảm nhận của tiểu hài tử không phải rất quan trọng, nhưng phải biết rằng nếu bị tổn thương, thì cả đời cũng bù lại không được tiếc nuối.

Một bên Tiêu Trạ nghe đến đó. Nhịn không được lên tiếng hỏi: “Vậy người biết là ta ở lúc người sinh bệnh chiếu cố đến người? Vì sao làm bộ không biết?”

Lý Vân Tuyền đùa nghịch góc áo, chu miệng lên nói: “Quả thật không biết a. Người ta khi đó đang ngủ. Mơ mơ màng màng chỉ nghe thấy có người ở tại ta lải nhải. Vừa tỉnh dậy liền nhìn đến hắc ngời ở bên giường của ta, ta nào đâu biết rằng là người ở chiếu cố ta à?” Lý Vân Tuyền nói xong còn đi về phía Nam Cung Tiêu đưa mắt nhìn. Người bên này cũng ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Vậy sau đó người lại nói người chán ghét lời nói của ta đâu? Thật sự người thực chán ghét ta sao?” Tiêu Trạ thực ra rất dễ ý vấn đề này.

Lý Vân Tuyền lắc lắc đầu, hướng hắc tươi cười thật lớn nói: “Làm sao có thể, ta nghĩ đến nói ta chán ghét người, người sẽ chán ghét ta a? Người bộ dạng như vậy đáng yêu, ta vẫn muốn một người đệ đệ như người vậy!”

Tiêu Tử Y nghe câu nói sau cùng này đã kích Tiêu Trạ thật lớn, liền không nói tiếng nào.

Lý Vân Tuyền sợ hãi lôi cổ tay áo Tiêu Tử Y, dùng đôi mắt to long lanh nước xin lỗi nói: “Công Chúa Điện Hạ, Vân Tuyền biết mình sai lầm rồi, nhưng là người ta thật sự rất muốn ca ca ta.”

“Hừ! Muốn gặp ca ca người là có thể tùy ý nói dối sao?” Nam Cung Tiêu lúc này hoàn toàn đứng ở một bên Tiêu Trạ, một bộ dáng bênh vực kẻ yếu, chỉ trích Lý Vân Tuyền.

Lý Vân Tuyền không nói câu nào, chính là trừng hai mắt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, lã chã ướt át.

Tiêu Trạ nhìn vội vàng hoà giải nói: “Không có việc gì không có việc gì, tự biết đến sai lầm của chính mình là tốt rồi, Nam Cung người cũng không phải lúc trước cũng nói dối rồi sao? Người cũng đừng nói nàng.”

Nam Cung Tiêu bĩu môi không thêm nói nữa, dời tầm mắt, hai tay vòng ngực nhìn về phía nơi khác.

Tiêu Tử Y cảm thấy đối với Đàm Nguyệt Li càng thêm cảm hận, lôi kéo bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lý Vân Tuyền nhẹ giọng hỏi: “Ngoan, nói tiếp, nếu là những thủ đoạn này vẫn không hiệu quả thì sao? Đàm ca ca ngươi có nói muốn làm như thế nào hay không?”

Lý Vân Tuyền phồng má lắc đầu, vẻ mặt mất mát, hiển nhiên Đàm Nguyệt Li dạy chỉ có ba chiêu thôi. Bằng không nàng mới vừa rồi cũng sẽ không mất mát như vậy, lập tức đem chân tướng lộ miệng nói ra.”Bất quá, Đàm ca ca quả thật có nói một câu, hẳn cuối cùng nói, ta sẽ rất xui xẻo. . . .”

Tiêu Tử Y thở dài một hơi, bất kể như thế nào, tên thần côn kia vẫn là nói đúng những lời này, tiểu Vân tuyền quả thật thực rất xui xẻo, tất cả các thủ đoạn đều dùng hết cũng không có đạt được hiệu quả mong muốn. Nàng đã nói tiểu Vân tuyền này rất kỳ quái, vốn cũng không phải lớn lên ở gia đình giàu có, như thế nào lại có một bộ dạng yếu ớt như vậy. Thì ra tất cả đều là được người dạy.

Vài người đều trầm mặc, Lý Vân Tuyền không dám nói chuyện, Nam Cung Tiêu không muốn nói chuyện, chỉ còn Tiêu Trầm cùng Tiêu Tử Y hai người đều đang nghĩ rất cuộc phải làm sao bây giờ.

Tiêu Trầm nghĩ nửa ngày, mở miệng nói: “Cô cô, hay là để Trầm Nhi nói chuyện cùng phụ vương, để cho tiểu Tuyền Tuyền xuất cung về nhà. Về phần ta nghĩ muốn cùng nàng chơi đùa, có thể cho nàng cùng Nam Cung giống nhau, vài ngày về nhà rồi lại qua chơi vài ngày thôi!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vân Tuyền lộ ra kinh ngạc vui mừng, nếu có thể nói như vậy, vậy thật tốt quá.

Tiêu Tử Y gặp ba tiểu bằng hữu đều đưa ánh mắt nhắm ngay nàng, trong lòng nàng biết biện pháp giải quyết như vậy kỳ thật cũng là biện pháp tốt nhất hiện tại, nhưng là bây giờ? Tiêu Tử Y đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, thản nhiên nói: “Không được, tiểu Vân tuyền, đợi khi ta gặp huynh trưởng ngươi, trước khi ta hỏi hẳn rốt cuộc là giáo dục ngươi như thế nào, ngươi liền ngoan ngoãn ở tại chỗ này đi!”

81. Chương 81: Ngả Bài

Edit: A Tử

Tiêu Tử Y biết mình phải kiên trì. Nàng đại khái có thể đem lý Vân Tuyền về nhà nhưng lại nhắm mắt làm ngơ, từ nay về sau không bao giờ nói tới việc này nữa, song phương đều vui vẻ cả.

Nhưng nàng có thể chịu nổi cô bé tùy hứng này không, có thể chịu nổi một vị đại nhân thích đem tiểu hài tử ra mà đùa giỡn tâm cơ sao.

Mặc kệ Lý Vân Thanh nghĩ như thế nào, thì chắc chắn hẳn ta đã chấp nhận cho Đàm Nguyệt Li dạy mấy chiêu dối trá này cho Lý Vân Tuyền. Nếu ngày đó ở miếu Đông Nhạc không có vô tình gặp hẳn ta, chắc chắn hẳn ta cũng sẽ tìm đủ mọi cách để đưa ngọc bội đưa tận tay nàng, sau đó dùng những lời đã nói nhờ nàng đưa cho tiểu Vân Tuyền. Sau đó, sẽ trình diễn những gì đã dự tính.

Tiêu Tử Y nhắm mắt lại, nằm trên nhuyễn tháp trong thư phòng, cảm thấy buồn bực. Cặp mắt màu xanh đậm tràn đầy thành khẩn kia chỉ như ảo ảnh, càng ngày càng phóng to trước mắt nàng. Lại là tính lợi dụng nàng sao?

Ha ha, nàng nên cảm thấy may mắn là đã gặp được chuyện đấu tranh trong cung đình không quá phức tạp này không phải sao? Tuy kỹ xảo của Đàm nguyệt Li cũng không tính toán kỹ cho lắm nhưng nàng không thể chịu nổi cơn tức này rồi.

Muốn tiểu Vân Tuyền về nhà sao? Nàng sẽ không thả! Nàng muốn dùng toàn lực để dạy dỗ tiểu la ly đáng yêu vừa gặp đã yêu này, dù sao không phải là tặng cho nàng rồi sao? Còn về phần Đàm nguyệt Li thì...

“Công chúa, ba đứa trẻ điều đi ngủ trưa cả rồi. Ngài có muốn ngủ một lát hay không?” Giọng Nhược Trúc nhẹ nhàng truyền tới.

Tiêu Tử Y mở to mắt hỏi: “Ngươi tới đúng lúc lắm. Đàm Nguyệt Li có đệ muội hay chất nữ gì hay không?” Trong lòng nàng tự dưng dâng lên ý nghĩ tà ác trong đầu, muốn đệ đệ hoặc muội muội của tên Đàm Nguyệt

Li kia tiến cung bồi nàng, thử xem xem hán ta còn nghĩ ra chiêu gì để cho tiểu hài tử kia đến đối phó nàng đây?

“Đàm Nguyệt Li đúng là còn có một đệ đệ bốn tuổi, cùng tiểu điện hạ tuổi không sai biệt lắm. Công chúa, người có phải muốn tìm thêm vài người bạn chơi cùng Tiểu điện hạ nữa phải không?” Nhược Trúc còn tưởng ý của công chúa là vậy rất nghiêm túc trả lời...

Tiêu Tử Y chống lại ánh mắt cảm động của Nhược Trúc, nội tâm liền sinh ra hổ thẹn, làm ý tưởng tà ác mới nổi lên liền bị dập tắt. Nàng đây là làm sao vậy? Sao lại muốn làm như vậy chứ..., làm như thế chẳng phải cũng cùng một loại với Đàm Nguyệt Li hay sao? Tiêu Tử Y vội ho khan hai tiếng che dấu nói: “Thôi bỏ đi, ba đứa trẻ đã đủ làm ta sầu lo rồi. Nếu lại thêm đứa trẻ nữa chẳng phải sẽ loạn ngắt trời sao?”

Nhược Trúc buồn cười, một bên lại lo đắp kín tấm chăn mỏng cho Tiêu Tử Y vừa nói: “Mặc dù tiểu điện hạ bảo mình rất tích cực, muốn tìm người cùng chơi đùa, cùng học với mình. Nhưng theo Nhược Trúc thấy thì có lẽ chính Công chúa cảm thấy chính mình tích cực đi.”

Tiêu Tử Y bĩu môi. Cũng không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận. Quả thực một mình nàng ở thời không xa lạ này, nếu không phải có Trầm Nhi bồi nàng, nàng căn bản không tưởng tượng nổi cuộc sống của mình sẽ thành cái dạng gì nữa. Thành thành thật thật ở tại sâu trong cung cho đến tuổi lập gia đình, sau đó không có lựa chọn mà gả cho người xứng đáng, sau đó cứ vậy sống cuộc sống đơn điệu cả đời hay sao?

Không, lão thiên gia đã mang nàng tới đây, chính là cho nàng cơ hội thứ hai rồi. Nàng nhất định phải vì Trầm Nhi mà làm chút gì đó. Làm cho hán có một tuổi thơ thật đẹp.

Nhược Trúc lời chưa nói xong, nàng liền tiếp tục trình trọng nói tiếp: “Nhưng Công Chúa điện hạ, người hầu như cả ngày giữa khu vực tiểu điện hạ bên người, không sợ Hoàng hậu nương nương sinh lòng oán hận sao? Dù sao thì trước kia là do ngày ấy chăm sóc tiểu điện hạ mà.”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì cau mày: “Cũng không phải cả ngày. Buổi chiều sau khi học xong thì chỉ tới chỗ ta chơi hai canh giờ, đây là do mẫu hậu nàng phê chuẩn a.” Nàng gọi nói ra hai từ mẫu hậu kia thực sự không quen lắm.

Nhược Trúc lắc đầu cười bảo: “Công chúa. Người cho rằng Nam Cung thiếu gia và tiểu Vân Tuyền ở trong này ăn ở, tiểu điện hạ có thể tĩnh tâm học hành sao? Về sau thời gian chơi lại càng dài, tới lúc đó Nhược Trúc sợ rằng Hoàng hậu bên kia cũng không vui.”

Tiêu Tử Y tinh tế nghĩ nghĩ một chút, không phải không thừa nhận mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng đó, không có biện pháp giận dữ nói: “Cũng nhờ người nghĩ chu đáo, tỷ nữa mặt trời lên đi một chút, ta sẽ tự mình tới chỗ mẫu hậu nói chuyện, xem xem làm thế nào cho người vừa lòng.” Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến việc chu toàn bên phía hoàng hậu thế nào thì đầu lại thấy đau.

Chẳng lẽ mọi chuyện không thể đơn giản chút sao? Trong cung đúng là phiền toái chết đi được.

Tiêu Tử Y bởi vì quyết định đi gặp Hoàng Hậu nên cả buổi trưa cũng không nghỉ ngơi tốt được, ở trên giường bất an lăn qua lộn lại. Tuy nói nàng là công chúa, nhưng ở trước mặt Hoàng Hậu, nàng không có địa vị gì cả. Hơn nữa nàng muốn tới can thiệp vào chuyện của Trầm Nhi, cũng không tiện mở miệng.

Đến phút cuối cũng không thể đi vào giấc ngủ được, đành đứng dậy gọi Nhược Trúc tới giúp nàng chải đầu thay quần áo, sau đó khởi hành đi về hướng Vĩ Ương cung đến Tiêu Phòng điện của hoàng hậu. Tiêu Tử Y trong đầu liền nghĩ tiến tới cũng là một đao, lùi bước cũng là một đao đành tới đầu tính tới đó vậy. Nhược Trúc nói rất đúng, thực ra lúc đầu nàng và Hoàng Hậu tranh giành Trầm Nhi. Lúc đó Hoàng Hậu cũng có tới cung Trường Nhạc một lần, sau đó Trầm Nhi liên tục ba ngày không có đến nơi này. Nguyên do trong đó nàng có thể không biết sao?

Sau này dù có được Tiêu Cảnh Dương ở giữa điều đình, để Trầm Nhi mỗi ngày tới chỗ nàng chơi hai canh giờ, nhưng cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn thì sẽ giống như Nhược Trúc nói, thời gian sẽ ngày một kéo dài thêm. Chẳng bằng cứ tới chỗ hoàng hậu nói một chút xem, thăm dò thực hư thế nào.

Chỉ là lúc Tiêu Tử Y ngồi đối mặt với hoàng hậu, nhìn biểu tình đoan trang không chê vào đâu được của hoàng hậu, những điều đã chuẩn bị nói điều bóng dưng không nói nên lời.

Tiêu Tử Y đã gặp qua hoàng hậu vài lần, nhưng cũng là lúc nàng ở cùng một chỗ với hoàng đế. Khi đó hoàng hậu thu hết mũi nhọn, chỉ lộ ra phong độ khéo léo. Nàng chắc hẳn nghĩ đó mới là bộ mặt thực của Hoàng hậu, nhưng do vài chục năm ở trong cung đã tôi luyện ra được hoàng hậu như hiện giờ, mà Tiêu Tử Y chỉ là hạng tôm tép nhỏ nhoi không đối phó được hay sao?

Không tiếng động, quả nhiên là hoàng hậu trấn giữ chốn hậu cung, khí thế đúng là quá mạnh mẽ đi!

“Trường Nhạc à, con tới chỗ Bồn cung, chắc không phải là thăm hỏi đơn giản chứ?” Hoàng Hậu buông chén sứ trong tay xuống, khoé môi đỏ tươi cong lên, mỉm cười nhìn biểu tình do dự trên mặt Tiêu Tử Y.

Nàng đã đợi lâu như thế, cô bé này cuối cùng nhịn không nổi tới đây ngả bài với nàng sao? Trên nét mặt tinh xảo của hoàng hậu lộ ra mỉm cười, nhưng tay trong tay áo lại run nhè nhẹ, nàng giấu diếm chuyện lâu như thế, bỏ hết tâm cơ, nàng làm sao có thể không biết chứ?

Tiêu Tử Y có nằm mơ cũng không nghĩ được là hoàng hậu thực ra không muốn gặp lại nàng, hoặc là căn bản không muốn nhìn thấy nàng. Lòng nàng còn đang rối rắm không biết nên mở lời thế nào, cứ nói cười vài lời khách sáo.

Biểu hiện của hoàng hậu tuyệt mỹ đến nỗi cứ làm lòng nàng quay lòng vòng, ánh mắt lại vừa liếc nàng vừa liếc nhìn tập tranh kia, làm nàng không khỏi cứng người.

Tiêu Tử Y theo ánh mắt của hoàng hậu nhìn lại thì thấy tập tranh mà trước kia nàng tặng cho Tiêu Trạng kia.

82. Chương 82: So Chiêu

Edit: A Tử

Tiêu Tử Y kinh hỉ đứng lên, đến cạnh giường cầm tập tranh trong tay cười nói: “Nguyên lai tập tranh này ở chỗ của mẫu hậu. Trạng Nhi cứ tưởng là đã làm mất rồi, còn quần lấy ta bắt ta về lại một bộ nữa.”

Hoàng hậu cố nở nụ cười, thần nhiên nói: “Phải không? Ta thấy vẽ cũng không tệ lắm, nên mới giữ lại” Quả nhiên là nha đầu này đã biết chân tướng chuyện đó rồi nên mới có thể vẽ ra tập tranh thế này. Hoàng hậu cảm thấy có muôn ngàn suy nghĩ hỗn loạn, và đang lo lắng không biết nên giải thích thế nào. Đã bao năm, nàng cứ nghĩ sự kiện kia không ai biết được, ai ngờ người tính cũng không bằng trời tính.

Tiêu Tử Y cuối cùng cũng có được cơ hội mở miệng, cười cười ngồi về vị trí cũ của mình mỉm cười nói: “Mẫu hậu, Tử Y chuẩn theo ý chỉ của phụ hoàng, cùng học chữ với Thái thị Lang. Nhưng mà nam nữ khác biệt...”

Hoàng hậu ngẩn ra, không ngờ chuyện Tiêu Tử Y muốn nói lại là chuyện này. Không kịp suy nghĩ kỹ đã theo phản xạ đáp: “Hoàng thượng cũng thật là hồ đồ, đợi Bồn cung có cơ hội nói với hoàng thượng một chút vậy.” Nàng để ý từng biểu tình trên mặt Tiêu Tử Y, quyết không tin nàng chỉ vì chuyện này mà đến.

Tiêu Tử Y cúi đầu cười yếu ớt, mở miệng thăm dò thử: “Thực ra Tử Y cũng rất muốn tập viết, hơn nữa được Thái Thị Lang dạy cũng rất tốt, Tử Y cũng không muốn đổi hẳn.”

Hoàng hậu vẫn nhìn nàng cầm tập tranh kia, hít một hơi sâu hỏi: “Vậy con muốn làm thế nào?”

Tiêu Tử Y lấy hết can đảm ra nói: “Tử Y hi vọng Trạng Nhi cùng học với mình, như vậy Thái Thị Lang cũng không cần phải chạy đi chạy lại giữa hai bên, hơn nữa có Trạng Nhi ở đây, cũng không có nào dám bàn ra tán vào.” Tiêu Tử Y biết mình đòi hỏi có chút thái quá, nhưng có câu là “Mạn thiên yếu giới, lạc đích hoàn tiền.”. Nàng sao không thử một chút cho biết chứ?

(A Tử: , “Mạn thiên yếu giới, lạc đích hoàn tiền.” đây là 1 câu tục ngữ nh lại ko có xuất xứ gì, giống như người thường đi chỗ cao hay nói vậy, đại ý là có ra giá thì sẽ có trả tiền, đại loại như trả giá ý.)

Đôi mắt đẹp của hoàng hậu nhìn chăm chú vào Tiêu Tử Y, rất lâu sau khe khẽ thở dài: “được rồi, Bồn cung đã biết” Cái này cũng không được coi là đại sự gì. Cho dù Trạng Nhi có giao cho Tiêu Tử Y chăm sóc, chỉ cần nàng tìm ra chút lỗi lầm, thì sớm hay muộn Trạng Nhi cũng sẽ về bên cạnh nàng thôi.

Di? Chuyện này đã được đáp ứng rồi sao? Tiêu Tử Y đã chuẩn bị sẵn câu nói tiếp theo nhưng đã không thể dùng. Hơi có chút sững sờ nhìn hoàng hậu. “Kia....Vây đa tạ mẫu hậu”

Hoàng hậu đôi mắt lộ ra thần sắc cô đơn ảm đạm, cười khổ bảo: “Trạm Nhi thích chơi cùng với con. Bốn cung cũng không phải là không biết. Vô phương, tất cả điều chiều theo thằng bé vậy.”

Tiêu Tử Y có chút không đành lòng, nhìn nhìn vào tập tranh, trên đó tràn ngập chữ viết non nớt của Tiêu Trạm. Nàng nghĩ đến Hoàng Hậu cầm tập tranh này, chắc là muốn thỉnh thoảng nghĩ đến Trạm Nhi.

Nàng có phải có hơi ích kỷ hay không? Ngang nhiên cướp đi toàn bộ tâm huyết mà hoàng hậu đã trút lên người cháu trai đích tôn của mình. Nên cũng chẳng trách lúc trước người lại đề phòng nàng đến vậy.

Hoàng hậu thì lại lý giải khác, vì nhìn thấy biểu tình bất định của Tiêu Tử Y với tập tranh, nghĩ là nàng đang do dự muốn ngả bài với mình hay không, nên vội vàng nói qua chuyện khác: “Trường Nhạc à, vừa lúc hôm nay con đến đây, thực ra hôm nay bốn cung cũng định cho người đi gọi con tới đây.”

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Mẫu hậu có việc gì phân phó?”

Hoàng hậu cười thật ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Ngày mai là ngày cát tị tháng ba, hàng năm vào ngày này đều phải tiến hành làm Tầm Lễ. Bốn cung muốn Trường Nhạc con năm nay đi làm Tầm Sử. Con thấy thế nào?”

(A Tử: Tầm lễ: lễ nuôi tầm, Tầm Sử: người sử dụng hay người sai khiến tầm...)

Tiêu Tử Y nghe mà mơ mơ màng màng, cái gì Tầm lễ, cái gì mà Tầm Sử? Nghe qua sao lại dọa người như vậy chứ?

Lúc này một cung nữ đi tới trình lên bàn món điểm tâm tinh xảo khác, lại châm cho Tiêu Tử Y và hoàng hậu mỗi người một chén trà khác, đồng thời cười nói: “Hoàng Hậu nương nương, Trường Nhạc công chúa lớn lên ở ngoài cung, làm sao biết Tầm Lễ là gì? Công chúa điện hạ, vì để hiến tế nông canh và thần dân tầm, chuyện này có liên quan đến quốc kế an sinh, cho nên hàng năm vào ngày cát tị tháng ba, Thiên tử sẽ làm nông canh ở Nam giao, còn Hoàng Hậu sẽ làm Tầm Lễ ở Tế tự đại điện Bắc giao”

(A Tử: quốc kế an sinh => sự phát triển của đất nước hay đời sống của nhân dân. Nam giao, Bắc Giao=> ngoại thành nam, ngoại thành bắc.)

Tiêu Tử Y nhìn về phía vị cung nữ vừa mới nói, lại nhìn thấy khí chất của nàng bất đồng với các cung nữ khác, tuổi cũng gần với tuổi của hoàng hậu, một đôi mắt mỏng mảnh thâm thúy như cát giấu vô số bí mật.

Vị cung nữ này cười cười, khoanh tay đứng bên cạnh hoàng hậu, tự giới thiệu mình: “Công chúa có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy nô tỳ, nô tỳ gọi là Kiều Tinh Tinh.”

Tiêu Tử Y hơi hơi để ý. Phải biết rằng nàng tiếp xúc được với một ít cung nữ, ví dụ như Nhược Trúc, Như Lan, Huyền Hà Chi Lưu, toàn là dùng tên thực vật cả, có vẻ là được sắp xếp theo quy định ngầm để phân chia phẩm cấp. Nhưng mà Kiều Tinh Tinh trước mắt nàng lại có thể giữ đúng dòng họ của mình, có thể thấy được địa vị của người này ở trong cung có thể nói là tương đối cao.

Hoàng hậu dáng vẻ tự nhiên cười yếu ớt nói: “Vẫn là A Tinh người nghĩ chu đáo. Trường Nhạc, Tầm Sử chính là người đi bên cạnh Bốn cung, cầm giỏ lá dâu, cũng không là chuyện khó làm.”

Tuy Tiêu Tử Y không biết phải làm những gì, nhưng nếu hoàng hậu đã phân phó xuống dưới như vậy, nàng cũng chẳng thể cự tuyệt được, đành phải cười đáp ứng: “Mẫu hậu, Ngày mai Trạm Nhi sẽ đi cùng chứ? Hôm nay Tử Y đem tiểu công tử Nam Cung gia vào cung rồi, còn có tiểu thư nhà họ Lý nữa, Nếu mà Trạm Nhi cũng đi....ngày mai dẫn theo bọn họ có được không?”

Trong mắt hoàng hậu thoáng hiện lên tia chán ghét nhưng rất nhanh nàng đã che vội đi. “Đương nhiên là được. Năm rồi Trạm Nhi đã đi theo Hoàng gia gia đi Nam Giao cày ruộng. Nên năm nay đi đến Bắc Giao dự Tầm Lễ cũng được. Nhưng chỉ có thể chọn một nơi thôi, cứ để cho thằng bé tự mình chọn vậy. Còn hai đứa bé kia có thể dẫn theo cùng, bắt quá con phải chịu trách nhiệm trông nom bọn nhỏ đó nha.”

Tiêu Tử Y đoán thiên tử làm Lễ Canh Thân với hoàng hậu là Tầm Lễ đúng là nam, nữ trong cung phải tách ra đi đến Tế Tự. Nhưng tám phần cũng chỉ là làm lễ một chút thôi, nàng có thể mượn cơ hội mang

bọn nhỏ ra ngoại thành dạo chơi rồi!

Nhưng khổ nỗi là còn vương Thái Tam Quốc, hấn ngày mai cũng sẽ toàn lực dạy học nữa, một buổi học rất danh chính ngôn thuận.

Tiêu Tử Y cùng nói chuyện với hoàng hậu một lúc, rồi mới cáo lui rời khỏi. Nhưng trước khi đi, nàng vốn muốn lấy lại tập tranh kia, nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt vừa rời của hoàng hậu, lại cẩn thận đặt lên bàn trà.

Hoàng hậu theo dõi động tác của Tiêu Tử Y, nét cười trên mặt lạnh đi vài phần.

“Nương nương, xem ra Tiêu Tử Y kia vẫn chưa định ngả bài, người tính toán thế nào?” Một lúc sau, Kiều Tinh Tinh phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng mở miệng nói.

“Ngày mai, cho nha đầu kia chút cảnh cáo. Để nó biết trong cung muốn đấu cũng sẽ không đấu lại Bồn Cung.” Hoàng hậu nhắc chén trà trên bàn sớm đã lạnh lên, đưa lên miệng nhấp nhấp môi.

“Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Kiều Tinh Tinh đã đi theo Hoàng hậu nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt cũng biết nên làm thế nào, cũng không cần hoàng hậu nhiều lời. Cảnh cáo chỉ là cảnh cáo, nàng cũng không làm chuyện cảnh cáo nào khác người cả.

“A Tinh, người nói xem Bồn cung mang tiểu nha đầu Lý Vân Tuyền kia vào cung có phải là đã sai rồi không?” Cuối cùng Hoàng Hậu nhin không được mở miệng nói.

Kiều Tinh tinh cũng chưa đáp lại ngay. Nàng biết tuy hoàng hậu ngoài mặt là hỏi nàng như vậy, nhưng thực tế chính là tự hỏi tự đáp mà thôi.

Hoàng hậu đặt chén trà xuống bàn, chén sứ và chiếc bàn Ngọc Thạch chạm nhau tạo ra tiếng vang thanh thúy. “Vốn tưởng là dời đi tình yêu của Tiêu Tử Y đối với Trầm Nhi, kết quả không ngờ tới cả Trầm Nhi cũng bị tiểu nha đầu kia quyến rũ. Lại còn đức phi kia nữa, đưa đệ đệ của mình tiến cung, còn tưởng là Bồn cung không biết trong lòng nàng ta đang nghĩ cái gì sao?”

Kiều Tinh Tinh im lặng không nói gì, tuy trong lòng thấy khinh thường chuyện hoàng hậu gọi Lý Vân Tuyền tiến cung là kế thay mận đổi đào đã củ lăm kia, nhưng trên mặt vẫn không nhúc nhích tí nào, nhìn cũng không ra biến hóa gì. “Hoàng hậu nương nương xin bớt giận. Nương nương làm chủ hậu cung, Trường Nhạc công chúa sớm hay muộn cũng phải gả ra khỏi cung, cần gì phải cùng nàng bắn khoăn chứ? Cứ cho nàng chút cảnh cáo, để nàng biết quy củ trong cung là được rồi.”

“Người nói phải lắm A Tinh. Người đi nói cho Phong Uyển tình một tiếng, năm nay Tầm Sở không cần nàng phải làm, cùng nàng hảo hảo giải thích một chút là được.” Hoàng hậu thở dài chậm rãi nói.

“Vâng.”

Hoàng hậu nhìn Kiều tinh Tinh cứ như vậy cung kính lui ra, cuối cùng nhin không được lại thần nhiên nói: “Bồn cung chính là không rõ, chuyện năm đó, sao nha đầu kia lại biết được.”

Kiều Tinh Tinh đã lui ra rồi, nhưng thân hình có dừng lại một chút, sau đó không nói gì thêm vẫn cúi đầu cáo lui.

83. Chương 83: Hoa Đào Hoa Đào

Edit: A Tử

Tiêu Tử Y chưa từ Vị Ương cung đi ra, thì đã được làn gió lạnh thổi tới nghênh đón, thì cảm thấy mồ hôi sau lưng thấm ướt. Hoàng hậu tuy không nói đến nửa câu làm nàng khó xử... Nhưng cái loại khí thế kinh sợ lòng người này chỉ cần nhắc tay nhắc chân đã làm nàng muốn thở không nổi, đúng là nhất quốc chi mẫu a!

Nhược Trúc ở ngoài điện chờ cũng theo đi lên, Tiêu Tử Y vừa đi vừa nói đại khái cho nàng biết mọi chuyện, sau đó chủ yếu là hỏi thăm Tầm Lễ rốt cuộc là loại lễ gì.

Nhược Trúc giải thích so với Kiều Tinh Tinh kia cũng không khác mấy, đều là vì hoàng hậu ở bên ngoài muốn thể hiện sự thân thiện với dân chúng, cùng lúc một ngày hoàng đế làm Lễ Thân Canh thì cũng là như thế. Có khác chính là thiên tử ở Nam Giao, còn hoàng hậu thì ở Bắc Giao.

“Vậy hoạt động tế lễ thì có phải hay không là phải tách nam quyền cùng nữ quyền ra?” Tiêu Tử Y sợ vừa rồi nàng đề nghị tới chuyện Triều Trâm cùng đi chạm đến kiêng kị gì không liền vội vàng hỏi.

Nhược Trúc lắc đầu bảo: “Không phải vậy. Thần tử trong triều bình thường vẫn bên hoàng thượng, còn trong hậu cung các phi tần đều đi cùng hoàng hậu, đây là lệ thường. Nhưng nếu muốn tâm tình thay đổi, muốn đi tế lễ ở bên kia cũng không sao. Chẳng lẽ công chúa muốn cùng hoàng thượng đi Lễ Thân Canh?”

Tiêu Tử Y lắc đầu cười khổ bảo: “Hoàng hậu bảo ta đi làm cái gì Tầm Sở, người nói xem ta còn có thể đi nơi khác được sao?” Lúc này các nàng vừa ra khỏi cửa Vị Ương cung, cũng đi thông sang Trường Nhạc cung.

Nhược Trúc nghe vậy thì lập tức dừng bước, trên mặt hiện lên vẻ không tin nói: “Hoàng hậu nương nương bảo công chúa làm Tầm Sở sao?”

Tiêu Tử Y hoảng sợ, lập tức quay đầu lại hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì không ổn sao?”

Nhược Trúc trợn to hai mắt, tiếp tục một lần nữa bước lên đuổi kịp Tiêu Tử Y, nhẹ giọng nói: “Nhưng thực ra cũng không có gì không ổn cả, chỉ là trước kia người làm Tầm Sở là Phong đại tiểu thư Phong Uyển Tình, cho dù nàng có lập gia đình rồi vẫn chưa từng thay đổi qua.”

“Phong...Uyển Tình?” Tiêu Tử Y lặp lại tên này một lần...Trong đầu không có bất cứ một ấn tượng nào cả, trước đó cũng chưa từng nghe qua.

“Là cháu gái ruột của hoàng hậu, cũng là nhi nữ của Lại Bộ thượng thư. Cùng độ tuổi với thái tử. Rất được hoàng hậu sủng ái, lúc ấy trong cung ai cũng nghĩ Phong Uyển Tình sẽ là người ứng cử làm Thái Tử Phi. Nhưng năm đó khi nàng mười bảy tuổi lại gả cho Đại Phu Ngân Thanh Quang Lộc. Sau khi Nhược Trúc tiến cung không lâu, chuyện làm Tầm Sở này đều do Phong Uyển Tình làm, mà trước đó thì không biết đã làm bao nhiêu năm rồi.” Nhược Trúc nói có chút lo lắng, cuộc bộ cũng cảm thấy nặng nề.

Tiêu Tử Y mở to hai mắt, cũng không còn cảm thấy tư chất cùng lai lịch của Phong Uyển Tình này có bao nhiêu lợi hại. Nhiều lắm thì cũng chỉ được hoàng hậu sủng ái rất nhiều mà thôi. Bất quá làm nàng để ý chính là câu nói về người được đề cử làm Thái Tử Phi kia, người cổ đại cũng thật là không quan tâm đến chuyện họ hàng gần kết hôn a. May mắn là không có chuyện đó, nếu không Trâm Nhi đáng yêu sẽ không tồn tại rồi. Bất quá nàng cũng không nói gì thêm, chỉ thốt lên câu cảm thán nói: “Nga, là thiên chi kiêu nữ a.”

(A Tử: Thiên chi kiêu nữ = cô gái coi trời bằng vung.)

Nhược Trúc bĩu môi, đợi khi các nàng tiến hẳn vào trong Trường Nhạc cung rồi, mới bắt đầu nói chuyện: “Công chúa, Phong Uyển Tình kia ỷ vào chuyện được hoàng hậu sủng ái, còn nuôi bốn, năm nam sủng trong phủ nữa. Phu quân nàng ta giận cũng không dám nói gì, vẫn ẩn nhẫn, vẫn không thể nạp thêm tiểu thiếp nữa. Nàng ta quả thực so với công chúa còn kiêu ngạo hơn. Lần này Công chúa đoạt vị trí của nàng ta công khai xuất hiện bên cạnh hoàng hậu, vì vậy người nên cẩn thận một chút.”

Tiêu Tử Y nhú mày. Không ngờ Phong Uyển Tình này lại có dáng điệu của Sơn Âm công chúa như thế. Đúng là chuyện phong lưu không theo kịp tiền bối rồi. Hẳn là phải ngang hàng với Thái Bình công chúa ấy chứ. “Chắc là không có vấn đề gì đâu, ta vốn là sợ phiền phức. Nhưng giọng điệu hoàng hậu khi nói ra quả thực là câu khẳng định, sẽ không để người nghe có ý nghi ngờ.”

(A Tử: chuyện của Sơn Âm công chúa hay chuyện của Thái Bình công chúa muốn biết thêm xin mn nhờ gg ka ka.)

“Công chúa, mùa xuân năm nay đại hạn, nên Lễ Thân Canh và Tầm Lễ năm nay nếu so với năm trước thì lại càng phải long trọng hơn nhiều, vì vậy Công chúa càng phải cẩn thận không thể gây ra sai sót gì.” Nhược Trúc lo lắng bồn chồn, cứ dặn dò liên tục.

“Ừ, ta đã biết.” Tiêu Tử Y biết con người khi đứng trước thiên tai, thì sự tin tưởng vào thần linh càng nghiêm trọng hơn. Nếu có người nào đó xảy ra chuyện không may, cho dù có là hoàng đế cũng bị lê dân bách tính khiển trách.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện thoảng cái đã vào trong Vĩnh Trữ điện. Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn đã thấy ngoài cửa điện vị Thái Tam Quốc kia đang đứng rất gương mẫu như ở trong quân đội danh dự vậy. “Quả nhiên là vẫn chưa từ bỏ ý định ha, ai nha nha, ta còn tưởng là thị vệ gác cửa đổi quần áo chứ” Tiêu Tử Y nhỏ giọng than thở nói với Nhược Trúc, sau đó nở nụ cười như ánh mặt trời nhìn về phía đồng chí Thái Khổng Minh đang phơi nắng người đã đổ đầy mồ hôi.

Nhược Trúc cười phì, đi theo vào điện tìm ba đứa trẻ chuẩn bị mọi thứ để ngày mai ra cửa. Công chúa vừa rồi có nói với nàng lần này ra cửa có thể dẫn theo bọn họ cùng đi, nên nàng muốn dặn dò ba đứa trẻ kia khi đi theo phải ngoan ngoãn nghe lời không được gây ra rắc rối gì.

Ở bên này Thái Khổng Minh dĩ nhiên cho rằng để cho vị công chúa này hảo hảo ngồi yên mà nghe hán giảng bài thì đúng là vấn đề khó rồi, hần nhủ chặt hàng lông mày lại, thản nhiên nói: “Rốt cục cũng đợi được công chúa.”

Tiêu Tử Y cũng chịu không nổi hần trưng ra bộ mặt lão giả thế này, liền đem đã sao chép từ trong tay áo rút ra, hai tay cung kính dâng lên trước mặt hần, “Này, đây là bài tập. Ngại quá, sáng nay định bảo Như Lan thay ta giao cho người. Bất quá bây giờ đưa cho người cũng chưa muộn”

Thái Khổng Minh hoài nghi liếc nhìn nàng một cái, sau đó cẩn thận cầm trên tay, chậm chậm mở ra.

Tiêu Tử Y cũng chẳng muốn đứng ở ngoài cửa điện chịu ánh nắng mặt trời cùng hần, nên thấy hần đã nhận bài tập xong rồi, thì liền quay đầu đi vào trong điện. Ở một góc trong đại điện có một chiếc bàn để trà lạnh cùng điểm tâm, Tiêu Tử Y liền đến đó ngồi xuống uống liền vài chén trà. Thật đáng thương mà, nàng ở chỗ của hoàng hậu đến cả nước cũng không được uống nhiều, nhưng mà trà ở hoàng hậu đúng là dễ uống quá, để hỏi thử Nhược Trúc xem xem có thể làm cách gì có mới được.

Nàng vừa buông chén xuống thì phát hiện Thái Khổng Minh giống như u linh vậy đứng trước mặt nàng, híp hai mắt lại trông giống dọa người nhìn nàng. Tiêu Tử Y biết hần ta làm vậy là vì nhìn thấy không rõ, do mắt bị cận thị mà thôi, nhưng mà lúc này hần ta đang híp mắt lại rất nhỏ, bộ dạng này ở quan trường trông như là không được hoan nghênh lắm vậy.

“Ách, người cũng muốn uống sao?” Tiêu Tử Y thấy hần nửa ngày cũng chẳng có phản ứng gì thì nhắc ấm trà lên hỏi một câu.

“Đa tạ công chúa ban thưởng trà. Thần chỉ muốn nói một câu, ngày mai là ngày cát tị, được nghỉ học một ngày. Ngày kia tại hạ lại đến quấy rầy nữa.” Thái Khổng Minh có nề nếp nói, vừa rồi hần ta không nói gì, chính là không muốn làm phiền Tiêu Tử Y uống trà mà thôi.

Tiêu Tử Y cười híp mắt bảo: “Thái Phu tử, Tử Y vừa rồi đã qua chỗ hoàng hậu nương nương xin qua, sau này sẽ giảng bài cho hoàng tôn điện hạ ở trong Trường Nhạc cung này. Thuận tiện dạy thêm vài đứa trẻ nữa, làm phiền phu tử rồi.” Đúng vậy, còn phải chuẩn bị một cái sân chơi nữa. Đợi lúc nào rảnh rồi, cùng bọn tiểu tử kia đi chọn một phòng rộng thoáng để làm phòng học.

Thái Khổng Minh định lui ra thì Như Lan đã chạy vội vào, Tiêu Tử Y thấy trong tay nàng cầm gì đó thì không khỏi ngẩn ra. Vì trong tay nàng ta đang cầm một chiếc bình trắng nhỏ dài tuyệt đẹp, bên trong bình cắm một cành đào diêm dúa lẳng lơ.

“Công chúa, người nghĩ xem ai mang cho người hoa này? Tuy là lấy danh nghĩa của nhị tiểu thư Nam Cung Tranh, nhưng Như Lan khẳng định là công tử Sanh đưa đến nha!” Như Lan từ sớm đã lấy được tin tức bất quá từ Tiêu Trầm và Nam Cung Tiêu rồi, nên lúc này vui cười hơn hờ trên chộc.

Tiêu Tử Y đang nhìn cành hoa đào trong tay Như Lan mà ngẩn ngơ, chỉ nghe thấy Thái Khổng Minh định đi thì bỗng xuất hiện một câu: “Công tử Sanh sao? Công chúa, ngài làm sao lại biết người kia?”

84. Chương 84: Công Tử Sanh

Edit: A Tử

Công tử Sanh? Cái tên phong nhã như vậy chẳng lẽ là để xưng hô với tên trạch nam râu xồm kia sao?

Tiêu Tử Y sưng sờ đôi chút. Lúc đầu Như Lan nói nàng còn không chú ý cho lắm, nhưng khi Thái Tam Quốc lập lại một lần nữa, nàng mới kịp phản ứng. Kiểu xưng hô rất khác người này là nói tới Trạch Nam Nam Cung Sanh kia sao. Tiêu Tử Y không hiểu nhìn về mặt không tin của Thái Khổng Minh, hỏi lại: “Là Nam Cung Sanh sao? Đệ đệ của hần ở trong Trường Nhạc cùng làm bạn chơi với Trầm Nhi, Tử Y vừa nói để cho Thái Phu tử dạy một bé trai chính là Nam Cung Tiêu đó.”

“Là đứa nhỏ lần trước đọc bài kia sao?” Thái Khổng Minh lập tức nhớ lại: “Chả nhẽ đệ đệ của Công tử Sanh còn cần để cho người khác dạy sao?”

Đúng vậy a, chính vì hần tự mình dạy dỗ nên giống như làm liều. Tiêu Tử Y bĩu môi gật gật đầu, cũng không muốn giải thích nhiều.

Thái Khổng Minh một bên lắc đầu một bên vui mừng đi ra khỏi điện Vĩnh Ninh, trong miệng cứ không ngừng lải nhải “Làm sao có thể thế chứ? Sao có thể như vậy a?”...

Tiêu Tử Y thấy vậy cũng không phản bác lại, nhớ tới lần trước Tiêu Sách từng nói qua, hần thực kinh ngạc khi nàng có thể cùng “người kia” đối chiến với nhau hơn nửa tháng, trong khi bọn hần ai cũng tương đối khiếp sợ. Xem ra tên Nam Cung Sanh kia thực sự rất có danh tiếng nha!

Không nói thì thôi, tên trạch nam kia có gì tốt mà sùng bái chứ?

Tiêu Tử Y khinh thường nhìn Thái Khổng Minh biến mất ở ngoài điện, lại đảo mắt nhìn đến cảnh đào rực rỡ trước mặt. Nhìn màu hồng nhạt ấm áp kia, ánh mắt Tiêu Tử Y mềm hần lại.

Nói thật kiếp trước nàng nhận cũng không ít hoa, nhưng phần lớn đều là hoa hồng hoặc hoa bách hợp được gói rất tinh xảo, chưa có ai tặng cho nàng một cành đào thuần khiết ôn nhu như thế. Đơn giản chỉ là một cành cây nhỏ được cắm trong chiếc bình sứ trắng, làm cho người ta có cảm giác nó rất xinh đẹp.

“Công chúa, nô tỳ giúp người để hoa này trong tấm cung hay là thư phòng ạ?” Như Lan thấy Tiêu tử Y ngần ngại thì cố ý hỏi.

“Để...để ở thư phòng đi” Tiêu Tử Y nhìn thấy mình được nhân hoa mà Như Lan lại rất vui vẻ như là chính mình nhận, thì buồn cười bảo.

Như Lan vui vẻ đáp một tiếng, cầm bình sứ trắng xoay người đi vào thư phòng. Mới đi chưa được hai bước lại chạy trở về, lặng lẽ nói với Tiêu Tử Y: “Bất quá công chúa, Công tử Sanh cũng không để lại tờ giấy hay thơ từ gì cả. Rất kỳ quái nha!” Thường thì mượn vật đưa tình, bao giờ cũng bỏ vào một hoặc hai bài thơ vào để bày tỏ tâm ý.

Thật là kỳ quái! Nếu không phải tên kia đúng lúc xuất hiện thì nàng đã sớm hái trộm được cành đào mang về rồi. Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn Như Lan một cái, người đứng sau liền lè một cái lưỡi ngoan ngoãn cầm bình hoa đi về phía thư phòng.

Tiêu Tử Y đi đằng sau nàng ta bước từ từ, trong đầu không vứt bỏ được tình cảnh buổi sáng gặp mặt công tử Sanh, lẩm bẩm nói: “Cái tên công tử Sanh kia lợi hại như vậy sao?”

Như Lan thả chậm cước bộ. Đi bên cạnh Tiêu Tử Y bất quá nói: “Công chúa, người chắc có thể không biết đến danh tiếng của công tử Sanh. Người đó là người mà các tiểu thư khuê các trong kinh thành này luôn mơ đến. Hần cao tám thước, ngọc thụ lâm phong, truyền thuyết nói lúc hần mười bốn tuổi thì thi từ đã làm rung chuyển trời đất, mười sáu tuổi liền được đặc cách ra làm quan. Tiếc là trời cao đổ kị anh tài. Tuổi còn trẻ mà mắc bệnh bất trị. Trong kinh thành tất cả các danh y đều trị hết, đến cả danh y lừng lẫy thiên hạ Cố lão tiên sinh cũng lắc đầu thở dài.”

Đúng vậy, đây chính là đầu óc có bệnh, chứ không phải thân thể có bệnh. Trừ khi cổ đại này có Bác sỹ tâm lý, bằng không cũng không có ai trị khỏi cả. Từ trước tới giờ nàng luôn cho rằng theo Trúc Lâm Thất Hiền thì cái gọi là người tài cơ bản chính là người rãnh rỗi. Cái gì mà không dùng bạo lực để thay đổi mọi thứ? Cả địa cầu này cũng không phải vì thiếu họ mà không quay.

Tiêu Tử Y lắc đầu, nhìn Như Lan bộ dạng mơ mộng, chỉ biết nàng cho dù có moi được tin gì đó từ trên người tên tiểu Nam Cung Tiêu và Trầm Nhi thì cũng chẳng có gì. Nhưng dù sao trong mắt hai tên tiểu tử kia, Nam Cung Sanh tuyệt đối là đẹp trai....

Hai người đẩy cửa phòng đi vào, Như Lan động tác nhanh nhẹn đặt bình hoa lên bàn, sau đó vén rèm cửa sổ, mở cửa sổ ra, làm cho ánh nắng bên ngoài chiếu vào thuận tiện làm thay đổi không khí trong phòng.

Tiêu Tử Y ngồi trước bàn nhìn nhìn cảnh hoa đào, nhớ tới buổi sáng nhìn cảnh rừng đào rực rỡ mà không khỏi ngẩn người. Đợi đến lúc lấy lại tinh thần thì không biết Như Lan đã ra lui khỏi thư phòng từ lúc nào rồi.

Tiêu Tử Y thở phào một hơi, nghĩ đến sáng mai phải dậy sớm tham gia Tầm lễ, tính toán một lát nữa cùng ba tiểu tử kia đi chọn một cái phòng học, sau đó ăn cơm sớm rồi đi ngủ sớm một chút.

Nàng tiện tay dọn dẹp giấy tờ trên bàn, vừa lúc nhìn thấy tờ giấy mà Thái Khổng Minh viết mẫu cho nàng bài Liếc mắt một cái đọc được một câu.

“...Hưng phục Hán thất, hoàn vu cự đồ...” Tiêu Tử Y nhẹ nhàng đọc ra. Sắc mặt cũng không còn vẻ nhệ nhõm như vừa rồi nữa.

Vấn đề không phải ở những lời này có ý gì, mà là chữ “Cự” kia, cơ bản chính là chữ phồn thể. Hôm nay lúc cùng trao đổi với Nam Cung Sanh, hẳn lại tinh tế nói ra bạn một ngày tương đương với bạn cũ.

(A Tử: chữ cự ở đây ko phải là số mà chữ cự trong đồ cũ, bạn xưa...)

Một người cổ đại, sao lại biết chữ giản thể chứ? Dù nàng có dùng thường dùng chữ số Ả Rập thì hẳn cũng không cảm thấy khó khăn mà hiểu được, hơn nữa lại còn biết sử dụng nữa. Hơn nữa mấy cái đề nàng ra điều rất hiện đại, trừ lúc đầu mất vài ngày ra, thì gần như hẳn đều nắm bắt được và lập tức làm được. Mà tên đó lấy cớ ngã bệnh khẳng định là giả rồi, vì trông hẳn khỏe mạnh thể kia sao có thể là người bệnh được chứ?

Tiêu Tử Y ngơ ngác dựa người vào giường mềm, đầu cứ loạn cả lên. Chẳng nhẽ trừ nàng ra, ở thời đại này còn có người xa tha hương nơi đất khách giống nàng sao? Tiêu Tử Y rất nhanhnhớ lại, cảm thấy hẳn nói mỗi câu đều giống như đang dò xét vậy. Có lẽ...Có lẽ là vì hẳn đến từ hiện đại, mới nhìn không quen bóng tối nơi quan trường cổ đại này đi, nhưng bất hạnh địa vị của chính mình khó có thể thể hiện được khát vọng, mới ẩn mình vào thế gian. Mà hẳn lại có tri thức hơn người bên cạnh cả ngàn năm, mới có thể để cho các tài tử trong kinh thành báai phục.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Tiêu Tử Y hận mình hiện tại không chạy ngay tới Nam Cung gia, túm lấy vị trạch nam râu ria kia hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra. Nhưng nàng sáng nay vừa đón Nam Cung Tiêu về, hiện tại nói thế nào cũng không đi được. Chẳng nhẽ phải chờ bảy ngày sau khi Nam Cung Tiêu về nhà mới có cơ hội sao?

Hiện tại thì cũng khá tốt, cứ dùng đến cách thăm dò bằng đề bài kia cũng không phải là biện pháp tốt lắm. Tiêu Tử Y lấy tay đè huyệt Thái dương, đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm nay nàng ra đề mục mười bảy con ngựa kia, ở hiện đại nghe nhiều nên thuộc, chỉ cần quen thuộc phân số thì có thể tính toán dễ dàng. Vì sao Nam Cung Sanh một chút cũng không làm được?

Buồn bực thật, ai có thể nói cho nàng biết rốt cục là chuyện gì đang xảy ra a!

Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn cảnh đào theo gió chậm rãi lay động, không biết nên tin vào suy đoán nào nữa.

85. Chương 85: Tầm Lễ

Edit: A Tử

Từ xưa đã nói “Nam canh nữ chức”, xã hội Trung Quốc cổ đại sinh tồn dựa vào nông canh và nuôi tằm là hoạt động chủ yếu để sản xuất và phát triển. Cổ nhân đa phần vì hoạt động sản xuất mà tạo ra một pho tượng thần bảo hộ, nên về vấn đề nông nghiệp và nuôi tằm cũng có thần linh của mình, mà tế bái thần linh này đó, cầu khẩn trời xanh, xin thương xót phù hộ thì từ xưa đã có hoạt động cúng tế.

Nông canh và nuôi tằm liên quan đến quốc kế dân sinh, trải qua nhiều thế hệ để vương muốn thống trị ổn định, tất sẽ chú ý tới nền tảng hai nghề này. Từ phạm vi xung quanh tới lễ bái đều có, đã xác lập vận mệnh lễ bái là “Thiên Tử thân canh Nam Giao, Hoàng Hậu thân tằm Bắc Giao”.

Ngày cát tị tháng ba là ngày cử hành tế lễ. Y theo nguyên tắc âm dương ngũ hành của Trung Quốc cổ đại, Hoàng hậu đại biểu cho thuần Âm, làm chủ Phương Bắc, lập đàn tế tằm ở Bắc Giao kinh thành, hình dạng và cấu trúc theo người xưa cảm nhận là hình tròn nên được thiết kế giống toa thuốc vậy.

Tiêu Tử mang theo ba đứa nhỏ ngồi trên xe ngựa, đại đội nhân mã đi theo điều hướng đến Bắc Giao kinh thành mà đi. Nhược Trúc và Như Lan hai người đều đi bộ bên cạnh xe. Tiêu Tử Y nhìn ba nhỏ trong xe đang chơi trò đá kéo vải, bọn trẻ hôm nay đùa nghịch một chút thì tỵ nữa sẽ có trừng phạt, người thua phải đọc thuộc lòng ra được một đoạn Luận Ngữ hoặc thi từ, nếu không đọc được sẽ bị người thắng cuộc búng vào trán.

Nam Cung Tiêu là đáng thương nhất vì cái trán đã đỏ hết một cả.

Tiêu Tử Y không có lương tâm cười cười, hi vọng tiểu bá vương này có thể nhận thức bản thân khi ra ngoài không thể dựa vào sự che chở của ca ca cùng tỵ tỵ, thì cũng chỉ là một đứa trẻ bình thường mà thôi. Nhìn Nam Cung Tiêu nín thở một hơi, muốn thắng mà lại bị thua liên tiếp, cắn răng kêu tiếp tục, nét mặt Tiêu Tử Y hiện ra vẻ ôn nhu tươi cười.

Bất quá nghe tiếng cười giòn thanh của Lý Vân Tuyền và Tiêu Trạ, Tiêu Tử Y biết rằng nàng từ nhỏ đã được Lý Vân Thanh giáo dục rất tốt, không bị tư tưởng là nữ tử vô tài mới là đức ô nhiễm đến. Nhưng dù có dạy tốt đến đâu, thì cũng không có nghĩa là Lý Vân Thanh có đủ tư cách làm cha mẹ. Sao lại có thể khiến ột đứa nhỏ nói dối chứ? Cho dù là chủ ý đáng ghét kia là của tên thần linh họ Đàm kia đi nữa, nhưng Lý Vân Thanh cũng vẫn chấp nhận sao...

Tiêu Tử Y vén màn ra một chút, nhìn đội ngũ nhân mã sau xe điều tốt, thầm nghĩ hôm nay không biết Lý Vân Thanh có phụ trách nghi thức của Tầm Lễ không hay là phụ trách lễ Canh nông bên Hoàng đế bên kia? Nếu vừa vận có thể gặp thì tốt rồi.

Còn về phần Nam Cung trạch nam kia, Tiêu Tử Y cũng không trông cậy gì vào hoạt động bên ngoài mà được gặp hẳn. Dù sao cũng là trạch nam thôi mà. Buông màn xe xuống, ngáp vặt một cái thật nhỏ, người Tiêu Tử Y thoáng lung lay trong xe, cơn buồn ngủ chậm rãi kéo đến. Tối hôm qua nàng vì vấn đề Nam Cung Sanh có phải là xuyên không đến đây không mà lẩn lộn đến ngủ không được. Tuy biết chính mình đoán mò kết quả là không được nhưng không khống chế nổi đầu óc của chính mình.

Loáng thoáng giống như đã rất lâu, Tiêu Tử Y bị người lay tỉnh. Vừa mở to mắt ra, nàng nhìn thấy đôi mắt to trắng đen rõ ràng sáng ngời của Tiêu Trạ mang theo nét lo lắng im lặng nhìn nàng.

“Cô cô, có phải thân thể người không thoải mái hay không?” Tiêu Trạ nghĩ đến lúc mình bị bệnh Hoàng Bà nãi nãi lúc nào cũng lấy tay sờ trán của mình, tuy hẳn không biết động tác này có ích lợi gì, nhưng lần trước lúc thời điểm tiểu Vân Tuyền bị bệnh hẳn làm như vậy nàng đã mỉm cười, nên lần này cũng không chút do dự đem tay nhỏ bé đặt trên trán Tiêu Tử Y.

Ách, hình như tay không đủ lớn. Tiêu Trạ nghĩ nghĩ, sau đó đem tay kia cũng đặt lên luôn.

Tiêu Tử Y chính là cảm động vì hành động đáng yêu của Trạ nhi thì khen tốt vài tiếng, mặt khác hai tay nhỏ bé ở phía sau cũng vỗ vào mặt nàng.

Tiêu Tử đỡ khóc đỡ cười ngồi dậy, nhìn ba đứa trẻ đang cười lăn cười lộn. Bất đắc dĩ sờ sờ đầu bọn chúng. Đến phiên Nam Cung Tiêu, Tiêu Tử Y không nhịn được hỏi: “Nam Cung, trán còn đau không?” Nói trên trán cậu đang đỏ một mảng lớn. Hai tiểu gia hỏa kia cũng ra tay cũng thật nghiêm túc. Hoặc là cũng có thể nói trình độ học tập của tên tiểu tử này cũng quá kém đi.

Nam Cung Tiêu quật cười lắc đầu, nghiêng rằng nói: “Không đau! Ta là nhường cho bọn họ, chứ lần sau ta sẽ đem bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy!”

Lúc này Tiêu Tử Y mới phát hiện xe đã dừng lại, nàng vén màn xe lên thì phát hiện bọn họ đã tới nơi tế lễ. Đã có thể nhìn thấy cách đó không trên Tầm Đàn có treo mấy chiếc màn màu vàng sáng, trên đó còn có bày bài vị Tầm Thần cùng với cặp bò, dê, lợn, rượu và các loại tế phẩm.

“Công chúa nếu người mệt thì có thể nghỉ ngơi một chút, giờ lành khoảng nửa canh giờ sau mới tới. Đến lúc đó nô tì sẽ gọi công chúa” Nhược Trúc thấy Tiêu Tử Y vén màn lên thì ôn nhu nói.

Thì ra còn một giờ nữa mới bắt đầu à? Tám phần là thời gian để cho hoàng hậu chỉnh trang dung nhan lại, nàng nghe nói hoàng hậu còn muốn mặc một thân y phục tươm tể. Tiêu Tử Y vốn định buông màn xe xuống tiếp tục nằm lại trong xe, nhưng ba đứa nhỏ trong xe đầu đã vọt ra khỏi xe rồi, trông vừa tò mò, vừa tha thiết nhìn bên ngoài.

Tiêu Tử Y thở dài cười hỏi: “Nhược Trúc, ở đây có chỗ nào có thể dẫn bọn nhỏ đi chơi được không?” Quả nhiên tiểu hài tử tinh lực luôn tràn đầy.

Nhược Trúc cười nói: “Bên cạnh chính là rừng dâu. Công chúa người trước cứ nghỉ ngơi đã, Nhược Trúc có thể dẫn bọn nhỏ đi được.”

“Không cần, ta sẽ đi cùng bọn họ vậy.” Tiêu Tử Y làm sao yên tâm để cho bọn nhỏ tự chơi đùa chứ, liền dẫn đầu xuống xe ngựa. Sau đó nhìn ba đứa nhỏ từng người nhảy xuống, người cuối cùng là Lý Vân Tuyền, Tiêu Tử Y lo lắng đi lên bế nàng xuống.

“Cảm ơn công chúa” Lý Vân Tuyền nhu thuận cảm ơn một câu, sau đó chạy theo sau hai tiểu gia hỏa kia.

Tiêu Tử Y bị đôi mắt to tròn của tiểu la ly thu hút, không khỏi có chút cảm thán đứa nhỏ nào cũng biết tới thời điểm nào thì thông minh một chút thì hay quá. Tuy nhiên không thể trách người khác được, ai bảo hoàng hậu cứ không thèm để ý đến ý kiến của người khác chứ, bắt người ta đưa vào trong cung làm gì.

Nhược Trúc bảo Như Lan canh giữ tại chỗ, phòng hờ có người tới tìm nàng mà không thấy. Còn bản thân lại đi cùng công chúa và ba đứa nhỏ vào trong rừng dâu bên cạnh.

“Công chúa, một lát lúc nghỉ thức tế lễ mới bắt đầu, đầu tiên hoàng hậu sẽ cầm trong tay kim khâu và giỏ vàng, hái lá dâu tại trong rừng dâu này. Đây được gọi là hoàng hậu cung dâu, thực tế hoàng hậu chỉ hái ba cành dâu có ba lá, người phải đi theo bên cạnh Hoàng hậu, thay bà cầm giỏ vàng. Đây là nhiệm vụ của Tầm Sứ.” Nhược Trúc đi bên cạnh Tiêu Tử Y giải thích một chút về nhiệm vụ của Tầm Sứ.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nghe qua cũng đơn giản thôi mà. Nàng thấy rừng dâu màu cờ bay phấp phới giống với cảnh tượng đại hội thể dục thể thao vậy. Ba đứa trẻ nhặt lá dâu rơi đầy trên mặt đất, đua nhau xem ai nhặt được nhiều hơn.

“Hái xong lá dâu, sẽ đi tới trước tế điện. Hoàng hậu nhìn một lượt các cung tần mỹ nữ lấy lá dâu xong, cuối cùng mới lấy lá dâu từ trong giỏ vàng của Tầm Sứ bỏ vào phòng nuôi tằm cho tằm ăn. Toàn bộ nghi thức tế lễ chấm dứt, hàng năm hoàng hậu mượn nghi thức tế lễ này vì thiên hạ làm gương dệt vải” Nhược Trúc tiếp tục nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tử Y nghe có vẻ thú vị. Hái ba tấm lá dâu thì coi như đã thu phục được lòng người, vậy hoàng đế bên kia có phải chỉ cần cuộc hai lần là được không à?

“Trạm Nhi! Các con đừng chạy nhanh quá! Chậm chút nào!” Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên, phát hiện ba nhóc kia đã chạy đi khá xa, không khỏi có chút nhíu mày.

“Công chúa, có cần hạ thần giúp ngài đưa tiểu điện hạ về không đây?” Lúc này bên cạnh Tiêu Tử Y một giọng lạnh như băng bất ngờ phát ra từ sau cây dâu.

.....Kịch trường Nhà trẻ hoàng gia.

Tiêu Tử Y: “Trạm Nhi, sinh nhật của con là ngày nào?”

Trạm Nhi: “Ngày mười chín tháng một.”

Tiêu Tử Y: “Vậy còn năm đâu?”

Trạm Nhi: “Mỗi một năm à.”

Tiêu Tử Y: “.....”

86. Chương 86: Phân Biệt Thiện Ác

Edit:Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y hướng tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy người nọ một thân trang phục màu xanh đen, tóc chỉ dùng một mảnh vải cùng màu buộc lại, hai tay vòng trước ngực, vẻ cao ngạo không che đậy đôi mắt hữu thần sáng ngời hướng nàng nhìn, mang theo một chút như thể khinh thường. Đúng là tên Độc Cô Diệp từ sau Hải Đường yển nàng đã không gặp lại.

“Không cần. Độc Cô công tử hôm nay thật hăng hái a.” Tiêu Tử Y nhìn thoáng qua, phát hiện ba đứa nhỏ cũng không đi lên phía trước, ngay tại một gốc cây khá lớn nhất lá cây chơi đùa, cho nên nàng yên tâm mà dừng bước lại cùng Độc Cô Diệp nói chuyện.

“Không có biện pháp, tên Đàm Nguyệt Ly kia nói ta hôm nay đi về phía nam có thể gặp chuyện xui xẻo. Thực ra ta không muốn lãng phí thời gian, nhưng là hấn lại kiên trì muốn ta hôm nay xuất môn.” Độc Cô Diệp ngả về phía sau tùy ý tựa vào trên thân cây khô, ánh mắt nhìn xa xa bọn nhỏ đang chơi đùa, như là lười nhìn Tiêu Tử Y dù chỉ là một cái liếc mắt vậy.

“Đàm Nguyệt Ly? Vậy hấn hôm nay tới sao?” Tiêu Tử Y nghe thấy cái tên này, nhú lông mày, vừa vặn nàng muốn tìm hấn tính sổ.

Độc Cô Diệp lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Hấn nói hôm nay hấn tới bên này sẽ rất không hay ho, cho nên đi theo hoàng đế đi Nam giao.”

Hừ! Còn rất biết tính toán đi! Tiêu Tử Y bĩu môi, người nọ là thật có thể tính ra đến hay là đang lừa gạt người a? Tiêu Tử Y còn muốn hỏi Lý Vân Thanh có tới không, nhưng là lại cảm thấy nàng vừa thấy mặt đã hỏi cái này cái nọ có vẻ không hay lắm, hơn nữa cũng không biết Độc Cô Diệp cùng Lý Vân Thanh có quen biết không. Nhưng thật ra nàng xác định người này cùng Đàm Nguyệt Ly rất quen thuộc, bằng không ở Hải Đường yển, hấn cũng sẽ không bị Đàm Nguyệt Ly thiết kế đi ra thay nàng ném thẻ vào bình rượu. “Cái kia, cảm ơn người lần trước đi ra thay ta ném thẻ vào bình rượu.” Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, cảm thấy có tất yếu hướng người ta nói lời cảm tạ. Mặc kệ hấn là không phải nguyện ý, tóm lại là giúp nàng.

Độc Cô Diệp dùng cái mũi hừ một tiếng, coi như là nghe được.

Tiêu Tử Y vốn cũng không còn trông cậy vào hấn có thể có cái gì đáp lại, tính nhanh rời đi. . . . Bên người nam nhân này áp suất thấp thật sự là làm cho người ta không thoải mái.

Nhưng là nàng vừa mới nhắc chân là lúc Độc Cô Diệp lại lạnh lùng mở miệng nói: “Vì sao không để tiểu Vân tuyển xuất cung?”

Tiêu Tử Y thu hồi chân trở về chỗ cũ, khóe môi hiện một cái cười nhạt độ cong, học ngữ khí lãnh đạm của Độc Cô Diệp nói: “Nguyên lai ngươi cũng biết sự kiện kia. Làm cho tiểu hài tử nói dối để đạt tới mục đích nào đó, các ngươi này đó đại nhân thật đúng là lợi hại a!” Nếu hấn không biết sự tình có chút kỳ quái, căn bản là không biết dùng loại khẩu khí nghi ngờ này hỏi nàng. Xem ra hấn cũng có phần.

“Vì kết quả chuyện này, tự nhiên muốn đi một ít đường vòng. Tại hạ tin tưởng tiểu Vân tuyển sẽ hiểu rõ.” Độc Cô Diệp hơi tự cho là đúng nói, hiển nhiên cảm thấy Tiêu Tử Y không dựa theo kế hoạch của bọn họ làm việc ngược lại là của nàng không đúng. Hơn nữa nghĩ đến trên Hải Đường yển nàng câu nói đầu tiên làm rối loạn toàn bộ bố cục của bọn họ, ngữ khí lại càng lạnh.

Tiêu Tử Y hừ lạnh một tiếng nói: “Không. Nàng không rõ. Nàng mới sáu tuổi, không nhận rõ thị phi, chỉ là biết làm theo chuyện mà huynh trưởng an bài, mà cũng không biết việc này là không đúng.”

Phía sau Độc Cô Diệp không nói được một lời, Tiêu Tử Y đưa lưng về phía hấn. Không biết hấn rốt cuộc trên mặt là biểu tình gì. Bất quá nàng cho dù không biết, cũng có thể tưởng tượng được đến cái khuôn mặt cương nghị kia nhất định mang theo vẻ khinh thường cùng nàng thần sắc biện giải.

“Dưỡng dục một tiểu hài tử, để nàng trưởng thành, không phải là hi vọng nàng dùng đầu óc của mình đi tự hỏi sự tình đúng hay không, hi vọng nàng dùng năng lực của bản thân lựa chọn chính xác con đường nên đi không phải sao? Nếu là người nuôi dưỡng nàng. Cũng không thể dạy nàng cái gì là đúng cái gì là sai lầm, nàng còn nhỏ như vậy, còn trông cậy vào chính nàng tự nhận ra sao?” Tiêu Tử Y nhìn phía xa chơi đùa ba đứa trẻ. Ngữ khí bình tĩnh nói.

Kỳ thật tâm nguyện của nàng rất đơn giản, chính là hi vọng bọn chúng có thể đơn thuần sống khỏe mạnh trưởng thành. Đáng tiếc thân phận của bọn họ cùng trưởng thành hoàn cảnh nhất định bọn chúng không có khả năng liền có cuộc sống như vậy đơn giản. Nàng chỉ là muốn tận khả năng làm cho bọn chúng rời xa đồ vật nhiễm bẩn này nọ, tuy rằng bọn chúng sớm hay muộn có một ngày cũng sẽ lớn lên.

Độc Cô Diệp quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Tử Y, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn hắn, làm hắn trong lòng một trận không thoải mái, nhíu mày hỏi: “Vì sao như vậy nhìn ta?”

Tiêu Tử Y bỗng nhiên thân nhiên cười, lắc đầu nói: “Không có gì, chính là đột nhiên nghĩ đến người thời thơ ấu khẳng định không có một người nào, không có một kỉ niệm tốt đẹp nào. Cảm thấy người thực đáng thương.” Nàng có điểm này là tốt nhất, thích ăn ngay nói thật.

Nhìn Độc Cô Diệp tuấn nhan thể hiện bị đả kích lớn, Tiêu Tử Y rốt cục cảm thấy mỹ mãn, cầm làn váy đi về phía trước.

“Hừ, thật đúng là cô nương nhanh mồm nhanh miệng.” Độc Cô Diệp hừ nhẹ nói. Không biết là nói cho chính mình nghe vẫn là nói cho người dựa vào cái kia sau thân cây kia nghe.

Lý Vân Thanh từ phía sau cây đi ra, đứng ở bên người Độc Cô Diệp nhìn bóng dáng duyên dáng của Tiêu Tử Y. Màu xanh đậm trong tròng mắt lóe ra không biết là cảm xúc gì.

“Như thế nào? Không đi qua cùng tiểu Vân tuyển trò chuyện? Người hôm nay lao lực tâm tư muốn tới nơi này, không phải là muốn gặp nàng?” Độc Cô Diệp vỗ vỗ bả vai Lý Vân Thanh, thấy hắn đứng trầm ngâm một chút động tác đều không có, không hiểu hỏi.

Lý Vân Thanh nhìn phía xa Lý Vân Tuyển khoái hoạt tươi cười, chậm rãi và khó khăn lắc đầu nói: “Không cần. Có lẽ trong hoàn cảnh kia, cuộc sống của nàng có thể so với trước kia vui vẻ hơn.”

“Người nói cái gì?” Độc Cô Diệp không hiểu quay đầu đi nhìn về phía Lý Vân Thanh, còn lại trong lời nói cũng không nói đến miệng, nhưng là Lý Vân Thanh biết hắn muốn nói cái gì.

“Đúng vậy, Tuyển Tuyển là vừa ra đời đã không cùng ta tách ra, ta cũng vậy luyện tiếc đưa nàng một người ở tại trong cung hiểm ác. Nhưng là ta chưa bao giờ từng nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy.” Lý Vân Thanh lưu luyện nhìn thoáng qua Lý Vân Tuyển má lúm đồng tiền đáng yêu, rừ mắt rèm mi, sau đó xoay người hướng phía bìa rừng đi đến.

Mới vừa rồi lời nói của Tiêu Tử Y hắn đều nghe, mà hắn cộng lại tất cả, đem Tuyển Tuyển phó thác ở nhà người thân thích, luôn cho người khác thêm phiền toái. Để nàng ở lại bên người kia, có lẽ sẽ được chiếu cố rất tốt.

Độc Cô Diệp lắc lắc đầu, cũng không nhiều lời khuyên can. Hắn từ trước đến nay mặc kệ chuyện của người khác, nếu không phải Lý Vân Thanh là bạn tốt của hắn, hắn cũng sẽ không để bụng như thế.” Chúng ta đi thôi.” Độc Cô Diệp cuối cùng nhìn thoáng qua chỗ tiểu hài tử chơi đùa, lại bỗng nhiên ngây dại.

Bởi vì hắn nhìn đến kia khỏa rậm rạp lá cây bỗng nhiên lá cây sau một trận tác tác lay động, sau đó hé ra đáng yêu lại quen thuộc khuôn mặt nhỏ nhắn lộ liễu đi ra.

“Độc Cô Huyền! Là ai cho người chạy tới đây?” Dâu tằm trong rừng đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ của Độc Cô Diệp.

Đang đi lên phía trước Tiêu Tử Y sợ tới mức lập tức dừng bước lại, thế này mới phát hiện phía trước Trại Nhi bọn họ chơi đùa trong rừng dâu không biết khi nào thì có thêm một đứa bé trai. Hắn nhìn qua chỉ có Nam Cung Tiêu lớn như vậy, một đôi môi hồng cùng lông mi vô cùng xinh đẹp, ánh mắt bộ dạng rất giống Độc Cô Diệp, chẳng qua vẻ mặt thật là buồn bã bình biểu tình như là đang nghe Độc Cô Diệp rống giận sau đó hoàn toàn biến thành kinh hách, dưới chân dẫm vào không trung, mắt thấy liền như vậy ngã xuống.

Tiêu Tử Y vội vàng dẫn theo làn váy đi về phía trước, phía sau Độc Cô Diệp đã muốn vận khởi thân pháp vượt qua nàng. Tuy nhiên nó có một cái thân ảnh so với hai người bọn hắn nhanh hơn, theo tà ảnh lý vọt ra, ở Độc Cô Huyền trước khi rơi xuống đất, thoải mái mà đem hắn ôm ở trong lòng.

87. Chương 87: Tiểu Chính Thái Thứ Ba

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Chờ Tiêu Tử Y thấy rõ anh hùng thấy việc nghĩa hăng hái làm là ai thì giật mình trừng to hai mắt.

Đúng là một thân trang phục thái giám tiêu chuẩn, thường xuyên là kẻ xuất hiện đánh đấm giả bộ chiếm tiện nghi, Kì Mặc sư huynh.

Tiêu Tử Y thiếu chút nữa sẽ thốt hai chữ “Sư huynh” ra rồi, may mắn Kì Mặc vừa hay nhìn thấy miệng của nàng động, vội vàng dùng ánh mắt ngăn nàng lại.

Thật là toát cả mồ hôi, cũng đúng, là sư huynh nàng thân phận cũng không phải không thể cho ai biết, mà là sư huynh hiện tại vừa lúc ở trong cung làm thái giám giả. Đây chính là một vấn đề nghiêm trọng.

Kì Mặc đem đôi chân nhỏ bé của Độc Cô Huyền chạm ở trên mặt cỏ, cung kính học bộ dạng thái giám trong cung, cấp Tiêu Tử Y cùng Tiêu Trầm hành lễ.

Độc Cô Diệp đầu tiên là trừng mắt tùy tiện liếc Độc Cô Huyền, sau đó quay đầu nhìn một chút vị trí hiện tại của Lý Vân Thanh. Hắn sau khi thấy người kia không có việc gì, bởi vì không tiện gặp mặt, cho nên làm một cái thủ thế trước.

“Đang nhìn cái gì?” Tiêu Tử Y cảm thấy Độc Cô Diệp rất kỳ quái, theo ánh mắt của hắn nhìn qua, chỉ tới kịp nhìn đến một cái bóng dáng đi ra rừng dâu, ẩn vào trong đám người đi đến ngoài rừng.

“Không có gì.” Độc Cô Diệp thu hồi ánh mắt, chuyển hướng nhìn tiểu thái giám kia đứng một bên khoanh tay thực cung kính chính, lãnh đạm nói: “Không nghĩ tới trong cung thật sự là ngọa hổ tàng long, liền một thái giám nho nhỏ võ công đều đã cao như thế.”

Kì Mặc trên mặt xẹt qua vẻ đắc ý nhưng liền buông xuống, hắn chính là xác định có thể trước khi tiểu hài tử kia rơi trên mặt đất mà tiếp được hắn, cho nên cũng không có sử xuất toàn lực. Bất quá hắn vẫn là sợ hãi nói: “Đại nhân quá khen, tiểu nhân bất quá là trước đây được một vị cao nhân không biết tên chỉ điểm, hướng hồ tiểu nhân cách tiểu công tử khoảng cách là tương đối gần, chỉ cần động tác gọn gàng chút là được.”

Độc Cô Diệp mắt của hắn cao hơn đỉnh đầu khiến cho hắn từ trước đến nay sẽ không chú ý những tiểu nhân vật này, nhưng là hôm nay nhìn thấy võ công của người này đã hoàn toàn đưa tới hứng thú của hắn. hai tay của hắn vòng trước ngực, hai mắt dấu điểm sát khí, định dùng vũ lực đến xò xét đối phương công phu rốt cuộc cao thâm tới trình độ nào.

Nhưng là đứa cháu nhỏ đáng yêu lại thật đáng giận đang đứng ở trước người đối phương, hắn sợ vừa động thủ, đối phương sẽ làm tổn thương Độc Cô huyền.

Mà lúc này Tiêu Tử Y lại mở miệng nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người trước đi xuống đi, nơi này không có gì chuyện của người.” Nàng chẳng lẽ để cho Độc Cô Diệp này muốn làm cái gì thì làm sao? Phía sau cũng không có cái gì Quỳ Hoa Bảo Điện , một cái thái giám có võ công không biết có phải hay không là hiếm lạ.

Kì Mặc cung kính thi lễ, xoay người xiêu xiêu vẹo vẹo dùng bộ dáng đặc hữu thái giám rời đi.

Tiêu Tử Y nhìn đảo cặp mắt trắng dã, nàng thấy vị sư huynh này thật đúng là hay bất chước. Bất quá hắn còn thật là khó tìm a! Nếu không phải đã xảy ra chuyện, còn không thấy được hắn đâu!

Bất quá đây không phải nói hắn luôn luôn tại bên người nàng bảo hộ nàng hay sao? Nàng có lẽ lần tới có phải hay không cùng với hắn định một cái khẩu hiệu triệu hồi a? Nhưng có muốn cũng phải lên gặp hắn mới được.

Độc Cô Diệp thấy bỏ lỡ thời cơ, cũng đã bỏ qua ý niệm trong đầu. Dù sao hắn có thể theo con đường khác để tìm hiểu thân phận đối phương. Không sai như vậy là được. Hiện tại việc cần xử lý, là cháu nhỏ của hắn

này, kẻ làm cho người ta đau đầu. Độc Cô Diệp xoay đầu lại, ánh mắt nghiêm khắc nhìn về phía đột nhiên xuất hiện Độc Cô Huyền.

Độc Cô Huyền trước khi tiểu thúc thúc của hắn hợp tình hợp lý mở miệng, thì đoạt trước nói: “Thúc thúc, đừng lại. Muốn đánh phải không, nếu vậy chúng ta về nhà nói sau được không? Con hôm nay đi ra một chuyến đâu phải dễ dàng chứ?”

Độc Cô Diệp nhú nhú mày, Tiêu Tử Y dự kiến nói cái gì đó, nhưng cũng chưa nói, ngầm đồng ý Độc Cô tiểu tử kia nói nói.

Tiêu Tử Y chỉ nhìn không nói gì, rốt cuộc là gia đình như thế nào mới có thể giáo dục ra một tiểu tử tình quái như vậy? Nàng tò mò cúi người hỏi Độc Cô Huyền: “Kia, ngươi hôm nay tới nơi này làm gì?”

Độc Cô Huyền lông mi nồng đậm nhếch một cái. Một tay chống nạnh một tay chỉ vào Tiêu Trạ m nở giận nói: “Hắn, đoạt đi Nam Cung Tiêu của ta, ta tới là muốn cùng hắn quyết đấu!” Xung quanh im lặng tới có thể nghe được thanh âm của phiến lá rụng bay xuống.

“Công chúa, người không thoải mái sao?” Lý Vân Tuyền chớp chớp mắt to, thiên chân giữa đầu hỏi người đang cố gắng nín cười đến mức mặt đỏ bừng, Tiêu Tử Y.

“Khụ khụ!” Tiêu Tử Y dựa vào thân cây bên cạnh, quay lưng đối với không khí không tiếng động cuồng tiểu vài cái, sau đó như không có việc gì vòng vo trở về.”Ngoan, tiểu Vân tuyền, ta không sao. Chúng ta hướng bên cạnh đứng chút, miễn cho bị chiến hỏa lan đến gần.”

“Chiến hỏa?” Tiểu Vân tuyền mở to hai mắt to ngập nước. Ở trên người ba tiểu nam hài nhìn tới nhìn lui, thủy chung không tìm được “Hỏa” theo lời công chúa ở nơi nào.

Tiêu Tử Y nhìn tiểu Vân Tuyền đang cảm thấy lẩn lộn, sờ sờ đầu nàng an ủi: “Yên tâm, chờ người trưởng thành, cũng sẽ có người bởi vì ngươi quyết đấu . . . ” Bị ai a. Không nghĩ tới Nam Cung Tiểu Tam cư nhiên được hoan nghênh như vậy. Bọn họ tính cái gì? Chẳng lẽ là vì xinh đẹp lại làm các tiểu la lỵ quyết đấu sao? Nam Cung Tiêu bộ dạng thực đáng yêu, bắt quá cũng không có đáng yêu đến loại tình trạng này đi?

Tiểu Vân tuyền không hiểu ra sao. Nhưng là vẫn là thật biết điều đứng ở bên người Tiêu Tử Y không nói gì nữa, chính là trừng lớn hai mắt nhìn mới tới một tiểu đồng bọn.

Tiêu Tử Y đứng thẳng lên, thuận tiện nhìn lướt qua kẻ thờ ơ Độc Cô Diệp, cũng không còn trông cậy vào hắn có thể nói cái gì. Nàng lúc này tò mò hơn là Trạ m Nhi của nàng sẽ có phản ứng gì.

Lúc này Tiêu Trạ m đã theo lúc đầu từ tìm đập mạnh và loạn nhịp phục hồi tinh thần lại, nhú mày đối với tình thần phấn chấn khí thế ngập trời Độc Cô Huyền nói: “Mặc kệ ngươi muốn làm gì, phụ vương ta có nói qua, dùng nắm đấm là hành vi không lễ phép.”

Độc Cô Huyền sững sốt, khí thế hùng hổ chuẩn bị xuất trường đã lâu bị xẹp xuống. Vốn là muốn từ trên cây dâu tằm anh tuấn từ trên trời giáng xuống, sau đó nương theo khí thế nói ra ý định quyết đấu. Nét mặt kia tuyệt đối sẽ làm cho mọi người cười ngất. Hắn tối hôm qua nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa ngủ ngon giấc, cần chặn kích động lẩn lộn thẳng tới sáng.

Kết quả! Cư nhiên! Bị tiểu thúc lập tức bắt được! Tạo hình hoàn toàn bị hủy diệt!

Hơn nữa! Hiện tại! Tiểu tử này lại còn giảng đạo lý, lời nói hắn chuẩn bị tốt căn bản đều nói không ra miệng!

Tiêu Trạ m mở to một đôi mắt to vô tội, không hề chớp mắt nhìn Độc Cô Huyền trên mặt biểu tình phức tạp.

“Ách ách. Cái kia, thật là rất không lễ phép?” Độc Cô huyền cũng hiểu được tay xoắn xuýt, ngưng ngừng hỏi.

Tiêu Trạ m dùng sức gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng lạ thường, biểu tình đáng yêu càng làm cho người ta không thể không tin.

Độc Cô huyền mở tròng hai mắt suy tư rồi hạ xuống, sau đó liền như vậy giơ chân đi lên phía trước vài bước, tay khoát lên trên vai Tiêu Trầm. Hắn cao hơn Tiêu Trầm nửa cái đầu, chợt cảm thấy thân cao làm cho hắn siêu cấp có cảm giác về sự ưu việt.

Bên kia Nam Cung Tiêu thấy Tiêu Tử Y cũng không nhúng tay, đơn giản đi đến đứng bên cạnh nàng, học được dáng vẻ bàng quan xem cuộc vui. Một chút cũng không ý thức được chuyện này tất cả đều là bởi vì hắn mà dựng lên.

Tiêu Trầm tuy rằng cảm thấy dáng người Độc Cô Huyền khỏe mạnh có chút đáng sợ, nhưng là vẫn đang ngược cổ lên giòn thanh hỏi: “Ngươi nghĩ làm gì?”

Độc Cô huyền cười hắc hắc hai tiếng, sau đó ho khan một tiếng nói: “Có thể hay không. Hắc hắc. Có thể hay không mang ta cùng nhau chơi đùa a?”

88. Chương 88: Chơi Trốn Tìm

Edit: Mộ Hàm

Edit: A Tử

“Hừ, nghĩ tới ta Độc Cô Huyền như vậy anh minh thần võ, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, diện mạo bất phàm, trí so với Chư Cát(1) tài át Tào Thực(2) lực thắng Hạng Vũ(3) nghĩa vượt qua đào viên tam kết nghĩa. Ách, phần sau nghĩ không ra nữa rồi, dùng nhiều điểm thay thế.”(0.ô.)

“Nghĩ tới ta Độc Cô huyền nhân tài như vậy, cư nhiên luân lạc tới cùng tụi nhãi con chết tiệt kia cùng chơi trốn tìm?”

“Thật sự là thế sự luân chuyển bất thường. Ách ách, những lời này là dùng như vậy đi?”

“Bọn họ nhất định là ghen tị tài hoa của ta! Ghen tị tướng mạo của ta! Cư nhiên kéo ta chơi trò chơi trốn tìm như vậy thật không có nội hàm mà!”

Độc Cô huyền núp ở dưới bàn, hồi hận nhỏ giọng lải nhải.

Hắn mới không phải phản chiến đâu! Hắn mới không phải xem bọn hắn đùa vui vẻ như vậy mới gia nhập! Hắn là tưởng muốn làm rõ ràng tiểu tử Nam Cung Tiêu đó rốt cuộc vì cái gì mấy ngày này cũng không đến nhà hắn tìm hắn chơi cùng nha! Không hơn!

Nhưng khi nhìn xem bọn hắn chơi những thứ gì? Chơi trốn tìm? Đây có cái gì tốt chứ? Hắn từ năm tuổi đã không chơi trò này. Nam Cung Tiêu như thế nào còn ham thích loại trò chơi này?

Độc Cô huyền trầm mồi vẫn không có cách giải, nhưng là vẫn là thật biết điều đem chính mình giấu phải cho tốt, chờ đợi có người đem hắn tìm ra.

Không biết qua bao lâu, hắn đều nhanh muốn cảm thấy nhàm chán buồn ngủ thời điểm, chỉ cảm thấy trước mặt sáng ngời, trải trên cái bàn vải màn bị ai đó một phen xốc lên.

“Ngươi quả nhiên ở trong này.” Lý Vân Tuyền đứng ở bên ngoài, cúi đầu cười híp mắt nhìn Độc Cô Huyền ôm chân núp ở dưới đáy bàn .

“Làm sao ngươi tìm được ta?” Độc Cô Huyền bị đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào híp mắt một chút, có vẻ trì độn mà nghĩ muốn đuổi thân, có chút ngồi bị tê tê hai chân, tính bò ra ngoài.

Nhưng là sự tình lại ra ngoài dự liệu của hắn, Lý Vân Tuyền không có thân thủ bắt lấy hắn tỏ vẻ bắt được hắn, ngược lại cúi đầu tiến vào.

“Di đi? Làm sao ngươi cũng vào đây?” Độc Cô huyền giật mình hô nhỏ.

“Hừ, nhỏ giọng một chút.” Lý Vân Tuyền buông khăn trải bàn, ánh mặt trời bị chắn bên ngoài, dưới đáy bàn lại biến thành một mảnh tối đen.

” này...này... Đợi một chút, không phải người làm quỷ.” Độc Cô Huyền đột nhiên kịp phản ứng, lần này hình như là tên ngu ngốc Nam Cung Tiêu kia bị bắt làm quỷ, kia cô gái nhỏ là tới làm cái gì?”Ồ ô! Người nhưng đừng cùng ta tránh cùng nhau, nếu bởi vì người chúng ta bị bắt được, thì thật không hay ho?”

“Hừ!” Lý Vân Tuyển đứng thẳng lên một ngón tay che ở trước môi, làm cho cái người hay động này yên tĩnh.”Nếu là người lại nói nói chuyện lớn tiếng thêm, trong chốc lát bắt được chúng ta cũng không phải là Nam Cung rồi, trực tiếp sẽ bị người bắt được đi.”

Độc Cô Huyền co lại đầu, mới nhớ tới bọn họ bây giờ là tránh ở dưới đáy bàn trên tế đàn đặt đầy cống phẩm.” này này, người còn chưa nói. Là thế nào tìm được ta?” Độc Cô Huyền vẫn tương đối để ý điểm ấy, bất quá lần này hẳn giảm thấp xuống thanh âm hỏi.

“Đi theo người là tìm được thôi! Chẳng qua muốn tránh thoát sự trông coi của nhóm công công, ta so với người chậm hơn một chút.” Lý Vân Tuyển hai mắt to vụt sáng vụt sáng hai cái, cười nói, “Chúng ta đều chơi ba lượt. Nam Cung tìm khắp cũng không đến phiên người, cho nên ta quyết định lần này cùng người trốn bọn họ vì chơi trò chơi, bỏ lỡ mất Tầm Lễ. Bất quá đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Sau khi nhóm công công kia hát bài về cây dâu tằm xong thì sẽ có âm thanh của trống, một đám người ở trong rừng hái dâu thật sự là thực chuyện nhảm chán.

Theo khe hở khăn trải bàn rơi vào một chút ánh sáng, làm cho Độc Cô Huyền khôi phục thị lực. Nhìn Lý Vân Tuyển so với Nam Cung Tiêu còn có vẻ đáng yêu xinh đẹp hơn, Độc Cô Huyền đột nhiên đặt câu hỏi: “Cái tên Tiêu Trầm kia rốt cuộc là hạng người gì? Hẳn là không phải thích thu thập mấy đứa nhỏ đáng yêu cùng hẳn cùng nhau chơi đùa a?” Bắt đầu dò la tình địch, cha hẳn luôn nói cho hẳn biết, biết người biết ta bách chiến bách thắng.

Lý Vân Tuyển ngọt ngào cười. Mang chút cảm kích nói: “Trầm Nhi thật đáng yêu nha, nhỏ như vậy lại như vậy thích chiều cổ người khác, ta thực thích hẳn. này...này...! Không được nói bậy về hẳn.”

“Tất nhiên! Ta mới không có nói bậy bạ về hẳn! Còn có, không được bắt chước cách nói chuyện của ta!” Độc Cô Huyền hung tợn nói, bất quá nổi giận phát hiện không thể gia tăng âm lượng dưới tình huống này. Ra vẻ không có gì uy hiếp hiệu quả.

“Dạ dạ, không bắt chước người nói chuyện.” Lý Vân Tuyển cười hì hì cảm thán một chữ. Phát hiện cách nói chuyện này rất vui vẻ. Bỗng nhiên bên ngoài ánh sáng nhoáng lên một cái, có người đã đi tới.

“Hừ, có người đến.” Lý Vân Tuyển khẩn trương bắt được cánh tay Độc Cô Huyền, hai đứa nhỏ liền co lại thành một đoàn.

Đợi trong chốc lát, bọn họ phát hiện người bên ngoài kia cũng không phải tới bắt bọn họ. Độc Cô Huyền đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn theo hoa văn chạm rồng trên khăn trải bàn ra bên ngoài nhìn lại, sau khi cười nói: ” này...này..., là Công Chúa Điện Hạ kia nha, nàng đem cái gì đó đặt lên bàn sau đó đã đi rồi.”

“Nga nga, là một cái giỏ vàng.” Lý Vân Tuyển ngày hôm qua đã muốn quán quít lấy Như Lan hỏi qua hôm nay Tầm Lễ rốt cuộc là như thế nào tiến hành, cho nên vừa nhìn thấy Tiêu Tử Y buông cái giỏ vàng kia, cũng biết là cái gì.

“Giỏ vàng? Nghe qua không sai a! Ở trong giỏ đó là cái gì? Mặt trên có đồng vàng bố trí nhìn không tới a! Có phải hay không là đồ ăn ngon?” Độc Cô Huyền nuốt nuốt nước miếng, trong óc đã bắt đầu ảo tưởng bên trong chiếc giỏ vàng kia là các loại ăn ngon gì đó.

“Đó mới không phải nha! Là ba chiếc lá dâu hoàng hậu tự hái. Một lát nữa sẽ đem đi cho tằm ăn, nghe nói là một trong những nghi thức quan trọng nhất.” Lý Vân Tuyển dùng ánh mắt khinh thường một chút nhìn qua Độc Cô Huyền.

“Thật hay giả a? Nghe người nói là lá dâu thì là lá dâu a?” Độc Cô Huyền không tin, bắt đầu rục rịch mà nghĩ muốn chuẩn bị ra nhìn xem có phải là đồ ăn ngon hay không. Hẳn đã từng ăn điểm tâm trong cung ban cho phụ thân, ăn ngon vô cùng. Hôm nay tới nơi này bởi vì là tế điển, trên mặt bàn bày biện đều là thịt và rượu a, đối với hẳn một chút lực hấp dẫn đều không có.

“Uy uy ! Người không thể đi ra ngoài a!” Lý Vân Tuyển hoảng sợ, vội vàng ôm lấy cánh tay của hẳn. Độc Cô Huyền đã nghĩ biện pháp giãy ra, nhưng là động tác lại không thể quá lớn, hai người ở dưới đáy bàn lần

lộn thành một đoàn.

Đột nhiên trong lúc đó, bên ngoài ánh sáng lại tối sầm lại, hai tiểu tử kia sợ tới mức lập tức đình chỉ xô đẩy. “Người xem người xem! Người không cho ta đi ra ngoài, bị người khác giành trước nhắc lên, nhìn đi?” Độc Cô Huyền không cam lòng trầm thấp reo lên, may mà người ở phía ngoài thanh cũng có vẻ ồn ào, cho nên điểm ấy tiểu tạp âm không có người hội chú ý.

Lý Vân Tuyền thấu quá đi cũng ra bên ngoài xem, thấp giọng nói: “Người xem, không phải là ba chiếc lá dâu sao? Di? Nàng cầm đi làm cái gì? Còn đem đồ trang trí phủ lại. . . .”

Hai cái tiểu bằng hữu quay mặt nhìn nhau, không biết người kia tại sao phải trộm lá dâu. Lá dâu có cái gì tốt mà trộm chứ?

“Ách ách, có phải hay không là ba tấm lá dâu kia kỳ thật bên trong ẩn dấu bí tịch võ công gì đó. . . .” Yêu ảo tưởng Độc Cô Huyền liếm liếm môi, lớn mật suy đoán nói.

“. . . .” Lý Vân Tuyền dùng ánh mắt khinh bỉ hắt, lắc lắc đầu thở dài: “Ta cũng vậy không biết người kia lấy ba chiếc lá dâu làm cái gì, bất quá, ta biết nếu là trong chốc lát cử hành điển lễ, mà trong chiếc giỏ kia không có lá dâu, công chúa sẽ rất không hay ho.”

“Nga nha.” Độc Cô Huyền thất vọng a hai tiếng, không phải bí tịch võ công a, kia thực không thú vị. Về phần người khác không hay ho gặp chuyện xui xẻo thì hẳn không quan tâm.

Lý Vân Tuyền nhú lại lông mi dài nhỏ suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên hướng Độc Cô Huyền tươi cười lộ lúm đồng tiền, chậm chậm nói: “Uy uy , người có phải hay không trèo cây rất lợi hại a?”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta trèo cây rất lợi hại!” Độc Cô Huyền bị đáng yêu như búp bê hai mắt to làm ngây ngẩn, lập tức bĩu môi đắc ý nói.

“Tốt lắm tốt lắm.” Lý Vân Tuyền cười híp mắt nói.

89. Chương 89: Sai Lầm

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y đứng ở bên cạnh hoàng hậu, lén lút giật giật hai chân cứng ngắc. Trời ạ, nàng nếu sớm biết rằng dự cái Tầm lễ này mệt mỏi như vậy, nàng sẽ lo tìm lấy cớ để không phải tới.

Ai nói chính là xách cái giỏ đến nơi là xong? Quả thực coi thường trình độ Tế Tự của hoàng gia đầy phiền phức này nha.

Nàng ở giữa còn chứng kiến thân ảnh Lý Vân Thanh, nhưng là nàng chung quanh nhiều người như vậy, lại không thể bỏ bọn họ đi thẳng đến chỗ Lý Vân Thanh, sau đó trước mặt mọi người cùng hắt thuyết vấn đề giáo dục tiểu hài tử.

Thật sự là buồn bực.

Hơn nữa tiểu tử kia... căn bản không biết chạy đi nơi nào, may mắn Nhược Trúc nói nàng sẽ lưu ý, dù sao sẽ không chạy lạc là tốt rồi. Tám phần những tiểu tử kia là ngại té lễ nhàm chán nên chính mình đi tìm chuyện vui rồi, chờ nghi thức tế lễ vừa kết thúc khẳng định sẽ chạy đến.

Nàng cũng hiểu được thực nhàm chán a! Tiêu Tử Y không tiếng động thở dài, cảm thấy một ngày tốt đẹp như vậy lại bị lãng phí. Nàng đi theo bên cạnh hoàng hậu, theo sau là một đám phi tần, công chúa, vương phi, công khanh chư hầu phu nhân cùng đi vào tế đàn, tiến hành một loạt quỳ lạy, dâng hương, hiến tế phẩm và chờ đợi. Dem nội tâm nàng ép buộc kêu khổ thấu trời, ở mặt ngoài còn nhất định phải mang theo nụ cười hoàn mỹ.

Bất quá nàng hôm nay gặp được không ít người, đến bây giờ tên người, thân phận cùng mặt đều không giống nhau, nhưng là nàng lưu ý một chút, cũng không có nghe được người có tên là Phong Uyển Tình kia.

Không biết có phải hay không là bởi vì năm nay người làm Tầm Sử là nàng, đối phương cảm thấy mất mặt mũi, tùy tiện tìm lý do sẽ không đến đây.

Ai, nếu quả thật là như vậy, nàng chẳng phải là trong lúc vô tình mà đắc tội với một người? Đây trong cung nhân tế quan hệ thật đúng là phức tạp. Một đường nhìn trùng vắn vồng.

Nói trở lại, Tiêu Tử Y đối cái loại nữ tử có thể ở trong nhà nuôi dưỡng nam sủng tò mò muốn chết. Rốt cuộc nói như vậy, vạn nhất sinh đứa nhỏ, còn có biết hay không là của ai a.

Bất quá thì thấy được tỷ tỷ Đức Phi Nam Cung Cầm của Nam Cung Tiêu, đối phương còn cố ý đi tới chỗ nàng nói cái gì thật có lỗi muốn nàng chiếu cố đệ đệ của mình..., nhưng là Tiêu Tử Y nghe như thế nào cảm thấy thật giả tạo. Nam Cung Cầm này trong cung dạo chơi một thời gian quá lâu, lâu đến giống như đã muốn biến thành một pho tượng người tinh xảo, bất kể là ai ở trong mắt của nàng đều chỉ có hai loại người là có thể lợi dụng cùng không thể lợi dụng mà thôi. Cho dù là thân đệ đệ của nàng cũng như thế.

So sánh lại thì người kia vì che chở tiểu đệ chính mình mà hướng nàng nói lời dò xét Nam Cung Tranh đáng yêu hơn nhiều.

Tiêu Tử Y đang tự làm mình suy nghĩ miên man bất định, đã bị báo cho biết cần cầm lấy chiếc giỏ vàng đi ở bên cạnh hoàng hậu, sau đó tiến hành nghi thức cuối cùng là cho tầm ăn.

Hoàng hậu nhìn lướt qua Tiêu Tử Y không yên lòng, cảm thấy có vài phần đắc ý. Kiều Tinh Tinh mới vừa rồi nói cho nàng biết là đã lấy lá dâu trong giỏ vàng ra. Đợi cho lát nữa lấy lá dâu trong giỏ vàng ra mà không có, tất nhiên sẽ bị những người đó coi như là cảnh cáo của trời.

Đến lúc đó. Cho dù hoàng thượng sủng ái Tiêu Tử Y thế nào, cũng không thể không đối với nàng làm ra một ít trách phạt.

Mà chậm rãi, không bao lâu nữa, một năm liền lạnh lùng đi và cái danh hiệu Trường Nhạc công chúa này cũng có thể trở thành lịch sử. Cuối cùng là nàng người đứng đầu hậu cung chỉ cần tùy tiện hạ ý chỉ, đem Trường Nhạc công chúa gả cho người nào không có tiền đồ hay thế gia đệ tử. Sẽ làm nàng vĩnh viễn biến mất ở trong cung, hết thấy liền giải quyết triệt để.

Tiêu Tử Y cúi đầu đi theo bên cạnh hoàng hậu một chút cũng không có phát giác tâm tư của hoàng hậu, hai tay đang cầm chiếc giỏ vàng, sau đó cẩn thận các bậc thang dưới chân. Thật vất vả đi tới dưới tế đàn, nơi đó đã muốn xếp thành một hàng bày đầy nông tằm. Từng cái nông tằm trong đó thả hơn mười con tằm con. Đợi mọi người lá dâu mà mình thu được bỏ vào cho ăn.

Hoàng hậu đi đến trước chiếc nông tằm ở trung tâm, nhìn chung quanh một vòng, hướng mọi người ở đây nghiêm nghị nói: “Cổ thần nông thị có nói: trượng phu tráng đinh mà không canh, thiên hạ hữu thụ này cơ người; phụ nhân năm đó mà không chức, thiên hạ hữu thụ này hàn người. Cổ thần từ canh vợ thân tằm nghĩ đến thiên hạ trước. Nhìn lên thiên phù hộ triều ta vô đối khổ lạnh lẽo người, quốc thái dân an, an cư lạc nghiệp.”

(Mộ Hàm: trai tráng mà không cày cấy, người trong thiên hạ sẽ chịu đói; phụ nữ có sức khỏe mà không dệt vải, người trong thiên hạ này sẽ phải chịu phải lạnh. Cho nên phu canh tác ruộng đồng thì nuôi tằm dệt vải là nghĩ cho thiên hạ trước. Nhìn lên trời phù hộ con dân triều ta không đói khổ lạnh lẽo, quốc thái dân an, an cư lạc nghiệp.) Canh còn có thể là “làm việc” chung chung nhưng để phù hợp với vẻ sau e nghĩ là “cày cấy” hợp hơn.)

Ở đây mọi người đều bị khí thế của hoàng hậu lây nhiễm chỉ trong nháy mắt. Tuy rằng loại này nghi thức hàng năm đều phải tiến hành một lần, nhưng là bởi vì từ đối khổ lạnh lẽo này đối với những nữ tử đương triều giàu có, địa vị à nói, thật sự là không có khái niệm gì.

Tiêu Tử Y lại có cảm xúc sâu sắc, nàng biết niên đại này mặc dù là thái bình thịnh thế. Nhưng là sức sản xuất phát triển vẫn là chịu hạn chế về thời tiết. Thiên tai nhân họa tùy tiện xảy ra vài lần sẽ đem một quốc gia to lớn phá hủy. Ấm no đã thành vấn đề lớn ở cổ đại (Mộ Hàm: ngày nay cũng vậy, tế thiên là con đường làm cho an ủi tâm lý mọi người tốt nhất.

Hoàng hậu hài lòng nhìn mọi người trên mặt hiện ra thần sắc sùng bái. Nàng là nữ tử thay thế thế gian đến tế điển với trời, hơn nữa Tầm Lễ này cũng không thuộc cai quản của hoàng đế, loại này cảm giác về sự

ưu việt vì thế càng mãnh liệt. Nàng biết loại tư vị này mê người như thế nào, cho nên phải liều mạng bảo vệ vị trí của mình không có nguy hiểm. Sau đó trên cơ sở kia chậm rãi gia cố.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, quay đầu ý bảo Tiêu Tử Y đem chiếc giỏ vàng đựng lá dâu tới đây. Nhìn đang vải tơ màu vàng sáng lấp trên chiếc giỏ vàng. Nghĩ đến chuyện làm nhâm đêm không thể say giấc cần lập tức dựa theo kế hoạch vô thanh vô tức giải quyết đi, hoàng hậu khoe môi không khỏi lo âu đến một độ cong quỷ dị.

Tiêu Tử Y vừa vặn chú ý tới hình ảnh này, tâm lộ bộp hạ xuống, một cổ dự cảm bất tường dâng lên.

Nhưng lại không có thời gian cho nàng nghĩ lại, hoàng hậu cánh vươn bảo dưỡng tinh tế trắng nõn, đựng một chút đem vải tơ che đậy xốc lên.

Mà trên mặt nàng cái kia nụ cười quỷ dị lại tùy theo cứng tại trên mặt.

Toàn trường lặng im.

Tiêu Tử Y đang cầm kim giỏ, nhận lấy toàn trường chú mục, chân tay luống cuống.

Bởi vì, chính là vốn bên trong hẳn là chỉ có tam tấm lá dâu trong giỏ, hiện tại bên trong lá dâu lại tràn đầy, giống như là từ trống rỗng sinh sôi nhiều ra.

Hoàng hậu nắm lấy vải tơ tay nắm thành quyền, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay, mới có thể khắc chế biểu tình trên mặt chính mình không thay đổi đến mức thái quá. Tại sao có thể như vậy? Kiều Tinh Tinh không có lý do phản bội nàng, như vậy là ai?

“Điềm tốt a!” Một cái lạnh lạnh thanh âm đột ngột phá vỡ không khí hoàn toàn yên tĩnh, không biết là ai hô một câu như vậy.

“Đúng a! Thật sự là điềm tốt a! Hoàng hậu Thánh Đức, đích thị là cảm động thiên địa a!”

“Còn không phải sao! Loại điềm lành này nhưng là chưa từng có qua, hoàng hậu Thánh Đức a!”

Mọi người bị những lời “Điềm tốt” này lập tức bừng tỉnh, lập tức bắt đầu viên đạn bọc đường oanh tạc, e sợ thiên hạ không loạn a. Tuy rằng cũng biết loại sự tình này không có khả năng phát sinh, bất quá đều tự cho là nhất định là hoàng hậu an bài tốt diễn ra, làm một cái điềm lành trời ban làm ủa xuân năm nay dường như khó trôi qua nhanh chút đi qua.

Hoàng hậu vẫn duy trì dáng vẻ đoan trang tươi cười, nội tâm lại tránh không được miên man suy nghĩ.

Chẳng lẽ, này Tiêu Tử Y thật đúng là được trời phù hộ? Bằng không, vì sao chiếc giỏ vàng đáng lý sẽ trống rỗng lại sinh ra nhiều lá dâu như vậy?

Lúc này, nơi nào đó trong rừng dâu tằm.

“Uy uy ! Người mau xuống đây đi! Lá đã sớm đủ! Người đi xuống đi, cây dâu đã bị người hái trọc rồi!” Lý Vân Tuyển một mỗi phải chết, ngồi ở dưới cây dâu tằm có khí vô lực nói. Lá trên cây đáp xuống đều nhanh đem phía trên chân nàng lấp đầy.

“Không đủ chưa đủ! Như vậy như thế nào mà đủ chứ? Vị hoàng hậu kia cũng quá hẹp hòi, chỉ cấp tằm con ăn có ba lá dâu, quá nhỏ mọn quá nhỏ mọn rồi!” Độc Cô huyên làm không biết một cười ở trên cây khô, hai tay nhỏ bé dính đầy tro bụi, nhưng vẫn không ngừng nghĩ tàn phá lá cây.

90. Chương 90: Phòng Học Ở Nhà Trẻ

Edit: Mộ Hàm

Beta: A Tử

Không biết vì sao Tầm lễ cứ như vậy trôi qua, nhanh đến lúc mặt trời xuống núi, Tiêu Tử Y cùng mấy tiểu tử kia rốt cục về tới Trường Nhạc cung.

“Cô cô, Trạm Nhi trước về chỗ Hoàng nãi nãi đây, rồi sáng sớm ngày mai gặp!” Tiêu Trạm lắc lắc tay Tiêu Tử Y, vui vẻ nói. Hắn hôm nay lại biết thêm một người bạn mới, tuy rằng thực cổ quái, nhưng hắn là người rất thú vị. Hơn nữa cô cô lại nói cho hắn biết ngày mai bắt đầu có thể cả một ngày đều ở Trường Nhạc cung, đi học cùng chơi đùa cũng có thể cùng bọn họ cùng một chỗ, cô cô thật sự là tốt nhất!

“Ngoan, hảo hảo đi nghỉ ngơi đi.” Tiêu Tử Y nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn của Tiêu Trạm, cười nói.

Tiêu Trạm cùng vài tiểu bằng hữu nhất nhất chào hỏi qua, sau đó đi theo tùy thị thái giám liền hướng Vị Ương Cung đi đến.

Tiêu Tử Y nhìn theo hần thân ảnh nho nhỏ theo cửa cung biến mất, quay đầu nhìn chằm chằm Độc Cô Huyền đi theo đám bọn hắn đồng thời trở về, ôn nhu nói: “Độc Cô, có muốn hay không ta phái người đưa ngươi về nhà?” Độc Cô Diệp kia giống như hoàn toàn đã quên đứa cháu nhỏ của mình còn tại nằng nơi này, sau lại liền hoàn toàn mất tích.

Độc Cô Huyền lau cái mũi, sau đó một tay túm ở cánh tay Nam Cung Tiêu cười hì hì nói: “Nam Cung, đi thôi, chúng ta về nhà.” Hai nhà bọn họ ngụ ở cách vách, cho nên Độc Cô huyền muốn lôi Nam Cung Tiêu cùng nhau trở về.

Lý Vân Tuyển lập tức không cam lòng yếu thế giữ chặt một cái cánh tay khác của Nam Cung Tiêu, hô: “Không được, hắn và ta giống nhau muốn ở nơi này.” Thật vất vả có người cùng nằng giống nhau không hay ho ở lại trong cung, nằng làm sao có thể thả hắn đi cơ chứ?

Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Tiêu bị hai cái tiểu nhân kéo qua kéo lại vẻ mặt bất đắc dĩ, đột nhiên cảm giác được hảo hảo cười. Không nghĩ tới Nam Cung Tiêu nhân khí cư nhiên cao như vậy, đầu tiên là hai người vì hắn thiếu chút nữa yếu quyết đấu, hiện tại lại là giằng co.

“Độc Cô, ngươi trở về đi. Ta đáp ứng ca ca muốn ở nơi này.” Nam Cung Tiêu nhú nhú mày, lý tưởng của hắn hiện tại cũng không phải là nơi nơi theo Độc Cô huyền nghịch ngợm gây sự, hắn muốn vượt qua Tiêu Trạ, hắn muốn báo thù! Ít nhất lần sau chơi đá, kéo, lá không thể bị búng trán.

Độc Cô huyền dừng lại động tác. Trợn tròn một đôi mắt to, giống như là lần đầu tiên nhận thức Nam Cung Tiêu, không hiểu mở trừng hai mắt.

Tiêu Tử Y nghĩ đến Độc Cô Huyền thương tâm, vội vàng vuốt đầu của hắn an ủi: “Ngoan, tiểu Huyền, về sớm một chút đi, người như vậy vô thanh vô tức chạy đến. Người nhà sẽ lo lắng.”

Ai ngờ Độc Cô Huyền đen lúng liếng mắt to ngược lại nhìn về phía nằng, sau đó ôm bắp đùi của nằng nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, người trong cung đến tột cùng có trò chơi gì vui hay sao? Nhanh chút để cho ta cũng khai mở nhãn giới đi? Ta cho ngươi sao sao!”

Tiêu Tử Y hoảng sợ, theo phản xạ ngồi thẳng lên hỏi: “Sao sao? Cái gì gọi là sao sao?”

Độc Cô Huyền cong lên môi, kiễng chân hướng trên mặt Tiêu Tử Y thơm lên. Mồm miệng không rõ nói: “Cái này gọi là sao sao.”

(A Tử: té ghế, mỹ nam kế a...)

Tiêu Tử Y vội vàng đem đầu hắn đẩy ra, nghĩ đến ngay từ đầu nhìn thấy Nam Cung Tiêu thì chợt nghe hắn nói “Bán đứng nhan sắc” chính là do cái tên tiểu tử Độc Cô này dạy hắn, thật sự là dạy hư học sinh a! Độc Cô gia này đến tột cùng là như thế nào giáo dục đứa nhỏ? Xem tính cách Độc Cô Diệp hoàn toàn cùng cháu hắn là hai thái cực a!

Độc Cô Huyền gãi gãi đầu, đột nhiên phát hiện mình “Bán đứng nhan sắc” chiêu này cư nhiên dùng không được. Kỳ quái, trong nhà tỷ nữ đều rất vui vẻ cho hắn sao sao a!

Hắn đang định không ngừng cố gắng. Dem thân thể Tiêu Tử Y trở thành cái cây mà leo lên giống như lúc hắn leo lên cây dâu tằm, đột nhiên cảm thấy sau cổ áo chợt lạnh, một cổ đại lực đem hắn kéo xuống.

“Công chúa. Đứa nhỏ nhà ta, ta mang về, sau này còn gặp lại.” Độc Cô Diệp âm thanh lạnh như băng truyền đến, Độc Cô huyền cả người lơ lửng di chuyển, mặc cho hắn tiểu thúc thúc mang theo hắn thật giống

như mang theo một cái túi lớn giống nhau đem hắt xách đi về nhà.

Tiêu Tử Y dở khóc dở cười, thật sự là ác nhân tự có ác nhân trị. Nhưng nàng thật ra cũng không sợ Độc Cô Diệp sẽ cho Độc Cô Huyền hình phạt về thể xác. Nếu là dùng cách xử phạt về thể xác được, Độc Cô tiểu tử này cũng sẽ không bướng bỉnh như vậy.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Tiêu Tử Y một tay dẫn Nam Cung Tiêu, một tay dẫn Lý Vân Tuyền hướng Trường Nhạc cung đi đến.

“Công chúa. Người nói ta khi nào thì có thể đem tiền xuất sư biểu thông hết?” Nam Cung Tiêu nhìn phương hướng Độc Cô Huyền bị xách đi, thoáng toát ra một tia lưu luyến. Hắt rời nhà đi một ngày, không biết mẫu thân có thể hay không tưởng nhớ đến hắt. Còn có phụ thân thích kẻ cận hắt, không biết có phải hay không là ở nhà phần nọ.

Tiêu Tử Y liếc thấy đi ra trong lòng hắt suy nghĩ, ôn nhu nói: “Ngoan. Chỉ cần người cố gắng, nhất định sẽ rời đi được nga! Bất quá. Người nếu nhớ nhà, có thể hiện tại trở về đi, không sao cả.” Hắt và Lý Vân Tuyền bất đồng, muốn về nhà là có thể trở về.

Nam Cung Tiêu nhìn thoáng qua Lý Vân Tuyền bên kia, cố chấp lắc đầu, quật cường nói: “Nàng có thể chịu, ta cũng có thể như vậy!”

Lý Vân Tuyền nghiêng đầu đi, hiển nhiên vẫn là rối rắm cũng không thể quay về nhà sự thực, bất quá nhưng không có đem oán giận nói ra khỏi miệng.

Tiêu Tử Y xác định Nam Cung Tiêu đứng ở bên người nàng khẳng định phải so với ở nhà hồ nháo thì tốt hơn nhiều, tối thiểu, không có cha mẹ huynh tỷ cưng chiều, sẽ không để cho hắt cho là mình rất lợi hại là con cưng của trời. Dù sao thì theo như lời Nam Cung Trạch nam nói như vậy đi, để cho Nam Cung Tiêu ở nơi này của nàng thử ngày ngốc một tháng, nhìn xem hiệu quả thế nào.

Về phần tiểu Vân tuyền nha, trước không có biện pháp, nhà nàng cũng không thấy được, chờ gặp được nói sau.

Tiêu Tử Y mang theo hai tiểu tử kia đi vào Vĩnh Trữ điện, chỉ thấy một cái tiểu thái giám đón chào, cúi đầu cung kính nói: “Theo lời công chúa, tiểu nhân đã dựa theo yêu cầu của ngài ở Trường Nhạc trong cung tìm xong rồi mấy gian làm phòng học, công chúa là muốn tự mình đi xem hay là tiểu nhân mô tả một chút lại cho ngài?”

Nói thực ra, Tiêu Tử Y bây giờ nhìn đến trang phục thái giám sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến cái tên sư huynh Kỳ Mặc của nàng. Bất quá người nọ hôm nay thoáng hiện một chút lại chiếu theo lệ thường mà mất tích, quả nhiên là đi ngang qua đánh đắm giả bộ.

Tiêu Tử Y nhìn hai tiểu bằng hữu nhìn bộ dạng tinh thần hưng phấn, khẽ cười nói: “Mang bọn ta đi xem đi, công công xưng hô như thế nào?”

“Tiểu nhân kêu Thuần Phong, công chúa thỉnh đi bên này.” Tiểu thái giám nghiêng đi thân, ý bảo Tiêu Tử Y cùng hắt đi lên phía trước.

Tiêu Tử Y mang theo hai tiểu tử kia theo tiểu Thuần tử xuyên qua điện các, tiểu Thuần tử thủy chung là đi ở phía bên phải Tiêu Tử Y vị trí cách bốn mươi lăm độ, điều này làm cho nàng đang nhớ lại một màn giống như đã từng quen biết.” Thuần Phong a, người có biết Trầm Bảo hầu hạ bên người phụ hoàng ta không, hắt đã hầu hạ phụ hoàng ta bao lâu?” Tiêu Tử Y làm bộ như không chút để ý hỏi.

“Bẩm công chúa, cụ thể bao nhiêu tiểu nhân không biết. Bất quá nghe nói Trầm công công bên người hoàng thượng hầu hạ từ khi hoàng thượng lên ngôi.” Thuần Phong nghiêng đầu, rõ ràng hồi đáp.

“Nha.” Tiêu Tử Y thản nhiên lên tiếng, lúc này thấy rõ tiểu thái giám Thuần Phong này đại khái là mười sáu mười bảy tuổi, ngũ quan đoan chính. Mi thanh mục tú. Nàng không biết hoàng đế đã đăng cơ bao lâu, bất quá nghe nói qua là tuổi rất nhỏ liền xưng đế. Xem ra này Trầm công công coi như cùng mẫu thân nàng không có bất cứ quan hệ nào, hắt là trùng hợp cùng họ đi.

Tiêu Tử Y lôi kéo Nam Cung Tiêu cùng Lý Vân Tuyền nhìn mấy phòng, cuối cùng đã chọn Vĩnh Thọ điện địa phương đại khái có hai mươi mấy gian. Lựa chọn là do nơi này hai mặt tường đều là cửa sổ, lấy ánh

sáng tốt lắm. Hơn nữa cũng không phải cùng tấm cung bọn họ rất gần hay sao, có thể đường thành khái niệm học tập cùng nghỉ ngơi là phân khu bất đồng.

“Nơi này, tốt nhất có một bảng đen.” Tiêu Tử Y nhìn vào một nơi hông tự chủ được thì thảo nói.

“Bảng đen? Công chúa muốn tấm ván gỗ màu đen sao?” Thuần Phong ở một bên tiếp lời nói.

“Nga, hay là thôi đi.” Tiêu Tử Y cười khẽ, tấm ván gỗ màu đen cũng không phải khó làm, lấy mực đen tô lên là có rồi. Bất quá khó làm chính là phần viết a, nhưng là phần viết thì nàng cũng không biết làm từ cái gì. Hơn nữa bột phấn trong phòng bay bay cũng ảnh hưởng tới thân thể khỏe mạnh của bọn nhỏ.

Tiêu Tử Y suy nghĩ một chút, sau mặt giãn ra nói: “Như vậy, người đi làm mấy tấm ván gỗ hơi to một chút, sau đó chuẩn bị rất nhiều tương hồ. Đến lúc đó, có thể dính lên đó rất nhiều lớp giấy. Dùng xong liền xé đi, sau đó thì có thể dán tờ khác lên.” Tiêu Tử Y giang hai tay, ước lượng một chút đại khái lớn nhỏ. Dù sao trong cung lại không thiếu giấy. Cho nàng hủ bại một chút không quan hệ.

Thuần Phong gật đầu nói: “Tiểu nhân biết.” Hắn từ bị phân phối đến Trường Nhạc cung tới nay, thuộc hạ của Trường Nhạc công chúa này cả ngày không có việc gì làm, thật sự nhàm chán. Hiện tại có thể có chuyện để làm rồi, hắn về mặt tất cả đều là hưng phấn.

“Nơi này, tốt nhất đem bút bằng than nhìn xem có không làm nhỏ đi một ít, đúng, cở đầu ngón tay là được. Cũng không cần quá dài, quá dài dễ dàng bị gãy. Ngắn cở ngón tay như vậy là được rồi.” Tiêu Tử Y càng nghĩ càng vững cảm, hắc hắc, không có bảng đen thì nàng làm bằng trắng, không có phần viết nàng có thể thay nó bằng than củi nha.

Thuần Phong gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, sau đó nói: “Công chúa. Nhược Trúc tỷ tỷ phân phó ta làm mấy bộ bàn cho tiểu điện hạ cùng vài vị công tử tiểu thư dùng, cái này đã chọn phòng. Không bằng hiện tại tiểu nhân cho người dọn đồ hết qua đây?”

Tiêu Tử Y hơi kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy? Ta ngày hôm qua mới tìm Nhược Trúc nói a.”

Thuần Phong cười hì hì thi lễ, sau đó chạy ra gọi người. Vị Công Chúa Điện Hạ thật sự là ngây thơ nha, thật đúng là không biết trong Trường Nhạc cung có bao nhiêu thái giám là nhân rồi không có việc gì làm a.

Tiêu Tử Y một bên nhìn tiểu Vân tuyền cùng Nam Cung Tiêu hai người ghé vào cửa sổ ra bên ngoài nhìn những chú chim trên cây bay tới bay lui, vừa nghĩ còn muốn cho Thái phu tử làm một bức giảng. Chẳng được bao lâu, nàng liền nhìn đến một người tiếp một người thái giám đem bàn nhỏ ghé dựa đặc chế cầm tiến vào, sau đó trước sau dọn xong.

Ách, thực đừng nói, thật là có cảm giác của phòng học.

Tiêu Tử Y ngay từ đầu còn cảm khái đã lâu, nhưng nhìn chùng chùng đến hơn mười bộ bàn nhỏ ghé dựa được chuyển vào thì bắt đầu hết chỗ nói. Bọn họ tính thật làm cho nơi này của nàng thành nhà trẻ a? Hơn mười người tiểu bằng hữu, ngấm lại sẽ làm mặt nàng lớn ra.

“Công chúa, thế nào?” Thuần Phong tranh công đường như chạy trở về, đặc ý nhìn xung quanh.

Tiêu Tử Y nhắm lại hai mắt, thần nhiên nói: “Cũng không tệ lắm, Thuần Phong người làm tốt lắm. Bất quá cái bàn liền lưu lại ba bộ là được, cái khác trước thu vào trong kho, hoặc là đem tới phòng trống khác đi. Tiểu Vân tuyền, Nam Cung, đừng đùa, chúng ta trở về ăn điểm tâm đi!”

Thuần Phong gãi gãi đầu, thầm mắng mình quả nhiên là quên đếm mấy người, Trường Nhạc trong cung liền ba giờ đứa nhỏ, hắn làm như thế nào đi ra hơn mười bộ a? Bất quá cũng không thể đều do hắn, ngày hôm qua vừa nói có nhiệm vụ, từng thái giám nhân rồi đều làm một bộ bàn, không có người muốn lặc hậu nha.

“Nga, đúng rồi.” Tiêu Tử Y bỗng nhiên vòng vo trở về, cười đối với hắn nói: “Các người đã đều rảnh rồi như vậy, làm cho công chúa ta một bộ bàn lớn một chút đi, hơn nữa cấp phu tử chuẩn bị bức giảng. Quên đi, cũng cấp phu tử làm cùng ta giống nhau cái bàn đi.”

Xem nàng nhân từ chưa, làm cho phu tử ngồi giảng bài mà không phải đứng.

91. Chương 91: Giả Dạng

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Ăn qua cơm chiều, Lý Vân Tuyền cùng Nam Cung Tiêu sau một ngày vui chơi, thể lực liền không còn, trời còn chưa tối liền buồn ngủ. Tiêu Tử Y chờ bọn hắn sau khi tự trở về phòng ngủ, theo thói quen trở lại thư phòng của mình.

Đẩy cửa mở ra, đột nhiên nhìn đến cảnh hoa đào trên bàn, cái loại cánh hoa hồng nhạt dưới ánh trời chiều vàng nhu hòa làm cho tâm Tiêu Tử Y trong giây lát ngẩn ra.

Đúng rồi, hôm nay trải qua khấn trương, hồi hộp lo lắng khiến nàng quên trên bàn còn đặt cành hoa đào Nhất Chi.

Tiêu Tử Y đi tới, đem nước trong bình thay đổi một chút, sau đó tựa vào nhụy tháp trên giường ngắm người nhìn cành hoa đào rực rỡ, nhân tiện sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Chiếc giỏ chứa ba lá dâu, tại sao từ trống rỗng lại ra nhiều như vậy? Đó là giỏ lá dâu cũng không phải chậu châu báu, tại sao lại có nhiều thêm cơ chứ. Giải thích duy nhất là có người đã động tay động chân vào.

Là hoàng hậu? Tiêu Tử Y nhớ tới hoàng hậu trước khi mở ra tấm vải tơ hiện lên nụ cười quỷ dị, sau đó nhìn đến giỏ lá dâu đầy liền có biểu tình khiếp sợ, cơ bản là tỏ vẻ sự việc cũng không phát triển giống như nàng dự liệu.

Như vậy, hoàng hậu vốn chờ mong kết quả là cái gì đây?

Chẳng lẽ phải là trong giỏ không có lá dâu sao?

Tiêu Tử Y gắt gao nhắm hai mắt, cảm thấy trước mắt mặt trời chiều chiếu vào trong tầm mắt là một mảnh màu đỏ thê thảm.

Cuối cùng nàng quá ngây thơ rồi sao? Bắt đầu từ việc chủ động mời nàng làm Tầm Sử, dưới dung nhan cười đến ngọt ngào, hoàng hậu chính là nghĩ nhân cơ hội này trừ bỏ nàng sao?

Cũng là, trách không được ngày đó hỏi nàng, có muốn hay không để cho Trầm Nhi ở chỗ nàng đi học, nàng đáp ứng nhanh như vậy. Bây giờ nghĩ lại một thời xem sách văn học – đọc truyện trên Internet, đây chẳng qua là vì trong lòng nàng tịch mịch, yên tĩnh mà thôi, dù sao nếu nàng bị chỉ trích vì làm tức giận thần linh, có khi bây giờ hết thấy sẽ lập tức bị bắt quay về, không còn nửa điểm tiêu điều tự tại như hiện tại.

Tiêu Tử Y cảm thấy cả người rét run, cuối cùng đứng lên đem cửa sổ thư phòng rộng mở khép lại một chút, giống nhau như vậy sẽ khiến chính mình càng thêm an toàn một ít. Nhưng nàng biết đây bắt quá là si tâm vọng tưởng.

Hoàng hậu vì sao xem nàng không vừa mắt? Là nàng đưa ra vấn đề muốn Trầm Nhi ở nơi này học bài sao? Không đúng. Không có khả năng đơn giản là chút chuyện như thế tình. Chẳng lẽ là còn có chuyện gì mà Tiêu Tử Y chân chính biết, nhưng nàng nhưng không biết? Hơn nữa hoàng hậu còn tưởng rằng nàng biết được.

Thật sự là giống vòng luẩn quẩn, Tiêu Tử Y tự giễu cười cười. Tám phần lần này lại là sư huynh âm thầm giúp nàng đi, bằng không ai còn có năng lực như vậy, ra vào tế đàn mà không bị người khác chú ý đâu? Cũng chính là Kỳ Mặc có chút nhân hạ như vậy, chơi đùa đem giỏ chứa đầy lá dâu.

Như thế nào Tiêu Tử Y cũng không có nghĩ đến người giúp nàng sẽ là hai tiểu hài tử. Mặc dù đứa nhỏ ra vào tế đàn cũng sẽ không có người để ý, nhưng là nàng cũng không có nghĩ đến cứ nhiên lại khéo như vậy. Độc Cô Huyền là cảm thấy việc này không đáng giá được nhắc tới. Lý Vân Tuyền cũng chỉ là đơn thuần cảm thấy Tiêu Tử Y là người tốt, không ngờ nàng không may mà thôi, cũng không có cảm thấy đây là chuyện gì đáng để khoe ra. Trong lòng nàng còn đang lo lắng Độc Cô Huyền tự mình hái nhiều lá dâu như vậy, sẽ mang đến phiền toái cho công chúa, cho nên nàng cũng không có nói thêm một câu.

Tiêu Tử Y trước sau tư cân nhắc trong chốc lát. Vẫn là không hề có biện pháp giải quyết. Hoàng hậu đối với nàng có địch ý, nàng có năng lực làm gì đây? Đối phương là người đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, cho dù ngay từ đầu giết nàng bằng thuốc độc cùng ám sát nàng đều là hoàng hậu gây nên, nàng cũng không có chứng cứ chứng minh.

Tiêu Tử Y đứng hồi lâu. Ngẩn ngơ vịn vào cái bàn, nhìn cảnh hoa đào trên bàn trà kỷ sừng giác. Đột nhiên, nàng cảm nhận được Nam Cung Sanh vì sao tránh lui ở nhà. Khước từ ra làm quan.

Vì tranh quyền đoạt lợi không từ thủ đoạn là nguyên tắc sinh tồn chân thật nhất ở nơi này. Nơi này bởi vì bảo vệ mình, vô luận là thân nhân của mình, ân nhân hay là đối với chính người đã từng giúp mình, chỉ cần có khả năng đối với chính mình bất lợi, liền đều phải nghĩ biện pháp trừ bỏ.

Nơi đây không hề có tình cảm yêu mến, không biết nàng có thể trụ bao lâu.

Nam Cung Sanh không có ý định làm quan, gửi gắm tình cảm cho thuật số cùng Sơn Thủy, không hẳn cũng không phải một loại bảo vệ tốt nhất đối với chính mình. Hắn khẳng định đối quan trường hiểm ác có nhận thức sáng suốt, làm binh sĩ như người khác hoặc là làm con buôn. Còn không bằng làm trạch nam tự do tự tại.

Nhìn ánh chiều tà từng chút một theo trên mặt đất biến mất, đáy lòng Tiêu Tử Y cảm giác tứ cố vô thân trong cung đình to như vậy. Trước kia, nàng còn có thể tin tưởng Tiêu Cảnh Dương là thật tâm đối nàng rất tốt, hoàng đế là thật tính toán vì tốt cho nàng, nhưng là bây giờ là mẫu thân hắn, thê tử của hắn sẽ đối nàng bất lợi. Nàng có năng lực có hy vọng xa vời gì đâu?

Tiêu Tử Y thậm chí còn nghĩ, nếu là ở trong lòng Trại Nhi. Rốt cuộc là hoàng nữ nào quan trọng, hay là nàng ở chung cũng hơn một tháng quan trọng đây?

Đang trong lúc miên man suy nghĩ không thể kiềm chế, Tiêu Tử Y chợt nghe ngoài thư phòng có tiếng bước chân truyền đến, vội vàng sửa sang lại biểu tình trên mặt chính mình, tùy tiện rút ra một quyển sách cầm ở trong tay.

Cửa mở, Tiêu Tử Y làm bộ dạng dường như không có việc gì nhìn lại, ngoài ý muốn phát hiện lại là vẻ mặt ngưng trọng của Tiêu Cảnh Dương.

“Hoàng huynh, sao ngươi lại tới đây? Nghi lễ Thâm Canh tốt chứ? Chờ sang năm Tử Y qua bên kia cùng chơi đi.” Tiêu Tử Y cười khanh khách đứng lên nói, cảm thấy lại tự giấu mà nghĩ đến nàng sau này còn có thể ở trong cung đến sang năm không.

Tiêu Cảnh Dương không nghĩ tới Tiêu Tử Y sẽ là một bộ dạng như không có việc gì, ngược lại chuẩn bị những lý do từ chối thật tốt cuối cùng một câu cũng không dùng đến, chỉ có thể than thở nói : “Đúng lúc, vừa vặn từ Quốc Tử Giám trở về, thuận tiện tới thăm muội một chút.” Hắn thật ra sau khi biết được chuyện lễ nuôi tẩm “Trường Thụy” xong, liền lập tức nghĩ thông suốt rốt cuộc vì sao lại thế này, chính là không biết mẫu hậu vì sao đột nhiên lại đối với Tiêu Tử Y xem không thuận mắt, phải làm ra chuyện lớn như vậy, cư nhiên dám ở nghi thức tế lễ động tay chân sao?

Phụ hoàng đối với nàng hết hy vọng, thà rằng liều mạng cũng phải đem Tiêu Tử Y trừ bỏ sao?

Tiêu Cảnh Dương đứng ở trước người của nàng, trong mắt nhìn mặt trời chiều chiếu rọi muội muội đáng yêu ngẩng đầu hồn nhiên nhìn hắn, đáy lòng một trận đau đớn. Mẫu hậu vì sao ngay cả nữ nhi của Vân di nương đều dung không được? Hắn vẫn tưởng rằng đã nhiều năm như vậy rồi, mẫu hậu đã sớm phai nhạt chuyện năm đó.

Kết quả chỉ có hắn là ngây thơ.

Tiêu Cảnh Dương nhìn Tiêu Tử Y trước mặt, chậm rãi đem nàng cùng một dung nhan khác trùng khít cùng một chỗ, trong thoáng chốc nhớ tới nhiều năm trước chính là buổi tối mùa xuân năm đó. Giống nhau là mặt trời chiều như vậy, là không khí tươi mát như vậy sau cơn mưa

Tiêu Tử Y ngửa đầu, đem vẻ mặt giãy giụa của Tiêu Cảnh Dương trong hai tròng mắt thâm thúy nhìn đến rõ ràng, trong lòng ảm áp rất nhiều. Ít nhất hắn còn có giấy dựa, nhưng là việc này, hắn cần gì phải làm rõ nói ra. Chính nàng trong lòng biết là đủ rồi. Tiêu Tử Y đang định nhẹ nhàng băng qua chuyển hướng

đề tài, chợt thấy hai vai bị Tiêu Cảnh Dương gắt gao đè lại, kinh ngạc trợn to hai mắt hỏi: “Hoàng huynh, người làm sao vậy?”

Tiêu Cảnh Dương bị một tiếng kêu “Hoàng huynh” của Tiêu Tử Y làm sửng sốt, hai tay đặt ở bờ vai Tiêu Tử Y liền theo phản xạ buông lỏng, lúng túng ho nhẹ một tiếng. Tầm mắt của hắn lại nhìn đến trong tay Tiêu Tử Y, sau đó mỉm cười nói: “Không có gì, Tử Y, trong tay người sách cầm ngược.”

92. Chương 92: Tiết Học Đầu Tiên

Edit: Tử Hàn

Beta: A Tử

Tiêu Tử Y không hiểu nhìn Tiêu Cảnh Dương đi qua quay mặt đi, sau đó cười khê đem quyển sách trên tay tùy tiện ném tới trên bàn, phát ra tiếng vang lạch cạch một chút không lớn không nhỏ.

“Tử Y.”

Tiêu Cảnh Dương kéo căng lông mày, vẻ mặt phức tạp quay đầu nhìn Tiêu Tử Y, thâm mắng mình vì sao nhìn không ra. Mọi mọi của hắn là thông tuệ như vậy, làm sao có thể cái gì cũng không biết.

“Hoàng huynh, Tử Y mới vừa rồi đang sửa sang lại bàn học mà thôi. Làm cho hoàng huynh chê cười rồi.” Tiêu Tử Y cắt ngang lời của hắn, mặt giãn ra cười nói. Nàng không muốn hắn nói ra, cho dù hắn muốn giải thích cái gì nàng cũng không muốn nghe. Nói nàng là đà điệu cũng được, nói nàng giả bộ hồ đồ cũng có thể, dù sao nàng chính là không muốn nghe hắn giải thích, nghe hắn cam đoan.

Tuy rằng nàng rất ngạc nhiên tại sao hoàng hậu lại hại nàng, nhưng là nàng không biết Tiêu Cảnh Dương có thể cho nàng đáp án mà nàng muốn.

Thấy Tiêu Tử Y cúi đầu tránh né tầm mắt của hắn, Tiêu Cảnh Dương nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, bên trong thư phòng lâm vào trầm mặc làm người ta cảm thấy xấu hổ.

Tiêu Cảnh Dương tùy ý ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới nhìn đến trên bàn bày biện một cành hoa đào nở rộ, biểu tình trên mặt giãn ra, chuyển hướng đề tài ra vẻ thoải mái mà nói: “Cành đào xanh tươi, hoa thật là rực rỡ. Hoa đào thật là đẹp mắt, trong cung nơi nào cảnh đẹp như vậy? Lần sau mang hoàng huynh ta cùng đi nhìn một lần.”

“Nga, đó là do ngày hôm qua Nam Cung Sanh đưa đến.” Tiêu Tử Y không chút để ý nói.

Lời của nàng làm cho bàn tay Tiêu Cảnh Dương vốn muốn chạm vào đóa hoa liền dừng lại động tác, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Nam Cung Sanh? Cái kia công tử nhà Nam Cung? Hắn đưa đến sao?”

Tiêu Tử Y cười gật gật đầu, giải thích nói: “Mọi hôm qua khi đến Nam Cung gia, thấy trong vườn hoa của Nam Cung nhị thiếu hoa đào nở sáng lạn, nhất định phải yêu cầu xin một cành.” Tiêu Tử Y một hồi nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy cánh hoa rơi đầy trời ... thật là cảnh tượng mộng ảo, nhìn thấy là một trạch nam bộ dáng sa sút tinh thần râu ria xồm xìa, liền không nhịn được buồn cười.

“Nga, thật sự là hắn a.” Thần sắc trên mặt Tiêu Cảnh Dương hơi mờ mịt, bất quá nhưng cũng không có nhiều lời.

“Hoàng huynh. Công tử Nam Cung là người như thế nào vậy a?” Tiêu Tử Y nhin không được mím môi hỏi, nhớ tới khả năng Nam Cung Sanh có thể cùng là người xuyên không như nàng, phiền muộn trong lòng ban đầu bị xua tan một ít.

Tiêu Cảnh Dương hơi hơi trầm ngâm một chút, thu hồi tay lơ lửng trên không trung để ra sau lưng, thản nhiên nói ra hai chữ: “Kỳ tài.”

“Thật như vậy?” Tiêu Tử Y kinh ngạc hỏi. Cự nhiên thái tử đối với hắn đánh giá cũng giống những người khác? Hơn nữa biểu tình trên mặt Tiêu Cảnh Dương có thể thấy được có chút mờ mịt, như là không biết dùng từ gì để hình dung về Nam Cung Sanh.

“Thật như vậy.” Tiêu Cảnh Dương lấy lại tinh thần, cười đối Tiêu Tử Y nói: “Tử Y người cảm thấy hân thể nào?”

“Suy sút, không biết tiến thủ, không coi ai ra gì, khẩu xuất cuồng ngôn, tự ỉnh siêu phàm. Lôi thôi lếch thếch, quyết giữ ý mình. . . .” Tiêu Tử Y không chút do dự một hơi nói ra một chuỗi từ hình dung về hân.

Tiêu Cảnh Dương không đợi nghe xong liền ha ha cười nói: “Ta liền biết cho dù nữ tử thiên hạ đều chung tình với Nam Cung Sanh, Tử Y lại thấy hân chướng mắt. Xem ra hoàng huynh ta là quá lo lắng.”

Tiêu Tử Y vẻ mặt hắc tuyến, những nữ nhân kia nhất định là chưa thấy qua bộ mặt đích thực của Nam Cung Sanh, bằng không tuyệt đối sẽ không mê luyến một người tóc tai che kín nửa bên mặt, râu ria lởm xồm như một dã nhân. Bất quá. Vì sao Tiêu Cảnh Dương sợ nàng sẽ thích Nam Cung Sanh chứ? Người nọ gia thế thật tốt không có gì phải phản đối, hơn nữa Tiêu Cảnh Dương cũng không phải khen hân là kỳ tài sao?

Lúc Tiêu Tử Y tò mò đưa ra nghi vấn hỏi, Tiêu Cảnh Dương cười đến thực bất đắc dĩ. Tay thân mật sờ cái trán của nàng cười nói: “Người còn quá nhỏ, an tâm ở trong cung vài năm rồi nói. Yên tâm, hoàng huynh sẽ bảo vệ muội.” Hân cuối cùng một câu thực nghiêm nghị nghiêm túc nói, một câu hai ý nghĩa.

Tiêu Tử Y biết hân đề cập đến cái gì, cảm thấy không cần bình luận thêm, trên mặt vẫn là nụ cười nhu hòa.

Tiêu Cảnh Dương nói câu này xong cũng thấy không cần nói về việc này nữa. Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát sau, Tiêu Cảnh Dương liền đứng dậy quay về Vị Ương Cung xem Tiêu Trạ.

Tiêu Tử Y đưa mắt nhìn hân đi ra thư phòng, tại một khắc lúc cửa phòng đóng lại. Mặt trời chiều cũng rốt cục hoàn toàn biến mất xuống đường chân trời. Bên trong thư phòng một mảnh bóng đêm, truyền đến một tiếng thở dài bất đắc dĩ của Tiêu Tử Y.

Thái Khổng Minh ở giờ mẹo theo giờ Thiên Phương, liền theo thói quen giống nhau, đứng giờ từ trên giường đứng lên. Sau khi rửa mặt, liền theo thường lệ bắt đầu đối với việc đọc diễn cảm một đoạn ở dưới cây liễu vừa đâm chồi trong viện Luận Ngữ .

Tại thời điểm Giờ Thìn bắt đầu ăn điểm tâm. Sau đó mặc vào quan phục cùng mũ đội đầu sửa sang lại dung nhan chuẩn bị vào trong cung giúp tiểu diện hạ đi học.

Ở trên đường đến hoàng cung, Thái Khổng Minh theo thường lệ lại nhìn đến phía đối diện có mấy cỗ kiệu đang từ hướng hoàng cung đi ra. Người bên trong kiệu đều là một số văn võ bá quan vào triều sớm trở về. Thái Khổng Minh từng nghĩ không quá một lần. Vì sao hoàng đế coi trọng những người không làm việc mà lĩnh bổng lộc lên lâm triều chứ. Mà giống như hân luôn tận trung làm việc vì nước vì dân, nhưng ngay cả tư cách vào triều sớm đều không có.

Hân mỗi ngày đều ở đây nhớ tới vấn đề này, hôm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ. Thái Khổng Minh trên mặt khinh thường nhìn những cỗ kiệu gấp thoáng qua, tâm trạng như trước thăm oán chuyện hân không có tư cách vào triều sớm. Sau đó mặc sức tưởng tượng một chút nếu là ngày sau Tiêu Trạ đăng cơ, vậy hân chính là đường đường thầy giáo của đế vương.

Hân nhất định phải đem Tiêu Trạ giáo dục thành một hoàng đế vô cùng tốt.

Tuy rằng Tiêu Trạ năm nay mới bốn tuổi.

Thái Khổng Minh trong tâm trạng vô cùng vui sướng đi tới cửa Vị Ương Cung, đang định đưa ra Yêu Bài thì mới nghĩ đến hôm nay địa điểm giảng bài của hoàng Tôn diện hạ thay đổi, vội vàng chuyển hướng đông Trường Nhạc cung.

Trường Nhạc Công Chúa Điện Hạ chứng thật là Thông Tuệ hơn người, chính là không biết nàng định bố trí hai người cùng nhau giảng bài có khi nào tạo hiệu quả phản tác dụng việc đốc thúc hoàng Tôn diện hạ học tập. Thái Khổng Minh mang theo sầu lo đi vào Trường Nhạc cung, sau đó theo thái giám dẫn đường đi tới trước điện Vĩnh Thọ.

“Thái Thị Lang, mời vào, nơi này chính là nơi công chúa định dùng làm phòng học.” Một thái giám mi thanh mục tú mỉm cười đứng ở trước cửa nói.

Thái Khổng Minh ngẩng đầu lên nhìn trên cửa phòng treo một tấm ván gỗ tinh tế viết hai chữ “Phòng học”, hài lòng gật gù đầu nói: “Phòng dạy học, gọi phòng học, có khác với thư phòng. Công chúa thật sự là huệ chất lan tâm.” (Hàn Hàn: ý nói mộc mạc như hoa huệ, tâm sáng như hoa lan).”

Nói xong chỉnh lại quần áo, vẻ mặt nghiêm túc đẩy cửa phòng học.

“Phu tử buổi sáng tốt lành!” Âm thanh thanh thúy đột nhiên truyền đến theo động tác đẩy cửa ra, Thái Khổng Minh hơi hơi ngạc nhiên nhìn ba đứa nhỏ đang ngồi ngay ngắn ở mỗi cái bàn kế tiếp nhau. Lúc này đúng lúc mặt trời mới mọc, bên trong phòng học một mảnh sáng ngời, ba đứa nhỏ khuôn mặt phấn nộn, tinh thần hăng hái, mắt long lanh không hề chớp đang nhìn hắn.

Cừ thật, mỗi lần hoàng Tôn điện hạ đi học đều là biểu tình không tình nguyện, thậm chí thần sắc chưa tỉnh ngủ, cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn đối học bài lại hăng hái như vậy. Thái Khổng Minh đề xuống nghi ngờ trong lòng, quay lại đóng cửa phòng. Ngay khi tầm mắt vừa chuyển, hắn thấy được Công Chúa Điện Hạ đang ngồi trong góc.

“Thần bái kiến hoàng Tôn điện hạ cùng Công Chúa Điện Hạ.” Thái Khổng Minh thi lễ nói.

Tiêu Tử Y nhướng mày cười nói: “Phu tử nói đùa, trong phòng học, ngươi là phu tử, chúng ta là đệ tử. Không cần giữ lễ tiết. Hôm nay phu tử ngươi muện một khắc đồng hồ, về sau xin chú ý không cần muện.”

Thái Khổng Minh liên tục nói đồng ý, sau đó bắt đầu học tập cách làm thế nào sử dụng bút than củi viết ở trên tường. Hắn phát hiện khi viết ở trên tường, tuy rằng không viết ra được những chữ đẹp mắt, chữ viết cũng trở nên rất kỳ quái, nhưng là chỉ cần đem chữ viết lớn một chút, rõ ràng một chút, có thể ọi người trong phòng học cùng nhìn được.

Như vậy nếu so với một thầy một trò học hiệu quả hơn nhiều.

Thái Khổng Minh tâm tình có chút kích động bắt đầu dạy nội dung học hôm nay, bởi vì hắn phát hiện lực chú ý của hoàng Tôn điện hạ vào học tập cao hơn rất nhiều. Đây là tại sao vậy chứ? Thái Khổng Minh trăm mối nghi ngờ vẫn không có cách giải.

Tiêu Tử Y ở một bên thấy rõ ràng, phát hiện ba đứa nhỏ học tập đều rất nhiệt tình, đều tập trung tinh thần nhìn “Đồ trắng”, nàng liền yên tâm mà xem đến quyển sách trên tay, ngẫu nhiên lại luyện tập viết chữ phồn thể phức tạp trên giấy. Xem ra buổi học đầu tiên quả không tệ lắm!

Nhưng là tình huống tốt đẹp duy trì sau nửa canh giờ, Tiêu Tử Y rốt cục cảm thấy là lạ ở chỗ nào rồi, cũng không để ý Thái Khổng Minh đang giảng đến đoạn cao trào, vẫy tay kháng nghị nói: “Thái phu tử, trước dừng một chút.”

Thái Khổng Minh tuy rằng hơi có bất mãn, nhưng là vẫn ngừng lại, hai mắt nhú lại hỏi: “Công Chúa Điện Hạ, có gì không hiểu sao?”

Kháo, thực nghĩ nàng cũng là đến học tập a? Tiêu Tử Y đảo cặp mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói: “Không phải, ta là muốn hỏi, có phải hay không nên tan học rồi?”

“Tan học?” Thái Khổng Minh không hiểu lặp lại nói.

“Tan học?” Ba đứa nhỏ cũng quay lại nghi ngờ nhìn Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y vẻ mặt hắc tuyến, chẳng lẽ, cổ đại thượng xin âm dương, ngay cả trong giờ học nghỉ ngơi đều không có sao?

93. Chương 93: Nghỉ Ngơi Giữa Giờ Học

“À, chính là tan học đó, cứ học xong ba canh giờ, phải có một khắc (1 khắc = 15’) đồng hồ cần phải nghỉ ngơi đó mà” Tiêu Tử Y thử nói ra một chút cho rõ, nhưng khi nhìn vẻ mặt của họ thì thấy đề nghị này là họ không hiểu.

“Được rồi TRạm Nhi, chớ nhẽ trước kia con đi học cũng đều ngồi vậy cho tới tận trưa sao?” Tiêu Tử Y một tay chống cằm không thể tin nổi.

Ai ngờ TRạm Nhi vẫn để ý đương nhiên là gật gật đầu, nói giong tan: “Đúng vậy đó, nếu TRạm Nhi muốn đi Tây Các mà nói....thì Thái Tam quốc sẽ cho con đi. Sau khi xong thì lại trở về tiếp tục học vậy”

Tiêu Tử Y không nói gì. Tây Các ở đây là chỉ buồng vệ sinh, nói cách khác, chỉ có khi nào đi nhà vệ sinh thì mới được nghỉ ngơi, thái Tam Quốc đúng là ngược đãi nhi đồng quá đáng.

Đột nhiên Thái Khổng Minh nhận ra ý chỉ trích trần ngập trong ánh mắt hàm xúc của Tiêu Tử Y, không hiểu sao cau mày lại, nhưng vẫn đứng mực hỏi lại: “Công chúa có ý kiến gì khác vậy?”

“Ý kiến khác sao? đương nhiên là có ý kiến rồi. Đi học ba canh giờ đồng hồ thì cũng phải có chút được nghỉ ngơi thư giãn chứ...” Tiêu Tử Y nói tới đây thì dừng lại. Thư giãn sao? Làm sao mà thư giãn chứ? Với nàng mà nói đúng là thư giãn thật, lúc nhỏ khi còn đi học, chính là vậy mà. Thầy giáo giải thích rằng võ não hoạt động ước chừng luôn có quy luật bốn mươi lăm phút đồng hồ hưng phấn sau đó sẽ chuyển sang ức chế, hơn nữa chỉ cần được nghỉ ngơi chừng mười phút đồng hồ thì nó lại khôi phục công năng như lúc ban đầu. Vì vậy ở hiện đại, giáo dục quy định thời gian nghỉ của mỗi tiết học bốn mươi hoặc bốn mươi lăm phút thì được nghỉ ngơi chừng mười phút.

Nhưng nàng muốn giải thích kiểu gì ở cổ đại cái gì được gọi là võ đại não hay gọi là gì gì đó té bào chứ? Đây cơ bản là không thể giải thích nổi ha?

Thái Khổng Minh neho neho mắt lại, nhìn rõ biểu hiện chần chờ trên nét mặt Tiêu Tử Y, hiểu ra cười bảo: “Công chúa muốn mình nghỉ ngơi chút sao? Vậy xin tùy ý”

Tiêu Tử Y vô lực, đảo mắt vòng quanh, nàng theo bản năng thấy chuyện đi học không nghỉ ngơi mới là chuyện quái lạ, cũng không phải chỉ mình nàng nghỉ ngơi đâu. Chớ nhẽ ở thời đại này chuyện như vậy là bất hợp lý sao?

“Nè, Cứ học ba canh giờ lại được nghỉ một khắc đồng hồ, Nghe qua có vẻ rất hay ha” Lần đầu tiên đi học Nam Cung Tiêu cũng đã sớm ngồi không yên rồi, đừng có nói chuyện học hành, lúc cậu ở nhà cũng ngồi chưa bao giờ lâu tới vậy. Nếu không phải Tiêu TRạm ngồi cạnh cũng trông có vẻ bình thường, chỉ sợ cậu đã sớm lao ra ra chơi rồi. Lúc này thấy Tiêu Tử Y nói chuyện này ra, tuy không hiểu lắm nhưng nói thực cũng là hy vọng của cậu. Nam Cung Tiêu vừa nghĩ vậy đã lập tức đã giả vờ giả vịt nói.

Tuy Lí Vân Tuyền là con gái có tính nhẩn nại chút, nhưng ở nhà ca ca đi làm nhiều cũng không có thời gian đâu mà dạy cho bé. Bình thường thì bé đều lên đi mượn sách của anh họ nhỏ Thích gia đọc, rồi giúp hắn viết hộ chữ chút. Nhưng đi học vậy vẫn là lần đầu tiên. Mặc dù cảm thấy mới mẻ nhưng cũng đến cực hạn, chẳng qua mở miệng ra thấy ngượng nên cúi đầu không nói gì.

Tiêu TRạm ngày thường cũng cảm thấy mỗi sáng trôi qua rất khó khăn, nếu là bình thường, bé đã tìm đủ mọi cách để đi dạo chơi bên ngoài rồi. Nhưng hôm nay có hai bạn nhỏ cùng bé học, hơn nữa bác nhỏ lại ngồi ở phía sau nhìn bé học nữa, vì thế lại càng thấy tăng thêm tinh thần phấn khởi. Chỉ là bé không lý giải nổi bác nhỏ bảo thời gian nghỉ ngơi là có ý gì.

Tiêu Tử Y nhìn ba nhóc trong phòng ngẩn ngơ không hiểu tình hình gì, thở dài bảo: “Thái phu tử, ngài đọc sách lâu, sự tập trung cũng giảm, có xuất hiện tình trạng đầu óc vẩn vơ không?”

Tuy Thái Khổng Minh không biết Tiêu Tử Y muốn nói cái gì, nhưng vẫn ăn ngay nói thật lắc đầu bảo: “Không có”

Trời đất, thì ra tên này là kẻ điên đọc sách. Tiêu Tử Y nhớ tới ở cổ đại vì khoa cử mà treo cổ lên xà nhà, lấy dùi đâm vào đùi để kích thích tinh thần hăng say, cảm thấy vô cùng run sợ. Thái Khổng Minh tên này nhất định là một trong nhân tài kiệt xuất trong đó, giải thích với hắn loại chuyện này đúng là khó thêm khó.

“Ta có ha!” Tiêu TRạm cười nói trong trẻo. Nam Cung Tiêu ngồi bên cũng vội vàng gật gật đầu, đâu chỉ có đầu óc choáng váng, cậu còn buồn ngủ nữa kìa.

Tiêu Tử Y nhân cơ hội đó bảo: “Thái phu tử, ngài có thể là có thói quen mạnh học tập. Nhưng bọn nhỏ chỉ là trẻ con thôi. Nếu cứ tình hình này học mà không được nghỉ ngơi, kiểu gì cũng hình thành ý nghĩ suy nhược, phản ứng trì độn, thậm chí đến cả học thuộc gì đó cũng không nổi. Đối với chuyện đọc sách không đủ lực, thậm chí tức giận phiền phức hoặc cảm thấy sợ hãi sách vở”

Thái Khổng Minh nhìn nhìn ba khuôn mặt của bọn trẻ, thấy Tiêu Tử Y nói rất có lý, lại vừa già mồm ắt lẽ phải. Nhưng mà công chúa đã mở miệng yêu cầu, thân là hạ thần làm sao cự tuyệt được, hơn nữa nghỉ ngơi một khắc đồng hồ cũng không phải là yêu cầu khó gì cả. Vì vậy Thái Khổng Minh đặt sách trên tay xuống, bất đắc dĩ thở dài bảo: “Được rồi, vậy thì nghỉ ngơi một khắc đồng hồ vậy”

Ban nhóc ngồi trên ghế nhìn nhau dò xét. Ai cũng biết nghỉ ngơi là có ý gì, chỉ là bọn họ có thể nói chuyện thoải mái với nhau hay là vẫn được ra ngoài chơi chứ?

“Khụ, các con có thể đi ra ngoài đình chơi chút đi. Hít thở chút không khí trong lành. Thuần Phong. Một khắc đồng hồ sau nhớ gọi bọn nhỏ về là được” Tiêu Tử Y tinh tế giải thích, nghĩ thêm có nên làm một cái chuông để phân biệt giờ giấc không nhỉ?

Thuần Phong luôn luôn đứng ngay ngoài cửa lên tiếng đáp. Sau đó đẩy cửa phòng ra. Ba nhóc hoan hô ầm lên, sau đó nhanh chân chạy ra ngoài.

Thuần Phong còn cẩn thận mang đổi cho tiêu Tử Y và Thái Không Minh một ấm trà, sau đó mới rời khỏi nhưng không đóng cửa lại, mở rộng cửa ra vì sợ hai người ở trong phòng mà e ngại.

Tiêu Tử Y liếc trộm một lần nữa rồi cầm lấy sách đọc. Thái Khổng Minh thấy hắn vừa rồi đồng ý cũng chỉ là miễn cưỡng. Nhưng cũng không thể trách hắn được, ở Quốc Tử Giám chỗ kia còn không có cả hai ngày nghỉ đông và nghỉ hè nữa, vĩnh viễn không có thời điểm tốt nghiệp rồi, những điều này là do ước định mà thành, năng muốn thay đổi cũng thật khó khăn.

Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ba đứa trẻ chơi đùa trong viện, đáy lòng Tiêu Tử Y bỗng dưng nảy lên một ý nghĩ trong đầu. Nàng có nên thiết lập một nhà trẻ khởi đầu, sau đó dần dần thay đổi triệt để nền giáo dục kiểu mẫu của Vương triều hay không?

Trước kia lúc nàng còn học đại học cũng xem qua không ít tiểu thuyết xuyên việt, nữ chính xuyên qua quá khứ không phải là vì tìm kiếm một tình yêu đích thực để kết hôn sinh con sao, cho dù phải trải qua rất nhiều chuyện nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng hạnh phúc. Xuyên qua quá khứ nam chính cũng không ngoại lệ là, toả ra vương khí, mỹ nữ quý gối vây quanh, sau đó vì thay đổi cổ đại lạc hậu nên mới phát sinh ra một người tiếp một người tự mình là có tài năng xuất chúng.

Nhưng khi nàng thấy, cho dù là phát minh ở hiện đại này, thì lúc đó chẳng phải là thời đại tiến bộ đi tới một trình độ nhất định mới có thể phát triển tới một kết quả tất nhiên như vậy sao? Cố ý đi thay đổi ngược lại không khéo lại làm hỏng chuyện. Ví dụ như có thể chế tạo ra điện, nhưng còn đồ điện thì lấy gì làm ra đây? Cho dù là có thể làm ra, nhưng lại có bao nhiêu người biết sử dụng? Hoặc là nguyên lý xe đạp rất đơn giản, nhưng nàng không thể tưởng tượng ra nổi cảnh tượng đạp xe ở ngã tư đường gồ ghề.

Xét cho cùng, kể cả là muốn phát triển nền giáo dục cũng vậy. Trung Quốc cổ đại, người tài giỏi lớp lớp xuất hiện, nhưng nếu chế độ khoa cử hợp lý chút, Triều đình nông ứ thương, lãnh thổ được mở rộng, thư viện hoặc là đại học có thể có, không chừng Trung Quốc sẽ càng phát triển hưng thịnh hơn.

Mặc dù nói thời hiện đại, bậc tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, bậc cao đẳng, đại học hình thức khuôn mẫu cũng không phải hoàn toàn là tốt đẹp nhưng đúng là so với cổ đại chuyện đọc sách đến chết này đương nhiên là khá hơn chứ? Trong đó có khá nhiều gì đó có thể lấy ra tham khảo áp dụng.

Nếu trộm Nhi bọn nhỏ tiếp nhận loại hình giáo dục kiểu nhà trẻ này của nàng, đợi lớn hơn chút đi học ở Quốc Tử Giám sẽ thể hiện tình trạng không thích ứng, nếu là TRạm Nhi, hẳn là có thể vì bé mà thay đổi phương pháp dạy học không nhỉ?

Trong lòng Tiêu Tử Y rất khó quyết định, dù sao nàng còn phải đối mặt với một đề khó giải. Chỉ ba đứa bé cũng chưa đủ, nếu nàng muốn làm lớn, nhất định phải giáo dục một thế hệ mới. Nhưng ai sẽ đem chuyện quan trọng vậy toàn quyền uỷ thác cho nàng chứ? Ai lại sẽ yên tâm mang đứa trẻ mang cho nàng giáo dục hoàn toàn chứ?

Dù sao hiện giờ trong phòng học nhỏ này của nàng còn có ba đứa bé, TRẠM NHI là Hoàng tôn, ý của hoàng hậu chính là chỉ muốn cho bé đi học ở chỗ này mà thôi, cũng không phải bảo nàng nhúng tay vào dạy dỗ Hoàng tôn. Nam Cung Tiêu là do nàng dụ dỗ mà được, đồng ý với ca ca của bé sau một tháng kiểm tra, kết quả không rõ lắm. Còn Lí Vân Tuyền thì dù sao cũng là con gái, cho dù thông minh thế nào chẳng nữa, sau này cũng lấy chồng sinh con, không thể cải biến được.

Không đủ, không đủ. Chỉ mỗi trẻ con thôi cũng không đủ, một mình nàng cũng không thể làm được chuyện lớn thế này. Tiêu Tử Y cong môi lên, nhắm hai mắt lại.

Muốn hay không đánh cược một keo vậy? Muốn hay không thử một lần xem thế nào? Nàng có tự tin có thể đem một thời thơ ấu tốt đẹp cho TRẠM NHI, nhưng cả quá trình trong đó nàng cần sự hỗ trợ nhiều lắm.

“Công chúa, một khắc đồng hồ đã hết rồi” Tiếng Thái Khổng Minh bình tĩnh ở phía trước truyền đến.

Tiêu Tử Y mở mạnh hai mắt ra, trên mặt hiện lên tia khó quyết định, bỗng lại biến thành vẻ tươi cười thần nhiên.

94. Chương 94: Ý Tưởng

Sau tiết học buổi sáng, Tiêu Tử Y bảo ba nhóc cùng với Thái Khổng Minh cùng ăn trưa. Cho dù thế nào, thân thể trẻ con vẫn phải cao lên, không thể dựa theo quy củ ở đây mà chỉ ăn có hai bữa.

Tiêu TRẠM và Lí Vân Tuyền đã quen ăn trưa ở cung Trường Nhạc rồi, nên bụng đã sớm đói kêu rột rột. Còn Nam Cung Tiêu thì dù ăn cơm ở nhà không đúng giờ cho lắm vì lúc nào cũng ăn vặt nên cũng không có chút cảm giác thích ứng. Ngược lại đồng chí Thái Khổng Minh thì vừa ngồi một chỗ vừa ăn vừa cau mày, giống kiểu không ăn cơm với ăn cơm cũng giống nhau vậy.

Cõi lòng Tiêu Tử Y tràn đầy tâm sự, cũng không muốn nhìn gì cả, chỉ và mấy miếng cho qua rồi đứng dậy về thư phòng, ngồi trước bàn đọc sách, lấy than củi viết bừa vài chữ đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Nếu nàng đã có ý tưởng thành lập nhà trẻ hoàng gia, trước tiên nàng cần phải làm một cái gì đó, có thể là kế hoạch gì gì có được không nhỉ?

Đầu tiên là nàng cần địa điểm. Đã có rồi, cung Trường Nhạc lớn như vậy, tổng cộng có bốn cung lớn và hơn hai mươi điện nhỏ, làm trường tư thực cũng thoải mái, hướng chỉ là nhà trẻ. Thậm chí chỉ cần một điện Vĩnh Thọ thôi cũng đủ rồi. Chuyện ăn ở thì không thành vấn đề, cung Trường Nhạc có đầy đủ cung nữ và thái giám có thể đảm đương nhiệm vụ được. Trong vòng một đêm mà có thể làm ra được hơn mười bộ bàn ghế lớn nhỏ, có thể thấy trình độ này cũng đủ ứng phó rồi.

Tiêu Tử Y phác thảo trên giấy hai chữ “Địa điểm” xong thấy không thành vấn đề.

Giờ nàng cần đến là giáo viên, này nhé, Thái Tam Quốc thì coi như là người đã có sẵn rồi, hôm nay một mình anh ta dạy liền từ tí ba giờ, cũng còn cảm thấy không đủ nữa cơ mà. Miễn cưỡng thì coi như có giáo viên cơ bản vậy. Hơn nữa bình thường nàng có thể dạy một ít toán cho bọn trẻ, dạy trẻ con bốn năm tuổi chắc là có thể hoàn toàn ứng phó được.

Tiêu Tử Y viết ở mặt sai hai chữ “Giáo viên”, nhưng sau đó định thần lại chút, cuối cùng lại gạch đi. Có vẻ chưa xác định được hoàn toàn ý tứ với chuyện này.

Sau đó....Sau đó chính là cần tuyển sinh, nhưng trước khi chiêu sinh, nàng lại gặp phải vấn đề khó khăn. Đó là phải lấy được giấy phép kinh doanh. Được thôi, bỏ đi, từ này không nằm trong lưu hành, nàng chỉ cần được Hoàng đế cho phép là được.

Nhưng chuyện này không tính, cái nàng cần làm là phải được các Vương gia đại thần tự nguyện mang con cháu tới giao cho nàng mới được. Tên Thái Tam Quốc kia cũng vì xem thân phận nàng là công chúa mới chấp nhận bước tiếp theo, điều này nàng biết rất rõ.

Cả một phu tử mà nàng cũng không thu phục được thì đừng có nói tới người khác nhé.

Tiêu Tử Y cảm thấy uể oải vô cùng, nàng sống trong này không có mục tiêu gì, chỉ tiếc là chọn đi chọn lại nàng cũng chưa tìm được ai gả đi, chẳng qua là nhảy từ nhà giam này tới một nhà giam khác mà thôi, có khác gì đâu.

Sau đó nàng quyết định mang đến cho Tiêu Trạm một thời thơ ấu tốt đẹp, vì bé nên mới tìm Nam Cung Tiêu quay lại, hơn nữa cũng không có nhiều cách tốt nào để giải quyết cho ổn cả.

Nàng chỉ có thể làm được nhiều như vậy thôi sao? Sau đó Tiêu Tử Y nằm lên giường, nhìn cảnh đào ngàn ngơ. Kỳ thực mà nói, hình như Nam Cung Sanh đúng là đối tượng kết hôn rất tốt. Hắn nhàn nhã, có lẽ nàng cũng có thể nói động chạm tới hắn. Hai người dứt bỏ hết kinh thành, kết bạn cùng đi ngao du tứ hải.

Khụ, chỉ là làm bạn đi chơi với nhau thôi cũng không có ý đặc biệt thích hắn gì cả. Chẳng qua nàng cảm thấy loại đàn ông này cũng không để ý lắm đến hình thức lễ giáo, có thể dễ kết dễ tan.

Cuối cùng Tiêu Tử Y thở dài, nàng cũng chỉ nghĩ ngơi bừa vậy trong đầu, dù sao nghĩ cũng không tốn tiền, lại có khả năng điều chỉnh tâm tình. Chỉ cần nghĩ đến nếu nàng đứng trước mặt phụ hoàng nói là muốn gả cho vị trạch nam râu ria xồm xoàm kia. Không biết vị phụ hoàng mặt không biến sắc ngọn núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt nàng có biểu hiện thế nào, nàng cứ nghĩ tới mà thấy buồn cười.

Nghĩ rồi lại thấy thật là vui quá.

Tâm tình Tiêu Tử Y đỡ hơn chút, lại lần nữa chú ý tới tờ giấy để trước mặt, nhìn chăm chăm vào những chữ trên đó mà phát sầu. Nàng có thể làm được không đây?

“Công chúa, hạ quan xin phép về trước, đây là bản mẫu chữ ngày hôm nay” Thái Khổng Minh gõ cửa thư phòng, đi tới, sau đó đưa cho Tiêu Tử Y một tờ viết mẫu chữ phồn thể.

“Được, Thái phu tử vất vả rồi” Tiêu Tử Y không phản đối nhận lấy bản mẫu chữ, dù sao mỗi ngày mấy trăm chữ, cứ viết bừa đi cho có lệ là được.

Thái Khổng Minh thấy Tiêu Tử Y phối hợp vậy, mọi lời đã chuẩn bị sẵn để khuyên răn cũng không cần lấy ra dùng rồi.

“Phu tử à, còn có chuyện gì sao?” Mãi một lúc lâu, Tiêu Tử Y hình như ý thức được Thái Khổng Minh vẫn chưa rời ngay, ngẩng đầu lên hơi kinh ngạc hỏi.

Thái Khổng Minh nheo mắt lại, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, dùng một điệu trầm trầm nói, “Không có gì, chỉ là muốn nói với công chúa một việc”

“Là gì vậy?” Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Thái Khổng Minh lộ vẻ tươi cười. Đây là lần đầu nàng thấy hắn cười với nàng, cứ cười ơn thuần sạch sẽ, không pha chút tạp nham nào.

“Về đề nghị của công chúa nghỉ ngơi trong giờ học, ít nhất sáng nay hiệu quả cũng không tệ lắm” Thái Khổng Minh híp mắt bội phục, hắn nói những lời này là thật lòng, bởi vì đây là sự thật, hắn cũng không cần giấu diếm, “Đề nghị này của công chúa tuy nói là để bọn trẻ trong lúc học hành cần phải điều chỉnh, nhưng thực sự rất cần thiết cho thân thể sau này, đối với hạ quan cũng có ích lắm. Hạ quan có thể chia buổi sáng ra làm ba phần, sau đó mỗi một phần có đoạn nghỉ ngơi kia lại có thể sắp xếp lại chút suy nghĩ, sử dụng thời gian nghỉ chuẩn bị tốt đoạn tiếp theo để dạy phần tới, có trật tự hơn rất nhiều. Công chúa Điện hạ à, nếu sau này có ý tưởng gì hay, xin nhất định phải nói ra đó. Hạ quan xin cáo lui trước”

Thái Khổng Minh tự đứng tạm dừng những lời hoa mỹ vậy, rất có ý thức cáo từ rồi đi.

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn Thái Khổng Minh đi ra thư phòng, đột nhiên cảm giác mọi tích tụ trong lòng bỗng chốc bay biến.

Đúng vậy đó, cho dù không được ai giải thích rõ thì thế nào? Cho dù bị người ta dùng thân phận áp vào người thì thế nào? Chỉ có sớm hay muộn thôi, tất cả mọi người không phải sẽ phát hiện ra những đề nghị của nàng cũng chỉ vì muốn tốt cho bọn trẻ hay sao?

Nàng chỉ cần cố gắng chút, từng bước một, nhất định sẽ đạt được mục tiêu mà mình mong muốn, ít nhất là nàng đã cố gắng hết sức.

Tiêu Tử Y nghĩ thông suốt điều này, chợt cảm thấy lòng rộng mở tâm sáng hơn, đứng lên đi vào tận cuối phòng ra bên ngoài tiểu đình nhỏ vươn vai, duỗi thân mỗi hít thở chút không khí trong lành. Ngày xuân ấm áp chiếu lên người cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Trước tiên nàng muốn bắt đầu từ đâu đây? Quy hoạch sân trước cho tốt, hay là quy hoạch chương trình học của nhà trẻ trước tốt hơn đây?

Tiêu Tử Y nghĩ vui sướng, sau đó đột nhiên lại nghe được một loại gì đó quen thuộc....đó là giọng nói, ngừng đầu lên bắt đặc dĩ phát hiện ra trên cây to cao trong đình viện lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn sau đám lá rậm.

“Hắc hắc, Công Chúa điện hạ xinh đẹp, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi!”

Độc Cô Huyền cười hì hì nói, tay chân nhanh nhẹn từ trên cây tụt xuống.

Tiêu Tử Y cười rất tươi, đã có người tự đưa đến cửa, như vậy trước hết dùng cách nguyên thủy nhất là dụ dỗ vậy đi!

95. Chương 95: Cách Làm Lễ Gặp Mặt Mới

“Con...con vào bằng cách nào thế?” Nhưng trước khi dụ dỗ, Tiêu Tử Y vẫn rất ngạc nhiên muốn biết Độc Cô Huyền làm cách nào mà vào trong này được. Tuy nói phòng ở đây canh giữ không chặt chẽ như cung Vị Ương, nhưng dù gì cũng có rất nhiều cấm vệ canh gác. Một đứa trẻ sao có thể đơn thuần trèo cây như vậy tiến vào được chứ? Bởi vì sau cái cây kia là một bức tường đối với một đứa trẻ quả là rất cao, chẳng nhẽ Độc Cô Huyền là một thiên tài võ học sao?

“Hắc hắc, nhóc ta đây có cách của chính ta mà” Độc Cô Huyền ra vẻ bí mật, có đánh chết cậu cũng không khai ra chuyện đã cầu xin thị vệ ca ca giúp cậu đặt lên trên tường, sau đó mới leo lên cây. Chắc bộ dạng của cậu là vô địch đáng yêu nên thị vệ ca ca mới có thể giúp cậu, nhưng điều ấy cậu cũng không thể nói ra, tuyệt đối chẳng cảm thấy tự hào gì.

“Ồ” Tiêu Tử Y kéo dài giọng điệu ý vị, nhưng thực ra cũng nhìn ra vài phần.

Độc Cô Huyền này, dáng người so với Nam Cung Tiêu cao hơn chút, lại khỏe mạnh vô cùng. Mà to mắt rậm, so với Độc Cô Diệp rất giống, rõ ràng là một người thu nhỏ. Nhưng lại là một đứa trẻ miệng lưỡi dẻo quẹo và vô cùng ngây thơ. Điều này phải nói là lừa rất dễ...

Tiêu Tử Y nghĩ vậy, khoé miệng cong lên chút cười nói: “Thiếu gia Độc Cô tới đây làm gì vậy ha?”

Độc Cô Huyền bị tiếng gọi “Thiếu gia” kia gọi chóng cả mặt, ngực ưỡn lên, vênh vang nói: “Ta tới là tìm Nam Cung Tiêu!”

“Vậy ha? Hôm qua không phải đã gặp rồi sao?” Tiêu Tử Y không phải là cố ý bới móc, mà thực vô cùng ngạc nhiên. Hôm qua cậu không phải là lên ra ngoài tìm Nam Cung Tiêu đấy sao? Kết quả là tìm TRạm Nhi quyết đấu không thành, cuối cùng bắt tay giảng hoà cùng nhau chơi trò chơi rất vui vẻ. Tiêu Tử Y bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra bảo: “Vậy à, hôm nay cũng là tìm bọn họ đùa chơi sao?”

Độc Cô Huyền ảo não dậm dậm chân, hình như Tiêu Tử Y nói trúng nỗi đau của cậu vậy, vung nắm tay nhỏ lên giận dữ nói: “Ai nói là tìm bọn nó chơi đùa? Ta đến bảo Nam Cung Tiêu về nhà đó!”

Tiêu Tử Y cười khanh khách quay trở lại phòng, vừa đi vừa bảo: “Về nhà sao? Huynh tỷ của cậu ta đều nhất trí cho cậu ta ở lại trong cung, làm sao con nói về là về được hả?”

Câu nói đầu tiên của nàng là đem trách nhiệm đổ hết lên đầu người khác, vờ không đề cập tới chút nào chuyện nàng kiên quyết bắt Nam Cung Tiêu vào cung.

Độc Cô Huyền đi theo sau Tiêu Tử Y vào thư phòng, tự đắc nói: “Không sao không sao, nhóc ta đây bảo Nam Cung Tiêu theo ta về thì nhất định nó sẽ theo ta về”

“Ồ? Nói thế mà con cũng nói được sao” Tiêu Tử Y đứng là hết chỗ nói với Độc Cô Huyền rồi tên nhóc này lấy kiểu tự tin mạnh mẽ vậy ở đâu vậy cả?

“Đó là đương nhiên rồi! Tuy Nam Cung Tiêu cũng rất kiêu ngạo, nhưng cho tới giờ tên nhóc đó lúc nào cũng nghe lời của ta đó!

Độc Cô Huyền vốn đi theo sau Tiêu Tử Y, cuối cùng nhìn thấy trên bàn bày mấy món điểm tâm, lon ton chạy vọt tới trước vài bước, tốc độ đúng là nhanh, không khách sáo cầm lên ăn lấy ăn để.

Tiêu Tử Y hiện giờ xác định, tính cách kiêu ngạo của Nam Cung Tiêu thế này đều do tên nhóc này làm hư rồi. TRẻ con lúc nào cũng thích bắt chước người khác bên cạnh, cả ngày Nam Cung Tiêu cùng chơi với cậu bé, mà cá tính của tên nhóc Độc Cô này cũng cực kỳ xấu xa, sao lại không bị đầu độc chứ?

Độc Cô Huyền vốn định nói ra một đồng lời đã chuẩn bị, nhưng không còn cách nào vì thức ăn ngon để trước mặt, miệng cậu đã lấp đầy rồi, có muốn nói cũng chẳng còn cách nào.

Tiêu Tử Y cứ mặc cậu bé ngồi vào chỗ của nàng, còn nàng thì lại ngồi vào bên cạnh, nhìn cậu nhóc trông như cả mấy ngày chưa được ăn vậy cứ trợn mắt phồng mang ăn ngấu nghiến. Hiện giờ là thời điểm buổi trưa cũng qua không lâu, đứa trẻ này nhất định không có thói quen ăn trưa, nhưng bụng thì chắc chắn là đói lắm rồi.

Độc Cô Huyền ăn cái gì cũng rất chú ý, chú ý tới nỗi quyết không để lãng phí. Đừng có nhìn cậu ăn gì cũng rất nhanh nhưng mà không có rớt ra miếng nào đâu nhé. Bởi vậy Tiêu Tử Y cũng phán đoán ra Độc Cô Huyền được giáo dục rất nghiêm khắc, nhưng cá tính đứa trẻ cũng phát triển theo đó.

Lại nhìn thấy trên mặt cậu ăn bánh trông rất hạnh phúc, bởi vậy cũng có thể nhìn ra ở nhà cậu cũng không được phép ăn đồ ngọt hoặc không cho cậu ăn đồ ngọt. Bởi vì như Trầm Nhi và Nam Cung Tiêu hai nhóc đối với đồ ngọt cũng không thích lắm. Lí Vân Tuyền là nữ, bản thân vốn thích ăn đồ ngọt thì không tính rồi.

Tiêu Tử Y mỉm cười nhìn Độc Cô Huyền hạnh phúc ăn điểm tâm, trong lòng vẫn nghĩ may mắn là tính cách của nhóc Độc Cô này không giống tính cách chán chệt của Độc Cô Diệp. Có lẽ tính cách Độc Cô Diệp nếu vụt vào trong trường học hiện đại thì nhất định đó là một vị lãnh khốc số 1 rồi. Nhưng ở cổ đại, chỉ là người không thích hợp lắm trong triều đình mà thôi.

Thậm chí nàng có thể nhìn thấy trong đáy mắt của Độc Cô Diệp toát lên khát vọng quyền lực, thậm chí còn trắng trợn mà không che giấu nữa. Như thế là rõ, đến cả bọn tôi cũng nhìn ra hướng chỉ là những người khác.

Không phải nói khát vọng đối với quyền lực không tốt, mà là nếu muốn tranh quyền đoạt lợi, lại thấy mình không làm gì là không được. Cũng không coi ai ra gì...Kiểu kiêu ngạo thế, thực đúng là người ta thấy khó chịu lắm.

Toát mồ hôi, phân tích kỹ như vậy, thì ra hai chú cháu này là hai người chỉ giống mỗi tính kiêu ngạo thôi! Không có gì là khác nhau lắm. Chỉ có khác là Độc Cô Huyền là một đứa trẻ con thôi. TRẻ con nói chuyện, cộng thêm ngụy biện hàng đồng, lại có vẻ ngây thơ khả ái.

Tiêu Tử Y thở dài một hơi, xốc lại tinh thần khi phát hiện toàn bộ điểm tâm trên bàn đã bị Độc Cô Huyền tiêu diệt gần như sạch sẽ, đứng dậy đi rót cho cậu một cốc nước lọc.

Độc Cô Huyền không chút khách sáo nhận lấy uống hết, sau đó thoả mãn ợ một cái.

Tiêu Tử Y thấy cậu không thể ăn thêm được nữa, nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn hai miếng bánh còn sót lại trên mâm, buồn cười bảo: “Đừng nhìn nữa, ăn không hết thì có thể mang ra ngoài vậy! Cũng đừng có cố, lát nữa con đi, ta bảo các nàng gói cho con hai túi mang về”

“Mang ra bên ngoài sao? Mang ra bên ngoài!” Độc Cô Huyền hai mắt phát sáng, chân nhảy dựng lên, vừa quay sang bên Tiêu Tử Y vừa kêu lên, “Tỷ tỷ xinh đẹp à, tỷ đối với nhóc ta đây thật tốt quá ha, chúng ta sao sao nhé!”

Tiêu Tử Y vội vàng đem đẩy nhóc Độc Cô Huyền đang chu mỏ lên ra, muốn cười mà không dám cười sợ đả kích đến lòng người khác, chỉ ho khan vài tiếng bảo: “Bé Độc Cô à, thực sự không cần đâu. Tỷ tỷ ta đây xin nhận”

Độc Cô Huyền nghe vậy sắc mặt sụp xuống, đường nét khuôn mặt nhăn nhó lại, rầu rĩ: “Tỷ tỷ xinh đẹp à, có phải tỷ ghét nhóc ta đây lắm phải không? Nếu không sao lại cự tuyệt như vậy? Nè nè, hôm qua đã cự tuyệt một lần rồi đó!”

Ánh mắt Tiêu Tử Y chớp chớp, rất nghiêm túc chân thành nói với Độc Cô Huyền: “Không phải là chán ghét nha! Mà là trong cung không lưu hành chuyện sao sao khuôn mặt”

Nếu cứ để đứa bé này quần quít lấy nàng rồi sao sao thì không thể được, khụ, nàng nhưng là rất xấu h đó.

“VẬY sao? VẬY thì lưu hành sao cái gì ha?” Độc Cô Huyền lập tức vứt bỏ hết buồn bực, mắt to sáng long lanh nhìn Tiêu Tử Y không chớp mắt.

Tiêu Tử Y ưu nhã đưa tay ra trước mặt cậu, mỉm cười bảo: “Ở đây lưu hành nghi lễ gấp mặt hôn tay”

“Hôn sao?” Độc Cô Huyền quả thực còn quá nhỏ, không biết “hôn” là có ý gì. “Có nghe thấy không?” ‘

Độc Cô Huyền cúi đầu, ngửi đi ngửi lại mu bàn tay của Tiểu Tử Y. Ừ, tuy rất là thơm nhưng mà vẫn không giống như mùi hương lúc ăn điểm tâm nha.

Tiêu Tử Y liếc mắt, bất đắc dĩ bảo: “Không phải như thế”

“A A! Sao không nói sớm!” Độc Cô Huyền như vẫn sao người khác trên mặt, lập tức sao một chút lên mu bàn tay của Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Huyền cười hì hì, bất luận thế nào cũng không nghĩ ra, nàng đã đem cách hôn tay của phương Tây một lần nữa trở thành mệnh danh “Nghi thức hôn tay”. Chẳng bao lâu sau do Độc Cô Huyền rất giỏi tuyên truyền những chuyện mới mẻ, nên ngay lập tức trong toàn bộ thành Trường An phổ lớn phổ nhỏ lập tức đã lưu hành đến tận mỗi một tấc đất của triều Đại Chu.

Các trò, thời đại đã thay đổi, sau này gặp nhau không phải chấp tay làm lễ nữa rồi, nam nữ không phân biệt, cứ gặp mặt tất cả đều là.....

Lễ hôn tay.....i

96. Chương 96: Tiến Hành Dự Dã

Khụ, nhưng Tiêu Tử Y lúc ấy lại không biết nàng thuận miệng nói với trẻ con một câu lại có hậu quả “Nghiêm trọng” như thế. Cuối cùng chuyện này cũng trực tiếp gây cho nàng khắc sâu mà tỉnh lại, đối đãi với một đứa bé không thể lấy lệ được, cũng không thể ứng phó linh tinh được, nhưng đây là nói sau này.

“Làm gì thế?” Độc Cô Huyền thấy chuyện lạ là sau khi sao tay nàng xong, trên mặt Tiêu Tử Y không hiểu khi Độc Cô Huyền đưa tay mập mập của mình ra trước mặt nàng.

“Chả nhẽ tỷ tỷ không muốn sao trở lại sao?” Hai mắt to sáng trong suốt của Độc Cô Huyền chớp chớp vài cái, nói thần nhiên.

Khoé miệng Tiêu Tử Y khẽ run rẩy chút, rồi cầm lấy bàn tay bóng nhẫy nhỏ bé của Độc Cô Huyền, buồn cười hôn nhẹ. Cũng không tệ lắm, tên quỷ nhỏ này đúng là hay thật, nàng muốn bé rồi.

“Hắc hắc, đa tạ tỷ tỷ ăn ngon” Độc Cô Huyền cười tươi như một đoá hoa, lại cảm giác mình vô cùng quyền rũ mê hoặc người, lấy “lòng” mà đổi được trái tim. ” Như vậy đi, giờ Nam Cung đang ở đâu? Ta muốn đi tìm nó”

Tiêu Tử Y nhìn Độc Cô Huyền lau tay bừa vào áo, lập tức thu lại những suy nghĩ vừa rồi bảo đứa trẻ này được dạy dỗ nghiêm khắc. Vừa rồi cậu ăn cẩn thận vậy, nhất định là vì quý đồ ăn mới khó khăn lắm mới được ăn vậy.

“Khụ, Nam Cung cậu ấy còn đang ngủ trưa. Hay là thế này vậy, con đợi một lúc nữa, chờ cậu ấy thức dậy thì đi tìm cậu ấy đi” Tiêu Tử Y cười híp mắt đề nghị.

“Ngủ à?” Độc Cô Huyền ngơ ngác hỏi lại, quả thực không thể tin nổi. “Nam Cung Tiêu sao? Lúc này đang ngủ sao?” “Đúng vậy đó, nghỉ buổi trưa mà” Tiêu Tử Y thần nhiên bảo, Nam Cung Tiêu thật khó khăn

lắm mới gượng qua được cho tới buổi trưa, giờ chắc là mệt lắm rồi đây, cho nên giấc ngủ trưa là chuyện tất nhiên. “Thế trước kia cậu ấy đều làm gì?”

Độc Cô Huyền khoát tay bừa lên ngăn lại, coi thường bảo: “Dĩ nhiên là theo hàng xóm láng giềng là ta đây đi du lịch khắp nơi hành hiệp trượng nghĩa rồi!”

“Phụt” Tiêu Tử Y cuối cùng nhịn không được bật cười. Hành hiệp trượng nghĩa gì chứ, tuyệt đối là “lấy lòng” để tìm đồ ăn uống miễn phí mà thôi.

“Thế nào? Khinh thường chúng ta sao?” Độc Cô Huyền lập tức như bị đâm phải đuôi mèo vậy, lập tức nổi giãy nảy lên, hai tay chống nạnh ra vẻ không thể chịu nổi.

“Không phải, không phải. Thực bội phục quá đi” Tiêu Tử Y cố nhịn cười nói khẽ: “Nhưng giờ Nam Cung Tiêu ở chỗ tỷ tỷ đây học hành, nếu không sẽ không qua được cuộc thi của Nhị ca cậu ấy tháng sau, không giúp được gì cho người phải làm sao bây giờ?”

“Vị công tử Sanh kia sao?” Độc Cô Huyền vừa nghe đến Nam Cung Sanh thì lập tức xụ xuống, không còn nửa phần vênh vang nữa rồi, nói ngập ngừng: “À, thì ra là Nam Cung Nhị ca ha, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây ha?”

Tiêu Tử Y thấy thế nhíu mày. Không ngờ tên nhóc này ngày hôm qua gây hoạ trước mặt chú mình cũng nói ra được, nhưng giờ nghe thấy chính là Nam Cung Sanh tên trạch nam kia thì bỗng ngoan ngoãn hẳn hẳn hẳn, đúng là kỳ quái hết sức ha. Theo lời phụ thêm của Độc Cô Huyền..., Tiêu Tử Y bỗng cười bảo: “Đúng vậy đó, bây giờ phải làm sao đây?”

Độc Cô Huyền gấp tới mức nghì lung tung, chiếc miệng nhỏ không biết là đang lắm bầm cái gì, dù sao cũng không chịu buông tha quay về.

Tiêu Tử Y thông thả rót ừng chén nước, dùng giọng thản nhiên từ từ nói: “Hay thế này, bé Độc Cô con cũng cùng tham gia với bọn trẻ đi. Ai, hay là thôi đi. chắc là con không có khả năng chịu nổi đâu” Tiêu Tử Y nói lấp lửng vậy, cố ý dùng giọng tiếc hận nói. Lầy lù để tiến, công tâm làm đầu.

Độc Cô Huyền nghe vậy thì nhảy vọt lên ba thước, khuôn mặt kích động đỏ bừng lên: “Gì cơ, gì cơ? Nam Cung có thể chịu nổi mà ta lại không chịu nổi sao? Tỷ tỷ xinh đẹp à, nhóc ta đây đã sớm muốn hỏi rồi, rốt cục Nam Cung ở trong này làm gì vậy hả?”

Khoé môi Tiêu Tử Y hé cười, hai tay cầm chén trà thản nhiên bảo: “Không có gì ha. sáng thì ở đây học hành. Giữa trưa thì ngủ nửa canh giờ, sau đó chiều thì chơi. Chỉ đơn giản vậy thôi”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Độc Cô Huyền hình như không thấy vừa lòng với câu trả đơn giản như thế, chiếc miệng nhỏ nhún cong lên rõ cao. “Vậy...Vậy Nam Cung ở trong này cũng có thể được ăn điểm tâm sao?”

Tiêu Tử Y phát hiện ra ánh mắt của Độc Cô Huyền còn đang nhìn lướt tới hai miếng bánh sót lại trên bàn, thâm nghĩ đứa bé này đối với đồ ăn chấp nhặt thật. “Cậu ấy cũng không hẳn là thích điểm tâm cho lắm. Bé Độc Cô à, nếu con thích ăn, sau này cứ đến thường xuyên nhé. Mỗi lần tới tỷ tỷ cam đoan sẽ cho em ăn thật nhiều điểm tâm” Tiêu Tử Y nói thoải mái, nhưng trong lòng thì biết rõ đứa bé này hôm nay có thể vào được trong cung tám phần là dùng thủ đoạn phi thường rồi, chắc là tiện đi xe của cha hoặc chú mới có thể vào được trong cung. Nếu không Nam Cung ở trong cung chạy tới chạy lui cũng chưa gặp Độc Cô Huyền xuất hiện lần nào.

Quả nhiên trên mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Huyền hiện ra nét khó xử. Cảm thấy muốn ăn món ngon khó dứt ra, lại cảm thấy Nam Cung Tiêu có thể chịu nổi học hành mà cậu thì sao lại không thể kiên trì được? “Công chúa tỷ tỷ à, buổi tối Nam Cung cũng ngủ ở đây sao?”

Tiêu Tử Y gật gật đầu: “Đúng vậy ha, nhưng cứ bảy ngày thì lại được về nhà hai ngày” Ấy da da, Nàng thật là nhân tâm quá đi, cứ thích xem biểu hiện giãy dụa của tiểu thái tử vậy đó.

“Ta đây cũng không thể ngày nào cũng lén chạy tới đây được? Ta sợ về nhà mà nói ra...thì cha ta sẽ đánh cho ta như tử tặc. Nhưng nếu ngày nào cũng được tới đây thì cũng không sao. Bởi vì cơ bản ngày nào ta

cũng chẳng ở nhà suốt cả” Độc Cô Huyền càng nghĩ càng hoa chân múa tay vui sướng, dù gì trên cơ bản là cậu ngày nào cũng đi dạo, chỉ cần tối về nhà đúng giờ là được.

Tiêu Tử Y cảm thấy thực sự khởng hiểu nổi, buông chén trà lo lắng hỏi lại: “Như vậy là được rồi sao? Không cần nói một câu với lệnh tôn sao?”

Độc Cô Huyền khoát khoát tay áo nói: “Không sao không sao, chỉ cần công chúa và thị vệ ca ca gác cổng nói một câu là được, ta sợ cha không cho ta vào”

“Chuyện này thì không thành vấn đề, ta nhưng sẽ sắp xếp cho ông ấy mỗi ngày đưa đón con rồi” Tiêu Tử Y không ngờ Độc Cô Huyền lại lừa dễ như thế, nghe chừng là cậu sợ cô đơn tịch mịch không có ai chơi cùng rồi.

Quả nhiên thời địa này trẻ con thực cô độc quá, đừng nói là gia đình bọn trẻ nhà quan nhé. Người lớn đều bận việc của mình, đem con cái vứt cho bà vú và nha đầu xem, đến cả mẹ nó cũng không xem con, nên có rất ít bạn chơi. Xem ra thì Độc Cô Huyền cũng chỉ bạn chơi duy nhất là Nam Cung Tiêu, cuối cùng lại bị nàng vì TRẠM NHI đoạt đi mất rồi.

Ha ha, không sao là không sao, mọi người cùng tới chỗ nàng chơi thôi mà! Tiêu Tử Y cười híp cả mắt lại.

“Ha ha! Công chúa tỷ tỷ đúng là trượng nghĩa quá! Cứ định như vậy nhé! Nam Cung Tiêu chắc là sắp dậy rồi ha? Ta đi tìm hắn nói cho hắn biết chuyện tốt này nha!” Độc Cô Huyền nhếch môi, cười cười đi ra ngoài.

Tiêu Tử Y bảo cung nữ đứng bên ngoài mang Độc Cô Huyền đi tìm Nam Cung Tiêu, còn chính mình thì trở về bên trong thư phòng, nhìn trên bàn còn sót lại ít điểm tâm thì bỗng thấy buồn cười. Không ngờ mấy khối điểm tâm đó lại có thể tuyển thành công nhóc Độc Cô, hay lắm, rất mạnh mẽ.

Lí Vân Tuyền tương đương là ở trong ký túc vậy, nNam Cung Tiêu Thì chẳng mấy chốc sẽ trở về nhà, hiện giờ Độc Cô Huyền ngày nào cũng phải được đưa đón. Các loại hình thì có đủ rồi, vừa lúc nàng cần xem rốt cục cách nào thì phù hợp nhất với nhà trẻ.

Ai da da, có bốn người rồi, Tiêu Tử Y đến trước giá sách rút ra một cuốn mỏng, mặt trên ghi rõ con cháu nhà thân vương quý tộc triều đình. Đây là lần trước bảo Nhược Trúc sưu tập cho nàng đối tượng kết hôn tạo nên. Không ngờ nàng bỗng có ý nghĩ nóng lên, bảo Nhược Trúc đi sưu tập các nhóc có tư chất từ mười lăm tuổi đổ lại giờ hữu dụng rồi.

Nè, nếu có rảnh nàng sẽ sưu tập các cô bé đáng yêu một chút.

Tiêu Tử Y liếc nhìn bữa vào tư liệu, trên mặt đột nhiên xẹt ra một ý tưởng khác nên tươi cười.

Hắc hắc, hay là bảo Thầy tướng Đàm mang đệ đệ của mình tới biết đầu đuôi?

97. Chương 97: Thất Sách

Tiêu Tử Y day day khuôn mặt cười cười có chút tà ác, Thầy tướng Đàm rất khó đối phó, nàng phải lên kế hoạch thật chi tiết mới được.

Tâm tình vừa thả lỏng, Tiêu Tử Y lại cảm thấy rầu rĩ dâng lên, cứ như vậy cầm tư liệu nằm xuống chiếc giường mềm một lát, cho tới lúc tiếng ồn ào truyền tới bên tai

“Hm, đừng làm ồn! Nói nhỏ chút! Bác nhỏ đang ngủ say đó!” Tiêu TrạM hạ giọng khuyên nhủ.

Ồ ồ, vẫn là TrạM NHI biết sẵn sóc, còn biết nghĩ cho nàng. Tiêu Tử Y mơ màng nghĩ ngợi.

Độc Cô Huyền lập tức lớn giọng nói to: “Phải không, nàng đang ngủ say sao? Cả người cũng nghe thấy ư? Sao ta không ngủ thấy cà?”

Tiêu Tử Y day day huyết thái dương ngồi dậy, bắt đầu dĩ nhìn tiểu thiếu gia Độc Cô kiêu ngạo đứng trên ghế băng, trông như là kẻ đứng đầu duy nhất vậy. Tiêu Tử Y lấy tay che miệng ngáp một cái, rồi quay đầu sang hỏi Tiêu TrạM đứng bên: “Hiện tại là lúc nào rồi?”

“Vừa mới qua giờ Mùi. Tiểu bác à, nếu người mệt thì nghỉ lát đi, Hấn...Con sẽ dẫn hấn ra ngoài chơi, không để cho hấn làm ầm ĩ đến người”

Tiêu Trạh trừng mắt nhìn Độc Cô Huyền, có chút bực mình vì cậu đã làm bác thức giấc.

Giờ Mùi sao, trong đầu Tiêu Tử Y nghĩ ngợi chút, chắc là khoảng một giờ chiều rồi, nàng cũng mới ngủ không được lâu. Tiêu Tử Y xoa xoa đầu Tiêu Trạh, nhìn xung quanh một lúc, thấy bé Vân Tuyền đang kiễng chân với sách trên giá, còn Nam Cung Tiêu thì ngồi một góc sáng trầm ngâm.

“Độc Cô à, đi giúp bé Vân Tuyền lấy sách trên giá đi” Tiêu Tử Y cười híp mắt lại bảo.

“Vâng, vâng, hay quá” Độc Cô Huyền thay đổi rất nhanh, nhưng thực ra rất nghe lời, từ trên ghế băng nhảy xuống. Cậu so với Vân Tuyền cao hơn mười phân, nên rất nhẹ nhàng lấy được sách trên giá xuống cho cô bé.

“TRạh Nhi ngoan, bác cũng nghỉ trưa một lát giống các con thôi. Thế nào? Ngủ có ngon không?” Tiêu Tử Y hài lòng cười nói, quay đầu hỏi Tiêu Trạh đứng bên.

Tiêu Trạh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chu miệng nói: “Cũng không tệ lắm, tiếc là bị ai đó làm thức giấc”

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn Độc Cô Huyền cười phớt lờ, biết rõ nhóc này chỉ người nào đó là ai. Vỗ vỗ đầu Tiêu Trạh, Tiêu Tử Y cười bảo, “Đã đánh thức thì tỉnh luôn thôi, trưa nào cũng sẽ ngủ nửa canh giờ là đủ rồi nha! Vì để buổi chiều sẽ ó tinh thần hơn chút, nếu ngủ nhiều mà nói..., sợ tối lại ngủ không được”

Tiêu Trạh hiểu ra gật đầu, đôi mắt mở to rõ ràng chớp chớp, vui vẻ bảo: “Tiểu bác à, buổi chiều TRạh Nhi có thể được vẽ tranh chứ? Sáng con đã học rất tốt nha!”

Tiêu Tử Y còn chưa kịp đồng ý thì chợt nghe tiếng Độc Cô Huyền cười to nói: “Đúng lúc quá, Tiêu TRạh kia, người dẫn ta đi thăm quan cung Trường Nhạc chút đi! Nhóc ta đây nhưng là lần đầu tiên tới đây nha!”

Dứt lời không nói gì chạy tới lôi Tiêu Trạh ra ngoài, cậu ta cũng biết Tiêu Trạh đến cung Trường Nhạc nhiều lần nên khá quen thuộc, không lôi Nam Cung Tiêu đi.

Tiêu Tử Y nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiêu Trạh có vẻ không tình nguyện còn Độc Cô Huyền thì làm loạn ầm lên, Thuần Phong vẫn rất đúng mực duy trì khoảng cách theo sát sau chúng, phòng ngừa chuyện xảy ra bất ngờ.

“Nam Cung, bé Vân Tuyền à, hai con không cùng nhóm kia ra ngoài đi dạo sao?” Tiêu Tử Y quay đầu hỏi lại, thấy kỳ lạ là hai bé, một thì ngồi ở góc sáng sủa, còn một thì cầm sách đứng cạnh giá sách kia.

“Không đi, tuy ở đây rất lớn, nhưng theo con thì cũng chẳng có gì khác nhau cả” Lí Vân Tuyền lật sách, cảm thấy thỏa mãn đi cuối thư phòng ra ngoài hậu hoa viên xem sách.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, như vậy cũng được. Cho dù chính nàng ở đây lâu như vậy cũng còn chưa đi thăm quan hết cung Trường Nhạc. Nhìn qua thì đều thiết kế đình đài lầu các xa hoa giống nhau, quả thực chẳng có gì đẹp mắt cả.

Hầu như Độc Cô Huyền đi xem cũng chính là để quen với hoàn cảnh bên trong thôi, xem ra ở đó có hoa viên có thể bắt sâu...

“Nam Cung à, còn con thì sao/” Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Tiêu im lặng đứng trong góc phòng tò mò hỏi.

Nam Cung Tiêu từ trong góc phòng đi ra, sau đó chậm rãi đi tới trước bàn đọc sách, dẫm chân lên chiếc ghế dài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trông vô cùng nghiêm túc, híp cả mắt lại nhìn như dính chặt với nhau vậy.

“Nam Cung, định nói với ta chuyện gì sao?” Tiêu Tử Y đợi một lúc lâu thấy Nam Cung Tiêu không nói gì cũng chủ động nhắc tới.

Nam Cung Tiêu do dự một lát cuối cùng lấy hết tinh thần suy sụp bảo: “Công chúa à, buổi sáng con đi học, nghe cũng không hiểu gì cả. Làm sao bây giờ đây? Con cũng không phải là người ngu ngốc ha...”

Tiêu Tử Y sững sốt, nhìn Nam Cung Tiêu như là đã trút giận xong. Giống quả bóng xì hơi vậy không còn chút tự tin nào cả. Bỗng chốc trong lòng tự thầm trách bản thân mình sơ sót.

Thái Khổng Minh là thầy giáo của Tiêu Trạ. Dạy dĩ nhiên là lớp học của Tiêu Trạ, cũng chỉ có mình Tiêu Trạ nghe có thể hiểu được.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn theo hướng Lí Vân Tuyền vừa rồi lấy sách, mới nhớ tới chỗ kia vốn để sách gì, bưng tỉnh thì ra chính bé Vân Tuyền cũng nghe không hiểu gì, tự mình tìm sách để xem có thể theo kịp tiến độ.

“Ngoan, không phải thế đâu! Nam Cung thật là đứa bé rất thông minh, con còn nhớ không? Lần đầu tiên lúc chúng ta mới gặp nhau, không phải con đã rất nhanh giải ra được Cửu cung đồ hay sao?”

Tiêu Tử Y đứng bên an ủi Nam Cung Tiêu, vừa nghĩ cách giải quyết vấn đề này như thế nào.

Tuy Thái Khổng Minh hơi bảo thủ chút, nhưng dạy học là hần hần nên giảng giải nội dung chứ. Mặc dù chỉ là tứ thư ngũ kinh thôi, nhưng đã quen với cách giáo dục của hiện đại rồi, nàg nghe căn bản cũng không hiểu lắm, nên cũng không có cách nào để Thái Khổng Minh cải thiện được.

Thực là khó quá ha.

“Nhưng nếu là nhị ca con dạy thì con có thể hiểu ngay” Nam Cung Tiêu lầ bầu nói, từ sau sự kiện bài “Xuất sư biểu” kia, cậu có chút không rõ năng lực của mình thế nào, chuyện gì cũng phải mượn người khác giúp.

“Đứa ngốc à, cứ tự mình hỏi những chuyện gì đó sao!” Tiêu Tử Y bỗng buồn cười nói.

Ai ngờ Nam cung Tiêu nghe vậy cụt hứng bảo: “Nè, người đều nói con ngốc, con quả nhiên rất ngốc rồi”

“Đừng có cố cãi với ta, con biết ta nói ý là gì mà”

Tiêu Tử Y đỡ khóc đỡ cười, gõ nhẹ lên trán cậu một cái.

Tâm tình Nam cung Tiêu bỗng trùng xuống, nhưng trên mặt vẫn không cười, vẫn vô cùng trầm trọng, “Công chúa à, con bây giờ phải làm sao đây? Nghe không hiểu chính là không hiểu mà!”

Tiêu Tử Y chống cằm suy nghĩ một lúc, không chú ý vào vấn đề của Nam Cung Tiêu mà hỏi ngược lại: “Nam Cung à, con tới ở trong cung Trường Nhạc, chỉ là muốn học thuộc bài “Xuất sư biểu” sao? Hay là muốn ứng phó cuộc thi của Nhị ca con một tháng sau đó?”

Nam Cung Tiêu ra sức nghĩ ngợi, sau đó lắc lắc đầu nói: “Cái gì cũng không muốn. Con chỉ muốn Tiêu Trạ biết gì thì con cũng muốn biết như vậy thôi”

Tiêu Tử Y nhìn vào mặt bé, hai mắt mở to ngày càng ngời sáng. Quả nhiên là nàg không nhìn lầm người, Trạ Nhi cũng không có nhìn lầm. Nam Cung Tiêu này thực sự là đứa trẻ thích học hỏi.

“Như vậy đi, sau này cùng học với Trạ Nhi, bé học cái gì, con học cái đó nhé. Trước kia chúng ta sẽ bổ sung chương trình học mà con bị thiếu, như vậy bé ấy biết gì thì con sẽ không phải biết cái đó sao? Sau này ta sẽ tìm nhiều bạn nhỏ hơn, chúng ta sẽ không đi học buồn tẻ giống ở Quốc Tử Giám, mà cứ bảy ngày sẽ có hai ngày nghỉ ngơi, sẽ có đại hội thể dục thể thao, có kịch bản để diễn, có hồ bơi xuân thu, còn có cả nghỉ đông và nghỉ hè nữa..”

Tiêu Tử Y cũng không cần Nam Cung Tiêu nghe có hiểu hay không, cứ thế nói tuôn ra. Vừa nghĩ đến mình có thể xây dựng một khu nhà trẻ, tự mình làm vườn, công viên, tất cả quy hoạch đều do chính mình làm, cả người Tiêu Tử Y đều hưng phấn tới phát run lên.

Nam Cung Tiêu lúc hiểu lúc không, lông mày nhăn lại cũng theo từng lời Tiêu Tử Y nói mà giãn ra.

Hình như là....nghe có vẻ cũng không tệ lắm.

“Bộp bộp!” Ngay lúc Tiêu Tử Y đang nói hăng say thì ở cửa bỗng phát ra tiếng vỗ tay.

Tiêu Tử Y theo tiếng vỗ nhìn lại thì phát hiện ra Tiêu Sách đã lâu không thấy đứng ngay tại cửa, vẫn nét trào phúng kiểu trẻ con tươi cười nhìn về phía nàg xem.

98. Chương 98: Hiểu Lâm Bộc Phát

Tiêu Tử Y nhú mày, không ngờ Tiêu Sách lại có thể tới đây tìm nàng.

“Thế nào? Mất hứng khi nhìn thấy ta sao?” Giọng Tiêu Sách vẫn cứ khàn khàn, nhưng trên mặt có vẻ kỳ lạ, lời nói phát ra làm cho Tiêu Tử Y cau mày lại.

Nam Cung Tiêu xoay đầu lại nhìn Tiêu Sách, phát hiện ra bầu không khí này cậu hẳn là nên tránh đi, vì vậy định nhảy xuống ghế đi tìm bé Vân Tuyền cùng đọc sách.

“Này Nam Cung, ta hỏi chút, vì sao bé Độc Cô lại sợ nhị ca của con vậy hả?” Tiêu Tử Y đột nhiên nghĩ ra chuyện này, nhin không được buột miệng nói ra. Nàng sợ sẽ quên mất.

Nam Cung Tiêu nhảy “bộp” xuống một cái, quay đầu coi như không có gì, bảo:

“À, cũng không có gì, chỉ là có lần đi tới nhà con, không phải Độc Cô rất thích treo cây đu đủ thôi! Thế là bò lên cây đào bảo bối đặc biệt của nhị ca con, kết quả là bị nhị ca con lải nhải dạy dỗ mất hai canh giờ. Cứ vậy thôi mà”

“...”

Tiêu Tử Y trợn to hai mắt lên, quả nhiên, kiểu trừng phạt này với Độc Cô Huyền hiểu động mà nói thì đúng là tra tấn rồi! Nhưng không ngờ Nam Cung trạch nam lại còn Đường Tăng như vậy nữa chứ.

Nam Cung Tiêu nhìn nét biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y, lại nhìn cành đào trong bình sứ trắng nõn kia, cười có chút quỷ dị bảo: “Công chúa à, tự tay nhị ca con bế tặng cho người cành đào ha! Thật khó...”

Thấy Tiêu Tử Y trừng mắt với cậu một cái, Nam Cung Tiêu vội vàng cười ha hả chạy vào cuối thư phòng, bụng còn hẹp hòi nghĩ nếu công chúa mà gả cho nhị ca nhà mình thì cũng miễn cưỡng xứng đôi. Chẳng còn cách nào, nhị ca cậu thực sự đặc biệt đẹp trai lắm, cậu sùng bái ghê cơ!

May là Tiêu Tử Y không biết suy nghĩ gì trong lòng tên nhóc Nam Cung Tiêu này, nếu không sẽ học máu mồm cho coi.

“Hoa này là do Nam Cung Sanh tặng sao?” Tiêu Sách lúc này mới để ý tới cành đào trên bàn của Tiêu Tử Y, đi tới trước bàn không hiểu hỏi.

“Cứ xem như vậy đi” Tiêu Tử Y coi như không khoát tay áo nói, không ngờ lại thảo luận tới chuyện này. Nàng thu dọn tài liệu tư chất trên bàn gọn gàng rồi hỏi: “Người đến tìm ta sao? Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Sách lấy tay sờ cuốn tư chất trong tay nàng, cúi đầu nhìn những chữ trên đó, thản nhiên bảo: “Người không muốn làm thư đồng của ta. Chỉ muốn cùng bọn trẻ con này náo loạn sao?”

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn lại cậu, mắt hứng nói: “Không phải là náo loạn nhé!” Có nhầm hay không đây? Tên nhóc này sao lại ghi hận nàng không cùng hắn học hành trong lòng thếom chứ? Nói xong thì lại lần nữa cực khổ nhặt sách lên chăm chú xem, một đặng tự mình làm vườn, công viên chỗ chơi như thế nào, chọn lựa cho bé cũng sẽ để sau được không?

Tiêu Sách nhìn kỹ nét mặt biểu hiện của Tiêu Tử Y, con mắt lộ vẻ phức tạp thương cảm, chua xót nói: “Hoá ra người cũng giống vậy sao. Ta nghĩ người sẽ khác chứ”

Tiêu Tử Y bị bộ dạng khác thường của cậu ta làm sợ tới mức sững sốt. Khi cậu nói dứt lời đã xoay người muốn đi thì nàng túm vội tay áo cậu, nhú mày hỏi lại: “Người nói lung tung gì thế hả? Ta sao một chữ cũng không hiểu là thế nào?”

Tiêu Sách quay đầu, nhìn Tiêu Tử Y chăm chăm, trầm mặc một lúc lâu sau đó thở dài bảo: “Hoá ra người đúng y như lời mẫu phi ta nói, là một người đầy tâm cơ thâm trầm”

Tiêu Tử Y quả thực không thể tin nổi trong lỗ tai khi nghe được vậy. Tâm cơ thâm trầm sao? Đây là đang nói tới nàng ư? Thấy Tiêu Sách cứ cố dứt áo ra muốn thoát khỏi tay nàng, thì nàng vội vàng cầm chặt tay áo cậu lại. Nàng nhất quyết không thể để cho cậu ta đi như vậy rồi, Tiêu Tử Y giận tái người mặt lạnh đạm nói: “Lời này của người có ý gì?”

Mẫu phi ư? Trong đầu Tiêu Tử Y liều mạng sưu tầm tư chất Tiêu Sách có liên quan tới mẫu phi trước rồi cũng hiểu ra. Bà đó dựa vào cái gì mà lại hại nàng chứ? Càng nghĩ càng tức, sắc mặt Tiêu Tử Y càng lúc càng lạnh.

Biểu hiện của Tiêu Sách còn khó xem hơn nàng, cổ sức giật tay ra khỏi nàng, trầm giọng nhấn từng chữ từng từ trên cái giọng thô ráp kia, nói chậm rãi: “Người cổ sức cùng ở với bọn trẻ con một chỗ, dĩ nhiên đã nghĩ tới thiết lập cái vòng quyền lực lẫn lộn vì Tiêu Trạ rồi, thực lợi hại quá ha”

Gì cơ? Tiêu Tử Y không ngờ dĩ nhiên là nguyên nhân này, mở trừng hai mắt, bị đả kích quá lớn đứng đực ra ở đó. Nàng xem thấy sự phẫn nộ trên mặt Tiêu Sách, nhưng không làm thế nào mà giải thích nổi.

Tiêu Sách vừa nói ra khỏi miệng nhìn thấy biểu hiện bị thương của Tiêu Tử Y thì biết mình nói sai rồi.

Kỳ thực cậu ta cũng không tin, nhưng ai cũng đều nói với cậu như vậy, hơn nữa còn nói nhiều kiểu làm cho cậu không thể không tin. Hơn nữa nàng có thể được công tử Sanh kia tặng hoa, rồi lại ra sức thay Tiêu Trạ tìm bạn chơi, cậu nhìn trong mắt như kim đâm vậy đau lắm.

Tiêu Trạ tốt đến thế sao? Vì sao lúc cậu còn nhỏ lại không có ai vì cậu mà làm vậy đi? Vì sao phụ hoàng cứ yêu người kia, còn mẫu phi trong cung lại cứ nơm nớp lo sợ trải qua từng ngày?

Vì sao nàng ấy cũng cứ thích Tiêu Trạ như thế? Thà cứ ở cùng một đứa nhỏ không hiểu biết gì, mà không nguyện ý đi học cùng cậu?

Tiêu Sách càng nghĩ càng thấy không cam lòng, hai lông mày nhíu lại chạm nhau. Môi mím lại thành một đường thẳng tắp, thầm nghĩ muốn nói lời xin lỗi mà không nói ra được.

Tiêu Tử Y không buồn mở miệng giải thích, hai người cứ vậy nhìn mặt nhau đứng đó, ai cũng không chịu mở miệng trước. Dĩ nhiên lại giống hai đứa trẻ cãi nhau rồi không biết làm cách nào để hoà thuận.

“Thập tam thúc à? Tiểu Bác? Hai người làm sao vậy?” Ngay lúc đang giằng co quyết liệt thì tiếng Tiêu Trạ ngân thơ từ cửa truyền tới.

Tiêu Tử Y quay đầu đi, nhìn Tiêu Trạ dựa vào cửa phòng, ngửa đầu nhút nhát nhìn họ. Không biết là bé đã đứng đó từ lúc nào rồi, cũng không biết đã nghe được họ nói bao nhiêu chuyện.

“Không sao, Trạ Nhi sao con một mình quay lại thế? Độc Cô Huyền đâu rồi?” Tiêu Tử Y đi tới dắt bé vào phòng, tiện còn trừng mắt nhìn tên nhóc Tiêu Sách đầu sỏ kia tự dưng chạy tới chỉ trích nàng.

“Nó nói muốn đi tới cây hoè trước điện Vĩnh Thọ kia, con khuyên không được. Trạ Nhi rất sợ, nên bảo công công Thuần Phong coi nó, còn mình chạy tới đây báo bác biết” Tiêu Trạ miệng nhỏ mếu máo, không biết làm thế nào cho đúng.

Tiêu Tử Y trợn to hai mắt, sao Độc Cô Huyền lại thích trèo cây như vậy chứ? Trước cửa điện Vĩnh Thọ đúng là có một cây hoè to cao khoảng ba tầng lầu vậy! Tuy cảm thấy bản lĩnh trèo cây của Độc Cô Huyền rất cao, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. (Ý nói là không may)

Chẳng may mà cậu bé ngã từ trên cây xuống thì làm sao bây giờ? Tiêu Tử Y bỗng dậm chân, không yên tâm chút nào. Nàng cúi đầu nhìn Tiêu Trạ bảo: “Trạ Nhi, con đi vào bảo Nam Cung và bé Vân Tuyền cùng đến nhé, chúng ta đứng lúc đi ra ngoài vài vòng chút”

Tiêu Trạ rất là lo lắng, nghe vậy lập tức co chân chạy rất nhanh tới cuối thư phòng, một lúc sau đã gọi hai đứa bé kia tới.

Tiêu Tử Y quay đầu nhìn Tiêu Sách đứng bên sẵng giọng, “Người nói chuyện, nếu như người nhắc lại lần nữa, ta và người sẽ kết thúc mãi mãi! Ta đi trước”

99. Chương 99: Trèo Cây

Tiêu Tử Y nhắc váy lên, cùng mấy đứa bé hướng điện Vĩnh Thọ chạy. Từ rất xa đã nhìn thấy Thuần Phong đang sốt ruột đứng chờ dưới gốc cây hoè, ngửa cổ nhìn lên trên cây.

Tiêu Tử Y chạy tới dưới tàng cây, theo tầm mắt của Thuần phong nhìn thì chỉ thấy lá cây rung âm âm, mơ hồ nhìn thấy góc áo của Độc Cô Huyền lơ lửng trên cây.

“Công chúa, tiểu nhân không biết trèo cây, tiểu nhân sẽ đi tìm người giúp!”

....

Tiêu Tử Y nhìn ba nhóc bên cạnh ngửa đầu nhìn cậu nhóc trên cây kia, khẽ cười bảo: “Trẻ con vẫn thường thích trèo cây, dĩ nhiên trong mắt cha mẹ chúng thì là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng đối bọn nhỏ thì thân thể chúng còn giá trị nguy hiểm gấp bội lần”

“Vậy à? Nói thế là thế nào?” Tiêu Sách bị Tiêu Tử Y khơi dậy lòng hiếu kỳ. Mặc dù biết nàng nói ra sẽ lại thuyết phục được cậu, nhưng do không nhịn được nên muốn truy tiếp.

Tiêu Tử Y thấy cậu nóng lòng có vẻ ham học hỏi vậy thì không khỏi nở nụ cười bảo: “Người cho là chuyện trèo cây đơn giản lắm sao? Người suy nghĩ chút lúc người trèo cây có suy nghĩ gì hả? Lúc đầu không phải muốn phán đoán xem cái cây này có ai trèo lên được không sao, nếu cho là có thể được thì sẽ nghĩ cách tiếp theo xem làm gì, cuối cùng xác định được bắt đầu trèo lên từ đâu. Chỗ nào nhánh cây có thể đỡ được mình, chỗ nào lại có thể làm rách quần áo, chỗ nào phải cân nhắc khi leo tiếp. Đương nhiên có đôi lúc leo lên rồi sẽ rơi xuống bị thương, nhưng đây là do mình phán đoán chưa kín kẽ nên mới thất bại, sau đó mới trở nên thành công tiếp tục bò lên đến tận ngọn cây. Thất bại chính là mẹ của thành công”

Nàng vừa nói vừa xem nét biểu hiện trên mặt của Tiêu Trạ. Tâm tình nàng thực sự mâu thuẫn. Không biết nếu Trạ Nhi nhìn nàng đề nghị cho trèo cây thì nàng sẽ trả lời thế nào đây?

Tiêu Sách nghe lời Tiêu Tử Y nói đầy cảm xúc. Có một ít băn khoăn cứ sụp xuống che lấp mặt mày cậu bỗng chốc thấp thoáng vẻ mất mát trên gương mặt tuấn tú. “Đúng là trước đây chuyện trèo cây trong mắt người lớn thực sự là chuyện náo loạn, nhưng với ta mà nói cũng là chuyện rất quan trọng”

TRẻ con tâm tư rất đơn thuần. Chinh phục một cái cây mặc dù đối với người lớn thì là chuyện bé tý thậm chí còn rất đáng cười nữa, nhưng đối với trẻ nhỏ mà nói thì lại là chuyện vô cùng quan trọng.

“Tuy không nhất thiết tạo cho bọn trẻ vô duyên vô cớ đi mạo hiểm nhưng trong cuộc sống sinh hoạt hiện tại có rất nhiều nguy hiểm không lường được. Con người kỳ lạ ở chỗ nếu chưa một lần thử nghiệm gặp nguy hiểm thì cũng sẽ không sinh ra chuyện tránh né nguy hiểm như thế này. Không bị dao cắt, làm sao biết dao rất nguy hiểm? Nếu không rèn luyện cho bọn nhỏ tự đối mặt với nguy hiểm để có năng lực phán đoán, như vậy sau này nếu gặp thì phải làm sao đây? Có không ít người đến cả con đường đằng trước nguy hiểm cũng không biết ha!” Tiêu Tử Y thản nhiên nói.

Tiêu Sách lẳng lặng nghe, cảm giác được ngụ ý của nàng, nhưng nhìn trên mặt nàng biểu hiện lại không giống như trong lòng cậu đang nghĩ giấu giếm.

Con đường nguy hiểm là tự mình đi mới biết được là nguy hiểm thế nào sao?

Tiêu Tử y cũng không thể ngờ được những lời vô tâm của nàng lại gây cho người khác hiểu lầm, mà thực tế việc nàng nói đều dựa vào các góc độ đều có thể đoán ra được nhiều ý tứ. Lại còn cảm thấy là người cất giấu rất nhiều việc quỷ dị, chỉ làm cho người khác nhìn thấu mình mà thôi, hơn nữa lại còn đa nghi thêm.

“Công chúa! Tiểu nhân đã dẫn người tới đây! Hay ngài tránh xa ra một chút đi! Ở đây rất nguy hiểm!” Hai người chính tim đang đập mạnh và loạn nhịp. Thuần Phong đã chạy tới mang theo người đến, đứng cách xa kêu lên. Cho tới khi đến gần mới phát hiện ra Tiêu Sách đã ở đó vội vàng nói, “A! Tiểu nhân tham kiến thập tam điện hạ”

“Không cần, đừng để ý. Chúng ta ở đây chờ bé tự xuống thôi” Tiêu Sách thản nhiên mở miệng, ngăn hành động của thị vệ lại.

Thuần Phong vội tới mức cào cào đầu, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Tử Y bình thản thì cũng không dám nói gì nữa, chỉ tận trong đáy lòng thầm cầu trời khẩn phật phù hộ trăm ngàn lần đừng có xảy ra chuyện gì.

Chỉ một lát sau, trên ngọn cây truyền tới tiếng vỗ tay, sau đó chợt nghe thấy dưới cành lá tiếng của Độc Cô Huyền, tay cầm hai nhánh cây dong đưa rớt nhẹ xuống trước mặt hai người.

Tiêu Tử Y cười hỏi: “Thế nào? Chơi đã chưa?” Độc Cô Huyền hít hít mũi một cái, cười hắc hắc nói: “Chơi đã rồi! Cảnh sắc trên cây thật là đẹp, hoàng cung không giống nhà của ta ha! Ha ha! Đi nữa nào, chúng ta đi đến phía đông chơi đi, ta phát hiện ra ở đó có một hồ nước đó!” Độc Cô Huyền nói hăng hái, không đợi mọi người lên tiếng đã làm gương đi trước hướng hồ nước chạy tới. Thuần Phong sợ cậu làm sao dĩ nhiên là mang theo thị vệ đuổi theo. Nam Cung Tiêu và Lí Vân Tuyền nhìn không được nữa cũng chạy theo sau.

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu TRạm vẫn ngửa đầu nhìn lên đám lá rậm rạp trên cây không biết nghĩ ngợi gì.

“Thế nào? TRạm Nhi à, con cũng muốn trèo cây sao?” Tiêu Tử Y ôn nhu hỏi, cảm thấy bé vẫn đang nghĩ muốn leo lên cây, nàng sẽ quyết định thế nào đây?

Ai ngờ Tiêu TRạm lắc đầu, xoay người lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều có biểu hiện vượt xa hẳn đứa trẻ mới năm tuổi, nói chậm rãi từng từ từng chữ một: “Bác nhỏ à, người không phải đã nói, muốn phán đoán chút là mình có thể làm được hay không đó mà?”

“Đúng vậy ha” Tiêu Tử Y có dự cảm bé sẽ nói cái gì, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười hiền lành.

“TRạm Nhi phán đoán một chút, hiện giờ Trạm Nhi không thể leo lên được. Dáng người cũng chưa cao bằng Độc Cô, tay cũng không có sức như hắc. Đợi khi nào TRạm Nhi lớn chút, lúc đó mới có thể phán đoán xem mình có thể leo lên được không!” Tiêu TRạm giờ nắm tay nhỏ lên khua khua, cổ hất cầm lên tỏ vẻ không phục.

“Ngoan, ngoan quá” Tiêu tử Y cười khích lệ. Tiêu Sách đứng bên nhìn thấy cả, cảm thấy trong lòng rối rắm khôn cùng.

100. Chương 100: Sờ Cá

Tiêu Tử Y ngồi xuống tảng đá lớn bên hồ nước nhìn Độc Cô Huyền một mình đứng dưới hồ nước ngập ngang đầu gối cầm lưới chơi mò cá, tự làm cho nửa người ướt như chuột lột.

“Độc Cô à, cẩn thận đừng để bị lạnh nha” Rốt cục Tiêu Tử Y nhìn không được nhịu mày nói. Tên nhóc này cũng hiếu động quá mất, nửa út rồi mà vẫn không chịu nhồi yên. Vừa rồi cậu bé lại còn muốn đi xuống cho ngập cả hai người cậu nữa, tưởng chừng như cậu chơi vậy vẫn còn chưa đủ. Tiêu Tử Y sợ quá vội vàng tóm cậu bé lên để xuống chỗ nông trong hồ. Tuy vừa rồi nàng có nói trẻ con phải tự đi thử nghiệm sự nguy hiểm nhưng cũng không phải có nghĩa là yên tâm để bé cứ thế mạo hiểm đi xuống.

Tiêu Sách vừa rồi cũng đã đi, Tiêu Tử Y nghĩ tới lúc này hắc nói nàng tâm cơ thâm trầm mà sắc mặt không khỏi sầm xuống. Đến hắc cũng nói nàng như vậy thì thử nghĩ xem trong cung sẽ có bao nhiêu người nói linh tinh nữa đây.

“Bác nhỏ à, Con cũng muốn chơi” Tiêu TRạm khoanh tay nét mặt khát vọng nhìn xuống Độc Cô Huyền đang chơi đùa vui vẻ dưới hồ nước.

Tiêu Tử Y mở to mắt lo lắng không hề nghĩ kỹ, không biết việc dụ dỗ Độc Cô Huyền tiến vào nhà trẻ có phải là quyết định sai lầm hay không, hay ngược lại bị cậu bé biến Trạm Nhi yêu quý của nàng thành hư hỏng đây.

“Bác nhỏ?” Tiêu Trạm thấy Tiêu Tử Y không trả lời thì quay đầu mắt tròn to nhìn nàng kéo kéo tay áo làm nàng suýt ngã.

Tiêu Tử Y không thể ngăn nổi, nhưng nàng biết hiện giờ đang là đầu mùa xuân, xuống nước chơi vẫn lạnh. Thân thể Độc Cô Huyền khỏe mạnh chắc chắn không sao, nhưng Tiêu Trạm dù sao tuổi còn nhỏ, bình thường ít vận động, chẳng may mà bị sốt thương hàn thì nàng sẽ đau lòng lắm.

“Trạm Nhi, con định xuống nước làm gì?” Tiêu Tử Y nghĩ ngợi mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là xuống chơi mò cá rồi ha!” Tiêu Trạm chu mỏ lên nói.

Tiêu Tử Y cười khẽ bảo: “Giống Độc Cô Huyền vậy ha? Cũng có gì là hay đâu? Con chờ nha, bác nhỏ sẽ chuẩn bị cho con một trò chơi rất hay” Nói xong vẫy vẫy tay về phía Thuần Phong bảo hắc đi lấy mấy thứ mang tới.

Tiêu Trạm cong môi lên. Sao bác nhỏ lại không cho bé xuống nước chơi nhỉ, vì vậy cảm giác có chút buồn bực.

Nhưng Nam Cung Tiêu đứng cạnh cũng có xuống nước chơi đâu, chỉ có ngồi xõm xuống bên bờ hồ ném những viên đá nhỏ nhảy lặn tẩn trên mặt nước chơi. Tiêu Trạm cảm thấy cậu ta thực khác thường quá.

“Nam Cung à, sao ngươi lại không vui thế hả?” Tiêu Trạm đi tới cạnh Nam Cung Tiêu, bắt chước cậu ngồi xuống, nhìn viên đá lặn lặn trên mặt nước thì tò mò hỏi.

Nam Cung Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Trạm một cái, cảm thấy ghen tị chuyện học hành không theo kịp bé tức giận nói: “Sao có thể vậy chứ? Ta thực sự vui mà!” Vừa nói vừa nhặt một viên đá to giơ lên dùng sức ném mạnh rớt xuống bên chân Độc Cô Huyền.

“Này này! Nam Cung! Ngươi dọa cho cá của ta sợ chạy mất rồi!” Độc Cô Huyền dậm chân kêu lên.

Nam Cung Tiêu lắc lắc bọt nước trên tay miễn cưỡng nói: “Dù sao ngươi có khả năng bắt được thì thế nào? Lại không ăn được, cũng không để trên tay chơi được. Phí sức vào chuyện này làm gì ha!”

“Ha ha! Nam Cung, ngươi nói chuyện giống y giọng người lớn ở nhà của ta ha!” Độc Cô Huyền nói xong không thèm đếm xỉa gì tới cậu ta nữa, chăm chú cúi đầu xoay người lại trầm ngâm chơi đùa với cá trong nước.

Nam Cung Tiêu quệt miệng cũng không phản đối lại cậu ta, chỉ tiếp tục nhặt đá chơi tiếp.

Tiêu Trạm không thể trông cậy gì vào Nam Cung Tiêu cùng bé xuống nước chơi rồi, quay đầu nhìn Lí Vân Tuyền ngồi dưới bóng cây, chỉ thấy cô bé đang cầm quyển sách như là ngon lắm vậy, chắc chắn chẳng có hứng xuống nước chơi cá rồi.

Làm sao bây giờ? Tiêu Trạm cắn cắn môi, đang hờn dỗi thì lại nghe tiếng bác nhỏ nhẹ giọng gọi: “Ồ chỗ của ta có trò này chơi rất hay nha! Lại đây cùng chơi nào!”

Tiêu Trạm mở to hai mắt ngồi sáng lập tức đứng dậy chạy tới. Chỉ thấy để trước mặt bác nhỏ hai chậu đồng to, trong mỗi chậu đều có nước, trong nước lại có rất nhiều cá con bơi lội.

“Không thể nào! Chẳng nhẽ chúng ta bắt cá trong chậu ư?” Vừa nghe có trò hay độc Cô Huyền chạy nhanh nhất so với mọi người, nhanh chóng từ trong hồ nước leo lên. Nhưng khi nhìn thấy trước mặt hai bé này có chậu nước đầy mà cá thì bơi chẳng có chỗ thoát bồng cảm thấy chán nản cực điểm.

Tiêu Trạm cũng hiểu ra là không thú vị lắm, nhưng bé tin tưởng bác nhỏ nhất định có gì đó mới mẻ. Không biết vì sao mà lại mù quáng tin tưởng nằng đến vậy chứ.

Tiêu Tử Y cũng gọi bé Vân Tuyền tới. Sau đó bảo Thuần Phong mang tới gậy trúc mà trên đầu uốn thành vòng tròn lắp lưới phát cho bọn trẻ, lại còn đưa ổi bé một cái bát nhỏ nữa. “Nào, được rồi, bây giờ xem ai bắt được nhiều cá nhé. Bắt đầu đi!”

Độc Cô Huyền cười nhạt, nhưng vẫn nể tình không tránh ra, ngồi xõm xuống mò bừa trong chậu. “Xem này! Đã được ba con một lúc nhé! Tên nhóc ta đây thật lợi hại quá...Ồ! Sao lưới bị rách rồi?” Độc Cô Huyền nhìn trơ mắt thấy cá chạy mất kêu to oa oa.

“Vì lưới là giấy mà không phải sao?” Nam Cung Tiêu phát hiện ra vấn đề, cong môi lên cười: “Hình như có vẻ chơi hay đấy” Nói xong cũng ngồi xõm xuống, cẩn thận mò cá con trong chậu, nhưng do để lâu trong nước nên lưới cũng bị rách.

“Thì ra là vậy phải không?” Tiêu Trạm lập tức tinh thần tỉnh táo, tiếp thu kinh nghiệm thất bại của hai nhóc trước, lựa cá con bơi ở trên. Kết quả cũng là lần đầu bắt cá, động tác cứ nơm nớp lo sợ, lại cẩn thận quá mức nên trước khi cá con vào bát thì đã làm lưới rách rồi.

“Hắc hắc. Xem ra bé Vân Tuyền vẫn lợi hại quá nha!” Tiêu Tử Y cười híp mắt lại khích lệ nói. Lí Vân Tuyền lập tức bắt được hai con cá nhỏ vào bát sau đó lưới mới rách.

Ba tên nhóc nhìn cái bát con trên tay bé Vân Tuyền đã có hai con cá con, trợn mắt há mồm.

“Thuần Phong công công! Ta muốn một tờ giấy

“Ta cũng muốn”

“Còn có ta cũng muốn!”

Tiêu Tử kéo bé Độc Cô Huyền lại cười yếu ớt bảo: “Muốn chơi sao? Vậy trước tiên đi thay quần áo ướt đã nhé”

Độc Cô Huyền gật gật đầu, vô cùng nghe lời, vừa cướp lấy một tờ giấy lưới vừa đi theo Thuần Phong thay quần áo.

“Công chúa thực có cách hay quá đi! Chơi như vậy vừa thú vị mà lại an toàn” Một lúc sau, Nhược Trúc mang một ít điểm tâm và hoa quả tới, nhìn vài bé đang quây thành vòng tròn nhìn chăm chăm vào chậu cá chơi đùa say mê.

Tiêu Tử Y nhìn thấy Độc Cô Huyền hiện tại cũng không bị món điểm tâm hấp dẫn nữa, đã trở lại xông vào chơi trò bắt cá, biết tên nhóc này tuyệt đối xếp trò chơi lên trước món ăn rồi.

“Nhược Trúc à, Người ở đây coi bọn nhỏ chơi nhé, ta đoán chừng bọn trẻ còn chơi hơn một canh giờ nữa. Sau đó thì bố trí người đưa bé Độc Cô về nhà, rồi sáng mai tới đón bé tới đây nhé”

“Vâng, thưa công chúa” Nhược Trúc nhẹ nhàng đáp, nhưng vẫn không hiểu hỏi lại: “Nhưng công chúa người muốn đi đâu vậy?”

Tiêu Tử Y thở dài nhìn hướng cung Vị Ương, nhẹ giọng bảo: “Đi tìm người, muốn hỏi một ít chuyện”

101. Chương 101: Cung Minh Quang

Tiêu Tử Y đi theo một tiểu thái giám nàng gọi bữa trong cung Trường Nhạc ra, chậm rãi đi trên con đường hẹp dài tới cung.

Nàng muốn tìm người, là Tiêu Cảnh Dương. Cung này nói đi thông chính là nơi mà Tiêu Cảnh Dương ở, cung Minh Quang.

Cung Minh Quang ở phía bắc của cung Trường Nhạc, là cung điện của thái tử đương triều ở. Hiện giờ Tiêu Tử Y đi nơi đó chính là do cung Vị Ương và cung Trường Nhạc hợp thành một góc, đó là cung Minh Quang.

Cho dù là ở thành cung trong cung cũng có vẻ rất cao lớn, tường thành cung được làm bằng đất Long Thủ màu vàng, dày rộng mà rắn chắc, ánh sáng chiếu vào chói mắt. Ngửa cổ nhìn lên thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào cung điện sáng vàng lấp lánh.

Tiêu Tử Y vừa đi trên đường tới cung cứ như đang giát một lớp vàng lấp lánh vậy, vừa nghĩ tìm được Tiêu Cảnh Dương rồi thì mở miệng nói thế nào đây.

Nàng cũng không cho Nhược Trúc đi theo, dĩ nhiên là vì muốn nhờ nàng ta để ý tới mấy nhóc kia, nếu giao cho Như Lan làm thì nàng không yên tâm. Nhưng nàng lại thấy mơ hồ chuyện nàng cứ phải dựa dẫm vào Nhược Trúc như thế là không hay, tuy nàng cứ tự nhắc nhở mình không thể tín nhiệm nàng ta, nhưng lòng cảnh giác cao độ cũng không đủ.

Chẳng hạn như lúc ở lễ thân tầm bị sai lầm một chỗ sẽ bị Hoàng hậu dạy dỗ. Nếu không phải trong giỏ tự đựng có nhiều lá dâu thì tình cảnh hiện giờ của nàng không thể nào tưởng tượng nổi.

Còn phần Tiêu Cảnh Dương, tuy nàng đối với hắn cũng không tín nhiệm lắm, nhưng hắn cũng là người đầu tiên tốt với nàng khi nàng mới tới đây, trong tiềm thức có chút ỷ lại, chỉ là ngay từ đầu nàng không thừa nhận thôi.

Nàng muốn hỏi hắn chút, nàng muốn vì con của hắn mà mở một nhà trẻ Hoàng gia, rốt cục có thể thông qua hay không đây? Nàng vốn nghĩ là chuyện đơn giản nhưng hôm nay Tiêu Sách tới đây nói chút gì đó, làm nàng lập tức cảm thấy ý nghĩ trước của nàng quá ngây thơ.

Phụ hoàng của nàng kia thì nhiều việc quá. Nàng thấy mặt ông mà đưa ra yêu cầu này hầu như sẽ bị trở thành trò đùa mà bác bỏ. Còn những người khác thì...Nàng thực sự không nghĩ ra còn có ai ngoài Tiêu Cảnh Dương là người thích hợp giải đáp vấn đề người của nàng.

Có thể thấy rõ nàng ở trong cung cô độc đến cỡ nào rồi.

Tiêu Tử Y cười tự giễu mình, nếu không có đám trẻ kia, nàng không thể tưởng nổi nàng sẽ trôi qua từng ngày nhàm chán đến cỡ nào.

Không mất bao lâu Tiêu Tử Y đã thấy một cung thấp hơn cung Vị Ương và cung Trường Nhạc xuất hiện trước mặt, tiểu công công dẫn đường đi trước vội vàng đi chậm bước lại, tới thị vệ đứng gác trước cửa cung Minh Quang thông báo.

Tiêu Tử Y chậm rãi bước vào cửa cung Minh Quang, dọc theo đường Thanh Ngọc lên trước.

Cung Minh Quang diện tích vô cùng lớn, kiểu cách kiến trúc không thể so sánh được với cung Vị Ương hay cung Trường Nhạc. Nhưng lại nổi bật tinh xảo. Điện chính phía trước đều dùng loại gỗ trầm hương làm, lấy gỗ Hạnh làm cột nhưng cũng không có khí thế của loại cung điện kiểu như thế này. Cửa sổ màu xanh, điện giai màu đỏ, hai bên có sườn dốc hoa cỏ xanh tươi, bờ hồ xa xa có cảnh liễu rủ lay động, làm cho người ta có cảm giác nơi này không phải trong chốn thâm cung mà là quảng trường hiện đại nhìn có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, cảm thấy không khí ở đây tươi mát như trong cung của nàng vậy. Quả nhiên vẫn là chuyện thiết kế. Cung Trường Nhạc không có nhiều điện lắm, ở giữa có xen lẫn cây cối hoa cỏ, nhìn có vẻ áp lực quá. Không giống cung Minh Quang vừa nhìn là hiểu ngay. Vườn ngự uyển rất ít thị vệ, ít gặp những người ày đi lại nên cảnh đẹp yên tĩnh làm cho Tiêu Tử Y có cảm giác lòng cũng bình tĩnh lại.

Rồi chân bước có chút chậm lại, Tiêu Tử Y lưu luyến nhìn một vùng cỏ xanh mượt như bức thảm, có một luồng xúc động dâng lên muốn chạy đến nhảy nhót nhưng nàng biết chỉ có thể nghĩ trong đầu thôi.

Tiêu Tử Y không biết mình đi thông qua Điện chính bao lâu rồi, chỉ biết khi nàng vừa ngẩng lên đã thấy bóng Tiêu Cảnh Dương mặc một áo choàng màu xanh ngọc đang đứng lặng yên ở đó, tươi cười bình tĩnh. Hắn nhìn về phía nàng với ánh mắt ôn nhu như nước, cười nhẹ nhàng, dường như đã đợi nàng lâu lắm rồi vậy, hơn nữa cũng không thèm để ý cứ tiếp tục đợi như vậy tiếp.

Tiêu Tử Y hơi sững sốt chút, cảm giác con mắt hắn nhìn xuyên thấu nàng như nhìn một người khác vậy. Bởi vì tâm mắt hắn luôn dừng ở nơi nào đó xa xôi, tuy là hắn đang nhìn nàng.

“Hoàng huynh, chắc không phải cố ý đợi muội đấy chứ?” Tiêu Tử Y áp chế nổi nghi hoặc trong lòng khẽ cười nói, đồng thời chân rảo bước nhanh hơn.

“Có gì không thể chứ? Lần đầu tiên Tử Y chủ động tới tìm ta, dĩ nhiên là ta tự mình ra nghênh đón rồi” Nhìn thấy Tiêu Tử Y đi tới, khoe miệng Tiêu Cảnh Dương cười càng rõ hơn.

Tiêu Tử Y theo hắn xuyên qua Chủ điện đi vào một phòng cạnh đó không lớn lắm. Trong điện bố trí cũng khá đơn giản, giống như thư phòng của nàng vậy, tất cả xung quanh đều là sách.

Đã có công công chuẩn bị sẵn trà nóng và điểm tâm rồi, Tiêu Tử Y đứng trước giá sách xem một loạt tên sách. Nàng phát hiện ra toàn bộ sách trong phòng này đều để bừa bộn, cứ như là cố tình để như vậy.

Tiêu Cảnh Dương cũng không hỏi Tiêu Tử Y rốt cục vì sao đến, cứ ngồi một bên cầm tách trà nóng lên uống chậm rãi, vô cùng kiên nhẫn chờ nàng mở lời trước.

“Hoàng huynh, TRạm Nhi ở chỗ Tử Y, huynh không lo sao?” Tiêu Tử Y mở to mắt nhìn chằm chằm vào quyển sách trước mặt thản nhiên hỏi.

Tiêu Cảnh Dương từ từ nhếch khoé miệng lên, kéo dài giọng: “Tất nhiên là không lo rồi, đâu có gì mà phải để ý chứ?”

Tiêu Tử Y cụp mắt xuống, nàng phải vui khi hắn tín nhiệm nàng chứ, cần phải trách là trách hắn chưa làm tròn hết trách nhiệm làm cha chăng?

Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y hỏi một câu như vậy thì lại lâm vào trầm mặc. Rốt cục hắn thở dài, buông chén trà xuống hỏi khẽ: “Tử Y, muội không bình thường lắm, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiêu Tử Y ngửi thấy mùi đàn hương bay lên, không hiểu sao có chút phiền lòng. Thở dài, nàng quay lại gần ngồi nhìn Tiêu Cảnh Dương đối diện, miễn cưỡng cười bảo: “Thực ra cũng không có chuyện gì, chỉ là

có chút chuyện muốn tìm hoàng huynh hỏi một chút” Hôm nay nàng lập tức đem những lời Tiêu Sách nói kể lại một lượt.

“Hoàng huynh à, muội vốn cảm thấy Tiêu Sách rất thích muội, nhưng sao đệ ấy hôm nay đột nhiên lại nói với muội như vậy hả?” Tiêu Tử Y kìm không nổi cất giọng ai oán. Nàng và Tiêu Sách vốn từ đầu tuy ở trạng thái đối địch nhau nhưng cũng cho nhau thưởng thức, thậm chí nàng còn cảm thấy người thiếu niên kia đối với nàng cũng thực sự thưởng thức mà! Sao kết quả hôm nay lại nói nàng như vậy, làm nàng bị đả kích rất mạnh.

Tiêu Cảnh Dương càng nghe càng cau chặt mày lại, cuối cùng nghe xong lập tức bảo, “Tử Y, sau này muội cách xa Tiêu Sách một chút, đừng để ý tới hắn làm gì”

Tiêu Tử Y sửng sốt, không ngờ người như Tiêu Cảnh Dương luôn đối nhân xử thế khéo léo mà dĩ nhiên lại nói tuyệt tình đến vậy, “Vì sao? Mặc dù Tiêu Sách nói có chút hơi quá đáng nhưng mà...”

“Đừng làm cho nó thích muội” Tiêu Cảnh Dương đột nhiên cắt đứt lời nói Tiêu Tử Y, đôi mắt đen nhìn thẳng vào nàng, vốn là ánh mắt rất mềm mại nhu hoà, bỗng dưng trở nên bén nhọn đến bức người.

Gì thế này? Tiêu Tử Y tròn to hai mắt giật mình nhìn hắn. Không chỉ vì khí thế của hắn khác với trước đây mà càng bởi vì những lời vừa thốt ra trong miệng hắn kia.

Nếu nàng đoán không nhầm, ý của hắn là.....

Không thể nào. Tiêu Sách vốn là đệ đệ của nàng mà. Ít nhất thì cũng là đệ đệ ruột thịt của nàng không phải sao?

102. Chương 102: Lời Đồn Đãi Chuyện Nhảm

Với vẻ kinh ngạc của Tiêu Tử Y, trên nét mặt tuần tú của Tiêu Cảnh Dương biểu hiện có vẻ khá bình tĩnh, cũng không thấy lời mình nói ra có chỗ nào không đúng, cứ như vậy tự nhiên nhắc chén trà lên tiếp tục uống.

“Hoàng huynh, rốt cục huynh....là có ý gì hả?” Tiêu Tử Y nhìn lại Tiêu Cảnh Dương khôi phục lại vẻ bình tĩnh như cũ hồi mơ hồ. Nàng gần như có loại ảo giác, nghĩ tới ánh mắt sắc bén của người đàn ông này là ảo giác của nàng sao?

Tiêu Cảnh Dương nhìn nét mặt khó hiểu của Tiêu Tử Y cảm thấy có chút hối hận khi thốt ra những lời vừa rồi...hơi hơi trầm ngâm chút rồi chậm rãi nói, “Tử Y à, phụ hoàng rất sủng Tiêu Sách, muội cũng không phải không biết, hoàng huynh ta tự nhiên không muốn muội tiếp xúc nhiều với hắn làm gì”

Tiêu Tử Y nheo hai mắt lại, âm thầm nghĩ ngợi ý tứ trong lời Tiêu Cảnh Dương nói là gì, càng nghĩ lại càng thấy kinh hãi: “Hoàng huynh, chẳng nhẽ quan hệ của huynh với hắn cũng đã tới mức không thể trở về như cũ được sao?”

Tuy trên yến tiệc Hải Đường, hai người đến cả gặp mặt cũng không chịu, cố tránh đi. Nhưng ngày Tiêu Sách thuyết trình đó, nàng cũng thấy quan hệ của hai người cũng chưa tới mức căng thẳng như vậy mà.

Tiêu Cảnh Dương khẽ cười khổ, không ngờ Tiêu Tử Y lại lý giải ra như vậy, đơn giản cứ đâm lao lại theo lao bảo: “Lần trước ta đã làm cho phụ hoàng mất hứng một lần, mà mẫu hậu lại làm ra một ít chuyện không nên. Vì vậy, Tiêu Sách bên đó có ý nghĩ như vậy cũng là bình thường”

Trên tiệc Hải Đường, hắn vì Lí Vân Thanh mà ra tay trực tiếp làm cho phụ hoàng nổi trận lôi đình, còn mẫu hậu thì mượn lễ thân thăm lên kế hoạch muốn loại bỏ Tiêu Tử Y tuy thất bại nhưng là người sáng suốt thì không khó nhận ra trong đó có huyền cơ, làm cho phụ hoàng càng thêm bất hoà với mẫu hậu hơn.

Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Cảnh Dương cong môi lên tự giấu thì biết trong lòng hắn mất mát, nhưng vẫn kiên trì hỏi: “Như vậy, huynh có phải cũng cho rằng muội tìm bạn cho Trại Nhi chơi là vì bồi dưỡng vòng luẩn quẩn quyền lực cho bé hay không? Hay là tại vì huynh muốn mượn sức người để tăng quyền lực?”

Tiêu Cảnh Dương sững sờ, ngẩng đầu nhìn nét mặt nghiêm túc không cười của Tiêu Tử Y, bật cười bảo: “Tử Y à, so sánh với những cáo già trong triều này, muội về điểm này còn mất hoàng huynh lập tức có thể

nhìn rất rõ. Cái gì mà bồi dường vòng luẩn quẩn quyền lực, mượn sức người chứ? dĩ nhiên là muội không muốn nhiều như vậy rồi”

Tiêu Tử Y cong môi lên, cảm giác trong lòng buông ra một tảng băng lớn. Ít nhất tại trong cung này, có một người tin tưởng nàng, làm trong lòng nàng thấy nhẹ nhàng không ít.

Tiêu Cảnh Dương chưa nói xong thì đã buồn cười bảo tiếp: “Hơn nữa hoàng huynh ta đã thay muội đỡ biết bao nhiêu lời đồn đại chuyện nhảm cùng kháng nghị rồi, ta xem muội có vẻ như không biết tý gì đi”

Tiêu Tử Y vội vàng bước lên vài bước, hỏi tới: “Là đồn đại chuyện nhảm gì vậy ha? Kháng nghị gì vậy?”

Tiêu Cảnh Dương thành công gây nhiều sự chú ý của nàng, trên mặt cười nhợt nhạt bảo: “Mấy ngày trước Hộ Bộ Thượng thư có chạy tới chỗ của ta kháng nghị, bảo muội dụ dỗ trẻ nhỏ nhà ông ta. Ta thực vất vả lắm mới khuyên ông ta đi, may là chuyện ta nói trước chuyện muội đem Trầm Nhi tới nhà Nam Cung, cũng chính là vì việc này cho nên đã nói qua với phụ hoàng trước. Nếu không chuyện này thật đúng là không thể xong. Mặt ác, mới vừa rồi Độc Cô tướng quân vừa đi, nghe nói con trai của hắn vào cung thì đánh mất. Cuối cùng lại tìm được ở cung Trường Nhạc, vừa mới vội vã chạy đi, chắc chắn tám phần là tới đó nhận người rồi”

“Độc Cô tướng quân sao? Huynh trưởng của Độc Cô Diệp ư?” Tiêu Tử Y biết nàng trên đường đi không chạm chán với vị đại tướng quân này, là vì nàng đi đường trong cung, còn vị đại tướng quân kia thì đi đường ngoài cung nên không chạm nhau. Nhưng quả nhiên tên nhóc Độc Cô đó là theo chân tộc trưởng vào cung, nàng đã nói sao bé có thể tự mình vào được chứ?

“Đúng vậy ha, là Độc Cô Rực. Muội không sốt ruột trở về giải thích với hắn sao?” Tiêu Cảnh Dương trông có vẻ như xem kịch vui vậy cười tươi.

“Không cần. Cho dù muội có chạy trở về chắc chắn là ông ta cũng đã dẫn Độc Cô Huyền đi rồi” Tiêu Tử Y càng xem càng thấy biểu hiện trên nét mặt của hoàng huynh mà thấy bực cả mình. Đơn giản tiến đến gần cửa sổ nhìn ra cảnh xanh tươi bên ngoài tâm tình thư thái một chút.

Dù sao thì nàng cũng không cần lo ngại mai tên nhóc Độc Cô không tới, chuyện kia lợi hại nhất định là có cách. Nhưng Tiêu Tử Y cảm thấy có một chút khó hiểu, nhíu mày hỏi: “Vì sao đại tướng quân Độc Cô lại nóng ruột như thế hả? Lại còn vội vàng vàng chạy nữa...”

“Bởi vì muội nổi tiếng là người cướp đoạt trẻ con, Độc Cô Rực sợ con hắn cũng bị muội độc chiếm!” Tiêu Cảnh Dương cười híp mắt nói, rất thích thú khi nhìn nét mặt xinh đẹp tươi cười của muội muội rốt cục biến sắc.

“Cướp...Cướp trẻ con ư?” Mặt Tiêu Tử Y đen xì, bị xúc nói lắp bắp. Đây là đang nói nàng sao?

“Ừ, không có chuyện gì đâu, ai cũng có ham mê riêng của mình mà! Đối với Phong Uyển Tình nàng ta thích mỹ nam, còn muội thì thích trẻ con cũng không phải là chuyện mờ ám gì” Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy sắc mặt Tiêu Tử Y thay đổi liên tục thì thấy rất thích đùa, cứ trêu chọc mãi không biết mệt.

Phong Uyển tình ư? Cái vị chỉ thích nuôi dưỡng đàn ông ấy à? Nếu tính thì là vị biểu muội kia của Tiêu Cảnh Dương sao?

Thèm vào! Tiêu Cảnh Dương không phải nói láo đi là nàng cũng yêu thích trẻ con sao? Tiêu Tử Y giận tới cực điểm rồi lại thấy buồn cười nhìn vẻ tươi cười trêu chọc bắt nạt trên mặt Tiêu Cảnh Dương, Tiêu Tử Y bĩu môi, chọc lại: “Huynh đừng có quên. Muội thích nhất chỉ có một là con trai của huynh đó”

“Trầm Nhi tùy muội sử dụng” Tiêu Cảnh Dương cười tủm tỉm bảo, “Dù sao mẫu hậu nói ở chỗ ta cũng không có người phụ nữ nào chăm sóc cho Trầm Nhi được, nên mới kiên quyết mang đi. ngày thường ta cũng rất tíu tít khi nhìn thấy nó, giao uội chăm sóc ta rất yên tâm”

Chỉ vậy sao? Trước mắt Tiêu Tử Y hiện lên cảnh Trầm Nhi khóc thực tội nghiệp nói cô đơn trong ngực mình, bỗng chốc cảm thấy Tiêu Cảnh Dương thực quá vô tình, quay vội đi không bao giờ muốn nhìn đến hắn nữa. Nàng biết cho dù nàng có nói ra, người đàn ông này chắc chắn cũng sẽ có hàng ngàn lý do để tránh nàng, nàng thực không không muốn nghe chút nào.

Tiêu Cảnh Dương vốn còn muốn nói thêm nữa nhưng thấy Tiêu tử Y quay lưng lại trông có vẻ cách xa ngàn dặm, tự dưng sững sốt. Hắn từ lúc tiếp xúc tới nay cũng không phải tiếp xúc nhiều với cô gái này, cũng không biết là vì cá tính hay là bởi vì trước đây dì Vân để lại ấn tượng cho hắn quá sâu nên mỗi lần gặp một cô gái đều không tự chủ được so sánh nàng với dì Vân, nhớ lại hồi ức tốt đẹp nhất.

“Tử Y, hoàng huynh nói sai cái gì rồi sao? Nếu như đã nói sai gì rồi thì nhất định là do hoàng huynh nói vô tình thôi” Tiêu Cảnh Dương đứng lên, không thuận thực nói xin lỗi. Nàng là bảo bối muội muội của hắn, là con gái bảo bối của dì Vân, hắn không thể là cho nàng buồn.

“Không phải, không phải lỗi của huynh” Tiêu Tử Y vẫn không quay đầu lại, chỉ ngóng nhìn ra bãi cỏ ngoài cửa sổ thản nhiên nói. Là ai sai đây? Nàng cũng không biết nữa. Chỉ là vấn đề này quá mức phức tạp, làm cho Tiêu Cảnh Dương trong tình cảnh càng khó khăn lại buông tất cả tới chăm sóc cho đứa con của mình sao? Đây căn bản là khả năng không nhỏ ha...

Nhưng mà đây cũng là hy vọng nhỏ bé của Tiêu Trạ, nếu nàng muốn có cách nào hay hơn mà có thể đáp ứng được cả đôi bên không?

Tiêu Cảnh Dương lẳng lẳng đứng yên sau lưng Tiêu Tử Y, nhìn nàng giống người nào đó quay mặt, lông mi dài rợp như cánh bướm, mềm mại dưới ánh chiều tà quét lên mặt mũi nàng một lớp màu vàng sáng. Hắn nhìn xem không khỏi ngây ngẩn, từ từ vươn tay, chậm rãi ôm nàng vào lòng.

Tiêu Tử Y cứng đờ người, hai mắt bỗng mở lớn tròn tròn, nhưng không dám quay đầu lại cũng không dám hỏi điều gì.

“Tử Y à, còn nhớ không? Mới trước đây ta thích nhất mang muội tới chỗ này chơi...” Tiêu Cảnh Dương ngả đầu tùy ý lên vai Tiêu Tử Y, sau đó mềm nhẹ cúi đầu cười khẽ bên tai nàng bảo.

* Tác giả: Ôi chao, chuyện tình cảm ới là chuyện tình cảm cuối cùng đã được tung ra, xin mọi người bỏ một phiếu cho người nào mà mình yêu nhất đi:

A- Tiêu Cảnh Dương

B- Nam Cung Sanh

C- Đàm Nguyệt Li hoặc Độc Cô Diệp hoặc Lí Vân Thanh

D- Hoặc một người nào đó, hay là tiểu thái tử Trạ Nhi đi.

Khụ khụ, mọi người đừng hoài nghi chứ, bạn Tiêu Cảnh Dương đúng là người được đề cử đó. Tuyệt đối là không có chuyện loạn luân đâu, xin mọi người cực kỳ yên tâm.

103. Chương 103: Hồi Hận

Tiêu Tử Y cảm thấy hơi thở Tiêu Cảnh Dương phả ra tại cổ nàng, có cảm giác tê tê đại đại làm cho nàng hầu như đứng không vững nữa. Tất cả đều phải nhờ hai tay của nàng chống vào cửa sổ mới không để cả người đổ cả vào lòng của hắn.

Nhưng với câu hỏi của Tiêu Cảnh Dương, nàng hoàn toàn không có cách nào trả lời. Làm sao mà nàng có thể nhớ rõ chứ? Nàng cũng không phải Tiêu Tử Y trước kia nữa rồi. Tiêu Cảnh Dương chỉ dùng tâm tính đối đãi muội muội để đối đãi với nàng thôi, nhưng mà đối với nàng mà nói, Tiêu Cảnh Dương cũng không phải anh mình, mà là một người đàn ông nha!

Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y không trả lời khẽ cười bảo: “Cũng đúng, ta đều hồ đồ rồi, năm đó muội mới có hai ba tuổi thôi, sao có thể nhớ rõ được chứ”

Tiêu Tử Y liếm liếm môi khô, cẩn thận hỏi lại: “Muội...Trước kia rất thích chơi ở đây sao?” Phía sau truyền tới sức cảm làm Tiêu Tử Y bừng tỉnh hiểu a đó có thể đủ để khiến người ta hoà tan cảnh ôm ấp nồng cháy.

điều này không khỏi làm lòng nàng hoài nghi không tan được. Tiêu Cảnh Dương thực sự đối đãi với nàng tốt như vậy sao, là vì nàng là muội muội của hắn sao?

Nhưng kiểu gì cũng thấy họ trải qua chuyện kiểu này cũng tốn thọ quá đi.

“Đúng vậy ha, lúc đó ta cũng chỉ vừa tròn mười tuổi thôi, vì biết được mười ba tuổi sẽ chuyển ra khỏi cung Vị Ương mà tới ở đây nên lúc nào cũng tranh thủ chạy tới chỗ này xem nơi sắp thuộc về mình. Tử Y à. Muội lúc còn nhỏ cũng rất thích bám chặt lấy ta, lúc nào cũng chảy nước miếng túm tay áo của ta không cho ta chạy trốn” Tiêu Cảnh Dương chậm rãi nói xong, dường như nhớ lại mười một mười hai năm trước, cái thời thơ ấu vô tư lự kia. Nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, hắn bỗng dưng muốn trở về cái thời hình ảnh có một cô bé không tình nguyện chỉ cao đến nửa người hắn cứ chơi đùa trên cổ.

“Làm sao bây giờ? Tử Y à, ta rất muốn trở lại lúc đó một lần nữa...” Sau đó, chắc chắn sẽ không để nàng bị người ta cướp mất ra khỏi tay mình, như vậy thì Vân sẽ không bị thương đến mức rơi lệ rồi ra đi vĩnh viễn.

Nhưng nửa câu nói sau Tiêu Cảnh Dương không thể mở lời ra nổi. Chỉ có thể dùng sức ôm chặt Tiêu Tử Y vào lòng, xác nhận cuối cùng hắn cũng đã tìm được nàng hoàn hảo không tổn hao gì trở về.

Chỉ tiếc là người nhớ kỹ bảo vệ nàng đã không còn nữa.

Có thể bảo vệ được nàng cũng chỉ có hắn thôi.

Tiêu Tử Y không cảm nhận được sự phức tạp trong tim người đàn ông đằng sau, còn tưởng rằng trong lòng hắn đang tưởng nhớ những kỷ niệm đã qua ở thời thơ ấu. Nàng bắt buộc chính bản thân mình xem nhẹ hai tay bên hông nàng, thản nhiên bảo: “Càng trưởng thành lại càng thấy được mình trở nên ngày càng xa lạ, lại càng hoài niệm những gì đã qua. Hoàng huynh à, Huỳnh đều hối hận đến như thế chẳng lẽ cũng muốn Trầm Nhi sau này cũng giống huynh hối hận vậy sao?”

Tiêu Cảnh Dương nghe vậy sửng sốt, từ trong ký ức đột nhiên bừng tỉnh. Đúng vậy, nàng cái gì cũng không biết, tốt nhất là cái gì cũng đều không cần biết.

Hắn hi vọng nhiều là nếu hắn cái gì cũng không biết thì là tốt hơn!

Thực ra có rất nhiều lần hắn đều tự hỏi mình năm đó ở đây nhìn thấy một cảnh kia có thật vậy không?

Có phải là do ánh mặt trời làm con người bị chói mắt không? Có phải là lỗi của hắn hay không? Nhưng cứ lần nào nhớ lại lại làm cho hắn một lần nữa thừa nhận chỗ hắn đã thấy toàn bộ đều là sự thật.

Tiêu Tử Y cảm thấy Tiêu Cảnh Dương đang từ từ buông ra, rốt cục ghen một hơi có thể thả lỏng. Ông trời ơi, lần sau nhớ nhắc con đừng có một mình tìm Tiêu Cảnh Dương hai người đơn lẻ trong một phòng nha. Huỳnh muội lúc đó nên duy trì một chút khoảng cách là tốt nhất mới đúng.

“Tử Y à, muội thực sự thích Trầm Nhi sao?” Tiêu Cảnh Dương bỗng dưng hỏi nghiêm túc.

Tiêu Tử Y ngăn người lập tức chất vấn trở lại: “Chẳng lẽ huynh không thích bé sao?”

ooTiêu Cảnh Dương khẽ nhếch môi cười, vươn tay vén những sợi tóc mai của nàng lại sau tai, cười tươi bảo: “Không có ý gì đâu, hoàng huynh chỉ tò mò thôi, bé Tử Y trong mắt ta vẫn chỉ là một cô bé luôn đứng sau ta chảy nước miếng kéo góc tay áo ta thôi, lúc nào thì đã trở nên lớn như vậy lại còn biết chăm sóc che chở người ta nữa chứ”

Tiêu Tử Y nhìn thấy rất rõ trong đáy mắt của hắn có thể bị chết chìm vì được yêu thương, chớp mắt tự khinh bỉ chính mình vừa rồi còn hoài nghi hắn. Đúng vậy, nhìn vào đáy mắt hắn, nàng vĩnh viễn đều là một cô bé trong ấn tượng năm nào của hắn, vì thế hắn mới đối xử tốt vô điều kiện với nàng.

Nhưng mà nàng không phải vậy. Hay có thể là giả vờ với nàng với nàng đây?

Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy một luồng sóng lớn đánh tới vùi dập sự ghen tuông trong lòng, đã bao năm rồi nàng vẫn cứ đi tìm người thân thuộc của nàng. Nàng nghĩ là mình đã tìm được rồi.

“Hm...đừng khóc, nói gì thì muội vẫn là đứa trẻ, khóc là để cho hoàng huynh đây xem sao?” Tiêu Cảnh Dương đỡ khóc đỡ cười lấy mu bàn tay lau nước mắt tràn trên mặt Tiêu Tử Y, càng lau lại càng nhiều hơn.

“Tử Y à, mấy năm nay muội sống có tốt không? Chẳng lẽ không có người nào đối xử tốt với muội sao?” Tiêu Cảnh Dương đột nhiên nghĩ tới điều đó, giọng có chút lạnh đi.

Tiêu Tử Y nghe vậy thì lắc lắc đầu, lấy tay áo mình lau nước mắt lung tung, cong khoé môi lên cười bảo: “Họ đối xử với muội tốt lắm, nhưng lại không giống nhau. thực sự không giống nhau” Trong cuộc đời nàng, người đối tốt với nàng cũng rất nhiều rất nhiều, đáng tiếc là không giống nhau. Người thân, là không một ai có thể thay thế được.

Tiêu Cảnh Dương nhìn nàng mắt lệ rơi lấp lánh, lâm vào trầm tư, rất lâu sau đó mới lên tiếng: “Hiện giờ ta bỏ khuyết còn kịp không?”

Tiêu Tử Y cười nhào vào trong ngực hắn, không hề có chút cố kỵ cứ lau nước mắt vào y phục hắn, “Đương nhiên là kịp rồi, hoàng huynh phải nhớ rõ là đối tốt yêu muội đó nha! Muội nhưng là sẽ chọc cho phiền toái ghê lắm đó”

Thật tốt quá, nàng đã sớm mơ ước có một người anh trai...không biết có cảm giác thế nào. Thì ra chính là ở chỗ chẳng kiêng kị gì mà làm nũng, chính là kiểu làm cho người ta rơi lệ ầm ập nha!

“Khụ, Tử Y à, dĩ nhiên là hoàng huynh sẽ đối tốt và yêu thương muội nhất rồi. Chỉ là...À, ta vừa mới hỏi là Trạh Nhi...” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khó xử của hắn, hắn ngốc vờ tay ra vỗ nhẹ lên lưng nàng, vừa tán gẫu vừa thể hiện tình cảm an ủi.

“....” Tiêu Tử Y cầm quần áo của Tiêu Cảnh Dương lau nước mắt – ngừng động tác giữa chừng.

“Tử Y à, muội nói, Trạh Nhi có thể cảm thấy ta là phụ vương không có trách nhiệm hay không? Aizz, giờ mới nhớ tới, mấy năm gần đây ta căn bản là không chăm sóc tốt cho bé...” Vị kia giờ mới phát giác ra mình là người đàn ông không xứng đáng làm cha, vẫn không phát hiện ra sự khác thường của bảo bối muội muội trong lòng mình, vẫn ngốc nghếch hối hận nói.

“....” Hiện giờ Tiêu Tử Y chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu đó là nàng thực sự muốn đem toàn bộ quần áo của người đàn ông này làm giấy lau!

104. Chương 104: Lòng Đế Vương

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ nghĩ trong đầu thôi, dù thế nào Tiêu Tử Y cũng không thể hành động một cách ngây thơ như vậy.

Khụ, đúng vậy, dù cho nàng có buồn bực đến cỡ nào thì cũng đã là người trưởng thành rồi. Tiêu Tử Y kiềm chế đẩy Tiêu Cảnh Dương ra, thái độ bình tĩnh bảo: “Hoàng huynh, vậy huynh định bồi thường Trạh Nhi thế nào đây?”

Mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa hẳn là không được, dù sao thì Trạh Nhi năm nay mới có bốn tuổi, sau này đường đi còn rất dài, có thể làm cho Tiêu Cảnh Dương ý thức được sai lầm của mình cũng đã là một tiến bộ rất lớn rồi.

Tiêu Cảnh Dương trầm ngâm một lúc, cuối cùng giận dữ bảo: “Ta nghĩ muốn mang Trạh Nhi đến ở cung Minh Quang, cùng đấu tranh với mẫu hậu một chút vậy”

Tiêu Tử Y nhìn mà xem thường hắn, khoanh tay trước ngực thẳng thắn hỏi: “Cứ vậy sao? Vậy huynh có đảm bảo chăm sóc cho bé tốt không? Huynh bận rộn cả ngày như vậy, chẳng lẽ làm cho Trạh Nhi đang ở chỗ này lại tới ở một chỗ khác thôi sao?”

Tiêu Cảnh Dương chau mày cười khổ bảo: “Tử Y, ta không có khả năng ban ngày tới cùng ở bên cạnh bé mà”

“Vì sao lại không thể chứ?” Tiêu Tử Y thản nhiên hỏi vặn lại, “Trạh Nhi đã mất đi mẫu thân rồi, làm cha như huynh mà đã chẳng quan tâm được cho bé những ba bốn năm. Huynh không phải muốn bồi thường cho bé sao? Chẳng nhẽ huynh nói bồi thường là chỉ cần bố trí cho bé ở cạnh huynh là được ư? Đừng có giải thích gì, muội biết huynh định nói gì rồi, chắc chắn huynh muốn nói nhất định sẽ chăm sóc tốt nhất cho bé, cho bé sống điều kiện tốt nhất, chọn người tốt nhất chăm sóc, giáo dục tốt nhất cũng đem mọi thức tốt

nhất đến cho bé. Nhưng mà TRạm Nhi cũng đâu chỉ cần những thứ đó đâu” Tiêu Cảnh Dương khó xử nhìn nàng, giận dữ bảo: “Tử Y, muội nói ta đều biết hết, nhưng mà tình cảnh hiện giờ của ta...rất khó dành được chút thời gian cho Trạm Nhi mà”

Tiêu Tử Y lẳng lặng nhìn biểu hiện giãy dụa trên mặt hắn, đột nhiên nói lạnh lùng: “Hoàng huynh, có phải huynh đang lo lắng vị trí thái tử của huynh gặp nguy hiểm không?” Quan hệ giữa hắn và Tiêu Sách không được tốt lắm, còn có thể vì vấn đề gì đây? Từ xưa hoàng gia vô tình, ngôi vị hoàng đế trước mặt, huynh đệ cũng không phải người thân mà là kẻ địch.

Tiêu Cảnh Dương cũng không kiêng dè gì với nàng gật gật đầu. Chuyện này trong lòng hắn giống như cái rẽ chọc rất nhiều năm, tựa như trở thành một loạt mũi tên nhọn đâm ở sau lưng vậy, hắn cũng không biết nên che giấu thế nào nữa.

Tiêu Tử Y nhếch nhếch khoé miệng, lại xoay người ra ngoài cửa sổ nhìn mảng xanh thẳm ngoài kia. Lúc này mặt trời đã dần lặn phía chân trời, mảng cỏ vốn xanh mượt giờ như vị một tầng lụa mỏng phủ xuống mờ ảo. Hồ nước xa xa nổi sóng lăn tăn càng làm ắt nàng không thể nhìn rõ được.

“Vậy Tiêu Sách nghĩ thế nào đây?” Tiêu Tử Y sững sốt một lát, tự hỏi vấn đề phức tạp này làm nàng suy nghĩ thật khổ, miễn cưỡng xúc tinh thần lên hỏi: “Năm nay nó mới mười ba tuổi, mà huynh đã phòng bị với nó như thế, có thể là quá sớm hay không?”

Tiêu Sách vẫn chỉ là trẻ con thôi, cũng bởi vì là đứa trẻ nên hôm nay cậu ta mới không kiềm chế nổi lập tức chạy tới chỗ nàng hỏi. Vì vậy nàng cũng không giận cậu ta, chẳng qua cảm thấy người rải những lời đồn đó thực ghê tởm quá.

“Không sớm đâu. Mười ba tuổi rồi, năm nay Tiêu Sách vốn mới có phủ đệ của mình, thế mà lúc nó lên sáu phụ hoàng đã vì nó mà xây một cung điện chuyên cho nó rồi. Hơn nữa cho dù nó không nghĩ, mẫu phi của nó cũng không phải là không nghĩ” Tiêu Cảnh Dương thản nhiên bảo nhưng ánh mắt lại chuyển thành sắc bén.

Mẫu phi ư? Tiêu Tử Y nghĩ tới những lời đồn độc ác về nàng đều xuất phát từ miệng bà ta, nghĩ tới Tiêu Sách dĩ nhiên có thể có thực lực uy hiếp ngôi vị thái tử của Tiêu Cảnh Dương, như vậy mẫu phi của cậu ta chắc chắn là ở gia đình nổi tiếng rồi.

Tiêu Cảnh Dương thấy thần sắc trên mặt nàng lại lộ vẻ nghĩ ngợi sâu xa có chút buồn bực nữa tựa vào sau nàng kiên định nói: “Muội là do ta tìm được về, ai ta cũng không cho” Vì vậy mới kiên quyết ngăn không cho nàng và Tiêu Sách tiếp xúc nhiều với nhau.

Đây là kiểu nói gì thế? Tiêu Tử Y dở khóc dở cười đẩy hắn ra oán giận bảo: “Nóng chết lên rồi nè, đứng dính sát nữa đi”

Tiêu Cảnh Dương nhắc môi lên cười khê, rất quý trọng tình cảm hắn để ý tới nàng. Cứ như vậy tiếp tục đi cho dù hắn mệt không giúp được, chỉ cần nhìn thấy mà lúm đồng tiền của nàng thì như trút được gánh nặng vậy, lập tức lại trở lại thời điểm ấu thơ chơi đùa vui vẻ vậy.

“Nói chuyện chính đi, hoàng huynh, muội cũng không cảm thấy vị trí của huynh là khó bảo toàn nha! Nếu không phải thái tử làm chuyện thất đức hoặc phản nghịch, phụ hoàng cũng sẽ không dễ dàng phế bỏ thẳng vị trí thái tử đâu” Tiêu Tử Y nghiêng đầu, cố gắng suy tưởng.

Tiêu Cảnh Dương biết nàng đang vì hắn lo lắng hết sức giải hạn. Nhưng mà những gì đó đều là chuyện cung đình, một con nhóc sao có thể biết gì chứ? Hắn làm sao mà giải thích cho nàng hiểu được đây? Vì thế hắn chỉ còn cách đem trăm ngàn lời không thể cất lên được thở dài một tiếng, vuốt tóc nàng bất đắc dĩ bảo: “Nhưng nên có tâm phòng bị người chứ!”

“Hoàng huynh à, Tuy muội không hiểu này nọ nhưng mà có nửa câu nên nói là không nên có tâm hại người, điều này muội còn biết đến mà” Tiêu Tử Y cong môi lên hừ nhẹ bảo: “Chuyện khác thì muội không rõ cho lắm nhưng mà hoàng huynh, phụ hoàng đâu có nhỏ nhen gì, ông chỉ hi vọng người nào tới thừa kế ngôi vị hoàng đế của người để thống trị quốc gia này thôi phải không?”

“Dĩ nhiên là cảm động thiên hạ đã vì nhiệm vụ của mình, có thể lưu danh, phục lòng người. Đây vẫn là mục tiêu mà ta theo đuổi” Tiêu Cảnh Dương lại cười, tiến lên đứng song song với Tiêu Tử Y nhìn ra ngoài cửa

sổ, cũng không để bụng những lời nàng nói mà vẫn chân thành đáp lại.

“Như vậy, bây giờ huynh lại làm vậy là thế nào đây?” Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn hần tiếp tục hỏi tiếp, tựa như một đứa trẻ tràn đầy sự tò mò vậy.

“Dĩ nhiên là đem hết toàn lực, hướng về phụ hoàng góp sức từ bỏ ảnh hưởng chính trị rồi” Tiêu Cảnh Dương chỉ nói một câu đơn giản, sợ nói thêm thì bảo bối muội muội của hần cũng không hiểu. Nhưng trên thực tế hần hiện giờ cũng không có thực quyền, có thể làm chuyện cũng chỉ có vậy.

Tiêu Tử Y bắt chước Tiêu Cảnh Dương thở dài như vậy, rốt cục tìm được mấu chốt ở đâu rồi. “Hoàng huynh, làm thái tử, trước tiên là phải làm tròn chữ hiếu. Phụ hoàng đó cả triều văn võ chẳng lẽ chính sự lại kém một lời của huynh sao? Phải luôn tới thăm hỏi phụ hoàng thường xuyên, thăm hỏi việc ăn uống nghỉ ngơi nóng lạnh thế nào. đừng can thiệp nhiều vào chuyện chính sự, hơn nữa cải cách chuyện đó là cả một vấn đề mẫn cảm, nếu huynh nhiệt tình quá, người khác sẽ nghĩ là huynh vì danh đoạt lợi, sẽ nhân cơ hội đó mời chào lòng người. Có lẽ phụ hoàng sẽ hoài nghi huynh đây chắc cốt ruột chuyện thừa kế giang sơn của người, điều này cũng làm cho người ngoài có thời cơ lợi dụng đó”

Việc này quả thực đoán ra rất dễ dàng, Thanh triều hoàng đế Khang Hy vì sao lại phế thẳng thái tử, cũng không phải là vì vậy sao? Thái tử có đôi lúc xuất sắc quá cũng là một vấn đề lớn, hoàng đế sẽ lo lắng thái tử ép cha thoái vị. Vì thế nghĩ như vậy có lẽ là hoàng đế cố ý sủng nịch Tiêu Sách, là để bồi dưỡng kẻ địch tồn tại trong lòng Tiêu Cảnh Dương.

Quyền lực chú ý phải là đạo cân bằng nha.

Hoàng quyền là nóc cao nhất của Kim tự tháp kia, chỉ có thể có một người ngồi, nếu nhiều thì không gọi là Kim tự tháp nữa. Cho nên cho dù là con cháu mình, hoàng đế vẫn sẽ đề phòng.

Nhưng đạo lý đơn giản vậy mà sao Tiêu Cảnh Dương lại không biết chứ nhỉ? Hay là đơn giản vì hần ở trong đó nên đặt tình cảm quá sâu, đến nỗi mà không rõ lắm vị trí của chính mình đi. Cho tới khi có người ở bên cạnh hần vì sao lại không nói rõ cho hần biết, nghe chừng cả đám này đều cổ hủ quá mức rồi, hoặc là sự tình còn chưa tới mức làm cho người ta tỉnh ngủ, chỉ là Tiêu Cảnh Dương lén có cảm giác vậy thôi.

Tiêu Cảnh Dương bị Tiêu Tử Y nói bất ngờ vậy đứng sững sờ, cứ mãi trầm ngâm nhưng lại không thể không cho rằng nàng nói vậy là vô cùng đúng.

Chẳng trách lần trước hần tự chủ trương vì Lí Vân Thanh an bài trên tiệc Hải Đường diễn kia đã bị phụ hoàng hung hăng mắng ột trận, hoá ra phụ hoàng là vì đề phòng hần.

Tiêu Cảnh Dương thấy tim lạnh lẽo, cảm giác như sắp đóng thành băng vậy. Hoá ra là hần vẫn làm sai rồi, hần không nên coi phụ hoàng như người cha được. Phụ hoàng là cha của hần, nhưng trước tiên ông ấy là hoàng đế của quốc gia này. Còn hần chỉ là thần tử mà thôi.

Tiêu Cảnh Dương lập tức nghĩ thông suốt nhiều chuyện hơn, đột nhiên cảm giác bế tắc trong lòng, nghi hoặc đã trở thành hư không. Hần hít sâu một hơi, quăng ánh mắt có vẻ tín nhiệm nhiều hơn về phía Tiêu Tử Y, “Ta đây nên làm cái gì bây giờ? Hoàn toàn giấu tài sao? Như vậy thì có thể tạo cơ hội cho người khác hay không đây?”

Tiêu Tử Y chun chiếc mũi đáng yêu lại, làm mặt quỷ nhìn về hần cười nói: “Sẽ làm thế nào sao? Huynh cũng sẽ không có việc gì sao, chuyện tiếp theo là huynh nên chú ý chăm sóc tới Trạm Nhi đi. Như vậy, làm cho phụ hoàng biết huynh là người trọng tình cảm gia đình, lại khiến cho ông ấy hiểu ra huynh không vì ngôi vị hoàng đế mà cạnh tranh nữa. Dù sao thì Trạm Nhi cũng là đứa con cả của huynh mà, sau này cũng là người thừa kế hoàng triều đó ha!”

Tiêu Cảnh Dương bị nàng nói mà trợn mắt, há hốc mồm ra, tuy không thể không thừa nhận nàng nói quá đúng và rất có lý, cũng là hiện giờ hần chỉ có cách lựa chọn tốt nhất đó mà thôi, nhưng....

“Tiểu nha đầu, rẽ vào chỗ ngoặt lớn như vậy, nói đến cùng là muốn ta dành nhiều thời gian cho Trạm Nhi ha...”

“Hi hi!”

105. Chương 105: Đi Học! Là Muốn Nghe Giảng Thật Tốt!

“Rầm!” Rèm cửa sổ nặng cũng bị kéo ra, ánh nắng buổi sớm lập tức tràn đầy trong phòng, thậm chí còn có thể nhìn thấy bụi nhảy múa trong quầng sáng.

Nhược Trúc vội đẩy cửa sổ ra, một luồng không khí mới mẻ lập tức tràn vào, làm cho con người ta trở nên sảng khoái hơn bao giờ hết.

Nhưng cũng không bao gồm cả vị đang dựa trên giường kia.

“Nhược Trúc...Lúc này là lúc nào rồi ha?” Tiêu Tử Y bị ánh nắng làm chói mắt và không khí lạnh vào buổi sớm thổi vào, lập tức chui vào trong chăn hạ quyết tâm nhất quyết không chịu rời giường tý nào.

Ngày hôm qua nàng đã hao tổn công sức, cắn nát môi mới thuyết phục được Tiêu Cảnh Dương một chút. Tuy sau đó ở lại chỗ hắc đột nhiên được ăn một bữa tiệc bồi thường lớn làm cho bụng mình không nhúc nhích nổi nhưng vẫn cảm thấy có chút không nói nên lời. Sau khi trở về tinh thần phần khởi hơn chút nên viết lư loát ra rất nhiều chữ, nội dung là muốn viết đề nghị cho Thái Tam quốc giảng bài ở nhà trẻ.

“Công chúa, đã tới giờ Thỉnh rồi, nên dậy thôi” Nhược Trúc khê cười bảo.

Tiêu Tử Y lấy chăn trùm kín đầu, trốn tránh nói: “Để cho ta ngủ tiếp một lúc nữa”, lại có cảm giác như trước kia dậy tới trường vậy. Nhưng vấn đề ở chỗ là nàng đã tốt nghiệp rồi ha! Nói sau ở đây cũng không cần đến trường.

Tiêu Tử Y cứ trốn tránh mà nghĩ, càng chui sâu vào trong chăn hơn.

“Công chúa, bé Vân Tuyền và tiểu thiếu gia Nam Cung đã dậy rồi đó” Nhược Trúc biết rất rõ làm cách nào cho Tiêu tử Y cam tâm tình nguyện. Công chúa của nàng ta điện hạ sẽ không chịu thừa nhận ngay cả chính mình không bằng hai đứa bé đâu.

Quả nhiên, chỉ thấy Tiêu Tử Y ngáp một cái rõ to, chà một chút rồi ngồi dậy, chỉ là trên mặt vẫn còn vẻ mơ màng.

Nhược Trúc hài lòng cười cười, bắt đầu chỉ huy cung nữ khác mang nước ấm tiến vào.

Tiêu Tử Y buồn bực mở tròng hai mắt ra, cứ nghĩ rằng đời này tuy không cần học bài nhưng giống nhau là phải dậy sớm. Xem ra nàng nhất định phải vội vàng viết thật nhanh thư đề nghị cho Thái Tam Quốc mới được. Trước tiên là phải thực hiện đúng việc cho nghỉ hai ngày nha, nghỉ hai ngày cơ đấy! Đúng vậy. Còn có nghỉ đông và nghỉ hè nữa. Nghỉ đông và nghỉ hè nhé!

Ồ, tuy là có người hầu hạ rửa mặt súc miệng rất được, mà Tiêu Tử Y đương nhiên là hưởng thụ tất cả mọi quyền lợi phục vụ của cung nữ rồi, cảm thấy chính mình càng ngày càng hủ hủ. Quá thể.

Rửa mặt chải đầu xong, đến cùng ăn sớm một chút với bé Vân Tuyền và cả Nam Cung Tiêu nữa. Hai nhóc kia đã không còn cảnh hưng phấn như ngày đầu tiên đi học nữa, bé Vân Tuyền vẫn nhu thuận yên lặng ăn điểm tâm, còn Nam Cung Tiêu hình như có đầy tâm sự trong lòng vẫn chưa ăn được miếng nào.

Ôi ôi chào, giờ mới ý thức được chuyện đến trường là vất vả cỡ nào sao? Tiêu Tử Y dùng tay che miệng ngáp một cái. Sau này đường đi còn dài mà! Vì ngủ không được đủ nên Tiêu Tử Y cũng ăn chẳng có vị gì, chỉ húp bữa vài ngụm cháo.

Đợi không lâu lắm, nàng đã ngồi ở cuối phòng học, Tiêu Tử Y nhìn đằng trước bốn củ cải đỏ im lặng ngay ngắn ngồi học, khoe miệng nhếch lên vui mừng. Hôm nay Độc Cô Huyền quả nhiên đã đến đây, tuy nói hôm qua là bị đại tướng quân Độc Cô sách cổ mang về, nhưng hôm nay lại biết điều mang đến đúng hạn lắm.

Chỉ là, vì sao bên cạnh nàng lại có thêm một người nữa?

Tiêu Tử Y nghiêng mặt nhìn sang, một tay chống cằm bất đắc dĩ nhìn xem Tiêu Cảnh Dương giống nàng cầm quyển sách dày cộp sang ngồi.

“Huỳnhh...Tại sao cũng tới hả?” Tiêu Tử Y dùng miệng hình im lặng hỏi.

Tiêu Cảnh Dương chỉ cười tùm tùm nhìn nàng, cũng không nói gì.

Tiêu Tử Y buồn bực. Không biết hẳn có nghe hiểu gì không mà chẳng nói gì thế. Nàng tiện tay xé một trang giấy, dùng than củi viết vấn đề vừa rồi lên sau đó gấp thành chim hạc, lại tiện tay phi về phía Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Cảnh Dương tiếp được trong tay, ngạc nhiên nhìn tờ giấy gấp tinh xảo trước mặt, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cho mãi tới khi Tiêu Tử Y dùng tay ra hiệu bảo hẳn mở ra xem đồ vật ở bên trong hẳn mới cẩn thận đem chim hạc mở ra xem.

Chẳng qua là mất chút thời gian Tiêu Tử Y viết vài lần mà thôi.

Đợi tới lúc hẳn chậm rì rì mở hạc giấy ra, lấy than củi trên bàn viết trả lời lên, sau đó bắt đầu nghiên cứu xem làm cách nào hồi phục hạc giấy như cũ. Chuyện này mất thời gian là hẳn mở ra mở vào vài lần...

Cho tới lúc Tiêu Tử Y nhin không được lại ném một viên giấy tròn trúng đầu hẳn, Tiêu Cảnh Dương mới bắt đầu dĩ vo viên giấy lại ném lại.

Tiêu Tử Y lấy cục giấy cầm trong tay, bỗng dưng nhớ lại cảm giác chính mình trước đây đi học hay truyền tờ giấy như thế, không tìm được cười tươi mở giấy ra.

(Sao huynh lại đến vậy?) Câu đầu tiên là chữ Tiêu Tử Y viết lộn xộn.

(Muốn đến thì đến thôi) Hàng dưới là chữ tiết ngay ngắn của Tiêu Cảnh Dương, nhưng câu đó cũng chẳng có dấu chấm câu, hơn nữa Tiêu Tử Y xác định người đàn ông này tám phần còn lại là tờ mờ dấu cong cong sau câu hỏi kia của nàng là gì rồi. Chữ ở thời đại này, thường thì hay dùng dấu “,” hoặc là dấu “.”. Đến dấu chấm câu những cũng không được mở rộng thêm. Kết cấu dấu chấm tròn thì càng có nghĩa là tiết kiệm và tiết kiệm hơn.

(Thế nào? Hoàn cảnh ở đây thấy thế nào?) Tiêu Tử Y mặc kệ chuyện đó, cứ tự mình dùng thoải mái là được.

(Cũng tạm, thật làm cho ta giật mình đó)

(.....) dần dần tờ giấy cũng đầy lời đối thoại hơn. Thậm chí cả mặt sau cũng viết nữa. Tiêu Tử Y đã lâu không chơi trò truyền giấy này rồi, lúc còn học trung học cũng vẫn còn lưu hành trò này, đợi tới lúc đi học đại học thì loại trò lạc hậu này được thay bằng tin nhắn hoặc bằng thư điện tử thay thế.

Lần đầu tiên Tiêu Cảnh Dương phát giác ra còn có cách truyền tin như vậy nữa. Cứ nghĩ rằng nếu không phải ở trên lớp mà là lúc đang lâm triều, hẳn và mọi người truyền tờ giấy sẽ có cảm giác gì nhỉ? Nghĩ lại thấy vô cùng kích thích.

Nếu mà Tiêu Tử Y biết trong lòng Tiêu Cảnh Dương có quyết định này thì chắc chắn sẽ hô to là trò giỏi hơn thầy à xem.

Không hổ là anh của nàng.

Hai người cứ truyền qua truyền lại say sưa ải tới lúc Tiêu Tử Y viết xong định quăng qua thì phát hiện lối đi giữa nàng và Tiêu Cảnh Dương đột nhiên có một người đang đứng.

Tiêu Tử Y thầm kêu không ổn, vừa ngẩng đầu lên quả nhiên bắt gặp vẻ mặt bình thản của thầy giáo Thái Tam Quốc đang nhìn nàng.

“Công chúa, sáng nay giao cho hạ quan quy định kia, điều thứ ba viết thế nào?” Thái Khổng Minh dùng cái giọng cứng ngắt không hề hồi hộp chậm rãi hỏi.

“À, đi học phải chăm chú nghe giảng” Tiêu Tử Y lúng túng nhếch nhếch khoá miệng không dám nhìn về phía bọn trẻ. Doạ chết người nha, nàng cảm giác khuôn mặt có chút nóng lên nhất định là đỏ bừng rồi.

“Tốt lắm, thì ra Công chúa điện hạ còn nhớ rõ ha. Chắc chắn sẽ không quên chuyện nếu làm trái phải xử phạt như thế nào chứ?” Thấy bộ dạng Tiêu Tử Y như vậy, Thái Khổng Minh nheo hai mắt lại, cảm giác rất khoan khoái hỏi.

“À....phạt đứng...”

106. Chương 106: Tan Học! Muốn Đi Chơi Thật Vui!

“Mất mặt quá...Thật mất thể diện quá đi...”Trong hành lang truyền tới tiếng nói nho nhỏ hối hận.

“Tử Y à, đừng oán trách nữa, lại đây đứng thẳng đi” Tiêu Cảnh Dương nửa cười cúi xuống nhìn Tiêu Tử Y đang ngồi xổm ở góc tường.

“Muội không thêm! Tất cả đều tại huynh!” Tiêu Tử Y buồn bực bảo, đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người hắn. May là Thuần Phong vốn đứng ở ngoài cửa được nàng bảo trước là chỉ cần tan học thì mới tới đây nếu không thì mất mặt chết lên được.

“Được! Được! Toàn bộ là tại ta. Nhưng mà ta nghe nói Thái Khổng Minh dạy không phải ba canh giờ thì xong sao? Thời gian nhanh đến rồi nha! Muội còn không nhanh tới đây đứng đi?” Tiêu Cảnh Dương trên ghẹo nói.

Tiêu Tử Y đáng thương quay đầu lại nhìn trên mặt trêu chọc của Tiêu Cảnh Dương càng cảm thấy mất tự tin. Sao nàng trước mặt hắn lại giống một đứa bé thể không biết, rõ ràng là tuổi nàng và tuổi hắn cũng không cách xa nhau lắm mà! Tiêu Tử Y mất tự nhiên một lúc sau đó hậm hực đứng dậy.

Ai ngờ do nàng ngồi xuống quá lâu máu có vẻ tuần hoàn không đủ lập tức làm mặt mày hoa mắt chóng mặt, lảo đảo chống vịn vào bức tường bên cạnh.

“Tử Y, muội sao vậy?” Tiêu Cảnh Dương lập tức vọt nhanh tới, ôm vịn eo nàng làm cho đầu của nàng không đập thẳng vào tường.

“Không sao, huyết áp tụt thôi mà” Tiêu Tử Y ngã đầu vào vai Tiêu Cảnh Dương, đợi một lúc cho cảnh mê muội này đỡ đi.

Thôi rồi, thân thể nàng lúc nào trở nên kém vậy chứ? Loại tình trạng này trước kia chỉ lúc nàng học trung học không kịp ăn sáng mới biểu hiện thôi, xem ra buổi sáng mà không ăn gì đó thực sự là không ổn.

“Tử Y à, có phải lần trước độc chưa hết không? Trước ta đưa muội về bảo thái y tới nhé!” Tiêu Cảnh Dương nói xong định bế Tiêu Tử Y lên trông khẩn trương vô cùng.

Tiêu Tử Y chống vào vai hắn tránh, sợ hắn thực sự bế nàng lên thật, mặt ửng đỏ giọng hơi sảng: “Không cần! Chỉ là sáng nay chưa ăn miếng nào, bụng đói là phải thôi. Đều tại muội mà. Nhược Trúc mang uội ăn nhưng muội lại cương quyết không ăn” Muốn chết sao, nàng không muốn bị hắn ôm nha! À, ra về là nói ôm thôi thực ra là bế nàng đó...

Dừng lại, nàng đây đang nghĩ vớ vẩn gì thế này? Vì chưa ăn sáng mà mời cả thái y tới sao, nàng không cần mất mặt vậy đâu! Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy dọa người, nhất quyết đến chết cũng không cho Tiêu Cảnh Dương bế nàng.

“Kẹt!” Tiếng mở cửa ở lớp học truyền đến làm cho hai huynh muội đang ôm nhau ở ngoài cửa có phản xạ ngoái lại nhìn.

Chỉ thấy Độc Cô Huyền ngơ ngác nhìn hai người, sau đó trấn tĩnh đi ra, từ từ đóng cửa lại.

Từ trong khe cửa Thái Khổng Minh hé nhìn qua đã thấy. Ôi ôi, nhất định là hắn bị hoa mắt nhìn nhầm rồi.

Hai vị người lớn ở ngoài cửa như bị điện giật vậy lập tức tách ra. Tiêu Tử Y cố bình tĩnh vuốt lại quần áo cho thẳng thản nhiên hỏi: “Độc Cô à, sao con cũng đi ra vậy hả? Hình như là chưa tới giờ tan học mà?”

Độc Cô Huyền khịt khịt mũi một cái, cất giọng uể oải: “Không có gì, cũng giống các người thôi, bị phạt đứng!”

Tiêu Tử Y và Tiêu Cảnh Dương hai người đưa mắt nhìn nhau, có thể đem chuyện trừng phạt này xem nhẹ như lông hồng đối với cậu nhóc Độc Cô Huyền này tám chính phần là bị phạt không ít ở nhà rồi.

Độc Cô Huyền nghiêng đầu nhìn hai người lớn bổng hướng Tiêu Cảnh Dương hừ bảo: “Thái tử thúc thúc à, người cũng lạc hậu quá đi”

“Lạc hậu hả?” Tiêu Cảnh Dương bị Độc Cô Huyền nói làm cho đầu óc mơ hồ không rõ.

Độc Cô Huyền vén mặt lên ưỡn ngực cười nói: “Thấy động tác vừa rồi của các người, người có phải định “sao sao” công chúa tỷ tỷ không hả? Hiện giờ không lưu hành chuyện “sao sao” trên mặt rồi, giờ là lưu hành “sao” tay đó”

Tiêu Tử Y nín thở, không nhịn được cười tới mức cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

TRời ạ, tên quý nhỏ này, thật đúng là có năng lực quá đi. Hôm qua nàng chẳng qua là thuận miệng nói vậy thôi, ai ngờ cậu ta lại nhớ rõ thế chứ?

Tiêu Cảnh Dương cũng chẳng buồn giải thích chuyện hắc mồm vừa rồi không phải muốn “sao sao” Tiêu Tử Y cùng Độc Cô Huyền, chỉ tò mò hỏi: “sao” tay là gì vậy?” Sao tới giờ hắc lại không biết từ này nhỉ?

Độc Cô Huyền cảm thấy tự tin tăng vọt lên. Là trẻ con thường hay thấy người lớn dạy dỗ này kia, thế mà không biết lại còn phải quẩn quýt lấy để hỏi người ta vì sao nữa. Vì vậy cậu thực hưởng thụ tự mình biết mà người lớn kia không biết gì đó, dạy họ thế nào quả thực đã làm cho cậu thấy vô cùng sướng khoái.

Vì thế Độc Cô Huyền nghiêm trang bảo: “Là lễ gặp mặt lưu hành gần đây nhất đó nha! Vươn tay ra “sao sao” mu bàn tay đối phương, biểu đạt ý gần gũi đó”

Tiêu Cảnh Dương không tự chủ được làm theo đúng lời Độc Cô Huyền nói đi tới một bước, hôm nay hắc buông hết mọi gánh nặng, ở cùng một chỗ với bọn trẻ, lúc đi học lại truyền giấy với Tiêu Tử Y say sưa, điều này là cho hắc giấu tính trẻ con trong lòng như đám tro tàn bùng cháy lên.

Vừa lúc hắc đứng cách Tiêu Tử Y cũng không quá xa, rất tự tin nâng tay nàng lên, cúi người xuống rồi dùng môi chạm nhẹ xuống mu bàn tay của nàng.

Tiêu Cảnh Dương cảm thấy rất thú vị, vừa định hỏi chút ý “lễ sao tay” này là làm một tay hay hai tay. Khi hắc ngẩng đầu lên đột nhiên nhìn thấy hai gò má ửng đỏ của Tiêu Tử Y lập tức ngây ngẩn cả người.

Tiêu Tử Y biết Tiêu Cảnh Dương hay nói đùa hôn mu bàn tay nàng chút nhưng nàng lại thấy không được tự nhiên đỏ mặt. Cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đập bùm bùm liên hồi. Tiếng tim đập ù ù to tới mức làm cho nàng có cảm giác nghe được rất rõ, từ tay hắc truyền tới sự lo lắng khi tay họ tiếp xúc với nhau chậm rãi xâm nhập vào trong người, làm cho nàng giống như bị bỏ bùa trở thành nàng công chúa được Hoàng tử hôn vậy, không thể cử động.

Muốn chết à, sao nàng lại có thể biến thành tình yêu công chúa nghiêm trọng vậy chứ. Trước kia nàng cũng rất rõ khinh bỉ cái loại mộng ảo không thực tế của con gái như thế mà.. Tiêu Tử Y buộc chính mình tránh đi ánh mắt mê man của Tiêu Cảnh Dương, ho nhẹ một tiếng rồi rút bàn tay ra khỏi tay của hắc.

“Ket!”

Tiếng cửa phòng học lại mở ra lần nữa, lần này là Thái Khổng Minh đi ra. Hắc thản nhiên nói một câu: “Tan học” Sau đó trực tiếp đi xuyên qua Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Tử Y, ra khỏi đại điện hít thở không khí bên ngoài.

Ở đây hắc có đặc quyền, không cần thi lễ với Hoàng tử và Công chúa.

Tiêu Tử Y nhìn thấy mấy đứa bé từ trong lớp học đi ra, Độc Cô Huyền cũng chạy theo sau chúng ra ngoài, quên tiết chuyện bị phạt đứng vừa nãy luôn.

Thật là đứa trẻ nghịch ngợm quá.

Tâm tình khác thường của Tiêu Tử Y bị bọn nhỏ quấy nhiễu bỗng khôi phục trở lại, nhưng vẫn không dám nhìn mặt Tiêu Cảnh Dương, chỉ là xoay người đi bình tĩnh nói: “À, giờ tan học rồi, ta đi ra ngoài hít thở không khí đã”

Tiêu Cảnh Dương suy nghĩ sâu xa nhìn bóng Tiêu Tử Y, cứ đứng như vậy trong hành lang không nhúc nhích.

107. Chương 107: Cảm Tình

Một mình Tiêu Tử Y ngồi trên ngọn núi giả, nhìn trên mặt hồ gió nhẹ thổi lẫn tảo trước mặt mà ngẩn người.

Vừa rồi lúc nàng đi ra ngoài có chạm phải Thái Tam quốc, xin phép hẩn nghỉ buổi sáng không quay lại.

Có một số việc nàng cần phải suy nghĩ thật kỹ chút. Ví dụ như giải quyết thế nào vấn đề mấy đứa trẻ kia trình độ học tập không đồng đều đây.

Nhưng mà nàng nghĩ thế nào thì khuôn mặt Tiêu Cảnh Dương cứ lắc lư trước mắt, làm hại nàng không thể nào tập trung tinh thần nổi.

Tức quá đi! Toàn bộ đều trùng hợp thôi, nàng đang suy nghĩ linh tinh cái gì thế hả? Tiêu Tử Y thụt đầu vào hai đầu gối buồn bực nghĩ ngợi. Đúng vậy, nhất định là người đàn ông kia bộ dạng lớn lên giống TRạm Nhi thôi, nàng đối với TRạm Nhi lúc nào cũng không có sức chống cự cả mà.

Ôi, hình như là TRạm Nhi lớn lên giống hẩn mới đúng chứ. Đúng thế, cái loại mơ hồ mộng lung hai mắt này, tựa như con chó nhỏ bị thương làm người ta đau lòng vậy, nhưng mà một khi đã quật cường thì dù trong lòng có bị thương cũng không sờ ra chút manh mối nào.

Giống nhau như đúc ha.

Dừng dừng, sao nàng lại nhớ tới hẩn nữa rồi. Tiêu Tử Y cứ lẩm nhẩm liên tục trong đầu ngừng, quả thật nàng thừa nhận Tiêu Cảnh Dương thật là một người đàn ông có sức quyến rũ kinh người, nàng chỉ là thưởng thức hẩn mà thôi. KHách quan cho nàng đến đây lại đụng tới vài người đàn ông, hẩn ít nhất so với Đám Nguyệt Li vô trách nhiệm, Độc Cô Diệp lạnh lùng khinh thường, Lí Vân Thanh mặt ngoài thờ ơ mà trong lòng giấu diếm nhiều chuyện hay là Nam Cung SẢnh Nam Cung Trạch nam suy sút lỗi thời lếch thếch còn tốt hơn nhiều.

Nhưng hẩn là ca ca của nàng mà. Ít nhất là ca ca của chính thân thể này của nàng.

Tiêu Tử Y không hiểu vì sao khi nghĩ đến đây đáy lòng có chút vỡ tan như nhau. Nàng biết đây là cảm giác gì, một chút cũng không có xa lạ gì cả. Cái đó và lúc nàng đi học thăm mền một bạn trai đã có bạn gái rồi là giống nhau.

Cũng tốt thôi, chuyện tình cảm mà chẳng có hy vọng gì thì nhất định phải bóp chết trong trứng nước mới được.

Tiêu Tử Y thổi ra một luồng hơi lạnh. Một chút cũng không cho rằng tư tưởng của mình nghĩ là gánh nặng. Tiêu Cảnh Dương là thế giới sau này của nàng, là người đầu tiên đối tốt với nàng, nàng thực sự ý lại hẩn, thậm chí còn có chút tình cảm với hẩn. Đây cũng thực bình thường mà, nàng cũng không có coi trọng ánh mắt huynh trưởng mà đối đãi hẩn, nên có chút lầm lỡ khó tránh được.

Nhưng mà nàng thực không thể tiếp tục như vậy nữa bởi vì giữa họ không có khả năng.

Tiêu Tử Y cẩn thận khoá chặt tình cảm vào trong lòng, đó chỉ là một ảo tưởng không thực mà thôi. Nàng sẽ đem đoạn tình cảm này suy nghĩ thật kỹ một lần. Sau đó quý trọng mà khoá chặt nó lại trong một chiếc hòm cuối cùng ném nó vào trong một góc tối trong lòng nàng.

Cuối cùng cuối cùng chắc rằng chỗ đó sẽ phủ lên một lớp bụi dày. Vài năm sau đó hoặc là vài thập kỷ sau ngẫu nhiên nàng phát hiện ra chiếc hòm này trong lòng sẽ mở ra để biến thành nụ cười thoải mái nở trên môi mà thôi.

Tiêu Tử Y ổn định tâm tình đang định đứng dậy thì chợt nghe thấy có tiếng người nói đằng sau hòn núi giả: “Tìm được muội rồi! Sao lại tới đây? Đi học đi đầu không đi lại bị phụ tử phạt đứng, sau đó đi đầu trốn học sao?” Tiếng Tiêu Cảnh Dương trêu chọc truyền tới, hẩn bước theo sau leo lên ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tiêu Tử Y thầm liếc mắt nhìn. Tuy lời hẩn nói có chút có lý nhưng là nhất chết không chịu thừa nhận.

Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y vẫn chôn đầu vào gối, chút phản ứng cũng không có, sốt ruột vỗ vỗ vào vai nàng hỏi: “Tử Y à, làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái sao? Nào, ta đưa muội về, sau đó bảo thái y tới xem nhé”

Tiêu Tử Y ngẩng đầu cười bảo: “Không sao. Ra ngoài hít thở chút không khí thì tốt rồi. Vừa rồi Nhược Trúc có mang chút điểm tâm tới ăn, đừng lo”

Tiêu Cảnh Dương nhìn vẻ tươi cười trên mặt nàng có cảm giác ngạc nhiên khi vừa rồi nàng đỏ mặt với hiện giờ không giống nhau, nhưng không nói rõ là rốt cục tại sao lại khác. được

“Thực sự không lo sao?” Tiêu Cảnh Dương không yên tâm, đưa tay ra đặt thử lên trán nàng xem có nóng không.

Tiêu Tử Y nhớ tới động tác giống vậy của Trầm Nhi, bỗng chốc một luồng ấm áp trong lòng tràn ra. “Đương nhiên đừng lo rồi mà. Đúng rồi hoàng huynh à, sao hôm nay huynh lại đến đây vậy? Đã nói với phụ hoàng rồi sao?” Vừa rồi truyền giấy cũng nói không rõ ràng, Tiêu Tử Y chuyển hướng hỏi.

“Sáng nay sau khi lâm triều đã nói rồi” Tiêu Cảnh Dương thở hắt ra, như cảm khái điều gì, giống như là có gì đó đã trở lại bình thường vậy.

“Thế phụ hoàng có phản ứng gì không?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Phán đoán của nàng hẳn là đúng vậy nhưng vẫn có chút lo lắng.

Tiêu Cảnh Dương đưa mắt ra xa nhìn mặt hồ. Hồ này là hồ lớn nhất trong cung Trường Nhạc, phía xa xa cung điện chính là cung Trường Tín. Cũng chính là năm đó nơi Hàn Tín bị Lã Thị và Tiêu Hà lừa vào cung Trường Nhạc, sau đó trùm đầu và bị giết. Tiêu Cảnh Dương hơi hơi thất thần, thật lâu sau đó mới khẽ thở dài bảo: “Phụ hoàng không nói gì, nhưng ta có cảm giác ông ấy thật vui lắm”

“Thế không phải là tốt sao?” Tiêu Tử Y nở ụ cười tươi, bội phục chính mình lại giỏi tới vậy. Lập tức đã tìm ra được chỗ mấu chốt, tiêu trừ sự nghi hoặc trong lòng Tiêu Cảnh Dương, để lại cho hoàng đế căn cứ ngờ vực biến mất.

Chủ yếu chính là nàng vì nhà trẻ hoàng gia của mình mà tìm được một ngọn núi mạnh để dựa dẫm vào.

Như thế nào? Thái tử yêu thương con mình, làm chuyện giáo dục mầm non không được sao? Hoàng hậu bà có ý kiến gì thì đi mà tranh chấp với con mình đi! Ha Ha! Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy mình đúng là thiên tài, giỏi quá đi mất.

“Nghĩ gì thế? Cái miệng cứ ngoác tới tận tai vậy đó” Tiêu Cảnh Dương cảm thấy sau lưng lạnh toát, ngửa đầu nhìn Tiêu Tử Y cười thầm trông có vẻ sung sướng quá mức.

“Không có gì không có gì” Tiêu Tử Y khoát tay áo, liếc mắt nhìn vẻ tâm sự nặng nề của Tiêu Cảnh Dương bắt đầu hỏi: “Hoàng huynh à, sự tình không phải đã thuận lợi lắm sao? Vì sao huynh vẫn không thấy vui ha?”

Tiêu Cảnh Dương cười khổ lắc đầu thở dài nói: “Ta mỗi tội không cam tâm, vì sao ta nhiều năm cũng không nghĩ ra, dĩ nhiên là vì nguyên nhân này chọc ngang giữa ta và phụ hoàng, cảm thấy có chút vô lực thôi”

Tiêu Tử Y nhếch nhếch miệng lên, hẳn làm sao mà không nghĩ ra chứ, rõ ràng là không thể tin tưởng cho nên vẫn cứ khư khư giữ chặt đó thôi. Đây cũng là nguyên nhân hiện giờ hắn ủ rũ đi, dù sao thì giữa hai cha con họ có rẽ cây chọc thực sự rất dễ thương người.

Bỏ đi, vốn chuyện này đã tránh không được, nàng xem hoàng huynh chuyện sau này đi, vẫn phải chú ý vào đào tạo đoá hoa của Tổ quốc trong sự nghiệp giáo dục chứ!

“Đừng nghĩ nữa hoàng huynh, hoàng muội ta có vấn đề rất nghiêm trọng cần huynh giúp đỡ nha” Tiêu Tử Y thản nhiên cười, định đem vấn đề khó giải quyết là trình độ học tập không đồng đều của bọn trẻ đẩy cho hắn giúp đỡ giải quyết là xong.

108. Chương 108: Giáo Viên

Không hổ là Thái Tử, vừa nghe tới vấn đề Tiêu Tử Y nói đã hiểu rõ, chỉ cần tìm thêm vài giáo viên nữa là không thành vấn đề rồi.

Về mặt Tiêu Tử Y sầm lại, biết ý của hắn là tìm vài giáo viên cho bọn trẻ kia. Nhưng chuyện đó và ước nguyện ban đầu của nàng thì hoàn toàn vi phạm, mỗi người một giáo viên sao, vậy chuyện đó và gia sư có gì khác nhau đâu? Nàng chỉ muốn làm nhà trẻ, là nhà trẻ thôi mà!

Tuy nhiên đề nghị của Tiêu Cảnh Dương cũng nảy sinh cho Tiêu Tử Y một ý tưởng lớn. Đúng vậy, quả thật là muốn tìm nhiều giáo viên chút, chẳng qua cũng không phải tìm để dạy cho từng đứa học mà là lên chương trình dạy ỗi một giáo viên.

Tiêu Tử Y hơi ngạc nhiên khi không ngờ mình lại chú ý tới chuyện này, không thể chỉ dạy một chương trình học trong nhà trẻ chứ? Trừ những chữ đã biết ra, có nghĩa là âm nhạc, vẽ tranh, thủ công hay thậm chí cả thể dục nữa hắn là phải cần có giáo viên đến dạy rồi, như vậy tài năng của bọn trẻ mới phát triển một cách toàn diện được.

Tiêu Cảnh Dương nghe lời Tiêu Tử Y nói xong, hơi chút chần chờ. Tuy nói rằng “Lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số” là Nho gia cổ đại yêu cầu học sinh phải nắm được 6 loại tài năng cơ bản nhưng chuyện dạy học cho nhóm Trạm Nhi, ngâm nga cổ văn, bàn luận đọc sách, hoặc là viết chữ, văn, thơ linh tinh gì đó mới là trọng điểm dạy học mà.

“Tử Y à, kể cả Quốc Tử Giám, dạy dỗ cho Hoàng tử đều phải chia thành hai bộ phận. Một là học sách Nho gia, trọng tâm chính là Tứ thư ngũ kinh. Hai là học bắn cung cưỡi ngựa” Tiêu Cảnh Dương buông tay, lấy mình làm ví dụ nói.

“Ôi? Nói đến Quốc tử giám, vậy hoàng huynh người không cần phải đi học sao?” Tiêu Tử Y giờ mới nghĩ tới, không phải hắn còn phải đi học đó sao? Sao lại có thời gian rảnh mà tới chỗ nàng tiêu phí thời gian chứ?

Tiêu Cảnh Dương cười khê bảo: “Thực ra thì mỗi ngày đi đọc sách cũng chỉ mất một canh giờ thôi, hơn nữa cũng chỉ có đi lấy sách và cùng Thái phó nghiên cứu thảo luận chút cảm tưởng thôi mà”

Ồ, nghe có vẻ khá thoải mái nhỉ, cũng không khác lắm chuyện học đại học. Tuy nhiên Tiêu Tử Y lại có cảm giác cho rằng cảm tưởng của hắn nói thực ra cũng không phải cảm tưởng, chắc chắn là bàn luận dưới góc độ chính trị rồi. Cũng đúng thôi. Thái phó trên thực tế cũng tương đương với phụ tá Thái tử vậy, chẳng qua nàng gặp qua vị là Thái phó kia ra vẻ là đang dạy Tiêu Sách mà thôi.

“Bọn trẻ còn nhỏ lắm, lại chưa đủ tuổi để tới Quốc tử giám, cứ dựa theo bọn trẻ tiếp cận với một chút ít gì đó để phát huy sở trường thấy thế nào?” Tiêu Tử Y lui một bước tiến một bước, dù sao chỉ là nhà trẻ, nàng cũng không muốn bọn trẻ kia ngày nào cũng phải học hành buồn tẻ gì đó làm gì, bọn nhỏ hắn là nên được sự giáo dục tốt nhất.

Tiêu Cảnh Dương hơi suy tư một lúc rồi cũng theo ý nàng cứ tùy nàng đi vậy. Dù sao thì Trạm Nhi cũng chỉ thích vẽ mà vẽ thì hắn cũng biết. Đề nghị này của Tiêu Tử Y chẳng qua cũng chỉ muốn bọn nhỏ vui vẻ hơn chút, hắn làm sao mà ngăn cản chứ.

“Hoàng huynh à, nếu nói vậy, phụ hoàng và mẫu hậu bên đó có thể phản đối không?” Lo lắng nhất của Tiêu Tử Y vẫn là chuyện này. Nếu mà đại Boss và tổng lãnh đạo hậu cung kia đều phản đối..., chuyện đó nàng cũng không dám nghĩ thêm nữa. Dù sao Trạm Nhi vẫn là Hoàng tôn, nàng có chút không rõ có phải nàng có thể được tùy tiện dạy dỗ như vậy không nữa.

Không chừng Hoàng đế và Hoàng hậu có thể cho Trạm Nhi đến ở chỗ của nàng thì cũng chỉ là biến chỗ của nàng thành nơi Trạm Nhi đi học mà thôi. Không hiểu nàng tự tiện thay đổi chương trình học của Trạm Nhi như thế có vấn đề gì hay không.

Tiêu Cảnh Dương nhìn vẻ lo lắng trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tử Y, không kìm nổi véo véo mũi nàng, cười bảo: “Yên tâm đi, bọn nhỏ nếu không được cứ giao cho hoàng huynh ta đi dọn dẹp vậy.”

Ha ha, chính là những lời này. Tiêu Tử Y chun mũi lại len lén cười trộm.

“Nhưng mà ta cảm thấy chuyện dọn dẹp khó nhất không phải là bọn nhỏ nha, mà là vị Thái phu tử ngoan cố kia kia” Trên mặt Tiêu Cảnh Dương không có bất cứ biểu hiện thoải mái nào cả, miệng giật nhẹ nói.

Nét cười trên mặt Tiêu Tử Y lập tức suy sụp luôn. Đúng vậy ha, cái vị cũ kỹ kia còn không biết nên nói thế nào nữa đây.

“Đi nào, xem ra lớp học đã tan rồi, trước khi hần trở về phải nói chuyện với hần mới được”

Tiêu Cảnh Dương đứng lên, vỗ vỗ tay bụi rơi xuống sau đó đưa tay tới chỗ Tiêu Tử Y cười bảo: “Mau đứng lên nào, trên đá rất lạnh, làm cho thân thể không tốt đâu”

Hai người trở về điện Vĩnh Thọ, vừa lúc Thái Khổng Minh tan lớp.

Tiêu Tử Y bố trí ấy nhóc đi ăn cơm xong thì mời Thái Khổng Minh ở lại trong phòng học, đem toàn bộ suy nghĩ vừa rồi của nàng ra trao đổi với hần một lần. Ai ngờ hần không nói gì nhiều chỉ tuôn ra một câu, “Tất cả do Công chúa an bài”

Tiêu Cảnh Dương đứng cạnh nghe vậy nhú mày. Thật sự bất ngờ. “Công chúa, nếu không có chuyện gì, hạ quan xin cáo lui trước” Thái Khổng Minh lễ phép nói.

“Vâng, vậy phu tử về trước đi” Tiêu Tử Y hơi sững sờ trả lời. Nhìn bóng hần đi ra khỏi phòng học nàng đột nhiên nghĩ tới lần trước chuyện nàng và Thái Khổng Minh đã nói. Nghĩ tới những đề nghị của nàng về thời gian nghỉ ngơi giữa giờ học không tồi, bởi vậy sau này đều nghe nàng an bài tất.

Hoá ra đây là nguyên nhân hôm nay hần tiếp nhận đề nghị của nàng rồi, sau đó mới vừa rồi nói chuyện nàng đề nghị có thêm giáo viên cũng không phản đối sao?

Ôi chao, không ngờ Thái tam quốc này lại thu phục dễ như vậy chứ.

“Không ngờ ha, không ngờ Thái Khổng Minh lại nghe lời muội nói như vậy chứ” Tiêu Cảnh Dương lấy tay xoa xoa cằm, trêu chọc.

“Hừ, đó là bản công chúa có tư cách hấp dẫn hơn người đó chứ” Tiêu Tử Y rất kiêu ngạo nói, “Tuy nhiên hần không phải là TRạng nguyên sao? Sao lại phải đến dạy chữ cho Trạị Nhi nhĩ?” Nàng còn nhớ rõ Trạng nguyên có tiền đồ rất rộng lớn nha. Vị giáo sư của Hoàng tôn điện hạ này danh hiệu cũng thực không tồi tỹ nào, tuy vậy cũng chỉ là giáo viên võ lòng thôi, còn có thể không biết trọng dụng nhân tài không nhĩ?

“Đó là vì hần chẳng biết đạo lý đối nhân xử thế chút nào cả. Đọc sách tốt thì cũng có chỗ dùng nhưng đọc sách đến chết thì cũng vô dụng mà thôi” Tiêu Cảnh Dương thở dài nói, hơi đáng tiếc một nhân tài chỉ giới hạn ở tác dụng nhỏ như vậy.

A, hoá ra Thái Tam quốc này có tiền đồ không sáng lạn ha...

“Tốt rồi, hiện giờ trở ngại cũng hết, bước tiếp theo chúng ta nên đi tìm giáo viên chứ?” Tiêu Cảnh Dương muốn nóng lòng thử sức, cảm thấy xác thực sự tình này có cảm giác thật tốt. Trước kia cho dù hần có đề xuất đề nghị gì nhiều thì phụ hoàng cũng không phê chuẩn chứ đừng có chuyện nghĩ tới. “Vậy, muội xem ta có thể dạy cái gì được?”

Tiêu Tử Y lườm hần một cái, đi đến cái bàn vốn là của Thái Khổng Minh ngồi xuống, lười biếng hỏi han: “Vậy huynh muốn dạy gì?”

Tiêu Cảnh Dương tự tin bảo: “Mặc kệ là cái gì, dù sao khẳng định so với tên nhóc kia vẫn hơn nhiều! Tuy muội muốn bảo huynh làm gì cũng đều được hết”

“Tốt lắm, vậy chia đều ra luôn, nếu là có môn không ai dạy mà nói thì huynh tới thay thế bổ sung nhé” Tiêu Tử Y tùm tùm cười bảo.

“Thay thế bổ sung à?” Tiêu Cảnh Dương lần đầu tiên nghe từ như thế, cau mày suy nghĩ sâu xa, cảm giác hơi khó chịu.

“Như vậy nè, chúng ta tìm ai đây?” Tiêu Tử Y cầm chiếc bút lông không dính mực xoay xoay trên tay, nhàn nhả nghĩ ngợi xem có ứng cử viên nào thích hợp hay không.

Tiêu Cảnh Dương đang định mở miệng nói thì ngoài cửa có tiếng nói xen vào trước: “Thái tử điện hạ, hoá ra người ở trong này ha”

Tiêu Tử Y theo tiếng nói nhìn lại thấy Độc Cô Diệp đang cau mày đánh giá sự bố trí kỳ quái của lớp học. Hay quá, tự dưng có người tự động đưa tới cửa nhé.

109. Chương 109: Phân Phối Chọn Người

Sắc mặt Độc Cô Diệp không thay đổi nhìn hai người trong phòng, chính xác mà nói là nhìn Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y vô tội trừng to hai mắt nhìn hắn, nàng cũng không phải là dụ dỗ thái tử điện hạ của hắn nha. Được rồi, cho dù là nàng dụ dỗ, đối phương cũng là cam tâm tình nguyện mới tới, hắn khó chịu muốn cắn nàng sao!

“Độc Cô, sao người lại tìm tới đây vậy?” Tiêu Cảnh Dương hơi ngoài ý muốn nhìn Độc Cô Diệp.

Độc Cô Diệp cau mày nói lạnh nhạt: “Người cũng xin phép không tới Quốc Tử Giám, mà muốn tới đây sao?”

Tiêu Tử Y nhún mày lại, vừa nghĩ tới tuổi của Độc Cô Diệp và Tiêu Cảnh Dương chắc tương đương nhau, chắc là bạn học đó chứ nhỉ? A, ở đây phải nói là thư đồng của Thái tử mới đúng. Nhưng mà quả thật không ngờ lại nhanh như vậy bắt được thanh niên khoẻ mạnh.

Ánh mắt Tiêu Tử Y nhìn xoay chuyển, tìm kiếm cười với Tiêu Cảnh Dương bảo: “Hoàng huynh, muội muốn anh ta, có được không?”

Độc Cô Diệp ngăn người, bản năng vì câu nói này của Tiêu Tử Y mà cảm thấy rét run cả người. Cô gái này đang nói gì vậy?

Tiêu Cảnh Dương một tay xoa cằm, nhìn Độc Cô Diệp từ trên xuống dưới, sau đó ánh mắt ngời sáng vui sướng gật gù: “Không tồi nha, có thể đó! Dù sao thì Độc Cô hắn hiện giờ cũng không có chức quan gì cả, cho hoàng muội tùy tiện dùng đó”

Dùng cái gì cơ? Độc Cô Diệp suýt chút nữa không kìm chế nổi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. Không biết vị Công chúa Trường Nhạc này có giống vị Phong Uyển tình kia không đây? Có đặc thù ham mê với mỹ nam lắm sao?

Trời ạ, hắn để ý lắm, cứ xuất hiện liên tục trước công chúng đều phải thăm dò xem cái vị Phong Uyển Tình kia có thể xuất hiện hay không rồi mới quyết định đi hay ở nhà. Trên yến tiệc Hải Đường và lễ Thân tằm đều thể cả. Ai ngờ cả vị công chúa Trường Nhạc này cũng giống y thế!

Tiêu Tử Y cũng không thêm quan tâm đến suy nghĩ yếu ớt lộn xộn trong lòng Độc Cô Diệp gì gì đó, mà thay bút lông bằng than củi viết trên giấy gì đó.

“Này, định cho Độc Cô dạy gì đây?” Tiêu Cảnh Dương thú vị liếc mắt nhìn biểu hiện cứng ngắc của Độc Cô Diệp, nể mặt mũi hắn mà không vạch trần, chỉ xoay người nhìn Tiêu Tử Y đang cẩn thận viết gì đó trên giấy, cố ý quan tâm hỏi.

“Anh ta ném thẻ vào bình rượu lợi hại như thế, cưỡi ngựa bắn cung chắc cũng không thành vấn đề chứ. Nhưng mà trẻ con thì cũng không cần dạy cưỡi ngựa làm gì, chỉ cần dạy chúng bắn tên....là được. Đúng, giáo viên thể dục” Tiêu Tử Y viết viết xoá xoá trên giấy.

Dạy đồ vật này nọ ư? Tim Độc Cô Diệp đập kinh hoàng cuối cùng cũng chậm lại chút, hình như hắn phán đoán sai rồi.

“Độc Cô Diệp à, ở đây không có tiền lương phát cho anh nhé, thực xin lỗi. Cứ ba giờ chiều hàng ngày...À, không, giờ Thân anh đến đây dạy nửa canh giờ nhé, có được không?” Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên nhìn mong chờ.

Độc Cô Diệp phát hiện ra sự thật và cách hắt phẩn đoán khác nhau một trời một vực, rốt cục thở dài nhẹ nhõm, ra vẻ lãnh đạm hỏi han: “Tiền lương là cái gì vậy?”

“À là lương tháng đó. Nếu anh muốn thì hỏi hoàng huynh nhé” Tiêu Tử Y của người phúc ta, dĩ nhiên là không nói đùa.

Độc Cô Diệp nhú nhú mày, nhìn mắt Tiêu Cảnh Dương thấy hắt không dị nghị gì, nhưng vẫn thấy khó chịu vì sao mình phải dạy trẻ con chứ? Hắt trầm ngâm suy nghĩ rồi lạnh lùng nói: “Công chúa điện hạ, thần rất muốn vâng theo mệnh lệnh”

“Nhưng sao?” Tiêu Tử Y biết rất rõ đằng sau hắt còn chuyện muốn nói chưa xong, một tay chống cằm chờ xem hắt định ném lý do gì cho nàng.

“Nhưng mà, thần cứ như thế ra vào cung Trường Nhạc thường xuyên chẳng lẽ người không sợ người ngoài nói linh tinh sao?” Trên mặt Độc Cô Diệp lộ biểu tình có thể nói là khinh thường.

Tiêu Tử Y bĩu môi, người đó khinh thường có liên quan gì tới nàng sao? Về phần mình ư? Tuy nàng không phải người gặp người yêu nhưng cũng chưa tới mức độ làm hắt chán ghét đến vậy chứ?

Tiêu Cảnh Dương ở bên cạnh cười giả hoà nói: “Hết cách rồi, cứ mỗi ngày xế chiều chỉ cần qua đây chừng nửa canh giờ mà thôi. Có ai nói nhảm, bảo hắt tới gặp ta.”

Tiêu Tử Y sùng bái nhìn Tiêu Cảnh Dương, không hổ là nàng khổ tâm mới túm được tới đây làm hậu thuẫn, không tệ không tệ, chỉ là dùng tốt lắm nhé.

Độc Cô Diệp thấy trên mặt Tiêu Cảnh Dương không có biểu hiện gì. Chỉ là hắt vừa quay đầu thì dĩ nhiên nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không nên ở trong này xuất hiện ngoài cửa sổ vô đầu bút tai.

“Độc Cô Huyền! Ai bảo ngươi tới đây hả?” Trong phòng bỗng chốc ngập tràn tiếng gầm rống tức giận của Độc Cô Diệp, cùng lúc đó cái đầu nhỏ lập tức thụt xuống chui vào bụi cỏ, Độc Cô Diệp bước vài bước đã xông thẳng ra ngoài tới gần cửa sổ.

Tiêu Tử Y thấy nhưng không trách cứ gì chỉ nhún vai, tình huống này kiểu gì sớm muộn cũng bùng phát, sớm muộn gì Độc Cô Diệp cũng phát hiện ra đứa cháu nhỏ của mình là học trò của hắt thôi.

“Như vậy là giáo viên thể dục tìm được rồi. Tối thiểu còn thiếu giáo viên dạy nghệ, giáo viên mỹ thuật tạo hình và giáo viên âm nhạc nữa thôi” Trên giấy Tiêu Tử Y lập ra thời khoá biểu đơn giản, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Giáo viên mỹ thuật tạo hình để uội làm tốt lắm, hắc hắc”

“Muội đi làm á?” Tiêu Cảnh Dương buồn cười không dám cười, tiện tay kéo ghế ngồi xuống. Tuy hắt nghe không hiểu thể dục là gì, nhưng không khác giáo viên như tên phụ tử kia đi.

“Thế nào? Huynh còn chưa xem qua muội giao bài tập cho Trầm Nhi vẽ tranh đấy chứ?” Tiêu Tử Y đắc ý cười cười, cứ nghĩ đến hoàng hậu giấu bức tranh nóng nọc nhỏ tìm mẹ kia cũng thuyết minh tranh của nàng cũng coi không tệ đó chứ!

“Xem sớm rồi, nhưng muội chả nhẽ cho bọn nhỏ học vẽ tranh như thế sao?” Tiêu Cảnh Dương đưa tay cầm lấy than củi lên, ngay trên giấy hiện ra một chú chuột Mickey, quệt miệng hỏi: “Nhìn được đấy, nhưng đây là cái gì thế? Lão chuột hay là cái gì đấy hả?”

“Hừ. Nó có tên là Mitch” Tiêu Tử Y khó chịu phát hiện ra Tiêu Cảnh Dương vẽ thật đúng quá. Người này có phải ngày nào cũng lên vẽ trộm tác phẩm của nàng không nhỉ?

“Tên càng quái hơn” Tiêu Cảnh Dương ném than củi đi, lấy khăn từ trong người ra lau lau ngón tay bị nhuộm đen sì. “Vẽ tranh hay là mời mực tối vẽ trên người đấy thôi thì để muội dạy vậy. Đúng lúc ta vừa nhớ ra một người”

“Ai a?” Tiêu Tử Y chu môi lên hỏi, là ai to gan như vậy muốn cướp căn câu cơm của nàng đây?

“Có lẽ mọi người không biết đâu, hần gọi là Đàm Nguyệt Li. Tranh hần vẽ trong thành giá rất cao” Tiêu Cảnh Dương giới thiệu rất chân thành, Lăng lẳng làm cho Đàm Nguyệt Li nổi tiếng thực ra là bức mỹ nhân đồ. Nhưng bảo bối mọi người của hần cũng không xuất cung nên tự nhiên không biết thôi.

Tiêu Tử Y ngẩn ra, vốn đang định nghĩ ra hàng ngàn lý do cự tuyệt nhưng lúc này nghe tới tên Đàm nguyệt Li thì vội nuốt trở lại. Hay lắm, oan gia ngõ hẹp, Tiêu Tử Y cười híp mắt bảo: “Tuyệt lắm, hôm nay phải bắt hần đi lên đồi mới được”

“À, chuyện này không được rồi, hần phải ra kinh làm việc, đại để mấy ngày nữa mới có thể về. Trong lúc đó Tử Y muội dạy trước chút đi nhé”

Tiêu Cảnh Dương đột nhiên nghĩ đến Đàm nguyệt Li mấy ngày này không ở kinh thành, tiếc nuối nói.

“Được thôi” Tiêu Tử Y thở dài, xét thấy người đó có thể chui đầu vào lưới nàng chờ lâu thêm hai ngày thì có sao. Nàng viết tên Đàm Nguyệt Li lên trên giấy rồi thì thào: “Nghĩa...Có thể mời được công tử Sanh đến không đây?”

Nói thực thì nàng có ấn tượng rất sâu với tên râu xồm trạch nam kia. Quả thật cái loại hình tiền vệ tạo hình làm cho người ta tưởng quên lại rất khó khăn. Hơn nữa, biết đâu hần còn có thể giống nàng là loại người xuyên qua đến chẳng....

“Nghĩa thì để ta đến dạy đi. Công tử Sanh ghét nhất là bị dính vào mấy vương tôn công tử quý tộc, cho nên mọi người có mời hần cũng không đến đây đâu”

Tiêu Cảnh Dương một lời từ chối thẳng thừng, tuy suy nghĩ thay đổi rất nhanh nhưng mặt ngoài thì lại tỏ vẻ ung dung thần nhiên nói.

Tiêu Tử Y nghĩ lại cũng thấy đúng, người đó cũng không nên mời. Nhưng nàng hoài nghi nhìn Tiêu Cảnh Dương một chút, như có chút không tin hần, “Được rồi, đợi mọi người dự thính mấy tiết lên lớp của huynh đã rồi quyết định”

“Được được, Trường đại nhân” Tiêu Cảnh Dương yêu quý cười nói, “Lễ, nhạc, bắn (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa), thư, số, 6 môn học thì trong đó có ngự là do bọn trẻ quá nhỏ chưa thể cưỡi ngựa được, tuy nhiên có phải lễ cũng nên có người dạy không đây?”

“Lễ à?” Tiêu Tử Y nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi mới hiểu ra “lễ” này chính là chỉ môn đạo đức. Tiêu Tử Y nhìn bộ dạng bình thân của Tiêu Cảnh Dương, biết chắc trong lòng hần nhất định đã chọn được người vì vậy hỏi luôn: “Cũng được lắm nha, nhưng bảo ai tới dạy đây?”

“Hay là bảo Lí Vân Tuyền ca ca tới đây đi, hần là người của Lễ Bộ, vừa lúc cũng vẹn tròn tình cảm huynh muội hai người” Tiêu Cảnh Dương cười vô cùng dịu dàng nói.

“Anh ta ư...Được rồi, coi như là vì bé Vân Tuyền đi vậy” Trước mặt Tiêu Tử Y xuất hiện một đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm của người đàn ông, hừ, xem ra có hoàng huynh cầu tình cho hần, tiện lợi cho hần quá. “Tuy vậy đều là phụ huynh các bạn nhỏ đến dạy chương trình học, có phải rất khoa trương hay không đây?”

“Thế nào vậy? Tử Y, bước đầu cứ dạy học đã, cho nên dùng người khá quen thuộc thì hay hơn!” Tiêu Cảnh Dương nói có thâm ý. Những người này đều là phụ tá của hần, tuy rằng gần đây hần lựa chọn buông tha một ít hành động, tuy nhiên không có nghĩa là có thể tùy ý nhận những người khác tới dò xét.

“Cũng đúng, vậy nghe hoàng huynh vậy” Tiêu Tử Y biết Tiêu Cảnh Dương sợ dùng người hần không quen sẽ phát sinh chuyện gì đó. Thế cũng tốt, lo nghĩ của hần cũng có lý.

Như vậy “lễ” sẽ để Lí Vân Thanh, “bắn” để Độc Cô Diệp dạy, “ngự” tạm thời chưa được, “thư” vẫn để Thái Khổng Minh tiếp tục đảm nhiệm, “số” thì để ta dạy. Còn thêm nữa là vẽ tranh thì sẽ là Đàm Nguyệt Li” Tiêu Cảnh Dương cầm danh sách trên tay Tiêu Tử Y lên, đọc một lượt ra, “Chỉ còn một môn nữa này? Ai sẽ dạy nhạc đây?”

Tiêu Tử Y nghe vậy cúi đầu cười yếu ớt nói: “Cái này mọi người sớm đã chọn người rồi”

110. Chương 110: Sư Tử Hà Đông Gầm

“Rầm! Rầm! Rầm!” vườn U Lan vốn yên tĩnh bỗng ngập tràn tiếng đập cửa vang trời, hoàn toàn không có nửa chút im lặng hiền hoà của ngày thường.

“Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia thực sự không ở trong mà...” Bội Huyền lấp bắp nhìn bọn gia đình đã nhanh đem cửa đập nát mất rồi, nhưng trong lầu nhỏ vẫn không có chút tiếng động nào.

“Không ở sao? Không ở! Làm sao có thể vậy chứ? Tên kia nhất định lại uống say rồi, hoặc là căn bản ở bên trong không muốn mở cửa! Cho ta đập! Tiếp tục ra sức đập nữa!” Nam Cung Tranh tức đến độ không còn bóng dáng khuê các của tiểu thư nữa rồi, xắn tay áo lên gầm gừ nói.

“Tiểu thư...Tên kia...Nhưng là Nhị thiếu gia đó...” Bội Huyền sợ hãi vạch ra vấn đề xưng hô của nàng, nhưng hiển nhiên tiểu thư của nàng ta cũng không thèm để ý đến việc nhỏ nhặt chẳng đáng kể gì như thế, quan trọng hơn là giọng nàng bị chìm ngấm trong âm thanh đập cửa rầm rầm.

Nhưng mãi vẫn không có chút ..động tĩnh nào cả, Nam Cung Tranh giận tới mức không thể nhịn được nữa, gơ tay mềm mại lên bảo bọn gia đình ngừng lại trước.

Vườn U Lan lập tức yên tĩnh trở lại, chuyện huyền ảo vừa xảy ra bỗng chốc đối lập, làm cho Bội Huyền không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng một giây sau ảo tưởng nàng ta nghĩ tới tiểu thư nhà nàng ta đã nghĩ thông suốt tư tưởng bỗng chốc tan vỡ.

“Nam Cung Sanh! Người đi ra cho ta! Nếu không ra bản tiểu thư sẽ đem bảo bối cây đào của người ột mối lửa thiêu rụi!” Giọng Nam Cung Tranh nữ cao không phải cố sức, lập tức đem màng nhĩ ong ong khá lâu của mọi người lại quay về lần nữa.

Nhưng kết quả là càng có nhiều hoa đào từ trên cây rơi xuống càng nhiều mà trong lầu nhỏ vẫn lặng ngắt như tờ.

“Tiểu....tiểu thư, công chúa phái người tới trước sảnh đã chờ lâu quá rồi....Hay là, hay là...” Bội Huyền dù sao luôn đi theo Nam Cung Tranh, nghe đã nhiều loại đã quen tiếng gầm rống của sư tử Hà đông này, rất nhanh quay về khuyên nhủ.

Thực dọa người nha....Đáy lòng Bội Huyền thầm nghĩ, nhà Nam Cung kỳ thực chẳng có ai là bình thường cả....Chẳng giống như bên ngoài đồn đại là nhị tiểu thư nhà Nam Cung đẹp như tiên mà tính tình thì lại nhu hoà hiền lành, Nhị thiếu gia thì bệnh tật triền miên thâm thê và cực kỳ bi thảm. Trên thực tế thì....dù sao có đánh chết nàng ta cũng không hiểu tại sao lại có lời đồn này nữa, hoặc là nói loại đồn đại này sao tới giờ vẫn chưa bị vạch trần là sao?

Nam Cung Tranh tức giận nhấc lên vẩy lên đập một đập vào cửa lầu nhỏ nhưng cũng hết cách rồi. Nàng lại không thể đem toàn bộ cây đào của nhị ca thiêu rụi được, dù sao hậu quả quá kinh khủng, nàng không có cách nào tưởng tượng nổi.

Nhưng nàng lại rất tức giận nha! Muội muội duy nhất của hắc hiện giờ đang gặp sự vụ dễ nguy hiểm mà! Vốn là một buổi chiều rất đẹp này, nàng định luyện tay nghề thêu khăn, luyện họng bắn ra khúc đàn gẩy thời gian, kết quả trong cung có người trực tiếp tới đây muốn mời nàng vào cung, chỉ nói là công chúa Trường Nhạc ời, còn lại không nói gì cả.

Xem ra công chúa Trường Nhạc nắm được tay của tiểu đệ nhà nàng chưa đủ nha...

“Tiểu thư...” Bội Huyền hết hồn nhỏ giọng khuyên bảo.

“Vù, bỏ đi. Bội Huyền, người ở nhà đi, tiểu thư ta một mình đi vậy” Nam Cung Tranh thở ra một hơi, bộ dạng kiêu ngạo nghiêm nghị hẳn.

“Tiểu Thư...” Bội Huyền lộ ra ánh mắt sùng bái, không hổ là nàng ngưỡng mộ tiểu thư nhà mình nhé! “Kết quả là hắc dĩ nhiên khôn khéo như vậy, kiểu gì cũng không chịu đi ra!” Nam Cung Tranh vỗ vỗ tay, xoay người lại ra dáng tiểu thư ôn nhu, chẳng qua lại thì thầm than thở oán giận lầm bầm trong miệng.

Trên mặt Bội Huyền biểu hiện suy sụp hẳn, nhưng vẫn nghiêm chỉnh phất tay một cái về phía bọn gia đình đang thất thần, cả đoàn người đi theo sau lưng Nam Cung Tranh lục tục ra khỏi vườn U Lan.

Còn căn lầu nhỏ phía sau vẫn yên tĩnh như thường, không có bất kỳ tiếng động nào, thật giống như không có ai ở vậy.

Chả lẽ thực sự không có người sao.

“Công chúa điện hạ, chúng ta lại gặp mặt rồi, gần đây thân thể tốt chứ?” Một giọng nam ôn nhu từ bên ngoài truyền tới.

Tiểu Tử Y mở to cặp mắt nhìn, cổ tình vung màn lụa trước mặt xuống nhìn ra bên ngoài thấy Cố Thần đang ngồi nghiêm chỉnh, cười giả lả nói: “Nếu thân thể khoẻ thì còn gọi Cố Y Quan nhà người tới đây làm gì? Hừ!” Câu duy nhất cuối cùng nàng cố lên cao giọng nhìn về phía Tiêu Cảnh Dương đang đứng cạnh Cố Thần kia.

Tiêu Cảnh Dương cười cười dẹp màn lụa trên chộc sang một bên, lo lắng khuyên bảo: “Tử Y, ngoan nào, để cho Cố Thần giúp muội bắt mạch lần nữa coi, hoàng huynh sợ độc tố trong người muội vẫn còn chưa hết”

Tiểu Tử Y bĩu môi, rất khinh thường bảo: “Dựa vào hần à? Lần trước hần...” Lần trước Cố Thần này ngay cả thuốc của Đàm Nguyệt Li cũng không nhìn ra kìa! Nhưng mới nói tới một nửa, Tiêu Tử Y đột nhiên dừng. Viện Thái Y nhiều Y sinh như vậy, vì sao Tiêu Cảnh Dương lại cố tình mời Cố Thần tới đây bắt mạch cho nàng chứ?

Nguyên nhân có thể là Tiêu Cảnh Dương không nghĩ kinh động tới nhiều người, mới lên mời vị Cố Thần này tới thôi. Điều này cũng nói lên vì sao đến cả một Thái Y viết một ương thuốc dân gian cũng nhận không ra.

Bởi vì bọn họ đều vì một người!

Xem ra tới hôm đó viện Thái Y chỉ còn lại có mỗi Cố Thần ở, cũng là kế hoạch tốt. Mang theo ngọc bội đến sinh bệnh rồi đến xem bệnh..

Đột nhiên Tiêu Tử Y cảm giác thực sự không còn sức nữa, là phụ thuộc vào cả bọn họ sao? Không phải là chỉ cần cho bé Vân Tuyền trở về bên ca ca của cô bé hay sao? Cứ mở miệng nói trực tiếp cùng nàng không được sao? Hay là nhóm bọn hần đều thích cách biểu đạt phức tạp như thế này?

Hừ. Nàng cố tình không làm bọn họ vừa lòng đó, dù sao thì bé Vân Tuyền rất đáng yêu và cũng rất biết điều nữa. Sau này bắt Lí Vân Thanh tới đây dạy học, có thể mỗi ngày nhìn thấy, cũng gần như là đem cô bé tới ở nhờ nhà họ hàng thân thích thôi mà.

Tiểu Tử Y thò tay ra ngoài, để mặc cho vị Y quan Cố Thần kia bắt mạch cho nàng. Không sao, gần giống như kiểm tra thân thể thôi, chẳng qua ở cổ đại kiểm tra thân thể thực ra hơi dễ dàng. Không cần phải thử máu gì đó, chỉ cần bắt mạch là ổn.

Quả nhiên, đơn giản là cái gì đó phải tĩnh dưỡng thân thể tốt chút... Vô nghĩa thêm một ít thuật ngữ chuyên môn, Tiêu Tử Y nghe qua đều không hiểu gì. Tiêu Cảnh Dương bảo Cố Thần kê ra một ít đồ ăn bổ dưỡng gì đó, giao cho Nhược Trúc, bảo nàng ta phân phó cho phòng bếp trong cung Trường Nhạc nấu nướng giúp Tiêu Tử Y bồi bổ.

Thật may là không bắt nàng phải uống thuốc gì đó. Tiêu Tử Y thở ra nhẹ nhàng, nhìn ánh mắt quan tâm của Tiêu Cảnh Dương, hừ nhẹ một cái nói: “Được rồi, nhìn không sao rồi chứ?”

“Đúng vậy ha, yên tâm rồi” Tiêu Cảnh Dương nhợt nhạt cười, “Thực ra ta gọi Cố Thần tới còn có chuyện muốn nhờ hần nữa. Sau này nếu đứa nhỏ nào của muội mà bị bệnh có thể trực tiếp tìm hần. Như vậy không cần qua viện Thái Y nữa, sẽ rất tiện”

Tinh thần Tiêu Tử Y lập tức tỉnh táo lại ngay. Đúng vậy, trẻ con đau ốm thường xuyên, có một thái y lệ thuộc vậy thực sự giảm đi không ít phiền toái. “Hoàng huynh à, huynh thực sự là vì TRẠM NHỊ đấy ư?” Tiêu Tử Y thoáng chốc có một tia không tin tưởng, cảm giác chuyện này đến quá đột ngột.

Tiêu Cảnh Dương trịnh trọng gật đầu nói: “Trước kia đều là ta sai lầm rồi, ta nghĩ tới phụ hoàng quan trọng hơn chút, trên thực tế thì không phải vậy”

Tiêu Tử Y nhìn vẻ mặt anh tuấn của hần lộ ra nét yếu ớt chút, kìm không được định vươn tay ra vỗ vỗ lên vai an ủi hần.

Nhưng tay vừa mới đưa ra được nửa chừng thì nghe được tiếng Nhược Trúc ở ngoài cửa cất giọng nhẹ nhàng: “Thái tử điện hạ, Công chúa điện hạ, Nam Cung nhị tiểu thư đã tới, đang chờ ở phòng khách”

Tiêu Tử Y lặng lẽ thu tay về.

111. Chương 111: Giáo Viên Âm Nhạc

Tiêu Cảnh Dương không tiện đi gặp con gái nên hần tới điện Vĩnh Thọ chơi đùa cùng ba nhóc, Tiêu Tử Y tự mình đi tới phòng khách gặp Nam Cung TRanh

Tiêu Tử Y đi qua tấm bình phong nhìn thấy trong sảnh Nam Cung TRanh đang ngồi nghiêm chỉnh uống trà, đột nhiên cau mày cảm giác gượng gạo. Trước đó không lâu nàng vẫn còn tới phủ Nam Cung, tiếp đón nàng là Nam Cung TRanh, giờ đổi lại là Nam Cung TRanh tới chỗ nàng.

Điều này thực ra nàng cũng nghĩ muốn tự mình đi đến phủ Nam Cung đón Nam Cung Tranh, dù sao là nàng mời người ta tới đây dạy âm nhạc mà! Nhưng Tiêu Cảnh Dương kiên quyết phản đối, bảo hoàng gia có quy củ của hoàng gia, một vị công chúa cứ hai ba ngày lại chạy tới chạy lui phủ Nam Cung thì còn ra thể thống gì nữa?

Kỳ thực Tiêu Tử Y cảm thấy Tiêu Cảnh Dương muốn tránh cho nàng và vị Nam Cung TRạch nam kia gặp mặt nhau, thực ra thì gặp mặt thôi có chuyện gì đâu cơ chứ, nhưng nàng cũng thực sự muốn khiếu chiến với hần mời hần tới dạy học.

Dù sao nàng cũng muốn biết công tử Sanh này có phải xuyên qua giống nàng không thôi. Tiếc là Tiêu Cảnh Dương lại không cho phép.

Tiêu Tử Y điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt, nhếch môi lên công thức hoá khuôn mặt tươi cười chậm rãi đi vào phòng khách, cười yếu ớt bảo: “Tiểu Thư Nam Cung, thực sự ngượng quá làm cô phải đợi lâu”

Nam Cung Tranh lại ra ngoài dự đoán của Tiêu Tử Y cũng một vẻ ôn nhu, tươi cười nhẹ nhàng đứng lên, cũng một kiểu công thức hoá khuôn mặt như vậy cười nói: “Đâu có đâu có, là Thần nữ làm Công chúa điện hạ đợi lâu ấy chứ”

Tiêu Tử Y đánh giá bộ váy Nam Cung TRanh mặc hôm nay, một thân màu hồng cánh sen, tự đáy lòng tán thưởng bảo: “Tiểu thư TRanh mặc bộ váy áo này đẹp quá đi” Trong cung đầu mùa xuân là hội ngắm hoa cũng không thiếu, dĩ nhiên năm nay có thể thấy kiểu ăn mặc đang thịnh hành. Chỉ là mỗi lần nàng nhận được thiệp mời đều từ chối cả, làm cho Nhược Trúc sau khi nhận được lời mời cũng không cần xin chỉ thị của nàng toàn bộ trực tiếp cự tuyệt tất.

Quả nhiên thấy đuôi lông mày Nam Cung TRanh lộ ra vẻ đắc ý, con gái ai mà chẳng thích có người khen mình, Nam Cung TRanh cũng vốn chỉ là một con nhóc mới lớn, nếu ở hiện đại thì cũng chỉ là nữ sinh học trung học mà thôi.

Lời tán thưởng này của Tiêu Tử Y là phát ra từ nội tâm, Nam Cung TRanh dĩ nhiên so với tỷ tỷ của nàng là Đức Phi Nam Cung CẦM còn kém chút chưa có đầy đủ nét quyến rũ thành thực của một phụ nữ. Nhưng loại cô gái kiểu này lại toát lên hơi thở hoạt bát làm cho người ta có ấn tượng khá sâu, làm Tiêu Tử Y không khỏi kiểm điểm lại bản thân mình cũng khối thân thể này cùng dạng tuổi nhưng cuối cùng nàng so sánh thì hoàn toàn kém đối phương có hơi thở thanh xuân.

Tiêu Tử Y đang đánh giá Nam Cung Tranh thì cũng đồng thời Nam Cung TRanh không ngại cũng đánh giá lại nàng.

Lần trước bởi nàng ta theo bản năng bài xích nàng, cho nên cũng không nhìn kỹ vóc dáng của công chúa Trường Nhạc này. Hôm nay vừa gặp quả nhiên không hổ là con gái của vị nữ tử truyền kỳ, kể cả về tướng mạo hay là khí chất. Nàng mặc một thân váy áo dài màu cam phối xứng với tay áo vàng nhạt. Thắt eo là một dải lụa rộng, khuôn mặt không son phấn gì, con mắt sáng ngời thâm thủy, cũng đủ để cho người khác nhìn không rời được.

“Cám ơn công chúa điện hạ đã khen” Nam Cung TRanh không có vẻ gì gượng gạo cả thoải mái tiếp nhận lời khen của Tiêu Tử Y, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Tử Y cười tươi hơn, cảm thấy cô bé này rất thú vị. So với vị kia NAM Cung Cầm đem tên nhóc Nam Cung Tiêu trở thành công cụ lấy lòng, Nam Cung TRanh này dĩ nhiên là một cô gái đáng yêu ngay thẳng hơn rất nhiều.

“Mời ngồi” Hai người phân rõ vị trí cao thấp rồi ngồi xuống, Tiêu Tử Y đang nghĩ xem nên mở lời thế nào cho ổn, còn Nam Cung TRanh thì lén liếc nhìn biểu hiện trên nét mặt của Tiêu Tử Y, dĩ nhiên là hiểu sai ý không kiên trì được giành hỏi trước: “Công chúa Điện hạ, có phải tiểu đệ lại gây họa gì rồi phải không?”

Tiêu Tử Y sững sờ, nhìn nét mặt khấn trương của Nam Cung TRanh. Mãi một lúc sau nghĩ kỹ mới biết là chuyện gì bật cười bảo: “Sao vậy được? Bé Nam Cung rất ngoan mà”

“Ngao á?” Nam Cung Tranh hoài nghi trừng to mắt không tin lời Tiêu Tử Y nói về đệ đệ của nàng ta.

“Đúng vậy mà, bé Nam Cung rất lo chuyện sau một tháng không qua nổi cuộc thi của nhị ca bé, nên giờ đang chăm chỉ học tập đó!” Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới đứa bé quật cường kia hiện giờ đã cố gắng học hành thì nhin không nổi nhoeo miệng cười.

“Không thể nào....” Nam Cung Tranh kiêu gì cũng không tin được. Đệ đệ kia của nàng ta thực sự là đang chăm chỉ học sao?

“Không chỉ mỗi tiểu đệ của nhà cô nha! Cả Độc Cô Huyền cũng đều ở chỗ ta học nữa kìa!” Tiêu Tử Y coi như không có chuyện gì tung một quả “đạn pháo” nặng cân hơn ra, trực tiếp làm Nam Cung Tranh nổ bay đi.

“Độc Cô....Độc Cô Huyền sao? Tên nhóc Độc Cô Huyền á?” Đuôi lông mày Nam Cung TRanh run rẩy. “Tên nhóc mà bò lên cây đào của nhị ca ta chỉ vì muốn biết đứng trên cây đào có cảm giác gì, vô tình thiêu cháy nhà bếp của nhà ta chỉ vì muốn biết rốt cục điểm tâm được làm bằng cách nào. Rồi sau đó nhà ta cấm tên nhóc kia không được vào nhà nữa là Độc Cô Huyền đấy ư?”

Tiêu Tử Y vừa nghe vừa nghĩ mà thấy sợ. Được rồi, sau này phải chú ý tới bạn nhỏ Độc Cô Huyền này chút mới được, đúng là một cục cưng có sức phá hoại mạnh mẽ và hiếu kỳ quá đi.

Nam Cung TRanh nhìn về phía ánh mắt Tiêu Tử Y đã hoàn toàn biến thành vẻ sùng bái mất rồi. Nàng ta đã nói là ngay hôm qua thế nào mà không nghe thấy bên hàng xóm láng giềng có tiếng gà bay chó sủa gì, thì ra là ác ma nhỏ đó đã bị thu phục trong cung rồi ha.

Cũng không rõ là sẽ duy trì được bao lâu nữa, ánh mắt Nam Cung TRanh chuyển sang đồng tình.

“Công tử Sanh.....tiểu thư Tranh à, Nam Cung Sanh anh ta không phải lúc nhỏ cũng rất thông minh sao?” Tiêu Tử Y mặc dù có biết chút ít về Nam Cung TRạch Nam nhưng mượn dịp này nàng vẫn muốn tìm hiểu thêm chút về vị này.

TRên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung TRanh lộ vẻ nhớ lại, chậm rãi bảo: “Nói tới, nhị ca ta và ta cách nhau khá nhiều tuổi, cụ thể thì ta cũng không rõ cho lắm. Nhưng có nghe cha ta kể vài lần, hình như là lúc hắn lên mười ba tuổi thì bắt đầu, lúc hắn bế quan trong ngôi nhà nhỏ một thời gian, khi tái xuất trước mặt mọi người tự xưng như biến thành một người khác vậy. Một năm sau thì nổi tiếng trên kinh thành, trở thành một nhân vật truyền kỳ”

“Thành một người khác ư?” Tiêu Tử Y miễn cưỡng lặp lại, cả người nghiêng hẳn, lộ ra vẻ chú ý.

“Đúng vậy đó, mặc dù nói là thành một người khác nhưng cũng không phải thực sự là đổi thành người khác nha! Huynh ấy thì vẫn là người đó, chẳng qua thì có vẻ như thông minh lên rất nhiều” Nam Cung TRanh nghiêm túc tám chuyện, chẳng qua chính cả nàng ta cũng không tin, thế mà nàng ta còn kể ra nữa.

Chuyện này chả nhẽ không phải là tình trạng xuyên qua sao? Tiêu Tử Y cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ một lúc, cho tới khi chạm vào ánh mắt hứng thú của Nam Cung TRanh mới mỉm cười nói: “Đừng hiểu lầm mà, ta chỉ muốn hỏi một chút xem hắn có làm khó Tiêu Nhi hay không thôi. Dù sao thì tháng sau đã thi rồi, ta xem thì thấy Tiêu Nhi có vẻ phải trả giá cực nhiều đó”

“Biết rồi, biết rồi, theo ta thì Nhị Ca vốn vậy mà, nếu con gái mà chưa thấy tướng mạo thực sự của huynh ấy mà mê luyện huynh ấy thì ta tin sao được. Người kia! Chắc chắn là không có khả năng nha” Nam Cung TRanh khoát tay bảo, “Công chúa Điện Hạ à, thực ra đừng vì cuộc thi một tháng sau của nhị ca ta mà lo lắng quá. Kỳ thực cuộc thi chỉ là cái cớ thôi, nhị ca ta chỉ muốn xem xem tiểu đệ thay đổi hoàn cảnh thì sẽ sống thế nào. Chỉ thế thôi mà” Nàng nghĩ tới hôm nay Tiêu Tử Y gọi nàng tới chắc chỉ là vì việc này nên thấy dễ thở hơn chút.

Tiêu Tử Y cười nói: “Vậy xin đa tạ tiểu thư TRanh, kỳ thực hôm nay ta ời cô tới là có chuyện muốn nhờ cô” Sau đó đem ý định mời nàng ta làm giáo viên âm nhạc nói ra.

Hai mắt Nam Cung TRanh ngời sáng, thú vị quá nha! Chuyện này so với chuyện nàng ở nhà luyện thêm khăn tay, luyện giọng đánh đàn tước hoa còn thú vị hơn nhiều! Chỉ là, khụ khụ, phụ thân đại nhân đã từng bảo họ, không thể đồng ý dễ dàng với người ta nhanh được, ít ra....” Công chúa điện hạ, có thể cho TRanh Nhi một chút thời gian về suy nghĩ không, sau đó sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục”

Tiêu Tử Y gật gù đầu, xác nhận thấy trong mắt đối phương ánh lên nét hứng thú, đoán chừng là muốn thuyết phục người lớn trong nhà rồi. “Cũng được, nếu có tin gì, nhất định phải cho ta biết nhé” Nam Cung TRanh nhẹ nhàng đứng dậy, thoáng nhìn qua Tiêu Tử Y, hơi nắm chặt tay nói: “Công chúa, cảnh hoa đào kia có nở đẹp không ha?”

“....À, cũng không tệ lắm...” Mặt ngoài Tiêu Tử Y thì tươi cười đáp lại còn trong lòng thì lại nghĩ, hình như.....hôm nay nàng có vẻ quên thay nước rồi...

112. Chương 112: Một Ngày Ở Nhà Trẻ

Gần đây cuộc sống của Tiêu TRạm trôi qua thực rất được, dùng một câu gần đây nhà trẻ hay lưu hành mà nói thì ...đó là “Tương đương”.....Không tồi.

Sáng nào bé cũng rất khó khăn khi được bác Huyền HẠ gọi dậy, nhưng cũng không phải là không thích. Bởi vì sau khi bé rửa mặt xong, phụ vương sẽ dẫn bé tới hoàng gia gia để hỏi thăm, thỉnh thoảng lại cùng ăn sáng với hoàng gia gia nữa.

Tuy nhìn thấy hoàng gia gia nghiêm túc thỉnh thoảng có lúc cũng thân thiết, nhưng hoàng bà nội nhìn qua thì lại rất vui vẻ an ủi, tới tối thì thường xuyên ôm bé kể chuyện phụ vương lúc còn nhỏ cho bé nghe.

Lúc còn nhỏ sao? Phụ vương đều lớn như vậy rồi, lúc mới bắt đầu thì còn nhỏ sao? Trong lòng bé của Tiêu TRạm len lén cười thầm, đã trở thành một bí mật vô cùng đáng yêu trong lòng bé.

Sau khi hỏi thăm sức khỏe hoàng gia gia xong, Tiêu TRạm sẽ cùng phụ vương bé đến cung Trường Nhạc để học. Hiện giờ trong phòng học cũng không phải mỗi một bạn nhỏ một chiếc bàn rồi, tiểu bác Melie của bé bảo tốt như thế thì chẳng giống nhà trẻ chút nào, mà thật ra giống học sinh tiểu học hơn, vì vậy mới xuất hiện trong phòng học một cái bàn tròn rất to, các bạn nhỏ ngồi vây quanh đó.

Giống nhà trẻ thế nào, mà giống học sinh tiểu học là gì, bé cũng đều không hiểu lắm!

Bé chỉ biết là, ngồi đối mặt như vậy, rất tốt phân tán sự chú ý của bé nha! Đối diện với bé chính mà bé Vân Tuyền, hai bé cứ lúc nào đi học cũng cứ nhìn chăm chăm vào sách trên bàn, cơ bản cũng không dm ngắt đầu lên nhìn Thái Phu tử viết gì trên bảng trắng kia cả, lỡ tai thì rất muốn nghe tiếng Độc Cô Huyền than thở bên cạnh.

Thực ra tuyệt lắm bởi vì gần đây Thái Tam Quốc Thái Phu Tử giảng bài rất chậm rất kỹ, rất khác lúc trước giảng bài. Bé có thể nghe thêm một lần nữa mà như mới vậy, phát hiện ra rất nhiều điều mà trước kia đi học không để ý tới.

Tuy Thái phu tử chỉ dạy một tiết buổi sáng nhưng ông ấy giao bài tập thiệt là nhiều. Dù sao với bé mà nói thì không thành vấn đề, chỉ là Độc Cô Huyền luôn bị Thái Phu Tử nghiêm mặt nhắc nhở, cứ lấy thước cứng đập vào tay cậu ta trên bàn, nhưng ngày nào số lần đập cũng giảm đi chút, hy vọng có một ngày cậu ta sẽ không bị Thái Phu tử phạt nữa.

Tiết thứ hai là tiết nghĩa của phụ vương, tiết học này bé cũng nghe rất chăm chú nha! Nam Cung Tiêu và bé Vân Tuyền thực ra nhìn thì rất nhẹ nhàng, còn Độc Cô Huyền vẫn tiếp tục bị phạt...

Sau đó trong giờ học, tiểu bác sẽ làm một vài động tác kỳ quái trước mắt các bé, theo Y quan Cổ thần nói, đó là cái gì nhỉ “mất vật lý trị liệu”. Dù sao thì không rõ lắm, chắc chắn bác sẽ không hại bọn bé, phải ngoan ngoãn mà làm theo chứ! Làm xong thì trộn mắt há mồm, trước mặt đứa nào cũng có một đĩa điểm tâm và quýt. Vì thế như Độc Cô Huyền nghịch ngợm đến thế mà cũng rất ngoan ngoãn làm theo.

Cuối buổi sáng là tiết của Thầy Lý Lí Vân Thanh môn Đức Dục. Tuy ông ấy có một đôi mắt màu xanh lam nhưng lại vô cùng đẹp trai nha! Không hổ là ca ca của bé Vân Tuyền ha. Hơn nữa giảng bài lại xen một ít chuyện xưa rất vui, tuy bên trong nó có chút đạo lý gì đó thâm ảo mà bé cái hiểu cái không.

Buổi sáng cứ thế trôi qua vậy. Tổng cộng có ba tiết học, sau đó là ăn trưa. Trước đây bé đều có thói quen ăn hai bữa thôi nha! Nhưng giờ thì bụng tự dưng đã thấy.....giờ này bụng đói kêu rột rột rồi.

Ngày nào ăn trưa cũng khác nhau, nhưng không giống như ăn ở chỗ hoàng bà nội mà có rất nhiều rau, người nào cũng phải bưng bát ăn hết những thứ bên trong, không được phép ăn kiêng, ăn thừa.

Được thôi, bé chỉ muốn nói là kỳ thực mỗi ngày Độc Cô Huyền đều không muốn ăn cà rốt nên lén ném cà rốt vào bát của bé đó. Hơn nữa còn ghét nhất là ớt xanh....Tiểu bác à, không phải TRạm Nhi cố tình để cơm thừa đâu nha.....Ôi ôi ôi....

Cơm trưa xong bác Nhược Trúc sẽ dẫn cả nhóm đi vào trong một phòng rất cho là to, mỗi người có một cái giường nhỏ để ngủ trưa nửa canh giờ. Độc Cô Huyền luôn rất khó đi vào giấc ngủ, sau đó khổ nhất là bị một cái gọi dậy. Khóc ha, hoá ra bé đang nghĩ tới Nam Cung Tiêu mà chán ghét ghê, không ngờ lại còn có một tên còn chán ghét hơn nữa kia.

Buổi chiều chương trình học bé đều rất là thích. Đầu tiên là tiểu bác Melie của bé đến dạy cho các bé vẽ tranh, còn dạy làm cách nào lấy tờ giấy trắng ra vẽ rất nhiều trò vui này nọ thích lắm nha, hoặc còn lấy ra nhiều tấm gỗ xếp kiến trúc rất vui. Đúng rồi, trò kia còn có tên gọi là “xếp gỗ” nữa.

Tan học xong, tiểu bác của bé lại dạy cho các bé hàng loạt các động tác kỳ lạ lắm nha, cái này được gọi là “tập thể dục cho lớn” đó. Bé cảm thấy muốn cao lớn chắc là phải rèn luyện thân thể như thế. Nhưng mà Độc Cô Huyền thì lại tin đây là một môn bí kíp võ công đã thất truyền nên lúc nào làm động tác cũng hăng hái quá cơ. Tiểu bác của bé đã bảo cậu ta bao nhiêu lần rồi mà cũng không xong. Nhưng quả thật rất muốn công nhận, sức lực tên Độc Cô Huyền này thực mạnh quá đi, lúc vận động mạnh mà dưới chân cậu ta đã làm thành một cái hố rồi. Chẳng trách bé Vân Tuyền đứng sau bé lần nào cũng cười chẳng quan tâm đến bản thân phải vận động nữa.

Buổi chiều tiết thứ hai là tiểu thúc thúc Độc Cô Diệp của Độc Cô Huyền dạy. Tiểu bác ngày nào cũng tới đây dạy xong cũng không cùng nhóm bé học cùng nhau. Theo lời Độc Cô Huyền nói là bởi vì tiểu thúc thúc của cậu ta chẳng thích công chúa điện hạ tí nào. Còn Nam Cung Tiêu lại nói là tiết sau là tiết của Nhị tỷ cậu ta nên hai cậu cứ nói chuyện tán gẫu liên hồi.

Bé tự nhiên sẽ tin tưởng kiểu giải thích thứ hai luôn! Tiểu Bác của bé người gặp người thích, sao lại có người có thể không thích bác chứ?

Nhưng tiểu thúc thúc của Độc Cô Huyền đúng là nghiêm khắc lắm cơ, lần nào đi dạy cũng không bắt làm khác, cứ bắt bọn bé đứng trung bình tấn, hoặc là bắt bọn bé chạy bộ. Bé Vân Tuyền dĩ nhiên là giảm hào hứng đi một nửa. Tiết này bọn bé lúc đầu cũng phải chịu khổ không ít, gần đây phải cần rằng kiên trì đến cùng, cảm giác vài ngày sau thân thể có vẻ cường tráng lên rất nhiều, ăn cơm cũng tăng tốc thấy rõ.

Thật hy vọng có một ngày có thể so tài cao thấp với Độc Cô Huyền. Cậu ta có thể trèo cây thì bé cũng có thể trèo cây mà.

Học xong tiết của tiểu thúc thúc Độc Cô, thì tiết sau là tiết của nhị tỷ Nam Cung TRanh của Nam Cung Tiêu, tiết âm nhạc. Vì là tiết cuối cùng của một ngày, lại trải qua tiết thể dục xong, nên ai ai cũng rất chỉ là mệt mỏi buồn ngủ. Nhưng mà....Nhưng mà trăm ngàn lần không được nhắm mắt đó nha! Bởi vì được dạy trong tiết chính là....ma âm chọc não đó....

Tin tưởng bé đi mà, chỉ cần nghe qua Nam Cung tỷ tỷ rống lên một lần lần sẽ nghĩ lần sau không muốn nghe nữa đó. Nhưng tiểu bác nàng lại vô cùng thích nghe, còn nói là cái gì nhỉ “âm thanh cá heo” mà âm thanh cá heo là cái gì vậy ta?

Thâm ảo quá đi, bé không hiểu đâu. Bé chỉ biết là chàng vạng sau khi tan học, cha bé sẽ đến để đón bé tới cung Minh Quang chơi, giám sát bé tác nghiệp, thỉnh thoảng còn kể chút chuyện xưa cho bé nghe nữa cơ.

Đây là trước kia bé ảo tưởng chuyện chưa bao giờ có, cũng vì phụ vương bé bận bịu quá cơ, thỉnh thoảng còn không gặp mặt vài ngày nữa ý, tuyệt đối không giống như bây giờ ngày nào cũng ở bên bé nhiều đến vậy.

Bé cũng biết phụ vương biến thành như thế hết thấy nguyên nhân nhất định là do tiểu bác Melie của bé. Nhưng nghe Nam Cung Tiêu bảo tiểu bác của bé sẽ có một ngày gả cho nhị ca của cậu ta là Nam Cung Sanh. Chuyện này sao có thể vậy chứ?

“Trạm Nhi à, có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Tiêu Cảnh Dương đặt quyển sách trên tay xuống mỉm cười mở to mắt nhìn tiểu bảo bối ngồi đối diện đang gục đầu xuống bàn. Hiện giờ mỗi ngày hắn đều mang bé tới thư phòng của mình, hai cha con cùng nhau học tập hoặc cùng nhau nói chuyện, hai người cứ hưởng thụ thời gian trôi qua vậy.

“Có ha” Tiêu TRạm chớp chớp đôi mắt sáng ngời, cất giọng ngây thơ hỏi: “Phụ vương, người chừng nào thì đem tiểu bác cưới vào cửa ha?”

113. Chương 113: Sinh Nhật

Đánh chết Tiêu Cảnh Dương cũng không nghĩ đến Tiêu TRạm cứ thế mở miệng đột ngột hỏi tới vấn đề này, hắn cũng không còn nghĩ tới lần nào về tháng trước Tiêu Tử Y náo loạn phải lập gia đình để ra cung nữa, thế mà TRạm Nhi của hắn vẫn không tiêu tan ý nghĩ muốn hắn cưới Tiêu Tử Y ra khỏi đầu.

Lần trước rõ ràng là hắn đã nói rất rõ rồi cơ mà.

“Trạm Nhi à, phụ vương ta không thể cưới tiểu bác của con được” Tiêu Cảnh Dương vươn tay ra xoa xoa tóc TRạm Nhi ôn nhu bảo.

“Vì sao vậy?” Tiêu TRạm không hiểu bĩu môi.

“Bởi vì...” Tiêu Cảnh Dương vắt hết óc ra để nghĩ cuối cùng mới quyết định đem vấn đề này ra giải thích rõ cho Tiêu TRạm hiểu. “Nếu, ta nói là nếu nhé, TRạm Nhi có một muội muội ruột thịt, con muốn yêu thương nàng trân trọng nàng, nhưng rồi cuối cùng con cũng không thể thành thân với nàng ha”

Tiêu TRạm lâm vào trầm mặc, mắt mở to vụt sáng vài cái rồi không nói gì.

Tiêu Cảnh Dương nghĩ là bé đã hiểu, vui mừng vỗ vỗ đầu bé. Nhưng Tiêu TRạm phun ra lời tiếp theo làm cho hắn suýt cười ngất.

Tiêu TRạm rất chân thành nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Dương hỏi: “Phụ Vương ơi, muội muội con đang ở chỗ nào ha?”

“À, là ta nói nếu mà” Nét mặt Tiêu Cảnh Dương hiện lên vẻ xấu hổ, chẳng nhẽ ngay lúc đó bảo hắn biến một muội muội ra sao?

“Nếu à? Phụ vương cha không muốn cưới bác Tử Y, TRạm Nhi chỗ nào sẽ có muối muối chứ?” Tiêu TRạm càng vô cùng không hiểu ý tưởng của người lớn tỵ nào, hoàng bà nội không phải đã nói qua với bé rồi sao, muốn phụ vương thành thân thì bé mới có tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội đó sao?

Tiêu Cảnh Dương bất đắc dĩ thở dài, thân thiết cảm nhận được việc nói chuyện với trẻ con không dễ dàng chút nào. Cũng như Tiêu Tử Y có thể quản lý tốt mấy đứa trẻ này như thế, mà hẳn một mình ứng phó với một vấn đề của TRạm Nhi cứ như trứng chọi đá vậy....”TRạm Nhi à, phụ vương không thể cưới bác của con được, bởi vì ta và nàng là huynh muội ruột thịt”

Tiêu TRạm nhìn biểu hiện trên nét mặt của phụ vương giống như là không phải nói đùa, rất cụ xác định ảo tưởng trong lòng bé tan biến, trong đầu kia lại lúc nào cũng in hình ảnh tiểu bác Melie của bé trở thành hình ảnh mẫu phi hoàn mỹ bỗng chốc tan thành từng mảnh nhỏ, biến mất trong đầu.

Nhìn khuôn mặt non nớt đáng yêu của Tiêu TRạm nhăn nhó, đôi mắt vốn to ngời sáng bỗng chốc đọng đầy nước mắt. Tiêu Cảnh Dương lập tức luống cuống tay chân đứng lên đi tới bên Tiêu TRạm ngồi xuống, vươn hai tay ra. Lúc đem cả người nho nhỏ mềm mềm ôm vào trong ngực thì Tiêu Cảnh Dương tim chịu không nổi kinh hoàng. Đúng vậy ha, đây là đứa con của hắn. Vì sao đây là lần đầu tiên hắn mới ôm bé đây?

Vuốt tóc mềm của Tiêu TRạm, Tiêu Cảnh Dương còn nhớ rõ, ngày đứa bé này sinh ra. Hắn đứng ở trong phòng sinh tại cung Minh Quang, nhìn vương phi của mình sinh mệnh dần dần suy yếu đi, cũng nhìn thấy đứa trẻ trong tã lót vừa mới sinh. Đây lúc trước nếu không có cánh tay hắn che chở sinh mạng nhỏ bé, dựa vào mẫu thân bé đã dần dần lạnh băng cánh tay bé nhỏ hươu hươu trước mặt đáng yêu nhìn hắn nhoẻn miệng cười. Không biết vì sinh ra bé mà mẹ của bé đã phải bỏ cả sinh mạng để có được.

Lúc ấy hắn lặng lẽ đứng bên giường, người hầu ôm đứa bé tới cho hắn nhìn thì nội tâm hắn tràn đầy vẻ bất công và đau xót xoay người hướng cửa bước ra.

Năm ấy hắn vừa tròn mười bảy tuổi, còn Thái tử Phi của hắn chẳng qua cũng chỉ có mười sáu tuổi thôi.

Bọn họ tuy chưa nói tới là yêu nhau, nhưng mà Nhân nhi vẫn cùng lớn lên bên hắn...Lúc mất đi Vân di và Tiêu Tử Y ở giai đoạn sống kia vẫn làm hắn lo lắng khôn nguôi. Đó là một người con gái tốt đến thế, vì sao lại vì sinh mạng mình nhìn như hoa cứ như vậy cam tâm tình nguyện đổi cho con hắn? Hắn nghĩ mãi không ra.

Vì vậy khi mẫu hậu nhìn thấy hắn không hỏi không nghe đối với TRạm Nhi thì mở miệng bảo hắn muốn mang TRạm Nhi đi nuôi. Hắn một câu cũng chưa nói kể cả liếc nhìn một cái cũng chưa thềm nhìn.

Hắn không biết hối hận, nhưng cho tới tận cái ngày Tiêu Tử Y khóc lóc long trời lở đất trong lòng hắn, lòng hắn thương nàng rất nhiều, bỗng nhiên nghĩ đến một đứa trẻ khác vẫn đang bị hắn bỏ rơi.

Đây là đứa con của hắn, lúc trước nhỏ như vậy yếu ớt như vậy, hiện giờ cũng đã cao ngang hông hắn rồi. Tương lai có thể còn lớn giống như hắn nữa, thậm chí biết đâu còn vượt xa cả hắn.

Tương lai sẽ trở thành một quân vương, hắn không muốn quan hệ của bọn hắn giống như quan hệ của hắn với phụ hoàng hiện giờ...rất xấu hổ.

Tiêu TRạm lặng lẽ yên tĩnh trong lòng phụ thân. Hưởng thụ sự ấm áp chưa từng có bao giờ, thấy phụ vương hắn không nói được lời nào, liền len lén ngược mắt nhìn, đáng thương nói lầm bầm: “Phụ vương, thực sự không thể để bác Tử Y là mẫu phi của con sao?”

Tiêu Cảnh Dương từ trong ký ức hồi phục lại tinh thần. Cúi đầu nhìn hai mắt ướt át của Tiêu TRạm, dùng giọng không nặng không nhẹ hỏi: “TRạm Nhi, con cứ nghĩ muốn bác Tử Y làm mẫu phi của con thực sao?”

Tiêu TRạm ra sức gạt đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc mũi đỏ lên nhìn bé trông càng đáng yêu hơn.

Tiêu Cảnh Dương cười cười véo véo mặt Tiêu TRạm hạ giọng ôn nhu bảo: “Được rồi, nếu TRạm Nhi đã kiên trì như vậy, vậy phụ vương đây liền cố gắng hết mình. Chẳng qua, chuyện này trăm ngàn lần đừng nói ra với bất kỳ ai đó nha, ngay cả bác Tử Y của con cũng không thể nói nha! Đây là bí mật của chúng ta”

Tiêu TRạm nín khóc cười tươi, vươn tay nhỏ bé mập mập lên, nhếch ngón tay út lên giọng non nớt bảo: “Được, chúng ta cùng ngoéo tay nào!”

Tiêu Cảnh Dương sững sốt, rồi bỗng nhớ ra hình như đây là kiểu Tiêu Tử Y dạy cho bọn trẻ cách lập ước định bằng tay, vì thế cũng vội vàng đưa một tay ra cùng ngoắc ngón tay út với Tiêu TRạm.

Tiêu TRạm động động vài ngón tay nhỏ bé, hai người nhìn nhau cùng cười.

“Được rồi, phụ vương tiễn con về chỗ Hoàng bà nội, ngày mai hình như là ngày nhà trẻ nghỉ ngơi vậy, TRạm Nhi bồi thường với Hoàng bà nội cho tốt nha” Tiêu Cảnh Dương ngay từ đầu cũng không lý giải vì sao Tiêu Tử Y lại kiên trì muốn nhà trẻ cứ bảy ngày thì lại được nghỉ ngơi hai ngày, nhưng có phải là vì Nam Cung Tiêu không, vì cậu bé cứ bảy ngày lại phải về nhà hai ngày mà.

“Phụ vương, cùng TRạm Nhi chơi trò trốn tìm được không?” Tiêu TRạm lập tức luyến tiếc Tiêu Cảnh Dương ôm, tay bé nhỏ túm lấy vạt áo trước cổ hắn, ngẩng đầu đáng thương nhìn hắn.

Tiêu Cảnh Dương cự tuyệt không nổi, chỉ còn có thể bất đắc dĩ cười cười bảo: “Được, nào đi trốn đi! Chẳng qua nếu như tìm không thấy con thì phụ vương sẽ gọi con ra đó nha!” Vừa nói vừa buông TRạm Nhi ra, lấy chiếc đồng hồ cát từ trên giá sách xuống đặt lên bàn, sau đó đảo ngược lại.

Tiêu TRạm hoan hô một cái liền chạy ra khỏi cửa, Tiêu Cảnh Dương lắc lắc đầu cười, ngồi trở lại bàn cầm sách lên đọc.

Nhưng trong đầu chẳng vào chữ nào. Mới vừa rồi hắn đồng ý với Trạm Nhi mà nói.... cuối cùng là bởi kỳ vọng của TRạm Nhi hay vẫn là dục vọng của hắn chứ?

Tay cầm sách của Tiêu Cảnh Dương run lên nhẹ nhẹ, cưỡng chế nỗi bất an trong lòng, buộc chính mình phải chú ý trên sách. Nhưng lại không có cách nào hắn đành nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ cát một chút, trước mắt đều là hình ảnh Tiêu Tử Y cười tươi như hoa.

“Thái tử điện hạ, thủ vệ Trường An Diên Hưng Môn truyền đến nói, nói là thấy Ngũ điện hạ cùng Đàm công tử đã trở lại” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo trong triều, lập tức làm cho Tiêu Cảnh Dương đang lâm vào trầm tư bỗng tỉnh táo trở lại.

Như sợ bị người khác nhìn lén được ý tưởng trong nội tâm mình, Tiêu Cảnh Dương lập tức đáp một câu rồi đứng dậy, trong đầu trống rỗng, lập tức như trốn tránh đem toàn bộ mọi chuyện phát sinh quên sạch, “Cái gì? Ngũ đệ đã trở lại sao? Đi, chúng ta đây đi đón hắn!”

Lúc này Tiêu TRạm trốn trong tủ quần áo, len lén ngó nhìn từ chỗ khắc hoa văn ra ngoài, trên khuôn mặt nhỏ hiện lên nét chờ mong.

114. Chương 114: Ngoài Ý Muốn

Tối hôm nay Tiêu Tử Y rất thích thú, bây giờ âm lịch là đầu tháng tư, đổi thành dương lịch mới chỉ là tháng năm, đúng là thời điểm thời tiết rất đẹp, không lạnh lắm cũng không nóng cho lắm.

Hơn nữa quan trọng nhất là, ngày mai nhà trẻ cuối cùng cũng được nghỉ rồi, nàng cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngủ mỹ mãn lười chầy thây.

Thực sự là nàng thật cũng chẳng ham mộ gì được làm quan hay làm hoàng đế cả, cũng vô cùng nghĩ không ra chuyện xuyên việt này nên hướng tới đích cần phải cố gắng làm gì. Như nàng thấy, không thể ngủ thoải mái là chuyện đầu tiên không thể chịu nổi nhất.

May mắn hiện giờ nàng chỉ vất vả bảy ngày có thể được nghỉ ngơi hai ngày rồi, tuy rằng so với hiện đại còn kém chút là làm việc một tuần thì có hẵn hai ngày nghỉ, nhưng giờ cũng không khác nhau mấy.

“Công chúa à, đây là quả anh đào năm nay tiến cung a” Nhược Trúc cười bưng một khay anh đào đỏ rực lạng lẽ đến trước giường của Tiêu Tử Y, công chúa điện hạ của nàng ta hôm nay tâm tình tốt lắm, chỉ mang theo mỗi bé Vân Tuyền vào trong dinh viện thôi.

Tiêu Tử Y nhìn quả anh đào trong khay bạc, mặc dù không giống quả ở hiện đại to lớn nhưng cũng là loại thực vật không có thuốc trừ sâu, không ô nhiễm, có màu sắc rực rỡ. Nàng gọi Lí Vân Tuyền tới bảo: “Bé Tuyền Tuyền à, mau tới ăn quả anh đào nào”

Lí Vân Tuyền không nhìn lên trời nữa mà ngượng ngùng lè lưỡi, đưa tay ra nhón mấy quả anh đào để trong lòng bàn tay chậm rãi ăn.

“Bé Tuyền Tuyền à, ngày mai chúng ta cùng chơi trò gì thế?” Tiêu Tử Y vừa bỏ một quả anh đào vào miệng vừa nói lúng búng. Vừa nghĩ tới ngày mai tuy được ngủ nướng nhưng không có chuyện gì làm thì thực nhàm chán quá ha. Ở đây không có vườn bách thú, công viên hoặc là công viên nước gì đó, biết đi đâu chơi cho ổn đây?

“Cũng có nha” Lí Vân Tuyền ngọt ngào cười, so với thời điểm mới tiến cung thì đã đỡ hơn rất nhiều. Dù sao cuộc sống hiện giờ so với trước kia tốt hơn rất nhiều, ngày nào cũng có thể nhìn thấy ca ca, thậm chí nếu so với thời điểm trước thì thời gian ở chung còn nhiều hơn....Cô bé cho tới giờ cũng không biết ca ca mình lại giỏi đến thế, trong bụng lại có nhiều chuyện xưa đến thế. Lúc trước mỗi ngày ca ca về đều rất mệt mỏi, lúc nào cũng vào phòng chỉ hỏi cô bé một chút xem một ngày của cô bé thế nào, hỏi chút xem cô bé đọc sách gì, ngoài ra thì chẳng hỏi gì thêm cả.

Tiêu Tử Y nhìn cô bé đáng yêu giờ mập mạp trắng trẻo hơn so với lúc mới tiến cung, thầm nghĩ sau này đứa bé này lớn lên nhất định sẽ là một người đẹp, chẳng trách TRạm Nhi vừa thấy cô bé đã như bị mù mắt rồi, nhưng TRạm Nhi của nàng chắc là chưa từng bao giờ nhìn thấy bé gái nên có thể lý giải được.

“Ngày mai à..” Tiêu Tử Y định nói là mang bé Vân Tuyền đi gặp Hoàng thái hậu bà nội của cô bé, nhưng nàng vừa nghĩ tới chuyện đi gặp người lớn, bản năng đã thấy ngại. Thôi quên đi, vẫn nên ở cùng bạn nhỏ mới bớt lo lắng, không nên nghĩ ngợi linh tinh gì nữa. “Hắc hắc, hay là ngày mai chúng ta đến nhà Độc Cô Huyền có được không?”

Lí Vân Tuyền vừa nghĩ đến cậu nhóc Độc Cô Huyền hay nghịch ngợm thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã kìm không được nở nụ cười tươi. Nhưng mà cô bé vẫn lo lắng hỏi lại: “Như vậy có đột ngột quá không, có thể được chứ?”

“Chỉ đột kích kiểm tra thôi! Coi như là.....Đúng đó, đi thăm hỏi các gia đình mà!” Tiêu Tử Y cười híp mắt ăn quả anh đào, nghĩ nhất định là phải đến tận nhà Độc Cô Huyền xem rốt cục là như thế nào. Hiện giờ nhà trẻ có bốn bạn nhỏ, trừ Độc Cô Huyền ra thì những đứa bé khác nàng vốn đã gặp người lớn của bọn trẻ rồi, cũng đã đến nhà của Nam Cung Tiêu nữa. Gia đình Nam Cung nàng thông qua Nam Cung TRanh có thể biết cách nhìn nhận của Nam Cung cha với nhà trẻ của nàng. Nhưng còn Độc Cô Huyền dĩ nhiên lại không phải là một đối tượng tốt để liên hệ.

Lí Vân Tuyền nhìn Tiêu Tử Y cười vui tới nỗi làm cô bé cũng vui lây cong khoé miệng lên.

“Công chúa à, người ở bên hoàng hậu đến” Vừa bước vào cửa vườn hoa thì đã nghe thấy tiếng Như Lan từ xa reo lên.

Trong lòng Tiêu Tử Y đập bùm bụp.... Khuôn mặt đang tươi cười lập tức sụp xuống. Hoàng hậu phái người tới chắc hẳn là chẳng có chuyện gì tốt cả, nhưng vẫn phải cố lên tinh thần hỏi lại: “Chuyện gì thế? Lại còn muộn thế này nữa chứ”

Như Lan chạy vội tới trước mặt Tiêu Tử Y, trông có vẻ lo lắng bảo: “Công chúa, hoàng hậu bên đó cho người tới hỏi, có phải tiểu điện hạ vẫn ở chỗ chúng ta thôi”

Cái gì cơ?” Tiêu Tử Y lập tức đang mềm nhũn trên giường bỗng ngồi thẳng dậy, mở trừng hai mắt to giật mình hỏi lại: “Không phải TRạm Nhi đã sớm về rồi đó sao?”

Như Lan nhú mày sốt ruột nói: “Nhưng người hầu bên hoàng hậu có nói hình như là vẫn chưa trở về cung Vị Ương, vì vậy phái người tới đây hỏi một chút xem tiểu điện hạ có còn ở cung Trường Nhạc không rồi sau đó sẽ đi về bẩm báo lập tức”

“Vậy đã tới hỏi cung Minh Quang của Thái tử chưa?” Tiêu Tử Y đứng ngồi không yên hỏi lại, “Có thể TRạm Nhi đang dạo chơi ở bên Hoàng huynh lâu quá thôi”

“Nghe bảo là đã từng đến hỏi qua rồi, Thái tử cũng không ở đó...” Như Lan cẩn thận trả lời, “Lúc này so với ngày thường thì tiểu điện hạ trở về cung Vị Ương đã muộn hơn một canh giờ rồi...”

Rốt cục Tiêu Tử Y đứng ngồi không yên, đứng dậy vừa đi vừa phân phó bảo: “Như Lan, người mang bé Vân Tuyền về ngủ trước đi. Nhược Trúc, người theo ta tới cung Minh Quang một chuyến”

Hai người cùng đồng lên đáp lại. Nhược Trúc buông khay anh đào ra, lập tức tới bảo vài thái giám mang theo chiếc đèn lồng. Mấy người đi nhanh trên đường trong cung, theo hướng cung Minh Quang tới.

“Công chúa... người nói xem có phải tiểu điện hạ ham chơi không. Hay là thái tử đã dẫn bé đi chơi ở chỗ nào khác rồi?” Nhược Trúc kiềm chế không được lo lắng hỏi.

“Sẽ không đâu, TRạm Nhi nhỏ như vậy, muộn thế này rồi hoàng huynh còn dẫn bé đi chơi đâu nữa chứ?” Hơn nữa dù có xuất cung mà nói...cũng sẽ sai người báo tin với Mẫu hậu chứ” Tiêu Tử Y cắn môi dưới, thế nào cũng nghĩ không ra một đứa bé bốn tuổi sao cứ thế mà đánh mất được chứ.

Nhược Trúc lẳng lặng không nói, kể cả thốt lên một câu an ủi cũng không. Trên thực tế đáy lòng nàng ta rất lo lắng bất an, chỉ là theo bản năng nghĩ mọi cách thôi.

Mấy người tới cung Minh Quang,ở cửa cung thị vệ bẩm báo là thái tử đã sớm ra cửa rồi, nhưng cũng không thấy mang theo tiểu điện hạ. Tiêu Tử Y kiên trì vào xem, tóm được vài cung nữ hoặc thị vệ đều bảo không nhìn thấy TRạm Nhi lần nào.

Tiêu Tử Y đứng trong phòng đọc của Tiêu Cảnh Dương, nhìn thấy trên bàn vẫn còn để sách chuyên dụng của bé, mặt trên viết đề toán mới được một nửa, rõ ràng là người còn ở đây.

“Nhanh đi tìm các phòng xem, biết đâu đang ngủ ở đâu đó”

Tiêu Tử Y vội vàng phân phó cung nữ và thái giám, bản thân thì quay đầu nhìn chiếc đồng hồ cát trên bàn.

Nếu nàng nhớ không nhầm thì loại đồng hồ này thường được đặt ở trên giá sách, sao vô duyên vô cớ lại đặt trên bàn chứ?

Đáy lòng Tiêu Tử Y nảy sinh một cảm giác kỳ quặc, lao ra khỏi phòng đọc đi tìm ở các phòng, hơn nữa để ý tới trong các tủ hoặc dưới gầm giường. Cuối cùng tới gian phòng cuối, ở trong một chiếc tủ lớn treo quần áo đã phát hiện ra Tiêu TRạm cuộn mình lại thành một cục.

“Bác? Sao bác lại tìm được con thế?” Tiêu TRạm hé mắt nhìn, không thích ứng được với ánh sáng tới đột ngột.

“Trạm Nhi...Chả nhẽ con và phụ vương đang chơi trò trốn tìm sao?” Tiêu Tử Y không dám tin hỏi lại.

“Đúng ha! Có phải phụ vương không tìm thấy con không? Thế mới đi xin bác tới cứu hả?” Tiêu TRạm vươn hai tay nhỏ bé ra, nở nụ cười tươi tới mức đáng yêu vô cùng, muốn Tiêu Tử Y bế bé ra. Hi hi, phụ vương lợi hại quá đi, vừa nói sẽ cố gắng để cho bác tới làm mẫu phi của bé, không ngờ đã tìm bác tới rồi.

Sắc mặt Tiêu Tử Y lập tức chìm xuống, không nói được lời nào ôm Tiêu TRạm vào ngực, lặng yên ra ngoài. Người đàn ông kia, dĩ nhiên không nói lời nào đã đi mất? Rốt cục là có chuyện gì xảy ra đến mức làm cho hắn quên mất chuyện mình và con chơi trò trốn tìm chứ? Nếu không phải nàng thấy không thích hợp tới đây thì không biết TRạm Nhi sẽ còn ở trong tủ quần áo tối đen này bị lạnh lẽo tới bao lâu nữa!

Tiêu TRạm khó hiểu vì sao tiểu bác lập tức thấy không vui gì, bé rất ít khi thấy sắc mặt tiểu bác nghiêm nghị thế, vẻ mặt cứng rắn, dù cho bọn bé ở trên lớp nghịch ngợm tới mức nào, chưa từng bao giờ thấy sắc mặt tiểu bác lại trở nên lạnh băng như vậy. Vì thế bé chỉ thấy sợ hãi ôm chặt lấy bả vai Tiêu Tử Y, không dám lên tiếng.

Tiêu Tử Y ôm Tiêu TRạm ra trước cửa cung Minh Quang thì thấy Tiêu Cảnh Dương đang hốt hoảng chạy như điên trở về. Xa xa hắn thấy Tiêu Tử Y đang ôm Tiêu TRạm đứng trước cửa, cứ thế chạy thẳng tới trước mặt họ rồi mới dừng lại, ôm lấy cây cột thờ hồng học một trận.

“Tử Y...Ta...” Tiêu Cảnh Dương biết vậy chẳng làm được gì, dọc đường đi hắn đều có cảm giác khác thường, cảm thấy trong lòng có chuyện, mãi cho tới lúc hắn và Ngũ đệ đi tới cung Vị Ương mới chợt nhớ tới TRạm Nhi của hắn vẫn còn ở trong cung chờ hắn đi chơi trốn tìm. Hắn làm sao lại đem chuyện này quên mất chứ?

Tiêu Tử Y lạnh lùng nhìn biểu hiện hối hận trên nét mặt Tiêu Cảnh Dương, quay đầu sang một bên nói chậm rãi từng từ một: “Nhược Trúc, người tự mình đi tới chỗ mẫu hậu báo một câu, bảo tối hôm nay TRạm Nhi sẽ ngủ trong cung của ta”

Nói xong hôn nhẹ lên TRạm Nhi đang trong lòng, thần nhiên bảo: “TRạm Nhi ngoan nha, cùng bác trở về nào. Sau này rút cục đừng tới đây nữa nha”

115. Chương 115: Cãi Nhau

Tiêu Tử Y ôm Tiêu TRạm đi một mạch trở về cung Trường Nhạc, trên đường đi Thuần Phong định thay nàng ôm Tiêu TRạm nhưng nàng kiên quyết không cho.

Hai tay nhỏ bé của Tiêu TRạm vươn ra sau lưng Tiêu Tử Y, lặng lẽ nghĩ ngợi. Hoá ra không phải rất tốt sao? Bé còn tưởng là bác do phụ vương gọi tới đây nữa cơ đấy, kết quả phát hiện ra hình như bé đã lý giải sai rồi. Quan hệ của hai người lớn hình như lại càng phức tạp thêm, tiểu bác mới vừa rồi dĩ nhiên cấm bé từ nay về sau không được tới chỗ phụ vương nữa. Sao có thể vậy chứ....Sao lại thế....

Dọc đường đi Tiêu Tử Y rất nghiêm nghị, cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, tránh làm cho bé TRạm Nhi sợ. Một người cha, làm sao lại có thể đem con mình quên mất chứ? Bất luận thế nào thì cũng không thể tha thứ được chuyện này.

Nàng còn tưởng rằng, Tiêu Cảnh Dương đã thay đổi, hẳn đã quyết tâm buông tha cho hết thảy, cố gắng làm một người cha tốt. Hoá ra hẳn vẫn chưa để TRạm Nhi trong lòng, thậm chí có khả năng còn lấy bé ra làm công cụ để tranh giành quyền lực cũng nên.

Lòng nàng càng nghĩ càng thấy lạnh.

Tiêu Tử Y bước vào cung Trường Nhạc thì đã thấy Như Lan và bé Vân Tuyền đứng đằng xa trước cửa điện Vĩnh Ninh nhìn ngó xung quanh. Thấy nàng ôm bé Tiêu TRạm về, bé Vân Tuyền lập tức chạy lọt tọt xuống bậc thang.

“Sao vẫn còn chưa ngủ?” Cho dù trong lòng đang tức giận, đối mặt với một khuôn mặt thiên thần ngây thơ, Tiêu Tử Y vẫn có thái độ mềm mỏng ôn nhu hỏi.

“Sao mà ngủ được chứ?” Lí Vân Tuyền thần nhiên nói. Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Tiêu TRạm trên vai nàng, chiếc miệng nhỏ mím lại thành đường thẳng tắp, bất an hỏi: “Công chúa tỷ tỷ à, TRạm Nhi không sao chứ?”

Mắt Tiêu Tử Y nhìn Tiêu TRạm trên vai nàng đang ngủ, cười yếu ớt bảo: “Không sao, bé đã ngủ rồi, hôm nay ở đây một đêm....Bé Tuyền Tuyền con đi ngủ trước đi, sáng sớm ngày mai chúng ta quyết định chỗ nào đi chơi nhé”

Lí Vân Tuyền gật gật đầu, được Như Lan nắm tay đi vào điện Vĩnh Ninh.

Tiêu Tử Y thở dài, ôm Tiêu TRạm tới phòng của nàng. Đi một mạch tới đặt tiểu bảo bối lên giường, bé ngủ thực sự rất say. Tiêu Tử Y xoa bóp cánh tay tê mỏi, mới nghĩ tới một đứa bé bốn tuổi cũng thật nặng, mà nàng suốt dọc đường đi cứ thế ôm bé một mạch trở về.

Nhìn Tiêu TRạm cực kỳ đáng yêu ngủ say, Tiêu Tử Y kìm không nổi đưa tay ra nhẹ nhàng xoa vào khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của bé.

Làm một đứa bé thật hạn phúc quá, chuyện gì cũng coi như rất đơn giản, rất nhiều chuyện đều không hiểu gì, mỗi ngày chỉ cần ăn ngon cũng thấy vui vẻ, cũng thấy hạnh phúc lắm rồi, cũng thấy rất là thoải mái.

Nhưng may mắn thay TRạm Nhi vẫn chưa phát hiện ra chuyện phụ vương quên mình. Nếu không chuyện này tuyệt đối trở thành vết thương lòng rất sâu ha.

Cẩn thận lấy chăn đắp trên người Tiêu TRạm, Tiêu Tử Y sợ làm bé tỉnh, nên chỉ cởi giày cho bé.

“Công chúa” Như Lan lúc này đứng gần bên gọi khẽ.

Tiêu Tử Y lấy ngón tay giơ lên bảo yên lặng, sau đó lấy chân đạp cho Tiêu TRạm tử tế lúc này mới đứng dậy đi ra phòng ngoài...nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Công chúa, thái tử điện hạ tới, ở ngay bên ngoài ạ” Như Lan không biết tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ là rất ít khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của công chúa như thế, hơn nữa nghe tới hai chữ thái tử thì sắc mặt càng thêm khó coi hơn.

“Bé Vân Tuyền đâu? Đã ngủ chưa? ” Tiêu Tử Y mặc kệ Tiêu Cảnh Dương, mở miệng ra hỏi tình hình bé Vân Tuyền trước.

“Vâng, bé Vân Tuyền rất biết điều đã đi ngủ rồi” Như Lan bầm báo quy củ, không dám nói gì vô nghĩa trước mặt Tiêu Tử Y đang nổi nóng.

Tiêu Tử Y nhìn lướt qua bên ngoài, thấy trong đình viện bóng người cao lớn, không khỏi hít sau một hơi ngăn chặn lửa giận bùng phát.

“Công chúa...” Như Lan sợ hãi nhắc nhở. Dù thế nào thì cũng không nên để cho thái tử điện hạ đứng ở san nói vọng ra...

“Người đi xuống trước đi, ta không muốn ai quấy rầy” Tiêu Tử Y thản nhiên nói, định nể mặt mũi hoàng đế tương lai này chút, không cho người hầu thấy hấn bị nàng thuyết giáo một trận.

Như Lan ngoan ngoãn lui ra, còn cẩn thận đem cửa đóng lại.

Tiêu Cảnh Dương biết nàng rốt cục thấy hấn rồi liền vội vàng bước thẳng tới.

Tiêu Tử Y đi qua tấm cung của nàng xuyên ra ngoài tới vườn hoa nhỏ bên trong. Dưới ánh trăng Tiêu Cảnh Dương như bóng ma dần dần hiện ra từ trong bóng tối, trên mặt hiện lên vẻ nóng ruột lo lắng.

“Tử Y, TRạm Nhi đâu rồi? Bé thế nào?” Tiêu Cảnh Dương nhíu mày hỏi, cặp mi cong dài nhíu lại, trong mắt tràn ngập sự hồi hận.

Tiêu Tử Y mặt lạnh lùng thản nhiên bảo: “Đã ngủ. Thái tử điện hạ cũng mời về nghỉ tạm đi thôi”

Tiêu Cảnh Dương nghe thấy Tiêu Tử Y xưng hô lạ vậy thì không khỏi sững sờ, lúc này mới để ý tới vẻ mặt lạnh như băng của nàng, cười khổ bảo: “Tử Y, hoàng huynh sai rồi, ta đến để giải thích”

“Ta không cần huynh giải thích, cũng không muốn nghe” Tiêu Tử Y hạ giọng lãnh đạm nói, còn lý do gì nữa đây, có thể làm ột người cha quên mất đứa con của chính mình chứ?

Tiêu Cảnh Dương biết là nàng sợ làm Tiêu TRạm trong phòng thức giấc, cũng hạ giọng xuống nói: “Tử Y à, tuy muội và ta ở chung không lâu nhưng cách làm người của hoàng huynh muội còn không rõ hay sao? Lần này thực sự là hành động vô tâm thôi mà” Tiêu Cảnh Dương chắc chưa bao giờ xin lỗi người nào cả nên nói lời ngốc nghếch không biết làm cách nào mới kéo lại được lỗi lầm của chính mình.

“Cũng chỉ vì hành động vô tâm mới càng làm cho người ta thương tâm thôi” Tiêu Tử Y nhếch miệng lên lộ ra một vẻ lạnh băng, cười trào phúng nói, “Vậy thuyết minh căn bản trong lòng huynh không có TRạm Nhi”

Tiêu Cảnh Dương khó xử nhìn nàng, muốn nói nguyên nhân thực ra. Chả nhẽ hấn phải nói thẳng ra suy nghĩ là không có khả năng cưới nàng vào cửa sao, có tật mình nên đến mức đem tất cả mọi chuyện quên đi sạch kể cả chuyện đang cùng TRạm nhi chơi trò trốn tìm nữa.

Tiêu Tử Y mắt nhìn thấy bộ dạng này của Tiêu Cảnh Dương, tức cũng không có chỗ phát ra, bực mình xoay người muốn rời khỏi.

Dĩ nhiên là Tiêu Cảnh Dương không thể cho nàng cứ vậy rời đi rồi, nên đưa tay ra nắm lấy tay nàng, trầm giọng bảo: ‘Tử Y à, đêm nay lần đầu tiên ta mới ôm TRạm Nhi vào lòng, cũng là lần đầu tiên kể từ lúc bé sinh ra tới nay’

Tiêu Tử Y ngẩn ra, đối diện trước mặt nàng chính là phòng của nàng. Ở trong phòng ánh lên ánh sáng ngọn đèn mờ ảo kia, TRạm Nhi đang chìm vào mộng đẹp trong đó. Nàng dường như có thể nhìn xuyên thấu qua bức tường nhìn thấy vẻ mặt ngủ đáng yêu của bé.

Một đứa bé đáng yêu như thế, vì sao cha của bé lại nói cho nàng biết hôm nay mới là lần đầu ôm bé đây?

Tiêu Tử Y đột nhiên tỉnh ngộ, có lẽ nàng đã coi chuyện xảy ra quá đơn giản rồi, Trước đây Tiêu Cảnh Dương cũng không phải vì bề bộn nhiều việc mà cố ý xa cách con mình, biết đâu trong đó nghe chừng còn có nguyên nhân gì mà nàng chưa biết.

“Vì sao vậy?” Tiêu Tử Y chậm rãi hỏi. Mãi cho tới lúc nói ra nàng mới phát giác cổ họng mình đã sột ruột tới mức khô khàn khàn. Nàng có dự cảm, nguyên nhân này chắc chắn Tiêu Cảnh Dương cũng vẫn không chịu nói ra. Hoặc là nói với người khác không thể nói ra được.

116. Chương 116: Nói Hết

Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y dừng bước thì nhẹ nhàng thở ra, theo tầm mắt của nàng nhìn về phía phòng Tiêu Trạm ngủ, thật lâu sau mới khe khẽ thở dài bảo: “Tử Y à, phụ hoàng có mười vị công chúa, vì sao lại chỉ đối tốt với mỗi mình muội như vậy, muội có thể tưởng tượng tới chưa?”

Tiêu Tử Y không hiểu vì sao hần lại đem mọi chuyện xả lên người nàng chứ, vội rút tay vẫn đang nằm trong tay hần về, thản nhiên phủ ra 4 chữ: “Bởi vì mẹ ta”

Vấn đề này không phải đã nói quá rõ rồi sao? Nhưng mà nàng không biết là hoàng đế lại đối xử với nàng đặc biệt tới mức nào, nhiều nhất chẳng qua là tặng cho nàng một chỗ ngủ quá lớn để mời nàng ở lại mà thôi. Tương tự vậy nàng thực ra cũng cảm thấy hoàng huynh này đối xử với nàng tốt lắm tốt lắm, thậm chí nếu so với TRạm Nhi còn có vẻ tốt hơn...

“Đúng vậy, bởi vì dì Vân, phụ hoàng mới đối xử đặc biệt với muội. Muội rất giống bà, bất luận tính tình hay dung mạo, đều vô cùng giống” Giọng Tiêu Cảnh Dương trầm ngập nổi nhớ từ phía sau truyền tới nàng, trong giọng nói bao trùm một tình cảm sâu đậm làm cho Tiêu Tử Y ngẩn người.

Không kịp để nàng suy tư, Tiêu Cảnh Dương tiếp tục chậm rãi nói tiếp: “Hơn nữa, năm đó quan hệ của ta và dì Vân thực ra cũng không khác gì quan hệ của Tử Y muội với TRạm Nhi bây giờ”

“Ta và TRạm Nhi ư?” Tiêu Tử Y không khỏi lăm bầm. Cũng đúng thôi, tính cách này, lúc mẹ ruột của nàng chết, Tiêu Cảnh Dương chẳng qua mới chỉ vừa tròn mười một tuổi.

“Đúng vậy, trong hậu cung dì Vân lúc ấy được công nhận là người học rộng uyên bác, dù sao thì bà cũng là TRạng nguyên trẻ tuổi nhất của triều Đại Chu, cũng là nữ TRạng nguyên duy nhất” Tiêu Cảnh Dương trầm ngập lòng kính ngưỡng (kính trọng và ngưỡng mộ) nói: “Lúc ta còn nhỏ như TRạm Nhi bây giờ, lúc nào cũng cứ chạy tới chỗ dì Vân. Có lẽ ở chỗ dì Vân ta học được rất nhiều việc, có lẽ mẫu hậu ta bị áp lực quá mức, phụ hoàng mới ngầm đồng ý cho ta hành động như thế. Có thể nói ta được một tay dì Vân nuôi lớn”

Tiêu Tử Y lẳng lặng nghe, ngơ ngác nhìn cây liễu nhẹ nhàng theo gió nhảy múa trong viện, nàng cũng không biết nói gì cho đúng.

“Sau khi dì Vân vào cung, vài năm sau mới có muội, tuy không phải con trai nhưng muội tuyệt đối là một công chúa được yêu thương nhất....trong cung. Phụ hoàng và dì Vân đều coi muội như hòn ngọc quý. Ta cũng vậy” Tiêu Cảnh Dương nhìn làn tóc sau cổ của Tiêu Tử Y, nghĩ đến năm đó cô bé kia chảy nước dãi chạy theo sau hần, nội tâm cảm thán thời gian đó trôi qua thực vui vẻ biết mấy. Hần điều chỉnh lại tâm tình chút, cố sức dùng giọng bình tĩnh bảo: “Chuyện sau đó thì muội cũng biết rồi, sau khi dì Vân mất, tuy phụ hoàng cực kỳ thống khổ nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đối xử với muội cũng không quá thiệt thòi. TRên thực tế bị đá kích nhất là ta”

Tiêu Tử Y hít một hơi thật sâu, cảm động lây. Nàng chưa bao giờ biết rằng Tiêu Cảnh Dương lại coi TRẠM Vân như chính mẹ ruột của mình.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Tử Y rốt cục nhin không được cất tiếng hỏi. Nàng thực cảm kích Tiêu Cảnh Dương mở lòng ra nói với nàng những lời này, nhưng chuyện này cũng không thể thay thế cho chuyện nàng tha thức cho hấn việc hấn đã làm tối nay với TRẠM Nhi.

“Sau đó ư? ha ha, sau đó....” Tiêu Cảnh Dương cười khở sở, “Dì Vân qua đời với ta mà nói là chuyện không thể chấp nhận nổi. Cho nên ta tự mình giam ở trong phòng, không muốn gặp bất cứ ai. Cứ vậy ước chừng khoảng hơn hai tháng, phụ hoàng rốt cục mới ý thức được người thừa kế vị của ông có vẻ như không xứng. Theo mẫu hậu đề nghị, đem con gái Trung Thư Lệnh gả cho ta”

Tiêu Tử Y toát ra một luồng khí lạnh, như vừa rồi nàng tính toán thì lúc đó Tiêu Cảnh Dương mới chỉ có mười một tuổi mà thôi.

Kết hôn ư?

Ngất! Hoàn toàn giết hại đạo hoa của tổ quốc rồi!

Thấy Tiêu Tử Y xoay người lại không dám tin nhìn hấn...Đã sớm biết nàng có phản ứng kiểu này Tiêu Cảnh Dương cười khở bảo: “Đúng, lúc ấy ta mới chỉ có mười một tuổi, còn Thái Tử phi của ta chẳng qua mới có mười tuổi mà thôi. Đều ở trong cung nói vớ nói vẩn là ta bị quỷ ám. Tính hết các quan lại trong triều có con gái cùng độ tuổi thì chỉ có Nhân Nhi với ta hoà hợp, mới đề nghị xung hỉ”

Tiêu Tử Y nhìn cảnh Tiêu Cảnh Dương bên môi cười chua xót xem hết. Nàng chưa bao giờ thấy hấn yếu ớt đến thế, nhin không được thay hấn nói ra lời dịu dàng: “Nàng vì sinh TRẠM Nhi mà qua đời, huynh cũng vì điểm này mới không dám đi ôm TRẠM Nhi sao?”

Nàng nhớ tới, từ khi Thái Tử phi của hoàng huynh nàng mất đi, rốt cục cũng không cười bất kỳ ai nữa. Hoá ra nàng còn tưởng là vì không muốn ảnh hưởng đến địa vị của TRẠM Nhi. Ai biết là bởi vì hấn làm như vậy là vì Thái Tử phi vợ yêu của hấn chứ. Sự chán ghét trong lòng Tiêu Tử Y đối với Tiêu Cảnh Dương cũng giảm đi chút, nhưng vẫn nhúu mảy bắt mẩn bảo: “Dù cho huynh có yêu Thái Tử phi của huynh thế nào đi chẳng nữa, cũng đừng có giận chó đánh mèo với TRẠM Nhi như thế chứ?” Nàng nói xong lời cuối cùng, đem giọng hạ thấp tới mức không thể hạ thấp hơn được nữa, chỉ sợ TRẠM Nhi trong phòng có thể nghe được.

Tiêu Cảnh Dương lắc đầu, một đôi mắt melie giống mắt Tiêu TRẠM rử xuống, lông mi dài cong khép lại ngăn sự yếu ớt bên trong, suy sụp bảo: “Ta và Nhân nhi cũng không thể nói rõ là đã yêu nhau chưa, lúc bị bắt buộc ở cùng nhau thậm chí lúc đầu trong lòng còn sinh oán hận với nhau. Ta chỉ lúc.....dì Vân đi rồi, Nhân nhi cũng đi rồi, ta chỉ không muốn có người ở trước mặt ta cứ thế chết đi”

Trong lòng Tiêu Tử Y đau xót, không ngờ nội tâm người đàn ông này sẽ mềm yếu tới vậy. Cho dù ở hiện đại, phụ nữ mang thai sinh con là một chuyện liều mạng nhất rồi, lại càng không nói tới ở cổ đại điều kiện chữa bệnh lại vô cùng lạc hậu. Tiêu Cảnh Dương không tái giá, chắc cũng không muốn nghĩ tới vì chuyện mang thai con hấn mà gặp bất trắc thôi.

“Vì vậy, ta vừa thấy TRẠM Nhi thì không kiềm chế được lại nghĩ tới cảnh phòng sinh tràn ngập mùi máu tươi kia, không thể quên Nhân nhi kia khuôn mặt tái nhợt...” Tiêu Cảnh Dương nói đứt quãng, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Tiêu Tử Y để ý thấy hấn cúi xuống nhưng cánh tay đều run rẩy khe khẽ, rốt cục mềm lòng vươn tay ra nắm chặt, “Đừng nghĩ nữa, không phải lỗi của huynh đâu, cũng không phải lỗi của TRẠM Nhi. Muốn Trách, thì trách.....ông trời đi” Tiêu Tử Y khẽ thở dài, biết toàn bộ chuyện này, có lẽ quái cũng không phải ông trời vô tội nữa. Mẫu phi TRẠM Nhi lúc thời điểm sinh TRẠM Nhi cũng chỉ mới có mười sáu tuổi thôi, bản thân vẫn còn là trẻ con, sao chuyện sinh đẻ lại không nguy hiểm chứ?

Nhưng mà sự tình đã xảy ra rồi, bóng ma trong lòng hấn vẫn còn, mà chuyện mẫu thân TRẠM Nhi thì cũng thực hết cách thay đổi, chỉ có thể ngăn đầu lên tiếp tục đối mặt. Tiêu Cảnh Dương theo độ ấm trên tay Tiêu Tử Y dần dần bình tĩnh một lát, mới chậm rãi nói tiếp: “Hôm nay ta lần đầu bế bé, lần đầu tiên ý thức được chính mình trước đây bỏ lỡ rất nhiều, cho nên khi TRẠM Nhi đề nghị chơi trò trốn tìm, cơ bản

là đều có thể hoàn thành. Đúng lúc đó thủ vệ cửa thành tới báo tin Ngũ đệ ta quay về kinh. Ta vui quá, dĩ nhiên quên mất TRạm Nhi....” Tiêu Cảnh Dương nóng ruột nhìn phản ứng trên mặt Tiêu Tử Y, mặc dù hắn nói tất cả đều là suy nghĩ trong lòng nhưng lại dấu đi trong đó lý do lớn nhất. Hắn muốn nàng trước mặt trở thành Thái Tử phi của hắn.

Mặc dù chỉ thuận miệng nói đùa đồng ý với Tiêu Trạm, nhưng mà đêm nay thấy nàng che chở cho TRạm Nhi như thế, dưới đáy lòng Tiêu Cảnh Dương yên lặng tự hỏi, chuyện này có thể được không?

Tử Y nàng cũng không phải con ruột của phụ hoàng, chuyện này hắn đã sớm biết. Hắn tin tưởng nhiều năm trước bản thân nhìn thấy một cảnh kia. Dưới bầu trời sao sáng lung linh, dì Vân của hắn lao vào vòng ôm của một người đàn ông khác.

Hắn tin tưởng trong lòng phụ hoàng cũng đã rõ, dù sao phụ hoàng hắn thần thông quảng đại như vậy, cho nên mới chiếu cố đối với Tử Y tình cảm như thế, còn ngày thường có thấy gần gũi gì đâu.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân mà năm đó dì vân qua đời đi...

Trong lòng Tiêu Cảnh Dương rét run, cái loại sống chết kiểu thế làm cho chính hắn thấy rùng mình một cái. Nhìn cặp mắt trong suốt của Tiêu Tử Y, Tiêu Cảnh Dương hít sâu một hơi dài.

Không, bất kể thế nào, hắn cũng không thể để nàng biết được. Trước tạm thời không để nàng biết.

117. Chương 117: Thành Viên Mới

Tiêu Tử Y cảm thấy nàng vốn đang cầm tay Tiêu Cảnh Dương tự dưng đã biến thành hắn cầm tay của nàng. Người đàn ông này....Coi như hết, xem hắn nóng ruột với con hắn như vậy, thôi thì lần này tha thứ cho hắn đi. Dù sao thì hắn cũng là phụ vương của TRạm Nhi, làm cho hắn hiểu được đạo lý không được xem nhẹ con mình là đủ rồi.

Không còn cách nào, vừa rồi nghe lời hắn nói, nàng có thể lý giải được sự bàng hoàng của hắn. Vì chính mình thời điểm cần tình thương của mẹ, coi dì Vân như mẹ ruột của mình vậy. Lúc bản thân mình còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, phụ hoàng đã sắp xếp xong xuôi cho hắn rồi. Lúc bản thân mình vẫn còn là đứa trẻ thì lại đột nhiên có con.

Cuộc đời của hắn, đều do người khác sắp đặt từng bước, tuy là thái tử đương triều, tương lai huy hoàng của vương triều này cũng nằm dưới sự thống trị của hắn, nhưng hiện tại hắn chẳng qua cũng là một người đáng thương. Hoặc sau này làm không tốt vẫn sẽ đáng thương như vậy, cứ thế thì thật đáng buồn làm sao.

Tiêu Tử Y cảm thụ được ánh nhìn chằm chằm của Tiêu Cảnh Dương, chịu không nổi nhắm chặt hai mắt lại. Nàng biết hắn đi từng bước, người đàn ông này không giống như bề ngoài trông có vẻ thông dong kiên cường như vậy, lại làm cho nàng đau lòng như như TRạm Nhi, không đành lòng trách móc hắn nặng nề.

“Được rồi, chuyện đêm nay mọi người coi như chưa từng xảy ra” Tiêu Tử Y rất cục mèm lòng bảo, nàng chỉ là thấy chỗ này sao mà dễ dàng thoả hiệp thế, tự dưng lại khinh bỉ chính mình.

Tiêu Cảnh Dương rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một trận, hắn thật đúng là không biết nếu Tiêu Tử Y mà cự tuyệt thì..., vậy hắn còn có thể nói thêm gì nữa để cứu vãn lại khuyết điểm của mình đây. Mới vừa rồi hắn còn thực khùng bố nghĩ đến, nếu Tiêu Tử Y không phải đứa con của phụ hoàng. Lời nói này thế mà cũng nói được vì sao mấy năm nay đều không đi tìm nàng, căn bản phụ hoàng chính mình không muốn tìm thôi....

Còn hắn thừa nhận đã tìm được nàng về, mang về trong cung, chả nhẽ màn độc thủ ám sát sau lưng không thành lại là của phụ hoàng....Cứ lặng lẽ nhớ lại, chuyện này hắn phải ngầm điều tra từ từ mới được.

“Mẫu hậu bên đó mọi người cũng không nói gì nhiều, chỉ phái người đi nói một chút là TRạm Nhi đêm nay sẽ ngủ ở chỗ này của mọi người” Tiêu Tử Y khẽ thở dài. Lúc nàng tức giận, cũng không quên lưu lại lời giải thích cho Tiêu Cảnh Dương. Xem ra trong tiềm thức của nàng cho dù hắn làm sai rồi cũng vẫn tạo cơ hội cho hắn mà không làm lớn chuyện lên.

“Trạm Nhi bé...” Nét mặt tuấn tú của Tiêu Cảnh Dương trông nghiêm túc một lúc, chỉ lát sau vẻ nóng ruột đã bắt đầu lan toả. TRạm Nhi của hắn có ý kiến gì với hắn không đây? Thật khó khăn lắm cha con hai người mới mở rộng cửa lòng, hắn không muốn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đó sau này nhìn thấy hắn thì lộ ra biểu hiện thất vọng.

Tiêu Tử Y thả tay ra khỏi tay hắn, bóp bóp vì do hắn sốt ruột mà nắm tay nàng đau quá, tức giận bảo: “Yên tâm đi, Trạm Nhi vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra cả. Bé còn tưởng là huynh tìm không thấy bé, cố ý mời muội tới nữa đó” Trẻ con đều không có thời gian mà nghĩ ngợi, nhưng vừa mới nghĩ tới TRạm Nhi nhốt mình vào trong tủ quần áo tối lạnh nhiều giờ, sắc mặt Tiêu Tử Y không khỏi thấy lạnh.

“Sau này tuyệt đối không xảy ra chuyện như vậy nữa, ta cam đoan đó” Tiêu Cảnh Dương nhìn thẳng vào Tiêu Tử Y nói rất nghiêm túc chân thành.

Ngôn ngữ chẳng qua chỉ là những âm tiết, quan trọng là người nói có xen tâm tình của mình vào trong đó không thôi. Dưới ánh trăng sáng, Tiêu Tử Y nhìn rõ vẻ hối hận trong mắt Tiêu Cảnh Dương, bất đắc dĩ giận dữ bảo: “Bỏ đi, vừa rồi đã nói tha thứ cho huynh rồi. Sau này muội không nói tới nữa...” Cứ dây dưa mãi một vấn đề cũng không phải chuyện tốt gì, chỉ cần cho hắn biết mình làm sai là được rồi.

Chuyện này, cứ giống như là chuyện giáo dục dạy dỗ trẻ con vậy. Một là cho bé biết mình làm sai có hậu quả nghiêm trọng thế nào. Hai, làm cho bé tỉnh lại sau sai lầm của mình. Ba là làm cho bé cam đoan không bao giờ tái phạm nữa.

Được rồi, coi như hoàng huynh của nàng cũng là một Trạm Nhi đi vậy. Mắt Tiêu Tử Y nhìn chứng thật là TRạm Nhi giống Tiêu Cảnh Dương như đúc, tâm tình cũng tốt hơn nhiều. “Huynh về trước đi, hôm nay TRạm Nhi sẽ ngủ ở chỗ muội”

Tiêu Cảnh Dương ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn trên bậu cửa sổ, nhẹ giọng cầu xin: “Ta có thể vào nhìn bé chút được không?”

Tiêu Tử Y nhìn bộ dạng người kia rất sợ nàng cự tuyệt, bất đắc dĩ lắc đầu cười bảo: “đi thôi, đừng ở lại lâu quá, cũng đừng đánh thức bé dậy. Ta đi ra ngoài trước”

Tiêu Cảnh Dương nhìn nàng gật gật đầu, cất bước hướng trong phòng đi vào. Tiêu Tử Y quay đầu nhìn theo bóng lưng hắn, đột nhiên tỉnh ngộ phát hiện ra là hắn vào trong khuê phòng của nàng. Nhưng mà, dù sao thì họ cũng là huynh muội. Cho dù buổi tối ở cùng một chỗ lâu vậy, cũng không sợ có người thì thoả. Cuối cùng Tiêu ử Y nhìn thoáng qua phiến cửa sổ kia, xoay người đi ra tẩm cung của mình, đi vào đại sảnh của điện Vĩnh Ninh, phát hiện ra NHược TRúc và NHư Lan hai người đều đang đợi nàng.

“Công chúa, đã bẩm báo hoàng hậu nương nương rồi. Bà cũng không thêm gì, chỉ có sắc mặt là hơi khó coi chút” Nhược Trúc cúi đầu bẩm báo.

“Hết cách thôi, trẻ con mê mải cũng chịu” Tiêu Tử Y biết Nhược Trúc nên nói cái gì không nên nói gì, cho nên rất yên tâm. Nàng cùng hoàng hậu lúc đó đã trải qua sự kiện lễ thân tẩm kia, kỳ thực chỉ còn chưa vạch mặt ra thôi. Hoàng hậu nếu cho rằng nàng cố ý để TRạm Nhi ở lại chỗ này của nàng cũng không sao, tuy bà hiểu lắm đi.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Y cũng không giống như trong kế hoạch ngủ lười chảy thây mà ngược lại mặt trời vừa ló thì nàng đã tỉnh giấc.

Nàng cũng không muốn đánh thức người nằm ngủ bên cạnh nàng là TRạm Nhi, NHược Trúc và Như Lan cũng nghĩ tới hôm nay nàng sẽ dậy rất muộn, nên cũng không đến quấy rầy nàng. Một mình Tiêu Tử Y khoác bữa chiếc áo choàng lên đi vào trong thư phòng, theo ánh nắng sớm chiếu vào nhật quyển sách lên tay.

Tối qua gần như nàng không ngủ cả đêm, cả đầu cứ ong ong chuyện hôm qua nghe được từ Tiêu Cảnh Dương. Có cảm giác trong đó có gì đó không thích hợp lắm, nhưng nàng cũng không biết rốt cục là không thích hợp ở chỗ nào cả. Theo lý thuyết Tiêu Cảnh Dương hẳn là đã đem toàn bộ sự tình kể hết cho nàng biết rồi, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy không đủ.

Mẫu thân của hắn rốt cục là kiểu người thế nào? Theo như đồn đại thì cũng là phụ nữ rất ưu tú, có phải vẫn còn sống không? Hiện giờ như hiện tại truyền lại người đàn ông vĩ đại kia lại là một trạch nam...

Tiêu Tử Y theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn chiếc bình trắng không trên bàn, vốn cành đào cắm trong đó hôm trước rất cục cũng héo tàn rồi, Nhược Trúc đã mang bình đi rửa sạch. Nàng cũng không muốn mang bình đem trả lại cho Nam Cung Sanh, hay người ta căn bản cũng không còn nhớ mà lấy bình về nữa. Nhược Trúc còn đề nghị cứ để như vậy, không bằng cắm hoa tươi khác vào. Nhưng Tiêu Tử Y thì cảm giác chiếc bình nhỏ này trời sinh ra là để cắm cành đào, vậy chỗ này không cần để chiếc bình này nữa.

Vườn của Nam Cung Sanh trong đó hoa đào sáng rực, nói vậy chắc hẳn giờ đã tàn rồi chẳng?

“Công chúa, thì ra người ở chỗ này” Nhược Trúc vừa đi tới tấm cung nhìn thoáng qua, phát hiện trên giường chỉ còn tiểu điện hạ một người ngủ say sưa, vội vàng tới nơi này tìm người.

Tiêu Tử Y ngáp một cái có chút ủ rũ bảo: “Người đã dậy rồi, vừa lúc ta còn muốn ngủ ở đây một lát, TRẠM NHị người giúp để ý tới bé chút nhé”

“Công chúa, thái tử điện hạ đã tới” Nhược Trúc thấy Tiêu Tử Y nói vậy muốn trèo lên chiếc giường ngủ tiếp vội vàng bấm báo.

“Cái gì? Tới qua huynh ấy không phải mới tới sao? Sao lại tới đây nữa rồi...” Đứng sau Tiêu Tử Y vừa đứng lúc đứng tới chiếc giường, lại không nề hà ngồi thẳng lên, “Vội vàng vậy chắc không phải muốn đón TRẠM NHị về sao?”

“Không phải ạ, không phải là tới đón tiểu điện hạ về đâu ạ” Nhược Trúc không yên lòng nói.

“Thế tới đây làm gì?” Tiêu Tử Y khẽ nhíu mày, bởi vì nàng chưa từng nghe thấy giọng điệu của Nhược Trúc như thế, trong đó xen lẫn một tia sợ hãi.

“Thái tử điện hạ...còn dẫn theo một đứa con nít...” Nhược Trúc nói đứt quãng, cứ như là không dám tin chuyện vừa rồi nhìn thấy.

*****Tiểu phẩm nhà trẻ hoàng gia*****

Độc Cô Huyền: Sao gần đây ta cứ bị phạt thế nhỉ.....

Nam Cung Tiêu: Vì người học không giỏi cho lắm, hẳn là nên cố gắng hơn.

Độc Cô Huyền: Ta đây nên làm cái gì bây giờ?

Nam Cung Tiêu: Nhị ca ta nói rồi, làm việc là phải có quyết tâm, hạ quyết tâm thì chẳng khác nào thành công một nửa.

Độc Cô Huyền: Hay lắm, ta đây hạ hai cái quyết tâm, thế là đã đủ thành công rồi!

Nam Cung Tiêu: RZ.....

118. Chương 118: Tiểu Thái Tử Thứ Tư

“Còn dẫn theo một đứa bé nữa ư?” Tiêu Tử Y day day huyết thái dương không hiểu nổi sao Nhược Trúc lại có bộ dạng như gặp phải đại địch vậy. “Là ai cả? Quên đi, hay là giúp ta sửa sang tóc tai chút, đừng làm đặc biệt quá, cũng đừng để hoàng huynh chờ lâu”

Nhược Trúc gần như không nói gì cả đến cả từ “đúng” cũng không nói tý nào, chỉ lặng lẽ không tiếng động đi tới bên cạnh Tiêu Tử Y giúp nàng chải đầu vấn tóc.

Tiêu Tử Y không hiểu gì cả cho tới khi nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương dắt tới một bé trai đến cũng không có lời giải đáp.

Bởi vì thoạt nhìn thì chỉ là một bé trai bình thường, đầu cúi thấp, trầm mặc không nói gì đứng bên cạnh Tiêu Cảnh Dương. Dáng cao không khác lắm so với Độc Cô Huyền, nhưng cũng không khỏe mạnh như Độc

Cô Huyền, mà vóc dáng trông vô cùng gầy nhỏ. Cả người bé mặc một bộ quần áo màu trắng, chuyện này là cho Tiêu Tử Y có giật mình chút ít.

Ở cổ đại, ít nhất là thời đại mà đang mặc bây giờ, áo thì trắng như tuyết nhưng cũng không phải là hình ảnh phiêu dật gì, triều Đại Chu cũng không còn độc hành màu trắng nữa mà màu trắng đều là những người dân bình thường. Đứa bé này mặc màu trắng thì cũng không có gì kỳ lạ, kỳ lạ chính là Tiêu Cảnh Dương tự dưng lại mang một đứa bé mặc quần áo màu trắng tới. Làm mang đến cho nàng sao?

Tiêu Tử Y không hiểu nhìn về phía Tiêu Cảnh Dương, không phải nàng kỳ thị gì, chỉ là tò mò sao thân là Thái tử mà Tiêu Cảnh Dương lại có thể cùng người dân bình thường một chỗ với nhau, lại còn mang cả vào cung nữa chứ.

Chả nhẽ....là con riêng của hắc sao?

Sắc mặt Tiêu Tử Y lập tức trở nên quỷ dị, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Nhược Trúc biểu hiện vừa rồi đi.

Tiêu Cảnh Dương chỉ uống nước trà, nhìn thấy Tiêu Tử Y đứng ngây người ra trước sảnh sắc mặt thay đổi liên tục. Chỉ liếc mắt qua một cái thì Tiêu Cảnh Dương đã biết nha đầu kia đang nghĩ gì rồi, vội vàng đặt chén trà xuống, hạ giọng nói với bé trai: “Diệp Tầm à, con cứ ở đây ngồi một lát nhé, ăn chút điểm tâm nè”

Tên đứa bé trai là Diệp Tầm không thể gọi là gậy gậy đầu, vẫn đứng im không nhúc nhích một chỗ.

Tiêu Cảnh Dương lắc lắc đầu, đứng dậy ý bảo Tiêu Tử Y ra ngoài vườn hoa nói chuyện với hắn.

Trong bụng Tiêu Tử Y một đồng hoài nghi theo sát hắn ra ngoài đại điện, hỏi nhỏ: “Sao lại thế chứ? Ai vậy cà? Con của huynh sao?”

Tiêu Cảnh Dương dở khóc dở cười gõ vào trán nàng một cái, “Chuyện này sao có thể thế? Tối hôm qua ta đều không phải đã nói hết rồi sao?”

Tiêu Tử Y yên lòng, đứa bé này thoát nhìn thì lớn hơn so với Trầm Nhi, nếu là con của Tiêu Cảnh Dương thì trong cung này đã chẳng sớm náo loạn ngất trời rồi hay sao? “Vậy là ai chứ?”

Tiêu Cảnh Dương nhìn cảnh đẹp rực rỡ muôn màu trong vườn hoa bắt đầu dĩ vãng dài nói: “Tối qua Ngũ đệ của ta đã trở lại, hắn coi như là Ngũ Ca của muội. Tuy không phải do mẫu hậu sinh ra, nhưng mà từ sau khi mẫu phi hắn mất đi có khẩn cầu mẫu hậu thay thế chăm sóc. Từ nhỏ lớn lên cùng ta, tình cảm vô cùng tốt đẹp”

Tiêu Tử Y lắng lắng nghe, chẳng lẽ đứa nhỏ kia là con của Ngũ điện hạ kia sao? Nhưng cũng không đúng lắm, vì nàng sớm nghe Như Lan lắm mồm có nói qua, Ngũ điện hạ vẫn chưa thành thân, coi bốn biển là nhà chạy khắp nơi, chả nhẽ là con riêng sao?

Nhưng lần này nàng cũng không dám hỏi thêm gì, vánh tai lên cổ nghe ngóng thêm chút.

Tiêu Cảnh Dương ngửa đầu nhìn về phía xa xa, tràn đầy cảm xúc bảo: “Lần này Ngũ đệ đi tới một nơi là Đột Quyết, nhưng thực ra là do ta bảo hắn đi. Nhưng nguyên do này muội đừng nói với phụ hoàng nhé. Nếu phụ hoàng mà biết được sẽ rất giận đó”

Tiêu Tử Y ngoan ngoãn gật đầu, lòng hiếu kỳ càng thêm mãnh liệt.

Có lẽ đêm qua nói hết với Tiêu Tử Y xong, cảm giác mọi gông xiềng trói buộc trong lòng đã lỏng đi rất nhiều, Tiêu Cảnh Dương không hề giấu diếm nói hết với Tiêu Tử Y, “Ta muốn Ngũ đệ tới Đột Quyết để tìm người...” Mà bây giờ người Tiêu Húc mang về ở ngoài thực ra là trùng hợp, cũng không phải là cố tình. Nhưng có lẽ đáy lòng phụ hoàng cũng biết rõ chuyện gì xảy ra, lòng Tiêu Cảnh Dương vẫn còn sợ khi nói.

“Tìm người ư?” Tiêu Tử Y quay đầu nhìn tiểu thái tử vẫn đứng nghiêm túc tại chỗ trong đại sảnh, “Không phải là tìm bé đó chứ?”

“Không phải, bé chỉ là đột xuất thôi, cũng không có trong kế hoạch” Tiêu Cảnh Dương mấp máy môi, không khỏi buồn bực hỏi: “Tử Y à, muội không biết Diệp Tri Thu là ai à?”

Chả lẽ Diệp Tri Thu này rất nổi tiếng sao? Về mặt Tiêu Tử Y nghi hoặc, nhưng trong nội tâm thì cười khan hai tiếng, nàng mà biết thì mới lạ đó.

Tiêu Cảnh Dương thở dài bảo: “Đúng rồi. Mấy năm nay muội đều ở Thiên Sơn, tin tức không nắm được cũng đúng thôi” Dứt lời bắt đầu kể lại mọi sự tình chân tướng cho Tiêu Tử Y nghe.

Tiêu Tử Y từ từ tiêu hoá những mốc quan trọng qua những lời Tiêu Cảnh Dương thuật lại. Hoá ra Diệp Tri Thu trong miệng hắn là danh tướng Triều Đại Chu mười năm trước, từng dùng năm ngàn kỵ binh bị Khả Hãn của Đột Quyết đánh bại. Nhưng làm cho ông ta nổi tiếng ở triều Đại Chu không phải là chiến công của ông ta mà là chiến dịch cuối cùng ông ta bị Đột Quyết Khả Hãn dùng kế nhốt trong sơn cốc, có hành vi đầu hàng Đột Quyết kia.

Mặc dù Tiêu Tử Y thấy đây cũng thực là chuyện bình thường, nhưng ở trong này, tại...triều đại này thì không thể nghi ngờ chính là hành động phản quốc.

Diệp Tri Thu ngây ngốc ở Đột Quyết mất bốn năm trời, Đột Quyết Khả Hãn đem con gái của ông ta gả cho hắn, chẳng bao lâu hai người có con. Hiện giờ đứa bé ở trong đại sảnh kia chính là con của Diệp Tri Thu, Diệp Tầm.

“Vì thế, Ngũ hoàng huynh cứ thế mang người về sao? Hay là chỉ mang đứa bé này về thôi?” Tiêu Tử Y rất ngạc nhiên là Ngũ hoàng huynh nàng thần thông quảng đại như vậy, lại còn nói mang người về liền mang người về thật.

Tiêu Cảnh Dương cười khổ bảo: “Diệp tiên sinh và Diệp Tầm hai người đều cùng về”

Tiêu Tử Y biết nội tình không đơn giản vậy, không biết Tiêu Cảnh Dương đã phải dùng cách gì để đổi được Diệp Tri Thu. Hơn nữa lại còn gọi vị kia là “Tiên sinh” nữa, cái từ này ở cổ địa gọi vậy chính là người có học thức rất ỏi được sử dụng.

“Muội nghĩ đúng rồi, Diệp Tiên sinh chính là thầy giáo Khải Mông của ta” Tiêu Cảnh Dương mỉm cười, trăm mối cảm xúc ngổn ngang ngửa đầu nhìn mặt trời đang dâng lên, cảm thấy có chút chói mắt nheo nheo lại, “Tiếc là....Tạo hoá trêu người mà!”

Trách không được lúc trước hắn nhắc tới thầy của hắn thì thái độ có chút cô đơn, thì ra là có chuyện như vậy.

“Ông ấy trở về, kè thực còn không bằng ở bên đó sống cả đời đâu...”Tiêu Cảnh Dương nhẹ giọng cảm khái nói. Tình cảnh Diệp Tri Thu này, cùng thời điểm với Lý Lăng có nhiều điểm tương đồng nha. Khác nhau ở chỗ Lý Lăng sống quãng đời còn lại ở Hung Nô, vẫn chưa về Hán quốc lần nào.

Tiêu Cảnh Dương lại thở dài, vỗ vỗ vai Tiêu Tử Y nói: “Chuyện này muội đừng lo, hoàng huynh chỉ xin muội một chuyện, có được không?”

Tiêu Tử Y nhếch nhếch khoé miệng hậm hực hỏi: “Chẳng phải là muốn để đứa bé ở chỗ muội đấy chứ?”

“Tử Y thật thông minh quá, đúng đó! Mấy ngày trước không phải muội từng nói với ta sẽ tìm thêm mấy đứa bé tới đây sao? Thật hay quá, vừa lúc còn có thêm một bé”

Tiêu Cảnh Dương cười híp mắt nói, dùng giọng điệu trẻ con làm nũng dỗ dành nàng.

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn hắn, tức giận bảo: “Phụ thân không phải cũng cùng về đấy thôi? Còn mang để ở chỗ muội làm gì? Không phải có chuyện sai lầm trước đây chia rẽ thân nhân bé Vân Tuyền còn chưa đủ sao?”

Tiêu Cảnh Dương cười xấu hổ ho khẽ, hạ giọng bảo: “Là do Phụ hoàng không tha”

Tiêu Tử Y nghi ngờ nghiêng đầu, nhìn nét mặt cổ quái của Tiêu Cảnh Dương, mãi lâu sau mới phản ứng kịp biến sắc bảo: “Huynh định đem bé thành con tin sao?”

Tiêu Cảnh Dương cười khổ chấp nhận, tuy đây là quyết định của phụ hoàng, nhưng hắn cũng không nghĩ chuyện lại biến thành như vậy, hắn cũng có trách nhiệm một phần.

Tiêu Tử Y không nói gì, bọn trẻ trong nhà trẻ của nàng đúng là đủ loại lai lịch. Một đứa là Hoàng tôn điện hạ mà nàng yêu quý, một đứa là bé Vân Tuyền bị bắt vào cung, một đứa được dũ dỗ tới là Nam Cung Tiêu, còn một đứa nữa tự mình đưa tới cửa là Độc Cô Huyền.

Hiện giờ lại thêm một bạn nhỏ nữa du học trở về. được rồi, thực tế là con tin thôi. Tám phần là không có chỗ an bài cho bé nên mới nghĩ tới chỗ này của nàng có sẵn một nhà trẻ mới quảng đến.

Tiêu Cảnh Dương thấy vẻ mặt còn do dự của Tiêu Tử Y thì đi tới cửa đại điện gọi Diệp Tầm ra.

“Tử Y à, muội xem đứa bé này đi, sẽ biết vì sao ta lại giao nó uội. Những người khác ta cũng thực lo lắng lắm ha...” Tiêu Cảnh Dương dẫn Diệp Tầm vắn cúi đầu tới trước mặt Tiêu Tử Y, nhẹ giọng hướng bé nói: “Diệp Tầm à, ngẩng đầu lên nào, cho công chúa nhìn con chút coi”

Tiêu Tử Y không hiểu nhìn lại, sau đó thấy Diệp Tầm từ từ ngẩng đầu lên, Tiêu Tử Y kiềm chế không nổi kinh ngạc.

Chẳng trách vừa rồi Nhược Trúc có biểu hiện thất thường vậy, đó là vì đứa bé này có đôi mắt không bình thường.

Một mắt có màu đen giống người bình thường, còn mắt kia thì lại có màu xanh giống như màu bầu trời bao la trên đỉnh đầu họ (xanh da trời)

119. Chương 119: Âm Dương Yêu Đồng

Cho dù là Tiêu Tử Y ở hiện đại đến, nhưng nhìn thấy một mắt đen một mắt xanh vậy cũng không khỏi ngây người nhìn chằm chằm vào bé.

Nàng mới chỉ nhìn thấy ảnh một vài ngôi sao nước ngoài, có rất ít người hai mắt khác nhau, trong hiện thực thì đây là lần đầu nhìn thấy.

“Mẹ đứa bé này có đôi mắt màu xanh da trời, cha mắt màu đen, không ngờ lúc nó được sinh ra thì lại có mắt như vậy” Tiêu Cảnh Dương ôm lấy hai vai bé Diệp Tầm khe thở dài.

Tiêu Tử Y yên lặng nhìn đôi mắt kì dị này, kỳ thực Bộ dạng Diệp Tầm rất phong tình dị quốc, mũi cao, mắt sâu, lông mi dài cong như con gái, cả màu da cũng trắng nõn nà khác hẳn so với người bình thường. Xem ra mẹ bé người Đột Quyết có lẽ là huyết thống Châu Âu. Nàng nhớ rõ lúc ở hiện đại có xem qua lịch sử, nói là có một bộ phận người La Mã ở hướng đông đạt tới Trung quốc sinh sống nhưng không rõ từ khi nào.

Nhưng thực sự con lai đúng là đẹp quá ha! Mặt mũi đẹp vô cùng, hơn nữa còn có đôi mắt đen xanh kia, đứa bé này sau này lớn lên sẽ đẹp trai vô cùng đây!

Bé Diệp Tầm thấy Tiêu Tử Y cứ nhìn thẳng vào mình không khỏi chớp chớp đôi mắt kỳ dị của mình nói đứt quãng, “...Người...Người không sợ à?” Giọng nói cứ mềm mại làm cho con người ta thấy thoải mái vô cùng.

“Sợ ư? Sợ cái gì chứ? Ánh mắt của con rất oách nha!” Ở hiện đại nói như thế tuyệt đối là siêu cấp, tuyệt đối là báu vật quý vô cùng nha! Tiêu Tử Y nói quá lên. Đồng thời nàng cũng để ý thấy tiếng Hán của Diệp Tầm không lưu loát lắm, nói chuyện cứ nhấn rõ từng chữ từng chữ một.

“Oách á?” Bé Diệp Tầm không hiểu lặp lại, cái từ này có ý gì vậy cà?

“À, chính là ý tốt nhất đó mà” Tiêu Tử Y cười híp mắt bảo, vỗ vỗ đầu bé. Ngoan quá đi, hẳn là một cậu bé rất ngoan.

“Vì sao.....dám xem ta?” Diệp Tầm cố ý yêu cầu Tiêu Tử Y trả lời rõ ràng cho bé, “Ai cũng ...đều nói đôi mắt của ta...là bị nguyên rủa. Ai cũng...Ai cũng không dám nhìn thẳng vào ta” Diệp Tầm khó khăn tìm từ ngữ Hán để diễn tả cách nói không được thuần thực cho lắm.

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, bị nguyên rửa sao? Đây là ai giải thích thế chứ? Sao phong kiến mê tín dị đoan vậy cà!

Tiêu Cảnh Dương bất đắc dĩ giải thích bảo: “Nó...À, Diệp Tầm bị bọn người trong tộc gọi là âm dương yêu đồng. Nói là có thể mang tai hoạ đến cho họ. Vì vậy ai cũng không chịu nói chuyện với bé, cũng không dám nhìn bé”

Kỳ thực việc này Tiêu Cảnh Dương thấy cũng không vấn đề gì, phụ hoàng không tin thần phật, mà từ nhỏ hẳn cũng không mê tín gì cả. Hơn nữa triều Đại Chu cùng các quốc gia lân cận giao dịch với nhau đã lâu, các loại người kiểu gì cũng đã từng tiếp xúc, cũng không thấy có chút khác thường.

Tận đáy lòng Tiêu Cảnh Dương, thậm chí còn khinh bỉ người mọi rợ Đột Quyết sùng bái mê tín. Cứ đem tai hoạ nhân gian trốn tránh đổ hết lên đầu một đứa trẻ.

Sau khi Tiêu Tử Y nghe vậy lại càng thêm đau lòng Diệp Tầm, nàng ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hai mắt bé, nhìn một bên con ngươi màu đen một bên con ngươi màu xanh nghiêm túc nói: “Vì sao không dám nhìn chứ? Ánh mắt của con một bên là màu sắc của không trung, một bên là màu sắc của ban đêm, được lắm”

Diệp Tầm mở trừng lớn hai mắt. Với bé mà nói tìm một câu dài để phản ứng lại cũng khó khăn. Nhưng trong giọng nói của Tiêu Tử Y có lo lắng làm bé nhìn trong cặp mắt đen bóng kia của nàng thấy rất rõ.

Từ nhỏ bé đã có một trí nhớ trời cho, chưa có ai nhìn thẳng vào ánh mắt bé cả, lúc nào cũng né tránh, hoặc là có nhìn nhưng làm như không thấy vậy.

Hoá ra đối diện cùng một người là có cảm giác thế này ha...

Tiêu Cảnh Dương vui mừng nói chen vào: “Trạm Nhi không biết đã dậy chưa? Đi nói cho bọn trẻ biết nhau đi. Ta còn có việc đi trước nhé”

Tiêu Tử Y đứng lên, đưa mắt nhìn Tiêu Cảnh Dương rồi cung Trường Nhạc, sau đó nắm một tay bé Diệp Tầm hướng điện Vĩnh Ninh đi tới.

Diệp Tầm cúi đầu, ngập ngừng hỏi: “Có đúng không vậy? Đôi mắt của ta....nhìn rất đẹp phải không?”

Tiêu Tử Y cười nói: “Đúng vậy mà, đặc điểm của cha mẹ con đều dung hoà trên người con, đây là người khác muốn mà không có được cái phúc đó nha!”

Diệp Tầm cười khê tự giễu nói: “Nhưng mà...Cha ta ông ấy chưa bao giờ nói chuyện với ta”

Tiêu Tử Y ngẩn người, rốt cục cũng biết vì sao Diệp Tầm lại nói ngôn ngữ Hán không trôi chảy rồi, bởi vì cuộc sống của bé lúc đó, người duy nhất có thể giải thích ngôn ngữ Hán cho bé là Diệp Tri Thu thì cũng không nói chuyện với bé.

He, tình cha con ở cổ đại này có thể mỏng tới mức vậy sao?

Nhớ tới Trạm Nhi lúc nhỏ cũng không được hưởng tình thương của cha, nhưng so với Diệp Tầm thì còn tốt hơn rất nhiều, dù sao trong nội cung vẫn còn có nhiều người không dám đối xử tệ với bé. Khi nhìn bộ dạng của Diệp Tầm, nhất định ở Đột Quyết vì màu mắt của chính mình mà bị không ít người đối xử lãnh đạm rồi.

“Công Chúa Điện hạ” Đột nhiên Diệp Tầm dừng bước lại, ngẩng đầu lên chậm rãi nói nghiêm túc, “Ở chỗ này của Công chúa chắc là học đường rồi phải không? Có thể....dạy cho ta nói chuyện hay không?”

Tiêu Tử Y biết ý của bé chính là muốn học Hán ngữ, mỉm cười xoa xoa tóc mềm mại của bé bảo: “Đương nhiên là được mà! Vì sao con lại muốn học chứ?” Nàng chỉ tò mò hỏi thêm một câu, tất cả cũng vì Diệp Tầm giải quyết hậu quả khi muốn nói chuyện.

“Học được thì,....phụ thân có thể nói chuyện với bé Tầm mà. Ông ấy nhất định....là vì bé Tầm không biết nói....nên mới không chịu để ý tới con” Diệp Tầm cố tìm từ để diễn đạt, trong lời nói xen lẫn sự chờ mong mãnh liệt.

Tiêu Tử Y suýt nữa thì không kiềm chế được lao đi tìm vị Diệp Tri Thu kia, sao lại có thể là tổn thương một đứa bé đến thế kia chứ? Làm cha mà thế sao? Cho dù có chuyện lớn khó xử nhưng trẻ con vô tội mà!

Tiêu Tử Y cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình, chợt nghe thấy tiếng Lí Vân Tuyền thánh thót từ hành lang truyền tới, “Công chúa tỷ tỷ, hẳn là ai vậy ha?”

“À, đây là Diệp Tầm, sau này cũng sẽ ở đây. Diệp Tầm à, đây là Lí Vân Tuyền. Ở chung với nhau cho tốt nhé!” Tiêu Tử Y vì hai đứa bé lần đầu gặp mặt mà giới thiệu cho nhau.

Diệp Tầm chỉ ngấm Lí Vân Tuyền một chút rồi lập tức cúi đầu xuống.

Lí Vân Tuyền đi tới trước mặt Diệp Tầm tò mò hỏi: “Sao người không ngẩng đầu lên nhìn ta vậy? Không nhìn ta thì sao có thể biết ta chứ?”

Tiêu Tử Y biết Diệp Tầm là sợ màu mắt mình dọa đến bé Vân Tuyền, mới động viên vỗ nhẹ vai cậu, nhưng phát hiện ra vẫn không được. Tiêu Tử Y lại không thể để Lí Vân Tuyền đứng mất mặt ở đó được, vì vậy mới chuyển đề tài, “Bé Vân Tuyền à, hôm nay sao lại dậy sớm vậy? Khó có được ngày nghỉ, không ngủ thêm chút nữa sao?”

Lí Vân Tuyền lắc lắc đầu nói thánh thót: “Đến lúc nên dậy rồi, không hiểu tại sao lại cứ thế tự động tỉnh nha!”

Diệp Tầm vốn rất ít nhìn thấy trẻ con, càng không nói tới thấy một cô bé đáng yêu xinh xắn như vậy. Vì thế chỉ liếc mắt một cái theo phản xạ rồi lại cúi đầu xuống, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào chiếc giày thêu tinh xảo của cô bé trước mặt, tai thì nghe ngóng lời của cô bé cứ như những giọt ngọc thánh thót dễ nghe vô cùng, nhớ tới bản thân mình nói chuyện cũng thực gian nan quá, Diệp Tầm muốn mở miệng cũng không dám nữa.

Tiêu Tử Y nhìn vào vẻ mặt khó hiểu của bé Vân Tuyền, bé Vân Tuyền thực đúng là một cô bé hiểu lòng người lập tức cũng không hỏi thêm gì nữa. Cô bé cũng muốn mang bạn mới đi ăn sớm một chút, đột nhiên cảm thấy trong lòng cậu bé có cái gì đó động dậy.

“Thế.....đó là cái gì vậy?” Lí Vân Tuyền thở nhẹ hỏi.

Tiêu Tử Y cúi đầu, chỉ thấy trong lòng Diệp Tầm căng phồng lên đột nhiên xuất hiện một chiếc đầu nhỏ xù tuyết trắng, một đôi mắt to ướt át ngơ ngác nhìn các nàng.

Là một con chó con....Hay là một con chó giống chó sói đây?

120. Chương 120: Abe

Lí Vân Tuyền rất ít khi nhìn thấy động vật nhỏ đáng yêu như thế. Dù sao lúc này mèo là để bắt chuột mới nuôi, còn chó là để giữ nhà, chưa có ai đem chó, mèo trở thành thú cưng để nuôi cả, cũng chưa bao giờ nhìn thấy con nào có vóc dáng nhỏ tới vậy. Vì thế cô bé bỗng chốc cảm thấy con vật nhỏ này thực sự đáng yêu quá đi, nhưng lại không dám đưa tay ra ôm.

Tiêu Tử Y không chút khách sáo vươn tay ra vuốt ve đầu con vật nhỏ này chút, nó thoải mái nhắm mắt lại rồi chủ động cọ cọ vào tay Tiêu Tử Y.

“Đây là con gì vậy?” Tiêu Tử Y có chút không xác định được nó là chó hay là sói, vì nàng thấy nó rất giống chó săn, mà loại này lại rất giống loại chó trắng Husky, mặc dù loại Husky này không có kiểu trắng phau như thế, nhưng bộ dạng thì rất giống nha!

“Nó là Abel!” Diệp Tầm nói to, đồng thời ngẩng đầu lên lo lắng hỏi: “Công chúa à, con.....có thể nuôi nó ở đây được không?” Abe là một mình bé mang đến, chỉ sợ Tiêu Tử Y không cho phép nuôi ở trong này thôi.

“Đương nhiên là được nha! Ở đây rộng như vậy, Abe có thể ở cùng với con ở đây” Tiêu Tử Y rõ ràng đem con vật nhỏ Abe lấy ra ôm trong tay chơi đùa. Abé chỉ trên tay nàng nhỏ như thế, chẳng trách có thể giấu trong lòng Diệp Tầm mà không ai phát hiện ra.

Ôm nó trong tay cảm giác thật mềm mại, Tiêu Tử Y không dám dùng sức để ôm nó, Abé vươn đầu lưỡi liếm liếm vào lòng bàn tay của nàng thấy ngứa ngứa.

“Ây da, có phải là đói bụng rồi không? Nhược Trúc! Có cái gì có thể mang cho chó con này ăn không ha?” Vừa nhìn thấy thú nhỏ đáng yêu thế, tình yêu trong tim Tiêu Tử Y tràn ra, cũng chẳng thèm quan tâm đến hai nhóc kia, dù sao thì cũng có cung nữ bên cạnh sẽ mang hai nhóc đi ăn sáng rồi.

Diệp Tầm nhìn Abe cứ thế bị ôm đi, cũng không thấy lo chút nào. Trực giác mách bảo bé rất tin tưởng vào ánh mắt của cô gái xinh đẹp này.

Một bên là màu sắc trời xanh, một bên là màu đêm tối....Diệp Tầm không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trên bầu trời xanh bao la thăm thăm trên đó, nội tâm tràn đầy vui sướng.

“Diệp Tầm à, đó là chú chó con sao?” Tiếng bé Vân Tuyền vang lên bên cạnh, Diệp Tầm sợ tới mức lập tức lui lại sau từng bước.

“Sao vậy?” Lí Vân Tuyền không hiểu cong môi lên hỏi.

“Không...Không có gì” Tầm mắt Diệp Tầm mơ hồ nhìn một bên, cố gắng dùng khả năng diễn đạt trôi chảy nhất để nói, “Cha Abe là....là một con sói trắng. Mẹ nó cũng là một....con chó rất đẹp. Nhưng mặc kệ là sói hay là chó....bên nào cũng không cần nó” Mặc dù là Abe, nhưng Diệp Tầm đều thấy rất thương xót, không khỏi thấy ảm đạm.

“Ôi! Ánh mắt của người....” Bé Vân Tuyền lúc này mới phát hiện ra màu mắt dị thường của Diệp Tầm, nhẹ giọng hô to.

Xong rồi, bé cũng bị ghét lây rồi. Diệp Tầm lập tức cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào chân, tâm tư của bé hạ thấp tới cực điểm, đợi bé Vân Tuyền nói lời tuyên án ra.

“Thật đẹp quá ha!” Bé Vân Tuyền vô cùng hâm mộ nói.

“Xinh đẹp?” Ôi, vì sao người ở đây lại không để ý gì đến màu mắt nguyên rửa của bé chứ? Dọc đường đi bé đều rất cẩn thận để ý đội mũ trùm kín, che khuất ánh mắt của mình, cho tới tận lúc ánh mắt người Trung nguyên đầu tiên là vị Đàm ca ca xinh đẹp như con gái kia nhìn thấy. Vị Đàm ca ca kia vừa rồi với thái tử điện hạ đều giống nhau, không để ý đối với cặp mắt màu sắc dị thường, hầu như làm cho bé có cảm giác mình cũng giống như những người bình thường khác vậy.

Mà hôm nay nhìn thấy hai người kia thậm chí còn nói ánh mắt của bé thực sự nhìn rất đẹp, suýt chút nữa làm bé cứ tưởng đúng thực là vậy. “Phải.....thực như thế sao?” Diệp Tầm vẫn không kiềm chế được, ngẩng đầu lên cẩn thận hỏi lại cho chắc.

Lí Vân Tuyền nhìn Diệp Tầm cười ngọt ngào bảo: ‘Rất được mà! Màu sắc ánh mắt mặc dù không đẹp như mắt ca ca của ta, nhưng nói chung là coi rất được đó!’ Lí Vân Tuyền vì thấy một bên mắt của Diệp Tầm rất giống ca ca của cô bé, tuy so với mắt ca ca thì là màu xanh lam, nhưng lại làm cho cô bé thấy cậu bé này thực sự có cảm giác rất thân thiết.

Được rồi, không phải là thanh tú mà thực sự rất xinh đẹp đó.

Lí Vân Tuyền rời tầm mắt ra khỏi cặp mắt kì dị kia của Diệp Tầm, phát hiện ra không giống Tiêu Trạ đáng yêu, Nam Cung Tiêu anh tuấn với Độc Cô Huyền mây rậm mắt to. Cậu bé này bộ dạng vô cùng.....được lắm. Đối với con người màu đen của Diệp Tầm, bé Vân Tuyền càng thấy cậu còn trắng hơn nhiều so với c nên cứ yên lặng nhìn mà không hề chớp mắt.

Chân tay Diệp Tầm luống cuống, lại không ngờ tới con gái nghĩ cũng giống như những người còn nhỏ.

Nhược Trúc bưng một bát sữa tới cho Tiêu Tử Y, vốn trong cung không thịnh hành uống sữa tươi lắm, mà chỉ uống sữa người, nhưng công chúa lại kiên trì muốn uống sữa tươi, vì thế trong cung Trường Nhạc mới có mẻ sữa vậy.

Tiêu Tử Y buông vật nhỏ trong tay ra, nhìn nó lóng ngóng đi tới, dùng cái mũi ngửi ngửi sau đó thì vui vẻ uống.

Abe này chắc là chó con rồi. Tiêu Tử Y lấy tay vuốt ve đám lông xù của Abe, nó lại càng vẫy đuôi tíu tít.

“Công chúa, Nhược Trúc mang tiểu công tử Diệp đi rửa mặt chải đầu, thay quần áo mới nhé. Sau đó làm gì đó cho bọn nhỏ ăn sớm một chút. Vừa lúc tiểu điện hạ cũng vừa tỉnh giấc, cùng ăn cơm vui vẻ với nhau chút nhé” Nhược Trúc sẵn sốc nói.

Tiêu Tử Y đưa mắt nhìn ra ngoài, phát hiện ra bé Vân Tuyền và Diệp Tầm hai bé đang ở chung với nhau có vẻ rất hoà hợp. Nàng vừa cẩn thận nhìn lại mới phát hiện ra Nhược Trúc tại sao muốn nói mang Diệp Tầm đi rửa mặt chải đầu rồi. Món quần áo coi là màu trắng của Diệp Tầm tuy nhìn có vẻ sạch sẽ, nhưng góc áo cùng cổ tay đều đã dính đầy tro bụi, tóc cũng tuy tiện sơ xác, rõ ràng nhìn qua là có thể thấy đã nhiều ngày không gội, giấy thì bị mài mòn nghiêm trọng. Những chi tiết này đó Tiêu Tử Y nhìn cũng không thấy quan trọng lắm, còn Nhược Trúc thì thấy không thể chịu nổi.

“Được, đi đi. Nhớ mang nhóc đẹp trai rửa sạch sẽ đi nhé” Tiêu Tử Y cười nói.

Nhược Trúc vội vàng mang Diệp Tầm dẫn đi, thậm chí còn có chút vội vàng. Kỳ thực nàng ta còn muốn mang thêm cả Abe trong tay công chúa đem đi rửa nữa tiếc là thấy công chúa rất vui vẻ vì thế không nỡ nên bỏ qua.

Một mình Lí Vân Tuyền thấy nhàm chán quá, cũng ngồi xổm xuống bắt chước Tiêu Tử Y vươn tay ra chạm rãi vuốt ve lưng Abe. Lần đầu vuốt ve chó con trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đều hiện lên vẻ sáng ngời mới mẻ.

Một lát sau, khi Abe liếm sạch cả bát sữa rồi, nằm trong lòng bé Vân Tuyền giữa bốn chân lên phơi bụng ra nắng thì Như Lan đi tới xin chỉ thị, “Công chúa, tiểu công tử Diệp cũng ở tại điện Vĩnh Ninh sao?”

Tiêu Tử Y có chút kỳ lạ ngẩng đầu lên nhìn nàng ta một cái hỏi ngược lại, “Vì sao không chứ?”

Như Lan nhú mày hạ giọng ai oán bảo: “Đó là con của Diệp Tri Thu mà,...”

Sắc mặt Tiêu Tử Y lạnh lùng, nói cho cùng những người này vẫn cảm thấy Diệp Tri Thu trên chiến trường vì mạng sống của mình mà đầu hàng địch là không thể tha thứ được, thậm chí loại oán niệm này đã ăn sâu vào cả đứa con của ông ta nữa.

Đang định dùng lời lẽ nghiêm khắc để nói cho nàng ta biết là không thể đối đãi đặc biệt thì Tiêu Tử Y đột nhiên nhìn thấy Độc Cô Huyền dẫn theo Nam Cung Tiêu từ cửa chính chạy thẳng một mạch tới, thậm chí còn có thể nhìn thấy bụi bốc lên mù mịt.

Được thôi, nàng biết bọn nhỏ gần đây bị Độc Cô Diệp huấn luyện đã càng ngày càng tốt lên rồi, nhưng cũng đừng khoa trương như vậy chứ.

“Công chúa, công chúa! Ta muốn ăn món ngon!” Độc Cô Huyền còn chưa chạy tới nơi, mà miệng thì đã gióng to lên, “Điểm tâm ở nhà khó ăn quá đi, không được, không được, nói gì thì nói ăn ở đây ngon hơn!”

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn, đồ ăn nhà Độc Cô tướng quân này cũng không phải khó ăn quá đâu chứ? Nhưng mà lúc trước nàng cũng đã tò mò hỏi Nam Cung Tranh chút rồi, nhà Độc Cô dùng cũng chỉ có thịt cá, đây cũng là nguyên nhân mà trông Độc Cô Huyền khoẻ mạnh như vậy đi.

Nhưng mà Độc Cô Huyền lại cố tình thích ăn đồ ngọt, còn thường xuyên ăn vặt các loại linh tinh nữa, vì vậy đây mới là nguyên nhân chủ yếu gần đây cậu mới chịu ở trong cung Trường Nhạc mỗi ngày đọc sách. Hôm nay mặc dù là ngày nghỉ mà cậu lại không chịu nổi mới sáng sớm đã muốn ăn thịt nướng, nhanh chân chạy sang bên nhà Nam Cung Tiêu lười biếng lôi gọi dậy. Hai nhóc chạy một mạch tới đây coi như là luyện công buổi sáng vậy thẳng tới cung Trường Nhạc. Cũng may bọn nhỏ ở cách đây cũng không xa cho lắm.

“Vừa lúc các con tới, giới thiệu cho các con một bạn nhỏ mới nhé” Tiêu Tử Y phất tay bảo Như Lan đi tìm một ít đồ ăn tới, chuyện chỗ nghỉ ngơi của Diệp Tầm thì bàn lại sau vậy.

“Bạn mới à?” Về mặt Nam Cung Tiêu có vẻ ngủ chưa đủ giấc bực bội, đưa tay ra định sờ Abe trong lòng bé Vân Tuyền, “Đây có phải là con chó nhỏ không nhỉ?”

Ngón tay cậu vừa chạm vào bụng Abe, Abe như bị chọc giận lập tức rút lại, trông bộ dạng gằm gừ không thân thiện gì với Nam Cung Tiêu cả.

“Được rồi, không sờ thì không sờ” Nam Cung Tiêu hậm hực rút tay về, “Quý hẹp hòi”

“Này, ta thấy cũng có phải quý hẹp hòi gì đâu, chỉ là con chó nhỏ này là con trai, nó muốn ăn đậu hũ của bé Vân Tuyền thôi nha!” Độc Cô Huyền gần đây bắt chước kiểu thành ngữ mà Tiêu Tử Y lưu hành, cậu cũng không tốn công sức gì không những hỗ trợ triều Đại Chu khuếch trương sự nghiệp ngôn ngữ lên mà còn sau đó mở rộng lễ hôn tay nữa.

“Khụ, con chó này tên là Abe, tuy hôm nay mới đến nhưng ta muốn giới thiệu chủ nhân của nó cho các con biết, tên Diệp Tầm. là một bé trai đó nha!” Tiêu Tử Y cười híp mắt giới thiệu, Độc Cô Huyền vừa nghe tới tên Diệp Tầm, mặt đang cười hì hì bỗng lạnh xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diệp Tầm à? Có phải cha nó là Diệp Tri Thu phản quốc đầu hàng địch không ha?”

Tiêu Tử Y đang định nói chuyện này rõ cho bọn nhỏ, khoé mắt lại liếc nhìn thấy khuôn mặt bi phần khó hiểu của Diệp Tầm đứng ở hành lang.

Thảm rồi, cậu bé đã nghe thấy hết cả rồi.

121. Chương 121: Trung Thành Đền Nợ Nước

Tuy Độc Cô Huyền cũng không nói bấy bả nửa câu nào về Diệp Tri Thu nhưng cái kiểu giọng căm thù tới tận xương tận tủy như vậy thì cũng đủ nói lên tất cả.

Diệp Tầm cũng không được chào đón gì.

Tiêu Tử Y khó xử nhìn Diệp Tầm cơ hồ như thay đổi là một người khác vậy. Tuy Nhược Trúc đã tắm rửa cho bé một lần nữa rồi, đã chải lại tóc lần nữa rồi, còn thay cho bé từ đầu tới chân một bộ quần áo mới tinh xảo màu xanh đen. Nhưng cho dù có thay đổi thế nào đi chăng nữa thì vẻ mặt khiếp sợ trên mặt bé vẫn không đổi, khuất nhục, bị phần đan xen nhau cùng hiển hiện một chỗ.

Nếu cả Độc Cô Huyền nhỏ như vậy cũng biết Diệp Tri Thu là người nào, như vậy cũng đủ thấy ảnh hưởng của Diệp Tri Thu sâu xa tới mức nào rồi.

Có lẽ ở Đột Quyết, Diệp Tầm chỉ chịu sự kỳ thị vì có đôi mắt kì dị khác thường thôi, nhưng ở Trung Nguyên thì chỉ sợ còn sự kỳ thị khác lớn hơn gấp ngàn lần.

Lúc này cũng bởi vì không phải tự bản thân bé, mà cũng chỉ bởi vì cha của bé thôi.

Tiêu Tử Y lặng lẽ thở dài, nàng vô cùng không hiểu vì sao mà Tiêu Cảnh Dương lại tìm Diệp Tri Thu trở về nữa. Có lẽ ông ta là sự phụ của hắn, nhưng chuyện này cần phải có sự dũng cảm rất nhiều.

Trong phòng ngoài phòng đều một cảnh tượng không hít thở nổi trầm mặc, Độc Cô Huyền khiêu khích nhìn Diệp Tầm đứng ngoài phòng, rồi sau đó cắn chặt môi dưới tới tím lại, tay thì nắm chặt thành nắm đấm.

Lí Vân Tuyền chớp chớp đôi mắt ngập nước không hiểu mở miệng hỏi: “Diệp Tri Thu là ai ha? Đầu hàng phản quốc.....?”

Nam cung Tiêu khoanh tay trước ngực thản nhiên giải thích: “nghe cha ta từng nói, là một tướng quân bại trận đầu hàng quân địch đó” Cậu chỉ nói bằng giọng nhẹ nhàng thôi, từ ngữ trong đó như nuốt mất vậy. Kỳ thực là trước kia bé sẽ không chút do dự mà nói hết tất cả ra, cũng sẽ không thông cảm với cảm thụ của người khác ngay. Nhưng mấy hôm trước bé mới học được một câu đó là “Tìm cách mà khoan dung độ lượng”

Nhưng rõ ràng là Độc Cô Huyền cũng đi học nhưng có nghe giảng đâu cơ chứ, cậu ta cười ha hả: “Nam Cung, sao người dễ quên vậy hả? Chẳng lẽ người không còn nhớ hàng xóm truyền nhau nói mười tám kiểu

Diệp Tri Thu phản quốc đi theo địch đó sao? Đây cũng là tiết mục mỗi ngày ở quán trà quán rượu lưu truyền đó!”

“Phản quốc á?” Lí Vân Tuyền rút cục hiểu ra hai chữ này là chữ gì rồi, lòng cả kinh, Trên tay ôm Abe cũng thấy không nổi, không còn sức buông ra.

Phản quốc ư? Hai chữ này thì cô bé biết. Ca ca của bé đã từng nói cho bé biết cho dù họ nhà Lý ở ...thời điểm gian nan khổ cực nhất, cũng chưa bao giờ muốn nghĩ tới hai chữ này.

Abe “oa” một tiếng rơi xuống mặt đất, sau đó lập tức chạy hướng tới chủ nhân của mình.

Diệp Tầm vội ôm chầm Abe vào ngực, nhìn bé gái xinh đẹp kia vừa mới nói mất của cậu rất xinh đẹp giờ lại lộ ra vẻ hoài nghi. Cõi lòng Diệp Tầm tan nát ra từng mảnh từng mảnh một...

“Hãy, công chúa, người sẽ không để cho Diệp Tầm này cùng học chung với chúng ta một lớp đó chứ?” Độc Cô Huyền lộ ra biểu hiện không dám tin. Một người lính quan trọng nhất chính là một lòng trung thành đền nợ nước, đây là từ tiền triều mà nhà họ Độc Cô là Độc Cô hoàng hậu đã truyền xuống răn dạy. Cho dù hiện giờ cậu mới có năm tuổi thôi, cũng đã nghe tới bốn chữ này rồi. Bởi vì bốn chữ này được dán tại trước cửa phòng họ trước khi vào phòng, từ lúc cậu biết chữ ngày nào đó, cha cậu đã yêu cầu cậu ngày nào cũng phải viết một lần.

Tiêu Tử Y đau hết cả đầu, day day thái dương, đêm qua đã ngủ không được ngon giấc, di chứng vẫn còn trên người nàng, huyết thái dương tự dừng lại bất ngờ đau. Điều này nàng cũng không rảnh mà tự hỏi nữa. Ai mà biết cục diện hôm nay lại rối rắm tới vậy chứ?

“Chuyện đó, bé ấy cứ tạm thời ở chỗ này trước đã” Cuối cùng Tiêu Tử Y hít một hơi dài, bình tĩnh bảo.

“Cái gì? Thăng giặc con của tên phản quốc đây á?” Độc Cô Huyền khoa trương cao giọng nói.

Diệp Tầm cũng nhin không được nữa ôm Abe đi vào trong nhà, tới thẳng trước mặt Độc Cô Huyền mới dừng lại, nói lạnh lùng: “Người không được....Nói cha ta như vậy!” Tuy Hán ngữ của bé cũng không trôi chảy lắm, có chút không chuẩn, nhưng sự phẫn nộ trong lòng bé thì vô cùng tinh tế biểu hiện hết ra.

Độc Cô Huyền khinh miệt hừ lạnh một tiếng nói: “Không cho nói sao? Ông ta có thể làm ra vậy, vì sao ta không thể nói ra được chứ?” Cậu vừa nói vừa nhảy từ trên ghế xuống, đứng trước mặt Diệp Tầm, buồn bực phát hiện ra hai người cao ngang nhau.

Khuôn mặt trắng nõn của Diệp Tầm lập tức đỏ bừng, nổi giận bảo: “Nói vậy! Cha ta....ông ấy không phải là người như vậy!”

Lúc này Độc Cô Huyền mới phát hiện ra trên người Diệp Tầm có gì đó khác thường. Một xanh một đen. Độc Cô Huyền mở to mắt chớp chớp, cảm thấy khó thở, suy tư một chút sau đó hèn mọn bảo: “Người ha, chắc cũng chưa biết chuyện của cha người đi? Hẳn phản bội người thân và quốc gia, cuối cùng vẫn cùng phụ nữ dị tộc sinh ra người. Thực sự là....Chẳng còn từ nào để hình dung nổi nữa, bởi vì trên người người một nửa máu là Đột Quyết. Ha ha!”

Tiêu Tử Y nhú nhú mày. Tên Độc Cô Huyền này cứ châm chọc chẳng chịu buông tha, cũng không giống cậu bình thường cứ cười hi hi ha ha nữa. Nhìn vẻ mím môi của Diệp Tầm đang cố tiêu hoá những chuỗi lời dài của Độc Cô Huyền như vậy, Tiêu tử Y nhin không được định mở miệng chặn Độc Cô Huyền không cho nói thêm lời nào nữa.

Thế nhưng Nam Cung Tiêu lúc này đi tới, đưa tay kéo áo nàng lại.

“Có chuyện gì?” Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống hỏi nhẹ nhàng.

Nam Cung Tiêu hướng Độc Cô Huyền chép chép miệng, nhỏ giọng bắt đầu dĩ bảo: “Công chúa à, người đừng khuyên nó nữa. Từ nhỏ Độc Cô đã được người trong nhà dạy khác với người ta rồi. Trong nhà nó cái gì cũng theo đuổi thì không sao, duy chỉ có đối diện với sự trung thành của gia tộc, trung thành với hoàng thượng là hai kiểu mà cần phải được dạy dỗ cẩn thận. Còn nó thì ngày thường rất thích nghe những chuyện về liệt sỹ hy sinh vì nước đó”

Đôi mắt Tiêu Tử Y sáng loáng, lẩm nhẩm những lời Nam Cung Tiêu nói, Vì sao họ nhà Độc Cô lại yêu cầu người trong gia tộc phải tuyệt đối trung thành mà trước hết là phải trung thành với hoàng thượng nhỉ?

Nàng bỗng nghĩ tới gia tộc Độc Cô này, chắc phải là gia tộc vị Hoàng Hậu Độc Cô Tuỳ Hường kia rồi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc miệt mài theo đuổi chuyện này. Tiêu Tử Y thở dài, nhìn cảnh trong đại điện hai nhóc im lặng một trận, chẳng ai chịu nhường ai, bất đắc dĩ bảo: “Vì thế Độc Cô mới thấy phản cảm với cha của Diệp Tầm lắm sao?”

Nam Cung Tiêu gật gật đầu, theo tầm mắt của Tiêu Tử Y nhìn về phía hai nhóc kia, trọng miêng chẹp chẹp rồi nói tiếp: “Không chỉ có vậy thôi đâu. Năm đó lúc Diệp Tri Thu thua đầu hàng, còn đang làm sĩ quan phụ tá cho vị Nhị đệ Độc Cô Diễm của đại tướng quân Độc Cô hiện giờ. Nổi bật nhất hẳn là Độc Cô nhị thúc, trong truyền thuyết là một người xuất sắc nhất trong tổ tiên gia tộc Độc Cô đó”

“Sau đó thì sao? Ông ấy thế nào rồi?” Tiêu Tử Y đột nhiên có dự cảm không lành hỏi.

“Quân bại thì Độc Cô Diễm phải tự sát hý sinh cho Tổ quốc thôi” Có lẽ không thể lĩnh hội nổi ý nghĩa trong đó, cũng có lẽ là nghe chuyện xưa này nhiều lần lắm rồi, nên Nam Cung Tiêu vẫn giữ giọng điệu như lúc đầu bình tĩnh nói.

Tiêu Tử Y nheo mắt lại còn chưa kịp hoàn hồn vĩa, bỗng chợt nghe tiếng Độc Cô Huyền hét to một tiếng: “Công chúa! Ta không thể dễ dàng tha thứ chấp nhận cho nó ở đây! Có ta không có nó! Có nó không có ta!”

122. Chương 122: Ảo Thuật

Tiêu Tử Y ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn Độc Cô Huyền thực sự phẫn nộ hai tròng mắt như lò ra, cứ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng biết đứa bé này nói là thật.

Bé đã không thể nhẫn nhịn nổi chuyện ở cùng một phòng với Diệp Tầm rồi.

Aizz, mọi chuyện sao lại biến thành như vậy chứ? nàng chẳng qua chỉ muốn tạo cho bọn nhỏ có thể cùng ở chung với nhau một chỗ thôi mà, kết quả là việc chọn người cũng phải đặt lên bàn cân. Thực sự chẳng biết nên nói gì đây!

“Công chúa?” Độc Cô Huyền sốt ruột kêu lên.

Đôi môi Diệp Tầm run rẩy, lòng rối loạn tới bời. muốn nói gì đó mà một chữ cũng không phun ra nổi.

Cha của cậu, có đúng như những lời thằng nhóc này nói không đây? Không phải thế đâu, nhất định là lừa cậu thôi!

Tiêu Tử Y thở dài, lựa lời bảo: “Nhược Trúc à, điểm tâm đã chuẩn bị xong chưa? đi gọi Trạh Nhi rời giường thôi, chúng ta bắt đầu ăn sáng sớm một chút” Chuyện động trời, đợi ăn sáng xong nói sau vậy.

“Công chúa, người không phải muốn lừa để qua cửa đó chứ?” Nam Cung Tiêu quệt miêng bắt mẫn bảo: “Cứ vậy mà nói lảng sang chuyện khác, Độc Cô Huyền không phải đơn giản cứ thế bỏ qua đâu nha!” Lời cậu còn chưa dứt thì đã trợn mắt há mồm nhìn Độc Cô Huyền xoa xoa bụng rồi.

Tiêu Tử Y đắc ý cười cười, đối phó với Độc Cô Huyền, chỉ có ăn là có tác dụng nhất thôi.

Độc Cô Huyền định kháng nghị nhưng chiếc bụng nhỏ lại cứ không ngừng kêu ùng ục vang lên, làm cậu trờm mắt liếc nhìn Diệp Tầm một cái, lập tức đi theo Nhược Trúc chạy thẳng tới nhà ăn. Ăn cơm là chuyện lớn nhất, đợi ăn no lại cũng cãi nhau với tên này một trận!

Diệp Tầm ôm Abe không chút yếu thế theo sát đằng sau Độc Cô Huyền ra ngoài, dựa vào đâu mà nó muốn đi thì đi chứ? Không thể thế được!

Bé Vân Tuyền rất lo lắng, cũng đi theo. Cô bé tuy không phải đã rõ sao lại thế nhưng bé cũng không muốn hai nhóc này cãi nhau...

“Con cũng mau đi thôi. Điềm tâm mà nói...Nhà bếp chỉ là có phần của TRạm Nhi và bé Vân Tuyền thôi, giờ như thế này thì.... Độc Cô Huyền cũng không chờ lại cho con chút gì đó đâu nha!” Tiêu Tử Y cười híp mắt nhìn xuống Nam Cung Tiêu quát cường nói.

Đứa trẻ này cứ hay tìm đúng thời khắc để đối nghịch với nàng cơ. Chỉ là, cơ hội cũng không phải dễ dàng cho cậu bắt lấy được.

Nam Cung Tiêu giả mặt quỷ về phía nàng, cũng lọt tọt chạy ra ngoài.

Như Lan lo lắng đi lên nhẹ bảo: “Công chúa, phải làm sao bây giờ đây? Hay là, nô tỳ đi nói với thái tử điện hạ nhé, mang Diệp Tầm trả lại vậy”

Nàng ta cũng không muốn tìm chỗ ở cho Diệp Tầm, cũng không muốn cho cậu ở trong cung Trường Nhạc.

“Như vậy sao được” Tiêu Tử Y thản nhiên bảo. Tiêu Cảnh Dương vừa mới phó thác đứa nhỏ cho nàng, thế mà chưa đầy phút thì đã tới nói chuyện rồi sao? Nếu cả nàng chỗ này cũng không chấp nhận nổi Diệp Tầm nữa, vậy nếu ở chỗ khác, Diệp Tầm sẽ bị đối xử thế nào, nàng cũng không dám nghĩ nữa.

Đứa bé có hai mắt xinh đẹp như vậy, nàng kiểu gì cũng phải cho bé ở lại mới được.

“Như Lan, giúp ta chuẩn bị ít đồ” Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, rốt cục mở miệng nói.

Đợi cho Tiêu Tử Y đi vào trong nhà ăn xong, không thấy cảnh tượng cãi nhau bình thường mà tất cả mọi người ai nấy đều im lặng ăn cơm. Tiêu Trạm vừa rời giường còn đang mơ màng không rõ, ngồi ở vị trí của mình, cứ nhìn phải rồi lại ngó trái, cũng không hiểu nổi bầu không khí tức giận này rốt cục là gì nữa.

Độc Cô Huyền và Diệp Tầm thì cố tình ngồi đối mặt nhau, giống như trong trận đấu vậy, cứ anh một cái, tôi một cái bánh bao nhân đậu mà ăn.

Bé Vân Tuyền thì lo lắng không ăn nổi một miếng cháo loãng. Còn Nam Cung Tiêu thì tự nhiên ngồi một mình ăn đồ ăn mà mình thích nhất, làm như chẳng thấy tình hình xung quanh vậy.

Tuyệt lắm, tất cả đều nằm trong kế hoạch của nàng cả.

Tiêu Tử Y trấn tĩnh ngồi xuống tự nhiên, ưu nhã dùng bánh quẩy theo đúng nghi lễ Nhược Trúc dạy....Không có cách nào, nàng chính là vẫn thích ăn ít bánh quẩy với tà phở, nhà bếp trong cung làm so với trước kia nàng ăn thì ngon hơn rất nhiều, vì vậy ngày nào nàng cũng ngồi ăn.

Nam Cung Tiêu quay đầu nhìn lại, đưa đũa ra gấp một cái bánh quẩy trong đĩa trên bàn Tiêu Tử Y, nói luôn, “Rất mong chờ công chúa giải quyết thế nào vấn đề khó khăn này nha!”

Tiêu Tử Y cười vui vẻ ra mặt bảo: ‘Nam Cung à, con cũng biết dùng từ khó giải quyết như vậy nữa cơ à? Thực lợi hại quá đi ha!’

“Đừng nói sang chuyện khác! Cho dù người nói như vậy bản thiếu gia ta cũng sẽ không thích đâu...Hừ!” Trên mặt Nam Cung Tiêu dâng lên một màu đỏ khả nghi, môi nhỏ tự dưng cứ cong lên rõ ràng.

Ấy da da, thật đáng yêu thật đáng yêu quá đi! Hai mắt Tiêu Tử y toả sáng ngời, quả nhiên là trẻ con mắt tự nhiên ha.

Sau khi ăn cơm xong, Độc Cô Huyền lại tìm Diệp Tầm gây phiền toái, nói gì thì cậu cũng muốn Tiêu Tử Y cho cậu một câu trả lời thoả đáng. Tiêu Tử Y hình như có vẻ bất đắc dĩ thở dài, không còn cách nào đành bảo: “Nếu tất cả mọi người không còn cách nào, như vậy chúng ta đành phó thác cho ông trời quyết định nha”

Tinh thần Tiêu Trạm tỉnh táo hẳn lên, vui tới rạo rức nhấc tay lên nói, “Bác à, có phải lại muốn tung đồng tiền lên không ha?”

Về mặt Tiêu Tử Y đen xì, “Nhưng.....đồng tiền á?”

“Đúng vậy đó, Nguyệt Ly ca ca đã dạy con mà. nếu gặp phải chuyện khó nào, thì cứ dùng đồng tiền quyết định mà!” Tiêu TRạm trịnh trọng nói.

Chuyện đó.....Đàn nguyệt Li! Tiêu Tử Y nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt lại lộ vẻ cười tủm tỉm bảo: “Không phải cách này nha! Như Lan, lấy giấy trắng ra đây” Hừ, tên thầy tướng kia, cứ đợi nàng đấy, nhất định sẽ phải dạy dỗ tốt hẳn ta mới được!

Như lan đi lên trước đưa cho Tiêu Tử Y tờ giấy trắng. Tiêu Tử y cầm lấy than củi, đem giấy trắng cho Tiêu Trạ, ôn nhu nói: “Trạ Nhi à, viết vấn đề lên trên giấy đi. Hỏi xem, phải giải quyết vấn đề giữa hai người Độc Cô Huyền và Diệp TẦM thế nào?”

Tiêu Trạ cảm thấy hứng thú, lập tức đem vấn đề nhanh nhẹn viết xuống.

Tuyệt lắm, thực ngoan quá đi. Tiêu Tử Y lấy giấy cầm trong tay, dẫn đầu đi ra bên ngoài nắng.

Vài bạn nhỏ tò mò đi theo sau, đến cả Abe ăn no đang ngủ ngon cũng đều đứng dậy chạy theo ra ngoài.

Tiêu Tử y đem giấy trắng đặt ở trên, nhận lấy nén hương Như lan đưa tới, làm vẻ nghiêm túc chấp tay cầu nguyện. đã

Ai mà biết nàng đang làm trò xiếc gì chứ, vài nhóc nhìn mà không hiểu gì cả. nam Cung Tiêu thì nhếch cái miệng nhỏ lên coi thường.

Tiêu Tử Y cứu người, cầm nén hương trong tay nhắm ngay vào vấn đề Tiêu TRạ viết ở dưới đặt xuống.

Như kỳ tích, trên giấy trắng lập tức xuất hiện hoa lửa, hơn nữa cứ thông thả theo quỹ tích nào đó cháy lan, hình như có một bàn tay vô hình dùng lửa viết chữ vậy.

Tại chỗ đốt bên trong, tất cả mọi người đều há hốc mồm, không chớp mắt nhìn kỳ tích phát sinh trước mắt. Đợi ột lúc hương đốt xong, trên tờ giấy trắng xuất hiện năm chữ rất to.

“Trở thành bạn bè đi!” Tiêu Trạ thì thầm khe khẽ, liên hệ với vấn đề ở trên tờ giấy trắng, ngạc nhiên trừng lớn mắt nhìn hương hai nhóc Độc Cô Huyền và Diệp TẦM, “Trên trời đã nói hai người các ngươi phải trở thành bạn bè nha!”

Độc Cô Huyền và Diệp TẦM hai nhóc xem đều choáng váng cả người, đến Diệp TẦM cũng đứng ngồi không yên nữa, ngồi hần xuống. Người Đột Quyết vốn rất mê tín nhất thiên hạ, cứ cho rằng mọi vật đều do trời là chúa tể mà có. Diệp TẦM nhẹ giọng lầm bầm bảo: ‘Đây là thần dụ mà!’ Cậu quay đầu nhìn Độc Cô Huyền trợn mắt há mồm đứng cạnh, chả nhẽ ông trời yêu cầu chúng trở thành bạn bè sao?

Tiêu Tử Y đề sự đắc ý trong lòng lại, cổ nén không há miệng to ra.

Nam Cung Tiêu thu trọn biểu hiện trên mặt nàng vào mắt, đi lên nhìn tỉ mỉ trên tờ giấy trắng. Nhìn kỹ lại xem, rốt cục phát hiện có vấn đề ở chỗ nào rồi. Cậu mỉm cười, giả vờ ngây thơ bảo: ‘Ồi? Xem ra chữ ông trời với chữ công chúa sai giống nhau quá ha! Cái chữ này hẳn là bốn nét, sao thế nào lại thiếu mất một nét à?’

Nụ cười trên mặt Tiêu Tử Y lập tức xẹp xuống.

123. Chương 123: Lò Đuôi

Kỳ thực Tiêu Tử Y đùa chẳng qua chỉ là tiểu xảo mà thôi. Bình thường lấy hương tro thu thập, dúng vào nước lắc đều, sau đó dùng lụa lọc bỏ. Rồi dùng bút lông dúng vào chất lỏng đã lọc, viết chữ trên giấy trắng, lặp đi lặp lại vài lần, sau đó hong khô lại.

Hương tro trưng cất tựa như một hoá chất vậy, loại hoá chất này có thể hoà tan trong nước, hơn nữa dễ tự cháy nếu châm đốt. Vì vậy bôi hương tro trên giấy sẽ dễ đốt, dọc theo bút cứ cháy lan ra tựa như hoa lửa vậy tạo ra nét chữ như nhau.

Tiêu tử Y chỉ là lợi dụng điểm đó, mới cố ra vẻ làm vài động tác huyền ảo trên giấy để viết lên lời tiên đoán, nhưng ai ngờ, dĩ nhiên nét bút hồng làm chữ sai lại càng sai ha!

Rõ ràng là vừa rồi hai nhóc kia cũng bắt đầu dao động rồi mà!

Thái phu tử à, từ đây về sau nàng nhất định phải chịu khó học hành mới được.... Tiêu tử Y khóc không ra nước mắt nghĩ thầm.

Tiêu Tử Y chỉ suy sút vài giây đồng hồ rồi lập tức định nói gì đó để lấp liếm đi. Trẻ con thôi mà! Thầy tướng Đàm Nguyệt Li có thể đỡ được, sao nàng không thể đỡ nổi cơ chứ?

Tiếc thay lúc nàng đang định phát huy ba tắc lưỡi thì chợt nghe thấy giọng Tiêu Trạng thánh thót vang lên có vẻ hoài nghi: “Kỳ lạ quá ha, chữ này sao lại giống bác nhỏ quá nha!”

Câu này biểu hiện dần dần nhất là Độc Cô Huyền thì không nói, nhưng Diệp Tầm thì cũng biết rõ cục là vì sao lại thế rồi, quay đầu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng.

Tiêu Tử Y hết đường chối cãi, chỉ có thể ngây ngô vô tội cười cười. Đám cải đồ này sao đầu óc lại thông minh thế cơ chứ? Trạng Nhi à! Thật đúng là chẳng nể mặt mũi bác chút nào, sao cứ nói toạc sự thật ra như vậy hả?

Độc Cô Huyền hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không giống lúc đầu kiên trì muốn biết đáp án của Tiêu Tử Y nữa, chỉ là khó chịu nhìn Diệp Tầm một cái nói: “Công chúa, ta chẳng còn cách nào ở chung với tên này nữa rồi, hôm nay đi trước, đa tạ người sớm chút. Nào Nam Cung, đi thôi!”

Nam Cung Tiêu nhặt tờ giấy trắng lên, gấp gọn gàng bỏ vào ngực, ra giọng kẻ cả nói to với công chúa: “Công chúa, tờ giấy này con mang về, cam đoan để cho nhị ca con nghiên cứu xem làm cách nào được vậy. Hừ! Rõ là giả vờ làm tiểu xảo!”

Tiêu Tử Y không biết nên khóc hay cười nữa nhìn hai cậu nhóc đại nhân một trước một sau nói nhau chạy ra khỏi cung Trường Nhạc. Đẹp trai thì có ích gì chứ? Chẳng phải cũng bị vạch trần rồi sao.

Tiêu Trạng sùng bái nhìn Tiêu Tử Y, kéo kéo tay nàng bảo: “Bác à, chả nhẽ đúng là người làm ra thật ư? Thật là lợi hại lợi hại quá ha! Con cũng muốn học như vậy! Đợi khi nào về biểu diễn cho hoàng gia gia, hoàng bà nội xem ha!”

Về mặt bé Vân Tuyền thì tò mò nhìn Tiêu Tử Y, rất muốn biết rốt cuộc nàng làm cách nào mà được như thế.

“Được rồi được rồi, vậy hôm nay không đi nữa. Ở nhà dạy một ít tiểu xảo cho các con, quay ra còn có thể kích thích hai nhóc Độc Cô và Nam Cung Tiêu đó nữa” Tiêu tử Y đột nhiên phát hiện ra nhà trẻ hình như cần phải có thêm một ít hoá học, vật lý gì đó nữa, cũng không cần thâm cao gì, làm cho chúng nhận thức một ít hiện tượng là đủ dùng rồi. Tiếc thay, trừ nàng ra thì cũng chẳng còn ai có thể dạy nổi nữa.

Hai bạn nhỏ vui sướng hoan hô ầm ĩ. Một bên kéo, một bên lôi tay Tiêu Tử Y vào trong phòng. Đối với những thứ không biết, trẻ con thực sự tò mò mãnh liệt. Diệp Tầm ngồi xổm trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào chỗ vốn đặt tờ giấy trắng trên đó. Giấy tuy đã bị Nam Cung Tiêu mang đi, nhưng tro đốt thì còn lưu lại trên bàn đá xanh, nhìn năm chữ to xiêu vẹo trên đó.

“Trở thành bạn bè đi...” Diệp Tầm lầm bầm thì thầm. Cảm thấy có chút khó tin. Năm chữ này cứ đọc như vậy sao? Cậu vừa mới nghe nhóc Nam Cung kia đọc, hẳn là có ý này.

Bạn bè ư, cậu cũng xứng đáng có bạn bè sao?

Một trận gió thổi tới quét sạch đám tro trên bàn đá xanh đi, biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Abe ở bên cạnh cứ đuổi tới đuổi lui theo đám tro bụi, làm cho người đầy bụi đất.

Diệp Tầm đứng nhìn hồi lâu, mãi cho tới khi có tiếng Tiêu Tử Y cười yếu ớt gọi về phía cậu: “Diệp Tầm à, còn đứng đó làm gì? Nhanh chút vào đi!”

Tiêu Tử Y ngồi bên giúp ba bạn nhỏ làm thí nghiệm nhỏ một ngày, kỳ thật cũng đều là một ít trò chơi vui. Ví dụ như có thể tạo ra nước nổi bọt khí, tạo thành hình vuông, thành quả trứng gà. Hoặc dùng sữa viết mật hàm.

Tiêu Trạ và Lí Vân tuyển hai người miệt mài quên tất cả, chỉ còn Diệp Tầm là cứ trợn mắt há mồm ôm Abe đứng trong góc nhìn chúng, cũng không dám tiến lên chút nào tới thử, mặc kệ Tiêu tử Y bảo bé tới cùng chơi thế nào bé cũng không chịu.

Abe trong lòng Diệp Tầm giống nhau quá ha! Tiêu Tử Y âm thầm cảm thán nghĩ. Ở ngoài thì tính tình rất giống sói quái gở, nhưng nội tâm lại giống chó khát vọng muốn được người ta yêu thương. Cũng là một đứa bé rất thú vị.

Tiêu Tử Y kiên trì bảo Như Lan tìm cho Diệp Tầm một gian phòng trong điện Vĩnh Ninh ở, còn bảo cả Thuần Phong phụ trách cuộc sống hàng ngày của Diệp Tầm nữa.

Ít nhất trước tiên phải cho bé thích ứng chuyện ăn, mặc, đi lại ở Trung nguyên đã, sau đó mới từ từ dạy Hán ngữ cho bé.

Đến cả thân phận của bé nàng hiện giờ cũng bó tay giải quyết. Năm đó Diệp Tri Thu đầu hàng hay không thì nội tình nàng cũng không biết, tại sao trở về cũng không rõ ràng, nàng căn bản cũng không thể hiểu nổi.

Vì vậy xem ra Độc Cô Huyền tìm Diệp Tầm đối địch là vấn đề vô cùng nghiêm trọng nha, Nhị Thúc của cậu ta trên chiến trường đã da ngựa bọc thây, tất nhiên vô cùng xem thường chuyện Diệp Tri Thu đầu hàng rồi.

Tiêu Tử Y nghĩ rồi lắm mà nghĩ không ra manh mối. Nhưng đến phút cuối lại nhớ rất rõ trước khi trời tối bảo Trạ Nhi về đến chỗ hoàng hậu. Nếu mà để bé ở qua đêm, không biết hoàng hậu lại có hành động gì nữa.

Được thôi, nếu Trạ Nhi đáng yêu như thế, nàng dĩ nhiên không thể độc chiếm bé được. Dù sao nàng vẫn còn có một tiểu bảo bối khác để yêu thương.

Tiêu Tử Y hưng phấn bưng bưng kể cho bé Vân Tuyển và Diệp Tầm một vài chuyện xưa, bé Vân Tuyển nghe rất chăm chú, tiếc là Diệp Tầm thì cái hiểu cái không. Tiêu Tử Y biết thông qua chuyện xưa sẽ rất nhanh làm cho Diệp Tầm tiếp cận học Hán ngữ, cho nên cố gắng kiên nhẫn nói rất chậm, hơn nữa còn có nhiều chỗ lấy tranh ra minh họa.

Chơi một ngày hai nhóc đã rất nhanh chóng chìm vào giấc mộng đẹp khi nghe kể chuyện xưa, cả Abe bị Nhược Trúc tắm rửa cho lông càng xù thêm cuộn tròn mình nằm ngủ trên thảm dưới giường nàng. Tiêu Tử T nhìn Diệp Tầm nằm bên phải nàng đường nét khuôn mặt xinh đẹp tròn trịa nhũn lại, rõ ràng có ngủ nhưng cũng không được yên ổn.

Chắc là đã thành thói quen bên cạnh không có cha mẹ rồi.

Tiêu Tử Y đưa tay sờ sờ tóc mềm mại, đột nhiên nghĩ đến Tiêu Cảnh Dương có nói cho nàng biết trở về chỉ có Diệp Tri Thu và Diệp Tầm, như vậy mẹ Diệp Tầm đâu? còn ở lại Đột Quyết sao?

Tại sao có thể vậy chứ...

Tiêu Tử Y mang nỗi hoài nghi đi vào trong giấc ngủ lúc nào không hay. Đợi cho tới khi mở mắt ra, nàng phát hiện hai nhóc bên mình đã không thấy đâu, cả Abe cũng không thấy.

“Giờ là khi nào rồi?” Tiêu tử Y hí hóp mắt nhìn Nhược Trúc trước giường, nhìn mặt trời để đoán, chắc cũng đã muộn.T

“Bẩm công chúa, giờ đã là giờ Tỵ canh ba ạ” Nhược Trúc bắt đầu dĩ cười bảo. Ai biết công chúa tự dưng lại ngủ như vậy chứ, thấy nàng ngủ rất ngon lành hạnh phúc, họ cũng không dám gọi nàng nữa.

Chuyện này có nghĩa là vẫn chưa tới mười giờ. Tiêu Tử Y cọ cọ mặt vào trong chăn miễn cưỡng bảo: “Ta ngủ tiếp một lát nữa, ngày mai cũng sẽ không ngủ lười nữa đâu”

“Ôi, công chúa à, có người muốn gặp người đó” Nhược Trúc cẩn thận nói.

“Ai vậy cà?” Tiêu tử Y cau mày lại hỏi.

“Là Đàm công tử Đàm Nguyệt Li đó”

“Công chúa? Đàm công tử đã chờ lâu lắm rồi”

“Ta muốn ngủ tiếp....Cứ bảo hấn chờ đi!”

124. Chương 124: Khách Không Mời Mà Đến

Mãi cho tới khi Tiêu Tử Y cảm thấy ngủ đủ mỹ mãn mới duỗi thân một cái, nhìn bóng nắng bên ngoài cửa sổ nở nụ cười rất tươi, nàng mới phát giác ra hình như mình có vẻ quên thứ gì đó.

“Nhược Trúc à, sao ta nhớ không rõ là mình còn định đi đâu nữa vậy hả?” Tiêu Tử Y cau mày lại suy nghĩ, tiếc là chẳng có giúp gì được.

“Công chúa, là Đàm công tử đề nghị được gặp đó” Nhược Trúc bắt đắc dĩ bảo.

“Vậy ha! Ha ha! Quên mất quên mất. Nhược Trúc giúp ta rửa mặt chải đầu nhanh nào. À không, từ từ đừng có vội gì.” Tiêu Tử Y cười híp mắt nói. Thấy tướng đã tự đứng đưa tới cửa, nàng cần phải nghĩ xem có cách nào thu phục hấn không đã.

Nhược Trúc ra hiệu cho cung nữ ngoài cửa bưng chậu nước ấm tiến vào, tai thì nghe những lời Tiêu Tử Y nói....cười yếu ớt lắc đầu bảo: “Công chúa cũng đừng có vội, Đàm công tử đã về rồi ạ”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tử Y bỗng cứng đờ, kinh ngạc hỏi lại: “Về rồi sao?”

“Đúng vậy, Đàm công tử đã sớm về rồi ạ” Nhược Trúc gật gật đầu, mang khăn mặt bỏ vào chậu nước vò nhẹ nhàng, sau đó vắt khô, đưa cho Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, lấy khăn nóng áp vào mặt, luồng khí nóng chạm vào da mặt nàng bỗng chốc làm cho tâm tình bình ổn trở lại.

Trần định, nàng nhất định phải chấn định. Đây là thư khiêu chiến mà thầy tướng Đàm kia khơi mào với nàng, nàng cần phải thực bình tĩnh để đối phó mới được.

Nhưng mà, vẫn thực đáng giận quá đi! Đoán chừng nàng sẽ không tính sổ với hấn ta sao? Đã vậy lại còn vác mặt tới gặp nàng làm gì?

“Công chúa, tiểu thiếu gia Độc Cô và tiểu công tử Nam Cung Tiêu hôm nay cũng chưa có tới” Nhược Trúc nói hơi có chút mất mát. Ngày nào cũng đã quen có những đứa trẻ này vây quanh đây rồi, tự đứng cãi nhau rồi lại trở thành im lặng, thấy có chút không thích ứng lắm.

“Không sao, hôm nay không phải là nói có ngày nghỉ thực tốt hay sao?” Tiêu Tử Y cũng không để ý, trẻ con thôi mà! Cũng không phải cứ bắt ngày nào cũng vậy, hai ngày nghỉ ai mà chẳng muốn ở chung với người nhà. Trẻ con không phải nói cứ muốn lúc nào cũng phải có cha mẹ dính sát thì mới đúng sao, nếu không thể thì sinh ra trường học để làm gì. Con của mình bình thường không ở bên mình, sẽ nhớ nhung nhiều. Nghỉ hai ngày như này cũng muốn xúc tiến cho gia đình hoà thuận thôi.

Tiêu Tử Y cầm khăn mặt lau, vừa quay đầu phát giác ra vẻ mặt lo lắng của Nhược Trúc, không khỏi buồn cười nói: “Sao lại thế chứ, hôm nay người cũng được nhàn nhã chút rồi! Hơn nữa Độc Cô Huyền với vị Tranh kia không ở đây gây náo loạn, có thể yên lặng không phải tốt hơn sao!”

Nhược Trúc đón lấy khăn mặt, tâm tình không yên nhìn vẻ mặt Công chúa diện hạ hình như không sao, cuối cùng nhịn không được thốt ra hỏi: ‘Chả lẽ công chúa không lo tiểu thiếu gia Độc Cô ngày mai không tới nữa sao? Vì chuyện Diệp Tầm....’

“Hừ, lo lắng làm gì chứ!” Tiêu Tử Y cười mồm mồm bảo: “Nhược Trúc à, người vẫn không hiểu tâm tư trẻ con nha! Độc Cô Huyền vất vả lắm mới gặp được một đối thủ rất xứng khiêu chiến như vậy, sao bé ấy lại không đến chứ? Không đến mới lạ nha!”

Về điểm này lòng dạ tên nhóc Độc Cô hẹp hòi nàng còn không rõ sao, nàng không rõ thì cũng đừng coi là đã có kinh nghiệm nhé.

Nhược Trúc nghĩ ngợi, không khỏi muốn thừa nhận đúng là vậy. Độc Cô Huyền chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, thậm chí chỉ sợ chuyện này vẫn không được cải thiện. Nhưng chuyện đó Công chúa điện hạ của nàng ta cũng có vẻ chẳng thấy lo lắng chút nào cả.

“Thôi đừng để ý tới nhóc Độc Cô Huyền làm gì. Đàm Nguyệt Li anh ta đến có nói cái gì không đó?” Tiêu Tử Y ngồi một mình trước bàn trang điểm, nhìn hình ảnh mình mơ hồ trong gương đồng, nhíu nhíu mày hỏi. Người đó tới làm cái gì chứ? Nàng cũng không có đi tìm anh ta nha.

“Đàm công tử nói là thái tử điện hạ bảo ngài ấy tới chỗ này. Hình như là định bảo ngài ấy dạy bọn nhỏ vẽ tranh vậy” Nhược Trúc đi lên trước giúp Tiêu Tử Y chải tóc, nói nhẹ nhàng.

“Vậy ha” Tiêu Tử Y khó chịu ồ một tiếng, “Sau đó thế nào? Anh ta không thấy ta thì đi luôn hả?”

“Ngài ấy....ngài ấy bảo là muốn đi thăm nom phòng học một lượt, Nhược Trúc bảo Thuần Phong đi cùng ngài ấy. Chẳng bao lâu ngài ấy trở về thấy công chúa vẫn chưa dậy, mới cáo từ đi ạ” Nhược Trúc cẩn thận bẩm báo.

“Anh ta tới phòng học ư?” Tiêu Tử Y vội vàng đứng lên, chẳng kịp đợi cho Nhược Trúc vấn tóc xong, vội vàng khoác áo lên người đi ra ngoài. Đừng trách nàng nhạy cảm như vậy nhé. Nàng thực sự đối với vị thầy tướng kia vừa hận vừa sợ, biết đâu anh ta lại có hành động gì đó khiến nàng lại buồn bực nữa.

Tiêu Tử Y chạy thẳng một mạch tới nơi học là điện Vĩnh Thọ, đẩy cửa phòng ra không thấy bóng người nào, quan sát cẩn thận đồ vật trong phòng một lượt.

Hình như không có động vào cái gì cả. Tiêu Tử Y thở dài nhẹ nhõm, không hiểu sao lại sợ tên đàn ông đó gây ra chút chuyện gì đó chứ? Hay là bởi trên yên tiệc Hải Đường, lần đầu tiên gặp anh ta đã gây cho nàng có cảm giác kinh hãi như thế? Có phải lúc đó anh ta đã nhìn ra gì đó không? Chắc không đâu, anh ta chỉ là một thầy tướng không nghề nghiệp gì thôi mà! Tiêu Tử Y thầm an ủi chính mình.

“Công chúa! Xảy ra chuyện gì sao? Sao chưa chải đầu mặc quần áo đã chạy tới đây vậy? Bảo bọn trẻ con tới là muốn nói gì đó sao?” Nhược Trúc hơi có chút kinh hãi. Thấy Tiêu Tử Y như vậy nàng ta cũng hốt hải đuổi tới, đã thấy Công chúa Điện hạ của nàng ta đang đứng ở trong phòng học không khỏi có chút hoài nghi.

Tiêu Tử Y đảo mắt nhìn quanh, hiện giờ nàng cảm giác bị Nhược Trúc quản lý càng ngày càng nhiều rồi, cứ giống như một bà mẹ được thăng cấp lên vậy. Đây thực sự không phải là tình huống tốt đẹp gì.

Đang lúc Tiêu Tử Y định quay đầu đi ra lập tức bị chiếc bảng trắng trên tường đập vào mắt. Tự dưng thấy xuất hiện một bức tranh, trên đó vẽ một ông già.

Nét bút còn mới, không cần nghĩ cũng biết chắc đó là Đàm Nguyệt Li tên đó vẽ rồi. Cái kiểu ký tên như rồng bay phượng múa kia tuy nàng xem cũng không lớn lắm nhưng khẳng định là anh ta.

Tiêu Tử Y cau mày nhìn chăm chăm vào bức tranh ông già kia không hiểu lắm lắm: “Tranh này là ai vậy ha? Sao nhìn thấy quen mắt vậy ta?”

“Là Khổng Tử đó!” Một giọng vô cùng đặc biệt lại quen thuộc vang lên bên cạnh, Tiêu Sách khoanh tay trước ngực nhìn về mặt hứng thú của Tiêu Tử Y: “Hoàng tỷ à, tỷ đến cả tranh Khổng phu tử mà cũng chưa thấy bao giờ sao?”

Tiêu Tử Y vỗ tay đánh bốp một cái, bưng tỉnh hiểu ra, “Ta xem thế nào lại thấy quen mắt thế chứ! Hoá ra là Khổng phu tử ha. Nhưng mà, sao lại vẽ ở đây chứ?”

“Có gì đâu! Hoàng tỷ thực sự không biết sao? Khổng phu tử là người đầu tiên sáng tạo ra tư thế bắt chước, mở cửa dạy học đó, làm phá vỡ quy định của quan phủ mà. Vì thế ở từng học đường đều có vẽ tranh Khổng phu tử để hành lễ đấy thôi” Tiêu Sách kiên nhẫn giải thích, cảm thấy còn bực bội nữa, rõ ràng là hoàng tỷ cũng chưa đi học mà, sao phụ hoàng lại dám để Tiêu Trạch cho tỷ ấy dạy nhỉ?

Nhưng cậu ta cũng phải thừa nhận nàng tỷ ấy còn biết nhiều thứ hơn cả cậu ta nữa.

“Thì ra là như vậy ha. Vậy Thái Tam quốc đó sao chưa nói tới thế nhỉ?” Tiêu Tử Y bất mãn chu môi lên nói.

“Thái Tam quốc ư?” Tiêu Sách tới nửa ngày mới hiểu Tiêu Tử Y rốt cục là đang nói vị nào. “À, Thái Khổng Minh ha! Ta đoán ông ấy cũng không muốn coi nơi này là học đường rồi. Tuổi của bọn Trạh Nhi cũng chưa đủ tuổi mà”

Thế cũng đúng ha, ở đây vốn chỉ mở nhà trẻ thôi. Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn bức tranh Khổng Tử đã hoàn thành kia trông rất sống động, lập tức linh hội được ý tứ của Đàm Nguyệt Li trong đó.

Anh ta muốn mượn tranh này để chứng tỏ bản lĩnh của anh ta, hỏi thử nàng xem có phải đã có tư cách tới đây dạy hay không?

Hừ, tính thông qua cho anh ta đi vậy!

Tiêu Sách tựa người vào tường, nhìn Tiêu Tử Y quần áo tóc tai rối tung chẳng chỉnh tề gì cả, quả thực không thể tin nổi cô gái này tự đứng lại lộ ra vẻ mặt đương nhiên như thế, còn chẳng thèm coi hình tượng mình trước mắt người khác nữa. Nhưng cậu ta cũng thực muốn thừa nhận, bộ dạng lúc này của nàng chứng thực là tùy tính tình, nếu so với trong cung các cô gái giả vờ đoan trang thực nữ còn đẹp hơn rất nhiều. Nhược Trúc đứng cạnh định ám chỉ cho Tiêu Tử Y biết để trang điểm cho tử tế mới nói chuyện cùng với Tiêu Sách, nhưng nghĩ lại cho dù nàng ta có nói ra thì chắc gì công chúa nhà mình đã nghe lời mà làm, hơn nữa Sách điện hạ là đệ đệ của nàng cũng không có để ý gì. Nhược Trúc cảm thấy chủ ý vậy cũng không sao, nên biết ý cáo lui đi chuẩn bị đồ ăn.

“Nè, Tiêu Sách à, hôm nay đệ tới tìm ta có chuyện gì vậy?” Tiêu Tử Y nghe tiếng chân Nhược Trúc biến mất ở cuối hành lang nàng vẫn cứ duy trì bộ dạng cũ tiếp tục ngẩng đầu nhìn bức tranh Khổng Tử trên tường, thản nhiên hỏi. Tên nhóc này cố ý tránh gặp nhiều người trong cung Trường Nhạc mà chỉ tìm tới nàng vào ngày nghỉ, bỏ qua nhiều chuyện.

“Hoàng tỷ à, ta muốn gặp Diệp Tầm hỏi một chút chuyện liên quan của bé với Diệp Tri Thu” Tiêu Sách cũng không khách sáo gì với Tiêu Tử Y nói thẳng vào đề.

125. Chương 125: Biết Chữ

Quả nhiên, nàng đoán tám phần là bởi vì tìm Diệp Tầm mà.

Tiêu Tử Y hít một hơi dài, xoay đầu lại nhìn Tiêu Sách đứng khoanh tay, nở nụ cười tươi hỏi: “Muốn hỏi điều gì? Cậu biết nói tiếng Đột Quyết sao?”

“Tiếng Đột Quyết à?” Tiêu Sách sững sờ, khó hiểu nhìn Tiêu Tử Y sao tự đứng lại thốt lên những lời này.

“Đúng vậy mà, cậu không biết tiếng Đột Quyết, làm thế nào hỏi Diệp Tầm chứ?” Tiêu Tử Y cười híp mắt lại, “Hán ngữ của đứa bé đó rất kém mà”

“Ôi?” Tiêu Sách bất chợt không tính tới tình huống này, cậu biết tìm đâu ra người biết nói tiếng Đột Quyết bây giờ? Nhưng cậu ta cũng thừa dịp trong cung Trường Nhạc hôm nay là ngày nghỉ không có người khác ở mới dám lên đến một mình. Nếu là lần tới mang đến một vị quan viên biết tiếng Đột Quyết thì chẳng phải sẽ bại lộ ra rồi sao?

“Nếu không cậu cho là vì sao lại để ở chỗ của ta đây ha? Chẳng phải là để dạy cho bé đó biết chữ nói chuyện hay sao?” Tiêu Tử Y nhẹ nhàng băng quơ cười nói, đem toàn bộ biểu hiện bất chợt trên mặt Tiêu Sách thu trọn vào mắt.

“Ta chỉ muốn biết rốt cục vì sao hoàng huynh lại tìm Diệp Tri Thu về thôi”

Tiêu Tử Y ngồi cạnh bàn, đưa tay kéo lọn tóc dài ra trước ngực, nghe vậy buồn cười nói: “Chuyện này cho dù cậu có hỏi đứa trẻ, nó cũng không biết đâu ha!” Tiêu Sách này đúng thật là chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn thấu người ta.

Hoàng tử của cậu thực đúng là không biết gì, có một số chuyện cứ hỏi trẻ con ngược lại biết rất nhiều. Nhưng đáng tiếc là cậu lại không biết tiếng Đột Quyết. Tiêu Sách giật khê khoé miệng, chỉ trong chớp mắt lại khôi phục vẻ bình thường, cười nói với nàng, “Rất muốn biết rốt cục là sao lại thế rồi, ta đã hỏi qua hoàng huynh nhưng từ đầu huynh ấy hoàn toàn chẳng nói vào trọng điểm, cứ nói vòng vo hoài”

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, đôi mắt hạnh lanh lợi híp lại, có vẻ bí hiểm hỏi: ‘Hoàng huynh lần này làm chuyện này, có nhiều người phản đối lắm phải không?’

Tiêu Sách bắt chước nàng nhún nhún vai, không yên lòng nói: “Đúng vậy ha. Hoàng tử người có thể nghĩ vậy, cho nên ta tò mò chút thôi! Hoàng huynh làm ra loại chuyện thế này cũng không có sức lấy lòng gì cả”

“Chắc chắn không muốn Diệp Tri Thu lưu lạc tha hương đi” Tiêu Tử Y thở dài, biết hiện giờ Tiêu Cảnh Dương đụng phải cục diện này nhất định sẽ gặp khá nhiều khó khăn rồi.

Chỉ sợ nội tình trong đó không đơn giản như vậy. Tiêu Sách âm thầm trầm ngâm, thấy lần này không thể moi được tin gì từ Tiêu Tử Y, mới bĩu môi cáo từ.

“Ta đưa cậu ra ngoài” Tiêu Tử Y thấy tính trẻ con đã từ từ biến mất dần trên khuôn mặt Tiêu Sách, mấp máy môi. Đứa nhỏ này cũng đang dần thay đổi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngạo khí không chút che giấu kia, tới bây giờ mở miệng ra nói đều luôn cứ châm chọc suốt.

Hoàng cung thật đúng là một chiếc chảo nhuộm các màu.

“Thôi không cần, tỷ....à...” Tiêu Sách nhìn từ trên xuống dưới đánh giá chút Tiêu Tử Y thả tóc dài, do dự nói.

Tiêu Tử Y lắc lắc mái tóc dài, nói vô tình: “Đừng lo, cũng không đưa cậu ra cung đâu, đi nào!” Nói xong cũng dẫn đầu ra khỏi phòng học.

Tiêu Sách nhìn thoáng qua cách bố trí phòng học, lúc này mới theo sau Tiêu Tử Y đi ra. Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, trong viện bé Vân Tuyền đang dạy chữ cho Diệp Tầm, cô bé chỉ vào cây, rồi dùng than củi đặt bút viết xuống chữ này, sau đó lại không ngại ngần gì nói lặp lại cho Diệp Tầm nghe.

Diệp Tầm cố gắng ngồi xổm xuống bên đó, cũng dùng than củi học viết xuống đất. Mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn kiên nhẫn viết. Abe đứng cạnh cậu bé vui vẻ sửa tới sửa lui, trông bộ dạng ăm ắp vô cùng.

“Một hình ảnh thật là đẹp” Tiêu Tử Y nở nụ cười tươi, cảm thấy mỹ mãn bảo.

Đây cũng là cảnh mà Tiêu Tử Y muốn xây dựng cho bọn trẻ. Có thể có nơi được đùa giỡn vui chơi vô tư lự, sau này cứ kiên trì làm vậy cũng sẽ không dao động.

Nhưng bức tranh này xem trong mắt Tiêu Sách thì chỉ biết được tin là Diệp Tầm thực sự sẽ không biết chữ. Cậu lắc đầu tiếc nuối, chậm rãi rời đi.

“Công chúa, đã xảy ra chuyện gì sao?” Bé Vân Tuyền miễn cưỡng cảm ơn đi tới, đứng cạnh Tiêu Tử Y nhìn theo bóng lưng Tiêu Sách hỏi khê.

“Không sao. Các con cũng đừng chơi dưới nắng nữa, đã tới giờ ăn trưa rồi. Bé Vân Tuyền thật biết điều quá nha! Lại biết dạy chữ cho người khác nha!” Tiêu Tử Y cười híp cả mắt lại.

“Chẳng còn cách nào mà! Nó cứ quyết kéo con dạy cho nó chứ” Bé Vân Tuyền ngượng ngùng vỗ vỗ tay xoa bụi, uốn éo thân mình đi tới nhà bếp.

Tiêu Tử Y bắt đầu cười cười, đi tới chỗ Diệp Tầm vẫn đang cúi đầu xuống tập viết chữ, ngồi xuống hỏi: ‘Tiểu Tầm à, đừng viết nữa, đã đến giờ ăn cơm rồi nha’ “Ăn cơm á?” Diệp Tầm ngẩng đầu dùng đôi mắt sáng tối kia hoài nghi nhìn Tiêu Tử Y cố gắng hỏi: “Ngày nào....cũng đều ăn ba lượt sao? Không lãng phí à?”

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu bé, thở dài: ‘Các con đang tuổi ăn tuổi lớn mà! Phải ăn nhiều này nọ mới có thể cao lớn cường tráng đó. Con xem trên người con có mấy lạng thịt nè. Đi nào. Đi ăn cơm nào Abe, mà cũng tới đi’

Vừa nói vừa không đợi Diệp Tầm phản ứng kéo cổ tay gầy yếu của đứa bé kia đứng lên.

Đứa bé này nàng nhất định phải nuôi cho thật béo múp mập mạp mới được, phải giống như một búp bê mới được.

Ăn cơm trưa xong, bé Vân Tuyền theo thói quen đi ngủ trưa rồi, còn Diệp Tầm thì cũng bị Tiêu Tử Y bắt buộc ăn vào phòng ngủ, cả Abe cũng như vậy.

Lúc chiều Đàm Nguyệt Li phái người tới đây làm chiếc đu dây. Tiêu Tử Y mới kịp nhận ra nhà trẻ của nàng còn chưa có món đồ chơi nào cho bọn trẻ cả, nên vội vàng tiêu tốn cả buổi trưa ngồi vẽ ra cầu bập bênh, thang trượt, xà đơn xà kép, vòng xoay một ít đồ chơi, cũng an bài cho Thuần Phong tìm người để làm.

Ngày hôm sau, nhà trẻ lại bắt đầu cuộc sống học tập. Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu vẫn bình thường như vậy đi học, cũng không giống nỗi lo lắng của Nhược Trúc. Hơn nữa, bề ngoài có vẻ như không có việc gì, làm người ta sờ không tới ý nghĩ.

Chỉ có buổi sáng là tiết đầu của Thái Khổng Minh, Diệp Tầm nghe rõ ràng là không hiểu gì, cho nên ở lại một mình để cho Tiêu Tử Y phụ đạo. Tiết thứ hai là tiết dạy nghĩa của Tiêu Cảnh Dương, nhưng hẳn lại cho người mang tờ giấy tới báo là gần đây không thể đến được, xem ra chuyện Diệp Tri Thu mang đến không ít phiền toái cho hắn.

Tiêu Tử Y cho bọn trẻ tự do hoạt động, sau đó mời Thái Khổng Minh sau khi dạy xong tiết thì ở lại phụ đạo thêm cho Diệp Tầm biết cơ bản các chữ. Thái Khổng Minh từ lúc cải cách chuyện dạy của Hoàng thái tôn, sáng chỉ có một tiết nên rảnh rỗi tới mức chán chết, chỉ ước gì có thêm học trò cho hắn dạy, dĩ nhiên là sáng khoái đồng ý luôn.

Đồng thời Tiêu Tử Y còn suy nghĩ thêm, có phải bọn trẻ học một ngày nhiều tiết quá hay không, sau này thử dạy toán học ba ngày một lần xem thế nào. Còn về Đàm Nguyệt Li, trừ chuyện anh ta tới vẽ tranh Khổng tử và làm chiếc đu dây ra, cũng không thấy có hành động gì, cũng vẫn chưa tới chỗ này lần nào.

Vì vậy, lúc xế chiều Tiêu Tử Y nói chuyện phiếm với Nam Cung Tranh, lúc nhện không được thăm dò chút tin tức xem có viên quan nào rảnh rỗi qua Nam Cung Tranh nhiều chuyện hay không. Dù sao thì lúc này là tiết thể dục của Độc Cô Diệp, đối phương cũng không muốn gặp nàng, mà nàng ta cũng lười gặp nữa.

“Đàm Nguyệt Li nha!” Khuôn mặt xinh xắn của Nam Cung Tranh xuất hiện biểu hiện khinh thường. “Anh ta là một kẻ ăn chơi trác táng, cũng chẳng có gì đặc biệt. A! Đúng rồi, nghe nói anh ta vẽ tranh người đẹp rất nổi tiếng đó nhưng tiếc là ta chưa thấy bao giờ, mà ai cũng chẳng cho ta xem cả”

Trên mặt Tiêu Tử Y đen sì, tranh người đẹp à? Không cho nàng xem sao? Căn cứ vào cách nói của Nam Cung Tranh vậy, hình như là tranh đồng cung hay thê thiếp gì đó.

Đang định hỏi thăm thêm về tình hình Đàm Nguyệt Li thì lại nghe thấy một loạt tiếng chân chạy tới chỗ các nàng, bé Vân Tuyền vẽ mặt kinh hoảng đẩy cửa thư phòng ra, thở phì phò kêu to: “Công chúa! Không hay rồi! Độc Cô và Diệp Tầm đang đánh nhau đó!”

126. Chương 126: Đánh Nhau À? Đó Là Chuyện Cơm Bữa!

Tiêu Tử Y và Nam Cung Tranh đi nhanh theo sau bé Vân Tuyền tới chỗ Độc Cô Diệp dạy học đến. Vì để cho bọn trẻ có đầy đủ chỗ chơi đùa nên tiết thể dục được thực hiện trên khoảng đất trống giữa điện Vĩnh Ninh và điện Vĩnh Thọ.

Vì vậy họ không tốn thời gian đã nhanh đi tới nơi, ở xa đã nghe tiếng bọn trẻ ồn ào, trong đó có tiếng kêu của Abe.

Tâm Tiêu Tử Y không khỏi trầm xuống, càng bước nhanh hơn đi tới. Tên Độc Cô Diệp chạy đâu rồi vậy cả? Chẳng nhẽ anh ta không khuyên can sao? Giáo viên mà làm thế à?

Thẳng tới chỗ hành lang, Tiêu Tử Y nhìn thấy cảnh trên đất trống mà tức giận vô cùng.

Diệp Tầm đang bị Độc Cô Huyền đè xuống, hai nhóc đã đánh nhau thành một đồng. Nam Cung Tiêu thì đang ôm Abe không cho nó quấy rối, còn Tiêu TRạm thì bị ngã ngồi dưới đất, vừa định đứng lên can thì bị ngộ thương rồi. Điều làm Tiêu Tử Y thấy giận không kiềm chế nổi chính là người trưởng thành cần phải là người phụ trách duy nhất Độc Cô Diệp thì lại đứng rất xa, nhìn thờ ơ lạnh nhạt.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Nam Cung Tranh rồi tới mức chân tay luống cuống, định lao ra ngăn lại, nhưng bị Tiêu Tử Y cản lại.

Lúc đầu Tiêu Tử Y thấy phần nộ chút rồi thôi, cũng bình tĩnh hơn. Đưa mắt sang nhìn về phía Nam Cung Tranh và bé Vân Tuyền khó hiểu, nàng thản nhiên bảo: “Ngăn cũng chẳng ích gì. Lần này có chúng ta ở đây nhưng lần tới không có chúng ta lại tiếp tục đánh nhau thì phải làm sao đây? Đánh nhau ý à? Đó là chuyện cơm bữa mà, trước tiên cứ để chúng đánh phân thắng bại đã!”

Nam Cung Tranh giật mình khẽ nhếch môi đỏ mọng lên, quả thực không thể tin nổi những lời vừa rồi nghe được. “Công....Công chúa, cách nói chuyện của người giống y chang giọng điệu nhị ca của ta ha...”

“Ôi?” Lần này tới phiên Tiêu Tử Y ngây ngốc rồi, nghiêng đầu hỏi luôn: “Giống như thế nào?”

“Chính là làm xong rồi mới giải thích sau làm cho người ta cảm thấy rất có lý đó” Nam Cung Tranh bắt đầu dĩ giải dĩ nói.

“Hừ! Đừng ử rử nữa! Xem xem kìa, Độc Cô Huyền và Diệp Tầm, cô thấy ai sẽ thắng chứ?” Tiêu Tử Y đứng một bên để mắt tới nhưng vẫn không quên bảo bé Vân Tuyền ra đỡ Trạh Nhi ngồi dậy.

“Thực sự không sao đấy chứ?” Nam Cung Tranh lo lắng hỏi. Tuy miệng thì nói vậy nhưng nàng vẫn nên làm theo lời Tiêu Tử Y trốn sau ngọn núi giả nhìn lên.

“Không sao! Nè, đừng quan tâm tới chuyện của Trạh Nhi và Nam Cung Tiêu nữa, trong chuyện đánh nhau đó chỉ có một tên là cháu Độc Cô Diệp thôi, cô xem anh ta cũng chỉ đứng một bên xem cuộc vui chưa nói gì cả, chúng ta sao ngăn nổi chứ?” Tiêu Tử Y thấy bé Vân Tuyền đỡ Tiêu Trạh tới gần thì vội vàng lấy khăn tay ra ngồi xuống lau bụi đất trên người bé cho sạch sẽ, may là không bị trầy da không thì thảm rồi.

“Nhưng mà....cứ để Độc Cô bắt nạt Diệp Tầm như vậy có được không?” Tuy Nam Cung Tranh thấy Tiêu Tử Y nói cũng rất có lý nhưng nhìn thấy hai nhóc đánh nhau một trận trước mặt vậy, nàng ta vẫn không tránh khỏi thấy lo lắng. Bởi vì anh chị em nhà nàng ta đều sống chung với nhau rất hoà thuận, nàng ta chưa thấy trường hợp kiểu này bao giờ.

“Bắt nạt à?” Tiêu Tử Y bật cười to, “Cô nhìn kỹ mà , nhóc Độc Cô chỉ thấy mặt ngoài chiếm ưu thế thôi. Đứa bé lớn lên trên thảo nguyên cho dù có gầy yếu nhưng cũng không phải yếu đâu”

Nam Cung Tranh nghe vậy thì kinh ngạc, nhìn lại. Còn Tiêu TR+ạm thì cũng thấy không hài lòng với hai người lớn đứng nhàn nhã xem cuộc vui như vậy, lay lay tay áo Tiêu Tử Y bảo: ‘Bác à, làm sao đây? Không thể để hai đứa nó cứ đánh nhau như thế chứ!’

Tiêu Tử Y cũng không vội, tặc trưởng người ta cũng không vội, nàng vội gì chứ. Nàng chỉ quan tâm lau bụi đất dính trên mặt Tiêu Trạh, dịu dàng hỏi: “Không sao, cứ để cho chúng động gân cốt chút, con không thấy tiểu thúc thúc Độc Cô cũng không quan tâm sao? TRạh Nhi ngoan nha. Nói cho tiểu bác biết xem sao chúng lại đánh nhau chứ?”

Bé Vân Tuyền đứng bên cướp lời: “Tại Độc Cô Huyền nói cha Diệp Tầm là tên phản quốc trước đó! Hai người lờ qua tiếng lại rồi đánh nhau. Công chúa à, tiểu thúc thúc Độc Cô cứ mặc kệ mọi chuyện nên bé Vân Tuyền mới chạy tới tìm công chúa của người mà!”

Tiêu Tử Y nhìn vẻ lo lắng trogn mắt bé Vân Tuyền, sau đó lại nhìn hai nhóc đang đánh nhau ở bãi đất trống kia, đột nhiên sắc mặt thay đổi, đứng lên nững nịu bảo: “Độc Cô Huyền! Không được cào vào mặt!”

Nam Cung Tranh đứng cạnh tỵ nữa thì ngã, may mà dựa vào núi giả mới không xấu cái mặt. Cái công chúa lo lắng là sợ người ta cào vào mặt, đánh chỗ khác thì không sao. Nhưng như vậy nàng ta cũng thấy yên tâm, công chúa này chắc chắn cũng sẽ không coi trọng nhị ca nhà nàng đâu, may mắn quá đi.

Hai nhóc Độc Cô Huyền và Diệp Tầm cũng bị âm thanh nững nịu này mà ngấy ra, nắm tay Độc Cô Huyền đang dửng giữa không trung, chỉ cách chiếc mũi của Diệp Tầm có nửa tấc.

“À, à Công chúa...” Độc Cô Huyền ngượng ngừng thu tay lại, tuy cậu vốn tự xưng là không sợ trời, không sợ đất, nhưng đối với vị công chúa khác người như vậy vẫn còn có chút sùng bái, vì vậy không muốn để ấn tượng xấu gì với nàng ta.

Tiêu Tử Y đứng trước mặt chúng, liếc mắt nhìn vị Độc Cô Diệp đứng xa xa cứ như việc không liên quan gì tới mình vậy, sau đó lạnh lùng nói: “Đánh đi ha! Sao lại không tiếp tục đánh nữa hả? Ta còn muốn xem ai sẽ là người thắng đó chứ!”

Độc Cô Huyền nghe thấy giọng này của Tiêu Tử Y ngoài cười nhưng trong không cười, bị hoảng sợ lạnh cả sống lưng, vội vàng bỏ dậy khỏi người Diệp Tầm, đứng nghiêm chỉnh.

Diệp Tầm được bé Vân Tuyển đỡ dậy, con mắt màu đen tối sầm lại, khó che giấu nỗi sợ phẫn nộ trong mắt, chỉ còn con mắt màu xanh thì dưới ánh sáng mặt trời giống như viên ngọc bích long lanh, nhưng ẩn chứa trong đó vẻ khát máu của dã thú, làm Tiêu Tử Y nhìn thấy rất rõ ràng.

Ôi ôi, đứa bé này lúc hiền lành thì lại vô cùng hiền lành, lúc không thể nhẫn nại nổi thì lại có tính tình đáng yêu quá đi.

“Công chúa, đừng có trách gì ta nha! Là nó động tay trước mà!” Độc Cô Huyền thấy Tiêu Tử Y nhìn chăm chăm vào mặt Diệp Tầm thì sợ nàng bảo cậu bắt nạt người ta vì thế vội vàng mách.

Diệp Tầm mím chặt môi lại thành đường thẳng tắp, quyết tâm không giải thích gì cả. Độc Cô Huyền nói cậu ra tay trước cũng đúng, cậu không cần nhiều lời làm gì.

Nam Cung Tiêu ôm Abe lắc lắc đầu đi tới đứng bên cạnh Độc Cô Huyền, có vẻ bất đắc dĩ cười cười. Cậu và Độc Cô Huyền lớn lên cùng nhau, còn không hiểu rõ tính tình của tên kia sao? Bắt nạt Diệp Tầm là thật, trước tiên nói chọc giận người ta, đương nhiên lấy cớ để đánh nhau rồi.

Chỉ là ngoài ý muốn, Diệp Tầm này thoát nhìn có vẻ như bị Độc Cô Huyền khống chế, nhưng mà cậu ở một bên nhìn rất rõ, bụng Độc Cô Huyền bị quần áo che đi chắc tụ máu thành đám, rõ ràng là cố gắng gượng nói chuyện để giấu đi, thực tế chắc là đau lắm đấy.

So với Diệp Tầm quần áo rách nát, nhưng da thịt lại không bị thương tích, trận đánh nhau này chắc chắn là Độc Cô Huyền thua rồi.

Tiêu Tử Y thở dài, đang định nói nghiêm khắc mang hai nhóc đi phạt năm mươi roi, lại nghe Tiêu Trạ giọng giòn giã tức giận bảo: “Hai người các người đánh nhau thì có gì hay chứ? Người! Độc Cô Huyền! Người đánh thắng nó, người báo thù được cho nhĩ thức của người sao? Người! Diệp Tầm! Người ta nói cha người làm bậy sao vậy?, Nếu không phải thực sự như thế, nó sẽ nói thế sao? Nếu có năng lực thì cố mà học cho giỏi, lớn lên sau này bồi thường sai lầm của cha người nha!”

Tiêu Tử Y vốn đang bị khí khái đàn ông của Tiêu Trạ làm cho cảm động, nhưng khi nghe thấy được câu sau thì lại cảm thấy vô lý.

Thì ra không chỉ người trong triều đình, mà tất cả mọi người trên thế giới này đều cảm thấy việc làm của Diệp Tri Thu là sai lầm mà.

Aizz, cứ sống tiếp như vậy, không phải cứ ôm lấy xấu hổ mãi sao?

“Xem biểu hiện của cô kia, cứ như là việc làm của cha nó rất đúng vậy đó?” Chẳng biết lúc nào vị Độc Cô Diệp đã đứng trước mặt Tiêu Tử Y, neho mắt lại, lạnh băng nhìn về phía nàng.

127. Chương 127: Đầu Hàng Ừ? Chẳng Qua Là Bất Đắc Dĩ Thôi!

Tiêu Tử Y nhìn thẳng vào mắt lạnh của Độc Cô Diệp, cảm thấy mọi ánh mắt cứ tập trung vào trên người nàng, không khỏi thở dài.

Trên thực tế, nàng cũng hiểu, giống như trong chiến tranh chống Nhật bị bắt sau đó con gái và quân Nhật kết hợp với nhau sinh ra con vậy, nếu nàng đứng trên lập trường ở đây, cũng sẽ cảm thấy loại người như thế này thì không thể nào tha thứ nổi. Hơn nữa, ca ca ruột của Độc Cô Diệp còn bị chết ở trong chiến dịch này nữa.

Nhưng mà....Nàng đơn thuần chỉ tin mỗi Tiêu Cảnh Dương mà thôi, hấn mất bao công sức mới tìm được Diệp Tri Thu trở về nước, nhất định có lý của hấn.

“Ta xin hỏi một câu nhé, lúc Diệp Tri Thu ở Đột Quyết, có bán đứng lợi ích quốc gia hay của dân tộc mình không?” Tiêu Tử Y đón lấy ánh mắt của Độc Cô Diệp, không chùn bước hỏi lại.

Độc Cô Diệp nhếch nhếch miệng, coi như công chính nói: “Diệp Tri Thu ở Đột Quyết mười năm, tuy Khả Hãn cho ông ta một chức quan, lại gả con gái Khả Hãn cho, nhưng cũng chưa bao giờ làm tổn hại tới Đại Chu chút nào”

“VẬY như thế không được sao? Diệp Tri Thu bị bắt ở trên chiến trường, cũng không phải tự nguyện đánh thua. Hơn nữa ở dị quốc tha hương, trải qua cuộc sống bị giam cầm, hiện giờ khó khăn lắm mới trở về được, còn cứ đối xử như với ông ta và người nhà ông ta sao?” Tiêu Tử Y kiên nhẫn nói, nàng hoàn toàn không biết sự tình cụ thể thế nào, nhưng dựa vào sự tín nhiệm của Tiêu Cảnh Dương, nàng tin tưởng vô điều kiện Diệp Tri Thu không phải là người bán nước cầu vinh.

Hai mắt Độc Cô Diệp bắn ra tia sắc bén, không nói được một lời, còn đang đợi Tiêu Tử Y có thể nói ra thêm gì đó nữa.

Nam Cung Tranh đứng bên cười thần nhiên, nói có chút khinh thường: “Như vậy nhìn hung hăng với người ta làm gì chứ? Diệp Tri Thu cũng không có giống như người ngoài nói thế, là một thành viên của nhà Độc Cô mà anh còn không biết sao? Trên chiến trường, tướng quân mang quân đi đánh giặc không phải không sợ chết hay sao? Vậy hấn cần gì phải để cho tướng, quân nhà mình lâm vào cảnh bị kẻ địch vây khốn mười ngày mà không sợ hãi sao. Người như vậy, sống chết dường như cũng là vấn đề mà hấn lo lắng chứ.”

Tiêu Tử Y sững sờ, hơi kinh ngạc quay đầu sang nhìn vóc dáng tuyệt đẹp của Nam Cung Tranh. Nàng không ngờ Nam Cung Tranh trông thì có vẻ tiểu thư, nhưng mấy chuyện như này lại nói thẳng thắn thế chứ.

Nam Cung Tranh thấy Tiêu Tử Y nhìn mình chằm chằm, ung dung bảo: “Đây là ta nghe nhị ca ta lúc nói chuyện phiếm mà”

“Nam Cung Sanh ư?”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó. Người đó vừa uống rượu vừa thích nói linh tinh. NHƯNG mà có đôi khi nói với người khác thì có vẻ như không có gì, nhưng nếu nghe kỹ lại thấy đều có lý đó”

Nam Cung Tranh hơi hơi không cam lòng nói ra.

Tiêu Tử Y long lanh mắt, trong đầu xuất hiện một hình ảnh một trạch nam râu ria xồm xoàm đang uống rượu phun nước miếng ầm ầm, thấy rùng mình một cái, lập tức lắc đầu xoá bỏ hình ảnh này trong đầu luôn. Tiêu Tử Y ho khê một tiếng, hỏi tiếp: “Liên quan tới chuyện Diệp Tri Thu, công tử Sanh có còn nói gì nữa không?”

“Ta đang nghĩ...” Nam Cung Tranh nhìn trời bắt đầu nhớ lại. Chuyện này cũng không thể trách nàng ta được, nàng ta cũng không phải lúc nào cũng nhớ rõ chuyện nhị ca mình nói lung tung, nhưng chuyện này hình như cũng có ấn tượng chút.

Diệp Tầm ngẩng mặt lên mong chờ nhìn Nam Cung Tranh. Tất cả mọi người đều nói cha cậu làm chuyện sai, hơn nữa còn là chuyện không thể cứu vãn nổi, cậu không tin.

Độc Cô Huyền lẳng lẳng hừ khê, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn sang phía Abe đang giãy dụa trong lòng Nam Cung Tiêu, lỗ tai nhỏ dựng đứng lên, chú ý xem Nam Cung Tranh cuối cùng có nói ra cái gì không.

“Điều này, ta nhớ được nguyên nhân Diệp Tri Thu đầu hàng, là muốn chiến đấu tới phút cuối tạo cho binh lính phá vòng vây về báo cáo với Hoàng thượng, nên bản thân mới đồng ý ra điều kiện đầu hàng với Khả Hãn của Đột Quyết. Sống khó tránh, làm cho binh lính may mắn còn sống trở về báo cáo toàn bộ mọi

chuyện phát sinh ở đó, bản thân thì lợi dụng được, đợi sau này có cơ hội trở về lập chiến công. Hoặc đó mới là ý nghĩ của Diệp Tri Thu lúc ấy.” Nam Cung Tranh như là xác nhận sự thật nhớ lại, giọng thánh thót dễ nghe tựa như là âm thanh của tiếng nhạc vậy, ngắt nghỉ đúng chỗ, tiếc là người ở đây cũng không có ai có tâm tình đi thưởng thức nữa.

“Hừ!” Độc Cô Diệp dùng âm họng trả lời, đến cả tâm tư muốn cãi nhau với nàng cũng không có nữa.

“Trương mặt thối ra làm cái gì?” Nam Cung Tranh nghe vậy tức lên, dậm chân gắt gỏng: “Chả nhẽ nhị ca ta nói sai sao? Nghe anh nói, binh lính bên trong trốn thoát trở về, có người còn miêu tả kỹ lại địa hình bên ngoài ra, điều này chả nhẽ vô dụng sao? Hay là nói anh vẫn cho rằng bản đồ này không hay?”

Độc Cô Diệp cười lạnh, cũng có vẻ chả thèm cãi nhau với phụ nữ.

Nam Cung Tranh càng tức lên, chen vào giữa Độc Cô Diệp và Tiêu Tử Y, giữa hai người còn nhóc Độc Cô Huyền nữa, túm lấy cổ áo của Độc Cô Diệp hung tợn bảo: “Không biết rõ sự tình bên trong thì đừng có giả vờ nữa, chỉ có năm ngàn binh lính mà chiến đấu với sáu vạn lính Đột Quyết. Vì sao khốn khổ chiến đấu trong mười ngày mà không có quân chi viện chứ? Hay là nói năm ngàn người xui xẻo bị sáu vạn quân Đột Quyết vây khốn hả? Đây là điểm đáng ngờ nhất mà chả nhẽ thiếu gia Độc Cô nhà ngươi không nghĩ đến sao?”

Tiêu Tử Y trợn mắt há mồm nhìn Nam Cung Tranh, tuy nàng biết sớm rằng cô gái này nội tâm và mặt ngoài khác nhau, nhưng cái kiểu muốn nói gì làm gì tính cách thẳng thắn, thật đúng là người nàng hâm mộ ghê.

Sắc mặt Độc Cô Diệp lập tức bị những lời Nam Cung Tranh nói mà bỗng trở nên nghiêm túc, lúc người ta buông cổ áo hắt ra thì tay hắt đã túm lấy cổ tay nàng ta, gần từng từ một ép hỏi: “Người nói cái gì?”

Nam Cung Tranh nhướn một bên mày lên, đối với khí phách của Độc Cô Diệp chẳng sợ chút nào, tự nhiên gỡ từng ngón tay của Độc Cô Diệp ra, miễn cưỡng nói: “Ta đều nói lại nhưng lời nhị ca ta nói, mà trận đó còn làm ta vô cùng sùng bái ảnh nữa, nên nhớ kỹ không sót một từ. Hoặc không thì người nên đi hỏi ảnh vẫn tốt hơn đi!”

Mắt Độc Cô Diệp lạnh lẽo quét qua, chuyển hướng sang Tiêu Tử Y chấp tay tùy tiện bảo: “Tiết dạy hôm nay tới đây thôi, xin thứ cho thần về sớm chút” Nói xong chẳng kịp đợi Tiêu Tử Y đáp đã xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Tiêu Tử Y nhìn biểu hiện lo lắng của Diệp Tầm biết cậu bé cũng không nghe được mấy về những lời người lớn nói...xoa xoa đầu cậu nhìn cậu cười cười. Trong miệng lại hỏi Nam Cung Tranh: “Nhị ca nhà cô...sao có thể biết nhiều chuyện như vậy chứ?”

Nam Cung Tranh không biết là nàng ta vừa mới nói ra một bí mật cực lớn, coi như không có chuyện gì bảo: “Nhị ca nhà ta vài năm trước rất thích gây sự, gây náo loạn trong nhà chuyện này chuyện kia, nè, dùng những lời người nói trước kia nói để hình dung thì, chính là thích đào rãnh. Tiếc là mấy năm nay cũng rất ít thấy ảnh như vậy nữa”

Nam Cung Tranh nhăn mặt nghiêng đầu nhớ lại. Nhưng bây giờ mới thấy có chút không thích hợp, bởi vì mấy năm nay nàng ta càng ngày càng ít thấy nhị ca của mình rồi. Theo những lời mới mẻ của công chúa mà nói, xem ra thì là càng ngày càng ở một chỗ sao?”

Tiêu Tử Y thở dài, nàng rất muốn có dịp điều tra kỹ về Nam Cung Tranh này, chứng thật là nhiều chỗ rất đáng ngờ. Nhưng lần này cũng nhờ hắc ban tặng, ít nhất hiểu ra chuyện Diệp Tri Thu đầu hàng là có nội tình. Ít nhất, mấy đứa bé ở chỗ của nàng cũng đừng có căng lên quá nha! Vừa thấy mặt đã đánh nhau thì tính sao được.

“Tiểu Tranh, cảm ơn cô đã giúp ta giải vây” Tiêu Tử Y thở dài nhẹ nhõm, biết chuyện này nàng tin Tiêu Cảnh Dương là đúng.

Nam Cung Tranh coi như không có việc gì khoát tay khẽ cười bảo: “Không sao, không sao, nhị ca ta phá được tính tức giận của Độc Cô Diệp, ta rất vui về nha!”

Tiêu Tử Y cười cười, định bảo mấy nhóc vào nhà bếp ăn điểm tâm, thì nghe thấy tiếng Tiêu TRạm kêu to: “Độc Cô! Người đang làm gì thế? Bỏ tay ra mau!”

Theo lời bé thì đồng thời nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Abe vang lên.

Tiêu Tử Y ngạc nhiên nhìn lại thì chỉ thấy tay nhỏ bé của Độc Cô Huyền đang lôi cái đuôi của Abe, ra sức.....vô cùng ra sức kéo.....Mắt thấy dường như muốn kéo nó ra khỏi lòng Nam Cung Tiêu vậy

128. Chương 128: Tin Tức

Diệp Tầm nhìn Abe từ lúc sinh ra cho tới nay lúc nào cũng bên người mình lại bị bắt nạt vậy, lập tức biến sắc, tức giận tới mức khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên, Con mắt màu xanh bị lửa giận phun ra sáng loé, lập tức chạy nhanh tới quyết sống chết một trận với tên Độc Cô Huyền này.

Nhưng lại bị một cánh tay trắng nõn xinh đẹp chặn ngang bé, lúc bé đang trợn mắt há mồm nhìn soi mói, thì đã túm được tóc Độc Cô Huyền không nhẹ chút nào lôi ra.

“A a a! Đau quá ha! Đau quá ha! Công chúa! Người làm gì vậy?” Độc Cô Huyền đau quá kêu ầm ĩ lên, theo phản xạ bỏ cái đuôi Abe ra.

Tiêu Tử Y thấy Độc Cô Huyền đã buông Abe ra, thì cũng buông tay đang túm tóc Độc Cô Huyền ra thản nhiên bảo: “Con đúng là làm cái gì vậy, thì ra cũng sẽ làm vậy với con nha! Ta túm tóc con chắc đau lắm ha? Vậy sao con lại túm đuôi người ta chứ hả? Abe không biết đau sao?”

Bé Vân Tuyền lập tức giật Abe thăm thương trong lòng Nam Cung Tiêu ra ôm chặt vào trong lòng mình vuốt ve, vẫn không quên dùng ánh mắt hung tợn trợn trừng nhìn Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Tiêu khóc không ra nước mắt, cậu và Độc Cô Huyền không phải với nhau mà, cậu có ngờ đâu nhóc Độc Cô lại liều lĩnh túm lấy đuôi Abe chứ? Khụ, thực ra thì lông xù, cậu cũng đã sớm muốn túm để nhìn rồi...

Độc Cô Huyền bị dạy dỗ khóc không ra nước mắt, hai tay ôm đầu miệng mếu máo bảo: “”Người ta muốn ôm nó một chút chứ sao...”

“Ôm chó cũng không được túm đuôi nó như thế ha! Nè, bé Vân Tuyền ôm như vậy mới đúng chứ” Tiêu Tử Y không nói gì, cũng không tin lắm hỏi lại: “Con không phải định bắt nạt Abe đấy chứ?”

Độc Cô Huyền không phục cương quyết ngẩng đầu lên, nói to: “Sao mà bắt nạt nó được chứ? Nó nhỏ như vậy, ta sao lại ỷ thế lấy lớn hiếp nhỏ chứ!”

Tiêu Tử Y cúi đầu cười khế, vươn tay ra xoa xoa trán Độc Cô Huyền, áy náy nói: “Không phải bắt nạt nó là tốt rồi, là ta hiểu nhầm ha, xin lỗi con nhé” Hừ hừ, tên nhóc này, lại còn dám nói Abe nhỏ như đồ vật này nọ chứ. Đợi vài tháng nữa xem vóc dáng còn cao lớn hơn cậu ấy chứ.

Khuôn mặt nhỏ của Độc Cô Huyền đỏ ửng, mặc dù rất muốn ôm Abe, nhưng đáy lòng cũng có ý muốn lấy lòng Diệp Tầm chút, vì vậy cậu mới nhận mình có sai, cố hướng sang Diệp Tầm đang nén giận cúi đầu sáng khoái nói: “Thực xin lỗi nha, là ta sai suýt nữa thì làm Abe đau”

Diệp Tầm ngơ ngác đứng im tại chỗ, không thể tin nổi con người này mới vừa rồi còn đánh nhau với cậu, lại bắt nạt cả Abe nữa, thế nào mà dùng một cái lại nhận lỗi với cậu chứ?

Độc Cô Huyền cũng không cần Diệp TẦM nói gì, sau khi nhận lỗi xong, chạy thẳng tới trước mặt bé Vân Tuyền, héch mặt lên nghiêm túc nói: “Tuyền Tuyền à, đưa Abe cho ta ôm ôm đi? Có được không?”

Lúc đầu Abe không đồng ý, hơi phản ứng “uông” một tiếng...

Tiêu Trạm chắn trước mặt bé Vân Tuyền bắt mẫn nói lạnh nhạt: “Không cho người chơi! Phụ vương nói rồi, trẻ ngoan thì không được đánh nhau!”

Độc Cô Huyền gãi gãi đầu, nói lầu bầu: “Đúng vậy ha, ta chỉ nghĩ tới Diệp Tầm là trẻ ngoan nên mới đánh nó thôi”

Tiêu Trạh ngăn người ra chả hiểu được nhưng lời Độc Cô Huyền nói gì, nghiêng đầu nhỏ nhủu mày nghĩ ngợi, còn Tiêu Tử Y và Nam Cung Tranh hai người thì đã cười phì ầm lên.

“Độc Cô! Tên nhóc này thật là cứ quanh co lòng vòng mắng người khác” Tiêu Tử Y thấy cậu không còn cách nào đành cười trừ. Bảo Nhược Trúc tới mang bọn nhỏ đi ăn điểm tâm, dù sao thì tiết thể dục cũng còn hai phần ba thời gian, cứ coi như hoạt động tự do đi.

Bọn nhỏ sau khi được Nhược Trúc mang đi cả, Tiêu Tử Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lão đảo đứng không vững, mới tìm lấy một tảng đá ngồi bừa xuống.

“Thế nào? Cảm thấy mệt chết rồi ha?” Nam Cung Tranh ngồi xuống bên cạnh nàng buĩ cười hỏi.

Tiêu Tử Y nhìn bóng mấy nhóc khuất ở đằng xa hành lang, bất đắc dĩ giận dữ bảo: “Cảm tưởng như mọi chuyện cũng không giải quyết nổi, nên tảng đá trong lòng cũng không bỏ xuống được nha!”

Nam Cung Tranh nghe vậy thì nở nụ cười, tức giận nói: “Chỉ tại tên nhóc Độc Cô kia thôi! Hiện giờ cậu ta cũng không nói sẽ gây phiền toái với Diệp Tầm nữa! Chắc không sao rồi”

Tiêu Tử Y nhìn lúm đồng tiền xinh đẹp của Nam Cung Tranh, tuy ngay từ đầu cảm thấy nàng ta cũng không có tâm cơ gì, nhưng không ngờ nàng ta tới đây lại thật tình đến vậy. Như vừa rồi nàng ta nghĩ gì nói gì với Độc Cô Diệp, chẳng có chút do dự nào cả.

“Không đơn giản như vậy đâu, đứa bé Độc Cô Huyền này tuy rất đơn thuần, nhưng chỉ sau khi nhận ra mới chịu thôi. Chẳng hạn như cậu bé chẳng thích học chút nào, nhưng lại vì điểm tâm ở đây nên mới chịu sáng nào cũng dậy đi học đó” Tiêu Tử Y tụt người xuống tảng đá, tay nhỏ mấy nhánh cỏ đan châu châu. Nam Cung Tranh nhìn hai tay linh hoạt của Tiêu Tử Y không ngừng nghĩ đan châu châu, một lát sau đã thấy xuất hiện một con châu châu cỏ trước mặt nàng ta. Nàng cười hì hì thích thú, đặt lên tay ngắm nghía.

“Tiểu Tranh à, những lời vừa rồi của cô, cô có nghe thấy nhị ca cô hay người khác nói tới không?” Tiêu Tử Y kìm không nổi mở miệng hỏi.

Nam Cung Tranh lắc lắc đầu, mở to hai mắt nhìn nàng, “Đây đều là những lời nói lung tung của nhị ca ta thôi, nhưng cha ta cũng từng ép hỏi ảnh sao lại biết nhiều như vậy, à.....Sau đó nhị ca ta trả lời thế nào nhỉ, ta tự dưng quên mất.....Ha ha, dù sao cũng là chuyện nhiều năm rồi. A! Cảnh nhẽ những lời này không được nói bừa ra ngoài sao?” Nam Cung Tranh bất ngờ che miệng, có chút nghĩ mà sợ.

“Nói thì nói tất rồi. Nhưng xem ra phương diện này cả Độc Cô Diệp cũng không biết nữa, chỉ sợ đúng là có nội tình chút” Tiêu Tử Y hơi trầm ngâm, theo những lời phân tích của Nam Cung Tranh vừa rồi, nàng không phải đặt giả thiết, Diệp Tri Thu bại trận này thực sự là sao? Vì vậy ông ta mới chịu nhục, tính toán có một ngày sẽ tìm được đầu sỏ gây tội thực sự?”

Dù sao thì nếu ông ta giống Độc Cô Diễm kia tự sát hy sinh cho Tổ Quốc, thì không phải là chẳng có ai biết chân tướng sao? Cũng thấy lạ là Tiêu Cảnh Dương lại tốn tâm sức để tìm ông ta trở về nữa.

Nhưng mà Diệp Tầm mong chờ lại là một chuyện bất ngờ.

Biểu hiện của Tiêu Tử Y càng nghiêm trọng, Nam Cung Tranh không rõ cho lắm, nhưng cũng biết điều không dám phiền nàng, cố gắng nghiên cứu con châu châu cỏ trong tay xem có cách nào đan ra được. Một tiếng động nhỏ âm thầm tiếp cận, làm cho trong lòng mình xôn xao, Tiêu Tử Y lập tức nghe thấy. Cảm giác này có chút quen thuộc, Tiêu Tử Y ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng động bên cạnh tường nhìn lại.

Nam Cung Tranh theo tầm mắt nàng nhìn lại, chỉ thấy một lát, bóng Lí Vân Thanh xuất hiện trước mặt hai người.

Anh ta một thân quần áo màu xanh da trời lẫn xanh lá cây thường ngày, dáng cao, trong tay cầm mấy chiếc túi giấy, về mặt bất ngờ nhìn thấy hai người ngồi trên tảng đá.

129. Chương 129: Lan Vị Phường

Trên mặt Lý Vân Thanh biểu lộ vẻ kinh ngạc nhưng chỉ thoáng qua, sau đó đã khiêm tốn cúi đầu xuống thi lễ nói: “Bái kiến công chúa điện hạ và tiểu thư Nam Cung, xin hỏi bây giờ đang là tiết dạy của Độc Cô Diệp phải không ạ?”

“Ah, công tử Độc Cô có việc đi trước rồi, vì thế ta cho bọn trẻ về ăn điểm tâm. Không biết Lý đại nhân lúc này tới đây làm gì ha?” Tiêu Tử Y đứng lên cười hỏi.

Lý Vân Thanh ôn hoà cười cười, giơ cao chiếc túi trong tay lên ý bảo: ‘Đây là điểm tâm mà lan vị phường vừa mới làm, định cho bọn trẻ nếm thử. À, dĩ nhiên là công chúa và tiểu thư Nam Cung cũng có một phần rồi’

Nam Cung Tranh nghe tới đồ của Lan vị phường thì cũng chẳng để ý gì tới hình tượng lập tức vọt tới, cầm lấy một gói trong tay.

Tiêu Tử Y vì nụ cười tươi của Lý Vân Thanh mà sững sờ chút, người đàn ông này gần đây cứ thường xuyên ra vào cung Trường Nhạc, vì vậy không giống lần đầu gặp mặt cứ lạnh lùng như băng xa cách muôn phần, nụ cười tươi vẫn còn đọng trên nét mặt anh tuấn của anh ta. Nhưng không biết nguyên nhân có phải là vì anh ta có đôi mắt màu xanh đậm hay không, anh ta cũng không có thói quen nhìn thẳng vào mặt người khác, lúc nào cũng tránh né ánh mắt của nàng.

Chuyện đó và Diệp Tầm có chỗ giống nhau! Hắn cũng không thích để người khác chú ý tới màu mắt của hắn, nên thường xuyên tránh né không nhìn vào mắt người khác.

Tiêu Tử Y nghĩ tới đây tuy rất muốn bảo Lý Vân Thanh dạy một ít cho Diệp Tầm vì hai người có màu mắt giống nhau để khỏi gây mâu thuẫn gì, nhưng lại lo lắng sợ chọc vào tâm bệnh của người ta, nên khi bóng Lý Vân Thanh biến mất trước hành lang, nàng vẫn không nói gì cả.

“Công chúa, công chúa à, có phải người thấy Lý đại nhân là người rất ôn hoà hay không ha?” Nam cung Tranh không đợi nổi chen tới bên cạnh nhìn Tiêu Tử Y mê trai.

“À?” Tiêu Tử Y căn bản cũng không kịp hiểu là nàng ta nói chuyện gì, cứ mở to hai mắt nhìn một cách khó hiểu.

“Tuy Lý Vân Thanh chức quan không cao lắm, nhưng người ấy có tướng mạo và ôn nhu, năm nay nhất định có thể đứng trong top mười người đàn ông độc thân nhiều tiền trong kinh thành, ừ, khi nào về nhớ phải bỏ phiếu mới được” Nam cung Tranh mở gói điểm tâm trong tay ra, chọn lấy một chiếc đưa cho Tiêu Tử y, sau đó không khách sáo gì ôm lấy điểm tâm bắt đầu ăn ngon lành.

Tiêu Tử Y trợn tròn hai mắt nhìn, hiện giờ nàng đã bắt đầu có thói quen nghe được một ít hoạt động ở siêu thời đại rồi. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là vị Hoàng hậu độc cô kia nghĩ ra rồi, sau đó được lưu truyền cho tới tận bây giờ. “Hoá ra Tiểu Tranh cô thích chính là Lý Vân Thanh người đứng số 1 đó ha... Thật nhìn không ra đó” Tiêu Tử Y nhìn món điểm tâm tinh xảo trong tay, sau đó cho vào mồm nếm thử ngạc nhiên nhún mày.

“Ôi ăn ngon quá ha! điểm tâm của lan Vị phường này làm cũng chẳng thua gì trong cung làm ha! Hơn nữa cửa tiệm này cứ cách một thời gian mới làm ra cái mới, khó mua vô cùng ha! Hơn nữa truyền thuyết ông chủ là một vị siêu cấp mỹ nam nhá, trong tay sản nghiệp rất nhiều, cho nên nhiều tiểu thư con nhà gia thế đều rất thích tới cửa tiệm này mua điểm tâm. Chúng ta ăn điểm tâm này, tám phần là tiểu thư nhà ai đó đưa cho Lý Vân Thanh rồi. Nếu không hẳn cũng phải mất công xếp hàng mua đó!” Nam Cung Tranh vừa ăn vừa mở mồm nói lanh chanh, “Còn công chúa bảo ta thích Lý Vân Thanh ý hả? Ha ha, Công chúa không biết chứ hẳn cười nhìn rất đẹp có phải không? Đường như ngắm hẳn cười cảm thấy trong nội tâm rất thoải mái thoải mái mà”

Nhìn bộ dạng hào sảng của Nam Cung Tranh, Tiêu Tử Y nhếch miệng...gật bừa. Chắc là lúc gặp hắn lần đầu, hắn tạo cho nàng có cảm giác là một người lạnh như băng cách xa ngàn dặm nên cảm thấy bình thường, vì vậy hiện giờ dù hắn có cười tươi đi chăng nữa thì cũng thấy rất giả tạo. Cho dù hiện giờ hắn cứ luôn tươi cười nhưng vẫn khó làm cho người ta thấy gần gũi được. Đây cũng chính là để lừa gạt nhưng thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi như Nam Cung Tranh này thôi, lừa gạt nàng á, còn kém xa nhé.

Nam Cung Tranh dĩ nhiên còn nói chưa thấy đủ, cứ tiếp tục lải nhải liên hồi, “Còn có còn có nữa nha! Truyền thuyết nói có lần Hoàng thượng xuất hành, hỏi hắc có bao nhiêu ngựa tất cả. Rõ ràng là hắc đã nhớ rất kỹ rồi nhưng lại vì Hoàng thượng mà đếm lại lần nữa, rồi mới báo cáo đó. Loại người có tính cẩn thận như vậy thật đáng yêu quá ha!”

Ồi, chẳng nhẽ không phải không biết mới đếm hay sao? Thần tượng bất kể hành động gì cũng đều có nguyên nhân cả. Lần đầu tiên Tiêu Tử Y mới biết rõ ở đây cũng có fan hâm mộ tồn tại.

“đúng rồi công chúa à, dứt khoát là đây tiết dạy của ta lên buổi sáng đó nha. Như vậy người ta mới có cơ hội nhìn thấy Lý Vân Thanh chứ! Người ta mới không cần cùng Độc Cô Diệp khối băng nam kia gặp mặt đâu!” Nam Cung Tranh dùng cả vai huých Tiêu Tử Y một cái, đôi mắt to đẹp nháy nháy cầu xin.

“Không được. Không cho người làm vậy” Tiêu Tử Y dứt khoát từ chối. Trục giác mách bảo nàng rằng Lý Vân Thanh này cũng không đơn giản chút nào, còn Độc Cô Diệp thì không, chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết là hắc đang nghĩ ngợi điều gì.

“A..Đồ hẹp hòi...” Nam Cung Tranh bắt mồm bĩu môi.

“Keo kiệt keo kiệt cái quỷ đó, ta là lo lắng cho các người tiếp xúc gần gũi với nhau sau này, đến lúc ảo tưởng của người vỡ tan thì biết làm sao bây giờ?”

Tiêu Tử Y cười tủm tỉm.

“Tưởng tượng tan vỡ ư? Có tan vỡ cũng không bằng hình tượng nhị ca ta tan vỡ đó...Nhìn bộ dạng kia của ảnh đó à, có thể là người đàn ông độc thân giàu có đứng vị trí thứ hai trong kinh thành đó. Ta đi ra ngoài cũng không biết nói ảnh lớn lên trông thế nào nữa” Nam Cung Tranh nhut chí bảo.

Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới mặt mũi Nam Cung Tranh vị đó thì lập tức nhin không nổi cười hỏi, “Tiểu Tranh à, ca của cô lớn lên có bộ dạng chính thức thế nào hả?” Đừng có trách nàng nha, thực sự là vì tò mò thôi mà.

“Ta cũng nhớ không nổi nữa....Hình như là không rõ cho lắm. Bộ dạng của nhị ca ta là...” Nam Cung Tranh nhut mày thanh tú cố nhớ lại.

“Vậy...sao bên ngoài lại đồn thổi như vậy chứ?” Tiêu Tử Y im lặng. Lại còn có vẻ là nam tử tuyệt mỹ bị bệnh nữa chứ!

Nam Cung Tranh bật cười khan hai tiếng nói, “Bởi vì cha ta rất thích, ổng lại ưa nói khoác nữa”

“...” Tiêu Tử Y cũng gượng cười, “Ha ha, đúng là một vị đáng yêu quá đi..”

“Nhưng mà, lại nói tiếp nhé, ta đã quên mất nhị ca ta lớn lên trông thế nào rồi. Có lẽ gặp nhau trên đường cũng chẳng nhận ra được nữa, đương nhiên ta nói là nếu như đụng phải nhị ca ta cạo mất đám râu ria sồm xoàm kia cơ” Nam Cung Tranh ăn rất no, bỏ hộp bánh sang bên cạnh, nhìn lên bầu trời tưởng tượng, “Ước gì nhị ca ta ngoan ngoãn để ta đem cạo sạch râu mép đi thì có phải tốt quá không...”

“Ta cũng muốn cạo sạch râu mép của hắc đó...” Chẳng còn cách nào, râu ria trên mặt hắc cứ tựa như mời chào là “Mau tới cạo ta nhanh đi” vậy, Tiêu Tử Y ngấm lại cảm thấy chân tay đã ngứa ngáy lắm rồi.

“Công chúa, khi nào có cơ hội chúng ta thử xem sao nhé?” Nam Cung Tranh kích động kêu lên.

“Tĩnh lại đi! So chuyện này ta lại càng muốn mời hắc tới dạy bọn trẻ Trạm Nhi hơn. Thấy thế nào? Chuyện này có thể được không? Dù sao thì hắc cứ ở nhà uống rượu cũng chẳng có việc gì làm mà!”

Tiêu Tử Y càng nói càng hăng, ngay từ đầu nàng đã muốn mời Nam Cung Tranh rồi, tiếc là Tiêu Cảnh Dương lúc đó cứ bác bỏ luôn, bảo nàng đừng có mơ tưởng. Hiện giờ nhắc đến chuyện này, nhất định nàng phải hỏi thử xem sao.

“A? Mời ca ta sao? Chuyện này...Ta sẽ cố giúp người hỏi chút nha. Nhưng mà công chúa à, người đừng có hy vọng gì đó nhá!” Nam Cung Tranh định từ chối thẳng thừng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Tiêu Tử Y thì không đành lòng từ chối. Đạo gần đây nàng càng ngày càng ít gặp nhị ca mình rồi, cho dù có tới gõ cửa vườn U lan đi chăng nữa thì chẳng mở cửa, thật không biết có nên hỏi giúp công chúa nữa hay không đây.

“Được, vậy xin nhờ cô rồi” Tiêu Tử Y thở phào nhẹ nhõm, đứng lên đưa tay đỡ cái lưng mỏi, hít thở không khí mùa xuân, không khí tươi mới, đột nhiên nảy lên ý tưởng, “Quyết định rồi! Mùa xuân quả là muốn đi chơi xuân quá! Đây mới là cách để xích tình cảm lại gần hơn, có lẽ sẽ hoá giải mâu thuẫn giữa Độc Cô và Diệp Tầm cũng nên!

130. Chương 130: Du Xuân

Đã quyết định đi du xuân rồi thì đầu tiên phải chọn chính là địa điểm du xuân.

Tiêu Tử Y muốn tìm một nơi có núi non, nhưng trong hoa viên hoàng cung dĩ nhiên lại nghĩ không có chỗ nào.

Cuối cùng Nhược Trúc cũng nói có một nơi rất phù hợp, đó là ngọn núi Long Thủ ở hậu hoàng cung. Vì năm đó cung Vị Ương dựa vào ngọn núi Long Thủ đó mà xây dựng nên, sử dụng nguyên ngọn đầu rồng làm cung điện, khiến cho toàn bộ hoàng cung đều cao hơn thành Trường An. Mà ở cửa cung phía bắc là cung Vị Ương, ngoài cửa cung chính là ngọn núi Long Thủ, xem như là khu rừng đế hoàng gia sử dụng. Tuy là ở ngoài cung nhưng do ở ngay bên ngoài cửa cung nên cũng không tính là xa cho lắm, sự an toàn có thể được đảm bảo.

Từ sau khi Tiêu Tử Y nói tới chuyện du xuân kia, Nhược Trúc đã bắt tay vào chuẩn bị mọi việc. Trên thực tế thì chuyện đó và chuyện công chúa muốn đi ra ngoài dâng hương hay đi tới quý phủ nào đó gặp gỡ cũng giống nhau, bởi vì lần trước Công chúa đi tới nhà Nam Cung đã xin được ý chỉ của Hoàng đế từ đó về sau, hoàng đế đã cố ý hạ chỉ, công chúa xuất cung bình thường cũng không cần phải xin ý chỉ nữa.

Nhưng nếu muốn mang Tiêu Trạ đi cùng mà nói thì...lại phải thông qua cửa Hoàng hậu kia mới được.

Các bạn nhỏ sau khi nghe là có thể được đi ra ngoài chơi cả ngày thì lập tức giơ cả tay lẫn chân đồng ý luôn, đến cả Abe cũng vui lây mà kêu “ô ô” hai tiếng. Ít nhất là không cần phải đi học đã!

Tiêu Trạ vỗ vỗ ngực cam đoan, có thể thuyết phục được hoàng bà nội, mọi chuyện cứ giao hết cho bé đi.

“Chuyện đó, cứ để Trạ Nhi một mình đi xin hoàng hậu nương nương có được không đây?” Nam Cung Tranh dứt khoát không về nhà rồi, cứ sau khi lên lớp xong lại ngủ luôn tại cung Trường Nhạc, hiện giờ nàng ta và Tiêu Tử Y hai người đang cùng nhau thương lượng trên giường chuyện du xuân. Dù sao thì cha nàng vốn đã bị mất một đứa con rồi. Phát giác ra con gái cũng bị mất tích nữa nghe chừng ổng còn vỗ tay vui mừng khôn xiết ấy chứ.

“Cũng có thể mà. Dù sao còn tốt hơn ta đi mở miệng nói đó” Dù gì nàng cũng chẳng muốn nhìn thấy hoàng hậu tỷ nào, Tiêu Tử Y vốn rất giận nói, sau đó nhin không được lại bật cười một cái, “Yên tâm đi, hiện giờ Trạ Nhi ánh mắt với công lực làm nũng sẽ nhất định thắng lợi mà, chúng mình cứ ở đây chờ tin tốt là được”

“Đúng vậy ha, đúng vậy ha. Lúc trước ta cũng bị bại bởi cộng lực của Trạ Nhi đó nha” Lời Nam Cung Tranh có vẻ không được thoải mái lắm nhưng nghe trong đó có chút say mê, “Công chúa à, sao người lại nghĩ đến một cái nhà trẻ như thế này chứ? Trước kia ta cũng rất đau đầu với tiểu đệ nhà ta đó nha, vừa thấy nó là ta hận không thể ấn nó trở lại trong bụng nhị nương nữa kìa”

Tiêu Tử Y cười mơ màng, “Vậy bây giờ thì sao?”

Nam Cung Tranh ngả người ra chần chừ thoải mái khẽ hừ một cái, “Hiện giờ hả? Hiện giờ ta nhìn thấy cảnh tên nhóc đó chịu học như vậy, bỗng dưng thấy đáng yêu quá. Hơn nữa nó còn rất ngoan nha! Lần này về nhà, cha ta còn thấy thằng nhóc thay đổi ghê gớm, ngoài miệng tuy ổng không nói gì, nhưng trong lòng nhất định là bội phục công chúa lắm đó”

“Đây là do sự cố gắng của Nam Cung thôi. Bé là một đứa nhỏ rất ngoan ha!” Tiêu Tử Y len lén đảo mắt liên hồi. Là một đứa bé rất thú vị mới đúng chứ. Không lúc nào là không tìm mọi cách tóm lấy nhược điểm

của nàng, “Nhưng mà ở đây thực sự vui lắm, nếu so với các tiểu thư gia đình khác cứ tụ tập ngồi uống trà ngắm hoa, ngâm thơ mãi, đúng là cực hình ghê ha!” Nam Cung Tranh nhắm mắt lại mơ màng bảo, “Nếu trước đây ta mà có nhà trẻ như vậy thì hay biết mấy...”

Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Tranh chìm dần vào mộng đẹp, chẳng cách nào lắc lắc đầu đưa tay lấy gối kê dưới đầu nàng ta rồi kéo chăn đắp cho nàng ta.

Nhìn Nam Cung Tranh ngủ còn mang theo nét cười, có lẽ trong mộng lại ảo tưởng mình trước đây có ý tưởng mở nhà trẻ cũng nên. Có người khẳng định sự cố gắng của nàng, lòng nhiệt tình trong Tiêu Tử Y tăng thêm vài phần.

Tốt lắm, cãi nhau đánh nhau thì tính tiếp gì đây? Nhất định nàng sẽ bắt bọn nhỏ giải quyết trong hoà bình mới được.

Nhật ký Trạm Nhi

“Vĩnh Hán ngày mười sáu tháng tư năm ba mươi tám,

Hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, bác nhỏ quyết định hôm nay đi du xuân. Cái gọi là du xuân ý là chọn một ngày xuân đi chơi đó mà. Vì vậy hôm nay bác nhỏ mang theo Trạm Nhi, bé Tuyền Tuyền, Nam Cung, Độc Cô còn có cả Diệp Tầm mới tới nữa, a, còn có cả Abe cùng đi tới núi Long Thủ chơi nữa. Đi cùng còn có cả bác Nam Cung Tranh, bác Nhược Trúc, bác Như Lan và cùng một đội thúc thúc thị vệ nữa.

Trên núi rất tuyệt nha! Chỉ có leo núi thì mệt chết lên được thôi”

Xong rồi, đã được hơn một trăm từ rồi, tuyệt quá.

“Chuyện í í í đó xong!” Trạm Nhi như vừa hoàn thành xong một công trình lớn nhất thế kỷ vậy, bỏ than củi vào trong túi quần nhỏ của mình, hài lòng nhìn lại thành quả trông rất được của mình.

“Ôi! Trạm Nhi hư quá, sao người đã viết xong nhật ký vậy rồi hả?” Lí Vân Tuyền đứng sau lưng Trạm Nhi, ngó ra nhìn tập nhật ký của bé trên bàn. Cô bé đứng ở xa đã nhìn thấy bé ngồi trên tảng đá to cầm củi cầm vở, cứ tưởng bé vẽ tranh đó chứ! Ai dè không ngờ lại ngồi ở đây mà viết nhật ký.

“Không phải công chúa bảo là tối nào trước khi đi ngủ mới được viết nhật ký cơ mà? Cổ nhớ kỹ chuyện xảy ra mỗi ngày, sao mà giờ người có thể viết xong nhật ký rồi chứ? Hiện giờ chưa tới trưa mà”

Tiêu Trạm bị bé Vân Tuyền nói vậy thì mặt đỏ bừng, bé chẳng qua là muốn hoàn thành sớm bài tập chút thôi, đợi cho tới tận tối còn có chuyện khác làm mà. Nhưng vừa quay đầu lại thì đã chạm phải đôi mắt to lúng liếng của bé Vân Tuyền, bé chẳng giải thích được lời nào cả.

Bé Vân Tuyền thấy Tiêu Trạm luống cuống chân tay thì lộ ra nụ cười bướng bỉnh, tiếp tục chỉ vào cuốn vở giấu bé, “Nhìn xem người nha! Một đồng tên người, đây không phải là cho đủ số lượng từ thì là gì? Nè, may là không có chữ nào sai nha”

Tiêu Trạm lúc này mới kịp phản ứng đóng cuốn nhật ký lại, mặt mũi đỏ bừng nói, “Được rồi, được rồi, buổi tối ta viết lại là được chứ gì. Nhưng mà, người đừng có nói cho ai biết đó nha! Mắt mặt quá đi...”

“Được rồi được rồi, như thế mới ngoan chứ! Đi nào, đi ăn cơm đi!” Bé Vân Tuyền bắt chước bộ dạng thường ngày của Tiêu Tử Y nói với bé, đưa tay ra xoa xoa đầu Tiêu Trạm sau đó cười cười chạy ra ngoài.

Tâm tình Tiêu Trạm ngổn ngang khi nghe tiếng cười thánh thót như chuông của bé Vân Tuyền, thông thả đi theo sau cô bé đến nơi mọi người ngồi ăn cơm dã ngoại. Vừa nhìn thấy đủ loại chưa được ăn bao giờ, sự buồn bực trong lòng Tiêu Trạm lập tức bay biến không còn.

Mặc kệ nó đi! Chuyện nhật ký tới tối viết lần nữa là được thôi!

Tiêu Tử Y nhìn mấy bạn nhỏ ngồi vây quanh một nhóm, trong tay mỗi người cầm một miếng bánh kẹp thịt, nàng không khỏi cùng Nam Cung Tranh nhìn nhau cười cười. Mặc dù nói là sandwich, thực ra thì chỉ là bánh bao kẹp ít thịt và rau quả thôi, nhưng do việc vận động leo núi xong ăn cái gì cũng ngon hết.

“Wow! Phong cảnh ở đây không tệ nha!” Nam Cung Tranh bỗng kêu lên.

Tiêu Tử Y nghiêng đầu nhìn chỉ thấy chỗ họ đang ngồi vừa tầm mắt nhìn thấy cung Vị Ương ở ngay dưới chân núi. Tuy ngọn núi Long Thủ này cũng không cao lắm, nhưng ở cổ đại thì cũng không có lầu gác nào cao cả cho nên ở trên núi nhìn thấy phong cảnh quỳên rũ là rất hiếm. Tự đáy lòng Tiêu Tử Y cảm thán thốt lên, “Đúng vậy ha, ở đây nhìn thấy phong cảnh ở dưới cũng tuyệt quá”

Mấy ngày nay bị đi học, Độc Cô Huyền vẫn áp dụng kiểu không bạo lực không hợp tác cắn miếng sandwich ai oán nói, “Nếu phong cảnh ở dưới đẹp như thế sao chúng ta phải khổ sở bò lên đây hơn một canh giờ làm gì chứ?”

131. Chương 131: Tìm Người

“Được rồi, được rồi, ta im miệng đây” Bị ánh mắt nhiều người chỉ trích, Độc Cô Huyền nao núng chút. Diệp Tầm nhìn thoáng qua không có biểu hiện gì do nghe không hiểu, Độc Cô Huyền phát tiết bằng cách hung hăng cắn mạnh miếng bánh sandwich trong tay. Ôi ôi, đều do tên Diệp Tầm mà ra cả thôi, trước khi nó đến cậu rõ ràng là người được chào đón nhất mà.

Rớt nước mắt, hơn nữa trận kia rõ ràng là cậu đã thắng mà! Tuy về có bị đau bụng mấy ngày liền nhưng vì sao Diệp Tầm lại được yêu quý hơn thế vậy hả?

Độc Cô Huyền càng nghĩ càng thấy chán, tay cũng dần dần buông xuống, không ngờ lại bị Abe ở bên cướp mất.

Ôi! Không được cướp món cậu thích ăn nhất chứ! Độc Cô Huyền lập tức nhảy dựng lên, nhìn Abe lùi vào bụi cỏ nhanh tới mức muốn tố cáo với Tiêu Tử Y luôn. Nhưng khi nhìn thấy cả bọn tán gẫu với nhau vui vẻ đến vậy, chiếc đầu nhỏ của Độc Cô Huyền vừa quay lại cảm thấy nói chuyện này ra sẽ dọa người ta ngay, đến cả món ăn cậu thích chắc cũng không đảm bảo được, không khéo lại còn bị người ta chê cười nữa ấy chứ!

Mắt nhỏ đảo quanh, Độc Cô Huyền phát hiện ra chẳng có ai chú ý tới mình cả nên lập tức theo hướng Abe chạy trốn chui vào bụi cỏ. Thường ngày cậu đều thích chơi đùa, nên việc chui vào bụi cỏ trình độ ấy với cậu mà nói thì chẳng là gì cả.

Abe vừa cướp được một miếng thịt thì ăn luôn, nghe tiếng động ở phía sau truyền tới, nó vội vàng ngậm chặt miếng thịt trong mồm rồi lẳng lặng tránh xa bụi cỏ hơn.

“Chết tiệt! Con vật nhỏ mày thật là! Tao không tin không bắt được mày!” Độc Cô Huyền miệng lải nhải, hạ thấp người xuống chạy đuổi theo Abe.

Một người một chó cứ lặng lẽ xa dần xa dần cả nhóm.

Diệp Tầm lẳng lặng nhìn toà cung điện dưới chân núi, lúc này có vẻ là đang giữa trưa, mặt trời lên chói chang chiếu vào trên mái cung điện Vị Ương toả ra những tia sáng lung linh, nhìn rất trắng lè...

Cậu từ nhỏ lớn lên ở trên thảo nguyên, chưa bao giờ có ai từng nói với cậu rằng sẽ có một nơi khó tin đến như vậy tồn tại. Cậu cứ cùng cha mình một mạch đi từ thảo nguyên đến Trung Nguyên, dọc đường đi qua rất nhiều nơi thấy nhiều chuyện cổ quái kỳ lạ, cậu vẫn cố chịu đựng không hỏi cha thêm cho phiền toái. Mấy ngày này ở trog cung TRường Nhạc được ăn mặc miễn phí cũng đã cố nhịn lắm rồi. Gió hiếm khi gặp cảnh tượng nguy nga lộng lẫy nhường vậy nhị không nổi cứ trốn to con mắt màu xanh kia nhìn ngấm tỳ mỹ kỹ lưỡng hình ảnh trước mặt, đợi sau này có dịp gặp lại mẹ sẽ kể ẹ nghe vậy.

“Tiểu Tầm à, nhanh ăn chút gì đi, tí lại nhìn tiếp” Tiêu Tử Y để ý thấy Diệp TẦM cứ nhìn mà ngẩn người cũng chưa ăn cái gì thì bảo.

“A” Diệp Tầm mở to hai mắt, cúi đầu nhìn miếng sandwich trong tay kẹp miếng thịt, nghĩ đến Abe rất thích ăn nên vội vàng đứng lên gọi, “Abe, lại đây ăn cái này đi này”

“Abe khắc có cái ăn của mình rồi ha! Ta bảo Nhược Trúc chuẩn bị cho” Tiêu Tử Y quay đầu nhìn Nhược Trúc vừa chuẩn bị cho Abe một bàn, phát giác ra sữa bên trong đã sạch sẽ.

Diệp Tầm vẫn đảo mắt nhìn quanh một chút, rồi khẳng định nói, “Abe không có ở đây”

Tiêu Tử Y lập tức đứng bật dậy, nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên không thấy bóng màu trắng tròn như quả cầu của Abe đâu cả, “Nhược Trúc à, các người có ai thấy Abe đâu không?” Aizz, nếu sớm biết thì nên xích cổ Abe lại cho rồi, nàng đoán chừng là Diệp Tầm sẽ không đồng ý nên mới không làm vậy, giờ mới không nói tới chuyện này.

“Không sao. Chắc Abe đi chơi đùa chút thôi. Tỷ nữa sẽ về ngay” Vất vả qua vài ngày điệp Tầm giờ cũng nói chuyện đỡ hơn chút, chỉ là giọng điệu vẫn chớ chút kỳ lạ thôi.

“Bác à! Độc Cô nó cũng không thấy nữa rồi!” Lúc này TRạm Nhi bên cạnh mọi người cũng phát hiện ra vấn đề, đưa tay ra giọng giòn giã nói.

Diệp TẦM vốn không có gì lo lắng cả nghe vậy mặt lập tức cứng ngắc, môi mím lại thành đường thẳng, định nói gì đó cũng im luôn.

Tiêu Tử Y nhìn thấy bộ dạng của cậu thì lắc lắc đầu. Cậu định nói gì thì nàng cũng đoán được cả, nhất định cậu sợ là Độc Cô Huyền cố ý tìm cách bắt nạt Abe rồi.

“Công chúa, thị vệ vừa nói vừa rồi có nhìn thấy tiểu thiếu gia Độc Cô chui vào bụi cỏ, còn tưởng là bé đi tiểu tiện nữa, nên cũng không nói gì cho chúng ta biết. Nhưng mà thời gian đã qua lâu rồi hẳn vừa đi tìm nhưng không thấy người, cũng không có ai thấy Abe đâu cả” Lúc này Nhược Trúc cũng chạy lời lo lắng báo.

Thị vệ kia vì góc độ nghề nghiệp nên cũng không nhìn thấy cảnh Abe cúi đầu mất miếng sandwich trên tay Độc Cô Huyền, cho nên cứ nghĩ là Độc Cô Huyền tự mình chui vào bụi cỏ là để giải quyết việc riêng nên cũng không để ý cho lắm.

Dĩ nhiên Tiêu Tử Y cũng không nhìn thấy nhưng mà nàng lại nghĩ ngợi cho rằng cả Abe và Độc Cô Huyền không thấy sợ rằng có liên quan đến nhau. Nàng vỗ vỗ tay tập trung mọi người lại rồi bố trí bảo, “Tất cả mọi người ăn cơm xong chưa? Vừa lúc hoạt động chút nhé. Nhược Trúc, Như Lan và Thuần Phong, ba người các người đem theo vài thị vệ cùng ta chia làm bốn tổ tìm khắp nơi xem thế nào, Diệp Tầm sẽ đi cùng ta. Tiểu Tranh và mấy nhóc còn lại ở lại cùng mấy thị vệ trong này, một canh giờ sau mặc kệ là có tìm được hay không đều phải tập hợp về đây, mọi người chú ý an toàn đó”

Tiêu TRạm bị Nam Cung Tranh nắm chặt tay dắt đi, nghiêng đầu nhìn bác nhỏ của mình lúc nào cũng bận tâm nhiều chuyện cùng với Diệp Tầm đi mất, cái miệng nhỏ không khỏi méo xẹo, trong lòng bé dâng lên một cảm giác kỳ lạ, rầu rĩ, ê ẩm.

Đáng tiếc là chẳng có ai nói cho bé biết loại cảm giác này có tên gọi là ghen tị nữa.

Tiêu Tử Y không để ý tới biểu hiện của bảo bối Trạm Nhi của nàng, vì lúc này toàn bộ sự chú ý của nàng đều tập trung vào việc đi tìm kiếm Độc Cô Huyền và ABe. Nàng mang theo Diệp Tầm cùng với hai thị vệ, bắt đầu theo hướng Độc Cô Huyền chui vào bụi cỏ biến mất để đi tìm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Diệp Tầm trông rất căng thẳng, con mắt màu xanh tối sầm lại nhìn chăm chăm ra khắp nơi, cổ lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

“Đừng lo, Độc Cô Huyền không làm gì Abe đâu” Tiêu Tử Y thấy thế thì cười cười an ủi, “Abe thông minh như vậy, cho dù Độc Cô Huyền có định bắt nó làm gì cũng không được”

Sắc mặt Diệp Tầm mới đỡ căng thẳng chút, len lén nhìn Tiêu Tử Y, nói ngập ngừng, “Thực xin lỗi, công chúa, con....Con rất lo cho Abe, nó lúc nào cũng ở cạnh con, chưa bao giờ rời xa lâu như vậy”

Tiêu Tử Y cũng tâm tình đầy mình, cũng không an ủi cậu nhiều, chỉ là vừa đi vừa gọi to tên Abbe và Độc Cô Huyền lên.

Trong lòng nàng cũng không phải lo lắng cho lắm, vì Độc Cô Huyền dù có nghịch ngợm thế nào nhưng tuyệt đối không phải là loại ngược đãi động vật nhỏ kia....Hơn nữa, chuyện cậu túm đuôi của Abe kia, nàng đã làm cho cậu bé hiểu ra một chút chuyện bị người khác túm tóc thế nào rồi, sau này cậu ta cũng sẽ không

bao giờ có hành động nào quá đáng như thế nữa.. Hơn thế tuy ở đây là ngài hoàng cung nhưng rời đi cũng không xa cho lắm, bình thường cũng không nhiều người phức tạp tới nơi này nên sự an toàn cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là sau núi thường ngày ít có người lui tới nên trừ họ hôm nay đi con đường nhỏ lên núi ra, thì xung quanh cũng là rừng cây đan xen. Càng đi vào bên trong thì cây càng dày đặc, mặc dù không an toàn như trong hoàng cung nhưng cây nhỏ thì rất nhiều, còn có những cây to bất thường không biết đã ...trải qua mấy trăm năm mưa gió ở trên núi này rồi.

Tiêu Tử Y vốn sợ hãi đôi chút, nhưng tóm lại bên cạnh còn có hai thị vệ cao to đi cùng, tuy sau núi là rừng cây nguyên sinh hoang dã nhưng tuyệt đối không có mãnh thú hay độc trùng gì cả, không cần lo lắng gì tới chuyện này.

Đi mất không biết bao lâu, làm Diệp Tầm gọi vài tiếng Abe xong, xa xa hình như nghe thấy có tiếng động vật kêu ô ô. Tinh thần Diệp Tầm cũng run lên, lập tức chạy nhanh tới chỗ đó, Tiêu Tử Y cũng vội vàng chạy theo sau đi tới.

Chỉ là mãi chạy tới trước Tiêu Tử Y đột nhiên có cảm giác một điều vì nàng phát giác ra không nghe thấy tiếng chân của hai thị vệ kia nữa.

Cho dù họ có võ công cao cường đến cỡ nào nhưng nội lực của nàng ít nhất cũng có thể cho nàng nghe được tiếng chân của họ chứ. Hơn nữa, lúc nàng tập trung tinh lực mà nghe thì thậm chí cả tiếng thở, tim đập của bọn họ nàng cũng không nghe thấy gì.

Thật giống như là.....giống như là bọn họ cơ bản cũng không theo kịp vậy. Bước chân của Tiêu Tử Y tự dừng chậm lại dần, đáy lòng tự dừng nổi lên sự lạnh run không kiềm được.

Nàng thực sự an nhàn quá lâu rồi, tự dừng bỗng quên mất một chuyện cùng một thời điểm so với mãnh thú hay độc trùng thì chuyện đáng sợ hơn chính là con người...

132. Chương 132: Sát Thủ

Tiêu Tử Y cứ như vậy đứng thất thần một lúc, Diệp Tầm đang trước dường như đã chui sâu vào trong cánh rừng rồi, bóng nhỏ rụt cụp cũng nhìn không thấy nữa.

Nàng hít một hơi thật sâu, quyết định có đi đuổi theo Diệp Tầm hay không nữa. Dù sao thì mục tiêu của tên đó với cậu bé là vô cùng nhỏ, hơn nữa chính là vì nàng.

Tiêu Tử Y bình phục một chút lòng kinh hoàng, dừng bước, đứng lại giữa rừng cây. Lúc này gió nhẹ thổi qua trong rừng, thổi trúng lá cây gây ra tiếng động nhẹ thoảng qua bên tai, lọt vào trong tâm mắt tất cả đều là cảnh màu xanh của lá rất đẹp, tiếc là Tiêu Tử Y lúc này chẳng có tâm tình nào để thưởng thức nữa. Buồn bực quá đi! Sớm biết thế thì nàng đã mang theo thêm một ít thị vệ nữa rồi, mọi lo lắng cũng chỉ là muốn cho bọn trẻ có chút cảm giác du xuân thôi mà, nên cũng không mang theo nhiều thị vệ gì. Kết quả tự dừng lại thành ra như thế!

“Xuất hiện đi, ta biết rõ huynh đang ở đó” Tiêu Tử Y phi thường tin tưởng vào lúc này cái vị sư huynh Kỳ Mặc kia của nàng chơi đùa với nàng thôi, vì vậy cố kiên trì nói thoải mái như vậy.

Đáp lại nàng thì chỉ là cảnh yên tĩnh hoàn toàn.

Tiêu Tử Y cười khẽ một tiếng, lên giọng nói một câu bắt thóp, “Đừng có trốn nữa, mọi người thấy góc áo của huynh rồi”

Tiếng cuối cùng trong lời nàng vừa thốt ra, chợt nghe thấy có vài tiếng đập rất nhỏ trên lá cây vang lên bên phải nàng. Tiêu Tử Y tuy cảm thấy kinh ngạc khi dễ dàng có thể như vậy mà làm cho người trốn hiện ra, nhưng da đầu vẫn run lên quay lại, quả nhiên thấy một người từ sau thân cây đi ra, đứng cách nàng chừng

mười thước. Mà càng làm cho nàng thấy hoảng sợ hơn nữa là, người này trong tay dĩ nhiên là đang ôm chặt Độc Cô Huyền.

Khuôn mặt nhỏ của Độc Cô Huyền sợ tới mức trắng bệch, không phải bởi mình bị người xa lạ bắt cóc, mà chủ yếu là bởi vì trên da thịt non mịn của mình bị tiếp xúc là một con dao nhỏ màu bạc. Ánh lạnh và tia giết người từ trên con dao chạm vào da thịt truyền tới làm cho cậu bé sợ tới mức sắp khóc lên.

“Độc Cô Huyền, thì ra con ở đây ha” Khoé miệng Tiêu Tử Y nhếch lên cười gượng nói. Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào Độc Cô Huyền, phát hiện cả người cậu không bị thương chỗ nào, chỉ là bị điểm trúng huyết đạo, lại bị kinh sợ nữa, khuôn mặt nhỏ trắng bệch mà thôi.

Còn tên bắt cóc Độc Cô Huyền kia mặc cả người là màu trắng, trên mặt bịt khăn cũng màu trắng, chỉ để lộ hai mắt ra, nhìn qua cũng là màu trắng như linh hồn vậy. Nhưng mà xem dáng người thì có vẻ là đàn ông, bên hông còn có chiếc bao đựng dao nhỏ, trong tay chính là con dao nhỏ đặt trên cổ Độc Cô Huyền.

Tiêu Tử Y cố kiềm chế cơn sợ hãi lại thản nhiên nói, “Người là hướng đến ta ha, cần gì phải khó xử với một đứa bé như thế chứ? Thả nó ra đi” Nàng vờ kéo dài giọng nói chuyện để kéo dài thời gian, còn trong đầu thì lại nghĩ rất nhanh xem phải ứng phó cảnh nguy hiểm trước mắt thế nào.

“Không được, không được. Ai mà chả biết Tử Y cô nương phái Thiên Sơn là người cực kỳ thông minh, tinh quái chút, lại có khinh công bậc nhất nữa. Không ngờ võ công cũng không tồi. Dĩ nhiên lại có thể phát hiện ra ta. Nếu mà cùng xuống tay, không khéo đến cả góc áo cô nương cũng chạm không tới” Tên áo trắng kia cuối cùng cũng mở miệng nói, hẳn nên giọng lại âm điệu có vẻ cổ quái, như là cố tình thay đổi giọng theo thói quen. Chắc là sợ Tiêu Tử Y nhận ra thân phận của mình vậy. “Ai da da. Hiện giờ không thể gọi là cô nương. Phải gọi là công chúa nha! Thế nào? Làm công chúa thì có thể đem mọi chuyện trước kia quên mất hay sao?”

Tiêu Tử Y cười khổ. Nàng có thể từ trong lời nói của gã kia mà phân tích ra, gã hẳn là người trogn giang hồ. Tiếc rằng nàng cũng không phải là Tiêu Tử Y thật nên thực sự không có khinh công bậc nhất rồi. Cũng không biết gã là ai nữa, tựa như vừa phát hiện ra trong lời gã nói cũng chỉ là để lừa hấn thôi. Hơn nữa gã này đang tóm chặt lấy Độc Cô Huyền mà cũng không để cho hai thị vệ cung đình kia phát hiện ra thì có thể thấy võ công của tên này hẳn là rất cao.

Nhưng gã nói tới chuyện trước đây, trước đây thì nàng đâu có thực sự biết chứ?

Nhưng mà kẻ địch ở trước mặt tuyệt đối không thể yếu thế được. Trong lòng nghĩ thật nhanh, Tiêu Tử Y hừ lạnh một tiếng cất giọng nũng nịu chua ngoa lên, “Giờ biết ta là công chúa rồi, còn dám bắt kính với ta sao? Cờ nữa, lại còn tóm lấy một đứa bé định làm gì hả?”

Gã áo trắng khinh thường cười nhạo bảo, “Công chúa thật giỏi quá ha! Dẫu có giỏi gì thì chuyện trước đây phải chịu trách nhiệm chưa. Tuy võ công công chúa không cao, nhưng mà khinh công thì cũng đủ làm ta đau đầu lắm. Tại hạ cũng không chắc để thị vệ khác nghe được tiếng mà chưa kịp hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy mới bắt đắc dĩ ra hạ sách này thôi, làm kẻ ác một lúc bắt nạt một tên nhóc một chút. Thực xin lỗi nha anh bạn nhỏ” Câu nói cuối cùng thì ghé sát bên tai Độc Cô Huyền nói cho cậu bé nghe.

Nghe giọng tên kia giả nhân giả nghĩa xin lỗi, sắc mặt Độc Cô Huyền càng trở nên tái nhợt hơn. Mặc dù nói gia tộc của cậu từ nhỏ đã tập võ để tăng cường cho thân thể khỏe mạnh nhưng cậu mới chỉ có sáu tuổi thôi, hơn nữa được cưng chiều trong nhà như vậy, đến giờ cậu cũng chưa bao giờ chạm vào lưỡi dao nào gần như vậy, cũng càng không nói tới giờ con dao này còn đặt trên cổ cậu nữa, uy hiếp cả sinh mạng của cậu. Cậu vừa mới lớn được như vậy, cho tới giờ cũng chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là nguy hiểm là gì cả.

“Vậy người muốn thế nào?” Tuy Tiêu Tử Y cảm thấy tên này nói những lời vô nghĩa nhưng lúc này lại phải càng cảm ơn gã nói những lời vô nghĩa để nàng có thời gian ngẫm nghĩ, dù hiện giờ nàng đang nghĩ loạn lên, cũng chẳng nghĩ nổi cái gì. Vốn ở sau núi này người thừa thớt, chỉ có mấy nhóm người chia nhau ra các hướng để tì kiếm, cả khoảng thời gian này cơ bản cũng sẽ không có ai để ý tới nàng ở đây xảy ra chuyện gì đâu.

Ánh sáng trong hai mắt lộ ra bên ngoài của gã áo trắng đột nhiên loé lên , nói lạnh như băng, “Tên trốn trong bụi cỏ kia, xuất hiện trước đi. Nếu không ta sẽ lấy mạng tên nhóc này trước tiên!”

Trong bụi cỏ hoàn toàn yên tĩnh.

Tiêu Tử Y định nói gã ta không cần nói dối, cơ bản ở đây trừ gã ta ra thì không còn bất kỳ ai nữa. Nhưng ý nghĩ này vừa lúc trôi lên trong lòng thì đột nhiên nàng nhìn thấy một bóng nho nhỏ trắng trắng lao vọt tới cổ tay tên áo trắng với tốc độ kinh người.

“Abe!” Tiêu Tử Y kêu lên thất thanh, nhìn Abe bị tên áo trắng thoải mái vung tay lên gạt ra đập rơi xuống dưới chân nàng, may là không sao, nó lập tức lại đứng lên trợn mắt nhe nanh nhìn tên áo trắng.

“Hừ! Thì ra chỉ là súc sinh! còn là một tiểu súc sinh nữa chứ!” Tên áo trắng hừ lạnh nói, tự giấu bản thân có chút thần hồn nát thần tính.

Hai mắt mở to của Độc Cô Huyền long lanh nước, hoá ra Abe là đồng chí tốt vậy, lại còn bất chấp cả nguy hiểm của bản thân tới cứu cậu nữa chứ. Nếu cậu có thể bình an qua kiếp nạn này, sau này Abe muốn ăn bao nhiêu sandwich thì cậu cũng cho tất!

Tiêu Tử Y âm thầm đáng tiếc, tuy hiện giờ Abe gần đây cũng lớn lên không ít nhưng cũng chỉ bằng hai năm tay của nàng thôi. Nếu mà Abe là một con trưởng thành thì chỉ sợ gã áo trắng này gặp phiền phức thôi.

Nhưng nếu Abe cứ ở đây, thì Diệp Tầm theo tiếng đi tìm nó chắc hẳn cũng ở gần đây rồi, hy vọng cậu bé đừng tới.

Tiêu Tử Y vốn đã căng thẳng rồi, giờ lòng càng thêm khó chịu, khó chấp nhận nổi mở miệng nói, “Là có người trả tiền bảo người tới giết ta sao? Nếu ta có thể giao gấp ba số tiền thì thế nào?” Tuy nàng biết chiêu này khả năng là vô dụng nhưng mà nàng cảm thấy tên này so với kẻ giết người máu lạnh thì không giống chút nào. Nếu là loại sát thủ này thì nàng đã sớm chết phơi thây rồi.

Gã áo trắng cười khê một tiếng nói, “Công chúa, người đừng có hiểu nhầm, chuyện đó và người thì chả có nghĩa gì, cũng không phải muốn cò kè mặc cả với người. Tại hạ nói thẳng, chúng thực là đến giết người, nhưng mà cũng không muốn làm ô uế tay mình. Công chúa, xem người coi trọng sinh mạng đứa bé này mà tự sát đi” Lời hắn nói rất ung dung tự tại, giọng điệu có chút như muốn nói hôm nay thời tiết đẹp lắm vậy.

Tiêu Tử Y tý nữa thì đứng không vững, dường như hoài nghi mình nghe nhầm. Hoá ra trên đời này lại còn có loại sát thủ như thế nữa. Sợ tay mình bị ô uế, nên tóm lấy người khác ép kẻ muốn giết tự sát.

“Thế nào? Công chúa? Lo lắng thế sao?” Gã áo trắng cười biếng nói, con dao trong tay dọc theo trên cổ Độc Cô Huyền động dậy một chút.

Tiêu Tử Y chưa trả lời thì Abe bên cạnh nàng đã nhin không được nhảy tới phía trước vài bước, sửa lên ăng ăng. Tiêu Tử Y thầm nghĩ như vậy không ổn, gã áo trắng này sợ có tiếng động nên mới không trực tiếp ra tay với nàng, Abe kêu to như vậy nhất định xảy ra chuyện rồi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Tiêu Tử Y trơ mắt nhìn động tác trong tay gã áo trắng, chỉ thấy một luồng sáng loáng bay thẳng tới Abe.

Nó cách nàng khá xa, cho dù nàng định chắn nó lại trước mặt thì cũng không còn kịp nữa rồi.

“Pấp!” Lúc Tiêu Tử Y suýt chút nữa kêu lên thì con dao đang bay nhanh tới chỗ Abe bỗng không biết bị một cái gì đó bay ra bất ngờ chặn lại rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh chạm nhau giòn tan vang lên.

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lại chỉ thấy con dao rớt xuống bên cạnh bụi cỏ có một quả đào nhỏ bằng một đốt tay đang xoay tròn không ngừng

133. Chương 133: Người Là Ai?

Đúng lúc con dao rơi xuống thì cũng là lúc bên gã áo trắng cũng truyền tới tiếng đánh nhau vang lên.

Lúc Tiêu Tử Y bình tĩnh lại ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Độc Cô Huyền nguyên bản vốn bị gã áo trắng bắt cóc trong ngực đã đổi thành Diệp Tầm, còn Độc Cô Huyền bị điểm huyết nằm vật xuống bụi cỏ phần hận nhìn gã áo trắng, nếu cậu không bị điểm huyết cam, Tiêu Tử Y nhất định tin chắc rằng lúc này sẽ rất thích thú.

Vừa thấy tình cảnh đó, Tiêu Tử Y liền biết chuyện gì đã xảy ra rồi. Chỉ sợ vừa rồi nấp trong bụi cỏ không chỉ có mình Abe mà còn có cả Diệp Tầm nữa. Cậu vừa thấy Abe gặp nguy hiểm thì tự nhiên vọt ra, nhưng do tuổi còn quá nhỏ, sao có thể đấu lại người ta là cao thủ võ lâm chứ?

Diệp Tầm cũng rất kiên cường, bị gã áo trắng tóm chặt lấy tay quặt sau lưng cả lông mày cũng không chau lại, nhìn thấy Abe và Độc Cô Huyền đều không bị thương thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

Abe cũng không dám sửa bậy nữa, cứ ăng ăng một tiếng nức nở rồi quay người chui vào bụi cỏ.

“Đừng làm khó đứa bé, cho dù định lấy nó làm nhân chứng cũng đừng có làm đau nó” Tiêu Tử Y không biết gã áo trắng có giết Diệp Tầm để hả giận hay không mới thử mở miệng nói. Làm sao đây? Chẳng lẽ nàng thực sự phải vội vã tự sát nhanh vậy sao? Tiêu Tử Y lẩm bẩm, vừa nghĩ đến cây trâm Phượng Hoàng mà Kỳ Mặc kia đưa cho nàng để trong người, may mà nàng vẫn mang theo không rời tý nào.

Có lẽ, có lẽ nên thử một lần xem sao? Cây trâm kia có cơ quan có thể co vào thò ra, có lẽ có thể giả vờ tự sát được chăng?

Nhưng trong đó cũng có một chút máu giả, bình thường đùa thì có thể thực hiện được, chẳng lẽ còn có thể gạt được người nữa chăng?

Gã áo trắng cười ha hả hai tiếng...Sau đó lớn tiếng nói với Diệp Tầm, “Nói mau, còn có ai nữa? LÀ ai đã làm rớt dao bạc của ta hả?”

Tiêu Tử Y ngẩn người, lại nhìn vào trong bụi cỏ quả đào đã ngừng xoay kia, chỉ thấy quả đào này chắc hẳn là vừa mới hái trên cây xuống. Nhưng nhìn quanh cả cánh rừng này nàng cũng không nhìn thấy một cây đào nào cả, là ai vậy chứ?

Nhưng lúc gã áo trắng nhìn lại, mọi chuyện không đơn giản như Tiêu Tử Y nghĩ. Quả đào này từ góc độ khác bay tới, hơn nữa chỉ cần dùng một quả đào nhỏ như viên đá mà đã làm bay con dao bạc của gã, hơn thế vỏ quả đào cũng không bị xước có thể thấy công lực của người này cực kỳ cao.

Nếu quả đào này bất ngờ bắn về phía hắn thì làm sao đây? Gã áo trắng nghĩ đến chuyện khủng bố vậy bỗng chốc nhặt dao bạc ghè vào cổ Diệp Tầm mạnh chút. Trong giang hồ danh tiếng của gã cũng không tồi, không thể để ai phát hiện ra gã gây ra chuyện này được.

“Ta mặc kệ ngươi là ai! Mau ra đây! Nếu không đứa bé này mất mạng rồi!” Giọng gã áo trắng sắc lạnh uy hiếp.

Tiêu Tử Y cũng nín thở, kiếp nạn này cậu nàng có thể bình yên vượt qua hay không phải xem có quý nhân phù trợ không đã.

Quả nhiên một bóng người không xa từ trên cây bay xuống nhẹ nhàng, kèm theo một giọng nói bất đắc dĩ, đó là giọng của một người được coi như người lớn đang lấy giọng điệu của một tên nhóc nghịch ngợm thích trêu chọc buột ra, “Được rồi, được rồi, không phải là bắt người ta ra đây rồi sao? Ta đây cũng ra rồi đây”

Tiêu Tử Y nhìn lại. Đầu tiên là để ý người đó mặc một bộ quần áo màu xanh không khác màu lá cây cho lắm, chẳng trách chẳng người nào phát hiện ra hắn cả. Mà khi nhìn rõ gương mặt của người đó rồi thì không khỏi sửng sốt.

Đó là một khuôn mặt tuấn tú lộ ra không thể dùng lời nào để miêu tả cho nổi, cho dù nàng đã từng gặp qua rất nhiều người đẹp trai, cũng khó mà nói ra nổi đối phương tuấn mỹ tới mức nào được. Nàng chỉ biết là bề ngoài anh tuấn của đối phương dường như có cất giấu rất nhiều tâm tư trong đó. Hơn nữa con người đen sắc và sâu thẳm thẳm kia làm cho người ta tìm không nổi nhớ tới vực sâu không đáy vậy, vừa thấy đã như bị hút hồn đi rồi.

Dáng người nọ thon cao, nhưng mà chỉ đứng ở chỗ đó lộ ra vẻ lười biếng. Nhưng có một cái gì đó khó nói nên lời là phong lưu tiêu sái. Bộ quần áo trông có vẻ bình thường kia dĩ nhiên khi khoác lên người hắn thì lại có kiểu ý vị khác hẳn.

Hắn thấy Tiêu Tử Y nhìn đánh giá mình thì rất tao nhã lễ phép hơi cúi thấp người xuống, khoé môi hơi hơi gợn lên ý cười. Cho dù là ở tình trạng nguy hiểm đến cỡ nào, Tiêu Tử Y đều thấy hắn nhìn nàng cười cười, cũng kìm không được khẽ nhếch môi lên,

Tiêu Tử Y chưa nhìn thấy người này bao giờ, đến cả động tác đơn giản là giơ tay nhấc chân lên với ý cười thôi là có thể truyền đạt suy nghĩ trong tim truyền tới cho nàng. Nàng rõ ràng là thấy đối phương thì cảm giác vô cùng tin tưởng hắn. Hắn chỉ muốn nói với nàng như vậy thôi.

Được, vậy thì tin tưởng hắn đi.

Tiêu Tử Y nhếch nhếch môi lên một câu, “Huynh là ai?” Hỏi xong câu đó lại muốn nuốt vào. Đối phương vừa mới cứu Abe xong, hắn là phải cứu nàng chứ. Nàng hỏi một câu này chẳng phải thừa rồi sao?

Nhưng mà nàng dường như cảm giác đã gặp hắn ở đâu rồi vậy, chẳng qua là thấy tướng mạo như vậy có chút quen mắt, bỗng chốc nghĩ không ra rốt cục là gặp ở đâu rồi, theo lý thuyết mà nói thì người đặc biệt như vậy nàng gặp qua hẳn sẽ không thể quên được.

Gã áo trắng cường ép Diệp Tầm như vậy cũng chẳng có tâm tình đầu như Tiêu Tử Y mà chơi đùa anh đoán tôi đoán. Hắn xác nhận một chút trừ tên đàn ông này ra thì chẳng còn ai khác nữa, mới thở ra nhẹ nhàng nói lạnh lùng, “Hừ! Cũng chỉ có một mình ngươi, nếu mà vừa rồi ngươi có thể vững vàng xem ta giết chết súc sinh kia mà nói...có lẽ ngươi còn có cơ hội cứu được hai đứa bé này. Hiện giờ sao? Công chúa, ta khuyên ngươi một câu hãy nhanh tự sát đi, nếu không hai đứa bé sẽ chết vì ngươi thôi!” Hắn vừa nói xong thì mạnh tay, định dùng Diệp Tầm uy hiếp nàng. Nhưng Diệp Tầm cố tình không theo ý hắn, đến cả trán toát mồ hôi cũng không chịu thốt lên lời nào cả.

Độc Cô Huyền nằm trong bụi cỏ, ngửa đầu nhìn thấy rõ cả, không khỏi từ đáy lòng bội phục Diệp Tầm. Vừa rồi gã đó chẳng qua là dùng dao với cậu thôi, mà cậu đã sợ tới mức phát khóc lên, nếu không phải bị điểm huyết thì nhất định là dọa chết người ta rồi. Hiện giờ Diệp Tầm cũng không bị điểm huyết, biểu hiện còn kiên cường như vậy, làm Độc Cô Huyền không khỏi thấy mình kính trọng cậu ta vài phần. Cùng một tuổi với nhau, dĩ nhiên lại kém người ta nhiều đến vậy...

Độc Cô Huyền giãy dụa mà không ai biết, trừ cậu ra cùng tất cả mọi người ai cũng quan tâm tới sự giãy dụa của Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y theo bản năng nghiêng đầu nhìn soái ca vừa cứu bé Abe, nhìn hắn xem làm thế nào bây giờ? Nhưng nhìn đi nhìn lại từ góc độ bên này sao cái cảm giác quen thuộc như đã từng biết lại lần nữa xộc lên não, Cái cảm giác này...

Không thể nào, hắn là người đó sao? Cái người mà trông lời thôi léch thếch lại còn để râu ria xồm xoàm kia sao?

Nam Cung Sanh nhìn thấy Tiêu Tử Y theo dõi cảm mình, không tự chủ được giơ tay lên xoa xoa chiếc cằm bóng nhẵn, khẽ cười khổ. Ngày hôm qua hắn nghe muội muội mình có nói là hôm nay bọn họ tới núi Long Thủ đi du lịch liền đoán được chắc sẽ có chuyện xảy ra. Dù sao vị công chúa này từ ngày về cung liền liên tiếp hai lần bị giết và ám sát, một thời gian dài an nhàn trong cung rồi, thường thường là đợi đứng díp ra tay bất ngờ. Vì vậy hắn lo lắng mới cải trang theo tới, không ngờ đúng là xảy ra chuyện thật..

Hắn cũng không muốn người khác biết “Nam Cung Sanh” biết võ công, nên lộ ra bộ mặt thực sự, lại còn dùng nội lực thay đổi cả giọng nói nữa nhưng lại không ngờ nàng vẫn nổi lên nghi ngờ. Aizz aizz, trực giác của con gái thật là mẫn cảm quá đi.

Nhưng giờ rất khó giải quyết chuyện đứa bé bị gã áo trắng bắt trong tay. Quả thật như lời gã áo trắng kia nói, nếu hắn có thể bình thần nhìn con chó kia bị giết thì trong khoảnh khắc có thể cứu được Độc Cô Huyền, chỉ là hắn sao nhẫn tâm như thế được chứ?

Tâm tư mấy người đều tự nghĩ ngợi nhưng mà cũng chỉ là trong nháy mắt.

Gã áo trắng mắt thấy hai kẻ đối diện đều có thần sắc do dự thì chợt đột nhiên cười đến chói tai, “Người cũng không phải là Tiêu Tử Y, người là ai?”

Tiêu Tử Y giật mình như hít phải cơn gió lạnh, mày đang nói gì thế?

Gã áo trắng quả quyết nói, “Người tuyệt đối không phải Tiêu Tử Y, nếu người là nàng ta, như vừa rồi trong tình huống đó, hơn nữa đứa bé này tách ra với khinh công và võ công của người chắc hẳn người có đủ thời gian để cứu hai đứa nhóc này ra rồi. Nhưng mà người cũng không làm. Người là ai?”

Mặt Tiêu Tử Y không chút thay đổi.

Mà Nam Cung Sanh đứng cạnh bên nàng hai mắt như luồng điện nhìn nàng không hề chớp mắt, vẻ mặt tuần tú trên mặt hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa.

134. Chương 134: Nói Đùa Sao!

“Đúng! Nàng ta không phải là công chúa! Người nhận nhầm người rồi!” Ra ngoài dự kiến người mở miệng trước lại chính là Diệp Tâm người đang bị uy hiếp.

“Nói bậy! Vừa rồi rõ ràng ta thấy người gọi nàng là công chúa mà!” Gã áo trắng vội vàng bác bỏ ngay ý nghĩ hoài nghi trong đầu, con dao trong tay ẩn mạnh, hơi cắt một chút chiếc cổ non mịn của Diệp Tâm, máu tươi lập tức chảy xuống.

Nam Cung Sanh cau mày lại. Không phải hắn lo lắng mà là cảm thấy đối phương dĩ nhiên lại phái tới một tên vô dụng đảm đương nhiệm vụ là thích khách như vậy, đúng là ngây thơ hay là vẫn còn tin tưởng quá mức đây? Hắn vừa định nháy mắt với Tiêu Tử Y, bảo nàng tranh thủ cho hắn chút thời gian trong chớp mắt hắn có đủ sức để không chế gã đó.

Nhưng chỉ trong chớp mắt thôi hắn nghe thấy tiếng nàng kêu lên, “Đừng làm tổn thương bé! Không phải là muốn ta chết hay sao? Vậy không phải là đơn giản hơn à?”

Nam Cung Sanh theo tiếng kêu nhìn lại chỉ thấy Tiêu Tử Y dứt lời gơ tay rút chiếc trâm gài tóc ra, không chút chần chờ đâm thẳng vào ngực mình, chiếc trâm nhỏ lập tức lún vào sâu trong ngực.

Tim Nam Cung Sanh đột nhiên ngừng đập, đầu óc trống rỗng, cũng không nghĩ đến thừa lúc tất cả mọi người thất thần thì tới không chế gã áo trắng, theo trực giác hắn cố vươn tay ra vừa lúc đỡ được Tiêu Tử Y ngã xuống đất ôm nàng vào trong ngực.

Trong nháy mắt giữa những ngón tay trắng nõn của nàng ảy ra máu tươi, trong lòng Nam Cung Sanh thống khổ như bị hàng ngàn con sóng đánh úp lại, hắn ôm nàng trong tay run rẩy không ngừng.

Sao hắn lại vô dụng như vậy chứ?

Rõ ràng là chỉ cần hắn cố gắng chút nữa thôi, mọi chuyện sẽ không có kết cục như vậy! Vì sao hắn lại vì những lời của gã áo trắng kia mà dao động chứ? Lại còn phải nghĩ tiếp xem lại để tuột mất nàng?

Hỏi hận qua rồi thì bỗng phần nộ ngập trời, Nam Cung Sanh đang định đứng lên tìm gã áo trắng kia báo thù thì hai mắt nhắm chặt của Tiêu Tử Y bỗng hé ra len lén nhìn hắn.

Nam Cung Sanh bỗng lâm vào ngạc nhiên, bình tĩnh trở lại, mới phát hiện ra giai nhân trong lòng trừ tim đập nhanh ra chút thì cơ bản không có gì khác thường cả. Hơn nữa nàng cầm chiếc trâm bên ngoài ngón tay không còn ra máu nữa rồi, đáng thương thay có chút máu dính tại chỗ đó, dường như đang cười nhạo hắn ngu dốt vậy.

Sao lại thế... Tại sao lại thế chứ?

Tiêu Tử Y vội muốn chết lên được. Tên đàn ông này sao thế nào mà vô dụng vậy chứ? Bọn ta mạo hiểm thử một lần rồi chỉ trông cậy vào hắc thừa lúc để cứu Diệp Tầm và Độc Cô Huyền thôi mà. Nàng biết võ công của hắc thừa dựa vào cách hắc thừa đánh bay con dao cứu Abe kia, chuyện đó không thành vấn đề gì cả,

Nhưng mà hắc thừa sao lại cứ ôm lấy nàng ngăn người ra vậy chứ? Hơn nữa trên trán hắc thừa mồ hôi đều chảy ra, môi thì trắng bệch, dường như có vẻ còn lo lắng cho nàng lắm ấy.

Tiêu Tử Y tìm không được đẩy tay hắc thừa ra, có nhầm không đây? Hắc thừa gặp qua nàng sao? Lo lắng cho nàng làm gì? Không nhanh mà đi cứu người đi chứ!

Tim Nam Cung Sanh cũng dừng lại, hắc thừa biết Tiêu Tử Y rất giỏi võ ra ít trò mèo, trâm gài tóc này tất nhiên là có cơ quan rồi. Nhưng mà hắc thừa cũng đột nhiên giật mình vì bản thân hắc thừa cứ ngăn người sống sờ sờ như vậy, nhất định sẽ khiến cho gã áo trắng hoài nghi. Hắc thừa vội vàng thống khổ mang theo áp lực thở nhẹ kêu lên một tiếng, “Công chúa!”

Tiêu Tử Y bị tiếng kêu thảm thiết kia của hắc thừa làm cho hai má bỗng chốc đỏ lên. Còn chưa phối hợp diễn cùng hắc thừa thì lại trở mặt nhìn người này bỏ qua gã áo trắng, cổ tay lập tức xẹt qua mũi nhọn của cây trâm Phụng hoàng lập tức máu tươi lại trào ra tràn đầy cả ngực nàng.

Tiêu Tử Y mất nhìn thấy cổ tay hắc thừa ra máu không ngừng nhiễm đỏ cả quần áo của nàng dần dần thắm lạnh cả da thịt nàng, bỗng chốc thấy ảm áp.

Tên đàn ông này....Sắc mặt Tiêu Tử Y thay đổi, hắc thừa là đang làm gì vậy nè?

Diễn trò thì phải diễn cho chót chứ! Mặt Nam Cung Sanh không đổi sắc nhìn Tiêu Tử Y cười ôn hoà, dường như chuyện chảy máu không phải là của hắc thừa vậy, mà là của người ngoài thôi.

May mà biểu hiện này của hai người gã áo trắng không nhìn thấy. Gã chỉ thấy trước ngực Tiêu Tử Y máu tươi thực sự trào ra. Vừa rồi còn nhìn thấy cây trâm dài như vậy chắc chắn là ngấp sâu trong ngực nàng rồi, nhất định sống không nổi.

Diệp Tầm trong tay gã nhìn công chúa tự sát trong chớp mắt kia bị gã điểm á huyết không kêu lên được, hiện giờ gã cúi đầu nhìn thấy đứa nhỏ này không bị thống mà còn nhìn lại gã bằng ánh mắt hung tợn, tâm gã áo trắng bỗng có chút khiếp đảm.

Không đúng nha. Gã đang sợ gì chứ? Người cũng không phải do gã giết. Hơn nữa ánh mắt đứa bé này sao một là màu đen mà một là màu xanh nhỉ?

Gã áo trắng bị Diệp Tầm nhìn trừng trừng mà thấy phiền lòng, nổi máu lên, định muốn phó thác làm hết thấy thì bị một quả đào bay thẳng tới mạnh mẽ bắn vào gã, sợ tới mức gã giơ dao lên đỡ, lại bị chấn động lùi lại phía sau vài bước. Kỳ thực võ công của gã cũng không phải là kém gì, chỉ vì tâm thần dao động nên không kịp ổn định mà thôi.

Gã áo trắng nhìn lướt qua Tiêu Tử Y nằm bất động trong vũng máu trên mặt đất, và Nam Cung Sanh đã kịp đỡ được Độc Cô Huyền và Diệp Tầm chắn sau người mình, xa xa lại nghe thấy có tiếng chó sủa và tiếng người, gã chỉ còn một lựa chọn chính là thừa lúc như vậy chạy nhanh lui lại rồi quay người bỏ chạy.

Nam Cung Sanh thâm ý nhìn gã áo trắng chạy mất vẫn không đuổi theo.

Độc Cô Huyền được giải huyết, đầu tiên là nhìn qua chỗ cổ tay vị đại ca che chở cho bọn bé đang phun đầy máu tươi. Theo phản xạ cậu xông tới chỗ Tiêu Tử Y nằm, lộ vẻ khổ sở khóc thảm không ra tiếng, “Công chúa công chúa! Con không bao giờ ham chơi nữa! Không bao giờ tìm Diệp Tầm đánh nhau nữa mà! Không bao giờ cùng Abe cướp bánh sandwich ăn nữa! Không bao giờ nữa mà....Ôi? Abe? Mày đừng có liếm mặt tao nữa! Bỏ tay ra! À không phải bỏ móng vuốt của mày ra!”

Tiêu Tử Y thấy gã áo trắng đã đi rồi, lập tức xoay người ngồi bật dậy trong ánh mắt kinh hoàng của Độc Cô Huyền và Diệp Tầm, nổi giận nhìn về hướng cái vị soái ca kia tự nguyện chính mình đổ máu mà không truy bắt kẻ đầu sỏ về quy án gầm lên, “Huynh làm gì hả? Bị thương mà còn rất vui vẻ nữa hay sao?”

Nam Cung Sanh nửa buồn cười nâng cổ tay mình đang chảy máu lên điểm vào huyết cầm máu rồi coi như không có chuyện gì bảo: “Đọa người thực vui vẻ quá ha! Người dọa ta một lần, ta trả lại cho người một lần, như vậy công bằng quá còn gì!”

Tiêu Tử Y bị hấn làm cho giận sôi lên, nhưng mà tức giận chỉ qua đi trong nháy mắt, nàng mới nhớ tới mà sợ. Nếu mà không có lời của hấn mới vừa rồi thực sợ suýt chút nữa thì mất mạng thật. Chân mềm nhũn, Tiêu Tử Y lập tức ngồi bệt xuống đám cỏ, hai tay vòng qua đầu gối lạnh run rẩy.

Thế này mới giống một thiếu nữ bình thường chứ.

Nam Cung Sanh thở dài, hạ thấp người quỳ gối trước mặt Tiêu Tử Y, nhìn nàng chôn đầu vào trong khuỷu tay, nhẹ giọng nói với nàng, “Công chúa à, hiện giờ người đó muốn hại người, chắc chắn nghĩ người đã chết rồi. Người có nghĩ tới nhân dịp này lợi dụng để...”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì rùng mình, lập tức ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Bên tai truyền đến tiếng kêu của Nam Cung Tranh cách đó không xa, Tiêu Tử Y chỉ biết im lặng nhìn vào con người thâm thúy đen như bóng đêm của người đàn ông này.

Đằng sau lời của hấn vừa nói...nàng biết rõ là cái gì.

Hấn đang hỏi nàng có muốn trực tiếp mượn cơ hội này, mở cửa nhà lao này thoát đi hay không...

135. Chương 135: Lựa Chọn

“Đây là nguyên nhân mà huynh mới không đuổi theo người đó sao?” Chắc chắn tâm tư kia nháy mắt xộc lên não, Tiêu Tử Y khó khăn lắm mới mở miệng hỏi. Vừa mở miệng mới biết được giọng mình đã thực sự khàn hần, môi khô vô cùng.

Nam Cung Sanh nheo mắt nhìn mặt ra suy nghĩ cân nhắc, cười khỏ nói, “Cho dù đuổi theo thì sao, chẳng nhẽ có thể lấy được từ miệng người đó tin tức gì ư? Ta tin tưởng chắc chắn có người muốn mượn đao giết người, không đuổi theo gã là còn muốn lưu lại tính mạng của gã. Gã luôn miệng nói là vì chuyện trước đây của người mà tới báo thù, nhưng ta lại cảm thấy đây chẳng qua là cái cớ mà thôi”

Tiêu Tử Y cả người rét run lên, không biết là mình nghe có hiểu ý tứ trong lời hấn nữa hay không, dù sao thì nàng càng ngày càng cảm thấy lo lắng và sợ hãi đan xen trong lòng, đến mức nàng không thể thở nổi.

“Trước đừng nói nữa, người quyết định nhanh chút đi, rốt cục là định thế nào?” Tai Nam Cung Sanh nghe được tiếng chân muội muội của mình tiến đến gần hồi lần cuối cùng.

Làm thế nào ư? Nàng còn có năng lực làm thế nào nữa đây? Cứ giả chết như vậy sao? cũng phải xem xem cần phải chuẩn bị gì không đã chứ! Cứ giả chết như vậy rồi, chẳng nhẽ sau này không gặp nguy hiểm nữa sao? Không khéo nàng còn cảm thấy càng nguy hiểm hơn nữa. Chẳng may đối phương cảm thấy cho dù nàng có rời khỏi hoàng cung vẫn có sự uy hiếp, muốn diệt cỏ tận gốc thì phải làm sao đây?

Tiêu Tử Y quay đầu nhìn hai đứa bé không rõ bên cạnh, lương lự nói, “Bỏ đi, coi như không có chuyện gì. Vị công tử này, thực sự cảm ơn huynh nhiều lắm, xin hỏi huynh là...” Đợi nàng quay đầu lại nhìn về người đàn ông đó thì đã không còn thấy bóng hấn đâu rồi...

“Công chúa! Người làm sao thế?” Cùng lúc đó rốt cục Nam Cung Tranh cũng tìm được tới nơi cất tiếng hỏi. Nhìn thấy cả người Tiêu Tử Y tràn ngập máu tươi, nàng ta sợ tới mức kêu không nổi nữa.

“Không sao. Cô đừng có lên tiếng” Tiêu Tử Y đau cả đầu bảo nàng ta nhỏ giọng chút, ánh mắt vẫn lia về phía rừng cây, cũng không nhìn thấy bóng người đó đâu cả.

Hấn rốt cục là ai chứ?

Không giống như là ngẫu nhiên đi ngang qua đây, cũng không giống như người của hoàng huynh phái tới bảo vệ nàng. Dù sao nếu là người của hoàng huynh, cũng sẽ không khuyên nàng ngắt đi, cũng sẽ không chuyên nghiệp như vậy đổ máu thay nàng...

Nam Cung Tranh nhìn ánh mắt dò dẫm của Tiêu Tử y, sốt ruột hỏi, “Công chúa! Người rốt cục có bị thương không hả? Không bị thương sao lại chảy máu nhiều vậy chứ? Nếu không sao Abe lại cứ cắn chặt lấy làn váy của ta kéo tới đây? Ta cũng không nhìn thấy hai thị vệ bị đánh ngất xỉu nha, sợ tới mức ta đều mang tất cả các thị vệ tới. Nè! Các người nhanh chút đi tìm thích khách đi! Công chúa à, chúng ta về cung trước đi! Độc Cô và Abe cũng đã tìm thấy chưa?”

Tiêu Tử Y thấy Nam Cung Tranh đứng dậy ngay thì vội kéo cổ tay nàng ta khẩn cầu, “Tiểu Tranh à, cô trước hết đừng có hoảng. Giúp ta đi tìm Nhược Trúc tới đây đi, nhớ bảo nàng ấy mang chiếc áo choàng đỏ của ta tới nữa...”

Nam Cung Tranh cảm thấy tay Tiêu Tử Y lạnh toát, hơn thế lại còn run rẩy, nàng ta vội vàng gật đầu đồng ý bảo, “Được được! Ta sẽ mang theo vài thị vệ đi tìm, người ở chỗ này đợi chút nhé”

Nhìn Nam Cung Tranh chân tay run lẩy bẩy xách váy rời đi, Tiêu Tử Y xoay đầu nhìn Diệp Tầm đứng một bên đưa tay ra định xem vết thương trên cổ của bé thể nào.

Nhưng tay vừa đưa lên thì thấy tay mình đã dính đầy máu, trơn bóng, nhờn nhớt, cảm thấy vô cùng khó chịu. Cũng phải thôi, chẳng trách mà Nam Cung Tranh có bộ dạng như thế, khi nhìn thấy cổ tay ai đó dính đầy máu đều có cảm giác vô cùng kinh khủng.

“Con không sao, đã sớm cầm máu rồi” Diệp Tầm ôm Abe, nhìn Tiêu Tử Y nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ bé, thì biết nàng đang lo lắng cái gì. Abe từ trên tay cậu bò tới bả vai, thò chiếc lưỡi ra liếm liếm vết thương trên cổ cậu. Diệp Tầm cũng nghiêng cổ cho nó liếm láp, lại còn lo lắng cho Tiêu Tử Y nữa, “Công chúa à, miệng vết thương của người không sao đó chứ? Chảy máu nhiều như vậy...”

Tiêu Tử Y nắm chặt hai tay lại, sau đó từ từ duỗi ra, lau vào quần áo trên người, “Yên tâm đi, đó cũng không phải là máu của ta mà, ta không sao”

“Wow! Công chúa người cũng biết dọa người khác nữa nha” Độc Cô Huyền thở phào một cái, dường như lúc trước không dám thở vậy.

“Nếu không dọa người chẳng lẽ còn có thể cứu được các con hay sao?” Tiêu Tử Y tức giận nói luôn, xác nhận máu trên tay mình đã được lau sạch chút, mới đưa tay ra nắm lấy hai tay của các cậu bé, trong lòng còn thấy sợ hãi bảo, “May mắn các con cũng không sao cả, nếu không....Ta thực không biết phải làm cái gì bây giờ nữa”

Độc Cô Huyền cười ngượng ngùng lấy tay kia gỡ gỡ đầu, nói giọng suy sụp, “Đều tại con không tốt, nếu mà con ngoan ngoãn không chạy lung tung, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy”

Tiêu Tử Y cười khổ bảo, “Không trách con được, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, chỉ là ta sơ xuất thôi” Nếu vừa rồi không có người đó giúp sức nàng thực sự không biết nên làm cái gì nữa.

Lấy đứa bé để uy hiếp nàng, được lắm, loại chuyện này thế mà cũng làm ra được ha.

Độc Cô Huyền liếc trộm khuôn mặt không đổi của người đứng cạnh là Diệp Tầm, mắt thấy máu trên cổ cậu vẫn còn chảy, không khỏi bội phục bảo, “Nè, Diệp Tầm, cảm ơn người đã cứu ta nha”

Diệp Tầm nhìn không chớp mắt thản nhiên nói, “Không cần cảm tạ, ta chỉ muốn cứu Abe thôi, cũng không phải muốn cứu người mà”

Độc Cô Huyền cười hì hì lấy cùi chỏ huých huých cậu một cái nói, “Đừng có ngượng mà! Sau này người làm tiểu đệ của ta đi, làm tiểu đệ của ta được đãi ngộ rất tốt đó nha! Sau này có ta bảo vệ người không sợ bị ai bắt nạt người nữa!”

Diệp Tầm quay đầu, dùng con mắt màu xanh nhìn từ trên xuống dưới người Độc Cô Huyền, cứ như là lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta vậy. Chẳng còn cách nào, cậu ta lần đầu tiên nhìn thấy người mặt dày như thế, người bình thường hay bắt nạt cậu không phải là cậu ta hay sao? Còn có người thứ hai nữa ư?

Độc Cô Huyền coi như không có chuyện gì, ngênh mặt, đưa tay tay ra sờ Abe trên vai Diệp Tầm.

Abe dĩ nhiên là vẫn chưa thích cậu cho lắm nên nhe nanh định cắn cậu. Diệp Tầm thì luống cuống chân tay chỉ sợ Abe ngã xuống. Hai người và một chó bông đứng lại hoà hợp tới mức dị thường.

Tiêu Tử Y lặng lẽ thở dài, lần du xuân này tuy vô cùng mạo hiểm nhưng cũng đạt tới mục đích ban đầu của nàng. Ít nhất thì thái độ của Độc Cô Huyền đã chuyển biến đối với Diệp Tầm.

Lúc này Nhược Trúc và Nam Cung Tranh đã trở lại, người trước chắc hẳn đã báo cho biết chuyện gì xảy ra nên vừa nhìn thấy Tiêu Tử Y cả người đầy máu thì sắc mặt chỉ hơi thay đổi chút, cũng không có phản ứng quá lớn. Nhược Trúc ngồi xuống đỡ Tiêu Tử Y lên, hạ giọng hỏi, “Công chúa à, là sao bây giờ?”

Tiêu Tử Y thấy máu ngấm vào ngực đã thấm lạnh tới tận xương, đưa tay ra cầm lấy áo choàng Nhược Trúc mang tới khoác vào che cả người, giấu đi những vết máu. Nàng nhặt chiếc Trâm Phượng hoàng rơi trên đất lên cùng quả đào còn xanh đặt cẩn thận vào trong người, giấu thật kỹ.

“Còn làm sao gì nữa? Hãy coi như không có chuyện gì xảy ra. Chúng ta về cung trước đi” Tiêu Tử Y thản nhiên nói

136. Chương 136: Lời Thề

Tiêu Cảnh Dương sau khi nhận được tin tức thì ném công chuyện trên tay xuống chạy một mạch từ Cung Minh Quang tới cung Trường Nhạc. Thẳng cho tới tận tấm cung của Tiêu Tử Y mới bị Nhược Trúc ngăn lại.

“Thái tử điện hạ, Công chúa bảo là nàng muốn yên lặng một chút, không muốn gặp bất cứ ai” Nhược Trúc cúi đầu, cung kính nói.

“Rốt cục là chuyện gì xảy ra hả? Nói!” Đôi mắt đẹp trên mặt Tiêu Cảnh Dương cau lại, từ ngữ trong lời nói không khỏi tăng thêm chút tức giận. Hắn được thị vệ bẩm báo lại, bảo công chúa bị tập kích ở núi Long Thủ, không có ai ngăn lại. Nhưng khi hắn cùng đi tới chỗ đó lại không phát hiện ra chút dị thường nào cả, theo lý thuyết thì nếu gặp chuyện không may mà nói thì ở đây hẳn là phải ồn ào náo nhiệt mới đúng chứ.

“Thái tử điện hạ, cụ thể thế nào nô tỳ cũng không được rõ cho lắm, công chúa bảo là không nên để lộ việc này ra” Nhược Trúc cúi đầu nói.

“Không muốn để lộ ra ư?” Tiêu Cảnh Dương nhăn cả mặt lại, lúc yên lặng một khắc kia bỗng nghe thấy tiếng nức nở nhỏ nhỏ từ trong phòng truyền tới, hoảng sợ hắn lập tức phá cửa xông vào.

“Điện hạ!” Nhược Trúc lắc mình chắn trước cửa, kiên trì nhắc lại, “Công chúa nói muốn ở yên một mình chút”

“Ầm!”

Trong tai Tiêu Cảnh Dương nghe thấy tiếng khóc náo lòng, rốt cục không kiềm chế được, xoay người đâm mạnh vào bức tường phát ra một tiếng vang lớn.

Nhược Trúc hoảng hồn vội vàng bảo cung nữ đứng bên giúp thái tử xoa tay.

Tiêu Cảnh Dương vung tay lên định xoay người rời đi. Hắn đến đây không hỏi được chuyện gì xảy ra, vậy thì hắn có thể hỏi người khác không được sao.

Hơn nữa muốn hỏi một chút vị kia ở điện Tiêu Phòng.

“Nhược Trúc à, vào giúp ta thay một bộ quần áo khác đi” ngay lúc Tiêu Cảnh Dương vừa quay người đi một khắc, bên trong tấm cung truyền đến tiếng lạnh nhạt của Tiêu Tử Y.

Tiêu Cảnh Dương tranh đẩy cửa vào trước, đến cả Nhược Trúc muốn ngăn lại cũng không kịp. Tiêu Cảnh Dương liếc mắt nhìn thấy Tiêu Tử Y nửa nằm trên chiếc giường mềm mại, trước ngực một mảng máu đỏ sẫm nhìn thấy mà ghê cả người.

Tiêu Tử Y giương mắt nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương vọt vào bất đắc dĩ bảo, “Nhược Trúc à, người trước tiên giúp mang cho ta chút cháo đi vậy”

Nhược Trúc đáp lại rồi cẩn thận đóng cửa lại, để cho hai huynh muội nói chuyện thoải mái.

Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy đôi mắt Tiêu Tử Y rõ ràng khóc đỏ hồng, nhẹ giọng hỏi chỉ sợ dọa nàng, “Tử Y à, muội rốt cục có bị làm sao không? Có bị thương không? Ta gọi Thái Y tới nhé”

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn mảng máu trên người dường như đã khô, nhếch nhếch khoé miệng lên cười chua xót, “Muội không bị thương đâu, đây là máu của người khác thôi. Nhưng mà tốt nhất là huynh nên gọi Cố Thần Y tới đi, giúp bôi thuốc cho Diệp Tầm, bảo là do chơi đùa không cẩn thận bị thương nhé”

“Diệp TẦM ư?” Tiêu Cảnh Dương sững sốt.”>

Tiêu Tử Y thấy hần nhìn chăm chăm vào vết máu trên ngực nàng thì biết hần đã hiểu lầm, “Không phải máu của bé đâu. Diệp Tầm chỉ bị thương nhẹ thôi”

Tiêu Cảnh Dương thở phào, vội vàng chạy ra cửa bảo tùy tùng mới Cố Thần Y tới. Lúc hần bước vào lần nữa thì nhìn thấy Tiêu Tử Y run rẩy từ giường đứng lên như sắp ngã, vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy, “Muội định làm gì vậy? Ta lấy giúp muội”

Tiêu Tử Y thấy vẻ mặt lo lắng của hần thì lại đưa mắt trấn an, rút ra khỏi tay hần, thản nhiên bảo, “Muội muốn thay quần áo, huynh có thể giúp hay sao?” Dứt lời cũng không thêm để ý tới thái độ ngây ngô của Tiêu Cảnh Dương nữa cứ lùi ra sau tấm bình phong cởi áo khoác ra.

Chẳng còn cách nào, ngăn người hơi lâu mới cảm thấy mùi máu ngấm trên quần áo khó chịu quá, nhất định phải thay mới được.

Tiêu Cảnh Dương rút tay lại, nhìn thấy bóng hình yếu điệu hiện lên sau tấm bình phong, rốt cục cụp mắt xuống lùi ra xa. Trong tai vẫn nghe thấy tiếng động tinh tế phát ra, Tiêu Cảnh Dương chỉ cảm thấy trong lòng như được châm môi lửa, không hiểu là phần nộ hay là gì khác nữa.

“Tử Y à, muội chắc chắn mình không bị sao đó chứ?” Tiêu Cảnh Dương nhấn từng từ một hỏi cẩn thận.

“Không sao, đã không có việc gì rồi” Tiêu Tử Y đứng sau tấm bình phong thản nhiên trả lời. Tuy nàng rất là sợ, chỉ cần nghĩ tới là sợ vô cùng nhưng sau khi khóc đã thôi rồi thì mọi chuyện cũng ổn, chỉ còn lại nỗi giận dữ trong nội tâm mà thôi.

Chỉ là nàng cẩn thận che giấu nỗi tức giận sâu trong lòng, nàng tức giận là nàng không cẩn thận. Nếu mà không phải nàng tạo thời cơ cho đối phương làm sao chuyện này xảy ra được chứ? Nàng lại tức bản thân đã đem bọn nhỏ liên lụy vào đó, nếu một mình mà gặp nguy hiểm thì nàng không thể tức giận như vậy được.

“Có biết là ai là không?” Tiêu Cảnh Dương hít một hơi thật sâu, trong đôi mắt đã gần như xuất hiện tia nguy hiểm. Làm tổn hại tới Tiêu Tử Y thì sẽ phải có tâm lý trả giá thật nhiều!

“Chuyện này thật không biết” Tiêu Tử Y vừa thay quần áo vừa nói tóm tắt mọi chuyện cho Tiêu Cảnh Dương nghe. Người nàng có thể tin tưởng thì không nhiều lắm, Tiêu Cảnh Dương được tính là một trong những người đó.

“Nói vậy thì muội cũng không nhìn rõ mặt của gã áo trắng kia sao?” Tiêu Cảnh Dương vừa nghe vừa suy nghĩ trong lòng. Ý của Tiêu Tử Y hần cũng hiểu, nàng thực sự không muốn làm rùm beng chuyện này lên, dù sao hiện giờ cũng không biết rõ tên đầu sỏ là ai cả. Nhưng hần nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ, rốt cục là ai như vậy trăm phương ngàn kế muốn đẩy nàng tới chỗ chết chứ? Trong cung nàng không gây thù oán nhiều cho lắm, cho dù là mẫu hậu thấy nàng không vừa mắt đi chăng nữa, thì cũng chỉ là chút tiểu tiết mà thôi, cũng không thể hạ độc thủ như thế được!

”Không thấy, có lẽ là kẻ trong giang hồ mà trước đây muội đắc tội đi...” Tiêu Tử Y không yên lòng nghĩ ngợi, nghĩ đến vị công tử cứu nàng kia mà nói thì nhất định là có người nguy trang việc này để hại nàng, tiếc là chuyện trước đây nàng cái gì cũng không biết, cũng không phân biệt được chuyện trắng đen nào.

Nhưng vì sao người đó lại cứu nàng lại lo lắng cho nàng thế chứ? Hần rốt cục là ai thế? Có phải là Nam Cung Sanh hay không?

Tiêu Cảnh Dương không tin người trong giang hồ tìm gây phiền phức cho nàng, nếu mà có ân oán gì đó...sao lại phải che mặt như vậy mà không thẳng thắn đối diện chứ? Vì thế hần cũng không muốn nhắc lại nữa chỉ

ghi nhớ kỹ trong lòng là được. “Vị cứu muội đó là ai thế? Hắn có để lại tên không?”

“Ầm!” Sau tấm bình phong truyền ra tiếng vật nặng rơi xuống, đồng thời nghe thấy tiếng Tiêu Tử Y kêu lên thảm thiết.

“Tử Y! Muội không sao chứ?” Tiêu Cảnh Dương chạy vọt tới sau tấm bình phong, chỉ thấy Tiêu Tử Y mặc quần áo lót ngã ngổ trong đống quần áo, sắc mặt đỏ bừng. “Không...Không sao, chỉ là phát hiện ra muội tự dừng không biết mặc quần áo thôi...” Tiêu Tử Y ảo não nói. Bình thường thì đều do Nhược Trúc giúp nàng mặc, nàng xem thì thấy Nhược Trúc làm rất đơn giản, ai mà ngờ chính mình tự mặc vào lại khó khăn tới vậy.

Tiêu Cảnh Dương thấy vậy thì đưa tay đỡ nàng rồi bật cười nói, “Tử Y à, muội còn không bằng cả Trạm Nhi nữa kìa! Mấy ngày trước ta đều dạy bé tự mặc quần áo mình đó”

Tiêu Tử Y bĩu môi, để hắn đỡ nàng lên, hơn nữa lại vung tay tức giận bảo, “VẬY huynh giúp muội mặc đi, quần áo con gái khó mặc vậy, muội cũng không tin là huynh làm được đâu”

Tiêu Cảnh Dương cười dung túng, xoay người nhặt từng món quần áo lên giúp nàng mặc.

Cả hai đều không nói gì nữa, bên trong lặng lẽ toát ra một luồng không khí an tâm.

Tiêu Tử Y thấy Tiêu Cảnh Dương mặc cẩn thận từng tấc quần áo cho nàng, nổi lòng khùng hoảng và sợ hãi cũng đỡ hơn nhiều, “Hoàng huynh à, sau này uội thị vệ lợi hại hơn để bảo vệ muội nhé”

“Được”

“Đừng nói với phụ hoàng nhé, cũng đừng nói với ai hết, sợ đánh rần động rùng đó”

“Được”

“Muội nhất định sẽ không bỏ qua cái kẻ dám làm tổn thương bọn trẻ và muội đâu”

“...Được”

137. Chương 137: Sát Gái

Cho dù trước mặt Tiêu Cảnh Dương đã phát lời thề sẽ không khinh suất tha cho đối phương nhưng cho tới bây giờ đối phương là ai cũng không biết, hiện giờ Tiêu Tử Y cũng chỉ còn cách tốt nhất là tự bảo vệ mình và bọn trẻ thôi.

Còn có một chuyện có thể làm đó chính là cố sức để tìm ra người đã ra tay cứu nàng vô cùng nghĩa hiệp kia là ai. Nàng sẽ hậu tạ hắn.

Người hiềm nghi cuối cùng lại chính là trạch nam Nam Cung Sanh.

Bởi vì tuy Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh đã gặp nhau rồi nhưng chỉ là kiểu gặp mặt này cũng không được coi là gặp thực sự vì dù có gặp nhưng vẫn ngăn cách bởi râu ria xồm xoàm đầy mặt. Hiện giờ cẩn thận nghĩ lại mới thấy đây chính là loại mặt nạ tốt nhất ai cũng nhìn không thấy bộ mặt thật của hắn.

Ngày hôm sau vẫn là ngày nghỉ của nhà trẻ, vì chuyện Tiêu Tử Y gặp thích khách được giấu kín không cho ai biết, nhất là đối với gia đình bọn nhỏ lại càng phải giấu kín hơn. Vì vậy chỉ có Độc Cô Huyền và Diệp Tầm là hai nhóc biết chuyện nguy hiểm xảy ra với mình thôi.

“Wow, thế mà Độc Cô Huyền và Diệp Tầm tự dừng lại biến thành như hiện giờ chứ, ta nghĩ chắc đệ đệ của ta cũng không hiểu vì sao đâu” Nam Cung Tranh vì vẫn lo cho Tiêu Tử Y nên dù là ngày nghỉ vẫn đến. Còn Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu hai nhóc thì vẫn coi như những ngày thường cùng xuất hiện. Chỉ là ra ngoài dự kiến của mọi người, thái độ của Độc Cô Huyền rất khác thường, ra dáng làm anh của Diệp Tầm ghê, còn Diệp Tầm tránh xa làm cậu ta cứ đuổi theo khắp nơi.

“Hừ hừ, chắc là ngẫu nhiên thôi, Độc Cô bị tính cách đàn ông khí khái của Tiểu aamf chinh phục rồi...” Tiêu Tử Y cười híp cả mắt nói trêu chọc. Hôm qua vết thương trên cổ Diệp Tầm cũng còn rất nhỏ, trẻ con đứng là lành nhanh thật vài ngày là đã tốt lắm rồi. Nhưng Tiêu Cảnh Dương vẫn mời Cố Thần Y tới bôi thuốc cho Diệp Tầm. Hiện giờ cậu bé lại cố tình quàng khăn trên cổ để che vết thương lại.

“...” Về mặt Nam Cung Tranh biểu hiện khó hiểu, trừng trừng đôi mắt hạnh nhìn Abe cắn gấu quần của Độc Cô Huyền không cho cậu ta tiếp cận cậu chủ nhỏ của mình.

“Không có gì là không có khả năng cả. Tiểu Tranh à, nhị ca ngươi....hôm qua ngươi có nhìn thấy không?” Trong đầu Tiêu Tử Y nghĩ ngợi đã lâu, rốt cục nhìn không được buột miệng hỏi.

Nam Cung Tranh chun chiếc mũi đáng yêu lại, buồn bực nói, “Dĩ nhiên là không rồi! Sao tự dưng ngươi lại hỏi huynh ấy làm gì?”

“Ha ha, ta định cho Tiêu Nhi tham gia cuộc thi của huynh ấy mà thôi” Tiêu Tử Y là như vô tình khẽ cười nói.

Lúc này Nam Cung Tiêu cũng đang chán nản bước lại gần, vừa lúc nghe thấy câu nói cuối cùng của Tiêu Tử Y, giật thột chạy vội tới hỏi luôn, “Cuộc thi sao? Cuộc thi của Bản thiếu ta không phải là còn mười ngày nữa hay sao?”

Tiêu Tử Y cười xoa xoa đầu cậu bảo: ‘Mười ngày cũng rất lâu mà! Ta sợ công tử Sanh đợi không nhìn thấy thành tích của con thôi, nói xuông không bằng hành động, hôm nay chính tới nhà các con, bảo công tử Sanh cho Tiêu Nhi thi đi!’ Mười ngày, nếu mà đợi mười ngày nữa không khéo không thể đoán được người cứu nàng có phải là công tử Sanh không nữa. Nàng cũng muốn xem vết thương trên cổ tay Nam Cung Sanh kia đã khỏi hay chưa nữa.

“Nhưng mà công chúa à, chuyện hôm qua xảy ra như vậy hôm nay người đã ra cung...” Nam Cung Tranh tiến lên ghé sát tai thì thầm khuyên nhủ. May mà Nam Cung Tiêu bị chuyện thi cử đổ ụp xuống đầu đang đau đầu nhức óc nên cũng không để ý hai người lớn nói chuyện cho lắm.

“Không sao, yên tâm đi” Giọng điệu của Tiêu Tử Y bình thản. Tiêu Cảnh Dương đã magn toàn bộ thị vệ bên nàng đổi hết rồi, hơn nữa hôm qua bị tập kích ở nơi yên lặng kia, hôm nay đi trên đường lớn nàng không tin đối phương lại dám có gan lớn đến như vậy.

Tiêu Tử Y gọi Nhược Trúc tới bảo nàng ta làm một chuyện, mắt lại nhìn thấy một bóng thon cao từ hành lang đi ra, người đó mặc trên người một chiếc áo choàng màu xanh ngọc sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, Tiêu Tử Y có thể nhìn thấy đôi mắt hoa đào nhỏ dài kia của hắn cười thoải mái.

Độc Cô Huyền kêu ầm lên vui sướng, nhảy một nhát vào ngực của hắn.

“Đàm Nguyệt Li ư?” Tiêu Tử Y hơi kinh ngạc thở khê. Sao hôm nay hắn lại tới vậy nè?

“Ôi? Sao công tử Đàm lại đến nhỉ?” Nam Cung Tranh nhíu mày kinh ngạc, “Hừ. Vẫn là bộ dạng phong lưu phóng khoáng quá ha!”

“Ngươi vẫn cứ chán ghét hắn thế cơ à?” Tiêu Tử Y vừa thấy kiểu phản ứng này của nàng ta thì không khỏi tò mò hỏi.

Nam Cung Tranh chép miệng lẩm bẩm: “Ta chẳng bao giờ có cảm tình với người đàn ông nào có bộ dạng xinh đẹp hơn cả mình nữa. Ấy thế mà hắn lại được rất nhiều trẻ con và các cô gái hâm mộ nha!”

Thì đó là sát thủ sát gái mà lị! Tiêu Tử Y nhìn vị công tử nho nhã mặc quần áo lấp lánh kia chỉ cần nói vài câu thôi mà đã đem dỗ trẻ con dễ dàng rồi. Sau đó lại phe phẩy chiếc quạt trên tay tiến gần các nàng. Trên mặt hắn lộ vẻ thị uy xen ý tứ cười cười, đón đầu, “Công chúa Điện hạ khỏe chứ, hôm nay người sẽ vui xẻo lắm đó!”

Nội tâm Tiêu Tử Y đập bùm bụp, định nói vài lời bông ghen tặc ở cổ.

Nam Cung Tranh đứng cạnh nàng ghé tai thì thầm, “Công chúa đừng để ý làm gì, những lời này của Đàm nguyệt Li toàn nói xuông thôi, với ai hắn cũng nói vậy mà”

Tiêu Tử Y cảm thấy cũng đúng, không chút yếu thế, khẽ mỉm cười bảo, “Công tử Đàm hôm nay sao lại hứng thú tới đây chứ?” Xui xẻo sao? Hừ! ngày hôm qua nàng mới xui xẻo đó! Vị thầy tướng này thật là!”

Đàm Nguyệt Li nheo nheo mắt hiện lên tia hứng thú, chiếc quạt trong tay phe phẩy càn hăng, cười híp cả mắt nói, “Chẳng còn cách nào, tính cho tới hôm nay tới gặp công chúa là ngày lành, nên mới chọn tới báo tin làm thầy giáo đó! Kính xin Công chúa chỉ giáo nhiều hơn” Giọng điệu của hắn ngả ngớn, nhưng nghe vào trong tai thì lại không thấy người này có chút thành ý nào, mà ngược lại cái kiểu giọng ngọt ngào phát ngấy kia lại làm cho người ta có cảm giác nhận ra là loại người chuyện nịnh nọt, lại còn có một cảm giác khó nói khác nữa.

Tiêu Tử Y nghe vậy thì thầm hận trong lòng, nàng không biết là hắn đến tột cùng có phải tính toán ra không, nhưng hôm nay nàng thực sự phải ra cửa đến gặp Nam Cung Sanh, nhất định phải làm rõ thân phận của người đó trước đã, cho nên không có thời giờ để cùng Đàm nguyệt Li dây dưa chuyện trước đây nữa.

Đàm Nguyệt Li rất thích thú đợi Tiêu Tử Y hồi phục trở lại, hắn phe phẩy chiếc quạt chậm rãi, mỗi một động tác lại tao nhã đến mức động lòng người, làm tóc bên tai hắn bay bay nhẹ nhàng, nhìn qua giống như một bức tranh vậy làm con người ta không thể rời mắt ra được. Đến cả Nam Cung Tranh có thành kiến với hắn như thế mà còn mở to hai mắt nhìn hắn chăm chăm đến hồn nhiên đến nỗi người ta còn phát giác ra là làm vậy thực thất lễ quá.

Tiêu Tử Y không phải không thừa nhận Đàm nguyệt Li chứng thực là rất có phong thái của thầy tướng, dù sao thì đã là một thầy tướng mà không cso vẽ ngoài mê hoặc người ta thì sao mà gạt được ai chứ?

“Lần trước người đến vẽ được bức tranh kia cũng không tồi, thực sự là có năng lực đến dạy vẽ tranh cho bọn trẻ lắm. Xong tuy người là do hoàng huynh mới đến nhưng bốn cung vẫn có một yêu cầu hơi quá đáng chút, hi vọng công tử có thể đáp ứng” Tiêu Tử Y sắp xếp lại từ ngữ nhịu mày nói. Nàng đang sốt ruột ghê lắm, nhưng nếu cứ khinh địch như vậy mà bỏ qua cho hắn nàng cũng không cam tâm đâu.

“A? Xin công chúa Điện hạ cứ việc nói” Đôi mắt hoa đào của Đàm Nguyệt Li cười càn con lên.

Tiêu Tử Y nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng, cười yếu ớt bảo, “Nghe nói nhị công tử Đàm còn có một đệ đệ, cùng độ tuổi với Trầm Nhi, có thể nói với cha mẹ người cho tiểu công tử đến chơi cùng Hoàng tôn điện hạ ở chỗ của Bốn cung đây được không?”

Không ngờ Đàm Nguyệt Li vượt ra ngoài dự đoán của Tiêu Tử Y lập tức to vui vẻ nói, “Công chúa có tình, Nguyệt Li mong còn không được nữa là!”

138. Chương 138: Cướp Người Kia Cướp Người Kia!

Mãi cho tới lúc cùng tỷ đệ Nam Cung lên xe ngựa rồi Tiêu Tử Y vẫn còn nghĩ mà choáng váng cả người, một chút cũng không dám tin Đàm Nguyệt Li tự dưng lại đồng ý mình đưa đệ đệ vào cung nhẹ nhàng đến vậy.

“Công chúa, sao vậy? Vẫn không yên lòng sao?” Nam Cung Tranh nhặt hạt dưa lên cắn.

Tiêu Tử Y cũng nhặt hạt dưa lên vừa cắn vừa nói, “Thực ra thì không có gì...Chỉ là có chút nghĩ không ra thôi”

“Nghĩ không ra chuyện vừa rồi nói cùng nhị công tử Đàm sao? Chuyện đó có đáng gì đâu?” Mặc dù Nam Cung Tranh có chút không rành thế sự lắm nhưng do đã gặp không ít kẻ lồi đời nên chỉ cần nhìn một chút cũng thấy.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nàng muốn biết Nam Cung Tranh xem thấy thế nào.

Nam Cung Tranh quay đầu đi nhìn Nam Cung Tiêu ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra phong cảnh ngoài xe, chép miệng nói, “Nói thực Tiêu Nhi nhà chúng ta lúc đầu vì cái gì tiếp cận công chúa tin chắc công chúa cũng rõ! Đại tỷ nhà ta nàng ấy rất biết làm người mà! Đàm Nguyệt Li dĩ nhiên là cũng không kém”

Tiêu Tử Y cau mày do dự nói, “Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Ta cảm thấy cũng không giống thế mà” Tổng cảm giác thấy nét mặt tươi cười vừa rồi của Đàm Nguyệt Li hình như là phát ra từ nội tâm vậy.

Nam Cung Tranh buông tay, coi như không có chuyện gì, “Công chúa à, đừng trách ta nói thẳng nhé, cha ta vì sao lại đồng ý đưa con bảo bối của ông ở trong cung của người, thực ra thì bởi vì một câu cuối cùng của nhị ca ta đó”

“Là gì vậy?” Tiêu Tử Y bây giờ đối với Nam Cung Sanh để ý vô cùng.

“Dĩ nhiên là có thể được bầu bạn bên Hoàng tôn điện hạ thôi, đó là cơ hội mà bao nhiêu người ước muốn cũng không được nha!” Nam Cung Tranh cười rất tươi nói, không chút giấu diếm.

Tiêu Tử Y thở dài biết đây là chuyện không thể nào tránh được. “Tiểu Tranh à, cái loại chuyện kiểu này sau này đừng có nói trước mặt trẻ con nhé” Tiêu Tử Y nhẹ giọng bảo.

Nam Cung Tranh cười nói, “Yên tâm đi, Tiêu Nhi hiện giờ chẳng có tâm tình đâu mà để ý tới chúng ta tám gấu nữa, Tiêu Nhi! Không được bĩu môi, cứ tưởng bĩu môi à...đợi khi nào người thi xong ta cho người bĩu môi cả ngày, một khắc đồng hồ cũng không được dừng cho ta!”

Tiêu Tử Y nhìn thấy miệng Nam Cung Tiêu lẩm bẩm không rõ gì đó, các đường nét thanh tú trên mặt cau có lại. Tiêu Tử Y nhìn kỹ các chi tiết trên người Nam Cung Tiêu, tìm xem có chút nào tương tự như mặt của người đó trong ngày đó hay không. Nhưng nhìn đi nhìn lại tiếc là vẫn nhìn không ra được nét nào giống cả.

“Công chúa à, người đừng khẩn trương như vậy chứ! Cho dù cuộc thi không qua, ta thấy Tiêu Nhi cũng vẫn tiếp tục được học tại trong cung của người mà. Yên tâm đi!”

Nam Cung Tranh nghĩ tới chắc Tiêu Tử Y đang lo lắng tới kết quả cuộc thi nên cố động viên an ủi.

Tiêu Tử Y cười cười, phát hiện ra Nam Cung Tiêu cho dù có nghe thấy nói như thế nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào. Xem ra thì cậu hẳn là để ý tới việc Nam Cung Sanh đánh giá cậu lắm.

Xe ngựa xuất cung chỉ một lát là đã đến trước cửa phủ Nam Cung thì dừng lại. Ngày đầu tiên Nam Cung Tranh xuống xe ngựa nhìn thấy tư thế cửa nhà mình thì giật mình đứng tại chỗ.

“Làm sao vậy?” Tiêu Tử Y nhìn thấy trước cửa lớn có một cỗ xe ngựa xa hoa đứng đó, ước chừng còn lớn gấp đôi so với cỗ xe của nàng, đồng thời thị vệ bên cạnh cỗ xe còn nhiều gấp mấy lần thị vệ nàng mang theo, khác nhau ở chỗ là trang phục trên người thôi.

“Thảm rồi, cỗ xe ngựa này trong toàn bộ kinh thành cũng chỉ có một người có, nàng ta sao lại đến nhà của ta chứ?” Biểu hiện của Nam Cung Tranh giật mình qua đi thì lại khiếp sợ, tiến nhanh vào phủ Nam Cung.

“Là ai vậy?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi.

Nam Cung Tiêu đi tuột sau hai người xa xa đi chậm rãi, rõ ràng là muốn kéo dài thêm một khắc đồng hồ nữa.

“Là Phong Uyển Tình mà! Nàng ta đến đây chắc không có chuyện tốt gì rồi” Nam Cung Tranh thất kinh đáp lại.

Phong Uyển Tình à? Tiêu Tử Y lục lọi trong đầu tìm tòi, amī cho tới khi hai người tiến vào trong phòng khách mới nhớ ra Phong Uyển Tình là ai. Chẳng phải là cháu gái của vị Hoàng hậu kia sao? Chính là người phụ nữ bắt chước công chúa Sơn Âm của triều trước nuôi rất nhiều trai trong phủ sao.

“Chính là nàng ta đó hả!” Tiêu Tử Y nhẹ giọng cảm thán. Quả nhiên là lợi hại ghê, chỉ cần nhìn ngoài phủ Nam Cung thôi đã phô trương lắm rồi, có thể nghĩ ngay tới Phong Uyển Tình này đến tột cùng là kiểu khí phái nào, đến cả nàng là công chúa đương triều này so với nàng ta còn kém xa.

“Công chúa à, sao người còn thanh thoi như vậy chứ? Nàng ta bình thường cũng chưa bao giờ đến nhà của chúng ta cả, hôm nay đến nhất định là không có chuyện tốt đẹp gì! Người cũng đừng nghĩ gì nữa, nàng ta người này...” Nam Cung Tranh vội đến độ nói năng lộn xộn, mà nàng là một thiếu nữ nhỏ trong nhà căn bản là không nên nói ra khỏi miệng được.

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nói tiếp hộ nàng, “Chẳng lẽ nàng ta coi trọng nhị ca người sao, định thu hấn mang vào trong phủ à?” Trời ơi! Nàng nhưng chẳng lo lắng chút nào tới Nam Cung Sanh cả, ngược lại còn thấy vị Phong Uyển Tình kia đáng thương. Không biết đại tiểu thư thích thu thập mỹ nam này, nếu biết đại danh鼎鼎 công tử Sanh có bộ dạng trạch nam tới cỡ nào, không biết sẽ có biểu hiện thế nào đây ha!

Tiêu Tử Y chỉ chú ý tới chuyện râu ria này mà tán chuyện, căn bản không để ý tới nàng và Nam Cung Tranh hai người đã đi vào tận trong đại sảnh, mà lời nàng nói rành mạch kia đều bị mọi người đứng lúc nghe được.

Trong đại sảnh tiếng cười nói bỗng dừng lại, Tiêu Tử Y nhận thấy ánh mắt mọi người hoặc là kinh ngạc hoặc là hoảng sợ, lúc này mới kịp phản ứng rốt cục là nàng nói cái gì đó không đúng.

Lúc này ngồi trong đại sảnh chỉ có hai phụ nữ, một ngồi trên ghế chủ nhà, khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người có chút hơi mập, dung mạo tú lệ cử chỉ đoan trang, liếc mắt nhìn một cái thì biết hẳn là mẹ của Nam Cung Tiêu. Bà ta do nghe được lời của Tiêu Tử Y không che giấu thì vẻ mặt hoảng sợ.

Còn người phụ nữ ngồi ngay ngắn một bên kia thì chỉ tư thế ngồi thôi cũng đã động lòng người rồi. Nàng ta mặc một chiếc váy dài gấm màu ngọc bích bao quanh thân hình xinh đẹp chững chạc, búi tóc dùng dây trâm đỡ lấy, tóc đen tuyền là da trắng như tuyết, trắng nõn nà. Một đôi mắt sáng ngời, lúng liếng trên khuôn mặt, đôi mày nhỏ dài cong cong, giữa hai đường lông mày có một nốt ruồi son làm cho người ta có một cảm giác yêu thương, tiếc nuối.

Tiêu Tử Y nhìn trái nhìn phải cũng phát hiện ngoài Phong Uyển Tình ra thì không còn ai khác, cân nhắc mãi mới đem giai nhân yếu liễu đào tơ trong lòng nâng lên ngang tầm cùng ba chữ khắc hoạ lên Phong Uyển Tình này. Dù gì thì nàng đã nghe sự tích về nàng Phong Uyển Tình này rất nhiều rồi, làm nàng cứ tưởng tượng như nàng ta là một nữ vương vậy, hiện giờ mới biết nghe danh không bằng gặp mặt.

Tiêu Tử Y nhìn đôi mắt ngời sáng long lanh của Phong Uyển Tình kia thì mới biết những lời mình vừa nói lúc nãy một từ cũng bị nàng ta nghe hết cả. Lời nói ra rồi giống như nước đã đổ, nếu mà nói tất cả thì nàng cũng không thấy hối hận, mà lại chờ xem Phong Uyển Tình có phản ứng gì.

Hai gò má trắng nõn như ngọc của Phong Uyển Tình bỗng ửng hồng, cười duyên phản kích lại: “Chả lẽ là công chúa Trường Nhạc tới đây cũng là vì công tử Sanh hay sao?”

139. Chương 139: Ta Chính Là Muốn Cướp!

Phong Uyển Tình cười thánh thót dễ nghe, làm cho người ta nghe xong không khỏi cũng nhếch môi lên theo nàng ta.

Tiêu Tử Y nghe vậy thì bật cười bảo, “Phong...à, hôm nay bốn cung đến đúng thực là vì công tử Sanh, nhưng mà là vì đệ đệ của huynh đó thôi” Nàng không biết xưng hô thế nào với Phong Uyển Tình cả, vì vừa là Phong đại tiểu thư lại vừa là phu nhân gì gì đó.

Phong Uyển Tình cười ôn nhu yếu ớt, vàng trán làm cho người ta cảm thấy mù mịt. Chỉ thấy nàng ta hé đôi môi đỏ mọng nở nụ cười nhẹ nhàng nói, “Gọi ta là Phong đại tiểu thư thì được rồi, tất cả mọi người ai cũng gọi vậy cả. Ấy da, còn chưa bao giờ thấy Công Chúa Điện Hạ Trường Nhạc, thực thất lễ quá nha” Vừa nói vừa nhẹ nhàng đứng dậy, tao nhã động lòng người hướng Tiêu Tử Y làm lễ.

Phu nhân Nam Cung cũng cuống quýt đứng dậy chào, Tiêu Tử Y tuy vẫn không có thói quen để người khác hành lễ với nàng, nhưng trong lòng hiểu được đây là quy củ nên cũng nhận lấy. Nàng nghe Phong đại tiểu thư thế thì mới thấy nàng ta chẳng coi phu quân nàng ta ra gì, vẫn với bên ngoài kiên trì xưng mình là đại tiểu thư.

Phong Uyển Tình sau khi thực hiện lễ xong thì thoải mái ngồi nguyên chỗ cũ, bên môi tươi cười nói mỉa mai, “Công chúa à, thực ra thì Uyển Tình hôm nay tới cũng không giống suy nghĩ của công chúa kia nha!”

“Ôi? Thế thì là gì vậy?” Tiêu Tử Y cười yếu ớt hỏi ngược lại. Chỉ từ chiến tích dĩ vãng của đối phương đến mà xem, câu nói kia của nàng nhất định là đúng rồi. Chẳng qua loại chuyện kiểu này mặt ngoài chắc chắn sẽ có chút đáng hoàng hơn.

Phong Uyển Tình đưa mắt nhìn vào ánh mắt của Tiêu Tử Y chất vấn, dáng vẻ nhột nhột tự nhiên đưa tay ra nâng chén trà lên ngửi, nhấp nhẹ nhàng một ngụm rồi nói, “Uyển Tình may mắn gặp một vị Thần Y. Vị thần y này là người ở quý phủ của ta, thực sự là diệu thủ hồi xuân không thể chê được. Vì vậy Uyển Tình nghĩ đến bệnh của công tử Sanh định hôm nay mang theo vị Lý thần y kia tới để xem bệnh, nhưng mà...Aizz da, thần y kia cả tính tình cũng kỳ lạ lắm cơ, không muốn đến tận nơi chữa bệnh. Bởi vậy Uyển Tình hôm nay mới cố ý tới đón công tử Sanh đến quý phủ ta xem bệnh. Công chúa người đứng là hiểu lắm rồi nha!”

Tiêu Tử Y nghe những lời này của Phong Uyển Tình, khoé miệng suýt chút nữa thì phì cười.

Thần y cái gì chứ? Chữa bệnh cái gì kia? Không nói trước Nam Cung Sanh này căn bản là không bệnh, cho dù có bị bệnh nhưng bị Phong Uyển Tình đại tiểu thư mà mang về phủ như vậy chỉ sợ không phải dễ dàng ra được nha.

Khụ, nhưng điều kiện trước tiên là Phong Uyển Tình kia phải nhìn thấy bộ mặt kia của Nam Cung Sanh cơ không biết là còn muốn dẫn hắn về phủ nữa không đây.

Tiêu Tử Y cố sức không cười, suýt nữa thì bị nội thương. Thân thiết cảm thấy hôm nay quyết định tới phủ Nam Cung này quả thực rất đúng, lại còn được xem vở tuồng rất vui nữa. Tự đứng tâm tình bỗng trở nên khá hơn rất nhiều.

Phu nhân Nam Cung đứng một bên nghe mà thấy khó xử, nhìn cầu cứu về phía Nam Cung Tranh.

Phu nhân Nam Cung này vốn chính là xuất thân từ một tỳ nữ, vừa được sự ưu ái của lão gia Nam Cung nên mới có thể trở thành phu nhân của ông. Còn lão gia Nam Cung miệng thì nói coi trọng bà ta cũng chính vì bà ta bình thân không tranh sự đời, hiện giờ gặp phải chuyện khó giải quyết như vậy, bà ta lại càng khó quyết định. Ngày thường đều do Nam Cung Tranh ở nhà làm chủ. Nhưng hôm nay Phong Uyển Tình lại cố tình chọn ngày Nam Cung Tranh không có mặt mới tới, may là các nàng lại chạy về đúng lúc, nếu không bà ta thực sự không có cách nào.

“Nhị nương à, Tiêu Nhi cũng đã cùng chúng ta trở lại rồi. Chúng ta tìm nhị ca có việc. Vậy chúng ta đi trước nhé” Nam Cung Tranh định nói chuyện cho rõ ràng. Đầu tiên là nàng ta lôi Nam Cung Tiêu mè nheo ngoài phòng tiến vào, đem cậu bé trở thành tấm chắn, hoảng hồn định lui ra chạy thẳng tới vườn U lan luôn. Định mượn cơ hội chiếm lấy chỗ ở của Nam Cung Sanh, làm cho Phong Uyển Tình không có cơ hội tiếp cận được hắn.

Phu nhân Nam Cung dĩ nhiên cũng nghĩ tới chuyện ấy, ước gì có cơ qua loa tắc trách để bỏ qua nên gật đầu lia lịa.

Hai lớn một nhỏ đang định chiến đấu liên tục trong vườn U Lan thì chỉ nghe thấy tiếng Phong Uyển Tình không khoan nhượng sảng giọng, “Vậy thì cũng tốt, Uyển Tình cũng muốn cùng đi, phu nhân Nam Cung ngài cứ ngồi đi ạ” Dứt lời cũng không cần xem mặt mũi người ta có biểu hiện gì đứng lên dẫn theo một tỳ nữ dẫn đường, vừa đi vừa phát ra chuỗi cười nhẹ nhàng sảng khoái.

“Trời ơi, Phong đại tiểu thư này không phải muốn cướp người dân đó chứ?” Sắc mặt Nam Cung Tranh tái đi trắng bệch, cắn tai Tiêu Tử Y nói khẽ.

“Nàng ta sao kiêu ngạo như vậy hả? Chẳng nhẽ chẳng có ai quản được nàng ta sao?” Tiêu Tử Y cũng bắt chước Nam Cung Tranh hạ giọng thì thầm, nhưng giọng điệu khó tránh khỏi khoa trương chút.

Nam Cung Tranh hoảng sợ nhìn Phong Uyển Tình không có phản ứng gì, mới thở phào nói tiếp, “Ai có thể quản nàng ta ha? Có hoàng hậu nương nương bao bọc nàng ta, hơn nữa tướng công nàng ta cũng chưa hề rằng, người khác chẳng liên quan gì tới mình cứ phải lơ đi, cùng xem nào nhiệt thôi. Nhưng lại có người muốn đội váy của Phong Uyển Tình lên đầu đó”

Tiêu Tử Y nghe vậy không khỏi lâm vào chặc lưỡi, nàng đã sớm biết dân phong của Triều Đại Chu đã mở rộng nhưng cũng không đến nỗi mở rộng ra tới tận đây chứ? Mắt Tiêu Tử Y nhìn bóng lưng uốn éo mềm

mại của Phong Uyển Tình kia hỏi khế, “Này có một chút vấn thấy kỳ nha. Nhị ca ngươi không phải nổi danh từ lâu rồi sao? Sao tới tận hôm nay nàng ta mới xuống tay chứ nhỉ?” Đừng có trách nàng hỏi kỳ như vậy nhé, chỉ thuần túy là tò mò thôi.

Đôi mày thanh tú của Nam Cung Tranh cau lại, cười khổ bảo, “Phong đại tiểu thư này yêu thích cũng thất thường lắm, hôm nay thì thế này, nhưng mai lại thế khác rồi. Trước đây thì nghe nói rất thích nam nhân có thân thể khỏe mạnh cường tráng, kết quả làm cho tên Độc Cô Diệp kia trốn nàng ta khắp nơi. Hiện giờ tám phần thì lại thích kiểu thiếu niên ốm yếu rồi. Aizz, nhị ca đáng thương của ta ha...”

“Cũng không sao đâu, Phong đại tiểu thư nếu thấy bộ dạng nhị ca của ngươi ý à, chắc sẽ tự động rút lui không phải sao?” Tiêu Tử Y thực ra cảm thấy Phong Uyển Tình rất đáng thương, nhưng trong bụng nàng lại đập thùng thùng, nếu người đó cứu nàng là Nam Cung Sanh thì sao, vị kia có tướng mạo phong tư như thế, chắc chắn sẽ được Phong Uyển Tình coi trọng ngay.

Sắc mặt Nam Cung Tranh lại càng lo hơn, ai biết vị Phong Uyển Tình chuyên sống an nhàn này mà nhìn thấy bộ dạng rồi bù của Nam Cung Sanh thì sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?

Ba cô gái mang đầy tâm trạng đi vào vườn U Lan, Tiêu Tử Y chuyên trước tiên là theo bản năng nhìn về phía mảng rừng đào thắm sắc bên tường kia, chỉ thấy một rừng hoa đào sáng lạn đã sớm tàn, nhìn một màu đều xanh mượt lá là lá. Ở trong các kẽ hở của lá cành có thể nhìn không rõ một đám quả đào xanh nhỏ nhỏ.

Thoạt nhìn giống y chang quả đào nàng đang giữ trong lòng kia.

Tim Tiêu Tử Y đập mạnh hơn hai nhịp, nhưng vẫn bắt mình thu mắt lại. Cùng lúc đó tỳ nữ của Phong Uyển Tình đã đến gõ chiếc cửa nhỏ.

Tiếng đập cửa khê khàng và có nhịp điệu, Nam Cung Tranh chợt nhớ tới dĩ vãng nhị ca mình gõ cửa ầm trời, không hiểu sao mà đỏ bừng mặt. Nhưng nàng vẫn nhắc nhở các nàng ta, cái kiểu đập cửa nhẹ nhàng như vậy, nhất định nhị ca nàng không nghe thấy.

Nhưng ra ngoài dự kiến của nàng ta, chỉ nghe một tiếng “Bì bôm” rồi cửa phòng được người ta đẩy ra nhẹ nhàng. Mà nhìn thấy người đứng trong phòng kia mọi người hai mắt không khỏi toả sáng, một người cũng không cao hơn các nàng cho lắm, chỉ độ khoảng hơn mười tuổi tiểu đồng đang đứng lo lắng trước cửa, không dám ngẩng đầu lên vấn an Tiêu Tử Y các nàng, sau đó lấy giọng thanh thúy mời các nàng vào.

Tiểu đồng này khí chất phẳng phất như không nhiễm hạt bụi nào, sạch sẽ thuần khiết, nhưng động tác và ngôn ngữ cử chỉ đều vô cùng khéo léo, nếu trên người nó không phải mặc bộ quần áo màu xanh của người hầu thì bất kỳ ai cũng cho rằng nó là một thiếu gia công tử con nhà giàu. Vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn thẳng vào các nàng.

Phong Uyển Tình nhìn người hầu trẻ tuổi này từ trên xuống dưới rất vừa lòng cười. Người bên cạnh cứ động lòng người như thế, chắc Công tử Sanh vóc dáng càng làm nàng ta mong đợi nhiều hơn. Gần đây nàng ta rất thích vóc dáng kiểu này, đáy lòng thậm chí đang nghĩ cũng muốn đóng gói tên hầu này cùng mang đi theo luôn.

Tiêu Tử Y thấy Phong Uyển Tình cũng không lùi bước, cứ bước chân đầu tiên vào phòng. Nàng cũng không thêm so đo, ngược lại phát hiện ra biểu hiện kinh ngạc của Nam Cung Tranh, Tiêu Tử Y hoài nghi hỏi “Sao vậy? Có gì không đúng à?”

Nam Cung Tranh nuốt nuốt nước bọt sột sột nhìn chằm chằm vị tiểu đồng thanh tú kia, len lén nói, “Người này ta căn bản là không biết, hoặc nói cho tới tận bây giờ ta chưa bao giờ gặp...”

140. Chương 140: Bị Bệnh

Tiêu Tử Y nghe vậy cứng họng. Nam Cung Tranh bảo nàng ta không biết là đứa bé nào. Nói đùa sao?

Nàng đang định hỏi thì Nam Cung Tranh đã sốt ruột theo sát Phong Uyển Tình vào sau. Tiêu Tử Y không còn cách nào liếc mắt cũng rào bước tiến lên cửa. Nam Cung Tiêu thì thức thời khép nhanh miệng lại, dù sao thì hôm nay cậu chỉ mong dừng cuộc thi là tốt rồi.

Bước vào phòng khách nhỏ, đập vào mắt là một mùi thuốc Đông y nồng nặc làm Tiêu Tử Y nhú mày.

Không phải đây chứ? Đang diễn trò trọn bộ sao?

Chú bé thanh tú kia nhanh tay đưa chiếc khăn lụa ôi người bịt mũi, Phong Uyển Tình trước tiên là cướp nhanh che kín mặt mũi.

Tiêu Tử Y cầm chiếc khăn lụa trên tay, mà vẫn không tin. Lần trước nàng tới đây mặc dù chưa đi vào lầu nhỏ này nhưng mà nàng nhìn thấy dù sao cũng chính là Nam Cung Sanh nha!

Giờ thấy thế nào lại là một kẻ gầy gò thế. Tiêu Tử Y bị mùi thuốc đông y xộc vào mũi nồng nặc, nhú mày ngửi cẩn thận, vị thuốc Đông y cũng không che lấp đi mất mùi rượi vốn có.

Đây mới đúng nha! Tiêu Tử Y và Nam Cung Tranh nhìn nhau cười, rồi không hẹn cùng lấy khăn bịt mũi. Một mùi hương xộc lên thấm vào người làm tinh thần người ta phấn chấn hẳn lên.

Tiêu Tử Y bỗng chốc tỉnh ngộ, tự dưng làm nàng liên tưởng đến một vấn đề khác. Thì phải là vì sao Nam Cung Sanh phải mất nhiều công sức diễn trọn bộ thế chứ? Nói cho cùng đồn nhảm hẳn là thiếu niên nhu nhược mà nói chẳng qua là cha hấn nhất thời hư vinh, cho dù bộ dạng của hắn có bị người ngoài nhìn vào là rồi bù đi chẳng nữa, cũng không bao giờ vứt bỏ hình tượng hắn trong mắt người ta...Dù sao thì hẳn chính là lấy tài năng của mình làm inh nổi tiếng.

Chả nhẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì đó chẳng?

Tiêu Tử Y nghĩ như vậy lại càng nhìn cách bố trí trong lầu nhỏ một cách cẩn thận nhưng thấy thế nào cũng cảm thấy không hề có chỗ thần kỳ nào cả. Trên tường lộ một ra một ít tranh chữ nổi tiếng, bày trong phòng chỉ có một ít bàn ghế bình thường. Mà ngay đến cả người hâm mộ nổi tiếng mà đến là Phong Uyển Tình kia trên mặt cũng dấu không được vẻ thất vọng vô cùng.

Phong Uyển Tình lơ đãng, ôn nhu hỏi, “Người tên là gì?”

Nam Cung Tranh đứng cạnh tròn mắt, rõ ràng là nhìn Phong Uyển Tình không quen cho lắm, chỉ một người tùy tùng thôi cũng không tha. Đang định mở miệng chuyển chủ đề thì đột nhiên bị ánh mắt của Tiêu Tử Y đứng cạnh ngăn lại.

Tiêu Tử Y mím môi mỉm cười nhàn nhạt, chỉ bảo Nam Cung Tranh đừng có lo quá. Từ góc độ mà nàng nhìn thì kẻ tùy tùng này trông ử rữ nhưng khoẻ miệng lại khê cong lên trên tức, xem ra kẻ tùy tùng này là nhân vật không đơn giản chút nào.

“Tôi...Tôi gọi là Tịch Dạ, trời chiều tịch, ban đêm dạ” Tịch Dạ sợ hãi ngẩng đầu, vừa lúc để cho Phong Uyển Tình nhìn thấy đôi mắt kính hải và làn da trắng nõn kia, sau đó thì lại cúi đầu xuống. Hai tay trắng nõn như ngọc đan chặt vịn xoắn vào nhau.

Phong Uyển Tình càng nhìn càng thấy thích đứa bé tiểu đồng này, đôi mắt đẹp của nàng ta trở nên ngời sáng, vẻ mặt biểu lộ trở nên vô cùng nhu hoà, đôi môi đỏ tươi có chút run run, dường như muốn nói cái gì đó ra.

Tiêu Tử Y tròn mắt nhìn cảnh bi kịch hoặc cũng gần như là bi kịch trâu già gặm cỏ non kia mà kìm không được mỉm cười xen vào, “Tịch Dạ à, Công tử Sanh có đây không? Hôm nay ta muốn mang Tiêu nhi tới cho thi thử một chút, không biết có được không?”

Tịch Dạ vội vàng cảm kích nhìn về phía Tiêu Tử Y cười nói, “Xin công chúa điện hạ đợi...đợi ột chút. Tịch Dạ đi lên lầu hỏi công tử một chút” Nói xong thì vội vàng chạy lên trên lầu.

Khoẻ miệng phong Uyển Tình nở nụ cười, trên nét mặt nửa phần không vui đã bay mất, một tay chống má, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn chăm chăm vào chỗ Tịch Dạ vừa biến mất, cứ như vậy nhìn chăm chăm, đôi mắt hạnh lẫn chút ẩn tình đưa tình, rõ ràng đã đem nhóc tiểu đồng này làm con mồi của mình rồi.

Tiêu Tử Y và Nam Cung Tranh liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy cảnh đối phương trong mắt mà không thể tưởng tượng nổi. Nam Cung Tranh chắc chắn là chưa thấy qua nhân vật nào như vậy, còn Tiêu Tử Y thì kinh ngạc vì ở cổ đại vẫn còn có thể nhìn thấy loại phụ nữ như vậy.

Tịch Dạ nguy quá rồi! Ôi không phải, hiện giờ quan trọng nhất là Tịch Dạ là ai vậy nè?

Nam Cung Tranh và Phong Uyển Tình cùng đưa mắt nhìn về phía thang lầu, nhin không nổi thẳm nghĩ xem nhị ca của mình có ở trên lầu không nữa, Giờ mà nói nhị ca nàng thực xui quá, thế nào mà lại có viên tiểu đồng cùng xui xẻo như vậy chứ.

Chỉ lát sau, từ trên thang lầu có thanh âm truyền xuống, chỉ thấy trong tay Tịch Dạ cầm một cuộn giấy ra giao vào tay Tiêu Tử Y.

Nam Cung Tranh do chăm chú nhìn quá mức mới phát hiện ra chữ trên tờ giấy đúng là của Nam Cung Sanh, cảm thấy không biết nên thở dài hay là làm gì nữa.

Tiêu Tử Y quét mắt liếc đề thi, mỉm cười, tiện tay đưa cho Bội Huyền đứng cạnh bảo nàng ta dẫn Nam Cung Tiêu đến phòng bên làm bài, thời gian hạn định là nửa giờ.

Nam Cung Tranh buồn cười mà nhìn đệ đệ mình khấn trương đến mức cả tay và chân đều rối loạn đi vào phòng bên, quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy sắc mặt Tiêu Tử Y có chút nghi ngại, “Sao vậy? Đề rất khó hay sao?”

“Ah, không phải, không có gì” Tiêu Tử Y cười yếu ớt nói, vừa nãy tờ giấy biến mất nàng mới phát hiện ra nét mực trên giấy không phải còn mới, chính là điểm lạ đó. Tuy nhiên Tịch Dạ chạy lên trên cứ như là để cho Nam Cung Sanh viết đề vậy, tiếc là nét mực trên giấy đã thể hiện rất rõ, đây có phải nói rõ hay không, Nam Cung Sanh căn bản không có ở đây chẳng?

Tiêu Tử Y vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn ra chỗ khác, vừa hay nhìn thấy Phong Uyển Tình lặng lặng đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Tịch Dạ, mắt nhìn thấy hình như là sắp cầm chặt cổ tay của hắn rồi.

Đúng lúc Nam Cung Tranh nhin không được định lên tiếng can thiệp, các nàng lại thấy Tịch Dạ cũng lặng lẽ lui nửa bước, cứ như vậy để cho Phong Uyển Tình kia móng tay hồng chỉ vuốt được ống tay áo của hắn mà thôi.

“Nào đến đây ta xem chút..” Phong Uyển Tình lộ ra nụ cười ngọt ngào chết người, định phản kháng lại nàng thì nàng ta nhất định phải cướp bằng được rồi. Nhưng mà hắn lại một mực thẹn thùng cúi đầu, làm cho nàng ta hiện giờ cũng nhìn không thấy được toàn cảnh Tịch Dạ này.

Tịch Dạ cung kính lại lùi về sau một bước, trước khi Phong Uyển Tình mở miệng nói giọng điệu đã bình tĩnh nói trước, “Phong tiểu thư, không phải Tịch Dạ không muốn, mà là...aizz Phong tiểu thư cũng biết công tử chúng ta bị bệnh gì hay sao?”

Phong Uyển Tình nghe mùi hương từ chiếc khăn lụa mê người, dù sốt ruột nhưng vẫn ung dung hỏi, “Bất kể bệnh gì, cứ để cho công tử Sanh và bốn tiểu thư hồi phủ, Lý Thần y nhất định sẽ chữa khỏi cho chàng, tất nhiên người cũng cùng đi ha!”

Tiêu Tử Y thấy Tịch Dạ này cũng đủ sức ứng phó mới kéo Nam Cung Tranh đến trước phòng Nam Cung Tiêu thi, giả vờ nhìn qua cửa sổ xem cậu thi, nhưng thực tế là trốn một chỗ xem cuộc vui, phòng bị gió bão quét tới.

Tịch Dạ đứng cách xa người ác hơn, mười ngón tay càng đan chặt vào nhau, xấu hổ bảo, “Phong tiểu thư à, đây chính là cha của Cố Thần y điều trị không hết bệnh lạ đó nha!”

Phong Uyển Tình hơi sững sờ, chuyện này mặc dù nàng ta cũng có nghe qua nhưng lúc này lại thấy Tịch Dạ nhắc tới cảm giác kì không nổi hấp tấp hỏi luôn, “Rốt cục là bệnh gì vậy?”

Tịch Dạ nghe Phong Uyển Tình hỏi, hơi nức nở nói, “Bệnh này nhất định sẽ bị lây đó”

“Phụt” Phong Uyển Tình vốn đang lấy khăn lụa che mũi ngăn mùi hương bỗng lập tức rơi bụp xuống đất.

141. Chương 141: Bệnh Truyền Nhiễm

Đúng lúc này Nam Cung Tranh cũng nghe ra chuyện gì, chịu không nổi cúi khom người cố sức nén cười khùng khục.

Cho dù Tiêu Tử Y sớm đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng cũng thấy buồn cười quá thể khom hẳn người bịt miệng, chiếc khăn cầm trong tay cũng bịt chặt lại, giấu nụ cười trong chiếc khăn. Vì sao tuổi thọ của người hiện đại lại thọ hơn người cổ đại đây, trong đó cất chứa bên trong chính là điều kiện chữa bệnh tốt hơn cổ đại nhiều. Trung y cổ đại việc chữa bệnh kéo dài, đối với một ít bệnh cấp tính căn bản không có cách nào chữa khỏi. Hơn nữa cổ đại ngoài thủ đoạn kém ra thì phương pháp xử lý vô khuẩn cũng càng kém nữa, ngoại thương thì rất dễ lây lan. Sinh con đẻ cái lại càng nguy hiểm hơn nhiều, cũng chẳng trách mà mẫu thân Tiêu Trầm lúc sinh bé thì qua đời.

Mà bệnh dễ lây thì lại càng là tật bệnh, lại càng dọa thêm người ta. Thường thường bệnh lây đều là bệnh cấp tính, không nói tới bệnh ghê và bệnh dịch tả..., đợi chút, đến cả kiết lỵ và cảm mạo cũng có đôi khi lây mạng người nữa.

Khuôn mặt Phong Uyển Tình sợ tới mức trắng bệch, môi thích cười lúc này run run không cười nổi, hơn nữa do khăn lụa ngăn mùi hương rơi trên mặt đất nên mùi thuốc Đông y nồng nặc xộc vào mặt làm cho nàng ta bị hun tới mức đầu óc choáng váng, mắt hoa mày chóng, thể mà nàng ta lại còn cố liều mạng chịu đựng hỏi thêm một câu, “Là bệnh gì?”

“Phong đại tiểu thư, người xem mặt Tịch Dạ thì khắc biết mà...” Tịch Dạ chậm rãi tiến gần phong Uyển Tình, giọng điệu ai oán bi thiết.

Phong Uyển Tình chịu không nổi lùi dần từng bước, ngay lúc nàng ta sắp bị buộc bước ra ngoài đột nhiên nhìn thấy gương mặt của Tịch Dạ. Diện mạo tới tột cùng là cái gì thì căn bản nàng ta cũng không để ý, do ánh mặt trời chiếu xuống nàng ta nhìn rất rõ giữa lông mày của chú có một nốt ruồi đen cực to, to tới mức làm nàng ta sợ hãi hét toáng lên xoay người lao thẳng ra ngoài cửa. Tỷ nữ của nàng ta cũng nhanh chóng đi theo nàng ta biến mất.

Tiêu Tử Y nhìn trò hay mà thích thú vô cùng, nội tâm không khỏi trầm trồ khen ngợi cách làm của Tịch Dạ. Cứ vậy thoáng qua nhanh, đã ngăn được hoàn toàn ý tưởng của Phong Uyển tình với Nam Cung Sanh và Tịch Dạ, nhưng lại càng khẳng định Phong Uyển Tình này sẽ không ra ngoài nói linh tinh, tám phần là trong thời gian này nàng ta rất lo lắng soi gương mỗi ngày để xem nốt ruồi ở giữa lông mày nàng ta có nở to ra không ha!

“Chơi chán rồi hả?” Tiêu Tử Y nhìn Tịch Dạ cười hi hi đứng tại cửa ra vào thì đem khăn tay đưa ra lau thứ đen đen trên trán hẳn đi.

Nam Cung Tranh đóng chặt cửa lại, quay đầu hạ giọng hỏi, “Người là ai hả? Nhị ca ta có phải đang ở trên lầu không?”

Tịch Dạ cầm lấy khăn lụa trong tay Tiêu Tử Y, lau lung tung hai cái rồi nói lầu bầu, ‘Huynh ấy à? Huynh ấy vừa nghe đến tên Phong Uyển Tình đến thì đã chạy mất dép rồi!’

Tiêu Tử Y có thâm ý khác cười hỏi, “Ah? Chẳng nhẽ không phải vừa nghe đến ta mới chạy hay sao?”

Tịch Dạ ngừng lau chút, ngẩng đầu mỉm cười nói, “Sao vậy chứ? Phong đại tiểu thư sao có thể ngang hàng với công chúa điện hạ được?”

Tiêu Tử Y vốn cảm thấy lời nói của Tịch Dạ có ẩn ý nhưng khi nhìn rõ tướng mạo của Tịch Dạ bỗng lập tức ngẩn ngơ cả người.

Trên mặt hẳn trông thực ngây thơ chất phác nhưng lại có một đôi mắt trong sáng thuần khiết và lộ ra con ngươi đen lợi hại, hai gò má biểu hiện chỉ có thiếu niên khỏe mạnh mới đỏ ửng. Xem tuổi thì chừng mười ba mười bốn tuổi, chưa tới lúc đổi giọng, bộ dạng tú lệ làm cho người ta có cảm giác mơ hồ không rõ. Đường nét này làm cho Tiêu Tử Y cảm thấy có chút quen mắt, là khuôn mặt trông rất quen lại rất lạ.

Nam Cung Tranh nhìn trái nhìn phải xem rồi lại nhìn đi nhìn lại một lát sau thì hoảng sợ nói, “Hai người các người trông rất giống nhau nha!”

Tiêu Tử Y ngăn người, mở to hai mắt nhìn Tịch Dạ.

“Nói cho đúng ta gọi là Thẩm Tịch Dạ” Khuôn mặt kia của Thẩm Tịch Dạ rất giống mặt Tiêu Tử Y tràn đầy vẻ cười tươi sâu sắc, “Lần đầu gặp mặt nha, biểu tỷ (chị họ)à”

“Họ...Biểu tỷ?” Tiêu Tử Y nghĩ mà thấy chóng mặt, phát giác ra phòng này tràn đầy mùi thuốc đông y, nàng sợ rằng nếu hít quá nhiều vớ vẩn sẽ ngất, mà kỳ lạ là vì sao Thẩm Tịch Dạ này lại như rất quen với mùi vị thuốc nặng như thế chứ, cứ như ở đây tương tự như nhà hắc vậy.

“Biểu tỷ à, Nam Cung nhị ca không có ở đây, lần này người cứ về trước đi, ta cũng phải về nhà rồi, ra ngoài đã lâu không hay cho lắm” Thẩm Tịch Dạ nhìn sắc trời có vẻ sốt ruột nói. Mắt nhìn thấy sắp trưa rồi, hắc khốn khổ lắm mới lên trốn nhà chạy tới đây đây bằng bỏ vết thương cho huynh ấy, kết quả không ngờ lại bị người ta túm được làm người chết thay thế. Nam Cung Sanh chết tiệt kia!

Thẩm Tịch Dạ hận tới mức nghiêng răng kèn kẹt, nhìn thấy Tiêu Tử Y như rơi vào mây mù mơ hồ, vốn định nói tuốt Nam Cung Sanh ra, nhưng vừa nghĩ đến thủ đoạn của công tử Sanh đành phải ngậm chặt miệng lại.

Tiêu Tử Y thấy vậy thì thở dài đoán chừng hôm nay nàng đến tuyệt đối không nhìn thấy Nam Cung Sanh rồi, hơn nữa theo nàng cái miệng biểu đệ này của nàng cũng chẳng moi được tin tình báo nào đâu.

“Biểu tỷ à, có rảnh thì đến nha ta chơi nha! Nhưng mà ngàn vạn lần đừng có nói là tới gặp ta nha!” Thẩm Tịch Dạ vội vàng hấp tấp lau sạch mặt mũi rồi phất phất tay chào các nàng đi ra cửa sau.

Nam Cung Tranh thấy Tịch Dạ đi rồi mới nhịn không được đẩy cửa lao ra hít không khí mới mẻ trong lành.

Tiêu Tử Y đi tới trước phòng bên cho Nam Cung Tiêu ra ngoài rừng đào làm bài trên bàn gỗ, tránh cho bị thuốc hun tới mức hoa mắt chóng mặt mà ảnh hưởng tới thành tích học tập.

“Oa! Quá sức rồi đó! Chả trách ca ta chạy nhanh vậy. Chắc chắn là chịu không nổi cái mùi trong phòng này rồi” Nam Cung Tranh lắc lắc chiếc khăn hương trong tay lên giọng bất bình nói, “Cứ khoa trương đến vậy thực lợi hại quá đi”

“Tiểu Tranh à, vị Thẩm Tịch Dạ kia có thật là biểu đệ của ta không hả? Họ Thẩm...là thế nào vậy?” Tiêu Tử Y ở xa xa nhìn Nam Cung Tiêu làm bài trong rừng đào tò mò hỏi. Nàng dường như cũng thực sự không quan tâm đến nhà ngoại của mẫu thân nàng, hình như còn thực sự bài xích nữa.

Dù sao thì nàng cũng chỉ là mượn thân này thực sự không phải Tiêu Tử Y chân chính. Tuy nhiên Hoàng đế cũng đã sớm bảo nàng có rảnh thì tới thăm nhà họ Thẩm, nhưng thực ra cũng không coi trọng gì cả.

“Nhà họ Thẩm là nhà giàu nhất trong kinh thành. Nghe nói có rất nhiều sản nghiệp đều là của Thẩm gia cả. Aizz, về mặt này ta cũng không rõ cho lắm nha! Vì thường thì cũng không chú ý lắm tới những...này. Công chúa thực không biết rõ mọi chuyện trong nhà họ Thẩm sao?” Đôi mắt đen lúng liếng của Nam Cung Tranh cứ nhìn về phía Tiêu Tử Y, muốn tìm tòi một chút thú vị gì trong đó.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, nói vô tình, “Cũng không rõ cho lắm! Dù gì mẫu thân ta cũng qua đời rồi, chẳng còn liên quan gì tới bọn họ nữa” Nhưng mà mộ mẫu phi của nàng lại được chôn cất tại Thẩm gia đó, về tình về lý nàng cũng phải cố mà đi bái tế lấy một lần chứ.

Nam Cung Tranh mím chặt môi nhỏ nhắn, nghiêng đầu, “Thế nhưng Thẩm Tịch Dạ...Thế hệ Thẩm gia này hình như đều có chữ Ngọc lót đó nhé, chưa từng nghe qua có chữ Tịch lót đó nha”

Tiêu Tử Y yên lặng nhớ lại, nhìn cảnh cảnh lá đan xen trong rừng đào kia...ở giữa là những quả đào, trong nội tâm đối với Nam Cung Sanh nghi ngờ càng lớn hơn. Hôm nay thực ra nàng cũng không phải đến không, cũng không cần biết đề thi chuẩn bị cho Tiêu nhi chuẩn bị sớm trước hay là tới qua mới viết xong. Nhưng mà mắt thấy cho dù nàng có ở đây thì cũng không nhìn thấy hắc rồi. Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Tiêu đã làm bài thi xong, thoáng qua thấy không có vấn đề gì lớn sau đó thì lên đường về phủ. Nàng không bảo tỷ đệ Nam Cung cùng về cùng với nàng, dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ, cố gắng để mọi người cùng ở

chung với người nhà là tốt nhất rồi. Còn thành tích dĩ nhiên là giao cho Nam Cung Sanh định đoạt, không lo lắng chút nào, Nam Cung Tiêu làm bài khá tốt.

Trên đường trở về, Tiêu Tử Y chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ xem toàn cảnh phố phường, trong lúc vô tình chứng kiến thấy một hàng xếp dài trước một quán, nhìn kỹ tên quán thì quả nhiên chính là nhà Lan Vị phường mà Lí Vân Thanh mang điểm tâm tới.

Vườn U lan và Lan Vị Phường....cảm giác như có liên quan đến nhau chút. Tiêu Tử Y nghĩ ngợi như vậy, đột nhiên cười phì ra. Nàng cảm thấy Nam Cung Sanh quả thực quá thần bí rồi, chuyện gì cũng đều tập trung hết trên người hắn, biết đâu người ta chỉ là một trạch nam hận đời bình thường mà thôi?

Nhìn xe ngựa chậm chậm đi qua Lan Vị Phường, tiếng người huyên náo trước cửa quán, Tiêu Tử Y hạ rèm cửa sổ xuống. Tối hôm qua do đi du xuân bị chấn kinh mà nàng ngủ không được ngon giấc, lúc này theo tiếng lách lư nhịp nhàng của xe ngựa nàng cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong gian phòng trang nhã trên lầu hai của Lan Vị Phường, Thẩm Tích Dạ lúc này đã bỏ bộ người hầu ra, mặc trên người là bộ quần áo quý báu sang trọng, lại không câu nệ nhón lấy miếng điểm tâm trên bàn bỏ vào mồm ăn miệng nói lúng búng, “Nam Cung nhị ca à, có phải xe của Công chúa Trường Nhạc không vậy? Aizz aizz, biểu tỷ này của ta lớn lên nhìn cũng được lắm nha! Tỷ chút nữa là giống ta nha. Suy nghĩ cũng linh hoạt ghê lắm, nhưng có chút còn chưa bằng ta nha”

“Linh hoạt thì làm được gì chứ? Chỗ đó chính là A Ty địa ngục mà người nuốt không trôi đó” Nam Cung Sanh nói lạnh nhạt.

Thẩm Tích Dạ lẳng lặng ăn điểm tâm, động tác cũng chậm lại, thầm nghĩ lấy cô cô của chính mình tài sắc tuyệt vời kia, cũng là bị chỗ đó nuốt chửng cả tuổi trẻ tính mạng. Hắn thì trào hời, “VẬY sao lúc trước huynh không ngăn đại tỷ của huynh lại?”

“Ta có muốn cũng ngăn không nổi nha...” Trên mặt Nam Cung Sanh hiện lên nụ cười phức tạp, bứt vết thương đã được cậu ta băng bó lần nữa ỉnh, nhìn chiếc xe ngựa của Tiêu Tử Y rong ruổi trên đường đi xa dần, chạy nhanh về phía hoàng cung nguy nga không xa kia.

142. Chương 142: Đo Chiều Cao Trên Tường

Sau khi Tiêu Tử Y trở về nội cung nhớ đến chuyện sau này Đàm Nguyệt Li cũng đến dạy học, liền bắt tay vào sửa lại thời khoá biểu.

Hiện giờ xem ra mỗi ngày chương trình học quá nhiều, không thể để bọn nhỏ tiếp thụ tri thức mà tiêu hoá quá nhanh. Vì vậy cứ bố trí mỗi ngày tổng cộng có 4 tiết dạy, thời gian còn lại của buổi sáng thì ở trong phòng hoạt động thủ công, buổi chiều hoạt động ngoài giờ. Làm vậy cũng tốt cho các vị giáo viên bố trí thời gian của mình, không đến mức đem giờ học biến thành gánh nặng.

Nhất là Tiêu Cảnh Dương, tuy nàng muốn cho hắn cùng sinh hoạt bên Tiêu TRạm nhiều hơn, tiếc là vấn đề lý tưởng hoá quá. Dù sao thì hắn vẫn là thái tử, hơn nữa gần đây vì chuyện của Diệp Tri Thu mà đoán chừng cũng sứt đầu mẻ trán ghê lắm rồi.

Tiêu Tử Y chăm chú suy nghĩ, lúc này nghe thấy có tiếng ề a một tiếng rồi cửa bị đẩy ra, Lí Vân Tuyền rất lễ phép tiến đến thi lễ, sau đó đi tới giá sách đổi một cuốn. Với không tới chỗ cô bé cần, cô bé còn tự giác mang ghế tới cổ trèo lên.

Tiêu Tử Y đi tới giúp cô bé lấy quyển sách xuống.

“Cảm ơn công chúa” Lí Vân Tuyền cầm sách ngọt ngào cười nói.

Nhìn bé Vân Tuyền cười ngọt ngào, nội tâm Tiêu Tử Y bỗng ôn hoà hẳn, “Xem có hiểu không? Nếu không hiểu thì...có thể tìm tiên sinh hỏi nha!”

Lí Vân Tuyền lại ngoan ngoãn gật gật đầu.

Tiêu Tử Y ước lượng nhìn một chút đầu Lí Vân Tuyền, hơi kinh ngạc nói, “Bé Vân Tuyền à, hình như con cao lên một chút rồi hay sao đó?”

Lí Vân Tuyền ngẩng đầu mở to mắt nhìn nói lẩm bẩm, “Chuyện này cũng không rõ ha... Công chúa à, vóc dáng bé Vân Tuyền cao lên rồi hả. Hì hì, TRẠM NHI nhất định sẽ tức chết lên rồi. Như vậy nó sẽ là đứa bé lùn nhất trong nhà trẻ đó”

“TRẠM NHI nhỏ tuổi nhất mà, là chuyện dĩ nhiên thôi” Tiêu Tử Y nghĩ ngợi kéo bé Vân Tuyền đến phòng học ở điện Vĩnh Thọ, bảo cô bé dựa lưng vào tường. Độc Cô Huyền vừa lúc đang ở trên cây trước điện Vĩnh Thọ ngắm phong cảnh, thấy hai người đi vào phòng học thì lập tức chạy vội tới.

“Làm gì đó, làm gì đó? Là so đầu sao? Hắc hắc, nhất định là ta cao nhất á!” Độc Cô Huyền tủm tỉm cười cười.

Tiêu Tử Y lấy một quyển vở đặt trên đỉnh đầu Lí Vân Tuyền sau đó dùng than củi vạch một vạch. Ở phía trên thì viết tên Lí Vân Tuyền và ngày.

“Được rồi, Độc Cô con cũng đến đo đi nào. Sau này vóc dáng các con cũng lớn nhanh lắm, dùng mặt tường này để ghi từng chiều cao của các con, rất thú vị đó nha! Sau vài năm nữa, các con đối với mặt tường này sẽ cảm thấy thú vị không tưởng tượng nổi đó, cảm thấy mình sao trước đây lại thấp như vậy đó”

“Thế sao không khắc vào thân cây để ghi lại chứ? Con xem cái cây trước cửa điện kia cũng không tệ mà!” Độc Cô Huyền gãi gãi đầu, có chút cảm thấy về trên tường không có cảm giác gì, có lẽ nên ra ngoài để ọi người đi qua đi lại nhìn có phải hay hơn không!

Lí Vân Tuyền nghe vậy thì bật cười khì, tiếng cười giòn tan cả chính, “Độc Cô người ngốc thật, người sẽ cao lên, chả nhẽ cái cây cũng không cao sao? Đến lúc đó có đo với dấu hiệu trên cây cũng không cùng nhau nha! Cái đó thì được coi là ghi chép gì chứ?”

Tiêu Tử Y nhìn bé Vân Tuyền khen ngợi, cũng nên dạy cho cho Độc Cô Huyền đọc thêm nhiều sách chút.

Lí Vân Tuyền cười hì hì giúp Độc Cô Huyền đến bên tường, “Nhanh tới đo đi nào, nói không chừng người còn không có cao bằng Diệp Tầm đó!”

Độc Cô Huyền nghe vậy hoảng lên, vội vàng đứng thẳng người, đầu ngẩng cao lên, “Công chúa công chúa, nhanh nhanh tới đo cho con đi nào! Con lập tức tìm Diệp Tầm đến, hừ! Đến lúc đó xem thử xem ai cao hơn ai chứ!”

Tiêu Tử Y lấy quyển vở đập nhẹ vào đầu cậu, hừ nhẹ nói, “Được, nhưng trước tiên con đừng có kiễng chân lên như thế chứ”

Độc Cô Huyền bị bé Vân Tuyền cười cho thấy xấu hổ đỏ cả mặt, cứ ừ à, hỏi thăm, “Công chúa sao người biết vậy...”

“Hừ hừ! Ta cái gì mà không biết chứ?” Tiêu Tử Y cười đắc ý. Nàng vì sao lại biết rõ? Là bởi vì trước đây khi nàng còn ở trong cô nhi viện, ở đó cũng có một bức tường như vậy. Tháng nào cũng tới đó để đo chiều cao, tránh không được cũng có đứa bé làm vậy.

Độc Cô Huyền ngoan ngoan thả chân ra, chẳng còn cách nào đành để cho Tiêu Tử Y đo cho tốt, sau đó xoay người lại nghiêng cứu sự chênh lệch chiều cao của cậu với cô bé Vân Tuyền kia.

“Hắc hắc, có muốn đo Abe một chút không đây?” Độc Cô Huyền xấu bụng đề nghị.

“Cũng được, con có thể bảo nó nghe lời thì ta cũng không ngại nha!” Tiêu Tử Y cười nói. Đứa bé này thật là, không hiểu Abe lớn lên có nhanh hơn so với cậu không. Ít nhất một năm Abe sẽ trở thành một chút chót to rất đẹp.

“Vâng, hơn nữa còn Diệp Tầm, Nam Cung Tiêu và Tiêu TRẠM nữa. Aizz, công chúa, thế này vẫn ít người quá hà. Gọi thêm nhiều đứa bé tới đây là tiểu đệ của con đi mà!” Độc Cô Huyền đếm đếm trên đầu ngón tay tính toán.

“Nghe nói đệ đệ của Nguyệt Li ca ca tý nữa sẽ đến, không biết là đứa bé như thế nào đây!” Lí Vân Tuyền ôm sách tưởng tượng.

Tiêu Tử Y nghe vậy lặng lẽ thở dài. Nàng không biết tiểu đệ của Đàm Nguyệt Li trông thế nào nhưng nàng đối với ca ca của bé rất không có cảm tình.

“Các con đi chơi trước đi, ta sẽ tìm Diệp Tầm đến, các con biết bé ở đâu không?”

Độc Cô Huyền bị tức giận khế nói, “Còn ở đâu nữa chứ? Nhất định là ở cùng với Abe bên hòn non bộ kia rồi!” Tuy quan hệ của cậu và Diệp Tầm hiện giờ rất được, nhưng quan hệ với Abe thì vẫn không tốt, Abe cứ đứng cách xa mặc cho cậu gọi kiểu gì thì gọi, cũng vẫn một kiểu đề phòng cậu tiếp cận với Diệp Tầm, hừ!

“Cùng Abe sao?” Tiêu Tử Y nhú mày, tò mò đi ra phòng học, đi về phía hòn non bộ trong hoa viên. Đi không bao xa chợt nghe thấy Diệp Tầm sau hòn non bộ như đang hạ giọng nói gì đó.

Nghĩ đến lời Độc Cô Huyền vừa nói, Tiêu Tử Y càng cố lắng tai nghe hơn, chỉ nghe thấy giọng mềm mại êm tai của Diệp Tầm kia khe khẽ nỉ non, “Abe à, vì sao phụ thân đều không đến nhìn ta? Cũng đã nhiều ngày rồi, ta bị thương tuy không đau, nhưng ta cũng muốn ông đến nhìn ta, cho dù là liếc cũng tốt...”

Abe nằm dưới chân Diệp Tầm, cảm thấy tâm tình của chủ nhân mình sa sút, lẻ lười liếm liếm lòng bàn tay cậu an ủi. Bỗng nó cảm thấy có người tiếp cận, vội đứng lên, sủa hai tiếng thị uy.

Tiêu Tử Y vòng từ hòn non bộ đi ra, cười yếu ớt bảo, “Tiểu Tầm à, trốn ở đây làm gì đó?”

Diệp Tầm đỏ mặt chút, không hiểu những lời vừa rồi nàng có nghe thấy không. Cậu vội vàng đứng lên nói, “Công chúa, con đang luyện Hán ngữ với Abe”

Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống, vuốt ve bộ lông sáng của Abe, cười khế nói, “Thế cùng Abe luyện tập nó có thể hiểu được sao?”

Diệp Tầm dùng ngón trỏ xoa xoa má, nói ngập ngừng, “Thực ra trước kia đều nói tiếng Đột Quyết với nó, chả trách gần đây con cảm thấy hình như nó nghe chẳng hiểu con nói gì rồi”

143. Chương 143: Mẫu Thân

“Được rồi, ta muốn nói với con điều này không có vấn đề gì chứ?”

Tiêu Tử Y xấu hổ, tiện một bên dạy Abe làm thế nào học cách nắm tay, vừa khế cười bảo, “động vật tuy vậy rất mẫn cảm, cũng rất thông minh, nhưng mà vẫn không nói chuyện được mà! Abe nó có thể cảm nhận được tâm tình của con nhưng vẫn có hạn đó”

Diệp Tầm nhìn nhanh Abe học cách nắm tay, hơi có chút thất lạc hỏi thăm, “Nó nghe không hiểu sao?”

Tiêu Tử Y cười một tiếng bảo, “Tuy nó không hiểu, nhưng mà vẫn là người bạn tốt của con nha! Nhưng nếu con muốn luyện nói, phải tìm những người khác, chúng nó không cười lời con nói đâu”

Đôi môi mỏng nhạt màu của Diệp TẦM mím lại, một màu xanh, một đen ảm đạm xuống.

Tiêu Tử Y thở dài, đứng thẳng người lên bất đắc dĩ nói, “Không phải hỏi cha con là được sao?”

Khuôn mặt Diệp TẦM u sầu, vuốt ve Abe cúi đầu lẩm bẩm nói, “Công chúa à, bọn họ nói thật vậy không? Cha con thật sự là...Hạng người như vậy sao?”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì lằm vào trầm mặc, hoá ra nàng thực sự đã quên mất căn nguyên mọi chuyện là bởi Diệp Tri Thu đó. Ngay từ đầu Độc Cô Huyền xem thường Diệp TẦM, cũng bởi nguyên nhân cha cậu. Hiện giờ hai bạn nhỏ tuy đã làm hoà rồi nhưng khúc mắc trong lòng Diệp TẦM vẫn chưa cởi được.

“Tiểu Tầm à, trong lòng con cha con là một người như thế nào?” Tiêu Tử Y dứt khoát ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh cùng Diệp TẦM tâm sự. Theo nàng nhìn từ góc độ này thì vừa lúc chứng kiến được con mắt

màu xanh trên mặt kia của Diệp Tầm, có hình dạng dị quốc phong tình thực sự làm cho Tiêu Tử Y nhìn mà không rời mắt. Tuy nói con lai có chút đặc thù xinh đẹp, nhưng cũng có thể nghĩ đến cha đứa nhỏ này cũng rất đẹp nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tầm lập tức sáng lên, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói, “Cha con so với dũng sĩ trên thảo nguyên là lợi hại nhất! Con nhìn thấy qua rồi nha! Ông chỉ cần dùng một quyền là đã móc được dũng sĩ kia rơi xuống đất rồi!”

“Đó là võ công, cha con không dạy cho con sao?” Tiêu Tử Y tuy biểu hiện là cười hỏi nhưng trong nội tâm lại bỗng dưng nghĩ đến kẻ kia bỗng chỉ ra và xác nhận nàng cũng không phải Tiêu Tử Y chân chính, cũng bởi vì nàng không biết võ công. Nàng không phải là không có võ công mà chỉ là không biết dùng thôi. Nhưng mà giờ nàng người duy nhất có thể giúp nàng là Kì Mặc thì không biết đã đi nơi nào, thực sự buồn quá ha!

Diệp Tầm cũng không quay đầu lại, dùng đôi mắt dị sắc nhìn vào Tiêu Tử Y, mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi. “Võ công ư? Giống như cái kẻ mặc áo trắng định làm hại công chúa ngày hôm qua đó ư?”

“Đúng, là võ công đó đó” Tiêu Tử Y không biết là Diệp Tri Thu biết võ công thì có gì không đúng. Tuy nhiên nàng trước đây xem trong tiểu thuyết đều nói cao thủ cô võ công đều ẩn trong giang hồ. Điều đó thì đúng, nhưng mà gần đây nàng lại cho rằng võ giầu, văn nghèo, luyện võ thì phải ăn no mới có thể luyện công được, còn người nghèo ăn chưa đủ no, có chút sức thì phải làm ruộng, làm gì còn sức đâu mà luyện võ nữa chứ? Hơn nữa nhà giầu thì bên trong đều có người bảo vệ là võ lâm cao thủ, không tranh khởi chuyện này có người dạy cho bọn trẻ con võ công. Tuy nhiên không phải nhất định thành công được, chẳng qua đối phó với những kẻ ...mãng phu trên theo nguyên vẫn dư sức.

“Ah, thì ra là võ công ha!” Hai mắt Diệp Tầm ngời sáng, hưng phấn nói, “Đúng rồi, con còn muốn bắt đầu học...Cha con còn tưởng là qua võ Trạng Nguyên đây này”

Tiêu Tử Y không hiểu gì cả, Võ Trạng nguyên ư? Nàng đối với cái từ này cũng không lạ gì. Vấn đề là, nàng nhớ rõ mẹ nàng TRẦM Vân cũng đã từng là Văn Trạng Nguyên. Tính toán thời gian chả nhẽ hai người này cũng là trong một năm lên Trạng Nguyên sao?

Bỗng Diệp TẦM như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức sụp xuống, nói khẽ, “Tiếc là phụ thân cũng chưa bao giờ dạy con, con cầu ông nhiều lần nhưng lần nào ông cũng không trả lời, sau này con cũng không dám hỏi nữa...”

Tiêu Tử Y nghĩ đến chuyện Diệp Tri Thu cũng là Võ TRẠNG nguyên thì thấy trùng hợp quá mức lòng bỗng chốc thấy loạn, thuận miệng hỏi tiếp, “Vậy mẹ con thì sao?”

Mà phản ứng của Diệp TẦM thì ra ngoài dự kiến của Tiêu Tử Y, khuôn mặt vốn thanh tú trở nên khó coi, thậm chí còn có chút tái xanh. Abe nằm phoir nắn bên cạnh đang buồn ngủ cũng cảm ứng được tâm tình bất an của Diệp TẦM, lập tức mở to hai mắt ra, nhỏ giọng gầm gừ.

Sắc mặt Diệp TẦM lại càng hoảng sợ, đang định lôi tay cậu nói chút gì đó chuyển hướng nhưng Diệp TẦM lại bỏ qua tay nàng hướng hờn non bộ chạy mất. Abe không hiểu lắm quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y sau đó cũng đứng lên chạy đi tìm cậu chủ nhỏ của mình.

Tay Tiêu Tử Y để lơ lửng giữa chừng, bắt đầu cẩn thận nghĩ lại xem mình đã nói sai chỗ nào rồi. Đúng rồi, nàng có nói đến mẹ của cậu.

Toát mồ hôi. Mẹ cậu bé thì thế nào? Trong bụng Tiêu Tử Y đầy nghi nghị, tâm lo sợ bất an, sợ nói sai điều gì, vậy mà hình như đã nói sai ra rồi...

Tiêu Tử Y ngẫm nghĩ lại thật cẩn thận những lời vừa nói, quả nhiên chuyện vẫn làm nàng chú ý là trước đây Diệp Tri Thu là Võ Trạng nguyên. Mẹ Diệp TẦM khi nào có cơ hội nàng sẽ hỏi thử chút, xem bộ dạng của cậu hình như có nỗi bi thương cực lớn trong lòng. Tiêu Tử Y vừa nghĩ vừa đứng lên, đi ra sau hờn non bộ lại phát hiện ra một đứa bé đứng ở đó, là vẻ mặt uể oải của Tiêu TrạM.

TRạM Nhi? Sao hôm nay con cũng tới vậy nè? Sao lại có bộ dạng thế? Là ai bắt nạt con vậy? Nói cho bác nghe chút coi” Tiêu Tử Y tự nhiên cười nói, đi tới nhéo nhéo chiếcme miệng nhỏ của Tiêu TRạM. Aizz, TRạM Nhi vẫn đáng yêu như thế, có bộ dạng kiểu này vẫn đáng yêu vô cùng.

Đôi mắt to sáng của Tiêu Trạm đong đầy nước mắt như đê sắp vỡ vậy, rồi hơi khóc nức nở hỏi, “Bác nhỏ à, có phải dạo này Trạm Nhi làm sai cái gì rồi phải không? Bác nhỏ cái gì cũng không thích Trạm Nhi nữa rồi hả?”

Tiêu Tử Y cuống quýt ngồi xuống, nghẹn họng trân trối hỏi, “Trạm Nhi, sao con lại nghĩ như vậy chứ? Bác đâu có không thích con đâu?”

Tiêu Trạm vừa ôm một cánh tay của Tiêu Tử Y vừa vùi đầu vào trong lòng Tiêu Tử Y, nói giọng buồn buồn, “Gần đây Trạm Nhi đều làm bài tập rất tốt nha, còn có đều rất biết điều trước hoàng gia và hoàng bà nội nha, vì sao bác không nhìn Trạm Nhi chứ?”

Tiêu Tử Y vuốt ve mái tóc mềm mại của bé, khó hiểu hỏi, “Không nhìn Trạm Nhi ư?”

Tiêu Trạm không yên cứ vặn vẹo trong lòng nàng, “Trước kia Trạm Nhi nhí bác, bác đều toàn tâm toàn ý nhìn vào Trạm Nhi. Nhưng gần đây bác rất ít nhìn Trạm Nhi rồi, tất cả đều.... Tất cả đều nhìn mỗi Diệp Tầm thôi á!” Tiêu Trạm cảm thấy kiểu này rất xấu hổ, khuôn mặt nhỏ càng chôn sâu vào lòng Tiêu Tử Y hơn.

Tiêu Tử Y sững sờ, hiểu ra vấn đề ở chỗ nào rồi, bé Trạm Nhi của nàng ghen tị đó mà.

144. Chương 144: Khúc Mắc

“Ha ha, Trạm Nhi à, do bác không tốt, vậy sau này bác cũng chỉ nhìn một mình Trạm có được hay không?” Nội tâm Tiêu Tử Y mừng rỡ, cố ý trêu chọc bé.

Tiêu Trạm lập tức ngừng vặn vẹo ngẩng đầu từ trong lòng Tiêu Tử Y ra, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó bỗng lên càng ngày càng đáng yêu.

Tiêu Tử Y lấy chiếc khăn tay đưa cho bé lau nước mắt, thấy bé lại lâm vào trầm tư, thì cười hỏi, “Lại sao vậy?” Đứa bé này lúc gặp Nam Cung Tiêu cũng có ý giữ rịt lấy nàng, nhưng sau này cũng chẳng phải đã tiếp nhận Nam Cung Tiêu cùng chơi với nhau đó sao? Vấn đề chính đúng là gần đây nàng cũng không để ý tới Trạm Nhi thật, nhưng nguyên do thì cũng tại Trạm Nhi, dù không có địch ý với Diệp Tầm như Độc Cô Huyền như thế nhưng lại cũng không coi Diệp Tầm như người bạn giống Nam Cung Tiêu gì cả.

“Hình như... Hình như cũng không ổn lắm...” Chiếc mũi nhỏ của Tiêu Trạm hồng hồng, mắt to đen lúng liếng được rửa qua nước mắt lại càng loé sáng.

“Ha? Vậy Trạm Nhi định thế nào nào?” Tiêu Tử Y cười híp mắt hỏi.

Tiêu Trạm nghiêng đầu lăm bắm bảo, “Bác chỉ nhìn mỗi Trạm Nhi thôi cũng tốt lắm, nhưng mà cũng phải nhìn bé Vân Tuyển chút nữa nha, Trạm Nhi rất thích nàng đó, tuy gần đây nàng ấy có vẻ cao hơn so với Trạm Nhi chút. Nam Cung Tiêu cũng nhìn chút nữa nhé, gần đây thằng nhóc đó đã muốn thi lắm rồi, hừ không biết là có qua không nữa, bác giúp Trạm Nhi nhìn kỹ nó chút nha. Còn thằng nhóc Độc Cô nữa cũng phải nhìn chút đó, thằng nhóc đó cũng hay gây họa lắm, không nhìn thì chỉ sợ có chuyện xảy ra thôi.... Nhưng mà mỗi một người cũng chỉ được nhìn chút thôi nha! Chỉ có thể nhìn chút thôi...” Tiêu Trạm nói xong lời cuối giọng cứ nhỏ dần, cảm giác như mình nói còn thiếu ai đó vậy.

Tiêu Tử Y nhìn quỹ nhỏ Trạm Nhi đang phân vân, bắt chước bộ dạng của Tiêu Cảnh Dương, nhất định khi lớn lên sẽ trở thành một thái tử tuổi trẻ tài cao. Nàng cố ý không nói nhiều, chỉ để cho Tiêu Trạm tự mình phát giác ra chỗ sai.

Tiêu Trạm nghĩ nửa ngày khuôn mặt nhỏ lại càng suy sụp hơn, rầu rĩ không vui bảo, “Bác à, Trạm Nhi có phải là người xấu lắm không? Cảm thấy bác không nên thích Diệp Tầm kia...”

“Vậy Trạm Nhi sao lại phải nghĩ như vậy hả?” Tiêu Tử Y vươn tay ra vuốt hàng lông mày nhíu lại của Tiêu Trạm, tiểu đại nhân này thật là, hiện giờ lại đi học chút nhãn nhỏ, sau này thì phải làm sao đây?

Tiêu Trạm bĩu môi bất mãn nói thánh thót, “Gần đây phụ vương cũng không để ý ai cả, cứ lúc nào cũng tới tìm cha của Diệp Tầm thôi, bác cũng thế, ngày nào cũng ở cùng với Diệp Tầm hết”

Tiêu Tử Y cười to ôm cậu bé đơn thuần ngây thơ vào lòng, kiên nhẫn hỏi, “Trạm Nhi à, nếu Diệp Tầm có một thứ quan trọng bị gió thổi bay lên trên ngọn cây, mà bé thì không biết trèo cây, Abe cũng chịu. Nhưng mà con biết trèo cây. Vậy con nói xem con có giúp bé trèo lên lấy vật đó xuống không hả?”

Mặt Tiêu Trạm cau lại nói, “Nhưng mà Trạm Nhi hiện giờ cũng không biết trèo cây mà. Cứ bảo Độc Cô đi vậy”

“Ha ha, nếu mà con biết thì sao! Con có trèo không?” Tiêu Tử Y dở khóc dở cười hỏi lại.

“Đương nhiên là trèo rồi” Tiêu Trạm đáp ngay.

“Ồ, Trạm Nhi quả là một đứa bé ngoan thật. Thực ra thì chuyện đó và tình huống hiện giờ cũng không khác nhau lắm nè. Cha Diệp Tầm gặp phải một chuyện vô cùng khó khăn. Người khác cũng không thể giúp ông ấy được, nhưng mà chỉ có phụ vương của con thì mới có thể giúp họ. Còn Diệp Tầm cũng có rất nhiều khó khăn, vì thế bác mới ra tay giúp đỡ cho bé hết! Trong khoảng thời gian này thực xin lỗi Trạm Nhi nha. Bác hẳn là nên nói cùng với con, bảo con cùng bác giúp đỡ cậu bé đó” Tiêu Tử Y mềm nhẹ nói xong, chờ mong nhìn về mặt Tiêu Trạm.

Mặt Tiêu Trạm vốn đang nhăn nhó khổ sở bỗng dưng ngời sáng. Không phải là bác không thích bé hoá ra là vậy ha.

”Đúng vậy ư? Con đây có khả năng giúp nó làm được cái gì vậy?”

“Thật là một bảo bối ngoan quá” Tiêu Tử Y hôn chiếc trán bóng loáng của Tiêu Trạm một cái, cảm tình trong lòng thích bé lại tăng thêm một chút. “Trạm nhi bình thường tìm Tiểu Tầm cùng chơi nhiều một chút là được rồi. Đem bé ấy trở thành bạn chơi mà không phải là người ngoài thì được rồi”

Tiêu Trạm gật đầu liên tục, nóng lòng muốn thử.

“Con đến đúng lúc lắm, trong phòng học bác lấy thước đo chiều cao đấy” Tiêu Tử Y thông thả đứng lên, dẫn Tiêu Trạm đi về phía phòng học.

“Ôi? Đo chiều cao sao?” Tiêu Trạm lo lắng kéo tay Tiêu Tử Y nhất định không chịu đi. Chết chắc rồi, nhất định là bé lùn nhất rồi, bé không muốn đi để cho chúng nó cười nhạo đâu!

Tiêu Tử Y cảm thấy Trạm Nhi đáng yêu tới chết mất, ôm lấy bé đi vào trong phòng học, bất ngờ nhìn thấy ngoài Độc Cô Huyền và Lí Vân Tuyền ra còn có Nam Cung Tiêu cũng từ nhà tới.

“Công chúa, công chúa à, người tới đúng lúc lắm đó! Nam Cung nó nói con đo chiều cao có vấn đề nè! Công chúa người đến mau đến mau ha!” Độc Cô Huyền lập tức giơng nanh múa vuốt hò hét ầm ĩ.

Tiêu Tử Y tò mò nhìn qua phát hiện ra chỗ nàng vừa đo chiều cao cho Độc Cô Huyền đã thấy bên cạnh có vạch thêm vài đường nhỏ nữa, xem ra hai nhóc này cũng vì chiều cao của mình mà tranh chấp nhau. Tiêu Tử Y cầm lấy chiếc giẻ trên bàn, rồi xoa mấy vạch viết sai đi, “Nam Cung à, sao con đã vội quay lại rồi vậy? Cuộc thi thế nào rồi? Con không đợi nhị ca mình trở về sao?”

Nam Cung Tiêu hơi đắc ý ngửa cổ, nắm chặt tay nhỏ bé cười nói, “Nhị ca vừa mới về thôi, dĩ nhiên cuộc thi thuận lợi thông qua ngay mà”

Tiêu Tử Y vỗ tay trước tiên, cảm thấy đang nghĩ sao mà khéo thế không biết, nàng vừa mới đi thì người đó đã trở về liền. Tuy nói là hấn trốn Phong Uyển Tình, nhưng mà nàng vẫn để ý tới. “Nào tới đây, ta đo chiều cao cho con, đo xong thì đây sẽ là chỗ của Trạm Nhi con”

Tiêu Trạm đang định lén lút trốn, nghe vậy lông tơ lập tức dựng đứng lên, ngẩng đầu thì đã thấy bé Vân Tuyền cười tủm tỉm đứng trước mặt bé, thò tay ra đẩy bé trở lại bên tường.

“Không cho trốn!” Bé Vân Tuyền nói vậy.

Tiêu Trạm lúng túng dịch đầu sang một bên, nhưng vẫn ngoan ngoãn để bé Vân Tuyền giúp bé đo chiều cao.

“Sao vậy? Không phải là chỉ thấp hơn một chút thôi sao! Chờ khi nào lớn lên sẽ cao vượt người ngay!” Tiêu TRạm xoay người phát hiện ra bé Vân Tuyền so chiều cao cũng chỉ hơn có chút len lén cười, khó chịu nói kháng nghị.

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu Trạh Nhi cười bảo, “Trạh Nhi ngoan, con so với bé Vân Tuyền nhỏ hơn hai tuổi mà! Cô bé cao hơn con là chuyện bình thường thôi ha! Nhưng mà con lại là con trai, ăn nhiều hơn chút, vận động nhiều hơn thì sẽ không thành vấn đề” Tiêu Tử Y cũng không lo lắng nói thẳng ra, bởi vì trong thâm tâm của nàng chiều cao của con trai muộn hơn so với con gái, vì thế chắc TRạh Nhi còn phải cố gắng lâu lắm, nhưng ăn nhiều và vận động nhiều thì rất cần thiết. Bé Vân Tuyền chỉ là từ trước tới giờ ăn uống không đầy đủ nên mới làm cho thân thể phát triển không tốt lắm. Mấy ngày này ở chỗ nàng nuôi trắng nõn mềm mại, tâm tình cũng càng ngày càng tốt hơn nhiều.

“Tốt lắm, Nam Cung vẫn còn thấp hơn chút so với Độc Cô nha! Sau này cố gắng ăn cơm không được kén ăn” Tiêu Tử Y đo chiều cao hai nhóc xong thì vạch lên trên tường. Thực ra thì Nam Cung Tiêu rõ là thấp hơn so với Độc Cô nhưng chú nhóc này cũng thực đáng yêu lắm. Cái này đối với người lớn thì chẳng có ý nghĩa gì nhưng kỳ thực với bọn nhóc lại vô cùng quan trọng.

Nam Cung Tiêu tức giận nhìn Độc Cô Huyền, rõ ràng là Độc Cô Huyền kén ăn cơ mà!

Độc Cô Huyền cười to trông vô cùng đắc ý, miệng thì la hét nói, “Công chúa, công chúa à, Diệp Tầm đâu rồi? Con cũng muốn so chiều cao với nó! Tuy vậy cuối cùng con vẫn là người cao nhất nha!”

Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến Diệp Tầm sắc mặt chợt thay đổi đã chạy đi rồi, không hiểu sao thờ dãi, cười to bảo, “VẬY các cơ đi tìm cậu nhóc đi! Không biết hiện giờ cậu nhóc còn đang trốn ở đâu nữa nè!”

Mấy bạn nhỏ vỗ tay âm ỉ rồi cùng chạy ra ngoài tìm.

Tiêu Tử Y cũng vừa đi bên cạnh tìm bóng dáng Diệp Tầm, nhưng trong cõi lòng thì tràn đầy tâm sự. Đến tột cùng thì nàng có tài cán gì mà làm cho Diệp Tầm cái gì đây? Nàng thực sự một chút cũng không biết. Đi quá điện Vĩnh Ninh thì chính là thư phòng của nàng, lúc nàng liếc mắt ngắm nhìn chiếc bình sứ trắng trên bàn kia, đúng vậy ha, nàng không biết nhưng có khả năng người đó sẽ biết...

145. Chương 145: Gặp Lại

Trong lòng Nhược Trúc lo lắng thì thầm, rất ít khi thấy công chúa lại cương quyết muốn đi gặp một người như vậy. Tự đứng buổi sáng vừa mới tới nhà Nam Cung xong, vừa về không bao lâu lại muốn đi nữa rồi.

“Ha ha, ta chỉ muốn đi trả lại chiếc bình hoa cho hấn thôi mà! Nhược Trúc, sao mặt mũi người cứ trắng bệch như tờ giấy thế kia hả?” Tiêu Tử Y cẩn thận cầm chiếc bình sứ trắng lên, cười híp mắt hỏi.

Nhược Trúc thản nhiên bảo, “Chỉ sợ chuyện công chúa muốn làm cũng không phải là việc trả lại chiếc bình hoa cho người đó đâu. Nếu không chuyện này cứ để cho người khác làm không được sao?”

Tiêu Tử Y bĩu môi ngượng ngùng, nhún vai nói, “Tự mình làm còn có thành ý hơn chứ!”

Nhược Trúc bần khoản vô cùng, giận dữ nói, “Công chúa à, cứ như người vậy, sẽ có nhiều người nói linh tinh đó”

Tiêu Tử Y lén liếc mắt, biết tính Nhược Trúc bắt đầu lải nhải, nếu mà phản bác lại thì càng lảm nhảm hơn, vì vậy cứ mặc kệ cho nàng ta ra oai còn mình thì nhìn ra ngoài cửa sổ không đáp lời.

Nhược Trúc đau hết cả đầu khe khẽ thở dài, Công chúa Điện hạ của nàng này cái gì cũng tốt, chỉ là làm việc cũng chẳng lo lắng tới hậu quả gì. Thực sự là một người đơn thuần quá đi mất thôi!

Cả đường không nói gì, lúc Tiêu Tử Y xuất hiện lần nữa trước mặt Nam Cung Tranh thì bị nàng ta cười giễu cợt luôn.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, nhị ca cô đã trở lại rồi hả? Ta mang bình hoa trả lại cho huynh ấy” Tiêu Tử Y giả vờ như không có chuyện gì nói, lòng thì càng không ngừng bơm hơi ỉn. Nàng chỉ muốn hỏi cái vị nam Cung trạch nam kia một chút về chuyện của Diệp Tri Thu thôi mà! Thêm nữa còn tiện nhìn xem hắn có phải là vị soái ca đã cứu nàng hôm qua kia không thôi, chỉ là tiện nhìn xem thôi mà...

Nam Cung Tranh cười rõ tươi, thò tay ra bên ngoài nói chế nhạo, “Bình hoa này là của ta, hay lắm, chết rồi mà vẫn còn ở trong tay của ta nữa ha”

Tiêu Tử Y sững sờ, may mà nàng thấy sự trêu tức trong đáy mắt nàng ta, mới hừ khẽ một tiếng bảo, “Lừa ai ha? Có thật là của cô sao?”

“Dĩ nhiên không lừa rồi” Nam Cung Tranh thất vọng rút tay về, “Đi nào đi nào, nhị ca chắc là ở nhà”

Tiêu Tử Y đối với ánh mắt có ý tứ khác của Nam Cung Tranh thì hơi đỏ mặt nhưng vẫn làm ra vẻ không sao đi theo ra. Nam Cung Tranh nhìn theo bóng lưng Tiêu Tử Y mà lòng ngổn ngang trăm mối không gỡ nổi. Những người khác không biết bộ dạng của nhị ca nàng là gì nữa mà vẫn cứ si mê như vậy, còn Công chúa điện hạ này rõ ràng là đã gặp qua rồi mà, hơn nữa lần trước hai người họ gặp cũng không thấy có biểu hiện gì đặc biệt cả...

Sai rồi, sau khi đã gặp nhau thì nhị ca nàng ta đưa tặng cành hoa đào cho công chúa. Phải biết rõ rằng hoa đào kia nhị ca nàng coi như bảo bối nha!

Quả nhiên là có vấn đề rồi.

Tiêu Tử Y biết rõ Nam Cung Tranh sẽ nghĩ thế nào nhưng mà không sao, để khi nào nàng ta vào trong cung dạy học, nàng sẽ tìm cơ hội để giải thích rõ với cô nàng ấy mới được.

Đi trên con đường sáng nay đã đi qua, Tiêu Tử Y lại vào vườn U Lan. Thoáng nhìn qua chiếc cổng hình vòm, nàng liếc thấy một bóng áo xanh ngồi trong rừng đào kia.

Hắn vẫn vậy không thèm tu sửa nhan sắc, hơn nữa hình như đang cúi đầu đọc cuốn sách gì đó vậy.

Tâm tình Tiêu Tử Y không hiểu sao hồi hộp quá, nàng hít một hơi thật sâu, đồng thời miễn cưỡng phát hiện ra chỉ vì một vài động tác hít vào của nàng như vậy mà bóng lưng Nam Cung Tranh cũng lập tức cứng nhắc lên, rõ ràng là nghe thấy tiếng động từ nàng. Thực sự là tai thính quá ha! Hay là thực sự có võ công quá giỏi đi?

Tiêu Tử Y hơi cười chút cất tiếng, “Công tử Nam Cung, buổi trưa tốt lành”

Nam Cung Tranh cười khổ buông sách ra, phát ra tiếng lạch cạch, “Công chúa Điện hạ, buổi trưa an lành” Hắn trăm đoán ngàn đoán cũng đoán sai cá tính của công chúa này rồi.

Hắn luôn nghĩ đến có thể thấy hết mọi tính toán của mọi người, nhưng mà công chúa TRường Nhạc này hắn cũng vẫn thấy đoán không ra nổi, Bất luận là đề toán kỳ lạ mà đến cả tư tưởng cũng rất quái lạ nữa.

Còn có một cảnh ngày hôm qua chấn động không nhỏ đối với hắn. Đến tận giờ trước mắt hắn vẫn không ngừng hiện lên cảnh nàng thản nhiên mang cây trâm đâm thẳng vào ngực của mình kia, làm sao cũng không thể quên nổi. Cho dù là cây trâm có cơ quan đi chăng nữa, cũng làm hắn sợ tới mức kinh khủng. Thực là một người con gái khác người quá đi!

Nghĩ đến đây, Nam Cung Tranh rút cổ tay vào trong tay áo, nhớ lại Thảm Tịch Dạ vừa mới tự mình giúp hắn băng bó, còn trên hắn là tự mình làm mình bị thương là chuyện lạ ngàn năm mới có, hắn chỉ cười khổ cổ chống đỡ.

Nói thực lúc ấy hắn cũng không biết tại sao lại làm vậy nữa, nếu muốn đưa ra một lý do để giải thích, hắn đoán chừng trong lòng cũng không thấy phục, nhất định lại cũng làm cho nàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc ngay.

Ha ha, hoá ra là hắn vẫn có tính háo thắng quá. Nam Cung Tranh từ trong trầm tư lấy lại bình tĩnh, chợt phát hiện ra Tiêu Tử Y đã lặng lẽ ngồi trước mặt hắn rồi, một đôi mắt trong sáng như ánh mặt trời mùa xuân không hề chớp nhìn thẳng vào hắn, dường như muốn nhìn xem dưới bộ râu xồm xoàm mà hắn nguy trang giấu cái trò gì.

Tiêu Tử Y hầu như không biết tâm tư của Nam Cung Sanh đã chạy tới chân trời nào, tại lúc nàng xem tới giờ con người này bộ dạng vẫn giống y như lần trước gặp ở trong này vậy, cùng tình trạng suy sút, cùng bộ dạng trạch nam, bởi vì nhìn không rõ gương mặt và hai mắt nên càng làm cho nàng có cảm giác bí hiểm hơn.

“Công tử Nam Cung à, đây là chiếc bình hoa của anh, tôi mượn rất lâu rồi giờ mới nhớ ra, thực ngượng quá đi” Tiêu Tử Y nhấp nhấp môi, thông thả nói.

Nam Cung Sanh nhìn chiếc hộp gỗ như cái túi sách trên bàn kia, cười cười, nhếch nhếch râu xồm trên mặt vài cái, “Công chúa vất vả rồi. Thực ra chuyện này không cần công chúa tự mình phải làm đâu”

Tiêu Tử Y cười yếu ớt nói, “Dĩ nhiên chỉ là cái cớ thôi, ta cũng có vấn đề muốn hỏi công tử Sanh các hạ chút” Trên thực tế thì không chỉ có một vấn đề đâu, Nam Cung Sanh tận sâu trong đáy lòng nàng làm cho nàng càng thêm băn khoăn hơn không phải một hai vấn đề thôi đâu. Nàng thấy trên bàn khay trà nhỏ, đựng bên trong không phải những chiếc bánh tinh xảo mà là vài quả đào nhỏ màu xanh, bên cạnh còn có mấy hạt đào vừa ăn xong.

Nam Cung Sanh thấy trên mặt Tiêu Tử Y hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa, nhớ tới ngày hôm qua lúc hấn cứu Abe không may chẳng có ám khí gì, cứ tiện tay cầm quả đào mang theo bên người bắn ra, cảm thấy mồ hôi lạnh cứ chảy liên tục.

Tiêu Tử Y thản nhiên cười nói, “Quả đào này cũng chưa ăn, hay là nói cũng chưa to ra được, công tử Nam Cung sao lại hái xuống chứ?”

Nam Cung Sanh vươn hai ngón tay ra nhặt lên một quả đào xanh lên, ném bừa vào miệng nhai nhồm nhoàm nói không rõ, “Công chúa chê cười rồi, loại cây đào này nở hoa thì đẹp lắm, nhưng đáng tiếc trái cây cũng chỉ lớn có vậy, cho dù có để trên cây lâu đi chăng nữa, cũng sẽ không giống loại quả đào bình thường to lớn được. Nhưng loại quả đào này lại ăn ngon vô cùng, tại hạ từ nhỏ đã ăn hương vị chua xốt nhiều rồi, đã nhiều năm qua cũng thành thói quen mất rồi”

Tiêu Tử Y thấy hấn ăn có vẻ rất ngon, nước miếng cứ tứa ra, đột nhiên nghĩ tới một chuyện thú vị, khẽ cười nói, “Chẳng lẽ công tử thích ăn quả đào nên mới đặc biệt quý trọng cây đào sao? Lần trước lúc nhìn thấy ta hái đào nên mới sốt ruột như thế chẳng?”

Nam Cung Sanh nghe vậy suýt nữa thì bị nghẹn, ho khan vài tiếng, vội nhổ hạt đào ra, lúng túng nói, “Công chúa lại chê cười rồi”

Tiêu Tử Y mỉm cười, người này ngày hôm nay thấy biểu hiện này của nàng cũng không giống lần trước thông dong tiêu sái, không phải trong lòng có quỷ hay sao?

Nhưng mà nàng lại muốn lẳng lẳng kiểm tra, có phải trên cổ tay trái của người này có vết thương nào hay không đây?

146. Chương 146: Quả Đào

Một nam một nữ ai cũng đều có tâm sự ngồi trong rừng đào, gió xuân ấm áp mềm nhẹ xẹt qua trong rừng, thổi trúng vào mặt cười của Tiêu Tử Y.

Nam cung Sanh ho khẽ một cái, phá vỡ kiểu không khí rất quái dị này.

Tiêu Tử Y hồi phục tinh thần lại, cười ngọt ngào nói, “Không biết hôm nay thành thích học của Tiêu Nhi công tử Nam Cung có hài lòng không?”

Nam Cung Sanh mỉm cười nói, “Đã vượt qua mong muốn của tại hạ rồi, xem ra công chúa thực sự tốn nhiều công sức lắm”

Tiêu Tử Y lắc đầu, khẽ cười nói, “Ta cũng chẳng tốn tí công sức nào cả, đều là do sự cố gắng của Tiêu nhi thôi, cậu bé sợ huynh nhìn”

Nam Cung Sanh bật cười to bảo, “Đệ đệ của ta mà ta còn không rõ nữa hay sao? Từ lúc sinh ra tới giờ được nuông chiều quá rồi, e rằng cũng coi trời bằng vung, nhưng tóm lại là bản tính cũng không xấu. Tại hạ còn định gần đây dạy dỗ cho nó nữa, hiện giờ có công chúa tiếp nhận rồi, tại hạ vô cùng cảm kích”

“Công tử khách sáo quá, mỗi ngày Tiêu nhi đều ở mãi trong cung cũng đáng thương lắm, sau này cứ để cho bé và Độc Cô Huyền như nhau vậy, khi nào đi học thì cử người đưa đón đi”

Tiêu Tử Y nghe những lời khách sáo như thế từ miệng Nam Cung Sanh, cảm thấy có chút khó chịu, điều chỉnh lại tâm tình chút rồi nói đường hoàng.

“Vậy thì xin nghe theo sự sắp xếp của công chúa” Nam Cung Sanh trả lời bài bản, sau đó thì ngậm miệng lại ý tứ nói, “Ta chính là không muốn nói lời nào, xem cô có thể làm gì được ta nào?”

Hai người lại rơi vào trầm mặc, Tiêu Tử Y hết sức chăm chú nhìn Nam Cung Sanh chăm chăm, muốn đợi cơn gió thổi mạnh hơn nữa, tốt nhất là đem thổi bay đám râu ria trên mặt hắn đi. Tiếc là ảo tưởng tóm lại cũng chỉ là ảo tưởng, hôm nay gió cũng chẳng thể lớn như vậy được.

Nam Cung Sanh nhìn vẻ thất vọng của Tiêu Tử Y ngồi đối diện, cau đầu mày thanh tú lại, giữa chiếc trán đáng yêu hiện lên chút sóng gợn, hắn buồn cười hỏi, “Công Chúa Điện Hạ à, hôm nay cô đến đây không phải chỉ có vậy chứ?”

Tiêu Tử Y trừng to hai mắt, cuống quýt khua tay nói, “Đương nhiên không phải rồi, ta tới là để hỏi thăm, chuyện có liên quan đến Diệp Tri Thu đó”

“Diệp Tri Thu à?” Nam Cung Sanh hơi tò mò hỏi lại.

Tiêu Tử Y mấp máy môi, giận dữ nói, “Ta nghĩ chắc huynh cũng biết Diệp Tri Thu là được hoàng huynh mang về, đồng thời còn mang theo con của ông ta là Diệp Tầm nữa. Bé Tầm vẫn bị chuyện cha mình là phản tặc mà ra vấn đề. Ta nghe tiểu TRanh nói qua, Công tử ngài đây có khả năng biết chút tin tức...”

Nam Cung Sanh hơi trầm ngâm, cảm thấy không tránh khỏi thảm mắng muội muội của mình lắm chuyện. Mấy ngày hôm trước thật vất vả lắm mới đuổi Độc Cô Diệp đi được, hiện giờ đến cả Tiêu Tử Y cũng đến đây, còn biết làm sao giờ?

Tiêu Tử Y thấy Nam Cung Sanh trầm mặc không nói, sốt ruột nói tiếp, “Hay là, bảo ta cách gì để hoá giải khúc mắc trong lòng Diệp Tầm có được không?”

Nam Cung Sanh giơ tay lên vuốt vuốt râu, có vẻ hơi cười bảo, “Công chúa Điện hạ à, cho dù cô biết năm đó có ẩn tình khác, thì thế nào? Ta tin tưởng bản thân Diệp Tri Thu cũng có quyền lên tiếng. Nếu ngay cả con ông ấy cũng không nói, vậy người ngoài đã biết thì phải làm thế nào đây/”

Tiêu Tử Y để ý thấy Nam Cung Sanh giơ lên là tay phải, cổ tay bóng loáng không dấu vết. Bên tai thì lại nghe đến lời hắn nói, bỗng chốc thất vọng gục đầu xuống. Nam Cung Sanh không đành lòng lưỡng lự nói, “Chuyện năm đó ta cũng chỉ thông qua một ít tin tức tình báo mà đoán thôi, nếu Công chúa Điện Hạ muốn hỏi đến cùng, tốt nhất là nên hỏi người trong cuộc đi”

Tiêu Tử Y ngượng ngùng thẹn thùng nói, “Thực sự đã quá rầy rỗi, hôm nay ta nghe tiểu Tầm nói hết nên quá nóng ruột. Ta bớt chút thời giờ muốn cùng nói chuyện với cha của bé” Quả thật đứa bé có vấn đề nàng hắn là nên tìm tộc trưởng mới đúng nha, tìm Nam Cung Sanh ở đây chứng tỏ đã làm khó hắn rồi.

Tâm tình Nam Cung Sanh bình tĩnh cười hiền hoà nói, “Hết cách thôi. Công chúa là bạn cũ của tại hạ, hai chữ quá rầy xin đừng nói ra. Mà sự kiện tại hạ xem trọng nhất là thái độ của Hoàng thượng”

Lòng Tiêu Tử Y bị những lời hắn nói từ “bạn cũ” hai chữ này mà xao động, còn nửa câu sau của hắn nói thì chẳng nghe lọt tai chút nào.

Người này là có toan tính hay là vô ý đây?

Tiêu Tử Y đưa tay ra cầm một quả đào xanh trên bàn lên xem kỹ càng. Loại quả đào xanh này nhìn màu xanh thực đáng yêu, chỉ nhỏ bằng đầu một ngón tay cái, vỏ xanh trên còn lông tơ li ti. Tiêu Tử Y nhìn mới

nhớ tới vừa rồi Nam Cung Sanh ăn trông có vẻ rất ngon miệng, không hiểu ma xui quỷ thế nào mà bỏ vào trong miệng.

Ồi...chua quá đi...

“Công chúa, đây là thói quen ăn trước đây của tại hạ, nhất định không giống khẩu vị của cô nha!” Nam Cung Sanh không biết nên khóc hay nên cười nhìn đường nét đẹp trên mặt Tiêu Tử Y nhăn nhó lại, chua tới lú cả lưỡi, hần vội vàng rót một chén trà lạnh nhưng vừ rót trà ra mới phát hiện trên chiếc bàn gỗ trong rừng này chỉ cso duy nhất chén trà của hần, cũng không chuẩn bị chén khác cả.

Tiêu Tử Y chua tới mức sắp rót nước mắt, không nghĩ ra nổi tại sao lại có người con trai ăn thứ chua đến vậy. Thấy Nam Cung Sanh sẵn sàng rót chén trà cho nàng, chẳng cần suy nghĩ nàng cứ thể nhổ hột đào ra, lập tức cầm lấy chén trà lên uống. Bởi vì quá mức chua nên nàng vừa uống chén trà lạnh lại cảm thấy trong kẽ răng cứ len lõi luồng khí lạnh, vì thế đặt chén trà xuống.

Nam Cung Sanh kinh ngạc, mở trừng hai mắt, cuối cùng khẽ cười khổ.

“Hừ. thực là chua quá đi...” Tiêu Tử Y đặt chén trà xuống, ngửa cổ nhìn những quả đào trên đỉnh đầu, nghĩ tới công tử Sanh này có ham mê chẳng giống người thường chút nào cả. “Đúng rồi, sao lại gọi tên là vườn U Lan vậy? Ở đây rõ ràng có nhiều cây đào như vậy mà” Chẳng nhẽ là từ ẩn dụ chỉ Linh Cốc U Lan sao? Nhưng vị trạch nam trước mặt này nhìn thế nào cũng chẳng ra dáng hoa lan gì cả mà.

“Ha ha, vườn U Lan này là do cha đặt tên, là từ đầu tiên trong bản nhạc viết tay phổ đàn cổ là bản “U Lan thạch đầu” là từ xuất hiện đầu tiên trong bản phổ nhạc, là một trong những bản phổ nhạc mà cha ta rất trân quý. Trước khi có bản phổ nhạc xuất hiện, có rất nhiều âm nhạc chỉ trông chờ vào sự truyền miệng của mọi người, cũng không phải giống như tranh sách dạy đánh cờ quả thật có chứng cứ tồn tại. Vì vậy bản nhạc phổ này thực rất quý” Nam Cung Sanh mỉm cười giải thích, kèm theo những lời nói của hần có chút từ tính, cả người tràn ra một luồng đắc ý.

Tiêu Tử Y sững sốt, lúc...vị trạch nam râu ria kia cười sao trong nháy mắt nàng dĩ nhiên lại thấy hần rất đẹp. Nàng hoa mắt rồi sao? Nàng cố sức mở to hai mắt, mà chỉ trong chớp mắt nàng đột nhiên nhìn thấy sau lưng Nam Cung Sanh cách đó không xa, Nhược Trúc đang ngoắc tay thúc giục nàng.

Buồn bực quá đi, nói chuyện một lúc nữa cũng không được sao? Tiêu Tử Y vốn định giả vờ không thấy nhưng Nhược Trúc lại uy hiếp đi từng bước về trước nàng, bỏ đi nếu không cáo từ, nàng liền đứng dậy.

Tiêu Tử Y khó chịu thở dài một hơi, nói lung tung chào Nam Cung Sanh. Lúc Bước ra khỏi vườn U Lan thì Tiêu Tử Y lấy quả đào cứu Abe ngày hôm qua trong người ra xem, suy nghĩ một lát rồi ném vào trong miệng.

“Công chúa?” Nhược Trúc thấy biểu hiện thực sự kỳ lạ của Tiêu Tử Y, rất quan tâm hỏi. Chẳng lẽ là công chúa tức giận ư? Nàng ta cũng chỉ vì suy nghĩ cho công chúa thôi mà, đưa cái bình hoa mà mất lâu thế cơ á? Nếu mà bị người khác hay để ý nói lung tung thì thảm.

Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại, đợi nước chua trôi đi mới giận dữ nói, “Không sao, chúng ta về cung nào”

Thật sự là hương vị cũng chua y như nhau vậy.

Nhưng mà ăn vào hình như cũng cảm thấy nghiện thật.

Nam cung Sanh mắt thấy bóng Tiêu Tử Y sau khi biến mất ở cửa vườn xong, lại ngồi xuống lần nữa, cũng rút cục chẳng xem sách trên tay nữa, mà chỉ ngồi lẳng lặng nhìn chén trà trên chiếc bàn kia.

Mãi lâu sau, hần như bị mê hoặc vậy, đưa tay cầm chén trà lên, nghĩ đến vừa rồi đôi môi mọng hồng như cánh đào mùa xuân của mỹ nhân trước mắt, bất giác giơ tay lên đem môi mình in lên dấu môi son còn vương trên miệng chén.

Sau đó thì uống một hơi cạn sạch

147. Chương 147: Hai Người Ở Cung Minh Quang

“Được rồi, người đi đi” Sắc mặt Tiêu Cảnh Dương không đổi phất tay bảo thuộc hạ lui ra, gương mặt lạnh lùng ngồi trong thư phòng.

“Sao vậy? Sao sắc mặt lại kém thế?” Trong góc thư phòng truyền tới một giọng trêu tức, trầm thấp.

Tiêu Cảnh Dương liếc mắt nhìn Tiêu Húc chẳng ra dáng gì ngồi phịch trên chiếc giường mềm, thoáng cau mày nói, “Ngồi phải cho ra dáng chứ, nếu mà phụ hoàng thấy đệ như vậy tất nhiên là nói ngay”

Tiêu Húc vươn người lười biếng ngồi dậy bảo, “Hoàng huynh à, tối qua đệ không được ngủ để cho huynh được làm việc đầy thôi! Tự dưng lại chê đệ”

Tiêu Cảnh Dương ngẩng đầu, liếc nhìn gương mặt vốn trắng nõn trước đây giờ đã trở nên có sắc khoẻ mạnh. Tưởng lần này hẳn trở về dầm sương dãi nắng thì có vẻ chừng chắc hơn lên, kết quả là làn da thì đỏ mà vẫn kiểu lười biếng vậy, tính tình thì lại càng trầm trọng vô lại hơn. Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Dương càng cau mày chặt hơn, rồi trầm giọng bảo, “Ở đây không có ai khác, đừng có đóng kịch nữa”

Trong mắt Tiêu Húc hiện lên tia sáng, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt lại cười hì hì bảo, “Hoàng huynh à, diễn trò cái gì chứ, cá tính này của đệ không phải huynh nhìn đã quen lắm rồi đó sao. Dù gì thì đệ cũng chẳng ở lâu rồi lại biến mất thôi, không sao, cố nhịn vài ngày đi”

Tiêu Cảnh Dương nhắm chặt hai mắt lại, lấy tay day thái dương. Ngũ Hoàng đệ này, lúc nhỏ cùng thông minh, kể cả hiện giờ cũng vẫn thế. Nhưng mà cũng bởi vì hẳn quá thông minh, biết sự tồn tại của bản thân mình lại ảnh hưởng tới vị trí hoàng huynh của hẳn, vì vậy không biết từ bao giờ đã bắt đầu. Đợi khi hẳn phát hiện ra, ngũ Hoàng đệ này đã biến thành bộ dạng như bây giờ rồi.

Phụ hoàng cũng không phải là không tức giận phạt hẳn, nhưng chỉ được vài lần rồi cũng bỏ qua. Còn Tiêu Húc thì lại vô cùng mừng rỡ nhàn nhã, lớn thêm vài tuổi thì chuyển ra cung, trên cơ bản là đi vui chơi giang hồ, tiêu diêu tự tại.

Nhưng mà Tiêu Cảnh Dương biết, ngũ hoàng đệ này của hẳn tuyệt đối không phải dạng nhìn qua cà lơ phất phơ như vậy. Vì thế ngẫu nhiên cũng sẽ cố tìm một ít chuyện để nhờ hẳn giúp đỡ. Tựa như lần này vậy mang theo Diệp Tri Thu từ Đột Quyết trở về, chủ yếu cũng là nhờ cậy vào ngũ hoàng đệ này cả, nếu không tại sao lại gặp thuận lợi như thế được?

Nhưng vấn đề là nếu Tiêu Húc có thể nghiêm chỉnh tới giúp hẳn, như vậy lại càng làm cho hẳn như hổ mọc thêm cánh vậy.

Tiêu Húc chống cằm nhìn biểu hiện của Tiêu Cảnh Dương càng ngày càng nghiêm túc thì cười trêu bảo, “Không phải là có người báo cáo Tử Y đi phủ Nam Cung sao? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy chứ?”

Tiêu Cảnh Dương mặt mày không đổi mở tấu chương phụ hoàng phê duyệt trên bàn ra, thản nhiên nói, “Hôm nay là lần thứ hai”

Tiêu Húc cau mày, nói chế nhạo, “Thế nào? Hoàng huynh lo lắng tên nhóc nhà Nam Cung đó sẽ đối xử với Tử Y thế nào sao? Đệ thấy huynh cần lo là chuyện Phong Uyển Tình đối với Nam Cung Sanh thế nào chứ!”

Tiêu Cảnh Dương giả vờ điếc không nghe thấy, liếc mắt nhìn vào tấu chương. Gần đây phụ hoàng ngày càng có tín nhiệm với hẳn, sau khi hẳn thỉnh cầu. Đã bắt đầu phê chuẩn cho hẳn có thể tự mình tới trong cung mở tấu chương trước kia ra xem. Bởi vậy hẳn cũng có thể điều tra ra chuyện Diệp Tri Thu năm đó.

“Hoàng huynh à, không phải đệ đã nói với huynh, mau sớm tìm một mẫu phi tốt cho TRạm Nhi đi, như vậy cũng dễ phòng được người ta đoán mò lung tung” Ý của Tiêu Húc nói ra, tay Tiêu Cảnh Dương cầm tấu chương nắm chặt chảy mồ hôi, vì vậy cả giọng cung nữ tới bẩm báo cũng không nghe thấy.

Tiêu Húc thấy vậy phất tay mời người tiến vào, trong miệng thì cười hì hì, “Thực sự nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo lեն đến rồi”

Tiêu Cảnh Dương cả kinh, ngẩng đầu lên lúc nhìn thấy Tiêu Tử Y nhẹ nhàng đi tới, không kịp xử lý đề phòng gì cứ ngăn cả người ra.

Tiêu Húc âm thầm lắc đầu, nghĩ hoàng huynh hẳn cũng cần phải tôi luyện thêm nhiều nữa...Cũng thấy lạ là phụ hoàng cũng không để ý.

Tiêu Tử Y sau khi từ phủ Nam Cung trở về, trên đường suy nghĩ cẩn thận thấy nàng nói chuyện với Nam Cung Sanh rất đúng, đang nhớ lại từng câu nói về chuyện của Diệp Tri Thu nhưng thực ra lại là bởi thái độ của Hoàng đế.

Nàng nghĩ lại thì thấy là đúng như vậy. Chuyện tình ở nước Đại Lý kia kỳ thực có liên quan tới cá tính của Hán Vũ Đế. Lưu Triệt đó chính là dựa theo tâm tính mà thưởng phạt tùy tiện, Tể tướng bên người chỉ là đợi để làm thịt cho xong, mà trước sau có tới mấy vị Tể tướng, gần như cuối cùng rồi cũng đến chết già thôi. Còn ở sau Đại Lý cũng là người Hung nô Tô Vô đã sống vài năm, cũng cưới vợ sinh con, biết mình có thể trở về Hán thì bỏ vợ bỏ con, cũng mất đi sự thông tình đạt lý của đế vương Hán Chiêu, cuối cùng Tô Vô cũng chẳng có thanh danh tốt đẹp gì?

Vì vậy Nam Cung Sanh nói không sai, việc này nên xem thái độ của Hoàng đế.

Nàng nghĩ tới đây thì liên tưởng tới chưa về đến cung Trường Nhạc mà đã trực tiếp đi tới cung Minh Quang của Tiêu Cảnh Dương. Kết quả vừa tiến đến cửa phòng, một người chưa từng thấy lần nào bỗng đứng nhảy ra không khách sáo đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nhìn người trước mặt này. Từ sau khi nàng tới cổ đại, rất ít khi nhìn thấy một người có làn da màu cà phê như thế này. Bởi vì ở trong cung, trừ thị vệ cả ngày phơi nắng bị đen ra thì nàng cũng đã gặp qua mọi người rồi vẫn thấy ở bên trong này làn da một đám người hầu cũng rất đẹp mà!

Nhưng người này ăn mặc lại đẹp đẽ quý giá, nói thẳng ra là hẳn có địa vị khác người. Mặt hẳn tuy có chút tú lệ, tuy nhiên nó không có chút son phấn, trong lúc giơ tay nhắc chân lại hiện rõ vẻ đàn ông khí khái, chỉ tựa vào tường nhìn xéo nàng.

“Tử Y, sao muội lại tới đây vậy?” Tiêu Cảnh Dương lấy lại tinh thần, vội vàng buông tấu chương trên tay ra, “Đây là ngũ Hoàng huynh Tiêu Húc của muội, mới trước đây các người đã cùng nhau chơi đùa, chắc muội không muội không nhớ ra”

Tiêu Tử Y cảm thấy đã đoán được vị này ước chừng là ngũ hoàng huynh trong truyền thuyết rồi, nghe vậy thì nhu thuận hướng hẳn chào.

Tiêu Húc lười biếng, thuận miệng đáp, quăng ánh mắt sang cảnh cáo Tiêu Cảnh Dương. Cùng nhau chơi đùa sao? Đa số là hẳn đều bị khinh bỉ và xỉ nhục đi mà!

Hoàng huynh nên lựa chọn quên đi là tốt nhất, hoặc căn bản là không cần biết cũng được, dù sao thì Tiêu Tử Y từ nhỏ cũng đã không nhìn thấy hẳn thường xuyên và nàng cướp hoàng huynh, mách người chính ác hẳn biết bao nhiêu lần.

Kỳ thực thì hẳn sau khi biết được nàng bị bắt đi, cũng từng lên cười trong chán vài lần đến muộn mà chưa ngủ...Khụ...chuyện mất mặt như vậy trăm ngàn lần đừng để cho ai biết.

Tiêu Húc ho khẽ một tiếng, đứng bên ngắm Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Tử Y hai người nói chuyện phiếm, càng không khỏi thêm tò mò. Mấy năm nay giang hồ nhuộm dần, hẳn vốn tưởng rằng lần này trở về sẽ thấy một tiểu ma nữ không sợ trời không sợ đất. Trên thực tế lúc hẳn phiêu du trên giang hồ có lúc nghe nói tới phái Thiên Sơn. Tiêu Tử Y trên võ lâm thì cũng chẳng qua là một người trùng hợp cùng tên cùng họ mà thôi. Nhưng mà tìm hiểu kỹ chút, tính cách và phong cách làm việc, hẳn đấu tranh mãi mới quyết định đem tin tức này nói cho hoàng huynh biết.

Bởi giang hồ rất rối loạn, chịu không được cảnh đại tiểu thư như nàng giằng co nên mới chạy nhanh tới đóng gói mang nàng vào cung. Hẳn còn vui sướng khi có người gặp họa mà nghĩ có lẽ tặng chút đại lễ cho hoàng huynh, đem tiểu ma nữ này vứt vào hoàng cung tung hoành, còn chính hẳn thì tìm cơ để chạy tới Đột Quyết luôn.

Kết quả đi một vòng trở về, phát giác ra trong cung rất bình tĩnh nha. Trừ Trường nhạc cung của nàng có thêm một cái nhà trẻ gì đó ra, thì nghe qua cũng chẳng có gì sóng cả. Hôm nay vừa thấy cách nói năng và khí chất của nàng, hẳn cảm thấy trừ dung mạo giống nhau ra, thì cơ bản chính là hai người khác nhau thôi!

“Ngũ đệ, đệ đang đứng thành cột gì thế? Những lời vừa mới nói đệ có nghe thấy không đấy?” Tiêu Cảnh Dương cất cao giọng lên, hơn nữa phát hiện ra Tiêu Húc nhìn Tiêu Tử Y chăm chăm rồi quay mặt đi ngoảnh cả người, trong giọng nói lại xen lẫn chút bất mãn.

148. Chương 148: Đôi Mắt Bị Nguyên Rửa

Tiêu Húc nhún nhún vai nói băng quơ, “Hoàng huynh nói gì đệ đều đồng ý hết, đừng có hỏi ý kiến của đệ làm gì”

Tiêu Tử Y hơi nhú mồm, có chút không xác định được vị Ngũ hoàng huynh này nhìn vào trong mắt nàng có phải mang theo chút gì đó kỳ lạ không, chắc nàng cũng không đắc tội gì với hắn chứ.

Tiêu Cảnh Dương kiên nhẫn lặp lại, “Tử Y vừa mới nói, mấu chốt giải quyết chuyện Diệp Tri Thu thực ra là ở chỗ phụ hoàng đó”

Tiêu Húc giật nhẹ khoé miệng, ngáp một cái bảo, “Phụ hoàng...Phụ hoàng cũng không có thái độ gì cả mà. Sau khi Diệp Tri Thu đầu hàng, cũng không có nghiêm trị người nhà của ông ta. Ông ta là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ ông ấy đã vội vã sợ miệng lưỡi người đời nên đóng cửa từ chối tiếp khách. Ba năm trước cũng đã cùng nhau mất. Lần này ông ấy trở về, phụ hoàng cũng chưa có nói gì đặc biệt mà”

Tiêu Tử Y lẳng lặng lắng nghe, nghĩ vị hoàng đế này coi như không tệ, ít ra cũng không có liên lụy tới người nhà.

Tiêu Húc nhìn vẻ điềm tĩnh của Tiêu Tử Y lại càng cảm thấy nàng không phải Tiêu Tử Y chân chính.

Tiêu Cảnh Dương giận dữ nói, “Cái loại thái độ không rõ ràng của phụ hoàng này, thực ra thì muốn xem xem ta sẽ xử lý tốt cùng chuyện khó giải quyết này như thế nào. Đây là khảo nghiệm nha”

“Vậy thì hoàng huynh định làm thế nào đây?” Tiêu Tử Y nghe hắn nói vậy, cũng quan tâm hỏi.

Khuôn mặt tuấn nhã của Tiêu Cảnh Dương hiện lên đám mây đen, đôi mày cau lại nói không nên lời, cũng không hiểu là nên giải quyết chuyện này như thế nào nữa, vẫn không thể nói chuyện này với Tiêu Tử Y.

Trong lòng Tiêu Tử Y hiểu ra, cụp mắt xuống nói chán nản, “Hoàng huynh à, thực ra không phải Tiêu Tử Y nhiều chuyện đâu, thật sự là bởi vì Diệp Tầm thôi. Bé nghe thấy người ta nói cha mình là phản quốc thì rất khó chịu. Nếu Hoàng huynh không tiện nói với Tiêu Tử Y, có thể tìm lý do giúp cho bé an tâm có được không?” Thế sự quá mức hiểm ác, nàng thà mơ hồ biết chút sự thật nhưng cũng không nguyện việc này liên lụy tới đứa bé vô tội.

Vừa nghe đến tên Diệp Tầm, Tiêu Húc đã cướp lời hỏi, “Diệp Tầm à? Đúng rồi, đứa nhỏ này bây giờ đang ở trong cung của muội. Gần đây bé thế nào rồi?”

Tiêu Tử Y nhìn về phía Tiêu Húc khẽ mỉm cười nói, “Tiểu Tầm cũng không tệ lắm, ở chung với mọi người khá ổn, chuyện của cha bé giống như một cái xương hóc ngay cổ họng bé. Hôm nay muội vừa cùng lúc nhắc tới mẫu thân của bé, sắc mặt bé trông rất kỳ lạ”

Tiêu Húc nghe vậy cũng không để ý biểu hiện lập tức trở nên ảm đạm hẳn, hạ giọng nói, “Chuyện này bản thân ta cũng biết chút ít”

“Có tiện nói ra không?” Lòng Tiêu Tử Y trầm xuống, vội vàng hỏi.

Tiêu Húc lấy hai tay bưng mặt, xúc động nói giận dữ, “Cũng chẳng có gì mà tiện với không tiện cả. Khả năng hoàng huynh không biết chứ, lần này ta có thể đem Diệp Tri thu về đường như tất cả đều vì người phụ nữ Đột Quyết kia đó”

Tiêu Cảnh Dương thấy thế trầm giọng hỏi, “Chả nhẽ mẫu thân Diệp Tầm vì họ mà qua đời rồi ư?”

Tiêu Húc cười gượng hai tiếng, hừ lạnh nói, “Nếu được như vậy thì tốt quá rồi. Cái vị phụ nữ Đột Quyết kia tên gọi là Ô Vân Tháp Na, lớn lên rất là xinh đẹp. mắt màu xanh da trời thực sự mê người. Nhưng là bà ấy và Diệp tiên sinh căn bản là bằng mặt mà không bằng lòng. Ta nghe những người khác nói lời ra tiếng vào, hình như năm đó là Ô Vân Tháp Na chủ động kê đơn quyến rũ Diệp tiên sinh. Kết quả là sinh ra Diệp Tầm. Ta đoán chừng sau đó hai người cùng không có ngủ chung một phòng lần nào nữa”

Tiêu Tử Y cố nhin không đặt thêm câu hỏi, cứ lẳng lặng đợi hắn tiếp tục nói tiếp, “Năm đó Khả Hân Đột Quyết cũng muốn giữ lại Diệp tiên sinh, bởi vậy đoạn này cũng chỉ cạm bẫy màu hồng thôi, đoán chừng cũng không thiếu phần ông ta., dù sao thì Ô Vân Tháp Na là con gái của ông ta. Sau đó Diệp Tầm được sinh ra, mắt hai màu. Vừa đúng lúc đó, bão cát thổi tới trên nửa thảo nguyên, Đột Quyết dường như lao đao mất khoảng ba trăm năm không vui vẻ gì, cho nên rất nhiều người nói Diệp Tầm là bị trời nguyên rửa, vì vậy mới có hai mắt kỳ dị như thế, mới để ông trời trừng phạt Thảo nguyên” Tiêu Húc khinh thường nói, đưa tay ra rút lấy chén trà nhấp nhấp môi.

Tiêu Tử Y yên lặng lắng nghe, chuyện này đều là những chuyện Diệp Tầm đã trải qua, nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi mấy năm nay cậu bé cố gắng chịu đựng tốt cùng tới mức độ nào nữa.

Tiêu Húc đặt chén trà xuống, bên môi dính tí nước chè, cười lạnh bảo, “Kỳ thực thì

Ngay từ đầu lúc ta tìm được Diệp tiên sinh, ông ấy rất do dự. Ông nói ông sợ sau khi về người khác sẽ coi ông thế nào, quan sử nội viết ra sao về ông. Ta phải mài mồm mép lắm cũng chẳng có tiến triển gì cả. Ai ngờ một tối ông dẫn Diệp Tầm với vẻ mặt chờ đợi dẫn tới tìm ta, bảo ông sẽ trở về, chẳng qua là muốn cùng Diệp TẦM về.

Sau đó ta mới biết được, tối hôm đó Ô Vân Tháp Na kia định chọc mù mắt Diệp TẦM, cũng bởi vì bà ta cho rằng cặp mắt kia đã bị nguyên rửa! ông trời ơi! Đây là con trai ruột của bà ta đó nha!”

Tiêu Tử Y không rét mà run, quả thực không thể tin được là mình đã nghe thấy, tưởng tượng lúc ấy Diệp TẦM đã tuyệt vọng tới mức độ nào, đến cả đứng cũng không vững nữa. May mắn có Tiêu Cảnh Dương vươn tay ra đỡ eo nàng mới khiến cho nàng không bị xấu mặt.

Ánh mắt Tiêu Húc nhắm ngay vào bàn tay của Tiêu Cảnh Dương đang đặt trên eo Tiêu Tử Y thản nhiên nói tiếp, “Dọc đường đi, ta đã nghĩ đủ cách để dấu Diệp TẦM, không muốn để nó bị làm trò cười, tốt xấu gì cũng để mặt ngoài của bé được khôi phục bình thường. Nhưng tổn thương tận đáy lòng thì không dễ dàng như vậy”

Tiêu Cảnh Dương thấy vẻ hoảng hốt của Tiêu Tử Y thì trầm giọng khuyên nhủ, “Tử Y à, đừng có nghĩ nhiều làm gì, có một số việc có thể làm được thì làm đi, nếu không làm được thì cũng đừng có miễn cưỡng bản thân mình. Loại chuyện này cũng đã xảy ra rồi, vậy muội cố gắng bồi đắp nhiều hơn cho Diệp TẦM, hoặc là lần khác để ta cho Diệp tiên sinh đi gặp bé nhiều hơn đi”

Tiêu Tử Y còn chưa kịp trả lời, Tiêu Húc đã cười lạnh trước, “Coi như xong nhé, hoàng huynh huynh không phát hiện ra mấy ngày nay Diệp Tiên sinh căn bản là cũng chẳng nói một câu đề cập tới chuyện đi xem con mình kìa? Đừng có nói mấy ngày nhé, cũng đừng có nói trước kia đệ không biết chút năm đó nhé. Cứ dọc theo đường đi hai cha con nói chuyện cộng lại cũng chẳng vượt quá mười câu. Hừ hừ, có thể nghĩ Diệp TẦM trong lòng Diệp Tri Thu có vị trí gì rồi. Nhưng mà cũng xem như không tệ, lúc trở về còn biết mang Diệp TẦM về, ông không vớt lại cho người đàn bà phát rò kìa”

Tiêu Cảnh Dương nghe xong im lặng không nói gì, cảm thấy đau xót vô cùng.

“Abe là giống chó săn” Tiêu Tử Y nói khe khẽ. Nàng đẩy tay Tiêu Cảnh Dương ra, cố gắng chống đỡ thân thể của mình, Tiêu Cảnh Dương kinh ngạc không biết nàng đột nhiên nói cái gì, nhưng mà Tiêu Húc thì lại biết, ánh mắt sáng lên.

“Abe là bạn chơi của Diệp TẦM, cha Abe.....là một con sói trắng, còn mẹ thì lại là...một con chó rất đẹp. Nhưng mà mặc kệ là sói hay là chó...thì đều không cần nó” Tiêu Tử Y nhớ lại lúc Diệp TẦM dùng giọng đứt quãng giới thiệu Abe, cũng nói đứt quãng từng chút một.

Thật sự không biết rốt cục là đang nói Abe hay đang nói tới chính bé đây.

Tiêu Cảnh Dương lôi tay lạnh lẽo của Tiêu Tử Y tới trước bàn đọc sách, khẽ thở dài, “Tử Y à, đừng có nghĩ nhiều nữa, uống chén trà trước để bình tĩnh nào”

“Không cần đâu hoàng huynh, huynh nói uội biết, rốt cục là Diệp Tri Thu làm sao lại thế. Cho dù chỉ lấy có cũng uội biết đi” Tiêu Tử Y yên lặng nhìn Tiêu Cảnh Dương kiên nhẫn bảo.

Tiêu Cảnh Dương thở dài nói, “Tử Y à, ta làm sao có thể lấy lý do bữa bãi để lừa muội chứ. Thực sự là không muốn uội liên lụy vào thôi”

Tiêu Tử Y đón nhận ánh mắt hần, nói thản nhiên, “Cứ nói uội biết đi”

Tiêu Cảnh Dương cup mắt xuống, xem tấu chương trên bàn, khẽ nói, “Quả Thực Diệp Tiên Sinh không phản quốc, thực ra năm đó phản quốc là một người khác hoàn toàn”

149. Chương 149: Gốc Thiên Hạ

Tuy Tiêu Tử Y sớm đã có chuẩn bị tâm lý nhưng lúc nghe được câu này thì vẫn chấn động vô cùng. Hơn nữa nhìn thần sắc ngưng trọng của Tiêu Cảnh Dương, khẳng định hẳn đã biết la ai rồi.

Đang lúc Tiêu Tử Y cũng định hỏi thì bỗng một giọng khàn khàn đột ngột vang lên, “Ôi? Cả ngũ hoàng huynh và hoàng tỷ cũng ở đây ư?”

Không cần nhìn gì cũng biết kẻ không cần thông báo trước trong cung mà cứ vọt thẳng, hơn nữa đang thời kỳ vỡ giọng chỉ có một người. Tiêu Tử Y than thầm, chỉ sợ hôm nay không nên hỏi cái gì rồi.

Tiêu Sách vừa vào cửa thì nhú mày, cảnh làm hần cảm thấy chói mắt là tay của Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Tử Y nắm nhau. Mới vừa rồi có chuyện gì xảy ra sao? Sao thái độ hai người họ lại có vẻ tự nhiên quá vậy, nhưng mà hần xem ra thì thấy có chút không thích hợp.

“Cũng chẳng có chuyện gì, ta tới báo cáo tình hình học tập của Trạm Nhi gần đây cho hoàng huynh thôi. Các huynh có chuyện thì cứ nói đi, muội đi về trước đây” Tiêu Tử Y cười khẽ, rút tay ra khỏi tay Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Sách cười híp mắt lại nói, “Đúng lúc hoàng tỷ ở đây, không biết nhà trẻ của tỷ có còn nhận đệ tử nữa không đây/”

Tiêu Tử Y sững sốt, nghĩ đến Độc Cô Huyền ngày hôm nay có nói qua sẽ tìm thêm vài nhóc tới chơi nữa, thì cười một tiếng bảo, “Có thể nhận, đến lúc đó cứ magn tới cho ta xem xem, chắc không thành vấn đề. Nhưng mà tuổi thì cũng chỉ từ ba tới trên dưới sáu tuổi thôi đó nhé, đừng có nhỏ quá mà cũng đừng có lớn quá nha!”

Tiêu Sách cười hì hì bảo, “Biết rồi, cho dù ta có muốn đi học chỗ hoàng tỷ thì hoàng tỷ cũng không có nhận ta mà!”

Tiêu Tử Y liếc xéo nhìn, lướt qua trên người Tiêu Húc đang lười biếng duỗi lưng mệt mỏi, chẳng chút để ý hừ một tiếng, “Các huynh cứ tán gẫu đi, ta đưa Tử Y ra ngoài” Nói xong cũng chẳng thèm quan tâm Tiêu Cảnh Dương trả lời dẫn đầu bước ra cửa.

Tiêu Tử Y tiếp tục bắt đắc dĩ liếc mắt, đây là kiểu tiễn nàng ra ngoài hay là tự mình đi ra đây ha?

Hai người một trước một sau đi ra trước điện cung Minh Quang, nhìn cảnh mây đen kéo đầy trên trời, Tiêu Húc lãnh đạm bảo, “Mau nhanh về cung đi, lát nữa sẽ có trận mưa to đó”

Tiêu Tử Y sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn lên cảm giác không khí bên ngoài rõ ràng đã chuyển sang lạnh lẽo, biết một lát nữa thì sẽ có trận mưa to dội xuống nhưng mà nàng cảm thấy Tiêu Húc còn có những lời muốn nói.

Tiêu Húc dừng lại một lúc là như không có chuyện gì trầm giọng nói, “Chỗn hoàng gia như gốc thiên hạ vậy, cũng giống như một cái cây to che trời, đủ mạnh để ảnh hưởng tới việc thân cảnh đều bị gãy. Hoặc là phụ thuộc vào việc dây leo của nó, dù không ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của cây nhưng mà tất yếu cũng có sức kéo xuống” Đây là thời điểm mẫu thân hắn qua đời đã dần dò, cũng là vấn đề mà hắn vô cùng để ý, vì thế hắn vẫn dấu kín tài hoa của mình cho tới tận bây giờ.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Tiêu Tử Y nghe vậy thì lại bật cười khi khi một tiếng, không dám gạt bừa bảo, “Ta nghĩ cũng nghĩ không nổi, một gốc đại thụ trụ lủi thì có gì mà đẹp mắt chứ, nói không chừng gió thổi qua là gục, hơn nữa chém trụ cành lá có lẽ sẽ động tới xương cốt, hoặc là để lại những vết sẹo to. Vậy thì vẫn là những vết thương không biến mất nổi. Ai cũng đều không chế không tốt, vậy thì cứ để cho cành có cơ hội khác trở nên mạnh mẽ không phải là được sao?” Nàng biết sự tồn tại của Tiêu Húc sẽ uy hiếp tới ngôi vị thái tử của Tiêu Cảnh Dương, nhưng mà qua chính lời hắn nói tới dây leo kia là ai thì nàng bỗng chốc cũng nghĩ không ra.

Tiêu Húc lâm vào kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn cô gái đứng bên cạnh mình. Nàng đón gió mà đứng, quần áo vốn rộn thùng thùng bị gió thổi dán chặt vào người, hiện giờ người nàng hiện lên những đường cong tuyệt đẹp, còn nụ cười trên mặt kia lại càng tự tin, càng làm cho người ta cảm thấy nàng không giống người thường chút nào.

Chắc chắn người này không phải là Tiêu Tử Y rồi. Nỗi hoài nghi tận đáy lòng Tiêu Húc dâng lên, hạ quyết tâm nhất định phải tra ra manh mối mới được.

Tiêu Tử Y cảm nhận được ánh mắt Tiêu Húc sau khi từ biết thì khẽ cười nói “Ngũ hoàng huynh à, huynh có vẻ có địch ý đối với muội đó”

Tiêu Húc nghe vậy thì khẽ cười tự giễu nói, “Có sao? Hoá ra biểu hiện của ta rất rõ sao/”

Tiêu Tử Y thờ ơ lạnh nhạt nhìn khuôn mặt màu cà phê đầy vẻ khinh thường kia thản nhiên nói, “Ngũ hoàng huynh, có chuyện cứ nói thẳng muội không thích úp mở”

Tiêu Húc mở mắt tỉnh táo nhìn đuôi lưng một cái nói, “Ta xem ra muội nên hồi cung trước đi, nếu không đêm nay cũng đừng về được” Dứt lời cũng không thèm để ý tới Tiêu Tử Y có phản ứng gì, cứ thế xoay người đi vào cung Minh Quang. R

Thật là cứ coi như mình là người quân tử vậy, Tiêu Tử Y lắc lắc đầu, quả thật gió cũng chà xát mạnh lên, vội vàng đi tới chỗ Nhược Trúc chờ bên ngoài, rồi hướng cung Trường Nhạc tới.

Đúng lúc các nàng vừa đến điện Vĩnh Ninh thì mưa to như hạt đỗ trút xuống ầm ầm. Tiêu Tử Y sợ hãi nhìn màn mưa bên ngoài trầm nghĩ, nếu mà chậm chút thì đã bị ướt sũng mất rồi, Tiêu Húc đó tính thời gian đúng là chuẩn thật.

Nhược Trúc đứng bên thờ dãi, ‘Không biết chỗ khác có mưa to như thế không, hy vọng qua được đại hạn ha”

Tiêu Tử Y mới kịp phản ứng, hình như đúng là sau khi bước vào xuân thì ngoài hai trận mưa nhỏ ra cũng chưa bao giờ mưa trận lớn nào vậy, quả thực hy vọng có thể cáo biệt mùa xuân hạn hán hoàn toàn.

“Công chúa à, vừa rồi nô tì đã hỏi qua, tiểu thiếu gia Độc Cô cà tiểu công tử Nam Cung hai người vẫn còn chưa về đó. Xem ra trận mưa này sẽ mưa rất lâu, hay là cứ để bọn trẻ ở lại trong cung đi” Nhược Trúc đề nghị.

“Cũng được, nhưng mà cũng nên để thị vệ đi thông báo một chút đi” Tiêu Tử Y gật gật đầu, nàng cũng sợ bọn trẻ đi trong mưa sẽ bị cảm lạnh thì hỏng mất.

Trời cũng nhanh tối sầm lại, tuy Tiêu Tử Y vất vả một ngày trời, cũng chưa tìm ra cách gì để xử lý vấn đề khúc mắc của Diệp Tầm, nhưng cũng coi như biết khá nhiều chuyện. Nếu năm đó chuyện Diệp Tri Thu lại phức tạp vậy, đến cả Tiêu Cảnh Dương cũng đành bó tay, hiện giờ cũng đã hết đường xoay sở, như vậy nàng lại càng không tin có thể hoá giải nổi. Nhưng nàng lại tin có một ngày sẽ có kết quả, vì vậy hiện giờ khả năng có thể là chính là làm cho Diệp Tầm có một cuộc sống thật vui vẻ.

Vì bọn trẻ mà tạo ra một cảnh thế ngoại đào nguyên, đây là chuyện nàng cố sức phải làm.

Trận mưa này cũng vẫn trút xuống mất ba bốn ngày, lúc mặt trời ló ra thì bầu trời như được rửa qua một trận trở nên xanh thắm làm cho con người ta nhìn sẽ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tiêu Tử Y đẩy cửa sổ phòng học ra, hít một hơi thật sâu không khí trong lành, cảm giác tâm tình tối tăm cũng trở nên bay biến, chẳng qua là trong phòng học vang lên tiếng bọn trẻ cãi nhau là cho nàng không khỏi cau mày lại.

Mấy ngày nay vì trời nưa to nên dường như chẳng có ai tới giúp dạy bọn trẻ học, ngoài Thái phu tử và Lí Vân Thanh ra, còn những người khác thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Tên đưa tin là Đàm Nguyệt Li lại càng có thêm cơ không đến, chỉ còn mình nàng ứng phó với năm nhóc dư thừa tinh lực, nàng có chút ăn không tiêu.

Nhưng mà nhìn bọn trẻ hiện giờ vui vẻ hoà thuận chơi đùa cùng với nhau trò quân cờ nàng đã thay đổi loại cờ “Đại phú ông”, Tiêu Tử Y có chút bất thần.

Rốt cục thì có còn nhận thêm người nữa không đây? Nàng cảm thấy hiện giờ cảm giác vô cùng tốt, bọn trẻ năm n gười ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn, giống như anh chị em thân thiết vậy, mặc dù thỉnh thoảng có chút khắc khẩu nhưng tóm lại là có đủ cách để hoá giải hết.

Nàng có thể yên tâm cho tình trạng hiện giờ này rồi không đây?

Tiêu Tử Y dựa vào tường nghỉ ngơi, nghe có tiếng bước chân vang lên bên ngoài hành lang, đột nhiên chuyển ánh mắt tới cửa phòng học rồi bỗng ngẩn ngơ cả người.

Bởi vì có hai khuôn mặt đáng yêu giống nhau như đúc mở đôi mắt to tròn, vẻ mặt hâm mộ nhìn lên vào trong phòng học.

150. Chương 150: Nhật Được Hai Song Sinh Đáng Yêu

Tiêu Tử Y lập tức thu hồi ý tưởng vừa rồi mới xuất hiện hiện, khi thấy hai khuôn mặt búp bê đáng yêu thì tình yêu trong nàng bỗng tràn ra, đi lên phía trước mặt hai nhóc ngồi xuống. Hai cô bé búp bê này nhìn qua trông còn thấp hơn Tiêu Trầm một nửa đầu, đoán chừng khoảng trên dưới ba tuổi, cùng mặc một kiểu quần áo, chẳng qua một người màu hồng nhạt, còn một bé thì vàng nhạt, đoán chừng là để phân biệt rõ ai với ai rồi.

Đứng gần nhìn Tiêu Tử Y càng cảm thấy nhóm cô bé càng đáng yêu hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, đôi môi đỏ mọng, hai nhóc bốn con mắt mở to không có vẻ sợ sệt, không chớp mắt bình tĩnh nhìn nàng, làm cho Tiêu Tử Y có cảm giác thoải mãn tăng cao.

Một bé đã đáng yêu lắm rồi thế mà lại còn có thêm hai bé cực kỳ đáng yêu đứng trước mặt nữa.

Tiêu Tử Y nhìn sang bên trái rồi bên phải hỏi khẽ, “Các muội tên gọi là gì?”

Cô bé búp bê mặc quần áo hồng nhạt cười ngọt ngào, hai má phúng phính hiện ra lúm đồng tiền đáng yêu, nói, “Muội tên là Tô Linh Lung, còn nó là em của muội tên là Tô Lâm Lang”

Tô Linh Lung, Tô lâm Lang, Tiêu Tử Y đem hai tên này nhắm hai lần, khẽ cười với hai cô bé đáng yêu, “Tên thật hay lắm, nói cho tỷ tỷ biết, là ai mang các muội tới vậy?”

“Tỷ tỷ ư? Hoàng tỷ thế mà cũng nói ra được đó...” Tiêu Sách bỗng nhiên cất chất giọng khàn khàn vang lên từ hành lang truyền tới, bước chậm rãi đến.

Tiêu Tử Y nhìn thấy hần mới nhớ ra lúc trước hình như hần từng có nói qua muốn đưa người tới nhà trẻ của nàng, nhưng mà nàng cũng không ngờ tới lại mang đến là một đôi song sinh, trong khi em trai Đàm Nguyệt Ly thì vẫn chưa thấy đưa tới nhưng bên này thì đã ra tay nhanh thật.

Tiêu Tử Y nhìn phía sau Tiêu Sách xem có còn ai đi theo sau không, khẽ nhíu mày đứng lên, cúi đất cất giọng ôn nhu bảo hai bé đáng yêu, “Ngoan nhé, các em đi vào chơi với mọi người trước đi, yên tâm, họ không bắt nạt các em đâu”

Hai cô bé đáng yêu đồng loạt gật gật đầu, nhìn về nhóm bọn trẻ các bé hâm mộ đã lâu chạy đến.

Tiêu Sách vừa lúc đi đến trước mặt Tiêu Tử Y, cười hì hì tranh nói trước, “Hoàng tỷ, thấy sao? Hai cô bé này tỷ thích không?”

Tiêu Tử Y không nói gì, nếu không phải đã biết tuổi của hắn, cũng bởi vì biểu hiện trên mặt hắn hiện giờ nàng chắc sẽ coi hắn trở thành người chú quái dị nữa đi, “Cậu mang bọn nhỏ nhà ai tới vậy hả?”

“Lo cái gì chứ! Linh Lung và Lâm Lang là cháu gái bảo bối của cậu nhà ta đó, thấy sao nào? Có phải cũng đáng yêu giống ta không?” Tiêu Sách nhếch mặt lên hỏi.

Tiêu Tử Y phát giác ra Tiêu Sách có vẻ cao lên chút, trên mặt lại có thêm vài hạt đậu (ý là mụn trứng cá đó), hơn nữa thái độ thì không biết đã trở nên cợt nhả từ lúc nào, hiện giờ lại càng toát ra kiểu không nghiêm túc hơn..

Ồi chào, chả là là nghịch lý trong truyền thuyết đó sao? Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, cảm thấy mình nên bớt lo chuyện người đi thôi, nhà trẻ không nhận những bé quá nhỏ kể cả trai lẫn gái.

“Các bé bao tuổi vậy?” Tiêu Tử Y chỉ Linh Lung và Lâm Lang.

“Hơn ba tuổi rồi...” Tiêu Sách lấy tay xoa xoa cằm nói không rõ cho lắm. Đây đối với tiểu ác ma hắn đi năm đầu tiên bị các bé chinh cho thảm từ đó về sau hắn luôn duy trì khoảng cách nhất định với các cô bé, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn vừa rồi lại đi cách các cô bé chậm như vậy. Còn về tuổi thì hắn nào có biết rõ như vậy chứ?

“Đứa bé còn nhỏ vậy, sao trong nhà yên tâm mà đưa đến đây chứ? “ Tiêu Tử Y tò mò cau mày lại hỏi. Ba tuổi, đây đúng là thời điểm trẻ con đáng yêu nhất. Thế nào mà lại tự đem con của mình nhỏ như thế tới chỗ người khác chứ? Hơn nữa lại là một đôi chị em xinh như hoa thế này nữa. Nàng nhớ rõ mẫu phi của Tiêu Sách là con gái của Thái Sư, thấy kiểu gì thì cũng biết động cơ đằng sau cũng không đơn giản rồi.

Tiêu Sách lại cười hì hì bảo, “Đừng có lo lắng quá mà! Có sống chết gì thì vẫn còn có thị nữ bên cạnh mà. Ta đã bảo là hoàng tỷ tỷ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu, nhưng mà mẫu phi ta nói là định hỏi thăm chút..Nào Sơ Hương, đến chào Công chúa Điện Hạ đi”

Tiêu Tử Y nghe rõ lần này Tiêu Sách đã có người mớm lời rồi ..nên mặt không đổi nhìn thị nữ đi từ sau lưng hắn ra, nhìn tướng mạo cũng có vẻ được coi là thanh tú, thoát trông cũng khá ôn nhu hiền lành, không biết trong lòng có phải thế hay không đây.

Được được lắm! Đang yên đang lành nhét ba người vào tay nàng đây, hai đứa bé thì khỏi phải nói rồi, nàng cũng không muốn mua hai mà được tặng một, đưa một kẻ như bom hẹn giờ đặt trong chính cung của mình để chơi ha! Nàng cũng chẳng được cò kè mặc cả hay sao?

Cùng lúc đó, nhóm Tiêu Trạ đang vây quanh bàn cờ đại phú ông chơi rất hăng say. Lí Vân Tuyền đang chơi trò xé giấy xây thiết nhiều phòng ở, Tiêu Trạ cứ lúc này dể qua cũng phải nộp không ít lộ phí, lại còn Nam Cung Tiêu cố tình lợi dụng cơ hội tăng gấp đôi tiền lên, toàn bộ tiền trong tay cậu vì trò chơi mà mất sạch. Lí Vân Tuyền cười toé toét, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạ thì nhăn nhó, Nam Cung Tiêu thì đắc ý ngồi xem hai hồ đấu nhau.

Hai nhóc Độc Cô Huyền và Diệp Tầm thì theo lệ thường đút túi riêng, so nhau xem ai kiếm tiền nhiều hơn, so nhau xem ai tung xúc sắc được số to hơn. Năm đứa trẻ tạo ra khí thế ngất trời thì bỗng Tiêu Trạ đột nhiên phát hiện ra xúc sắc bé tung xuống bị một bàn tay mập mập bé nhỏ bắt được, lại còn truyền ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc bên cạnh đến rung động cả người. Vội nhìn sang bên xem xét, Tiêu Trạ lập tức sững sờ, một cô bé vô cùng đáng yêu đang cười hì hì nhìn bé.

Vẫn chưa hết, bên đó cũng truyền tới tiếng cười tương tự như chuông bạc, bé biết bé Vân Tuyền ngồi ở đằng kia cũng sẽ không giòn tan như thế mà bé Vân Tuyền lúc nào cũng mím môi cười, cho dù có kể chuyện cười

rất đặc biệt đi chẳng nữa, tiếng cười của cô bé cũng không giòn tan giống như thế này, cũng không phát ra tiếng đặc biệt to như thế.

Tiêu Trạm tò mò nghiêng đầu sang nhìn cũng kinh ngạc phát hiện ra bên cạnh bé cũng có một cô nhóc đáng yêu tương tự.

Ồi? Chẳng nhẽ là một người sao? Trước kia Độc Cô Huyền thường chơi trò này đùa vui mà, cứ hết ngó phải lại ngó trái liên tục làm cho người ta tưởng là hai người. Tiêu TRạm nhìn đi nhìn lại nhiều lần rốt cục cũng phát hiện ra hai cô bé mặc màu quần áo khác nhau trên người.

“A! Tại soa lại có hai người giống y như đúc thế này chứ?” Tiêu TRạm kinh ngạc hỏi, có thể có một người giống y chang bé cũng tồn tại hay không nhỉ?

Hai tay Diệp Tầm chống cằm, đôi mắt khác màu tối sẫm cũng hơi ngạc nhiên nhìn hai chị em như hoa trước mặt, trầm giọng bảo, ‘Là hai người sinh đôi, trên thảo nguyên bình thường sẽ tách ra nuôi, chẳng giống Trung nguyên cái gì cũng không kiêng kị cả. A, sinh đôi chính là một thai có hai đứa bé sinh ra cùng lúc đó. Trước kia lúc ta ở trên thảo nguyên chăn dê, đã từng nhìn thấy có con dê đẻ ra hai con cừu nhỏ đó” Cậu ở cùng mọi người mấy ngày cũng không còn sợ sệt nói chuyện nữa, trẻ con năng lực thích ứng quả thực rất mạnh, cậu cũng trở nên càng ngày càng thân thiết hơn,

“Oa! Diệp Tầm hiểu được thật nhiều ghê!” Lí Vân Tuyền sùng bái nói.

“Ha ha, không có gì” Diệp TẦM có rất ít người khen ngợi, khuôn mặt trắng nõn bỗng đỏ bừng lên, ôm Abe nép vào sát góc tường có bức tranh thành quyền. Nam Cung Tiêu và Độc Cô Huyền hai người nhìn thẳng vào hai chị em sinh đôi, cũng giống Tiêu TRạm không tin nổi trên thế giới này lại có hai người giống nhau như thế.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai bé cùng liếc nhìn nhau, cùng thấy sự bất mãn trong mắt đối phương. Tự dưng có đứa chăn dê ở đây nói vớ nói vẩn, hơn nữa....không thể tha thứ cho cái tội dám so các bé với đám cừu con được.

151. Chương 151: Vấn Đề Xưng Hô

“A, các bé chắc là bạn học mới rồi” Tiêu TRạm nghe Diệp Tầm giải thích xong rốt cục cũng không còn lo trên đời này có một người khác giống mình nữa, thả lỏng người nói.

“Bạn học mới sao? Ha ha! Không tệ! Không tệ!” Độc Cô Huyền cảm thấy mình tự dưng có hai người có thể sai khiến được, cười nói lớn tiếng. Nam Cung Tiêu khinh thường nhìn cậu một cái, còn nể mặt cậu không vạch trần cậu ra.

Đến cả một cô bé gái đáng yêu như thế mà cậu cũng không tha, thật sự không bằng cảm thú đi.

Nam Cung Tiêu chưa từng có em trai hoặc có em gái, kể cả Tiêu TRạm so với cậu có nhỏ tuổi hơn chẳng nữa cậu cũng chẳng coi bé ấy là em trai được. Hiện giờ quay mắt sang Tô Linh Lung và Tô Lâm lang, đương nhiên bản năng bảo hộ trong cậu được khơi dậy.

Tiêu Trạm cũng có ý nghĩ như thế, hơn nữa khi bé kéo Tô Linh LUNG đứng dậy, phát giác ra đứa bé này ước chừng thấp hơn bé nửa cái đầu thì cao hững cười toe toét. Rốt cục bé cũng không phải là đứa trẻ lùn nhất nhà trẻ rồi.

“Các người đang làm gì thế/” Tô Lâm lang mắt to chớp chớp khó hiểu sao Tiêu TRạm lại kéo tỷ tỷ của bé đứng cùng một chỗ vậy, nên vội vàng cũng giơ tay bụm bầm đứng dậy.

Tiêu TRạm cũng kéo cô bé tới ước lượng chút, cười ha ha phát giác ra cô bé cũng thấp hơn so với bé. Tuyệt quá tuyệt quá rồi. “Ha ha, không làm gì cả, chào mừng các muội tới nhà trẻ hoàng gia”

Độc cô Huyền cũng không thể để ột mình Tiêu TRạm náo loạn, lập tức cũng đứng lên đi vòng qua chiếc bàn chạy tới một tay nắm lấy tay của một búp bê đáng yêu bắt đầu thực hiện lễ hôn tay, làm cho Tô Lung Linh và Tô Lâm Lang kêu la oai oái.

“Ta nghĩ các cô bé ấy chắc tưởng Độc Cô Huyền đem tay các bé ấy ăn đi” Lúc này Diệp Tầm từ góc tường vút đi xấu hổ, nghiêm trang phun ra một câu.

Nam Cung Tiêu tràn đầy đồng cảm gật gật đầu, mắt nhìn thấy trò “Đại phú Ông” không thể chơi tiếp được nữa, cậu tiện theo thói quen vùi đầu vào chia tài sản của mọi người. Từ sau khi cậu chusuyên tâm học tập, cảm thấy có hứng thú nhất là thành tích học tập càng ngày càng tốt, thêm cả cuộc thi nhị ca cậu nữa đều có thêm sự khen ngợi với cậu, loại cảm nhận đồng cảm này càng làm cho cậu thêm thích những con số.

Diệp Tầm thì ngồi khoanh chân bên cạnh cậu, một tay chống cằm nhìn Nam Cung Tiêu điều chỉnh lại tiền trò chơi. Abe thì ngoe nguẩy đuôi trên đùi cậu, vươn cổ ra muốn xem trên chiếc bàn tròn. Diệp Tầm một tay ôm nó đề phòng nó làm loạn trên bàn. Gần đây Abe càng ngày càng không quản nổi rồi, nhìn thấy cái gì cũng muốn cắn. Đầu tiên khổ sở nhất là giấy của mọi người, lúc đi ngủ sẽ tháo ra, lại phát hiện sau khi tỉnh dậy thì giấy đã trở nên thê thảm. May mà mọi người không để bụng, nhưng trong lòng Diệp Tầm thì lúc nào cũng áy náy lắm.

Chiếc bàn bên này thì yên tĩnh, còn trên chiếc bàn tròn khác thì lại tranh cãi ầm ĩ. Lí Văn Tuyền kéo tay áo Tiêu TRạm, ý bảo bé nên đi ngăn Độc Cô Huyền đang dọa hai chị em kia. Tiêu TRạm gật gật đầu xông lên vệt Độc Cô Huyền nghiêng hôn tách ra.

“Bỏ tay ra! Đây là lễ hôn tay gấp gấp đang lưu hành hiện tại mà. Các người thực ngố quá đi, đang định tuyên truyền tuyên truyền đó mà!” Độc Cô Huyền tức giận bắt bình bảo, bọn nó rốt cục có biết lưu hành cái gì không đây hả?

Tô Lung Linh và Tô Lâm Lang hai nhóc sợ tới mức lập trốn ra sau lưng Tiêu TRạm. Ở nhà tới giờ chưa có ai dám lớn tiếng với các bé như thế đâu? “Sao hôn qua tay rồi cũng không bỏ tay ra hả?” Lí Văn Tuyền nói thản nhiên, làm Độc Cô Huyền đang nói lập tức im bật.

Chẳng còn cách nào cả, biểu hiện kinh hoàng của tiểu muội muội hình như làm cho cậu có cảm giác rất tuyệt...

Một cái đầu nhỏ ló ra sau lưng Tiêu TRạm, không rõ là Tô Linh Lung hay là Tô Lâm Lang nữa, đứa nhóc kia vẻ mặt khó hiểu cất tiếng giòn rã hỏi, “TRạm Nhi sao? Tại sao người lại cứ để mặc cho hắn gọi là TRạm Nhi chứ?”

Một chiếc đầu nhỏ bên kia cũng ló ra, dùng giọng giống y chang hoàn mỹ nói tiếp, “Không phải là phải gọi Hoàng tôn điện hạ sao?”

Hai bé thực sự là sinh đôi rồi, tâm linh tương thông, hai câu nói đều như là được một người nói ra vậy.

Toàn bộ trong phòng im lặng.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn hai cô bé đằng sau Tiêu TRạm. Nam Cung Tiêu dùng tay đang kiểm kê tiền trong trò chơi, Diệp Tầm thì ngồi thẳng lên, đến cả Abe cũng nhìn các cô bé chăm chăm. Còn Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang thì không có cảm giác mình nói sai ở chỗ nào, cứ mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn bọn trẻ, còn Tiêu TRạm bị ánh mắt mọi người nhìn vào thì luống cuống chân tay.

Lí Văn Tuyền có chút mất hứng trả lời, ‘Chúng ta một mức đều gọi nó là Trạm Nhi, chả nhẽ sai sao?’

Độc Cô Huyền có chút bức bối Lí Văn Tuyền đã quấy rầy cậu nghênh đón muội muội mới bằng lễ hôn tay, lập tức nhảy vọt tới chỗ bọn muội muội mới đằng kia, nói một mạch chắc chắn, “Chỉ có người mới gọi nó như vậy nha! mấy người chúng ta ai cũng gọi nó là Tiêu TRạm cả”

Nhưng mà người ta cũng không cảm kích, Tô Linh Lung còn nói giòn rã, “Có khác nhau sao? Không phải là gọi Hoàng tôn điện hạ à?”

Mấy bạn nhỏ nhà trẻ cứ nhìn nhau, mặc dù chúng biết thân phận của Tiêu TRạm khác chúng, nhưng ở đây không có bất kỳ ai yêu cầu chúng làm vậy cả.

Nam Cung Tiêu cau mày dài nhỏ lại, có chút bất mãn nói, “Công chúa cũng gọi nó là TRạm Nhi, chúng ta dựa vào đâu mà không thể chứ?”

Tô Linh Lung và Tô Lâm lang hai người nghe vậy thì cùng cười, rồi một bé tươi vui hơn hỏ nói, “Chính người cũng biết nói là công chúa rồi, như vậy công chúa nàng ấy chắc chắn có quyền gọi Hoàng tôn điện hạ sao!”

Nam Cung Tiêu mặt đen sì lại, cậu cũng không để ý gì tới vấn đề này, chẳng qua cậu vẫn cho rằng Tiêu Tử Y tuổi lớn hơn so với chúng, mới gọi Tiêu TRạm như vậy. Tuổi cậu cũng lớn hơn so với TRạm Nhi cho nên gọi vậy thì có gì là không đúng cơ chứ?

Tóm lại, cậu quyết định chán ghét hai chị em này rồi. Nam Cung Tiêu im miệng không nói, tiếp tục cúi đầu thanh toán tiền trò chơi, trong lòng âm thầm cân nhắc nên làm thế nào để được bằng nhau.

Tâm tư Diệp Tầm thì kín đáo hơn, đem những lời hai chị em nói vào trong đầu, bắt đầu nghĩ tiếp, hình như quả thật ngoài thái tử điện hạ và công chúa hai người đó ra, thì Lão sư cũng đều gọi Tiêu Trạm là Hoàng tôn điện hạ. Hoá ra chúng gọi thẳng tên là không được rồi, Diệp Tầm lặng lẽ ghi nhớ.

Độc Cô Huyền rơi vào mây mù, có chút ngốc nghếch, ôm đầu không hiểu họ đang nói gì. Trong cái đầu nặng nề ngẫm nghĩ ba bốn lần mới mơ hồ hiểu được vì sao lại vậy, nhưng mà cậu cũng không rõ vì sao lại không thể gọi thẳng tên Tiêu TRạm được, chả nhẽ sau này cứ phải gọi vòng vèo Hoàng tôn điện hạ gì đó hay sao?

Chị em nhà họ Tô đến làm cho các bạn nhỏ trong nhà trẻ lần đầu tiên nhận thức được địa vị của người với người có sự khác nhau rất lớn, đều lâm vào trầm mặc.

Tiêu TRạm nhìn đông lại nhìn tây một cái, lòng nóng như lửa đốt, phát giác ra sự hoà thuận vui vẻ bình thường đã không còn, các bạn đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bé nhưng mà không biết nên nói gì cho ổn đây?

Lí Vân Tuyền râu rĩ không vui nhìn từng cô bé xúm quanh Tiêu Trạm còn đáng yêu hơn cả mình, mở miệng nhìn Tiêu Trạm chất vấn, ‘TRạm Nhi, người nói đi! Người muốn chúng ta gọi người như thế nào đây/’

Tiêu TRạm hoảng hốt, tự lúc quen biết tới nay, bé Vân tuyền chưa bao giờ dùng giọng kiêu này nói với bé như thế, bỗng chốc ngơ ngẩn cả người.

152. Chương 152: Vấn Đề Thân Phận

Tiêu Trạm do dự càng làm cho Lí Vân Tuyền thêm buồn bực, nhìn thấy bên cạnh bé Linh Lung và Lâm lang giống nhau cười tươi như hoa, tâm tình lại như bốc hoả định lao ra khỏi cửa phòng học thì lại nghe thấy tiếng Tiêu Tử Y kinh ngạc truyền đến, “Nè? Các con sao tất cả đều ngăn người ở đây thế hả? Không chơi nữa sao/”

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang vừa thấy Tiêu Tử Y tiến vào thì đồng thời để Tiêu TRạm lại, cùng lao về phía Tiêu Tử Y đòi bế, cứ giơ hai tay lên, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ý bảo nàng ôm.

Đưa mắt nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tình yêu trong Tiêu Tử Y lập tức tràn ra. Nói thực nhà trẻ của nàng tuy có nhiều trẻ con thật nhưng mà chưa có đứa nào lại đáng yêu và làm nũng người như thế. Ngay từ đầu lúc Tiêu Trạm lúc nhìn thấy nàng đã không tự chủ được tiếp cận nàng rồi, tựa vào bên người nàng, nhưng khi có thêm bọn trẻ con đến, bé cũng đã biết xấu hổ kè cận bên nàng. Tuy rất vui là Tiêu TRạm đã trưởng thành nhưng mà trong lòng Tiêu Tử Y lại đôi lúc thấy buồn bực, cũng lại không thể thiên vị một mình bé được. Vì vậy cứ khi nào hai người ở chung thì mới lấy tay xoa bóp má bé.

Hiện giờ tự động lùi ra hai cô búp bê đáng yêu, đều giang hai tay đợi nàng ôm, để mặc nàng hôn, quả thực là rất vui ha!

Tiêu Tử Y ôm hai cô bé đáng yêu vào trong lòng, lại kiên định sẽ vì các bé mà giữ Sơ Hương kia lại. Dù sao thì ở chỗ này của nàng cũng chẳng sợ có ai tới dò xét, cứ thoải mái đi!

Nhưng để bảo vệ ban đầu, Tiêu Tử Y vẫn hỏi mấy câu, “Linh Lung, Lâm Lang à, sơ hương có phải là thị nữ hay chăm sóc cho các muội hay không?”

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang cùng gật gật đầu, mắt to đen lúng liếng ngây thơ nhìn Tiêu Tử Y.

“Vậy các muội có nguyện ý sau này cùng chơi đùa với bọn họ trong cung không?” Tiêu Tử Y nhìn vẻ ngây thơ đáng yêu của các bé cùng tự đứng nở nụ cười.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang cùng quay đầu nhìn về năm đứa bé kia, vốn các bé lúc đến cũng không tự nguyện gì, nhưng mà sau khi thấy mặt những người này cũng rất thú vị nên hai chị em cùng liếc nhìn nhau một cái, đồng thời xoay đầu lại, cất tiếng thánh thót đồng ý, “Có thể được mà! Cảm ơn công chúa tỷ tỷ!”

Tiêu Tử Y được các cô bé gọi tên ngọt ngào mà trong lòng cảm thấy thoải mái vui sướng vô cùng, đứng dậy đi gọi Nhược Trúc dọn dẹp, chuẩn bị phòng và đồ dùng hàng ngày cho các bé, tiện đưa tiễn Tiêu Sách ra cửa.

Hai chị em sinh đôi do tuổi còn quá nhỏ nên người trong nhà cũng không nỡ, mỗi ngày đều tới đón về. Vì vậy cứ ba ngày lại nghỉ một ngày về nhà, sau đó những ngày về sau vừa đúng hia ngày nghỉ ngơi giống như mọi người.

Tiêu TRạm lúc này cũng đã hồi phục tinh thần lại, nghe được câu cuối cùng thì trong lòng đầy hoài nghi hỏi luôn, “Công chúa tỷ tỷ sao? Tại sao lại gọi là tỷ tỷ chứ?”

Không rõ là Tô Linh Lung hay là Tô Lâm Lang quay đầu lại, cất giọng non nớt nói, “Ngốc ghê, Sách điện hạ là biểu ca của chúng ta, Sách điện hạ và Công chúa điện hạ là chị em mà”

Một bé khác lại nói tiếp, “Chúng ta đây chính là ngang hàng với Công chúa điện hạ đó”

“Vì thế Hoàng tôn Điện hạ à, người vẫn là văn bối của chúng ta đó nha!” Hai chị em ác ma cùng đồng thời lộ ra vẻ tươi cười độc ác, cười nói ngọt ngào.

Giấc mộng Tiêu TRạm là người bé nhất trong nhà trẻ lập tức tan biến. Giờ ăn cơm trưa cũng nhanh tới, bàn ăn nhà trẻ lại để thêm hai ghế ngồi nữa, trên bàn bày cơm trưa vô cùng phong phú, nhưng mà ngoài Độc Cô Huyền theo lệ thường ra thì dường như chẳng có ai thêm động đũa cả.

Tiêu Tử Y nhìn không rõ lắm, hết xem bên này lại ngó bên kia, phát hiện ngoài hai chị em sinh đôi ra thì sắc mặt mọi người có vẻ không vui lắm, chả nhẽ bọn chúng cũng không hoan nghênh thành viên mới hay sao? Không thể thế được, hai đứa sinh đôi này đáng yêu như thế sao có thể không thích chứ?

Nàng cũng không biết chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà hai chị em đã đắc tội mọi người một lần rồi. Còn tưởng là mấy nhóc này thẹn thùng nữa cơ đấy! Nhưng mà vì sao cả mặt bé Vân Tuyền cũng có vẻ không vui thế nhỉ?

Tiêu Tử Y trăm mối ngổn ngang không hiểu nổi, đành phải khuyên hai chị em sinh đôi chịu khó ăn vào không thì sẽ đói, sau này dần dần sẽ quen ăn trưa ngay thôi.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang nghe lời bắt đầu giải quyết cơm thán lá sẽ trước ậm. Tiêu Tử Y thấy thế vui mừng gật đầu. Nàng vốn sợ các bé quá yếu ớt, nhưng bây giờ xem ra thì lại rất nhu thuận hoạt bát, chắc được dạy dỗ rất ổn trong nhà đi.

Không hiểu em trai của Đàm Nguyệt Li là đứa trẻ thế nào đây, chiều nay là giờ dạy của Đàm Nguyệt Li rồi, thời gian dài như vậy, mà hắn còn là lần đầu đi dạy nữa, chẳng biết có được không đây?

Tiêu Tử Y ngẩn ra một lát rồi sau mới phát hiện ra trên bàn ăn cơm vẫn cảnh im lặng khác thường. Nàng nhìn không được hỏi khê Tiêu TRạm ngồi bên, “Trạm Nhi à, hôm nay sao không ăn cơm vậy? Không muốn ăn sao?” Tiêu Tử Y dường như có cảm giác khi nàng gọi TRạm Nhi, hầu như tất cả mọi người đều quay đầu nhìn nàng.

Tiêu TRạm cầm đũa lên gấp một miếng cơm cho vào miệng, cũng chẳng để tâm tới trả lời câu hỏi của bác nhỏ nữa. Nên biết rằng ở cổ đại rất chú trọng tới thân phận, cho dù là lớn hay nhỏ đều không thành vấn đề, tất cả cứ dựa vào thân phận đi. Ôi? Nếu cứ vậy thì cả Nam Cung Tiêu đều lớn hơn bé sao?

Thật chán quá đi, sao thế nào mà cuối cùng bé đều thấp nhất vậy nè? Rốt cục đến khi nào bé mới lớn lên ha! Tiêu TRạm tiếp tục và từng miếng từng miếng cơm vào miệng lăm bằm.

Tiêu Tử Y không hiểu chút nào, Lí Vân Tuyền ngồi xa bên kia nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt của cô bé đang rất giận, vẫn cùng ánh mắt to trừng mắt nhìn về phía Tiêu TRạm. Tiếc là người này cứ chăm chú và cơm vào miệng chẳng để ý chút nào tới cô bé cả.

Còn Nam Cung Tiêu bên kia thì xụp mắt mất như đang có tính toán gì trong lòng, Diệp Tầm phát hiện ra tất cả mọi người ai cũng không ăn cơm nên cậu cũng chẳng muốn ăn. Còn Abe thì đã sớm ăn no rồi, đang nằm rạp trên mặt đất phơi nắng.

Ui? Chắc chắn là có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết rồi. Tiêu Tử Y tò mò mãi không thôi, nhưng đang lúc ăn cơm có hỏi cũng không ra được. Nàng định lát nữa sẽ tự mình hỏi bọn trẻ một chút xem sao.

Đang lúc nghĩ vậy thì đột nhiên Độc Cô Huyền ném phạp chiếc đũa đi, che miệng kêu ầm lên. Tất cả mọi người hoảng sợ, cả Tiêu TRạm đang nhai cơm cũng sợ tới mức làm rớt trên bàn, Abe thì lập tức xoay người đứng dậy kêu oăng oăng.

Tiêu Tử Y vội vàng đứng dậy chạy đến bên Độc Cô Huyền, cả kinh nói, “Độc Cô con làm sao vậy? Nhai phải hạt cát sao?”

Về mặt Độc Cô Huyền thống khổ không hiểu, che miệng lắc lắc đầu.

Tiêu Tử Y lo lắng sắp chết, để phòng mọi chuyện vội vàng bảo Nhược Trúc đi gọi Cố Thần Y tới. Bọn trẻ đều xúm quanh lại mở to hai mắt quan tâm nhìn Độc Cô Huyền.

“Rốt cục là làm sao vậy?” Tiêu Tử Y bị thái độ bọn nhỏ buổi trưa làm cho tâm tình trở nên cực kém, thấy Độc Cô Huyền đau mà không nói, đơn giản gạt tay cậu ra.

Chỉ thấy vẻ mặt Độc Cô Huyền như cầu xin, trong lòng bàn tay có một chiếc răng, mà trong miệng vốn là răng cửa thì thiếu mất một cái, biến thành một lỗ hồng đen tuyền.

153. Chương 153: Có Đau Răng Không?

À, hoá ra là đang thay răng. Ngẫm lại thì Độc Cô Huyền cũng mau tới lúc rồi. Trẻ con bình thường bắt đầu thay răng từ sau sáu tuổi, cách nhau thay cho tới tận mười hai tuổi mới thay hết. Chắc là vừa rồi cậu gặm xương không cẩn thận làm răng vốn lỏng bị tuột ra.

Tiêu Tử Y toát mồ hôi, vẫy tay bảo Như Lan chạy đuổi theo Nhược Trúc. Tình hình này thì nàng biết rất rõ, không cần kích động như vậy mà mời Cố Thần Y tới làm gì. Tuy thay răng không cần gấp bác sỹ nhưng mà Tiêu Tử Y nhìn mấy bạn nhỏ vây chung quanh mà mê hoặc không hiểu nghiên cứu chiếc răng nanh huyền diệu của Độc Cô Huyền, mới nghĩ tới chắc chắn phải mời Cố thần Y tới đây lên lớp một bài về sinh vật mới được.

Lí Vân Tuyền lo lắng hỏi Độc Cô Huyền đang nhăn nhó, “Độc Cô à, người có đau răng không hả?” Cô bé vừa rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thật dọa người ghê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Huyền khổ sở, nhìn chiếc răng cửa trong tay, bĩu môi bảo, “Ta cũng không biết nữa, răng này đang ở trên tay ta cũng không phải trong lòng nên ta cũng không biết nó có đau hay không nữa”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì suýt phì cười. Bình thường thay răng không đau. Chắc đây là lần đầu tiên Độc Cô Huyền thay răng, cho tới bây giờ cũng không biết rằng nanh còn có cảm giác rơi lúc nào nên kinh ngạc kêu ầm ĩ lên thôi.

“Là đang hỏi người có cảm giác gì không đó mà?” nam Cung Tiêu tò mò hỏi.

Độc Cô Huyền lè lưỡi liến lổ hồng răng nanh vừa rụng, mặt nhăn nhó bảo, “Hình như là miệng thiếu đi một khối vậy...”

“Nói chuyện đúng là buồn cười. Một đường nhìn trúng văn võng thủ phát”

Diệp Tầm tung ra một câu như bỏ đá xuống giếng vậy.

“Sau này không nhai xương là ổn rồi! Công chúa công chúa! Mời Cố thần Y tới lắng lắng mang răng của con về có được không?” Độc Cô Huyền vừa nói cũng hở ra, ngửa đầu về mặt mong chờ nhìn Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y lén cười, bảo nhà bếp làm chút rau, rồi lại cùng mọi người ngồi trở lại bàn ăn lần nữa, tiện giăng giải cho bọn nhỏ nghe thay răng thế nào, làm cách nào bảo vệ răng lợi của chính mình.

Tiêu Tử Y kiên nhẫn trả lời tất cả mọi câu hỏi cổ quái của các bạn nhỏ. Đợi thêm một lát thì đã có một đĩa rau xanh đã trước mặt Độc Cô Huyền.

Độc Cô Huyền cứng họng, tuy cậu có vẻ chịu không nổi thịt cá ở nhà nhưng mà cũng chưa đến mức ăn chay niệm phật đâu nhé, cậu thích nhất là ăn bánh mì!

“Nè, những này là chất xơ, rất có lợi cho răng nanh đó, ăn nhiều một chút” Tiêu Tử Y cười híp mắt bảo.

Độc Cô Huyền cau mày, không muốn nghe. Cậu vừa định đưa chiếc đĩa về phía món điểm tâm mê người ở giữa bàn, thì có đôi đĩa bên cạnh còn nhanh hơn gấp mắt đi rồi.

“Hi hi, vì không muốn người lại bị đau răng, điểm tâm này để Linh Lung miễn cưỡng thay người ăn nhé!” Tô Linh Lung cười khanh khách rất vui vẻ bỏ miếng bánh vào bát mình.

Độc Cô Huyền thâm hận hơn nữa càng vì hành động này của Tô Linh Lung làm cho Tiêu Tử Y chú ý đến điều này, mang hết các món ngọt....trước mặt cậu đặt tới trước mặt những người khác.

“Ngoan nào Độc Cô à, sau này răng sẽ mọc ra nếu không sẽ mọc lệch hoặc bị sâu đó, sẽ vĩnh viễn không thay đổi lại được đâu nha!” Tiêu Tử Y mềm giọng an ủi. Dù sao thì hôm nay Độc Cô Huyền ăn gì đó cũng nhiều quá rồi, cần hạn chế sức ăn chút, đỡ sau này trở thành chiếc thùng phi nhỏ.

Về mặt Độc Cô Huyền đau khổ lấy đĩa gắp từng cọng rau trong đĩa chẳng muốn ăn chút nào.

Nhược Trúc thấy mọi người ăn sắp xong đi tới bấm bảo với Tiêu Tử Y, “Công chúa, vừa rồi nô tì tới Thái Y viện một chuyến, Cố Thần Y không rảnh tới đây được, nhưng mà sau này coi bệnh cho bọn trẻ Cố Thần Y sẽ cử một vị Y nữ tới”

“Y nữ hả?” Oa! Đây có phải là Đề Chang Kưn của Trung Quốc không nè?

Nhược Trúc nghĩ tới có thể Tiêu Tử Y không biết y nữ là gì mới kiên nhẫn giải thích, “Vâng, y nữ chịu sự quản lý của cục Thượng Thực, từ tiền triều tới giờ còn có lệ cứ ba năm thì tuyển một ít nữ biết ít y thuật, để chữa trị cho phụ nữ trong cung. Lần này cục thượng thực có phái một y nữ tên là Nhan Lạnh Nguyệt tới, là y nữ đầu hạng nhất mới tiến cung sau lễ mừng năm mới”

Nhưng mà những y nữ sau mỗi lần tuyển đều rất thiếu, dù sao thì chuyện tình nguyện tiến cung mười năm không được xuất cung đã làm cho y nữ quá ít, vì vậy mỗi lần tuyển y nữ đều được các cung chia hết, lần này y nữ này cũng không hiểu sao lại chưa được chia sạch.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nàng biết địa vị của y nữ rất thấp, trong gia đình bình thường cũng sẽ không để cho con gái mình làm chuyện này làm gì, vì vậy lâm vào đường cùng lắm mới để cho con gái làm, cũng coi như là kỹ nữ vậy. Nhưng mà Cố thần Y rõ ràng đã được Tiêu Cảnh Dương bố trí là giáo y cho nhà trẻ rồi mà, sao thế nào mà đột nhiên lại nói là không thể tới thì không thể tới được là sao đây?

Tự dừng lại nhẹ nhàng sắp xếp một người như vậy vào. Sai rồi, hôm nay bị nhét vào đây không chỉ có mỗi một người đâu nhé, Tiêu Tử Y nhìn sang nhà ăn bên đó sáng nay cũng bị nhét hai chị em sinh đôi vào mình

cùng với Sơ hương, cảm thấy có chút không ổn. Chả nhẽ thế lực trong triều đang có sự biến hoá gì sao Nhưng mà mọi người đến đây nàng không mời vào thì quả thật cũng không ổn. Tiêu Tử y nghĩ đến đây nói thản nhiên, “Mời người vào đi, vừa lúc bọn trẻ còn chưa ngủ trưa, cho bọn chúng biết chút”

Nhược Trúc dạ một tiếng, gọi người tiến vào.

Tiêu Tử Y định thần nhìn lại chỉ thấy một cô gái mặc áo trắng dáng cao gầy, mày thanh mắt đẹp, dù trong cung cũng không tính là tuyệt sắc nhưng nếu để bên ngoài thì tuyệt đối là một đại mỹ nhân. Nhìn tổng thể cũng khoảng chừng mười tám mười chín tuổi rồi, mặc một chiếc áo trắng tinh, nhìn xa xa trông giống như áo trong bệnh viện hiện đại vậy. Nhưng điều nàng đặc biệt chú ý là nàng ta nhìn rất thẳng thắn, hai mắt trong trẻo không chút do dự cứ nhìn thẳng càng làm cho Tiêu Tử Y thêm ấn tượng sâu hơn.

Nên biết rằng nàng từ lúc ở cổ đại đến nay, cô gái đứng trước mặt nàng có vóc dáng yếu điệu thì quá ít. Nàng cảm thấy cô gái này ít nhiều cũng cúi thấp mình xuống, luôn cúi đầu thấp dưới những người khác, kể cả Hoàng hậu nương nương cũng vậy. Điều đó nói lên căn bản không phải vì địa vị mà sinh ra, mà là bởi một tập quán có tính hèn mọn, hơn nữa ở trước mặt đàn ông.

Bây giờ nhìn vị Nhanh Lạnh Nguyệt này đứng trước mặt nàng, tuy cũng cung kính quỳ xuống hành lễ với nàng nhưng lại làm cho người ta trực tiếp nhìn ra tư cách cao quý của nàng ta tuyệt đối sẽ không dễ bị người khác lợi dụng. Tiêu Tử Y tin tưởng cho dù hiện giờ có mời nàng ta giúp nàng lau giày thì Nhanh Lạnh nguyệt này cũng không chút do dự mà quỳ xuống giúp nàng lau giày, nhưng tuyệt nhiên cũng không biểu lộ ra nội tâm của nàng ta bị khuất phục.

Không hổ nàng ta một thân mặc cả áo trắng không nhiễm một hạt bụi.

Tiêu Tử Y chỉ liếc mắt nhìn một cái, xác nhận ngay người này không phải là người đã bị mua, rất hài lòng ôn nhu bảo nàng ta đứng dậy.

Nhanh Lạnh Nguyệt đứng dậy cũng không nhượng bộ một chút nào nhìn thẳng vào Tiêu Tử Y, một lát sau mặt giãn ra bảo, “Công chúa Điện Hạ vừa mới nói ra một ít, Nhanh Lạnh nguyệt mạo muội bên ngoài nghe được chút, nói vậy đều đúng cả, xem ra trên thực tế công chúa cũng không cần ta, nhưng mà ta vẫn khẩn cầu công chúa Điện hạ nên giữ ta lại”

154. Chương 154: Trốn Tránh

Ánh mắt Tiêu Tử Y nhìn chằm chằm vào nàng ta, một lúc sau thì thản nhiên cười nói, “Được, ngươi có thể lưu lại vậy. Nhược Trúc à, đi tìm người chuẩn bị chỗ ở cho Nhanh tiểu thư đi”

Nhanh Lạnh Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Tử Y, có chút kỳ lạ vì sao công chúa lại không hỏi nguyên nhân thì đã nhận nàng ta ngay rồi, uống công cho nàng ta còn chuẩn bị một bài diễn thuyết dài dòng nữa. Nhưng mà nàng ta vẫn là người thức thời không hỏi, nghe rằng ra cười bảo, “Công chúa Điện hạ có thể gọi ta là Nhanh Nguyệt”

Tiêu Tử Y gật đầu bảo, “Nhanh Nguyệt, ngươi đi cùng Nhược Trúc trước xem có hài lòng với chỗ ở không, buổi trưa bớt chút thời gian giúp bọn trẻ biết một chút về cách bảo vệ răng đi”

Nhanh Lạnh Nguyệt cung kính đồng ý sau đó quay người bước thẳng một mạch ra ngoài.

Tiêu Tử Y nhíu mày, xem ra nàng y nữ mới tới này cũng không phải là y nữ hiền lành gì, mà khả năng còn là bác sĩ nữa nha! Đúng, không tồi, đợi khi nào bớt chút thời gian nói chuyện phiếm với Nhanh Lạnh Nguyệt mới được, hẳn là chuyện rất mong chờ đây.

Đợi khi bọn trẻ ăn cơm trưa về xong, theo lệ thường thì đi ngủ trưa. gian phòng bọn trẻ nghỉ trưa được bố trí ở một gian rất lớn, bốn phía đều dán các bức tranh bọn trẻ vẽ hoặc gấp lúc đi học. Giường bọn trẻ được chia ra bốn góc, hôm nay bởi vì có Tô Linh Lùng và Tô lâm lang hai bé đến nên có thêm một chiếc giường đôi, chuyên môn để cho hai chị em sinh đôi ngủ trưa.

Hiện giờ khí trời đã chớm đầu hạ rồi, buổi trưa thì khí trời có chút oi bức, Tiêu Tử Y nghỉ trưa đẩy cửa sổ mở hé ra để cho gió thổi vào không tới mức nóng bức quá. Nhìn mọi người ai cũng đắp một chiếc chăn mỏng nhỏ, nàng mới lui ra bảo Như Lan trông một chút buổi trưa.

Nhưng mà vừa mới bước ra cửa Tiêu Tử Y đã nhìn thấy Đám nguyệt Li mặc một thân áo màu dài, đang phe phẩy chiếc quạt, vẻ mặt xấu xa cười cười đứng ở đó.

Không hiểu sao vừa nhìn thấy vẻ tươi cười này của hân, tâm tình Tiêu Tử Y lập tức chìm ngấm.

“Công tử Đàm sao bây giờ đã đến rồi? Có phải không muốn đưa đệ đệ của ngươi đến không?” Tiêu Tử Y nhìn ra phía sau lưng hân ngó nghiêng, nhưng mà nàng thấy thất vọng khi không thấy bóng người nào sau lưng hân.

Đôi mắt hoa đào của Đàm nguyệt Li loé lên, cười càng thêm tươi, “Mấy ngày trước Tinh Duyệt đùng mưa bị cảm lạnh, đợi khi nào nó khoẻ lại sẽ đưa tới đây”

Tiêu Tử Y đánh giá Đàm Nguyệt Li một lúc, đối với lí do thoái thác lần này của hân có trực giác hoài nghi. Cũng bởi vì lời hân nói nàng lại không nghe thấy sự lo lắng với đệ đệ bị ốm của hân, một chút ít cũng không.

Xem ra thì điều này cũng toàn là một kiểu cũ cả, Tiêu Tử Y nhớ tới tiết dạy trước của Đàm nguyệt Li, biết nếu có hỏi hân cũng không ra, nên đơn giản không hỏi nữa, “Đàm Tinh Duyệt? Ánh sao tinh nhật nguyệt sao? Là cái gì duyệt?”

“Đúng là Ánh sao tinh nhật nguyệt, Đọc Duyệt” Đàm Nguyệt Li miễn cưỡng trả lời.

“Vậy à? Nói vậy ngươi hân là còn có một ca ca nữa đi?” Tiêu Tử Y tò mò hỏi.

“Đúng là có một huynh trưởng” Đáy mắt hoa đào của Đàm nguyệt Li bỗng tối sầm lại, nhưng chỉ trong nháy mắt sắc mặt lập tức khôi phục lại bình thường như không có việc gì, nói lảng đi, “Công chúa, hôm nay không ngại Nguyệt Li đến sớm một chút đó chứ?”

Một chút à? Là tới sớm những nửa canh giờ đó chứ! Hơn nữa cho dù nàng để ý thì làm được gì? Đuổi hân về sao? Tiêu Tử Y không phải không thừa nhận, tên thầy tướng Đàm này bị ép buộc thực sự tài trí hơn người thật, “Cố ý đến sớm như vậy, công tử Đàm không phải là có chuyện muốn bàn với ta đó chứ?” Hai người họ đứng cách chỗ bọn trẻ ngủ trưa một đoạn vì vậy không sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ trưa của bọn trẻ.

Đàm Nguyệt Li nhìn quanh các tranh chữ của bọn trẻ dán trên tường, hơi trầm ngâm nói, “Công chúa, Nguyệt Li có chút đề nghị nhỏ với nhà trẻ, không biết có tiện nói ra được không?”

“Mời” Nói đùa sao? Nàng ghét nhất là bị kiểu nói chuyện lạt mềm buộc chặt cứ vòng vèo này. Lần đầu tiên hân đến đây thì vẽ ngay một bức tranh Không tử ngay giữa lớp học, sau đó thì liên tiếp phái người tới chế tạo công cụ chơi. Sau đó thì lại tổ vẽ nguyện ý đưa em út của mình tới. Bất kể hành động gì cũng không phải không tỏ rõ ý của hân can thiệp chỗ này. Hơn nữa mỗi một việc người này làm chính xác là có tâm cơ quá sâu, đây cũng là sự phản cảm đặc biệt của Tiêu Tử Y đối với hân.

Đàm nguyệt Li thấy thái độ của Tiêu Tử Y không chút phật lòng, phe phẩy chiếc quạt một lúc rồi nói thản nhiên, “Không biết công chúa định dựng nhà trẻ này là có ý gì?”

Tiêu Tử Y nhìn hai tròng mắt có vẻ lỗ mãng của Đàm Nguyệt Li đột nhiên thay đổi sắc thái, bỗng chốc không kịp thích ứng, theo bản năng tránh ánh mắt của hân, bước chậm rãi ra bên ngoài dể dặt, vừa đi vừa nói, “Không có ý gì, chỉ muốn tạo cho TRạm Nhi có một thời thơ ấu tốt đẹp thôi. Đương nhiên, mục đích ban đầu là thế, hiện giờ ta muốn dùng hết khả năng giúp bọn trẻ được trưởng thành khoẻ mạnh, ít nhất cũng có một mở đầu tốt đẹp”

“Nói vậy mục đích chính của công chúa cũng là vì Hoàng tôn điện hạ sao?” Vẻ mặt tuấn tú của Đàm nguyệt Li cười, ôn nhu hỏi.

Tiêu Tử Y nghe thấy trong lời nói của hân có chút gì đó là lòng không thoải mái, thản nhiên bảo, “Không phải như ngươi nói vậy đâu. Ta cũng không phải vì muốn tạo cho TRạm Nhi trung tâm quyền lực gì cả. Không phải điều đó”

Đàm Nguyệt Li bật cười to, “Thực ra thì mặc kệ động cơ ban đầu của công chúa là gì, hiện giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi. Bởi vì cũng không cần để ý mục tiêu của công chúa là cái gì, người bên ngoài thực tế sớm đã để mắt nhắm tới nơi này rồi. Công chúa thông minh như vậy ta tin công chúa hẳn cũng phát hiện ra đi”

Theo hai người nói chuyện, họ đã đi ra tới hành lang, bên ngoài mặt trời đầu hạ có chút nóng cháy chiếu lên trên người hai người, bất ngờ làm cho Tiêu Tử Y có một cảm giác phiền chán. Bên ngoài chỉ là một cảnh còn đang sửa sang, Tiêu Tử Y đang định làm chỗ này thành sân thể dục cho nhà trẻ, bên cạnh còn bàn đu dây, xà đơn, cầu bập bênh cùng một số chò trôi khác.

“Mặc kệ đi, ta mặc kệ người ngoài thấy thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì” Tiêu Tử Y khó được tùy hứng nói. Nàng biết rõ từ lần Tiêu Sách chạy tới chất vấn nàng rốt cục đang làm gì ngày đó trở đi, nàng chỉ biết nàng thành lập nhà trẻ tính chất cũng đã thay đổi. Nhưng mà nàng không muốn thừa nhận cho dù cách một tầng giấy mỏng manh nàng cũng không nguyện ý đâm thủng.

Đàm Nguyệt Li ngửa đầu nhìn mặt trời trên bầu trời cao chói mắt vô cùng, bên môi vẫn vương nụ cười tuần dật phong lưu khó nói, hỏi thẳng, “Công chúa, người đang ở đây trốn tránh cái gì?”

“Ta...” Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, từ trước đến nay vốn mồm miệng lanh lợi mà một câu cũng nói không nổi. Bởi vì nàng đúng là trốn tránh, nàng vẫn có nguyện vọng chính là tạo ra một thế giới hoàn mỹ cho bọn trẻ, nhưng mà nếu nhìn từ góc độ khác nhìn lại cũng không phải là đại diện cho cuộc sống mà mình đã thực sự bị cách xa hay sao?

Chả nhẽ tất cả này cũng chỉ là lý tưởng ư?

Đàm Nguyệt Li quan sát kỹ, thấy thế trầm giọng nói tiếp, “Công chúa, bọn trẻ có thể duy trì sự thuần khiết không tranh sự đời, nhưng mà người không thể. Nếu như đến cả người cũng nghĩ như vậy, vậy thì ai tới bảo hộ cho bọn trẻ đây?”

155. Chương 155: Bàn Đu Dây

Tiêu Tử Y trầm mặc hồi lâu mới khó khăn mở miệng hỏi, “Là hoàng huynh bảo người tới nói với ta vậy sao?”

Đàm Nguyệt Li gờ cánh tay phải thon dài ra xoa xoa chiếc dây đu mà người bên cạnh hẳn đang định làm chiếc đu dây cho nhà trẻ, vui vẻ lắc đầu cười nói, “Không phải, là chính ta quyết định. Thái tử điện hạ chỉ muốn bảo hộ bọn nhỏ giống như bảo hộ người thôi. Nhưng mà ta biết, công chúa người cũng không cần ai bảo hộ. Công chúa thấy đúng không?”

Trong lòng Tiêu Tử Y ngổn ngang trăm mối, bỗng chốc muốn nói gì cũng không nổi. Lần trước đi du xuân lúc nguy hiểm phát sinh hiện rõ mồn một trước mắt, nàng không phải là không thừa nhận cho dù nàng không đi chọc ai thì vĩnh viễn cũng có vô số ánh mắt trong bóng tối nhìn chằm chằm vào nàng và bọn trẻ.

Nếu như chuyện này còn xảy ra lần nữa, nàng biết làm gì bây giờ đây?

Đàm nguyệt Li thấy Tiêu Tử Y đang ngẩn ngơ, nhìn xung quanh toàn bộ bãi tập thấy chỉ còn có hai người họ, cũng không còn ai khác, thầm nghĩ thời cơ tới rồi, vội vàng đem cỡi chiếc áo choàng ra, vội vàng ngồi lên trên chiếc dây đu.

Tiêu Tử Y hoảng sợ, quả thực không dám tin hình ảnh lướt qua trước mặt nàng. Một nam nhân trông còn khoẻ mạnh cao lớn hơn so với nàng lại đang cố gắng đu dây, mà vẻ mặt còn thể hiện sự thoả mãn nữa!

“Người....người!” Tiêu Tử Y phát hiện ra từ sau khi thấy Đàm nguyệt Li thì khả năng biểu đạt ngôn ngữ của mình rõ ràng giảm hẳn xuống. Người đàn ông này chả lẽ tưởng chiếc đu này là để cho chính mình chơi hay sao? Chả trách mà nàng cảm thấy chiếc đu dây này nếu hai người vẫn cứ quá lớn...

“Ha ha! Còn đứng ngốc đó làm gì? Nếu không hãy cùng ta chơi đùa đi nào, hay là giúp ta đẩy đẩy chút”
Đàm Nguyệt Li nói thản nhiên.

Giúp hần đẩy á? Tiêu Tử Y rất muốn đá một đá cho hần bay xuống ấy chứ. Nhưng mà chỉ là ảo tưởng thôi. Ngẫm lại thì thấy hần cũng đã là thanh niên hơn hai mươi tuổi rồi, thế mà tính tình thì vẫn còn trẻ con quá đi.

Tiêu Tử Y thấy chẳng còn cách nào đành thở dài, đi đến bên chiếc đu cạnh hần ngồi xuống từ từ đu lên.

Gió chậm rãi thổi qua bên tai, cảnh sắc trước mặt chợt cao chợt thấp, cả người như không có trọng lượng làm cho tâm tình có chút kích động hần lên. Tiêu Tử Y hai tay nắm chặt dây thừng, cả người càng bay bổng lên cao, ánh mặt trời chiếu thẳng vào trên mí mắt làm cho nàng không tự chủ được nhắm mắt lại.

Đã bao lâu nàng chưa từng chơi chiếc đu dây rồi nhỉ? Chắc năm năm? Hay mười năm? Hay là mười lăm năm đây? Điều đã quên loại trò chơi xa xưa này lại có kích thích như vậy, loại tiết tấu lắc lư vô cùng đơn giản này, dường như trong nháy mắt làm bay đi tất cả mọi phiền não trong nàng, nó trở nên trống rỗng, như là tự do được ở một thời không bình thường khác vậy.

Đúng rồi, hiện giờ nàng đang ở một thời không khác, chỉ có linh hồn nàng thôi.

Cứ bay lên bay xuống như vậy có thể đem nàng trở về thế giới vốn có của nàng hay không đây?

Ngay lúc Tiêu Tử Y đang miên man suy nghĩ, chợt thấy có một đôi tay to mạnh đẩy đằng sau lưng nàng. Đúng lúc nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, giọng tên Đàm Nguyệt Li đáng ghét kia truyền đến bên tai, “Nắm chặt lấy!”

Chiếc dây đu nháy mắt bay thật cao, Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy da đầu run lên, cái này càng làm cho con người không dám mở mắt, lại vô cùng bội phục bọn trẻ còn có thể cười vui vẻ ra tiếng, bản thân không biết mình dĩ nhiên lại sợ hãi như vậy.

Thật sự đu dây đáng sợ lắm sao? Hay là đang sợ hãi chính mình tiếp xúc với thế giới này chứ? Bởi vì nơi này đã vượt xa khỏi tầm nhận thức của nàng đối với lịch sử rồi, tất cả mọi người đều vẫn tồn tại, nàng không muốn hăm sâu vào trong đó.

Nhưng mà có phải nàng bỗng không hay không biết bắt giác nhập vào trong đó không?

Lực sau lưng đẩy càng ngày càng lớn, chiếc đu càng ngày càng bay lên cao, Tiêu Tử Y cảm giác tận đáy lòng có một luồng khí không rõ chuyển động, trong ngực như có một bản thân khác của mình phá kén bứt ra.

Nàng theo bản năng kháng cự, nhưng mà đang bay ở trên cao đột nhiên lòng bàn tay trượt, cả người cứ theo quán tính bay ra ngoài.

Đàm Nguyệt Li cứng họng, còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra thì đã thấy Tiêu Tử Y mặc quần áo hồng nhạt tung lên không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, cả người trống rỗng lộn nhào mấy vòng rồi sau đó giống như một chú chim sơn ca nhẹ nhàng rơi xuống, mà ánh mắt nàng vẫn nhắm chặt như vậy, tự nhiên và bình tĩnh.

Đúng rồi, Tiêu Tử Y nàng là lớn lên ở phái Thiên Sơn, dĩ nhiên khinh công là số một, hần còn lo lắng cái gì chứ? Trong lòng Đàm Nguyệt Li tự giấu cợt nhả, nhưng vừa rồi trong nháy mắt đó, hần thực sự hối hận vì chuyên tâm vào mưu lược quá mà nửa phần võ nghệ cũng quên tiết. được

Tiêu Tử Y chậm rãi mở mắt, trong phút chốc mắt loé lên thần thái làm cho trong mắt Đàm Nguyệt Li hiện lên vẻ kinh diễm.

Phá kén thành bướm.

Đây là từ ngữ xuất hiện trong lòng Đàm Nguyệt Li. Lần đầu tiên hần nhìn thấy Tiêu Tử Y thì phát hiện ra trên người nàng cái loại cảm giác bất thường này, không phải người thường sẽ có. Từ nhỏ hần đã học ngũ hành bát quái thông hiểu linh thuật, tuy có nhìn cái gì nhưng cảm giác này thì lần đầu tiên hần cảm thấy. Cụ thể thế nào hần cũng không hiểu, nhưng mà Tiêu Tử Y là đặc biệt, hần chính là tin tưởng vững chắc điều này.

Vì vậy bất luận thế nào hẳn nhất định cũng phải kéo nàng tới bên cạnh thái tử, cũng không phải trối buộc, mà là muốn làm một con bài chưa lật tẩy.

Bởi vì trong lúc nàng lơ đãng xây dựng nhà trẻ hoàng gia này, tuy rất nhỏ, nhưng trên thực tế đã trở thành tiêu điểm chú ý trong triều đình.

“Công chúa, xin thứ cho tại hạ lúc này vô ý mạo phạm” Đàm Nguyệt Li cúi đầu nghiêm mặt nói. Mới vừa rồi hẳn cũng không biết vì sao làm vậy, thấy nàng bên cạnh nhắm mắt hưởng thụ trên chiếc đu dây, không tự chủ được muốn tới đẩy cho nàng một lúc, để cho nàng được bay lên cao chút, cao chút thôi.

Lúc này Tiêu Tử Y mới thở dài một hơi, tim đập mạnh cũng trở lại bình thường. Vù, nếu nàng trong lúc nguy cấp mà nội lực không nổi lên tác dụng, thân thể theo bản năng sử dụng khinh công, có lẽ nàng đã ngã chết chắc rồi.

A, công chúa đu dây ngã chết, chuyện này cũng đủ dọa người ghê.

Đàm nguyệt Li đợi mãi cũng không thấy Tiêu Tử Y nói chuyện, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra nàng đang cúi đầu nhìn bàn đá xanh dưới chân, đôi mi thanh tú cau lại, vẻ mặt ngưng trọng. Đàm Nguyệt Li sẽ không tin Tiêu Tử Y vì chút chuyện ấy mà trừng phạt hẳn. Theo tính tình của nàng có nên chẳng là phải lo lắng những lời hắn nói đó chứ? Nếu là Tiêu Tử Y có khả năng giúp Tiêu Cảnh Dương một phen, vậy chuyện sau này tiến hành càng thêm dễ dàng hơn. Nghĩ đến đây Đàm Nguyệt Li hỏi băng quơ, “Công chúa, ngài đang lo lắng cái gì thế?”

Tiêu Tử Y lập tức nói ngay, “Này, quyết định rồi, đu dây vẫn nguy hiểm quá, đợi lát nữa bảo Thuần Phong họ buổi chiều biến dưới chỗ chiếc dây đu thành hố cát đi. Cho dù có ngã xuống thì cũng không bị thương quá nặng”

156. Chương 156: Đạo Cụ

Tiêu Tử Y nhìn biểu hiện giống ruồi bọ của Đàm Nguyệt Li trong lòng thấy thực thoải mái, cười giải thích nói, “Chỉ đùa chút thôi, mọi chuyện đều giống như công tử Đàm đã đoán, vì vậy ta chỉ có chút không cam lòng mà thôi”

Khoé miệng Đàm Nguyệt Li nhếch nhếch tủm tủm cười. Hẳn vốn tinh thông tính toán, nhưng mà từ khi gặp được Tiêu Tử Y có rất nhiều chuyện đã bị nàng quấy cho hổng hết, cũng không biết những lời nàng nói ra là thật hay giả nữa.

Tiêu Tử Y thở sâu, quay đầu nhìn qua khe cửa sổ thấy bọn trẻ đang ngủ say, nói thản nhiên, “Ta muốn bảo hộ bọn trẻ, ta phải làm gì đây?”

“Tại hạ cũng không còn tư cách khuyên bảo công chúa nên làm thế nào nữa, chỉ là có chút đề nghị thôi” Đàm Nguyệt Li hơi ngập ngừng một lát lại tiếp tục nói, “Tại hạ cho rằng đầu tiên là phải khống chế số lượng trẻ trong nhà trẻ đã, không thể ai cũng muốn vào là có thể vào được”

Tiêu Tử Y buông tay cười khổ, “Người nói muộn rồi, sáng nay vừa có hai nhóc tới”

Đàm Nguyệt Li kinh ngạc hỏi lại, “Là ai đưa tới vậy? Con nhà ai thế?”

“Là Tiêu Sách đưa tới, chị em sinh đôi nhà họ Tô” Tiêu Tử Y chỉ vào chiếc giường đôi ở giữa có hai người mặt mũi giống nhau đang ngủ say quay mặt vào nhau trên giường.

Đàm Nguyệt Li nghe tới tên Tiêu Sách, sắc mặt bỗng đổi, nhưng chỉ nháy mắt đã khôi phục như cũ, nói thông thả, “Lần này cứ vậy đi, nhưng lần sau nhận người mới phải nhất định khống chế đó”

Tiêu Tử Y thấy thế cũng sốt ruột, “Ồ? Ta còn tưởng người nghe tới Tiêu Sách mang hai chị em sinh đôi đến sẽ lo lắng đó chứ?” Tiêu Cảnh Dương vẫn lo Tiêu Sách sẽ uy hiếp, chẳng nhẽ là nàng lại nhầm rồi sao?

Ánh mắt hoa đào của Đàm Nguyệt Li loang loáng, không chút để ý, phe phẩy chiếc quạt bảo, “Vậy thì sao? Hết cách rồi, nếu là Hoàng tôn Điện hạ thích, sau này lớn cũng nhận tất là được”

Tiêu Tử Y ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ chuyện Đàm Nguyệt Li lo lắng hình như không giống nàng, “Nói vậy người đang lo lắng bé trai hả?”

Đàm Nguyệt Li gật gật đầu, cúi xuống nhặt chiếc áo choàng dưới đất cởi lúc nãy ra, lấy tay vỗ vỗ bụi.

“Sao thế?” Tiêu Tử Y nhìn thấy hần chẳng giải thích gì, trên mặt nàng cũng có vẻ như đã biết. Điều này làm cho nàng không khỏi tự hỏi đến tột cùng là có nguyên nhân gì, tiếc là nàng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra nổi.

Đàm Nguyệt Li lúc này mới tỉnh ngộ chuyện Tiêu Tử Y vốn là lớn lên bên ngoài cung, ước định mà thành chuyện tình nàng căn bản cũng không biết gì. Hần nghĩ đến đây bật cười khẽ một tiếng nói, “Bây giờ công chúa đang ở nhà trẻ có phải là không có sách giáo khoa hay không? Thực ra thì ở tại nhà trẻ này bọn trẻ bên cạnh Hoàng tôn điện hạ đều được gọi là thư đồng rồi. Chẳng qua là so với thư đồng bình thường ở Quốc tử giám thì thấp hơn chút thôi.”

Tiêu Tử Y gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, mặc dù nàng cũng biết đối với bọn trẻ khác là không công bằng, nhưng mà...ở tại triều đại này cũng chỉ có thể như vậy, trừ phi nàng có năng lực phủ định toàn bộ xã hội phong kiến để thành lập chế độ dân chủ. Nhưng rõ ràng là không có khả năng, vì thế hần cũng không ngại người khác coi nàng như vậy. Chỉ cần nàng đối xử với từng đứa trẻ công bằng là được rồi.

Đàm Nguyệt Li tiếp tục cười nói, “Nhưng mà công chúa có biết không? Thư đồng của đệ tử hoàng tộc từ trước đến nay đều tuyển chọn rất nghiêm khắc mới được đó”

“Vậy ha? Ở đây còn có gì để nói nữa?” Tiêu Tử Y nhớ tới hoàng đế đã từng để cho nàng làm thư đồng của Tiêu Sách nhưng bị nàng cự tuyệt, lúc này Đàm Nguyệt Li lại nhắc tới chuyện thư đồng, khó tránh khỏi làm nàng thấy hứng thú.

“Đương nhiên là có rồi, hơn nữa còn có rất nhiều. Đơn giản mà nói thư đồng này chọn cũng không thể quá thông minh không sẽ che lấp ánh sáng của Hoàng tử, lại cũng không thể quá ngốc, không kích được năng lực hoàng tử bộc lộ. Phải biết tiến lùi, sau này sẽ trở thành phụ tá của hoàng tử nữa” Đàm nguyệt Li cứ đơn giản nói rõ ra.

Tiêu Tử Y nghĩ sâu xa, không thể không thấy hần nói rất có lý, nhíu mày bảo, “Tiếp tục”

Đàm nguyệt Li khép cây quạt lại, dùng dề quạt vỗ vỗ vào lòng bàn tay thản nhiên nói, “Thư đồng quan trọng như vậy, hầu như chính là làm đạo cụ để cho hoàng tử trưởng thành. Vì thế thường thường lúc hoàng tử vừa mới lên ba bốn tuổi thì sẽ để ý chọn lựa”

Đạo cụ ư? Là chỉ bọn trẻ đó sao? Trong lòng Tiêu Tử Y dâng lên một cảm giác không thoải mái.

Đàm Nguyệt Li lơ đãng nói chậm rãi, “Vì vậy vấn đề hiện giờ đã phát sinh ra rồi. Nhà trẻ Công chúa là tùy hứng dựng nên đã phá vỡ quy củ hiện hành, hơn nữa những đứa trẻ trong nhà trẻ này còn quá nhỏ, tất cả cử chỉ đều chỉ là do cảm xúc, căn bản không có thời gian để đi dạy cho bọn chúng làm thư đồng cần phải làm chuyện gì. Nhưng mà ánh mắt Công chúa quả thực rất chuẩn, Nam Cung Tiêu thì biết suy nghĩ, Độc Cô Huyền thì giỏi sức mạnh, hai người đều bất đồng cũng giúp cho Hoàng tôn điện hạ kích thích. Hơn nữa bản thân Hoàng tôn điện hạ vốn cực kỳ thông minh, hai người khác gia thế đều thích hợp cả, vì thế ta cho rằng số lượng trẻ con trong nhà trẻ như thế đã tuyệt vời lắm rồi”

Tuy mồm Đàm Nguyệt Li nói nhà trẻ không tồi, nhưng mà cũng không làm cho Tiêu Tử Y có nửa phần cao hứng, nhíu mày hỏi ngược lại, “Vậy Lí Vân Tuyển thì sao? Diệp Tầm thế nào?”

Đàm nguyệt Li cười híp cả mắt lại bảo, “Lí Vân Tuyển ta vốn nhìn từ nhỏ tới lớn, đứa bé này tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất cứng chạch thông tuệ, lại là một mỹ nhân, có thể sau này lớn lên tiếp nhận vào hậu cung. Hơn thế người nhà của nó cũng chỉ có ca ca nó một người, thế lực bên ngoại không lớn. Nếu mà Hoàng tôn Điện hạ thật sự thích, có thể lên ngôi vị chính cũng được. Còn về phần Diệp Tầm, là xuất phát từ nguyên nhân chính trị. Khả năng công chúa không được rõ cho lắm. Khả Hân đột Quyết tuổi tác đã cao, tiếc là dưới gối không có con thành tài, nếu ông ta chết, thảo nguyên rộng lớn mệnh mông khó tránh khỏi bị chia cắt. Nếu Diệp Tầm vẫn được Triều Đại Chu ta duy trì, chắc chắn sau này sẽ có tương lai”

Tiêu Tử Y nghe Đàm Nguyệt Li chậm rãi phân tích, không có chút cảm tình nào. Chân tình mà chỉ tựa như mấy món đạo cụ bình thường thôi à, trong lòng nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Đàm Nguyệt Li chỉ cần nhìn biểu hiện trên mặt của Tiêu Tử Y thì đã biết nàng đang nghĩ gì, khoé miệng khẽ nhếch lên cười thông dong, “Khả năng Công chúa không thể nhận quan điểm của tại hạ rồi, nhưng mà tại hạ cũng vẫn làm như vậy cho tới nay, làm một trong những thư đồng của thái tử điện hạ, chỉ hy vọng những đứa trẻ này có thể trôi qua rất tốt mà thôi”

Tiêu Tử Y hận nhất là hắn không chút để ý tới thái độ, cắn răng thầm hận nói, “Vậy ngươi nếu nói bọn trẻ đã đủ rồi, vậy sao còn muốn mang em út của ngươi tới đây nữa hả?”

Ánh mắt hoa đào của Đàm nguyệt Li hiện lên thần sắc phức tạp, nhưng mà trên mặt vẫn cười hì hì nói, “Điều này cũng là chút tâm tư của tại hạ, hơn thế lúc trước là do Công chúa đưa ra yêu cầu mà, tại hạ chẳng qua là tuân lệnh mà thôi”

Láo toét thật! Đúng là loại người đã được ăn rồi còn dám khoe mẽ!

157. Chương 157: Sự Kích Thích

Đàm Nguyệt Li thấy mặt Tiêu Tử Y cười tức giận đỏ bừng cảm thấy khó tránh khỏi cảm giác tức giận. Hắn nói nhiều như vậy mà rốt cục công chúa có nghe lọt tai cái kế hoạch hắn nói kia không chứ? Thử hỏi tại sao dùng mỹ nam kế với nàng lại vô dụng vậy chứ? Nhưng mà hắn cũng đã cố tình chớp chớp đôi mắt đào hoa rồi cơ mà....

Đàm Nguyệt Li vừa cân nhắc vừa giơ chiếc quạt chỉ về phía bọn trẻ đang ngủ trưa say sưa bên trong thán nhiên bảo, “Công chúa, chắc những lời ta nói không lọt vào tai người tỷ nào nhưng mà cuộc sống cứ như vậy thì có gì khác nhau đâu, loại chuyện này buồn bực cũng vô dụng thôi, muốn trách thì nên trách kiếp trước mình tích phúc không đủ đi”

Tiêu Tử Y hít một hơi thật sâu, quyết định không thêm đôi co chuyện này với hắn nữa, cho dù có nói chỉ sợ cũng nói không lại hắn. “Vậy nếu ta kiên trì muốn nhận học sinh mới thì sao? Sẽ có hậu quả gì đây? Chẳng qua chỉ là đứa bé bình thường thôi mà, chả lẽ còn có chuyện bất ngờ gì xảy ra hay sao?”

Đàm nguyệt Li đưa tay ra sờ tới sờ lui chiếc bàn đu dây, nghe vậy thì cười khẽ một tiếng nói, “Công chúa, Mạnh mẫu còn vì con tạm rồi, bọn nhỏ ở chung với nhau vậy cũng có ảnh hưởng. Công chúa tin tưởng dạy dỗ bọn trẻ tốt nhưng mà ai dám cam đoan chứ?”

Tiêu Tử Y trầm ngâm không nói, từ nhỏ nàng đã nhận được nền giáo dục chân chính là kiểu tập thể, chưa bao giờ có cảm giác mình xây nhà trẻ này có gì không ổn cả. Nhưng mà ở cổ đại tôn trọng kiểu giáo dục một chọi một, thậm chí những đứa trẻ này người nào không phải gia đình quý tộc thì không thể chỉ có một giáo viên.

Hơn nữa nàng lúc đi, giáo dục tập thể là con người ngang hàng nhau, không muốn cùng ai chơi cũng chẳng để ý cho lắm, chỉ cần tìm được bạn là tốt rồi. Nhưng mà giờ tình cảnh lại khác. Trạm Nhi là Hoàng tôn, bất kể nàng có nguyện ý thừa nhận hay không thừa nhận cũng vậy, nếu có người có mục đích tiếp cận với bé, nàng cũng chẳng có cách nào cả.

“Có phải...Có phải cái nhà trẻ của ta đây sai lầm rồi hay không?” Tiêu Tử Y lẩm bẩm, đến cả chính nàng cũng không chắc nữa.

“Công chúa cũng không thể hạ quyết định được, chuyện lâu dài này ta tính không được, nhưng mà hiện giờ nhà trẻ phát triển, nhìn tổng thể mà nói cũng không tệ lắm” Đàm Nguyệt Li vội an ủi. Mặc dù hắn muốn thuyết phục nàng nhưng mà cũng không muốn đánh thẳng vào nàng.

“Nhưng mà ta thật sự không tin là mình có thể dạy chúng tốt được” Tiêu Tử Y khó xử cắn môi, nàng bắt chước cũng không phải giáo dục trẻ em, cũng chưa từng dạy qua đứa trẻ nào, hiện tại duy nhất duy trì lý

luyện của mình thì lại bị Đàm Nguyệt Li phủ nhận. Nàng nghĩ quả thật là cảm thấy chế độ chính trị khác nhau. Có lẽ nền giáo dục cũng phải phù hợp theo. Nàng càng ngày càng cảm thấy ý nghĩ của nàng là không tưởng.

“Ha ha. Người ta nói bảy tuổi xem như đã già, tính cách của tuổi đứa trẻ ở đây, trên cơ bản có thể thấy được sau này chúng phát triển thế nào. CẢ tướng mạo, lời nói cử chỉ bình thường thậm chí đến cả tư thế ngủ của chúng thì đã có thể thấy gần rõ.” Đàm Nguyệt Li cũng không trả lời vấn đề của Tiêu Tử Y mà ngược lại chuyển hướng câu chuyện. Tiến vài bước đến trước cửa sổ phòng ngủ, nhỏ nhẹ nói, “Người xem Hoàng tôn điện hạ nằm nghiêng trên cánh tay, có thể thấy nó là một người tao nhã hữu lễ, thành thật đáng yêu. Nhưng là bởi nó càng chú ý làm mỗi một chuyện cẩn thận để cố gắng đạt tới yêu cầu hoàn mỹ ngược lại càng không thể để mình mắc sai lầm, điểm ấy là vết thương trí mạng của nó”

“Người rất hiểu TRẠM NHỊ, nói ra này đó cũng chẳng là gì cả” Tiêu Tử Y khó hiểu khi hắn đột nhiên nhắc tới điều này không biết là gì, nhưng mà vẫn không phục khi nói về tướng mạo mà? Người này luôn lợi dụng cơ hội có lý do thoái thác để lừa gạt người, thấy tướng thì vẫn là thấy tướng mà thôi. Sao nàng lại tự dưng cứ để hắn dắt mũi mình đi như thế chứ? N

Đàm Nguyệt Li nhún nhún vai nói thản nhiên, “Thôi quên đi, dù sao thì mấy đứa bé kia ta cũng rất hiểu, có nói ra thì người cũng sẽ không tin đâu. Ta nghĩ nói rất đúng, nhà trẻ có sai hay không tương lai sau này bọn trẻ lớn lên ra sao thì không ai biết trước được, nhưng mà ta cảm thấy nhà trẻ hiện giờ của công chúa đang thiếu một người nấu ăn”

Nói nửa ngày hoá ra hắn định tiến cử....Tiêu Tử Y nhìn vẻ tươi cười trực sẵn trên mặt Đàm Nguyệt Li, hừ lạnh một tiếng nói, “Người trước cứ dạy tốt tiết buổi chiều của mình đi rồi nói sau! Ta có cần người làm giáo viên hay không vẫn còn chưa biết đâu nhé!” Dứt lời lười mải rặng với hắn ở đây, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Dựa vào đâu nếu tiểu đệ hắn cũng có tính giống hắn, nàng kiêu gì cũng không muốn thẳng nhóc đó tiếp cận với TRẠM NHỊ của mình tý nào!

Đàm Nguyệt Li đứng dưới ánh mặt trời nhìn theo bóng Tiêu Tử Y phì phò rời đi, cười híp cả mắt lại. Trước khi đi hắn tiện nhìn lướt qua phòng ngủ trưa, đột nhiên phát hiện một cô bé nhà họ Tô mí mắt cứ chớp lên chớp xuống không yên lòng.

“Đi học nào...Đây không phải là bữa sáng đó chứ?” Đàm Nguyệt Li cau mày, không để ý phe phẩy chiếc quạt chậm rãi rời đi. Tiêu Tử Y đang ngồi ở phòng học đằng sau, nhìn Đàm Nguyệt Li cũng giống y đúc ngồi trước. Đây là buổi chiều tiết dạy đầu tiên, nàng lo người này đến dạy, phải tự mình tới ngồi nghe chút xem sao.

Các bạn nhỏ ngồi vây quanh một cái bàn tròn. Do hôm nay tăng thêm hai chị em song sinh nên cái bàn tròn này tự dưng lại thành bé, may là phòng học rất lớn, có thêm mấy cái bàn tròn nữa cũng không thành vấn đề.

Chỉ tiếc là phòng nàng đây cũng chỉ là giấc mộng có thêm nhiều cô bé cậu bé đáng yêu thôi, cũng không phải thực hiện dễ như vậy. Tuy Tiêu Tử Y rất cảm tức nghe Đàm Nguyệt Li nói hươu nói vượn lúc trưa nhưng mà khi trở về ngắm kỹ lại cũng cảm thấy nói vậy quả thật cũng có lý. Ví dụ như nàng không nên cứ ai tới cũng nhận người cả, nếu chuyện thật sự xảy ra, nàng căn bản không gánh nổi trách nhiệm, lại còn liên lụy tới cả những người khác nữa.

Nàng vẫn nên dựa vào thực tế hơn, nếu mà thấy phù hợp mà nói...thì có thể lại mở tiếp cho chúng bậc tiểu học, trung học, đại học...Ha ha! Cuối cùng thành lại một học viện Hoàng gia, đến lúc đó nàng sẽ là hiệu trưởng, còn hoàng huynh sẽ là chủ tịch danh dự rồi. Còn sau đó tất cả nhân tài cho đất nước đều từ Học viện Hoàng gia mà ra cả. Ha ha! Nghĩ tới đã thấy rất vui rồi.

Tiêu Tử Y cứ nghĩ một lèo vậy thì lập tức bình thường trở lại, hơn nữa hiện giờ cũng đã có nhiều bạn nhỏ rồi, nàng cũng đừng tham quá, cố mà nhìn bọn trẻ trưởng thành khoẻ mạnh mới đúng nha. Nhưng mà không loại trừ sau này nếu có thích đứa bé nào thì cũng rẽ vào nha.

Đang lúc Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, Đàm Nguyệt Li trước phòng học nói chậm rãi, nhưng mà không được bao lâu, Độc Cô Huyền đã ngồi không yên, nguyên nhân là do Đàm Nguyệt Li nói quá khó hiểu, cậu nghe chẳng

hiểu gì cả, thật sự kiểm chế không nổi phải giơ tay lên nói, “Nguyệt Li ca ca, đổi lại nói cái khác một chút đi...”

Đàm Nguyệt Li sững sốt, hẳn chưa từng bao giờ lên lớp giảng bài nhưng trước cũng không coi chuyện học này quan trọng gì, trong đầu đều nghĩ làm cách nào thuyết phục nổi Tiêu Tử Y, kết quả là vào trận đầu mới phát hiện hình như chuyện giảng bài cũng không phải dễ dàng như vậy, nhất là lại dạy cho những đứa bé này học.

Tiêu Tử Y ở đằng sau lén bĩu môi. Hừ, nàng không tin trong tiết dạy mỹ thuật tạo hình Đàm Nguyệt Li có thể hạ sinh động như tiết của nàng. Nàng cho tới bây giờ đều chỉ cho bọn trẻ cách vẽ tranh đơn giản dễ học, lấy giấy ra gấp, cắt, xếp gỗ, còn lòng vòng kiến thức vẽ tranh khó hiểu thì cơ bản chẳng ai nguyện ý muốn nghe cả mà.

Nhưng nếu Đàm Nguyệt Li chút khó khăn nhỏ ấy cũng khó qua thì hẳn cũng sẽ không gọi là Đàm Nguyệt Li nữa rồi. Hắn cười híp mắt hỏi, “Vậy các em muốn nghe cái gì nào?”

Độc Cô Huyền mắt to chớp chớp, cười hắc hắc nói, “Nguyệt li ca ca, hôm nay là ngày đầu tiên huynh dạy, cho chút kích thích đi được không?”

Sắc mặt Đàm Nguyệt Li không đổi, vẫn cười híp mắt bảo, “Muốn kích thích sao? Tốt, vậy hôm nay cùng làm thí nghiệm nhé!

158. Chương 158: Thí Nghiệm

“Thí nghiệm à?” Trong phòng học đang yên lặng bỗng chốc ồn ào hẳn lên.

Nam Cung Tiêu là người đầu tiên kêu rên trước, trước cậu cũng đã biết qua thí nghiệm của nhị ca cậu rồi, đối hai người này hẳn cảm vô cùng. Mà những người khác chưa nghe qua được nhiều như Nam Cung Tiêu lại khựng hoảng một trận. Chỉ có hai chị em song sinh nhà họ Tô thì không hiểu nhìn nhau, trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng một trận.

Còn Tiêu Tử Y thì lâm vào trầm tư, nàng hình như cũng quên mất nhà trẻ vốn là nơi thưởng phạt thi thố. Nhớ năm đó nàng vì bông hoa đỏ trên tường mà cố sức muốn đạt được. Còn về cuộc thi nha, có phải sớm quá chăng?

Nàng vừa định lên tiếng thương lượng một chút với Đàm Nguyệt Li thì lại nghe thấy hắn cười khê giải thích, “Là một thí nghiệm rất đơn giản thôi, mọi người đừng quá lo lắng. Mọi người vẽ trên giấy của mình một căn phòng và một cái cây đi, muốn vẽ bức tranh thể nào thì tự mình quyết định. Đúng thật là đơn giản đó chứ?”

Các bạn nhỏ tất cả đều thở nhẹ nhõm, hoá ra vẫn là vẽ tranh thôi! Một đám cúi đầu bắt đầu vẽ ngệch ngoạc trên giấy. Nhưng lúc vừa nghe tới đề mục này của Đàm Nguyệt Li Tiêu Tử Y thấy sáng khoái vô cùng.

Cái này không phải nàng thấy rất quen sao? Đây rõ ràng là kiểu thí nghiệm thực hành tâm lý ở hiện đại mà. Nhưng vấn đề này sao cả Đàm Nguyệt Li lại biết chứ?

Đàm Nguyệt Li âm thầm thở dài một hơi, đi đến nhóm bọn trẻ vừa đi vừa nhìn chúng vẽ tranh, khoé mắt liếc thấy Tiêu Tử Y cau mày tự hỏi thì không khỏi tò mò đề nghị, “Hay là người cũng vẽ một bức tranh xem sao?”

“Không cần, ta không muốn bị người ta nhìn thấu nội tâm mình đâu!” Tiêu Tử Y liếc trắng mắt, nhỏ giọng cự tuyệt. Trước kia nàng thích nhất là lấy trò thí nghiệm tâm lý ra đùa, nhưng mà nàng lại có cảm giác loại kiểm tra này thật đáng sợ, sẽ làm cho người khác ít nhiều nhìn thấu nội tâm của nàng. Vì vậy mỗi lần đều lén chơi, hoặc là tự mình trải nghiệm xong mình rồi thì lập tức cho các bạn thí nghiệm.

Lúc này đến lượt Đàm Nguyệt Li giật cả mình, hẳn cú người nói nhỏ, “Gì? Người cũng biết bí mật vấn đề này sao? Chẳng lẽ thời điểm người gặp Công tử Sanh cũng bị hắn trắc nghiệm qua sao?”

“Công tử Sanh ư? Người nói đề kiểm tra này là do Nam Cung Sanh ra à?” Tiêu Tử Y ngẩn ra, tim nhin không được đập bình bịch, hỏi vội.

Đàm Nguyệt Li nhớ tới chuyện này thì gần như nghiêng rãng trèo treo, cũng chẳng còn bộ dạng thong dong tao nhã như lúc bình thường nữa, từng từ từng chữ cứ từ trong kẽ răng tuôn ra, “Đại khái là lúc chúng ta mới mười lăm tuổi năm ấy, hấn cho chúng ta làm thí nghiệm. Ta bỏ thật nhiều tâm huyết mới vận dụng đi phân tích đáp án ọi người. Đề này còn bị cha ta nói là một đề tuyệt thế, thật sự là...” Ghen tị chết với hấn ghê! Đàm Nguyệt Li càng nói giọng càng nhỏ dần, rồi những phần sau thì ngậm miệng lại. Hấn kịp phản ứng hấn vừa nhắc tới Nam Cung Sanh lại thất thố rồi, vội vàng đứng thẳng người lên coi như không có chuyện gì, quay đầu đi xem các bạn nhỏ vẽ tranh.

Chẳng còn cách nào. Giống như hấn từ lúc nhỏ học tập chưa bao giờ coi trọng cả, mà là phải làm bằng mọi cách nhìn thấu tâm một người. Mà Nam Cung Sanh thì cố tình ra một đề đơn giản vậy nhưng lại có thể nhìn trộm được lòng người, hơn nữa cũng không phải là cố ý nghiên cứu ra được. Điều này làm sao hấn không thể không ganh tị chứ?

Tiêu Tử Y ngơ ngác tự hỏi thẳm những lời Đàm Nguyệt Li nói. Tuy nàng còn mơ hồ khi chưa chắc chắn khẳng định hoàng hậu Độc Cô là nữ xuyên qua, nhưng mà cũng không xác định nổi Nam Cung Sanh cũng xuyên qua. Bởi vì có nhiều chỗ hấn làm được để cho nàng nghi hoặc. Vậy mà hiện tại đề này rõ ràng là xuất phát từ Nam Cung Sanh, trước kia cũng chưa thấy ai nói qua cả.

Chả lẽ ...hấn cũng là người xuyên việt sao?

Trực giác của Tiêu Tử Y phủ nhận suy đoán này, một kẻ xuyên việt thì làm sao mà cam tâm làm trạch nam ở cổ đại chứ? Chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy lạ. Nhưng mà cũng có thể nàng mặc dù đã thấy nhiều nhưng biết đâu có người cam tâm thì sao?

Không được, lần sau nếu lúc nàng nhìn thấy Nam Cung Sanh nhất định phải hỏi hấn xem rốt cục hấn có biết thế kỷ hai mươi mốt không, hỏi chút xem hấn có phải là người xuyên qua không?

Tiêu Tử Y đang miên man suy nghĩ thì bên kia các bạn nhỏ đã vẽ xong tranh. Đàm Nguyệt Li đứng một bên phân tích, “Trước hết xem bức tranh của Hoàng tôn điện hạ đã, trên bức tranh căn phòng này có một cánh cửa rất to, thuyết minh tính cách của người rất thẳng thắn và nhiệt tình, bên cạnh phòng còn vẽ vài cái cây, thuyết minh người rất dễ ý tới cái nhìn của người khác”

Tiêu Trạ mở to mắt hiểu mơ hồ, còn một bên Nam Cung Tiêu lập tức mang tranh đi lên, sốt ruột hỏi, “Nguyệt Li ca ca, mau nhìn xem cửa đệ nào”

“Cái này, cậu bé Tiêu bức tranh thực sự chiếm trọn cả trang giấy, thuyết minh cậu chỉ quan tâm chính bản thân mình. Đệ xem xem, cả cây cũng chẳng còn chỗ vẽ nữa. Bức tranh của Tiểu độc cô đệ vừa vẽ lại tương phản nha. Có một gốc cây có cành rất to, chứng tỏ đệ rất là tự tin. Ta xem cửa bé Tuyền Tuyền nào, à, lá cây đều vẽ rất tinh tế, biểu lộ muội rất hài lòng với cuộc sống bây giờ của mình. Còn tranh Diệp Tầm thì vẽ phòng rất nhỏ, chứng tỏ đệ rất biết kiềm chế và khiêm tốn. Hơn nữa phòng ngay cả cửa cũng không có. Vậy đệ bây giờ vẫn chưa chịu mở lòng mình cho người khác đúng không?” Đàm Nguyệt Li đem phân tích một đám xong, bọn trẻ lập tức đã bị hấn cuốn hút. Tiêu Tử Y đứng một bên nghe nhưng lại không thể nói thật đây là cách thức nhanh nhất để hiểu rõ một đám trẻ, trong khi nàng mất rất nhiều thời gian mới thăm dò ra tính tình của bọn trẻ, tên Thấy tướng này ngay lập tức cái gì cũng định liệu trước cả.

Lí Vân Tuyền thấy bức tranh các bé đều nói xong cả, nhấc tay chỉ nói thánh thót, ‘Nguyệt Li ca ca, huynh mau tới xem bức tranh của Linh Lung và Lâm Lang đi, thế mà các bé ấy còn chưa vẽ xong tranh kia”

Đàm Nguyệt Li cười đi tới, ngay lúc đó hai chị em song sinh cùng vẽ một bức tranh với nhau, tò mò hỏi, ‘Sao hai người lại cùng vẽ một bức tranh thế hả?”

Chẳng biết là Tô Linh Lung hay là Tô Lâm Lang ngẩng đầu lên nói mềm nhẹ, “Hai bức tranh dù sao hai chúng ta cũng đều vẽ giống y như đúc thôi”

Một đứa khác lại nói tiếp, “Nên vì để tiết kiệm thời gian, chỉ có một người vẽ phòng còn một người vẽ cây thôi”

Tiêu Tử Y đứng bên nhìn tò mò đi tới kinh ngạc kêu lên, Ôi? Các muội vẽ đẹp quá nha! Trong phòng vừa có rèm cửa sổ, bồn hoa, trên cây còn kết quả nữa, nhìn đẹp mắt lắm. Đàm công tử à, bức tranh này giải thích thế nào đây?”

Nhìn bộ dạng lúng túng của hắc kìa, còn tưởng cũng biết giải thích kiểu yêu thương này chứ? Bởi vậy mới nói thí nghiệm tâm lý cũng không thể dùng cả. Hai nhóc mới ba tuổi đầu thì có biết tình cảm là gì đâu.

Đàm nguyệt Li ho khẽ một tiếng, giải thích qua loa đại khái, “Điều này nói rõ sau này Linh Lung và Lâm Lang sẽ trở nên rất được nha!”

Tiêu Tử Y nhìn Đàm Nguyệt Li kinh ngạc vô cùng, cố sức lôi hắc qua một bên hỏi nhỏ, “Nè, có phải hai đứa bé kia cùng có liên quan tới tình cảm yêu thương hay không ha?”

“Đúng vậy, trong phòng có đồ trang sức nói rõ khát vọng được gặp gỡ kết bạn, trên cây có quả táo hoặc là hoa quả thuyết minh đã có người trong lòng.” Đàm Nguyệt Li dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Tử Y, giải thích xong một lúc lâu mới hỏi thử, “Công chúa Điện hạ, sao người biết đáp án này vậy? Có phải người lúc ấy cũng vẽ như vậy không? Người thích là ai vậy?”

“...” Tiêu Tử Y lúc này mới nhớ tới, Đàm Nguyệt Li còn tưởng là nàng theo Nam Cung Sanh biết kiểu kiểm tra này nữa chứ

159. Chương 159: Tình Cảm Không Tâm Thường

Đàm Nguyệt Li nhìn vẻ mặt tự nhiên của Tiêu Tử Y, còn tưởng là hắc nói đúng rồi, lập tức cảm thấy nên bắt đầu đoán xem đến tột cùng là ai. Vị tiểu công chúa này đã gặp qua nam nhân cũng không nhiều, nhiều nhất là mấy người tới giảng bài ở nhà trẻ. Thái Khổng Minh là người cứng nhắc, nhìn kiểu gì cũng không thấy tiểu công chúa này ưu ái. Lí Vân Thanh tính cách nhìn có vẻ ôn nhu nhưng thực ra rất lạnh nhạt, sẽ không dễ để cho người ta tiếp cận. Còn Độc Cô Diệp thì lại càng không thể, nam nhân đó mắt còn cao hơn đầu, chỉ biết mang binh đi đánh giặc mới là lý tưởng của hắc, tuyệt đối sẽ không coi nữ nhân vào mắt.

Vậy còn có thể là ai đây? Đàm Nguyệt Li đập cây quạt mạnh vào cằm, càng nghĩ càng kinh hãi.

Hay là...là chính bản thân hắc hả?

Khụ, đừng trách hắc nghĩ vậy nha, bất luận thế nào nhìn cả hắc mới là người quyền rũ nhất nha, chuyện này rất khó...

Tiêu Tử Y nhìn vẻ mặt tuần tú của hắc lúc sáng lúc tối, âm tình bất định, nếu nàng mà biết trong lòng hắc nghĩ gì chắc chắn sẽ cấm hắc tới gần nàng rồi.

Đáng tiếc là nàng không có cách nào biết cả, vì vậy chỉ lắc đầu tránh ra.

Do thời khoá biểu phải sửa lại nên mỗi ngày xế chiều cứ sau một tiết dạy lại đều ra ngoài hoạt động tự do, vì thế các bạn nhỏ đều tụ tập trên bãi tập.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai người mỗi người chiếm một chiếc bàn du dây, Độc Cô Huyền phụ trách đằng sau đẩy thay phiên nhau mỗi cô bé một cái, chơi tới say sưa. Diệp Tầm thì đang chơi trên bãi đất trống với Abe trò gấp máy bay phi, Nam Cung Tiêu bên cạnh thì luyện tập xà đơn, còn Lí Vân Tuyền và Tiêu Trầm thì chơi cầu bập bênh. Mấy đứa trẻ nhìn rất ngây thơ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười như chuông bạc. Tiêu Tử Y nhìn ra cửa sổ hơn nửa ngày, xác nhận không sao rồi mới xoay người cùng Đàm Nguyệt Li nghiên cứu cách nào tiếp tục duy trì nhà trẻ,

Tô Linh Lung nhìn bóng người ở cửa sổ xa xa biến mất xong thì cười duyên reo lên, “Cố gắng mạnh lên chút nữa đi! Độc Cô ca ca huynh hôm nay chưa ăn cơm no sao?”

Độc Cô Huyền đang bẻ bột đầu đầy mồ hôi, vừa nghe đến Tô Linh Lung nhắc tới ăn cơm thì tức, cậu nếu không vì răng cửa bị rớt thì chắc điểm tâm yêu thích cũng không bị con nhóc này cướp đi rồi, sao còn có cơ hội mà không ăn cơm trưa no chứ? Càng nghĩ càng giận, Độc Cô Huyền tăng sức trên tay mạnh hơn.

Hai cô bé đáng yêu được tôn sùng đẩy lên cao thì càng cười to như chuông bạc, Tô Lâm Lang còn kêu to hơn, “Cao thêm chút nữa đi, cao thêm chút nữa đi”

Độc Cô Huyền bắt đầu lau mồ hôi, “Không được, không được, chỉ cao tới đây là cực hạn rồi” Cậu còn đang luẩn quẩn trong đầu khi nghe hai nhóc sau này còn sai khiến nữa nha! Sau này tuyệt đối không thể để các bé ấy mang rượu tới hang ổ mình quyến rũ rồi, nhớ kỹ đó!

Tô Linh Lung hừ khê một tiếng nói, “Thế nào là cực hạn ha? Giữa trưa ta nhìn thấy Nguyệt Li ca ca đẩy Công Chúa Điện Hạ chơi bàn đu dây. Huynh ấy thực sự đẩy rất cao nhá!”

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Tiêu đang đứng đấy xà đơn bỗng rút phịch xuống, vội vàng chạy tới hỏi, “Người thấy hai người họ đang làm cái gì thế?”

Độc Cô Huyền thôi không đẩy cho hai cô nhóc nữa, tóm lấy dây thừng dừng đu lại không cho hai cô bé tiếp tục chơi.

Tô Linh Lung mở to đôi mắt đen lúng liếng, không hiểu hỏi, “Không phải là nhìn thấy họ chơi bàn đu dây đó sao? Thế còn có gì nữa chứ?”

Nam Cung Tiêu nhíu mày trầm ngâm một lúc còn hai nhóc Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang đều mở to hai mắt đợi trả lời, cậu lúng túng gãi đầu bảo, “Chuyện cùng chơi bàn đu dây thể hiện thấy tình cảm hai người họ thực không tầm thường, ta sợ nhị ca ta không còn cơ hội nữa”

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai nhóc tuy nghe không hiểu ý Nam Cung Tiêu nói có đúng hay không, nhưng vẫn nghe rõ nửa câu đầu, cùng đồng loạt quay đầu nhìn sang Độc Cô Huyền nói dịu dàng, “Vậy sau này không cho người giúp chúng ta đẩy bàn đu dây nữa rồi, tình cảm của chúng ta và người cũng rất bình thường nha!”

Độc Cô Huyền khịt khịt mũi, lẩm bẩm nói nam tốt không đấu cùng nữ nên hậm hực tránh đi, đúng lúc đụng phải Tiêu Trạ và Lí Vân Tuyền vừa đi tới.

Hai cặp song sinh vừa nhìn thấy Tiêu Trạ tới lập tức nhảy từ trên bàn đu dây xuống chạy tới mỗi người ôm một cánh tay nhỏ nhỏ của Tiêu Trạ, nói liên thanh bảo bé tới đẩy bàn đu dây cho các nàng. Lí Vân Tuyền cũng không thèm để ý đến mình bị đẩy sang một bên, bịu môi đi tới ngồi trên bàn đu dây, tự mình loạng choạng đấy.

Tiêu Trạ nghe Nam Cung Tiêu bên cạnh kể lại chuyện phát sinh một lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm xuống hẳn. Trong lòng nghĩ phụ vương đã đồng ý với bé muốn kết hôn với bác làm mẫu phi rồi, nhưng mà bé cũng không muốn giống như trước đây nữa chẳng may bác cũng gả cho người khác nữa thì phải làm sao đây?

Độc Cô Huyền thấy Lí Vân Tuyền tự mình nhảy lên chiếc đu có vẻ khó khăn, mới tốt bụng tới đẩy giúp cho cô bé, Lí Vân Tuyền cười rất vui. Cả Abe cũng bị thu hút tiến lại. Diệp Tầm đơn giản ôm nó tới một chiếc đu khác để lên trên giúp nó đấy.

Nam Cung Tiêu dựa vào thân cây, khoanh tay nhìn Tiêu Trạ bị hai cô nhóc dây dưa thì nói trêu: “Hoàng tôn điện hạ à, đã có hai muội muội làm bạn rồi mà sao sắc mặt lại khó coi vậy chứ?”

Tiêu Trạ nhướng mày, nghiêm mặt bảo, “Không được gọi ta là Hoàng tôn điện hạ nữa, chúng ta cùng nhau chơi lâu vậy rồi người chả lẽ còn không biết tính tình của ta sao?”

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai người thấy không khí có vẻ khác thường, không thuận theo cong môi lên nhưng cũng biết ý không nói gì. Năm nay cả hai bé mới chỉ có ba tuổi mà thôi. Tuy có thông minh hơn người nhưng tóm lại cũng chỉ là trẻ con. Những lời trưởng bối trong nhà có nói trước đây, nhất định phải gọi Tiêu Trạ là Hoàng Tôn điện hạ, các bé còn đang ngạc nhiên sao Hoàng Tôn điện hạ lại nói là không được gọi vậy hở?

Nhưng lúc này Nam Cung Tiêu vẫn kiên quyết, nói nghiêm túc, “Thực ra thì Linh Lung và Lâm Lang nói rất đúng, chúng ta không nên tùy tiện gọi người, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, người cũng biết mà”

Lí Vân Tuyền đang đu cũng cười nói, “Trạm Nhi không muốn chúng ta gọi người là Hoàng tôn điện hạ, còn Nam Cung Tiêu thì vẫn kiên trì nói người dù sao sớm muộn gì cũng phải gọi, hay là các người đều nhường nhau chút đi, đợi khi nào Trạm Nhi mười ba tuổi trưởng thành rồi, chúng ta lại gọi người là Hoàng Tôn điện hạ vậy. Trước đây chúng ta đã đồng ý gọi là gì thì gọi như thế không phải sao?”

Tiêu Trạm cảm kích nhìn cô bé cười cười, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn mong chờ nhìn Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Tiêu vốn cũng chỉ là dỗi thôi, bây giờ đã thấy có sẵn bậc thang cũng thoải mái đồng ý luôn.

Tô Linh Lung cười hì hì reo lên, “Chúng ta cũng gọi là Trạm Nhi ca ca đi, Trạm Nhi ca ca!” Tô Lâm Lang cũng hòa theo gọi liên hồi, càng gọi càng ngọt ngào.

Tiêu Trạm bị hai cô nhóc gọi mà mặt đỏ bừng, ngượng ngùng dùng ngón tay cào cào má. Hoá ra được người ta gọi là ca ca có cảm giác hay tới vậy ha!

Lí Vân Tuyền đứng một bên nhìn tức giận, đơn giản coi như không nhìn thấy, chăm chú chơi đu dây.

Tô Linh Lung nhìn Độc Cô Huyền đang giúp Lí Vân Tuyền đẩy đu, hai người chơi đùa đu dây không biết mệt mà đặc biệt rất vui, có chút khó chịu lẩm bẩm, “Hai người các người có tình cảm gì đó không tầm thường sao? Không phải nói là không thân ai thì không thể chơi được như vậy hay sao?”

Độc Cô Huyền nghe vậy thì dừng bàn đu dây lại, cười hì hì bảo, “Đúng đó, đúng đó nha! Ta rất là thích Tuyền Tuyền nhé! Sau này lớn lên muốn kết hôn với nàng làm vợ của ta nha! Đây, đây là tín vật đính ước nè!” Nói xong chẳng thèm quan tâm xem Lí Vân Tuyền đang bị dọa trợn mắt há mồm thì đã tóm lấy tay của cô bé đặt một cái gì đó vào trong tay.

Lí Vân Tuyền mở tay ra vừa thấy lại là chiếc răng cửa mới rụng hôm nay của Độc Cô Huyền

160. Chương 160: Thị Uy

Nam Cung Tiêu không nói gì, “Không thể nào, người cứ lấy lệ vậy ư? Cái này cũng coi như tín vật đính ước sao?”

Độc Cô Huyền rung đùi đắc ý bắt chước cách nói của Thái Phu tử, nói vẻ nho nhã, “Thân thể làn da là do cha mẹ do, không dám phá hoại, có hiếu phải nên bắt đầu vậy. Ta xem trong sách – tóc còn rất quý hướng chỉ là răng. Bởi vậy, bé Tuyền Tuyền à, người cần phải cất cẩn thận đó nha!”. May quá, may quá, hôm qua phu tử có dạy qua câu này, cậu còn học thuộc được nữa.

Tiêu Trạm thấy bé Tuyền Tuyền cúi đầu trầm ngâm, nóng ruột tới mức không biết nên nói gì cho đúng, nhưng mà bé tìm đâu ra chiếc răng nào cho cô bé là tín vật đây?

Diệp Tầm cũng ngừng đẩy chiếc đu cho Abe, tò mò sáp lại gần nói một câu, “Độc Cô, người nhanh như vậy đã tén chuyện chung thân đại sự rồi ha? Có phải là quá sớm hay không hả?”

Độc Cô Huyền đắc ý bĩu môi một cái nói, “Không sao không sao! Răng ta còn rất nhiều chiếc nữa nè! Sau này gặp cô gái khác không sợ không có mà đưa đâu!”

“...” Mọi người cười ngất luôn.

Lí Vân Tuyền hoàn toàn chẳng nói gì với Độc Cô Huyền, không biết có nên nhận chiếc răng hay không nhận nữa.

Tiêu Trạm đi tới giật phắt chiếc răng trong tay của Lí Vân Tuyền lại, không phục trừng mắt với Độc Cô Huyền, nói rất ngây thơ, “Chiếc naà cho ta được rồi, ta thích sưu tập naà nọ mà”

Độc Cô Huyền gãi gãi đầu, cười ha ha bảo, “Không ngờ chiếc răng cửa của ta lại được hoan nghênh như vậy ha! Không sao không sao, cứ cho Tiêu Trạ đi vậy. Bé Tuyền Tuyền đừng sốt ruột, sau này sẽ còn có nữa! Tất cả mọi người ai cũng đều có cả! Ai cũng đều được hết! Nè...Sao mọi người không thấy đâu rồi....Nè!”

Tiêu Trạ lúi Lí Vân Tuyền quay lại hướng vừa rồi, để phòng bé Tuyền Tuyền của cậu cứ vậy mà bị bắt cóc đi. Mặc dù cậu còn nhỏ, nhưng mà cũng biết tin vật đính ước là gì.

Nhưng mà, Nguyệt Li ca ca và bác rớt cục sao thế này? Cậu có rảnh phải đến nói chuyện với phụ vương chút, để phòng chuyện ngoài ý muốn.

Lí Vân Tuyền bị Tiêu Trạ nắm đi, nụ cười trên mặt rất ngọt ngào, “Trạ Nhi, bên ngoài trời có vẻ nắng lắm, hay là chúng ta cùng vào trong nhà chơi đi được không?”

Tiêu Trạ vừa nghĩ tới hiện tại trong phòng học chỉ còn có bác mình và Nguyệt Li ca ca thì vội vàng gật đầu.

Hai đứa nhóc chạy một mạch tới phòng học, chỉ thấy Tiêu Tử Y và Đàm Nguyệt Li đang chơi trò quân cờ gì đó trên bàn. Nhưng cũng không phải chỉ có hai người họ đâu nhé, bên cạnh còn có Như Lan và Thần Phong thái giám nữa.

Tiêu Tử Y thấy Tiêu Trạ và Lí Vân Tuyền cùng chạy về, đằng sau hình như còn có vài bạn nhỏ nữa, khẽ cười nói “Bên ngoài có phải nóng chút không? Cũng được, Thần Phong đưa cờ nhảy ta vừa làm ọi người cùng nhau chơi đi nào!”

Tiêu Trạ tò mò ngồi trước bàn, nhìn thấy có một mảnh giấy rất dày trải trên bàn, trên đó còn vẽ ngôi sao sáu cánh, tiếp đó còn thấy trên sáu cánh sao có khoét những vòng tròn nho nhỏ cùng với những đường cong liên tiếp...

Đàm Nguyệt Li cười hí hóp mắt nói, “Công Chúa điện hạ à, bàn cờ này đã xong rồi thì cho bọn trẻ con chơi đi, hay là....Người vẫn không tự tin hạ xuống?”

Tiêu Tử Y cười gượng, cúi đầu xuống chơi cờ tốc độ nhanh hơn. Nàng cũng không còn nghĩ tới Đàm Nguyệt Li là lần đầu chơi mà lại lợi hại như vậy, chỉ đi có vài bước mà đã hoàn thành còn số người ngựa của nàng thì vẫn còn ở trên đường đang dịch chuyển từng bước một.

Chảy nước mắt mắt, ai nói cổ đại chơi năm quâ cờ thôi mà đã thắng rồi chứ? Lần trước Nàng cùng chơi với Thái Khổng Minh năm quân cờ, người ta vừa chơi vừa dùng ánh mắt khinh bỉ liếc xéo như muốn giết chết nàng vậy mà không thắng nổi, sau đó thì khinh thường bảo chơi cờ năm quân này chỉ là một kiểu mới học trước đây trong lớp thôi, nàng còn không phục, lật giở sách lịch sử, thấy cờ năm quân này sớm ra trước vo với cờ vậy rồi, thời Nghiêu Thuấn Vũ trong dân gian đã có trò chơi năm quân cờ rồi. Tương truyền thì là tổ tiên Hiên Viên Hoàng đế sáng tạo ra trò chơi năm quân cờ, vì thế còn có truyền thuyết “Nữ Oa tạo người, Phục Hi thì tạo quân cờ”.

Dựa vào gì thế chứ? Tiểu Thuyết xuyên việt thật hại chết người mà! Năm quân cờ ở đó có phải cứ đánh đâu thì thắng đó không, cơ bản chính là người cổ đại đã biết những này rồi, nàng còn chắc cả Trạ Nhi cũng đều đã từng chơi qua nữa.

Vì vậy mà sau khi nàng bị kích thích rút kinh nghiệm xương máu, quyết định mở bài cờ nhảy ra để tìm lại tự tin. Bộ cờ nhảy này bàn cờ đều làm bằng gỗ, quân cờ đeo hình tam giác, cũngợc làm bằng gỗ, mỗi người mười quân chia nhau. Kết quả vừa nắm trong tay đã bị Đàm Nguyệt li vừa mới học xong quy tắc đánh cho không còn đường lui.

Buồn bực quá đi! Nàng xem thấy chẳng còn lần chơi tiếp nào nữa rồi. Không được, nàng tiếp theo muốn lấy quân cờ thứ tư ra nữa. Nếu không đi bọn họ sẽ ăn mất 21 điểm thì nàng thua khoảng 80 phần rồi còn gì.

Đàm Nguyệt Li phe phẩy chiếc quạt thanh thoi thông dong nhìn bọn trẻ vây quanh nghe giảng giải cách chơi cờ nhảy thế nào, còn làm ra vẻ rất hiểu. Tiêu Tử Y đầu đầy mồ hôi đem quân cờ còn lại tiến sang địa bàn của Đàm Nguyệt Li, miệng nói mạnh khó chịu, “Hừ hừ, theo ta thấy thì là lần đầu tiên người nhường cho ta đó”

Đàm Nguyệt Li cũng không so đo cười híp mắt lại phản kích, “Chúng ta đây lại chơi một lần nữa đi, lúc này Công Chúa điện hạ cũng đừng có nhường cho ta nữa nhé”

Tiêu Tử Y đi đảo mắt lia lịa, ho khụ nói, “Trạm Nhi bọn nhỏ vừa tới, cứ để cho bọn nhỏ cùng nhau chơi thôi. Ta đi bảo người hầu làm chút nước sinh tố uống, đó là do ta đặc chế ra đó nha!”

Độc Cô Huyền vừa nghe tới nước sinh tố đặc chế, cứ liên tục trầm trồ khen ngợi.

Đàm Nguyệt Li cũng không vạch trần nàng, thu xếp chỗ ngồi cho bọn trẻ vây quanh, dạy bọn trẻ cách chơi ra sao.

Nam Cung Tiêu nghiên cứu một lát rồi tự lấy bộ quân cờ màu lam, còn lại ngẩng đầu lên bên cạnh hỏi tò mò, “Nguyệt Ly ca ca, hình như bộ quân cờ này chỉ có thể có sáu người chơi sao? Nhưng mà chúng ta có bảy người nha!”

Đàm Nguyệt Li đảo mắt nhìn quả nhiên đúng thế thật, nhưng mỗi người ai cũng đều được chơi cờ cả, hán cũng không thể bảo là ai không được chơi nữa.

Lí Vân Tuyền nghĩ ngợi, mở miệng sang Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang bảo, “Linh Lung Lâm lang muội muội, hai người các muội không phải đi học cùng vẽ một bức tranh sao? Hay là lần này hay người các muội cũng trở thành một người chơi có được không?”

Tô Linh Lung bĩu môi một cái, lôi Tô Lâm Lang đứng bên hừ khê nói, “Không cần, chúng ta không thèm chơi đâu!” Thực ra nếu những lời này mà do Tiêu Trạm hoặc bất cứ một bé trai nào nói thì các cô bé sẽ đồng ý ngay nhưng mà vừa rồi mắt thấy Tiêu Trạm tự mình lôi Lí Vân Tuyền tiến vào, đã làm cho hai chị em đỏ cả mặt mũi. Cứ tưởng các bé ở nhà muốn gì được đó, dựa vào đâu mà những người này coi thường các bé hả?

Lí Vân Tuyền cũng không rõ mình nói sai chỗ nào, không biết làm sao. Còn nhóm Tiêu Trạm thì cùng đổ dồn mắt nhìn vào trò chơi mới mẻ, ý nghĩ gì mà chiếu cố các em mới đều sớm vút sạch. Mấy người nhóm bé đều sàn sàn tuổi nhau đều phải tranh giành thắng mới được, nên rất hài hoà cùng nhau chơi cờ, trong lòng đã sớm quyết phân thắng bại rồi.

Mỗi người vội vội vàng vàng chọn xong màu quân cờ, Tiêu Trạm còn giúp Lí Vân Tuyền chọn được quân cờ màu rất đẹp đặt trước mặt.

Lí Vân Tuyền nhìn lướt qua hai chị em song sinh, dưới sự thúc giục cũng bắt đầu lao vào chơi cờ nhảy. Đàm Nguyệt Li thấy chỉ có năm người chơi, dường như đối với trận đấu thấy không công bằng vì vậy ngồi xuống góp mặt cho đủ quân.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang cùng đồng thời tức giận, lại càng nghĩ rằng ánh mắt cuối cùng của Lí Vân Tuyền nhìn các bé là ánh mắt thị uy. Nhưng mà không sao, sớm hay muộn các bé cũng sẽ thị uy lại ngay.

161. Chương 161: Ly Nước Trái Cây

Hai chị em mở to mắt nhìn họ chơi cờ nhảy, nhìn không biết bao lâu thì cảm thấy rất nhàm chán, mà họ còn cố tình chơi đùa vui vẻ như vậy. Không hiểu....

Tô Linh Lung phe phẩy đầu nhìn phải rồi nhìn trái một cái, bỗng cười vui vẻ, kéo Tô Lâm Lang ngồi xuống.

Tô Lâm Lang không hiểu ngó xuống dưới bàn nhìn lại, sau đó thì hai mắt sáng ngời.

Diệp Tầm đang cau mày tự hỏi làm thế nào đem quân cờ của mình dùng ít nhất để chuyển được sang trận tuyến đối phương, tiếc là đối diện cậu lại là Đàm Nguyệt Li, hơn ừ sáu người cùng chơi đùa, ai cũng đều bị chặn lại giữa chừng, cũng chỉ có Đàm Nguyệt Li thì đã vượt qua trung gian, đi vòng qua một đám rồi.

Đàm Nguyệt Li phe phẩy chiếc quạt không khỏi lại suy nghĩ sâu xa tới việc Tiêu Tử Y làm ra loại cờ nhảy này, ngay lúc đó một ván cờ nhảy nếu mượn thuật ngữ cờ vây mà nói có thể chia ra làm ba giai đoạn lúc

đầu, giữa bàn và hạ bàn. Lúc bắt đầu chính là quân cờ tiếp xúc quân cờ thôi, đại khái chỉ trong vòng mười bước. Còn giữa bàn thì giống như bây giờ vậy thế lực dây dưa lẫn nhau, hạ bàn chính là các quân cờ đều tự tách ra mỗi người dùng cách của chính mình mau chóng tiến vào trận địa của đối phương.

Quy tắc chơi cờ này rất đơn giản, cho dù mấy nhóc con cũng đều bắt chước được cả, ai cũng đều có thể chơi được, nhưng lại không phải ai cũng chơi giỏi cả. Quan trọng nhất là giữa bàn lúc quân cờ trải khắp mọi nơi giao nhau, binh mã dây dưa cùng một chỗ với nhau khắp nơi, việc tranh đoạt diễn ra cùng lúc, lại có thể đẩy đối phương vào chỗ đã thiết kế chướng ngại vật. So với cờ vây cờ vua vùng lười lê chém giết thì loại cờ nhảy này lại rất khó khăn và trình độ chém giết thì đều rất thích hợp với trẻ con chơi. Tựa như hần cũng chìm đắm vào tình trạng này mà vừa nhàn nhã lại vừa khẩn trương vậy.

Nàng bảo quân cờ này trước kia ở chân núi nhìn thấy người khác chơi, nhưng mà hần cũng chưa từng thấy qua lại quân cờ thế này. Căn cứ vào việc xem xét nửa ngày có thể cho rất nhiều trẻ con chơi loại chơi mới mẻ gì đó vậy, hần có lý do hoài nghi quân cờ này là chính nàng tự mình nghĩ ra.

Thật là làm cho hần nhìn với cặp mắt khác hẳn. Hoá ra cái nhà trẻ này chính là vị tiểu công chúa này bắt đầu tùy tiện tạo ra để giải trí, hần cũng vẫn không nghĩ đến tính toán. Mãi cho tới gần đây hần rốt cục cũng hơi hiểu được. Chứng thật nàng tốn không ít tâm huyết, hần cũng có thể đổi lại thái độ để đối đãi chuyện này.

Đàm Nguyệt Li thất thần một lát, lúc tỉnh táo lại thì phát hiện quân cờ của mình đã bị Nam Cung Tiêu ở bên không tiếc mình tự sát ngăn chặn toàn bộ đường đi. Đàm Nguyệt Li hơi cau mày kinh ngạc.

Nam Cung Tiêu khoanh tay hừ khê, cậu cho dù có để quân cờ mình hãm sâu vào cũng sẽ không để cho Đàm Nguyệt Li chỉ lo mỗi thân mình đâu.

Cừ thật, tự dừng lại đem quân cờ của hần ngăn ra được. Đàm Nguyệt Li âm thầm khen ngợi, chiếc quạt trong tay cup lại, cũng gia nhập trận đại hỗn chiến này luôn.

Diệp Tầm đành bắt đầu dĩ cảm quân cờ ít năng động tung ra bàn cờ đi từng bước, đột nhiên cảm giác được gan bàn chân như bị cái gì đó chạm vào, cái cảm giác này không giống như Abe, mà lại càng giống như tay người.

Sợ tới mức cậu lập tức cúi người xuống dưới bàn, ngay lập tức Tô Linh Lung và Tô Lâm lang hai con nhóc không biết tự bao giờ đã từ đối diện chui tới, dùng cả chân tay thò sang Abe bên cạnh cậu, như phát hiện ra món đồ chơi mới mẻ, hai cặp mắt loé sáng ngồi nhìn trông cực đoạ người.

“Ôi, các người đang định làm gì thế? Abe đang ngủ mà!” Diệp Tầm thấy tay Tô Linh Lung suýt chạm vào người Abe đằng trước thì rốt cục nhịn không được mở miệng.

Tô Linh Lung liếc mắt nhìn cậu một cái bĩu môi, “Ta chỉ muốn xem nó có còn sống hay không thôi mà!”

“!” Diệp Tầm cả kinh trợn to mắt không dám tin mình nghe được. Abe bên chân cậu vì có người tiếp cận nên đã không bình tĩnh nữa mà ngẩng đầu lên nhắm hai mắt lại, lại tiếp tục ngủ.

“Ôi, hoá ra còn sống ha!” Tô Linh Lung nói vậy.

“Nè, sao người lại nói như vậy chứ?” Độc Cô Huyền nghe thấy dưới bàn hình như có bí mật gì cũng cúi người nhìn xuống.

Tô Lâm Lang mở to đôi mắt đen lúng liếng nói rất ngây thơ, “Bởi vì những động vật nhỏ chúng ta nuôi rồi thì đều sống không được lâu nha, vì thế chúng nó ngủ chúng ta chỉ sợ là chúng nó đã chết rồi, rốt cục mắt không thể mở ra được nữa”

Lí Vân Tuyền nghe được vậy rung cả mình, hỏi lấp bắp, “Vậy...các người đã từng nuôi cái gì ha?”

Tô Lâm Lang nắm chặt ngón tay nói lầm bầm, “Có một chú chim nhỏ này, hai là con gà con này, ba là con nòng nọc này, bốn là...À, còn có cả một con rùa nữa cơ. Thật tiếc là chúng ta còn rất thích con rùa nhỏ nữa cơ!”

Gì cơ? Đến cả rùa nhỏ nuôi cũng đã chết ư?

Diệp Tầm và Tiêu Trạm vội vàng ôm Abe cách xa hai nhân vật nguy hiểm kia đi. Vóc dáng Abe vốn đã lớn lắm rồi, hiện giờ chỉ mỗi Diệp Tầm ôm thì không nổi, mấy nhóc cùng liếc mắt nhìn nhau, bước đầu đạt được hiệp nghị, tuyệt đối cấm hai chị em song sinh tiếp cận Abe.

Abe kêu “A ô” một tiếng, hai mắt mở to không hiểu nhìn bên này bên kia xem.

Tô Linh Lung và Tô Lâm lang hai bé cùng ngồi dưới đáy bàn, buồn bực nắm tay nhau. Sao các bé lại không được hoan nghênh chứ? Không có ai cùng chơi với các bé, hiện giờ cả chó cũng đều không để ý tới các bé nữa....

Các bé phải về nhà thôi!

“Ôi, các con làm sao vậy?” Tiêu Tử Y và Nhược Trúc hai người đều bưng đồ uống đến, thấy tình trạng hiện giờ thì đều hỏi khó hiểu.

Đàm nguyệt Li có vẻ ngốc ngếch nhìn chằm chằm vào quân cờ trên bàn cờ, một lòng nghĩ xem nên đi cách nào kết thúc nhanh nhất, lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Thôi trước đừng chơi nữa, chúng ta uống nước trái cây trước đi!” Tiêu Tử Y cười híp mắt bảo, “Nè, sao Linh Lung và Lâm Lang lại ngồi dưới gầm bàn thế hả? Mau ra đây uống nước trái cây nào!”

Vốn hai chị em đang định gào khóc nhưng chưa từng thấy nước trái cây bao giờ, lập tức ngừng khóc, dùng cả chân và tay cùng chui ra khỏi gầm bàn.

Đàm Nguyệt Li thu ánh mắt trên bàn cờ lại, vừa nhìn thấy nước trái cây trước mặt bỗng bị chấn động cả nửa ngày nói không nên lời.

Cái ly đựng trái cây nhỏ cao này hẳn cũng không xa lạ gì, loại chén này chất liệu được gọi là thủy tinh, một loại tay nghề cao quý của tiền triều, tuy hiện giờ ly thủy tinh cũng không lưu thông ở chợ nhiều cho lắm nhưng mà trong hoàng cung cũng không phải là vật đặc biệt quý trọng cho lắm. Lạ thì lạ ở chỗ ly nước trái cây này có mấy tầng màu được tạo thành, từ dưới bắt đầu là tầng màu đỏ, màu vàng và màu xanh, các tầng màu được chia rất rõ ràng, cũng không hoà lẫn nhau. Cầm trong ly là một cọng cỏ xanh, trên miệng chén còn có một miếng kẹp lên miệng chén, nhìn xuyên qua ly thủy tinh trông rất sang, lại còn có một mùi lực rất đặc biệt.

“Đây là cái gì vậy?” Đàm Nguyệt Li ghen hòng nhìn trân trối hỏi.

Tiêu Tử Y liếc trắng mắt, mặc kệ hẳn đi. Người lớn đúng là phiền toái lắm, cái gì cũng đều muốn hỏi cho rõ ràng, chẳng chịu đi ném thử trong tình trạng không rõ ràng. Trước kia nàng trong một thời gian dài cũng vậy, có rảnh nhớ tới cái gì thì liền làm này nọ cho bọn trẻ con ăn, nhưng bọn trẻ cũng chưa bao giờ hạch hỏi cả.

Tiêu Trạm cầm cọng cỏ lên mút lấy nước trái cây, cười híp cả mắt lại bảo, “Nguyệt Li ca ca à, màu đỏ dưới này là nước dâu tây, ở giữa là chuối tiêu, còn trên cùng là thạch. Huynh dùng ống hút này cầm xuống hút đi, muốn cầm ở tầng nào thì hút tầng đó, uống rất là ngon lắm nha!”

Đang định một hơi suýt uống sạch ly trái cây, hai chị em song sinh nghe vậy vội chạy nhanh tới nghiên cứu, cầm lấy ống hút lên nhìn rồi làm theo, quả nhiên uống được mùi vị khác nhau. Hai chị em đều cùng cười toe toét, đã sớm vứt mọi phiền toái vừa rồi đi mất.

Đàm Nguyệt Li ném vài ngụm không thể không bội phục tư tưởng kỳ diệu của Tiêu Tử Y, cứ gật đầu liên tục. Thăm nghĩ muốn vội vàng đem tiểu đệ đệ nhà mình khuyên bảo tới nơi này, vừa được chơi lại vừa được ăn, thật tốt quá! Đến cả chính hắn cũng còn muốn đến nữa là.

Tiêu Tử Y khẽ nhếch mép đắc ý, ly nước trái cây này đã tốn không ít công sức gặm tư của nàng nha. Lúc lựa chọn hoa quả thì không thể chọn loại lê táo cứng được, phải chọn giống dây tây, chuối và thạch mềm sền sệt thế này mới ổn, mới không bị trộn lẫn các màu với nhau, hơn nữa thật khéo lại là ba màu sắc, trong cùng dâu cũng có cả.

Hừ hừ, nếu là nàng đặc chế ra nước trái cây mà đề cử cho ông chủ của Lan Vị phường ý à, nàng có thể kiếm được bao nhiêu tiền đây? Ha ha, cái loại nước trái cây ba màu này xuất sứ từ Hàn Quốc mà, có thể làm được, chẳng qua là ở nhà cứ dùng thoải mái cơ...Nhưng mà món cờ nhảy này ngắm thực ra cũng rất

ngốc....Chỉ có Năm quân cờ mới là tốt nhất

162. Chương 162: Chơi Cờ

“Công chúa điện hạ à, hôm nay cung Kiến Chương bên đó có người tới”

Tiêu Tử Y dừng tay vẽ, kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi, “Cung Kiến Chương ư? Có chuyện gì chứ?” Nàng vừa nghe đến cung Kiến Chương thì đã hết cả hồn rồi, tuy vị Hoàng Thái Hậu bà nội đó thoát nhìn rất hiền lành, nhưng mà nàng sợ có chuyện gì xảy ra, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Bây giờ sắc trời cũng đã tối rồi, bọn trẻ cũng đã sớm lên giường ngủ, nàng cũng vừa mới đến ngồi trong thư phòng dành chút thì giờ vẽ tranh, Nhược Trúc đã tiến vào.

“Công chúa à, ngày kia ngày mười tám tháng tư cách lần trước đi dâng hương cầu phúc ở miếu Đông Nhạc khoảng chừng một tháng. Bởi vì trước đó trời ột trận mưa hoá giải khô hạn nên Hoàng Thái Hậu muốn tự mình đi lễ tạ thần” Nhược Trúc nhẹ giọng giải thích.

Tiêu Tử Y cầm than củi trong tay vút ra bàn, giận dữ bảo, ‘Chả lẽ khéo vậy cũng cần ta đi theo đuổi nữa sao?’

Nhược Trúc gật gật đầu, biết tính vị công chúa của mình rồi, khẽ cười nói, “Công chúa cứ coi như đi ra ngoài hít thở chút không khí đi ạ, Hoàng Thái Hậu vốn cứ hai tháng một lần đi miếu Đông Nhạc. Lần này cũng muốn cho bé Vân Tuyền đi cùng với bà, tiện bảo công chúa đi cùng, còn có cả hai vị tiểu thư nhà họ Tô cũng vừa tới chỗ chúng ta nữa. Những người khác Hoàng Thái Hậu cũng không cho đi”

Tiêu Tử Y nhú mày, không ngờ chính mình cũng bị lôi vào. “Nói vậy Hoàng hậu các bà ấy cũng sẽ không đi sao?”

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương ngày kia đều có an bài cả rồi. Nghe nói Hoàng Thái Hậu cũng chỉ thông tri cho chúng ta ở nơi này, nhưng các bé trai thì không cần, chỉ cần bé gái thôi” Nhược Trúc cười yếu ớt nói.

Tiêu Tử Y thả lỏng toàn thân nằm ngả ra dựa vào sau ghế, cong khoé môi lên cười bảo, ‘Vậy cũng còn được’ Không có đám nhóc thối kia đi cùng lại càng thoải mái hơn nhiều.

Hôm sau, Thái Khổng Minh nói tiết học hôm nay giữ lại Diệp Tầm luyện viết chữ. Hôm nay còn có thêm cả hai nhóc kia cùng Diệp TẦM ở lại, Thái Khổng Minh không khỏi nói nhẹ nhàng với hai chị em nhà họ Tô vô địch đáng yêu, kéo dài giọng, âm điệu, nhìn Diệp TẦM chăm chú tập viết.

Nhưng mà theo thuyết âm dương thì tới giờ đã không thể nhẹ nhàng dạy cho hai chị em chu đáo vậy được nữa rồi. Tuổi còn quá nhỏ, chưa biết chữ nào, cũng đừng có nói là tính cách các cô bé vẫn còn được nuông chiều.

Tiêu Tử Y thấy thế cầm một quyển sách vẽ tranh đi tới, định cho các cô bé thông qua đồ hoạ để biết cách học. Vừa mới đi tới bên cạnh đã nhìn thấy trên giấy Thái Khổng Minh viết bốn chữ “Nơm nớp lo sợ” rồi bảo một trong hai chị em song sinh tới gần bảo, ‘Con tới đọc cho ta’

Tiêu Tử Y biết đây là Tô Linh Lung, bởi vì cô bé rất thích mặc quần áo màu hồng nhạt, vì vậy nhận ra rõ lắm. Chỉ thấy Tô Linh Lung liếc qua nói giọng giòn tan, “Run rẩy khắc khắc”

Thái Khổng Minh cau mày lại.

Tô Lâm Lang cũng nhìn qua nói hoà theo, ‘Đã đọc là run run khắc khắc, đúng vậy đó’

Diệp TẦM đứng bên cạnh tò mò nhìn lại lắc đầu bảo, “Không đúng”

Thái Khổng Minh mừng rỡ cứ nghĩ rằng đã nhiều ngày dạy dỗ như vậy chắc cũng không uổng công, bảo Diệp TẦM tới làm gương tốt cho hai nhóc kia, “Diệp TẦM à, vậy con đọc thuộc ra đi”

“ không Run run khắc khắc khắc khắc” Tiêu Tử Y cười đau cả bụng, vội vàng bỏ qua vẻ mặt đen sì của Thái Khổng Minh, vút mấy quyển sách cho bọn trẻ nhìn.

“Con...Con gái cũng không cần học nhiều chữ như vậy đâu. À, Diệp Tầm thì còn cần phải cố gắng nhiều” Thái Khổng Minh lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, trời nóng nực quá, hắn càng cảm thấy chịu không nổi rồi.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, thời đại này còn không có cách nói kiểu này “Nữ không tài là đức”, con gái thì không cần có học thức cao là chuyện thường, cũng không cần mỗi một cô gái phải giống hệt mẹ mình biết đọc thư viết chữ. Còn phần Diệp Tầm do từ nhỏ chưa từng được học qua cũng chưa từng nói qua Hán ngữ ra sao, có thể đạt được trình độ hiện giờ cũng đã tốt lắm rồi.

Thái Khổng Minh đối với ba nhóc không thể dạy nổi đành lắc đầu thở dài.

“Hiện giờ không còn việc gì rồi ha? Phu tử chơi cờ với ta một ván nhé?” Tiêu Tử Y cười hì hì nói, nàng muốn rửa nhục rồi!

Vừa lúc ở phòng học bên kia mấy nhóc đang chơi cờ nhảy. Thái Khổng Minh khẽ thở dài, “Không phải là loại quân cờ này chứ? Hạ quan vẫn còn chưa biết chơi”

Tiêu Tử Y lắc đầu, dẫn đầu đi tới bàn cờ vây ngồi xuống bên cạnh, đưa tay mời Thái Khổng Minh ngồi vào đối diện.

“Cờ năm quân ư? Cờ vây à?” Thái Khổng Minh vung áo choàng lên ngồi xuống nghiêm chỉnh.

Tiêu Tử Y vẫn lắc đầu, đưa tay ra đem quân cờ đen trước mặt nắm được hai mươi quân lên, nói vui vẻ, ‘Cách chơi rất đơn giản. ở đây có hai mươi quân cờ, chúng ta mỗi người thay nhau lấy ra một quân, hai quân hoặc là ba, ai lấy đến quân cờ cuối cùng kia thì người đó thắng’ Ha ha, xem nàng chơi hắn đến chết xem sao.

Thái Khổng Minh neho mắt nghĩ ngợi, gật đầu bảo “Nghe thì nghe rõ rồi, nhưng mà cứ như vậy chẳng phải là đơn giản quá ư?”

“Cứ chơi trước thử xem sao đã!” Tiêu Tử Y cười híp mắt lại đưa tay ra nói, “Xin mời Thái phu tử đi trước”

Thái Khổng Minh đưa tay ra cầm lấy một quân cờ, thả xuống bàn cờ bên mình.

Tiêu Tử Y cầm theo sau ba quân, hai người cứ thế người tới ta đi hài hoà cùng nhau, Thái Khổng Minh không nói gì nhìn trên bàn cờ Tiêu Tử Y cầm lấy mất quân cờ cuối cùng.

“Lại nữa rồi!” Thái Khổng Minh việc nhân đức chẳng chịu nhường ai tranh đi trước, hắn tin lần này chỉ là trùng hợp mà thôi.

Hai người giao chiến vài lần, Thái Khổng Minh càng chơi càng thua, bọn trẻ lúc đó cũng đang chơi trò chơi mới, cờ nhảy cũng không chơi, vây chung quanh nhìn.

Tiêu Tử Y đắc ý cong khoé môi lên, bí quyết trò chơi này là ngay tại lúc mỗi lần làm cho đối thủ lấy quân cờ trước. Thái Khổng Minh lấy một quân, nàng mượn ba quân, hắn lấy hai quân, nàng mượn hai quân. Mỗi lần hai người lấy đi tổng số quân cờ phải là bốn quân, như vậy có thể cam đoan quân cờ còn lại có bốn có thể chia hết, cuối cùng cũng chỉ có thể còn bốn quân còn lại, mặc kệ đối thủ lấy thế nào, thì quân cờ cuối cũng là nàng lấy được.

Chỉ chơi đùa chút thôi mà! Trước đây nàng chơi một lần biết bí quyết rồi sau đó sẽ không chơi nữa, nhưng mà ở đây dường như bắt chước đối số cũng không phải rõ lắm, Thái Tam quốc này mà nói lại là vấn đề khó khăn, mất thấy trên trán hắn mồ hôi đầm đìa, Tiêu Tử Y đã thực sự hết giận rồi.

Nam Cung Tiêu đứng cạnh vài lần nhìn ra được bí quyết, cười hì hì bảo, “Công chúa à, đến lượt con chơi cùng với người được không? Người trước chứ?”

Tiêu Tử Y cười gượng hai tiếng, nói đùn đẩy, ‘Con vẫn nên chơi cùng nhóm Trạh Nhi đi, ta đi viết bài tập mà Thái phu tử giao cho ta đã’ Hừ, tên nhóc quỷ này quá thông minh cũng không phải chuyện tốt gì.

Nam Cung Tiêu đắc ý cười, vỗ vai Tiêu Trạh bảo, ‘Chúng ta cùng chơi ta cam đoan thắng ngươi ngay! Ngươi nếu không thắng được ra, thì đem cái lá cờ đỏ sáng học có được cho ta nhé!’

Tiêu Trạh không phục cầm quân cờ màu trắng lên, đi kéo ra xa hai mươi bước chân, lôi Nam Cung Tiêu tới một chiếc bàn khác. Diệp Tầm thì đang nghĩ ngợi, vẫn tiếp tục luyện chữ, lại luyện vừa rồi cái chữ kia, “Run run khắc khắc khắc”

Tiêu Tử Y thấy thế nhún nhún vai, lại cho bé Nam Cung có cơ hội náo loạn một trận. Nàng xem bảng dán trên tường, ngày hôm qua nàng làm ra bảng cờ màu đỏ, mỗi ngày học đều bảo giáo viên bình luận chọn ra một lá cờ nhỏ trao ột bạn nhỏ, cứ bảy ngày thì trao giải một lần, đây là chính sách khích lệ tốt nhất với nhà trẻ.

Nhưng mà thứ phần thưởng này là cái gì, nàng vẫn còn nghĩ mãi chưa ra, bởi vì bọn trẻ cũng chưa đòi hỏi phần thưởng gì cả, chỉ cần được lá cờ nhỏ thôi cũng đã rất cao hứng rồi.

À, bọn trẻ con thật đúng là dễ thỏa mãn ghê.

Tiêu Tử Y nhìn Thái Khổng Minh đối diện đầu đầy mồ hôi đang tự hỏi vì sao mình lại thua thì cảm thấy vô cùng vui vẻ. Thái phu tử này đầy nhân nghĩa mà lại thiếu sự hiếu học, thông kinh bác sử, là người chính trực mà lại thiếu tinh tế. Nhưng trong mắt nàng thì lại là kẻ mê sách, chẳng biết chút gì khác cả. Là người chẳng có tiếp xúc đến toán lý hoá một chút nào, làm sao mà có thể biết được tư duy nghịch lý chứ? Nói cho cùng thì cho dù hiện giờ có cho hắn làm quan đi chăng nữa thì nghe chừng cái nếp hắn có sẵn cũng không thay đổi được.

“Thái Phu à, người đã dạy Trạh Nhi bao lâu rồi?” Tiêu Tử Y kìm không được mở miệng hỏi.

Thái Khổng Minh nghe vậy nghiêng đầu, đáp nghiêm nghị, “Bẩm công chúa, đã gần một năm rồi”

“Ta nhớ ra ngươi là kẻ đồ Văn Trạh Nguyên có phải không?” Một vị TRạh Nguyên đảm nhiệm là thầy giáo dạy dỗ một đứa bé bốn tuổi, dưới con mắt nàng thì thấy là người tài lớn mà sử dụng quá ít, nhưng mà khả năng cảm giác trong lòng Thái Tam Quốc thì lại coi mình là rất có tiền đồ rồi. Dù sao thì tương lai cũng là một đế sư (sư phụ dạy hoàng đế) mà .

Khuôn mặt nho nhã của Thái Khổng Minh xẹt qua vẻ đắc ý, chấp tay nói, “Tam đại xuất phát từ bất chước, thời Chiến quốc tới Tần đều xuất phát từ khách, thời Hán sau này xuất phát từ quận huyện tới, Ngụy Tấn tới nay xuất phát từ công chính cấp thứ chín, nhà Tùy đến nay xuất phát từ thi cử. Hạ quan bất tài đứng là từ khoa thi Văn TRạh Nguyên lần trước”

“Vậy Vũ Trạh Nguyên là ai hả? Có phải là Độc Cô Diệp không?” Tiêu Tử Y cố chịu nghe hần thao thao bất tuyệt, trong lòng nhớ mãi không quên chuyện Diệp Tri Thu đã từng là Võ TRạh Nguyên. Nhưng mà lại không thể hỏi thẳng, chỉ có thể nói bóng gió thôi.

Thái Khổng Minh lắc đầu, giải thích từ từ, “Khoa thi Võ chủ yếu là nhằm vào đệ tử quan lại, thí sinh phải giao nộp vật cống đủ mười ba năm lục phẩm tuổi đời đủ mười tám dưới quan viên văn võ cấp hàm dưới tam phẩm, không liên quan tới ngũ phẩm”

Tiêu Tử Y sững sốt một lúc, mới kịp phản ứng bảo, ‘Vậy ba năm trước đây Độc Cô Diệp vẫn còn chưa đủ mười tám tuổi ư?’

Thái Khổng Minh từ từ gật đầu.

Kinh thật, Độc Cô Diệp đó nhìn trông như đã hai mươi ba tuổi rồi, xem ra quả nhiên luyện võ không đạt tới cảnh giới có vẻ làm hại đến làn da. Nhưng mà làn da của nàng hình như được bảo dưỡng cũng không tệ lắm, nghĩ đến nội lực của nàng chắc cũng không quá lợi hại gì, chắc là nhiều lắm cũng chỉ là dùng khinh công cực lợi hại để chạy trốn mà thôi.

Thái Khổng Minh lại tiếp tục nói chậm rãi tiếp, “Hạ quan còn nhớ rõ, đồng giới cùng ta Võ Trạh Nguyên hình như họ Trầm, gọi là Trầm ngọc Hàn”

163. Chương 163: Bùa

“Trầm ư?” Tiêu Tử Y kinh ngạc hỏi lại, không phải là khéo như vậy chứ? Hơn nữa còn đậm là Ngọc nữa...

Thái Khổng Minh gật gật đầu, bội phục bảo, “Chưa đến hai mươi năm mà Thẩm gia đã có hai vị văn võ Trạng Nguyên, thật là một đoạn giai thoại mà”

“Thật lợi hại quá...” Tiêu Tử Y thốt lên cảm thán. Nàng không ngờ mẹ mình lại tự đứng văn võ song toàn như thế, xem ra là nông sâu khó dò nha. “Vậy giờ vị Trầm Ngọc Hàn kia đang làm việc ở đâu rồi?”

“Bình thường đậu được TRanh Nguyên thì đã lập tức trở thành quan võ cao nhất trong triều, cao nhất nhưng là tương đương với tướng lãnh quan tam phẩm đó, không cần trao tặng tham tướng đầu, chỉ là thị vệ đứng đầu trong hoàng cung thôi” Thái Khổng Minh nói tới đây thì dừng chút, lấy chiếc khăn trong lòng ra lau lau mồ hôi trán.

Tiêu Tử Y hơi đảo mắt nhìn, vị Thái Khổng Minh này thật là, dù hiện giờ mới có tháng 4 nhưng theo tính toán cổ đại thì đang gọi là thời kỳ nhà nông, còn dựa theo lịch dương mà nàng tính thì hiện giờ đang sang tháng Sáu rồi. Chớp mắt mà mùa hè đã tới, còn mặc cả quần áo xuân nữa sao, chẳng nhẽ không có tiền mua ư? Xem ra thì có vẻ vậy. Đợi sau khi bảo Thuần Phong lên đi thăm dò về năm. “Vậy Trầm Ngọc Hàn đó có phải được tuyển vào trong cung làm thị vệ đứng đầu hay không?”

Thái Khổng Minh gật gật đầu, hơi có chút kinh ngạc hỏi, “Công chúa làm sao mà biết rõ như thế?”

Tiêu Tử Y nhắc chén trà lên nhấp môi, khẽ cười nói, “Ta đoán thôi. TRầm gia nếu ở trong thành phủ, càng tiếp cận vị trí trung tâm quyền lực dĩ nhiên là càng tốt chứ sao! Giống Độc Cô Diệp vậy, tám phần là nhằm tham tướng rồi, có cơ hội thì xuất chiến sa trường”

Thái Khổng Minh thu khăn tay lại, giận dữ nói, “Công chúa đoán đúng lắm. Nhưng mà TRầm gia vốn là thương nhân, vài thập niên trước dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng mới có được địa vị như ngày nay vậy, đúng là không ngờ được. Càng không ngờ hơn nữa là nhân tài trong gia tộc xuất hiện lớp lớp, văn võ song toàn, lúc nào cũng được tôn sùng là truyền kỳ. Còn về họ Độc Cô, mấy trăm năm vẫn là tộc sĩ diện, tộc quy vô cùng nghiêm. Tuy có nhiều nhân tài nhưng tộc quy quy định mỗi đời chỉ có thể có một người đứng lên làm tướng quân, không phải trong gia tộc đề cử lên mà phải thông qua tỷ võ để hoàn thành tâm nguyện chinh chiến sa trường. Ví dụ như mười năm trước đây Độc Cô Diễm chết trận ở Đột Quyết, chính là một lần đứng đầu bằng tỷ võ hai mươi năm trước, tiếc là bị tay Diệp Tri Thu. Kì tài Thành Thượng thì có thể, vì vậy ngoại lệ đã thuyết phục Độc Cô đại tướng quân thay chỉ huy số binh lính này chinh chiến. Chỉ tiếc là...”

Tiêu Tử Y kinh ngạc, không biết vị Thái Tam Quốc lắm chuyện này cũng thật là lắm chuyện quá, nhưng mà việc này không thể nói trước mặt bọn trẻ con như thế được. Nàng nhìn quanh một vòng, ngay lúc đó thấy Độc Cô Huyền đang cùng Trầm Nhi chơi rất vui, Diệp Tầm thì lại đang viết chữ thay cho chúng, nhìn không thấy biểu hiện gì, cũng không biết cậu có nghe được bao nhiêu không?

Thái Khổng Minh lắc đầu thở dài một trận, tầm mắt lại rơi xuống quân cờ trên mặt bàn có chút không cam lòng nói, “Công chúa Điện Hạ, chúng ta cùng chơi một trận trò này đi”

Tiêu Tử Y vốn định hỏi nhiều chi tiết một chút nhưng cuối cùng thấy cũng chưa phải là thời cơ nên đành nhún nhún vai cười bảo, “Được thôi”

Ngày mười tám tháng tư, Tiêu Tử Y dẫn theo bé Vân Tuyển và hai chị em song sinh nhà họ Tô, trong ánh mắt hâm mộ của bọn con trai xuất cung đi tới miếu Đông Nhạc dâng hương. Nhưng mà ngồi trong xe ngựa sắc mặt Tiêu Tử Y cũng không tốt cho lắm. Nguyên nhân là vì hoàng Thái Hậu bà nội có truyền lời tới bảo để cho bé Vân Tuyển được ngồi cùng xe ngựa với Hoàng Thái Hậu.

“Công chúa đừng giận, Thái hậu nương nương bà cũng đã lâu chưa gặp bé Vân Tuyển rồi. Cũng tiện thể bảo hai chị em song sinh nhà họ Tô ra mắt nữa. Thái Hậu nương nương tuy bà cũng thích trẻ con, nhưng mà ngoài Hoàng thượng cho tới giờ cũng chưa nuôi một đứa bé nào trưởng thành cả” Nhược Trúc biết công chúa của nàng lại lo lắng bảo bối bị người khác cướp maats nên cười khẽ giải thích.

“Thái Hậu...Nhược Trúc à, trước đây người có theo hầu Thái Hậu. Bà là dạng người gì vậy hả?” Tiêu Tử Y nhớ tới Hoàng thái hậu tuy bề ngoài thì trông hiền lành nhưng trong ánh mắt sâu thẳm kia vẫn toát lên thần thái cứng cỏi, có chút tò mò hỏi.

Nhược Trúc ngồi lên đàng trước ngoảnh lại nói nhỏ, “Công chúa chắc cũng không biết chuyện cũ này rồi. Thể chất hoàng đế vốn suy nhược, bệnh tật đầy mình, thậm chí còn không cách nào vào triều được. Chính Thái Hậu nương nương phải tự ra tay, thay thế hoàng đế xử lý việc triều chính thời điểm đương kim thánh thượng mới được sinh ra vậy”

Tiêu Tử Y nghĩ ngợi kinh ngạc hỏi, “Như vậy tính ra Thái Hậu năm đó tuổi cũng chưa lớn, thật sợ lợi hại quá ha” Quả nhiên vị Thái Hậu kia cũng không phải là nhân vật đơn giản gì.

Nhược Trúc lắc đầu bảo, “Công chúa, có lẽ thế gia đại phiệt đã nuôi dạy nên phụ nữ sẽ có chương trình học đặc biệt chút, nhưng mà Nhược Trúc đã đi theo Thái Hậu nương nương vài năm rồi, thực ra biết nương nương cũng chẳng lắt léo gì, bà chính là người rất công bằng” “công bằng ư?” Tiêu Tử Y dựa vào đệm mềm trên toa xe tự hỏi.

Nhược Trúc gật gật đầu, nhẹ giọng nói, “Hai chữ công bằng này thoát nhìn vô cùng đơn giản mà thực hành thì không dễ nhưng lại được thái Hậu nương nương vận dụng hài hoà, chẳng những đem mọi chuyện chính sự an bài chỉnh tề, còn duy trì hài hoà các mối quan hệ của thế lực lớn, ít nhất mặt ngoài là thế”

“thật sợ lợi hại quá đi” Tiêu Tử Y cảm thán nói.

“Tiếp là tiên hoàng hay là đương kim hoàng thượng tuổi tác còn quá nhỏ thì đã làm đại sự rồi, Thái Hậu thay vì quản lý triều chính cũng đem toàn bộ quyền lực trả lại cho Thánh thượng lúc trưởng thành, luimình về ở cung Kiến Chương không màng thế sự nữa, ăn chay tu hành” Giọng Nhược Trúc mang đầy vẻ sùng bái. Nàng ta đã đi theo Thái Hậu nhiều năm, mưa dầm thấm đất nên tính tình của nàng ta cũng trở nên bình thản, chẳng chực vượt hẳn ra khỏi tuổi của nàng ta.

Tiêu Tử Y nhìn qua màn xe xem cảnh phố bên ngoài, trầm ngâm không nói gì. Một phụ nữ không tham lam quyền thế như thế thì lại càng đáng sợ hơn bao giờ hết.

Kỳ vọng của Thái Hậu, hẳn là mong muốn triều Đại Chu muôn đời thiên thu dài lâu. Đạt được nguyện vọng này hẳn bà chẳng sợ bất cứ chuyện gì cả.

Baán xe cứ cọt kẹt đi phía trước, chẳng bao lâu đã tới trước miếu Đông Nhạc. Tiêu Tử Y xuống xe, cùng Hoàng Thái Hậu đi đến điện lớn Tông Bảo làm lễ cầu phúc tạ thần, sau đó thì tới điện Dục Đức nghe thiên sư giảng “Công lục đều ba năm”

Thậm chí điệp văn trong tay Tiêu Tử Y chỉ biết được vài chữ, lại vẫn phải kiên trì nghe cái vị gọi là Thiên sư đó giảng thật say sưa, thật là tra tấn hết mức.

Phải biết rằng dạy các pháp sự văn nói thì biến thành văn chữ, tất cả mọi mưu đồ đều chỉ là tượng trưng mà thôi, nàng xem này đó cũng giống như là loại hình ngoằn ngoèo ngoài hành tinh vậy, khóc không ra nước mắt. Nhìn ra tựa như những chữ đó như gà bới vẽ nghịch ngoạc trên tivi vậy, thế mà vị Thiên Sư kia cứ đọc lâu lâu, mà Hoàng Thái Hậu thì nghe như rót mật vào tai vậy.

“công chúa à, ngâm nga thế này là gọi teê quan công đó, hung tà không dám xâm. bệnh tật không quấy nhiễu. Có thể phù chính trừ tà, trị bệnh cứu người, trợ nước đẩy lùi tai hoạ đó” Nhược Trúc ở đằng sau Tiêu Tử Y thì thầm bảo.

Tiêu Tử Y hoàn toàn hết chỗ nói mất rồi, tin tưởng Thần Phật kiểu gì cũng dừng tới mức vậy chứ? Nàng không dám gật đầu quay đầu sang nhìn bọn trẻ con bên cạnh mình, lúc đó hai chị em nhà họ Tô đã sớm dựa vào vai nhau ngủ gà ngủ gật, còn sắc mặt Lí Văn Tuyền thì mất tự nhiên cứ quỳ ở đó.

“Bé Văn Tuyền à, có muốn lên trên Tây Các (ý là nhà WC đó) không?” Tiêu Tử Y vui lên, cuối cùng nàng cũng có cơ để chuẩn rồi. Bé Văn Tuyền lúc vừa mới tới nhà trẻ của nàng có đôi khi chẳng biết xấu hổ cũng muốn đi toilet, vì thế cũng đã uống không ít nước, hoặc là cố nhịn cho đến hết tiết học. Thói xấu này bị nàng phát hiện ra sau đó, rồi dần dần sửa lại cho đúng. Nhưng mà hôm nay trong tình huống này, cô bé vẫn khó tránh khỏi không dám lên tiếng.

Bé Vân Tuyền cần môi khó xử nhìn Tiêu Tử Y trông vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Tiêu Tử Y lặng lẽ ngậm miệng, cứ kéo cô bé dậy, hướng Hoàng Thái Hậu và Thiên Sư làm lễ một cái rồi thoải mái đi ra điện Dục Đức.

164. Chương 164: Huyền Tung Đạo Trưởng

Tiêu Tử Y dẫn bé Vân Tuyền ra khỏi điện Dục Đức, tuy thời điểm dâng hương trước miếu Đông Nhạc hương khói lượn lờ, người người đi lại không ngớt, nhưng mà điện Dục Đức bên cạnh vì có Hoàng Thái Hậu giá lâm nên toàn bộ đã bị giới nghiêm rồi, bởi vậy nàng cũng không sợ các nàng một mình đi sẽ có nguy hiểm gì. Thị vệ đã canh ở các cửa ra vào, còn trong điện trống trải chẳng có bóng người nào, Tiêu Tử Y cũng định hỏi đường đi nhưng tìm mãi chẳng thấy bóng ai.

“Công chúa, Tây Các đi bên này mà” Lí Vân Tuyền thấy Tiêu Tử Y cứ nhìn đông lại nhìn tây thì ngửa đầu lên nói giòn tan.

“À, đúng rồi, Cô bé thời điểm này nên tới đây một chút nào” Tiêu Tử Y vui vẻ dẫn cô bé đi đến hướng đó.

“Không phải rồi, trước đây chỗ này là chỗ ở của anh con mà” Lí Vân Tuyền cười khê lắc đầu bảo, “Cám ơn công chúa, con đi trước đây” Dứt lời liền chạy ra tới căn phòng nhỏ xa xa.

Tiêu Tử Y đứng tại chỗ nhớ lại kỹ một lát, mới nhớ tới lần trước lúc nói chuyện cùng Lí Vân Thanh ở miếu Đông Nhạc cũng đã nói tới, là trước đây ở tại nơi này hẳn cũng đã bái đạo trưởng gì đó học võ. Gần như nàng đã quên mất, sau mới nhớ ra trước đây tại lư hương điện con cháu nương nường đã ném vào đó một đồng xu, còn bị người ta giấu cọt.

Lí Vân Tuyền rất nhanh cũng ra tới, Tiêu Tử Y cúi người lấy khăn tay ra lau tay cho cô bé, có chút để ý hỏi, “Bé Vân Tuyền à, sao con lại quen ở chỗ này vậy hả?”

Nàng nghe nói miếu Đông Nhạc này có tất cả là bảy mươi sáu điện phủ, phòng thì có hơn một trăm cái lớn nhỏ, chỉ mới ghé qua có vài lần mà sao bé Vân Tuyền lại rành toilet đến vậy nhỉ? Lí Vân Tuyền ngoan ngoãn để cho Tiêu Tử Y lau khô tay, nói giòn tiếng, “Con năm đó bốn tuổi bị một trận bệnh nặng, là ở đây Huyền Tung đạo trưởng đã chữa khỏi cho con. Vì thế từ đó trở đi, cứ cách mười ngày ca ca đều mang con tới đây gặp Huyền tung đạo trưởng đó”

“Vậy ha. Hoá ra gọi là Huyền Tung đạo trưởng hả” Tiêu Tử Y không tin nổi nước thánh ở đây có thể chữa khỏi bệnh, xem ra hẳn là có cao nhân rồi. “VẬY vị Huyền Tung đạo trưởng đó rất nổi tiếng sao?”

“Nổi tiếng thì không rõ cho lắm, chri nhớ rõ vị Huyền Tung đạo trưởng đó trước kia là ông chú của con, vì thế ca ca mới thường xuyên tới gặp ổng” Lí Vân Tuyền nghiêng đầu nhớ lại.

Người họ nhà Lý Thái Nguyên ư? Huyền tung đạo trưởng sao? Đường Huyền Tông sao? Tiêu Tử Y cố nén cười hỏi, “Ông chú của con à? Chẳng lẽ khéo vậy gọi là Lí Long Cơ chứ?”

Lí Vân Tuyền kinh ngạc chớp chớp mắt to nói, “Công chúa cũng biết ổng sao? Nhưng mà ca ca ta có nói tên thật của ổng rất ít người biết mà”

Tiêu Tử Y như bị sét đánh ngang tai, bị đả kích mạnh, mãi sau mới đáp nổi, “Là ta đoán...”

Hết chỗ nói rồi. Lí Long Cơ ư? Ở trong này à? Là một vị đạo trưởng sao? Nói đùa chẳng?

“Công chúa, chúng ta còn không đi vào sao?” Nghĩ đến vừa phải vo nghe cầu kinh, trên mặt nhỏ nhăn của Lí Vân Tuyền nhăn nhó không yên.

Tiêu Tử Y đảo mắt lòng vòng, cười bảo, “Không được, ta tin chúng ta còn có nhiều truyện quan trọng phải làm. BÉ Vân Tuyền dẫn ta tới chỗ vị Huyền Tung đạo trưởng kia được không?”

Tiu lúc này đi dạo trong miếu Đông Nhạc rất không an toàn, nhưng mà nàng cũng bất chấp. Còn có cái gì chấn động hơn so với chuyện Đường Huyền Tông trong lịch sử đi làm đạo sỹ chứ?

Nhưng mà lịch sử tại thời điểm Độc Cô hoàng hậu đã sớm méo mó rồi. Đều đã đi chệch khỏi quỹ đạo, hay rốt cục là chỉ trùng họ trùng tên thôi? Hay là do tính tất yếu mạnh mẽ, bánh xe lịch sử đã đi chệch hướng chút, sau đó mới đi đúng quỹ đạo đây?

Bất kể thế nào, chúng tôi cũng rất tò mò.

Nàng vì đặc biệt để ý tới thái độ của mọi người ở trên tiệc Hải Đường với Lí Vân Thanh, vì vậy đã tìm thật nhiều tư liệu lịch sử đọc. May trong thư phòng nàng cũng tìm được bộ sách nói khá tương đối, có chút mơ hồ nhắc đến vài lời, mới có thể làm cho nàng liên tưởng đến.

Xem đến ngôn ngữ có chút tiên tiến và vật phẩm, nhất định Độc Cô Hoàng hậu cũng xuyên qua mà đến. Trước tiên đoán được Dương Quảng giết cha hại huynh, họ nhà Lí Thái Nguyên đều nắm trong tay nên thông qua đó can thiệp. Làm cho Tuỳ Văn Đế đem truyền ngôi cho Thái tử Dĩnh Dĩnh, hơn nữa đem toàn bộ họ nhà Lí Thái nguyên dường như giặt sạch, nhưng mà để phòng thành đông cũng không chấn được tường Tây.

Thật ra thì coi như ổng xem ra hành động Độc Cô Hoàng hậu diệt sạch tộc nhà Lí là dư thừa. Nếu Dương Dĩnh cầm quyền, Tuỳ Hạo duy trì yên ổn, nhà Lí cũng không có ý tưởng mưu phản.

Chẳng qua là người trong cuộc mê muội, nếu đổi lại nàng là Hoàng Hậu Độc Cô, nói vậy mà biết kết quả tương lai thì cũng chịu không nổi có mùi vị gì. Nhà Lí nhất định là miếng xương hóc trong lòng hoàng Hậu Độc Cô.

Tiêu Tử Y cứ đứng ngơ ngẩn nghĩ, còn Lí Vân Tuyền bên cạnh thì gật gật đầu, nói thánh thót bên tai nàng, “Huyền Tung đạo trưởng ở một cái điện sau một cái điện, tìm dễ lắm. Con mang công chúa đi” Cô bé cũng không muốn trở về nghe tụng kinh, chủ động kéo tay Tiêu Tử Y đi ra ngoài.

“Con đầu gọi ổng là Huyền Tung đạo trưởng sao? Sao không gọi là ông chú hả?” Tiêu Tử Y đi theo chân Lí Vân Tuyền xuyên qua điện bên cạnh tới.

Lí Vân Tuyền gật gật đầu bảo, “Ca ca con nói đạo trưởng giờ đã vứt bỏ thân phận trước kia mà tu đạo rồi, mà từ đạo trưởng, con còn nhớ rõ một lần đùa ở trong thất kia, có nghe thấy một vị lão phu nhân gọi ổng, sau đó hỏi ca ca mới biết được đây là tên tục gia của đạo trưởng”

“vị đó...Huyền Tung đạo trưởng là người như thế nào vậy?” Tiêu Tử Y bỗng nhiên có loại cảm thán lịch sử rối loạn, có chút e ngại lát nữa gặp vị đó.

Lí Vân Tuyền cười hì hì nói, “Đạo Trưởng là một người rất tốt nha! Rất thích chơi với trẻ con chúng con, lần này đi tiểu Tuyền Tuyền sẽ dạy cho ổng biết chơi món cờ nhảy của công chúa, chắc chắn ổng sẽ rất thích đó”

Hừ! Chắc không phải là lão ngoan đồng đó chứ? Trong lòng Tiêu Tử Y nghi hoặc quá nặng, bước theo sau bé Vân Tuyền từng bước đi tới điện phía sau.

Cùng lúc đó ở trong điện Dục Đức, một cung nữ từ cửa bước nhanh vào, thì thầm vài câu bên tai Hoàng Thái Hậu đang chăm chú nghe tụng kinh.

Hoàng Thái Hậu nghe vậy chậm rãi ngược đôi mắt kèm nhèm lên, trong con ngươi xẹt qua thần sắc ảm đạm, hỏi khẽ, “hôm nay người đó không ở sao?”

Cung nữ kia gật gật đầu, quỳ gối xuống bên cạnh Hoàng Thái Hậu hạ giọng, “Hơn nữa mới vừa rồi nô tì trước khi tiến vào có thấy Công chúa Điện Hạ và tiểu thư Lý Vân Tuyền đang đi tới hướng đó, có muốn nô tì phái người theo không...”

Hoàng Thái Hậu nâng tay lên ngăn lại, “Hết cách rồi, dù sao thì người đó cũng không có” Lời nói rất mềm nhẹ bình tĩnh, nhưng khó tránh khỏi khinh sảo. Ông ta đã lảng tránh bà nhiều lần rồi, hôm nay bà cố tình tìm mọi cách tới, kết quả ông ta vẫn né tránh không gặp.

Vị cung nữ kia đã theo Thái Hậu nhiều năm, mặc dù không rõ rốt cục là sao thế, nhưng đáy lòng có chút sáng tỏ. Hiện giờ thấy bộ dạng này của Thái Hậu, nàng ta ngoài cúi thấp đầu xuống cũng chẳng còn cách nào.

Trong điện tràn ngập mùi hương dày đặc, nghe Thiên sự giọng tụng kinh lúc có lúc không, Hoàng Thái Hậu biết hiện giờ nhớ kỹ đây là ngày mà ông trời phù hộ cho thân thể của bà được khoẻ mạnh. Nhưng trong lòng lại nao nao không cách nào áp chế nổi, càng phát ra luồng khí khó chịu, thở hổn hển từng ngụm. Nhưng mà khe hít thở chính alf mùi hương nồng nặc, làm bà khó kiềm chế nổi ho khan.

“Thái Hậu? Thái Hậu? Người làm sao vậy?”

Trong điện một cảnh hỗn loạn, Thiên Sư đang niệm kinh giọng càng lúc càng vang to, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng say sưa. Dường như ông ta đang cố niệm nhiều đến tên quan Công tào... có lẽ sẽ có một trong hai tiên nhân nghe được những lời khẩn cầu của ông ta, sẽ hạ phàm cứu vớt nhân thể vậy

165. Chương 165: Gặp Lại Cố Nhân

Tiêu Tử Y và Lí Vân Tuyền hồn nhiên không biết chuyện phát sinh trong điện, đi tới điện sau điện Dục Đức. Vừa tới góc điện, Tiêu Tử Y liền thấy một tấm bia đá, không khỏi ngơ ngẩn cả người.

Miếu Đông Nhạc đều có bia đá lớn nhỏ rải rác khắp nơi, không theo hàng theo lối, nhưng mà giờ nàng lại nhìn thấy tấm bia có nét khắc khác với những tấm bia khác, ở giữa có trống nhiều chỗ.

“Bé Vân Tuyền à, trong miếu này có nhiều tấm bia khắc giống tấm này không?” Tiêu Tử Y mở miệng hỏi bất ngờ. Bởi vì lần trước lúc nàng bị lạc ở miếu Đông Nhạc kia, cũng từng loay quanh tại đây và được Lý Vân Thanh tìm thấy, nhìn nét khắc trên bia nàng mới nhớ ra. Chắc lúc đó Lí Vân Thanh cũng quá đơn thuần, muốn đi cái gì nguyệt lão lấy dây tơ hồng, tiện đường sang đây thăm ông chú của mình đi.

Lí Vân Tuyền lắc lắc đầu, cười hi hi bảo, ‘Dù sao thì nghe người ta nói, bia có khắc thiếu nét tâm thì cũng chỉ có ở đây thôi nha! Hình như lúc nào cũng vậy mà”

“Thiếu tâm ư?”

“Công chúa người xem nè, nét khắc trên bia này có phải là đều nghiêng về bên trái không đây? đều nói lòng người chỉ có quyền dẫu lớn nhỏ, cho nên người ở đây đều cùng nói là trên tấm bia này không có tim” Lý Vân Tuyền tiến lên ước lượng quả đấm của mình rồi vui cười hờn hờ bảo, “Ha ha, nhưng mà so với nắm đấm của con thì lớn hơn chút”

Ồi...Thật là so sánh sinh động quá ha...

Tiêu Tử Y không nói gì, nàng đoán chừng là do cao thủ võ lâm lúc luyện quyền để lại dấu ấn. Nhưng có thể một đấm mà không làm cho tấm bia không bị bể nát xem ra hẳn ta nhất định là cao thủ hạng nhất rồi. Nhìn nét chữ khắc trên mặt bia cũng không còn rõ nét nữa, càng đừng có nói với nàng là có chữ phồn thể làm người đọc chương ngại xem mà không hiểu. Vì vậy nàng chỉ lời bừa Lí Vân Tuyền ra đằng sau điện Dục Đức đi tới một toà điện khác. Các nàng đi không lâu lắm, quan trọng nhất là lúc thái Hậu vẫn còn ở đó chưa quay về thì đã trở về trước là được.

Cánh cửa phủ điện trước mắt các nàng cũng không thấp hơn so với điện Dục Đức là bao. Trước mặt điện có 5 ngã, xung quanh có 24 cột đá tròn , khắc hoa cỏ trên đó. Trong điện hai bên tường đá có gắn đầy những bức hoạ đạo giáo rực rỡ. Lúc tiến vào trong điện có một luồng khí lạnh tạt tới, không giống như những điện nàng đi qua đầy mùi hương nồng.

Cũng không biết ở đây thờ phụng thần gì. Tiêu Tử Y đi theo Lí Vân Tuyền giống như là bái bái lạy lạy, rồi đi vào phía sau điện. Phần hậu điện có ba gian, trên tường có vẽ các bức hoạ đạo giáo rực rỡ như nhau, màu sắc xinh đẹp, đường nét mạnh mẽ.

Do ở trước điện đã bị giới nghiêm nên khi Tiêu Tử Y nhìn thấy người trong điện đang ngắm tranh thì không khỏi sững sờ ngơ ngẩn một chỗ.

Người đó vừa nghe tiếng chân bước đến, quay đầu kinh ngạc nói, “Công Chúa điện hạ? Ha ha, đã lâu không gặp rồi?” Người này đúng là người ngày đó ở sau núi Cửu Nang, đồng thời cũng chính là người mà nàng hoài nghi thân phận thật là Nam Cung Sanh vị kia.

Người này ngày hôm nay cũng không khác gì so với trước. Trên đầu sử dụng chiếc khăn buộc tóc đang thịnh hành, tóc chải chuốt rất cẩn thận. Mặc một bộ quần áo màu lam nhạt, đeo chiếc ngọc bội song long, cổ tay áo rộng thùng thình thêu bạch hổ bằng chỉ vàng. Thần thái sáng láng, hai hàng lông mày như chạm khắc của hán gia giống nhau có thể thấy rõ toàn bộ ánh mắt, tinh xảo mà khắc sâu hình dáng lại tràn ngập nét nam tính, gờ tay nhất chân lên hiện rõ phong thái quý tộc.

Nam Cung Sanh thấy Tiêu Tử Y cứ đứng ngây người một chỗ, trong lòng hán cũng không khỏi cười khổ mãi. Hôm nay là hán đến gặp Huyền Tung đạo trưởng. Ai ngờ người không thấy, mà hán đang định lui ra khỏi miếu thì lại được người tiếp khách thông báo nơi này đã bị giới nghiêm. Hán lại không muốn người khác biết hán đã tới đây, vì vậy đành nán lại đợi Hoàng Thái Hậu xong việc trở về. Ai dè sao ở đây lại khéo thế không biết, tự đứng đưng phải tiểu công chúa trong này.

“Công chúa tỷ tỷ, huynh ấy là ai vậy ha?” Lí Vân Tuyền thấy Tiêu Tử Y vừa tiến vào thì đứng ngơ ngẩn cả người, hoảng hồn nắm lấy cánh tay nàng hỏi thánh thót. Tiếng nói thánh thót vang lên trong đại điện càng lộ ra ở đây trông trái.

“À, là một người bạn, tên là...” Tiêu Tử Y cúi đầu ôn nhu giải thích, sau đó thì ngạc nhiên nhìn về phía người kia hỏi, “Công tử, thật có lỗi quá, xin cho hỏi ngài tên gì?”

Lí Vân Tuyền nghiêng đầu không hiểu nhìn sang, không biết tên mà còn có thể là bạn tốt nữa sao? Thế giới người lớn quả là khó hiểu ghê.

Nam Cung Sanh nhìn lại ánh mắt cả hai mỹ nhân lớn nhỏ, trong chốc lát đến cả nói dối cũng rất khó khăn. Ngây người một lúc sau đó thì ho khẽ nói, “Tại hạ là ông chủ của Lan Vị phường, các người có thể gọi ta là ông chủ Lan là được”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì cau mày lại, không có tên đầy đủ sao? Bộ dạng này của hán nhìn có vẻ giống như con nhà giàu vậy, nhưng thấy thế nào cũng chẳng ra dáng thương nhân gì cả. Thôi mặc kệ thân phận hán là gì, nàng nên cảm ơn hán đã hỗ trợ lần trước đi. Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y toàn tâm toàn ý thì lễ về phía hán nói, “Đa tạ ông chủ Lan lần trước đã ra tay cứu giúp, không rõ thương tích thế nào rồi?”

“Đã tốt nhiều lắm rồi, công chúa cũng đừng lo” Nam Cung Sanh mỉm cười, hán vốn là loại người tuấn kiệt không màng thế sự, cứ cười như vậy, nét tuấn tú trên mặt lại càng tuấn tú hơn.

Tim Tiêu Tử Y đập rộn lên hồi hộp, nghĩ đến lúc trước máu của người này chảy trên người nàng, cái loại cảm giác ấm áp đó nàng cả đời sẽ không thể quên được.

Nhưng mà, cũng không thể khiến hán cứ cười đùa vậy cho qua được.

Tiêu Tử Y cắn môi dưới có chút khó xử nhưng không kìm được hỏi, “Tử Y có mấy vấn đề trong lòng không nói không được. Không biết công tử ngày đó vì sao lại ở phía sau núi Long Thủ vậy? Cánh rừng đó rộng như thế, vì sao lại khéo tới mức mà cũng ở đúng chỗ thế chứ?”

Lí Vân Tuyền đang ở bên nghe vậy rất ngạc nhiên, đơn giản nhắc chiếc miệng nhỏ lên nói với Tiêu Tử Y tự mình sẽ đi tìm Huyền Tung đạo trưởng trước.

Nam Cung Sanh vốn định nói xen vào là Huyền Tung đạo trưởng vốn không có, nhưng mà sắp nói ra thì lại nghĩ đến hán không thể bại lộ ra là mình tới tìm Huyền Tung đạo trưởng, vì vậy ngậm miệng lại không nói.

Tiêu Tử Y dẫn bé Vân Tuyền đi nhanh về nhanh, nhìn cô bé chạy nhanh tới thiên điện bên cạnh, lúc này mới ngừng đầu lên hỏi kiên trì, “Lan công tử vẫn còn chưa trả lời vấn đề của ta”

Nam Cung Sanh cười cười, thản nhiên nói, “Tại hạ là một thương nhân, hơn nữa không dám dấy gạc công chúa, tại hạ có rất nhiều sản nghiệp ở trong kinh thành, nhưng Vị Lan phường mới là chỗ ta hứng thú nhất,

thường thường sẽ đích thân mình nghiên cứu sản phẩm mới. Ngày trước chiếm được một quán điểm tâm, quán ăn này tựa như một cọng rau thơm cứ vậy mà sống dài lâu”

Thật giả mồm át lỗ phải, nàng cũng chưa từng nghe qua chuyện cọng rau thơm lại sinh trưởng trên thân cây. Tiêu Tử Y không chút yếu thể cười yếu ớt bảo, “Vậy Lan công tử lúc đó nhất định là phải leo lên cây đi ngắt quả đào sao? Vậy thì đạn chỉ thần công đó hẳn là độc môn giang hồ ư?”

Thần sắc Nam Cung Sanh không đổi, thản nhiên đáp, “Đạn Chỉ thần công ư? Tên hay lắm. Thực ra thì tại hạ cũng là xen vào việc của người khác rồi, chẳng bằng Tiêu cô nương chân chính môn khinh công độc môn giang hồ tung bay, nguy cơ ngày đó nhất định sẽ được giải quyết dễ dàng”

Nét cười trên mặt Tiêu Tử Y lập tức cứng ngắc lại.

Người này thật là, chẳng lẽ ám chỉ nàng là đồ giả mạo hay sao?

166. Chương 166: Mặt Thật

Nam Cung Sanh thấy thu được kết quả tốt đẹp, hẳn cũng bối rối trước vì lời nói của người đó mà có hơi chút để ý, nhưng cũng không phải quan trọng thì bất cứ chuyện gì cũng phải làm cho rõ ra được. Hắn giả bộ cúi đầu thì lễ nói, “Tại hạ nói đùa thôi, ngày đó quả đào cũng là tư liệu điểm tâm, cho nên mới mang trong người, này chính là loại này đây” Nói dứt lời lấy từ trong ngực ra một quả đào màu xanh, tiến tới trước vài bước đưa đến trước mặt cho Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y tiếp nhận quả đào trên tay, nhìn bên ngoài thì thấy giống y quả kia của Nam Cung Sanh ngày đó trong vườn U Lan..Có gì khác nhau đâu, cũng là kiểu màu xanh lấm chấm lông tơ li ti.

Nam Cung Sanh cũng không rõ vì sao thứ này Tiêu Tử Y sau khi đến vườn U lan của hắn thì cũng hao tổn biết bao tâm tư đi tìm chủng loại giống nhà hắn nhưng hương vị lại không giống nhau. Hắn cũng biết nàng vẫn đang hoài nghi hắn không phải là Nam Cung Sanh, có lẽ hi vọng sẽ có cơ hội gặp lại, dùng cảm giác này của nàng biến thành hỗn loạn chút ít.

“Aizz? Sao lại dùng loại đào này đi làm điểm tâm chứ? Chẳng phải rất chua hay sao?”

Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Bất kể là loại quả gì, hiện giờ loại này chưa chín ăn vừa chua vừa chát, ngoài vị Nam Cung Sanh quái thai kia ra, thì còn có ai sẽ ăn nữa đây ha?”

Nam Cung Sanh khẽ cười nói, ‘Điểm tâm của Lan Vị phường, làm sao mà ăn không ngon chứ? Nếu công chúa không tin, có cơ hội tới Lan Vị phường ngồi chút đi”

Lòng nghi ngờ của Tiêu Tử Y lại nổi lên, vị Lan công tử này nói chuyện trông có vẻ rất kiêu ngạo, quả thực giống Nam Cung Sanh như đúc. Nàng cúi đầu nhìn quả đào trong tay, chẳng chút do dự bỏ vào trong miệng.

Nam Cung Sanh nhìn Tiêu Tử Y ăn quả đào xong mặt nhăn nhó hiện lên, không khỏi tâm tình có chút phức tạp, chấp tay ra sau lưng. Ta xem xem rốt cục là nàng đang hi vọng điều gì? Còn muốn nhìn thấu cái gì nữa? Chính hắn cũng không rõ.

Nhưng mà nàng đã lựa chọn thay cho hắn. Cái quả đào này hương vị không giống quả đào trong vườn nhà hắn, chắc chắn sẽ hoài nghi thân phận của hắn.

Nhưng mà Nam Cung Sanh không ngờ Tiêu Tử Y không chỉ ăn hai quả đào của người này đâu, mà còn muốn nhìn rõ hắn để lại ở hiện trường quả kia. Ba quả đào sao có hai quả hương vị giống nhau, ăn một lần là có thể đoán ngay ra.

Người đàn ông trước mặt nàng đây chính là Nam Cung Sanh rồi, chính là cái vị Nam Cung Sanh có bộ râu xồm xoàm đầy mặt kia vậy.

Bây giờ nhớ lại. người Hán có bộ mặt tây tây vẫn rất ít, hơn nữa nhà Nam Cung ai ai cũng thanh tú xuất chúng, không có khả năng có huyết thống đột biến gen. Hiện giờ nhìn kỹ người này trước mặt nàng, vẫn mơ hồ có thể tìm ra chỗ giống nhau tương tự với chị em Nam Cung cặp mắt kia.

“Công chúa, có chỗ nào không đúng sao?” Nam Cung Sanh phát hiện Tiêu Tử Y nhìn hẩn đến ngần ngợ, có chút chột dạ hỏi.

“Không có gì” Tiêu Tử Y thay đổi thật nhanh, mặt ngoài càng tươi cười sâu hơn, có thâm ý khác nói, ‘Chỉ là quả này không giống vị chua mà ta đã nghĩ, có chút bất ngờ thôi’

“Đúng vậy, quả đào dùng để làm điểm tâm cũng không cần chua quá” Ý cười trên mặt Nam Cung Sanh cũng theo đó sâu sắc hẳn lên.

Tiêu Tử Y nhìn hẩn mỉm cười con người dừng trên mặt hẩn, đột nhiên có cảm giác không dám nhìn thẳng, cứ tránh đi tự nhiên, mắt chuyển sang bức tranh sắc sỡ bên cạnh.

Người đàn ông này gạt người nhà mai danh ẩn tích mà ra ngoài làm việc buôn bán, rốt cục là vì sao đây? Aizz, nàng nên làm cái gì bây giờ? Trực tiếp vạch thân phận hẩn ra bảo hẩn dừng có giả vờ nữa? Hay là tiếp tục giả vờ không biết? Nhưng mà tốt xấu gì cũng cần phải tìm đề tài để nói chứ? Nếu không cứ đứng sững sờ giữa đường trường thế này không phải rất xấu hổ sao? Bé Vân Tuyền chẳng rõ đã đi đâu tìm vị cái gì Long Cơ đạo trưởng kia rồi? Sao giờ vẫn chưa trở lại vậy nè?

Tình trạng yên tĩnh kiểu này cũng chẳng duy trì được lâu, Nam Cung Sanh đầu tiên là cười, phá vỡ cảnh trầm mặc nói, “Xem ra công chúa rất để ý nói chuyện cùng tại hạ, nhưng mà cũng đúng, tại hạ chẳng qua chỉ là một kẻ thương nhân thôi có sao”

Tiêu Tử Y kinh ngạc quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy khoé miệng hẩn cười tự giễu, bỗng mỉm mỉm bảo, “Không ngờ Lan công tử lại là nhân vật bậc này, còn có thể để ý thuyết pháp sĩ nông công thương gì gì đó chứ” Chẳng lẽ là nguyên nhân này ư? Bởi vì không muốn bị người ta biết là con của Hộ bộ Thượng thư làm kinh doanh sao? Vì thế mới thay hình đổi dạng như vậy?

Nam Cung Sanh tiến về trước một bước cùng sóng vai với Tiêu Tử Y đứng trước bức tranh, ngửa đầu nhìn bức tranh nói chậm rãi, “Sĩ nông công thương. Đúng vậy, làm thương nhân nếu không có địa vị thì như Phạm Lãi trợ giúp Câu Tiễn diệt Ngô vậy, có công mà không hưởng. Nhưng mà sau khi quy ẩn làm thương nhân, tuy giàu nhất nước nhưng vẫn chỉ là một thương nhân, quy củ vẫn là giấy đen giấy trắng”

Tiêu Tử Y buột miệng cười, cúi đầu nhìn giày gấm dưới chân hẩn cười hỏi, “Vậy huynh bây giờ có thể đi một giày đen một giày trắng không?”

Nam Cung Sanh ngẩn ra, mắt tự nhiên nói, “Dĩ nhiên là không rồi. Hiện giờ vẫn chưa có quy củ này”

Tiêu Tử Y buông tay khẽ cười bảo, “Sao lại không được chứ? Huynh nói là thời Xuân Thu chiến quốc chẳng? Thuyết pháp sĩ nông công thương này cũng xuất phát từ lúc đó ra chứ?”

“Đúng vậy, đúng là xuất từ “Quần Tử”. Công chúa là muốn nói thời đại đã khác nhau rồi ư? Ha ha, có thể do công chúa gặp người trong cung lâu quá nên cũng không biết cảnh sinh hoạt của thương nhân được đãi ngộ thế nào đâu. Sĩ đứng đầu, dân làm gốc, học trò của công và thương nhân đều không thể tham gia khoa cử được. Nhưng mà thương nhân bên trong lại cố tình nắm tài sản giàu có có thể làm giảm tổn thất thiên tai đến mức thấp nhất, thậm chí so với triều đình còn làm nhiều chuyện tốt hơn. Lúc cần thiết...Cũng có thể làm cho nửa quốc gia bị tê liệt đó” Nam Cung Sanh nói xong lời cuối cùng thì yên lặng giảm thanh âm xuống thật thấp, làm cho Tiêu Tử Y cố lắm mới nghe thấy. Đồng thời hai tròng mắt hiện lên vẻ đắc ý, cũng rất nhanh ẩn tàng đi rồi.

Tiêu Tử Y cứ lẳng lặng ngắm thần thái đột nhiên sáng ngời trước mặt, bỗng dưng có chút không xác định được phán đoán trước của mình. Nam Cung Sanh này nói không chừng là xuyên qua đến, hẩn quy hoạch chuyện tình là ngầm hi vọng lấy kinh tế nắm quốc gia trong tay, đem Trung Quốc từ xã hội phong kiến trực tiếp chuyển hoá thẳng tới xã hội tư bản chủ nghĩa.

Từ ngày đó biểu đệ của nàng là Trầm Tịch Dạ xuất hiện ở nhà Nam Cung có thể thấy được, thậm chí hẩn còn liên thủ cả với nhà Trầm. Còn hẩn hiện giờ trong lời nói có nhắc tới hoạ thiên tai, cũng là lúc đó tình hình hạn hẩn nghiêm trọng đã vài ngày rồi, hẩn cũng không giải đề toán số học của nàng.

Hoá ra là hần không ở nhà, không ngờ còn biết đi cứu tế cứu nạn dân chúng nữa.

“Có biết khủng hoảng kinh tế không?” Tiêu Tử Y hé môi đột nhiên đung tới danh từ này, tốc độ nhanh tới mức cả nàng cũng còn chưa kịp nghĩ ra.

Nam Cung Sanh ngẩn ngơ, tuyệt không giống như giả vờ hỏi lại, “Khủng hoảng kinh tế à? Là cái gì vậy?”

Nè! Bạn học Nam Cung này! Huynh rốt cục có phải là người từ thời hiện đại xuyên đến không ha?

Hoặc là từ quốc gia nào vậy?

167. Chương 167: Từ Mới “khủng Hoảng Kinh Tế”

“Công chúa? Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta kia?” Nam Cung Sanh tò mò hỏi.

Ý nghĩ Tiêu Tử Y rất hỗn loạn, không có cách này trả lời vấn đề mà đối phương hỏi lại. Tiêu Tử Y kiên trì hỏi ngược lại, “Nam...Lan Công tử à, vừa rồi huynh cho rằng, địa vị thương nhân không nên bị người kỳ thị hay sao?” Vũ, suýt nữa thì đã gọi nhầm tên rồi, may mắn hai âm chữ đó cũng không khác nhau mấy.

Nam Cung Sanh chậm rãi gật gật đầu bảo, “Tại hạ gặp qua rất nhiều chuyện rồi, mặc dù không phải là vạn năng, nhưng mà cũng chẳng tiến lên nổi tẹo nào. Thiên kim trong nhà số một là bên Vua, rất nhiều người mẹ và Vương giả tương đồng, ngay cả Tư Mã đời đô cũng đem sự giàu có so với quân vương, có thể thấy nắm trong tay tiền tài thì tương đương như nắm thiên hạ trong tay vậy”

Tiêu Tử Y lắc đầu không dám gật bừa bảo, “Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi. Chữ lợi nên tập trung vào thương nhân. Ta lại hỏi huynh, nếu cùng là một túi gạo, bán cho Giáp thì có thể kiếm được năm lượng bạc, còn bán cho Ất thì lại kiếm được mười lượng bạc, thương nhân bình thường sẽ lựa chọn thế nào?”

“Dĩ nhiên là bán cho Ất rồi!” Nam Cung Sanh không cần suy nghĩ đã đáp ngay. Năm đó mới bắt đầu buôn bán cũng đã nghĩ đến, từng thử mình buôn bán một ít, lúc đầu thì thuận buồm xuôi gió cho tới tận bây giờ. Vì thế tâm lý khó tránh khỏi có cảm giác ưu việt, càng cảm thấy người bên cạnh chẳng có ai, có người nào có cùng chung í hướng với mình, bởi vậy mới sắm vai nhân vật Nam Cung Sanh càng ngày càng hận đời.

“Được, vậy nếu Giáp nhưng thật ra là dân chúng bình thường trong trận hạn hán, còn Ất thì lại là quần gia của Vương phủ, như vậy thương nhân bình thường sẽ lựa chọn như thế nào đây?” Tiêu Tử Y cười híp mắt hỏi tiếp, phát hiện ra Nam Cung Sanh hơi động chút không cần nghĩ định trả lời thì Tiêu Tử Y đã giành nói trước, “Xin mời lý trí trả lời, ta đang hỏi một thương nhân bình thường mà không phải là loại thương nhân như người lấy lợi ích lâu dài hoặc tâm địa tốt để đáp”

Nam Cung Sanh khẽ động dậy môi, đáp án dĩ nhiên là có thể có. Hần vốn là người thông minh mà, nhưng tiếc là nhận định một sự kiện cũng không phải dễ khinh địch như vậy. Nhưng hai vấn đề đơn giản của Tiêu Tử Y lại làm cho sự tự tin của hần trong nhiều năm qua bắt đầu có kẽ hở.

Tiêu Tử Y nhìn vẻ mặt không đổi của Nam Cung Sanh, biết lý tưởng của hần hần là tốt đẹp rồi, tiếc là do nuông chiều quá thành hư cũng không phải là cách tốt. Ở thời đại của họ nông nghiệp là việc chính của quốc gia, có nhiều chỗ đến cả ăn cũng không đủ no, sự ảnh hưởng của thương nhân chỉ hiện lên rất rõ ở đô thị phồn hoa, nhưng mà muốn trị được đất nước rộng lớn này không phải chỉ có tiền là được.

Tư tưởng chính phủ phía Trung Quốc phong kiến thì cho là thống trị phục vụ, còn sĩ nông công thương thì chỉ chia nhánh ra để thống trị thôi. Cấp cho kẻ sĩ đổi lấy nhóm hần giúp người thống trị tiến hành thống trị. Đặt sĩ dưới công thương, là vì suy trì một xã hội nông nghiệp đơn giản. Còn lộ trình phát triển sau đó, ít nhất cũng là phải tiến hành cuộc cách mạng công nghiệp, sau đó mới là kinh tế thống trị quốc gia.

Thực ra thì lý tưởng của Nam Cung Sanh và nàng giống nhau, đều muốn thay đổi tình trạng hiện tại. Chẳng qua là hần định trực tiếp nhảy vào nắm kinh tế trong tay thì nắm được chính trị, còn nàng muốn thông qua

giáo dục để từ từ thay đổi con gái quý tộc hoàng tộc, rồi dần tiến tới là toàn bộ quốc gia. Tri thức mới có thể xúc tiến công nghiệp, khoa học kỹ thuật phát triển, tham chiếu tới lịch sử chân chính của Trung Quốc mà xem, sau hai trăm năm Trung Quốc phát triển nhanh nhất, khoa học kỹ thuật trên thế giới có vị trí đứng đầu. Cách của nàng tuy hiệu quả chậm có lẽ ngay cả nàng cũng không dám nhìn đến kết quả, nhưng mà đã hạ quyết tâm thì nhất định sẽ làm.

Tiêu Tử Y suy nghĩ nhiều lắm, cũng để ý tới sắc mặt của Nam Cung Sanh âm tình bất định, thích thú nhẹ giọng hỏi, “Có người từng nói qua, nếu có được 50% lợi nhuận, các thương nhân liền dám bí quá hoá liều; nếu có trăm phần trăm lợi nhuận, các thương nhân chắc không từ bất cứ thủ đoạn nào cả. Có gan dẫm chân lên cả nhân gian bất chấp pháp luật; nếu lợi nhuận đạt tới ba trăm phần trăm lợi nhuận thì sẽ chẳng có ai mà không tiếc mạo hiểm đứng trên đoạn đầu dài nguy hiểm ngay”

Giọng nàng không coi là lớn nhưng mà lọt vào trong tai Nam Cung Sanh thì giống như tiếng sét đánh làm cho hắn chấn động. Nhiều năm qua cùng thương nhân giao tiếp xẹt qua trong óc, hắn thật sự làm sai rồi sao?

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Nam Cung Sanh, trong lòng Tiêu Tử Y cũng thất vọng thở dài. Đến cả chính bản thân mình cũng không rõ nữa thì xem ra người này hẳn không phải là kẻ xuyên qua mà đến, có lẽ hắn thực sự là thông tuệ bẩm sinh, hoặc là nàng đang hiểu lầm gì đó....

“Ta rất bội phục thương nhân, bởi vì đối với xã hội này mà nói, thương nhân không phải không có hoặc thiếu một người, nhưng mà cũng chỉ là bội phục mà không đại diện cho sự phục tùng. Ta tin phụng chính là tư tưởng của sĩ, là người có học thức, tu dưỡng, đức hạnh. Cố lấy sĩ cầm đầu chính là vì tạo cho dân chúng một tấm gương chuẩn xác” Tiêu Tử Y khẽ cười bảo, “Tuy ta biết rất chuẩn hoặc là trong hiện thực vẫn còn có chỗ thiếu hụt như thế, nhưng đây mới là nơi cần cải tiến”

“Trời sinh thương nhân trục lợi, kiếm tiền không có gì đáng trách, nhưng mà nếu một thương nhân lên thống trị quốc gia, ý đồ dùng miệng túi tiền mà làm ảnh hưởng đến hành vi triều đình, đây mới là một loại hành động vô cùng nguy hiểm. Tốt và không tốt, trong lòng mỗi người đều có nhận định. Lan Công tử thấy thế nào?”

Tiêu Tử Y từ từ nói ra cách nhìn của chính mình. Nàng nói nhiều như vậy, đều nhìn ra Nam Cung Sanh như đang ngẫm tìm cái gì đó. Nàng không muốn cho cục diện chính trị rung chuyển, hoặc là giá hàng bất bình ổn. Nàng thật ra là người rất yên lòng, thích ứng với mọi tình cảnh, mặc dù trong lòng có lý tưởng nhưng mà cũng thích có chút mục tiêu cần hướng tới phía trước, ghét nhất là ở giữa đường có cửa hoặc ngã ba sẽ làm thay đổi.

“Đây là lời người nói khủng hoảng kinh tế ư?” Nam Cung Sanh trầm ngâm hồi lâu, rốt cục mở miệng ra hỏi. Hắn có đôi lúc cũng hiểu được mình và thương nhân có chỗ không hợp nhau, vẫn không muốn thông xem rốt cục mấu chốt ở chỗ nào. Hắn cho rằng đã có cống hiến chút gì đó ra thì có gì đó mà không được chứ, rõ ràng là chính hắn lý giải sai lầm rồi.

Tiêu Tử Y bĩu môi khẽ cười nói, “Cứ coi như vậy đi!”

Nam Cung Sanh còn định hỏi nhiều thứ gì đó nữa, lại nghe thấy tiếng Lí Vân Tuyền truyền đến, “Công chúa, đạo trưởng ổng không có, để lần khác chúng ta lại tới vậy đi!”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì ngẩn ngơ, mới nhớ ra nàng tới nơi này rốt cục là muốn làm gì rồi, tiện đà nghĩ đến tự dưng nàng lại nói chuyện phiếm với Nam Cung Sanh ở trong này lâu như vậy, Hoàng Thái Hậu bên đó nhất định là đã xong việc rồi. Nghĩ đến đây mới chạy nhanh cùng Nam Cung Sanh lái sang chuyện khác, rồi kéo Lí Vân Tuyền theo đường cũ trở về.

Nam Cung Sanh nghe tiếng bước chân một lớn một nhỏ đi xa dần rồi biến mất trong đại điện, vẫn ngưng mắt nhìn lên trên bức hoạ màu sắc sặc sỡ, rất lâu sau đó không động đậy.

Tiêu Tử Y vừa cùng Lí Vân Tuyền hướng điện Dục Đức bước nhanh tới mới đột nhiên nghĩ đến hình như nàng và Nam Cung Sanh lần nào nói chuyện cũng chấm dứt vội vội vàng vàng. Thật đúng là không đủ tận hứng.

Nhưng mà nói lại thì sao Nam Cung Sanh lại xuất hiện ở nơi này nhỉ? Chẳng lẽ hẳn cũng tới tìm vị Huyền Tung đạo trưởng Lí Long Cơ kia nữa sao?

Trong đầu hiện lên suy nghĩ miên man không dứt, từ xa Tiêu Tử Y đã nhìn thấy bên ngoài điện Dục Đức có ít thị vệ hơn, mà vốn nơi này hẳn đều vì lo đến Hoàng Thái Hậu cầu phúc cả, đều chờ ở bên ngoài điện, mà hiện giờ thì đều vào trong viện rồi, chẳng lẽ đều đi tìm nàng sao?

Tiêu Tử Y ra vẻ như không việc gì thông thả bước, nắm tay bé nhỏ của Lí Vân Tuyền chậm rãi đi đến, không đến vài giây sau có người đã phát hiện ra sự xuất hiện của nàng, lại sải bước thẳng tới.

“Công chúa Điện hạ, Hoàng thái hậu vì thân thể không khỏe nên đã hồi cung trước rồi. Ta đợi ở đây phụ trách hộ tống Công chúa Điện hạ hồi cung” Một giọng gọn gàng truyền đến, chỉ nghe giọng thì đã biết người này nhất định là người có tính tình vui nhộn rồi.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên, khe cau mày bảo, “Nhìn người trông rất lạ mặt, hoá ra là là La thị vệ phụ trách đó sao?” Người này tuy đường nét đoan chính, nhưng mà so sánh với những nam tử đẹp trai xung quanh nàng mà nói, bộ mặt rất bình thường, thuộc loại chìm trong biển người không nhìn thấy mặt.

Người nọ mặt giãn ra nhe răng cười, răng trắng muốt chói loé dưới ánh mặt trời, khuôn mặt vốn bình thường bỗng dưng như thay đổi khác hẳn. Chỉ nghe hắn cười bảo, “Hạ quan là Trầm Ngọc Hàn, thời gian này là do hạ quan phụ trách sự an toàn của Công chúa Điện hạ”

168. Chương 168: Nhà Họ Trầm

“Trầm Ngọc Hàn ư?” Tiêu Tử Y nhíu mày, hôm qua nàng vừa mới nói chuyện với Thái Khổng Minh về người này, sao thế nào mà hôm nay đã hiện ra trước mặt nàng rồi vậy? Đây không phải là trùng hợp quá mức đó sao?

“Thế La thị vệ phụ trách đâu rồi? Ta còn nhớ rõ người là ngự tiền thị vệ đi?” Không đối đầu, La thị vệ là do Tiêu Cảnh Dương đưa cho nàng, đến cả đạo lý không thềm chào hỏi cũng đã đi mất rồi ha!

“Công chúa, La thị vệ bị điều đi rồi, là Hoàng thượng phái ta tới đây” Trầm Ngọc Hàn không thềm để ý tới thái độ phòng bị của Tiêu Tử Y, cười bảo.

Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, giải thích như vậy cũng hợp tình hợp lý, dù sao thì có thể phủ định Tiêu Cảnh Dương an bài thì cũng chỉ có phụ hoàng của nàng thôi. Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y nhoẻn miệng cười bảo, “Vậy làm phiền biểu ca rồi. Chúng ta bây giờ hồi cung đi, nhưng mà trước đó phải đi cung Kiến Chương nhìn Hoàng Bà nội chút xem có chuyện gì hay không đã” Hơn nữa chị em song sinh nhà họ Tô nhất định là cùng Hoàng Thái Hậu đi rồi, nàng kiêu gì cũng phải đi đón các cô bé đó trở về.

“Công chúa, ta thấy tiểu thư Lý có chút buồn ngủ, hay là để cho ta bảo người khác bế cô bé được không?” Trầm Ngọc Hàn cười đề nghị.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn nhìn Lí Vân Tuyền đang cố cưỡng lại cơn buồn ngủ, không khỏi yêu thương cô bé sáng sớm hôm nay đã bị ép dậy sớm cho tới tận bây giờ, vội vàng gật đầu.

Lúc này Nhược Trúc ở lại cũng đã đi tới ôm lấy Lí Vân Tuyền đi sang bên cạnh.

“Được rồi, Công chúa, trước hết mời” Trầm Ngọc Hàn gọi một thị vệ bên cạnh ôm lấy bé Vân Tuyền đi ra đằng sau, còn chính hắn thì lùi lại nửa bước cung kính mời Tiêu Tử Y đi trước.

Đằng trước tự nhiên là có một thị vệ khác mở đường, Tiêu Tử Y nửa ra đến ngoài điện, người ở ngoài triều tuy vẫn rất nhiều nhưng thấy nàng đến đều tránh đi, làm cho Tiêu Tử Y cảm thấy rất không tự nhiên.

“Aizz Kỳ Mặc có nói muội đã mất đi trí nhớ trước kia rồi, ta còn thật không tin, hôm nay vừa thấy vẫn không khỏi làm ta không tin ha” Giọng điệu kỳ quái bất ngờ cứ từ đằng sau vang lên truyền đến bên nàng làm cho lông tóc nàng dựng đứng cả lên.

Là ai vậy kia? Đột nhiên lúc đó nàng không dám quay đầu lại để xác nhận. Bởi vì người đi đằng sau nàng gần nhất chính là người đó mà nàng biết, chính là vị TRầm Ngọc Hàn kia.

Tiêu Tử Y phát hiện ra vẻ mặt thị vệ đi bên cạnh cũng không đổi, không biết là có nghe được hay không nữa. Sợ quá hà, nàng không thể giả vờ là như không nghe thấy có được không đây?

“Đừng có giả vờ như không nghe thấy nha, ta nhưng là mất ít công phu mới tới được bên cạnh muội đó, định đem mọi chuyện giữa ta và muội trả lại gấp đôi, kết quả mới phát hiện ra muội cái gì cũng chẳng nhớ rõ nữa, thật mất hứng quá”

Giọng TRầm ngọc Hàn có thể gọi là tuyệt đối u oán. Tiêu Tử Y cứ tưởng tượng ra nét mặt người đàn ông này hiện giờ không khỏi có chút không rét mà run.

Hôn mê rồi, Hoá ra nàng đến tột cùng còn để lại cục diện rối rắm gì cho nàng nữa đây? Còn có vị Kỳ Mặc kia nữa, sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết chuyện của huynh ấy chứ?

Ồi? Nhắc tới Kỳ Mặc, Tiêu Tử Y mới chợt nhớ đến huynh ấy lúc đưa cho nàng chiếc trâm Phượng Hoàng, đã từng quẹt bị thương cổ tay một người, chính là huynh ấy cũng nói cho nàng biết nàng đã từng gây ác ý cho người nào đó...Chả lẽ là cái vị TRầm Ngọc Hàn này sao?

Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, quay chiếc đầu xinh đẹp lại cười nói, “Biểu ca à, huynh cứ so đo nhiều như vậy làm gì chứ? Huynh là biểu ca của ta mà! Ta không bắt nạt huynh thì còn bắt nạt ai nữa đây?”

Aizz da da, những lời này có uy lực cũng không tệ lắm, có thể nhìn ra được TRầm ngọc Hàn đã bị dọa thế nào. Khoảng cách gần như vậy, Tiêu Tử Y cũng có thể tinh tường nhận ra nét run rẩy trên mặt hắn.

“Các người...Các người kết bè chơi ta...” TRầm Ngọc Hàn hiểu lầm hoàn toàn, hắn thậm hận đã không biết tự chui đầu vào lưới rồi sao? Tiểu ma nữ này căn bản là đạo hạnh cao thêm một tầng nữa rồi, Ngũ Hoàng tử căn bản chỉ là buồn lo vô cớ thôi! Ma nữ nhỏ như vậy, trên thế giới này căn bản cũng chẳng có người thứ hai. Làm sao mà có thể bị người treo đầu dê bán thịt chó chứ (bị lừa)? Rõ ràng là chính nàng ấy đã bày ra trò đùa dai cấp cap nhất để chơi đó mà.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, nàng cũng từng trải qua tuổi mười bốn mười lăm rồi, thích sửa người để chơi đùa chỉ cần nàng nói một vài lời là được. Hơn nữa TRầm Ngọc Hàn này thoát nhìn có vẻ rất đơn thuần dễ lừa, thật đúng là vậy.

“Vừa rồi bé Vân Tuyển ở đây, ta cũng không dễ nói chuyện thôi! Nói đi, sư huynh của ta hắn chạy đâu mất rồi hả? Huynh gần đây có nhìn thấy huynh ấy không?” Tiêu Tử Y vừa nói lập lờ, vừa lùi xuống nửa bước, cùng sánh vai với TRầm Ngọc Hàn đi tới.

TRầm Ngọc HẦn vội vàng bước từng bước nhỏ lại lùi ra sau một chút, kiên trì không dám đồng hành cùng nàng, “Công chúa nàng không biết sự tình của Kỳ Mặc sao?”

Tiêu Tử Y hơi quay đầu thấy biểu hiện cổ quái trên mặt TRầm Ngọc Hàn thì hiểu kì hỏi, “Sư huynh huynh ấy làm sao vậy? Có phải trong cung đã gây ra sai lầm gì rồi không?”

“Không phải...Hắn đã trở lại giang hồ rồi” TRầm Ngọc Hàn từ từ khó khăn nói ra.

Tên nhóc chết tiệt này, xuất cung cũng chẳng nói tiếng nào với nàng. “Nè! Rốt cục là làm sao vậy?” Trong lòng Tiêu Tử Y thấy khó chịu, giọng điệu không tự chủ được tăng lên rất nhiều.

TRầm Ngọc Hàn cố đè nén nói chậm rãi, “Kỳ Mặc hắn đi đâu cũng rêu rao rằng, hắn làm chuyện gì trên giang hồ thì không có ai có thể làm được, thì đó là...tiền cung đã từng làm thái giám....Phụt! Ha ha!” Đến phút cuối TRầm Ngọc Hàn dường như kim không nổi bật còi, cười to tới nỗi mà làm cho khách hành hương đều phải ngoảnh nhìn.

“...” Tiêu Tử Y tương đương cũng không nói gì, cho dù sư phụ nàng huynh đệ là đệ tử phái Thiên Sơn của Tây Vực chất phác, cũng không thể như vậy mà không biết chứ!

Thảm rồi! Sư huynh à! Đời này huynh chẳng có ai thêm lấy rồi...

À, không phải! Là không lấy được cô dâu nào chứ...

Bé Vân Tuyền được ôm lên xe ngựa sau đó thì tỉnh lại, trên đường đi Tiêu Tử Y thấy thật nhàm chán, đi gần cùng cô bé tán gẫu những chuyện liên quan tới nhà họ Trầm. Nhược Trúc thì ở bên cạnh thả sức ba hoa, hai người cứ một lớn một nhỏ tán gẫu tới say sưa.

Vừa hỏi như vậy, Tiêu Tử Y mới biết được nhà họ Trầm là thế gia truyền kỳ trong thành ai ai cũng đều biết cả. Mà chính bởi vì ai ai cũng biết nên tất cả mọi người ai ai cũng nghĩ nàng cũng sẽ biết, sẽ chẳng có ai tin là nàng lại không biết loại sự tình này cả.

Hai người bé Vân Tuyền và Nhược Trúc cứ người một câu hai câu nói vào làm cho Tiêu Tử Y biết được hoá ra tổ tiên Trầm gia là kinh doanh dược liệu, bởi vài thập niên trước một trận ôn dịch ở trong thành Lạc Dương, Trầm lão gia đã cố gắng hết sức mình cống hiến dược liệu mà không màng ràng buộc. Có lẽ là do ông trời cố ý tạo cơ hội cho nhà họ Trầm, chẳng bao lâu ôn dịch cứ vậy mà lắng xuống, ngăn không lan tràn nữa, vì thế nhà họ Trầm đã lấy được thanh danh vang dội khắp trời, đến cả Thánh Thượng cũng đều hạ chỉ khen ngợi. Từ đó về sau kinh doanh dược liệu nhà họ Trầm cũng từ đó càng vào, dần dần cũng bắt đầu chen chân vào ngành sản xuất. Cũng bởi thanh danh tốt của nhà họ Trầm, nên dân chúng truyền miệng và trong lúc vô tình, nhà họ Trầm trở thành nhà giàu có.

Hiện giờ nhà họ Trầm không...thiếu hai thứ, một là tiền, hai là người. Tiền nhiều hơn dĩ nhiên thế thiếp cũng đông hơn, Trầm lão gia được xưng là có chín chín tám mươi một vị thiếp thất. Vợ chính thì đã mất sớm, vì thế trong nhà không có nhà giữa nhà liền kề, mà bọn trẻ trong nhà ai chỉ cần kiếm được nhiều tiền hơn thì có địa vị hơn. Nhưng mà sau đó Trầm lão gia lại cảm thấy thương nhân chẳng có địa vị gì cả, mới bắt đầu cổ vũ hậu bối trong nhà không có năng lực làm ăn buôn bán tham gia thi cử, bất kể là đỗ Tiến sĩ hay thám hoa, chỉ cần có một trong thứ đó thì đều có thưởng, địa vị trong gia tộc lập tức sẽ khác ngay.

“Công chúa à, truyền thuyết nhà họ Trầm tuyệt đối không có địa vị là con gái. Bởi vì không thể ra ngoài làm ăn buôn bán, lại không thể ra ngoài tham gia thi cử, vì thế...bị coi thường. Còn mẫu phi của công chúa nghe nói cũng là bởi vì vậy mới từ nhỏ được mẫu thân ặc thành con trai cùng nhóm huynh đệ đi học” Lần đầu Nhược Trúc thấy Tiêu Tử Y tò mò đối với nhà họ Trầm, vì thế cứ thao thao bất tuyệt không ngừng.

Lí Vân Tuyền ở bên cứ gật đầu liên tục, tuy nhà họ Trầm cũng không phải là thế tộc giàu có nhất gì mà cũng chẳng phải hậu duệ quan lớn quý tộc gì, nhưng mà chuyện xưa của nhà họ Trầm từ trước đến nay đều do sức ực đầu đường cuối chợ bùng phát mà thành, vì thế cô bé nghe nhiều đến mức dường như đều thuộc cả.đ

Có lẽ là cạnh tranh gia tộc kịch liệt, đã tạo cho Văn Võ Trạng Nguyên nhà họ Trầm được sinh ra, có lẽ là mẫu phi của nàng từ nhỏ đã giả nam tử, cho nên mới không có ai hoài nghi gì. Lần đầu tiên Tiêu Tử Y nghe đến sự tích về nhà họ Trầm mà không lảng tránh, không khỏi cứ suy nghĩ miên man.

“Công chúa à, sau này bé Vân Tuyền có thể được cùng Trầm Nhi đi học ở trên Quốc Tử Giám không?” Lí Vân Tuyền cắn môi dưới chần chờ một chút, kìm không được mở miệng hỏi

169. Chương 169: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nhìn ánh mắt kỳ vọng của Lí Vân Tuyền mà không biết nói gì cho phải. Mình xem đúng vậy ha, Trầm Nhi bé mới có bốn tuổi, Nam Cung Tiêu bọn chúng cũng đã năm tuổi rồi, có lẽ chưa tới nửa năm chắc cũng đi học ở Quốc Tử Giám rồi.

Nàng nên làm cái gì bây giờ đây?

“công chúa...” Thấy Tiêu Tử Y không nói lời nào, Lí Vân Tuyền tội nghiệp gọi.

Tiêu Tử Y bỗng chốc không nghĩ ra nổi cách gì, đành phải nhìn về phía cô bé cười ôn nhu bảo, “Đừng vội, để cho ta suy nghĩ kỹ đã, chắc sẽ có cách thôi” Con gái đến trường hẳn không phải là chuyện khó, vấn đề ở chỗ muốn nam nữ cùng học e chừng hơi khó.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn nghỉ để bọn trẻ đi học ở Quốc Tử Giám chút nào cả. Nếu bọn trẻ đi rồi thì nàng phải làm sao bây giờ?

Nhưng mà, đến lúc đó chắc nàng cũng nghe chừng bị bắt gả cho người khác rồi đi...Tiêu Tử Y dựa người vào đệm nghe tiếng xe ngựa vang lên, càng nghĩ càng thấy tiêu cực. Không khỏi có chút nhớ lại vừa rồi cùng Nam Cung Sanh nói rất đúng, lý tưởng của nàng chứng thật là rất tốt, nhưng hiệu quả thì chậm, đi đến giữa thì lại có hàng loạt vấn đề khó ùn ùn kéo tới, cũng không biết nàng có thể hoá giải được hết không?

Nhưng cho dù có thể nào đi nữa nàng cũng sẽ không duy trì ý tưởng của Nam Cung Sanh, tên đó cứ thuận tuý là chủ nghĩa lý tưởng, à hay nói đúng đơn là chủ nghĩa không tưởng đi.

Lí Vân Tuyền ở bên quan sát sắc mặt, miễn cảm biết cô bé đưa ra yêu cầu khả năng có chút hơi quá, tuy trong lòng công Chúa Điện Hạ không gì là không làm được, nhưng mà chuyện lần này chứng thực là rất khó khăn rồi.

Nhược Trúc cũng không biết có thể nói gì, việc này nàng ta cũng chẳng có tài cán gì làm nổi. Trong buồng xe hai lớn một nhỏ lâm vào trầm mặc không nói, xe ngựa chỉ một lát sau đã đến trước cung Kiến Chương, Tiêu Tử Y nghĩ đến Hoàng Thái Hậu không biết xảy ra chuyện gì, chạy vội dẫn theo Lí Vân Tuyền và Nhược Trúc đi về phía tẩm cung của Hoàng Thái Hậu.

Bên ngoài tẩm cung im ắng không thấy ai, từ xa Tiêu Tử Y chợt nghe thấy tiếng hai chị em nhà họ Tô cười như chuông bạc, không khỏi bước nhanh tới.

Vào tẩm cung, Tiêu Tử Y phát hiện ra Hoàng Thái Hậu đang chơi đùa cờ nhảy với chị em nhà họ Tô ba người chỉ rất vui vẻ. Trên nét mặt Hoàng Thái Hậu hồng hào, đâu có thấy bộ dạng không thoải mái gì trên người đâu.

“Tử Y hả? Cháu về rồi à? Đúng lúc chúng ta đây đang chơi cờ nhảy, quy tắc không biết có đúng không ha? Hai tiểu nha đầu này đều nói là ai gia nhảy không đúng” Hoàng Thái Hậu vui cười hơn hở bảo.

“Vậy à, được ạ” Tiêu Tử Y còn có chút thẩn thờ.

Hoàng Thái Hậu nhìn bàn cờ trước mặt, giả vờ nghi ngờ an lòng nói, “Tử Y cháu cũng thật có lòng, làm ra được loại cờ nhảy chơi tốt vậy cũng không quên đưa đến chỗ này của ai gia, thật là đứa trẻ ngoan quá”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì kinh ngạc vô cùng, nàng vốn không đưa cho người nào bộ cờ nhảy mà! Nhưng đi đến gần nàng đột nhiên phát hiện ra bộ cờ nhảy bằng gỗ trên có khắc dòng chữ mềm mại, “Nhà trẻ Hoàng gia tạo ra”

Không cần nghĩ nữa rồi, nhất định là do tên nhóc Đàm Nguyệt Li kia làm rồi. Chắc hẳn hẳn tự mình an bài cho Thuần Phong bọn họ chế tác ra mấy bộ cờ nhảy này đưa tới các nơi trong cung đi, làm nhiều để tăng cường tuyên truyền ực ảnh hưởng của nhà trẻ này.

Giỏi thật, thật là lợi hại quá đi! Nếu ném tới hiện đại thì phải được gọi là bộ quản lý doanh tiêu đi. Tiêu Tử Y lần đầu tiên cảm thấy đồng chí Đàm Nguyệt Li hoàn toàn là có ưu điểm nổi trội rồi.

“Đây, còn tặng kèm cả cách chơi nữa này, viết rất rõ ràng đó mà! Chữ to như thế, lại còn chiếu cố tới cả ai gia, mắt nhìn không được rõ nữa” Ngày thường Hoàng Thái Hậu cũng không mấy vui, được một chuyện có thể cùng nhiều người chơi cờ nhảy vui vẻ còn hơn cả người khác tặng cho rất nhiều châu báu ngọc ngà nữa.

“Cũng cảm ơn các ngài đã dạy cho ai gia chơi cờ nhảy, nếu không thì vẫn còn chưa biết chơi thành thạo đâu!” Hoàng Thái Hậu xoa xoa đầu Tô Linh Lung vẻ mặt thương yêu.

Tiêu Tử Y nhân cơ hội nói, “Hoàng bà nội à, Sau này hay là cháu sẽ thường xuyên dẫn các bé tới bên này thăm người được không?” thực ra thì trước đây nàng đối với Hoàng Thái Hậu cũng không công bằng, Hoàng Thái Hậu cũng là một người gia gần đất xa trời rồi, hẳn là nên tôn kính mới phải.

Hoàng Thái Hậu gật đầu liên tục bảo, “Được được, cùng chơi với các bé này hả, với những khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn tới mức này, thật đúng là mọi phiền não đều bay cả, nhưng mà cũng không nên...bảo bé trai tới đây nhé. Kể cả cái thằng nhóc búng bình nhà Độc Cô kia, nhưng thật ra thì Trầm Nhi có thể dẫn đến cho ta xem.”

Xem ra danh tiếng tên nhóc Độc Cô xấu xa đã vang xa ha! Tiêu Tử Y cười một tiếng nhát trí.

Lí Vân Tuyền bên cạnh đi tới hỏi giòn tan, “Hoàng thái hậu bà nội à, không phải thân thể người không thoải mái sao? Aizz, có cần phải nghỉ ngơi một chút không?”

Hoàng Thái Hậu tươi cười chân thành, khoát khoát tay bảo, “Điều do hương ở đó quá nồng thôi. Đã sớm không sao rồi. Aizz, sau này không bao giờ đi nữa, già rồi, nên cố ít đi một chút vậy!”

Tiêu Tử Y nghe giọng hoàng thái hậu có vẻ cô đơn, kìm không được mở miệng nói, “Hoàng Bà nội à. Có thể mời Thiên Sư tới trong cung mà! Cung Kiến chương lớn nh vậy, thu xếp ra một phòng, bảo Thiên Sư đại nhân chuyên đến giảng phù cho người là được àm. Hoàn cảnh ở đây so với trong miếu có phải là tốt hơn không? Mọi người ai cũng nói tâm thành thì linh ứng đó sao, cháu nghĩ thần tiên trên trời cũng sẽ không để ý xem cầu đạo ở bất cứ chỗ nào đi?”

Hoàng Thái Hậu bị nàng nói vậy có chút tâm động, chần chờ bảo, “Chỉ vì mỗi mình ai gia, làm vậy có phải không tốt lắm hay không?”

Tiêu Tử Y theo lời Nhược Trúc nói lần trước có thể hình dung ra chắc chắn Hoàng Thái Hậu là một người không quan tâm đến lợi ích của bản thân mình, lập tức cười bảo, “Hoàng Bà nội à, có thể chỉ thỉnh thoảng mời Thiên Sư vào cung thôi mà! Nghe đạo pháp có thể tu thân dưỡng tính. Hoàng Bà nội cũng có thể mời người trong cung tới cùng nghe nữa mà!” Cũng bởi vì đề nghị này của nàng mà sau này nhiều mầm tai họa được chôn vùi xuống, đây là hiện giờ Tiêu Tử Y cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Hoàng Thái Hậu trầm ngâm một lát, tay bưng nhẹ trán nói chậm rãi, “Việc này để ai gia ngẫm lại cho kỹ đã, tạm thời đừng đề cập ới ữa. Đúng lúc các ngưi vừa tới, chúng ta cùng nhau chơi cờ nhảy đi! Tử Y hôm nay cháu hôm nay phải dạy xong cho ai gia mới có thể đi được nha!”

Tiêu Tử Y khê cười bảo, “Cờ nhảy nhiều người rất say, chỉ là...Loại cờ nhảy này có thể hai người chơi, ba, bốn, hay sáu người chơi mà chính là năm người không thể chơi được ha!”

Tô Linh Lung cười hì hì nhấc tay lên nói, “Không sao, con và Lâm Lang hai người chỉ có thể chơi một người thôi! Dù sao thì trong lòng con và nó đều nghĩ giống nhau mà!”

Lí Vân Tuyền sững sốt, lúc này các nàng sao lại ngoan nh vậy rồi? Lần trước ở nhà trẻ cô bé có đưa ra đề nghị này nhưng không thấy sắc mặt các bé đó vui vẻ gì mà.

Hoàng Thái Hậu cười toe toét, mừng, “Tiểu nha đầu này nói rất mơ hồ, được! cứ làm vậy đi!”

“Đúng đó, Hoàng Bà Nội, lần trước chúng con đi học, Linh Lung và Lâm Lang hai đứa có cùng vẽ một bức tranh đó nha!” Tiêu Tử Y cười nhặt quân cờ nhảy trong đám ra đặt lên trên bàn cờ.

“Thật ư? Tử Y mau nói cho ai gia chuyện lý thú về các bé đó một chút được không! Chuyện này ai gia rất thích nghe!” Hoàng Thái Hậu hứng thú hơn nhiều, cứ hỏi liên tục.

Tô Linh Lung liếc mắt nhìn Lí Vân Tuyền đối diện, cười càng ngọt ngào hơn.

170. Chương 170: Vấn Đề Và Đáp Án

Chơi ở cung Kiến Chương tới tận xế chiều, Hoàng Thái Hậu vì cần nghỉ ngơi nên mới đi. Do trong cung Kiến Chương không có thói quen ăn trưa nên chỉ lấy điểm tâm lót dạ Tiêu Tử Y cũng thấy có chút đói.

Vội dẫn bọn trẻ trở lại cung Trường Nhạc thì cũng là lúc bọn trẻ thấy mệt, Tiêu Tử Y vội bố trí cho chúng đi nghỉ trưa trong phòng, cũng vừa đúng giờ nghỉ trưa của nhà trẻ.

Nhìn bọn trẻ con đều đồng loạt nằm xuống ngủ say, trong đầu Tiêu Tử Y mới nhớ lại vừa rồi Lí Vân Tuyền lúc trên đường đi biểu hiện có chút là lạ thế nào đó. Khi nào có cơ hội phải tìm hiểu một chút mới được.

“Công chúa, trưa nay thái tử điện hạ tới, đang đợi rất lâu trong thư phòng rồi ạ” Giọng Như Lan nhẹ nhàng bấm báo bên cạnh.

“Hả? Đã tới trưa rồi sao?” Tiêu Tử Y vội chạy nhanh về phía điện Vĩnh Ninh, tính theo thời gian thì cũng đã qua một giờ rồi, không biết có chuyện gì cứ phải gặp nàng nhỉ?

“Được rồi, giúp ta mang tờ giấy này giao cho nhị ca của Tiêu Nhi đi” Tiêu Tử Y đột nhiên nghĩ đến một trò hay, xoay người vào trong phòng học lấy than củi viết mấy câu trên giấy, viết xong thì giao cho Như Lan rồi vội vã chạy tới thư phòng.

Đợi lúc nàng thở hổn hển đẩy cửa thư phòng ra, Tiêu Tử Y liếc mắt đã nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương ngồi sau chiếc bàn đang chăm chú viết lưu loát gì đó trên giấy.

“Muội đã về rồi à? Chạy vội như vậy làm gì hả?” Tiêu Cảnh Dương thấy nàng vậy thì đành cười trừ, tiện tay thả bút lông xuống.

“Chẳng phải là sợ huynh đợi lâu đó đấy thôi! Huynh vốn là người rất bận mà!” Nghĩ tới người đàn ông này được nàng khuyên bảo tưởng đã lừa được thành ngọn núi vững chãi dựa vào, ai ngờ chỉ được vài ngày thì đã chẳng thấy bóng người mất rồi, dĩ nhiên là Tiêu Tử Y bĩu môi lên làm nũng rồi.

“Ha ha, đây không phải là cam tâm tình nguyện đợi công chúa của ta về đó sao?” Tiêu Cảnh Dương đứng lên, đi tới sủng nịch xoa xoa đầu Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y cảm thấy thật ảm áp. Mỗi một cô gái nhỏ ai cũng đều thích cảm giác có người yêu thương nâng niu trên tay. Bởi trước đây nàng cũng chẳng có nhiều kỷ ức gì để nhớ lại được, vì thế hiện giờ lại càng thêm quý trọng loại tình cảm này.

“Vậy vừa rồi huynh đang viết gì thế?” Tiêu Tử Y tò mò thăm dò nhìn lên bàn, chỉ thấy trên đó có một tờ giấy trắng hiện một dòng chữ ngay ngắn.

“À, là sách luận của phu tử Quốc Tử giám để lại đó” Tiêu Cảnh Dương khẽ mỉm cười bảo.

Tiêu Tử Y chẳng có chút hứng nào chỉ ồ một lên câu, luận văn trong năm ư? Cái này thì nàng thấy nhức đầu rồi, có hỏi cũng chẳng đáng.

“À hoàng huynh à. Đúng lúc huynh đến, có hai vấn đề muốn hỏi huynh nè. Một là hai chị em nhà họ Tô ở lại nhà trẻ có được không? Hai là Nhan Hàn Nguyệt rốt cục là ai vậy?”

Tiêu Tử Y kéo tay Tiêu Cảnh Dương đến bên chiếc sập mềm ngồi xuống, vừa đi vừa hỏi. Tuy nàng rất tin tưởng khí khái của Nhan Hàn Nguyệt, cũng tán gẫu với nàng ta chút rồi, có cảm giác người này cũng không tệ lắm. Trong cung không phải mọi chuyện đều được phép biết cả, nàng nhất định phải hỏi cho rõ mới được.

“Nhan Hàn Nguyệt thì muội có thể yên tâm. Nàng ấy tuy là con gái của tội thần thật, nhưng mà do Cố Thần Y đã cử nàng ấy đến đây, có thể yên tâm được. Còn về chị em nhà họ Tô hả? Ha ha, hai đứa bé mới có ba tuổi thì sao nào?” Tiêu Cảnh Dương không để ý lắm hỏi lại.

“Nhưng mà còn có một thị nữ đi cùng các bé đó không phải hay sao?” Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến một nhân vật không rõ lai lịch ở trên địa bàn của mình thì đã cảm thấy rất buồn bực rồi.

“Hết cách thôi Tử Y à. Có đôi khi có một số ít người muốn nhìn xem muội đang làm cái gì, nghe muội nói cái gì, muốn phòng cũng chịu thôi. Lần này đến thẳng vậy nếu muội mà cự tuyệt đối phương thì có lẽ lần sau có người trà trộn vào thì muội chắc chắn chẳng biết là ai nữa đâu” Khoé miệng Tiêu Cảnh Dương khẽ giật giật, lộ ra nụ cười trào phúng.

“.....Nói cũng đúng à nha, nhưng mà vì sao muội lại thấy buồn bực như vậy chứ? ” Những này thì chúng ta biết rõ, đó chính là tâm lý bài xích. Tiêu Tử Y đã biết những người này hiện nay ở trong cung Trường Nhạc, không chừng cũng không thiếu cơ sở ngầm do các thế lực phái tới nữa cũng nên.

“Thói quen thì tốt rồi, có đôi khi cũng không phải là chuyện gì xấu cả” Tiêu Cảnh Dương than thầm, cô bé muội muội này của hắn vẫn còn ngây thơ lắm. Lớn lên thì phải trả giá thật nhiều, hắn chỉ hy vọng nàng mãi mãi có một cuộc sống đơn giản dưới cánh chim của mình, chỉ nguyện vọng nhỏ vậy thôi.

Nhược Trúc đi tới gõ cửa, mang nước trà và ít điểm tâm cho hai người dùng. Buổi trưa Tiêu Tử Y cũng chưa ăn cơm nên đã sớm đói bụng thấy vậy thì chẳng khách sáo bắt đầu ăn.

Tiêu Cảnh Dương mỉm cười nhìn tướng ăn của nàng, cũng đành cùng ăn một ít với nàng.

“Hoàng huynh à, gần đây huynh nếu không bận lắm thì tốt hơn là ở bên Trạm Nhi đi” Tiêu Tử Y giống như hạ quyết tâm, mím môi hỏi dò.

Vẻ cẩn thận trên mặt kia làm Tiêu Cảnh Dương nhìn mà lắc đầu, kìm không nổi gõ gõ nhẹ vào trán nàng, vui vẻ bảo, “Dĩ nhiên là được rồi. Nếu không phải rồi thì ta đợi muội ở đây mất nửa ngày như vậy làm gì chứ?”

Tiêu Tử Y vuốt nhẹ trán, tươi cười rạng rỡ. Xem ra vấn đề của Diệp Tầm đã được giải quyết khá ổn rồi, chắc kết quả cũng không tệ ha. Nhưng mà nàng cũng muốn hỏi rốt cuộc ai là kẻ phản quốc chứ! Nhưng giống như hiện giờ có vẻ nói đến đề tài này không hợp lắm.

“Đúng rồi, sức khoẻ Hoàng bà nội thế nào rồi? Ta nghe nói bà có chút khó ở đang định đi thăm bà chút, thế mà người bên đó nói tới là không sao cả bảo không cần đi” Tiêu Cảnh Dương đột nhiên nhớ tới chuyện này vội vàng hỏi.

Tiêu Tử Y vừa thổi nước trà nóng vừa cười bảo, “Hay là cứ đi đi, tuy miệng nói không sao là sợ làm mất thời gian của huynh thôi, nhưng giờ huynh cũng ngẫu nhiên đến nên đi một lần, cùng chơi cờ nhảy với bà thì bà cũng rất vui đó”

“Được, đợi lát nữa bà nghỉ trưa xong rồi hẵng đi vậy. À , nói đến cờ nhảy, Đàm Nguyệt Li cũng mang một bộ đến cung Minh Quang, quả nhiên là một trò hay. Giới cho Tiêu Tử Y muội nghĩ ra được đó” Tiêu Cảnh Dương vội vội nói khích lệ.

“Ha ha, trước kia đã từng nhìn thấy người ta chơi một lần vì vậy mới nhớ kỹ mà thôi”

Tiêu Tử Y cười híp cả mắt lại bảo. Xem ra thì trò chơi này cũng được lan rộng ha! Đợi khi nào nàng rảnh rồi chút nhàn rỗi ra chút, những ngày ở trong cung cũng coi như là nhàn chán tới cực điểm, phi tử trong hậu cung chỉ sợ thấy nhàn chán thôi.

“Đúng rồi, hôm nay huynh đến có chuyện đặc biệt sao?” Tiêu Tử Y ăn qua điểm tâm, nhấp ngụm trà nóng. Nàng có cảm giác thấy Tiêu Cảnh Dương như có chuyện gì muốn nói lại thôi, hơn nữa hẳn còn đợi nàng lâu như vậy nhất định là có chuyện rồi.

Tiêu Cảnh Dương nghe giọng trong trẻo vậy thì trông mắt loé lên tia lạnh lẽo. Hẳn quả thật có chuyện, nhưng lại không biết cất lời thế nào khi Đàm Nguyệt Li mang một bộ cờ nhảy đến cho hắn, tiện nói cho hắn biết e rằng Tiêu Tử Y có người trong lòng.

Đàm Nguyệt Li là người từ trước đến nay rất chuẩn, chắc hẳn lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà không cần nghĩ gì nhiều, người trong lòng Tiêu Tử Y này chắc chắn sẽ không phải là Tiêu Cảnh Dương hẳn rồi.

Hắn đang đợi nàng lớn lên, cố sức bảo vệ nàng, sau đó tìm cơ hội để hoàn thành tâm nguyện trong lòng. Thậm chí hắn cũng đã lên kế hoạch sẵn, nhưng mà không thể phòng chuyện nàng có người trong lòng được.

“Tử Y, muội cảm thấy Nam Cung Sanh là người thế nào?” Tiêu Cảnh Dương trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi từng từ một, vừa hỏi vừa liếc mắt nhìn biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y sững sờ, theo phản xạ cup mắt xuống tránh mắt hắn. Sao lại hỏi về Nam Cung Sanh chứ? Chẳng lẽ hoàng huynh đã biết chuyện nàng và Nam Cung Sanh gặp mặt hay sao?

Lòng Tiêu Cảnh Dương trầm xuống. Vấn đề này trước đây không lâu hắn cũng đã từng hỏi rồi, chỉ là lần phản ứng thứ hai này của nàng khác hoàn toàn.

Đáp án đã rõ ràng, nhưng Tiêu Cảnh Dương lại nghĩ muốn bịt tai lại không thêm nghe...

171. Chương 171: Đau Lòng

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn chăm chăm hoa văn trên sàn nhà, hỏi khẽ, “Sao Hoàng huynh lại đột nhiên hỏi vậy chứ?”

“Hoàng huynh ta cứ nói thẳng vậy, Tử Y à, ta sợ muội lại thích hấn thôi” Giọng Tiêu Cảnh Dương chuyển thành gấp gáp, chẳng chút do dự nói thẳng.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt hấn, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, hỏi nhẹ nhàng, “Vì sao vậy? Thích không được sao?”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Cảnh Dương hiện lên nụ cười tươi, nhưng nụ cười này không sâu. Hấn ngừng thở hỏi ngược lại, “Muội....thật sự thích hấn ư?”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Tử Y bỗng trở nên mơ màng. Thích sao? Hấn là có chút ít, nhưng mà nàng lại thật sự chẳng lo tới vấn đề này lắm. Tới hôm nay mới biết được bộ mặt thật sự trước đây của Nam Cung Sanh, nàng rất bài xích bộ râu ria xồm xoàm của hấn. Sau cuộc gặp mặt ngày hôm nay, hấn làm cho cảm giác nàng thay đổi hoàn toàn.

Hoá ra nhìn qua tưởng là bộ mặt trạch nam râu ria xồm xoàm, ai ngờ quay ngoắt lại một cái biến thành một công tử đẹp trai. Hoá ra hấn ở nhà là nơi hận đời, ai ngờ lại có một thân phận khác; hoá ra cứ tưởng hấn thờ ơ với sự đời, cuối cùng lại có hành động tích cực. Nói tóm lại, Nam Cung Sanh hoàn toàn gây cho nàng có lòng tò mò rất sâu. Nàng muốn cùng hấn ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc, muốn từng bước hiểu rõ hấn hơn. Nàng cũng không rõ đây có phải là thích không nữa, nàng chỉ biết là, người đàn ông này đã mang đến cho nàng cảm giác khác hấn với những người khác.

“Tử Y? “ Tiêu Cảnh Dương thấy nàng trầm mặc không nói, đã là đáp án tốt nhất cho hấn rồi, vì thế không muốn bức nàng. Hấn cảm thấy lòng lạnh lẽo hấn, thở dài bảo, “Thôi bỏ đi, là hoàng huynh không nên hỏi mới phải”

Lông mi dài của Tiêu Tử Y rung rung mấy cái, con ngươi khôi phục lại như cũ, nói chậm rãi, ‘Hoàng huynh à, vì sao lại không thể thích huynh ấy được chứ?’

Nàng cần một đáp án. Kiếp trước nàng chưa từng yêu bao giờ, tuy có khá nhiều người theo đuổi nhưng mà nàng vẫn cảm thấy hiện đại mạnh mẽ lắm, cái gọi là tình yêu hương vị cũng thay đổi hấn. Chẳng hạn như yêu nhau lúc học đại học vậy nhìn thì chẳng qua là hai kẻ lần đầu xa nhà cô đơn cùng đến với nhau để giải quyết nỗi cô độc mà thôi. Còn đối với nàng mất cha mẹ từ nhỏ mà nói, hai từ cô đơn này đã sớm như Bóng với Hình cùng nàng rồi, có lẽ có rất nhiều chuyện nàng cần phải học, cũng có lẽ nàng muốn vứt bỏ mình trước kia đi.

Vì thế lòng hấn đã lặng lẽ làm cho nàng có cảm giác thấy an tâm, ít ra hiện giờ, Nam Cung Sanh là người cuối cùng sâu trong nội tâm nàng chọn.

Tiêu Cảnh Dương nhìn ra được sự bối rối trong lòng Tiêu Tử Y, đưa tay tự nhiên ra nắm lấy vai nàng, kéo nàng vào ngực mình, nói giận dữ trên đầu nàng, “Tử Y, hoàng huynh sợ muội bị tổn thương thôi. Nam Cung Sanh hấn vốn đã sớm có hôn ước rồi” Mặc dù Tiêu Tử Y ở trong lòng Tiêu Cảnh Dương thấy ấm áp nhưng không hiểu sao tự dưng cả người lại thấy lạnh lẽo vô cùng. Nàng nhìn chăm chăm hoa văn trên sàn nhà, bên tai cứ từng lời từng lời của Tiêu Cảnh Dương vọng vào. Nam Cung Sanh hấn vốn sớm đã có hôn ước...

Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy Tiêu Tử Y không trả lời thì đã biết những lời mình nói tuyệt đối có hiệu quả rồi. Tử Y của hấn sao lại có thể đi làm thiếp người khác chứ? Vì thế phải đem tình cảm ban đầu bóp chết từ trong trứng nước đã, đây là mục đích hôm nay hấn đến.

Hấn đem nàng ôm chặt vào người hơn chút, bởi vì hấn chẳng có cách nào nhìn vào mắt nàng mà nói ra những lời này. Hấn sợ thấy cặp mắt đẹp dễ trong sáng mê người kia của nàng nhìn hấn soi mói dần dần biến mất.

Một ngày nào đó...Một ngày nào đó, hấn sẽ làm cho nàng một lần nữa xuất hiện ánh sáng này vì hấn.

Tiêu Tử Y sững sờ rất lâu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mở miệng bảo, “Hoàng huynh, hay là huynh đi thăm bà nội trước đi. Thời gian cũng không còn sớm nữa rồi”

Tiêu Cảnh Dương vui vẻ đồng ý, định nói mấy câu an ủi nàng nhưng lại cảm thấy có nói thêm gì đó cũng không tiện.

“Hoàng huynh, cảm ơn huynh đã nói uội biết” Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, đẩy hần đứng lên.

Bỗng lúc đó Tiêu Cảnh Dương cảm thấy một trận mất mát. May là sắc mặt Tiêu Tử Y cũng coi như bình thường trở lại, hần cũng thấy yên lòng hơn. Định nói thêm vài câu nhưng bảo bối muội muội của hần lại quay lưng lại, trầm mặc không nói dưới ánh mặt trời. Tiêu Cảnh Dương đành thở dài cáo lui.

Sau khi đi đến cung Kiến Chương thăm Hoàng bà nội cùng chơi cờ nhảy với bà xong, Tiêu Cảnh Dương lại đi một vòng tới gặp phụ tử Quốc Tử Giám một chuyến. Sau đó vừa đúng lúc nhà trẻ Trạh Nhi tan học thì quay lại cung Trường nhạc đón bé đến ăn cơm ở cung Minh Quang.

Tiêu Trạh đã lâu không cùng ăn cơm với phụ vương rồi, nên vui sướng mãi, từ lúc gặp mặt phụ vương cứ nói chuyện huyền thuyên không dừng.

“Được rồi Trạh Nhi à, trước tiên cứ ăn cơm no đã rồi mới nói chuyện. Nói chuyện trong lúc ăn cơm là hành vi mất lịch sự đó” Tiêu Cảnh Dương sủng nịch nhìn đứa bé giống hần lúc nhỏ như đút.

Tiêu Trạh phẩy phẩy tay nhỏ lằm bằm, “Chỉ nói một câu nữa thôi, nếu không Trạh Nhi sợ mình quên mất đó

“Được rồi, cho phép con nói một câu đó, nếu không thức ăn trên bàn đều nguội cả” Tiêu Cảnh Dương cười lấy khăn ướt lau tay cho Tiêu Trạh.

“Con nghe Tô Linh Lung nói, hôm kia bé ấy không ngủ trưa, đúng lúc nhìn thấy bác nhỏ và Đàm nguyệt Li hai người chơi đu dây rất vui vẻ. Phụ vương à, người phải hành động nhanh lên một chút đi nào! Nếu không bác nhỏ bị người khác cướp đi mất thì con sẽ khóc cho người coi đó” Tiêu Trạh bĩu môi nói uy hiếp.

Tiêu Cảnh Dương không nói gì, chẳng lẽ hôm nay hần lại hiểu lầm sao? Phải chăng là hiềm nghi chân chính là Đàm Nguyệt Li đó ư?

Lúc này phải làm sao đây? Hay là chạy nhanh tới đối chất với Đàm Nguyệt Li nhỉ?

“Hoàng tôn điện hạ à, sao hôm nay công chúa điện hạ lại có bộ dạng như thế chứ?

Trong giờ ra chơi, Thái Khổng Minh rốt cục không chịu nổi mở miệng hỏi.

Tiêu Trạh không hiểu lắc đầu, nhìn bác nhỏ xinh đẹp của bé đang ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ không rõ đang nghĩ gì nữa.

Thái Khổng Minh cau mày lại, anh ta đang nghiên cứu mất hai tối về trò quân cờ kia, vốn định hôm nay tìm nàng trao đổi chút, nhưng nhìn bộ dạng này của nàng thì căn bản hết cách rồi.

“Hắc hắc, ta biết vì sao rồi” Nam Cung Tiêu ở bên kia cười bí hiểm.

“Nè nè? Nói mau nói mau nào!” Độc Cô Huyền vừa nghe thấy chuyện bất quá vậy thì nổi máu tò mò, chẳng nghĩ ngợi gào ầm lên vui sướng.

“Hm, nói nhỏ chút đi! Để công chúa nghe thấy thì không hay lắm đâu!” Giọng Diệp Tầm nho nhỏ nhắc nhở.

Lí Vân Tuyền trầm mặc không nói gì, cô bé có cảm tưởng công chúa khác thường vậy chắc hẳn là có liên quan tới vị đại ca cực đẹp trai ở miếu Đông Nhạc ngày hôm qua rồi. Mà cô bé cũng cảm thấy hơi chút thoải mái là, chị em nhà họ Tô hôm nay cũng vừa lúc về nhà, nên cũng không có mặt.

Một bạn nhỏ cùng một người lớn Thái Khổng Minh đều nhìn Nam Cung Tiêu không chớp mắt, đợi Nam Cung Tiêu lộ ra một chút chứng cứ xác thật nào đó.

Nam Cung Tiêu để mọi người tò mò đủ kiểu, sau đó mới lôi một tờ giấy trong lòng ra, “Hắc hắc, đáp án chính là chỗ này này”

Đó là một tờ giấy đã bị xé đôi, chỗ trống trên cùng có viết vài từ, “Sĩ nông công thương trưng vũ?” Thái Khổng Minh đọc lên chậm rãi “Đây là câu đối à?”

Nam Cung Tiêu gật gật đầu, cười hì hì bảo, “Đây là câu mà công chúa đưa cho nhị ca ta ngày hôm qua đó, nhị ca ta hôm nay đưa về sau cho ta đó, vì thế theo ta thấy công chúa chắc là mất hứng vì nhị ca ta đối được đó có phải không?”

Cậu vừa nói vừa lật tờ giấy lên.

“Hm, đừng có động, để cho ta nghĩ lại đã!” Thái Khổng Minh vội ngăn lại nói.

172. Chương 172: Câu Đối “sĩ Nông Công Thương Giác Trưng Vũ?”

Tiêu Trạch đọc theo Thái Khổng Minh một lần, tỏ vẻ khó hiểu bảo, “Thái phu tử à, câu đối này có ý gì vậy ha?”

Thái Khổng Minh cười híp mắt rung đùi đắc ý bảo, “Đây là tổ hợp từ thay thế, cũng có thể gọi là đoạn câu liền, sĩ nông công thương đằng trước là chỉ bốn nghề của nhân dân, trong đó có mượn từ đồng âm, sau đó là năm chữ đó là ngũ âm cung thương giác trưng vũ của đàn cổ, điều này mặt sau tiểu thư Nam Cung hẳn là đã dạy các con rồi chứ?”

Các bạn nhỏ đều gật gật đầu.

Mặt khác Thái Khổng Minh lật mặt sau của tờ giấy lên viết hai tổ hợp từ, vừa viết vừa nói, “Dùng bảy chữ là có thể đem chín từ tập hợp cùng nhau, hơn nữa ở đây còn có hai từ đặt song song với nhau, hẳn còn có hàm nghĩa khác mà ta không biết. Tuyệt thật! Tuyệt quá! Tuyệt hơn nữa là công tử Sanh lại còn có thể đối được nữa! Ta đây cần phải suy nghĩ kỹ mới được”

Anh ta nói xong thì chấp tay sau lưng tách ra đi đến góc lớp bước. Đây chính là cơ hội khiêu chiến gần nhất với công tử Sanh, anh ta nói gì cũng không thể nhận thua được!

Các bạn nhỏ xem câu đối trên giấy rất lâu, mãi cho tới khi Độc Cô Huyền nói thử, “À...Nếu Thái phu tử không dạy nữa, chúng ta cùng chơi cờ nhảy đi!”

“A! Được lắm!” Mọi người cùng phụ họa kêu lên, dù sao thì đối với chúng mà nói quá mức tối nghĩa, chơi cờ nhảy vẫn hơn rồi!

Tiêu Tử Y đứng một bên nghe lọt cả vào tai, không khỏi thở dài. Đây là chuỗi liên kết mà ngày hôm qua nàng viết đưa cho Nam Cung Sanh, vừa đúng bốn từ ngày hôm qua hai người ở trong miếu Đông Nhạc đưa ra, còn đuôi đằng sau “Cung thương giác trưng vũ” là vạch rõ thân phận hân Nhị công tử nhà Nam Cung thích âm nhạc thật sự. Nhưng không biết đối phương có nhận ra nàng đã nhìn thấu thân phận thật của hân không đây.

“Sạch mặt sáng sinh ly tử biệt? Không phải không phải, là năm tổ hợp từ ở mặt sau...” Thái Khổng Minh lải nhải mãi nghe không rõ, dần dần bị tiếng bọn trẻ chơi trò chơi lần ất hết.

Ánh mắt Tiêu Tử Y lướt ra ngoài cửa sổ theo gió lay cành. Thực ra thì Nam Cung Sanh đưa ra về đối tiếp theo rất tuyệt. Hân đối là: Nóng lạnh ôn lạnh cung kiếm làm cho”

“Nóng lạnh ôn lạnh” là tiêu chuẩn phân chia trong thuốc Đông Y, khuya hôm trước cùng nói chuyện phiếm với Nhan Hàn Nguyệt, nàng cũng từng hỏi qua tên của nàng ấy. Nàng nói ba anh em nhà nàng đều dùng bốn từ này làm bài vị, nếu Nhan Hàn Nguyệt không nói ra khỏi miệng, nàng thật đúng là không biết bốn chữ này lại đại diện cho tính năng thuốc đông Y.

Còn đối với từ “lạnh” mặt sau thay chữ “Lương”, thực ra hẳn phải là “Ôn lương cung kiếm làm cho” năm chữ, hai ngày trước khi Lí Vân Thanh đến cũng đã dạy, đây là đại diện cho tiêu chuẩn của Nho giáo.

“Nóng lạnh ôn lương cung kiệm làm cho...” Dùng thuốc Đông Y để trị liệu tư tưởng Nho giáo, chẳng lẽ hẳn là nói cho dù thừa nhận nàng cầm đầu ý tưởng “Sỹ” cũng muốn nói rằng xã hội này đã quá đồi bại rồi, cần hốt thuốc đúng bệnh sao?

Nhưng mà đây là chuyện nàng thật sự tự hỏi sao? Nàng chẳng qua chỉ là một cô công chúa nhỏ bé, chỉ đợi khi nào đến tuổi cập kê, sau đó ngoan ngoãn được cha mẹ gả chồng....Tiêu Tử Y chống cằm, nhìn mây bay trên bầu trời, không biết đang nghĩ ngợi linh tinh gì đó.

Hắn đã sớm có hôn ước....Hắn đã sớm có hôn ước...

Đúng vậy ha. Nàng đã sớm nghĩ đến rồi. Tuổi như thế ở cổ đại không tính là nhỏ nữa, cho dù vẫn chưa xây dựng gia đình, cũng có thể sớm đã định hôn ước rồi. Đây cũng là chuyện rất bình thường mà! Sao nàng lại thấy tin này mà giật mình chứ nhỉ?

Nhưng mà thật sự không cam tâm nha! Thật sự không cam tâm, trong lòng thấy ê ẩm đau xót.

Thực ra thì nếu nàng không thừa nhận chuyện này, chắc nàng không có khả năng nghĩ Nam Cung Tranh có ý nghĩa gì cả. Nhưng một khi đối mặt sự thật này thì trong nội tâm nàng lại nảy sinh cảm tình ghen tị bao trùm trong lòng, làm thế nào cũng không tan.

Thật giống như chính mình phát hiện ra một khối ngọc thô vậy. Vui sướng mãi, chưa cảm được trong tay thì đã phát hiện ra khối ngọc thô này cũng giống như những kẻ khác thôi.

Thôi bỏ đi, sau này để phòng cứ nghĩ mãi chuyện này thì phải giảm bớt tiếp xúc với Nam Cung Tranh đi vậy. Mặc kệ trên người hắn còn nhiều đáp án bí ẩn chưa rõ, mặc kệ lai lịch của hắn cùng mục đích mờ mịt. Mặc kệ cả hắn đã thật sự hấp dẫn nàng đi chăng nữa...Tiêu Tử Y điều chỉnh lại cảm xúc của mình với Nam Cung Tranh chút, bỏ từng ít một vào trong hòm khóa lại, giống như trước đây vậy, chôn sâu tận đáy lòng.

“Nè! Công chúa Điện hạ, đang nghĩ gì đó?” Khuôn mặt xinh đẹp Nam Cung Tranh đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa sổ, làm cho Tiêu Tử Y hoảng sợ, toàn bộ suy nghĩ trong lòng bỗng ngừng lại.

“Cô...Cô tới đằng sau làm gì thế?” Tiêu Tử Y phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn nàng ta.

“Dĩ nhiên là có chuyện rồi! Đi ra thư giãn xem nào, ta thấy trong phòng học loạn cả rồi” Nam Cung Tranh kiễng chân lên ngó trong phòng học, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Lúc này Tiêu Tử Y mới để ý thấy một mình Thái Khổng Minh đi đi lại lại trong góc lớp không ngừng, còn bọn trẻ thì đang lôi Thuần Phong sáu người chơi bộ cờ nhảy, tiếng hoan hô náo loạn cả một vùng. Vừa rồi nàng còn có thể đem tình hình này so với chợ huyện náo mà chui mình vào trong thế giới của mình thật đúng là giỏi quá đi.

Thôi cứ để bọn trẻ chơi đi vậy! Tiêu Tử Y đứng dậy trong ánh mắt kinh ngạc không ngờ của Nam Cung Tranh, dẫm lên bậc cửa sổ nhảy vọt ra ngoài. “Sao lại giật mình thế? Vì để tiết kiệm thời gian ta đã vốn làm từ lâu như vậy rồi mà!”

“Phục người rồi đó, đi nhảy dây đi!” Nam Cung Tranh thở dài, kéo Tiêu Tử Y đi, mỗi người chiếm một chiếc đu dây.

“Nè, Có chuyện gì thế hả? Tiết dạy của cô không phải là buổi chiều hay sao?” Tiêu Tử Y đẩy nhẹ chiếc đu dây lên rồi hỏi.

“Còn chẳng phải là bộ cờ nhảy đó ư? Tiêu Nhi về nhà kể cờ nhảy chơi vui ra sao, ta còn nghe hiện giờ trong cung cũng đang lưu hành, vì thế mới đến sớm chút để đến đây xin người một bộ, đừng có cự tuyệt ta đó nha!” Nam Cung Tranh nói rất chân thành. Nếu có thể lấy được gì đó đang lưu hành trong cung, nàng thật sẽ được nhiều quý tộc tiểu thư của quan viên to hâm mộ mình chết lên được ấy chứ.

“Được, yên tâm đi. Thuần Phong họ cũng làm được khá nhiều bộ, cô có thể lấy hai bộ mang về tặng người khác cũng được” Tiêu Tử Y dựa đầu vào dây trên chiếc đu, cười nhạt bảo.

“Thật hả? Hi hi, công chúa là tốt bụng nhất đó!” Nam Cung Tranh vui sướng đẩy chiếc đu lên thật cao, cười vui vẻ vô cùng.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn mũi chân của mình, cuối cùng chịu không nổi buột miệng hỏi, “Tiểu Tranh à, ...chuyện đó....Nhị ca cô đã có hôn ước rồi sao....” Giọng nàng rất bé hơi khó nghe, thật sự cảm thấy rất ngượng, nhưng mà nàng cũng muốn xác nhận một chút thôi mà! Ai bảo, vừa rồi nàng đã cố điều chỉnh cảm xúc của mình ai ngờ bị cắt ngang luôn chứ? Đang đúng lúc nàng cố thu dọn tình cảm của mình cũng tự cho phép bản thân hạ thấp mình xuống chút, tốt nhất là nên hỏi thăm chút xem tiểu thư nhà nào lại may mắn như vậy chứ?

Nam Cung Tranh dừng chiếc đu lại, nàng trợn mắt há mồm hỏi lại, “Gì cơ? Công chúa người đang nói gì thế?”

Tiêu Tử Y nghĩ đến nàng ta nghe không rõ, buồn bã ỉu xiu nói lặp lại, “Ta nghe nói nhị ca nhà cô đã có hôn ước rồi, tò mò muốn biết là tiểu thư nhà nào....”

“Hả? Hả? Gì hả? Người nói nhị ca nhà ta cuối cùng đã có cô gái huynh ấy thích sao?” Nam Cung Tranh giật mình nhảy từ chiếc đu xuống đứng ngay trước mặt Tiêu Tử Y, ngăn ngor vài giây mở trừng mắt nghi ngờ hỏi lại, “Nhưng vì sao ta lại không biết chứ hả?”

173. Chương 173: Ép Duyên

“Gì? Cô nói là cô không biết là có ý gì thế?” Tiêu Tử Y ngơ ngác hỏi lại.

“Thì chính là ý trên mặt từ đó đó” Nam Cung Tranh cũng ngơ ngác đáp.

Hai người cùng nhìn nhau sững sờ một lúc, Nam Cung Tranh đột nhiên kêu lên một câu: “A! Người nói vậy ta mới có chút ấn tượng nha, hình như là có việc như vậy thật”

Tiêu Tử Y vừa mới đẩy lên hi vọng bỗng bị dập tắt, hạ giọng thở dài, “Có đúng không?”

Nam Cung Tranh lại ngồi trở lại chiếc đu đây, nghiêng đầu cố gắng nghĩ, “Ta nhớ đại khái là ba năm trước có nghe qua một việc như vậy, vì đã quá lâu rồi nên không nhớ ra nổi. Nhưng mà tiểu thư đối phương hình như là ghét nhị ca nhà ta nhiều bệnh tật nên đã bỏ đi ra ngoài suốt đêm, đến nay vẫn không có tin tức gì. Cha và Nhị nương coi chuyện này như bị sỉ nhục vậy, cấm không được nói ở nhà, vì thế vừa rồi ta tự dưng chẳng nhớ ra nổi”

Ồi, sao lại phức tạp vậy nhỉ? Lại còn có người đào hôn nữa sao?

“Thế, vị tiểu thư kia là bỏ trốn cùng tình nhân hả?” Tiêu Tử Y kìm không nổi lại hỏi, nàng chẳng tưởng tưởng ra nổi thời đại này vẫn còn có người dám đào hôn nữa chứ.

“Không phải thế mà. Nghe bên đó nói chắc chắn là do tỷ ấy tự mình bỏ đi đó thôi. Nhưng mà cũng không loại trừ bỏ trốn với tình nhân nha! Hình như trong ấn tượng của ta thì đúng thật là tự một mình bỏ đi đó... Công chúa nếu người muốn biết, tối nay ta lên đi hỏi Nhị nương của ta chút vậy” Nam Cung Tranh thần nhiên cười, trêu chọc nhìn Tiêu Tử Y nói.

“À...Không cần phiền vậy đâu...” Tiêu Tử Y thấy ánh mắt soi xét của Nam Cung Tranh thì cũng thấy bối rối. “Công chúa, không phải người thích nhị ca kia của ta đấy chứ?” Nam Cung Tranh kéo dài từng từ rất khoa trương.

Tiêu Tử Y mở trừng hai mắt, vô tội nói lại, “Hình như là có thích chút thật, vì thế mới muốn hỏi gia thế của huynh ấy cho rõ ràng có trong sạch hay không, trước đây có nghiệt duyên gì không, xem xem có đáng giá cho ta tiến từng bước về phía trước như vậy không”

Nam Cung Tranh cứng họng trừng mắt nhìn Tiêu Tử Y chằm chằm cứ như nhìn thấy quỷ vậy. Nàng ta vốn chỉ muốn giễu cợt nàng ấy thôi, ai dè lại không tưởng nổi Tiêu tử Y lại thừa nhận thần nhiên đến vậy, hơn nữa hình như cả mặt mũi cũng chẳng đỏ chút nào cả.....

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, nếu Nam Cung Tranh nhìn không ra, nàng đây còn miễn cưỡng che giấu đi. Nếu họ đã nhìn ra rồi, nàng đây có nói thêm cái gì nữa đây? Đối với ai đó mà có cảm tình cũng chẳng phải phạm tội gì, xem đúng người đàn ông tốt thì sẽ xuống tay mà thôi! Cứ chậm chạp nghi hoặc lại bị người khác cướp mất chân đi thì có phải nàng sẽ hối hận tới chết hay không chứ.

“Không...Không thể thế được? Công chúa, người cũng không giống các cô gái bên ngoài không biết nhị ca ta trông thế nào, người cũng đã gặp chính huynh ấy rồi mà! Nhưng nói đi nói lại, người cũng chỉ có gặp huynh ấy mới hai lần thôi, nhị ca nhà ta có mị lực lớn vậy sao?” Nam Cung Tranh kinh hoảng nói lộn xộn hẳn.

Khoẻ miệng Tiêu Tử Y khẽ cong lên, nàng không chỉ mới gặp Nam Cung Sanh hai lần đâu nhé! Hơn thế khuôn mặt thật cũng đã thấy rồi. Nhưng đây cũng không giống Nam Cung Tranh nói gì. Tâm tình Tiêu Tử Y có chút thay đổi tốt hơn, khẽ đẩy chiếc đu đưa đưa, cười yếu ớt bảo, “Tiểu Tranh à, cô không biết là ta và cô đã đến tuổi cập kê rồi sao? Chuyện lập gia đình là xu thế tất nhiên, trừ phi chúng ta giống cái vị tiểu à ...vị tiểu thư không biết là nhà nào bỏ cha bỏ mẹ mà trốn đi kia. Nếu không trong vòng hai ba năm cũng sẽ vội vã đi lấy chồng. Với chuyện phải nhắm mắt nhắm mũi lấy chồng, chẳng bằng chính mình tự chọn ỳnh còn tốt hơn mà!” Hiện giờ nàng chọn cũng không tệ cho lắm, Nam Cung Sanh mặc dù là người có một hôn ước lẩn thẩn gì đó, nhưng đối phương thì đã bỏ chạy rồi, có phải cũng chẳng đáng tính rồi hay không đây?

Thực ra thì chuyện lập gia đình muốn trốn cũng trốn không thoát, vậy thì gả cho Nam Cung Sanh cũng không tệ. Chuyện này trước đây nàng cũng lo lắng lắm, tư tưởng hấn thông thoáng, tính cách thì thông dong, chắc cũng không để ý chuyện nàng mở nhà trẻ ở nhà Nam Cung chứ nhỉ?

Ha ha, càng nghĩ càng thấy hẳn đúng là thích hợp.

Nam Cung Tranh cũng không dám gạt bừa bảo, “Người là công chúa mà, muốn gả cho ai dĩ nhiên là có thể là được. Còn ta chỉ là nhị tiểu thư trong nhà Nam Cung, chẳng tốt số như vậy đâu!”

Tiêu Tử Y ngừng chiếc đu lại kinh ngạc nhìn Nam Cung Tranh. Nàng và Nam Cung Tranh chơi rất thân, thực ra phần lớn là vì Nam Cung Tranh chẳng bao giờ để ý tới thân phận công chúa của nàng, muốn nói gì thì nói cái đó, từ lúc các nàng gặp nhau lần đầu tới giờ đều vậy cả.

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Tranh cường điệu lên thân phận hai người khác nhau, vì thế Tiêu Tử Y không hiểu hỏi luôn: “Những lời này là thế nào thế?”

Nam Cung Tranh ngửa đầu nhìn mây bay trên trời cao, thản nhiên nói, “Thực ra chuyện ép gả cũng tốt lắm, cứ đợi khăn voan lên thì đã lừa gả đi mất rồi. Dù sao thì có chọn cả nửa ngày chưa chắc là chọn được người đàn ông tốt nào, bởi chúng ta biết tin rất ít.

“Hả? Nếu vậy....cô cứ cam chịu vậy sao?” Tiêu Tử Y càng ngày càng cảm thấy thời đại này nàng biết gì đó nhiều quá. Trước đây đọc tiểu thuyết hầu như đều là chuyện đào hôn là chuyện rất bình thường mà. Những tin biết trước đó, giờ sự thật trước mắt quả khác nhau một trời một vực ha. Đến cả Nam Cung Tranh có tính cách như vậy mà cũng phải cam chịu số mạng nghĩ vậy, thế còn cái vị vốn là vợ chưa cưới của Nam Cung Tranh kia đào hôn thì hẳn phải là một cô gái mạnh mẽ tới cỡ nào đây ha!

“Cam tâm ư? Ha ha. Chuyện này có gì mà không cam tâm chứ? Đem con gái của mình gả chồng, cha ta và Nhị nương đến lúc đó chắc cũng sẽ chọn một người tốt cho ta không phải sao! Theo con mắt của họ, chắc hẳn phải nhìn xa trông rộng hơn ta rồi. Chẳng ai nguyện ý gả con gái của mình đi chịu khổ đâu nhỉ? Hơn nữa, không hạnh phúc còn có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu họ, nếu như bản thân mình chọn nhầm, sẽ chẳng còn cách nào cả”

Nam Cung Tranh nói chậm rãi, cuối cùng xoay đầu lại nói thêm một câu, “Hi hi, đây là những lời đại tỷ ta trước khi vào cung đã cố ý nói với ta đó, năm đó ta mới có mấy tuổi thôi hà, căn bản nghe mà chẳng hiểu gì, Nhưng giờ vì rất thương nhớ tỷ ấy rồi đi, mới lời đoạn văn này nói ra. Tuy hiện giờ cũng không phải hiểu rõ cho lắm, nhưng ít nhiều cũng hiểu chút chút”

“Hoá ra...Là thế sao....” Tiêu Tử Y cúi đầu từ từ thưởng thức những lời này mặt mũi khổ não, trầm ngâm một lúc thì ngẩng đầu lên bảo, “Tiểu Tranh à, nếu như cô muốn gặp đại tỷ của mình, ta sẽ dẫn cô đi tới cung Vị ương”

Nam Cung Tranh sững sờ một chút, sau đó thì bật cười phất tay bảo, “Không cần đâu, sau này tiến cung rồi, đại tỷ nhà ta bỗng thay đổi luôn, ta tình nguyện giữ lại những ấn tượng tốt đẹp về tỷ ấy trước đây, cũng không nguyện ý đi gặp tỷ ấy bây giờ đâu”

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn nét mặt đẹp cô đơn của Nam Cung Tranh, cũng tự dưng cặp mắt xuống. Nàng biết nàng ấy nói ý đó rất đúng là gì, nhờ lại người phụ nữ xinh đẹp đó giấu tâm cơ trong mắt, đó cũng không phải là trời sinh ra đã thế, mà là tại vì trong hậu cung người ăn thịt người còn lợi khí mài sắc nhọn để sống sót thôi.

Nam Cung Tranh hít sâu một hơi, nói trêu, “Vì thế ta không muốn tới gần cái cung Vị Ương đó, nhưng mà trong lòng cha ta và đại tỷ có tính toán gì thì ta còn biết chút, họ như vậy cũng không phản đối ta và công chúa cùng chơi với nhau, tám phần là muốn cho ta có cơ hội tiếp xúc với vị thái tử điện hạ anh tuấn vĩ đại kia đó thôi!”

“Hả?” Tiêu Tử Y nghe được trong giọng điệu nói trêu của nàng ấy, dù là những lời nói đùa nhưng cũng không phải đùa. Song làm cho Tiêu Tử Y bất buộc phải ngẩng đầu lên không phải là hai câu này mà đúng lúc nàng nhìn thấy nét cười đáng ghét của Đàm Nguyệt Li ở dưới tàng cây phía xa kia.

A....Tên thầy tướng này rốt cục là đã nghe được bao nhiêu rồi nhỉ?

174. Chương 174

Nam Cung Tranh phát hiện trên vẻ mặt của Tiêu Tử Y có chút bối rối, tò mò nhìn theo tầm mắt nàng thì đúng lúc thấy, khuôn mặt đang cười lập tức đỏ bừng, tức giận chỉ tay vào Đàm Nguyệt Li nói, “Nè! Anh làm gì mà nghe lén người ta nói chuyện thế hả?” Có chút chuyện bí mật khuê phòng lộ ra nói đùa, cũng không phải là để nàng cứ nói bô bô trước mặt đàn ông như vậy được.

Đàm Nguyệt Li tươi cười phe phẩy chiếc quạt chút rồi hơi khom người thi lễ nói: “Xin chào công chúa Điện hạ, tiểu thư Nam Cung, tại hạ thật ra không nghe được gì cả, chỉ vừa mới tới thôi”

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn. Trông hắn nói mạnh vậy nói rõ là không nghe được chút gì cả. Hừ, nàng không dễ tin là không nghe được chút gì đâu nhé! Nhưng mà cho dù hắn có nghe được thật đi chăng nữa thì nàng cũng làm được gì chứ, chỉ cần lần sau nói chuyện cảnh giác hơn thôi. Nếu không bị người ta nghe lén chuyện mà không biết thì gay, may là hôm nay hai chị em nhà họ Tô kia cũng về nhà rồi.

“Đàm công tử hôm nay tới làm gì thế?” Tiêu Tử Y vỗ vỗ mặt đỏ bừng của Nam Cung Tranh, mở miệng hỏi. Nếu không có chuyện gì thì đuổi hắn đi luôn. Mặc dù Nam Cung Tranh nói là thật, nhưng mà chính nàng ấy vẫn hay dùng thái độ đùa đùa vậy để nói chuyện, nếu mà lọt vào tai người khác thì thật xấu hổ quá đi!

Đàm Nguyệt Li mỉm cười, ung dung bình thản bảo, ‘Công chúa Điện hạ, hôm nay tại hạ dẫn em út Đàm Tinh Duyệt đến. Sau này xin phiền công chúa chiếu cố nhiều hơn, sắp xếp giống như Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu, ngày nào cũng để tại hạ đưa đón, đến ngày thứ bảy thì được nghỉ hai ngày”

“Hả? Tinh Duyệt đến đây rồi ư? Thế nó đâu? Có phải đang trong lớp học rồi không?” Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến có một tiểu Thái tử đáng yêu vừa nhập học thì vui vẻ đứng dậy.

Nam Cung Tranh cũng vừa thoát khỏi cảnh bối rối, tò mò nhìn xung quanh tìm bóng bạn học mới.

“Về chuyện đó, có thể trước khi để cho Hoàng Tôn điện hạ thấy, xin công chúa gặp trước có được không?”

TRên mặt Đàm Nguyệt Li hiện lên tia khó xử, như rất khó nói gì đó.

“A, có thể được mà, thể hiện giờ nó đang ở đâu vậy?” Trong bụng Tiêu Tử Y đầy nghi ngờ hỏi.

“Đang ở trước tiền sảnh của điện Vĩnh Thọ ả” Đàm nguyệt Li đưa tay ra, mời Tiêu Tử Y đến.

Tiêu Tử Y liếc mắt cảnh cáo hắn một cái, nếu mà đùa nàng thì nàng nhất định không tha cho hắn đâu.

Đáp lại nàng là cảnh Đàm Nguyệt Li nở nụ cười muôn đời yếu ớt.

Thật muốn có một ngày nào đó xé toạc nụ cười trên mặt hắc xuông. Tiêu Tử Y vừa thầm nguyện vậy vừa kéo tay Nam Cung Tranh đi đến trước điện Vinh Thọ.

Tiến vào trong điện, Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn thấy một cậu bé đang ngồi im trên chiếc ghế. Đứa bé đó mặc toàn thân màu đen, cùi đầu ngồi rất ngay ngắn ở đó, đến cả nghe tiếng chân người bước vào cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn mà cứ cúi xuống.

Một người đứng ở nơi xa lạ cũng sẽ không bất an, nghe được thanh âm cũng sẽ không tò mò, thật là một đứa bé kỳ lạ quá. Tiêu Tử Y cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, Đàm Nguyệt Li tổn hết tâm tư mới đưa đệ đệ hắc tiến vào, có lẽ cũng không phải đơn thuần đặt bé út của mình bên cạnh Trầm Nhi, nhất định là có nguyên nhân khác rồi.

“Tinh Duyệt à, đây là Công chúa điện hạ, đứng lên hành lễ với Công chúa điện hạ chút nào? Giống như ở nhà ta đã dạy đệ vậy đó” Đàm Nguyệt Li nói giọng nhẹ nhàng, giọng điệu hoàn toàn khác khi nói chuyện với người khác, càng giống như là sợ dọa đến Đàm Tinh Duyệt vậy.

Đáp lại hắc là cảnh trầm mặc, Đàm Tinh Duyệt đến cả tay đặt trên đùi cũng không động đậy nữa.

Đàm Nguyệt Li cười khổ quay đầu nhìn Tiêu Tử Y, buông thông tay xuống tỏ vẻ bất lực.

Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống trước mặt Đàm Tinh Duyệt, ngửa đầu lên nhìn tóc bé rủ xuống, cũng nhìn không thấy hai mắt của bé đâu.

“Em tên gì?”

“.....” Đàm Tinh Duyệt căn bản là không muốn đáp lại.

“Em năm nay bốn tuổi phải không? Tên của mình chắc là nhớ chứ? Nếu không nói, ta đây sẽ đặt cho em một cái tên cứng cồm khác nhé!” Tiêu Tử Y cười hi hi nói. Không thích nói chuyện sao? Xem bản lãnh của nàng đây!

“Đàm....Tinh duyệt” Giọng nhỏ tới mức dường như không nghe nổi từ chiếc đầu nhỏ đang cúi xuống kia truyền tới.

“Tinh Nguyệt hả? Là ánh trăng ánh sao, hay ánh sao ánh trăng đây?” Tiêu Tử Y tiếp tục xuất ra tính kiên nhẫn tới mức không chịu nổi, cười híp mắt hỏi.

“.....” Đàm Tinh Duyệt căn bản là lười đáp lại.

“Tên đâu rồi, là lẽ vật đầu tiên mà cha mẹ tặng cho bọn trẻ con đó nha! Cần phải dùng cả đời này trân trọng sử dụng đó. Tỷ tỷ ta gọi là Tiêu Tử Y, mẫu thân ta thích màu tím, hơn nữa hy vọng cả đời ở mãi bên người, vì thế mới gọi là Tiêu Tử Y đó” Tiêu Tử Y nghĩ đến cha mẹ đã qua đời của mình, giọng điệu thấm chút cô đơn.

Nam Cung Tranh thấy thế cũng cố vũ nói chen vào, “Ta gọi là Nam Cung Tranh, năm huynh muội đều dùng nhạc khí để đặt tên, vì mẫu thân ta rất thích nhạc khí, hi vọng một ngày được nghe huynh muội ta dùng nhạc khí để phối hợp diễn tấu một khúc. Chỉ là tiếc thay....Bà ấy cuối cùng cũng không được nghe rồi”

Đàm Nguyệt Li rất cảm động với sự kiên nhẫn của hai người, cười vui vẻ bảo, “Tinh Duyệt em có khả năng không biết đó nha, tên nhị ca em có chữ nguyệt là âm, cách một chữ hỏa, đúng ra là lấy Ly Hỏa phối cùng âm. Thực ra thì xem trong bát quái xác nhận là tên con gái, nhưng mà ta vừa sinh ra thì lại vốn sinh non, phụ thân quên mất ngày sinh tháng đẻ của ta hắc là muốn làm con gái cho dễ nuôi, vì thế mới cùng từ Ly. Nhưng mà Như nguyệt thái âm vốn là dương, cũng thích hợp dùng cho tên con trai. Âm tương tương hợp thì sinh sôi không ngừng. Nguyệt Ly này đúng là tên được đặt làm cho con người ta được bình an, gặp dữ hoá lành đó”

Tiêu Tử Y và Nam Cung Tranh nghe vậy thì cùng nhìn nhau. Tự dưng có thể giải thích nhiều như vậy sao? So với tên hai người họ thì quả là cách nhau một trời một vực luôn.

“Hết chỗ nói rồi, sao mà lại phức tạp thế chứ? Đến cả tên cũng chú ý nhiều như vậy sao? Thật đúng là thầy tướng số có khác...” Tiêu Tử Y không thể không bội phục mà nói thật lòng, “Nhưng mà, anh giảng giải nhiều như vậy với đứa bé bốn tuổi thì nó có thể hiểu sao?”

Đàm Nguyệt Li nhún nhún vai bảo, “Yên tâm đi. Tinh Duyệt nó nghe có thể hiểu đó. Mấy hôm trước ta còn thấy nó xem qua “Tả thị xuân thu” ấy chứ!”

“Trời trời!” Tiêu Tử Y bật kêu lên, “Tả thị xuân thu” ư? Hơn nữa có bị vướng ở đâu không đây? Chả lẽ đứa trẻ này là một con một sách sao? Chẳng trách Đàm Nguyệt Li lại dẫn bé đến, chắc là muốn bỏ bé vào trong hoàn cảnh nhà trẻ như vậy, hy vọng có thể thay đổi được tính cách của bé đây.

Nam Cung Tranh tò mò với sự giải thích tên của Đàm Nguyệt Li, nghiêng đầu hỏi, “Chữ như vậy cũng nằm trong chữ Ly trong bát quái sao? Vậy Tinh Duyệt thì là chữ Duyệt gì thế? Vì trong bát quái không có một người nào, chẳng có một chữ nào có âm duyệt ha!”

Đàm nguyệt Li khẽ mỉm cười nói, “Là một môn trong chữ cái đoái, một trong chữ cái đoái. Nhưng mà Tinh Duyệt lúc ở ngoài phòng sinh, phụ thân sợ số mệnh bé không tốt, nên cho thêm bên cạnh chữ Đoái một chữ nữa, hy vọng cả đời bé được phù hộ”

“Thật lợi hại quá ha...” Tiêu Tử Y chỉ còn mỗi câu khen ngợi, cũng không khỏi thốt lên cảm thán vị thầy tướng này công việc cũng không phải dễ làm lắm, lừa dối cũng thật có bài bản thật. Nhưng mà có xác định chút là, cha mẹ ai cũng yêu đứa con của mình là không thay đổi.

Ba người tán gẫu rất vui, dường như bỏ quên mất Đàm Tinh Duyệt, một giọng sợ hãi bỗng truyền tới, “Là thế phải không? Ta còn tưởng phụ thân hy vọng ta đêm nào cũng ngắm sao chứ...”

175. Chương 175: Tiểu Chính Thái Thứ Năm

Ôi, cuối cùng đã nói chuyện rồi! Vì vừa rồi Tiêu Tử Y suýt nữa quên mất anh bạn nhỏ này trong lòng mà cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng quả thật Đàm Tinh Duyệt đứng đó trông quá yếu ớt, rất dễ bị người ta bỏ qua.

“Ha ha, Tinh Duyệt em đang nghĩ như thế hả? Chẳng trách tối nào em cũng ngồi ngắm sao. Nhưng mà nghĩ vậy cũng khá giống với ý này. Dù sao ngắm sao đêm chúng ta cũng nên học theo” Đàm Nguyệt Li có vẻ bất ngờ, nhưng vẫn để ý tới vấn đề của Tinh Duyệt.

Đàm Tinh Duyệt từ từ ngẩng đầu lên, lúc này Tiêu Tử Y mới nhìn rõ khuôn mặt của cậu bé thu hút này.

Là đứa bé có nước da rất trắng, cũng không phải là loại trắng nõn của Diệp Tầm, mà là loại nước da trắng không bình thường, nhìn tái nhợt. Vừa nhìn là thấy rất ít ra ngoài, ít nhìn thấy ánh mặt trời. Loại màu da trắng nhợt này càng tôn thêm vẻ suy nhược của cậu. Trước ngực cậu lủng lẳng đeo một chiếc ngọc bội, vốn làm tôn lên nước da trắng nõn. Nếu không phải Tiêu Tử Y biết rõ cậu là thiếu gia nhà họ Đàm thì còn nghĩ cậu là đứa bé con nhà nghèo bị suy dinh dưỡng nào đó chứ!

Ánh mắt cậu bé trông rất giống Đàm Nguyệt Li, là đôi mắt hẹp dài hoa đào, tiếc là không có thần vận giống Đàm Nguyệt Li, nhìn cũng chẳng thấy xinh đẹp chút nào, mà ngược lại còn có chút trầm lặng.

Đang lúc Tiêu Tử Y ngắm kỹ Đàm Tinh Duyệt thì vừa lúc cậu mở mắt nhìn nàng, tầm mắt hai người giao nhau rồi lại sụp xuống, Đàm Tinh Duyệt lập tức giống con chó con bị kinh hãi, vội vàng nhìn sang chỗ khác. Tiêu Tử Y thấy thế sắc mặt âm trầm lời Đàm Nguyệt Li đi ra ngoài, Nam Cung Tranh mặc dù tò mò nhưng vẫn đang làm bạn nói chuyện với Đàm Tinh Duyệt.

“Có chuyện gì vậy?” Đàm Nguyệt Li kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Tử Y, chẳng hiểu sao nàng lại có vẻ mặt thế này.

Tiêu Tử Y lúi húi rời xa đại diện tới một gốc cây thì dừng lại, quay đầu cau mày chất vấn, “Có phải nhà các người chăm sóc Tinh Duyệt không tốt không? Nếu không sao nó lại có kiểu như thế hả?” Nhìn bộ dạng sợ hãi kia của Đàm Tinh Duyệt, lòng Tiêu Tử Y cũng nghĩ mãi tới chuyện ngược đãi trẻ con.

Đàm Nguyệt Li ngẩn người, bật cười khê nói, “Sao thế chứ? Dù gì thì Tinh Duyệt cũng là đệ đệ của ta, nhưng mà cũng khó trách người sẽ nghi ngờ, từ nhỏ nó vốn có cá tính như thế rồi, ai khuyên cũng không được. Hôm nay có thể mở miệng nói chuyện cũng là điều bất ngờ đối với ta đó”

“Nói thế là thế nào?” Tiêu Tử Y khó hiểu, sao cả chuyện mở miệng nói cũng là điều bất ngờ chứ?

“Tinh Duyệt là đứa con lúc cha mẹ ta đã già mới sinh được, theo lý thuyết thì hẳn vốn là đứa con cưng. Nhưng mà từ sau khi Tinh Duyệt sinh ra, cha ta bắt đầu được thăng quan. Mất vài năm cứ ngồi mãi chỗ đó, ngày nào cũng bận chuyện công vụ thì khỏi cần nói rồi. Còn mẹ ta thì vì giúp cha củng cố địa vị quan trường nên ngày nào cũng đi ra ngoài giao lưu với các bà, vì thế cứ để Tinh Duyệt cho nhũ mẫu và thị nữ nuôi.

Đứa bé này ngày nào cũng xem sách ban ngày, ban đêm thì lên núi ngắm sao, nếu không tình cờ hỏi nó hai câu thì nó còn trả lời, còn hầu như đều tưởng nó bị câm điếc vậy.” Đàm Nguyệt Li cười khổ bảo.

Tiêu Tử Y nghe vậy thì thở dài, hoá ra Đàm Tinh Duyệt là đứa bé tự kỷ điển hình, bởi do trước đây thiếu coi sóc, vì thế mới tạo cho tính không có cảm giác an toàn thế này. Đây cũng là cách làm không ổn lắm, thường thì đứa bé nào tâm linh cũng rất nhạy cảm, nếu chẳng may nói nhỡ câu nào lại xúc phạm tới nó.

“Thật là, cũng không biết nó bắt đầu không nói chuyện từ lúc nào nữa” Đàm nguyệt Li ảo não dùng chiếc quạt đập đập vào đầu.

Tiêu Tử Y hung hăng trừng mắt liếc, nói hờn mát, “Lúc nào ư? Anh cứ nghĩ kỹ lại xem nào, lúc nó còn nhỏ, có phải lúc nó gọi anh anh cũng không đáp hay không? Có phải lúc nó khóc anh cũng không đến dỗ hay không? Có phải lúc nó kéo góc áo của anh mà anh lại giựt vội ra hay không? “ Đứa bé này không có khả năng hành động như thế. Mà nguyên nhân càng ngày càng không thích nói chuyện khả năng duy nhất chính là chẳng có ai đáp lại nó, như vậy nó nói cho ai nghe đây?”

Đàm Nguyệt Li ngẩn ra, nét tươi cười trên mặt cứng nhắc lại, cuối cùng cười không nổi nữa.

Tiêu Tử Y cười lạnh nhạt bảo, “Theo lời anh tự nói, thì tuổi thơ của anh có vẻ như rất tốt đẹp thì phải, có cha mẹ yêu thương, làm hết mọi thứ vì anh. Nhưng mà giờ anh có thể mang niềm vui đến cho bọn trẻ ở nhà trẻ này, vậy mà anh lại chẳng thêm mở miệng nói chuyện câu nào với đệ đệ của mình, cũng quá thể lắm”

Đàm Nguyệt Li cứng họng không trả lời được, trong mắt hoa đào hiện lên tia hối hận, đôi môi mỏng giật giật định giải thích gì đó nhưng cuối cùng cũng biến thành thở dài. Hẳn giải thích cái gì chứ? Nàng nói câu nào cũng đúng hết, hẳn vứt hết mọi trách nhiệm lên cha mẹ, còn bản thân mình trên thực tế rất ích kỷ. Ngày nào cũng vui đầu đọc sách, muốn sớm tìm ra khát vọng, dùng hết mọi thủ đoạn cũng chỉ cầu được công danh lợi lộc mà thôi.

Từ trước tới này hẳn không biết tính tình kiểu này của mình lai đáng xấu hổ thế, đồng thời hẳn còn biết rõ Hoàng thái tử rất thích hẳn. Nhưng mà Tiêu Tử Y nói đúng lắm, hẳn cũng có thể ôn nhu đối với những đứa trẻ khác nhưng mà đối với đệ đệ mình thì ngược lại, còn lười ở cùng nữa.

Tiêu Tử Y sớm đã có tư tưởng giáo dục tên thầy tướng tự inh là đúng này lâu rồi, nhưng khi nhìn vẻ hối hận trên khuôn mặt đẹp trai của hẳn thì những gì vốn định nói ra trong lòng lại không nở nói.

“Ta có một người bạn trước đây cũng vậy, ở trước mặt người khác thì là người rất hoàn mỹ, nhìn thấy ai cũng mỉm cười, ai bảo nàng ấy làm nàng ấy cũng đều vui vẻ làm hết, hơn nữa đều có khả năng làm tốt. Nhưng mà nàng ấy vừa về đến nhà thì tính tình thay đổi hẳn, mỗi ngày bị áp lực gì đều bùng ra, đối tượng chẳng qua lại chính là cha mẹ của mình, Nàng ấy làm vậy có đáng không? Cho dù có chiếm được lòng người khác thì sao chứ? Cuối cùng người ở bên cạnh mình mãi vẫn là người thân của mình thôi. Sao lại không đối xử tốt với họ chút chứ?” Tiêu Tử Y thản nhiên nói. Người như thế nàng hiểu nhất, họ cơ bản là không biết mất đi người thân thống khổ thế nào đâu, tiêu xài hoang phí loại hạnh phúc xa xỉ không ràng buộc gì, một ngày nào đó sẽ hối hận vô cùng vô cùng đó.

Đàm Nguyệt Li nghe vậy thì không nói câu nào mà xoay người đi đến điện Vĩnh Thọ, Tiêu Tử Y vội vàng ngăn hãm lại, thất kinh hỏi, “Anh định làm gì thế?”

“Ta muốn dẫn nó về nhà” Hai mắt Đàm Nguyệt Li nhìn thẳng vào trong chỗ ngồi trong điện nhìn con người bé nhỏ kia, lần đầu tiên dùng giọng nghiêm túc nói chuyện với nàng. Nhưng mà Tiêu Tử Y bất ngờ lại không thấy phản cảm.

Mãi cũng không thấy đáp lại, Đàm Nguyệt Li cúi đầu nhìn mặt Tiêu Tử Y, thì thấy cô gái này đã cười rất vui vẻ, “Ta nói ta muốn dẫn nó về nhà” Đàm Nguyệt Li kiên định nhắc lại. Hẳn đã biết vấn đề ở chỗ nào rồi, như vậy không cần để Đàm Tinh Duyệt ở trong cung nữa.

“Đây là đâu nào? Có thể cho anh tùy tiện đến lúc nào thì đến mà đi lúc nào thì đi sao?” Tiêu Tử Y cười trông rất ác, thấy Đàm Nguyệt Li định mở miệng phản bác thì lập tức cau mày bảo, “Anh về thì anh có thể bảo đảm một ngày mười hai canh giờ ở bên cạnh nó suốt được sao? Anh có thể cam đoan rằng trong lúc vô tình anh làm tổn thương nó rất nhiều lần vậy, nó còn có thể dễ dàng tin tưởng anh nữa hay sao?”

“....” Đàm Nguyệt Li há họng không trả lời nổi, hẳn tưởng tượng trước đây cứ hứa giống như trước đây, lại thấy không dễ thoát ra được câu nào khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo kia của Tiêu Tử Y.

“Không phản đối nữa à? Tốt lắm, vậy cứ thế đi, chiều mai nhớ đến đúng giờ đi học, đừng tới muộn nhé, tạm biệt!” Tiêu Tử Y đẩy vai hãm ra, xoay ngược hãm lại rồi đi qua, sau đó phụ giúp hãm hướng cửa cung mà đi.

“.....” Đàm Nguyệt Li bắt đầu cân nhắc, có phải hẳn quyết định mang Tinh Duyệt đến đây bên cạnh công chúa rất nguy hiểm này là quyết định sai lầm rồi không đây?

“A! Đúng rồi, tối qua ta ngắm sao, Đàm công tử à, hôm nay anh sẽ rất xui xẻo đó nha!” Tiêu Tử Y bỗng thốt lên câu nói bất ngờ.

“Gì cơ?” Đàm Nguyệt Li nghe được câu quen thuộc, tự dừng quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Tử Y.

“Ôi, đằng trước có cây đó...”

“Pung!”

“Vẫn nói chậm mất rồi...” Tiêu Tử Y vỗ vỗ tay, cười híp cả mắt lại bảo.

Ha ha, cuối cùng thì đã hết giận rồi.

176. Chương 176: Bất Ngờ

Lúc Tiêu Tử Y dẫn Đàm Tinh Duyệt giới thiệu cho các bạn nhỏ, bất ngờ còn hơn cả tưởng tượng của nàng. Bọn trẻ nghe nói là đệ đệ của Đàm Nguyệt Li thì không gì ngăn cách tiếp nhận luôn.

Cho dù Đàm Tinh Duyệt có chút chất phác nhưng trong đám trẻ ăm ỉ tranh cãi thì cũng không vấn đề gì. Nếu đến đây là một đứa bé nghịch ngợm như Độc Cô Huyền thì mọi người càng đau đầu hơn.

Thói quen Ăn và ngủ trưa Đàm Tinh Duyệt cũng thích ứng rất nhanh, Tiêu Tử Y vẫn lo để mất luôn đến cậu. Nhưng mà tuy cậu không thích nói chuyện song lại rất nghe lời, Tiêu Tử Y chỉ một ngón tay bảo cậu làm gì thì cậu đều làm cái đó, hơn nữa lại rất toàn tâm toàn ý, chưa bao giờ gây sự nghịch ngợm. KHuyết điểm duy nhất thì chỉ có nếu không đáp lại thì đều là cảnh trầm mặc thường xuyên. Như vậy cũng rất dễ làm cho người ta coi nhẹ cậu, đây cũng là điều Tiêu Tử Y đặc biệt lo lắng.

Nhưng qua vài ngày sau, đột nhiên Tiêu Tử Y phát hiện ra một chuyện không như trong tưởng tượng của nàng. Khí chất con người Đàm Tinh Duyệt ở trong nhà trẻ là số 1, bởi vì cậu là người lắng nghe tốt nhất.

Ví dụ như, khi cậu đang cầm một quyển sách ngồi xem trong góc lớp, bé Vân Tuyền sẽ chạy đến trao đổi một ít chuyện với cậu, thậm chí ánh mắt của Đàm Tinh Duyệt cũng không rời khỏi quyển sách, bé Vân Tuyền lại rất cao hứng, nói liên hồi xong thì sau đó lui đi.

Lại ví dụ như, Nam Cung Tiêu cảm thấy Đàm Tinh Duyệt đọc sách rất giỏi, cậu ta sẽ thường xuyên cầm đề đến hỏi cậu bé. Dĩ nhiên Đàm tinh Duyệt chắc chắn không biết trả lời vấn đề của cậu ta rồi, nhưng thường khi Nam Cung Tiêu đang hỏi thì bỗng tự mình hiểu ra đáp án thế nào rồi, hơn nữa còn ríu rít cảm ơn Đàm Tinh Duyệt đã kiên nhẫn, sau đó vui sướng cầm đáp đề rời đi.

Lại ví dụ như, Độc Cô Huyền cho rằng Đàm Tinh Duyệt là cậu em nhỏ tuyệt đối phục tùng cậu ta, lúc nào thấy cậu bé ngồi đọc sách thì ngồi bên trút nỗi oán giận lên cậu bé, hơn nữa Độc Cô Huyền còn phát giác ra bất kể cậu ta nói gì thì về mặt Đàm Tinh Duyệt đều vui vẻ phục tùng, đây dĩ nhiên là ảo tưởng của riêng cậu ta mà thôi, còn thực tế Đàm Tinh Duyệt chẳng có ý kiến phản đối nào – dĩ nhiên là vì đối phương mặc kệ cậu ta, đến cả mở miệng cậu bé cũng lười nữa. Vì thế Độc Cô Huyền vẫn coi Đàm Tinh Duyệt như tri kỷ, lần nào nói tới miệng đắng lưỡi khô thì mới rời đi.

Vẫn có thể so sánh tiếp. Lúc Diệp Tầm phát hiện ra, Đàm Tinh Duyệt là đối tượng để luyện hán ngữ còn tốt hơn cả Abe, vì vậy ngày nào cũng có lúc Diệp Tầm ôn Abe đến luyện tập khẩu ngữ với Đàm Tinh Duyệt, nhưng dĩ nhiên là đều do cậu tự khác nói mà thôi.

Cuối cùng đến cả chị em song sinh nhà họ Tô nữa, có đôi lúc cãi nhau, cũng tìm Đàm Tinh Duyệt để phân xử, lúc hai cô bé ở bên cạnh cậu cứ cãi nhau, Đàm Tinh Duyệt không nói lời nào cứ kệ cho hai cô bé cãi nhau thoải mái, mắt không rời trên sách, tựa như lão tăng nhập tâm bình tĩnh hài hoà. Dù sao chẳng lâu sau hai chị em lại giải hoà với nhau rồi cầm tay nhau rời đi.

Nhưng chỉ có mỗi Tiêu TRạm có vẻ như đối với Đàm Tinh Duyệt không tốt lắm, Tiêu Tử Y rất ít thấy Tiêu TRạm đi tìm Đàm Tinh Duyệt nói chuyện. Vì thế một buổi tối ngày nào đó, lúc Tiêu TRạm chơi đùa bên nàng thì nàng tò mò hỏi.

Tiêu TRạm buông than củi trong tay ra, miệng méo méo buồn bực bảo, “TRạm Nhi nói với nó mấy câu mà chẳng thấy đáp lại, có phải TRạm Nhi đã nghĩ vớ vẩn hay không? Cuối cùng con cảm thấy Đàm Tinh Duyệt có chỗ nào đó chẳng giống chúng con gì cả. Thực ra thì nó lại không thích nói chuyện, lại không cùng chơi đùa với chúng con nữa ha! Sao mọi người ai cũng đều thích nó thế chứ?”

Tiêu Tử Y ôm Tiêu TRạm vào lòng, cười một tiếng bảo, “Tuy Bác không rõ rốt cục Đàm Tinh Duyệt có nghe được lời nào vào tai không, nhưng qua quan sát nét mặt gần đây của bé đó cũng có thay đổi sau này TRạm Nhi phải nhớ kỹ đó nha! Có đôi khi nhăn nheo lắng nghe cũng là kiểu rất quan trọng để duy trì đó” Thực ra sức quan sát của TRạm Nhi là tốt nhất, người ngoài đều không nhìn thấy Đàm Tinh Duyệt tự bé mình, chỉ có Tiêu TRạm là đã có hoài nghi chút.

Tiêu TRạm nghiêng đầu nghe không biết có hiểu chút không, bé, chớp chớp đôi mắt to trong sáng dõng dạc vấn đề mà bé quan tâm nhất, “Bác à, đến chừng nào thì bác mới làm mẫu phi của con chứ?”

“TRạm Nhi à, Bác không thể làm mẫu phi của con được mà” Tiêu Tử Y bất đắc dĩ nói cường điệu lên. Sao thế nào mà TRạm Nhi vẫn không bỏ đi ảo tưởng vớ vẩn kia của bé chứ? MÌNH đã nói rất nhiều rồi...

“Hi hi, bác à, kỳ thực thì phụ vương rất quan tâm đến người đó nha! Gần đây ngày nào cũng gặp con thì câu đầu tiên đều hỏi là một ngày thế nào, câu thứ hai thì hỏi người thế nào nha!” Tiêu TRạm cười hi hi nói.

Trong lòng Tiêu Tử Y giật mình, mặt ngoài thì vẫn coi như không có gì, đáp, “TRạm Nhi, đây là huynh trưởng quan tâm với muội muội mà thôi” Azzzz, biết giải thích thế nào đây? TRạm Nhi này lên nói với nàng thì tốt rồi, chẳng may mà rơi vào tai hoàng hậu thì không biết sóng gió còn lớn đến thế nào nữa!

Tiêu TRạm vẫn cười rất vui vẻ, ôm tay Tiêu Tử Y miệng thì reo lên, “Bác, xin người đừng rời TRạm Nhi đi đó nha! Không được rời TRạm Nhi đi đó!”

“Được, không rời đi. Con nhanh đi làm bài tập đi, làm xong bác và con cùng chơi cờ nhảy nhé” Nội tâm Tiêu Tử Y thấy đau xót, nhìn ánh nến cháy trên bàn mà trăm mối tơ vò. Nếu nàng mà đi lấy chồng ra khỏi cung, cho dù nàng lại xây dựng cái nhà trẻ kiểu gì nữa thì cũng không thể ở mãi bên TRạm Nhi được...

“Công chúa à, người bên Hoàng hậu đã tới ả” Ngay lúc Tiêu TRạm nghe lời định đi làm bài tập, ngoài thư phòng tiếng Nhược Trúc chậm rãi truyền đến.

TRên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu TRạm bỗng đổi thành thất vọng, chẳng còn cách nào thu dọn sách vở trên bàn rồi chuẩn bị về cung.

Tiêu Tử Y dẫn bé đi ra ngoài, lúc này trời cũng đã tối. Nhìn Tiêu TRạm cùng thị vệ và cung nữ chậm rãi đi ngang qua cung Vị ƯƠNG, Tiêu Tử Y kìm lòng không nổi nghĩ nếu mà lúc nào đó bé đã trưởng thành, không còn cần nàng nữa thì nàng sẽ ra sao đây?

Đang hình dung vóc dáng khi Tiêu TRạm trưởng thành thế nào, Tiêu Tử Y nhìn mơ hồ thấy cách đó không xa trong bóng tối đang đi tới là Nam Cung Tranh, cảm thấy tò mò ngênh đón.

“Sao thế nào mà lại đến đây thế?” Tiêu Tử Y bỗng nhiên có dự cảm không lành song nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Nam Cung Tranh, nàng cũng bỏ qua dự cảm này ngay.

“Ha ha, không có gì, có một đầu bếp tay nghề tốt lắm, ta mời anh ta đến làm điểm tâm ngon cho công chúa” Nam Cung Tranh không nói gì thêm kéo tay Tiêu Tử Y đi về phía phòng ăn của nhà trẻ.

Tiêu Tử Y đầu mờ mịt đi theo nàng ta, đèn đuốc trong phòng ăn ở cung Vĩnh Thọ sáng trưng, nhưng cả một cung nữ cũng không thấy đâu.

“Rất cục sao thế này? Hơn nữa, ta đã ăn cơm rồi mà” Tiêu Tử Y ngồi xuống trước bàn cười hỏi. Nam Cung Tranh này không phải chỉ muốn mời nàng ăn bữa cơm dễ như vậy đó chứ.

Nam Cung Tranh ngồi xuống phía đối diện, hai mắt đẹp ngời sáng, “ăn rồi cũng không sao, hôm nay chúng ta cùng ăn điểm tâm ngon này xem”

“Điểm tâm à?” Trong lòng Tiêu Tử Y hình như có chút khái niệm nhưng thực sự không rõ là gì nữa.

Nam Cung Tranh thở nhẹ một hơi dài, “Được rồi, nói thật cho người biết vậy, vị hôn thê của người nào đó bất chợt trở về, vì thế lúc này đổi lại với người nào đó đào hôn, vì sự an toàn xin phiền công chúa chứa chấp huynh ấy một thời gian ha...”

Bên tai Tiêu Tử Y nghe không rõ lời của Nam Cung Tranh nữa, đang chăm chú nhìn một người từ cửa chính đi đến, trên tay bưng hai chiếc đĩa.

Người này... dĩ nhiên là Nam Cung Sanh râu ria xồm xoàm đầy mặt rồi.

177. Chương 177: Đầu Bếp

Chứa chấp.....Nam Cung Sanh ư?

“Ôi trời, đang nói đùa sao?” Do bàn ăn có chút quá rộng nên Tiêu Tử Y nhìn không rõ nụ cười trên mặt Nam Cung Sanh đang thật hay đùa bốn dưới ánh nến nữa.

Cho Nam Cung Sanh ở trong cung nàng sao? Một người đàn ông để trong cung nàng ư? Không được, nàng đã kinh ngạc quá mức không kiểm soát nổi rồi, lần đầu tiên bản thân phải thật bình tĩnh đã.

Nam Cung Sanh mang điểm tâm đặt trên bàn trước mặt hai người, sau đó làm giống y chức trách của một gã đầu bếp, sau khi hành lễ xong thì xoay người lui ra ngoài, để lại không gian rộng cho hai người có thể tán gẫu.

“Đừng có trêu ta nha! Ta cũng chỉ vì ý tốt thôi đó! Người nói người yêu thích nhĩ ca của ta nha, vì thế mới tạo cho người một cơ hội để hiểu biết huynh ấy hơn thôi, hối hận vẫn còn kịp đó” Nam Cung Tranh mặt mày hơn hớn bảo.

“Có người nói như vậy sao? Dù gì cũng không thể thực hiện được!” Tiêu Tử Y thật sự chẳng còn cách nào với nàng ta, lại cảm thấy hành động lần này của nàng ấy có chút kỳ lạ. Nhét một người đàn ông vào trong cung của nàng ư? Nàng điên rồi mới chịu đồng ý kiểu đó.

Nam Cung Tranh nhún vai, cười một tiếng bảo, ‘Biết người đang lo lắng gì rồi, nhưng mà cung Trường Nhạc tương đối độc lập như phủ của công chúa vậy, ngày thường cũng có nhiều đàn ông lớn bé đều ra vào liên tục cũng chẳng có sao, ta chẳng qua chỉ đề cử một đầu bếp nhỏ nhỏ thôi mà! Người nên học một chút Phong Uyển Tình đi nào, người ta chẳng qua cũng chỉ là một đại tiểu thư, mà đã dám làm lớn chuyện chẳng coi lễ giáo vào mắt tý nào cả”

Tiêu Tử Y không nói gì, bất ngờ cũng không tìm được lời nào phản bác lại. Có lẽ tận đáy lòng nàng cũng đã từng nghĩ có nên để Nam Cung Sanh bên cạnh mình hay không rồi. Mặc dù nàng có cảm tình với hắn thật nhưng muốn tiến thêm một bước để hiểu hắn nữa thì làm vậy có thể được sao?

“Thực ra thì ta rất muốn bảo huynh ấy cạo râu đi để làm thái giám, tiếc là huynh ấy liều chết không chịu, bảo thà rằng đừng có tới” Nam Cung Tranh thất vọng lấy tay che miệng ngáp một cái.

“Nói cho ta biết trước rốt cục là sao vậy đã? Người vừa mới bảo vị hôn thê gì đó đã trở lại sao?” Tiêu Tử Y càng để ý kỹ tới chuyện này.

“Nè, chuyện này không phải lần trước người đã hỏi ra rồi ư? Sau đó lúc ta về tới nhà cũng đã hỏi qua rồi, dĩ nhiên là ta nghe được cuộc nói chuyện giữa cha ta và Nhị nương rồi, cái vị Hạ Hầu Linh đó không biết vì sao cố tình chọn trở về, người nói xem sao nào?”

Là đúng lúc lắm, thời gian có đôi chút trùng hợp thái quá. Không thể không khiến cho người ta có cảm giác kỳ quái. Tiêu Tử Y trầm ngâm không nói một lát, thấy loạn hỏi lại, “Hạ Hầu Linh ư? Đối phương là tiểu thư nhà họ Hạ Hầu ư? “Nàng biết đại tướng quân đương triều họ Hạ Hầu, là người đức cao vọng trọng. Trên yến hội trong cung cũng từng gặp qua đôi lần.

Chức vị Đại tướng quân đương triều này mặc dù thực tế cũng chẳng có tí chức trách gì, thuộc loại quân sự, nhưng cũng không phải người bình thường có thể làm được vị trí này, nếu chưa từng có chiến công hiển hách thì cũng đừng mơ. Chuyện này càng không hiểu vì sao mà Hạ Hầu Linh lại đào hôn nhỉ? Vứt bỏ cuộc sống và địa vị bây giờ, tự mình đi trải nghiệm sao?

Xem ra thời đại này phụ nữ cũng đừng có nhìn bề ngoài nhé. Mẫu phi nàng giả nam trang đi thi đậu Tranh nguyên. Chuyện Phong Uyển Tình nổi đình đám nuôi rất nhiều nam sủng, còn vị đại tiểu thư nhà Hạ Hầu này nói một là một tự dựng một mình đào hôn sinh sống nhiều năm trời, so nàng ta với Nam Cung Tranh quả thực là chẳng kém cạnh gì.

Thật không biết rốt cục là ai mới là kẻ xuyên không đây, Tiêu Tử Y âm thầm lau mồ hôi.

Nam Cung Tranh uống hết chén trà nóng, gật gật đầu nói, “Chỉ là nhà Hạ Hầu kia, nghe nói ông lão tức điên lên nhiễm bệnh ngã gục, coi Hạ Hầu Linh như đã rồi, nhất định phải thành hôn bất cứ lúc nào”

“Vậy nhị ca người có ý gì không? Có ghét bỏ người ta đã rời nhà trốn đi không?” Tiêu Tử Y càng để ý tới thái độ của Nam Cung Sanh, nếu là hắn cũng nghĩ vậy thì nàng đã nhìn lầm người đó rồi.

“Cũng không hẳn vậy. Nhị ca ta nói người ta đã bỏ đi không muốn thành thân với huynh ấy, huynh ấy sẽ thành toàn cho nàng ta! Vì thế lúc này trách nhiệm lại để cho huynh ấy gánh vác” Nam Cung Tranh bắt chước giọng điệu của Nam Cung Sanh nói, song buông tay vứt thêm một câu, “Ta xem huynh ấy hẳn là không muốn thành thân lại rồi, với huynh ấy mà nói, chỉ cần có rượu là tốt nhất. Vì thế công chúa à, người phải cố gắng gấp bội đó nha!”

“Rượu sao?” Tiêu Tử Y bất đắc dĩ cười, Nam Cung Sanh để ý không chỉ là thứ đơn giản như vậy đó chứ? “Ta còn chưa quyết định có giữ nhị ca của người lại không mà, lại còn dám trêu ta nữa ư? Không sợ ta then quá thành giận đem đuổi huynh ấy đi hay sao?”

Nam Cung Tranh cười hì hì khoát khoát tay nói, “Sẽ không đâu, công chúa thông minh như vậy, sẽ không bỏ qua cơ hội đưa tới tận cửa đâu. Tuy ta cảm thấy nhị ca ta chẳng đúng tý nào, nhưng mà nghe người ta thường nói tình nhân trong mắt người ta hoá thành Tây Thi mà, ha ha ha....”

Tiêu Tử Y dở khóc dở cười, Nam Cung Tranh vẫn nghĩ sai về nàng. Đúng là nàng có tình cảm với Nam Cung Sanh thật, có chút thích, nhưng mà cũng chưa tới mức nói đến chuyện yêu đương kia. “Vây.....Người có nói bữa chuyện gì với huynh ấy không đó?”

“Đương nhiên là không rồi, ta chỉ nói huynh ấy ở nhà trẻ có thể giúp đỡ dạy dỗ bọn trẻ thôi mà! Với bên ngoài thì nói là do huynh ấy thân thể suy nhược lắm bệnh tật đã đi tĩnh dưỡng ở núi Chung Nam rồi” Nam Cung Tranh nói rất nhẹ nhàng, cũng không rõ chuyện này có thể giống như cách giải quyết kia của nàng không đây?

A....Thật sự không có vấn đề gì sao? Về mặt Tiêu Tử Y vẫn lo lắng.

“Không sao! Thân phận an bài chỉ là một đầu bếp nhỏ thôi, nhưng mà nhị ca ta huynh ấy còn có thể làm ra món điểm tâm giống Lan Vị phường đó, thật đúng là làm cho ta hoảng sợ ghê, nếm thử mà xem!” Nam Cung Tranh cầm lấy chiếc thìa trên bàn, xúc miếng điểm tâm được tạo rất đẹp lên.

Tự dưng Tiêu Tử Y cảm thấy không ngạc nhiên lắm, dù sao thì Nam Cung Sanh có một thân phận khác chính là ông chủ của Lan Vị phường đó thôi! Món điểm tâm trên bàn vừa vào đến miệng thì tan ra. Tuy điểm tâm trong cung ăn cũng ngon lắm, nhưng điểm tâm ở Lan Vị phường lại có hương vị ngọt khác với hương vị truyền thống, làm người ta thích thú mãi không thôi.

“À, còn về chuyện muốn ở bao lâu thì tùy! Chuyện này cũng không biết lắm. Khi nào mọi chuyện qua rồi, ta sẽ tới đón nhị ca ta về” Nam Cung Tranh vài ngụm đã giải quyết xong món điểm tâm, thềm thưởng vị ngon liếm chiếc thìa cao hứng bảo. Dĩ nhiên nàng ta không biết nhị ca mình lại làm điểm tâm ngon đến thế, hừ hừ, sau này phải ép huynh ấy thật lực mới được!

Nếu không qua được thì phải làm sao đây? Tiêu Tử Y nghĩ đến sâu xa hơn Nam Cung Tranh hơn rồi, nhưng giờ nàng chủ quan chỉ nghĩ muốn giữ lại Nam Cung Sanh, vì thế chẳng còn tâm tư đâu mà đi lo hậu quả gì nữa.

“Được rồi, mọi chuyện cũng đã xong, điểm tâm cũng ăn rồi, ta nên trở về nhà thôi. Ha ha, công chúa hẹn gặp ngày mai nhé” Nam Cung Tranh còn đang tranh thủ Tiêu Tử Y sững sờ mở tròn mắt thì đã vui vẻ ngâm nga hát rồi đi ra ngoài.

Tiêu Tử Y vẫn còn cần điểm tâm mà chẳng thấy vị gì cả, chỉ nghe thấy có tiếng chân bước nhẹ truyền đến đằng sau, không cần nhìn cũng biết là Nam Cung Sanh rồi. Làm sao bây giờ? Nàng vừa mới nhìn thấy bộ râu xồm kia thì đã muốn ngứa tay giạt ra rồi, Hơn nữa quan trọng nhất là nàng căn bản không biết nên đối mặt với hắn như thế nào nữa.

Rầm! Ngay lúc Tiêu Tử Y đang do dự muốn mở miệng nói chuyện với Nam Cung Sanh thế nào thì một chồng giấy trắng từ trên trời giáng xuống, bày đầy trước mặt nàng.

“Đây là cái gì thế?” Tiêu Tử Y tò mò nhìn lướt qua, nhìn theo bóng nền mờ tỏ thấy trên tập giấy viết tên các bạn nhỏ.

“Đây là đề kiểm tra đầu tháng” Nam Cung Sanh cười bảo.

“....” Người này là kẻ cuồng thi đó sao?

178. Chương 178: Cuộc Thi

“Độc Cô Huyền! Không được châu đầu ghé tai thế!”

“Độc Cô Huyền! Không được nhìn ngang liếc dọc vậy!”

“Diệp Tầm! Không được thảo luận vấn đề với Abe! Lầm bầm lâu bầu cũng không được!”

“Tô Linh lung hay là Tô Lâm lang, hai người các con cho nhau xem bài kiểm tra ta đã nhin rồi, cũng đừng có dùng lời lẽ để trao đổi chữ, phải dùng mắt! Dùng mắt có biết không?”

“Đây là cuộc thi đó nha! Các con rốt cục có hiểu cuộc thi là cái gì không hả?”

Tiêu Tử Y hai tay che mặt không đành lòng nhìn Thái Khổng Minh trong lớp học nổi bão. Đúng là nhà trẻ bắt đầu vào đầu tháng chín, lúc nàng mang bài thi tới giao cho Thái Khổng Minh, người sau hai tay đồng ý muốn tới thử nghiệm xem sao.

Nhưng mà bài kiểm tra qua tay nàng đã cải biên đi rất nhiều, chủ yếu đem nhiều đáp án để thành chọn (Đề trắc nghiệm). Như vậy có thể lại càng khó khăn hơn nhưng lại rất thích hợp cho bọn trẻ lựa chọn đáp án. Nam Cung Sanh ra đề cũng để ý tới trình độ học hành của các bạn nhỏ, mỗi người đều có bài kiểm tra khác nhau.

A, nói cách khác, cho dù Độc Cô Huyền có nhìn ngang nhìn ngửa thì cũng vô dụng thôi. Nhưng mà cậu bé đó hình như cũng không ý thức được điều đó.

Lúc đầu bọn trẻ cùng ngồi sát vào nhau trong một chiếc bàn, sau đó thì mỗi người lại tách ra thoát nhìn trông có vẻ giống như là bầu không khí trong cuộc thi vậy. Chẳng qua là với một người mà nói hai từ cuộc thi này vẫn là danh từ tương đối xa lạ.

“Độc Cô Huyền! Con đang xúc xắc gì thế?” Thái Khổng Minh thật sự nhin không nổi nữa, đi đến trước mặt Độc Cô Huyền gõ một cái lên bàn, miễn cưỡng hạ giọng hỏi.

Độc Cô Huyền giơ tay lên cao xuống thấp con xúc xắc, cười hì hì híp cả mắt lại bảo, “Con đang cho xúc xắc quyết định xem chọn đáp án gì, con sẽ không chọn cái khác, trong đó bốn phía là hai hai, còn mặt sau thì không có”

Vẫn còn thành thật thừa nhận mình sẽ không làm nữa. Thái Khổng Minh thầm than trẻ con thật không thể dạy nổi, trên mặt lại càng nghiêm khắc hơn bảo, “Vậy tổng cộng có hai mươi câu, con còn định làm bao nhiêu lần nữa hả?”

Độc Cô Huyền cười híp cả mắt bảo, “Phu tử à, ngài cho con được kiểm tra lại một lần không được sao?”

“Phì” Đối lấy sự tức giận của Thái Khổng Minh, rốt cục Tiêu Tử Y nhin không được bật cười. Đúng là kẻ dở hơi quá! Đứa bé này bây giờ đã vậy, sau này thì biết làm sao đây?

“Tiếp tục làm bài!” Thái Khổng Minh nghiêm khuôn mặt tuần tú lại nói dứt khoát, đến bên Tiêu Tử Y trầm giọng bảo, “Công chúa, bài kiểm tra của người đã viết xong chưa vậy?”

Tiêu Tử Y ho khẽ một tiếng, cúi đầu tiếp tục dùng bút lông đưa nét như gà bới. Thật là, vị Thái Tam Quốc này chẳng tha bất cứ cơ hội nào để chỉnh nàng nữa. Chỉ là cuộc thi của nhà trẻ thôi mà! Tại sao lại tính cả nàng vào đó chứ? Lại còn bắt nàng biết hẳn một đoạn chính tả “Kinh Thi” nữa chứ?

Chẳng biết viết một câu thì đã xong không đây? Toàn bộ bài đó nàng cũng chưa thuộc hết mà.

Tiêu Tử Y lại cố viết, rồi nhin không được ngẩng đầu nhìn tình hình bọn trẻ. Chỉ nghe thấy thanh âm thì biết tên nhóc Độc Cô Huyền vẫn còn đang kiểm tra đáp án, TRạm Nhi, bé Vân Tuyền, Nam Cung Tiêu lại còn có cả Đàm Tinh Duyệt nữa đã sớm hoàn thành bài kiểm tra rồi, đã buông bút xuống đang kiểm tra lại bài. Diệp Tầm thì vẫn đang cầm bút cau mày do dự, chị em song sinh nhà họ Tô thì rõ là đang bắt đầu vẽ tranh trên giấy, rõ ràng là coi đề thi đối với các bé mà nói giống như trò chơi vậy.

Đề thi Tiêu Tử Y đã xem qua, không thể không bội phục Nam Cung Sanh tuy chưa từng tiếp xúc với bọn trẻ bao giờ nhưng mà chỉ dựa vào những lời kể lại của Nam Cung Tiêu mà đã biết trình độ học tập của từng đứa để ra đề phù hợp, xem ra là đã tốn không ít tâm tư.

Chẳng qua vẫn đánh giá cao Độc Cô Huyền.....Tiêu Tử Y nhìn Độc Cô Huyền chơi xúc xắc say sưa mà mặt đen lại.

“Đã hết giờ rồi! Bài kiểm tra nộp từ dưới lên!” Thái Khổng Minh nhìn chiếc đồng hồ cát đặt trên bàn giáo viên thấy giọt cát cuối cùng rơi xuống về mặt nghiêm túc nói.

Theo âm tiết nghiêm túc cuối cùng của Thái Khổng Minh phát ra, trong phòng vang lên tiếng hoan hô, xem ra cuộc thi đối với bọn trẻ vẫn còn rất xa lạ. Tiêu Tử Y cũng đem bài viết chính tả của mình lên nộp, nhìn Thái Khổng Minh đang ngồi chữa bài ở trước. Do Tiêu Tử Y buổi tối cứ sửa chữa đề thi của Nam Cung Sanh đưa cho nên cũng không được nghỉ ngơi tốt, lúc trời còn chưa tối thì nàng tắm rửa xong đã buồn ngủ díu mắt, trong tai vẫn nghe tiếp bọn trẻ tranh cãi nhau ầm ĩ.

“Trạm Nhi, người làm bài thế nào?” Đây là tiếng của bé Vân Tuyền.

“Cũng không tệ lắm, còn người thế nào?” Đúng vậy, nghe Trạm Nhi nói vẫn có phần nắm chắc lắm.

“Tuyệt vời. Ta thấy Nam Cung nó cũng cười vui lắm nha! Chắc chắn nó cũng không tồi. Tiểu Tinh Tinh dĩ nhiên cũng không thành vấn đề, ta để ý thấy hình như nó đã làm xong toàn bộ bài hết” Tiểu Tinh Tinh nói ở đây chính là Đàm Tinh Duyệt, nhưng mà mỗi lần Tiêu Tử Y nghe gọi thân mật vậy thì đều tự động đổi thành “Tiểu Tinh Tinh”...

“Làm sao đây? Ta cũng trả lời chưa đúng lắm” Giọng Diệp Tầm lo lắng truyền đến.

“Không sao, tiếp tục cố gắng lần sau đi! Nghe nói chỉ là thi thử thôi. Mỗi tháng một lần đó mà” Ừ, Trạm Nhi của nàng nói chuyện càng ngày càng giống cha bé lắm.

“Hả? Ôi, tháng nào cũng có sao?” Không cần nghĩ cũng biết giọng rên này là của Độc Cô Huyền.

“Độc Cô à, bài này người làm thế nào rồi?” Bé Vân Tuyền vẫn đối xử rất bình đẳng, rất có phong cách tỷ tỷ, ai cũng đều quan tâm.

“Ai cơ? Aizzzz, những này đều là lừa trình độ trẻ con thôi!” Tiêu Tử Y nghe đến đó thì xẹp xuống, Độc Cô Huyền này hoá ra còn dám nói khoác ha.

“Ta vẫn còn là trẻ con mà! Vì thế ta mới bị lừa đó!” Độc Cô Huyền nói ra làm người ta cười ngất.

“...” Quả nhiên là Vua vạn năm tẻ ngắt, chẳng có ai nói tiếp theo lời cậu cả.

“Đúng rồi, đúng rồi, tiểu Tuyền Tuyền à, Đây là ta đó nha! Ha ha, lần này người phải nhận lấy đó! Sau này đợi người trưởng thành, phải gả cho ta đó nha!”

Tiêu Tử Y kinh ngạc mở to hai mắt ra, vẻ chiếc răng nanh của Độc Cô Huyền làm tín vật đính ước, Trạm Nhi đã sớm cười nói qua với nàng rồi. Nhưng không ngờ Độc Cô Huyền thế nào mà nhanh như vậy đã rụng chiếc thứ hai rồi? Không phải là cậu giựt nó xuống đó chứ?

Chỉ thấy Độc Cô Huyền cười híp mắt lấy chiếc răng từ trong ngực ra, làm như hiến vật quý vậy đến trước mặt bé Vân Tuyền.

Lí Vân Tuyền hoảng sợ, khẽ cười bảo, “Chẳng trách hôm nay nghe tiếng người hử rất nhiều, hoá ra lại rụng một chiếc nữa rồi”

“Đúng vậy đúng vậy đó! Để sớm ước định với tiểu Tuyền Tuyền, lung lay mãi cũng sốt ruột rụng xuống” Độc Cô Huyền chờ mong thúc giục, “Nhận lấy đi, nhận lấy đi mà!”

Tiêu Trạm vội đến mức cắn chặt môi, lần trước bé có nói qua là đã thưởng lấy một chiếc răng rồi, lần này lại không thể lấy lý do đó được nữa, Bác à, phải làm sao bây giờ?

Tiêu Tử Y nhận được ánh mắt cầu cứu của Tiêu Trạm, đang định bắt đắc dĩ đứng dậy tham gia vào, chợt nghe tiếng bé Vân Tuyền thánh thót mềm mại cự tuyệt, “Khó mà làm được đó”

“A a, vì sao thế?” Độc Cô Huyền tròn mắt ngơ ngác hỏi lại.

“Ở nhà chúng ta, chỉ có người nhà mình mới có thể thành thân đó nha! Người xem xem, ba ba thì cưới mẹ, bà nội gả cho ông nội, chú thì thành thân với thím, đều vậy cả mà!” Bé Vân Tuyền nghiêm trang đáp.

Độc Cô Huyền nghĩ ngợi rồi như bừng tỉnh hiểu ra, “Chẳng trách như vậy, thực ra nhà chúng ta cũng như vậy đó nha!”

Tiêu Tử Y cười ngã chống vó vào ghế, hết nói nổi rồi, nàng dám khẳng định bé Vân Tuyền đang lừa tên nhóc độc Cô, vì theo nàng biết, bé Vân Tuyền căn bản không có chú thím, trách không được cô bé nói mặt không đổi sắc, đúng là có tiền đồ ghê!

Nhưng mà đợi khi Tiêu Tử Y cười xong ngẩng đầu lên, thì thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Trạm tràn ngập ánh mắt mong chờ đứng bên nàng, “Bác à, quả nhiên là bác hẳn phải đảm đương mẫu phi của con rồi!”

Ồi...Xem ra bị lừa cũng không phải có mỗi mình Độc Cô Huyền ha....

179. Chương 179: Rất Kỳ Lạ

Tiêu Tử Y từng nói với Tiêu Trạm dạy bé rằng cái gì gọi là luân lý đạo đức, cái gì gọi là huynh muội không thể lấy nhau được, kết quả thật vất vả mãi mới dựng được ngôi nhà cao tầng thì đã bị bé Vân Tuyền ột câu đổ sập.

Đáng thương ở chỗ là đến phế tích của nó cũng không dễ mà đắp lên phòng mới được. Tiêu Tử Y suy nghĩ mãi mới quyết định đem vấn đề khó này quăng trả cho Tiêu Cảnh Dương. Chính con hắc quan niệm có vấn đề thì hẳn phải phụ trách, nàng chẳng còn cách giáo dục nào nữa.

Tiêu Tử Y ngồi trong lớp học thu dọn đồ của các bạn nhỏ trên bàn, có rất nhiều tranh giấy vụn, gỗ vụn lắp ghép tranh...Tuy việc này vẫn có thể để các cung nữ làm nhưng mà chỉ cần nàng không có việc gì thì tự mình ra tay vẫn hơn.

Hiện giờ bọn nhỏ đang ngồi trên bãi tập ngoài cửa sổ học tiết thể dục của Độc Cô Diệp, ngẫu nhiên còn nghe thấy tiếng Độc Cô Huyền đặc biệt gọi Abe âm ỉ. Mà nàng thì vẫn giống như trước tránh mặt Độc Cô Diệp, miễn cho gặp nhau lại thấy không vui. Nhưng mỗi lần Nam Cung Tranh tới trước tiên đều đến sớm mà về muộn một lát, cố tình đi đầu võ mồm với Độc Cô Diệp.

Được rồi, nàng cũng có thể sắp xếp cho tiết học hai người cùng một buổi chiều, dù sao thì cũng chẳng có ai có ý kiến phản nản gì cả.

Thời gian thấm thoát mà đã tới tháng năm. Tiêu Tử Y nghĩ hai ngày nữa là đầu tháng năm rồi, trong cung còn một ít việc tết Đoan ngo. Vừa đúng lúc Thái Khổng Minh phối hợp giảng về một ít tiết Khuất nguyên, Lí Vân Thanh có thể dạy thêm ít tiết giáo dục chính trị tư tưởng chủ nghĩa yêu nước, tiết âm nhạc thì có thể bắt chước Khuất nguyên chín chương cổ nhạc, tiết thủ công thì có thể cho bọn trẻ học gói bánh trưng, cũng không rõ thủ công của Đàm Nguyệt Li có được không nữa.

Tiêu Tử Y đang tự hỏi xem tiết số học thì học cái gì, chỉ thấy vẻ mặt Nam Cung Sanh râu ria xồm xoàm mang theo một bầu rượu chân nam đá chân xiêu đi vào trong lớp học. Ồi, trông Nam Cung Sanh lồi thối lếch thếch như vậy, sao chẳng thể nào có ai nghĩ được lại là ông chủ Lan đẹp trai vô địch kia chứ?

“Buổi trưa tốt lành” Nam Cung Sanh giơ bầu rượu lên coi như chào.

Hai người chào hỏi qua loa rồi đều lúng túng, bên ngoài lớp học tiếng bọn trẻ cười đùa vui vẻ mà trong lớp học thì lại im lặng như chết vậy.

Tiêu Tử Y kiên trì nhìn bầu rượu trên tay hắc bảo, “Tiên sinh Nam, trong lớp học cấm uống rượu đó” Ở trong cung Trường Nhạc Nam Cung Sanh lấy tên giả là Nam Sanh.

Nam Cung Sanh cười nói ào ào, “Quên mất, lần sau vậy” Nói dứt lời thì quay người ra khỏi lớp học đặt bầu rượu trên bệ cửa.

Vừa lúc Tiêu Tử Y thu dọn cờ nhảy linh tinh trên chiếc bàn trong, sau khi Nam Cung Sanh cất kỹ bầu rượu rồi, cứ tùy tiện vào nhà ngồi đối diện nhìn, cũng không chê chiếc bàn quá nhỏ so với thân thể to lớn của hắn.

Đến cả Đàm Nguyệt Li tên kia lúc ngồi cũng phải kê lên ới ngồi, mà chẳng thèm nhìn ánh mắt của người khác. Tiêu Tử Y chợt thấy mép ghế bị người ta làm rớt xuống, vội vã phi tới đỡ.

“Thật xin lỗi. Không ngờ ghế lại ọp ẹp vậy, chân đều long ra cả” Nam Cung Sanh hơi nói xin lỗi.

Tiêu Tử Y cúi đầu khẽ cười, vốn xấu hổ ở cùng một chỗ với Nam Cung Sanh cứ vậy mà dễ dàng hoá giải.

“Bàn cờ này trước đừng thu vội, theo giúp ta chơi đi nào” Nam Cung Sanh mỉm cười, cũng không đợi Tiêu Tử Y trả lời, cứ thế đem quân màu đỏ ra, bày lên trên bàn cờ.

Tiêu Tử Y cười trêu bảo, “Anh không phải là đầu bếp sao? Nếu một lát nữa mà để cho họ thấy anh chơi cờ với ta trong này, biết giải thích thế nào đây?”

“Hết cách thôi, ta chỉ làm một món điểm tâm thôi, hơn nữa công chúa để cho ta sống ở đây, cũng không hẳn là vì món điểm tâm thôi đó chứ?” Nam Cung Sanh bật cười bảo.

Đúng thật là có mưu đồ khác thật, tìm Tiêu Tử Y đập bình bình, tay bày quân cờ chậm lại chút, Nam Cung Sanh thấy vậy duỗi tay ra giúp nàng tiếp tục bày quân cờ.

Tiêu Tử Y nhìn thấy cả từng đốt ngón tay rắn chắc, kiên định bỗng chốc không thốt ra được lời nào.

Người đàn ông này mạnh mẽ quá đi, hơn nữa lúc gặp mắt lần trước nàng vừa mới hoà giành quyền chủ động, mà gặp nhau lại trong cung nàng lại có chút không hiểu nghe làm theo ý nghĩ của hắn.

Khó chịu ghê, việc gì nàng phải chơi cờ nhảy với hắn chứ? Nghĩ kiểu gì cũng sẽ bị thua thảm hại thôi.

“Này, đây là kế hoạch ta viết ra, căn cứ vào thành tích cuộc thi buổi sáng mà thiết kế ra” Nam Cung Sanh giúp Tiêu Tử Y bày xong quân cờ, sau đó sờ ngực móc ra một tờ giấy trắng đặt lên bàn.

Tiêu Tử Y khiếp sợ mãi không nói ra được, nói đúng hơn là bị cảm động. Nàng cố gắng xây dựng nhà trẻ hết mức có thể, nhưng mà vẫn chỉ chung quy là có bốn năm đứa bé thôi, cho rằng chỉ cần chúng trưởng thành khoẻ mạnh là được, chứ lại không chú ý đến thành tích học tập của chúng thế nào cả. Còn Nam Cung Sanh thì chứng thực là đã bù lấp thiếu sót ấy của nàng.

“Thất thần gì chứ? Giữ ta lại ở trong này, không phải là vì muốn ta hỗ trợ hay sao? Dạy thì bản thân ta không giúp được gì rồi, nhưng mà chút việc cón con này thì dư sức” Nam Cung Sanh nở nụ cười nói vài câu. Râu xồm cứ theo từng lời mà rung rinh, chỉ tay vào bàn cờ bảo, “Xin mời công chúa đi trước”

Vốn không muốn chơi cờ nhưng Tiêu Tử Y bị hắn nói vậy thấy cự tuyệt hẳn không hay cho lắm, tự nhiên mà cùng hắn chơi cờ.

“Công chúa, quân cờ này có phải còn có cách chơi khác hay không?” Nam Cung Sanh lùi sau vài bước, bắt ngờ nhảy cách hai quân cờ ra xa.

Mí mắt Tiêu Tử Y cũng bỗng giật giật, làm như không có việc gì đáp, “Đương nhiên là có nha, quy tắc là do người định ra mà, muốn chơi thế nào thì phải thông đồng với đối phương cho tốt, là có thể đổi cách chơi rồi” Nàng vừa nói vừa học giống Nam Cung Sanh, nhảy cách qua hai quân cờ.

Người đàn ông này, quả nhiên không tìm được bắt đầu kiếm cớ chọc nàng rồi. Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn quân cờ hai người đang bắt đầu đánh giáp lá cà, cười khẽ bảo, “Thực ra có chuyện Tử Y vẫn rất kỳ lạ, tại sao anh lại phải nói 1 ngày cũng là bạn cũ thế thế nào? Chữ cũ cũng không phải viết như vậy ha?”

Nam Cung Sanh dùng ngón trỏ và ngón giữa nhặt lên một quân cờ đứng cuối trực tiếp nhảy thẳng một bước tới tận trận địa của Tiêu Tử Y, mỉm cười phản kích bảo, “Thật kỳ lạ lắm sao? Nhưng mà lúc ấy công chúa cũng không có biểu hiện kỳ lạ như bây giờ mà”

Tiêu Tử Y nhìn quân cờ đỏ chói mắt kia, buồn bực một lúc rồi cầm lấy chính quân xanh của mình dựa theo cách vừa rồi Nam Cung Sanh nhảy nhảy một đường tới, nàng cười hì hì xấu xa đáp, “Mặc kệ, là ta hỏi trước, anh phải trả lời trước. Cái này với chơi cờ giống nhau đều có trước có sau nha!”

Nam Cung Sanh cũng không thèm so đo với nàng, tâm tình bình tĩnh cười đáp, “Thực ra thì cũng chẳng có gì, là lúc trước tại hạ cùng công chúa sau khi đáp đề xong, phát hiện ra chữ của công chúa có chút rất kỳ lạ”

“Rất kỳ lạ ư?” Tiêu Tử Y cau mày nghĩ ngợi cái từ mà Nam Cung Sanh hình dung này. Hắn không hề giống những người khác bảo nàng viết sai lỗi chính tả để hình dung chữ giản thể của nàng, mà chỉ nói là rất kỳ lạ thôi.

“Đúng, rất kỳ lạ” Nam Cung Sanh giấu hai con mắt thật sâu trong biển râu nhìn biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y, chậm rãi nói, “Bởi vì chút chữ này, trong lịch sử có một người đã dùng qua, đó chính là Độc Cô Hoàng hậu tiền triều”

180. Chương 180: Giao Đầu

Nội tâm Tiêu Tử Y thâm kêu khổ, mặt ngoài thì lại mở miệng hỏi lại, “Nói chữ của ta giống hoàng Hậu Độc Cô ư?”

Nam cung Sanh đi tiếp một nước cờ nữa, lại một quân đổ xâm nhập vào địa bàn của Tiêu Tử Y, sau đó hắn thần nhiên bảo, “Hoàng hậu Độc Cô tiền triều tự tay lưu lại vết tích không nhiều lắm, nếu công chúa ngài sinh trưởng trong cung từ nhỏ thì xem qua chữ của hoàng hậu Độc Cô cũng chẳng ngạc nhiên lắm, nhưng mà công chúa ngài lớn lên ở nhân gian thì nguyên nhân này loại trừ ngay. Tại hạ rất muốn biết công chúa tập viết chữ này ở đâu?”

Tiêu Tử Y thở dài, nàng muốn nói là nàng đi học chữ giản thể từ nhỏ, nhưng khi nhìn Nam Cung Sanh có bộ dạng như vậy, thật sự không giống như là hỏi thân phận thật của nàng mà là đang toan tính xem rốt cuộc là nàng đã học được loại chữ này từ nơi nào.

Càng nghĩ sâu lại càng thấy, ban đầu lúc Tiêu Sách thuyết trình, hoàng đế và Tiêu Cảnh Dương cũng không nhìn ra dấu vết chữ của nàng đó sao? Tiêu Cảnh Dương đánh cá là không có gì, nhưng mà biểu hiện trên mặt hoàng đế thật ra lại cảnh giác đánh giá nàng. Hoá ra hắn cũng không phải ngạc nhiên vì nàng viết gì đó mà đang toan tính nàng viết chữ giản thể.

Thân là đương kim Thánh Thượng, dĩ nhiên là có thể nhìn thấy qua chữ viết tay của hoàng hậu Độc Cô, còn Nam Cung Sanh này thì...

Tiêu Tử Y không vội trả lời vấn đề của hắn, tiếp tục chơi xấu hỏi lại, “Vậy vì sao anh biết chứ? Theo lý thuyết thì anh càng không có cơ hội nhìn thấy đó sao?” Hiện giờ nàng cũng chẳng nhả gì mà đi hỏi hoàng đế tình hình đặc biệt khi thấy chữ giản thể của nàng có ý nghĩa gì nữa, trước tiên cứ ứng phó với Nam Cung Sanh trước rồi nói sau vậy.

Nam Cung Sanh khẽ cười đáp lại, “Nhà Nam Cung và Độc Cô đều là láng giềng với nhau, lúc tại hạ còn nhỏ vẫn thường sang đi quấy rầy bên đó”

Nói cách khác là hắn có cơ hội nhìn thấy sao? Chính là vậy mới học được chữ giản thể đấy ư? Ai biết đâu là hắn lại tiêu diệt bừa lý do đó chứ? Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn bàn cờ do dự không rõ là nên đi bước nào, lại thêm phiền não việc phải trả lời vấn đề hắn hỏi ra sao nữa.

Là nên đi quân cờ trước hay là nên đi sau đây? Chủ động đơn giản hỏi một chút xem Nam Cung Sanh rốt cuộc muốn biết gì ư? Hay là trả lời lấy lệ vậy?

Nam Cung Sanh thấy Tiêu Tử Y cắn môi bộ dạng khó có thể trả lời, đành thở dài lên tiếng, “Nếu Công chúa không muốn trả lời, cũng không sao, Chỉ là truyền thuyết hoàng hậu Độc Cô từng để lại một bản chép tay Độc Cô, trong đó tràn ngập cách trị quốc, cách kinh doanh, mọi thứ rất chi tiết. Bản chép tay này là tâm huyết mà cả đời hoàng hậu Độc Cô tích góp được, cũng là bản tinh tuý khai sáng nhà Tuỳ thịnh vượng”

Tiêu Tử Y nhìn không rõ biểu hiện trên mặt Nam Cung Sanh, như có suy nghĩ gì hỏi lại, “Sau đó thì sao?”

“Bản chép tay này sau đó được hoàng thất nhà Tuỳ tranh đoạt nên cũng không biết ở đâu nữa, nhà tuỳ cũng nhân cuộc nổi loạn mà mãi cũng chaur gượng dậy nổi” Nam Cung Sanh cất giọng ảm đạm nói, “Sau

đó thì có người nói rằng, bản chép tay này thật ra là hai cách cao thấp, được với người được thiên hạ và bại với người trị thiên hạ”

Tiêu Tử Y nghe hẳn nói đến đây rốt cục nghĩ kỹ ra là đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Hoá ra Nam Cung Sanh quả thật không phải là kẻ xuyên việt. Mười ba tuổi tâm trí hẳn được mở mang bởi vì không hiểu từ đâu mà chiếm được một quyển sổ do hoàng hậu Độc Cô để lại. Bản bút ký này nhất định là hoàng hậu độc Cô viết chữ giản thể mà thành, rồi khi Nam Cung Sanh phát hiện ra nàng cũng viết loại chữ tương tự như vậy, dĩ nhiên lại cho rằng trong tay nàng cũng có một bản chép tay như thế.

Tiêu Tử Y vươn tay đem quân cờ ở mặt sau tiến lên từng bước, cười bảo, “Chữ của ta ý à, là từ nhỏ được một ông già dạy cho, ông dạy ta thì ta liền bắt chước theo thôi” Ha ha, nàng cũng không phải nói dối nhé, từ nhỏ nàng học chữ văn đều là một vị giáo viên nhiều tuổi dạy mà.

Nam Cung Sanh cúi đầu trầm ngâm không nói. Các loại dấu hiệu cho thấy bất kể tư tưởng nào của nàng cùng với từ ngữ mà hẳn xem qua vô cùng giống bản chép tay của hoàng hậu Độc Cô. Vì thế lần đầu tiên lúc hẳn mới gặp mặt đã thử thuyết một câu, “1 ngày là bạn cũ” kia, kết quả nàng lại có chút phật lòng chứ.

Chả lẽ trong tay nàng cũng có bản viết tay của hoàng hậu Độc Cô sao? Nhưng mà lúc hẳn lấy được, sư phụ hẳn có nói rõ là bản duy nhất mà....Bởi vậy hẳn mới có cách thử một lần, nếu là trong tay nàng cũng có một bản chép tay, dĩ nhiên cũng sẽ muốn nhìn bản trong tay kia của hẳn. Vậy mà thông minh như hẳn dĩ nhiên nghe ra Tiêu Tử Y chỉ nói lấy lệ, cũng không hề truy vấn, hôm nay thử tiếp là ngừng, hai người chính thức bắt đầu tìm đường lui ra trên bàn cờ./

“Vậy vị Hạ HẦU Linh kia hiểu lầm anh, sao anh không gặp nàng ấy một lần để giải thích rõ chứ?” Tiêu Tử Y đi vài nước cờ, không chịu nổi loại cứ im lặng mãi như tra tấn vậy mới đơn giản mở miệng.

“Giải thích rõ thì có tác dụng gì chứ? Nàng ấy vốn sớm đã có người trong lòng rồi” Nam Cung Sanh bật cười bảo, nhấc tay lên đi tiếp một nước cờ nữa, đem nước đi Tiêu Tử Y thiết kế chặn lại.

“Ồ? Vậy thì chuyện đào hôn là bỏ trốn thật sao?” Tiêu Tử Y nghiêng người lên trước, vẻ mặt hưng phấn. Sự thật là bỏ trốn ha! Hơn nữa giờ còn bị túm trở lại, thật sự đủ phần khích ghê.

Nam Cung Sanh cười khẽ một tiếng. Lúc này hẳn mới cảm thấy vị công chúa nhỏ này cũng chẳng có gì khác tiểu muội của hẳn. Đều là thích dòm ngó chuyện riêng tư của hàng xóm láng giềng. Nhưng mà cái loại vừa rồi trong con người của nàng tuyệt đối không hợp với tuổi thực của nàng, hẳn thấy rất nhiều lần rồi, hẳn là hẳn cũng không phải hoa mắt đó chứ.

“Không phải bỏ trốn đâu. Hạ HẦU Linh trước khi về nhà cũng đã từng tới nhà của ta rồi” Nam Cung Sanh thần nhiên đáp, “Đừng lấy biểu hiện như vậy, người ta đều có thể nữ giả nam đuổi theo người trong lòng đi tòng quân, còn có tâm tư để ý tới loại đàn ông ngồi trong nhà suốt ngày kiểu này hay sao?” Nam Cung Sanh vuốt quân cờ trong tay, chẳng cảm thấy những lời mình nói ra làm kinh hãi thế tục chút nào.

Cầm Tiêu Tử Y suýt nữa rút xuống, may là không phải bỏ trốn thật sự ha, hoặc giả người ta đúng là Hoa Mộc Lan thật!

“Nàng chính là nói chuyện phiếm với ta qua cửa sổ, cũng không nhìn thấy ta đâu” Nam Cung Sanh nhớ lại cảnh kia giọng khẳng định chắc chắn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bội phục.

“Vì thế lần này đổi lại mới là anh đến gánh vác trách nhiệm ư? Bởi vì bội phục tiểu thư Hạ HẦU sao?” Lúc này Tiêu Tử Y mới lý giải ra vì sao Nam Cung Sanh lại kiên trì đến vậy. Song Hạ HẦU Linh tòng quân đi ba bốn năm rồi mà! Thật là một người phụ nữ có dũng khí thật đó.

Nam Cung Sanh cúi đầu thấy Tiêu Tử Y chẳng để tâm gì tới việc chơi cờ, cũng không bức nàng đi tiếp, dù sao thì hẳn cũng tính là áp đảo thắng lợi rồi.

Tiêu Tử Y thấy hẳn cúi đầu nhìn bàn cờ trầm tư, như là biết hẳn đang nghĩ gì vậy, nhún nhún vai coi như không có gì cười bảo, “Cũng không phải biết hết rồi mọi người mới chơi cờ hay nhất hay là chỉ có người thông minh mới sử dụng tốt nhất đâu” Dĩ nhiên là nàng chỉ bản chép tay trong tay Nam Cung Sanh. Trước đây thấy Nam Cung Sanh rất đặc biệt, giờ thì biết rõ vì sao rồi. Chỉ là bản viết tay này rốt cục sử dụng

thế nào cũng là do chính Nam Cung Sanh quyết định thôi. Cũng không rõ Nam Cung Sanh nghe có hiểu hay không nữa, dù sao thì nàng cũng nhìn không rõ biểu hiện trên mặt của hắn qua bộ râu xồm kia cả.

Môi Nam Cung Sanh giật giật như định nói gì, Tiêu Tử Y chợt nghe thấy tiếng huyền não dị thường trên bãi tập bên ngoài, vội quay nhanh đầu lại.

Chỉ thấy một ông lão mặc quan phục tóc trắng đang đứng cạnh hố cát, dùng ngón tay lái nhải nói gì đó với Diệp Tầm.

“Hừ, quả nhiên là không ngoài dự đoán. La Thái Phó cũng định vắt một tay sang đến đây rồi” Giọng Nam Cung Sanh nhẹ nhàng truyền đến bên tai Tiêu Tử Y, “Công chúa nhớ rõ đem bản kế hoạch học tập mà tại hạ vừa đưa cho theo bên người nhé, lát nữa cùng ông ta giao đấu nhất định sẽ dùng đến đó”

“Giao đấu ư?” Chuyện không đến nỗi ác liệt đến mức đó chứ?

“Thái tử điện hạ gần đây chuyện chính sự thất bại, nếu không sao có thể cho phép Sách điện hạ sắp xếp người vào trong nhà trẻ chứ? Hiện giờ đoán chừng Sách điện hạ bên đó cho rằng có thêm hai đứa bé và một thị nữ vẫn chưa đủ, còn muốn có thêm lão sư nữa thì mới yên tâm đó” Nam Cung Sanh cười lạnh nói, Tiêu Tử Y bị Nam Cung Sanh phân tích một phần như vậy, chợt cảm thấy da đầu bỗng run lên.

Tranh đấu trong triều rốt cục muốn lan đến nhà trẻ rồi sao? người.

181. Chương 181: Cổ Tình

La Diễn Văn bất ngờ đến đây dạy dỗ Diệp TẦM, tên nhóc này đúng thật là không lễ phép, chẳng quen nhìn lên trên để ông ta dạy dỗ, thật là một đứa bé lớn lên trên thảo nguyên, chẳng được dạy dỗ chu đáo gì.

“La Thái Phó à, Diệp Tầm đều nói là không phải cố ý rồi mà, ngài tha thứ cho nó lúc này đi mà” Tiêu Trạm bây giờ nhện không nổi nữa, tiến lên phía trước từng bước che chắn cho Diệp TẦM, ngẩng đầu cất tiếng xin xỏ.

La Diễn Văn hừ lạnh một tiếng, râu tóc hoa râm vênh lên, trên mặt hiện lên vẻ khó chịu. Vừa rồi ông ta đã nói với Hoàng thượng, an bài loại trẻ con này bên Hoàng tôn điện hạ, sớm muộn gì cũng làm hỏng Hoàng tôn điện hạ mất thôi.

Xem đi, hiện giờ lại còn nói đỡ cho nó, sau này thì sao nữa đây?

Lần đầu tiên Tiêu TRạm gần gũi với La Thái Phó, cảm thấy hồi hộp tim đập bình bịch. Bé mỗi lần thấy La Thái Phó từ xa thì đã chủ động kiễ mông cúi chào mất rồi. Trong mắt Tiêu TRạm ấn tượng với La Thái Phó còn nghiêm khắc hơn cả Hoàng gia nữa, dù sao thì đối với hoàng gia gia bé còn có thể làm nũng để che mắt, làm hôn loạn rồi qua được, nhưng mà vị La Thái Phó này lại không thể dùng cách đó để xin xỏ được.

Vì sao lão sư nào cũng có bản mặt như thế chứ? Trước đây La phu tử cũng như vậy, nhưng gần đây thì đỡ hơn rất nhiều rồi. Vẫn là bác nhỏ có mị lực lớn nhất, tốt nhất là đem vị La Thái Phó này đi cải tạo cho tốt đi. Không cần không cần vậy, tốt nhất là bé cũng không cần vị La Thái Phó này đến dạy bọ bé đâu, bởi vì thoát nhìn vị này rất khó đối phó nha.

La Diễn Văn chỉ cần nhìn ánh mắt mơ hồ của Tiêu TRạm thì biết nhất định đứa bé này đang thất thần rồi. Thật sự là.....Thật sự là hết nói nổi nữa rồi! Thế này thì còn đâu thời gian mà lên lớp nữa chứ, Hoàng tôn điện hạ dĩ nhiên đang nói chuyện với người khác mà lực chú ý cũng đã phân tán, có thể tưởng tượng ra tình hình học tập đặc biệt lúc ấy là thế nào rồi.

Diệp TẦM miễn cảm thấy được ánh mắt đau lòng của La Thái Phó, biết rõ cho dù Tiêu TRạm có xin tha cho cậu cũng vô dụng thôi. Cậu vốn là đứa bé lớn lên trên thảo nguyên, tuyệt đối không thể so được với những đứa bé khác. Nghĩ đến đây, đưa tay đẩy Tiêu TRạm ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào La Thái Phó, cao giọng nói, “Là Diệp TẦM vô ý, xin Thái Phó tha thứ”

La Diễn Văn nhìn thẳng vào đôi mắt một xanh một đen của Diệp Tầm, không hiểu là sững sốt hay là ánh mắt tự nhiên như vậy đột nhiên toát lên vẻ khiếp sợ.

Lúc này Diệp Tầm mới kịp phản ứng, vội vàng nhắm tịt mắt lại. Cậu ở nhà trẻ lâu như vậy sớm đã thành thói quen với người đối diện, mà bên cạnh cậu không có một ai, một người nào cảm thấy ánh mắt cậu có vấn đề, nhiều lắm thì là tiểu Tuyền Tuyền thích nhìn bé nhiều hơn chút thôi, còn hai chị em song sinh tuy không thích cậu cho lắm nhưng vẫn liếc trộm cậu. Ở lâu như vậy lâu đến mức cậu đã quên rằng chính mình căn bản không giống với người khác...

“Người....Ánh mắt của người....Trời ơi, Thánh thượng hồ đồ rồi sao, sao có thể để cho người ở bên cạnh Hoàng tôn điện hạ như thế chứ? Còn có, có loại chó chưa được thuần hoá này sao lại có thể ở trong này chứ?” La Diễn Văn giật mình kêu lên, đến cả bộ râu hoa râm tức giận tới mức cứ vểnh mãi lên.

Một bên Độc Cô Huyền thấy vẻ mặt bi thương lộ ra như lần đầu tiên gặp mặt kia....cũng chịu không nổi xông lên chỉ thẳng vào mũi La Diễn Văn nổi giận nói, “Nè nè! Lão già này! Đều nói chúng sinh ngang hàng cả, ông có tư cách gì mà đi phê bình một người chứ? Ta còn chưa thèm coi thường bộ râu kia của ông trông chẳng đẹp tí nào đâu nhá!”

“Đúng thế đúng thế!” Tiêu TRạm và Nam Cung Tiêu đồng thanh gật đầu, ở trong lòng bọn trẻ, tự nhiên bộ râu xồm của Nam Cung Sanh mới là bộ râu cực đẹp nhất. Diệp Tầm thấy Abe cụp đuôi nằm sát đất ngay dưới chân mình còn nghe được đến tên mình thì cũng vểnh tai kêu lên hai tiếng.

Ở một chỗ khá xa Đàm Tinh Duyệt đang cầm một quyển sách đến cả khoé mắt cũng không thèm liếc sang hướng này một cái nhưng vẫn tinh tế quan sát, vẫn phát giác ra sách trong tay cậu đến một tờ cũng chưa giở qua.

Lí Vân Tuyền một tay vừa lôi vừa sốt ruột với hai chị em nhà họ Tô, ngăn các bé chó đến làm phiền thêm. Vị La Thái Phó này thiện ác thế nào, cô bé tất nhiên là rõ. Kể bị oanh tạc quả pháo đầu tiên dĩ nhiên là Diệp Tầm, mỗi một câu vừa rồi cũng chính là muốn đuổi Diệp Tầm đi. Bé sợ rằng nếu mình mà tiến lên nói bị ông ta tóm được nhược điểm, cô bé cũng sẽ rõ ràng không trụ nổi ở nhà trẻ. Hơn nữa cô bé cũng chẳng còn cách nào, làm theo bản năng đứng bên cạnh Độc Cô Diệp. Lại phát hiện ra cái chú bình thường chẳng thích thú dạy bọn trẻ này đang khoanh tay đứng một bên xem kịch vui.

Đúng vậy, người này cũng vốn không thích Diệp Tầm mà, căn bản chẳng trông cậy gì được vào người này.

La Diễn Văn bị tức tới mức năm chùm râu rung rung. Ông ta quý nhất vẫn là chòm râu này, thế mà tự dưng bị một đám lông vàng nói không đẹp! Thật sự là phản phản mất rồi. Tưởng ông ta mười mấy năm trước đã lên được chức Thái Phó, có biết bao đệ tử là hoàng thân quốc thích kể cả thái tử điện hạ mà nhìn thấy mặt ông ta thì đều phải cung kính xoay người gọi ông ta một câu Thái Phó, thế mà mấy tên nhóc lông vàng này dám chỉ vào mũi ông ta bảo râu mép ông ta xấu tệ ư?

Hơn nữa chúng sinh ngang hàng là cái gì nhỉ? Những tên nhóc này đến tột cùng đều bắt chước cái gì đây hả? Nếu không phải mấy ngày trước Tiêu Sách nói cho ông ta biết cậu ta có vẻ lo lắng cho tình hình Hoàng tôn điện hạ thì ông ta còn không biết trình độ ác liệt đến mức như vậy nữa.

Thánh Thượng thật sự là hồ nháo quá! Dám đem chuyện giáo dục Hoàng tôn điện hạ phớt lờ cô gái lớn lên ngoài cung, cho dù nàng ta có là công chúa gì đi chăng nữa? Cho dù nàng ta có nói vài câu kinh hãi thế tục ở trên trận thuyết trình của Tiêu Sách thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một cô gái chẳng có giáo dục gì, ông ta muốn giải cứu Hoàng tôn điện hạ lúc này đi thôi!

“Được! Được! Công chúa Trường Nhạc đâu rồi? Ta muốn đi gặp nàng xem nào! bMời nàng đến xem xem nàng ấy đã dạy dỗ các người thế này đây!” La Diễn Văn diện quá hoá cười, vẫy tay thất vọng bảo.

Mấy đứa bé nhìn đến ánh mắt nàng thì không khỏi cúi đầu. Dựa theo kinh nghiệm trước đây, nếu bọn bé mà cãi nhau với người lớn, như vậy bọn bé nhất định là sai rồi, đây dường như là chân lý có được từ kinh nghiệm được dạy dỗ từ bé đến lớn của bọn bé.

“Ha ha! Đúng lúc quá, Công chúa điện hạ, Hoàng tôn Điện Hạ không thể tiếp tục ở trong này nữa, hoặc là ta tự mình dẫn đi dạy dỗ, hoặc là để cho Thái Khổng Minh tiếp tục dạy nó. Nhưng mà những đứa bé này nhất định không được học cùng ở đây nữa” La Diễn Văn vung tay lên nói kiên quyết.

Khuôn mặt nhỏ Các bạn nhỏ bỗng trở nên trắng bệch. Ở trong nhà trẻ các bạn được chơi đùa học tập bên nhau so với ngày trước thật vui sướng biết bao, dựa vào cái gì mà cái lão già này hôm nay lại đột nhiên xuất hiện nói bỏ thì liền huỷ bỏ đi cơ chứ?

Tiêu TRạm mím chặt môi, cúi đầu nhìn hạt cát chui vào trong chiếc giày,. Mấy hôm trước phụ cvương từng ôm bé dùng vẻ mặt phúc tạp nói rằng, người sống trên đời này sẽ lấy hay bỏ, đây là sự kiện không thể tránh khỏi. Lúc ấy bé nghe được hiểu không rõ lắm, nhưng mà biểu hiện đau lòng trên mặt phụ vương đã khắc sâu trong ấn tượng của bé.

Hoá ra đây là chuyện muốn bỏ hay không đây, nếu có thể được lựa chọn, vậy bé cùng La Thái Phó đi thôi, ít nhất có thể bảo hộ cho họ được vui vẻ. Tiêu TRạm ngẩng đầu thu toàn bộ vẻ khổ sở cũng như đau lòng, bất bình vào trong mắt, khẽ hé môi định nói chuyện, thì cảm thấy bác nhỏ xinh đẹp của bé đến bên cạnh đề vai bé lại, cười nói nhẹ nhàng, “La Thái Phó à, chẳng qua chỉ là một đứa bé vô ý làm bắn cát lên trên người ông thôi mà! Chuyện vặt ấy cần gì phải so đo chứ? Diệp Tầm cũng không phải cố ý đâu”

Hôm nay La Diễn Văn cố tình đến tra xét, học thức ông ta vốn rất cao, nhưng mà lòng thì lại nhỏ mọn, vốn sớm đã khó chịu với việc Tiêu Tử Y phá huỷ buổi thuyết trình mà ông ta cùng Tiêu Sách chuẩn bị kỹ càng. Lúc này nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng nói, “Ai biết đâu là nó vô tình hay cố ý chứ, công chúa thật sự là rất hay bao che khuyết điểm quá”

Tiêu Tử Y nhìn lướt qua La Thái phó coi thường, nét cười trên mặt càng sâu hơn.

La Diễn Văn thấy nàng không còn lời gì để nói, cảm thấy thâm nghĩ không chừng hôm nay có thể làm cho nhà trẻ này hoá thành hư ảo, đang định đắc ý tiếp tục gây áp lực nữa thì trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu công chúa cầm một nắm cát trong tay ném thẳng vào đầu ông ta.

“Xem đi, đây mới là cố ý này” Tiêu Tử Y vỗ vỗ tay hạt cát rơi xuống, nụ cười vô cùng vui vẻ

182. Chương 182: Nước Trà

La Diễn Văn không dám tin đứng tại chỗ sững sờ, thậm chí còn không kịp phản ứng để lau sạch cát bám đầy trên cổ và mặt. Đang.....xảy ra chuyện gì đây?

Tuy trong tay áo Tiêu Tử Y vừa mới được Nam Cung Sanh cho bản kế hoạch dạy học, nhưng mà nàng cũng chẳng còn tâm tư đâu mà cùng hiệp thương với La Thái Phó nữa. Nàng chỉ cần nhìn thấy vị La Thái Phó này ý vào việc mình là đại nhân bắt nạt các đứa bé của nàng thì trong lòng đã kim không được lửa giận rồi.

Đáng nhẽ là cần phân rõ phải trái gì với người ta đã, nhưng đối phó với hạng người như thế thì ra tay trực tiếp là cách tốt nhất. Định cướp bọn trẻ bên cạnh nàng đi sao? Đừng có mà mơ nhé! Ta là công chúa sợ ai chứ!

Tiêu TRạm sùng bái nhìn bác nhỏ của mình, chỉ có nàng ấy mới dám ném cát vào mặt La Thái Phó. Mà quan trọng nhất là, bé biết nàng vì bảo hộ bé nên mới phải làm vậy, điều này làm cho bé càng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Nam Cung Tiêu đứng cạnh vui sướng nhất mà cũng không tránh khỏi sầu lo, cái vị La Thái Phó này hình như không dễ đối phó cho lắm, công chúa kiêu ngạo như thế, khó bảo toàn mà không có hiệu quả ngược lại.

Mỗi người ở đây đều lo lắng đăm chiêu, nhưng không cùng hện mà đều nhìn La Thái Phó đứng nguyên một chỗ, để ý xem ông ta có phản ứng thế nào.

Đầu óc La Diễn Văn rối rắm cũng tiếp nhận được sự thật là mình bị người ta ném cát vào người, tức giận tới mức run rẩy, cả tay chân, mồm mép định mắng chửi người cũng không thốt lên nổi lời nào.

“La Thái Phó, ngài có khoẻ không? Ta chẳng qua chỉ là muốn nói với ngài chút về chuyện vô ý là gì mà cố ý là gì thôi mà, ta nghĩ điều này chắc ngài phân biệt được rõ đấy chứ?” Tiêu Tử Y cười híp cả mắt bảo.

Định truy cứu trách nhiệm thì cứ nhằm vào nàng đi, dù sao thì hiện giờ nàng cũng chẳng qua là một cô bé mới có mười bốn tuổi mà thôi, không hiểu được chuyện đúng mực là bình thường mà.

La Diễm Văn há miệng ra thấy đều toàn là cát, định phun ra nhưng cảm thấy thất lễ quá, song đến cả cái lại cũng không thể được, gấp đến độ ông ta cứ lắc đầu mãi.

“Ngài xem xem, người cảm thấy hối hận cũng đã xin lỗi rồi, chúng ta có thể hiểu được ý ngài là tốt rồi” Tiêu Tử Y cười hiện rõ lúm đồng tiền nói.

La Diễm Văn dường như cơn tức vẫn còn, đang định liều lên tiếng phản bác thì thấy một giọng non nớt, thánh thót dễ nghe truyền từ dưới lên, “Vị lão gia gia này ơi, vẫn nên đem phủi sạch cát trên mặt đi đã”

La Diễm Văn cúi đầu nhìn thấy một cô bé mặc váy màu hồng nhạt, hai tay đang cầm một chiếc khăn mặt, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt to trong sáng yên lặng nhìn ông ta.

Nên dùng câu vẫn lưu hành mà nói, tuyệt.....tuyệt thật đó! Quả nhiên vẫn có những cô bé mà ai cũng thích. La Diễm Văn dường như rung rung nhận lấy chiếc khăn lau trong tay cô bé, đem lau sạch cát trên mặt và trong miệng đi.

“Vị lão gia gia nè, đem trà này súc miệng đi ha” Bên cạnh bỗng xuất hiện thêm một cô bé khác, hai người này khuôn mặt giống nhau như đúc, có khác chính là trên tay cô bé này đang bưng một ly trà xanh.

Rất.....rất ngoan! Nếu Quốc Tử Giám mà nhận nữ sinh thì có phải tốt biết bao không, vậy thì cả ngày ông ta cũng không cần tức giận gì với một đám nhóc thôi kia. Vẫn là con gái khéo hiểu lòng người quá ha! La Diễm Văn đưa tay bưng tách trà lên súc miệng, cuối cùng cũng bởi do khát nước quá mà đem chén trà uống một hơi cạn sạch.

“Hừ, miệng ta cũng rất khát, sao không có ai bưng nước trà và khăn dăng lần lượt cho ta nhỉ?” Độc Cô Huyền đứng bên cạnh tức khí nghĩ ngợi, chợt buột mồm hạ giọng oán hận bảo.

Nam Cung Tiêu đứng bên cậu ghé sát tai cậu nói khẽ, “VẬY cũng muốn người có phúc được hưởng mới được. Nhìn trò đùa dai biểu hiện trên mặt hai chị em kia kìa, chỉ sợ chén trà này cũng không đơn giản vậy đâu”

Độc Cô Huyền tròn to mắt trừng trừng, cũng còn chưa nhìn ra biểu hiện trên mặt hai chị em song sinh này có chỗ nào không bình thường, nhưng nếu Nam Cung Tiêu mà đã nói vậy thì dĩ nhiên là có lý của nó rồi.

La Diễm Văn uống xong chén trà, không thể không nói tâm tình đã trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông ta nói gì với bọn nhỏ trong nhà trẻ này đây? Cho dù có là công chúa Trường Nhạc đi chăng nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ không lớn không nhỏ mới mười bốn tuổi thôi. Quan trọng nhất là ông ta muốn bấm báo gấp những điều mình biết lên đương kim thánh Thượng, xin ngài quyết định.

Tiêu Tử Y nhìn biểu hiện âm hiểm trên mặt vị La Thái Phó này trong lòng cũng cảm thấy bất an. Ai biết được lão già này có thể gây ra chuyện gì nữa, nàng có thể bịt kín được sao?

“Hôm nay lão phu coi như nể mặt hại vị tiểu thư nhà họ Tô mà bỏ qua cho. Công chúa tự giải quyết cho ốt đi” La Diễm Văn hơi nâng tay lên rũ rũ cát trên người xuống rồi sầm mặt quay người đi.

Tiêu Tử Y thở phào một hơi, xoa đầu Tiêu TRạm khen ngợi, “Trạm Nhi, hôm nay là tốt lắm” Thật sự là càng ngày càng làm cho người ta yêu thương không thôi.

Tiêu TRạm ngượng ngùng cúi đầu cười, trước đây bác nói rất đúng, cảm thấy có thể giúp được người khác thật tốt lắm. Độc Cô Huyền chạy đến bên Tô Lâm Lang, không hiểu hỏi, “Lâm Lang, người đưa cho La Thái Phó kia uống gì thế?”

Tô Lâm Lang ngây thơ mở to hai mắt lắc lắc đầu nói, “Ta cũng không biết ha, là nó bảo ta bưng cho ông già kia đó, nhưng mà chắc bên trong có gì đó nha! Ha ha....” Nói dứt lời cười trộm chỉ tay về phía xa xa.

Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu cùng nhìn theo tay cô bé chỉ thì chỉ thấy có một người lúc nào cũng luôn ngồi một mình yên lặng đọc sách Đàm Tinh Duyệt kia.

“Nè, nè! Đàm tiểu đệ! Rốt cục bỏ gì vào trong chén trà đó hả?” Độc Cô Huyền chạy vội đến trước mặt Đàm Tinh Duyệt, tò mò hỏi.

Đàm Tinh Duyệt im lặng một lúc, đôi mắt nhỏ dài khê nhếch lên, chiếc môi mỏng thần nhiên phun ra hai từ, “Ba đậu”

“Ba đậu à? Ba đậu là cái gì vậy hả?” Độc Cô Huyền ngẩn ngơ. “Có phải là cây đậu ăn rất ngon không?”

Đàm Tinh Duyệt liếc mắt nhìn cậu, rốt cục cũng lười đáp lại, tiếp tục chuyển sự chú ý về quyển sách cậu đang cầm trên tay. Có cái lão già kia ở đó cứ làm ầm ĩ lên làm người ta phát ốm, vì thế cậu mới muốn ông ấy mau mau đi cho nhanh thôi mà.

Lúc này Nam Cung Tiêu mới đến gần, nghe được tiếng Độc Cô Huyền lầm bầm gì đó..., nhấc tay lên vỗ nhẹ xuống đầu Độc Cô Huyền bảo, “Đồ ngốc, không biết hả? Không biết mà còn nói..., vậy đi cùng ta tới phòng y tế tìm Hân Nguyệt tỷ tỷ xin ăn thử chút xem” Đúng là đàn quá, đó là thuốc xổ thuốc xổ đó mà!

“Được được! Đi, vậy thì đi!” Độc Cô Huyền nghĩ đến ba đậu là loại ăn rất ngon nên vui vẻ bắt đầu đi kéo Nam Cung Tiêu chạy tới phòng y tế.

Tiêu Tử Y nghe được rất rõ ràng, nhếch miệng cười. Đàm Tinh Duyệt là em trai của thầy tướng Đàm Nguyệt Li, dĩ nhiên trên người không thể thiếu một chút thuốc cổ quái gì đó rồi. Nhưng mà nàng cũng không ngờ Đàm Tinh Duyệt vốn chẳng quan tâm đến xung quanh vậy mà lại là đứa bé có thể ra tay giúp đỡ, chứng thật điều này làm nàng mừng rỡ mãi. Chỉ cần chút thay đổi mà cuối cùng lại có hiệu quả thật.

Đành cúi đầu tự an ủi động viên Diệp Tầm vài câu, Tiêu Tử Y mới đi tới cầm lấy tờ giấy trên tay Nhược Trúc. Dù không có chữ ký bên dưới nhưng nhìn bút tích thì cũng biết là Nam Cung Sanh viết cho nàng, trên mặt tờ đó chỉ viết vài câu, “Nhanh đi gặp Hoàng thượng giải thích hết đi”

Tiêu Tử Y cảm thấy cả kinh, dĩ nhiên đoán được Nam Cung Sanh nhắc nhở gì.

Chẳng trách mà mới vừa rồi vị La Thái Phó kia lại dễ dàng bị đánh đã đi mất rồi, nàng còn tưởng là do hiệu quả thần tốc của ba đậu chứ. Hoá ra là quay đầu đi gặp phụ hoàng, định thành kẻ ác tới cáo trạng trước ha!

Hừ hừ! Cứ thử xem ai sẽ là kẻ ác tới cáo trạng trước nhá! Nàng từ nơi này đi cung Vị Ương nhưng là con đường ngắn nhất nhá. Tiêu Tử Y cầm tờ giấy trong tay run lên, tâm tình khoái trá nghĩ nói thầm.

183. Chương 183: Kẻ Ác Cáo Trạng Trước

Tiêu Tử Y bảo Nhược Trúc trang điểm nghiêm chỉnh cho nàng chút, dù sao thì việc gặp hoàng đế cũng phải nghiêm túc chút. Dù gì vị La Thái Phó kia bị Đàm Tinh Duyệt bỏ ba đậu, hiện giờ chắc cũng không thể đi nhanh như vậy được.

Từ trước đến nay Tiêu Tử Y đều tránh cả hoàng đế và hoàng hậu, giống hoàng thái hậu trước đây vậy, nàng trốn được thì đều có thể trốn theo bản năng, cách xa họ ra. Nàng có cảm giác, gặp những người này tinh thần căng như dây đàn vậy. Song bây giờ gặp phải tình hình này, nếu nàng không giành quyền mà đi cáo trạng trước, chắc nhà trẻ sẽ xui xẻo rồi đây.

“Công chúa, như vậy đã được chưa ạ?” Nhược Trúc khoác chiếc áo lông lên người Tiêu Tử Y, vuốt lại nếp may cuối cho ngay ngắn.

“Ừ, được rồi! Nhược Trúc à, nơi này giao cho người coi nhé, nếu có chuyện gì không ổn thì lên đi phòng ăn hỏi công tử Nam Cung Sanh nhé” Tiêu Tử Y hạ giọng dặn dò. Nàng cũng không biết vì sao mà phải ý lại Nam Cung Sanh như thế, nhưng trực giác nói cho nàng biết nàng tin vào hắn sẽ không nguy hiểm gì. Nói thực, nàng cũng không có ai để dựa vào nữa.

Nhược Trúc dĩ nhiên là biết Nam Cung Sanh tránh ở trong cung Trường nhạc rồi, nghe vậy thì bắt đầu đi gật gật đầu,. Tuy nàng cảm thấy để Nam Cung Sanh ở lại trong cung sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện ra, nhưng nếu công chúa sớm đã quyết định như thế, nàng ta cũng chẳng còn cách nào cả.

Tiêu Tử Y nhìn lại mình trong gương chút rồi cười cười, sờ sờ kế hoạch học tập mà Nam Cung Sanh vừa đưa cho nàng, lúc này đúng lúc có thể có công dụng rồi.

La Diễm Văn bước từng bước tập tễnh hướng về điện Thanh Lương đi tới. Ông ta cũng không biết tại sao lại đột nhiên bị tiêu chảy nữa, có lẽ là do buổi sáng ăn phải thứ gì đó không hợp! Người đã già rồi đúng là vô dụng thật. La Diễm Văn căn bản không hề nghĩ đến chén trà mà hai chị em song sinh nhà họ Tô kia bưng đến.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến hoàn cảnh học tập hiện giờ của Hoàng tôn điện hạ, thư đồng bên người tự dừng lại ác liệt thế, La Diễm Văn không ngăn nổi chỉ biết dựng râu trềng mắt lên. Đây chính là quốc quân tương lai đó! Ông ta phải nhanh báo cáo chi tiết cho Thành Thượng mới được. Trên đường đi trong lòng La Diễm Văn không ngừng cân nhắc lát nữa nên nói thế nào thuyết phục được hoàng đế đem Hoàng Tôn điện hạ cho ông ta dạy. Dù gì thì cũng còn gần hai năm nữa thôi, trước tiên kiểm lại thì cũng không còn vướng gì. Hơn nữa Tiêu Sách cũng đã có chút thành tựu, những gì còn lại thì chính cậu ta tự đi lĩnh hội vậy.

Điện Thanh Lương là nơi ở của Hoàng đế. Trong điện có giường đá Bạch Ngọc, màn trướng màu tím nhạt. Trong điện giữa mùa hè mà thời tiết lại mát mẻ, trong lành vô cùng, vì thế mới được gọi là điện Thanh Lương.

Trước đây Hoàng đế vừa mới chuyển từ điện Ôn Thất đến điện Thanh Lương, tuy hiện giờ không phải là mùa hè nhưng ánh nắng vẫn chiếu rất gắt. La Diễm Văn đi theo tiểu thái giám bước một bước vào điện Thanh Lương, một luồng mát mẻ khoan khoái đập vào mặt, làm cho tinh thần rung lên.

Đi qua nhiều mà trướng màu tím nhạt đẹp tinh tế, La Diễm Văn liền nhìn thấy công chúa Trường Nhạc đang ngồi đối diện với Hoàng đế. Thấy ông ta đi tới thì ngẩng đầu lên nhìn, cặp mắt biết cười kia hiện lên tia trêu tức.

La Diễm Văn ngăn sự khiếp sợ trong lòng lại, trước tiên là hướng về phía hoàng đế ngồi trên giường Bạch Ngọc kia hành lễ, sau đó miễn cưỡng hướng công chúa Trường Nhạc thi lễ. “Xin mời Thái Phó đứng lên, Trường Nhạc chịu không nổi cái cúi đầu này của ngài đâu” Tiêu Tử Y đứng dậy xoay người đáp lễ, tất nhiên là cung kính đúng mức luôn.

La Diễm Văn không cần nghĩ cũng biết vị tiểu công chúa này đang là bộ trước mặt hoàng đế, nhưng nhìn biểu hiện vừa lòng trên mặt Hoàng đế, ông ta đến nửa câu cũng không dám nói. Chém trước tâu sau đã bị nàng ấy chiếm trước rồi, ông ta chỉ còn thăm oán hận trong lòng.

“Tử Y à, bỏ qua đi. La Thái Phó, hôm nay cầu kiến gì đó?” Hoàng đế đưa tay ra đón quân cờ trên tay Tiêu Tử Y về. Loại cờ nhảy này ông mấy ngày trước cũng đã từng ném thử rồi, nhưng do bối hận chính sự quá nên cứ nghĩ đó là mấy trò trẻ con, cũng không bỏ qua. Hôm nay khó được Tiêu Tử Y đến gặp ông, mượn lấy ra cùng nàng chơi, ai ngờ lại còn rất mới mẻ và thú vị nữa.

Mặc dù La Diễm Văn thấy Tiêu Tử Y đứng bên không tiện nói nhiều nhưng vẫn không chịu buông tay, mặt nghiêm lại nói, “Hoàng thượng, cựu thần hôm nay tới là vì Hoàng Tôn điện hạ đó ạ”

Hoàng đế lơ đãng hỏi dò, “Vậy ha? Không phải là chuyện của Sách nhi sao? TRẠM Nhi thì thế nào?”

Tiêu Tử Y cười hì hì tiếp lời, “Phụ hoàng à, con đã nói là La Thái Phó không hài lòng chuyện con cho TRẠM Nhi học tập theo kế hoạch dễ dàng mà. Vì thế nhất định sẽ hướng về người chăm sóc tới cùng đó thôi!”

Kế hoạch học tập gì chứ? Ông ta đến cả nửa chữ cũng không có thấy nữa là! La Diễm Văn cúi đầu nghe nàng nói những lời này, lâm vào chán nản, ông ta chỉ hận là không đến sớm một bước!

Hoàng đế đưa tay ra hạ xuống một nước cờ, vui mừng nói, “Không ngờ La Thái phó lại quan tâm đến chuyện học hành của TRẠM Nhi như thế, nhưng mà năm nay TRẠM Nhi mới có bốn tuổi thôi, Tử Y đã lên kế hoạch học tập cho nó tốt lắm rồi. Nhiệm vụ chủ yếu của Thái Phó chính là dạy dỗ Sách nhi thành tài, tương lai trở thành phụ tá đắc lực của Cảnh Dương chẳng phải là tốt hơn ư?”

La Diễm Văn không còn nói được gì, chỉ đành bấm báo chuyện học hành gần đây của Tiêu Sách, trình độ gần đây tương đối tương đương với trình độ của Tiêu Cảnh Dương, rồi sau đó khom người cáo lui.

Tiêu Tử Y nở nụ cười tươi rói. Đương nhiên nàng làm không sai mà đi trước vị La Thái Phó này một bước. Sau này ông ta nếu còn không buông, thì nàng sẽ tiếp tục chiếu cố với ông ta.

“Tử Y à, con nên đi rồi” Hoàng đế nhẹ giọng nhắc nhở.

“A vâng” Tiêu Tử Y nhắc lên đi một nước cờ, sau đó cong môi lên cười yếu ớt, “Cảm ơn phụ hoàng”

“Tạ ơn trăm cái gì chứ?” Hoàng đế bình tĩnh dùng giọng điệu thản nhiên hỏi lại.

“A, dù sao thì phụ hoàng chỉ cần biết là tốt rồi” Tiêu Tử Y mím môi cười lên. Hoàng đế còn có thể cái gì cũng không biết sao? Nàng tinh chuyện nàng ném cát vào mặt La Thái phó, chắc chắn đã có người bẩm báo ngay cho hoàng đế rồi. Làm nàng vui vẻ chính là thái độ của hoàng đế. Đây không phải rõ ràng là đang che chở nàng đó ư? Chuyện này thật đúng là làm nàng lo lắng quá. Sau này nếu lại để vị La Thái Phó kia khiêu khích nữa, nàng sẽ chẳng kiêng nể gì mà chơi đùa cho ông ta luôn.

“Gần đây chuyện tập viết của con thế nào rồi?” Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Tiêu Tử Y nheo mắt cung kính đáp, “Bẩm phụ hoàng, đã tiến bộ nhiều khi học từ Thái Thị Lang ạ”

Chúng ta thật quên nhanh thật, lúc trước hoàng đế kiên trì bắt nàng phải học chữ phồn thể, mục đích không phải là bảo nàng viết chữ giản thể thiếu nét trước ặtm người khác đó sao? Có lẽ, đây là thủ đoạn Hoàng đế bảo hộ nàng thôi. Nhưng mà vì sao ông lại không hỏi xem tại sao chữ nàng lại viết giống chữ của hoàng hậu Độc Cô chứ nhỉ?

Hoàng đế hài lòng gật đầu, Tiêu Tử Y cũng cảm như hén, ngoan ngoãn cùng ông chơi cờ. Không lâu sau đã tới kết thúc, Tiêu Tử Y ảo não vỗ trán nói, “Lại thua rồi, xem ra con không thích hợp để chơi cờ...”

“Đó là vì lòng hiếu thắng của con không mạnh lắm” Hoàng đế cầm một quân cờ trong tay thưởng thức, thản nhiên bảo.

“Nhưng chẳng qua đó chỉ là trò chơi thôi mà!” Tiêu Tử Y cũng không khỏi cúi đầu nhìn những quân cờ chế tác tinh xảo trước mặt. Bộ quân cờ này là tặng cho hoàng đế, Đàm Nguyệt Li dĩ nhiên phải tốn khá nhiều công sức, ngoài bàn cờ làm bằng khối ngọc bích đồng màu, mà các quân cờ thì không phải dùng màu sắc khác tạo thành, nhưng lại có mỗi một màu điều khác khác nhau. Tự như nàng vừa rồi dùng bộ dạng kiểu này là đá thạch lựu làm thành chim phượng hoàng vậy, hoàng đế dùng chính là quân cờ làm bằng hổ phách khắc thành.

“Cuộc đời như kịch mà, có lẽ cũng là trò chơi” Hoàng đế trầm mặc một lúc rồi hơi ngẩng đầu, đôi mắt toé lửa, nhìn thật sâu vào Tiêu Tử Y nói chậm rãi, “Tử Y, TRạm Nhi vẫn còn hai năm nữa thì sẽ đi học ở Quốc Tử Giám, trong khoảng thời gian đó trăm có thể che chở cho con, nhưng con chung quy sẽ phải lập gia đình, mà TRạm Nhi cuối cùng vẫn phải rời xa con, trăm không hy vọng con ỷ lại nó quá mức”

Tiêu Tử Y mím chặt miệng, nàng biết phụ hoàng này của nàng nhìn thấy rất rõ,, là nàng ỷ lại Trạm Nhi chứ không phải TRạm Nhi cần nàng. Tiêu Tử Y nhún vai thở dài bảo, “Con biết rồi, cho dù TRạm Nhi có là con của con đi chẳng nữa, sau này cũng sẽ có một ngày trưởng thành. Hơn nữa bé cũng không phải thế thật! Phụ hoàng à, con chỉ muốn tạo cho bé có một tuổi thơ thật vui vẻ thôi mà, phải biết rằng lúc con ở...Thiên Sơn, tuy không nhớ rõ mọibiết chuyện lắm nhưng mà mỗi khi nhớ lại vẫn cảm thấy rất ấm áp” Trước đây lúc cùng ở một chỗ với cha mẹ tuy đều rất ngăn ngừi nhưng lại là tài sản quý giá nhất của nàng.

Hoàng đế lặng yên nhìn hai mắt Tiêu Tử Y chớp chớp, nhớ tới mẫu phi của nàng, cảm thấy chua xót vô cùng, “Tử Y à, nếu rảnh thì nhớ về Thầm gia thấp một nén hương ầu thân của con đi....Nói cho nàng biết con giờ sống tốt lắm”

Tiêu Tử Y cúi đầu xác nhận, nhớ tới lần trước hoàng đế dặn dò nàng nên đi Thầm gia, nàng lại quên mất, lần này xem ra không thể không đi được rồi...

184. Chương 184: Đông Người

TRầm Ngọc Hàn thực sự rất buồn bực, hẳn tưởng rằng thừa dịp tiểu ma nữ tiểu muội mất đi trí nhớ thì hẳn sẽ có cơ hội “báo đáp” lại nàng một chút mà trước đây nàng chính hắn ác nhất. Ai ngờ chẳng giống suy nghĩ của hắn chút nào, vị tiểu công chúa này vẫn tà ác giống y như lúc đầu, vẫn làm cho hắn chỉ muốn trốn mà trốn không thoát. Thậm chí hôm nay còn phải bảo hộ nàng đến nhà nữa, thật là bị tra tấn ha...

“Biểu ca, bao lâu nữa mới đến đây? Đi đã lâu lắm rồi đó” Đang nghĩ ngợi thì tiểu muội tà ác của hắn đã đẩy rèm xe ngựa ra, dùng biểu hiện vô tội oán trách.

“Sắp đến rồi” TRầm Ngọc Hàn ngồi trên lưng ngựa đáp lấy lệ.

“Nửa canh giờ trước huynh vẫn trả lời ta như vậy. Rốt cục là còn xa lắm không đây ha?” Tiêu Tử Y bắt mắt trừng mắt liếc.

“Kỳ thật thì đến rồi, chẳng qua còn phải đi đến cửa lớn một lát nữa” TRầm Ngọc Hàn hậm hực vọt roi ngựa vọt lên tiện tay chỉ bừa.

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lên phía trước, chẳng phát hiện ra toà nhà ở chỗ nào cả, nhưng mà như vậy lại vừa thấy đúng lúc ở ngã tư đường có hàng loạt cửa hàng liền nhau san sát, trên đó hiện rõ chiêu bài có chữ Thảm gia. Chẳng hạn như hiệu cầm đồ Thảm gia, cửa hàng ngọc Thảm gia, thư viện Thảm gia...

“Cảnh này...đều phải cả ư?” Tiêu Tử Y ngẩn người, kìm không nổi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy đó, những cửa hàng này đều là do tộc trưởng hoặc những huynh đệ trong tộc mở cả, gồm làm chủ lẫn bán hàng, người hầu Thảm gia đều tự có năng lực bảo hộ cả, cũng nguyên ý treo chiêu bài của Thảm gia lên. Tại những cửa hàng này dọc trên đường đều do Thảm gia mở cả, gần như đã trở thành bức tường đặc biệt của Thảm gia. Dĩ nhiên hiện giờ chuyện làm ăn của Thảm gia không chỉ ở Trường An, đó chỉ là một phần nhỏ thôi.” TRầm Ngọc Hàn loé lên sự đắc ý trong giọng nói. Tuy hắn cũng không biết kinh doanh là gì, nhưng mà hắn cũng biết rõ, việc buôn bán của Thảm gia nhất định sẽ chẳng thua bất kỳ kẻ nào.

“Vậy ha?” Tiêu Tử Y cau mày, ở dưới chân Thiên tử mà lưng đoạn đủ ngành sản xuất như vậy, Thảm gia không phải sợ đại nghiệp càng lớn, mà lại sợ là sạt nghiệp. Nhưng mà cũng không loại trừ nộp thuế hàng năm khá lớn, có làm vậy đều cho hoàng đế cảm thấy Thảm gia đều là vì đất nước mà tặng châu báu, có lẽ còn tiếp tục kéo dài tiếp nữa.

Nghĩ đến châu báu, thì đã nghĩ ngay đến Thảm Vạn Tam. TRầm Lão gia này không khéo cũng được gọi là Thảm Vạn Tam đó chứ? Nhưng mà đó là người thời nhà Minh mà, song nàng lại từng được nghe tới vị huyền tung đạo trưởng kia họ Lý tên Long cơ mà, cũng thấy loại chuyện này rất đúng lúc không thể trách được. Nếu hiện tại cũng có Thảm gia giàu có, khó bảo toàn hiện tại Hoàng đế một ngày nào đó không hài lòng, tìm chỗ giấu châu báu kia, lấy cớ đem giết sạch Thảm gia.

Đồng tiền này ha, không phải càng nhiều thì càng tốt sao?

”Thế nào? Kinh hãi mà thốt không nổi sao?” TRầm Ngọc Hàn cười lộ ra hàm răng trắng muốt, loé chiếc răng nanh sáng chói dưới ánh mắt trời”

“Đúng vậy đúng vậy đó, nhưng mà tiểu muội của ta gần đây gặp khá nhiều nguy hiểm, biểu ca phải nhớ rõ bảo vệ ta thật tốt đó nha! Biết đâu ta sẽ gặp hành động nguy hiểm gì đó.”

Tiêu Tử Y cười híp mắt lại nói uy hiếp. Nhìn ánh mắt của TRầm Ngọc Hàn sụp đổ, không khỏi than thầm nam nhân này quả nhiên là người luyện võ, tương đối đơn thuần dễ dụ dỗ.

TRầm Ngọc Hàn nhìn Tiêu Tử Y cách một lớp rèm mà thấy ngăn cách, làm hại hắn chỉ còn cách nghiêng răng kèn kẹt nói, “Thần tuân chỉ, hôm nay nhất định không xa không rời một tấc, bảo vệ chặt chẽ công chúa”

“Công chúa, vì sao thị vệ ca lại tức giận vậy chứ? ” Diệp Tầm ngồi ngay ngắn đối diện Tiêu Tử Y tò mò hỏi. Hôm nay Tiêu Tử Y đi ra ngoài, tiện mang theo Diệp TẦM theo bên người, nghĩ xem có cơ hội sẽ dẫn cậu đi gặp Diệp Tri Thu. Dương nhiên Abe cũng không dẫn theo, hiện giờ bộ dạng nó đã lớn rồi, nàng sợ dẫn nó ra ngoài cũng không dễ dàng mang về.

“Tiểu Tầm à, Thị vệ ca ca không phải đang tức giận nha! Mà thực tế đang tỏ quyết tâm với ta đó”

Hôm nay nhất định phải biến TRầm Ngọc Hàn thành kẻ dễ bảo mới được, nếu không nàng sao cso cơ hội dẫn Diệp Tầm đi gặp Diệp Tri Thu chứ?

Tuy Diệp Tầm cho tới giờ cũng không nói nhưng mà nàng biết thực ra cậu bé rất hy vọng mình có thể nhìn thấy cha mình.

Hôm nay nàng cũng không dẫn Nhược Trúc theo, dù sao thì chẳng may nhà trẻ mà xảy ra chuyện gì thì nàng còn có thể bảo Nhược Trúc lên đi hỏi Nam Cung Sanh. Nàng cảm thấy cái vị La thái phó kia chín mười phần hôm nay còn có thể truy tra, vì thế mới dẫn Diệp Tầm theo bên người để tranh cho bé khỏi bị tổn thương.

“Công chúa, đến TRầm gia rồi” Chỉ lát sau xe ngựa đã dừng lại, tiếng TRầm ngọc Hàn cung kính cũng từ ngoài xe truyền tới.

Tiêu Tử Y sửa sang lại tóc, dẫn Diệp TẦM xuống xe ngựa,. Vừa ngừng đầu lên Tiêu Tử Y đã nhìn thấy cả đám người đang quỳ dưới đất, sợ tới mức nàng suýt nữa thì ngã chống vó.

“Cung nghênh Công chúa Trường Nhạc diện hạ” Hàng loạt tiếng đồng thanh vang lên làm đầu Tiêu Tử Y quay cuồng điên đảo.

TRải qua nghi lễ rườm rà xong thì đã thấy một cụ già được người hai bên đỡ đứng lên. Tiêu Tử Y nhìn quần áo và mặt mũi thì có thể đoán ngay ra người này chính là vị TRầm lão gia tiếng tăm lẫy lừng rồi.

Có lẽ tinh thần của ông lão này cũng không được tốt, sức khỏe cũng yếu mà còn cố đến nghênh đón nàng làm nàng cảm thấy rất áy náy, có lẽ nếp nhăn trên mặt ông lão chứa đầy vẻ kinh sợ đã làm cho nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Vì thế vị TRầm lão gia này tuy ông lão mang danh nghĩa là ông ngoại của nàng, nhưng mà Tiêu Tử Y lại chẳng cảm thấy có tí chút gần gũi nào cả.

Lại còn có vẻ tươi cười miễn cưỡng trên mặt chú thím của nàng làm nàng cảm thấy rối. Tiêu Tử Y cảm thấy rất khó khăn để cất nên lời. May là TRầm Ngọc Hàn đã thay nàng đỡ cả, lấy cớ nói công chúa không được khỏe, đã dẫn nàng đi tìm một gian phòng để nghỉ.

“đừng để ý làm gì, nhà chúng ta vốn vậy đó” TRầm Ngọc Hàn tự mình rót trà cho nàng và Diệp Tầm, ngăn chặn bất kỳ kẻ nào muốn tiếp cận.

“Có thể hiểu được” Tiêu Tử Y lấy tay ấn huyệt Thái dương, nhìn cái mặt chén trà bóng lộn nhu hoà, mềm mại kia thì biết đây là men sứ màu xanh đang lưu hành hiện nay. Loại men sứ này vì chất men mềm mại, mịn màng như ngô, màu xanh đậm pha vàng, màu sắc nổi bật hoàn mỹ, vì thế có thể thấy được văn sĩ rất yêu thích.

Còn loại đồ sứ trong suốt thoát nhìn yên ả như hồ nước này, lại càng thấy được nhân tài kiệt xuất trong đó. Cách đây không lâu mới được tiến cống hoàng gia, nàng cũng được phân ột đôi bát Hải Đường, lúc ấy nàng yêu thích lắm mãi mới cho Nhược Trúc cất đi sợ chẳng m bọn trẻ làm vỡ nát.

Giờ nhìn lại, TRầm Ngọc Hàn tùy tiện ôm một bộ trà tiến vào, rõ ràng Nam Cung Sanh đã nhắc tới câu vị thiên kim kia trong nhà đều có thể là nhất, nhiều người sánh ngang với vương giả. Cũng không chỉ có nói thôi, đột nhiên nàng lại thấy may là chính mình không biết hàng hoá gì, nếu không hiện giờ nàng đã ngựa ngày muốn nghêin cứu những vật phẩm trong phòng này xem có giá trị thế nào rồi.

“Công chúa, người có nghe thần nói chuyện không ạ? Thần nói nếu như muốn tế bái thím Vân, tốt nhất là đợi nửa canh giờ nữa, đó là lúc giờ lành mới đi ạ” TRầm Ngọc Hàn chống hia tay lên bàn, bắt đầu dĩ lặp lại những lời này trước mặt Tiêu Tử Y. Tuy hẳn luôn mồm gọi nàng là công chúa, tuy nửa phần cung kính đều không có. Nhưng trong lòng hẳn cô bé này vẫn là tiểu ma nữ ác ôn chính hẵn trước kia.

“được, biết rồi” Tiêu Tử Y thản nhiên đáp. Nhớ tới vị mẫu phi hồng nhan sớm mất kia của nàng, lại liên tưởng đến cha mẹ bất ngờ đã mất, chợt cảm thấy mắt lấp lánh nước.

Trầm Ngọc Hàn thấy rõ vẻ cô đơn trên mặt nàng, đột nhiên ý thức được nàng thật ra là đến tảo mộ dâng hương, hấn không nên nhăm vào nàng mọi phía, lấp bắp bổ sung, “Thừa dịp nửa canh giờ này người tốt nhất là nên nghỉ ngơi đi, trong phòng có giường có thể nghỉ tạm”

Tiêu Tử Y nghe thấy bên ngoài có tiếng la hét thì thở dài bảo, “Xem ra chẳng còn cách nào nghỉ ngơi rồi, tiểu TẦM à, con vào phòng trước đi, ta biết đêm qua con ngủ không ngon”

“Vâng” Diệp TẦM dụi dụi mắt, nhìn vào trong nội thất. Đêm qua cậu biết công chúa có thể dẫn cậu đi gặp cha mình, cả đêm kích động nên chưa chợp mắt tý nào.

Tiêu Tử Y đưa mắt nhìn bóng bé nhỏ của Diệp TẦM đi khuất sau tấm bình phong, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng kẹt cửa đẩy ea, rồi kèm theo là một giọng điệu cười cự kỳ đặc biệt, “Không sao, công chúa là Uyển Tình ra rất hiểu, sẽ không phải không muốn thấy”

Nhìn thấy phía sau cửa xuất hiện Phong Uyển Tình Phong đại tiểu thư cười nổi lên lúm đồng tiền như hoa, Tiêu Tử Y cảm thấy đầu nàng đau kịch liệt.

185. Chương 185: Toàn Tâm Toàn Ý

“Biểu ca, huynh đi ra ngoài trước đi, con gái nói chuyện, ta cảm thấy để huynh ở lại cũng không hay lắm” Tiêu Tử Y nhìn vẻ mặt e ngại của Trầm Ngọc Hàn thấy bộ dạng Phong Uyển Tình như kiểu mèo khóc chuột vậy, nhịn không được mở miệng bảo.

“A, thật sao?” Trầm Ngọc Hàn hần không thể lao ngay ra cửa lập tức. Trước mặt hấn vốn được xưng là “Sát thủ thiếu nam” Phong Uyển Tình Phong đại tiểu thư mà! Ông trời già à, hấn vẫn còn chưa thành thân đó! Nhưng mà tiểu ma nữ lại tốt đến vậy sao?

“Nếu huynh nguyện ý ở đây cũng không sao” Tiêu Tử Y nhún nhún vai nói thản nhiên.

“Thần xin cáo lui” Trầm Ngọc Hàn quyết định rất nhanh rồi cúi đầu thi lễ cáo lui.

Nhìn người đã khuất sau cánh cửa, Phong Uyển Tình che miệng cười khế hởi, “Người đó là biểu ca của công chúa ư? Tên gọi là gì vậy/”

“Huynh ấy là Võ TRạng nguyên nổi tiếng đó” Tiêu Tử Y nói khế, nguyên nhân ấy à, dĩ nhiên là ai cũng biết cả.

Phong Uyển Tình không hiểu nhớ ra gì đó, hiện lên thần sắc hoảng hốt, sau đó thì thản nhiên cười bảo, “Yên tâm đi, ta đối với loại nam nhân này tạm thời cũng không có hứng thú, hơn nữa bộ dạng của huynh ấy cũng không đoan chính gì cả”

Tiêu Tử Y cau mày, cũng không đáp lại. Trong lòng tuy Trầm Ngọc Hàn không phải là dạng tuần tú nhất, nhưng mà dạng này ở trong lòng Phong Uyển Tình lại còn không được coi là đoan chính. Có thể thấy quan điểm thẩm mỹ của các nàng ấy hoàn toàn kém nhiều lắm.

Hôm nay Phong Uyển Tình mặc chiếc quần đỏ xúng với chiếc áo xanh lục, dưới điểm xuyết viền trắng, càng lộ ra dáng người tuyệt đẹp. Tóc đen dài búi trên đỉnh đầu, thành một búi tóc cao, rơi hai lọn tóc vương vấn bên má, càng tăng thêm khí chất ôn nhu. Mà lúc nàng ta tới gần, mùi hương dần nồng đậm, thấm tận vào tim phổi người ta.

Tiêu Tử Y chỉ thuần túy dùng ánh mắt thưởng thức một tác phẩm nghệ để đánh giá Phong Uyển Tình thôi. Cô gái này đối với nàng mà nói không thu gì ngôi sao hiện đại, trời sinh vốn là người đẹp, hơn nữa còn nổi tiếng được nhiều người biết đến.

Phong Uyển Tình nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện Tiêu Tử Y, vươn ngón tay được chăm sóc kỹ chống lên má, đôi mắt đẹp bắn ra tia khác thường làm cho con người ta khó thoát nổi, đang yên lặng nhìn Tiêu Tử Y.

Trong...con mắt của vị tiểu công chúa này, nàng dĩ nhiên không nhìn thấy tia ghen tị, hâm mộ hay là khinh bỉ gì. Phong Uyển Tình vốn biết mình bộ dạng rất được, điều ấy nàng ta sớm đã biết. Mà chắc chắn năm qua, trong những người bạn cùng trang lứa, thậm chí nàng ta còn chẳng có bạn bè nào, bởi vì những người nàng ta tiếp xúc qua không phải ghen tị với diện mạo của nàng thì cũng vốn thấy xấu hổ tro trên với những gì nàng ta gây ra.

Quả nhiên, vị tiểu công chúa này tuổi còn quá nhỏ sao? Phong Uyển Tình cười tự giễu mình, chợt lại bị biểu hiện phong tình vô cùng với nụ mỉm nhợt nhạt nói, “ Vừa rồi nghe thấy tiếng huyền não trên tiền đường, ta còn tưởng là ai chứ! Vì sợ tiểu công chúa bảo UYển Tình không hiểu lễ nghĩa, nên cố ý lại đây chào hỏi công chúa một tiếng”

Tiêu Tử Y nghe đến đó mới chợt nhớ ra vị Phong đại tiểu thư này nổi tiếng là nhờ cái gì, vì vậy tự dừng lông tóc dựng đứng lên. Phong Uyển Tình đến Thẩm gia, không phải là giống như lần đến Nam Cung gia , nhắm vào vị soái ca nào đó chứ?

Không được, nàng muốn cứu vị soái ca không biết tên đó mới được. Bởi vì có lẽ nàng sẽ không thể nhìn thấy mặt biểu ca...hoặc là có thể là biểu đệ nữa.

“Công chúa, vị Nam Cung Sanh đó, cuối cùng người đã gặp được rồi sao?”

Phong Uyển Tình đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Tử Y hỏi dụ dằng.

“Không không. Chỉ là ở đó đợi Tiêu Nhi đáp đề xong rồi đi ngay thôi”

Tiêu Tử Y thề thốt phủ nhận. Cứ liên tưởng đến vị đại soái ca Nam Cung mà nàng đang chứa chấp trong cung kia, còn nàng thì đang ở đây đông đặc thốt ra lời nói dối, khuôn mặt cười bất chợt dâng lên rặng mây hồng.

“Không sao...Vây thật sự tiếc quá. Uyển Tình còn định cho công chúa giám định chút xem vị Thẩm Ngọc và Nam Cung Sanh rốt cục là ai hơn ai ha” Phong Uyển Tình tiếc hận cứ lắc lắc đầu nói.

A, hoá ra mục tiêu lần này là Thẩm Ngọc ư, thật là một cái tên rất hay. Có thể sánh với Nam Cung Sanh bên ngoài mà nói, cái vị Thẩm Ngọc này xem ra cũng là một xoái ca nhu nhược, quả thật đáng thương quá.

Càng đáng thương hơn là lại bị Phong Uyển Tình này nhắm vào, Tiêu Tử Y moi ruột gan ra nghĩ mãi xem làm cách nào để ngăn Phong Uyển Tình hạ độc thủ, nhưng mãi mà chẳng chọn được cách nào tốt cả.

Phong Uyển Tình cúi đầu nhìn chén trà men sứ xanh, cau đôi mày thanh tú lại.

Tiêu Tử Y đẩy chén trà trước mặt đi, cười yếu ớt bảo, “Chén trà này ta vẫn chưa dùng, nếu Phong tỷ tỷ không chê, thì dùng chén trà này đi”

Phong Uyển Tình cũng không chịu nhường, cười một tiếng rồi cầm chén trà lên nhấp một ngụm. Động tác tao nhã tới mức làm người ta cuốn hút. Hơn nữa bàn tay mềm mại nõn nà cầm chén bạch ngọc kia càng giống như được làm bằng sứ, càng làm cho người ta thêm như bị mù.

“Trường nhạc muội muội à, tuy ta và muội mặc mới gặp mặt có hai lần, nhưng mà UYển tình có cảm giác, thấy rất hợp với muội” Phong Uyển Tình đặt chén trà xuống cười ôn nhu nói, “Muội cũng không tránh ta, để cho ta rất vui vẻ, vì thế ta có mấy lời muốn chúng ta hẳn là kết thân với nhau. Chẳng hạn như, sau này, trăm ngàn lần đừng để bị một nam nhân nào bỏ tù nha”

Tiêu Tử Y cứng họng không nói nổi, cảm thấy vị Phong Uyển Tình này đã coi nàng như kẻ trong cuộc rồi? Chẳng qua nàng chỉ đưa cho nàng ta một ly trà thôi mà, nàng cũng đâu có ý gì khác đâu.

Phong Uyển Tình thấy Tiêu Tử Y không nói gì thì tưởng là cam chịu, đôi mắt đẹp dâng lên cảm xúc phức tạp, nói sâu kín, “từ nhỏ ta đã không rõ vì sao phụ thân lại có nhiều phụ nữ như vậy, mà mẹ thì lại chỉ có mỗi mình ông một người, dựa vào cái gì chứ?”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì thở dài, vấn đề này cũng là vấn đề khó giải quyết nhất ở cổ đại, cho dù là ở hiện đại chỉ chế độ một vợ một chồng, cũng vẫn xuất hiện tình nhân bên ngoài. Chẳng qua phụ nữ ở hiện đại vừa có địa vị nên độc lập chút, còn ở cổ đại này thì hết cách rồi. Mạnh mẽ như Võ Tắc Thiên, cho dù bà

ấy có làm đến nữ hoàng thế nào thì bà ấy cũng chẳng thay đổi được địa vị phụ nữ, chỉ là bận mỗi một việc bản thân bà ấy giả tưởng là hưởng thụ hoàng quyền trời ban.

“Có lẽ sau này gặp được một người đàn ông, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với tỷ tỷ thôi” Tiêu Tử Y lắc đầu vứt đi một ít suy nghĩ kỳ lạ, nói nhẹ nhàng.

“Ha ha, Trường Nhạc muội muội quả nhiên là tuổi vẫn còn nhỏ, mới có loại ảo tưởng này. Trên thực tế thì ta đã thấy vô số nam nhân, rất nhiều người nói muốn toàn tâm toàn ý với ta, nhưng khi quay đầu đi thì lại xấu xa biết bao” Phong Uyển Tình giống như hận còn hơn oán, lúc nói lời này giọng điệu có chút bình tĩnh giống như là đang nói thờ ơ buổi sáng ăn gì vậy.

Tiêu Tử Y nghe xong cũng không có nửa phần đồng tình, khoé miệng khẽ nhếch lên trông rất ngây thơ hỏi lại, “Phong tỷ tỷ à, tỷ có thể đối với người ta toàn tâm toàn ý không? Hay là tỷ quá quý trọng bản thân mình hơn?”

Phong Uyển Tình nghe vậy thì ngẩn ngơ, mãi lâu sau mới lấy lại tinh thần đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Tiêu Tử Y, hồi lâu sau như nghĩ thông suốt cái gì bỗng bật cười ha ha.

Đó là kiểu cười sảng khoái không e dè gì, càng giống như tiếng cười trút được gánh nặng vậy, cười mãi làm cho vòng ngọc trên tay nàng ta cứ reo đing đang mãi không ngừng.

“Công chúa, làm sao vậy?” Diệp Tầm bình tĩnh, đứng sau tấm bình phong bên trong lối nửa đầu ra, sợ hãi mở to đôi mắt một xanh một đen nhìn các nàng.

“Không có gì, làm ầm ĩ đến người ngủ rồi hả?” Phong Uyển Tình ngưng cười, vẫy vẫy tay với Diệp Tầm bảo cậu tới gần.

Diệp Tầm nhìn nhìn ánh mắt Tiêu Tử Y, sau khi được đồng ý mới bước từng bước nhỏ tới gần,

Phong Uyển Tình vươn tay kéo tay nhỏ bé của Diệp Tầm, cười ôn nhu bảo, “Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ trông có đẹp không?”

Diệp Tầm ngây thơ gật gật đầu, quả thật là rất đẹp, nhưng mà trong lòng cậu mẹ cậu là đẹp nhất.

Tiêu Tử Y liếc mắt, nghĩ Phong Uyển Tình sẽ không phải bị một câu kích thích của mình mà nuôi một vị Chính Thái chứ? Nàng thật sợ hãi quá đi.

“Thật sự đẹp lắm hả? Công chúa tỷ tỷ của ngươi nói rất đúng, ta không có toàn tâm toàn ý đi tìm kiếm, càng cảm thấy không có ai có thể xứng với ta. Nhưng từ nay về sau, tỷ tỷ quyết định mặc kệ có gặp được người đó hay không, điều đầu tiên là phải yêu bản thân mình trước đã” Những lời Phong Uyển Tình này mặc dù là nói với Diệp Tầm nhưng càng giống như nói lời thề với chính bản thân mình thì đúng hơn.

“Vâng” Diệp Tầm căn bản nghe không hiểu gì, chỉ phát ra một từ đáp lại.

“Ai da da, như vậy nhìn kỹ xem nè, bộ dạng đứa bé này thật tuần tú quá. Ấy da fa, ánh mắt lại mê người nữa, lại có vẻ xinh đẹp như thế nữa” Phong Uyển Tình vừa mới phát ra lời thề xong bỗng theo thói quen cũ lôi kéo Diệp Tầm nhìn trái nhìn phải, mãi cho đến lúc làm cho Diệp Tầm xấu hổ lùi ra sau.

Tiêu Tử Y bất đắc dĩ định lên tiếng ngăn lại, thì lại thấy Phong Uyển Tình bỗng xoay đầu lại, nét mặt chứa đầy vẻ hưng phấn, hơi thần bí khẽ cười nói, “Trường Nhạc muội muội à, hôm nay nếu đã đến đây, không bằng chúng ta đi xem cái vị Thẩm ngọc xem đến tột cùng là có loại phong thái nào đi!”

186. Chương 186: Khôn Thì Sống Mộng Chết

“Thật sự muốn đi ư?” Tiêu Tử Y nhắc váy lên hỏi khẽ.

“Chúng ta đều phải nhanh đến nơi đó, sao muội lại hỏi vậy ha?” Phong Uyển Tình đi trước dẫn đường, hai người lén lút cố tránh nô bộc của Thẩm gia. May mắn là tuy Tiêu Tử Y có một thân nội lực không biết

dùng nhưng là do nội lực tự có, nên thị lực và thính lực đều rất tốt, rất tiện cho hai người họ lên đi xa như vậy không động tới bất cứ ai. Chẳng qua Thẩm gia này như mê cung vậy, cũng không rõ Phong Uyển Tình rốt cục là có tự tin gì mà có thể tìm được vị Thẩm Ngọc kia chứ.

“Tuy nói thế, để Diệp Tầm một mình trong phòng ta vẫn có chút lo lắng” Thực ra nàng không yên lòng chính là lừa bịp Trầm Ngọc Hàn bị lừa, các nàng trở mặt chính là leo cửa sổ chạy tới. Thật muốn xem xem lúc Trầm Ngọc Hàn phát hiện không thấy các nàng trên mặt hắn sẽ có biểu hiện gì. Tiêu Tử Y hoảng hốt báo động, kéo Phong Uyển Tình áp sát tường, lén từ từ trốn đi qua một đám phụ nữ quần áo hoa lệ.

“Công chúa Điện Hạ, các nàng ấy đang bàn luận về muội đó nha!” đợi lúc đi qua đám phụ nữ này, Phong Uyển Tình mím môi, cười híp mắt nói khẽ.

“Nếu ta không nhầm thì thực ra các nàng ấy là đang bàn luận về người nhiều nhất nga!” Tiêu Tử Y trừng mắt nhìn, cũng cười híp cả mắt lại nói.

“Hả? Các nàng ấy nói cái gì thế? Nói mau ra nghe chút xem nào?” Phong Uyển Tình tò mò hỏi.

“Ta cảm thấy không cho người biết vẫn hơn. Đừng động đây, vẫn nhanh dẫn ta đi gặp mặt soái ca trong truyền thuyết đi, cũng không thể đến tay không chứ?” Tiêu Tử Y phụ giúp Phong Uyển Tình thúc giục.

“Hừ, không cần nghĩ cũng biết các nàng ấy nói ta cái gì rồi. Nhất định là ghen tị ta có nhiều mỹ nam làm bạn đi” Phong Uyển Tình có cảm giác hài lòng chút cười khẽ, sau đó dẫn Tiêu Tử Y rẽ ngoặt vào hướng tây đi đến.

Tiêu Tử Y phát hiện ra các nàng càng đi thì càng lệch cứ như đi vòng một chỗ vậy, nhin không được mở miệng hỏi, “Chỗ ở Thẩm ngọc này ở đây thật sao?”

“Thế nào? Tò mò về vị thiếu gia công tử không được coi trọng sao?” Phong Uyển Tình lượn lờ đi trước, xoay đầu lại có chút bất đắc dĩ nhìn Tiêu Tử Y cười nói, “Trường nhạc muội muội hình như có vẻ không hiểu Thẩm gia ha, trong Thẩm gia, một người vô dụng sẽ là kẻ dư thừa. Tuy Thẩm Ngọc cũng không phải gần như vô dụng, nhưng cũng không tính là rất hữu dụng đâu”

“Người.....vô dụng ư?” Tiêu Tử Y cảm thấy chuyện Phong Uyển Tình xưng hô với nàng thật sự có chút không được tự nhiên, cau chiếc mũi lại cải chính, “Phong tỷ tỷ gọi ta là Tử Y thì tốt rồi, Trường Nhạc vốn nghe qua thấy là lạ, hình như là đang nói về một người khác vậy”

“Cũng đúng, bởi vì muội lớn lên ở ngoài cung mà. Cũng khó trách không quen với cách xưng hô như này, cũng lạ là không biết rõ về Thẩm gia”

Phong Uyển Tình lùi lại sau vài bước, khoác nhẹ cánh tay lên Tiêu Tử Y, vừa đi vừa nói chuyện, “Hậu bối Thẩm gia này rất nhiều. Chẳng còn cách nào, Vị TRầm lão gia này huynh đệ cũng rất nhiều, thiếp thất lại cũng nhiều nữa, con cái lại càng đông, con trai thì lại càng đông hơn. Tuy đại nghiệp Thẩm gia vốn có nuôi được rất nhiều con cháu như thế, nhưng tục nữ có nói, giàu có không quá ba đời, TRầm lão gia ngay từ đầu đã quy định trong nhà, chỉ cần có thể trở thành người nổi bật, là có thể có tên trong gia phả, có thể gần chỗ làm chủ hơn, hoặc trực tiếp chuyển ra khỏi nhà. Chẳng hạn như, cái vị biểu ca của muội trước đây chắc chắn không gọi là Trầm Ngọc Hàn, huynh ấy không có khả năng có được chút công danh, thì nhất định tên không có khả năng lột chữ Ngọc. Mà sau này tròn ba mươi tuổi nhất định không thành người, sẽ phải đi lĩnh một khoản tiền, rồi bị trục xuất khỏi Thẩm gia, mà có thể đi nơi khác phát triển”

“Hèm hèm, thật đúng là nghiêm khắc quá ha” Giống như quản lý sản nghiệp của một gia tộc vậy, nếu không có phương pháp khích lệ hữu hiệu kia, bất kể có nhiều tài sản thế nào đi chăng nữa cũng sẽ lụn bại. Tiêu Tử Y than thầm, chẳng trách mà lần đó ở nhà Nam Cung thấy cái vị Thẩm Tịch Dạ cũng không đem chữ Ngọc, đoán chừng là tuổi còn quá nhỏ không có đủ tư cách. Mà cùng lúc đó khoé mắt nàng bỗng nhiên nhìn thấy có bóng người đưa tay ra hiệu ở bức tường đằng trước. A, chẳng trách vừa rồi nàng còn đang tò mò cái vị Phong Uyển Tình tại sao ở trong mê cung như Thẩm gia lại cứ coi như trong nhà mình vậy.

Xem ra vị Phong Uyển Tình này đã chuẩn bị tinh thần câu soái ca rồi ha! Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn thần thái vui mừng bừng bừng của Phong Uyển Tình kia, cũng không biết mới vừa rồi có thật là nàng đã nghĩ thông suốt mà tỉnh táo lại không nhỉ?

“Không nghiêm khắc thì không được mà! Tuy TRầm lão gia cũng tránh không được có thiên vị, nhưng mà tóm lại hiện giờ thế hệ này cứ lót chữ Ngọc vào tên thì đã là người quan trọng trong biển người rồi. Có biết không? Thấm gia đời trước là lót chữ Mộc đó, hoá ra mẫu phi của muội được gọi là Thấm Mộc Vân. Dĩ nhiên đây là tên của đàn ông” Phong Uyển Tình ngoái đầu nhìn cười nói, “Còn,,,”thật không có người nào nói với ta những điều đó ha” Tiêu Tử Y cứ lẩm nhẩm tên này trong lòng vài lần. Nàng nghĩ mẫu phi nàng ở thời đại này lúc còn trẻ nhất định là một thế hệ mỹ nam tử nổi tiếng ở kinh thành rồi.

“Vậy thà cơ hội này ta nói nhiều uội nghe chút. Tuy phương thức Thấm gia cạnh tranh làm giống như một số đạo sĩ dùng ngòi bút làm vũ khí vậy. Nhưng trong mắt của ta, con trưởng địa diện gia tộc thật sự là nhận hết mọi chuyện mạo hiểm. Song điểm đó Độc Cô Phiệt làm cũng không phải sai” Phong Uyển Tình bĩu môi khinh thường bảo.

Con trưởng kế thừa đó mà! Hoàng tộc xã hội phong kiến hình thức kế thừa chính là vậy, xem ra vị Phong Uyển Tình này còn không hiểu hết gia tộc Thấm gia quản lý đến tột cùng đối với chế độ cũ cụ thể thế nào. Nhưng mà với gia tộc Độc Cô Bát Quái, Tiêu Tử Y lại càng cảm thấy hứng thú với Thấm gia hơn, nàng theo bản năng đi thông thả, làm cho Phong Uyển Tình nói chuyện nhiều hơn chút, “Vậy Thấm gia rốt cục trở nên nổi tiếng như thế nào?”

Phong Uyển Tình cũng không phải muốn nói đến Độc Cô Phiệt, nghe vậy thì quay lại chủ đề cũ, “Thấm gia hả, đúng là có ba con đường có thể cho các đệ tử lựa chọn. Một là kinh doanh, lấy một số tiền nhất định để mở gian hàng, hoặc là dùng cách gì để làm thì ta cũng không rõ cho lắm, dù sao cứ được tộc trưởng trong gia tộc tán thành là được. Hai là đọc sách hoặc tập võ, thì không đậu, thì rút Vãn TRạng Nguyên hay Võ TRạng Nguyên thì đậu bản thân Thấm hoa hoặc tiến sĩ cũng được. Ba là học y thuật, Thấm gia không phải bán thuốc làm giàu đó sao? Trầm lão gia hạ quyết tâm không thể bỏ bộ phận này được, vì vậy mặt này xuất chúng cũng được, nhưng chính là TRầm lão gia phải cố gắng duy trì. Thấm Ngọc chính là kiểu này, vì thế tuy rất xuất chúng về thuốc, nhưng vẫn không được coi trọng. Còn về học kỹ năng này đó, Thấm gia còn có chính mình cách khác, chính là bí mật mời tộc trưởng đến giảng bài, nghe nói mọi người bên ngoài cũng muốn chen vào trong Thấm gia, tiếc là không phải người của TRầm gia thì cũng không vào được ha”

Tiêu Tử Y nghe đến đó không khỏi có chút ngây ngốc, loại phương pháp này, loại hình thức này, thật không biết Trầm lão gia vô ý nghĩ, để tâm toan tính cho xong.

“A, nói đến đây, muội đoán thử coi nếu có người muốn vào bằng cách này thì làm sao đây? Nghĩ không ra hả? Là ở rể Thấm gia đó. Thấm gia nhiều con gái như thế, đây là tác dụng đó. Nếu được ở rể thậm chí còn có tiền đồ như đệ tử trong gia tộc Thấm gia đó, nhưng mà TRầm lão gia chưa bao giờ so đo chuyện này, chỉ cần họ Trầm đúng là người của TRầm gia mà thôi” Hai người vừa đi vừa nói chuyện lại càng đi lệch, người càng thêm thừa thốt, vì thế Phong Uyển Tình cũng không có kỳ cứ nói chuyện rất vui vẻ.

Tiêu Tử Y bước đi càng ngày càng chậm. Khôn thì sống mỏng thì chết, đây là cạnh tranh gia tộc, nếu như không có bên ngoài can thiệp vào, thì Thấm gia này càng ngày càng lớn mạnh.

“Nhanh đến rồi, đúng là ở phía trước đó” Phong Uyển Tình chỉ tay, kéo Tiêu Tử Y đi nhanh tới trước.

187. Chương 187: Thấm Khúc Ngọc

Tiêu Tử Y nhìn về phía trước, chỉ thấy một tiểu viện không lớn lại tinh xảo xuất hiện ở khúc ngoặt. Bởi Thấm gia ngoài vườn, hoa viên thì khắp nơi đều là vườn theo bốn mùa để tạo thành. Các nàng vừa mới đến cuối vườn, bỗng bố trí cũng thay đổi, chợt cảm thấy chung quanh một mảnh hiu quạnh, cả dãy thường xuân ở góc tường cũng không hiểu sao không hợp mùa hiện ra một màu đỏ tím.

“Đi nào, đừng có ngây người thế, về chậm chút không phải không được sao?” Phong Uyển Tình lôi nhẹ Tiêu Tử Y thúc giục nàng do dự.

“Tỷ nói chỉ là liếc mắt nhìn thôi mà, nếu không thấy người thì đi ngay cơ mà” Tiêu Tử Y cắn môi dưới, không yên tâm dấn dò. Nàng sợ Phong Uyển Tình này nhìn thấy soái ca thì sẽ nhào vào, nàng thấy mình cần phải chịu trách nhiệm bảo vệ biểu ca chưa biết mặt kia an toàn mới được.

“Được rồi, đi thôi” Phong Uyển Tình kéo nhẹ Tiêu Tử Y lên trước, nói khẽ.

“Tại sao lại hạ giọng vậy chứ?” Tiêu Tử Y cau mày hỏi. Bỗng nhiên Phong Uyển Tình trở nên thần thần bí bí, tiếp theo nàng cũng không tránh khỏi hỏi khẽ, bỗng chốc có cảm giác như làm kẻ trộm vậy.

“Ngắm mỹ nam thì đương nhiên là ngắm trộm rồi, gọi người ta ra nói chuyện là hỏng, thân phận ta và muội sẽ ảnh hưởng đến hành vi cử chỉ của họ, Mà cách tốt nhất đó là, lặng lẽ quan sát kỹ. Lần trước ở nhà Nam Cung là vì có phu nhân Nam Cung coi chừng ta nên chẳng còn cách nào, lần này nhất định phải dựa theo cách nghĩ của ta mà thực hiện” Phong Uyển Tình đương nhiên bước qua cửa mà không vào, dẫn Tiêu Tử Y ra cửa sau đình viện, ở đó có một cây anh đào thấp bên tường, nhìn xuyên qua đám lá có thể thấy toàn cảnh trong đình viện.

Tiêu Tử Y chịu không nổi lắc đầu, đến cả chuyện rình coi mà cũng phong nhã tự nhiên như vậy, càng ngày nàng càng cảm thấy chân tướng Phong uyển Tình này thật giống một công tử ăn chơi (Play Boy) . May là nàng ấy không đầu thai làm đàn ông, nếu không có biết bao cô gái là người chịu khổ nhất.

Song nội tâm lại càng oán giận hơn, trong lòng Tiêu Tử Y dâng lên một cảm giác kích thích vô cùng, tốt hơn là nàng nên túm vấy theo Phong Uyển Tình bước nát đám cỏ, cẩn thận không để phát ra tiếng động. May là nơi này mặc dù là vườn thu nhưng vẫn là đang mùa hè. Ở đây cũng không nhiều lá rụng lắm, hai người thuận lợi đứng dưới gốc cây.

Vừa thở ra nhẹ nhàng, Tiêu Tử Y liền phát giác ra ngoài mùi cây cỏ, bùn đất ra thì còn có một mùi thuốc đông y tràn ngập quanh nàng. Hơn nữa mùi thuốc đông Y này hình như đã được ngửi ở đâu đó rồi.

“Azzzz, mùi hương này thật đúng là làm cho người ta chịu không nổi, nhưng lại làm cho ta nhớ được gì đó” Phong Uyển Tình lập tức lấy chiếc khăn trong lòng ra che mũi lại.

Tiêu Tử Y thấy hành động quen thuộc này của Phong Uyển Tình, bỗng chốc nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Phong uyển Tình. Lúc ở trong vườn U Lan của nam Cung Sanh cũng có mùi thuốc đông y này. Nhưng khác ở chỗ là lúc ấy rất nồng nặc, hiện giờ loại mùi hương thần nhiên này lại làm cho lòng không khỏi bình tĩnh hẳn, còn có hiệu lực ngưng thần bình khí.

“Oa, Thảm Khúc Ngọc đẹp quá ha. Không cô phụ kỳ vọng của bản tiểu thư đây” Lông mi thật dài của Phong Uyển Tình chớp chớp hai lần, giọng sợ hãi than thảm tử trong chiếc khăn truyền ra, có chút khàn khàn.

Tiêu Tử Y lấy lại tinh thần, nhìn theo tầm mắt nàng ta, chỉ thấy qua khe lá, thấy một nam tử mặc áo trắng đang ngồi trên ế đá cúi đầu chọn thuốc, cầm một túm lên đưa lên mũi ngửi. Tuy các nàng chỉ nhìn thấy một nửa mặt nhưng có thể thấy hẳn cũng không buộc tóc lại, toàn bộ tóc đen dài lúc cúi xuống buông tự nhiên trên vai che gần như toàn bộ khuôn mặt.

Tiêu Tử Y tò mò vì sao không thấy rõ mặt, Phong Uyển Tình lại còn có thể khen là Thảm Khúc Ngọc kia đẹp trai chứ nhỉ? Trong con mắt nàng, người đàn ông này tuy ngồi ở chỗ đó có khí chất hiền lành, song cả người lại tản ra cảm giác bình tĩnh, giống như nàng từng có cảm giác thất bại này với Nam Cung Sanh, vì thế lần này cũng không thể kết luận dễ dàng được.

“Tay huynh ấy thật đẹp, động tác lại ôn nhu như thế, nếu là bàn tay như vậy....” Phong Uyển Tình như biết nghĩ vẫn trong lòng Tiêu Tử Y là gì, bắn lên tia sáng khác thường trong mắt, lẩm bẩm nói.

Tiêu Tử Y sửng sốt, lúc này mới dời mắt đến bàn tay của Thảm Khúc Ngọc, nhìn xong không khỏi thán Phong Uyển Tình quả nhiên là đã duyệt qua vô số người, đôi tay thon dài và màu da trong suốt kia, hơn nữa dưới ánh mặt trời lại làm con người ta mê mẩn, hơn nữa động tác lại ôn nhu như vậy, làm người ta lập tức nhìn ra tính cách của hẳn cũng mềm mại điềm tĩnh như mặt nước vậy.

“Tử Y muội muội à, Muội chắc hẳn tò mò ta vì sao lại thích loại đàn ông này nhìn nhu nhược chẳng có sức gì phải không?” Phong Uyển Tình liếc mắt nhìn Tiêu Tử Y một cái, sau đó thì luyên tiết rời mắt khỏi người Thảm khúc ngọc, vòng vèo trở về.

“Chẳng có gì đặc biệt cả” Tiêu Tử Y nhìn lại về phía Thẩm Khúc Ngọc. Các nàng chỉ cách hắn khoảng hai mươi bước chân, nhưng mà nhẹ giọng nói chuyện thì không sợ hắn nghe được.

“Trước đây lúc ta vừa mới cập kê, ta thích đàn ông mạnh mẽ, võ nghệ cao cường chẳng sợ cái gì, tốt nhất lại còn có thể cưỡi ngựa trắng liêu lĩnh cướp ta đi, dẫn ta đi du ngoạn khắp nơi. Nhưng mà mất vài năm sau ta hoàn toàn thất vọng, vì loại đàn ông này không phải không có, mà là họ không chỉ coi trọng mình ta đâu, họ còn coi trọng võ công và công danh nữa. Trong đôi mắt đẹp của Phong Uyển Tình lộ ra thần thái thê lương, nói mềm nhẹ.

“TA cũng tưởng tượng như vậy đấy” Tiêu Tử Y mỉm cười nói. Lúc nàng còn đang đi học, cũng đã từng có lần tưởng tượng đến, nếu đi qua sân thể dục, chợt đột nhiên có một quả bóng hoặc quả cầu bay vọt tới, tiện lại là một soái ca cũng tốt. Tiếc là loại chuyện này xác suất xảy ra rất thấp ít phát sinh, thường thường lại gây cho nàng là bị cầu nện vào đầu nhiều hơn.

“Sau đó, ta vừa có thể làm cho ta cảm thấy nam nhân vui vẻ, cách tốt nhất có thể để cho ta vui vẻ cả ngày không cần lo lắng nghĩ ngợi phiền não chuyện thế tục này, mang ta đi ẩn cư ở thế ngoại đào nguyên. Nhưng mà tương tự lại làm cho ta thất vọng thay, loại đàn ông này mà nói làm ra chuyện không chỉ có mỗi một mục đích hoặc là nghĩ mình chiếm được gì đó trên người ta, đều dùng lời ngon tiếng ngọt nói dối, cuối cùng ta không thể không tỉnh lại trong mộng của mình” Phong Uyển Tình khẽ tay xuống, như rút cục không chống đỡ nổi cả người, chậm rãi ngồi xổm xuống bãi cỏ.

“Sau đó nữa, ta trở nên cần tìm kiếm các loại đàn ông, ta phải tìm được một người đàn ông mà ta thích, phải tìm được một người có thể cho ta dựa vào. Ta cứ đi tìm mãi, nhưng vẫn không thích”

Tiêu Tử Y nghe vậy bỗng tràn đầy cảm xúc, nàng quay đầu đi, nhìn xuyên qua đám lá đào che chắn, khuôn mặt như hoa của Phong Uyển Tình kia lộ ra vẻ cô đơn, trong lòng không khỏi run lên.

Nữ nhân này thực ra cũng không sai, nàng đang đi tìm tình yêu, bởi nàng ấy chỉ vì tình yêu này mà sống. Nếu không có tình yêu, nàng ấy cũng chẳng còn động lực nào mà tiếp tục duy trì cuộc sống này nữa, tựa như một đoá hồng nhất định phải dựa vào đất, hoặc là một chén nước để sống vậy.

Phong Uyển Tình còn tiếp tục nói tiếp gì đó, đột nhiên đôi mắt đẹp bỗng toát lên tia sáng kỳ dị, rốt cục nói không ra lời, mặc cho ai nhìn cũng thấy được tâm tình nàng ta đang bị kích động.

Tiêu Tử Y theo bản năng nhìn lại trong đình viện, vừa thấy cũng không không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cái vị Thẩm Khúc Ngọc kia, đã dần ngẩng đầu lên, chậm rãi tiến về hướng các nàng.

“HẠ bộ dạng...thật đúng là đẹp quá ha...” Bên tai truyền đến tiếng than nhẹ của Phong Uyển Tình.

188. Chương 188

Phong Uyển Tình đều thốt lên lời than sợ hãi, còn Tiêu Tử Y thì thật không biết nên dùng từ nào để hình dung về Thẩm Khúc Ngọc này nữa.

Tóm lại, chính là đẹp mặt. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, thật giống như chỉ có một lại để hình dung ra hắn, làm cho người ta cảm thấy vô cùng bình tĩnh an tường. Tiêu Tử Y không biết đây có phải là bởi do ảnh hưởng chiếu xạ quan hệ hay không, nhưng mà nàng cảm giác mình như đang nhìn một mặt hồ yên tĩnh, như cảm thụ được một làn gió nhẹ thổi phớt vào mặt.

Tiêu Tử Y cứ vậy mà nhìn hắn không chớp mắt, đột nhiên lại có cảm giác như biểu hiện trên khuôn mặt tuần tú kia có vẻ giống Bồ tát ở trong miếu vậy, đều có vàng tràn từ bi như thế. Cứ vậy nhìn hắn, trong lòng hư không. Thậm chí Tiêu Tử Y cảm thấy nội tâm như được rửa sạch vậy, trở nên thư giãn.

Chỉ là Tiêu Tử Y còn phát hiện ra hai mắt Thẩm Khúc Ngọc này đang yên lặng nhìn về hướng hai nàng đang nấp, càng như biết được sự hiện hữu của các nàng vậy, làm nàng thấy chột dạ định tránh ánh mắt trong suốt kia của hắn.

Chỉ là vừa mới quay đầu đi, Tiêu Tử Y lại thấy Phong Uyển Tình đang định nhấc váy lên đi nhanh như mèo vậy, Tiêu Tử Y vội thò tay ra tóm lấy váy nàng ta, hạ thấp giọng hỏi khẽ, “Cô phải đi rồi sao? Cứ thế mà đi vậy ư?”

Phong Uyển Tình dừng động tác, cup mắt xuống trả lời thần nhiên, “Chẳng phải nói là chỉ liếc mắt nhìn thì tốt hơn đó sao? Chả nhẽ giờ Tử Y muội muội lại đổi ý rồi ư?”

“Ôi, cũng không phải vậy. Ta chỉ thật sự là hiếu kỳ...sao cô lại không xem lâu hơn chút thôi” Tiêu Tử Y liếm liếm môi, nói thẳng sự nghi hoặc trong tim ra. Tuy thoát nhìn Thẩm Khúc Ngọc hình như là đã phát hiện ra các nàng vậy, nhưng không hiểu sao lại không lên tiếng hoặc là có ý đi tới. Còn Phong Uyển Tình này hẳn là một người phụ nữ thêm thường, sao tự dưng cứ vậy mà liếc mắt một cái rồi đã đi nhỉ?

Phong Uyển Tình nghe thế thì khoé môi khẽ nhếch lên lộ ra tia chua xót, nói chậm rãi, “Với người như huynh ấy vậy ta có thể xứng đôi sao? Thậm chí ta còn chẳng có dũng khí ở trước mặt huynh ấy nữa là, chỉ có đứng nhìn xa xa, còn không dám cả thở nữa...”

Tiêu Tử Y không ngờ Thẩm Khúc Ngọc lại làm cho Phong Uyển Tình tự biết xấu hổ, vừa định mở miệng khuyên nhủ nàng ta thì chợt nghe một tiếng rất quen vang lên trong viện truyền đến, “Khúc Ngọc ca à. Sao huynh lại ngăn người ra nữa thế? Mặt trời đã lên cao rồi, thuốc đến lúc nào thì mới chọn xong ha? Nhanh vào nhà chút đi”

Cái giọng nói này...hình như là Thẩm Tịch Dạ ha? Cho dù Tiêu Tử Y không cần quay đầu lại thì cũng nghĩ đến tiếng nói trong trẻo kiểu này, chắc chắn là Thẩm Tịch Dạ rồi.

Tiêu Tử Y nhìn chằm chằm vào Phong Uyển Tình, sợ nàng ta phát ra ra vị Thẩm Tịch Dạ này lại chính là vị Tịch Dạ kia trước ở trong nhà Nam Cung kia.

NHưng đều đó thì Tiêu Tử Y lo lắng quá mức thôi, cái vị Tịch Dạ kia ở nhà Nam Cung lúc ấy đã để lại ấn tượng cho Phong Uyển Tình là khuôn mặt có nhiều nốt đen, ước chừng nàng ta nằm mơ thấy ác mộng mấy ngày ấy chứ, còn hận không thể rửa sạch hình ảnh hằn trong đầu đi. Nhìn kỹ xem thì thấy lúc này căn bản là không nhận ra, hơn nữa lúc ấy hai mắt nàng ta toả sáng vì Thẩm Tịch Dạ thì giờ ở cạnh Thẩm Khúc Ngọc bỗng trở thành cái không làm cho nàng ta để ý đến.

“Ta hình như có nghe được tiếng gì đó” Tiếng nói của Thẩm Khúc Ngọc cũng giống y như tên vậy, cũng tựa như giọt mưa đập vào trên ngọc khí phát ra tiếng lanh canh dễ nghe vậy.

Phong Uyển Tình nghe hần nói vậy lập tức dừng lại định xoay người rời đi, lại sợ mình gây ra tiếng động là hần phát hiện ra. Còn Tiêu Tử Y thì nhìn chằm chằm vào hai người trong đình viện, sợ họ lại hướng bên này đi tới.

May là Thẩm Tịch Dạ cũng chỉ nhìn bừa xung quanh chút rồi cười bảo, “Hôm nay chủ ở đây có khách quý đến chơi, nơi này của chúng ta làm soa có người đến được chứ? Tất cả mọi người đều chạy ra đón ở trước rồi”

Thẩm Khúc Ngọc khẽ hé môi cười, lộ ra nụ cười tươi yếu ớt thoải mái bảo, “Ha ha, có lẽ bởi mắt nhìn không thấy vì thế mới miễn cảm với thanh âm đi”

Nhìn không thấy ư?

Phong Uyển Tình và Tiêu Tử Y cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng thấy được trong mắt đối phương vẻ tiếc nuối vô cùng. Một nhân vật tuần tú như thần tiên trên trời vậy thế mà lại bị mù ư? Hai tròng mắt trong suốt như thế làm cho con người ta thực sự thấy huyền diệu, dĩ nhiên lại chẳng nhìn thấy gì ư?

“Hừ! Ai bảo người ăn bậy ăn bạ, bảo là muốn chữa cho chính mình khỏi nhanh, ai ngờ lại là mắt mình bị mù vậy” Thẩm Tịch Dạ nói đến chuyện đó cũng chẳng chút khách sáo gì, oán giận quá nặng, nhưng trong đó lại tràn ngập sự quan tâm, làm cho con người ta cảm giác giống như hần bị mù hai mắt chứ không phải là Thẩm Khúc Ngọc nữa.

“Hết cách rồi, thông qua hình dạng và mùi vị của thuốc, ta cũng có thể phân biệt được. Ngoài hành động không tiện ra thì cũng chẳng có gì cả” Khoé miệng Thẩm Khúc Ngọc hàm chứa ý cười sâu sắc mấy phần, cúi đầu cười khẽ. Thẩm Tịch Dạ còn định nói thêm mấy lời nữa nhưng thấy thái độ kiểu này của Thẩm Khúc

Ngọc, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu bỏ đi. Loại chuyện này ngày nào mà hấn chẳng nói tới mấy chục lần, đã nhiều năm nói vậy rồi, Thấm Khúc Ngọc không phiền mà ngược lại hấn lại thấy phiền.

“Quay trở lại chút, hôm nay rốt cục là ai tới vậy?” Thấm Khúc Ngọc dùng con người thần nhiên không nhìn thấy bất cứ vật gì quét lên cây anh đào, rồi lại lập tức bắt tay vào làm thuốc.

Tiêu Tử Y cảm thấy căng thẳng, nếu không phải họ nói ánh mắt hấn có vấn đề, nàng dường như còn chắc là hấn thật sự phát hiện ra các nàng nữa. Nhưng mà....Hấn

“Là Công chúa Trường Nhạc đến bái tế mẫu phi của nàng ấy. Còn có Phong Uyển Tình Phong đại tiểu thư nữa cũng tới...À...Không hiểu sao lại tới nữa” Thấm Tịch Dạ nói xong lời cuối thì ập a ập ứng, nguyên nhân Phong Uyển Tình này đến hấn là hấn đã biết, vì thế mới chạy tới phòng của Thấm Khúc Ngọc huyên hấn vào nhà, đến lúc đó hấn sẽ dùng cách khác để Phong Uyển Tình tự giác lui. Dù sao đối phó với loại tiểu thư như thế, hấn rất có kinh nghiệm!

“Phong Uyển Tình ư?” Thấm Khúc Ngọc dĩ nhiên biết Công chúa Trường Nhạc là ai, với hấn mà nói, thì còn tò mò về tên Phong Uyển Tình mà Thấm Tịch Dạ nói hơn.

“A, người đó không có gì! Đúng rồi, người nói có phải trùng hợp quá không nha? Theo ta được biết, hôm nay ngoài công chúa Trường Nhạc vội tới đi dâng hương tế bái, còn cái vị Diệp Tri Thu hôm nay cũng chọn đến đó nha!”

Thấm Tịch Dạ sợ hấn hỏi thêm, vội vàng nhanh nhẩu lái sang chuyện khác.

Tiêu Tử Y đang nghe thì ngẩn ngơ cả người, chẳng trách TRầm Ngọc Hàn không cho nàng trực tiếp đi. Cái gì mà giờ lành với không giờ lành chứ, thuần túy là vì lấy cớ kéo dài thời gian của nàng thôi! Mục đích đương nhiên là không muốn cho nàng gặp mặt Diệp Tri Thu thôi!

Gặp mặt thì có sao đâu? Rốt cục là sợ nàng biết cái gì đây? Hay là sợ Diệp Tri Thu nói cái gì với nàng chứ?

“Chắc hôm nay là ngày di Vân mất rồi! Ta nhớ không rõ trước đây cho lắm, ông ấy đã đi nhiều năm như vậy, lần này vất vả lắm mới trở về được, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua đâu” Thấm Khúc Ngọc khe khẽ thở dài.

Nè nè! Đừng có dùng bộ dạng, giọng điệu kiểu này làm như là biết hết mọi chuyện để nói chuyện như thế chứ? Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra vậy hả?

189. Chương 189: Bỏ Lỡ

Thấm Khúc Ngọc đang được Thấm Tịch Dạ khuyên bảo, cuối cùng cũng bỏ thuốc lại để Thấm Tịch Dạ đỡ vào trong phòng, còn trên cây anh đào Phong Uyển Tình và Tiêu Tử Y đang cúi đầu nghĩ ngợi, chẳng ai nói câu nào.

Mãi cho tới khi có tiếng chim nhỏ vì người hầu của Phong Uyển Tình đến gần mà sợ hãi vỗ cánh bay đi, đột nhiên Tiêu Tử Y lấy lại tinh thần nhìn thấy một người hầu mặc áo màu vàng hạ thấp người bên cạnh Phong Uyển Tình hỏi khẽ xem nàng ta có gì sai bảo không.

Tiêu Tử Y không rảnh mà đi thưởng thức người hầu cao lớn tuấn tú bên cạnh Phong Uyển Tình, nói cướp lời, “Uyển Tình tỷ tỷ à, ta nghĩ đi bái tế mẫu phi ta trước đây” Hôm nay ngay từ đầu nàng đã bị muộn rồi, nghĩa trang nhà họ Thấm ở vùng ngoại ô, đường xá quá xa xôi, vì thế hôm nay lại tế bái ở Từ Đường trước, sau đó mới đi thắp hương trước mộ phần.

Phong Uyển Tình không phải không nghe thấy nhóm Thấm Khúc Khúc kia nói..., nhìn Tiêu Tử Y thì chỉ biết vị tiểu công chúa kiểu này cơ bản là không biết sự kiện sóng to gió lớn rất khiêu khích năm đó. Nhưng Phong Uyển Tình lại biết, chính nàng cũng không hứng thú làm kẻ lảm lời, dù gì ít nói vẫn hay hơn cả.

“Bạc Liêm à, người có biết Từ đường của Thẩm gia ở đâu không?” Vì để cho Phong Uyển Tình có thời gian suy nghĩ, nàng mở miệng hỏi nàng hầu của nàng ta,

“Biết ạ” Người hầu có tên là Bạc Liêm này đáp nhanh gọn.

“Tốt lắm, hiện giờ dẫn bọn ta vào đó đi” Phong Uyển Tình rất tự nhiên vươn tay nhỏ dài duyên dáng lôi kéo nàng đứng dậy, sau đó xoay người, vươn tay về phía Tiêu Tử Y cười thản nhiên.

“Cảm ơn” Tiêu Tử Y cảm kích nhìn nàng ta cười cười, bắt tay vào làm chuyện của chính mình.

Cuối cùng Phong Uyển Tình cũng nhìn thoáng qua đình viên vắng tanh, nơi đó đơn giản là tịch liêu, làm cho nàng ta không khỏi nhớ lại cảnh như vừa mới thấy người thanh niên đang ngồi ngay ngắn tại đó, sạch sẽ và thánh khiết.

“Tiểu thư..” Bạc Liêm thấy nàng ta vẫn không động dậy, bất chợt cất tiếng giục.

“Được, đi thôi” Phong Uyển Tình quyết tuyệt xoay người, cũng không ngoái đầu lại nhìn mà tiến thẳng về phía trước. Nàng ta biết hẳn và nàng là hai loại người khác nhau, trong lòng cũng không có khúc mắc gì, chỉ cần liếc mắt nhìn xa xa đã cảm thấy thoải mái rồi.

Tiêu Tử Y cùng Phong Uyển Tình tiếp tục đi chậm rãi về phía trước, chẳng qua giờ đổi lại Bạc Liêm là người đánh ám hiệu đi trước lại trở thành Tiêu Tử Y. Nhìn cả người Phong Uyển Tình dờ dẩn như mất hồn hoàn toàn đều nhờ nàng dẫn đi trước, Tiêu Tử Y lắc đầu giận dữ bảo, “Nếu quả thật không bỏ được, ta cũng chẳng ngăn cô nữa, trở về đi ha? Nếu cùng nhà người ta biết nhau rồi nói chuyện, ta sẽ không ngăn cô nữa” Nếu là do nàng làm tổn hại một đoạn nhân duyên như thế nàng cũng thấy có lỗi quá.

Tuy nàng cũng không cho rằng Thẩm Khúc Ngọc xứng đôi với Phong Uyển Tình nhưng nhìn bộ dạng của Phong Uyển Tình thì hình như rất để ý đến đối phương.

Trong mắt Phong Uyển Tình bắn ra tia không cam lòng, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh như cũ, “Tuy ta chinh phục đàn ông khắp nơi, nhưng cuối cùng mới biết có người không thích hợp với ta. Thật rõ ràng, Thẩm Khúc Ngọc là không thích hợp với ta, ta buông tha cho, Vì thế hiện giờ ta chỉ là có điểm không cam lòng mà thôi, cũng không phải để ý cho lắm” Nàng lặp lại cường điệu bản thân không thêm để ý, lại có chút để lại dấu vết.

“Vậy ha...” Tiêu Tử Y kéo dài giọng, thực ra cũng không biết nói gì cho phải cả. Cái loại tình cảm này không thể lấy ra làm trò đùa được. Nàng thực sự không biết là nên sống chung ra sao nữa. Nhưng mà Phong Uyển Tình nói về tình yêu trong đó...làm nàng cũng chịu không nổi đều hoài nghi rốt cục tình cảm tính là gì. Nàng không rõ mà Phong Uyển Tình cũng không hiểu, rồi sau đó con người chẳng qua là dùng hết cả thời thanh xuân của mình để đi tìm đáp án. Nàng không biết mình có quyền ngăn chặn người ta hay không nữa.

Phong Uyển Tình thấy thế lộ ra nụ cười tươi, sáng giọng, “Thực ra tỷ tỷ ta nói thật nhé, sau này sẽ không đi tìm người đàn ông phù hợp với ta nữa, tất cả đều là lừa muội cả thôi, Muội không trách tỷ tỷ ta đó chứ?”

Biểu hiện kỳ lạ trên mặt Tiêu Tử Y tới cực điểm, đương nhiên nàng sẽ không tin chỉ bằng mấy câu này của nàng ta, cái tính phong lưu đã thành quen của nàng ta chỉ dùng mấy lời là xong sao? Chỉ là nàng không dự đoán được nàng ta sẽ nói thẳng ra thế. Xem ra người phụ nữ này cũng không phải không đáng yêu như vậy.

Phong Uyển Tình thấy Tiêu Tử Y chẳng nói gì, lại cười khi khi, thò tay nắm lấy tay nàng cười âm bảo, “Bỏ đi. Ta và một đứa bé như muội nói những này làm gì. Thật hồ đồ quá. Ta dẫn muội tới Từ đường của Thẩm gia trước vậy, được chứ?”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, quyết định vậy ít ra cũng không sai. Dù sao thì nàng giả vờ như mình còn nhỏ tuổi cái gì cũng không hiểu là được.

“Nhưng mà nói thêm câu nữa này” Sắc mặt Phong Uyển Tình lại đột nhiên âm đạm hẳn đi, lông mi dài cong vút chớp chớp vài cái, cúi đầu lẳng lẳng bảo.

“Vâng, Tử Y xin nghe đây” Tiêu Tử Y cảm thấy tính cách Phong Uyển Tình này thay đổi như chong chóng, cảm xúc biến hoá đến cả bọn nàng trở tay cũng không kịp, thật đúng là không biết có người đàn ông nào có thể chịu nổi nữa.

Phong Uyển Tình dừng bước, hai tay nắm lấy cánh tay của Tiêu Tử Y, mắt đẹp lặng yên nhìn nàng nói nghiêm túc, “Nhớ kỹ, nếu quả thật đã thích một ai đó, thì tuyệt đối tuyệt đối đừng có bỏ qua người đó. Nếu bỏ lỡ thì người đó đã vụt qua, cuối cùng có đuổi theo cũng không được nữa”

Tiêu Tử Y nhìn sự thật trong đôi mắt của Phong Uyển Tình, trong đầu hiện lên dung mạo tuấn tú dịu dàng của Tiêu Cảnh Dương, sau đó thì lại biến thành cảnh cổ tay Nam Cung Sanh chảy đầy máu rơi trên người nàng, lại thấy hốt hoảng. Đến tột cùng nàng đã bỏ lỡ cái gì rồi? Có phải đúng vậy không? Hay là đã bỏ lỡ ai đó đây?

Phong Uyển Tình cũng kìm không nổi nhớ lại chuyện của mình, hai người cùng yên lặng nhìn nhau, mãi cho tới khi có giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh của hai nàng.

“Công chúa, hoá ra là người ở đây. Thứ lỗi cho tại hạ bảo hộ bất lực, không có cách nào bảo vệ được người”
Trầm Ngọc Hàn nói xong câu cuối cùng cứ như nặn ra từng chữ trong kẽ răng vậy.

Đôi mắt đẹp đa tình của Phong Uyển Tình bất chợt lạnh lùng, dùng loại giọng điệu lãnh đạm nói chậm rãi, “Bản tiểu thư mời Công chúa Điện Hạ cùng đi giải sầu chút, chả lẽ không được sao?”

Trầm Ngọc Hàn đè nén cơn giận trong lòng lại, cúi đầu quỳ một chân xuống nghiêm mặt bảo, “Thần chính là tự trách tội mình không làm tròn trách nhiệm bảo hộ công chúa, cũng chẳng có toan tính gì cả”

Tiêu Tử Y đứng một bên nghe vậy thì trầm trồ khen ngợi, Trầm Ngọc Hàn không then là xuất thân từ gia tộc thương nhân, mỗi một lời từ đầu tới cuối đều chặt chẽ, cẩn thận. Quả thật vừa rồi tuy giọng điệu của hần có chút không đúng, nhưng mà nói ra vẫn là tự khiển trách bản thân. Nàng thấy lòng mày Phong Uyển Tình vẫn cau lại định nói gì đó, sợ tâm tình bọn họ không tốt thốt lên nhưng câu khó nghe, vội vã chen vào một câu, “Giờ lành cũng sắp tới rồi chẳng? Biểu ca hay là huynh dẫn ta đi bái tế mẫu phi ta trước đi”

Phong Uyển Tình cười híp mắt lại nói chen vào, “Vẫn cứ nên để bản tiểu thư dẫn muội đi thôi, ít nhất ta cũng chẳng giống kẻ nào đó, cố ý dẫn muội đến nhà Thẩm gia lớn như vậy mà đi lòng vòng mãi để giết thời gian đâu”

Trầm Ngọc Hàn chà một câu, lửa giận bốc lên nhìn Phong Uyển Tình chằm chằm.

Tiêu Tử Y thấy vậy lại càng cảm thấy Phong Uyển Tình nói câu này có vẻ trúng đích, biểu ca này của nàng khả năng là tính toán vậy thật. Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, rồi cười yếu ớt bảo, “Vậy xin phiền Phong Tình tỷ rồi”

Trầm Ngọc Hàn mím chặt môi, thở dài nói, “Không phải hạ quan cố ý kéo dài thời gian, mới vừa rồi lúc hạ quan tiến vào trong phòng khách thì cũng không thấy hai người đâu. Đến cả đứa bé đi cùng tiểu công chúa người cũng không thấy nữa”

190. Chương 190: Từ Đường Thẩm Gia

“Không thấy Diệp Tầm ư?” Tiêu Tử Y theo phản xạ đã cất tiếng hỏi Trầm Ngọc Hàn vì sao không xem cậu bé cẩn thận, nhưng mà nghĩ lại hai người họ đều không kinh động tới Trầm Ngọc Hàn lặng lẽ trốn ra, vậy nhất định Diệp Tầm cũng học được chút, leo cửa sổ giống các nàng trốn ra rồi.

Trầm Ngọc Hàn gật gật đầu, hơi e ngại nói, “Cũng không sao, cậu bé cũng sẽ chạy không được xa đâu, chẳng qua là ngồi mãi trong phòng buồn, đi ra ngoài chơi thôi. Xin Công chúa yên tâm chớ sốt ruột, hạ quan nhất định có thể tìm được tiểu công tử về”

Tiêu Tử Y chỉ trầm ngâm một lát rồi lại thở dài bảo, “Ta biết giờ bé đang ở đâu rồi, dẫn ta tới Từ đường Thẩm gia đi” Từ trước đến giờ Diệp Tầm rất ngoan và nghe lời, bảo bé làm gì thì nhất định bé sẽ làm cái đó mà không bao giờ tự ý cả. Đứa trẻ này nhất định đã nghe được từ đâu đó nói phụ thân bé đã tới nhà họ Thẩm, vì thế mới liều nghĩ đi nhìn ổng chút.

Trầm Ngọc Hàn chần chờ chút, nhưng biết cho dù hẳn có nói gì đi chăng nữa thì cũng vô ích, đành gật gật đầu.

Phong Uyển Tình cứ vậy mà nói lời từ biệt với Tiêu Tử Y dẫn theo thị vệ của mình dẹp đường về phủ. Cuối cùng nàng ta liếc mắt nhìn Trầm Ngọc Hàn cảnh cáo một cái, không rõ ý lắm.

“Công chúa, người cùng phong đại tiểu thư đi đâu thế?” Đợi bóng dáng Phong Uyển Tình biến mất sau khúc ngoặt, Trầm Ngọc Hàn đi sau Tiêu Tử Y nửa bước, dùng giọng hơi chút khinh thường và toan tính cất giọng hỏi.

Tiêu Tử Y nói bừa, “Chỉ là đi loanh quanh ngắm Thẩm gia chút thôi mà”

“Ngắm chút sao?” Giọng Trầm Ngọc Hàn là lạ hỏi lại, nói tới cái vị Phong Uyển Tình đó mà chỉ đi ngắm chút thôi sao? Có đánh chết hẳn cũng không tin.

“Chỉ là đi ngắm bừa thôi mà! Huynh xem không phải người ta đã trở về rồi đó sao? Nói xem, huynh vẫn là nên đi trước dẫn đường chứ nếu không ta làm sao mà biết đường đi đâu?” Tiêu Tử Y quay đầu háy hấn một cái, tức giận bảo.

“Ha” Trầm Ngọc Hàn nghe vậy thì cũng coi như bước lên trước nửa bước nhưng tốc độ thì còn chậm ngang cả lão rùa già nữa.

“Trầm Ngọc Hàn à” Tiêu Tử Y đơn giản dừng bước, gọi thẳng tên không vui vẻ, “Ta biết hiện giờ ai đang bái tế mẫu phi ta trong từ đường, ta biết huynh cố tình kéo dài thời gian vậy là để cho ta không gặp ông ấy thôi”

Trầm Ngọc Hàn quay đầu lại cười ha ha bảo, “Hạ quan không hiểu công chúa nghe được đồn đại ở đâu. Nhưng gia tộc họ Trầm nhà ta cung quy rất nghiêm, đừng có nói là họ khác, mà cả con gái hoặc đến cả đứa bé bình thường cũng không vào đó bừa bãi được, nếu không sẽ bị phạt”

Hai trông mắt Tiêu Tử Y hiện lên tia giao hoạt, cười nhạo bảo, “Ta cso nói người đó là họ khác sao? Không phải biểu ca chưa đánh đã khai đó chứ?”

Trầm Ngọc Hàn nghe vậy thì ngăn người, cười chặt vật, “Công chúa đang nói cái gì vậy ha?”

Tiêu Tử Y cười lạnh một tiếng, nàng đã chịu đủ kiểu bị người này coi chẳng ra gì rồi, vung tay áo lên cười lạnh bảo, “Không cần huynh dẫn đường nữa” Chắc chắn từ đường ở nơi có kiến trúc riêng biệt được hàng rào vbao bọc cách đây không xa. Nàng nhớ rõ Từ đường là nơi người trong gia tộc hay tế tổ tiên, thường thường hay xây dựng phong cách rất riêng.

Trầm Ngọc Hàn bắt đắ dĩ thử dài đuôi theo, hy vọng Diệp Tri Thu có thể rời sớm nhanh chút, biến mất là cách tốt nhất.

Tiêu Tử Y làm kiểu gì cũng kìm không nổi cảm giác kỳ lạ trong lòng, Diệp Tri Thu và mẫu phi của nàng có phải có quan hệ đặc thù gì không? Họ đều là đồng giới văn võ TRạng Nguyên, giao tình của họ tốt tới mức mà Thẩm gia có thể ngoại lệ cho phép Diệp Tri Thu tiến vào bái tế trogn Từ đường, thậm chí mới trước đây được người bắt đi cùng bị cáo phản quốc Diệp Tri Thu là cùng một thời gian.

Nhưng mà con cháu tính đến, vì sao ai cũng đều biết cả mà lại im hơi lặng tiếng thế? Rốt cục năm đó đã xảy ra chuyện gì vậy? Có đồn đại gì nhỉ? Càng nghĩ nàng càng thấy tâm ý hoảng loạn, trực giác nói cho nàng biết, phương diện này tuyệt đối ắt có vấn đề.

Chẳng bao lâu, Từ đường to lớn của Thẩm gia xuất hiện trước mặt Tiêu Tử Y. Đây phòng ốc cao lớn, hoa văn tinh xảo cùng chất liệu đá thượng đẳng lát ngoài không nói, bề ngoài Từ đường được người trong tộc danh sách những người đoạt được công danh, còn có những phụ nữ trinh tiết đều được thờ nhìn thể đã đủ hiểu.

Tiếc là Tiêu Tử Y không rảnh mà thưởng thức những này, nàng bước nhanh vào Từ đường, trong khi Trầm Ngọc Hàn không tình nguyện đã đường đã cố ý bày đặt bài vị mẫu phi nàng một mình, chỉ thấy đèn nến trong hương án có ba nén hương đang đốt, Ở dưới đặt đĩa trái cây và dưa mới, trong phòng chẳng có bóng ai.

“Xin mời công chúa” Trầm Ngọc Hàn mừng rỡ, cung kính mời Tiêu Tử Y bắt đầu bái tế. Đây là cảnh muốn đi cũng phải hết chừng một canh giờ, nàng không tin vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tiêu Tử Y nhìn bài vị mẫu phi mình, cắn môi dưới. Nàng biết hôm nay nàng không có khả năng để chạy đuổi theo Diệp Tri Thu nữa rồi, nhưng mà cũng không lo lắng, chỉ cần nàng biết có chuyện nhất định sẽ khai thác được nào đó đôi câu.

Bái xong mẫu phi mình, Tiêu Tử Y còn thuận tiện bái hết cả bài vị của tổ tiên nhà họ Thẩm nữa. TRải qua hàng loạt chuyện nàng hoa mắt chóng mặt dập đầu bái tế, Tiêu Tử Y vốn định tiện hỏi một chút vì sao mẫu phi nàng không dựa theo lệ thường chôn cất ở lăng hoàng gia. Nhưng liếc mắt nhìn biểu hiện đề phòng cẩn thận của Trầm Ngọc Hàn, Tiêu Tử Y cũng biết chẳng hỏi gì được từ trong miệng của hân rồi. mà những người khác trong nhà họ Thẩm ai ai cũng không khéo hết, nhìn giống như hận không thể cùng lúc móc cả tim ra cho nàng xem, nhưng khi nàng chỉ hỏi ra chút ít thì lập tức lại dùng những lời khác để nói lái đi.

Đợi khi ra khỏi Từ đường rồi, Tiêu Tử Y mới nhìn thấy mọi người ở cửa Từ đường đang vây quanh Diệp Tầm, vội vã nghênh đón,.

“Công chúa, Diệp Tầm không phải cố tình chuồn mất đâu” Diệp Tầm sợ Tiêu Tử Y trách móc cậu, vội sợ hãi nói trước.

Trầm Ngọc Hàn cũng cướp lời Tiêu Tử Y nói trước, “Trẻ con sợ buồn đi ra ngoài chơi thôi mà! Không có chuyện gì đâu. Công chúa, nếu Diệp tiểu công tử cũng tìm được rồi, ngài cũng làm xong việc của mình rồi, chúng ta đây hiện giờ lên đường trở về cung đi?”

Tiêu Tử Y thản nhiên liếc mắt nhìn hân một cái, cười yếu ớt bảo, “Đừng cho là ta không biết vừa rồi là người nào trong Từ đường này nhé. Tiểu Tầm à, con có nhìn thấy cha con không?”

Trầm Ngọc Hàn nghe vậy thì im miệng, dĩ nhiên tiểu công chúa này đã biết là ai tới rồi, cũng không phải là hân thất trách, chẳng liên quan gì đến hân cả.

Diệp Tầm thấy ánh mắt chờ đợi của Tiêu Tử Y thì chán nản lắc đầu, đôi môi mỏng mím chặt thành đường thẳng, sau đó mới chậm rãi phun ra vài câu, “Con...Con không đuổi kịp ông ấy.”

Tiêu Tử Y ôm chặt bé vào ngực, trong lòng đau xót. Rốt cục là kiểu cha gì vậy, sẽ làm như không nhìn thấy đứa bé đang đuổi theo sau mình chứ?

“Trầm Ngọc Hàn” Tiêu Tử Y ôm lấy Diệp Tầm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thì mở miệng gọi.

“Có thần” Trầm Ngọc Hàn cung kính đáp lại.

“TA nghĩ muốn đi nhìn học đường nhà họ Thẩm, ta muốn nhìn xem nơi đọc sách năm nào của mẫu phi ta” Mặt Tiêu Tử Y không đổi nói.

191. Chương 191: Thần Bí

Anh bạn Trầm Ngọc Hàn lộ vẻ mặt khổ sở, vẫy tay cho những người khác nhà họ Thẩm tản đi, lúc này mới cẩn thận khuyên bảo, “Công chúa Điện Hạ, hôm nay không phải là nói chỉ đi bái tế di Vân nhà họ Thẩm thôi đó sao?”

Tiêu Tử Y cau mày, kiên trì bảo, “Học đường không phải là ngay cạnh Từ đường đó ư? Chẳng lẽ tiện đường liếc mắt nhìn một cái, hỏi chút xem họ bắt chước là cái gì cũng không được sao?” Lúc trước bởi nàng vì muốn làm nhà trẻ, nên mới lật không ít tư liệu để xem, cũng biết phần lớn học đường bình thường của một gia tộc đều xây bên cạnh Từ đường. Nàng muốn nhìn một chút, rốt cục là trông thế nào mà lại có thể bồi dưỡng ra nhân vật nổi tiếng như mẫu phi nàng chứ?

Trầm Ngọc Hàn không chút hoang mang nở nụ cười, “Công chúa có điều không biết chứ, học đường nhà họ Thẩm đã sớm không còn xây bên cạnh đó nữa rồi. Bởi số trẻ con Thẩm gia rất đông, vì thế đã sớm tìm được mảnh đất ở ngoại thành núi Chung Nam để xây dựng, tạo thành thư viện Thẩm gia, chỉ là do chúng ta quen gọi là học đường mà thôi”

“Ồ ngoại thành sao?” Tiêu Tử Y không cam lòng hỏi lại, hôm nay thế nào mà nàng làm cái gì cũng không được thuận lợi chứ? Muốn gặp ai cũng không được, muốn đi đâu cũng khó vậy.>

“Đúng vậy ha, hiện giờ thư viện đều được xây ở ngoại thành, trong núi không có cái gì quấy nhiễu, có thể để bọn trẻ tĩnh tâm đọc sách, hơn nữa còn đối xử bình đẳng với nhau, giảm bớt cọ sát. Công chúa người không phát hiện ra Thẩm gia to lớn vậy mà chẳng có đứa trẻ nào hay sao? Bọn trẻ nhà họ Thẩm lúc lên sáu đến mười ba tuổi đều được đưa tới thư viện để sinh sống, cách một tháng trước năm mới hoặc tết mới được trở về”

Trầm Ngọc Hàn dẫn đầu đi trước, tính nhanh chút xem có thể mang vị tiểu công chúa không có việc gì làm này mau về cung hay không, chẳng may xảy ra chuyện gì hẳn không chịu trách nhiệm đâu.

“Quả thật đến đây đã lâu vậy, chưa nhìn thấy một đứa trẻ nào cả” Tiêu Tử Y còn tưởng rằng, trường hợp này là nhốt bọn trẻ lại thôi. Nhưng kiểu chế độ thế này rất giống ký túc xá mà, dạy dỗ bọn trẻ cho tốt. Tuy cha mẹ thiếu quan tâm song vẫn thường thường rất phù hợp cho cha mẹ đi làm. Tiêu Tử Y nghĩ đến đây đã kìm không nổi lại hỏi. “Chả nhẽ bất kể nam hay nữ nhà họ Thẩm đều sống bằng cách buôn bán để kiếm tiền sao?”

Trầm Ngọc Hàn lộ ra vẻ ngoài khó tả, gật đầu bảo, “Hoá ra công chúa người không biết sao? Buôn bán trong nhà họ Thẩm, phụ nữ cũng chiếm không ít đó. Phụ nữ làm ăn dĩ nhiên dễ dàng hơn chút mà”

Thật sự là là một gia tộc quá mất rồi.

Tiêu Tử Y đến đây một ngày nghe vậy thì cùng nhìn đến Thẩm gia, làm nàng dâng lên sự thán phục. Chỉ là hôm nay thoát nhìn lão gia gia trông cũng rất bình thường lại chính là một tay Trầm lão gia gây dựng Thẩm gia sao? Tiêu Tử Y nhìn không được khê thờ dài, “Ông ngoại ta thật lợi hại quá đi...Biểu ca à, ta nghĩ muốn đi nói chuyện với ông”

Trầm Ngọc Hàn bĩu môi, thông thả bước hạ giọng, “Thực ra việc này cũng không phải là ý tưởng của ông nội, ta có từng nghe qua, là bạn của ông đề nghị ông làm vậy đó”

“Bạn sao?” Tiêu Tử Y hơi trầm ngâm, sợ hẳn nói dối, cố ý kích tướng bảo, “Không phải là huynh định giữ chân ta lại đây mà cố ý lừa ta đó chứ?”

Quả nhiên Trầm Ngọc Hàn ưỡn ngực, hừ khê một tiếng nói, “Ta đường đường là nam tử hán sao có thể gặt muội được chứ? Người bạn đó của Ông nội ta cũng thường xuyên đến đây giảng đạo, có rất nhiều người hiểu. Đường nhiên ta chính là một trong số những người đó đó”

“Giảng đạo à?” Tiêu Tử Y lúc đầu không để ý đến chuyện Trầm Ngọc Hàn nói khoe khoang, toàn bộ lực chú ý của nàng bị hai chữ trong đó hấp dẫn, “Chả lẽ là đạo sĩ sao? Khéo đến vậy sao, chả lẽ chính là vị Đại Huyền Tung Đạo trưởng ở miếu Đông Nhạc ư?”

“Hừ, hoá ra công chúa cũng biết ha!” Trầm Ngọc Hàn vô tình thở hắt ra, lúc này có vài người nhà họ Trầm đang tiến đến phía trước, hẳn đợi họ tiến đến gần mới tụt lại sau vài bước nói chút chuyện tào lao với họ.

Còn Tiêu Tử Y thì kiểu gì cũng không bình tĩnh nổi, nhìn khắp mọi phía. Cái vị Lý Long Cơ kia không đơn giản chỉ là đạo sĩ đâu, đến tốt cùng ông ta có mưu đồ gì đây?

Không muốn nghĩ nữa, trước đây nàng gặp được Nam Cung Sanh ở miếu Đông Nhạc cũng không phải là tình cờ. Một kẻ có hoài bão lớn như Nam Cung Sanh vậy, cũng khó nắm chắc là đang dấu một kẻ có tâm địa ác độc như Huyền Tung đạo trưởng.

Đừng trách nàng nghi ngờ, bởi dù sao cũng được gọi là Lý Long Cơ mà!

“Công chúa à, người làm sao vậy? Sao trong lòng bàn tay lại nhiều mồ hôi thế?”

Diệp Tầm ngẩng đầu lên ngây thơ hỏi.

Tiêu Tử Y lúc này mới để ý ra nàng đang nắm tay Diệp Tầm nhưng vì nóng ruột nên tất cả đều đầy mồ hôi, đành nhìn cậu cười cười xin lỗi, lấy khăn ra lau tay cả hai, lúc này mới cất lời chào mỗi người đứng ở trước cửa TRầm gia. rồi lại chuyển quà tặng của hoàng đế qua tay nàng đưa cho Trầm lão gia. Tuy những này người Trầm gia đều không coi ra gì nhưng lại là vật vua ban cũng đủ để họ thấy thoả mãn.

Đợi khi lên xe ngựa cũng đã nửa canh giờ sau rồi, Tiêu Tử Y xoa xoa hai má đã cười tới mức, rồi âm thầm quyết định rằng thoát trông thì Thẩm gia rất tốt, những cũng chỉ là diễn trò thôi. Nếu lại đến vài lần, chắc nàng cười tới mặt biến thành than mất.

“Công chúa cực khổ rồi. Hiện giờ chúng ta đang trở lại cung Trường Nhạc” Trầm Ngọc Hàn cung kính ở ngoài xe nói, trong lòng rốt cuộc cũng thấy nhẹ hẳn.

Tiêu Tử Y cảm giác như xe ngựa chạy xa dần nhà họ Thẩm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mắt mắt của Diệp Tầm trước mặt, cũng không biết nên nói gì cho phải đành vươn tay ra ôm cậu vào lòng.

“Công chúa à, con nghĩ rồi, có phải phụ thân không nghe được tiếng con gọi không? Lúc ấy con rất sợ người khác phát hiện ra con, vì con đã gọi rất to” Diệp Tầm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngửa mặt lên chớp chớp đôi mắt xanh đen lại nhìn Tiêu Tử Y đợi.

Năm đó Diệp Tri Thu vốn là võ Trạng nguyên võ nghệ siêu quần mà, sao đến cả tiếng con mình gọi ầm ỹ cũng không nghe thấy nữa nhỉ? Nhưng Tiêu Tử Y cũng không đành lòng đả kích tâm linh yếu ớt của Diệp Tầm, đành cười gượng nói nhỏ, “Chắc là thế nha, nhất định là cha con không nghe thấy rồi!”

Trên mặt Diệp Tầm lại lần nữa sáng ngời, kéo nhẹ ống tay áo của Tiêu Tử Y khẩn cầu bảo, “Công chúa, chúng ta vất vả lắm mới ra ngoài được một chuyến, lần sau con cũng không biết là được mang ra cung lúc nào nữa, Hay là...có thể để cho con đi gặp cha được không?”

Tiêu Tử Y khó xử thở dài nhưng cũng biết Diệp Tầm nói đúng lắm. Chỉ là hiện giờ nàng cũng không biết có nên dẫn Diệp TẦM đi gặp Diệp Tri Thu không nữa? Nếu gặp mặt lại càng làm cho Diệp TẦM bị tổn thương sâu hơn, nàng thà rằng không đi còn hơn.

Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, nàng vẫn đẩy màn xe ra, định hỏi Trầm Ngọc Hàn chút xem chuyện này có thể được không. Đang lúc lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ xe một thoáng, Tiêu Tử Y mới phát giác ra xe ngựa đã chạy gần đến trước cửa Lan Vị phường, mà Nam Cung Sanh vốn một thân như quý công tử đang đứng ở ngõ nhỏ cổng Lan Vị phường, không biết đang nói gì đó với một người đội mũ chùm đầu .

Gì đây? Rốt cục Nam Cung Sanh ra cung thế nào nhỉ?

Lúc này Diệp TẦM cũng đang ghé vào cửa kính trước xe, nhìn thấy cảnh này bỗng chợt kêu to lên, “Công chúa, cái vị đang đội mũ che đầu kia là cha con đó”

192. Chương 192: Lan Vị Phường

“Dừng xe!” Tiêu Tử Y vội vàng kêu lên một tiếng.

“Công chúa, có chuyện gì vậy?” TRầm Ngọc Hàn bảo lái xe dừng ngựa sau đó xuống ngựa đến dò hỏi.

Tiêu Tử Y thoải mái vén rèm lên, trước khi hần kịp cự tuyệt đã thản nhiên xuống xe ngựa, nói thong dong, “Bản công chúa muốn tới ăn một chút gì đó ở Lan Vị phường, có phải không tiểu Tầm?”

Diệp TẦM ngoan ngoãn gật đầu phối hợp, “Đúng vậy ha, ngày nào cũng có bữa ăn trưa ở nhà trẻ đó nha! Tiểu Tầm thấy đói bụng rồi đó”

“Danh tiếng Lan Vị phường đã lan xa, vừa rồi đúng lúc nhìn thấy, không ngờ lại đi ngang qua, làm phiền biểu ca đi tìm cho ta một phòng đi!” Tiêu Tử Y cười ngọt ngào, ôm Diệp TẦM xuống xe ngựa.

Trầm Ngọc Hàn thấy nàng vậy thì hết cách đành thở dài, nhưng cũng không hoài nghi gì. Dù gì hấn cũng cho thuộc hạ dùng danh nghĩa công chúa và danh nghĩa công tử nhà họ Thẩm để tới đặt chỗ ở Lan Vị phường, còn chính mình thì canh giữ bên cạnh xe ngựa.

Tiêu Tử Y nhìn Nam Cung Sanh và Diệp Tri Thu bên kia đường đang nói chuyện sắp xong, nàng lại không thoát khỏi sự theo dõi của TRẦM NGỌC HÀN, lập tức chẳng thèm để ý gì cứ kéo Diệp Tầm vượt sang bên đường.

May là đường cái cổ đại cũng không giống tốc độ nhanh của ô tô ở hiện đại, ngựa chạy cũng không nhanh, nhưng kiểu đường vẫn rộng hơn so với hiện đại nên vẫn khá tốn thời gian. Đang lách qua mấy chiếc xe ngựa đi trên đường, Tiêu Tử Y buồn bực phát hiện ra Diệp Tri Thu dĩ nhiên đã định rời đi.

Tiểu Diệp Tầm lập tức suy sụp mặt, giật tay Tiêu Tử Y ra chạy về đằng trước.

“Tiểu Tầm! Đừng có chạy lung tung!” Tiêu Tử Y sốt ruột định đuổi theo cậu, nhưng cánh tay TRẦM NGỌC HÀN đã giơ lên chắn ngay trước mặt nàng, hạ giọng bảo nàng bình tĩnh, bên cạnh sớm đã có thị vệ đuổi theo Diệp Tầm ôm về.

“Tiểu Tầm à, ở trong Lan Vị phường này nha! Không được ở bên đó” Tiêu Tử Y cười nói to.

Diệp Tầm cúi đầu, tuy Tiêu Tử Y không thấy rõ vẻ mặt của cậu, nhưng biết rõ cậu chắc chắn đang cố kìm nước mắt.

Phái số thị vệ nhỏ đi trước, cùng TRẦM NGỌC HÀN thoả thuận xong, người sau lưng đã hết cách đưa ra biện pháp đề nghị, “Công chúa, hôm nay quán đã hết chỗ, ta thấy chúng ta chỉ có thể mua được ít điểm tâm, mang về đi!”

Không ngờ hấn dùng tới tên công chúa và Thẩm gia mà cũng không bao được phòng nào, xem ra việc làm ăn của Lan Vị phường này thật đúng là kinh người thật.

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu Diệp Tầm, dù sao nàng nói muốn tới đây chỉ là lấy cớ, hiện giờ không thể đuổi theo Diệp Tri Thu trước mặt thị vệ được. Hơn nữa đường phố ở đây ngang dọc không rõ, dù nàng có thể phái thị vệ đi các phía truy tìm thì cũng không thể tìm nổi, mà TRẦM NGỌC HÀN cũng không đồng ý.

Đang định đồng ý với đề nghị của TRẦM NGỌC HÀN thì một giọng phía trước đã cất lên, “Công Chúa Điện Hạ? Thật sự là rồng đến nhà tôm ha!”

Tiêu Tử Y im lặng nhìn Nam Cung Sanh ngông nghênh đi tới, khoé miệng khẽ nhếch lên cười chào hỏi, “Ông chủ Lan, đã lâu không gặp”

Người đàn ông này, nàng còn đang định trông cậy vào hấn chiếu cố đến bọn trẻ trong cung Trường Nhạc đó mà! Ai ngờ nàng vừa ra khỏi cung thì hấn đã làm ngược lại cũng đi ra khỏi cung. Hơn nữa lại còn giao tình khá nhiều với Diệp Tri Thu nữa chứ. Nhưng đã quá quen với việc nhìn hấn trong cung với bộ râu xồm lồi thối kia, giờ ngẫu nhiên nhìn thấy bộ dạng đẹp trai như quý công tử vậy của hấn lại thấy không quen.

Lúc này Nam Cung Sanh đã chạy tới gần, giơ tay phải trắng nõn kia ra, tạo tư thế mời rất phong độ cười bảo, “Công chúa đại giá quang lâm, quán ta đây thật vinh hạnh cho kẻ hèn này quá. Xin mời lên ngồi”

TRẦM NGỌC HÀN lấy chuôi kiếm không chút khách sáo gạt tay hấn ra, nói kỳ lạ, “Lan Vị phường đã hết chỗ rồi, đa tạ sự tốt bụng ông chủ Lan, chúng ta cáo từ trước”

Nam Cung Sanh lơ đãng mỉm cười, nói rất phong độ, “Lan mỗ có để lại một gian phòng ở Lan Vị phường, nếu công chúa không có chê...có thể lên ngồi một chút”

Tiêu Tử Y nhìn thấy khoé miệng khẽ nhếch lên của hấn, biết mình không thể nào cự tuyệt nổi hấn, đành cười gật gật đầu kéo Diệp Tầm đi theo hấn vào cửa Lan Vị phường. TRẦM NGỌC HÀN chán nản nhún chân, tiện tay chặn lại rồi đi vào theo họ, phía sau đã có thị vệ trông xe ngựa rồi.

Lan Vị phường không hổ là phường điểm tâm nổi tiếng kinh thành, Tiêu Tử Y vừa mới đến cửa lớn đã bị chấn động. Lọt vào trong tầm mắt chính là chiếc sân rất rộng đằng trước, bên trái có vài cô gái dáng điệu hơn người đang đàn hoặc biểu diễn ca nhạc. Còn ngoài quầy ba ở giữa tiếp đón ra, bên phải đã đặt sẵn khá nhiều ghế dài, cũng không có chỗ cho những người khách đợi. Ở giữa giảng từ trần nhà xuống những tấm

màn lụa mỏng ngăn các khu khách ra, đảm bảo cho khách được ở rất riêng tư, cũng tạo cho đại sảnh có vẻ có không khí thần bí. Trong lúc bồi bàn đi đi lại lại các tấm màn bị lay động tạo nên cảm giác mơ màng, càng lộ ra nơi đây thêm mê ly động lòng người.

Tiêu Tử Y vừa vào đến cửa đã ngửi được rất nhiều mùi thơm của các loại bánh và mùi thơm khác trộn lẫn, biết ngồi sau những tấm màn lụa mỏng kia chắc chắn là những tiểu thư con nhà giàu. Triều Đại Chu đối với nữ giới cũng không hẳn là cửa lớn không ra, cửa nhỏ không đi. Trong lịch sử nổi tiếng về Chu Hi vẫn còn chưa xuất hiện, phụ nữ thật có phúc lắm.

Nam Cung Sanh dẫn nàng ra sau đại sảnh lớn, Tiêu Tử Y tưởng là không nghe được từng đợt xô xao sau tấm màn, may là các cô gái này ỷ vào thân phận của mình, không ai dám chủ động tiến gần vị lão bản nổi tiếng của Lan Vị phường đáp lời. Tiêu Tử Y thật sự không biết là, cơ hội Nam Cung Sanh xuất hiện ở Lan Vị phường thực không nhiều lắm, rất nhiều cô gái dù phải đợi mỗi ngày cũng đều không có cơ hội gặp mặt, vì thế họ chỉ là nhìn từ xa đã biết. Mà khi họ đi tới rồi, lại càng có nhiều đề tài bàn tán xem cô gái bên cạnh Lan lão bản đến tột cùng là ai.

Đợi lúc Tiêu Tử Y đi qua đại sảnh đến giữa đình viện, thì lại càng có thêm nhiều người nhận ra ông chủ chính của Lan Vị phường điên đảo. Hoá ra nàng nghĩ đến đây chính là phòng riêng điểm tâm của chính vợ con, bốn phía có bốn toà nhà nhỏ vây quanh làm cho Tiêu Tử Y cứ trợn mắt há mồm nhìn.

Làm phường điểm tâm lại còn có thể đạt được đến trình độ này ư? Hơn nữa một nơi lớn như vậy, giữa 12 giờ trưa mà khách còn đông nghịt thế này ư?

Nam Cung Sanh vô cùng hài lòng nhìn biểu hiện kinh ngạc của Tiêu Tử Y, khiến cho hắn cảm thấy rất thoải mái. Nam Cung Sanh dẫn nàng đi lên tầng lầu, vừa đi vừa nói chuyện, “Lần đầu tiên công chúa đến Lan Vị phường chẳng? Ở đây không chỉ có điểm tâm nổi tiếng, mà trà và đồ uống cũng rất được hoan nghênh. Có rất nhiều thi nhân và cả các thiếu gia, tiểu thư ai cũng đều thích đặt một chỗ lâu dài trong Lan Vị phường để làm nơi hoạt động”

Tiêu Tử Y gật đầu thì ra là vậy, nói trắng ra thì chỉ là một cung văn hoá thôi mà! Định vị Nam Cung Sanh này cũng đúng lắm, mục tiêu kiếm tiền chính là những thiếu gia tiểu thư, có cấp bậc cao nhiều tiền này. Những thanh thiếu niên này tùm tùm cùng nhau đánh đàn, ngâm thơ, thưởng thức trà phong nhã. Xem ra càng khẳng định thúc đẩy sự nghiệp phát triển kinh tế của triều Đại Chu.

Tám phần có thể đoán ra người đàn ông độc thân nhiều tiền này đã được bình chọn thế nào, chính là hơn nửa xuất phát từ nơi đây. Nàng còn nhớ rõ truyền thuyết “thiếu niên có vẻ mặt bệnh đặc ý” Nam Cung Sanh được xếp hạng thứ hai, còn không biết hắn còn có thân phận làm ông chủ khác này ở Lan Vị phường thì được xếp hạng thứ mấy đây?

“Công chúa, xin mời vào” Đang mông lung tự hỏi thì họ đã lên đến lầu 3 có một gian phòng cho thuê riêng. Trong phòng trang trí dĩ nhiên khỏi cần nói rồi, đều là các đồ thượng đẳng, mà đặc biệt hơn là gian phòng thuê này đều có cửa sổ ở hai mặt tường, vừa vặn lấy được nhiều ánh sáng. Càng khó hơn nữa là có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc, xa xa lại còn có thể nhìn thấy hoàng cung rộng mênh mông. Gió thổi nhẹ nhẹ qua phòng, mang tới một luồng cảm giác mát mẻ.

TRầm Ngọc Hàn giành đi vào trong phòng trước Tiêu Tử Y, kiểm tra xung quanh xem có gì khác lạ hay có vật nguy hiểm gì không? Nhưng mà nhìn trong mắt Tiêu Tử Y thì thấy rõ hắn chẳng có việc gì làm mà thôi. Nói cái gì cũng muốn há giận. Ai bảo vừa rồi hắn báo tên công chúa và tên nhà họ Thẩm mà chẳng có tác dụng gì chứ.

Nhưng chuyện này thật ra Tiêu Tử Y cũng không thèm để ý, làm nàng nhớ mãi không quên lại là một sự kiện khác.

Tiêu Tử Y nhéo nhéo tay nhỏ bé của Diệp Tầm, trên mặt mỉm cười với Nam Cung Sanh hỏi, “Lan lão bản à, không ngờ huynh cũng biết tiên sinh Diệp Tri Thu ha?”

Nam Cung Sanh sững sờ, hoàn toàn không ngờ tới mục đích của tiểu công chúa đến nơi này thì ra là thế

193. Chương 193: Ly Nước Ngọc Lưu Ly

Diệp Tầm rất hồi hộp, cho dù cậu biết cha có nói vài câu thì tốt hơn, nhưng giờ ngẫm kỹ lại thì có lẽ phụ thân có chuyện quan trọng cần phải làm, nên mới không rảnh lo cho cậu.

Nam Cung Sanh cúi đầu nhìn Diệp Tầm của hắn sốt ruột bên cạnh Tiêu Tử Y, trong lòng đương nhiên biết đứa bé này đang mong chờ điều gì. Chỉ là hắn quả thật chẳng còn cách nào thoả mãn cậu. Nam Cung Sanh đành thở dài, cười nói theo sau, “Tại hạ chỉ là muốn hỏi chút Diệp tiên sinh cách làm đồ điểm tâm và đồ uống đặc sắc trên thảo nguyên thôi, nếu công chúa có thời gian thì quá bộ đến Lan Vị phường, không chừng có thể được ăn chút pho mát thảo nguyên thuần khiết đó đây”

Tiêu Tử Y đương nhiên không tin Nam Cung Sanh là loại người qua loa tắc trách. Từ lần trước ở miếu Đông Nhạc nghe được hắn lý luận chuyện buôn bán trị quốc kia xong, nàng chỉ biết hắn hẳn là đang có tư tưởng thống trị phong kiến điên đảo. Điều này hẳn là do bản chép tay của vị Hoàng Hậu Độc Cô kia. Còn về phần Hoàng hậu Độc Cô vì sao không hành động cùng các chư thần, chắc là bà ấy hẳn muốn gả cho nhân vật có quyền lực thống trị cao nhất ở thời đại phong kiến lúc đó, nên dĩ nhiên sẽ không ôm đồm một đồng rỗi. Hoặc là bởi bà ý thức được cho dù kiểu sản xuất này không phát triển tới trình độ nhất định thì loại chính sách này cũng không được thông qua, hơn nữa nhà Tuỳ vốn đại loạn trước rồi mới thống nhất, nghĩ lấy lại sức cũng đủ ổn định mấy đời.

Hiện giờ Tiêu Tử Y đang ở tại thời đại này, tuy nàng không biết hoàn cảnh dân sinh cụ thể thế nào, nhưng theo vài lần nàng xuất cung nắm được, chuyện phải làm không thua gì Đại đường thịnh vượng. Ví dụ thông qua gia tộc họ Thẩm mà nói, thương nhân – có ý thức ngăn cao đầu, đều không phải là loại người chỉ biết mặc áo đen, đi đúng loại giày thời đại khác màu sắc.

Như vậy, Nam Cung Sanh muốn thành lập chính quyền mới như trước, đầu tiên cần phải làm là đẩy mình trở về triều Đại Chu lúc bấy giờ. Điều này có thể giải thích tại sao Nam Cung Sanh lại thân thiết với những kẻ sĩ khác chăng? Hay là mục đích hắn mở Lan Vị phường này cũng không đơn giản? Bởi nơi đây là trung tâm thu hút rất nhiều nhân sĩ đời thứ hai của triều Đại Chu.

Người này có dã tâm lớn vậy sao? Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt tươi cười hiện giờ của Nam Cung Sanh mà có nửa phần không nhìn ra được hắn sẽ là loại người mà nàng đang tưởng tượng kia..Có lẽ chính nàng không muốn thừa nhận thôi...

Tâm tư Tiêu Tử Y lập tức trở nên thất vọng, cúi đầu ngồi bừa bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài hoàng cung xa xa. Nam Cung Sanh thấy thế cũng không quấy rầy nàng, cứ thay nàng gọi mấy đồ điểm tâm ngon và thức uống của Lan Vị phường rồi sau đó cùng nói chuyện hàn huyên với Trầm Ngọc Hàn.

Trầm Ngọc Hàn vốn rất kiên định, nhưng do Nam Cung Sanh hay lấy thân phận Lan lão bản đi báỉ phỗng Thẩm gia, tuy chưa bao giờ thấy qua Trầm Ngọc Hàn, nhưng lại biết khá rõ tính tình của hắn. Chỉ khéo đưa đẩy vài câu, đã làm cho hắn cam tâm tình nguyện cùng ngồi bên cạnh Tiêu Tử Y, còn chính Nam Cung Sanh thì cứ ngồi tận ghế cuối cùng.

:”Công chúa à, ở đây nhìn cảnh hoàng cung có phải rất tuyệt hay không?” Nam Cung Sanh cười hỏi Tiêu Tử Y đang tập trung ngắm phong cảnh.

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nói nhẹ nhàng, “Từ đây nhìn lại thấy nơi đó cứ xa mờ như không thật vậy, rất khó tin nổi là có người sống ở trong đó vậy”

Lúc nói chuyện thì điểm tâm đã bưng lên, mọi người được bồi bàn hầu hạ rửa sạch tay. Tiêu Tử Y để ý thấy khuôn mặt Diệp Tầm chán nản, nhưng do điểm tâm ngon tuyệt bày trước mắt, nên ít nhiều cũng đỡ hơn. Quả nhiên trẻ con vẫn là đơn thuần nhất, còn như nàng cho dù có nhìn thấy điểm tâm nhưng cũng không cảm thấy giảm bớt nửa phần buồn bực trong lòng.

Tiêu Tử Y vươn tay định cầm lấy một khối bánh mê người thì một bàn tay khác đã hành động trước nàng.

Trầm Ngọc Hàn cắn một miếng bánh rất to, cười thoả mãn bảo, “Công chúa à, ngài ở ngoài cung thì cứ để cho hạ quan phụ trách nhé, vì để phòng người ăn phải thứ không sạch sẽ, hạ quan đường đột vậy” Nói xong hắn lại cắn thêm một miếng bánh nữa rồi mới thả xuống đĩa con trước mặt nàng, bảo nàng không sao đã có thể ăn được rồi.

Tiêu Tử Y cứng họng không nói gì được. Người đàn ông này thật đúng là keo kiệt quá đi, vẫn còn mang thù rõ đến vậy. Trước đây rốt cục là nàng đã chinh hấn thế nào nhỉ? Tự đứng lại làm cho hấn không lúc nào là không tìm cơ để chinh lại nàng.

Hành động này của Trầm Ngọc Hàn làm Tiêu Tử Y vẫn còn chưa kịp phản ứng, Nam Cung Sanh cất tiếng trước bảo, “Lan Vị phường chưa từng có sự kiện trúng độc nào xảy ra cả, nhưng khó được Trầm Thị vệ lại trung thành và tận tâm đến thế, xem ra cũng vì vậy mới làm điều thừa thế” Vừa nói vừa đưa tay ra đem đồ đĩa bánh còn nguyên chưa kịp đụng tới trước mặt Trầm Ngọc Hàn đẩy đến trước mặt Tiêu Tử Y, rồi đưa đĩa bánh đã bị Trầm Ngọc Hàn ăn qua cho bồi bàn mang đi.

Trầm Ngọc Hàn ngồi lặng trước vị trí trống rỗng trước mặt, vừa rồi là hấn mượn cơ hội trả thù Tiêu Tử Y lúc ở Trầm gia tự lên trốn chạy tới sự kiện kia, ai ngờ đến cả điểm tâm cũng chẳng có mà ăn. Mặc dù hấn cũng không thể nào nói là mình thích ăn điểm tâm nhưng vừa rồi ăn qua miếng bánh thì mùi vị của nó vẫn còn lưu lại trong miệng, làm cho hấn nhìn không được cứ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh thơm lừng trước mặt Diệp Tầm, lén nuốt nước miếng ừng ực.

Tiêu Tử Y cố nén cười, nhìn Diệp Tầm cảm nhận được mắt sói của Trầm Ngọc Hàn, vội kéo đĩa điểm tâm của mình vào gần, cứ sợ hấn cũng cướp điểm tâm của mình đi.

Nam Cung Sanh nhận được ánh mắt cảm kích của Tiêu Tử Y, khoe môi khê nhếch lên tự mãn. Hấn vốn ghét nhất kiểu người phiền phức, nhưng lại lặng lẽ có thói quen chăm sóc đến nàng. Hơn nữa lại bởi nàng quan tâm đến trẻ con đã làm hấn thay đổi chút. Nếu là lúc trước thì hấn cũng sẽ không nhân nhượng chút nào, suốt ngày bọn trẻ cứ gào khóc náo loạn chẳng hứng thú gì, song hiện giờ hấn dĩ nhiên lại có thể dành khá nhiều thời gian để tâm tới, ra cả bộ đề thi cho bọn trẻ.

Càng ở chung với bọn trẻ, hấn lại càng cảm thấy mình trở nên thoải mái hơn, có thể rời xa cái đám người suốt ngày tranh đấu, đề phòng bản thân gặp chuyện không may. Hiện giờ hấn mới biết vì sao Tiêu Cảnh Dương dù rất thích vị trí thái tử điện hạ nhưng vẫn dành thời gian chạy tới cung Trường Nhạc. Có lẽ là bởi ở đó có thể thả lỏng bản thân hoàn toàn, không phải để tâm hay đề phòng tới bất cứ chuyện gì.

Khó có được một nơi niết bàn ở trong hoàng cung như thế. Chỉ là thủ đoạn giáo dục đặc thù thế này là nàng học được từ đây sao? Chẳng lẽ vị tiểu công chúa này đã được xem qua bản viết tay của Hoàng Hậu Độc Cô đó sao? Nhưng mà hấn đã từng nhiều lần dò hỏi nàng nếu trong tay nàng cũng có một bản viết tay của hoàng hậu Độc Cô mà nói...thì sẽ không tạo cho hấn sự tò mò như thế.

Nhưng bản chính trong tay hấn quả thật cũng có đề cập qua nền giáo dục như thế, cũng có thể là bản trong tay nàng ấy viết rõ hơn chăng?

Tiêu Tử Y cúi đầu mượn cơ ăn điểm tâm để tránh tầm mắt nóng rực của Nam Cung Sanh, cảm giác hai má mình hơi nóng lên. Vì sao nàng có thể thản nhiên trước một Nam Cung Sanh râu ria xồm xoàm chứ? Còn khi đụng vào tầm mắt của “Lan lão bản” quá ư đẹp trai này thì lại cảm thấy lúng túng?

Hoá ra nàng cũng chẳng kém gì các fan cuồng bên ngoài kia, không có sức chống đỡ nổi các chàng cực đẹp trai.

“Anh bạn nhỏ, điểm tâm này ăn có ngon không?” Nam Cung Sanh cười híp mắt hỏi xéo sang Diệp Tầm.

Diệp Tầm ra sức gật đầu, lè lưỡi ra liếm mảnh vụn trên tay, nói thoả mãn, “Điểm tâm này ăn thật ngon quá đi! Ca ca có thể cho chúng ta mang về được không? Đệ đi xin cái vị thúc thúc mới đến kia xem ông có thể làm được điểm tâm ngon đến vậy không?”

Nghe Diệp Tầm nhắc đến thân phận kia của mình, Nam Cung Sanh liếc mắt đảo quanh, phát hiện ra Trầm Ngọc Hàn đang nhìn đĩa điểm tâm của Diệp Tầm mắt loé sáng, cũng không có biểu hiện phát giác ra cái gì khác thường. Còn Tiêu Tử Y thì vẫn cúi đầu, nhìn không rõ biểu hiện trên mặt.

Không hiểu nàng ấy có thấy hoài nghi gì với thân phận này của mình không nhỉ? Nếu không sao lần trước lại không thấy ra câu đồ kiêu này đến cho hấn nữa? Nam Cung Sanh vừa nghĩ vừa nhìn Diệp Tầm gật gật đầu, tiện bảo nhà bếp chuẩn bị nhiều điểm tâm chút.

Trầm Ngọc Hàn tròn tròn mắt nhìn họ thưởng thức điểm tâm ngon lành mà hối hận mãi. May lúc này đồ uống được mang lên cũng có chút phần của Trầm Ngọc Hàn, Nam Cung Sanh thấy hấn cũng không nhắc

lại chuyện thử độc nữa nên cũng tha cho hắn.

194. Chương 194

Diệp Tầm nhìn chăm chăm “Ly nước ngọc lưu ly” trước mặt, bất giác nghiêng đầu nhìn Tiêu Tử Y, dĩ nhiên đã nhận ra ly nước trái cây kia chính là loại đồ uống mà bọn nhỏ trong nhà trẻ vẫn thường hay uống, hơn nữa chiếc ô xinh xinh trong chiếc ly kia trông rất ngộ đã từng được Thái Phu tử khen ngợi vì ý tưởng phát minh mới mẻ nữa.

Tiêu Tử Y bĩu môi, khó chịu hỏi, “Không hiểu ly nước ngọc lưu ly gì đó của Lan lão bản này được lấy bí quyết từ đâu vậy ha? Ta còn nhớ rõ loại đồ uống này mới có trong cung của ta, nhưng tên gọi lại thật ra dễ nghe hơn nhiều”

Hừ, nàng thật đúng là không muốn vạch trần thân phận thật của hắn, nhưng mà đây cũng hơi quá đáng rồi đó, nàng còn đang định chia sẻ bí quyết này với Lan vị phượng nữa cơ mà.

Trên mặt Trầm Ngọc Hàn cũng lộ vẻ chú ý, sao thứ trong cung có mà lại lọt ra ngoài được nhỉ? Nếu Nam Cung Sanh không giải thích rõ vậy thì hắn sẽ báo thù chuyện vừa này luôn thể.

Nam Cung Sanh cười rất chi tự nhiên nói chậm rãi, “Bí quyết này là do một gã công tử họ Đàm cung cấp cho tại hạ, đặt giá là được toàn quyền sử dụng miễn phí phòng riêng ở Lan vị phượng một năm”

Đàm...Đàm Nguyệt Li! Trước mặt hiện lên khuôn mặt có nụ cười đáng ghét, Tiêu Tử Y hận tới mức nghiến răng trèo treo. Tên này thật đúng là kẻ cơ hội, có lẽ nhìn thấy khả năng sống vô hạn của nàng trong cung nên chắc chẳng bao giờ có cơ hội tới Lan vị phượng, bởi thế mới thoải mái mang đồ uống của nàng đi bán như thế. Không cần nói thì nàng cũng biết muốn một gian phòng ở Lan vị phượng khó khăn tới cỡ nào rồi.

Tiêu Tử Y đột nhiên uống bữa thứ đồ uống Ngọc lưu ly này, cũng phải thừa nhận trong đó Nam Cung Sanh đã bỏ một số thứ gì đó vào còn dễ uống hơn so với đồ ở trong cung.

Nam Cung Sanh ngồi nói chuyện hàn huyên với họ một lát thì đã bị bồi bàn gọi đi mất. Trầm Ngọc Hàn ngồi khô khốc một chỗ thấy buồn bực, chẳng bao lâu vội thúc giục Tiêu Tử Y trở về cung ngay.

Đặt điểm tâm rồi nên không lâu thì đã được đưa tới phòng, Tiêu Tử Y nghĩ hiện giờ Nam Cung Sanh không ở trong cung, hiện giờ nàng vội trở về cung ngay có thể tóm được đuôi hồ ly, vì thế cũng vui vẻ đồng ý lên đường về cung.

Thực ra Lan vị phượng cách cung Trường Nhạc cũng không xa lắm, chẳng bao lâu đã tới cửa cung, Tiêu Tử Y nhìn thị vệ cầm mai nắm gói điểm tâm của Lan vị phượng thì tiện bảo Trầm Ngọc Hàn có thể lấy một hộp ra chia một ít cho thị vệ.

Trầm Ngọc Hàn đề phòng lùi lại sau vài bước, biểu hiện nghi ngờ, chẳng tin lòng tốt bụng của tiểu ma nữ này tí nào.

“Không cần thì thôi vậy” Tiêu Tử Y cũng chẳng thèm đòi co với hắn, nắm tay Diệp Tầm xoay người đi vào cung. Vừa vào đến cửa thì trong chớp mắt quay đầu lại đã thấy trên tay thị vệ thiếu mất đi một hộp rồi. Hừ, còn giả vờ không cầm nữa sao?

Trong lòng Tiêu Tử Y oán hận vài câu, sau đó thì gặp nhóm thị nữ tới đón Diệp Tầm đi rửa mặt thay quần áo trước, lúc này đang là giờ nghỉ trưa, nếu Diệp Tầm thấy mệt thì cũng có thể đi ngủ. Còn chính nàng thì vội chạy tới sân thể dục. Tuy vậy lại bất ngờ phát hiện vẻ mặt râu ria xồm xoàm của Nam Cung Sanh ẩn trên tầng cây hoè to trước mặt của điện Vĩnh Ninh thần nhiên uống rượu. Thấy nàng đứng sững dưới tầng cây nhìn lên chỗ hắn, Nam Cung Sanh còn giơ bầu rượu về phía nàng, ý là chào hỏi qua.

“Anh...”Tiêu Tử Y tròn tròn mắt há hốc mồm trừng trừng nhìn Nam Cung Sanh, trong lòng tuy đã sớm khẳng định hắn chính là Lan lão bản kia rồi, nhưng việc hắn sớm nhanh như thế trở lại đã làm nàng không

thể tin nổi.

Nam Cung Sanh cũng chẳng thèm để ý đến nàng, cứ tiếp tục ngồi trên tàng cây ngắm cảnh uống rượu.

Tiêu Tử Y buồn bực chấp tay sau lưng đi về phía sân thể dục, đợi khi nào có dịp sẽ túm được chân ngựa kia của hắn. Lúc Còn chưa tới sân thể dục đã thấy một con chó rất to chạy đến nhào thẳng vào lòng nàng làm nàng suýt ngã.

“Abe! đừng có liếm nào, ha ha! đừng liếm nữa. Cậu chủ nhỏ của mày cũng đã về rồi, đi tìm cậu chủ mày chơi đi!” Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống xoa xoa bộ lông trắng như tuyết của Abe, cười bảo. Abe này chỉ chớp mắt mà đã lớn bống rồi, đứng lên đều ngang hông, đã là một chú chó rất đẹp, rất hấp dẫn.

Abe hình như nghe rõ lời nàng nói, thở phì phò xoay người chạy đến hướng điện Vĩnh Ninh, đi tìm cậu chủ nhỏ của nó.

“E hèm, có phải Diệp Tầm đã trở lại rồi không? Abe này quậy tới tận trưa làm cho chúng con sắp chết rồi nè” Lí Vân Tuyền chạy đuổi theo Abe ra tận sân thể dục, vừa lúc nhìn thấy cảnh Tiêu Tử Y bảo Abe đi tìm Diệp Tầm, đã dựa người vào tường thở hắt ra.

“Ha ha, vất vả cho các con rồi. Từ nhỏ Abe chưa từng rời Diệp Tầm bao giờ, cũng khó trách nó lại đứng ngồi không yên như thế” Tiêu Tử Y cười nói, đứng lên đi đến bên người Lí Vân Tuyền, cúi đầu thì thầm bên tai hỏi, “Bé Vân Tuyền à, con có chú ý được gì không, cái vị Nam thúc thúc kia ở trên cây lúc nào rồi thế?”

Lí Vân Tuyền nghiêng đầu nhìn bóng áo lam trong đám cành lá kia, nghĩ mãi lắc đầu bảo, “Cũng không rõ nha! Hình như sáng đi học đã thấy chú ấy uống rượu ở đây rồi...”

Tiêu Tử Y thấy cũng không hỏi được gì thì đành bỏ, vừa lấy khăn tay ra lau lau mồ hôi trên trán Lí Vân Tuyền, vừa trách móc, “Sao giữa trưa mà không thay quần áo thế? Sáng sớm hay chiều muộn tuy vẫn lạnh nhưng giữa trưa thì rất nóng đó nha!”

Lí Vân Tuyền chẹp chẹp miệng bảo, “Vừa rồi buổi chiều không có tiết của chú Độc Cô, con nghĩ cũng không phải chạy bộ thì cũng không có mồ hôi! Ai ngờ hôm nay Abe lại hư thế chứ”

“Không có ai giúp con sao? Mọi người sao lại thế chứ? Ta sẽ đi nói với chúng thay con nhé!” Tiêu Tử Y lại thấy bóng Nam Cung Sanh cũng chẳng động đậy gì, lúc này mới nắm tay Lí Vân Tuyền đi đến sân thể dục.

“Nam Cung và Độc Cô hai người đó đang chơi cờ nhảy, còn tiểu Tinh Tinh thì vẫn giống như mọi ngày đọc sách...” Lí Vân Tuyền mở miệng nói không vui. Để cô bé coi một con chó to đến vậy, cô bé coi cũng thật chẳng dễ dàng gì.

“TRạm Nhi đâu rồi?” Tiêu Tử Y không nghe thấy Lí Vân Tuyền nói tiếp gì nữa, đành tò mò hỏi.

“TRạm Nhi... Nó đang cùng chị em nhà họ Tô chơi trong bóng râm...” Lí Vân Tuyền phồng má, chỉ tay hướng về phía bóng râm của sân thể dục. Cùng Chơi đùa với nhau cô bé cũng không quan tâm lắm, nhưng vì sao lại không để cho cô bé chơi cùng chứ? Hơn nữa muốn cho cô bé chơi thì sao lại cứ để cho cô bé làm cung nữ, cô bé sao chịu được chứ?

Tiêu Tử Y kéo tay Lí Vân Tuyền đi tới, thấy Tiêu TRạm đang chơi với chị em nhà họ Tô say sưa. Trên bãi cỏ đặt một chiếc bàn tròn nhỏ, trên bàn còn có rất nhiều loại đồ ăn tinh xảo, bên trong còn bày đầy cả cỏ xanh hoặc hoa tươi nữa, liên tưởng hẳn là một bữa đại tiệc tối đi.

Tiêu TRạm đang hỏi rất giòn, “Linh Lung muội muội, tối hôm nay chúng ta ăn cái gì ha?”

Tô Linh Lung bấu môi mắt húng bảo, “Nói bao nhiêu lần rồi, người phải gọi ta là Hoàng hậu nương nương chứ”

Lúc Tiêu Tử Y nghe được câu này bỗng ngăn cả người, còn chưa kịp định thần ra sao thì đã hiểu ngay, bỗng giật tím mặt. Các bé mới chỉ là những đứa trẻ ba tuổi thôi, nếu không có người lớn dạy các bé những lời này, sao các bé lại có khả năng nói vậy được chứ?

Tiêu TRạm mở trừng hai mắt, không hiểu hỏi lại, “Nhưng mà người cũng không phải mà! Hoàng hậu nương nương nhưng là bà nội của ta đó nha!”

“Người! Cứ tính vậy đi, đã nói là giả rồi, thật đúng là, người thích gọi là gì thì gọi đi vậy!” Tô Linh Lung bị chọc giận bảo.

“Tỷ tỷ người đừng có giận mà! Trạm Nhi ca ca, chúng ta làm lại nha” Tô Lâm Lang đứng bên cười hì hì bảo.

“Hả, Lâm Lang muội muội, hôm nay chúng ta ăn gì đây ha?” Tiêu Trạm không biết tại sao lại chọc cho Tô Linh Lung mất hứng, xoay đầu hỏi Tô Lâm Lang.

Tô Lâm Lang chỉ chỉ các đồ trên bàn bảo, “Hôm nay người có thể tự chọn”

Tiêu Trạm cảm thấy rất vui, tâm trí phùng phùng, nhìn đồ trên bàn, tò mò hỏi, “Nào có đồ ăn gì ha?”

“...Rau xào” Tô Lâm Lang nghĩ mãi cũng không nặn ra được tên thức ăn nào, vì cô bé đã từng nghe qua tên đồ ăn rất chi phức tạp, cuối cùng vẫn là Tô Linh Lung xen vào một câu.

“Còn gì nữa không?” Tiêu Trạm hỏi rất ngây thơ.

Tô Lâm Lang liếc mắt nhìn Tô Linh Lung, thấy cô bé cũng không nói thêm được tên đồ ăn nào nữa thì đành nói rõ, “Hết rồi”

Tiêu Trạm vẫn ngơ ngác hỏi, “Vậy người muốn ta chọn thế nào đây?”

“Có ăn hay không?” Tô Lâm Lang nghiêm trang nói.

195. Chương 195: Điện Y Lan Của Mai Phi

Điện Y Lan từng được coi là cung điện đặc sắc, thời Hán triều, Vương phu nhân sinh ra Vũ Đế vốn đã vậy. Bởi thế lúc Mai Phi sinh được hoàng tử thứ mười ba là Tiêu Sách thì đã được ban thưởng điện này, từng được vua và dân chúng lên bàn luận xôn xao khá nhiều, lại càng bởi sau này Tiêu Sách được Hoàng Thượng sủng ái chẳng kém gì hoàng thái tử Tiêu Cảnh Dương năm đó, thậm chí lại còn được sủng ái hơn, khiến nhiều người có lòng cũng không tránh khỏi lo nghĩ nhiều.

Nguyên nhân tạo nên tình trạng này cũng không chỉ Tiêu Sách thông minh hơn người từ bé, mà còn bởi mẫu phi của cậu cũng có quan hệ khá lớn.

Mai Phi chính là người con gái quý giá nhất của Thái sư đương triều, tên thực là Tô Nguyệt Nhi, lúc tiến cung chưa đầy mười lăm tuổi. Lúc còn nhỏ vẫn thường ở cùng với cha mẹ vài năm ở Giang Nam, nên miệng lưỡi ngọt ngào mềm nhẹ...tới mức làm cho hoàng đế yêu thích mãi. Cũng bởi tính cách bà ôn nhu, dung mạo tú lệ, dưới đôi mắt xéch còn có một nốt ruồi lệ làm cho người ta yêu thương mãi. Bề ngoài thì bà không tranh giành tình cảm gì, làm cho hoàng đế cứ hận mãi là không đem tất cả mọi thứ đến cho nàng dùng cả.

Trong điện Y Lan khắp nơi đều trồng mai, còn cố tình tạo một chiếc hồ lớn trong đình. Dưới ánh trăng hiền hoà, mặt nước lặn tẩn, bóng cây loang lổ, lại càng làm cho con người ta thấy xúc động dạt dào.

Lúc này Tiêu Sách đang cúi đầu thỉnh an về phía mẫu phi của mình, sau đó thì ngồi một bên dựa vào chiếc ghế.

“Ngồi thì phải ngồi cho ngay ngắn, đừng nghiêng ngả thế” Giọng Mai Phi tuy giống như tiếng chim hoàng oanh mềm mại uyển chuyển, nhưng ẩn chứa trong đó sự uy nghiêm làm cho Tiêu Sách phải ngồi thẳng người lại, còn nghe được tiếng cười khê của cung nữ hai bên, bất giác nhìn xung quanh. Mai Phi thấy cả, vung tay lên cho các cung nữ lui hết, đợi khi chỉ còn hai mẹ con bà trong phòng lúc này mới nói hiền hoà, “Người phạm hành vi là ngồi nằm, không thể cứ coi nhẹ được. Sách nhi à, những điều này đều là kiến thức cơ bản của một vị đế vương, con nhất định phải nhớ kỹ đó”

Tiêu Sách gật gật đầu, tuy cảm thấy mẫu phi mình lấy tiêu chí chuẩn của đế vương ra ra yêu cầu cậu làm cũng hơi chút quá đáng, nhưng mà từ nhỏ cậu cũng luôn được mẫu phi lên dạy như thế nên cũng không để ý cho lắm.

Mai Phi đưa tay ra cầm lấy chén thuốc bên người, lông mày cau lại nói, “Sao không trả lời ta hả?”

Tiêu Sách vội vàng cúi đầu xác nhận, cất giọng khàn khàn như vẹt đục kia nói, “Mẫu phi, giọng Sách nhi thật khó nghe lắm, nên vẫn ít nói đi là tuyệt hơn ạ”

“Có người giấu cọt con sao?” Mắt phượng Mai Phi cau lại, chỉ hơi cong cong hé nhìn rồi mỉm cười lạnh lùng bảo, “Nếu mà là lời nam tử nói...thì không có khả năng kẻ này đang giấu cọt con. Đây đúng là lời của một cô gái nhỏ chưa lớn, giấu cọt con, hẳn là Kiếm Sương bên cạnh ta sao?”

Tiêu Sách định cất lời giải thích thay Kiếm Sương nhưng biết rõ mẫu phi mình cũng sẽ không đổi ý vì lời của mình nói, nên đành gục đầu thấp hơn.

Mai Phi uống từng ngụm từng ngụm nhỏ chén thuốc, nói thản nhiên, “Con đã đến tuổi rồi, nếu con thích nàng ấy, ta sẽ để cho nàng ta tới hầu hạ con vậy”

“Mẫu Phi!” Tiêu Sách kinh ngạc ngẩng đầu, cậu vốn nghĩ mẫu phi mình đang giận lây sang Kiếm Sương, nhưng mà không làm sao nghĩ đến lại có kết quả như thế.

“Thế nào? Nếu mà con không thích...Ta sẽ để cho nàng ta đi làm việc ở phòng củi vậy. Ở chỗ này của ta không cần những kẻ lắm miệng” Đôi môi mỏng mọng đỏ của Mai Phi hơi cong lên, cánh môi do uống thuốc nóng bỏng nên lại có vẻ đỏ khác thường.

Tiêu Sách nghĩ đến ngụ ý của mẫu phi, mặt bắt chợt đỏ bừng lên. Từ nhỏ cậu sinh trưởng trong cung đình, dù chưa làm thực sự hoặc tận mắt thấy nhưng mà cảm thấy dĩ nhiên mẫu phi đang ám chỉ cái gì. Cậu chợt nhớ tới đôi mắt to trong trẻo mê người của Kiếm Sương, trong lòng nhảy bịch bịch, vội cúi đầu xuống.

Mai Phi thấy thế cũng chẳng còn cách nào. Con trai cũng đã đến tuổi rồi, Tiêu Cảnh Dương người ta lúc lên mười một tuổi thì đã làm đám cưới, con trai bà cũng không thể tụt hậu được. Trước tiên cứ đưa người hầu bên bà vào cung của nó đã, bà cũng thấy yên tâm chút.

“Vậy thế nhé. Sách nhi, gần đây chuyện học hành của con thế nào rồi?” Mai Phi thoải thoải chén thuốc trong tay, tiếp tục uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

“Cũng không tệ lắm ạ, La Thái Phó vẫn thường nói chẳng còn gì để dạy cho con nữa rồi” Tiêu Sách cung kính đáp lại.

“Hừ, chẳng còn gì để dạy thì cũng không cần ông ta dạy nữa. Những kẻ này từ xưa đến nay trong lòng đều không đồng nhất. Kẻ nào kẻ nấy làm người ta nhìn phát chán” Mai Phi nói thẳng tuột.

Tiêu Sách đáp vội, “La Thái Phó rất uyên bác, Sách nhi vẫn còn cần học nhiều ở ông nữa. Chỉ là gần đây La Thái phó tâm tình không được ổn, nghe nói là bị hoàng tử trêu chọc ạ”

“Hoàng tử ư?” Chiếu chén trong tay Mai Phi hơi rung, lập tức cười bảo, “Đúng là cái vị trong cung Trường Nhạc kia rồi, La Thái Phó tâm cao khí ngạo, Tiêu Tử Y này nhất định là mằm tai vạ ẩn giấu rồi. Đúng rồi, Sơ Hương gần đây có tin tức gì truyền về không hả?”

Tiêu Sách đành thở dài, ngày nào Sơ Hương truyền tin về mà chẳng đều qua tay cậu cả, càng xem thì càng cảm thấy cái nhà trẻ ở cung Trường Nhạc ấy hấp dẫn cậu rất lớn. Cậu đã gần như tối nào cũng nằm mơ đến mới thấy chính bản thân mình trưởng thành ở trong tình trạng thế nào. “Bẩm mẫu phi, ngoài Nam Cung Tranh giới thiệu một vị đầu bếp cho hoàng tử ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt cả”.

Mai Phi buông chén thuốc trong tay xuống, từ từ gật đầu, nói lời thăm thía, “Sách nhi à, không phải mẫu phi bảo con phải cố đi tranh thủ ngôi vị thái tử đâu, mà chính là phụ hoàng cha con không hiểu sao có biểu hiện chẳng tín nhiệm Tiêu Cảnh Dương chút nào. Nhưng mà điều này cũng không thể trách được phụ hoàng con được, ông đang lúc còn khỏe, mà thái tử thì đã trưởng thành rồi, việc ép cha vào chuyện đã rồi cũng không hiếm, vì thế phụ hoàng cũng đem con là hậu bối để bồi dưỡng. May là con cũng không làm cho ông thất vọng”

Tiêu Sách cúi đầu nghe, những lời này gần đây mẫu phi mới nói với cậu. Ngay từ đầu cậu nghe cũng chẳng hiểu gì cả. Nhưng số lần bà nói lại tăng lên nhiều hơn, dần dần cậu cũng hiểu được ẩn ý của mẫu phi kỳ vọng điều gì ở cậu. Điều này làm cho trong lòng cậu như bị một tảng đá ngàn cân ép chặt, hôm nay cuối

cùng cũng chịu không nổi mở miệng hỏi, “Mẫu phi, điều này có thể được sao? Hoàng huynh làm mọi chuyện lúc nào cũng cẩn thận, lại càng chẳng có nửa chút ý nghĩ nào ngỗ nghịch phụ hoàng mà”

Mai Phi càng cau đôi mi cong dài được chăm sóc cẩn thận kia lại, nội tâm vui mừng mãi. Biết đặt ra câu hỏi, thì đã thể hiện rằng con trai bà thực sự đã nghe lọt tai những lời của bà. Bà vươn tay vuốt ve chiếc vòng cổ đồi mồi trước ngực con, khẽ cười bảo, “Hiện giờ không có chút ý nghĩ nào trong đầu nhưng sau này không phải là không có. Sau này không có chút ý nghĩ nào trong đầu, nhưng không có nghĩa là không có ai gợi suy nghĩ này nảy sinh trong đầu hửn”

Tiêu Sách cau mày bảo, “Phế bỏ thái tử là chuyện lớn trong cả nước, trừ phi hoàng huynh ngỗ nghịch phạm thượng thật sự, hoặc là bị tố cáo thất đức, nếu không chẳng uy hiếp được địa vị thái tử đâu ạ”

Con người trong mắt Mai Phi đảo đảo, mỉm cười nói, “Ngỗ nghịch phạm thượng thì hơi có chút khó khăn, thất đức thì lại là cơ hội rất lớn. Sách nhi à, con tốt nhất là đi theo phụ hoàng con học hành cho giỏi đi, thời gian vẫn còn dài mà, mẫu phi sẽ thay con chống đỡ hết tất cả. mặc dù hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung nhưng bàn về thủ đoạn xấu xa thì không thể bằng người mẹ của con là mẫu phi ta đây”

Tiêu Sách nghe mà trong lòng thấy phát run lên, liên tưởng đến trận tung tin vịt về Tiêu Tử Y ngoài cung trước đây, sau chuyện đó hoàng hậu lui vào điện tiêu phòng đóng cửa không ra. Hôm nay nghe mẫu phi của cậu nói ra những lời này trong đó ẩn ý sâu cũng nghĩ ra được chút.

“Mẫu phi...Chả lẽ người đã phái người đi ám sát hoàng tử đó ư...?” Tiêu Sách cảm thấy trong lòng lạnh lẽo hửn, ngừng đầu cất tiếng buồn bã hỏi.

196. Chương 196: Mai Phi

Mai Phi cười giả hoạt, cũng không trả lời vấn đề của Tiêu Sách. Nhưng này cũng đã đủ rồi.

Trong khoảng khắc đó, sắc mặt Tiêu Sách trắng bệch, dường như cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình kia thật xa lạ.

Mai Phi thấy cậu như vậy, đầu tiên là cười nhạt, sau đó thì cười rất tươi bảo, “Yên tâm đi, mẫu phi con đây cũng sẽ không làm gì xúc phạm tới tánh mạng Tiêu Tử Y kia đâu”

Tiêu Sách thở hắt ra, chợt nghe giọng của mẫu phi mình bỗng rất tự nhiên bảo tiếp, “Sau này Tiêu Tử Y này cũng sẽ lợi dụng được nhiều chỗ, mẫu phi con dĩ nhiên sẽ không để cho nàng ta biến mất dễ dàng như vậy đâu”

“Mẫu phi...” Tiêu Sách nói nặng nhọc. Cậu càng lớn lại càng thấy được rất nhiều chuyện mà mình không quản được. Chẳng bằng như trước đây, cho dù không nắm chắc được tự do của mình thì ít nhất vẫn còn có thể khống chế được chút đồ chơi trong tay. Hiện giờ...Cậu đều cảm giác như mình nhanh biến thành đồ chơi của người khác mất rồi.

“Dù không giống trong kế hoạch là để nàng ta bị thương như vậy, nhưng không rõ nguyên nhân gì mà nàng ta lại không lộ ra. Như vậy càng giấu lại càng làm cho người xung quanh nói đồn thổi. Bản thân ta thực ra muốn hiệu quả còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần ấy chứ” Đôi mắt đẹp của Mai Phi ánh lên những tia sáng kỳ dị, cười mãi bảo.

Tiêu Sách hết nói nổi, từ nhỏ cậu chỉ biết mẫu phi mình chẳng đơn giản chút nào, hiện giờ lại càng phát ra cảm giác mãnh liệt này.

Mai Phi đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng ngoài cửa sổ, nói nhẹ nhàng, “Con cũng biết đó, Tiêu Cảnh Dương rất trọng thị nàng ta đi?”

Tiêu Sách nhớ lại lúc ấy ở ngoài cung Minh Quang, cái cảnh vừa thấy đúng lúc Tiêu Cảnh Dương nắm tay Tiêu Tử Y kia, đáy mắt hoàng huynh cậu đã long lanh biểu hiện cảm tình gì rồi, cậu biết mà không dám xác nhận.

Tuy Tiêu Sách thì không nhưng Mai Phi thì vẫn cứ tiếp tục nói tiếp, “Một vị thái tử hơn hai mươi tuổi, muốn phụ nữ nào mà chẳng được, thế mà vẫn phòng không cho đến nay. Nếu không phải được báo biểu hiện của hắn và phụ tá của hắn có tư tình gì, mẫu phi con đây đều dường như hoài nghi là hoàng thái tử của triều Đại Chu chúng ta đây là kẻ yêu nam giới hay sao”

Trong đầu Tiêu Sách hiện lên rất rõ cảnh hai người đàn ông cùng ôm ấp nhau, chợt làm cậu thấy run rẩy lên. Yêu thích một gã đàn ông thì cái loại này cậu cũng đã từng được nghe qua một hai lần rồi, trong kinh thành có rất nhiều công tử nhà giàu cũng vốn là một trong số những kẻ đó.

Chỉ là, cậu không thể tưởng tượng nổi hoàng huynh của cậu lại cũng sẽ như thế. Hai người đàn ông ư? Buồn nôn quá...

“Thực ra bản thân ta cũng hy vọng là hắn thật sự thích đàn ông, chỉ cần điểm ấy thôi thì có thể định hắn vào tội thất đức rồi. Đến lúc đó Sách nhi của ta, con có thể tiếp nhận chức vị thái tử được rồi” Mai Phi lấy cào cào tóc buông, cho dù đã hơn ba mươi tuổi rồi nhưng sắc đẹp thì vẫn như năm nào.

“Nhưng mà quả thật là hoàng huynh rất thân với Đàm Nguyệt Ly, Độc Cô Diệp và cả Lý Vân Thanh nữa, bốn người họ rất thân nhau” Tiêu Sách thì thào lẩm bẩm. Tuy trước đây cậu cũng nghe qua chút tin đồn, song cũng không để ý mấy. Hôm nay nghe mẫu phi cậu nhắc tới khiến cho cậu không kìm được cũng bắt đầu hoài nghi.

“Hừ. Mặc kệ hắn đến cùng có phải là kẻ thích đàn ông hay không nữa thì chắc chắn hắn cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ được. Nhưng xuống tay với Tiêu Tử Y bên này thì cũng chẳng đến mức khó khăn như vậy đâu” Đáng vẻ tự nhiên của Mai Phi cười nhợt nhạt, dường như nắm hết mọi cục trong tay.

“...Nói vậy là sao?” Tiêu Sách do dự một lúc lâu mới dám cất lời hỏi. Tuy cậu rất sợ biết được kế hoạch của mẫu phi, nhưng mà cậu nếu không biết còn đáng sợ hơn.

Mai Phi xoay thân người mềm mại lại, dựa hẳn vào cửa sổ thản nhiên cười bảo, “Nghe nói, hoàng tôn Điện HẠ kia cả ngày cứ kêu gào muốn Tiêu Tử Y làm mẫu phi của mình đó thôi!”

Tiêu Sách thở phào nhẹ nhõm, “Có lẽ chỉ là lời nói đùa của trẻ con thôi ạ” Trước đây không lâu cậu cũng từng nghĩ tới nhũ mẫu mình nếu là mẫu phi mình thì tốt rồi, chẳng quạu chỉ dám nói qua vậy một lần, rồi sau cậu cũng không còn gặp được nhũ mẫu nữa. Tiêu Sách nghĩ đến đây khởi liên tưởng tới khe lén liếc mắt nhìn mẫu phi mình.

Mai Phi thì không để ý, khẽ hừ lạnh một tiếng bảo, “Đùa à? Tiêu Cảnh Dương luôn làm việc cẩn thận. Loại chuyện loạn luân này há có thể để cho con trai mình cứ bô bô nói khắp nơi sao? Nếu không phải trong lòng hắn có quỷ, vậy đã sớm chặn ngay ý tưởng trong đầu Tiêu TRẠM rồi”

Tiêu Sách cũng không phải là người không có chủ kiến, nhưng mà mẫu phi mình quay mặt đi, cậu thường xuyên không tự chủ được cứ hướng theo suy nghĩ của bà, “Chả lẽ...Hoàng huynh là thật tình với hoàng tỷ...”

Điều này sao có thể được chứ? Họ tuy không phải lớn lên cùng nhau nhưng thực sự là huynh muội mà!

“Có phải thật hay không thì ta cũng kệ, có kẻ tin là tốt rồi” Mai Phi thản nhiên cười. Chuyện này con trai ngọc của bà thì sao biết chứ? Bà đã từng ngẫu nhiên gặp được cảnh Tiêu Cảnh Dương lén nhìn Tiêu Tử Y rồi. Cái kiểu ánh mắt đó bà chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết sao vậy rồi. “Đêm khuya rồi, con sớm trở về nghỉ ngơi đi. Kiếm Sương ta sẽ sớm dặn dò nàng ta mấy câu rồi lập tức phái nàng ta tới hầu hạ con”

Lúc này Tiêu Sách mới nhớ tới cậu và mẫu phi ngay từ đầu nói rốt cục là vấn đề gì, mặt lập tức bừng đỏ, vâng vâng dạ dạ rồi cúi đầu cáo lui.

Mai Phi đợi Tiêu Sách lui ra, mới nhịn không được thò đầu ra nhìn về điện Thanh Lương của hoàng đế phía xa xa đang bận chính sự. Đợi đến khi nhìn thấy đèn đuốc nơi đó sáng trưng, mà điện nơi khác vẫn không thấy treo đèn lồng đỏ biểu hiện hoàng đế ngủ lại đây, Mai Phi mới hài lòng khép cửa sổ lại.

Trong phòng Tiêu Tử Y đang chấm nhật ký của bọn trẻ, bảo là chấm nhưng thực ra cũng có chút chút, nàng lại rất thích xem nhật ký bọn trẻ mỗi ngày học được gì thì ghi lại, đây là kiểu tán gẫu rất hiệu quả.

Chỉ là...Tiêu Tử Y giở quyển vở của Đàm Tinh Duyệt ra, trang nào cũng phát hiện ra cậu chỉ phệt đúng mấy từ, “Chẳng có gì”

Tiêu Tử Y thở dài, nhìn theo viền bàn tròn Đàm Tinh Duyệt giống như mọi ngày vùi đầu vào đọc sách, nhị không được mới tò mò đi đến hỏi, “Tinh Duyệt à, tất cả mọi người ai cũng đều ra ngoài chơi, đệ vì sao không đi ra hả?”

Trước đây còn có lúc thấy cậu ra ngoài tới chỗ bóng cây cạnh sân thể dục tay cầm quyển sách đọc, hôm nay rõ ràng không thấy cậu bước chân ra khỏi phòng học. Điều này làm Tiêu Tử Y bất chợt nghi hoặc hay là cậu lại cãi nhau với ai rồi.

Đàm Tinh Duyệt hơi hé mắt xéch tinh xảo lên, miễn cưỡng đáp, “Tuồng tởng sát, hí kịch nhỏ tướng đã thương, diễn mà vô công, quần áo phá túi không. Tùy tướng trịch Thạch, không bằng về xem. Từ cha mẹ, hạ cấp huynh đệ, chỉ dục không báo, khùng chịu vô lễ, thiện tư việc này, này đây không diễn, cái gì gọi là quái ư?” (Đoạn cổ văn này mình để nguyên do rất khó hiểu)

Tiêu Tử Y bị đoạn cổ văn liên tiếp đã kích mà trợn mắt há mồm, tuy miễn cưỡng nghe hiểu đôi chút nhưng hoàn toàn không nghĩ ra nổi nên đáp lại cậu cái gì nữa.

“Sóng sau xô sóng trước ha!”

Giọng Nam Cung Sanh từ ngoài cửa phòng học truyền vào, cười tủm tỉm, “Đây là Khổng Tử cùng Hạng Vũ nói rất đúng trong sách, không ngờ Đàm Tinh Duyệt đệ lại có thể đọc thuộc một lèo ra không sai chữ nào, thật là bất ngờ quá”

TRên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Tinh Duyệt không vì những lời khen của Nam Cung Sanh mà xuất hiện vẻ tự mãn, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn đến cái vị thúc thúc râu xồm không mời mà đến kia một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Tiêu Tử Y có chút ngượng ngùng kéo Nam Cung Sanh đến một góc sáng trong lớp học, hỏi khe khẽ, “Cái đoạn cổ văn kia của Khổng Tử, rốt cục là có ý tứ gì hả?”

197. Chương 197: Máy Bay Giấy

Nam Cung Sanh cố nén cười, cũng bắt chước nàng đáp khe khẽ, “Đại ý chính là, cãi nhau kịch liệt ăm ỉ có thể làm hại đến tính mạng con người, do dự trên chóc cũng có thể làm hại đến thân thể người. Cho dù không thể, cũng có thể làm rách quần áo mà cũng không nổi bật gì. Đây là Khổng Tử hỏi một đứa bé, đứa bé đó đã trả lời như vậy đấy”

Tiêu Tử Y bắt đầu dĩ lắc đầu, nơi đó có một đứa bé không thích chơi đùa, Đàm Tinh Duyệt này cũng không khỏi tách biệt quá đi. Nhưng mà không thích cùng người khác chơi thì cũng không phải thể hiện là hư. Đoán chừng cậu chẳng qua là thấy nhóm Độc Cô Huyền chơi trò đánh giặc cũng chẳng có gì hay cả mà thôi.

Suy nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y trở lại chiếc bàn tròn, cầm tờ giấy trắng bắt đầu gấp.

Nam Cung Sanh đứng tại chỗ, tầm mắt không rời khỏi nàng, chẳng mất nhiều thời gian, bất ngờ hần thấy trong tay nàng xuất hiện cánh gì đó. Tiếp theo từ tay thon của nàng lại vung lên, giống như có con bọ câu trắng vậy bay vút ra cửa sổ, đáp xuống dưới sân tạo thành một đường parabol duyên dáng, mãi sau mới dừng lại.

“Này...Đây là cái gì thế?” Nam Cung Sanh biết Tiêu Tử Y vốn rất khéo tay, sẽ tạo ra một ít vật gì đó kỳ lạ, nhưng không ngờ tờ giấy này lại được tạo ra như có phép thuật vậy, làm sao mà bay từ trên không lâu như vậy được chứ?

Tiêu Tử Y thấy điều này thì khẳng định chắc chắn Nam Cung Sanh không phải là người xuyên không rồi, nếu không sao cả việc thịnh hành bay bay gì đó cũng không biết chứ? Nàng quay đầu lại cười một tiếng nói, “Đây là máy bay giấy”

Có lẽ nàng cười quá mức cổ quái, tươi sáng, cũng có lẽ là do ánh mặt trời soi rọi lúm đồng tiền trên má nàng quá mức chói mắt, đáy mắt Nam Cung Sanh bất chợt hiện lên tia kinh diễm, đã lâu mà chẳng lấy lại được tinh thần.

Tuy Tiêu Tử Y nhìn không thấy ánh mắt của hắn, nhưng cho dù có nhìn thấu qua bộ râu dài xồm kia của hắn chẳng nữa thì cũng cảm thụ được tầm mắt nóng rực của hắn, làm cho nàng nhin không nổi cứ tưởng tượng ra cảnh giật bộ râu xồm kia của hắn để nhìn bộ mặt cực đẹp trai kia xem.

Vẫn là một câu thần phục phá vỡ cảnh hai người nhìn nhau, chỉ nghe tiếng Độc Cô Huyền kêu lên kinh hãi, “Hoá ra gọi là giấy bay gà à! Nhưng mà bộ dạng này chẳng giống gà chút nào mà!”

Tiêu Tử Y vội cuống lên nhìn lảng đi. Lúc này mới phát hiện ra bọn trẻ cũng đã bỏ trò đang chơi để túm lại nhìn chằm chằm vào máy bay giấy. Kể cả Đàm Tinh Duyệt vốn đang đọc sách trong phòng cũng tò mò đẩy cửa lớp học ra sân thể dục nhìn.

“Giấy bay gà ư?” Nam Cung Sanh cũng nhin không được thốt lên hỏi nhỏ Tiêu Tử Y. Đồ vật hình tam giác này thấy thế nào cũng không giống gà mà!

“À, là máy móc biết bay” Tiêu Tử Y hơi đỏ mặt, miễn cưỡng giải thích. Nàng thấy vẻ mặt Nam Cung Sanh vẫn trầm ngâm, đơn giản là đi tới trước chiếc bàn, nhặt một tờ giấy nữa lên gấp cho hắn xem, ý đồ dẫn dắt sự chú ý của hắn.

Đợi dạy mấy lượt xong cho Nam Cung Sanh, Tiêu Tử Y lại nhìn lại ra ngoài cửa sổ, Đàm Tinh Duyệt và bọn trẻ con đã chơi cùng nhau rồi. Bởi để giúp đứa bé này, nên vừa rồi mới chỉ có mình cậu bé là nhìn thấy rõ nàng gấp chiếc “giấy bay gà” này như thế nào, vì thế cũng để ấy bay giấy cất cánh được cũng không có người thứ hai biết.

Còn Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu sau khi học xong cách chơi lại do rút cục tiếp theo tới lượt ai ra tay chơi mà ra tay quá nặng cuối cùng chiếc máy bay giấy đã bị Abe ngoạm một ngụm tan. Cuối cùng Diệp Tầm xông vào lấy ra được, chiếc máy bay giấy đã bị nước bọt Abe làm cho nát cả.

“Ôi! Máy bay giấy của chúng ta kìa!” Hai em nhà họ Tô cùng đồng loạt chép miệng tiếc rẻ, nước mắt bỗng chốc như vỡ òa, bất ngờ có hai chiếc máy bay giấy đã đáp tới trước mặt các bé.

Tiêu TRạm và Lí Vân Tuyền cùng cười nhìn nhau. Bọn họ thật ra cũng đã sớm nghĩ đến cùng chơi cướp đoạt với họ còn có hai kẻ khó chơi kia. Chẳng bằng trực tiếp đi xin Tiêu Tử Y học làm ột cái còn tốt hơn. Hơn nữa tâm tư hai bé đều rất cẩn thận, cứ nhìn vậy rồi lập tức cũng học xong cách gấp máy bay giấy ra sao.

Tiêu Tử Y cười khanh khách ngồi ở chiếc bàn tròn trong lớp học, nhìn bọn trẻ con đang ở sân tập chơi gấp máy bay của chính mình, đổi cách xem ai gấp máy bay giấy bay nhanh hơn, xa hơn, lâu hơn.

Dưới ánh mặt trời đã tràn ngập giọng vui cười vô tư, tựa như chưa từng bao giờ có một Đàm Tinh Duyệt lạnh băng, cậu đang vui vẻ vung từng chiếc máy bay lên bầu trời bay lượn.

Còn người ngồi đối diện với nàng thì đang không ngừng ngồi cúi đầu nghiên cứu máy bay giấy, trong không khí tràn ngập cảnh bình an, làm nàng nhin không được bất chợt cười tủm tỉm. Có thể nhìn thấy cảnh bọn trẻ từ từ lớn lên, cũng có một người lẳng lặng ngồi yên bên cạnh nàng thì có lẽ đây chính là hạnh phúc rồi.

Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn Nam Cung Sanh, chỉ thấy đôi cánh tay thon dài mạnh mẽ của hắn, thì ra con bướm giấy đơn giản của nàng đã được hắn lần nữa cho thêm một số chi tiết lại càng trở nên phức tạp hơn. Người đàn ông này, tuy mỗi lần nàng nhìn thấy hắn đều phát ra từng chút ưu điểm, nhưng cũng bởi khả năng hắn và nàng có thân phận khác nhau mà thành. Nàng có cảm giác như không nhìn thấu tâm tư của hắn, tựa như giống hiện giờ nàng nhìn không rõ bộ mặt của hắn vậy.

“Có lẽ có thể bay lên được rồi...” Nam Cung Sanh để tư thế chuẩn bị bay thử trong tay, sau đó quay đầu lại cười hỏi Tiêu Tử Y, “Máy bay này xem ra không phải công chúa tự mình nghĩ ra ha, hắn là đã nhìn thấy ông lão bướm bướm trong núi rồi ha?”

Tiêu Tử Y biết là hắn giễu cợt mình, hừ khê bảo, “Lần này là một vị bà nội, thêm nữa, cái này, đầu máy bay quá nặng nhất định là bay không được xa”

Nam Cung Sanh cúi đầu trầm ngâm một lát, không chịu thua cuộc muốn làm thử, quả nhiên giống như lời Tiêu Tử Y nói, bay không xa đã chúc đầu xuống rồi.

“Máy bay giấy này rất cực có thể bay được bao xa đây? Nếu như có cơn gió to nó có thể giống như gió bay vút lên trên bầu trời, chẳng phải là đặc ý lắm sao?” Nam Cung Sanh đứng dậy tới nhặt chiếc máy bay giấy trên mặt đất lên, thường thức trong tay.

“Cũng không được xa, không được lâu cho lắm đâu” Tiêu Tử Y một tay chống cằm ngửa đầu lên nhìn hần nói. Máy bay giấy vốn là mô hình tàu lượn đầu tiên, nhưng mà nàng cũng hết cách rồi, nếu không cũng chẳng giải thích được tàu lượn là cái gì nữa.

Nam Cung Sanh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thăm bao la bên ngoài, vừa lúc có một con chim én bay xẹt qua, làm hần bỗng chốc đứng sững sờ nhìn mãi. Con người bất luận thế nào cũng đều không ngừng tìm hiểu bầu trời trên kia, có thể đơn giản tự tay chế tạo được tàu lượn gì đó, cho dù chỉ là trong nháy mắt thôi cũng đã làm cho hần lâm vào thất thần.

Tiêu Tử Y vỗ vỗ tay cười khê bảo, “Thiếu gia Nam Cung à, nếu anh biết Lan lão bản của Lan vị phường, thì phiền nói với hần một câu, chiếc máy bay giấy này còn có thể dùng các loại giấy màu tạo thành, cũng có thể viết lên trên đó tâm nguyện chúc phúc....có thể cất cánh bay cao, có lẽ tâm nguyện biết đâu sẽ đạt được thôi!”

Tuy nói loại máy bay giấy này thực dễ có thể dạy cho người gấp thế nào, nhưng nếu thông qua Lan vị phường mà đến được tay một số quý công tử hay tiểu thư kia chút mà nói thì có lẽ sẽ trở thành thương hiệu...chắc chắn sẽ được lưu truyền một thời.

Nam Cung Sanh quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt Tiêu Tử Y, mãi sau mới đáp, “Chút chuyện này rất tốt”

198. Chương 198: Yến Tiệc Ngày Hè

Hai người cùng nhìn nhau cười, còn Nhược Trúc thì bước nhanh vào phòng học hạ giọng nói, “Công chúa, Hoàng Thái Hậu cho người tới thông tri, muốn chính Công Chúa điện Hạ lấy danh nghĩa mình mở một yến hội ở cung Trường Nhạc”

“Yến hội ư?” Tiêu Tử Y sững sờ, ngơ ngác hỏi lại. Tất cả người trong cung đều biết nàng là người duy nhất không thích yến hội, sau vài lần mời nàng, lúc thiệp mời được đưa đi rồi lại đưa về cũng không còn ai mong chờ có thể mời được nàng nữa. Hiện giờ hoàng thái hậu đang có ý gì đây? Bảo nàng làm chủ một yến hội ư? Có nhầm không đây?

Nhược Trúc biết yêu cầu này đã làm khó cho Tiêu Tử Y, vừa rồi lúc nàng ta nghe được người từ cung Kiến Chương truyền lời kia cũng ngạc nhiên sững sờ mãi. Hầu như còn hoài nghi là mình nghe nhầm nữa. Nàng thở dài, liếc mắt nhìn Nam Cung Sanh đứng cạnh cất tiếng, “Hoàng Thái Hậu muốn mở hội cũng chỉ vì tiểu thư Hạ HẪU linh mà thôi, nếu không nhà nàng ta làm gì có năng lực vậy, tổ chức một lễ trong cung Vị Ương thì không hợp lý lắm, mà uỷ thác cho người khác thì cũng không chọn được người nào và địa điểm đâu cả. Bởi thế nếu muốn thì chỉ có công chúa là người thích hợp nhất” Hoàng Thái Hậu và nhà Hạ hầu còn có quan hệ thân thích, vì thế muốn mượn yến hội này để cho Hạ HẪU Linh trở lại đàn hoàng trong mắt mọi người, coi như những chuyện trước kia chưa từng xảy ra.

Tiêu Tử Y vừa nghe đến tên Hạ HẪU Linh theo bản năng lại nhìn về phía Nam Cung Sanh, tiếc rằng da mặt hần rất dày, nàng nhìn mãi cũng không nhìn ra nửa góc biểu hiện gì của hần. Tiêu Tử Y nghĩ lại thấy vui sướng khi người gặp hoạ, hừ khê bảo, “Cũng vậy thôi, chẳng phải chỉ là một yến hội hay sao? Nếu Hoàng thái hậu đã chọn ta, vậy cũng tốt thôi!~ Đúng lúc cung Trường Nhạc của chúng ta vừa mới đón một đầu bếp mới tới, đúng vậy không?”

Về mặt Nhược Trúc đen sì, nàng ta thật không ngờ tới Tiêu Tử Y lại đồng ý nhanh đến vậy, xem ra tất cả đều bởi nguyên nhân là Nam Cung Sanh rồi.

Tiêu Tử Y đan hai tay vào nhau, vặn vẹo vài cái, húng lên hỏi, “Như vậy khi nào thì bắt đầu yến hội đây? Còn bao nhiêu ngày để chuẩn bị?”

”Thời gian đúng là bảy ngày sau, những việc công chúa cần lần đầu ở trong này cả, nô tỳ sẽ giúp người chính sửa lại cho tốt ạ. Những này chỉ cần người quyết định là xong cả mà” Nhược Trúc vừa nói vừa rút một tờ giấy trong tay áo ra dâng hai tay lên trước mặt Tiêu Tử Y.

Ầm, có một thư ký siêu cấp vậy thì đỡ lo hân. Tiêu Tử Y mở tờ giấy ra, lại hoảng sợ phát hiện trên đó ghi một đồng các việc ngập tràn. Từ việc mời ai đến tham gia yến hội cho tới dùng loại đồ ăn nào, tất cả đều nẩy lên trong óc nàng.

Nhược Trúc đứng cạnh giải thích, “Là do công chúa tổ chức lần đầu tiên nên mọi việc nô tỳ đều kê rất chi tiết ra cho người ạ. Nô tỳ đã từng có kinh nghiệm một lần tổ chức yến hội rồi nên sẽ hướng dẫn cho người hầu trong cung làm cho quen để sau này làm sẽ dễ dàng hơn ạ”

Còn lần sau nữa sao? Tiêu Tử Y nhìn trên giấy thấy cần phải quyết định gì đó thì thấy đau hết cả đầu. Nàng cũng không thể thu lại những lời đã nói ra được ha? Nàng thực ra không muốn tổ chức yến hội gì cả...

“Ta sẽ tới giúp người nhé” Nam Cung Sanh đi đến trước mặt Tiêu Tử Y bất ngờ nói thản nhiên.

“Hà? Anh ư?” Tiêu Tử Y cau mày hé mắt liếc trộm hân, chắc không phải bị những lời nàng kích thích đó chứ?

“Dù sao thì đó cũng là chuyên môn của ta mà” Nam Cung Sanh nói đơn giản, sau đó cúi gập người xuống nhìn lướt qua mọi thứ liệt kê trên giấy, cầm than củi trên bàn tròn bắt đầu vẽ phác thảo, “TRước hết mời người nào trước đã. Nhược Trúc người đi thăm dò xem hoàng thái hậu cần mời ai tới, sau đó tìm thái tử điện hạ hoặc chỗ Hoàng hậu nương nương xem danh sách thích hợp cho yến hội này là gì. Chủ đề của yến hội là gì, hay là không cần nói thẳng ra là vì tiểu thư nhà Hạ HẬu, cứ tạm gọi là yến tiệc ngày hè đi vậy. Một câu hai nghĩa. Tiết mục trong cung thì không cần mời đào kép, nếu cung Trường Nhạc đảm nhiệm được, vậy thì tất cả mọi người cùng thưởng thức buổi biểu diễn của con cái họ lại còn cùng chơi với bọn trẻ một số trò chơi thường ngày đi vậy”

“A.....Có thể được không đây?” Tiêu Tử Y nghe đến đó kìm không nỡ xen vào. Tuy nghe Nam Cung Sanh nói hai ba câu thì đã đem mọi việc giải quyết rất dễ dàng nhưng mà tiết mục diễn của bọn trẻ thì có phải rất khoa trương hay hông đây?

Nam Cung Sanh đứng lên, cúi đầu nhìn nàng mỉm cười, “Yên tâm đi. Các tiểu thư trong cung hay của các gia đình thường ngày muốn đến xem thì đều đến cả, không phải chỉ có mấy người đâu. Trừ phi người có thể mời được đào hoa nổi tiếng kinh thành Hoa Công tử tới”

“Hoa công tử ư?” Là một cái tên rất hay, hay là nghệ danh đây.

“đóng vai nữ thì tuyệt đối xuất trần như tiên vậy, vừa nổi tiếng với vở “Bá vương biệt cơ”. Nhưng mà rất ít khi đi diễn ngoài, có người còn không biết thân phận thật của hân nữa. Vì thế công chúa cần bản là không thể nào mời được hân đến cả”

Nam Cung Sanh cười cười rồi nói tiếp, “Mấy ngày trước ta lật thấy công chúa người viết câu “Tiểu Long Nữ “ kia cảm thấy rất được, cứ để bọn trẻ diễn cái đó là được, không cần hát, cứ đối thoại với nhau là ổn”

“Kịch bản ư?” Viết kịch bản cho bọn trẻ đang chơi máy bay giấy ở đây sao? Tiêu Tử Y toát hết mồ hôi, như thế không có vấn đề gì chứ? Vì sao àm Nam Cung Sanh lại nói tự tin như thế chứ?”

“Kịch bản sao? Tên này hay lắm, cứ vậy đi. Còn về trò chơi, ta thấy ngày thường bọn trẻ chơi trò chơi mà công chúa nói ra cũng rất hay, ngoài một số ít tiểu thư không thể vận động mạnh ra, thì trò cờ nhảy lại rất hợp với các nàng ấy. Còn có cái gì câu cá vàng ha, cũng được lắm. Trong cung không thể chơi điều một mình, như vậy làm máy bay giấy cũng được” Nam Cung Sanh đã định trước nói. Hân vốn tư tưởng rất kiên định, nếu không cũng không làm cho Lan Vị phờng làm ăn tấp nập tới vậy.

Tiêu Tử Y cũng nghĩ thế. Nhớ lại lúc hân ở Lan Vị phờng kia suốt ngày giao tiếp cùng công tử và tiểu thư các nhà giàu, tổ chức một yến hội như thế chẳng phải có thể chọn ra được sao? Vì thế cuối cùng nàng vẫn gật gật đầu bảo, “Được rồi, vậy tất cả nghe lời anh”

Nam Cung Sanh vừa tiếp tục nói vừa bảo Nhược Trúc, không lâu đã quyết ra được kế hoạch gọn gàng. Nhược Trúc nhìn nhìn Tiêu Tử Y thấy không có chút dị nghị gì, cũng vội vàng đi làm y theo lời của hắn bảo. Mặc dù bảy ngày cũng không quá ngắn nhưng cũng là lần đầu tiên nàng phụ trách một yến hội lớn vậy, xem ra cũng không thể trông cậy gì nhiều vào công chúa được hết cả, đành phải để nàng ta tận dụng mọi thời gian để làm còn hay hơn.

Tiêu Tử Y một tay chống đầu, cố sức nhìn xuyên thủng vị này, hy vọng có thể nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Nam Cung Sanh ẩn sâu dưới bộ râu rậm kia của hắn. Tiếc là lúc này mặt trời thì trốn trong mây, cong trong phòng học thì tối om, nàng nhìn thế nào cũng thấy không rõ lắm.

“Đi thôi” Nàng nghe thấy Nam Cung Sanh khẽ cười bảo.

“Đi ư? Đi đâu?” Tiêu Tử Y ngần ngừ hỏi lại, còn chưa kịp định thần xem rốt cục là hắn nói vậy là có ý gì “Có chuyện này cần công chúa người quyết định ạ” Nam Cung Sanh cười đi đầu đi ra ngoài phòng học, vừa đi vừa nói chuyện, “Là quyết định chọn toà điện nào trong cung Trường Nhạc để tổ chức đó mà”

199. Chương 199: Thám Hiểm

Tiêu Tử Y chấp tay sau lưng đi theo sau Nam Cung Sanh, ngửa đầu nhìn lên từng đám mây đang dần đen kịt trên bầu trời.

“Nè, ta nói nè, có vẻ như trời sắp mưa rồi, hay là chúng ta về trước đi?” Tiêu Tử Y cau mày gọi khẽ. Nàng vừa nói xong lại có một trận gió lớn cuốn lấy lá cây gào thét thổi qua làm cho nàng suýt nữa không nhìn thấy gì. Nàng hối hận vì ham muốn được có cơ hội ở cùng một chỗ với hắn, đến cả cung nữ hay thái giám cũng không mang theo, lại còn để hai người họ đi dạo một mình trong cung.

“Chỉ là muốn nhìn chút xem cung điện nào trong cung là địa điểm thích hợp thôi, nếu mà trời mưa thì có thể tránh trong phòng không sao cả” Nam Cung Sanh cười gượng bảo, quay đầu lại thúc giục Tiêu Tử Y đuổi cho kịp. “Nhanh quyết định chọn địa điểm đi, còn để cho Nhược Trúc có thời gian mà chuẩn bị chứ, sớm một ngày thì tốt hơn. Đi nào, chúng ta cứ dọc theo hành lang gấp khúc này đi vậy”

Tiêu Tử Y ngẫm lại thấy cũng đúng vì vậy để phòng bị gió thổi tóc bay tán loạn, chạy vội vài bước chân thì đuổi kịp tốc độ Nam Cung Sanh. Họ vốn định đi đường tắt xuyên qua đình viện, hiện giờ đành phải đi theo hành lang gấp khúc tới, gió quả thật cũng đỡ hơn chút.

“Trong cung Trường Nhạc có ít nhất là gần hai mươi điện các lớn nhỏ, hiện giờ Công chúa mới chỉ dùng có điện Vĩnh Ninh và Vĩnh Thọ thôi, còn các điện các khác công chúa có thể chọn được chưa?” Nam Cung Sanh bước chậm lại cùng sống vai với Tiêu Tử Y đi.

Tiêu Tử Y để ý thấy Nam Cung Sanh nói là có ý bước trước nửa bước chính là vốn muốn chặn thay nàng toàn bộ trận gió lạnh đang thổi tới. Trong lòng thấy ấm áp, Tiêu Tử Y khẽ cong miệng lên hỏi, “Còn lại các điện khác thì sao?”

Nam Cung Sanh hơi nghĩ ngợi chút rồi nói chậm rãi, “Thật sự là có nói chút đến, chẳng hạn như cung Trường Nhạc và cung Vị Ương đều có một số ít điện các nổi tiếng chút, nhưng trên thực tế thì lại không thể chọn để tổ chức tiệc được”

“Điện các nổi tiếng ư?” Đúng lúc này hai người vừa đi đến trước mặt một cung điện, Tiêu Tử Y tò mò ngẩng đầu lên nhìn tấm bảng viết ba chữ “Tiêu phòng điện” phía trên.

“Chẳng hạn như điện Tiêu phòng trước mặt này vậy, ở cung Vị Ương là nơi ở của Hoàng Hậu. Bởi cung Trường Nhạc vốn là nơi đầu tiên để xây nên cung Vị Ương, cung Vị Ương có rất nhiều điện trùng tên với cung Trường Nhạc, vì thế có một số ít điện các nổi tiếng không thể tổ chức tiệc được là vậy. Là bởi vì phải kiêng dè” Nam Cung Sanh dẫn Tiêu Tử Y đi dọc theo hành lang gấp khúc quẹo phải, đi tới một cung điện khác.

“A, vậy sao. Nếu vậy ngoài những loại cung điện kiểu này ra thì đại để còn bao nhiêu toà điện nữa đây?” Tiêu Tử Y bất đắc dĩ hỏi. Nếu thời tiết mà đẹp thì nàng sẽ còn có tâm tư để tán gẫu với hắn trong cung Trường Nhạc nữa, hiện giờ gió mưa đang cuồng thét kiểu này, nàng lại vẫn có khuynh hướng muốn ngồi trong phòng uống một tách trà ấm.

“Đại để là còn khoảng vài chục toà nữa đi” Nam Cung Sanh hình như chẳng để ý chút biểu hiện gì trên mặt Tiêu Tử Y, thản nhiên trả lời, “

“Gi...Chả lẽ chúng ta lại đi coi hết cả số cung điện này hay sao?” Tiêu Tử Y dừng bước, định đợi Nam Cung Sanh gạt đầu thì nàng sẽ lập tức xoay người quay trở lại.

Nam Cung Sanh lại tiếp tục đi về trước, nửa cười nói ghen lại, “Sao vậy được chứ? Chỉ cần Công chúa đi nhìn hai ba cái cung điện mà thôi”

“Hả? Vậy ha! Vậy chúng ta đi mau mau đi nào” Tiêu Tử Y vội vàng đuổi theo nhịp bước của hắn, nói oán trách, “Sao anh không nói sớm chứ hả?”

“Dạ, tất cả đều là lỗi của tại hạ ạ” Nam Cung Sanh cười dung túng bảo, “Hắn là nên giải thích rõ cho công chúa hiểu chút. Các điện còn lại có một số thì ở khá xa, có vài cái thì rất nhỏ, phong thuỷ cũng không được đẹp lắm. Tốt nhất là đi tới các điện các xung quanh điện Vĩnh Ninh, Vĩnh Thọ, ngẫm lại thì cũng chỉ còn có điện Trường Định, điện Vĩnh Xương và phía trước là cung Trường Tín mà chúng ta cần tới”

“Cung ...Trường...Trường Tín ư?” Tiêu Tử Y run lẩy bẩy lạnh run hỏi lại, “Chính là cung Trường Tín có vị Hàn Tín bị giết đó sao? Thôi bỏ đi, không cần trực tiếp đi tới đó đâu, chúng ta đi cái bên cạnh vậy” Một trận gió lạnh thổi qua làm cho Tiêu Tử Y càng cảm thấy lông tơ sau lưng dựng đứng cả lên.

“Có gì đâu? Chẳng lẽ công chúa còn tin có quỷ thần hay sao?” Nam Cung Sanh bật cười hỏi.

Tiêu Tử Y chép miệng, không phục bảo, “Tuy không phải là tin nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái lắm!” thực ra không tin cũng không được, nếu không hiện giờ nàng tính gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một u hồn mà thôi, may mắn vẫn có thân xác.

Nam Cung Sanh vẫn cười nhạt như trước bảo, “Công chúa, trong cung điện nào mà không có người chết chứ? Một toà cung điện huy hoàng hùng vĩ thế này thực tế đều được xây bằng xương người chồng chất lên đó. Nếu người nghĩ như vậy thì vẫn còn muốn tiếp tục ở tiếp nữa không?”

“Nhưng mà...” Tiêu Tử Y còn định nói điều gì nữa thì bỗng một tia chớp bất ngờ đánh xuống, nổ đin đing tai nhức óc, ngay bên cạnh hai người họ. Tiếp đó từng hạt mưa to như hạt đỗ ào ào đổ xuống. Bởi vì gió to mưa lớn ầm ầm mà họ thì đứng trong hành lang gấp khúc chẳng còn cách nào che mưa chắn gió.

“Đi mau, trời mưa rồi” Nam Cung Sanh quay đầu lại sốt ruột nói. Lúc này sắc trời đã trở nên u ám, tối sầm lại. Thời tiết thay đổi thất thường đến hắn còn không đoán trước được là mưa lại to đến vậy. m

Nhưng cứ vừa quay đầu bừa lại vậy gió lớn đã thổi râu hắn bay lên, Tiêu Tử Y nhìn rõ đôi mắt xinh đẹp kia, bỗng chốc ngẩn ngơ, đứng sững sờ tại chỗ.

Mặc dù biết chắc hắn là ông chủ Lan, nhưng ngẫu nhiên nhìn thấy bộ mặt thật của hắn trước mặt lại giống như tiếng sts vừa nãy đánh trúng vậy, làm nàng không kịp thích ứng.

À, biết hình dung thế nào nhỉ? Thật giống như mặt da sần sùi được mài đi lộ ra da thịt mềm mại trắng nõn, làm người ta thêm rõ ràng. Khụ, nàng không phải là định ăn sạch hắn đâu nhé, tuyệt đối không phải thế.

Nam Cung Sanh thấy mưa càng ngày càng to, còn Tiêu Tử Y thì không hiểu sao cứ đứng bất động ở đó, đành phải kêu lên một câu đắc tội rồi túm chặt lấy tay nàng chạy vội tới cung điện trước mặt.

Đột nhiên lúc đó Tiêu Tử Y ngoài cả người bị mưa gió làm cho rét run, cảm nhận được duy nhất chính là sự ấm áp từ tay truyền đến. Trong bóng đêm, chỉ theo bản năng áp sát cái loại ấm áp kia...tuy không biết mình đang ở đâu nhưng không hiểu vì sao lại thấy rất an tâm.

Mãi cho tới lúc Nam Cung Sanh thả tay nàng ra, nàng mới giật mình tỉnh lại, phát hiện không biết họ đã đi vào toà cung điện nào rồi. Trong điện tối om, không có bất kỳ ánh sáng nào, làm cho nàng thấy da tóc dựng đứng lên.

“Đây là đâu vậy?” Tiêu Tử Y dựa vào ván cửa, cả người run rẩy hỏi. CẦU trời phù hộ nha! TRăm ngàn lần đừng ở đó nha!

“Xoẹt!”

Nam Cung Sanh tìm được hộp quẹt, châm một ngọn đèn lên.

Ánh lửa nhảy nhót, Tiêu Tử Y nghe hần nói chậm rãi, “Nơi này chính là cung Trường Tín”

200. Chương 200: Cung Trường Tín

“Ôi! Quả nhiên là nơi này! Sao lại đến đây chứ! Đã nói là đừng tới rồi mà...” Tiêu Tử Y vốn đang định tức khí hét lên hỏi hần, thì vừa lúc một luồng gió lạnh từ khe cửa sổ thổi xẹt qua, làm nàng hạ ngay giọng xuống, cứ sợ giọng mình to đánh thức gì đó ở chỗ nào đó vậy.

Nam Cung Sanh vô tình nhún nhún vai bảo, “Đây là nơi gần nhất mà! Hơn nữa lúc ta vừa mới tiến vào cũng có hỏi qua ý kiến của công chúa rồi, thấy người không phản đối mới đến đó chứ”

Đó là vì nàng đang sững sờ đó chứ! Nhưng mà Tiêu Tử Y không dám nói thẳng ra là vì nàng nhìn thấy bộ mặt thật của hần mới sững sờ, đành phải bỏ qua.

Nhưng mà phải ở chỗ này tới lúc nào đây? Tiêu Tử Y nghe thấy phía sau Lôi điện có tiếng mưa rất to, chỉ cầu nguyện đây là cảnh sấm chớp mưa rào, nếu không ở lâu tổng cung điện khủng bố như vậy, trái tim nàng sẽ xỉu mất.

Thực ra vừa rồi Nam Cung Sanh nói rất đúng, mỗi gian ở trong cung điện này không biết là đã chết bao nhiêu người rồi. Nhưng mà không biết thì là một chuyện còn biết rồi lại là một chuyện khác, nàng sẽ tự bị dọa chết khiếp. Tiêu Tử Y không muốn ngồi yên ghê lung tung, cứ trở mắt nhìn Nam Cung Sanh giờ đèn đi sâu vào trong đại điện vội kêu lên, “Anh...Anh đi vào trong làm gì thế?”

Giọng Nam Cung Sanh cất lên thoải mái truyền tới chậm rãi, “Ồ bên trong ấm hơn chút, hơn nữa váy của người đều ướt cả rồi, ta xem xem có gì để thay quần áo mới không?”

Tiêu Tử Y lúc này mới phát giác ra nửa người dưới của nàng đều bị mưa to gió lớn làm ướt nhẹp, chẳng trách nàng lại thấy rét run như vậy chứ! Cứ tưởng là do tâm lý thôi!

“Ôi...Đợi ta với” Tiêu Tử Y cân nhắc một lúc vẫn quyết định chạy theo ánh sáng suy nhất vào bên trong.

Toát mồ hôi, nhưng không thể nói được. Bộ râu xồm của Nam Cung Sanh trong bóng đêm rất đáng sợ. Tiêu Tử Y khó chịu nói thầm.

“Trong truyền thuyết, lúc Hàn Tín đi vào cánh cửa này đã bị đao phủ hai bên mai phục chém rơi đầu...” Nam Cung Sanh còn cố tình nói thêm như sợ Tiêu Tử Y không đủ sợ hãi vậy.

“A!” Tiêu Tử Y không để ý dưới chân, vấp phải bậc cửa suýt ngã, vội túm lấy cánh tay Nam Cung Sanh mới đứng yên được. “Đừng.. đừng cso nói nữa!” Tiêu Tử Y run giọng cầu xin, nàng có cảm giác như thấy rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình, kết hợp với cảnh mưa rền gió dữ bên ngoài nữa, có cảm giác rất chi khủng bố.

“Ha ha, lừa người thôi. Hàn Tín là bị chém ở gian giữa, ở đây chỉ là tiền điện thôi” Nam Cung Sanh đi một lát thì dừng chân, đưa tay ra châm hai ngọn đèn trên bàn.

Bởi thế trong điện không còn tối om như vừa rồi nữa, lúc này Tiêu Tử Y mới để ý thấy mình vẫn cứ túm chặt lấy cánh tay Nam Cung Sanh, xấu hổ buông vội ra, lùi lại hai bước.

“Không ngờ người lại sợ hãi đến vậy, nếu biết sớm cũng sẽ không đùa người nữa” Nam Cung Sanh thoáng kinh ngạc nói, “Bởi trước đó tối nào ta cũng thấy người toàn kể chuyện xưa cho bọn trẻ nghe, cứ nghĩ là người thích chứ”

Tiêu Tử Y bĩu môi bảo, “Thích dọa người không có nghĩa là thích bị người dọa! Trước kia ta....” Trước kia thích nhất là được cùng các bạn ngồi tổng phòng nhỏ xem phim kinh dị, sau đó nghe họ sợ tới mức kêu thét lên, còn bản thân thì sống chết cũng chẳng dám xem.

“Trước kia thế nào?” Nam Cung Sanh tò mò hỏi, khó hiểu vì sao nàng chỉ nói lấp lửng.

“Không có gì. Trước kia sư huynh của ta ai cũng đều bị ta dọa hết cả” Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, mới phát giác ra nơi này không khí rất oi nồng, rõ ràng cho thấy đã lâu rồi không có ai đến.

Nam Cung Sanh châm các ngọn đèn trong phòng lên, bộ dạng cung Trường Tín cũng hiện dần lên trước mắt Tiêu Tử Y làm nàng không khỏi nhìn xung quanh.

“Không ngờ ở đây lại xa hoa đến thế, mấy thứ này đều vô tình bị bỏ quên” Tiêu Tử Y đưa tay ra chạm vào chiếc khăn trải bàn thêu tinh xảo, sau đó nhìn đầu ngón tay dính đầy tro bụi.

“Trong cung thật ra có rất nhiều nơi như vậy. Thà rằng xảy ra ở đây hoặc là ở trong kho hàng mất tiêu” Nam Cung Sanh cười nhạt, nói cho cùng hắn vẫn không quen nhìn hoàng tộc có quyền lực tối thượng có được tất cả. Nhưng lúc này lời hắn nói cũng thật không ngờ lại là vị công chúa hoàng gia đang ở cạnh hắn kia. Có lẽ cùng ở chung với Tiêu Tử Y, nàng cũng không có nửa phần là công chúa rồi. Cũng khác hẳn những nhà giàu lúc trước hắn đã tiếp xúc.

Tiêu Tử Y cụp mắt xuống, tuy hiện giờ nàng cũng không phải lúc nào cũng được hưởng quyền lực của công chúa, nhưng đối với sự thống trị phong kiến, cũng có chút không đồng ý.

“Phi điều tần, lương cung đầu, thổ khôn tử, chó săn nấu, địch quốc phá, lương thần vong...” Năm đó Hàn Tín đã tuyệt mạng ở nơi đây. Trong nháy mắt Tiêu Tử Y như cảm thấy không khí xung quanh thật là xơ xác tiêu điều, bỗng chốc sững sốt. Tuy nàng đã xuyên qua đến đây một thời gian rồi, nhưng lại là lần đầu tiên có cảm giác được tiếp cận với lịch sử.

“Ha ha, giết Hàn Tín không phải là HẮN cao tổ mà là Lã Hậu” Nam Cung Sanh đi vào hậu trường, không câu nệ lực tung mọi thứ. Vật phẩm ở đây vẫn còn rất tốt, hơn nữa định kỳ vẫn có người đến quét tước. Quần áo trong tủ vẫn nguyên như trước vẫn sờ sờ được.

“Cò gì khác nhau đâu?” Tiêu Tử Y vốn tưởng chỉ có mình nàng đứng giữa cung điện đèn đuốc sáng trưng, nhưng Nam Cung Sanh vừa đi thì nàng đã cảm thấy sợ run rẩy, vội đuổi theo hắn đi vào.

Giọng Nam Cung Sanh từ bên trong truyền ra chậm rãi, vừa cười vừa nói, “đương nhiên là khác nhau chứ. Lúc ấy HẮN Cao tổ đang cắt giảm quyền lực công thần, lúc trước Hàn Tín còn sống cũng chưa giết một công thần nào. Còn Lã HẬU vừa ra tay đã giết chết công thần đầu tiên của vương triều Đại Hán, hơn nữa là chém trước tấu sau. Giết mình Hàn Tín còn không đủ, lại còn chu di tam tộc của ông ta nữa. Đây không phải là giết gà dọa khỉ đâu, mà là giết gà để cho khỉ xem. Làm cho người ta biết, bà ta đến cả HẬU TỬ đều giết được chứ đừng có nói chi là gà nhè”

Hắn nói thật ra rất thoải mái, Tiêu Tử Y nghe xong cũng không cảm thấy sợ, nhin không được vượt nhanh qua hắn hỏi, “Chru yếu là trách nhiệm của Lã Hậu sao?”

“Đúng vậy đó. Vì để thành lập quyền lực mạnh của bà ta, nên chỉ có giết công thần. Không ngừng dọn sạch công thần bên trong cũng chính là tạo uy tín chính mình. Sinh tử nhất tri kỷ, tồn vong hai phụ nhân. Đây là một câu trước mộ Hàn Tín. Đúng vậy, ông ta chết vì tay Lã HẬU, mà không phải là HẮN Cao Tổ” Nam Cung Sanh từ trong tủ quần áo của phòng bên cạnh tìm được chút quần áo và giấy, nhìn cũng tương đối sạch sẽ, liền chọn hai thứ đưa cho Tiêu Tử Y cười bảo, “Người thay ừ trong này đi, đừng để bị lạnh, ta đi ra ngoài trước”

“A, đừng có đi ra ngoài, ta sợ lắm” Tiêu Tử Y chỉ chỉ tấm bình phong, ý bảo nàng sẽ thay ở sau đó.

Nam Cung Sanh vẫn tị hiềm nên quay lưng đi, lỡ tai nghe được tiếng quần áo sột soạt, hắn ho khẽ một tiếng tìm đề tài nói, “Thực ra công chúa định tổ chức yến hội ở trong này cũng được lắm, cung Trường Tín này khá rộng, đằng sau còn có sân khấu chuyên dùng để diễn kịch, nơi này cách cửa Tây Môn của cung Trường Nhạc cũng không xa, nếu mời khách đến cũng tiện để chiêu đãi.”

Tiêu Tử Y từ sau lần quần bách để cho Tiêu Cảnh Dương mặc quần áo cho nàng kia, sau đó đã để ý xem Nhượng Trúc thay quần áo cho nàng thế nào, hiện giờ việc thay quần áo cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà lúc này nghe được những lời của Nam Cung Sanh, nàng vẫn dừng động tác lại, nhú mày hỏi, “Nam Cung, sao anh lại quen với cung Trường Tín thế?” dừng có nói với nàng là mấy ngày nay người đàn ông này tới nào cũng không có việc gì làm đi dạo chơi trong cung Trường Nhạc đó nhé.

Nam Cung Sanh cười khẽ, nói chậm rãi, “Công chúa cũng biết đó, trước khi xây xong cung Vị Ương, toàn bộ cung Trường Nhạc này vốn vẫn là nơi ở của Hoàng Thái Hậu rất lâu đó không phải sao/”

“Cung có nghe qua” Tiêu Tử Y thay quần áo cực nhanh rồi đi từ tấm bình phong ra, vả mặt nghi hoặc. Nàng không biết trong hồ lô Nam Cung Sanh bán thuốc gì nữa.

Nam Cung Sanh nghe được tiếng Tiêu Tử Y ở gần, mới quay người lại, khẽ mỉm cười bảo, “Cung Trường Tín trong cung Trường Nhạc này cũng đã từng là nơi ở của Hoàng Hậu độc cô mà”

201. Chương 201

Tuy Tiêu Tử Y đã thay đôi giày khô nhưng luồng khí lạnh vẫn từ lòng bàn chân xuyên thẳng lên cột sống.

Hoàng thái hậu Độc Cô, nói tóm lại chính là cái vị Hoàng Hậu Độc Cô đó sao? Hiện giờ nàng sợ nhất chính là nghe được đúng tên người đó, hôm nay Nam Cung Sanh cố ý mang nàng tới nơi này, muốn biết gì từ nàng đây? Hơn nữa, người đàn ông này tại sao cứ phải tra nàng xem có quan hệ gì với Hoàng Hậu Độc Cô chứ? Tóm lại, mọi người chẳng ai dám động tới nửa câu về nhà họ Độc Cô, mà hắn thì dựa vào cái gì chứ?

Tiêu Tử Y nghĩ đến đây đáy lòng cảm thấy rất khó chịu. nhưng ngẫm lại Nam Cung Sanh này vốn là có bản viết tay của hoàng hậu Độc Cô, có thể học được gì đó từ bản viết tay của bà, hi vọng hiểu rõ hơn về cái vị danh nhân lịch sử này chẳng?

Nam Cung Sanh thản nhiên cười nói, “Tại hạ chứng thật là định mang công chúa đến đây xem, không ngờ lại khổ sở đến vậy chứ

Tiêu Tử Y cực kỳ khó chịu hỏi, “Đến đây nhìn gì chứ?” Nàng biết hắn luôn tìm mọi cách để biết tại sao nàng lại có chữ giản thể giống Hoàng Hậu độc Cô, nhưng đáp án thật của nàng đúng là không biết nên nói thế nào nữa.

Nam Cung Sanh đánh giá Tiêu Tử Y từ trên xuống dưới sau khi thay quần áo, cảm thấy rất hài lòng, nhưng cũng không nói gì, mỉm cười quay lại tiến vào gian tiền điện.

Tiêu Tử Y cắn môi dưới, chần chờ một lát rồi cuối cùng cũng không thắng nổi lòng hiếu kỳ, cắn răng đi theo sau.

Hai người một trước một sau đi vào một gian nội sảnh rất rộng, nhìn cảnh bố trí ở đây cho thấy chính là phòng ngủ rồi. Bởi cùng Nam Cung Sanh đi trên hành lang đều chậm hết đèn hai bên tường lên nên Tiêu Tử Y cũng không có cảm giác bất an như lúc vừa tiến vào.

“Đây, ở đây này” Nam Cung Sanh ngồi ở đầu giường ngoắc ngoắc gọi nàng.

Tiêu Tử Y trợn tròn mắt, lúc này hai người nam đơn nữ độc cùng ở trong một gian phòng ngủ trong cung đã là một việc kinh hồn rồi, hơn nữa người đàn ông này cũng chẳng kiêng dè gì...

Song nàng cũng chẳng có tâm tình đâu mà nghĩ nhiều, đi tới ngồi xuống. Nhưng nàng còn ngồi chần ngọn đèn nên ngoài thấy đầu giường gỗ màu đen ra thì còn lại chẳng nhìn thấy gì cả.

“Anh cho ta xem cái gì vậy? Đầu giường này thoát nhìn trông thô quá ha, điêu khắc cũng thô nữa. Nhưng hình như có một luồng khí rất mát mẻ” Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo hiện lên loang loáng, hắn không phải là vật tầm thường,

Nam Cung Sanh cười bảo, “Đây là gỗ đàn hương, ngàn năm không mọt. Dù không đẹp để tinh xảo song nếu khắc hoa nhiều lại huỷ hoại sự tự nhiên vốn có của nó, vì thế bình thường cứ làm ra những đường nét đơn giản thôi. Nhưng không phải ta cho người xem cái này mà ở trong này cơ”

Đầu giường lớn như vậy, song lại là báu vật vô giá. Càng xem càng thấy cả chiếc giường này đều được tạo từ gỗ đàn hương. Tiêu Tử Y còn chưa kịp cảm thán, đã thấy hoảng sợ nhìn ngón tay Nam Cung Sanh phát hiện ra chỗ để bảo bối, tất nhiên là được người ta cắt nhiều vết. Nếu không phải Nam Cung Sanh cầm tay nàng sờ vào chất màu đen của loại gỗ đàn hương này cũng thật không dễ phát hiện ra.

“À, ở đây cũng có chỗ giấu thật, sao anh lại phát hiện ra chứ?” Tiêu Tử Y không thể không nghi ngờ hỏi lại

202. Chương 202: Kịch Bản Cuối Cùng

Tiêu Tử Y không chọn cung Trường Tín để tổ chức yến hội mà chọn điện Vĩnh Xương gần với điện Vĩnh Ninh.

Lý do dĩ nhiên là nàng cảm thấy không được thoải mái, cho dù có cần ba ngày phải tạo được một sân khấu ở điện Vĩnh Xương thì Tiêu Tử Y thấy cũng đáng. Cung Trường Tín vẫn xa hoa quá, không phù hợp tổ chức yến hội.

Thái Khổng Minh viết chữ rất đẹp, dĩ nhiên là viết thiệp mời rồi không thể chọn người thứ hai được. Tiêu Tử Y biết được ý Hoàng Thái Hậu từ Nhược Trúc muốn tạo xã giao để cho Hạ Hầu Linh trở về, vì thế đã mời khá nhiều tiểu thư con nhà giàu và các công tử con nhà danh giá cùng tuổi đến. Dĩ nhiên danh sách thì lấy từ chỗ Tiêu Cảnh Dương rồi.

“Công chúa, Phong Uyển Tình được đánh dấu trong danh sách không rõ có mời hay không ạ?” Thái Khổng Minh bất đắc dĩ hỏi.

Tiêu Tử Y đang may đồ hoá trang cho bọn trẻ, nghe vậy thì dừng tay lại do dự một lúc, có vẻ không để ý lắm. Nếu nàng không phải muốn mời thì sao lại để tên nàng ta trong danh sách chứ?

Lúc này Nam Cung Sanh vừa vịn bưng trà điểm tâm tiến vào, khẽ cười nói, “Tổ chức lễ vẫn cứ mời Phong đại tiểu thư đi, về phần nàng ấy có tới hay không là chuyện của nàng ấy. Hơn nữa trên cơ bản hơn một nửa yến hội nàng ấy cũng không tham gia đâu, công chúa cũng không định vì không mời nàng ấy mà đắc tội với người khác đó chứ?”

“Thực ra thì cũng không phải sợ nàng ấy...” Tiêu Tử Y chép miệng. lần trước lúc còn ở Thẩm gia cùng tán gẫu với Phong Uyển Tình cũng rất hợp, nhưng nàng vẫn không quen nhìn Phong Uyển Tình không thương tiếc bản thân nàng ấy, hơn nữa trên yến hội nàng ấy xinh đẹp thế cũng rất hợp... Tóm lại phức tạp quá đi! Hơn nữa, Tiêu Cảnh Dương đưa cho nàng danh sách này cũng là những người nàng cũng biết chút, nàng chỉ đang do dự về Phong đại tiểu thư này mà thôi.

“Ta đây sẽ viết” Thái Khổng Minh nhìn lướt qua bộ râu xồm của Nam Cung Sanh biết hẳn là đầu bếp mới tới, chỉ thấy kỳ lạ là vì sao hắn lại nói chuyện thân mật với công chúa như thế chứ.

Tiêu Tử Y thấy thế đành cười cười, mời thì mời chứ, nếu có chuyện gì xảy ra thì lúc đó chỉ cần lờ đi thôi. Chỉ là Thái Khổng Minh không biết thần tượng mà mình vẫn sùng bái trước mặt này, nếu là đã biết chắc chắn sẽ bị chấn động rồi! Sau đó sẽ dùng lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc thảo luận cùng nàng tại sao lại cho công tử Sanh làm đầu bếp ấy chứ.

“À, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, anh nói Phong Uyển Tình kia cũng không hẳn thế, còn những người khác thì có thể tới hay không đây?” Tiêu Tử Y lo lắng bảo, “Ngộ nhớ trước kia ta cũng có vài lần không tham gia yến hội, cũng không nể mặt ai cả, nếu lần này mọi người ai cũng không nể mặt ta nữa thì làm sao đây? Sớm biết thế thì cũng nên đi vài lần để quen tốt hơn không?”

“Người là ai, mà bọn họ là ai chứ? Đừng có lo ai không cho ai nể mặt, hãy tin ta, bọn họ sẽ đến đông đủ” Đàm Nguyệt Li vừa đúng lúc đẩy cửa tiến vào, đi sau có vài thái giám, trong tay bưng một hòm chứa bộ cờ nhảy đặt trong lớp học. Đàm Nguyệt Li đắc ý nói, “Cho dù không nể mặt người thì cũng phải nhìn bộ cờ này mà nể mặt chứ”

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn, Đàm Nguyệt Li ở ngoài làm chuyện gì nàng còn không biết sao? Ngoài chuẩn bị bộ cờ nhảy trong cung này ra, lại còn đem bộ cờ có dấu ấn “Nhà trẻ Hoàng gia” đem bán ra ngoài nữa. Bởi vì hàng hắt là hàng độc nên rất chạy. Thậm chí còn mở cửa hàng bán độc quyền nữa. Trong đó có bán bộ cờ nhảy, chất liệu quân cờ được làm từ bảo thạch, loại ngọc chế tác thành bộ cờ cho đến bộ cờ làm từ loại gỗ hay giấy, các loại cờ nhảy gì cũng có bán, tuyệt đối cam đoan cung cấp được cho cả vương hầu quý tộc đến dân chúng bình thường. Ai cũng có để mà chơi cả. Lại bởi cách chơi cờ đơn giản, đơn giản hơn so với cờ vua hay cờ vây, càng làm cho phụ nữ và trẻ con trong gia đình thích thú, đến cả dân chúng phố phường trong nhà người nào người nấy đều có một bộ cờ nhảy rất nổi tiếng.

Tuy cũng có người chế tạo ra, nhưng bộ quân cờ đó cũng không bắt chước được dấu ấn độc đáo của nhà trẻ hoàng gia, vì thế phiên bản chính và lậu vừa nhìn đã biết. Đàm Nguyệt Li biết nhãn hiệu rõ, cũng có ý mở chi nhánh ở tất cả các nơi trong cả nước.

Hừ, cũng chẳng thêm nói nửa câu cho nàng gì cả.

Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới nước trái cây độc nhất vô nhị của mình cứ vậy mà bị Đàm Nguyệt Li bán cách làm cho người ta mà thấy tức đầy bụng. Song lúc thấy bộ cờ nhảy của hắt, cũng tiện quảng cáo miễn phí cho nhà trẻ, nên cũng không thêm so đo nhiều với hắt.

“Cờ nhảy này đều mang đến yến hội dùng hết sao?” Tiêu Tử Y nghiêng mình nhìn chiếc hộp đằng sau Đàm Nguyệt Li không khỏi lú lẫm. Theo nàng thấy số lượng có vẻ rất lớn. Cờ nhảy chỉ cần có đủ sáu người là đã có thể chơi với nhau được rồi, không cần chuẩn bị nhiều như vậy chứ?

Đàm Nguyệt Li nhắc bữa một hộp cờ nhảy lên mở ra, cười bảo, “Những con cờ này gần đây mới chế tạo ra được, dùng để làm quà tặng cho khách, chia cho họ tuyệt đối sẽ được hoan nghênh. Đương nhiên đây là vốn cá nhân ta tự bỏ ra, công chúa không cần lo về vấn đề tiền bạc đâu”

Tiêu Tử Y lườm hắt một cái, tên này thật đúng là mặt dày quá. Được tiện nghi lại còn khoe mẽ. Nhưng nàng vừa tiếp nhận bộ cờ nhảy thì thấy đúng là thợ làm khéo quá. Xem ra đã tốn không ít công sức. “Phong tục ở đây là mở yến hội thì tặng quà kỷ niệm ư?”

“Cũng không hẳn thế, chẳng qua thấy công chúa khó khăn lắm mới tổ chức yến hội một lần, thế nào cũng cần phải làm chu đáo mới được. Sau này xin xỏ người ta cái gì cũng đều dễ hơn chút” Đàm Nguyệt Li làm việc cố gắng đạt đến hoàn mỹ, lại còn có thể chuẩn bị được việc như thế, vừa lấy được lòng công chúa, lại có thể mở cửa thị trường, có sao không làm chứ”

Tiêu Tử Y thật ra là bị những lời này của hắt khơi dậy chút linh cảm. Lúc trước Nam Cung Sanh đã từng nói qua nhị thể tổ triều Đại Chu đều đã sớm mệt mỏi với loại yến hội cũ, vì thế mới để bọn trẻ diễn kịch, tổ chức một ít trò chơi mới gì đó. Hiện giờ Đàm Nguyệt Li lại còn muốn tặng quà kỷ niệm với khách mời nữa.

Nếu vậy có phải nàng cũng không thể tổ chức yến hội qua loa được phải không đây?

“Ô? Bọn trẻ đâu rồi? Không phải bên ngoài đang có tiết thể dục hay sao? Sao chẳng thấy bóng người nào cả thế?” Đàm Nguyệt Li đã coi như xong chuyện mình, bắt đầu tìm tung tích bọn trẻ khắp nơi, tiện ngắm luôn trong phòng học xem còn có món đồ chơi nào mới không. Cờ nhảy của hắt quan trọng cũng có bán được một ít làm món đồ chơi trí tuệ cho bọn trẻ, chẳng hạn như trò xếp hình này, trò quân cờ phú ông này...cái gì cũng đều được hoan nghênh cả. Tiếc là mấy ngày trước trò máy bay giấy dĩ nhiên bị Lan Vị phường giành trước mất rồi, thật sự là hắt thấy rất khó chịu, lần sau tuyệt đối không bỏ qua.

Tiêu Tử Y lại cúi đầu may đồ hoá trang cho bọn trẻ, nói vô tình, “Tiểu Tranh đã đem bọn chúng đi luyện tập kịch ở điện Vinh Xương rồi, Độc Cô Diệp cũng ở đó, đang giúp trông bọn chúng” Mấy ngày nay nàng đều để cho bọn trẻ được nghỉ, chỉ để nghị học buổi sáng thôi, buổi chiều thì luyện kịch bản. Học đối với bọn nhỏ cũng không quan trọng, quan trọng nhất là chuyện yến hội.

“Ta có thể đi quan sát có được không?” Đôi mắt hoa đào của Đàm Nguyệt Li nhú lại, tò mò hỏi. Hấn vẫn không thể tin được chỉ vài đứa bé mà có thể diễn được kịch gì, thấy lo lắng hỗn loạn.

Tiêu Tử Y lắc lắc đầu bảo, “Tốt nhất anh cũng đừng có đi xem, nếu không thì mất hay. Hơn nữa, bọn trẻ còn tập chưa thuần thục, có xem cũng không hiểu được đâu”

“Thế kịch bản có thể đưa ta xem có được không?” Đàm Nguyệt Li vẫn thấy lo, dù gì thì trong đó còn Hoàng tôn điện hạ diễn, chẳng may xảy ra vấn đề gì thì làm sao đây? Tuy nói Hoàng đế không tới, nhưng cũng không phải là ông không biết gì.

“Không được. Tiết kiệm chút không thì bị anh bán mất” Tiêu Tử Y chặn lại.

Mặt mũi Đàm Nguyệt Li trắng bệch, thở hộc ra, “Được thôi, không cho xem thì thôi”

Nam Cung Sanh bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai hấn an ủi, “Tin ta đi, tốt hơn là anh không nên xem” Hấn cũng bắt đầu có chút hối hận bảo, lúc trước đề xuất ý kiến để cho bọn trẻ diễn kịch, vị tiểu công chúa này dễ dàng có sức cải biến đến mức làm cho hấn hoảng sợ.

Đàm Nguyệt Li cười khan mà trong lòng thì buồn bực thêm. Vì sao một gã đầu bếp lại còn biết nhiều hơn cả hấn chứ, gã đó là ai vậy nhỉ?

203. Chương 203: Yên Hội

Gần đây Tiêu Sách thấy rất bực bội. Theo lý mà nói thì chú hấn nên cao hứng mới phải. Bởi từ lần phụ hoàng bác bỏ đề nghị chính sự của hoàng huynh, bây giờ chú đi lại trong cung đều như được gió nâng, có rất nhiều người cứ nhìn chú với ánh mắt khác hẳn trước.

Mặc dù phụ hoàng có nhiều con, có năng lực hay không cũng đủ cả, nhưng phụ hoàng chưa sủng ái đứa con nào như chú vậy. Có lẽ...Có lẽ thật đúng như lời mẫu phi nói, phụ hoàng thực sự có mong chờ khác thường đối với chú rồi.

Nhưng chú cũng vẫn thấy buồn bực, đó là bởi vài ngày trước Kiểm Sương được mẫu phi phái đi chỗ đó tới, căn bản làm cho chú thấy luống cuống cả chân tay mà không biết nên làm gì cho phải. Trước tiên đành để nàng ấy ở chỗ ít người lui tới nhất trong cung của chú, có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Ánh mắt nàng ấy thật sự khiến chú thấy sợ, không dám liếc mắt nhìn nàng ấy nữa.

Vì thế nếu giờ mà trở về cung chú, chú cũng sẽ không quay về. Vừa đúng lúc tới tham gia yến hội của Hoàng tử để giết thời gian cũng tốt hơn nhiều.

Tiêu Sách tự an ủi mình từ cung Vị Ương đi thông đến cung Trường Nhạc thông báo rồi đi vào thấy mọi người đang tất bật trang trí hội trường, chú mới kịp phát hiện ra mình tới trước hấn một canh giờ.

“Ô? Sách điện hạ? Sao giờ người lại tới rồi? Có phải nhìn nhầm giờ rồi không ạ?” Như Lan đứng lúc đi qua, phát hiện ra Tiêu Sách đang đứng ở trước cửa đại điện Vinh Xương, vì thế tò mò hỏi.

Tiêu Sách vẫn đang do dự có nên đi hay ở, đột nhiên nhìn thấy một nụ cười tươi rói xuất hiện trước mặt làm cho chú giật mình, đến cả lấy cớ cũng còn chưa kịp nghĩ ra, bật đáp: “À, là ta nhìn nhầm giờ”

Như Lan toét miệng cười rõ tươi, tự nhiên xoay người đi vào trong điện, vừa đi vừa nói, “Vào vào đi. Công chúa bọn họ đang bề bộn nhiều việc, nhất định sẽ rất vui để cho người được làm cu li miễn phí đó”

Cu li miễn phí à? Chú sao?

Tiêu Sách kìm không được cười khở, có phải là gần đây chú ít đến cung Trường Nhạc rồi không nhỉ? Một tiểu cung nữ mà dám nói chuyện thất lễ với chú vậy sao?

Nhưng mà...Tiêu Sách vẫn không tự chủ được nhấc chân bước nhanh đuổi kịp nàng ta.

Như Lan cũng không dẫn chú đi vào cửa chính mà rẽ vào lối rẽ hoa viên. Lọt vào trong tầm mắt chú là một sân khấu vừa phải, bố trí mọi góc cũng giống mọi sân khấu khác, vì thế chú cứ liếc mắt nhìn lướt qua. Lúc vòng qua sân khấu thì tới một gian phòng rất lớn, Tiêu Sách biết đó can nơi mà đào kép thường hay chuẩn bị.

“Công chúa đâu rồi?” Tiêu Sách thấy Như Lan có vẻ định dẫn chú tiến tới căn phòng chuẩn bị kia, kinh ngạc hỏi. Điều này cũng quá mức quá đi?

Như Lan cười cười thần bí, còn lấy ngón trỏ đặt lên môi ý bảo không được lên tiếng.

Chả lẽ còn giấu bí mật lớn gì? Trong lòng Tiêu Sách sốt ruột, nếu hoàng tử có năng lực thật sự mời được Hoa Trần Công tử ở quán Hồng Đào trong kinh thành tới, vậy chú đến đây lần này cũng không uổng phí.

Nhưng mà, càng đến gần phòng thay đồ lại càng nghe thấy tiếng vui cười ồn ào của trẻ con. Thật kỳ cục quá đi, sao hoàng tử lại để ột đám trẻ đến làm phiền Hoa công tử chứ! Tiêu Sách vừa nghĩ vậy vừa bước nhanh hơn, lúc đẩy cửa ra thì rõ tình hình bên trong ngay, mặc dù chú đã chuẩn bị tinh thần rồi thế mà cũng không tránh khỏi đứng sững sờ tại chỗ.

“Ô? Tiêu Sách đệ đã đến rồi à? Sớm quá đó!” Tiêu Tử Y đang bận rộn sửa sang quần áo ột đứa bé, thấy chú tiến vào, bốt thời giờ vẫy tay về phía chú. Cung nữ trong phòng đều liên tiếp hành lễ.

Tiêu Sách quét mắt một vòng. Đùng có nói là thấy tung tích Hoa Trần công tử nha, cả một bóng đào kép cũng chẳng thấy đâu. Cả phòng chỉ có bọn trẻ con và cung nữ, mùi vị son phấn làm chú nghẹn chảy cả nước mắt.

“Ha ha, lúc này Độc Cô Huyền và Abe đùa nhau làm bột son bị đổ cả. Tiêu Sách nếu đệ thấy nồng quá thì ra ngoài trước đi” Tiêu Tử Y thấy chú sắp hắt sùi vội cầm chiếc khăn ở bên đưa tới.

Tiêu Sách vội vàng cầm khăn nhanh tay拭 miệng lại, hiện giờ chú mới biết mùi vị của phụ nữ đôi lúc cũng có thể là thuốc độc. Thế mà những người này còn ở mãi trong phòng như vậy, lại còn vui vẻ chịu đựng nữa chứ.

“Công chúa, nô tỳ đã nói bao nhiêu lần rồi, phải chú ý cách xưng hô chứ ạ. Người hửn phải nên gọi Sách điện hạ là Sách đệ chứ ạ, hoặc gọi là Thập Tam đệ chứ cung nữ lớn tuổi đứng bên trách.

“À, ta biết rồi” Tiêu Tử Y thề lưỡi, nói bừa. Vị Kiều Xuân này vốn là hoàng hậu phái tới giúp nàng chuẩn bị mọi việc cho yến hội, tuy Tiêu Tử Y vẫn khó chịu với Hoàng hậu nhưng vì người ta là trưởng bối của mình nên nàng muốn cự tuyệt cũng không được.

“Công chúa, bọn trẻ giờ còn nhỏ, nô tỳ có chăm sóc cũng chẳng sao, nhưng ít nhất người cũng phải làm gương chứ ạ!” Vị Kiều Xuân vẫn khuyên bảo tận tình.

Theo những lời này của bà ta, Tiêu Sách phát hiện ra bọn trẻ trong phòng đều cùng đồng loạt là lưỡi, làm mặt quỷ, bắt chước động tác vừa nãy của Tiêu Tử Y.

Cuối cùng chú nhịn không được phì cười to. Mặc dù giọng mình vẫn đang thời kỳ vỡ giọng, khàn khàn, khó nghe như thế nhưng mà chú vẫn buồn cười lắm.

Có lẽ là bởi mùi son phấn nồng quá, Tiêu Sách tìm được cơ chẳng kiêng dè gì cứ cười rất vui vẻ, mọi buồn bực phiền não trong tim trong đầu đều bay cả, càng cười càng cảm thấy trong ngực thoải mái dễ chịu rất nhiều.

Bỗng chốc, mọi người trong phòng bị bộ dạng cười ngây thơ của chú lúc thì cười ha hả, nghiêng ngả, lúc thì lấy tay che miệng cười. Vừa rồi nhóm cung nữ trong phòng đang nghiêm trang bỗng nhếch môi lên. Trong phòng tràn đầy tiếng cười, tiếng cười của bọn trẻ con lanh lảnh như chuông bạc rất dễ nghe động lòng người.

Tiêu Sách cứ cười mãi cho tới lúc cười không nổi nữa, túm lấy cánh cửa ngồi thụp xuống. Lúc này chú không còn cảm thấy trong phòng nồng mùi phấn nữa, mà ngược lại cảm thấy một luồng khí ngọt ngào tươi mát thấm vào tận gan ruột, nhịn không được hít thở nhiều lần.

“Ngửi dễ hơn rồi chứ? Thực tế là trong phòng mùi phấn rất nồng, nhưng mà khi quen thì lại thấy vô cùng dễ chịu đó” Tiêu Tử Y lau nước mắt đọng trên khoé mắt bật cười.

Tiêu Sách vẫn không đáp, vị cung nữ lớn tuổi kia nói hậm hực, “Dễ ngủ ư? Đương nhiên là dễ ngủ rồi ha! Đây chính là loại son bột nước của Giang Nam được cống tiến năm nay đó. Một hộp quý như vậy trị giá tiền vàng, thế mà lại bị thằng bé Độc Cô kia làm đổ, công chúa người cũng chẳng phạt nó gì cả”

Tiêu Tử Y vội vàng cất giọng thánh thót nói đỡ cho Độc Cô Huyền, bắt chập cả việc tiếp đón Tiêu Sách.

Có lẽ là cười sảng khoái xong, tâm tình Tiêu Sách cũng thấy vô cùng thư thái, nhìn mọi việc trước mắt cứ như bị nước rửa sạch nhìn rất vừa mắt.

Thật sự là chú đã quên mất kiểu cười phá ra của lần trước mất rồi.

Đúng, chẳng trách mà hoàng huynh lại cứ thích tới nơi đây, hoá ra thật sự có một luồng ma lực, một luồng làm cho con người ta bỏ hết mọi gánh nặng trong lòng, thậm chí muốn được ở mãi chỗ như này.

“Sách thúc thúc ơi, xin mời dùng trà ạ” Một cô bé rất xinh đẹp chỉ gần cao tới thắt lưng của chú, mặc một chiếc váy dài chấm đất, bưng một ly trà trong tay, đi nghiêng ngả về phía chú.

Tiêu Sách vui vẻ nhận lấy, thậm chí ở đây ngoài hai chị em họ song sinh và Lí Vân Tuyền ra, ở đâu còn có một cô bé xinh đẹp như vậy chứ nhỉ? Lại còn gọi chú là Sách thúc thúc nữa chứ? Đã lâu rồi Trạm Nhi cũng chưa gọi chú như vậy rồi....

Hả? TRạm Nhi ư?

Tiêu Sách mở trừng to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn ...bé gái..đang cười ngượng ngùng trước mặt chú.

Khụ, khụ, nhìn cảnh TRạm Nhi đóng vai con gái, ai ai cũng đều biến sắc mặt trợn to ngơ ngác.

Ha ha, bùm! TRạm Nhi không nói lại lợi dụng lấy lòng người ta quá!

Khụ, cho dù là thật cũng đừng có nói ra chứ?

204. Chương 204: Đóng Thế Vai

“Sách thúc thúc à...”Tiêu Trạm chớp chớp đôi mắt to tròn sáng lóng lánh kia, sau đó thì thấy rõ sự khiếp sợ trong mắt Tiêu Sách, lập tức quay đầu chạy về phía Tiêu Tử Y, vừa chạy vừa khóc bảo, “Ô ô! Bác ơi, bác à! Quả nhiên con khó coi quá hà! Người xem xem Sách thúc thúc sợ tới ngầy người rồi kia kìa!”

Tiêu Tử Y đỡ khóc đỡ cười ôm Trạm Nhi vào lòng, an ủi, “Sao ngây người là thế nào, thấy con nhìn đẹp lắm mà, vì thế chắc bị chấn kinh lên mất rồi”

“Hả...Có thật không chứ?” Tiêu Trạm tách ngón tay ra lên nhìn Tiêu Tử Y.

“Thật vậy mà! Hôm nay Trạm Nhi nhìn đẹp nhất đó” Tiêu Tử Y cười híp mắt kéo tay che mặt bé ra.

“Đúng đó, đúng đó! TRạm Nhi ca ca nhìn rất đẹp đó” Hai chị em nhà họ Tô đều dặt tay nhau chạy tới, một trong hai cô bé cười hì hì nói.

“Đúng vậy đó, đúng đó! Chỉ là hơi kém hơn một chút so với chúng ta thôi” Một cô bé khác cũng nói để vào. Cả hai đứa cũng mặc quần áo gần giống Tiêu Trạm, cùng đứng một chỗ rồi cùng nhìn nhau, nhìn giống như trẻ sinh ba vậy.

“Được rồi, các con đi nhả lại lời kịch đi, đến lúc đó nếu có quên thì Thuần Phong đứng bên khán đài sẽ nhắc cho. Hần sẽ viết lời kịch chữ to lên bảng” Tiêu Tử Y vỗ vỗ mấy đứa bé xinh đẹp như hoa như ngọc, cười bảo.

“Vâng ạ!” Bọn trẻ còn đồng thanh đáp, rồi sau đó chạy ra ngoài phòng.

Tiêu Sách đều nghe cả những lời họ cùng nói, sợ đến mức vội vàng đi tới trước mặt Tiêu Tử Y hỏi liên tiếp, “Có đúng như suy nghĩ trong lòng ta không đây ha? Hoàng tỷ định cho bọn trẻ con này lên sân diễn sao?”

Tiêu Tử Y ung dung gật đầu, trên mặt cảm thấy việc Tiêu Sách hỏi này là quá thừa.

“Để...Để hoàng tôn điện hạ đóng vai nữ sao?” Tiêu Sách bị kinh hoảng nói lắp bắp. Tuy nhìn thấy rất xinh, à không cho dù là xinh thì cũng không đúng lắm mà!

Tiêu Tử Y thấy vậy bác lại, “Dù là Hoàng tôn điện hạ thì sao, bé cũng là trẻ con mà, có quan hệ gì chứ?”

Tiêu Sách im lặng. Rốt cục lần này hoàng tử có biết tính nghiêm trọng của vấn đề này không ha? Trên đời này đào kép là loại người thấp đến mức nào, nếu quả thật cứ thế này mà diễn trên sân khấu, như vậy hậu quả lần này có thể nói là khủng bố thế nào không ai có thể đoán trước được.

“Hoàng tử...” Tiêu Sách định mở miệng nói rõ thì đột nhiên có một sức mạnh không rõ chặn chú lại không nói tiếp được.

Nếu mà Tiêu Tử Y bị phụ hoàng quở trách, chắc chắn Tiêu Cảnh Dương sẽ đứng ra gánh trách nhiệm thay nàng. Ấn tượng hoàng huynh trong lòng phụ hoàng sẽ bị giảm, đây không phải là niềm mơ ước thiết tha của chú đó sao?

Nhưng mà...Chú sao nữ nhấn tâm nhìn cảnh tượng như thế ngoại đào nguyên này chỉ vì một chút chuyện con con vậy mà có thể bị phá hủy chứ?

Tiêu Tử Y nhìn thấy trên mặt tuần tú Tiêu Sách dài ra giờ lại tái nhợt thì buồn cười sảng giọng bảo, “Được rồi! đừng có lo thay ta nữa! Đã sớm xin ý kiến cha già phụ hoàng người rồi. Ông chẳng những thông qua lại còn vô cùng hứng trí sang đây xem cháu nội bảo bối của mình diễn trò nữa đó!”

Tiêu Sách nghe vậy ngẩn người, không rõ tận đáy lòng mình có tâm tình gì nữa. Chú hẳn cảm để ý thấy thái độ của phụ hoàng là có vấn đề. Điều này cũng thấy đối với Tiêu Tử Y thì là chuyện tốt, nhưng chú thì thấy phụ hoàng rất lạ. Từ trước đến nay không trầm mê những tà âm này đó, thậm chí đã từng lên tiếng phê phán. Thế mà nay lại có chuyển biến cực lớn đến vậy, không lẽ là xem Tiêu Trạ là người thừa kế chăng? Nếu không vậy cũng sẽ không bắt bé đi học hoặc diễn trò vớ vẩn chứ.

Phải biết rõ lúc chú mới lên bốn tuổi, vậy mà suốt ngày phải chăm chỉ đứng bên phụ hoàng để ông chỉ dạy ân cần món “Luận Ngũ”

Trong đầu Tiêu Sách loé lên những suy nghĩ vậy, mọi lời định nói đều dừng trên môi. May là bên ngoài cửa có người đang đi tới, phân tán sự chú ý của Tiêu Tử Y, nếu không nàng nhất định sẽ nhìn thấy biểu hiện bất thường trên mặt chú.

“Đúng ha! Thánh Thượng không lên tiếng, sao thế nào ta dám để công chúa dính vào chứ? Hơn nữa Thánh Thượng đã lên tiếng rồi, muốn tới xem cuộc vui, vậy thì các gia đình còn lại dĩ nhiên là không so đo rồi. Còn về cái chuyện phải giả gái kia thì có mục đích gì? Tại hạ trước đây mới bảy tuổi đều bị coi là con gái suốt đó” Cái vị phe phẩy chiếc quạt vắng vẻ, mặc áo choàng dài màu nâu đúng là Đàm Nguyệt Li rồi.

“Được rồi, được rồi! đừng tranh giành nhau nữa. Hôm nay anh đều tới chậm rồi, nhanh đi nhìn các nơi xem, có quên gì không?” Tiêu Tử Y thúc giục.

“Được được. Sách điện hạ, tại hạ trước tiên xin tạm lui trước đã” Đàm Nguyệt Ly khép chiếc quạt tao nhã lại, phong độ không chê vào đâu được hướng về Tiêu Sách làm lễ, rồi nhanh nhẹn rời đi.

Không hổ là Quý công tử nổi tiếng khắp kinh thành. Tiêu Sách nhìn theo bóng Đàm Nguyệt Li rời đi, ánh mắt cũng chưa cụp xuống, tâm tư không rõ vì sao cứ cứ nhớ tới lời mẫu phi đã từng nói đồn đến Thái tử là kẻ biến thái. Tuy lúc trước chú cảm thấy hai người đàn ông với nhau rất ghê tởm, nhưng hôm nay vừa nhìn đã thấy vị Đàm Nguyệt Li này rất có mị lực.

Có lẽ là hần nói, mới trước đây đã từng làm con gái nuôi rồi đi.

Tiêu Tử Y không có thuật đọc tâm, nếu mà nàng biết chắc chắn sẽ khiếp sợ ột kẻ bên cạnh nàng đang hình thành con sói đặc ý trong đầu. Đến lúc ấy nhất định sẽ bóp chết loại cây non còn trong trứng nước hay là vẫn định nuông chiều cho hư đây?

May là nàng không có thuật đọc tâm nên cũng không cần phải lo lắng điều này.

“Anh ngồi trước đi, ta đi xem phòng ăn chuẩn bị thế nào rồi” Tiêu Tử Y cười bỏ lại một câu rồi cũng xoay người chuẩn bị ra phòng chờ.

Tiêu Sách sau khi nhìn thấy qua cảnh Tiêu Trạm mặc quần áo con gái, sau đó lại nhìn thấy Nam Cung Tiêu và Diệp Tầm cũng mặc quần áo con gái nữa thì cũng thấy bình thường, nhưng khi nhìn thấy Lí Vân Tuyền mặc quần áo con trai thì vẫn ngẩn ngơ. Sau đó chú chịu không nổi túm được áo Độc Cô Huyền đang giả làm thị vệ, tính trẻ con nổi lên hỏi rất dịu dàng, “Nhóc Độc Cô à, sao con không giả con gái hả?”

Độc Cô Huyền đang cầm chiếc kiếm gỗ hươu hươu đầu đi đầu lại với Abe, nghe vậy hừ mũi khinh thường bảo, “Thèm vào! Đó là bốn thiếu gia ta đây khinh thường mặc quần áo con gái đó!”

Lí Vân Tuyền mặc cả người quần áo anh tuấn đúng lúc đi ngang qua, chen vào một câu hợp lý, “Chân tướng là bởi hần mặc quần áo con gái trông khó nhìn quá cơ”

Độc Cô Huyền tức giận đỏ bừng cả mặt, song lại chẳng tìm được lời nào phản bác lại.

Tiêu Sách nhìn Độc Cô Huyền, đánh giá từ trên xuống rồi gật gật đầu bảo, “Có thể tưởng tượng ra rồi”

205. Chương 205: Điểm Tâm

Độc Cô Huyền tức giận chạy đi, quyết định trút giận xuống Abe, song Abe lại bất giác to lớn như vậy rồi, cậu làm thế nào cũng đuổi không kịp, thật hận chết lên được đó!

Tâm tình Tiêu Sách rất tốt, nhìn quanh phòng chút phát hiện ra đứa trẻ nào cũng đều chạy ra vườn hoa sau nhà chơi cả, ngoài Đàm Tinh Duyệt mặc quần áo giống Độc Cô Huyền đang cầm quyển sách xem mà thôi.

Một mình Tiêu Sách trong phòng thấy có vẻ chán chứt, đang định đứng dậy đi dạo chung quanh, liếc mắt thì nhìn thấy vị cung nữ lớn tuổi vừa rồi lên tiếng khuyên bảo Tiêu Tử Y kia.

Đây không phải là vị cung nữ tùy thân bên Hoàng hậu đó sao? Thế nào mà cả hoàng hậu cũng phái cả người đến nữa vậy nè? Chẳng nhẽ quan hệ của Hoàng hậu và Hoàng tử cũng không giống như trong tưởng tượng của mẫu phi sao?

Tiêu Sách theo thói quen suy tư một lát, lập tức đứng sững lại. Hôm nay chú không hiểu sao lại nghĩ như vậy, chú muốn để mình được tự thả lỏng bản thân ở trong này. Tiêu Sách đứng dậy cất tiếng hỏi phòng ăn ở đâu, rồi quyết định đi lấy một ít thức ăn lấp đầy bụng.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, Tiêu Sách hướng thẳng tới phòng ăn, đột nhiên chú phát hiện ra hoàng tử của mình đang nói chuyện thân mật gì đó với một đầu bếp nam.

Tiêu Sách dừng bước, nhìn xa xa cảnh họ đang cùng bày điểm tâm lên bàn, dường như không giống kiểu quan hệ giữa công chúa và đầu bếp vậy.

Chú tự nhiên đã biết sơ sơ, đầu bếp này là do Nam Cung Tranh đề cử tới, làm điểm tâm ăn rất ngon, nhưng mà hẳn không phải là một đầu bếp đơn giản đó chứ?

Nhìn động tác tư thế của hắn, đều giống như người đã từng được giáo dục rất kỹ, nhưng mà khi người đó đứng thẳng lên thì Tiêu Sách nhìn thấy rõ mặt người này, bỗng chốc mọi hoài nghi lúc này đều tiêu tan cả.

Cho dù chú có hoài nghi thế nào chẳng nữa, cũng không hẳn hoài nghi quan điểm thẩm mỹ của hoàng tử chú chứ. Về mặt đây râu xồm như thế, dày tới mức cả ánh mắt cũng nhìn không rõ người, sao hoàng tử lại để ý đến chứ?

Nói cho cùng, các thầy dạy nhà trẻ hầu hết đều là những công tử nhìn rất được, không biết có phải phụ hoàng cũng có toan tính muốn để cho hoàng tử lựa chọn lấy một người làm phò mã tương lai không nữa.

Nhưng mà nếu là xứng đáng gả cho Hoàng tử, nhà trẻ này cũng hoá thành hư ảo. Tiêu Sách nghĩ đến đây, không khỏi hiện lên tia âm ảm. Tuy chú ngay từ đầu cũng không coi trọng nơi này, nhưng lâu như vậy mới đến chỗ này, chú đã sớm vô tình hướng về nơi này. Nếu mà trước đây chú cũng có một chỗ để vui chơi vô tư như vậy, thật tốt biết bao!

Nhưng có chỗ hơi quá, nếu chú mà mặc quần áo con gái chắc cũng nhìn chán lắm. Tiêu Sách tự giễu nghĩ.

“Nè! Nhìn lên cái gì đó?” Một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên sau lưng chú, làm Tiêu Sách sợ tới mức vội đứng thẳng người lên.

“Ôi, là Sách điện hạ đó ha” Nam Cung Tranh cười hì hì bảo, nhưng cũng không cảm thấy nàng nói cái gì quá đáng cả. Nàng vốn là người con gái vốn chẳng tốt đẹp gì lại đi so đo về tôn ti thân phận, phải nói rằng tuy cha nàng là Hộ Bộ Thượng thư thật, nhưng lại cũng rất ít giao tiếp. Mỗi ngày đều ở chỗ làm việc không gặp người nào mấy. Trên cơ bản nàng đều được Nhị Nương dẫn đến. Nhị Nương nàng vốn là phụ nữ rất cần cù chăm chỉ, chu đáo, lại không dám dạy dỗ nhiều hơn so với ổng. Điều này cũng đã tạo nên tính tình của Nam Cung Tranh tuy không tính là nuông chiều nhưng cũng chẳng sành sỏi gì.

Vì thế, ban đầu là Tiêu Tử Y dẫn Tiêu Trạ đi nhà Nam Cung Ti Y tìm Nam Cung Tiêu. Nếu là một người khác thì cũng sẽ không chịu nổi cái tính của Nam Cung Tranh nói chuyện mà chẳng quan tâm gì tới thân phận hết.

Mà từ sau khi kết bạn tốt với Tiêu Tử Y, nàng lại càng không coi vấn đề thân phận là gì. Hơn nữa ở trong cung Trường Nhạc, đến cả Nhược Trúc cũng có lúc chẳng xứng là nô tỳ, mà nàng thì lại càng không để ý tới những thứ này.

Nhưng những này lại làm cho Tiêu Sách có chút không thích ứng.

Ở trong cung, cho dù có là mẫu phi của chú nói chuyện với chú, đều có chứa loại cảm giác xa cách. Những người khác nếu không phải là lấy lòng thì đều có mục đích riêng hết. Song hôm nay khi vừa đến đây, cái vị cung nữ dẫn chú theo vào kia, đến cả thái độ bọn trẻ đối với chú nữa, lại giờ thêm Nam Cung Tranh có giọng giống như bạn tốt vậy, những điều này làm cho chú thấy là chú chưa từng được tiếp xúc qua.

“Này, Sách điện hạ, người có muốn ăn chút gì không?” Lúc này Nam Cung Tranh đã đi vòng một vòng từ nhà bếp trở lại, trong tay cầm hai miếng điểm tâm đứng trước mặt Tiêu Sách, nhìn cậu con trai vẻ mặt mờ mịt mơ màng mà thấy lạ, “Không ăn thì ta ăn luôn đó nha”

Tiêu Sách lấy lại tinh thần, theo bàn tay trắng nõn cầm lấy miếng điểm tâm mềm mại như hoa đào kia, đầu tiên là quan sát tạo hình đoá hoa độc đáo một lúc, sau đó thì bỏ nhẹ vào trong miệng.

Hương vị ngọt ngào từ từ lan toả giữa môi và răng, như là hơi thở mùa xuân hoà tan, trong nháy mắt Tiêu Sách như thấy trước mặt mình có một cây đào đang nở hoa, ánh sáng toả ra thật mê người. Mà nuốt vào trong, lại có hương vị rất đặc biệt, ngọt mà không sắc quá, giống như là ... mùi hương của một người mình thích vậy.

“Ăn ngon quá” Tiêu Sách thốt lên tận đáy lòng. Chú vốn rất ít ra cung chơi trò chơi, dĩ nhiên cho tới bây giờ cũng chưa từng biết đến Lan Vị phường, cũng chưa từng ăn qua điểm tâm của Lan Vị phường, vì thế chú cảm thấy đây là lần đầu tiên chú được ăn món điểm tâm ngon nhất trên đời.

“Hi hi, nhất định là ngon rồi! Đây là nhị ca ta...À, đầu bếp nhà nhị ca ta nghiên cứu ra món điểm tâm mới đó. Vừa nãy ta thừa lúc họ không để ý, lén trộm một ít ra đó” Nam Cung Tranh xuýt nữa nói lộ ra vội vàng nói lấp đi.

“Chẳng trách người lại đề cử cho hoàng tử, ăn ngon thật đó...Sau này ta sẽ thường tới đây” Tiêu Sách khen không ngớt, mùi vị vẫn làm cho lưỡi lú lú lại.

Nam Cung Tranh đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên nghĩ đến nếu như toàn bộ hoàng cung này cũng biết được điểm tâm là do nhị ca của nàng làm ra, vậy thì nhị ca nàng đây chẳng phải là chết một đó sao? Khó mà làm nổi, nàng phải đi dọn dờ mới được, nói cho công chúa biết điểm tâm này là được đặt ở Lan Vị phường đã.

“Sách điện hạ à, người có muốn ăn nữa không? Ta lại đi lấy giúp điểm tâm cho người nhé? Nhưng mà cũng đừng có nói với người khác đó nha! Điểm tâm này nếu bị người ta biết là ăn rất ngon, sau này sẽ rất khó

mà có được ăn đó!”

Tiêu Sách cứ gật đầu liên tục, chờ mong nhìn Nam Cung Tranh quay người đi đến phòng ăn.

Thật tốt quá...Chú đều rất muốn ở đây. Tiêu Sách nuốt nuốt nước bọt ừng ực.

“Sách đệ? Sao sớm vậy đệ đã tới rồi hả?” Giọng Tiêu Cảnh Dương hơi kinh ngạc truyền đến từ đằng sau Tiêu Sách.

Tiêu Sách cuống quýt quay người lại chào, “Xin chào hoàng huynh”

Tiêu Cảnh Dương cười bảo, “Đừng đã lẽ. Ô, sao trông giống biểu hiện ăn vụng thế hả?”

Tiêu Sách thầm nghĩ đúng mà cũng không đúng lắm, chú thật đúng là vừa ăn vụng thật. Tiêu Sách vốn không quen nói dối, càng sợ là Tiêu Cảnh Dương đã sớm nhìn thấy chú và Nam Cung Tranh ăn vụng gì đó rồi, lại cất giọng giấu cợt mình, vì thế chú cũng chẳng biết nói gì cho đúng nữa.

Tiêu Cảnh Dương vẫn thấy ngạc nhiên sao tính Tiêu Sách lại không giống như lúc thường vậy, theo lý mà nói thì đã sớm trả lời một cách mỉa mai rồi, thế nào mà lại cúi đầu trông đáng thương như chú dê c vậy?

Vừa lúc Nam Cung Tranh cầm điểm tâm trong tay từ phòng ăn chạy tới, thấy Tiêu Cảnh Dương theo phản xạ vội giấu hai tay ra sau lưng.

“Ha ha, hoá ra là ăn vụng thật, không biết có phần của ta nữa không hả?” Tiêu Cảnh Dương cất tiếng cười to, nói trêu

206. Chương 206

Nam Cung Tranh cười một tiếng bảo, “Vừa lúc ta mới lấy thêm một chiếc nữa định để ỉnh ăn nhiều hơn chút đó! Thái tử điện hạ nếu không chê thì cứ lấy ăn đi” Vừa nói vừa lấy một trong hai chiếc điểm tâm đưa tới trước mặt hai huynh đệ.

“Lần này là màu xanh đậm ha! Không giống cái bánh vừa rồi ..sao?”

Tiêu Sách có chút nhớ tới mùi vị vừa rồi.

“Ha ha thử xem sao! Mỗi một loại đều lấy một cái mới không bị phát hiện ra chứ! Chắc chắn ăn rất ngon đó!” Nam Cung Tranh dẫn đầu đem bỏ vào miệng trước, vẻ mặt thoả mãn.

Tiêu Cảnh Dương bị làm cho cười, cũng vươn tay ra cầm lấy phần mình, khẽ cười bảo, “Ta mà từ chối thì bất kính quá”

Tiêu Sách cũng không cam chịu lạc hậu cầm lấy miếng điểm tâm còn lại, hai ngón tay cầm miếng điểm tâm cảm giác được mặt ngoài mềm mại suýt nữa thì bị huỷ cả tạo hình không dám dùng sức mạnh, vội vàng để trên lòng bàn tay.

Miếng điểm tâm không biết là dùng nguyên liệu gì để làm, bao bọc bên ngoài là lớp vỏ sáng trong như bạch ngọc, nhìn trong suốt mềm mại, có thể thấy rõ màu xanh biếc bên trong nó. Tiêu Sách vừa thấy đã cảm giác đáy lòng cuộn trào, bỗng chốc lại cảm thấy rất luyến tiếc.

“Không ăn thì ta ăn đó nha!” Nam Cung Tranh định lên đưa tay ra lấy đã bị Tiêu Sách nhanh nhẹn tránh thoát.

“Đồ hẹp hòi” Nam Cung Tranh bĩu môi buồn bực, nhìn Tiêu Sách ăn luôn một ngụm. Vừa rồi lúc nàng lấy trộm bánh thì đã bị phát hiện rồi, lần sau có lấy thêm cũng không dễ nữa.

“Ăn ngon quá...Rốt cục là làm bằng gì nhỉ?” Tiêu Sách vẫn không nói gì thì Tiêu Cảnh Dương đã ở bên mở miệng trước. “Ngày thường ta không thích ăn điểm tâm mấy, không phải là cái loại ngọt sắc quá. Điểm

tâm này ăn bên ngoài mang theo vị ngọt nhẹ nhàng, cảm giác tươi mát. Nếu ta đoán không nhầm thì màu xanh này được hãm trước, hẳn là dùng dạ lan hương rồi”

Nam Cung Tranh gật gật đầu bảo, “Ta ăn cũng vậy thôi mà, chỉ là cây bạc hà thôi! Công chúa có nói qua cái này rất có tác dụng nhé! Ăn điểm tâm này cũng không sợ trong miệng còn dính mùi khi tham dự yến hội. Công chúa còn nói, ăn cơm sau món điểm tâm vốn là món đồ ngọt mà trẻ con thích ăn nhất, vì thế món điểm tâm này là món hoàng tôn điện hạ dùng sau khi ăn trưa đó!” Nghĩ đến hẳn là nàng ta thường xuyên nghe Tiêu Tử Y nói thế, vì vậy lúc nói mới bắt chước giống y hệt biểu hiện của nàng ấy.

Tiêu Cảnh Dương hơi bội phục bảo, “Không ngờ là dùng thuốc cam thảo mà có thể làm ra món ăn ngon như vậy, ta thật sự hâm mộ TRạm Nhi bọn chúng có hoàn cảnh tốt vậy”

Tiêu Sách cứ lẳng lặng nghe hai người họ nói, theo như những lời chú nghe được thì có chỗ cũng không hiểu nổi. Cái gì mà Dạ lan hương chứ? Cái gì mà cây bạc hà chứ? Chú vì sao chưa từng nghe nói tới hả?

Cái mùi thơm ngát này vẫn còn lưu luyến mãi giữa răng môi, nhưng tâm tình Tiêu Sách lại đột nhiên khác. Hoá ra chú vẫn còn kém hoàng huynh nhiều quá. Chú đã cố gắng rất nhiều để đuổi theo bóng lưng của huynh ấy đi tới, vì sao lần nì cũng đụng phải huynh ấy thì lại có cảm giác như chỉ chạm được tới ảo ảnh kia thôi?

Chú cụp mắt xuống, tai vẫn nghe thấy tiếng Nam Cung Tranh cười nói ngọt ngào, “Điểm tâm này được mệnh danh là hạ chi thanh lương, đúng như thái tử điện hạ đoán, chủ yếu được dùng nước suối trong vắt cùng với cây bạc hà làm ra, đại diện cho sau cơn mưa trời lại sáng. Vừa rồi cho Sách điện hạ ăn đúng là món hoa đào mùa xuân kia, chỉ dùng cánh hoa đào và cùi đào làm thành”

“Tên dễ nghe quá, xuân hạ.....Vậy chắc chắn còn có loại bánh đông rồi!” Tiêu Cảnh Dương hiềm khi được ăn thứ ngon vậy nên rất hứng thú, nhưng loại điểm tâm này chứng thật là làm cho tâm tình của hắn cũng tốt hơn, hương vị bạc hà mát lạnh thực sự làm cho lòng hắn vốn đang vì trời nóng mà sinh phiền chán bồng trở nên rửa sạch nhẹ nhõm.

Nam Cung Tranh ở lâu trong cung Trường Nhạc như vậy ít khi có được dịp nói chuyện với Thái tử điện hạ. Khoảng cách nói chuyện gần nhau như vậy làm cho nàng càng cảm thấy đối phương toát ra khí thế bức người. Nam Cung Tranh cố hết sức kìm nén sự xấu hổ mới không đỏ bừng hai má, khẽ cười bảo, “Dĩ nhiên là có thu đông rồi! Nhưng mà vừa rồi đã được ta cảm hết, Điện hạ muốn ăn thì phải đợi trên yến hội vậy, điểm tâm làm đều có đánh số hết đó”

Tiêu Cảnh Dương lấy tay cào cào râu, tiếc nuối giận dữ bảo, “Thật đúng là người ta mong chờ quá. Nhưng không rõ là ai lại làm ra loại điểm tâm ngon thế cơ chứ? Cho dù là phụ hoàng ăn e là cũng khen mãi thôi”

Nam Cung Tranh nhanh mồm chen vào nói trước Tiêu Sách, “Là công chúa đặt ở Lan Vị phường ngoài cung làm đó” Nam Cung Tranh vừa nói vừa nháy mắt với Tiêu Sách, người đứng sau mới gõ nhẹ đầu. Nam Cung Tranh thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, lại không biết lúc này trong lòng Tiêu Sách đang mừng thầm vì có chút bí mật giữa mình và nàng.

“Lan Vị phường ha! Có nghe qua chút. Hoá ra thật đúng là danh bất hư truyền” Tiêu Cảnh Dương vừa tán thưởng vừa bối rối không biết có nên với vị đầu bếp Lan Vị phường tiến cung một lần không, tới lúc đó có muốn ăn điểm tâm bất cứ lúc nào cũng được cả.

“Ô? Các người ở trong này đang đùa chuyện gì đó?” Lúc này Tiêu Tử Y từ khúc quanh đi ra. Nàng vừa từ phòng ăn bước ra, tay còn chưa kịp rửa đã vội chạy tới đây, không ngờ cả ba người này đang chen nhau nói chuyện.

“Đều là vì mùi hương mà đến thôi. Tử Y à, muội xem muội kia, tay còn chưa rửa cho khô, lại còn để ý tới người khác chứ! Đến cả mình còn chẳng để ý gì hết” Tiêu Cảnh Dương vừa thấy Tiêu Tử Y thì đã không nói chuyện món điểm tâm nữa mà dồn toàn bộ sự chú ý lên người nàng.

Tiêu Sách đứng một bên nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Dương lấy chiếc khăn từ trong người ra, tự nhiên lau khá tỉ mỉ nước trên tay Tiêu Tử Y, sau đó hai người vừa đi vừa nói chuyện đi đến điện đằng trước. Chắc chắn có chỗ nào không thích hợp rồi.

Nhưng vừa rồi chú cũng nhìn thấy cảnh hoàng tử mình với vị đầu bếp kia rất hoà hợp, chẳng nhẽ hoàng tử chú vốn là thế? Bất kể ở cùng với ai cũng đều tốt tới mức thấy bột khí màu hồng cử toả khắp xung quanh sao?

Tiêu Sách theo bản năng lùi lại sau vài bước, thông qua hành lang gấp khúc nhìn lại phía phòng ăn, bất ngờ lại nhìn thấy người đàn ông râu quai nón mặc quần áo xám kia.

“Đang nhìn gì thế?” Nam Cung Tranh tò mò tiến lại hỏi. “Ha ha, còn định đi ăn vụng nữa sao? Nhưng mà mọi thứ đều cất cả rồi, chúng ta cứ vậy mà đi qua, chẳng may bị người khác phát hiện thì hỏng bét”

Tiêu Sách lắc đầu, “Ta muốn nhìn vị đầu bếp kia có còn ở đó không, định hỏi hắn chút xem món điểm tâm thu đông là loại thế nào” Thực ra thì chú định nói chuyện cùng người đó, nhất định người đó không phải là người bình thường được.

Nam Cung Tranh nhún nhún vai, nhị ca nàng đã sớm bảo hôm nay thừa lúc cánh cổng cung Trường Nhạc mở rộng thì quay trở lại nhà, đi lấy mấy thùng rượu dự trữ trong hầm ra uống. Xem ra hắn là huynh ấy định chuẩn rồi!

“Đi nào! Đừng có lo, lát nữa kiểu gì cũng được ăn ở trên yến hội thôi! Đi nào, đi cùng ta xem xem bọn trẻ con đó tập luyện thế nào nào!” Nam Cung Tranh không nói đỡ gì cho Tiêu Sách mà cùng chú đi tới chỗ bọn trẻ ở đình viện.

Ha ha, có lao động miễn phí thôi mờ!

À không phải, thực ra cũng không phải miễn phí, nàng đã trả phí bằng hai miếng điểm tâm ngon thế cho hắn để đổi lấy đây chứ! Sắp khóc rồi nè, lãng phí quá đi!

207. Chương 207: Đến Tột Cùng Ta Yêu Ai?

Tiêu Cảnh Dương đưa tay lên lau nhẹ nhàng bột vương trên tóc Tiêu Tử Y, khẽ cười bảo, “Đường đường là công chúa mà tự mình xuống bếp sao?”

Hiện giờ hai người họ đang sống vai đi trong hoa viên, chậm rãi tiến về đại điện đằng trước.

Tiêu Tử Y bĩu môi, lẩm bẩm, “Người ta chỉ bày bữa thôi mà, cũng có làm cái gì đâu” Trên thực tế nàng đã gặp Nam Cung Sanh xuống bếp vô số lần, nhưng lần nào thấy vẫn có cảm giác ngạc nhiên hết cỡ.

Món điểm tâm tinh xảo vậy, cũng chỉ có người có tâm tư tinh tế mới làm ra được. Nhìn những miếng bánh tròn mềm mại trước mặt, cũng chỉ có những ngón tay mềm mới có thể tạo ra được những hình dáng như thế. Chỉ cần xem những tạo hình tinh xảo mê người một chút đang dần hình thành trong đôi tay thần kỳ của hắn, lòng nàng đã bị chiếm trọn hoàn toàn.

Ai nói dạ dày con gái không giống như lòng của nàng chứ? Cùng xuống bếp với người đàn ông bất kể là thời đại nào cũng đều rất lãng mạn. Hơn nữa nhìn hắn mà nghĩ ra được món điểm tâm mới mẻ như thế, có thể thấy được nội tâm hắn thực tế lãng mạn vô cùng.

Nhưng đã kích nhất vẫn là món râu xồm dài che gần hết toàn bộ mạo của hắn, song lúc đeo tạp dề sao lại thích hợp đến thế... Nhất định một ngày nào đó, nàng muốn hắn phải lộ ra hình dạng cực đẹp trai của hắn, sau đó chỉ có đứng trong phòng ăn làm điểm tâm ối mình nàng thôi.

Nhưng lại có giới hạn rồi! Ngay lúc giai đoạn ở chung mà nhìn, bất kể Nam Cung Sanh có hứng thú hay là yêu thích đều cùng tâm trạng vui thích của nàng. Có một điều duy nhất ở hắn làm nàng thấy không tự nhiên là đôi khi có chút vấn đề ngẫu nhiên hắn cứ vòng vo, không cần nghĩ cũng đều là từ bản viết tay của Hoàng hậu Độc cô mà ra, kiểu gì cũng không tìm ra lời giải đáp.

Có đôi lúc tâm trạng nàng tốt nói ra hai câu, cảm thấy hai câu này không thể giải thích qua loa được, mà ngược lại cả hai đều cảm thấy đầu trí vậy lại có cảm giác vô cùng tốt, cùng ngầm hiểu lẫn nhau mà không ai dẫn đầu chọc phá nhau cả.

Tuy mỗi ngày nàng đều có cảm giác mệt mỏi với hình tượng Nam Cung Sanh râu xồm, nhưng dần dần cũng thành thói quen. Biết hẳn đang nghĩ ẩn cư tại nơi dị thể này của nàng, vì thế cũng không nói cho nàng biết bộ mặt thật của hắn. Hắn cũng thường mỗi ngày mất tích một lúc, không cần nghĩ cũng biết là đi ra ngoài làm ăn ở Lan Vị Phường, chẳng hạn như vừa rồi chuẩn bị xong món điểm tâm ngon thì đã mượn cớ chạy mất.

Chỉ là Nam Cung Sanh đối với nàng cũng không ôn nhu giống như hoàng huynh của nàng. Tiêu Tử Y nghĩ tới cảnh vừa rồi Tiêu Cảnh Dương lau hộ nước trên tay nàng rất cẩn thận. Cái kiểu ôn nhu đến cực điểm như thế rất tốt, làm cho nàng không khỏi có chút ngẩn ngơ.

“Đang nghĩ gì vậy? Sao nhập tâm thế?” Tiêu Cảnh Dương lấy tay hươ hươ vài cái trước mặt nàng, hơi để ý chút khi nàng mất hồn trước mặt hắn.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ xem còn quên cái gì trên yến hội nữa thôi” Tiêu Tử Y dụi dụi mắt, cảm giác như có chút ngủ chưa đủ. Không phải là không sắp xếp thời gian ngủ chưa đủ, mà do nàng sốt ruột tới mức ngủ không nổi. Dù gì thì hôm nay sẽ đối mặt lập tức với nhiều người vậy, nàng không biết nên giao lưu thế nào nữa.

“Ta cố tình đến sớm chút, có cái gì cần ta giúp thì cứ nói, nhưng mà ta phát hiện ra muội đã chuẩn bị tốt lắm rồi đó” Tiêu Cảnh Dương nghĩ tới miếng điểm tâm ăn ngon kia, thì chỉ biết Tiêu Tử Y đã tốn không ít công sức vào yến hội này thế nào rồi.

“Dù gì thì Hoàng Thái hậu cũng đã phân phó xuống rồi! Làm phận con cháu cần phải có hiếu, không thể để bà thất vọng được. Nhưng mà chỉ là phụ hoàng đột nhiên bảo, sẽ có rất nhiều vương gia quý tộc cùng trọng thần triều đình cũng muốn tới nữa. Điều đó làm muội thấy bất ngờ quá trở tay không kịp!” Tiêu Tử Y ảo não dừng lại. Nhưng nàng đã chuẩn bị rất nhiều trò thích hợp cho những người trẻ tuổi rồi, hiện giờ đột nhiên lại có thêm người già, kiểu gì nàng cũng không dám làm lung tung được.

“Ai bảo muội để cho TRẠM NHI bọn chúng lên diễn trên đài chứ, điều này rất mới mẻ ha. Vì thế phụ hoàng và các vị chú bác đều muốn tới xem cả” Tiêu Cảnh Dương khẽ cười nói. Hắn đương nhiên cũng muốn xem, chỉ là Tiêu Tử Y vẫn nói lảng đi để giữ tiết mục bí mật, cảm hắn không được nhìn lên trước.

“Biến thành tiết mục nghệ thuật thôi” Giọng Tiêu Tử Y oán giận nói. Sau khi Nàng nghe được tin Hoàng đế cũng tới, nói đơn giản hơn là đều phát thiệp mời tộc trưởng của mỗi đứa bé tới, mời họ đến xem chính con em mình biểu diễn. Nhưng mà chỉ có một vị tộc trưởng không liên lạc được, đó chính là phụ thân của Diệp Tầm là Diệp Tri Thu.

Thực ra nàng định mượn cớ này để cho hai cha con được gặp mặt nhau, sau đó nàng sẽ xuất hiện lên tiếng hỏi rõ sự nghi hoặc trong nội tâm nàng, vì sao quan hệ giữa Diệp Tri Thu và mẫu phi cậu bé lại xấu đến vậy. Hay là nàng nghĩ nhầm rồi...

“Tử Y à, đừng có ngăn người nữa nào, không tý nữa bước hụt bậc thang đó” Tiêu Cảnh Dương vừa đưa tay ra đỡ cánh tay Tiêu Tử Y, dở khóc dở cười bảo. Hai người đứng sát vào nhau, Tiêu Cảnh Dương ngửi thấy mùi hương mát ruột gan ập vào, bỗng chốc ngơ ngẩn, mãi vẫn không chịu buông tay ra.

Tiêu Tử Y không biết vừa rồi lúc Độc Cô Huyền làm đổ hộp son kia sẽ làm làm nàng lâm vào tình cảnh thế nào. Cánh tay nàng được hắn đỡ, trong lòng không hiểu sao thấy có chút bất an và phiền chán. Đột nhiên nàng phát hiện ra một vấn đề, ngơ ngác quay đầu cau mày hỏi, “Hoàng huynh à, vì sao huynh lại gọi muội là Tử Y mà không gọi là Hoàng muội hả?” Giống như từ đầu tới cuối, lâu rồi cũng không nghe thấy huynh ấy gọi nàng là Hoàng muội rồi.

Tiêu Cảnh Dương nheo mắt, ra vẻ trấn định nói giễu cợt, “Muội cũng không cần gọi ta là Hoàng huynh cũng được mà!”

Lòng Tiêu Tử Y thấy căng thẳng, cười to bảo, “Tử Y sao dám gọi thẳng tên Hoàng huynh ra chứ”

Tiêu Cảnh Dương cười nhạt, nói chêm vào, “Ta có rất nhiều hoàng muội, nhưng mà đặc biệt cũng chỉ có duy nhất một mình muội thôi”

Tiêu Tử Y mở trừng hai mắt, bỗng dừng bước, cười cười nhìn Tiêu Cảnh Dương, “Hoàng huynh, nếu ta thích một người, huynh có thể giúp ta cướp đến tay được không?” Nàng thực cố ý nói những lời này ra,

là vì muốn chứng minh những gì trong lòng nàng lo lắng phỏng đoán có đúng hay không. Song nàng cũng chưa kịp lo kỹ, cũng không biết những suy nghĩ tận đáy lòng nàng nếu thật là đúng, vậy nàng nên làm gì bây giờ đây?

Nhưng nàng chỉ là muốn biết mà thôi, vì thế cặp mắt trong sáng của Tiêu Tử Y nhìn thẳng vào Tiêu Cảnh Dương.

Lòng Tiêu Cảnh Dương bất ngờ bị rớt xuống tận đáy, cho dù tâm chí hần kiên định, cũng không có cách nào đối mặt với những lời nàng vừa nói ra.

Tiêu Tử Y thấy hần đứng ngây ra như phỗng thì trong lòng lại đột nhiên thấy hối hận, nàng không nên hỏi, không nên hỏi mới phải.

Nàng quay đầu đi, thần sắc phập phồng lo sợ biến mất, ngưỡng ngừng lấy tay chà chà má, nói lắp bắp, “Ha ha, có thể là muội hơi quá đáng chút. Quả thật, cướp trên tay vốn là cách hành xử của Phong Uyển Tình mà? Kỳ lạ quá đi...” Tiêu Tử Y vừa thì thào tự nói vừa tiến về phía trước.

Chỉ là Tiêu Cảnh Dương chẳng còn sức lực nào bước lên trước nữa bước nữa. Cho dù hiện giờ ánh mặt trời có chiếu thẳng xuống người thì con tim hần đã rớt xuống hầm băng mất rồi.

Lại tới nữa sao?

Đến tốt cùng hần còn phải chịu đả kích mấy lần nữa đây? Hay là hần không thể nào nhận được sự đả kích nào nữa rồi?

“Tử Y à...Ta có lời muốn nói với muội” Tiêu Cảnh Dương vừa hạ quyết tâm nói thẳng với nàng. Hần đã chịu đủ việc nhắm nháp mũi vị của sự đau khổ tới mức nào rồi, hần muốn cho nàng biết tâm ý của hần.

Tiêu Tử Y thân bất do kỷ dừng bước, trực giác mách bảo nàng không dám quay đầu lại. Tai nghe được tiếng chân Tiêu Cảnh Dương tới gần, trong lòng khẩn trương tới mức sắp tuột ra ngoài. Nàng mơ hồ biết được Tiêu Cảnh Dương định nói gì, nhưng nàng lại chỉ muốn chạy nhanh ra khỏi chỗ này ngay, vĩnh viễn không muốn nghe.

Nhưng đôi chân như bị cái gì đó kéo lại không bước nổi.

208. Chương 208: Hối Hận

“Công chúa, tiểu thư Hạ Hầu tới rồi, có định mời nàng ấy đến phòng nguyệt trước không ạ?” Như Lan đang bận rộn túi bụi, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Tử Y như là nhìn thấy vị cứu tinh vậy, hét to chạy tới.

Gánh nặng trong lòng Tiêu Tử Y được giải tỏa, cả người như được tiếp thêm sức lực, vội vàng cất tiếng nói với Tiêu Cảnh Dương đằng sau, “Hoàng huynh à, muội đi đón vị tiểu thư Hạ Hầu đã, huynh trước tiên cứ thoải mái đi đã nhé” Nói xong coi Tiêu Cảnh Dương như mãnh thú vậy, chạy vội đi.

Tiêu Cảnh Dương nhắm chặt hai mắt lại, biết mình đã bỏ lỡ thời cơ giữa mình và nàng. Hần không biết hần còn có thể kiên nhẫn được bao lâu nữa.

Tiêu Tử Y trước tiên khoát tay bảo Như Lan đi làm chuyện khác, còn mình thì chạy xuyên qua hành lang gấp khúc, cho tới khi không còn nhìn thấy bóng Tiêu Cảnh Dương nữa thì mới dừng lại dựa lưng vào tường, thở từng ngụm phì phò.

Làm sao lại biến thành vậy cơ chứ? Bọn họ không phải là huynh muội hay sao? Cho dù...cho dù nàng mơ hồ cảm thấy Diệp Tri Thu và mẫu phi nàng có chút mờ ám, nhưng điều này cũng không có nghĩa họ không phải là huynh muội chứ! Hơn thế, nàng trên danh nghĩa là công chúa Trường Nhạc của triều Đại Chu, chỉ cần nàng còn làm công chúa một ngày, thì cũng vốn chẳng có kết quả gì.

Làm nàng giết mình chính là, Tiêu Cảnh Dương dĩ nhiên vẫn cứ luôn dùng ánh mắt này nhìn nàng. Trách không được ngay từ đầu nàng cũng phát hiện ra, nhưng cho tới tận hôm nay mới hiểu ra được là gì.

Tiêu Tử Y bị đả kích lớn vậy cứ dựa tường đứng ngơ ngác, không biết đã bao lâu mới nhớ tới còn nhiều chuyện hôm nay nàng cần phải làm. Ép mọi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu vút đi, Tiêu Tử Y mới chậm rãi đi từng bước tới phòng nguyệt.

Lần yến hội mùa hè này tổ chức ở Cung Trường Nhạc vốn là vì chuẩn bị cho tiểu thư Hạ Hầu, vì thế Tiêu Tử Y phải ra đón tiếp nhiệt tình với nhà Hạ Hầu, mời tiểu thư Hạ Hầu trước tiên vào đây. Đã từng nghe qua Nam Cung Sanh nói về vị tiểu thư này vốn cải nam trang thành tuyền tuyền trốn đi tông quân, Tiêu Tử Y cũng rất muốn gặp vị tiểu thư này xem thế nào.

Đứng ở trước cửa phòng nguyệt, Tiêu Tử Y vỗ vỗ mặt mình vốn đã bị Tiêu Cảnh Dương làm ê man, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa đi vào.

Phòng nguyệt vốn là gian phòng khách ở điện Vĩnh Xương được bố trí đẹp đẽ tỷ mỷ, đồ đạc trong được bài trí mang phong cách rất cổ xưa, nhưng mà không có chỗ nào hiện lên vẻ khí phái cổ điển huyền diệu. Ở gần cửa sổ là chiếc giường mềm. Tiêu Tử Y liếc mắt đã nhìn thấy một người con gái đang ngồi ăn mặc không kém gì một cô dâu, chẳng qua một chân nàng ta dẫm lên ghế, tư thế ngồi cực kỳ bất nhã. Còn cái vị tiểu thư Hạ Hầu Linh kia sau khi nghe thấy tiếng cửa đẩy ra, cũng quay đầu nhìn về mặt hiện lên tia mắt kiên nhẫn.

Tiêu Tử Y khi thấy mặt của vị Hạ Hầu trước mặt này thì bất đắc dĩ cười khổ một cái. Cái vị Hạ Hầu Linh này có phải cố tình bắt hoà với người trong nhà mình không nhỉ? Bức tranh như vậy có thể dùng hai chữ “khủng bố” để tả mới xứng đáng ha! Lòng mi rất thô, hai hàng lông mày to như chổi sể, ánh mắt thì có thể so với gấu trúc mới xứng. Hai gò má bôi đỏ trông giống như mông khỉ đất đỏ vậy, môi thì bôi hai màu đỏ chót trông thật thê thảm.

Nàng...này đi ra cánh cửa nhà Hạ Hầu thế nào nhỉ? Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn vài thị nữ đang đứng bên tay chân luống cuống, cảm thấy có nhiều khả năng là vị Hạ Hầu Linh tự mình vẽ lấy.

Cô gái này quả nhiên là vô địch, tự xưng có thể trưng ra gương mặt này mà làm như không có chuyện gì để cho người khác coi, nàng thật bội phục nàng ấy tới cực điểm. Tiêu Tử Y thở dài, phát tay về phía mấy...thị nữ bảo, “Các người lui xuống trước đi,. Ta nói chuyện cùng tiểu thư Hạ Hầu chút”

Mấy ...thị nữ kia đoán chừng sống chết không dám rời xa nửa bước với tiểu thư Hạ Hầu, cùng nhìn nhau song chẳng ai nhúc nhích.

Tiêu Tử Y cười khê bảo, “Các người có thể coi chừng dùm cửa lớn, nhìn bộ mặt kiểu này của tiểu thư nhà các người, còn có thể trốn ra ngoài được nữa hay sao?”

Mấy thị nữ thấy công chúa nói đến đây thì rục rịch, rồi cùng hành lễ với công chúa và ra ngoài. Nhìn cử chỉ hành động thì không thua gì cung nữ trong cung, xem ra nhà Hạ Hầu dạy dỗ cũng nghiêm lắm.

Nhưng mà sao lại dạy dỗ ra một cô gái kinh hãi thế tục vậy chứ? Tiêu Tử Y lại đánh giá Hạ Hầu Linh, lòng thầm cân nhắc xem đến tột cùng nên khuyên thế nào để nàng ấy rửa sạch mặt nàng ấy đi đây?

Tiêu Tử Y còn chưa kịp mở lời, Hạ Hầu Linh liền nhắc chân trên ghế xuống, từ từ đứng lên, thông thả đi đến trước người nàng miễn cưỡng nói, “Người chính là con gái của Trầm Vân sao?”

A, không ngờ dáng người Hạ Hầu Linh lại rất cao, nhìn có thể đoán ra nàng ấy cao trên dưới 1m75. Nhưng cho dù thế thì thân cao hay thấp có giả nam trang cũng không giống lắm. Song càng xem gần lại càng dọa người, Tiêu Tử Y nín thở, càng sợ đối phương rút thẳng son phấn xuống, đơn giản cup mắt xuống thần nhiên đáp, “Là ta đây”

Hạ Hầu Linh không khách sáo nhìn hai lượt trước và sau Tiêu Tử Y, nói có chút khinh miệt, “Cũng chẳng có gì đặc biệt ha”

Tiêu Tử Y cũng không thèm để ý, vị Hạ Hầu Linh này nói chuyện giọng điệu cũng thẳng thắn gớm, nhưng Tiêu Tử Y bất ngờ thấy đáy lòng nàng ấy rất đơn thuần.

“Tiểu thư Hạ Hầu, theo ta thấy thì cô nên đem rửa sạch mặt mũi đi, vật phẩm trang sức trên tóc bỏ xuống, quần áo cũng đổi cả đi”

Hạ Hầu Linh hừ mũi khinh thường, đơn giản học ra một chữ cự tuyệt : “Không”

“Ha ha, có thể đổi quần áo cho cô, như...quần áo nam chẳng hạn?”

Tiêu Tử Y nghịch ngợm cười, nhưng thật ra nàng lại rất muốn nhìn thấy hiện trường nữ giả nam trang thế nào. Trên thực tế nàng cũng từng giả nam đi trong buổi thuyết trình của Tiêu Sách, làm nàng thất vọng cực kỳ. Điều này làm cho nàng thấy hoài nghi cái kiểu giả nam này có tính thế nào, ánh mắt những kẻ đó đều mù cả rồi sao?

Hai mắt Hạ Hầu Linh sáng ngời, nhưng chần chờ bảo, “Người không phải để cho thị nữ của ta đi ra ngoài chặn giữ cửa sổ sao? Các nàng ấy không có khả năng thay một thân quần áo chết tiệt này cho ta được.”

Tiêu Tử Y hé miệng cười, “Ai bảo ở đây chỉ có một cửa thôi hả? Theo ta đi nào”

Phòng nguyệt thực tế là phòng xép, đi ra sau tấm bình phong một chút là gian chính. Hạ Hầu Linh đi theo sau Tiêu Tử Y ra gian giữa, thấy nàng gọi một thị nữ tiến vào lấy rất nhanh bộ quần áo nam màu xanh trên tay nàng ta.

Hạ Hầu Linh thấy Tiêu Tử Y không lừa mình, cười cảm kích, vội vàng vứt hết mọi trang sức và quần áo gông xiềng trên người thay đi. Chẳng bao lâu một nam tử tuấn tú đi ra từ sau tấm bình phong làm Tiêu Tử Y suýt nữa bị mê hoặc.

“Quả nhiên....quả nhiên mặc nam trang vẫn hợp với cô hơn” Tiêu Tử Y thừa nhận mình là fan hâm mộ của hiệp hội tiêu chuẩn bên ngoài mắt rồi, thốt lên lời cảm thán tận đáy lòng. Nhưng không quá một giây sau thì nàng sững sờ.

Chỉ thấy Hạ Hầu Linh hùng hổ bước thẳng lại, ôm lấy hai vai nàng giả dạng lưu manh trêu, “Tiểu mỹ nhân à, thu lại những lời nàng nói vừa nãy đi, nàng thật đúng là hợp tâm ý của ta quá”

Tiêu Tử Y trợn tròn mắt, đột nhiên có chút hối hận đã để cho Hạ Hầu Linh tháo hết trang sức mà mặc nam trang đi. Chẳng lẽ muốn nàng giới thiệu một tên lưu manh có vẻ ngoài đẹp trai này với mọi người và bảo đây là tiểu thư nhà Hạ Hầu hay sao?

Im lặng, nàng nói không nên lời...

209. Chương 209: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Lúc trước Tiêu Tử Y đã tưởng tượng ra nhiều kiểu với Hạ Hầu Linh đã làm, nhưng duy chỉ không ngờ cô gái này dĩ nhiên ở lâu trong quân doanh lại quen với giọng kiểu này, thật là làm cho nàng không thể chấp nhận nổi.

“Vị tiểu thư Hạ Hầu à, cô ở trong quân doanh cũng thường làm vậy sao?” Tiêu Tử Y chịu không nổi cổ hủ, đường nét khuôn mặt Hạ Hầu Linh rất chính trực, hơn nữa lại góc cạnh, dáng vừa đủ cao to, vì thế đây mới là nguyên nhân mặc nam trang rất hợp. Nhưng cái kiểu lưu manh thế này chỉ là bản tính, chứng thật đã phá hỏng diện mạo tốt đẹp kia của nàng ta.

Cơ mặt Hạ Hầu Linh cứng đờ, ôm lấy cánh tay nàng đổi thành nhéo cổ nàng, hạ giọng hỏi lớn, “Ai nói vậy cho người thế? Người còn cùng ai nói qua về chuyện này rồi?”

Tuy ngón tay Hạ Hầu Linh để trên cổ nàng cũng không dùng sức, nhưng Tiêu Tử Y vẫn cảm thấy một luồng khí mạnh, thậm chí không hổ là người từ trên chiến trường chém giết trở về, quả nhiên có chút khí thế không giận mà uy. Tiêu Tử Y mấp máy môi, nhẹ giọng trả lời, “Là Nam Cung Sanh nói cho ta biết, ta không có cùng những người khác nói, ta đoán là huynh ấy cũng không có nói với người khác đâu”

Hạ Hầu Linh hạ giọng dùng câu khó nghe nguyên rửa Nam Cung Sanh, sau đó buông Tiêu Tử Y ra, đi đến trước bàn cầm ấm trà lên cứ trực tiếp tu.

Tiêu Tử Y ngượng ngùng xin lỗi, “Ta không biết chuyện này không thể nói ra, rất xin lỗi”

Hạ Hầu Linh buông ấm trà xuống, rất sáng khoái lấy tay lau nước trà trên khoé môi, khẽ cười bảo, “Không sao, tên nhóc Nam Cung Sanh này tuy ta chưa từng thấy qua, nhưng cũng không phải là không biết cần nhắc. Hắn có thể đem chuyện của ta ra kể cho người, đã nói lên người trong lòng hắn có địa vị rất khác”

Lòng Tiêu Tử Y đập bùm bụp, cười gượng gạo. Nàng phát giác ra nói chuyện với Hạ Hầu Linh đều rất tinh tế, nhưng một số động tác và lời nói trông hơi thô thiển chút, rõ ràng cũng vì muốn mình giả nam trang giống tý nên mới cố tình làm vậy. Song do sử dụng lâu dài, nên hiện giờ lại biến thành những động tác quen thuộc.

“Động lòng rồi hả? Sao cứ nhìn ta chăm chăm thế?” Hạ Hầu Linh nhìn thấy vẻ đồng tình trong mắt Tiêu Tử Y, nhin không được lại dùng giọng thô lỗ để che giấu sự bối rối của bản thân. Cô bé này thật khác quá ha! Sao cứ làm cho nàng bất an thế chứ?

Tiêu Tử Y cười khê một chút, thở dài, “Ta biết tỷ tỷ là vì người trong lòng mới đi tòng quân, nhưng mà nay tỷ trong bộ dạng này, có còn người đàn ông nào thích tỷ nữa không? Hay là huynh ấy sớm biết tỷ vốn là con gái rồi?” Nàng mặc dù hơi đường đột, nhưng vẫn đánh giá thay nàng. Con gái lẳng phí cả tuổi xuân chỉ để đuổi theo đàn ông thì rất lãng mạn, nhưng mà cũng muốn có kết quả mà! Nói thật nàng thực ra không biết có đàn ông nào mà lại thích loại ‘đàn ông’ có lời nói và cử chỉ lỗ mãng vậy không nữa. Đường nhiên trừ người đó là GAY.

Trong lòng Hạ Hầu Linh đau xót, đôi mày rậm anh khí cau lại. Lúc nàng còn trẻ thì thật ra vẫn ổn, chỉ cần cứ làm tùy tùng bên cạnh người ấy là thỏa mãn rồi. Nhưng lâu dần, đối phương căn bản từ trước tới giờ đều không nhận ra bộ dạng của nàng, nàng không khỏi có chút hoài nghi bản thân trả giá hết thảy có đáng giá hay không. Nhất là bị người nh nhót trong nhà, cơ bản không có chút tin tức gì về người đó.

Tiêu Tử Y chỉ cần nhìn qua phản ứng của Hạ Hầu Linh thì biết nàng đã nói trúng rồi. Tiêu Tử Y biết mình xen vào chuyện người khác là không nên, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Hầu Linh thì nhin không được hỏi, “VẬY..người đó bây giờ đang ở đâu?”

Hạ Hầu Linh bị câu nói kia của Tiêu Tử Y điểm trúng chỗ đau, ngã bệt xuống ghế, nói giận dữ, “Huynh ấy và ta cùng được triệu về kinh thành hôm nay cũng có tới, vì thế...ta mới ở trên đường trang điểm ặt mình thành vậy chứ”

Tiêu Tử Y trầm nghĩ thì ra là thế, nghĩ một chút rồi nhẹ giọng đề nghị, “Nếu tiểu thư Hạ Hầu thật không muốn tham gia yến hội này, vậy thì đừng tham gia nữa”

Hạ Hầu Linh ngẩn người, vội ngẩng đầu lên hỏi, “Có thể được không? Không có chuyện gì chứ? Ta sợ công chúa người không xuống đài được, nhưng đừng có gọi ta là tiểu thư Hạ Hầu, gọi ta là Hạ Lăng thì được rồi, đó là tên giả ta thường dùng”

Tiêu Tử Y nhún nhún vai nói, “Ta còn sợ Hạ Lăng cô không thích chứ! Thật ra khi nào diễn xong cô đánh ta ngất đi, rồi cô cứ chạy mất, dĩ nhiên cô thay bộ quần áo và trang sức ta giấu giúp cô ở trong tủ treo quần áo. Cô vừa ra khỏi cửa thì không còn là tiểu thư Hạ Hầu nữa mà là Hạ Lăng, tỷ lệ tìm ra rất khó”

Hạ Hầu Linh lấy tay vuốt vuốt cảm động, tự hỏi đề nghị của Tiêu Tử Y, lắm lắm, “Trở về bị cha mẹ già mắng cũng chẳng sao, tại ta đã nghe chán quen rồi, nhưng chỉ sợ công chúa tỷ mỹ tổ chức yến hội này bị phá hỏng thôi”

Tiêu Tử Y ung dung nói, “Không sợ, thiếu cô cũng không huỷ diệt yến hội được đâu. Còn cô, nhân cơ hội này hãy ngã bài cùng người đó đi! Đỡ phải gánh tiếp, không chừng đối phương sẽ bị cô gái khác cướp mất đi đó”

Những người có thể có thiệp mời trong yến hội này chắc chắn là những tinh anh trong tinh anh rồi, nghe Hạ Hầu Linh miêu tả, đối phương là một thanh niên tài giỏi. Lần quay về kinh này, sẽ không ít các cô gái trong các gia đình giàu để ý à xem.

“Vấn đề ấy thật ra sau khi ta trở về, lúc tiến đến cửa thành thì đã bị tóm rồi, lâu cũng chưa gặp qua được huynh ấy, không rõ hiện giờ huynh ấy đang ở đâu nữa” Khuôn mặt tuần tú của Hạ Hầu Linh xoẹt qua một tia ôn nhu, bắt ngờ làm Tiêu Tử Y cau mày.

Cô gái này cũng không phải là không có mùi vị của con gái! Nàng thật ra rất ngạc nhiên không hiểu người đàn ông đó có phải mù mắt hay không, nếu Hạ Hầu Linh dùng biểu hiện này lúc ở cùng với hắn, người tài mảy cũng có thể nhìn ra ngay là con gái rồi.

“Nhưng mà rốt cục phải nói thế nào đây? Huynh ấy sẽ không tin đâu! Chả lẽ cứ cởi hết quần áo ra cho huynh ấy kiểm tra sao?” Hạ Hầu Linh phiền não vò đầu bứt tai, búi tóc vốn gọn gàng bỗng chốc rối tinh lên.

Tiêu Tử Y thấy nàng ta không còn cách nào thì liếc mắt, thuận tiện bung ra một câu băng quơ, “Không được thì trực tiếp rót xuân được hạ gục là được”

“Ý kiến hay đó!” Hạ Hầu Linh cười to, vọt tới trước mặt Tiêu Tử Y lắc lắc mạnh hai vai nàng bảo, “Không hổ là con gái của Trầm Vân, làm việc và nói năng đều khác hẳn người thường. Ha ha! Ta đã sớm làm vậy rồi nhưng tiếc là vẫn không thích hợp dùng xuân được. Công chúa, người có còn cách nào hay nữa không?”

Tiêu Tử Y bị Hạ Hầu Linh lắc mãi suýt ngất xỉu.

Thực tế nàng tưởng là ngất thật sự, nàng sao lại đầu óc bả độn đến mức thốt ra những lời này chứ?

Ý nàng là đi đâu tìm ra loại thuốc kiểu như thế chứ?

210. Chương 210: Đã Lâu Không Gặp

“Công chúa, thế nào rồi? Đầu có còn đau nữa không?” Nhược Trúc lo lắng xoa cổ thay cho Tiêu Tử Y. Nàng thế nào cũng không tin nổi tiểu thư nhà Hạ Hầu lại đã man như thế, công chúa tốt bụng, tốn bao công sức tổ chức yến hội này cho nàng ta, thế mà chẳng được đền đáp, lại còn đánh người rồi chạy trốn nữa. Nhà Hạ Hầu rốt cục dạy dỗ con cái thế nào vậy?

Song những lời này nàng ta cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, còn chưa tới phiên một cung nữ nhỏ bé như nàng phản nản.

Tiêu Tử Y thở dài bảo, “Ổn rồi, người mau đi trước đi, bây giờ là lúc rất cần người đó” Hạ Hầu Linh chết tiệt này, sao xuống tay sao nặng vậy chứ, đã nói là giả vờ xuống tay rồi mà, chả nhẽ còn định xuống tay thật đánh nàng ngất đi sao?

Nhược Trúc không buông tay, vẫn mềm nhẹ xoa cổ cho nàng, kiên trì hỏi, “Công chúa, có cần mời nữ y sang đây xem chút không? Nàng ấy ở đây mà, xem ra cũng chẳng có gì là không tiện cả”

“Thôi, cũng chẳng phải chuyện to tát gì, đừng có lộ ra” Tiêu Tử Y vừa nghe đến tên Nhan Hàn Nguyệt thì lắc đầu liên tục, tay kéo tay Nhược Trúc ra bảo không cần xoa, “Người trước tiên cứ đi mau lên, Những người đó không tìm thấy người, lại càng không biết có chuyện gì nữa. Ta nghĩ chút rồi sẽ ra liền, tính thời gian thì cũng có khá nhiều người tới rồi đó”

Nhược Trúc ngừng tay,. Nhưng vẫn chưa đi ra ngoài ngay, thở dài hỏi, “Công chúa, tiểu thư Hạ Hầu cứ chạy như vậy, Nhược Trúc đoán chừng cũng không tìm thấy trên yến hội đâu, vậy yến hội đó phải làm sao đây?”

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, xoay xoay đầu vài cái, nói bừa, “Chịu thôi, thật ra Hoàng Thái hậu vốn muốn ta giới thiệu Hạ Hầu Linh lúc ở yến hội, những người khác cũng không biết bà ấy tổ chức yến hội này là vì nàng ấy đâu. Điều này đơn giản là thấy ta làm vì nhà trẻ thôi. Không sao, chỗ Hoàng Thái Hậu ta đợi xong yến tiệc sẽ tới chỗ bà ấy giải thích cụ thể”

Lúc này Nhược Trúc mới thả lỏng người, dặn Tiêu Tử Y vài câu, sau đó mới hoang mang rối loạn cuống quýt đi ra cửa.

Tiêu Tử Y thở phào, ghé mặt trên bàn muốn ngủ luôn. Hạ Hầu Linh đều bỏ trốn khỏi yến hội, ít nhất cũng không dùng thân phận tiểu thư con nhà Hạ Hầu tham gia yến hội.

Nhưng mà nàng có phải muốn cố đi đỡ hay không?

Lại nhớ tới lúc này nói đến Nhan Hàn Nguyệt lên nói về phương thuốc bí truyền gì đó. Hiện giờ Tiêu Tử Y muốn tìm kẻ thay thế. Đây là Nhan Hàn Nguyệt vừa rồi mà Nhược TRúc vừa nhắc đến, cũng là nguyên nhân nàng quyết không muốn gặp. Tuy Nhan Hàn Nguyệt không hỏi gì nhiều, nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ lúc gặp nàng ta. Thực ra về mặt hưng phấn bình bình của Hạ Hầu Linh chẳng thấy có chút thẹn thùng nào của con gái cả. Thật không rõ người đàn ông kia được nàng ấy để mắt tới là hạnh phúc hay bị thảm nữa.

Tiêu Tử Y nghe thấy bên ngoài nổi lên âm thanh ồn ào, đầu đầu nhắm mắt lại. Nàng thật không muốn đi ra ngoài đối mặt với Tiêu Cảnh Dương, cũng không biết nên dùng biểu hiện gì để đối mặt nữa.

“Ô? Sư muội à! Sao nhiều ngày không gặp muội mà trông muội phờ phạc như vậy chứ?” Đột nhiên một giọng mà Tiêu Tử Y không ngờ tới truyền từ cửa sổ vào.

Tiêu Tử Y nhìn kỹ lại, quả nhiên nàng nhìn thấy vị sư huynh tiện nghi đã lâu kia giống y như lần đầu gặp mặt vậy, cứ treo ngược người trên cửa sổ cười hi hi chào hỏi nàng.

“Sư huynh?” Tiêu Tử Y vui mừng ngồi thẳng người lên, sau đó từ vui mừng biến thành oán hận, quệt mồm hỏi, “Huynh chạy đi đâu vậy? Tự dưng biến mất lâu như thế chứ”

Kỳ Mặc lặng lẽ bay vọt từ cửa sổ vào rút xuống trước mặt Tiêu Tử Y, mở miệng cười đón, “Sư huynh của muội lúc ấy đột nhiên nhớ tới cha mình còn giao ột chuyện vẫn chưa đi làm, đúng lúc ta thấy trong cung chẳng còn gì chơi vui cả, cứ thế đi làm một mạch thôi!”

Tiêu Tử Y không đơn giản buông tha cho huynh ấy rồi, vừa nghĩ đến mấy ngày nay đều lo lắng hãi hùng. Ở lần đi chơi xuân kia nếu không có Nam Cung Sanh cứu nàng, nàng không biết mình thế nào nữa. Nghĩ đến đây Tiêu Tử Y thấy rất giận, vươn tay ra cấu mạnh vai của hắn, nói khó chịu, “Vậy tại sao không nói với muội một câu hả? Chả nhẽ nói khó đến vậy sao? Huynh có biết sư muội của huynh suýt chút nữa không còn nhìn thấy huynh rồi hay không hả!”

Kỳ Mặc nghe vậy thì ngẩn người, nói lắp bắp, “Ta đến muộn tìm muội trong phòng, thấy muội ngủ rất say nên mới để lại một mảnh giấy uội mà! Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Tử Y “ồ” một tiếng, dừng động tác uy hiếp Kỳ Mặc ra, lòng không yên hỏi lại, “Huynh nói gì? Huynh để lại tờ giấy ở đâu chứ?”

“Viết xong thì để trên đầu giường của muội mà! Để muội lúc tỉnh dậy thì nhìn thấy. Sao? Muội không thấy sao?” Kỳ Mặc cuống quýt giải thích.

“Không thấy” Lòng Tiêu Tử Y loạn bởi bởi. Nàng không thấy, không có nghĩa là người khác không thấy. Sáng nào nàng tỉnh lại cũng đều do Nhược TRúc phụ trách đánh thức nàng. Bộ dạng Kỳ Mặc không giống nói dối, vậy kẻ đáng giá hoài nghi duy nhất chính là Nhược Trúc rồi.

Tiêu Tử Y càng thấy phiền loạn thêm, hỏi lại, “Sư huynh viết trên giấy có gì đặc biệt không?” Nhược Trúc đúng ..là người mà Tiêu Cảnh Dương phái đến bên nàng, hoá ra lại là người bên cạnh hoàng thái hậu. Nàng ta rốt cục làm việc cho ai đây?

Cho dù trong lòng vốn sớm có dự liệu, nhưng dù có chứng thật là đúng thì Tiêu Tử Y vẫn thấy tin tưởng tuyệt đối.

“Sao còn nhớ viết gì nữa chứ? Cứ viết lung tung một đồng thôi mà” Kỳ Mặc gãi gãi đầu, vò đầu bứt tai khốn khó.

“Thôi bỏ đi, có lẽ lúc trải giường chiếu đã làm mất rồi” Tiêu Tử Y miễn cưỡng cười cười, trước tiên tạm thời không lo vấn đề này nữa. Nàng lấy một thứ trong lòng ra đưa cho Kỳ Mặc bảo, “Đúng rồi, lần trước cây trầm Phụng hoàng huynh tặng uội máu giả cũng dùng hết rồi, Nếu còn thì giúp muội cho thêm vào đi”

Kỳ Mặc dĩ nhiên là không phản đối, đồng ý ngay.

“Hôm nay sao huynh lại trở lại hả?” Nhìn thấy huynh ấy mặc bộ quần áo thái giám, dĩ nhiên là đã sớm có chuẩn bị trước. Vừa nhớ tới Trầm Ngọc Hàn có từng nói qua vị sư huynh tiện nghi này đã từng ngốc

nghech tuyên bố trước tất cả là sẽ tự mình tiến cung làm thái giám, cho dù tâm tình Tiêu Tử Y không tốt, cũng nhin không được mà toét miệng ra cười.

“Chuyện cha ta giao cho làm đã xong rồi, trở lại xem muối thế nào. Vừa lúc gặp muối mở yến hội, mới trà trộn vào lừn ăn lừn uống chút thôi!” Kỳ Mặc vừa nói vừa tự thể nghiệm, cầm miếng điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng.

Tiêu Tử Y hết cách với hần đành lắc đầu, định dặn dò hần ăn vụng lát nữa đừng có làm ầm lên, thì đúng lúc bên ngoài có tiếng cung nữ thúc giục, “Công chúa, Hoàng thượng sắp đến rồi ạ”

“Được, ta sẽ ra ngay đây” Tiêu Tử Y sửa sang lại quần áo, quay đầu lại thì đã chẳng còn thấy bóng Kỳ Mặc đâu. Nếu không phải trên bàn hết sạch món điểm tâm thì nàng đúng là hoài nghi mình có phải bị ảo giác hay không nữa.

Nguy rồi, không nhắc nhở huynh ấy, Trầm Ngọc Hàn được phụ trách sự an toàn trong cung Trường Nhạc, nếu hai người này mà gặp mặt rồi đánh nhau thì gay rồi. Mọi người cũng không cần xem cuộc vui mà có khi chỉ cần xem hai người đánh nhau mất!

Tiêu Tử Y nàng có sốt ruột cũng vô ích, chỉ thẳm cầu nguyện vị sư huynh này của nàng có thể gặp dữ hoá lành, ánh mắt nhanh nhẹn một chút! Nhưng chuyện Nhược Trúc thì thật đúng là làm nàng thấy rất khó chịu...

211. Chương 211: Yến Hội Mê Hoặc

Thời giờ đã đến, trong ngoài điện Vĩnh Xương tụ tập rất đông vương tôn công tử và các tiểu thư, may mắn là mọi người ai cũng tới tham gia yến hội này, đứng túm năm, tùm ba nói chuyện tán gẫu với nhau.

Tiêu Tử Y xếp ọi người đợi ở phòng trước, chọn cách bố trí tiệc cốc tai mà nàng biết để sắp xếp. Trước tiên là tách khách nam và nữ ra, mỗi một dãy đều đặt một chiếc bàn dài, đặt trên đó hoa quả mứt bánh kẹo cùng các món ăn nguội, đủ để mọi người trong cung dùng thoải mái. Ở giữa còn bố trí cung nữ và thái giám bưng rượu hoặc đồ uống trong khay đi đi lại lại giữa mọi người. Đồng thời cũng bố trí một đội nhạc ngồi trong góc tấu nhạc, trông rất giống xã hội cổ đại thượng lưu vậy.

Mặc dù với Tiêu Tử Y xem ra cũng thấy bình thường, nhưng với những người vốn quen với yến hội truyền thống thì đây lại là trải nghiệm rất mới mẻ.

“So với trong tưởng tượng, tuyệt vời quá!” Đàm Nguyệt Li phe phẩy chiếc quạt bên người, hai tay nhắc ly rượu trái cây mà cung nữ bưng đi qua, vẫn không quên liếc mắt đưa tình một lượt nhìn cung nữ có khuôn mặt xinh đẹp.

Tiêu Tử Y mắt lạnh nhìn cung nữ kia đỏ mặt chạy trốn, khẽ cười bảo, “Đúng đó, ta đã sớm nói rồi hiệu quả thật tốt mà. Thanh niên ai mà chả thích cái gì đó mới mẻ. Còn về phần cựu thần họ ý à, ta sẽ mời họ vào trong đại sảnh uống trà nói chuyện phiếm”

“Hình thức tiệc rượu này, nếu ở Lan Vị phường thì chắc chắn sẽ được hoan nghênh lắm” Đàm Nguyệt Li nhin không được lắm bầm.

“Đừng có mà mơ, ta đã bán thẳng cho Lan Vị phường rồi” Tiêu Tử Y lườm hần một cái, gã đàn ông này còn tưởng nàng sẽ để yên cho hần nữa sao? “Lớn nhất chính là nhà trẻ chiếm 1/5”

“1/5 sao! Công chúa người thật kệt xỉ quá đi” Đàm Nguyệt Li giơ tay có chén rượu ra trước mặt Tiêu Tử Y, hươ hươ mê hoặc nói, “Công chúa, uống chút rượu đi nào. Uống ngon lắm đó!”

Tiêu Tử Y nhin nhin chẳm chẳm vào chén lưu ly có chất lỏng loé lên trong đó, không chút do dự uống từng ngụm hết sạch. Hiện giờ nàng có nhu cầu cấp bách là cần chất gây tê. Yến hội này còn chưa bắt đầu thì đã xảy ra nhiều tình huống rồi, ai mà biết tiếp theo sẽ còn có tình huống nào khó giải quyết phát sinh nữa chứ! Hơn nữa lúc nàng thấy cách đó không xa, vì Hạ Hầu Linh kia đang cùng nói chuyện rất thân mật với

một cô gái, đầu Tiêu Tử Y bắt đầu đau. Cô gái này thay nam trang ra là vì truy tìm tình nhân sao? Hay là định đi tán gái đây?

Mà nàng nhìn thấy rõ người Hạ Hầu Linh nói chuyện lại là Phong Uyển Tình, càng buồn bực thêm lại uống rượu tiếp. Hạ Hầu Linh này rời kinh thành đi lâu vậy, chắc chắn không biết chuyện về Phong Uyển Tình “nổi tiếng” bên ngoài thế nào rồi... Chẳng may cướp được rượu trong tay cung nữ uống chơi vậy thôi.

“Nè, công chúa! Người không sao chứ? Sao lại uống như muốn giết ai thế kia? Chẳng may say rượu thì biết làm sao đây hả?” Đàm Nguyệt Li hoàn toàn không dự đoán được vị tiểu công chúa này dĩ nhiên không chút do dự bắt đầu uống rượu. Ài, nếu xảy ra chuyện gì hẳn không chịu trách nhiệm nổi đâu đó!

Tiêu Tử Y đưa chiếc chén không cho hẳn, sau đó lại cướp chén rượu khác trong tay hẳn, chẳng thèm để ý chút nào bảo, “Không sao. Cứ uống hai chén liền không say được đâu” Cái loại nước trái cây khá giống rượu này mà cũng được gọi là rượu sao? Thật buồn cười quá đi!

Đàm Nguyệt Li cười khỏ, đành phải lấy chén không đi đổi chén mà cung nữ đi ngang qua, sau đó lại lấy một ly ỉnh.

Tiêu Tử Y theo bản năng tìm bóng người quen, mong hẳn sớm trở lại, như vậy cho dù nàng không cần sự trợ giúp của hẳn, nhìn thấy bóng dáng hẳn trong lòng cũng thấy an tâm chút.

Nhưng mà nàng có nhìn mãi cũng không thấy bóng Nam Cung Sanh đâu cả, bất chợt nàng thấy bóng một người mặc áo choàng lồi lạc, nhưng trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả, phẳng phất giống như nàng bị hoa mắt vậy.

“Sao thế? Thấy cái gì rồi?” Đàm Nguyệt Li nhìn theo tầm mắt nàng nhìn lại, chỉ thấy một đám các vị tiểu thư mà hẳn biết đang tán gẫu với nhau, không thấy có chỗ kỳ lạ nào cả.

Tiêu Tử Y dụi dụi mắt, như có suy nghĩ hồi, “Yến hội này của chúng ta có mời đạo sỹ hay chí sỹ nào bên ngoài không nhỉ? Sao thế nào mà ta lại nhìn thấy một đạo sỹ tới chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi mà! À, nhưng bên Thái Hậu mấy ngày trước có một vị đạo sỹ, cũng có thể là Thái Hậu bảo ông ta sang đây cũng không chừng” Đàm Nguyệt Li khẽ bưng chén rượu lên nhấp môi, khuôn mặt nghi hoặc. Cho dù là vậy, cũng không giống cách làm việc của Thái Hậu mà, thường cũng chỉ phái cung nữ tới xem thôi? Có cần ta đến hỏi thị vệ trước cửa cung không? Thử xem có đúng thế không?”

“Thôi, có lẽ là ta hoa mắt thôi” Tiêu Tử Y gờ chén rượu lên định uống tiếp đã bị Đàm Nguyệt Li khéo léo điểm nhẹ vào huyệt cổ tay của nàng, nháy mắt đã cướp được chén rượu về tay hẳn.

“Đừng uống nữa. Nhìn tinh thần của người không tốt, tối qua chắc chắn là ngủ không đủ rồi, lại còn uống rượu ư? Ta đi lấy nước trái cây cho người uống nhé” Đàm Nguyệt Li thở dài bảo.

Tiêu Tử Y lắc lắc đầu, nàng thấy phiền lòng liên tiếp, không biết nên giải quyết chuyện người nào trước. Hơn nữa lúc nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương và Hoàng đế tiến vào, Tiêu Tử Y cảm thấy đầu của nàng càng như bị voi giẫm bẹp qua rối loạn vô cùng.

Ngây ngốc bị Đàm nguyệt Li đẩy mạnh mình ra trước Hoàng đế, Tiêu Tử Y cũng không biết bản thân mình nói cười gì nữa, xem bộ dạng mọi người thì có vẻ như không gây ra lời nào sai cả.

Đúng vậy mà, cứ nói vài câu thế, đã có sẵn trong đầu mình rồi, sao có thể nói sai được chứ?

Tiêu Tử Y ở một bên khác của Hoàng đế, may là không nhìn thấy mặt Tiêu Cảnh Dương, nếu không nàng không biết nên làm thế nào mới đúng được.

Lúc tâm trí bàng hoàng, nàng có cảm giác trong lòng bàn tay bị ai đó nhét thứ gì nhớp nháp, dính dính thì có chút sợ thở hắt ra bỗng nghe thấy một giọng khàn khàn như vệt đục hạ giọng thì thầm, “Hoàng tỷ à, đây là món điểm tâm ta lén trộm từ phòng ăn ra đó, tỷ xem xem”

Hoàng đế dĩ nhiên là nghe được lời Tiêu Sách nói...chỉ hơi khẽ cười, cười chú tính trẻ con mà thôi.

Nhưng Tiêu Tử Y lại cúi đầu nhìn qua, cũng là món mùa hè lạnh mà Nam Cung Sanh làm, không rõ Tiêu Sách trộm được thế nào, rõ ràng là nàng để trong tủ quần áo mà.

Không biết bởi quan tâm tới Tiêu Sách hay là nghĩ đến Nam Cung Sanh nữa, dù sao thì trong lòng Tiêu Tử Y cảm thấy rất ảm áp. Nàng lặng lẽ nhấc tay lên nhìn miếng điểm tâm hình giọt nước bỏ vào trong miệng, một luồng khí bạc hà mát lạnh tan ra giữa môi và răng, làm cho nàng thêm tỉnh táo hơn.

Cho dù có hàng ngàn vấn đề khó xảy ra trước mặt nàng như nào thì nàng cũng không cần phải đi giải quyết lần lượt cho hết. Hiện giờ nàng phải đối mặt là để cho bọn trẻ nhà trẻ diễn trên sân khấu thật tốt, nàng không thể để cơ hội hiếm có này cứ thế bị huỷ đi như vậy.

“Tử Y à, khi nào thì bắt đầu diễn đây hả? Cho bọn trẻ diễn sớm một chút, rồi cho chúng sớm ăn chút gì đó đi” Hoàng đế hôm nay cũng không mặc long bào, chỉ mặc một thân thường phục màu tím, nhìn có vẻ hài hoà rất nhiều.

Tiêu Tử Y mỉm cười, dẫn mọi người đi vào nơi đã được chuẩn bị kỹ trên yến tiệc, lòng tràn đầy tự tin nói với Hoàng đế, “Phụ hoàng, người lát nữa phải chăm chú coi đó nha!

212. Chương 212: Tiểu Long Nữ

“Nàng tiên cá” là câu chuyện cổ tích nổi tiếng do đại văn hào Andersen sáng tác. Trong kịch bản của Tiêu Tử Y quả thật là viết về chuyện cổ tích này, chẳng qua trong đó, ai ai cũng đều tưởng Andersen là một vị lão nhân ở trong núi thôi.

Câu chuyện cổ được Tiêu Tử Y viết đã sửa lại hoàn toàn, đến cả tên cũng đều đổi thành chữ Hán là “Tiểu Long Nữ”, song cốt chuyện cổ thì đại khái cũng không thay đổi. Nữ chính là con gái nhỏ của Long Vương do Tiêu Trạch đóng vai. Hoàng tử là do Lí Vân Tuyền đảm nhiệm. Công chúa nước láng giềng do Nam Cung Tiêu đóng, có thể để cho Tiểu Long Nữ biến thành người là do Diệp Tầm đóng vai tiểu tiên nữ... Còn có yêu tinh là chó Abe. Thị vệ của Hoàng tử là Độc Cô Huyền và Đàm Tinh Duyệt. Các tỷ tỷ của Tiểu Long Nữ là Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang.

Lời dẫn chuyện dĩ nhiên là do Tiêu Tử Y hoàn thành rồi. Đoạn cuối câu chuyện cổ được sửa lại thành Tiêu Trạch chỉ cần cắt qua cổ tay Lí Vân Tuyền, lấy được máu của Lí Vân Tuyền là có thể khôi phục được đuôi rồng. Nhưng mà cuối cùng, bé Vân Tuyền đã phát hiện ngay từ đầu người cứu nàng ấy chính là Tiêu Trạch, người có tình sẽ trở thành người thân.

Sửa kịch bản để diễn dĩ nhiên là có trăm ngàn kẻ hở, quên lời thoại vô số lần. Tuy Tiêu Tử Y đã đem lời thoại tinh giản tới mức gọn nhất, nhưng trẻ con lần đầu tiên được biểu diễn nói nhiều như vậy, luống cuống là tất yếu. May mà người lớn xem cuộc vui lại vô cùng khoan dung độ lượng, cứ vỗ tay cổ vũ bọn trẻ liên tục, những chỗ ngắt quãng như vậy cũng vẫn làm cho nhiều người hiểu rõ toàn bộ câu chuyện cổ.

Phần diễn của Tiêu Trạch rất đơn giản, bởi vì trước đã cầu xin tiểu tiên nữ ỉnh biến thành người nên đoạn lời thoại đó chính mình phải nhớ kỹ, còn mấy phân đoạn sau thì đều do tác dụng phụ của phép tiên mà mất đi thanh âm không thể nói chuyện được. Tất cả đều nhờ những biểu hiện nội tâm để thể hiện.

Một nhất là Tiêu Tử Y, lại cần phải biến đổi thanh âm trầm bổng để cứu nguy cho bọn trẻ. May mắn là bọn trẻ rất ngây thơ và đáng yêu nên toàn bộ trong đại điện tràn ngập tiếng cười liên tiếp.

Cho mãi tới khi buổi biểu diễn kết thúc, các diễn viên nhỏ tuổi ra đứng thành hàng cúi chào cảm ơn, Tiêu Tử Y mới lấy tay lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Để cho Đàm Nguyệt Li chống đỡ, bố trí mang thức ăn lên, Tiêu Tử Y dẫn bọn trẻ vào phòng đợi thay quần áo thường. Nhưng thành thật mà nói, Tiêu Trạch hoá trang thành con gái xinh đẹp như vậy, thật đúng là làm cho nàng cứ luyến tiếc phải để cho bé thay đi.

Tiêu Trạch đứng trước mặt bác nhỏ xinh đẹp của bé, trên khuôn mặt nhỏ nhắn do bởi kích động mà đỏ bừng, tranh công hỏi bác nhỏ của bé liên tiếp, “Bác à, con biểu hiện thế nào?”

Tiêu Tử Y lấy tay ra xoa xoa chiếc mũi nhỏ của bé, khen ngợi bảo, “Diễn hay lắm, Trạm Nhi của ta lợi hại quá”

Tiêu Trạm rất vui sướng chép chép miệng, giật giật quần áo phiền phức trên người nói bất mãn, “Nhưng mà vì sao Trạm Nhi cứ phải làm con gái chứ? Trạm Nhi cũng muốn làm hoàng tử anh tuấn dũng cảm cơ”

Nói thật thì là chính nàng muốn được thấy Trạm Nhi giả gái, nhưng Tiêu Tử Y cũng không thể nói thẳng suy nghĩ trong lòng ra được, cứ cười híp cả mắt lại, giúp bé sửa tóc bảo, “Bản thân Trạm Nhi vốn là một hoàng tử rồi mà, còn dùng để diễn nữa hay sao?”

Tiêu Trạm nghiêng đầu nghĩ thấy cũng đúng, nhưng Lí Vân Tuyền đứng bên vốn đã thay xong quần áo lại đi tới nói một câu đả kích bé, “Thực tế là Trạm Nhi không cao hơn ta...Trạm Nhi người xem nè, nếu ta mà là Tiểu Long Nữ, còn người làm Hoàng tử, thân cao thế này cũng thấy không xứng mà!”

Tiêu Trạm bị Lí Vân Tuyền phang ột câu đúng chỗ đau, buồn bực hừ chép miệng. Hừ! Bé sẽ nhớ kỹ, sau này khi nào cao lớn hơn bé Vân Tuyền sẽ cười nhạo lại nàng ấy ngay.

“Trạm Nhi ca ca à, người làm hoàng tử, chúng ta có thể làm tiểu Long Nữ của người mà!” Hai chị em song sinh Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang chen vào. Y phục của các cô bé không cần đổi, vì thế cứ mặc vậy đi chung quanh.

Tiêu Tử Y đưa tay ra, véo véo hai má bụ bẫm nòn nà của các bé, cười híp mắt giải thích, “Ồ đó có nhân vật nữ phối hợp diễn với nhân vật nữ thật thì còn được gọi là kịch cso phải không? Người xem sẽ càng thấy mơ hồ không rõ chứ sao”

Lí Vân Tuyền bỗng dưng cảm thấy an lòng, nhìn lướt qua bộ nữ trang của Tiêu Trạm, quả thật đáng yêu đến nỗi cô bé cũng kìm không nổi muốn ôm vào che chở trong lòng. Hơn nữa nội dung kịch này ngay từ đầu có vẻ hơi giống lúc cô bé bị bệnh rồi hiểu nhầm là Nam Cung Tiêu kia, làm cho lúc cô bé diễn đều liên tưởng tới chính bản thân mà ra.

Như vậy cuối cùng cô bé có giống câu chuyện cổ tích được ở mãi mãi một chỗ với Tiêu Trạm hay không nhỉ?

“Bé Vân Tuyền à, đang nghĩ gì thế? Ca ca muội có đến không? Hình như đã lâu rồi ta chưa thấy huynh ấy đâu cả” Tiêu Tử Y tự mình thấy không dám xuống tay với bộ đồ nữ Tiêu Trạm mặc, giao luôn cho Như Lan phụ trách.

Lí Vân Tuyền mở to hai mắt, gục đầu xuống nói lo lắng, “Thật ra muội cũng vậy chưa nhìn thấy huynh ấy đâu cả”

Tiêu Tử Y nghe thế thì trầm ngâm không nói, thực tế thì nhớ lại, đã lâu nàng cũng đều không nhìn thấy Lí Vân Thanh. Hình như lúc trước đang phân vân có nên tổ chức yến hội hay không, nàng có nhận được người Lí Vân Thanh phái tới xin phép, tìm đủ mọi lý do, sau đó nàng mới không điều chỉnh lại thời khoá biểu.

“Công chúa, từ sau khi người đưa muội đi dâng hương ở Miếu Đông Nhạc với Hoàng Thái Hậu, muội lâu rồi không có gặp lại ca ca muội lần nào nữa” Lí Vân Tuyền còn nhớ rõ hơn so với Tiêu Tử Y, cô bé ngẩng phắt đầu lên, nói nhút nhát, “Chắc ca ca muội đang bận rộn nhiều việc ha”

Thật sự bận

Nghe Lí Vân Tuyền nhắc tới miếu Đông Nhạc , trong đầu Tiêu Tử Y bắt chợt hiện lên tên của Huyền Tung đạo trưởng Lý Long Cơ, sau đó thì không kiểm chế được nghĩ đến cái bóng đạo sĩ mềm mại nhìn thoáng qua kia...Ông trời à, chuyện này có giống như suy nghĩ của nàng không đây...

Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại, lấy tay day day huyệt thái dương, cảm giác như mình có lẽ nhạy cảm quá, mọi chuyện hẳn là không giống như trong tưởng tượng của nàng chứ.

“Công chúa, bọn trẻ đã thay quần áo xong rồi, dẫn bọn trẻ ra ngoài nhé?” Như Lan kéo Tiêu Trạm đến trước mặt Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y tiếc khi không nhìn thấy cô bé xinh đẹp đã biến trở lại thành Tiêu Trạm đáng yêu, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của bé, tự an ủi mình là non mềm giống nhau thôi. “Đi nào, bọn trẻ con đã đến lúc dùng cơm rồi, đừng có ầm ĩ nha”

Tiệc là mấy đứa bé cũng không nghe thấy lời nàng, Độc Cô Huyền đã sớm kêu lên xông ra ngoài, mục tiêu dĩ nhiên là cướp đoạt được món ăn ngon nào đó trên yến tiệc.

Tiêu Tử Y dặn dò Như Lan phái thêm một số người hầu đi theo sau bọn trẻ, sau đó đứng tại chỗ, cả ghế cũng không nhớ tới. Nàng tốt nhất nên điều chỉnh lại ý tưởng khùng bố vừa rồi đi.

Không rõ bao lâu, Tiêu Tử Y mới phát hiện ra Đàm Tinh Duyệt luôn ít lời trầm mặc đứng trước mặt nàng, vì bé thấp quá nên nàng không phát hiện ra.

“Tinh Duyệt, sao vậy? Có phải có chuyện gì muốn nói với ta không?” Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống, phát hiện ra nước da trắng bệch của Đàm Tinh Duyệt ít ra ánh nắng mặt trời có biểu hiện khó nói trên mặt.

Đàm Tinh Duyệt dường như chẳng còn chút máu nào, khe nhếch môi thốt ra vài câu, “Người....Hôm nay người sẽ rất xui đó”

213. Chương 213: Chuyện Hôn Nhân

Thức ăn đẹp ngon cứ từng đĩa từng đĩa được bày ra, nhưng trong bữa tiệc ai cũng nhin không được cùng bàn luận cái vở kịch vừa được xem lúc này.

“Cảnh Dương à! Con nói trăm có phải quá tùy hứng hay không hả? Dĩ nhiên lại đồng ý cho nha đầu Tử Y kia hành hạ con trai bảo bối của con” Tâm trạng Hoàng đế tốt lắm, nói trên Tiêu Cảnh Dương ngồi bên tay phải ông.

Tiêu Cảnh Dương hơi cúi đầu cười hỏi lại, “Vì sao Phụ Hoàng lại dùng hai từ ép buộc chứ?”

“Ha ha! Lần đầu tiên triều Đại Chu Hoàng tôn điện hạ diễn trước mặt mọi người trong nhân vật nữ, điều này sao không thể coi là ép buộc chứ?” Hoàng đế vỗ tay cười to, vừa xem hết vở kịch mà bọn trẻ diễn ra, ông cũng không khỏi có tính tò mò như trẻ con, cất giọng trên đầu con mình.

Tiêu Cảnh Dương khẽ cười thản nhiên nói, “Chỉ là trẻ con thôi mà! Hơn nữa vừa rồi cũng không có nhiều người biết. Vừa rồi con còn nghe có người nói Hoàng tử diễn kia chính là Trầm Nhi đó!” Hắn không rõ lời phụ hoàng trên là thật hay còn có ý gì khác, vì thế lúc nào cũng cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình.

Tiêu Sách cũng không đồng ý Tiêu Tử Y điểm này mà lại được Phụ Hoàng đỡ cho, bỗng chốc cất giọng khàn khàn thô nói thêm vào, “Hơn nữa diện mạo bọn trẻ con đứng từ xa nhìn trông cũng khá giống nhau, đều là mắt to mặt nhỏ cả. Huống hồ sau này lớn lên còn có thay đổi lớn. Phụ Hoàng à, người có còn nhớ rõ bộ dạng trước đây của con không?”

Hoàng Đế lén quan sát Tiêu Sách, một lát sau thì thở dài bảo, “Dù sao cũng không có nhiều khuôn mặt như hiện giờ che được con đâu”

Tiêu Cảnh Dương không chút khách sáo cùng cười to với Hoàng đế, dẫn tới mọi người ai cũng đều nhìn. Không rõ bên dưới thảo luận đề tài gì, có phải có một bộ phận không nhỏ sẽ biến thành hôm nay Thánh Thượng và Thái Tử phi vô cùng hoà thuận không nữa.

Tiêu Sách cũng không để ý người khác lấy dung mạo của mình ra nói đùa, dù sao đàn ông mà để ý tới mặt mũi thì trông chả ra làm sao cả. Có thực lực hay không mới là quan trọng nhất. Hơn nữa mẫu phi đã nói với hắn, qua tuổi này rồi, các mụn trên mặt sẽ tự hết, cổ họng hắn sau này cũng sẽ trở lại bình thường thôi.

Hoàng Đế cười mãi rồi dừng dùng tay gõ nhẹ bàn mấy cái, hỏi lơ đãng, “Đứa bé diễn Hoàng Tử kia là một bé gái hả?”

“Dạ, là muội muội của Lí Vân Thanh tên Lí Vân Tuyền ạ” Tiêu Cảnh Dương vội đáp. Thầm khen Tiêu Tử Y lo lắng chu toàn. Nếu mà là một bé trai đóng vai Hoàng tử, thì sẽ khiến cho nhiều người trong triều đa tâm. Trên thực tế, nếu Tiêu Tử Y biết hắn nghĩ vậy, nhất định sẽ nói chi tiết cho hắn biết, chẳng qua nàng chỉ muốn nhìn bọn trẻ đóng thế vai chút mà thôi.

“Lí Vân Thanh hả? Không phải hôm nay thấy hấn cũng nên đến sao? Sao không thấy bóng hấn vậy hả?” Hoàng Đế nhìn chung quanh một chút.

Tiêu Cảnh Dương cũng lo lắng không yên, thực tế thì hấn cũng không rõ vị Lễ bộ từ tế thanh lại tư này gần đây đang bận rộn chuyện gì nữa.

May là Hoàng đế cũng thực sự không để ý lắm đến Lí Vân Thanh rốt cục có đến hay không nữa, mà ông đang để ý tới một chuyện khác. Hoàng Đế nhìn mấy đứa trẻ đùa giỡn nhau trong bữa tiệc, dĩ nhiên cũng không bỏ qua Tiêu TRạm đang đi cùng một chỗ với một cô bé. “Cảnh Dương à, có phải Trạm Nhi đang thân quá mức với cô bé nhà họ Lý hay không hả?”

Tiêu Cảnh Dương hiểu được ý của Hoàng Đế là gì, bình tĩnh đáp, “Phụ Hoàng à, quan hệ của bọn trẻ thật sự không có gì cả, chuyện này sau này thế nào có ai biết rõ được đâu ạ?” Thực tế, hấn thật ra cũng rất thích cô bé Lí Vân Tuyền này, có tri thức hiểu biết lễ nghĩa lại trí tuệ hơn người, thực ra hấn cũng ôm ấp khả năng cô bé này cuối cùng sẽ thích hợp với tâm tính của TRạm Nhi.

Hoàng Đế đưa tay ra cầm chén rượu trên bàn, hai mắt hiện lên tia sáng, nói thản nhiên, “Hôm nay xem nội dung vở kịch này, Tử Y nàng ấy dĩ nhiên là cũng tán thành cho hai nhóc được ở chung với nhau rồi. Cảnh Dương, ta muốn con đồng ý với trẫm một chuyện”

Trong lòng Tiêu Cảnh Dương nổi lên dự cảm xấu, nói kiên trì, “Xin Phụ Hoàng cứ dạy bảo ạ”

Hoàng Đế hươu chén rượu trong tay, nói chậm rãi, “Sau này, tuyệt đối không cho phép hai đứa bé này ở chung với nhau được, cho dù là một phần một tấc cũng không được”

Trong lòng Tiêu Cảnh Dương nổi giận, trước khi Phụ Hoàng hấn mở miệng, tuy đã sớm dự liệu được ông nói cái gì rồi, nhưng mà đoán trước là một chuyện mà nghe được lại là một chuyện khác. Nhà họ Lý, lại là nhà họ Lý. Vì sao toàn bộ thiên hạ đều giống nhau muốn đề phòng nhà họ Lý để cướp đoạt chứ?

“Sao? Không đồng ý sao?” Hoàng Đế bình tĩnh ôn hoà hỏi, nhưng trong đó ẩn chứa sự uy nghiêm và áp lực, thậm chí Tiêu Sách ngồi ở một bên mà lâm vào lú cả lưỡi lại.

“Nhi thần....đồng ý với phụ hoàng. Chỉ cần một ngày còn có Nhi thần, tuyệt đối sẽ không cho phép TRạm Nhi và Lí Vân Tuyền ở bên nhau ạ” Tiêu Cảnh Dương thốt ra những lời trê mà cảm giác cười khổ. TRạm Nhi mới có bốn tuổi, còn bé Vân Tuyền mới có sáu tuổi. Một Thiên tử của triều Đại Chu buộc hấn nói ra lời thề, dĩ nhiên hấn cũng có thể đồng ý tấp lự, quả thật thấy vợ vẫn quá.

Tiêu Sách cũng có cảm giác trong không khí có kiểu quỷ dị, bỗng thức thời ngậm miệng. Kỳ thật có đôi khi hấn lại hâm mộ các vị hoàng huynh của hấn có thể ngồi dưới dàn luận cười nói thoải mái, không giống như hấn và Thái tử mỗi thời mỗi khắc đều lo lắng đề phòng, đến cả món ngon trước mặt cũng không có lòng để ăn nữa.

“Ha ha. TỰ lắm. Thật ra thì Cảnh Dương con cũng không cần để ý gì nhiều. Đúng như con nói, bọn trẻ còn nhỏ vậy, chuyện sau này ai mà biết rõ chứ hả?” Hoàng Đế rất hài lòng gật đầu, không rõ là vừa lòng chuyện con mình đồng ý lời của ông, hay là hiện giờ ông nói gì thì Tiêu Cảnh Dương đều làm theo cả.

Bề ngoài Tiêu Cảnh Dương tuy không thêm để ý chút nào, nhưng trong nội tâm lại để ý vô cùng. Không rõ cái câu mình vừa nói kia đến tột cùng là đúng hay sai, song hấn dám khẳng định là, nếu hiện giờ ngồi ở chỗ này là Tiêu Tử Y, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý cho hấn đáp vậy.

“Hả? Chuyện gì về đứa bé vậy ạ? Phụ Hoàng ơi! Người lại nói linh tình gì sau lưng đó?” Tiêu Trư Y chứng thật là đã đến rồi, nhưng chỉ là chậm một bước mà thôi.

“Không có gì, trẫm chỉ nói, hai chị em song sinh nhà họ Tô kia thật đáng yêu quá, sau này gả một cho Trạm Nhi có được hay không thôi mà?” Hoàng Đế cười khê bảo.

Tiêu Tử Y bĩu môi, hừ khê nói, “Con cũng có nghe được câu cuối cùng của phụ hoàng rồi, sau này ai mà biết rõ gì chứ? Đến cả người đều đã quyết rồi, còn hỏi con làm chi? Phạt rượu đi!” Nàng biết cổ đại cho dù là chỉ hôn cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên gì, nhưng mà nàng cũng không thể để hôn nhân của TRạm Nhi trở thành trò đùa được.

Hoàng Đế cất tiếng cười rất to, “Được được! TRẫm xin nhận phạt rượu!” Nói xong giơ chén trong tay lên, rất sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Tử Y bưng bầu rượu lên rót cho ông, tiện quăng ánh mắt cảm kích về phía Tiêu Cảnh Dương. Vừa rồi lúc nàng đi đến, đã nghe được Hoàng Đế cường điệu lại lời của Tiêu Cảnh Dương, còn tưởng là vừa rồi hẳn nảy ra ý khuyên can Hoàng Đế chứ.

Tiêu Cảnh Dương hổ thẹn không dám mở mắt nhìn, còn Tiêu Tử Y thì lại tưởng là vì nguyên nhân khác, đi chậm một bước nên cũng tưởng là hai người đang xấu hổ vì chuyện lúc trước, cũng cúi đầu mím môi không nói.

Tiêu Sách ở một bên lạnh nhạt thờ ơ, tuyệt đối cho rằng hai người này có vấn đề gì rồi.. Hơn nữa còn là một vấn đề lớn ha!

214. Chương 214: Cám Ôn Người

Rượu quá ba tuần, Hoàng Đế liền bãi giá trở về cung Vị Ương. Lúc Hoàng Đế rời đi, một vài vị Vương gia triều thần cũng đứng lên cáo lui, còn lại khá nhiều đều là những người trẻ tuổi. Một bộ phận khách mời dời bước đến phòng trước để tham gia kiểu tiệc đứng như tiệc cốc tai vậy, một nhóm khác thì đi ra tiền sảnh để dự chơi cờ nhảy, chỉ còn một số ít ở lại trong bữa tiệc ngồi nói chuyện.

Tiêu Tử Y tiễn Hoàng Đế đi rồi, vừa mới nói chuyện ở tiền sảnh với vài vị tiểu thư nhà quan mấy câu, vừa quay đầu lại đã thấy Nam Cung Tranh đang mỉm cười đợi nàng.

“Cha mẹ ta vốn định trước khi rời đi muốn gặp công chúa, nhưng ta có nói có gặp hay không thì cũng vậy, rồi bảo họ về trước rồi” Nam Cung Tranh đưa một ly đồ uống cho Tiêu Tử Y cười nói.

“Ôi, đã đi về rồi ư?” Tiêu Tử Y hơi tiếc nuối nói, hạ thấp giọng xuống dò hỏi, “Thế nhị ca cô đâu?”

“Huynh ấy cũng chưa có trở lại à. Không rõ đang rong chơi ở đâu nữa” Nam Cung Tranh nói hậm hực, “Món điểm tâm của huynh ấy được khen nhiều nhất, cơ bản cũng chẳng còn sót gì. Ta còn định bảo huynh ấy làm thêm cho ta ăn nữa chứ!” Ngoài món xuân chi hoa đào và hạ chi trong vắt ra, quả thực món thu chi và đông chi bằng tuyết cũng ăn rất là ngon. Món thu chi được làm thành bánh hình tam giác, bên trong là nhân ngọt, bên ngoài là đậu đỏ và mật hoa hoà rượu ngâm một tầng. Hồng vàng tương xứng, thật sự chỉ cần xem thôi cũng đã thấy ngon rồi. Món đông chi bên ngoài là vỏ bột gạo nếp bao lấy, bên trong dùng pho mát lạnh làm nhân, quả thật là cho con người ta ăn thấy mát mẻ vô cùng. Thật ngấm lại cũng đã chảy cả nước iếng. Nam Cung Tranh lặng lẽ nuốt nước bọt, vừa rồi nàng lấy được một miếng từ người khác đã bị tên nhóc Độc Cô Huyền đó chẳng khách sáo gì cướp mất, giận đến nỗi giờ nàng vẫn còn tức đây này!

Tiêu Tử Y khẽ cười bảo, “Còn ăn chưa đủ à? Lúc đầu tiên yến hội chưa bắt đầu thì đã dẫn Tiêu Sách đi ăn trộm điểm tâm rồi còn gì? Ta nghe Như Lan nói điểm tâm thiếu mấy miếng, chẳng nhẽ là chuột ăn vụng ha?” May là Nam Cung Tranh chuẩn bị khá nhiều, nghĩ sẽ có người ăn vụng nên có làm nhiều thêm mấy phần.

Nam Cung Tranh cười ha ha hi hi ngả nghiêng.

Tiêu Tử Y cũng không để ý lắm. Thực tế thì may là lúc ấy Tiêu Sách còn đưa cho nàng một khối bánh mùa hạ trong suốt, có mùi bạc hà bên trong làm cho nàng khôi phục rất nhanh, nếu không đến cả họ cũng không có đủ sức để ứng phó nữa, như vậy tưởng vui hôm nay nhất định sẽ bị phá hỏng. “Bọn trẻ con đâu cả rồi? Đang chơi ở đâu nhỉ?”

“Đa số thì đang soi xem có còn bánh trên yến hội nữa không! Rồi tiện có đứa còn cướp đồ tranh sức trên tay các vị tiểu thư nữa” Nam Cung Tranh có chút khó chịu nói hết nỗi. Những đứa bé này đều là mà quý cả mà. Nàng từng nhìn thấy không rõ là Tô Linh Lung hay là Tô Lâm Lang nữa cứ vậy đứng trước mặt một vị quan phu nhân, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn chiếc lắc vàng nhỏ trên tay người ta, sau đó thì cái vị quan phu nhân đó đành phải tháo chiếc lắc tay xuống đeo cho cô bé...

Hết chỗ nói rồi, những đứa trẻ khác đều học được khá bài bản, thu được một món hời to.

“Họ chắc thưởng cho bọn trẻ làm đồ chơi thôi, hãy thu sau vậy! Dù gì thì các nàng ấy cũng không thiếu những thứ đó. Vài rồi ta còn bảo Nhược Trúc nhớ kỹ chúng lấy đồ của ai, nếu đúng là lấy thật sự thì lên trả lại sau khi yến hội chấm dứt” Kỳ thực trước khi bắt đầu yến hội, đã có người chủ động nhét đồ vào tay bọn trẻ. Tiêu Tử Y biết có thời điểm những người này mượn lực, đều là kiểu tâm tư “Anh nhận thì ta đây sao có thể lạc hậu được chứ?”

“Nhưng mà tham dự trên yến hội này cũng có một số thứ chẳng kém gì vài đồ trang sức kia. Đúng vậy, có biết hiện giờ ai là người lợi hại nhất chơi cờ nhảy không?” Về mặt Nam Cugnranh thần bí hỏi

：“Ai hả? Không phải là một trong những đứa bé kia đấy chứ? Là đệ đệ của cô Nam Cugn Tiêu ư?” Tiêu Tử Y nghe nàng ta nói vậy, đã nghĩ muốn đi xem, chỉ nghe thấy bên đại sảnh truyền đến tiếng vỗ tay, chỉ biết tình hình chắc còn nổi hơn. Cờ nhảy không phân biệt già trẻ ai cũng đều có thể chơi. Trẻ con mà còn lợi hại hơn cả người lớn cũng không phải chuyện lạ gì.

“Không phải là tên nhóc nhà chúng ta đâu nha! Tuy giờ nó cũng rất lợi hại, song Đàm Tinh Duyệt còn là người lợi hại nhất đó! Nghe nói cho tới bây giờ chưa có ai có thể thắng vượt qua nó, bắt kết mấy người chơi với một mình nó cũng đều thế cả” Nam Cung Tranh nói có vẻ ngạc nhiên, bởi vì thường ngày nàng cũng chưa bao giờ thấy qua Đàm Tinh Duyệt chơi cờ nhảy một lần nào cả.

“Hả? Lợi hại vậy sao?” Tiêu Tử Y nghe nói là Đàm Tinh Duyệt, ngược lại có chút ngại đi coi. Đứa bé cực đáng yêu kia, vì sao lại giống ca ca nó, học giỏi thế chứ, không có việc gì mà không đoán ra nổi! Làm hại nàng hiện giờ cả người thấy rất bối rối.

Không thể không thừa nhận, khí phách Đàm Tinh Duyệt còn đáng sợ hơn cả ca ca cậu ấy chứ. Lúc Nghe được cái câu mà đứa bé kia nói, cả người nàng đã lạnh như băng vậy.

Nhưng nàng trước đây cũng đã nghe vậy nhiều lần rồi, nên cũng không thêm để ý. Xui sao? Ngày nào mà nàng chẳng bị xui, hơn nữa hôm nay không cần Đàm Tinh Duyệt phải nói cho nàng biết đâu.

“Hả? Hoàng tỷ, người cũng đi chơi cờ nhảy sao? Bên đó đủ người rồi, đệ vừa mới từ đó về” Tiêu Sách từ đại sảnh đi ra, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Tử Y và Nam Cugn Tranh đang đứng ở cửa nhìn quanh.

“Ôi, náo nhiệt đến thế ư!” Tiêu Tử Y có chút không tin, ai ngờ lại có nhiều người thích trò đó vậy chứ?

“Khó có được trò chơi khiêu chiến hay thế, hiện giờ đã phân ra tổ đội để thi đấu rồi, cứ ba người vào một tổ, sau đó nhìn tổ có thể thắng. Hừ, đệ vốn định cùng một tổ với hoàng huynh chứ, ai ngờ chẳng biết sao huynh ấy vẫn còn đang “>uống rượu mãi không ngừng.” Tiêu Sách nói đến câu cuối thì đặc biệt chú ý đến Tiêu Tử Y, quả nhiên biểu hiện trên mặt chú bỗng trở nên phức tạp thật sự.

“Ha ha, thực ra còn có thể chơi ở đại sảnh khác nữa, Tiêu Sách đệ có muốn đi cùng ta không? Thừa lúc chẳng ai phát hiện ra, ta dẫn đệ đi chơi cho bồ” Bên đại sảnh khác của điện Vĩnh Xương đã chuẩn bị đủ các loại trò chơi. Chẳng hạn như ném vòng, xiên cá vàng, ném phi tiêu đang đợi rất hay, đều là những trò mà thường ngày mà bọn trẻ thích đùa.

Nhìn Tiêu Sách bị Nam Cung Tranh bắt đắc dĩ lôi đi, đột nhiên Tiêu Tử Y cảm thấy hai người này có vẻ rất xứng đôi. Nhưng lời nói vừa rồi của Tiêu Sách kia đã làm cho nàng phải do dự đi về phía chính điện một chút.

Nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để gặp Tiêu Cảnh Dương. Tiêu Tử Y xoay đầu lại nhìn quanh toàn bộ tiền sảnh, đột nhiên phát hiện ra cách đó không xa, Hạ Hầu Linh đang bị Phong Uyển Tình cuốn lấy, hình như hai người đó còn nói chuyện thân mật với nhau lắm.

Có nhầm không đây? Tiêu Tử Y tròn trố mắt lên, đi đến bên cạnh Phong Uyển Tình giả vờ vui mừng thốt lên, “Uyển Tình tỷ tỷ, sao tới mà không gọi muội một tiếng chứ? Hôm nay có vui không vậy?”

Chuyện Phong Uyển Tình có vẻ như đang phút cao hứng đột nhiên bị Tiêu Tử Y chen ngang nhưng đôi mắt đẹp vẫn vụt sáng, cười ngọt nói, “Rất vui nha! Thật sự rất là vui đó” Vừa nói vừa có ý liếc nhìn sang Hạ Hầu Linh, làm cho người sau cảm giác sợ run mãi, song mặt ngoài thì vẫn cứ duy trì nụ cười tươi hoàn mỹ.

Tiêu Tử Y trầm nghĩ quả nhiên vẫn là bản tính của Phong Uyển Tình, thấy thế vội vàng hướng Hạ Hầu Linh bảo, “Anh chính là Hạ Lăng đó sao? Bên trong tiệc có một người đàn ông mặc quần áo quan màu xanh đang tìm anh đó, nói anh có việc cần sai bảo”

Hạ Hầu Linh đang mặc niệm a di đà phật, nói cung kính, “VẬY hạ quan xin lỗi không tiếp được rồi, xin hai vị mỹ nữ cứ tùy tiện” Công phu Phong Uyển Tình nín kéo đáng sợ tới mức đến cả nàng ngườì bình thường đã thấy là không thể chơi được, vội vã chạy trốn nhanh như gió. Mãi chốc tới lúc đi đến cửa chính mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Y dùng hình miệng nói ba chữ “Cảm ơn muội”

Tiêu Tử Y cười cười gật đầu, lại nghe thấy tiếng Phong Uyển Tình nói bên, dùng giọng say mê thốt lên, “Ôi, Huynh ấy mới lãng mạn làm sao! Vừa cùng người ta nói huynh yêu muội như vậy, thật là làm cho người ta chịu hết nổi rồi!”

215. Chương 215

Tiêu Tử Y thật sự không biết phải giải thích sự hiểu lầm này với Phong Uyển Tình như thế nào nữa. Thực tế thì cũng không thể giải thích được. Vì thế nàng đành phải dùng bộ mặt đen sì nhìn Phong Uyển Tình chìm đắm vào sự hiểu lầm.

“Tử Y muội muội à, muội nói thử xem Hạ Lăng là người thế nào? Ba năm tòng quân chẳng dựa vào quan hệ gì mà đã ngồi lên chức ngũ phẩm Long Thần Vệ tứ Chỉ huy sứ rồi, nhất định là một nhân tài. Có dũng có mao, cách nói năng lại khôi hài hơn người, quả nhiên là người hiếm trong kinh thành” Trong mắt Phong Uyển Tình loé lên tia mộng ảo, nhìn thấy Tiêu Tử Y im lặng không nói gì cả.

“Vậy sao?” Giọng Tiêu Tử Y hoài nghi. Trong mắt nàng, vị Hạ Hầu Linh này thật ra nhuốm vẻ phong tình, đều bị ba năm tòng quân này phá hỏng hết. Người sống an nhàn sung sướng như Phong Uyển Tình này dĩ nhiên là ít tiếp xúc với kiểu loại người đa tình thế này. Hồng thật rồi, cứ theo cách nói chuyện này của Phong Uyển Tình thì vị Hạ Lăng này thật sự rất nguy hiểm.

“Tử Y muội muội à, chắc muội sẽ chê cười ta rồi. Nhưng cười thì cứ cười đi, dù gì ta cũng không sợ muội cười đâu” Phong Uyển Tình phát ra tiếng cười như chuông bạc, ánh mắt nhìn thẳng vào nơi Hạ Hầu Linh biến mất mong mỗi một giây sau người đó lại xuất hiện trước mặt.

Tiêu Tử Y thật không biết nói gì nữa, xét thấy vừa rồi nàng giúp Hạ Hầu Linh một đoạn thậm chí còn muốn đi tìm bí thuốc cung đình giúp nàng ấy, nàng quyết định sẽ không bao giờ nói ra một câu thừa nữa.

“Đúng rồi, suýt nữa thì đã quên cả việc chính” Phong Uyển Tình đột nhiên sau khi định từ biệt thì lại nhoeùn cười loé ra hàm răng trắng, nụ cười nhợt nhạt bảo.

“Việc chính à?” Đột nhiên Tiêu Tử Y cảm thấy bụng có chút đói, đi thẳng tới chiếc bàn dài có đặt điểm tâm.

Bàn dài này rất ít người, thời gian mở yến hội lại là buổi chiều, nên cũng không có nhiều người cần ăn mấყ, vì thế thức ăn ở đây hầu như chưa có ai động tới. Phong Uyển Tình trầm nghĩ ở đây không có người là cơ hội tốt nhất, nhưng vẫn rất cẩn thận hạ thấp giọng xuống bảo, “Hôm nay lúc ta đi sớm có gặp Hoàng Hậu nương nương bà ấy có chuyện rất lo lắng, nhưng mà ta cũng chẳng có cách nào đỡ cho bà nỗi lo ấy”

Tiêu Tử Y thò tay đến chỗ bánh mật bỗng dừng lại, nghe vậy không hiểu hỏi lại, “Hoàng Hậu nương nương có chuyện gì phiền não chứ?” Nói thực tuy nàng vẫn hoài nghi chuyện Hoàng Hậu nương nương cho người ám sát nàng, nhưng sau nói chuyện với Nam Cung Sanh có nhắc đến, hẳn nói cũng có thể không phải là Hoàng hậu. Bởi vì lúc Hoàng Hậu ngồi trên cái vị trí đó, thật có rất nhiều người muốn vu oan giá hoạ gây bất lợi cho bà. Vì thế lần này nàng mới tiếp nhận cung nữ do Hoàng Hậu phái tới hỗ trợ.

“Còn có thể có gì chứ? Dĩ nhiên là hôn phối của Thái tử điện hạ chúng ta rồi đó!” Phong Uyển Tình hừ khế một tiếng, tiện tay gấp một miếng thịt viên bỏ vào miệng.

Tiêu Tử Y ngẩn người, suýt nữa thì làm rớt chiếc đĩa trên tay xuống đất. “Đã...đã quyết định chọn ai chưa vậy?” Nàng phản ứng lớn vậy, chỉ vì sợ Tiêu Trâm có mẫu hậu mà rời xa nàng. Đúng, nhất định là vậy.

Phong Uyển Tình lắc lắc đầu bảo, “Vẫn chưa, vì thế Hoàng Hậu để cho ta lần này giới thiệu vài cô gái tốt cho Thái Tử. Vì Hoàng Hậu vốn là dì ta mà! Có việc định nhờ ta thì ta chắc chắn không cự tuyệt rồi. Nhưng muội cũng biết đấy, có một số cô gái tốt ở chung cùng ta, cũng có thể tính muội là một người đi vậy. Bảo ta đi đâu mà giới thiệu cho Hoàng thái tử tôn quý của chúng ta chứ? Muội dĩ nhiên là không thể cùng với huynh ấy được mà”

Đúng vậy ha. Nàng và hẳn dĩ nhiên là không được rồi. Bất kể có phải là huynh muội chân chính đi chăng nữa. Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười bảo, “Chuyện này phải làm sao đây? Mẫu hậu cũng không có nói trực tiếp với hoàng huynh sao?”

“Cũng có nói qua cho huynh ấy nghe rồi. Nói thực nhá, quả thật Thái tử điện hạ không có hôn phối là một vấn đề nghiêm trọng đó. Nhưng cũng may Thái tử đã có người thừa kế, vì vậy về mặt này mọi người có nói gì cũng phải chịu thôi” Phong Uyển Tình dùng tay áo che miệng ngáp vặt một cái, nói uể oải.

Tiêu Tử Y nhìn Phong Uyển Tình trông kiêu kỳ phong tình mà bất giác ngẩn ngơ. Rồi sau đó lại phát hiện ra có hơn một nửa đàn ông trong phòng này đều hướng về bên này nhìn hoặc đôi lúc thì liếc mắt nhìn lại.

Tiêu Tử Y dĩ nhiên đều không tự kỷ cho rằng họ nhìn mình, toàn bộ đều là vì cô gái bên cạnh nàng đây.

“Sao vậy? Tử Y muội muội?” Phong Uyển Tình thấy Tiêu Tử Y ngây người, không hiểu hỏi.

Tiêu Tử Y quay đầu lại mới phát hiện ra, hôm nay Phong Uyển Tình khác hẳn lúc trước đây. Quần áo thêu Mầu đơn viền vàng hoa đỏ, cả quần áo rất lỏng lẻo làm cho nàng có vẻ cao quý quyền rũ xinh đẹp động lòng người. Hiện giờ trong phòng đều là các cô gái chưa chồng ở lại, thử hỏi nếu trong vườn tất cả đều là hoa cúc nở rộ, chỉ có một đoá Mầu Đơn toả mùi thơm tươi đẹp, điều đó làm ọi người càng để ý hơn là chuyện rất bình thường.

Đúng vậy đó, đột nhiên Tiêu Tử Y có chút tự ti. Hiện giờ bộ dạng này của nàng mới có mười bốn tuổi thôi, nếu đổi lại ở hiện đại thì chẳng qua cũng chỉ là một cô bé vừa lên trung học. Bất kể là Nam Cung Sanh hay là Tiêu Cảnh Dương, sao người ta lại để ý đến nàng chứ? Nhất định là nàng hiểu ý sai rồi,

Nghĩ đến đây, lòng vẫn hoang mang bồng chốc có thoải mái chút, Tiêu Tử Y thoải mái nhìn về phía Phong Uyển Tình cười bảo, “Phong Uyển Tình tỷ à, ta thực ghen tị với tỷ đó. Sau đó đột nhiên lại cảm thấy không ghen tị với tỷ nữa rồi”

“Nói vậy là thế nào?” Phong Uyển Tình thực sự kinh ngạc, vừa rồi trong mắt Tiêu Tử Y về mặt nàng ấy xem cũng rõ quá rồi còn gì, ánh mắt ghen tị hăm mộ nàng vô số lần. Coi như nàng lo lắng Tiêu Tử Y này cũng sẽ giống các phụ nữ khác cũng trở nên ghen tị chán ghét nàng ta. Ai ngờ nàng ấy lại vừa mới nói ra những lời như thế.

Tiêu Tử Y cười hì hì nói, “Tỷ bây giờ so với ta còn xinh đẹp hơn là chuyện bình thường, vì tỷ lớn hơn ta thôi mà! Đợi khi nào ta bằng tuổi này của tỷ, khi đó nhất định ta sẽ xinh đẹp hơn tỷ thôi”

Phong Uyển Tình cười đến mức run rẩy hết cả người, không biết lại hấp dẫn biết bao ánh mắt của đàn ông, nhưng nàng ấy vẫn không ngại cứ cười rất to.

Tiêu Tử Y cũng nhin không được nữa cười ra tiếng. Đúng vậy, nàng vẫn cứ ghen tị với Phong Uyển Tình, nhưng ghen tị không phải là vì dung mạo của nàng ấy mà là nàng ấy chưa bao giờ để ý che giấu tâm hồn mình. Nàng ấy cũng không để ý cả tiếng cười của mình nữa. Muốn cười thì cứ cười. Nàng ấy cũng không giấu dục vọng của chính mình với đàn ông, muốn thì mặc kệ ánh mắt người khác thế nào, cũng chẳng quan tâm người khác nói gì, cứ sống như hiện giờ vậy.

“Nha đầu chết tiệt kia, vậy mà cũng dám nói hả? Hừ, chỉ bằng muội, đến lúc đó xem có xinh đẹp hơn nổi ta không!”

Vẫn cứ cười mãi, Phong Uyển Tình vẫn không chịu thua, nàng ấy đối với chính dung mạo mình có sự tin tưởng nhất định.

Tiêu Tử Y cười không nói, bỏ một miếng đường vào miệng.

“Aizz, cái vị Hạ Lăng kia đều giống muối cả, lúc nói với ta, ánh mắt cứ trong suốt trong suốt đến như vậy, chẳng có tí dục vọng ghê tởm nào hết” Bồng Phong Uyển Tình thở dài, lại nghĩ đến vị tiểu suất ca vừa rồi kia.

Ánh mắt Tiêu Tử Y mơ màng, vô nghĩa, Hạ Hầu Linh người ta vốn là nữ mà, nếu mà còn có dục vọng ghê tởm kiểu này với tỷ thì thật tởm quá. Không phải, nói sai rồi, thật sự là..

“Choang!” Trong điện chính truyền đến tiếng chén vỡ, cắt ngang suy nghĩ miên man của Tiêu Tử Y.

Tiếng nhạc ở hai bên sảnh cũng không bị ảnh hưởng gì, các vị khách cũng không có biểu hiện khác thường nào.

“Chắc là cung nữ ai đó tay run làm vỡ chén thôi” Phong Uyển Tình thấy Tiêu Tử Y rất để ý vội nói vào.

Tiêu Tử Y vẫn lắc lắc đầu đi hướng về chính điện, tám chín phần là do bọn nhỏ gây nên rồi.

Phong Uyển Tình mừng rỡ đi theo sau, tiện còn đi tìm vị Hạ Lăng đẹp trai kia của nàng chứ

216. Chương 216: Trách Phạt

Tiêu Tử Y vừa đi vào điện chính, phản xạ đầu tiên là đưa mắt đi tìm bóng Tiêu Cảnh Dương, lúc không thấy hắn thì mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nàng nhìn thấy bên phải có một đám đông đang túm tụm. Còn chưa tới gần nàng đã nghe thấy tiếng hai nhóc Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu đang nói.

“Cái chén sao lại toác ra vậy ha?” Đầu tiên là Độc Cô Huyền nói.

“Ngu ngốc! Là được làm bằng ngọc, dĩ nhiên là toác ra rồi còn gì!” Giọng Nam Cung Tiêu nghe qua có chút bất đắc dĩ.

“Ôi ôi đúng là gạ người! Rõ ràng không phải làm bằng gỗ hay sao? Làm bằng gỗ thì sao rơi trên mặt đất lại vỡ ra được chứ?”

“Ai bảo cho người chén này làm bằng gỗ chứ?”

“Cái chén này không phải có một chữ gỗ đó sao? Thái phu tử đã từng dạy, có nói nhiều đến chẳng phải là chữ tượng hình đó sao?”

“Ngất mắt! Rõ là ngốc còn không biết chữ tượng hình là gì! Bên cạnh chữ mộc trong chén còn không phải còn một chữ nữa sao? Nói cách khác cái chén này không phải được làm bằng gỗ mà!”

Mọi người chung quanh cười ầm lên, cũng chẳng còn cách nào với hai đứa trẻ này nữa.

Tiêu Tử Y chịu không nổi cười cười, vừa lúc thấy Độc Cô Huyền còn muốn ngồi xổm nghiên cứu trên mặt đất, vội chạy nhanh tới bảo cung nữ đến dọn dẹp các mảnh vỡ nhỏ, đỡ bị cắt tay bọn trẻ.

Độc Cô Huyền vừa thấy Tiêu Tử Y, chẳng cảm thấy chút áy náy gì khi đánh vỡ cái chén, giờ một ngón tay lên trên đình viện thờ phỉ phỉ bảo, “Công chúa, công chúa à, là do Abe làm vỡ đó, không phải do con đâu!”

Nam Cung Tiêu đều lười nói lại với cậu, cứ trực tiếp đi tìm Diệp Tầm và Abe chơi. Nhìn Độc Cô Huyền có thái độ hợp lý hợp tình, Tiêu Tử Y định lên tiếng hỏi xem rốt cục sao lại thế, chợt nghe một giọng trầm hùng hậu cất lên bên cạnh: “Là thần hết cách quản giáo, xin công chúa trách phạt”

Tiêu Tử Y theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy một người mặc dù là mặc thường phục nhưng có vẻ cao lớn uy mãnh khác người. Đường nét hơi giống Độc Cô Diệp, nhưng tuổi thì rõ ràng là lớn hơn cậu rất nhiều, da ngăm đen lại làm cho ông ta trông rất có kinh nghiệm lịch duyệt. Không cần nghĩ chắc chắn người này chính là phụ thân của Độc Cô Huyền tên là Độc Cô Rực rồi.

“Tướng quân Độc Cô, trách phạt không cần tính, Chỉ là một chiếc chén thôi mà” Lần đầu tiên Tiêu Tử Y nhìn thấy tộc trưởng của Độc Cô Huyền, có chút khấn trương. À, Độc Cô Diệp chưa tính là tộc trưởng Độc Cô Huyền, ít nhất nàng không có cảm giác Độc Cô Diệp quan tâm thực sự đến đứa bé nhà hắn.

Đôi mắt hổ phách của Độc Cô Rực lạnh lùng nhìn Tiêu Tử Y nhưng không nói gì.

Tiêu Tử Y tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, đột nhiên cảm thấy không rét mà run. Hoá ra Hạ Hầu Linh ở mỗi khu vực khác nhau mà cùng so sánh với vị tướng quân Độc Cô này thì cơ bản như gặp chính sự phụ vậy. Song nàng thật không biết lời vừa rồi có gì sai, chẳng qua chỉ là cái chén thôi không phải sao? Chén ngọc trong cung cũng không phải là vật quý gì mà!

Độc Cô Huyền khác hẳn ngày thường không nhảy dựng lên cãi lại mà cúi đầu nhìn mũi chân mình chằm chằm.

“Nói đi, vừa rồi con đã làm gì sai?” Ánh mắt Độc Cô Rực nhìn Tiêu Tử Y nhưng lại nói chuyện với Độc Cô Huyền, trong giọng nói càng thêm lạnh lẽo. Người vây quanh xem phát hiện ra chỗ không thích hợp, tìm đủ mọi lý do để tránh bão lớn, nhưng khi tìm được rồi vẫn để ý sự an toàn của nơi này.

Độc Cô Huyền chuyển trọng tâm sang chân khác, cứ vậy bất an lắc lư, đồng thời hạ giọng nói, “Thứ nhất, con không nên ham chơi làm vỡ chén. Thứ hai, con không nên lừa dối người khác. Huyền nhi biết sai rồi, xin phụ thân cứ trách phạt ạ”

Cho tới giờ Tiêu Tử Y chưa thấy qua con cừu ngoan nào như Độc Cô Huyền, kinh ngạc há hốc mồm mãi.

“Còn có thứ ba nữa là, đến cả lời cũng không ngửi được, còn mặt mũi nói mình là người nhà họ Độc Cô sao?” Độc Cô Rực nhìn Độc Cô Huyền cúi đầu, sau đó tung ra từ miệng những lời nói nghiêm khắc.

“Huyền Nhi ngu ngốc” Độc Cô Huyền này nói thêm. Hôm nay cậu có chút vênh váo đắc ý rồi, quên tiết cha mình cũng tham dự yến hội. Cái này thì chết chắc rồi.

Tiêu Tử Y định nói gì đó thì Độc Cô Rực như cảm ứng được, ngẩng đầu quét nhẹ nhìn Tiêu Tử Y một cái.

Chỉ có liếc mắt một cái thôi mà làm Tiêu Tử Y định xen vào nói đỡ cũng quên tiết. Bởi nàng phát hiện ra trong cái nhìn này bao hàm trách cứ và khinh thị. Không phải là với Độc Cô Huyền mà ông ta tỏ vẻ không chịu nổi cách giáo dục như thế của nàng.

Dựa...dựa vào cái gì cơ chứ? Độc Cô Huyền chẳng qua chỉ là một đứa bé 5 tuổi thôi mà, có cần yêu cầu cao thế với cậu không chứ? Tiêu Tử Y vừa hồi phục tinh thần đã trợn mắt há mồm nhìn Độc Cô Rực hành lễ rất gọn với nàng, rồi xách cổ Độc Cô Huyền như xách bao tải cáo tử. Vị đại tướng quân Độc Cô này còn chẳng để nàng kịp phản ứng đã vội nhanh chóng biến mất trước tầm mắt của nàng, thật không biết là nên làm gì nữa.

“Đừng để ý, lần trước ta cũng không phải đã nói rồi còn gì? So với Thẩm gia bên ngoài thì rồi rạc nhưng lại là gia tộc cạnh tranh khốc liệt, Độc Cô Phiệt chính là cái nôi đào tạo ra những tinh anh con trưởng thừa kế gia tộc đó. Nói thật nhé, Độc Cô Rực có thể để con trai mình ở trong nhà trẻ của Tử Y mười lâu như vậy cũng đúng là làm người ngoài không lường nổi rồi” Phong Uyển Tinh đi một vòng mà chẳng tìm được vị soái ca trong lòng nàng ta, đành hậm hực vòng lại Tiêu Tử Y nơi này.

Tiêu Tử Y cười khổ. Lúc trước Độc Cô Rực không có biểu hiện gì chỉ e là do công sức lớn của Tiêu Cảnh Dương mà thôi.

“Bác nhỏ à, Độc Cô về có bị đánh không hả?” Tiêu Trạm đứng lúc vừa đến chỗ này kịp nhìn thấy Độc Cô Huyền bị xách cổ tóm đi, vội vã kéo cổ tay áo Tiêu Tử Y sợ hãi hỏi.

Tiêu Tử Y thấy hồi hộp, căn cứ theo lối giáo dục truyền thống mà nàng biết, Độc Cô Huyền trở về e là không thể không chịu khổ chút rồi, nhưng nàng cũng thật chẳng có tư cách gì để đi quản chuyện đó. Nàng chỉ đành ngồi xuống, xoa xoa đầu Tiêu Trạm, nhẹ nhàng an ủi bé. Thật là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, nàng chỉ có thể làm được chút vậy.

Nàng chỉ có thể đem chút niềm vui đến cho những đứa trẻ này, ngoài điều đó ra thì nàng thấy chưa làm được gì cả.

“Vậy Độc Cô Huyền có về nữa không?” Giọng Tiêu Trạm nhỏ nhỏ, miễn cảm có chút gì là lạ.

“Hắn thế rồi...” Tiêu Tử Y chợt nhớ đến lần đầu nàng nhìn thấy bóng dáng vị đạo sĩ kia, cảm thấy có chút không yên tâm. Nàng nhìn lướt qua điện chính, phát hiện ra hai chị em song sinh nhà họ Tô đang bị một đám bà lớn vây quanh, Nam Cung Tiêu và Diệp Tầm đang chơi đùa cùng Abe ngoài đình viện, còn không thấy bóng Đàm Tinh Duyệt đâu, chắc lại đang chơi cờ nhảy ở bên sảnh. Vẫn không nhìn thấy bóng Lí Vân Tuyền đâu cả. “Trạm Nhi, bé Vân Tuyền đâu rồi?”

Tiêu Trạm Nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Tiểu Vân Tuyền thật ra đang tán gẫu với một lão gia gia rất vui, con nghe thấy chẳng thú vị gì nên đi ra”

“Một lão gia gia ư? Trông thế nào?” Tiêu Tử Y vội vàng hỏi tiếp.

“Một người có bộ râu rất là dài, mặc quần áo hình như là người ở miếu Đông Nhạc đó” Tiêu Trạm chu miệng nói buồn bực, “Nói gì thì nói con cũng chẳng thích đâu, nên đi mất rồi”

Có phải là vị Huyền Tung đạo trưởng kia hay không đây?

Tiêu Tử Y theo hướng Tiêu Trạm chỉ chạy đến bên cạnh đại điện sát bên điện Vĩnh Xương, càng chạy lại càng thấy khách khứa ít dần. Mãi cho tới khi đến một vườn hoa

yên tĩnh tận cuối, mới thấy một bóng người cao ngất đang đứng dưới tàng cây làm Tiêu Tử Y thấy hối hận, sao nàng lại dễ bị một đứa bé bốn tuổi lừa chứ...

Bên đó, tiếng người ồn ào trong điện chính, Tiêu Trạm đang đặc ý ăn cánh gà nướng thơm ngon.

Ha ha, phụ vương à, Trạm Nhi thông minh quá đi, tạo cơ hội cho người đó nha! Nhớ nắm chắc đó!!

217. Chương 217: Uống Rượu

Tiêu Tử Y không hề chuẩn bị tâm lý nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương, trong lòng bỗng trăm mối tơ vò, cũng không rõ là dùng thái độ gì để đối mặt với hắn nữa.

Tiêu Cảnh Dương nghe được tiếng chân bước thì nghiêng đầu, vừa nhìn thấy người đến là Tiêu Tử Y cũng hơi tách ra đứng lên không dựa vào thân cây, bỗng chốc đứng sững sờ tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Hai người đứng nhìn nhau, Tiêu Tử Y vừa tiếp xúc với tầm mắt Tiêu Cảnh Dương, lập tức mở bừng ra, suy nghĩ mông lung nếu giờ nàng mà quay đầu đi có phải quá thất lễ hay không. Song chỉ là lúc dời ánh mắt đi, Tiêu Tử Y để ý bầu rượu trong tay hắn, còn một số chai rỗng lăn lóc dưới chân.

“Huynh...Uống nhiều như vậy ư?” Nàng nhận ra loại bình rượu sứ trắng này, trong đó không phải là thứ rượu tầm thường mà là loại rượu “Bồng Lai Xuân” được Giang Nam tiến cống. Tuy độ rượu cũng không phải cao nhất, nhưng với Tiêu Cảnh Dương ít uống rượu thì loại rượu vậy cũng đủ cho hắn lảo đảo. Hơn nữa hắn vẫn chưa ăn gì, uống nhiều rượu vậy hại đến dạ dày.

“Trạm Nhi này, ta chỉ bảo nó lên trộm mấy bình rượu đến cho ta thôi” Tiêu Cảnh Dương day day huyệt giữa trán, cố sức chớp chớp mắt, làm cho tinh thần mình trở nên tỉnh táo hơn chút.

Tiêu Tử Y thấy thế lại càng không dám bỏ lại hắn, bắt đặc dĩ thở dài, đi tới cầm bầu rượu trong tay hắn không cho uống nữa, “Uống nhiều rượu như vậy làm gì chứ?”

“Hết cách rồi, ta muốn trốn đi một nơi không ai nhìn thấy. Dù sao Thái tử say rượu trước mặt người khác sẽ bị mọi người đả kích lắm” Tiêu Cảnh Dương cười tự giễu, có vẻ không đứng thẳng lên được, vẫn cứ dựa lưng vào cây khô.

Tiêu Tử Y lắc lắc bình rượu trong tay, phát hiện ra vẫn còn hơn nửa bình rượu, không thể để Tiêu Cảnh Dương tiếp tục uống nữa, vội giấu ra sau lưng. “Hoàng huynh à, uống rượu hại người lắm, hơn nữa huynh lại tự xưng bảo Trạm Nhi đi lấy rượu giúp huynh, thật là vô trách nhiệm quá cơ” Tiêu Tử Y nhỏ giọng oán

trách. Tỷ về nàng phải “dạy dỗ” Trạh Nhi cho tốt hơn mới được, còn nhỏ mà đã ra vẻ lợi hại lắm không bằng.

Tiêu Cảnh Dương nghe vậy thì cười buồn thẳm bảo, “Đúng vậy ha. Ta đây làm một phụ vương thật đúng là vô trách nhiệm lắm...” Thậm chí đến cả tương lai của con mình mà không bảo hộ nổi, lại còn tự đứng đi đồng ý với điều kiện kia của phụ hoàng, hẳn thật khôn nạn lắm.

Tiêu Tử Y thấy run lên, cảm giác có chuyện xảy ra trong những lời Tiêu Cảnh Dương nói ra. Nhưng vẫn đề lớn thế lại không cách nào hỏi nổi. Hoá ra, hẳn sâu khổ cũng không phải chuyện giữa hắn và nàng, nàng thật đúng là lo lắng thái quá. Tâm tình Tiêu Tử Y không hiểu sao cũng thoải mái hơn chút, nhưng thất vọng lại càng nhiều hơn.

“Không sao, muội không biết huynh đang phiền não chuyện gì ở đâu. Nhưng muội tin huynh nhất định sẽ đối tốt với Trạh Nhi. Trời sinh ra không ai đã làm phụ thân rồi, cứ từ từ sẽ được thôi mà” Tiêu Tử Y nhìn Tiêu Cảnh Dương uống rượu mặt đỏ bừng lại thấy biểu hiện đó của hắn giống y lúc Trạh Nhi giận dữ, lòng chợt mềm hẳn.

Tiêu Cảnh Dương nhìn lên trời mơ màng, hẳn không rõ vì sao cuộc sống lại đến mức như thế. Hẳn không muốn làm thái tử, nhưng lúc nào phụ hoàng cũng tìm đủ mọi cách để khảo nghiệm hắn. Thậm chí còn đề phòng hẳn nữa. Hẳn không muốn bị cô độc nhưng đến cả người bên cạnh ai cũng rời xa hẳn. Đầu tiên là dì Vân, Nhân Nhi. Tiếp đó là đến nhóm đệ đệ của mình. Ngũ đệ đã sớm phân rõ giới hạn với hắn, lần này trở về cũng trốn biệt không nhìn thấy bóng đã bảy tám ngày rồi. Đến cả Thập Tam đệ gần gũi nhất với hắn cũng trở thành xa lạ. Đùng có nói tới mẫu hậu nhé, hẳn cảm thấy mẫu hậu đang đợi hắn, giống như một công cụ nào đó vậy, chẳng có tỷ tình cảm nào cả.

Dĩ nhiên hẳn biết bên người hắn chẳng có ai đáng tin. Song ngẫu nhiên lúc mệt mỏi hẳn cũng muốn tìm một bóng hình để ôm ấp dựa dẫm chút, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết không thể tin tưởng bất kỳ một ai. Mỗi người tiếp cận với hắn đều có mục đích khác. Trừ nàng ra.

Tuy bây giờ nàng có thể chạm tới rất gần, nhưng hẳn lại không thể dàng hoàng được ôm nàng vào trong lòng, thậm chí không dám nhìn cả nàng nữa. Nàng nói nàng có người trong lòng rồi, vậy là ai chứ? Tiêu Cảnh Dương nghĩ đến đây đã thấy sự ghen tị cứ gặm nhấm đau đớn trong lòng hắn, hơn nữa còn như bóng với hình vậy.

Chiếc bình rượu trong tay Tiêu Tử Y vô ý thức toả ra mùi nồng đậm làm Tiêu Tử Y bất giác đưa lên mũi ngửi.

Kỳ quá, nàng nhớ rõ rượu được chuẩn bị trong yến tiệc, không có bình rượu tinh xảo khéo léo vậy, hơn nữa cũng không ngửi được mùi rượu thuần hậu có hương vị ngọt ngào đến thế.

“Rượu này được lấy từ đâu thế?” Tiêu Tử Y cảm thấy mùi rượu này ngửi đặc biệt dễ chịu, bất giác muốn biết nhiều hơn.

“Vừa rồi Lãnh Thu Ngô đi qua đây, thấy ta ngồi uống rượu, mới đem đến uống cùng ta một lúc. Rượu này là do hắn mang đến, ta cảm thấy mùi vị không tệ nên cũng lấy từ chỗ hắn thôi” Tiêu Cảnh Dương cảm thấy trong ngực rầu rĩ, thở phò phò từng cơn.

“Lãnh Thu Ngô ư? Là ai vậy hả?” Tiêu Tử Y lắc lắc bình rượu trong tay, cảm thấy mùi rượu này rất thơm, cũng định uống một ngụm.

“Chỉ là người gần đây mới từ biên cương được triệu về kinh thành, tướng quân Ninh Viễn, bạn thân, cùng Hạ Lăng hai người được người ta ca ngợi là tướng đồng của quân Tây Thu. Vừa rồi vẫn ở trong này mà, nhưng đã được Hạ Lăng tóm đi rồi. Muội mà đến sớm một chút, có thể nhìn thấy họ” Tiêu Cảnh Dương càng ngày càng cảm thấy tim đập nhanh hơn, nói chuyện suýt nữa thì đã hết cả hơi.

Tiêu Tử Y ngẩn người, nhớ tới cái gọi là “Phương thuốc bí truyền cung đình” kia của Nhan Hàn Nguyệt lúc giao cho Hạ Hầu Linh, đã từng nói loại này phải dùng loại rượu ngon nhất mới phát huy được hiệu quả. Không ngờ người trong lòng Hạ Hầu Linh lại là vị Lãnh Thu Ngô kia.

Xong rồi, không phải Hạ Hầu Linh muốn làm rồng đen, không coi Lãnh Thu Ngô kia cho kỹ, kết quả lại tặng rượu thuốc đó cho Tiêu Cảnh Dương uống? Tiêu Tử Y càng xem càng thấy tình hình Tiêu Cảnh Dương

không ổn, lòng thấy bồn chồn lo sợ bất an.

“Hoàng hoàng huynh, huynh trước tiên cứ ngồi im ở đây nhé, muội đi nhanh rồi quay lại ngay” Tiêu Tử Y quyết định chạy nhanh về điện Vĩnh Thọ để tìm Nhan Hàn Nguyệt, nếu ăn nhầm xuân dược mà nói....thì cô ấy hẳn phải có cách giải quyết mà?

Nhưng lúc nàng vừa mới xoay người định chạy thì bất ngờ bị Tiêu Cảnh Dương ôm từ sau lưng.

Bầu rượu màu đỏ trong tay Tiêu Tử Y tuột khỏi tay nàng, nàng đứng lặng nhìn chất lỏng chảy ra dưới ánh mặt trời tạo nên đường cong duyên dáng, trong suốt, giống như màu hổ phách mê người vậy. Cái kiêu này không phải mất thường có thể nắm bắt được, lại giống như cứ từ từ chậm rãi xuất hiện trước mặt nàng, làm cho đầu nàng trống rỗng.

Mãi cho tới khi nghe thấy tiếng bầu rượu rơi phát ra tiếng trầm đục trên cỏ, nhìn chiếc bình nhỏ cứ quay tròn không ngừng, Tiêu Tử Y mới kịp phản ứng biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra rồi.

Ngửi trong không khí ngoài mùi rượu ngập tràn trên thảm cỏ xanh đầy mê hoặc ra, cảm nhận được ở sâu trong cơ thể có một luồng nhiệt độ nóng bỏng như lửa thiêu đốt cơ thể, Tiêu Tử Y cảm thấy chiếc hộp sắt bị khoá sâu trong lòng mình tựa như có ai đó lay nhẹ giạt mình.

218. Chương 218: Khúc Mắc

“Hoàng huynh, huynh say rồi” Tiêu Tử Y thật còn bất ngờ là mình vẫn có thể bình tĩnh nói ra được những lời này, tựa như lòng của nàng đang bị chia hai nửa. Một nửa vẫn khiếp sợ mà chưa bình tĩnh nổi, còn một nửa thì lại lý trí đến dị thường không hề không được thốt ra khỏi miệng nói như vậy. Đúng vậy, hẳn say mới có thể có hành động kiểu như thế.

“Không, ta không say” Tiêu Cảnh Dương hít sâu một hơi, mùi hương trên người Tiêu Tử Y tràn ngập mũi, làm cho hắn tỉnh táo hơn nhiều. Hắn không hối hận, hắn cũng không sợ dọa tới nàng. Hắn nhìn quá lâu rồi, cũng không biết cứ tiếp tục như vậy mãi hắn có thể gây ra những hành động gì quá phận không nữa.

“Hoàng huynh, huynh say rồi, ta đi gọi người tới lấy cho huynh chút canh giải rượu nha” Đột nhiên Tiêu Tử Y có chút sợ hãi, chuyện không phải vậy, hẳn hẳn là hoàng huynh của nàng, hẳn đối với nàng chỉ có thể là tình huynh muội thôi. Là do bình rượu kia đã bị bỏ thuốc, Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy sợ định tránh thoát khỏi vòng ôm của hắn.

Tiêu Cảnh Dương ôm chặt lấy nàng vào lòng, có nói gì cũng không buông nàng ra. Nếu để nàng đi rồi, có lẽ hắn sẽ cảm thấy mình chẳng còn dùng khí nào ôm nàng vào lòng lần nữa. “Đừng đi, ta có lời muốn nói với muội”

Tiêu Tử Y nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Tiêu Cảnh Dương bên tai, một dòng cảm giác tê dại lan tràn toàn thân, nàng mất sức rất lớn mới có thể để bản thân tạm thời coi nhẹ tình huống xấu hổ này. Nhìn thẳng phía trước gió nổi lên làm lá liễu bay bay, Tiêu Tử Y thản nhiên nói, “Buông ra, muội sẽ nghe hoàng huynh nói xong rồi mới đi” Nàng cố tình nhấn mạnh hai từ hoàng huynh, hi vọng Tiêu Cảnh Dương biết tự trọng chút.

Nhưng Tiêu Cảnh Dương thì lại gần như không nghe được vậy. Gần như chẳng có chút phản ứng gì, cứ đứng lặng nhìn tóc Tiêu Tử Y bị gió thổi bay vuốt ve mặt hắn, Tiêu Cảnh Dương nói khe khẽ, “Tử Y, ta yêu muội”

Những lời này giống như một tảng đá rơi vào lòng hồ của nàng, khơi dậy hàng ngàn con sóng. Cho tới tận bây giờ...Cho tới tận bây giờ chưa từng có ai thật sự nói với nàng mấy chữ này. Tiêu Tử Y còn tưởng rằng, lúc nàng nghe được câu này sẽ tưởng tượng ra mình trông thế nào, lại cười trừ. Nhưng mà nàng không cười nổi.

Chiếc hộp được khoá kỹ kia giống như đã lỏng ra rất nhiều, chỉ cần đưa tay lên thì khoá mở ngay, nhưng lý trí lại nổi lên trong lòng. Nàng không thể.

“Hoàng huynh à, huynh say rồi. Hơn nữa, trong bình rượu kia có gì khác nữa....Huynh cũng bởi thế nên mới nói mê sảng thôi” Tiêu Tử Y ép mình phải tỉnh táo lại. Nàng thật sự không nên thế, những điều này chỉ là lời say mà thôi, những điều này chỉ là mê sảng mà thôi. Nếu không phải nguyên nhân là bình rượu kia, huynh ấy cũng sẽ không nói những lời này với nàng.

Đúng vậy, nhất định là thế, nàng không nên có ảo tưởng gì cả.

“Không, ta không say. Hơn nữa ta rất tỉnh táo” Tiêu Cảnh Dương cũng vẫn tiếp tục vậy, cứ dùng giọng điệu dị thường kiên quyết nói.

Tiêu Tử Y sụp mắt xuống, nhìn cánh tay ôm chặt lấy vai mình. người ngoài không nên tùy tiện mặc áo choàng dài đỏ thẫm, ngồi trong không khí mùi rượu mê người, Tiêu Tử Y nói chậm rãi, “Hoàng huynh, muội đã có người mình thích rồi”

“Muội gạt người” Tiêu Cảnh Dương nói cố chấp, nghe thấy những lời này của Tiêu Tử Y bỗng chốc mùi rượu lại bốc lên, mặt đỏ bừng cố tình nói thêm, “Ta mặc kệ là ai, hấn có mà ta không được sao?”

Tiêu Tử Y nghe thấy câu này của Tiêu Cảnh Dương giống y cách nói chuyện của Tiêu Trầm....cho dù tâm tư có rối loạn cũng nhin không được khê nhếch môi lên. Nhưng nghĩ lại, lập tức thở dài bảo, “Vâng, bất kể là ai, đều không thể tốt như hoàng huynh đối với muội được, nhưng huynh là hoàng huynh của muội mà”

Mặt Tiêu Cảnh Dương vui vào cổ nàng, nói buồn buồn, “Ta không phải hoàng huynh của nàng, hoặc là nói nàng không phải là hoàng muội của ta”

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, Tiêu Tử Y vẫn bị những lời nói như thế hoảng sợ, gượng cười bảo, “Hoàng huynh, huynh đừng nói đùa. Ta không phải là hoàng muội của huynh, vậy là con ai đây?” Lúc nàng nói ra những lời này lòng có chút trống rỗng. Dựa theo sự thật nào đó mà nói, nàng quả thật không phải là hoàng muội chân chính của hấn, hoặc là nói, linh hồn nàng không phải.

Tiêu Cảnh Dương nhắm hai mắt lại, như nhớ lại điều gì, mãi lâu sau mới mở miệng bảo, “Năm đó, người trong lòng dì Vân thật ra là Diệp Tri Thu”

Không rõ có phải là tác dụng tâm lý gì không, Tiêu Tử Y cảm giác được sức Tiêu Cảnh Dương dựa vào người nàng càng ngày càng nặng, nặng đến nỗi nàng hầu như thở không nổi. Nàng thật sự nhin không được cựa tay hấn ra, tiến lên trước hai bước cách hấn một khoảng, rồi mới dám quay đầu lại dần từng từ hỏi, “Thích vẫn là thích, ta không tin mẫu phi ta sẽ làm ra những chuyện như vậy” Thực ra nàng cũng từng nghĩ rất kỹ về vấn đề này rồi, nhưng nói đùa kiểu gì, nếu hoàng đế mà dễ bị cảm ứng vậy có còn gọi là Hoàng đế nữa không đây?

Tiêu Cảnh Dương mất đi sự ảm áp trong lòng, ngăn người một lát rồi mới bình tĩnh lại, lắc đầu cười khổ nói, “Ta cũng không tin dì Vân lại làm như thế. Nhưng dì Vân và Diệp tiên sinh vốn là thanh mai trúc mã, năm đó sau khi dì Vân tiến cung cũng nghe được rất nhiều lời đồn về họ. Thậm chí dì Vân mất rồi đến cả tư cách chôn cất trong hoàng lăng cũng không có, điều này không phải nói lên ẩn ý đó ư?” Hơn nữa liên hệ trước đây Tiêu Tử Y bị người bắt cóc mang đi, dì Vân vẫn ốm nặng mất, Diệp Tri Thu bị vu cho là phản quốc. Đây tất cả cũng chỉ có vị Hoàng đế ngồi trên cao kia có thể gây ra. Chính vì thế, ông ấy không thể nói bừa bãi ra được.

Tiêu Tử Y cau mày phản bác lại, “Nghe nói mẫu phi ta được sủng ái nhất trong hậu cung, có lời đồn đại tổn hại vậy cũng không lạ. Không có chứng cứ rõ ràng, ta thật không tin một người đàn ông chưa gặp mặt bao giờ lại chính là phụ thân của ta”

Tiêu Cảnh Dương tiến lên từng bước, trên mặt hiện lên tia cảm xúc phức tạp, hạ giọng nói, “Tử Y à, ta sẽ có chứng cứ, chỉ cần Diệp tiên sinh thừa nhận, chúng ta có thể ở cùng nhau rồi”

Tiêu Tử Y cười khổ, thật không biết nên lấy biểu hiện gì để đối mặt hấn, “Hoàng huynh, huynh say rồi, nếu không huynh tuyệt đối không nói ra những lời ngây thơ vậy. Cho dù ta không phải hoàng muội của huynh thì sao? Huynh là Thái tử triều Đại Chu, còn ta là Công chúa Trường Nhạc, mặc kệ thế nào, trên danh

phận chính là vậy. Cho dù không có quan hệ máu mủ, cũng không cách nào thay đổi được mà. Huỳnh nghĩ định đợi điều này, nhưng mà ta cũng không dám nghĩ đến”

Tiêu Cảnh Dương mặc dù say nhưng vẫn còn chút lý trí, môi giật giật không thốt được ra lời nào. Hắn bày bố, cũng không muốn cho nàng biết. Có lẽ là hắn thất sách, không nên chưa chuẩn bị kỹ, đã vội nói ra tâm ý của mình với nàng rồi. Nhưng lúc thấy vẻ mặt nàng cười đứng trước mặt hắn nói nàng đã thích người khác, hắn thật sự chịu không nổi.

Tiêu Tử Y thấy hết mọi biểu hiện khó xử trên mặt Tiêu Cảnh Dương, mặc dù hắn không nói câu nào.

Khẽ thở dài Tiêu Tử Y định xoay người đi gọi người tới. Nàng định đem mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay quên cả đi, coi như hoàng huynh uống say nói lung tung.

Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y như sắp đi, lập tức hoảng lên tiến hai bước đưa tay kéo nàng lại.

Hắn vẫn còn nói chưa xong, nhưng bỗng chốc lại không biết nên nói thế nào nữa. Đều do uống mấy bình rượu kia mà ra, mọi lời nói trong đầu đã loạn cả, muốn nói cũng nói không được rõ lắm.

Hắn chỉ biết là, nếu không giữ nàng lại, sau này lúc gặp nhau, sẽ chẳng còn cơ hội tốt như vậy nữa.

Tiêu Tử Y phát hiện ra tay áo mình bị Tiêu Cảnh Dương túm chặt, cuống lên, cũng không nhìn thấy bình rượu rớt trên cỏ đang chảy rượu màu đỏ, đạp một bước lập tức ngã chống vó.

“Tử Y!”

Một trận đảo lộn trời đất, nhưng Tiêu Tử Y không thấy đau. Nàng đầu óc choáng váng mới phát hiện nàng dĩ nhiên không ngã thẳng xuống đất mà bên dưới có người Tiêu Cảnh Dương làm đệm.

“Huỳnh, huỳnh ngã không bị sao chứ?” Tiêu Tử Y định đứng ngay dậy nhưng luống cuống chân tay lại phát giác ra tóc mình cuốn lấy hạt châu trên quần áo hắn gỡ không ra.

Thật ra Tiêu Cảnh Dương có chút mừng thầm, len lén thưởng thức thần thái sốt ruột của nàng, chẳng có chút ý nghĩ nào đi giúp cả.

Tiêu Tử Y hận đến nỗi muốn học máu, cái kiểu tình huống cực mờ ám này mà bị ai phát hiện ra thì cho dù nàng có dẻo mồm hơn người cũng khó mà giải thích cho rõ được. Nàng càng nghĩ lại càng thấy sốt ruột, lại càng vội, đành dùng một tay chống thân mình lên để phòng bản thân lại dán trên người Tiêu Cảnh Dương, đổi lại một tay hầu như không thể gỡ nổi tóc ra.

Sợi tóc đó quấn chặt viên trân châu trong suốt, tựa như quan hệ giữa nàng và hắn vậy dây dưa không rõ.

Thật sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, ngay lúc lòng Tiêu Tử Y nóng như lửa đốt, đột nhiên một giọng khàn khàn kêu lên trên đỉnh đầu họ, “Hai người các ngươi đang làm gì thế?”

Trái tim Tiêu Tử Y như ngừng đập, gần như không dám ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sách kia xuất hiện đột ngột.

Mà ở cách hành lang gấp khúc không xa, có một người mặt đầy râu xồm ảm đạm xoay người rời đi.

219. Chương 219

“Đạp phải bình rượu, Tử Y bất cẩn ngã xuống, ta không đỡ nổi nàng ấy, kết quả là hai người đều bị ngã xuống” Đối với Tiêu Tử Y lúng túng, thật ra Tiêu Cảnh Dương có thủ đoạn xử lý chuyện đó tuyệt hảo, gần như không thở gấp vội nói ra một câu đầy đủ, hoàn toàn không có chút bộ dạng say rượu như vừa rồi.

“Ta...Tóc của ta quấn vào hạt châu trên người huỳnh ấy rồi” Tiêu Tử Y lắc lắc tóc, ý bảo Tiêu Sách chớ quan trọng.

Tiêu Sách đi tới ngồi xuống, đưa tay ra gỡ ra ngay sợi tóc bị cuốn.

Tiêu Tử Y chỉ hoảng hốt một chút, vừa rồi nàng có cảm giác sợi tóc này thật giống như quan hệ giữa nàng và Tiêu Cảnh Dương. Nhưng giờ được Tiêu Sách đơn giản vậy gỡ ngay ra, trong lòng nàng đột nhiên có chút hoảng sợ nổi lên.

Tiêu Cảnh Dương phát giác ra vẻ mất hồn của Tiêu Tử Y, giả vờ ngớ ngẩn để lừa nói cười ha ha, “Tửu lượng của ta thật kém lắm, cứ uống vài bình vậy mà đã mơ màng như thế rồi” Hắn vừa nói vừa đỡ người Tiêu Tử Y lên, sau đó thâm nắm tay nàng nhắc nhở nàng không phải lúc ngẩn người.

Nghe Tiêu Cảnh Dương nhắc tới chuyện rượu, Tiêu Tử Y mới nghĩ đến bình rượu kia hắn uống có thuốc, nàng phải nhanh đi gặp Nhan Hàn Nguyệt mới được. Song nàng nói thế nào bây giờ? Tiêu Tử Y mấp máy môi, nhìn sang Tiêu Sách hỏi, “Sao để lại ở đây thế? Không phải là đi chơi trò chơi với tiểu Tranh sao?” Không rõ chú nghe được những gì, Tiêu Tử Y cảm thấy lo sợ bất an.

Ánh mắt Tiêu Sách hoài nghi nhìn sự dao động giữa hai người, nghe vậy có chút nghĩ ngợi, “Ta định đi tìm Lãnh Thu Ngô hỏi chút chuyện, nghe người ta nói huynh ấy đi về hướng này nên ta mới tới đây tìm”

Tiêu Cảnh Dương cười chỉ vào bầu rượu dài đỏ kia nói, “Hắn vừa rồi mới ở đây uống rượu cùng ta, chỉ là không rõ Hạ Lăng đã lôi hắn đi đâu mất rồi”

Tiêu Tử Y nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhìn tình hình cho thấy Tiêu Sách không nghe được đoạn đối thoại giữa hai người họ, nhưng mà bình rượu kia...

“Ôi! Rượu sao đã bị đổ thế này!” Hạ Hầu Linh kêu lên từ xa, dường như trong nháy mắt đã chạy tới chỗ họ, buồn bực nhặt bầu rượu kia lên.

Tiêu Tử Y kinh ngạc, nhìn Hạ Hầu Linh đột nhiên xuất hiện, sau đó nhìn nàng ấy chẳng coi ai ra gì, vứt lại bầu rượu, nói lẩm bẩm, “Không còn rượu thì sao mà thành chứ?” Nói xong, thì tiến đến hướng điện Vĩnh Xương.

“Đây là Hạ Lăng ư?” Tiêu Sách có chút kinh dị, chẳng thềm nhìn cả người họ đang sống sờ sờ mà chỉ vì tưởng đồng Hạ Lăng của Quân Tây Thu và Lãnh Thu Ngô.

Tiêu Cảnh Dương gật gật đầu, khẽ cười nói, “Hắn người này vốn vậy, có thói quen là tốt rồi. Nhưng mà tính tình của hắn thì rất khó mà thích ứng hoàn cảnh kinh thành. Lúc hắn ở yến hội chính là bàng quan, tận mắt thấy hắn đã vô tình đắc tội bao nhiêu quan lại. Thật đáng tiếc quá, kiểu người như hắn nếu khéo đưa đẩy chút sẽ có hướng phát triển. Còn vị Lãnh Thu Ngô kia thật ra lại tương phản.”

Tiêu Tử Y chỉ cần suy tư chút, là biết Hạ Hầu Linh vừa rồi than thở câu kia không phải vội vã tìm rượu uống, mà vội tìm loại rượu ngon đã bỏ thuốc kia tặng cho vị Lãnh Thu Ngô.

Nói thật ra thì đúng là Hạ Hầu Linh hầu như chẳng có cơ hội nào với bầu rượu bỏ thuốc kia, nói chính xác hơn là, vừa rồi những lời Tiêu Cảnh Dương nói vừa này không phải vì mê muội mà nói bậy. Tim Tiêu Tử Y đập nhanh. Nàng lên nhìn Tiêu Cảnh Dương một cái, ngoài vẻ mặt hắn có chút đỏ ra thì thần trí rất tỉnh táo, hai mắt sáng rõ, đủ để chứng minh những lời vừa này không phải vì say rượu mà nói loạn.

“Các người tán chuyện đi, ta về trước đây....để coi xem bọn trẻ còn cần chuyện gì nữa không?” Trong lòng Tiêu Tử Y đã rối loạn như tơ vò rồi, hầu như không giấu nổi tâm tư kích động, cứ vứt lại một câu vậy gần như suýt chút nữa thì không khống chế nổi cảm xúc của mình.

Tiêu Cảnh Dương nhìn bóng Tiêu Tử Y vội vã rời đi, nội tâm dậy lên chút vui sướng. Hoá ra trong lòng hắn cũng không phải không hồi hộp. Hắn định bước vài bước đuổi theo sau nàng nhưng lại nghe được tiếng Tiêu Sách gọi nên dừng lại.

“Hoàng huynh” Tiêu Sách cất giọng trầm sau lưng hắn, “Hoàng huynh không phải không biết, cho dù huynh và nàng không phải huynh muội ruột thịt thì cũng không có khả năng ở cùng nhau được mà”

“Đệ cũng nghe hết cả rồi sao?” Tiêu Cảnh Dương cảm thấy một luồng khí lạnh xuyên thẳng từ cột sống vào tim làm cho tỉnh rượu bảy phần.

“Tuy không nghe được rõ lắm nhưng thế cũng đủ rồi” Tiêu Sách hoảng hốt thót lên giọng nghe càng thêm quỷ dị. Chú vốn lúc nào cũng hoài nghi hai người họ. Lúc theo sau Tiêu Tử Y từ chính điện đi ra, chú cũng

theo sát phía sau nàng. Nhưng vừa rồi không hiểu sao, lúc thấy nàng ngã vào ngực hắn thì chú lại thấy nhin không được chui ra từ sau cây. Cũng không rõ vì sao chú vừa rồi lại nguyện nói dối để lừa nàng.

Có lẽ, chú nghĩ không muốn nàng xấu hổ, xuất hiện biểu hiện tâm tình nặng nề.

Tiêu Cảnh Dương đứng thẳng cứng chỗ đó, toàn thân cơ bắp căng lên, gần từng tiếng từ răng ra, “Không được làm tổn thương nàng”

Tiêu Sách lắc đầu, thở dài bảo, “Hoàng huynh à, Sách đệ chỉ là nhắc nhở huynh, cũng không phải áp chế gì huynh. Từ sau ngày huynh mang nàng ấy về cung thì đã chú định rồi, cho dù các người không có quan hệ máu mủ, con đường này cũng đi rất khó khăn dị thường. Ngồi vị Hoàng đế hay là Hoàng tử huynh phải chọn lấy một”

Tiêu Cảnh Dương thở phào, khẽ mỉm cười bảo, “Đệ yên tâm, hai thứ sẽ đều là của ta. Nếu bắt buộc phải chọn, dĩ nhiên ta sẽ đều chọn cả hai”

Nhìn Tiêu Cảnh Dương vừa quay đầu đi ngược lại hướng Tiêu Tử Y đi, Tiêu Sách nhắm chặt hai mắt lại, mím chặt môi nóng ruột.

Tiêu Tử Y mất khá lâu mới đến được nơi gần với chính điện tổ chức yến hội. Đã rất gần rồi, nghe kỹ có thể nghe thấy tiếng nhạc réo rắt, tiếng khách khứa nói cười cùng tiếng cười đùa của bọn trẻ. Nhưng nàng lại có cảm giác cách nơi này rất xa, vô cùng xa, bước chân chạy càng chậm dần, như là vĩnh viễn không đến được nơi đó vậy.

Đã rất lâu rồi, Tiêu Tử Y mới biết được mình đã dừng chân, mới biết được không rõ lúc nào có một người đứng trước mặt nàng.

“Anh chừng nào thì trở về” Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn Nam Cung Sanh, cho tới tận bây giờ mới cảm thấy bộ râu xồm của hắn thoát nhìn sao mà thân thiết thế.

“Đủ lâu để trở về” Nam Cung Sanh nói bình tĩnh.

Tiêu Tử Y lẳng lặng nhìn Nam Cung Sanh vươn tay, nhẹ nhàng lau đi từng giọt lệ trên mặt nàng, mới hay rằng không biết nàng đã rơi lệ từ bao giờ.

“Ta muốn được yên lặng chút” Tiêu Tử Y đưa tay xoa mặt loạn lên, hơi quăn bách nói.

“Ta biết có một chỗ cực yên tĩnh” Nam Cung Sanh khẽ cười một tiếng, không lùi bước, lại giơ tay về phía nàng.

Tiêu Tử Y lặng yên nhìn bàn tay trước mặt, đốt ngón tay thon dài sạch sẽ, mạnh mẽ. Nhớ lại món điểm tâm ngon lành đẹp đẽ xuất hiện liên tiếp dưới bàn tay này, Tiêu Tử Y phát giác ra tay mình đã đưa lên trước đặt lên.

220. Chương 220

“Ta còn tưởng anh sẽ dẫn ta ra ngoài cung chứ” Tiêu Tử Y ngồi trên nóc ngói cung Trường Tín, hơi sợ độ cao chút.

“Ha ha, ngoài cung cũng khó có cảnh thế này” Nam Cung Sanh khoanh chân ngồi bên cạnh nàng, cười bảo, “Cung Trường Tín là điện các cao nhất trong cung Trường Nhạc, ngồi ở đây có thể hứng gió là cực kỳ thích thú, hơn nữa lại rất yên tĩnh”

Dù Tiêu Tử Y ngồi ở chỗ này thì cũng có thể nhìn thấy được điện Vĩnh Xương ở xa xa đang có rất nhiều cung nữ thái giám đi lại bận rộn. Nàng biết ở đó vô cùng náo nhiệt, nhưng nửa ý nghĩa cũng không len nổi vào đầu nàng.

“Aizz, mệt chết ta rồi” Tiêu Tử Y đơn giản cứ ngã ra sau nằm trên nóc nhà, cảm thụ được ánh nắng chiếu vào người, làm mái ngói bốc nóng, nhìn bầu trời xanh thăm bao la trên đầu, nàng bỗng chốc thở dài, “Cảm ơn anh đã dẫn ta tới nơi này”

“Tiện tay mà thôi” Nam Cung Sanh cười nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y nằm bên cạnh hần rất thoải mái, bỗng hơi ngại rời mắt đi.

Tiêu Tử Y nhìn bóng lưng rộng của Nam Cung Sanh, biết hần rất săn sóc mình cũng không hỏi gì nhiều, cảm thấy cảm động vô cùng.

Lúc này mặt trời ló ra khỏi đám mây, ánh nắng chiếu thẳng lên mặt làm cho Tiêu Tử Y chói nheo mắt lại. Sau lưng Nam Cung Sanh được mặt trời soi xuống loé ra quầng sáng, bức tranh này cứ dừng lại rất lâu trong tầm mắt nàng, cho dù cuối cùng có nhắm mắt lại thì nó cũng không mất đi.

Nàng chẳng đòi hỏi gì hơn rồi, ngừng lại, ít nhất hiện giờ không nghĩ đến. Tiêu Tử Y ép cho đầu óc mình trống rỗng, sau đó phát hiện ra ở nơi đây thật sự yên tĩnh vô cùng!

Thật yên tĩnh quá.

Ở đây không có tiếng huyền não của bọn trẻ, nàng đã sớm có thói quen có bọn trẻ bảo bối vây quanh người. Giờ dường như đã lâu rồi chưa từng thử qua được yên lặng mà gần gũi người. Nơi đây cũng không có tiếng thái giám cung nữ trước sau vây quanh, là nàng bất giác cũng trở nên quen có người vây quanh, gần như đã quên mất nàng vốn chỉ là một nữ sinh rất bình thường.

Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại, lắng lắng nghe, cách đó không xa có tiếng chim kêu riu rít vui tai, nghe tiếng gió nhẹ thổi vi vu trên những mái hiên lạnh lạnh, lòng nàng từ từ gần như được tinh lọc trở lại. Đúng vậy, nàng chỉ là nữ sinh bình thường, tại sao cứ phải vì chuyện không thực tế mà phiền não chứ? Cho dù Tiêu Cảnh Dương cứ luôn mồm nói rằng họ không phải là huynh muội. Nhưng dù gì thì thân phận họ đã rõ, có sửa đổi cũng không dễ, nàng còn tự tìm phiền não làm gì chứ?

Thật lâu Nam Cung Sanh cũng không thấy tiếng Tiêu Tử Y, kìm không nổi quay đầu lại nhìn vừa lúc thấy nàng khẽ cong môi lên, bất giác hần cũng cười.

May là vừa rồi hần không yên lòng vì nàng, đi rồi lại vòng lại. Chỉ cần liếc nhìn biểu hiện trên mặt nàng lúc ấy, hần dường như thấy giống một con thỏ bị kinh hãi lạc đường vậy, nếu không phải để ý đến nàng mà mặc kệ nàng, thì hần sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình.

Tuy Nam Cung Sanh tự nhận mình không phải là kẻ rộng lượng, nhưng tận mắt thấy Tiêu Cảnh Dương cứ dây dưa không rõ với nàng mà trong lòng thấy khó chịu không gỡ nổi.

Sau mới hiểu được hoá ra nàng đã sớm có vị trí trong lòng mình rồi.

Là từ lúc nào đây? Nam Cung Sanh cứ chăm chăm nhìn Tiêu Tử Y lắng lắng nằm yên bên cạnh, trong đầu bỗng nhớ lại hình ảnh hai người họ cùng một chỗ. Không phải là nàng cùng hần làm điểm tâm trong phòng ăn, đó không phải là lần đầu tiên. Cũng không phải là lúc nàng gấp máy bay giấy kia, cũng không phải là lúc hai người họ cùng đi thám hiểm cung Trường Tín, nàng sợ tới mức ôm chặt lấy cánh tay hần kia...

Là lúc nàng và hần đối chọi nhau gay gắt ở miếu Đông Nhạc sao? Là lúc hần kìm lòng không nổi in môi lên chiếc chén trà mà nàng để lại sao? Hay là lúc hần nhìn thấy trước mắt mình nàng đâm cây trầm phượng hoàng vào ngực mà không chút chần chờ kia sao?

Hay là...Hay là lúc bắt đầu tại nơi đây hoa đào kia nàng ngã xuống được hần ôm vào trong lòng kia một khắc? Hay là, lúc hai người họ bắt đầu thông qua giấy bút để trao đổi đề, hai người đã bắt đầu ràng buộc nhau rồi?

Nam Cung Sanh nhắm hai mắt lại, khoé môi cũng bất giác cong lên. Thì ra là vậy, trách không được hần vẫn chịu không nổi tìm đủ mọi cớ để được ở bên cạnh nàng, là nghĩ muốn được nhìn nàng nhiều hơn chút, nói nhiều hơn với nàng, muốn ánh mắt lưu luyến trong suốt kia của nàng dừng trên người hần lâu hơn chút.

Thì ra là vậy...

Nam Cung Sanh chống tay lên cằm, nhìn Tiêu Tử Y người rất quen thuộc ngủ bên. Lông mi nàng rất dài khoác lên đôi mắt, chóp mũi hếch cao, cánh môi mềm nhạt như cánh hoa đào, hai má không chút phấn son bị nắng chiếu vào hơi ửng đỏ, nhìn có vẻ rất mê người.

Bỗng chốc Nam Cung Sanh cũng chợt ngáy cả người.

Một chú chim én lướt qua bên hai người, Nam Cung Sanh bỗng bừng tỉnh, bắt giắc rụt tay lại. Vù, suýt nữa thì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà phạm lỗi.

Nhưng trong ấn tượng của hắn rất khi nhìn thấy cảnh nàng an tĩnh như vậy. Nam Cung Sanh tham lam nhìn dung nhan Tiêu Tử Y ngủ say, sung sướng nghĩ. Nàng gần như vĩnh viễn có dư thừa tinh lực, vĩnh viễn đều giống một đứa bé không chút phiền não như thế. Nhưng càng nhiều lúc lại lộ ra trí tuệ vượt xa tuổi nàng mà lại rất chừng chặc. Hai người tương phản, đoán chừng Tiêu Cảnh Dương cũng chung tình là vì chính nàng thôi.

Nam Cung Sanh nhớ tới hình ảnh vừa rồi vô tình nhìn thấy, lại bất ngờ phát hiện ra trong nội tâm mình tích tụ từ lâu.

Đúng vậy, hắn nếu nghĩ thông suốt tâm tình của mình, thì hắn có cần cố coi trọng quyền lực như người khác không.

Nàng thích ai, ai thích nàng, mấy vấn đề này với hắn mà nói có ý nghĩa gì đâu? Hắn chỉ cần biết, hắn thực sự thích nàng, vậy là được rồi.

Nam Cung Sanh nở nụ cười tươi, nhưng mà trong mắt Tiêu Tử Y này thì cảm thấy nụ cười này nếu dùng bộ mặt thật của hắn mà xem thì phải có hiệu quả đến cỡ nào. Nàng lại lần nữa nguyên rửa bộ râu xồm chướng mắt kia.

“Nhanh vậy đã tỉnh rồi ư?” Nam Cung Sanh phục hồi tinh thần, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia của Tiêu Tử Y đang nhìn hắn.

“Không ngủ, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần thôi mà” Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm thấy tất cả trước mặt đều tốt đẹp như vậy, thậm chí nhìn cái gì xa xa đều rõ hơn rất nhiều.

“Có đói không? Ăn chút điểm tâm nhé?” Nam Cung Sanh tựa như nhà ảo thuật vậy, lấy từ trong lòng ra một túi giấy, bên trong có mấy cái bánh và một ít bình nước hoa quả.

Tiêu Tử Y cong môi lên vươn tay về phía hắn nói, “Kéo ta lên, ta dậy không nổi” Mấy ngày nay thần kinh của nàng rất căng thẳng, bỗng dưng tâm tình đã trầm tĩnh rất nhiều, lập tức cảm thấy cả người chẳng còn sức nào.

Nam Cung Sanh dĩ nhiên là vui cực kỳ, đưa tay ra cầm tay nàng, kéo nhẹ nàng dậy.

“Ha ha, bây giờ là món điểm tâm ngon gì thế?” Tiêu Tử Y nhìn rõ cả, mong chờ chiếc túi giấy chưa kịp mở. Thực ra nàng cảm thấy dạ dày mình đã bị hắn chinh phục trước chứ không phải là lòng nàng.

Nam Cung Sanh mỉm cười, mở túi giấy ra, bên trong là một vài bọc “Xuân chi hoa đào” vụn vụn.

“Ôi! Đây chẳng phải là ta làm đó sao? Anh thật sự có thể hấp được ra ư?” Tiêu Tử Y nhìn món điểm tâm được làm khéo léo, dù nàng da mặt có dày đi chăng nữa cũng nhận không được cảm thấy hai má nóng lên đỏ bừng. Những này là sáng nay lúc ở nhà bếp nàng thấy hắn làm dễ như thế nên ngứa tay mới nặn vài cái. Cái loại xuân chi hoa đào này chỉ dùng màu bột hồng như hoa đào làm vỏ bánh bao bọc nhân màu vàng trong suốt bên trong làm nhị mà tạo thành.

Nàng cứ nghĩ đơn giản kết quả là làm mấy cái cũng chẳng được cái nào được, cuối cùng có cảm giác mình chẳng có năng khiếu trời sinh gì nên đành bỏ cuộc. Tiêu Tử Y đỏ bừng mặt sáng giọng, “Không phải bảo anh là đừng có hấp rồi đấy thôi?”

“Cô không ăn thì ta ăn luôn đó nha! Dù gì thì nhìn trông hình dáng xấu thôi nhưng nguyên liệu lại là do ta làm, hương vị chắc chắn cũng đâu có kém gì” Nam Cung Sanh cười trêu nói, tự mình lấy một cái trước.

“Hừ, thật là tìm cơ hội làm ta mất cả mặt, ta sẽ không tin anh lần đầu tiên làm điểm tâm lại hoàn mỹ thế đâu” Tiêu Tử Y hừ khê nói. Nhưng tuy nói vậy, bụng đói thì thèm kêu làm nàng vẫn đưa tay ra nhón lấy một cái cho vào miệng.

Mùi hoa đào thơm ngát nức mũi lẫn mùi quả đào chua chua tản ra giữa các kẽ răng, từ sau khi Tiêu Tử Y nhắm qua quả đào ở vườn U Lan kia, lại vô cùng mê mùi vị loại này. Nàng nheo mắt lại thoả mãn thở dài, “Đúng, ăn ngon lắm”

Nam Cung Sanh lòng kìm không nổi nhảy lụp bụp, cười chậm rãi nói, “Đúng, đúng là ăn ngon lắm”

221. Chương 221

Tiêu Tử Y cũng không nhìn thấy nụ cười đặc biệt của Nam Cung Sanh, nàng cứ chăm chú nhìn người người đi ra đi vào điện Vinh Xương cách đó không xa.

“Đã muốn về chưa?” Nam Cung Sanh nhìn theo tầm mắt nàng, nghĩ đến chắc nàng muốn về.

“Không phải, vẫn muốn ở đây một lát nữa” Tiêu Tử Y lắc lắc đầu, nhắc một bình nước quả lên uống, cười bảo, “Thật ra bản thân ta không phải là không muốn về, nhưng vì phong cảnh ở đây đẹp quá, lại có gió thổi, có người làm bạn bên cạnh, tốt lắm”

Nam Cung Sanh giãn mặt ra, cười cười, “Vậy ngồi lại lâu chút đi, nếu mà cô không sợ lạnh thì đợi một lúc nữa có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn, cảnh sắc đó mới gọi là rất đẹp”

Tiêu Tử Y liếc xéo mắt nhìn hắn, ra vẻ không vui hừ khê bảo, “Xem ra người nào đó ở đây cũng nhàn hạ quá đi ha”

Nam Cung Sanh bật cười nói, “Thật ra thì tuy trong cung tráng lệ, nhưng đổi góc độ mà coi, thì sẽ có nhiều cảm thụ rất khác nhau. Chẳng hạn như ở đây lúc mặt trời mọc, mặt trời lặn, tuyệt đối đều chẳng khác gì cảm thụ ở ngoài cung cả đâu”

Tiêu Tử Y nhìn mặt trời từ từ ngả về tây, nhìn lại cảnh cung điện lầu các trước mặt cứ hiện lên hình bậc thang tầng tầng lớp lớp, thật sự rất thích thú. Chỉ là ở trên nóc nhà này như tấm gương phản xạ lại kiểu dáng đó....sáng rực loé mắt làm nàng bỗng chốc cảm nhận được cảnh tượng thê lương mà đặc ý.

“Hoá ra, ta cũng ở một nơi vậy ha...” Tiêu Tử Y thì thào, nàng thấy thế nào cũng có cảm giác như không thật, tựa như đây chỉ như một giấc mộng mà thôi.

“Ha ha, vị trí cao là tất nhiên rồi!” Nam Cung Sanh lắc đầu thở dài. “Dù sao ta kiểu gì cũng không thích nơi đây, nhưng không rõ vì sao từ xưa đến nay có rất nhiều người lại vì cuộc sống nơi đây mà vứt bỏ hết tất cả, kể cả Đại tỷ của ta nữa”

“Trang Tử không phải là cá làm sao biết cá vui” Tiêu Tử Y đã gặp Nam Cung Cầm vài lần rồi, tuy cảm thấy cả tuổi xuân nàng ấy vùi chôn trong cung, nhưng chưa bao giờ phát hiện ra nàng ấy có thái độ mệt mỏi nào, Có lẽ có người trời sinh ra là thích vinh hoa phú quý, người bên ngoài thì chẳng bao giờ nghĩ được.

Nam Cung Sanh vẫn lắc lắc đầu thở dài, “Cũng không hẳn như thế. Đại tỷ nàng ấy là vì tiền đồ nhà chúng ta mới tiến vào cung. Nhưng mà ta và đại ca thì không phải là có chức vị cao gì, tiếc là phí nỗi khổ tâm của tỷ ấy”

Tiêu Tử Y im lặng không nói gì, chuyện nhà người ta nàng chẳng thể nào đoán ra nổi, dù sao hiểu biết cũng không đủ sâu. Nhưng nàng vẫn có chút nhìn không quen cảnh lúc ấy Nam Cung Cầm đem Nam Cung Tiêu trở thành vật phẩm giao tận tay nàng ở đây. Song nghĩ đến Nam Cung Tiêu, Tiêu Tử Y nhin không nổi bật cười, “Ta xem ra thì cuối cùng Tiêu Nhi lại có tiền đồ rộng mở, nỗi khổ tâm của đại tỷ huynh cũng không uống phí rồi”

“Hy vọng là thế!” Nam Cung Sanh cười cười, đem miếng điểm tâm cuối cùng cướp mất, chẳng chút khách sáo nào ném tọt vào mồm.

“Nè! Không phải là để cho ta ăn đó sao? Sao lại có cảm giác anh ăn nhiều hơn ta chứ hả?” Tiêu Tử Y buồn bực nhìn bao giấy rỗng, khó chịu nói.

“Cô không phải thường xuyên kêu rằng ăn quá nhiều đồ ngọt thì không giảm béo được đó sao? Ta sợ cô ăn nhiều lại hối hận, vì thế mới giúp cô làm rõ giải quyết chút phiền não này của cô đó chứ” Tâm tình Nam Cung Sanh rất khoái chí, hiện giờ hắn rất thích nhìn biểu hiện hờn dỗi của nàng, dần dần phát hiện ra đùa nàng cũng là một chuyện rất ngọt ngào.

Tiêu Tử Y thật muốn giật phất bộ râu xồm của hắn xuống bỏ vào túi giấy, hận đến mức nghiêng răng trèo tre. Dùng chân đá đá chân hắn, Tiêu Tử Y cố tình làm khó hắn, “Ta đói bụng rồi, đi lấy cái gì ở phòng bếp cho ta ăn chút đi. Đúng rồi, tốt nhất là nhớ lấy chén nước ngọc lưu ly đó nữa nhá”

Nam Cung Sanh cười dung túng bảo, “Được, nhưng mà ta cảm về bao nhiêu thì cô phải ăn hết bấy nhiêu đó nhé”

Tiêu Tử Y đáp thẳng, “Được! Một lời đã định!” Nàng cũng không tin hắn còn muốn rời nóc nhà đi lấy được bao nhiêu nước trái cây mang về.

Nhìn bóng Nam Cung Sanh biến mất dưới mái hiên thì Tiêu Tử Y mới ngừng cười. Làm sao mà nàng không rõ hắn đang cố gắng làm cho nàng vui chứ, nhưng có một số việc cũng không thể xem nhẹ mà coi như không tồn tại được.

Nghĩ đến vẻ ngoài Tiêu Cảnh Dương đối với nàng, lòng Tiêu Tử Y bỗng thấy nặng nề. Có lẽ nàng không rõ trong lòng mình có quyết định cụ thể ra sao, nhưng nàng biết nếu thích một người thì không nên giống nàng có cảm giác như là gánh nặng vậy, chắc chắn thấy không đúng.

Tiêu Tử Y lần nữa lại nằm lại trên mái ngói, do mặt trời đã lặn xuống khiến ái ngại có cảm giác mát lạnh. Còn bên cạnh đã không có Nam Cung Sanh làm bạn, nàng càng thấy cô tịch nhiều hơn.

“Này, sư muội! Hoá ra là muội ở đây, làm cho sư huynh ta đây tìm thật cực khổ quá trời ha!” Giọng Kỳ Mặc đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, dọa cho Tiêu Tử Y suýt nữa mất thăng bằng ngã lăn từ trên nóc nhà xuống.

“Sao huynh biết muội ở đây vậy?” Tiêu Tử Y ngồi thẳng người lên, nhìn Kỳ Mặc có chút...chật vật. Ha ha, cổ tay áo bị rách chút, hình như giống như trước đây vậy. Nghĩ đến cũng biết huynh ấy đụng phải Trầm Ngọc Hàn rồi, tám phần vẫn bị một chiêu xoẹt qua.

“Hừ, còn không phải cái gã Trầm ngọc Hàn kia sao, ai ngờ hắn dĩ nhiên lại phụ trách ở cung Trường Nhạc, suýt nữa bị hắn bắt ngay tại trận chứ” Về mặt Kỳ Mặc khinh thường, nhưng lại chẳng muốn nhắc lại chút gì. Hắn nhìn chằm chằm vào Tiêu Tử Y nói lảng đi, “Sư muội à, võ công của muội đã khôi phục rồi hả? Nếu không sao lại có thể lên được trên này thế?”

“Là có người đưa muội lên. Võ công lúc có lúc không, chán lắm” Tiêu Tử Y buông tay tỏ vẻ bất lực với bản thân, “Sư huynh à, có thời gian dạy uội cách vận khí thế nào đi”

Kỳ Mặc khịt khịt mũi, cười ha ha nói, “Này, muội vốn đã có người trong lòng đưa muội lên, đã chứng minh bên cạnh muội có một người biết võ công đó thôi! Sao còn muốn sư huynh dạy cho làm gì chứ? Lần này ta trở về định ở lại ăn uống miễn phí vài ngày, nhưng không ngờ Trầm Ngọc Hàn lại ở trong này làm cấm vệ. Miễn đi miễn đi, ta vẫn cảm thấy chơi ở trong giang hồ hay hơn nhiều. Cho muội cây trâm này, bên trong đã thêm máu giả rồi đó, cơ quan thì vẫn thế, dọa uội chơi tốt đó chứ hả? Đi rồi nhé, Hẹn gặp lại lần sau!” Kỳ Mặc nói đi là đi, sau khi đưa cho nàng cây trâm kia thì đã tiêu sái vung tay lên, nhấp nhô vài cái thì đã biến mất trước mắt nàng.

Tiêu Tử Y đối với chuyện Phong sư huynh nàng quay lại đã hết cách rồi, thật hận không đuổi theo hắn đá ấy cái. Đúng lúc nàng nghe thấy giọng Trầm Ngọc Hàn quát đuổi theo hướng Kỳ Mặc biến mất, tự dưng đáy lòng còn âm thầm cổ vũ Trầm Ngọc Hàn cố lên. Nếu có thể bắt được sư huynh này của nàng về làm cu li thì tốt lắm.

Nhưng hy vọng rất mỏng manh, nàng biết vị sư huynh tiện lợi này của nàng hầu như đều hiểu rõ như lòng bàn tay, am hiểu nhất chính là việc đấm đá. Tiêu Tử Y bất đắc dĩ ngấm cây trâm Phượng hoàng một lát, rồi cất kỹ trong người. Nàng có thói quen không có việc gì thì lại lấy cây trâm ra kiểm tra, hôm nay đưa gấp cho Kỳ Mặc sửa vẫn còn cảm thấy chẳng quen.

Chỉ lát sau ở nơi đó đang âm ỉ bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, Tiêu Tử Y cũng chẳng có tâm tư nào mà đi coi kết quả thế nào nữa, chỉ ngơ ngác nhìn chân trời đang nhuộm đỏ, mặt trời đỏ rực như máu đang dần lặn xuống. Tự dưng nàng bị cảnh đẹp trước mặt làm rung động, ý nghĩ trống rỗng.

“Đúng lúc quá” Giọng Nam Cung Sanh mỉm cười từ bên cạnh nàng truyền tới, tiện còn khoác lên người nàng một áo choàng dày mềm mại.

Tiêu Tử Y quay đầu lại, phát hiện ra không rõ từ nơi nào hắt trộm được một đồng đồ ăn rất lớn, sau đó còn cầm theo hai cốc nước phỉ thúy lưu ly, công phu giỏi đến mức cả một giọt cũng không bắn ra ngoài.

Dù tâm tình Tiêu Tử Y đã bình ổn trở lại, cũng nhịn không được lại cong miệng lên, đưa tay ra cầm giúp hai cốc nước trái cây hộ hân.

Động tác Nam Cung Sanh rất nhanh nhẹn như muốn dùng nóc nhà làm bàn đặt đồ trước mặt, rất thần kỳ là những đồ ăn hân mang đặt xuống không đổ, thậm chí cả chén nước quả phỉ thúy lưu ly cũng không nghiêng ngã.

“Cảm ơn anh” Tiêu Tử Y cảm động vì sự cẩn thận của hân, trong thời gian ngắn vậy mà cũng không quên mang giúp một bộ y phục và áo choàng cho nàng, sợ nàng bị lạnh.

Nam Cung Sanh cười giảo hoạt bảo, “Cảm tạ gì chứ? vừa rồi Cô không phải đã nói, ta lấy bao nhiêu thì cô ăn hết bấy nhiêu đó sao? Ta nhưng là vợ vet lấy bất kể thứ gì một lần trong phòng bếp, chính công chúa phải cố hết sức đó nha!”

Lúc này Tiêu Tử Y mới để ý thấy hân lấy những thứ đó ra cũng có thể đủ cho ba bốn người ăn.

“Hừ, Ăn thì ăn, ai sợ ai chứ!”

222. Chương 222

Tiêu Tử Y đưa tay ra định lấy, Nam Cung Sanh ngược lại ngăn nàng, “Quên đi, vừa rồi là ta lo lắng chưa chu đáo, lúc này mặt trời đã lặn, gió bắt đầu thổi rồi. Thôi không ăn nữa, sợ đau bụng đó”

Tiêu Tử Y cảm thấy rất ấm áp, cười cầm chén nước trái cây bảo, “Ta uống này nọ hân không sao chứ?”

Nam Cung Sanh vui vẻ đồng ý, cũng cầm lấy một chén nước trái cây khác, cùng nàng nhăm nháp nhìn mặt trời lặn dần đằng tây.

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn hơn nửa mặt trời đang lặn dần, đột nhiên lúc đó, từ lúc nàng chào đời tới nay hình như đây là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn mặt trời lặn. Trước đây lúc sinh hoạt tại thành thị lớn vậy, lầu cao lớp lớp chẳng có thời gian đâu mà đến nhìn cảnh mặt trời lặn mất tích đường chân trời. Còn ở thời đại này, nàng cũng chưa từng thử bỏ ra chút thời gian để ngắm một ngày. Trong mắt nàng, mặt trời mọc, lặn đều đặn mỗi ngày đều là chuyện bình thường, cũng bởi vì quá mức bình thường nên sẽ thấy chẳng hứng nhìn.

Nhưng chưa bao giờ như lúc này vậy, hoá ra nhìn cảnh sắc vậy tốt đẹp đến thế.

“Cảm ơn” Hai chữ này, nói rất dễ, Tiêu Tử Y mím môi, ánh mắt vẫn nhìn vào mặt trời lặn làm cho con người ta sung sướng không chớp mắt. Chẳng trách tính cách Nam Cung Sanh rộng lượng vậy, thế mà mỗi ngày đều chú ý đến chuyện lật vật tốt đẹp như chuyện thiên nhiên thế, lòng con người cũng sẽ trở nên thư thái. Giống như nàng sau khi nhìn mặt trời lặn đẹp vậy, mọi rối loạn trong lòng cũng không muốn nghĩ đến, giờ đã bay sạch. Nam Cung Sanh kinh ngạc quay đầu đi, định giễu cợt nàng hôm nay nói câu cảm ơn này

rất nhiều lần, nhưng đúng lúc đập vào tầm mắt ánh mặt trời chiếu rọi vào mắt nàng loé lên những tia sáng tương tự làm cho con người ta không rời nổi mắt, không thốt nổi một lời nào.

“Thật đẹp quá đi” Tiêu Tử Y nhìn hoàng hôn, cười thở dài.

“Đúng vậy ha, thật đẹp mắt quá đi” Nam Cung Sanh cũng nhìn Tiêu Tử Y nói.

“Aizz, Hoàng hôn đẹp vậy cuối cùng mới biết đuổi theo mặt trời lặn là loại tâm tình gì” Tiêu Tử Y cười bảo. “Đúng rồi, nhớ lúc nào đi học phải bảo Thái Tam Quốc giảng về điển tích này, phải nhớ kỹ mới được” Nàng vừa nói vừa lôi cuốn sách nhỏ trong người ra, tìm mãi cũng không tìm được than củi mang theo người đâu.

“Đây:” Nam Cung Sanh rút một mẩu than củi bên cạnh đưa cho, ngoài ngòi bút lộ ra ngoài thì trên cán bút được bọc rất tỉ mỉ, không làm bẩn tay được.

Tiêu Tử Y dương dương tự đắc nhìn kỹ chiếc bút than củi tự làm, sau đó mới cúi đầu viết xuống chuyện cần nhớ vừa rồi.

“Đây trả lại cho anh nè” Tiêu Tử Y viết xong, đem bút trả lại cho Nam Cung Sanh, ngay lúc đó hần nhìn về hướng dưới điện cách đó không xa. Theo tầm mắt hần nhìn lại, Tiêu Tử Y thấy buồn bực là có nhiều cung nữ, thái giám hình như đang đi tìm kiếm gì đó khắp nơi vậy.

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là không thấy nàng nên mới đi tìm nàng. Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên nhìn mặt trời còn chưa lặn hết, có chút không nề.

“Ta mang cô xuống vậy, xem ra vẫn còn cơ hội rất nhiều, chỉ cần công chúa cô rảnh” Nam Cung Sanh đưa tay ra cầm lấy chén trong tay Tiêu Tử Y, sau đó bảo nàng đưa tay ra.

Tiêu Tử Y lén đem chiếc bút than củi được làm tinh xảo bỏ vào trong lòng, sau đó hậm hực được hần ôm vọt từ trên nóc cung Trường Tín xuống, trên mặt chứa đầy vẻ miễn cưỡng.

Nam Cung Sanh nghe tiếng cung nữ tìm ngay bên cạnh, cười bảo với nàng, “Công chúa à, cô cứ về trước đi, ta lên nóc nhà thu dọn chút rồi xuống”

Ngay lúc Tiêu Tử Y thấy trời sắp tối, mở thở dài bảo, “Anh cứ làm đi nhé, ta về trước đây” Nói xong còn cố tình đi vòng ra xa, còn tại hướng khác đang có tiếng gọi cung nữ tìm khắp.

Nam Cung Sanh nhìn theo bóng Tiêu Tử Y biến mất ở hành lang gấp khúc kia, mới ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà về phía hai người lúc nãy ngồi ngốc trên đó, lúc này mặt trời đã vừa lặn xuống đường chân trời, sắc trời tối hẳn.

Tiêu Tử Y nhận ra bước chân Như Lan đang đi tới, mỉm cười giải thích bảo, “Ta đi bữa vào một trong cung điện ngủ, không ngờ tỉnh lại thì đã muộn vậy rồi”

Như Lan nhìn thấy Tiêu Tử Y bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm nói, “Công chúa, người về là tốt rồi, thật sự muốn hù chết nô tì rồi” Nàng chạy nhanh đi thông báo cho các cung nữ khác không cần tìm nữa, sau đó cùng Tiêu Tử Y tiến đến điện Vĩnh Xương.

“Yến hội thế nào rồi? Kết quả cuối cùng không xảy ra chuyện gì chứ?” Tiêu Tử Y vẫn chột dạ khi nửa đường mình trốn.

“Không sao. Cho dù có việc Nhược Trúc tỷ tỷ sẽ xử lý ổn cả, công chúa người đừng có lo. Hiện giờ các khách đều đã về gần hết rồi ạ, công chúa có thể đến điện Vĩnh Xương mang bọn trẻ về điện Vĩnh Ninh nghỉ là được rồi ạ” Như Lan cười hì hì bảo.

Tiêu Tử Y nghe thấy tên Nhược Trúc, lại nhớ đến Kỳ Mặc huynh ấy nói lúc trước huynh ấy để lại tờ giấy cho nàng tự đứng không cánh mà bay, sắc mặt bỗng trở nên khinh thường hẳn.

Như Lan cũng không có bản lãnh biết quan sát sắc mặt như Nhược Trúc, cứ nói tiếp, “Ô? Cẩm bào này của công chúa rất đẹp nha! Không biết là lấy được từ đâu vậy? Hình thức cũng rất mới mẻ độc đáo đó”

Tiêu Tử Y đang men theo hành lang gấp khúc nhìn dưới ánh đèn. Thoạt nhìn áo choàng này còn rất mới, vết gập vẫn còn nguyên. Không hiểu Nam Cung Sanh tìm đâu ra loại quần áo tiện lợi như vậy ở trong cung

điện. Tiêu Tử Y nghĩ đến cảnh vừa rồi hai người ở trên nóc nhà ước hẹn, kìm không nổi mặt bừng đỏ. Giữa hai người họ, hẳn là thêm gần bó tình cảm nhiều hơn chút rồi ha?

Tiêu Tử Y đi trên đường lắng nghe một số chuyện phát sinh trên yến hội do Như Lan kể, chỉ lát sau hai người họ về tới điện Vĩnh Xương. Chính điện quả thật cũng không còn bao người nữa, trước khi trời tối số khách nam mới hầu như đều lui hết, cũng chỉ còn lại có mấy khách nữ vẫn còn lưu luyến chuyện trò.

Tiêu TRạm và Nam Cung Tiêu đang ngồi dựa lưng vào nhau buồn ngủ, Abe thì đang quanh quẩn tìm bên bàn tiệc ăn cơm thừa canh cặn, Diệp Tầm cũng không yên tâm cứ chạy theo sau nó. Bởi ngày mai, ngày kia là ngày nghỉ của nhà trẻ nên Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai chị em song sinh cũng đã được người nhà đón đi sớm. Còn Đàm Tinh Duyệt thì tay đang cầm quyển sách ngồi ở góc nhà đọc say sưa, Lí Vân Tuyền đã ngồi bên cạnh cậu tay cầm quyển sách nhưng không liếc mắt xem tý nào, thấy Tiêu Tử Y thì là người chạy tới đầu tiên.

“Tiểu Vân Tuyền à, hôm nay chơi thế nào rồi?” Tiêu Tử Y ngồi xuống, xoa xoa tóc cô bé.

Lí Vân Tuyền ra sức gật gật đầu, nhưng có chút bận tâm hỏi lại, “Công chúa à, nghe nói Độc Cô bị phụ thân tóm về rồi, không biết có việc gì nữa không ha?”

Tóm đi à? Vừa nghe thì biết ngay là hình dung của Nam Cung Tiêu rồi, thật sinh động quá đi. “Không sao, yên tâm đi. Đúng rồi bé Vân Tuyền, hôm nay con có thấy một vị đạo sĩ gia gia không hả?” Tiêu Tử Y nhớ đến lời Tiêu TRạm nói, nằng lờ lảng điều này hơn.

Lí Vân Tuyền ngoan ngoãn gật gật đầu bảo, “Chính là ông chú Huyền Tung đạo trưởng mà lần trước công chúa nói với con đó sao, ai ngờ ông ấy cũng được vào trong cung này, nghe nói là Hoàng Thái Hậu bà nội triệu ông ấy vào đó! Công chúa định gặp ông ấy sao? Tiếc là ông ấy đã về mất rồi”

Trong lòng Tiêu Tử Y rất hồi hộp, vội vàng hỏi tới, “Có biết ông ấy tới yến hội làm gì không?” Nội tâm nằng đều có dự cảm bất thường, cảm giác như đã bỏ lỡ chuyện gì đó, bỗng chốc lòng tràn ngập nỗi bất an.

223. Chương 223

Lí Vân Tuyền có chút buồn bực mở trừng hai mắt nói, “Ông ấy nói là muốn đến thăm con, nhưng thực tế thì lại muốn đến thăm ca ca con, vì ông ấy vừa thấy ca ca con đã lấy cớ bỏ con lại rồi”

Tiêu Tử Y kéo tay cô bé ngồi xuống, nghiêm túc hỏi, “Ca ca con cũng tới sao? Thế nào có nhìn thấy đâu? Không phải nói là không đến đấy thôi?” Nàng đối với Lý Vân Thanh thật ra không có bất cứ thành kiến nào, nhưng cái vị Huyền Tung đạo trưởng kia lại là Lý Long Cơ nha! Tạm thời không biết có phải là cái vị đường Huyền Tông trong lịch sử kia có phải là ông ấy hay không hay chỉ trùng họ trùng tên thôi?, song nàng cũng không thể không để ý đến.

Lí Vân Tuyền có chút thương tâm gục đầu xuống nói, “Huynh ấy đại khái mới ở yến hội được một nửa, cũng chưa thấy biểu diễn của con. Sau này nhìn thấy con cũng không có nói gì, đã nói chuyện ngay với đạo trưởng rồi”

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu bé, mặc dù bé Vân Tuyền vẫn chưa nói, nhưng nàng biết cô bé ấy cố luyện tập cũng là muốn diễn trước mặt một người. Tiếc là người này từ đầu đến cuối cũng không thấy xuất hiện. Người lớn vốn vậy, đến cả đóng chuyện đơn giản vì bọn trẻ mà cũng không làm nổi, hơn nữa cũng không biết chút chuyện con con này đối với bọn trẻ quan trọng đến mức nào.

Lí Vân Tuyền cố không khóc, hít hít mũi, hạ giọng nỉ non, “Công chúa à, con cảm thấy ca ca mình hình như đã thay đổi rồi. Trước đây dù huynh ấy có bận rộn thế nào, dù lâu cũng không gặp, nhưng lần nào gặp con cũng rất vui, lúc nào cũng quan tâm hỏi con có khỏe không?”

Nàng không nói gì nhưng Tiêu Tử Y không cần nghĩ cũng biết lần này Lí Vân Thanh đã khác trước kia nhiều. Ôm bé Vân Tuyền đung đưa, Tiêu Tử Y an ủi bé nói, “Có thể là ca ca con có tâm sự gì rồi, đừng

buồn, để lúc nào ta gặp huynh ấy sẽ giúp dạy dỗ huynh ấy cho con nhé”

Lí Vân Tuyền vội xua tay nói, “Công chúa trăm ngàn lần đừng có phạt ca ca của con nha, con chỉ tức giận quá thôi”

Tiêu Tử Y mỉm cười véo véo hai má đỏ rực của cô bé, nói bất đắc dĩ, “đi nào, ta biết rồi. Nhìn con hình như cũng chưa ăn gì, để ta bảo Như Lan làm gì đó cho con ăn nhé”

Như Lan bên cạnh lên tiếng, kéo Lí Vân Tuyền dẫn đi ăn gì đó. Tiêu Tử Y nhìn theo bóng hai người ra chính điện, lập tức thôi cười. Lí Vân Thanh nhất định có vấn đề rồi. Liên tưởng đến yến hội này vốn là do hoàng hậu chỉ định tổ chức. Nếu chỉ lấy cớ để Lí Long Cơ gặp Lí Vân Thanh mà nói thì ...vậy là hơi quá.

“Uyển Tình tỷ, sao tỷ còn ở đây vậy?” Tiêu Tử Y bất đắc dĩ hỏi.

Phong Uyển Tình từ bên sảnh đi ra, vừa đi vừa thầm nghiêng răng oán hận, “Còn không phải là vị Hạ Lăng nhỏ nhen kia sao, dĩ nhiên tìm cả buổi chiều mà chẳng thấy bóng người nữa”

Tiêu Tử Y thầm nghĩ quả đúng vậy, nghĩ đến không rõ nha đầu kia thiết kế chuyện có thuận lợi hay không. Nhưng giờ thấy Phong Uyển Tình bất bình tức giận, Tiêu Tử Y vội vàng khuyên nhủ, “Uyển Tình tỷ à, hôm nay đã muộn rồi, khách nam chắc hẳn là đã đều đi cả trước khi trời tối rồi. Tỷ dù có tìm cả hoàng cung cũng không thấy đâu”

Phong Uyển Tình không cam tâm nhún nhún chân, khề hừ một tiếng nói, “Trốn ta ư? Càng trốn ta lại càng hứng thú. Cứ chờ coi đi!” Nói xong khuôn mặt lại hiện lên vẻ hiền hoà động lòng người bảo, “Tử Y muội muội à, ta đây về trước nhé, yến hội hôm nay thật thành công quá đó!”

Mặc dù Tiêu Tử Y đối với chuyện Phong Uyển Tình đổi mặt như chong chóng song vẫn có chút sững sờ. Vẫn tiền Phong Uyển Tình ra đến cửa cung Trường Nhạc, Tiêu Tử Y đang cảm thấy kỳ vọng tối nay qua đi, vốn chẳng có Hạ Lăng người này là tốt nhất, đỡ phải xảy ra nhiều chuyện linh tinh.

Nhưng nàng biết cá tính Phong Uyển Tình không phải dễ thay đổi như thế, nếu đã nhìn trúng thì nhất định cướp bằng được. Song thật ra với Thẩm Khúc Ngọc thì là ngoại lệ, xem ra chỉ có người đó mới là người vô cùng đặc biệt.

“Công chúa, ngoài tiểu Thiếu gia Nam Cung còn đang đợi về, tiểu thư Nam Cung Tranh không biết ở nơi nào với công tử Đàm Nguyệt Li rồi, khách trong cung cũng đã gần như đi về hết cả rồi” Thuần Phong vẫn đứng ở cửa cung đón tiền khách thấy Tiêu Tử Y đi ra, vội vã tiến lên bẩm báo.

“đi cả rồi sao?” Tiêu Tử Y bất ngờ cau mày, “Cả Lãnh Thu Ngô và Hạ Lăng hai vị ấy cũng đi cả rồi ư?”

Thuần Phong gật gù đầu. Thấy Tiêu Tử Y quan tâm thì cẩn thận gỡ danh sách ra, xác nhận một lúc rồi mới cất tiếng, “Bẩm Công chúa, hai vị này đã sớm rời đi, đại khái là ở không lâu ạ. Tiểu nhân còn chứng kiến thấy Lãnh Tướng Quân hình như uống rất là say, Hạ Chỉ Huy Sứ thì cố sức đỡ lấy ngài ấy. Tiểu nhân còn định tiến lên giúp, kết quả là bị Hạ Chỉ Huy Sứ bảo không cần”

Tiêu Tử Y bĩu môi, Hạ Hầu Linh này có phải ngại điều kiện trong cung không đủ tốt làm cho nàng ta không yên tâm, nên muốn tự mình mang người về ăn xong lau sạch không? Thật là phụ nữ lợi hại quá đi, có vẻ hợp với Phong Uyển Tình quá ha!

Bên cạnh nàng một đồng phụ nữ lợi hại vậy, dũng cảm tiến tới, thật ra lại càng làm nàng lộ vẻ nhăn nhó. Tiêu Tử Y ép sự khó chịu xuống, tiện bảo Thuần Phong vài câu rồi quay đầu về. Giải quyết hậu yến hội thế nào nàng cũng mặc kệ, nhưng bọn trẻ vẫn còn trong điện Vĩnh Xương, nàng lại muốn đi đánh thức Tiêu TRạყ dậy, tìm người đưa bé quay về cung Vị ƯƠNG.

Vừa nghĩ đến Trạყ Nhi, Tiêu Tử Y liền không kiểm soát được nghĩ đến Tiêu Cảnh Dương. Từng chuyện phiền não lại trở lại trong đầu làm nàng đau đầu tới mức nhắm tịt hai mắt lại. Sao mà mọi chuyện xảy ra hôm nay cứ chồng chất làm cho nàng tay chân luống cuống hết cả lên.

Tiêu Tử Y một mình đi trong hành lang gấp khúc đã thấp đèn sáng, một trận gió thổi qua, làm cho đèn lồng cứ lắc lư, bóng cây càng loang lổ, càng lộ ra có chút làm người ta thấy bất an. Tiêu Tử Y nắm chặt áo choàng mà Nam Cung Sanh lấy của người nào đó đưa cho, miễn cưỡng thấy ấm áp chút.

Bình thường thì thật ra nàng rất khi đi ra khỏi phòng lúc trời tối, cho dù là ở mỗi hành lang gấp khúc đều treo đèn lồng, nhưng cái loại này cũng khó mà diệt nổi sự cô tịch trong đêm, càng làm cho nàng chùn bước. Quả thật nơi đây vốn chính lạnh lùng như thế, giống như lúc trước nàng nhìn từ nóc nhà xuống vậy.

Thực ra, Nam Cung Sanh nói rất đúng, cung điện này vốn dùng xương trắng để xây thành nhà mồ, nhưng vẫn có người lao vào không biết mệt mỏi.

Hơn nữa, có thể nàng căn bản không xứng ở nơi đây. Tiêu Cảnh Dương không phải luôn mồm nói nàng vốn không phải là công chúa sao? Hết thấy đều là sai lầm rồi sao?”

Mặc dù ở đây, tuy vẫn có nhóm trẻ con làm bạn bên nàng tựa như ánh mặt trời xán lạn vậy, tuy có rất nhiều người cẩn thận bảo vệ nàng, nhưng nàng càng ở lâu lại càng cảm thấy nơi đây thật khủng bố. Hôm nay biết rõ Nhược Trúc người nàng vẫn tin nhiệm lại làm trò sau lưng nàng, trong lòng bỗng chốc thấy lạnh.

Nhưng mà ở đây trong cung điện này, chỉ có bọn trẻ con là có chút đơn thuần được lớn lên trong hoàn cảnh này thôi.

Tiêu Tử Y mới nhớ ra vừa rồi vẻ mặt thương tâm của bé Vân Tuyền, lần đầu hoài nghi, nàng vì để cho Trạm Nhi có cuộc sống tốt hơn chút mà đem bọn trẻ khác tiến vào cơn lốc xoáy, có phải đã làm sai rồi hay không đây.

224. Chương 224

“Không, nàng không sai, đừng nghĩ nhiều” Nam Cung Sanh cất giọng cảm thán từ đằng sau Tiêu Tử Y đi tới, xuất hiện đột ngột trước mặt nàng.

Lúc này Tiêu Tử Y mới phát hiện nàng dĩ nhiên bất giác dừng bước, hơn nữa vừa rồi lời nói kia nhất định là do kìm không nổi mà buột ra khỏi miệng. Đúng thật là, nàng cũng không mong chờ ai trả lời nàng, nhưng nàng cũng không có cảm giác hoảng sợ, ngược lại nghe thấy giọng của hắn thì lòng cảm thấy yên tâm dị thường.

Nam Cung Sanh thấy Tiêu Tử Y vẫn đứng lặng nhìn mình thì cười đem chiếc bánh “sandwich” trong tay đã làm xong đưa cho nàng bảo, “Sao? Đói tới mức không nói nổi rồi à? Biết là nàng chẳng có thời gian chăm sóc đến mình, ta dựa theo nàng thích ăn kiểu đơn giản mà gia công chút, nếu không chê thì cố gắng ăn đi, ta vừa làm còn rất nóng”

Tiêu Tử Y cầm miếng sandwich bọc giấy kỹ càng trong tay, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay truyền vào tận đáy lòng. Người đàn ông này tuy cho tới giờ vẫn chưa có nói gì nhưng vẫn lúc nào cũng yên lặng quan tâm đến nàng. “Cảm ơn. Ha ha, hôm nay hình như ta vẫn cứ luôn nói hai câu này thôi”

Nam Cung Sanh cười khẽ một tiếng, nghiêng mình chặn giúp nàng cơn gió lạnh thổi tới.

Đột nhiên Tiêu Tử Y có chút xấu hổ đỏ mặt. Vừa rồi nàng đứng lúc đi tới khúc ngoặt, hiện giờ hắn lại chặn trước mặt nàng. Bóng đêm như nước, đèn đuốc mờ nhạt, thấy thế nào cũng giống hia người họ đang hẹn hò bí mật trong bóng đêm vậy. Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy hai má nóng ran, nàng biết Nam Cung Sanh có võ công, ban đêm đối với hắn mà nói chẳng chút chướng ngại gì, gần như có thể thấy mọi biểu hiện trên mặt nàng, vì thế nàng cứ cúi đầu ăn gì đó để che giấu.

Còn Nam Cung Sanh lại không để ý tới chi tiết này, tất cả tinh thần của hắn đều tập trung vào những lời ngẫu nhiên vừa rồi nghe được. Hắn trầm ngâm một lát rồi giận dữ bảo, “Công chúa, ta không biết sao nàng lại có ý tưởng kiểu này. Có lẽ ta cũng không thích nơi này, nhưng phải thừa nhận rằng những đứa trẻ này ở đây khác rất nhiều so với trước kia. Tiêu Nhi nhất định sẽ cùng Độc Cô Huyền đi khắp nơi quậy phá lảng giềng, còn bé Vân Tuyền thì chắc chắn sẽ bị họ hàng ruột thịt bỏ mặc không ai chăm sóc, Diệp Tầm cũng bởi thân phận đặc thù mà bị kỳ thị, còn Đàm Tinh Duyệt gần đây cười càng nhiều hơn. Chị em nhà họ Tô thì cũng đã dần học được cách ở chung cùng mọi người, càng khỏi phải nói tới thay đổi nhất là Hoàng Tôn Điện Hạ”

Tiêu Tử Y cắn một miếng bánh Sandwich mà Nam Cung Sanh tự tay làm, nhắm nuốt những lời hằn nói. Mãi lâu sau nàng mới nuốt xong ngụm này, cười khê bảo, “Ăn ngon quá”

Nam Cung Sanh không cần nhiều lời, biết chuyện còn lại là để cho nàng tự đoán. Hắn chỉ yên lặng đứng một chỗ cùng nàng, cho dù là lấy thân mình ngăn chút gió lạnh thổi về phía nàng thì hắn cũng cảm thấy thoả mãn lắm rồi.

Tiêu Tử Y ăn từng miếng từng miếng chậm rãi, tinh tế thưởng thức, từ từ nhớ lại cảnh Trầm Nhi thay đổi. Đứa bé kia chỉ biết suốt ngày đi sau nàng kêu gào gọi nàng là bác nhỏ, chẳng biết từ lúc nào đã dần trưởng thành. Thông qua từng sự kiện, học được cái gì gọi là phần nộ, cái gì gọi là hữu tình, cái gì gọi là hy sinh....Hơn nữa đã đem từng chuyện nhỏ dần dần biết cả lại còn viết vào trong nhật ký nữa, để cho nàng mỗi lần xem đều chịu không nổi mà cứ nhìn chăm chăm từng chữ từng chữ kia mỗi ngày một thành thực mà sợ hãi.

“Nam Cung à, bọn trẻ thật sự trưởng thành mau quá ha! Chỉ cần sơ sẩy chút cũng không nhận ra sự thay đổi của chúng nữa” Cuối cùng Tiêu Tử Y đem miếng sandwich còn lại ăn xong, cầm túi giấy vo lại. “Thật vẫn muốn được nhìn bọn trẻ cứ vậy mãi”

“Như vậy, đây cũng là nguyện vọng của nàng sao?” Nam Cung Sanh cười hỏi.

“Nguyện vọng ư?” Tiêu Tử Y mê man chút, nhìn đèn đuốc sáng ở cung điện xa xa, không biết nên trả lời hắn thế nào. “Hình như cũng không hẳn là vậy”

“Thế nguyện vọng của nàng là gì?” Nam Cung Sanh hỏi luôn, nghiêm túc dừng lại trên vẻ mặt nàng.

Tiêu Tử Y hoảng hốt hồi lâu không biết rốt cục nguyện vọng mình là gì. Là hy vọng Trầm Nhi các bé đó sớm trưởng thành khoẻ mạnh sao? Thật ra thì dù không có nàng, bọn trẻ ấy vẫn có người chiếu cố đến tốt lắm. Là hy vọng nền giáo dục của quốc gia này có thể cải tiến sao? Hay hy vọng nền khoa học kỹ thuật ở thời đại này trở thành cách sản xuất mạnh nhất sao?

Không phải, nàng chỉ là một cô gái nhỏ bé, thật ra cũng không có nguyện vọng cao đến vậy.

Nàng làm không nổi. Phía trước nàng chỉ sợ cũng vì lý do nàng muốn sống tốt trong nhà giam này thôi.

“Thế nguyện vọng của anh....là gì chứ?” Cuối cùng Tiêu Tử Y không trả lời nổi, lại hỏi lại. “Nguyện vọng của ta....” Nam Cung Sanh không ngờ Tiêu Tử Y lại hỏi vậy, đành kéo dài giọng nhưng cũng mãi mà không tìm thấy đáp án đâu. Nguyện vọng của hắn trước đây có thể có một việc làm ở thời đại này, nhưng từ sau khi bị nàng phủ định tuy không cam tâm song suy nghĩ kỹ cũng đã thừa nhận nàng nói đúng. “Nguyện vọng của ta là ở bất kỳ gian đoạn nào cũng không có thay đổi”

“Gian trá quá” Tiêu Tử Y khinh bỉ nhìn hắn một cái, cái loại đáp án lập lờ vậy nàng cũng có thể trả lời được.

“Khụ, xem ra chúng ta cũng không bằng bọn trẻ. Đây là đề thi viết lần trước. Bọn trẻ một đám viết ra đáp án cũng làm cho ta kinh ngạc”

Nam Cung Sanh cười nói lảng đi.

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ ra. Đúng vậy, những đứa bé kia đã viết ra nguyện vọng rất vui vẻ. Làm nàng nhớ tới trước đây mình viết văn, lúc đó thấy giáo thích nhất ra đề đó là “Nguyện vọng của bạn”

Háo ra càng lớn lại càng mờ mịt, trên con đường tương lai phía trước chạy dài không có ai biết trước được là mình nên bước những bước thế nào để đi tiếp nữa.

“Tựa như nàng nói vậy, nếu không phải nguyện ý bỏ qua sự thay đổi của bọn trẻ, vậy thì đừng bỏ lỡ, một lần cũng đừng bỏ lỡ” Nam Cung Sanh nói chậm rãi, “Hoàng tôn điện hạ sẽ là một hoàng đế giỏi, công chúa nàng cũng đừng bỏ lỡ bé ấy”

Tiêu Tử Y ngẩn ra, không tự chủ được mà nhìn vào mắt Nam Cung Sanh. Nàng muốn nhìn chút xem rốt cục là hắn đang có tâm tình gì lại cùng nàng nói những lời như thế, hắn đã nhìn ra cái gì rồi? Hay là đã đoán ra được gì rồi? Nhưng để nàng lại thất vọng lần nữa, cách một tầng râu dày, nàng căn bản không nhìn

thấy hai mắt của hắn. Tiêu Tử Y thất vọng mấp máy môi, lẩm bẩm, “Ai bảo ta bỏ lỡ bé ấy chứ...Ta chẳng qua chỉ có chút hoài nghi mình làm có phải là.....đúng hay không mà thôi...”

Không ai nói cho nàng biết rốt cục là đúng hay sai, nàng cũng không biết mình có tiếp tục kiên trì nữa hay không. Cái cảm giác mê man này thật sự làm nàng thấy khó chịu cực điểm. Hơn nữa, mới có thể nàng cũng không phải bác nhỏ của Trầm Nhi, kể cả chuyện đến nơi này cũng là một sai lầm. Nàng lại có quyền lợi gì mà đi bảo bọn trẻ kia làm cái gì chứ? Tiêu Tử Y nhin không được cúi đầu, theo bản năng nắm chặt lấy túi giấy.

Nam Cung Sanh đưa tay ra lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay túm chặt của nàng ra, nhanh chóng gỡ bọc túi giấy. Hắn cảm thấy đầu ngón tay nàng lạnh lẽo, kìm không nổi dùng bàn tay bọc lấy tay nàng lại. “Đừng nghĩ nhiều làm gì. Ta chỉ biết ở trong này chỉ có nàng mới là người chân chính suy nghĩ vì bọn trẻ là đủ rồi”

Tiêu Tử Y nhìn tay hai người đan nhau, rất muốn hỏi một câu, “Anh nguyện cùng em sao?”

Nhưng những lời này tắc nghẹn trong cổ họng, không hiểu sao không cất lên nổi.

Đột nhiên, Nam Cung Sanh như bị điện giật buông tay nàng ra, trong nháy mắt biến mất trước mặt Tiêu Tử Y. Đèn đuốc lấp loáng vài cái, đã không còn Nam Cung Sanh che cho, gió lạnh từng cơn bắt đầu nổi lên tạt thẳng vào má Tiêu Tử Y.

Ngay lúc Tiêu Tử Y đứng sững nhìn dãy hành lang gấp khúc không một bóng người, dường như còn mơ hồ vừa rồi mình xuất hiện ảo giác, chợt thấy chỗ hành lang gấp khúc Nhược Trúc cầm theo đèn lồng bước thẳng tới, nàng ta vừa đi vừa vội vã nói, “Công chúa, coi như tìm được người rồi. Hoàng đế bề hạ sau khi hồi cung đã sinh bệnh rồi!

225. Chương 225: Cha Cùng Con Gái

Tiêu Tử Y rất ít khi nhìn thấy vẻ trầm ổn trên mặt Nhược Trúc lại hiện lên hoảng sợ, vì thế bản thân nhin không nổi mà bối rối. Nàng lập tức đi theo Nhược Trúc, dẫn theo vài cung nữ đi tới cung Vị Ương, trên đường còn gặp Huyền Hà đang ôm Trầm Nhi ngủ đi chậm rãi.

Chỉ là tùy tiện bắt chuyện chút với Huyền Hà cũng không liếc mắt nhìn Tiêu Trầm một cái, Tiêu Tử Y rất nhanh đã hướng về điện Thanh Lương.

“Kỳ quá, nghe nói trước kia không phải phụ hoàng đã dọn khỏi điện Thanh lương ở rồi hay sao? Tại sao giờ lại ở trong điện thanh lương vậy? “ Mặc dù Tiêu Tử Y đối với kết cấu của cung Vị Ương không rõ lắm nhưng cuối cùng vẫn biết hai điện này là điện của hoàng đế đông ẩm hè mát. Hiện giờ tuy thời tiết có chút khác thường nhưng đã sang hè rồi.

“Nô tỳ cũng không rõ lắm” Nhược Trúc lo lắng nói. Triều Đại chu này đại hoàng đế từ nhỏ vốn chẳng có bệnh tật gì, hơn nữa chuyên cần chính sự, các việc lớn nhỏ đều cố gắng hoàn thành, coi như là một thể hệ minh quân,. Vì thế nếu cây to này mà đổ xuống thì đối với triều Đại chu ảnh hưởng chính là gần như bị huỷ diệt.

Tiêu Tử Y đứng cách xa đã nhìn thấy trong ngoài điện thanh lương đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều đại thần vương tôn quý tộc trong triều đứng, chắc là đều đang đợi tin. Trong đó còn có rất nhiều người nhìn thấy rất quen, đoán chừng là mới từ yến hội nàng trở về đã vội vàng tới. Trong lòng Tiêu Tử Y nổi lên dự cảm bất thường, cũng bất chấp hàn huyên cùng những người này vội vàng tiến đến điện thanh lương.

Rảo bước tiến vào cửa chính của điện, Tiêu Tử Y đã cảm thấy một luồng khí nóng tạt vào mặt. Nhược Trúc đi mau tới giúp nàng gỡ áo choàng, sau đó cùng cung nữ và thái giám khác đều ở lại chờ bên ngoài.

Tiêu Tử Y đề sự bất an trong lòng xuống, tiến vào nội thất hoàng đế ở. Sau khi thông báo, rốt cục nàng cũng đi vào mảnh đất ấm áp quá mức, đã thấy vị hoàng đế mặt mũi hồng hào tựa vào bên giường.

“Tử Y hả? Sao con cũng tới vậy?” Hoàng đế có vẻ bất ngờ, tuy sắc mặt của ông có chút hồng hào quá mức, nhưng khí sắc thì lại tốt vô cùng, chẳng giống có chút bệnh tật gì cả.

Nỗi lo sợ trong lòng Tiêu Tử Y cũng tiêu mất, vừa rời đoạn đường nàng đi làm cho nàng vội vàng vàng đường như thở không ra hơi. Thở phào nhẹ nhõm ngồi trên ghế bảo, “Phụ hoàng à, người làm con sợ muốn chết đó”

“Chắc do gần đây thời tiết chênh lệch quá lớn nên phụ hoàng mới bị cảm lạnh thôi. Vì thế mới về điện thanh lương. Tử Y à, ai đã thông tin uội biết vậy?” Tiêu Cảnh Dương từ bên cạnh giường hoàng đế đi tới, nhìn hai má hồng của nàng, thoáng lo lắng lấy tay đặt lên trên trán nàng.

“Là ta thông tin cho con bé” Hoàng hậu vẫn ngồi bên cạnh giường hoàng đế ưu nhã đứng lên, nói thản nhiên, “Hôm nay bệ hạ phải đi quá cung Trường Nhạc, lúc về người không được khoẻ, làm hoàng hậu dĩ nhiên muốn tìm Trường Nhạc tới hỏi chút xem rốt cục là sao lại thế”

Tiêu Tử Y phát hiện mặc dù hoàng hậu nói chuyện với nàng, nhưng ánh mắt lại cứ luôn nhìn Tiêu Cảnh Dương. Bỗng dưng nàng cảnh giác, lập tức tránh xa tay của Tiêu Cảnh Dương, đến trước giường hoàng đế ân cần hỏi thăm.

Tiêu Cảnh Dương mất mát thu tay về, nhin không được ngăn ngợ một lát. Trước đó ngày hôm nay, giữa họ đã có những cử chỉ bình thường như vậy, sao nàng cố tình lúc này lại tránh tay hắn đi? Không nhận lời thổ lộ của hắn sao?

Hắn vốn xem như không cần một người nào cả, cho dù thân là thái tử thì cũng chỉ cố gắng làm cho phụ hoàng vừa lòng là được. Nhưng từ sâu trong lòng lại luôn có thói quen suy nghĩ miên man.

Hoàng Hậu đứng bên nhìn biểu hiện của con trai mình thu vào trong mắt, đột nhiên có dự cảm tệ nhất.

“Cảnh Dương, con trở về trước đi. Lúc ra ngoài nhớ tiện bảo những người bên ngoài đang đợi là sức khoẻ trăm tốt lắm” Hoàng đế vui vẻ sai bảo.

Tiêu Cảnh Dương nhìn thoáng qua Tiêu Tử Y người được hắn kéo lúng túng đang bồi bên phụ hoàng, do dự chút rồi mới cất tiếng trả lời lui ra.

Hoàng hậu đi theo hoàng đế nhiều năm, chỉ cần nhìn một ánh mắt thì đã biết ông nghĩ gì. Bà cẩn thận đem chén thuốc mà ngự y sắc đặt vào trong tay Tiêu Tử Y, sau đó dặn dò nàng cho hoàng đế uống, hơn nữa phát tay bảo cung nữ và thái giám tùy thân lui, rồi lúc này mới lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Tử Y một người, từ lúc nàng phát giác ra chính mình không phải là con gái của hoàng đế kia, thì cảm thấy rất khó đối mặt với ông. Rốt cục năm đó tình hình cụ thể thế nào? Đến cùng có phải mẫu phi của nàng đã làm sai gì với hoàng đế không? Hay là do hoàng đế chiếm đoạt? Nàng sợ nàng kìm không nổi lại buột mồm hỏi đến mấy vấn đề này, vì thế nàng cứ mím chặt môi chỉ sợ chính mình sẽ bất cẩn thốt ra những lời không nên nói.

Hoàng đế thú vị nhìn vẻ mặt sốt ruột của Tiêu Tử Y, tự đưa tay ra nhắc chén thuốc bên giường lên uống.

Tiêu Tử Y lập tức ngửi thấy một mùi thuốc Đông y rất nồng, nàng hít mũi liếc nhìn hoàng đế uống một ngụm đã hết thứ thuốc sền sệt trong bát cuối cùng nhin không nổi lộ ra ánh mắt sùng bái.

“Sao thế? Sợ uống thuốc hả? Con cũng không phải là trẻ con rồi, sao vẫn còn giống y nhóm Trầm Nhi thế hả?” Hoàng đế đem chén thuốc đã hết đưa cho nàng, tiện cười trêu nói.

Tiêu Tử Y đem chén thuốc đặt xuống bàn, sau đó có vẻ như ngửi thấy tay mình còn mùi vị thuốc đông y mà ghét cau cau mày. “Khổ như vậy, dĩ nhiên là sợ uống rồi à!” Nàng vẫn hoài niệm viên thuốc kiểu này ở hiện đại, cũng sẽ không phải khổ như thế, còn có loại bọc đường hoặc là bọc không nữa.

Hoàng đế cười ha ha, nhìn nàng không giống lúc trước mặt ửng hồng, ra vẻ bất đắc dĩ bảo, “Trầm nhìn con có dấu hiệu phong hàn chút, hãy để cho ngự y cũng sắc cho con một chén thuốc như vậy đi”

Về mặt Tiêu Tử Y đau khổ nói, “Sớm biết trước cũng sẽ không đến thăm phụ hoàng nữa...Làm hại con vội vàng chạy đến, chảy chút mồ hôi còn bị gió lạnh thổi nhiễm lạnh nữa”

Hoàng đế cười ha hả bảo, “Tử Y à, trầm chính là thích tính cách của con thế này thích gì thì nói. Hôm nay ở đây nếu là người khác cũng sẽ không nói ra vậy đâu”

Tiêu Tử Y cả kinh, mới biết mình lại nói lỡ lời, vội vàng hối hận mãi cứ lấy tay bịt miệng. Sao thế nào mà nàng cứ nói thẳng những lời trong lòng thế chứ, thật cả ngày mệt mỏi quá mà hồ đồ rồi. Sao thế nào mà cả lời oán giận cũng đều lỡ mồm nói ra chứ?

“Ha ha, yên tâm đi, trầm biết con quan tâm phụ hoàng, chỉ là thuốc này nhất định phải uống, đỡ phải sinh bệnh” Hoàng đế rồi cũng nói xong, trong đó ẩn chứa một giọng hiền từ.

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn ông, thật sự cảm thấy giống kiểu cha quan tâm tới con gái vậy. Nhưng thế nào mà nàng lại cảm thấy nàng là con gái của ông chứ, nhất định là Tiêu Cảnh Dương nhầm rồi. Tiêu Tử Y do dự mãi nhìn không nổi mở miệng kêu lên, “Phụ hoàng....”

“Hà? Sao vậy?” Hoàng đế sau khi uống thuốc đông y xong, cảm thấy vã mồ hôi, định từ từ nằm xuống nghỉ.

“Ôi, không có gì ạ, phụ hoàng người nghỉ ngơi cho khoẻ nha” Tiêu Tử Y định nói thì nuốt lại, đứng dậy đỡ hoàng đế nằm xuống, sau đó cẩn thận kéo chăn đắp cho ông. Đợi sau khi ông ngủ say mới nhẹ chân tay đi ra nội thất.

“Phụ hoàng sao rồi?” Một giọng khàn khàn như vịt cổ nén xuất hiện bên cạnh Tiêu Tử Y.

Mắt Tiêu Tử Y nóng lên nhìn Tiêu Sách an ủi, “Đã uống thuốc, ngủ rồi. Chỉ là cảm lạnh thôi, đừng lo”

Thái giám tùy thân bên hoàng đế Thẩm Bảo hướng về Tiêu Tử Y và Tiêu Sách vái, nói chậm rãi, “Sách điện hạ, Công chúa Điện Hạ, Hoàng Hậu nương nương và thái tử điện hạ hãy về đi ạ. Giờ sắc trời cũng đã tối, lão nô tiễn các vị ra ngoài”

Tiêu Sách vội vàng đáp lễ nói, “Trần công công xin dừng bước, người vẫn nên ở bên cạnh chiếu cố cho phụ hoàng đi ạ. Hoàng tỷ để tự ta sẽ đưa về, không cần lo”

“Vậy xin đa tạ Sách điện hạ rồi. Công chúa Điện Hạ đi thông thả ạ” Đuôi mắt Thẩm Bảo đều không liếc mắt nhìn Tiêu Tử Y cái nào, vội vàng đi vào trong nội thất thăm dò tình hình hoàng đế.

Thẩm Bảo, Thẩm gia...Không phải Thẩm Bảo cũng không có tên đệm là chữ Ngọc sao? Chẳng lẽ Thẩm gia ngoài kinh doanh thi cử và thuốc thang ra thì đến cả làm một thái giám cũng cần phải được chọn sao?

226. Chương 226: Thuốc

Tiêu Tử Y chỉ tùy tiện ngẫm lại, tuổi Thẩm Bảo thấy thế nào cũng mới hơn bốn mươi tuổi thôi, sao lại không thể lót chữ Ngọc đệm chứ? Nàng bịu môi vứt chuyện này đi, sống vai cùng Tiêu Sách đi ra điện Thanh Lương.

Theo Nhược Trúc khoác áo choàng lên người trở về, lúc này bên ngoài điện đã không còn đông người như lúc đầu nữa, chỉ còn lại vài cự thần sau khi nghe nói Hoàng đế đã ngủ cũng yên tâm rời đi.

Tiêu Tử Y và Tiêu Sách hai người cùng hướng về cung Trường Nhạc thông từ cung Vị Ương đi tới. Nhược Trúc và các cung nữ khác đều duy trì khoảng cách nhất định. Nhưng hai tỷ đệ này ai cũng không nói gì, ai cũng đều có tâm sự cả. ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, họ đều cần có thời gian để ổn định tâm tình.

Ngay lúc Tiêu Sách tiễn Tiêu Tử Y đến cửa lớn định chào rồi xoay người rời đi thì lúc này Tiêu Tử Y mới để ý thấy sắc mặt chú khó coi quá mức, rốt cục nhìn không được hỏi, “Tiêu Sách, sao đêm nay đệ cũng chưa đi vào xem phụ hoàng hả?”

Tiêu Sách hừ lạnh một tiếng xoay người, vẫn mang theo tính trẻ con biểu hiện trên mặt không phù hợp với tuổi thật.

Tiêu Tử Y ngẩn người, chỉ nghe chú chậm rãi nói, “Sao lại không đi chứ? Vậy cũng cần ta mới có thể đi được. Hoàng huynh căn bản là không cho ta vào nội thất nửa bước!” Chú giận quá thốt xong những lời này cũng không nói thêm lời nào, cứ vậy xoay người hướng về cung điện của mình.

Tiêu Tử Y đứng nhìn theo bóng Tiêu Sách, càng cảm thấy người trong cung điện này thật xa lạ với nàng... Hôm sau, lúc Tiêu Tử Y mở mắt, thì biết nàng đã bị ốm.

Trong họng như có ngọn lửa thiêu đốt nóng bỏng, mũi thì bị tịt không thở được, nàng phải há mồm ra thở từng đợt, nhưng không khí nóng đi qua yết hầu làm cho khô họng, càng làm cho ngọn lửa nóng bên trong thêm nóng hơn.

Tiêu Tử Y cố mở mắt nhìn từng nét chạm khắc trên trần nhà mơ màng, cảm giác hình như đã từng rất quen.

Đúng rồi, đó chính là thời điểm nàng mới tới thế giới này, đập vào mắt đầu tiên chính là hình ảnh như vậy.

Màn rủ thêu hoa tinh xảo, chiếc bàn thợ chạm khoé léo, đồ đạc cổ kiểu Trung Quốc, lại còn có mùi đàn hương tỏa ra trong không khí nữa....Tiêu Tử Y đảo mắt mê man, đầu như bị đốt nóng có chút hồ đồ. Đây là phòng của nàng sao? Thấy kiểu gì cũng đều hồ đồ cả. Là phòng nàng sao? Sao kiểu gì lại cứ thấy xa lạ thế chứ?

“Công chúa! Người tỉnh rồi ư?” Một giọng nữ thánh thót từ bên cạnh truyền tới, làm Tiêu Tử Y theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lại.

Đó là một cung nữ, đoan chính đang bê một cái chậu đi tới. Khuôn mặt cung nữ này rất tuấn tú, đáng người thanh thoát nhẹ nhàng, trên mặt khó nén nổi vui mừng....hoặc là kinh ngạc?

Trong nháy mắt Tiêu Tử Y có cảm giác hình ảnh trước mắt giống y lúc trước nàng mới vừa ở đây. Suýt nữa thì đã cất tiếng hét lên. May là phút cuối cùng mới tỉnh chút, nhớ đến kẻ ám sát nàng trước đó đã chết rồi, hiện giờ người đi vào là Nhược Trúc.

Ôi, có lẽ trong tiềm thức của nàng cho rằng Nhược Trúc cũng sẽ bắt lợi với nàng, vì thế mới dùng cách này để nhắc nhở mình đi.

Tiêu Tử Y miễn cưỡng ngồi dậy, có chút không rõ hỏi, “Đồ đạc trong phòng ta đều bị đổi cả rồi sao? “ Giọng vừa cất lên, Tiêu Tử Y mới phát hiện ra thanh âm của mình đã khàn khàn không rõ tiếng.

Nhược Trúc đặt chậu nước bên cạnh giường nàng, nghe vậy cười bảo, “Công chúa, mấy ngày trước Hoàng tôn điện hạ chơi đùa ở trong này, không phải phát hiện trong tủ có kiếm hay sao? Nhược Trúc mấy ngày trước đã tìm người đổi toàn bộ hết. Những đồ đạc này đều mang từ cung Trường Tín về đó”

“Cung Trường Tín ư?” Tiêu Tử Y thật sự cho rằng mình đã hét lên, dĩ nhiên tưởng là nghe nhầm.

“Đúng vậy mà. Không phải Công chúa đã nói qua với Nhược Trúc rồi sao, cung Trường Tín có một chiếc giường gỗ đàn hương tốt lắm mà lại rất quý đó sao? Nhược Trúc cứ nghĩ xem ra người rất thích chiếc giường này, vì thế mới mang toàn bộ đồ đạc hợp với chiếc giường này mang tới hết. Chắc gần đây công chúa người trở lại tẩm cũng đã lên giường ngủ ngay nên không để ý tới thôi” Nhược Trúc đã chuẩn bị khăn mặt, nhẹ nhàng giúp Tiêu Tử Y lau mặt, mờ hơi.

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn đồ đạc xa lạ trong phòng, không tin nổi lòng cảnh giác của mình lại kém đến vậy. Đã mấy ngày ở trong phòng mà đồ đạc bị người ta đổi đi đổi lại mấy lần cũng không phát giác ra. Tiêu Tử Y sụp mắt xuống, hồi thần nghiêm, “Nhược Trúc, lúc đổi đồ đạc, có phát hiện ra tờ giấy nào không?”

“Tờ giấy à? Giấy trông thế nào? Là Hoàng tôn điện hạ bỏ ở đây sao?” Nhược Trúc lộ thần sắc nhớ lại, hỏi rất chân thành.

Tiêu Tử Y nén giận, nhưng nhìn thấy bộ dạng không giống như diễn trò của Nhược Trúc, nàng không biết nên nói thế nào nữa. Đang do dự thì nàng thấy họng nóng lên, ho mãi.

Nhược Trúc vội vàng rót một chén nước cho nàng, sau đó lao ra cửa sai cung nữ giúp nàng ta lấy thuốc nóng.

Tiêu Tử Y ho mãi ở trên giường không ngừng, lần đầu tiên cảm giác được thân thể mình lại yếu đến thế. Cảm giác như bị đá đè núi đổ, như bị virus ăn vậy, còn nàng thì bất lực.

“Công chúa, Nam Công tử đã mang thuốc tới cho người ạ” Giọng Nhược Trúc từ bên ngoài bình phong truyền đến, Tiêu Tử Y nhìn thấy theo sau là một đôi giày nam xuất hiện trước giường.

“Ta...Khụ! Ta không muốn uống thuốc” Tiêu Tử Y vừa nhớ tới bát thuốc lớn mà hoàng đế uống hôm qua thì bất kể thế nào nhìn đều là thuốc đông y rất khổ, cảm thấy da gà nổi đầy người.

“Còn nói nữa sao! Hôm qua nếu người nào đó mà ngoan ngoãn uống thuốc Thái Y sắc cho thì chắc cũng không bị bệnh nặng vậy đâu” Trong giọng Nam Cung Sanh tràn đầy sự quan tâm, nhưng Tiêu Tử Y lại vẫn nghe thấy trong đó có tia giễu cợt.

Hừ! Nếu ngày hôm qua người nào đó mà không dẫn ta lên nóc nhà trúng gió thì ta mới không bị ốm đó chứ! Tiêu Tử Y ngại Nhược Trúc đang bận rộn bên ngoài bình phong, nên dùng khẩu hình mở miệng cất lên từng chữ.

Được được! Là lỗi của ta, đây không phải là lấy thuốc cháo đến cho nàng đó thôi! Chắc chắn là dễ uống lắm, không đắng đâu. Nam Cung Sanh cũng dùng khẩu hình đáp lại. Tiêu Tử Y nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, có chút không tin thời đại này còn có loại thuốc không đắng.

“Oa! Bác nhỏ, bác cũng sợ uống thuốc hả!” Chiếc đầu nhỏ của Tiêu Trạm xuất hiện trước giường, một đôi mắt sáng long lanh cười híp cả lại, cứ nhìn Tiêu Tử Y chăm chăm. Sau đó lại kiễng chân lên cầm bát thuốc trong tay Nam Cung Sanh, ra dáng ông cụ non bảo, “Thúc thúc, người đi mau đi! Bác nhỏ cứ để con chăm sóc là được rồi”

Nam Cung Sanh có chút trở tay không kịp, hắn đã phải nịnh Nhược Trúc mãi, nàng ta mới để cho hắn vào chăm sóc cho Tiêu Tử Y. Ai ngờ kết quả là mới tiến vào chưa đầy một phút, đã bị Tiêu Trạm đuổi vội ra ngoài. Nhưng mà đối với khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ như vậy, hắn thật sự không thể cự tuyệt. Nam Cung Sanh đành bất đắc dĩ thở dài, quan tâm nhìn vào mắt Tiêu Tử Y, đành lại phải đi phòng bếp làm chút gì đó cho nàng ăn vậy,

Tiêu Tử Y gõ nhẹ trán Tiêu Trạm một cái, nhận chiếc bát trong tay bé, khích lệ bé, “Trạm Nhi đã lớn rồi, có thể chăm sóc được người khác rồi nha! Bác thật cao hứng quá. Nhưng con cũng phải cẩn thận đừng để lây bệnh của bác đó, lát nữa cũng phải đi uống một chén thuốc nữa đó nha!”

Tiêu Trạm căn bản chẳng để thuốc vào mắt, bé ghé sát bên giường hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất, mừng thầm trong lòng.

Phụ vương à, từ hôm nay trở đi Trạm Nhi nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ mà người giao cho, tuyệt đối không để cho người đàn ông nào ở gần một mình với tiểu bác đâu nhé!

227. Chương 227

Lí Vân Tuyền có chút kỳ lạ nhìn Tiêu Trạm, vỗ vỗ vai bé bảo, “Trạm Nhi, người đang nhìn lên gì ở đây thế?” Hôm nay vốn là ngày nghỉ của nhà trẻ, bé cũng tới nơi này chơi làm cô bé rất là vui, nhưng mà ngồi trong tấm cung của công chúa ngăn ngở mãi lại rất vui sao?

Tiêu Trạm thò ngón trỏ ra làm động tác dừng lên tiếng, nói khe khẽ, “Nói nhỏ chút nào, đừng làm bác nhỏ thức giấc, bác ấy vừa uống thuốc xong mới ngủ thôi”

Lí Vân Tuyền cũng bắt chước bé hạ giọng xuống, hỏi khẽ, “Vậy người còn ngồi ở đây làm gì? Cứ để Nhược Trúc các cô ấy chăm sóc công chúa không được sao! Hơn nữa chẳng may chúng ta bị lây thì chúng mình cũng đừng có vào mà!”

Tiêu Trạm nghiêng đầu nhỏ nghĩ ngợi, quyết định đem bí mật nhỏ nhỏ trong lòng cậu chia sẻ cùng bé Vân Tuyền là tốt nhất, vì thế bé thần bí cười, ôm lấy bả vai tiểu Vân Tuyền thì thào, “Nói cho người một bí mật nha! Nhớ đừng có nói cho người khác đó”

Tim bé Vân Tuyền đập bình bịch, chớp chớp đôi mắt to thúc giục, “Nói mau đi, bí mật gì thế?”

“Ha ha, tagi muốn bác nhỏ làm mẫu phi của ta” Tiêu Trạm nắm chặt tay nói kiên định.

Lí Vân Tuyền liếc mắt nhìn bé một cái, cất một tiếng “à” thất vọng.

“Nè nè! Sao lại phản ứng thế hả? Đây chính là một bí mật rất rất quan trọng của ta đó nha!” Tiêu Trạm ngồi thẳng dậy, đối với thái độ của Lí Vân Tuyền thì có chút bất bình tức giận.

Lí Vân Tuyền cầm miếng điểm tâm trên bàn, không cho là đúng bảo, “Đây mà là bí mật hả? Ta đã sớm nhìn ra rồi” Thực ra cũng chẳng khó đoán gì, công chúa đối với chúng tốt như thế, ai cũng hi vọng nàng có thể là người thân của chính mình. Nhưng mà cô bé lại khác với bé trai khác. Nếu nàng ấy nguyện ý, có thể được ở mãi bên cạnh công chúa. Vì thế cũng không lo vấn đề ghép đôi ca ca mình với công chúa, bởi vì rõ ràng hai người này chẳng có tiền đồ phát triển gì. Ca ca của cô bé gần đây cũng chẳng thấy đến nhà trẻ một lần nào cả.

Tiêu Trạm gãi gãi đầu, buồn bực nói, “Chả lẽ lại rõ như vậy sao?”

“Rất rõ mà” Lí Vân Tuyền chép miệng gật gù, không hiểu hỏi lại, “Nhưng mà, chuyện đó và người ngồi đây thì có liên quan gì chứ?”

“Đương nhiên là liên quan rồi! Ta định cấm thúc thúc khác tiếp cận bác nhỏ của ta đó thôi!” Tiêu Trạm vỗ vỗ ngực nhỏ, nói thánh thót. Hạnh phúc sau này của Phụ vương cha bé đều phải dựa cả vào bé rồi. Nghĩ đến đây Tiêu Trạm liền hùng dũng, hận không thể một ngày dính chặt bên bác nhỏ được mười hai canh giờ.

“Hừm hừm. Hoá ra là người có chủ ý này” Nam Cung Tiêu đột nhiên xông ra từ sau lưng họ, quẹt miệng nói khinh thường.

Tiêu Trạm lần đầu làm chút động tác đã bị người ta bắt được, xấu hổ đỏ bừng mặt, bỗng chốc không cất nổi một lời giải thích.

Lí Vân Tuyền thì thấy bất ngờ quay đầu nhìn Nam Cung Tiêu, tò mò hỏi, “Hôm nay không phải là được nghỉ đó sao? Hơn nữa bên ngoài vẫn còn mưa, sao người lại tới đây được?”

“Nhị tỷ ta nghe nói công chúa bị ốm, nên tới thăm. Ta ở nhà chẳng có việc gì cũng theo đến đây” Nam Cung Tiêu ghé vào sát lưng ghế bé Vân Tuyền ngồi, ý bảo cô bé ngoảnh mặt ra trước nhìn xem. Lí Vân Tuyền quả nhiên thấy Nam Cung Tranh bước nhanh đi vào nội thất, chỉ lát sau bên trong đã có tiếng nói nhỏ truyền tới.

“Ừm, con gái thì không sao, cho phép tiến vào” Hai mắt Tiêu Trạm không hề chớp cứ nhìn chăm chăm vào trong phòng, ra dáng lính cấm vệ gác cửa.

“Không phải làm thật đó chứ? Vẫn tiếp tục sao?” Nam Cung Tiêu cũng thấy ngạc nhiên.

Tiêu Trạm khề hừ một tiếng, cất giọng non nớt nói, “Cuối cùng chẳng phải là đề phòng nhị ca của người đó sao, tuy râu mép đầy ra nhưng huynh ấy cũng rất tuấn tú”

“Cuối cùng ư? Vậy còn ai là vị đứng số 3 đây?” Lí Vân Tuyền tò mò hỏi lại.

“Thứ nhì chính là Đàm Nguyệt Li ca ca, tuy ta cũng rất thích huynh ấy, nhưng mà bác thì không thể để cho huynh ấy được! Số 3 ấy à....Có thể là Thái Phu tử, à cũng không có khả năng...Dù sao thì đàn ông không được tiếp cận với bác!” Tiêu Trạm càng nói càng hăng, trông rất có tư thế tính toán,

Nam Cung Tiêu đảo mắt lòng vòng, đi quanh trước mặt họ, cũng không thèm nhìn Tiêu Trạm chút nào, lập tức đưa tay ra nắm lấy tay Lí Vân Tuyền bảo, “Tiểu Vân Tuyền à, chúng mình đi chơi cờ nhảy đi, ở đây ngồi cũng chán lắm nha”

Ánh mắt Lí Vân Tuyền cười híp lại cong cong như vành trăng, nhảy từ trên ghế xuống, phất phất tay về phía Tiêu Trạm nói, “Trạm Nhi, chính người ở trong này nhé, ta cùng Tiêu Nhi đi chơi đây!”

Tiêu Trạm trợn tròn mắt, đứng sững nhìn hai nhóc tay cầm tay đi ra ngoài cửa, lại có cảm giác bị vứt bỏ. Bé nhìn phòng của bác nhỏ chút không biết nên chọn thế nào.

Trên khuôn mặt nhỏ của Nam Cung Tiêu hiện lên vẻ cười xấu xa, hừ hừ, muốn đấu với cậu à? Cũng không thêm nghĩ trong lòng mình đã bị người khác nhìn thấy hết. Nam Cung Tiêu cứ lẩm nhẩm trong lòng, “Ba, hai, một....”

“Đợi ta với! Ta cũng muốn đi chơi nữa!” Tiêu Trạm lót tót chạy tới, đã sớm quăng tất nhiệm vụ mà phụ vương giao cho đi mất rồi. Ôi ôi ôi! Thật xin lỗi phụ vương nha, bé cũng không thể cứ để Nam Cung Tiêu tên kia cướp mất bé Vân Tuyền đi đâu!

Hiệp một, Tiêu Trạm và Nam Cung Tiêu, Tiêu Trạm thua hoàn toàn.

“Hoàng tôn điện hạ à, hôm nay sao lại tới nữa vậy? Hơn nữa ngồi ở đó không buồn sao? Tại sao không đi chơi cùng nhóm bé Vân Tuyền hả?” Nam Cung Sanh bưng cháo thuốc đi đến, bất ngờ nhìn thấy Tiêu Trạm vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm qua, như là để phòng cướp là hần vậy.

Tiêu Trạm bĩu môi nói miễn cưỡng, “Không có việc gì, không đi chơi cùng họ, con chỉ lo cho bác nhỏ thôi!” Ngày hôm qua.....Ngày hôm qua bé chỉ nghĩ vội thế thôi, hơn nữa hôm nay tên nhóc Nam Cung Tiêu cũng không đến, để tiểu Vân Tuyền chơi cùng Diệp Tầm là bé thấy yên tâm nhất mà. Dù sao thì bên cạnh còn có cả Abe nữa thay bé nhìn đó thôi! Buổi sáng bé cũng đã cố ý trộm một cục xương trong bếp hối lộ cho nó, cùng nó trao đổi một trận, đã đạt thành hiệp nghị rất quân tử.

Nam Cung Sanh thú vị nhìn Tiêu Trạm, nhớ tới đêm qua tiểu đệ Nam Cung Tiêu cố tình tìm hần nói một hồi, xem ra đúng là không phải nói đùa.

Hần còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Tiêu Tử Y ở trong bình phong đã khoẻ hơn rất nhiều nói ra, “Trạm Nhi à! Bác ở đây không sao, con đều ngồi tới tận trưa rồi, hay là đi chơi đi”

Trong lòng Tiêu Trạm đang đấu tranh kịch liệt, lại không yên tâm nhìn nhìn Nam Cung Sanh.

Nam Cung Sanh mỉm cười, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào bé, nói chậm rãi, “Hoàng tôn điện hạ à, bàn đầu tiên trong phòng ăn ta có làm món điểm tâm mới cho các con đó, chắc là đã nguội có thể ăn được. Mang đi đưa cho bé Vân Tuyền đi, chắc bé Vân Tuyền rất thích đấy”

Trong lòng Tiêu Trạm lại đấu tranh kịch liệt hơn, mãi sau bé nuốt nuốt nước miếng trào ra, mở miệng xác nhận lại, “Là cái bàn đầu tiên phải không ạ?”

“Ừ, đúng vậy” Nam Cung Sanh cười yếu ớt bảo.

Hiệp 2, Tiêu Trạm và Nam Cung Sanh, Tiêu Trạm tiếp tục thua hoàn toàn

228. Chương 228: Mầm Mông Hoài Nghi

Tiêu Tử Y bị ốm tới chiều ngày hôm sau nàng cũng cảm thấy mũi thông khí khá nhiều, thân thể cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn, cũng hơi có chút thích ăn.

Khả năng thật sự là do cháo thuốc của Nam Cung Sanh có hiệu quả, dù sao thì có đánh chết nàng cũng không chịu uống thuốc đông y do chính Nhan Hàn Nguyệt sắc. Cho dù Nhan Hàn Nguyệt có thật sự uy hiếp nàng thế nào đi nữa nói đến chuyện nàng lấy phương thuốc “Cung đình” nói ra, nàng cũng nhất định không chịu thỏa hiệp.

Nói gì thì nói, dù sao thì cũng đã lấy ra dùng không phải cho nàng, nàng sợ cái gì chứ!

Tiêu Tử Y đang cầm chén canh gừng mật ong do Nam Cung Sanh đặc chế cho uống, tâm tình rất tốt nằm bên ghế cạnh cửa sổ phơi nắng. Lúc yếu ớt nhất có người chăm sóc cảm giác tốt lắm. Trước đây lúc bị ốm nàng lúc nào cũng phải một mình chống chọi. Có lẽ bởi vì thế mà lần này bệnh nàng mau khỏi hơn.

“Công chúa, bên ngoài cửa sổ có gió, phơi nắng một lát rồi vào trong đi ạ” Nhược Trúc gọi các cung nữ khác đem thay chăn đệm.

“Được, biết rồi” Tiêu Tử Y nghe lời thông thả tiến vào, lại nhìn thấy Nhược Trúc đang đứng ngăn người ở đầu giường. “Sao thế?” Nàng vừa hỏi thì nhớ lại rốt cục là Nhược Trúc đang nhìn cái gì, nhất định là bản chép tay ghép lại do hoàng hậu Độc Cô để lại rồi.

Nhưng có chút kỳ lạ, nàng đột nhiên phát hiện ra dấu vết đồng dạng dưới mặt giường sau khi chuyển đệm đi mới phát hiện ra, song lại cần khá nhiều ánh sáng chiếu vào. Nam Cung Sanh mới tiến cung không lâu sao đã khéo phát hiện ra được nhỉ?

“Đúng thật là, rốt cục đứa bé nào lại nghịch thế chứ, dám khắc này nọ lên giường của công chúa” Nhược Trúc có chút bất đắc dĩ nói.

“Không phải bọn nhỏ khắc đâu” Tiêu Tử Y không muốn nói đây là dấu vết hoàng hậu Độc Cô để lại, hiện giờ nàng đã học được chỉ nói một nửa trước mặt Nhược Trúc thôi.

Nhược Trúc cau mày suy tư một lát rồi gật đầu bảo, “Quả thật là vậy, lúc giường này được chuyển đến, tất cả bọn trẻ đều bận tập kịch, đến cả công chúa cũng không phát hiện ra đồ đạc được đổi. Bọn trẻ lại càng không có thời gian đến nơi này. Sau yến hội công chúa đã bị ốm rồi, Hoàng tôn điện hạ cho dù có vào trong nội thất thì cũng rất nhanh đã được mời ra ngoài. Công chúa người cả ngày đều nằm ở đây cũng sẽ chẳng có ai cố tình đùa dai vậy đâu”

Tiêu Tử Y thấy Nhược Trúc có vẻ nghiêm túc muốn tra rõ như vậy thì không khỏi khẽ cười bảo, “Có lẽ là đã có trước rồi ha”

Nhược Trúc lắc đầu tự nhiên nói, “Công chúa người chắc không rõ đâu, mọi chuyện trong cung đều có cung nữ ở tứ cục ghi vào sách, mọi đồ đạc trang sức cứ một thời gian lại tiến hành tra rõ, như thế có vết cắt nào đều ghi lại cả. Nhược Trúc ở đây mấy ngày trước tính đồ đạc trong phòng của công chúa cũng đã từng thẩm duyệt qua những sách này rồi, xác nhận đồ đạc trong cung Trường tín này chưa hề sút sứt nên mới đồng ý đổi đồ ạ”

Tiêu Tử Y nghe được những lời này thì như bị sét đánh.

Nhược Trúc nói như vậy nghe qua quả thật phức tạp, nhưng thật ra cũng dễ hiểu. Thì phải là, những Hán ngữ ghép vần này không phải do tự tay Hoàng hậu Độc Cô khắc, mà là có người sau đó đã khắc lên. Là ai đây? Còn phải hỏi nữa sao?

Tổn hết tâm sức, chính là mời nàng nhìn những câu như ngẫu nhiên này, mục đích chính là muốn nhìn một chút xem nàng rốt cục có biết loại văn tự này hay không, như vậy hẳn đạt được kết quả là gì chứ?

Nàng sẽ không cho là tự mình bịa chuyện để nguy hại bản thân. Hẳn nhất định là biết nàng xem có thể hiểu, vì thế mới đối tốt với nàng như vậy sao? Vì thế mới đối với nàng ôn nhu như vậy sao? Vì thế mới....

“Choang!” Chiếu chén trong tay Tiêu Tử Y cuối cùng cũng vô lực rơi xuống vỡ nát trên mặt đất.

“Công chúa! Người có bị thương không? Đừng nóng giận mà chọc tức thân mình, Nhược Trúc sẽ đi phạt cái vị cung nữ phụ trách viết lách kia” Nhược Trúc vội vàng kéo Tiêu Tử Y đi ra xa vài bước, cách xa đám mảnh vỡ nhỏ.

Tiêu Tử Y thản nhiên ngăn lại bảo, “Không sao, không liên quan đến chuyện đó, chỉ là ta tự dưng chẳng có sức mà thôi”

“Đúng rồi, hai ngày nay công chúa đều ăn uống không nổi. Ta đi bảo nhà bếp chuẩn bị món gì thanh đạm ăn chút nhé” Nhược Trúc đỡ Tiêu Tử Y ngồi trở lại chiếc ghế nằm bên cửa sổ, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Tiêu Tử Y ngồi mãi chỗ đó, ngơ ngác nhìn các cung nữ trong phòng nhanh tay chân quét dọn những mảnh nhỏ và nước đọng, giường cũng được thay bộ chăn đệm mới rồi lui ra, đứng chờ bên sảnh đợi sai bảo.

Trong phòng lại khôi phục cảnh yên tĩnh. Nhưng trong lòng Tiêu Tử Y thì không sao bình tĩnh cho nổi.

Rốt cục nàng làm sao vậy? Vừa mới bắt đầu hấn tìm trăm phương ngàn kế để tiếp cận nàng, vì sao hấn không tới nơi khác mà lại trốn vào cung của nàng chứ? Nếu chỉ vì trốn người nhà Hạ Hầu thì dường như hấn chỉ nói vậy thôi, chạy đến núi Chung Nam thì có sao ha? Nàng rất choáng váng cứ như vậy bị hấn để ý.

Đúng vậy, hấn từ đầu tới giờ đều dùng từ Hán ngữ “bạn cũ” để ghép vắn, đều không ngừng muốn dò hỏi thân phận nàng thôi.

Đổi lại mà nói nếu không phải là lỗi nàng viết sai chính tả, biết một ít kiến thức về bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô thì đến cả ý nghĩ của nàng hấn cũng không thêm quan tâm ấy chứ.

Tiêu Tử Y cứ ngồi lặng dưới ánh mặt trời, ánh nắng tuy ấm áp chiếu nóng bỏng trên người nàng nhưng tận đáy lòng nàng thì lạnh như băng vậy.

Lòng người chính là vậy đấy. Một khi gieo xuống mầm mống hoài nghi, sự ngờ vực vô căn cứ và nỗi niềm bất an sẽ nảy sinh trong lòng. Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy mình thật ngu ngốc, ngây thơ. Nhớ tới cảnh ở chung mấy ngày nay với Nam Cung Sanh, nàng thà rằng vĩnh viễn không đối mặt hấn còn hơn.

Hấn vì cái gì chứ? Muốn tìm đồ vật gì đó mà Hoàng Hậu Độc Cô để lại sao? Hay là cho rằng trong tay nàng có bản chép tay gì đó chứ?

Tiêu Tử Y đau lòng tới cực độ, rồi lại bật cười. Nàng cười chính mình quá ngu ngốc, hiện giờ nàng thân phận là công chúa, thân đang ở chốn hoàng cung. Bất kể nàng có thừa nhận hay không, mỗi một người tiếp cận với nàng đều có tâm cơ sâu, có mục đích riêng phải đạt cho bằng được. Nhược Trúc cũng vậy, mà Nam Cung Sanh lại càng thế, nàng còn biết tin tưởng vào ai nữa đây?

“Tử Y à, muội sao vậy? Sao lại khóc?” Tiêu Cảnh Dương sốt ruột tới hỏi. Hấn khó lắm mới bớt chút thời giờ đến đây, lại nhìn thấy Tiêu Tử Y ngồi ôm gối một mình nằm trên ghế, như chú chim nhỏ bị thương đôi cánh cuộn tròn tại đó. Ánh mặt trời chiếu lên người nàng càng khiến áo trắng đơn sơ của nàng càng toát lên vẻ cô đơn và yếu ớt.

“Không, muội có khóc đâu chứ?” Tiêu Tử Y cong moi lên, ra sức dùng đôi tay ôm chặt lấy mình hơn. Sau này nàng sẽ tự bảo vệ lấy chính mình thôi

229. Chương 229: Bảo Hộ

Tiêu Cảnh Dương ngồi xuống bên cạnh nàng, lo lắng hỏi, “Nói bậy, đừng tưởng nhếch miệng lên đã là cười nhé. Muội nói muội không khóc, vậy trên mặt muội đang chảy cái gì thế kia? Là ai bắt nạt muội hả? Nói cho hoàng huynh xem nào!” Tiêu Cảnh Dương đau lòng bảo, đột nhiên trong đầu hiện lên lời Hoàng hậu nói với hấn ngày hôm qua, vội vàng hỏi tiếp, “Chả lẽ là mẫu hậu đã nói cái gì với muội sao?”

“Mẫu hậu ư? Không có đâu, bà tìm muội nói cái gì chứ?” Tiêu Tử Y lắc đầu, lấy tay lau nước mắt trên mặt, có chút khó hiểu hỏi hấn vì sao lại nói thế.

“Không phải là tốt rồi, vậy tại sao muội lại khóc chứ?” Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy chén thuốc bên giường đã hết, đưa tay ra làm trò trò, “Không phải là ghét uống thuốc nên mới nổi giận ha? Như vậy không được đâu nha!”

Tiêu Tử Y biết Tiêu Cảnh Dương đưa tay ra ôm lấy vai mình, cũng biết hấn không phải dùng ánh mắt của một người anh đối đãi mình. Động tác này của hấn trước kia cũng làm vô số lần rồi, nhưng mà khi đó nàng cũng không biết hấn có tâm ý này với nàng.

Hiện giờ thì khác, nàng đã biết rồi, lại không thể tiếp tục giả vờ hồ đồ tham lam sự ôn nhu của hấn nữa. Họ thật không thể.

Cho dù trước kia nàng có động tâm với hấn nhưng mà đã được nàng khoá chặt trong chiếc hòm tận đáy lòng rồi. Họ thật không thể được, bởi họ là hoàng muội, bất kể có phải là huyết thống hay không thì trên danh phận đúng là vậy.

Vì thế dù họ chưa từng có bắt đầu nhưng cũng có nghĩa là không có kết quả gì.

Tiêu Tử Y ngậy người một lúc, định dịch người tránh vòm ngực hắn, nhưng đúng lúc có một người vọt qua trước mặt nàng, Tiêu Tử Y mặt không đổi sắc nhìn Nam Cung Sanh đang bưng bát canh gừng hơi nhếch môi lên.

Tiêu Cảnh Dương thấy có người quấy rầy hắn và Tiêu Tử Y thì vô cùng bất mãn, cau mày bảo, “Không ngờ là một tên đầu bếp mà lại tự tiện xông vào tầm cung của công chúa chứ”

Nam Cung Sanh không kiêu ngạo, không siểm nịnh đứng thẳng nói thản nhiên, “Tại hạ cũng không ngờ thái tử và công chúa lại có quan hệ thân mật đến mức này” Hai mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tay Tiêu Cảnh Dương đặt trên vai Tiêu Tử Y, gần như cố kìm mình không xông lên trước tách hai người họ ra.

Tiêu Cảnh Dương cau mày hơn, định nói gì đó thì Tiêu Tử Y bên cạnh đã cất tiếng, “Mang bát canh gừng đặt trên bàn là được rồi. Hoàng huynh à, muối mặn rồi, cũng nên để uội nghỉ một lát được không?”

Nàng chỉ muốn được yên lặng một chút, không muốn gặp người nào cả, nhất là hai người họ.

Nam Cung Sanh tiến lên mấy bước, đặt bát canh gừng trên bàn để Tiêu Tử Y có thể đưa tay ra là lấy được, quan tâm liếc mắt nhìn nàng một cái, lại không được đáp lại. Tiêu Tử Y chỉ cúi gầm mặt nhìn xuống.

Tiêu Cảnh Dương vốn định nói thêm hai câu với Tiêu Tử Y, nhưng vẻ mặt đầy râu xồm của tên đầu bếp này không biết điều, vẫn cứ đứng ở chỗ đó. Thật giống như muốn nhìn hắn đi thì mới yên tâm vậy. Tiêu Cảnh Dương nhìn qua vẻ mặt mệt mỏi của Tiêu Tử Y, vuốt vuốt mái tóc nàng rồi dặn dò nàng nghỉ ngơi, sau đó bất đắc dĩ đứng lên, nhìn thoáng qua tên đầu bếp kia rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Nam Cung Sanh vui vẻ đi theo sau Tiêu Cảnh Dương ra ngoài, nhưng lúc đi ra khỏi điện Vĩnh Ninh một khắc, hắn phát giác ra Tiêu Cảnh Dương đang chấp tay sau lưng đứng ở chỗ hành lang gấp khúc như đang đợi ai vậy.

Nam Cung Sanh quay đầu đã định đi, dù gì thì con đường nào cũng trở lại phòng bếp, không đáng chống đối cùng thái tử gia này. Nhưng đằng sau truyền đến lời làm cho hắn phải dừng bước lại.

“Không ngờ đại danh鼎鼎 công tử Sanh cũng làm được chút điểm tâm không kém gì đầu bếp Lan vị phường ha!” Tiêu Cảnh Dương nghiêng ngẫm kỹ rồi nói. Hắn từ trên yến hội nhắm nháp món điểm tâm chưa từng được ăn qua, bỗng đối với vị đầu bếp mà Nam Cung Tranh đề cử lại rất tò mò. Tra kỹ thì mới hay quả nhiên làm hắn kinh ngạc mãi.

Nam Cung Sanh thản nhiên xoay người, cũng chẳng thấy chút kỳ lạ là Tiêu Cảnh Dương lại thăm dò ra lai lịch của hắn có liên quan đến Lan Vị phường. Dù sao thì đối phương vốn là thái tử điện hạ của triều Đại Chu, nếu cả chút năng lực con con ấy mà cũng không có, vậy thì hắn lại cảm thấy lo lắng cho tương lai của triều đình ấy chứ. Nam Cung Sanh thì lễ một cái nói, “Thái tử điện hạ quá khen rồi, Nam Cung chỉ là đem hết mọi khả năng để làm ra chút điểm tâm mà công chúa thích thôi, thật không có ý gì khác”

“Đường đường phải để công tử Sanh phải đi làm chút điểm tâm, Tử Y cũng không tránh khỏi quá mức lạm dụng đi” Tiêu Cảnh Dương nói một hồi mà có dụng ý khác. Lúc trước hắn từng đến cửa báỉ phỏng nhiều lần, định mời Nam Cung Sanh làm phụ tá ính, tiếc là đều bị hắn dùng thân thể không khoẻ cự tuyệt thẳng, thậm chí cả mặt thật cũng chưa từng được thấy qua.

Mà cách đây không lâu, hắn lại chủ động đến cung Trường Nhạc này, điều này lại làm cho Tiêu Cảnh Dương thấy nghi ngờ và buồn bực thêm mười lần. Chẳng lẽ là làm giáo viên và đầu bếp cho nhà trẻ còn có ý nghĩa hơn là làm phụ tá cho hắn sao? Hay là có người nào đó ở đây làm cho hắn trở nên có ý nghĩa vậy chứ?

Nam Cung Sanh khẽ mỉm cười bảo, “Đừng có nói là lạm dụng quá gì, tại hạ từ trước đến nay đều thích làm việc này, thật ra cũng chẳng có hứng thú gì với một số chuyện đứng đắn cả”

Tiêu Cảnh Dương bị người trước mặt cự tuyệt cũng khó tránh khỏi dao động, song thần sắc hắn không lộ ra chút suy nghĩ gì, chỉ trầm ngâm một lát rồi nói giận dữ, “Người có chí riêng, bốn vương cũng không muốn làm khó người khác. Chỉ là có chút chuyện không được rõ cho lắm, muốn được công tử Sanh các hạ chỉ dạy cho”

“Chỉ dạy thì không dám nhận, xin thái tử điện hạ chỉ dạy cho ạ” Nam Cung Sanh trả lời lễ độ nho nhã. Cho dù bề ngoài trông luộm thuộm nhưng lại làm cho con người ta có cảm giác oai phong đường bệ.

Hai mắt Tiêu Cảnh Dương hiện lên tia sáng, trong miệng nói từ từ, “Không rõ công tử Nam Cung.....có phải nghĩ đến phụ hoàng sẽ gả Tử Y ột kẻ vô danh tiểu tốt không, và còn hôn ước của người thì sao đây?” Người đàn ông này có cảm tình với Tiêu Tử Y hẳn vốn đã sớm nhìn ra, nhưng giờ nhìn ra rồi thì cũng không tính là muộn. Tiêu Cảnh Dương vừa nghĩ tới vừa rồi Tiêu Tử Y trông hồn bay phách lạc, cảm thấy chịu không nổi dâng lên lửa giận. Song nhìn Nam Cung Sanh hờ hững, lời khiển trách hẳn đành dừng bên môi, nói vòng vo. Hẳn sẽ không để cho hắn ta có bất cứ cơ hội nào để làm tổn thương Tiêu Tử Y của hắn nữa.

Nam Cung Sanh coi như không cười cười bảo, “Điểm ấy không cần nhọc điện hạ quan tâm. Điện hạ hẳn là nên lo lắng xem thu hồi tâm tư trong mắt ngài thế nào mới phải. Ít ra cũng đừng có để cho người khác nhìn mà đoán ra được chứ. Như vậy rất nguy hiểm đó, nhất là người đầu tiên mà ngài định bảo hộ đó”

Hắn biết cho dù ở trong cung Trường Nhạc, cũng không thể nói một cái là hiểu hết được, để tránh tai vách mạch rừng, hắn cũng không muốn vị thái tử điện hạ tôn quý này dây dưa lằng nhằng, vì thế nói xong thì hành lễ ào ào rồi cũng không đợi đối phương có phản ứng gì, lập tức đi dọc theo hướng khác của hành lang gấp khúc tránh xa.

Tiêu Cảnh Dương tinh tế nhăm nhút từng ý trong lời của Nam Cung Sanh, sắc mặt càng ngày càng sầm xì, ngắt đầu liếc mắt một cái đã không thấy bóng ai, mới xoay người rời đi

230. Chương 230: Hạ Hầu

“Hôm nay b Tiểu Huyền không đến sao?” Tiêu Tử Y sầu lo nói. Hôm nay là ngày học đầu tiên sau yến hội, sự lo lắng của nàng cuối cùng đã thành sự thật. Độc Cô Huyền cũng không thấy xuất hiện.

Bởi Tiêu Tử Y bị ốm nên thay nàng dạy là Nam Cung Tranh bịu môi, gật gật đầu bất mãn nói, “Hơn nữa chẳng có một người nhà họ Độc Cô đến giải thích câu nào cả, đến cả ta đi hỏi cái vị Độc Cô Diệp kia, hắn còn nói một câu không biết với ta nữa chứ!”

“Quan hệ giữa cô và Độc Cô Diệp vẫn kém vậy sao?” Tiêu Tử Y nghe xong thì thấy khó nghĩ, đây chẳng phải là oan gia hay là nước lửa không hoà lẫn nhau hay sao?

“Hừ! Chẳng được được mà còn kém thêm ha! Thôi quên đi, đừng có nói chuyện của ta và hắn nữa. Công chúa à, tiểu Huyền có phải hôm nay lại dậy muộn không, vì thế mới không ra ngoài? Trước đây cũng không phải là chưa từng có chuyện như thế mà” Nam Cung Tranh giang tay ra bảo.

Tiêu Tử Y nhớ tới ánh mắt lạnh đậm của đại tướng quân Độc Cô trên yến hội kia, thở dài bảo, “Chỉ e là chuyện không đơn giản vậy đâu”

“Mai đi xem xem thế nào đi” Nam Cung Tranh cũng không bi quan giống Tiêu Tử Y, nàng thật ra còn có một chuyện cực kỳ tò mò muốn hỏi thăm, “Công chúa à, người và nhị ca ta cãi nhau à?”

Tiêu Tử Y thản nhiên lắc đầu nói, “Không có mà, đang tốt đẹp thì làm sao mà cãi nhau chứ?” Nàng nghĩ một tối thì đã thông suốt rồi, Nam Cung Sanh từ đầu đến cuối cũng không nói là thích nàng hoặc có cảm tình tốt với nàng, tất cả đều là do nàng tự mình đa tình, nàng bị người ta đùa giỡn như vậy thì đành tự làm tự chịu, còn có gì đâu.

“Không cãi nhau ư? Vậy vừa rồi huynh ấy mang bát canh gừng lại đây, không khí có vẻ khác lắm!” Mặc dù Nam Cung Tranh biết có đôi khi mình có thể ngốc nghếch chút, nhưng vừa rồi bọn họ hai người biểu hiện rất rõ mà, nàng nhìn không biết thì mới lạ đó! Nhất là nhị ca nàng không hiểu sao có vẻ biểu hiện mờ mịt, cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Đúng lúc Tiêu Tử Y thả chiếc bát xuống, vốn bát canh gừng mật đường uống không đá lắm, bỗng chốc thấy khó có thể nuốt nổi.

Nam Cung Tranh xem trong mắt định nói bóng nói gió giúp nhị ca một trận, chợt nghe thấy một giọng nữ uyển chuyển mềm mại thanh thanh truyền tới cười nói, “Đừng sợ, Tử Y muội muội à, một cô gái mà thất bại thảm hại ở một người đàn ông nào đó thì lại có thể bách chiến bách thắng ở người đàn ông khác thôi”

Tiêu Tử Y đỡ khóc đỡ cười nhìn Phong Uyển Tình vẫn có nét mặt tươi cười sáng loá xinh đẹp quyến rũ bước thẳng tới, cười bất đắc dĩ bảo, “Uyển Tình tỷ hôm nay thật hăng hái quá ha, sao lại đến chỗ của muội vậy ta?”

Phong Uyển Tình chân thành ngồi trước bàn, đôi mắt đẹp long lanh cười nói, “Không phải là nghe được Tử Y muội muội bị bệnh đó sao? Đương nhiên là muốn đến thăm không phải sao!”

Tiêu Tử Y nghĩ mình đã đỡ nhiều rồi, nàng ta mới đến nói những lời cũng thật đàng hoàng ghê. Tiêu Tử Y cũng đơn giản giả ngu cùng nàng ta, cười hì hì nhìn trái phải nàng ta bảo, “Uyển Tình tỷ đúng là quan tâm tới muội quá đi, chỉ là chút bệnh cảm lạnh thôi, Tử Y đã đỡ hơn nhiều rồi. Thực ra thì hôm nay có thể ra khỏi phòng được rồi. Đều do Nhược Trúc các nàng ấy lo lắng quá, cứ để uội nghỉ ngơi hẳn một ngày ấy chứ”

Phong Uyển Tình biết chuyện nàng đang nói kháy mình, nhưng mà nàng ta là ai chứ, sao có thể kém cạnh được? Phong Uyển Tình cười thản nhiên nói thẳng, “Chẳng dám dối Tử Y muội muội nữa, kỳ thật hôm nay Phong Uyển Tình tới đây là muốn hỏi thăm tin một người, là vị Hạ Lăng đó mà”

Nam Cung Tranh vẫn còn đang nghiên cứu câu nói kinh điển kia của Phong Uyển Tình, nghe vậy thì lập tức tò mò ngẩng đầu lên, vươn người ra đằng trước hiểu kỳ hỏi, “Hạ Lăng ư? Có phải là cái vị cùng tướng quân Lân Thu Ngô được xưng là vách tường đồng của quân Tây Thu tên Hạ Lăng hay không? Oa! Ánh mắt Phong tỷ tỷ thật tuyệt quá đi! Lần trước Hạ Lăng lộ mặt ở yến hội một lát xong thì đã trở thành người đàn ông độc thân giàu có nổi tiếng đứng thứ 15 trong top kinh thành rồi đó!”

Tiêu Tử Y chịu không nổi liếc mắt, nếu hai vị này mà biết rõ bộ mặt thật của Hạ Lăng là ai thì không biết còn có biểu hiện thế nào nữa đây. Hơn thế, Cái vị đàn ông độc thân được xếp hạng kia căn bản là một vị tiểu thư con nhà quan háo sắc đến mức nào! Mấy hôm trước khian yến hội mùa hè được tổ chức còn tổ chức thành đoàn đến khảo sát, nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra là người nào rồi....

Phong Uyển Tình liếc mắt một cái nhìn Nam Cung Tranh, cười yếu ớt hỏi, “Vị này là nhị tiểu thư Nam Cung phải không ạ? Thường nghe tỷ tỷ của cô khen cô xinh đẹp biết bao,. Hôm nay vừa thấy quả nhiên chẳng thua gì Cẩm tỷ của cô, thêm vài năm nữa chắc cũng sẽ là một mỹ nhân quyến rũ kinh khủng mà coi”

Phong Uyển Tình nắm tay nàng ta thân thiết, hỏi hiền lành, “Tranh muội muội à, không biết muội có nắm được tin tức vị Hạ Lăng kia không hả? Ta tìm huynh ấy mấy ngày mà không thấy, thật là tức điên người lên được mà” Nàng ta tận dụng thật nhiều người để nắm nhưng đến cả Hạ Lăng nghỉ chỗ nào cũng không biết rõ nữa, lại càng không tóm được đến góc áo của người dò, nàng ta lại không cam lòng không từ một thủ đoạn nào cả.

Nam Cung Tranh xin lỗi lắc đầu, nói tiếc nuối, “Điều này muội cũng không biết rồi, nhưng quả thật có nghe người ta nói Hạ Lăng từ sau khi từ yến hội quay về kinh thành thì đã biến mất tăm tích không thấy rồi”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì thấy lòng bồn chồn, Hạ Lăng người này biến mất, vậy chẳng lẽ nói Hạ Hầu Linh đã bị tóm trở về rồi sao?

Không đúng, nàng vẫn còn phiền não chuyện này làm gì nhỉ? Chẳng phải là đã quyết tâm không nghĩ thêm chuyện liên quan đến Nam Cung Tranh nữa đó sao? Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại tự cảnh cáo bản thân mình.

“Công chúa, lão tướng quân Hạ Hầu ở bên ngoài xin được gặp ạ” Thật là nghĩ đến cái gì thì cái đó đến. Giọng Nhược Trúc bên ngoài cất lên thánh thót nói.

Phong Uyển Tình cũng không quan tâm Nam Cung Tranh, hai người họ tiếp tục trao đổi tin tức đôi bên, nhưng thật ra càng nói lại càng tò mò hơn.

Tiêu Tử Y đành chịu, không thể khiến cho người già cao tuổi phải đợi lâu ha, đành để hai cô gái tán chuyện trong phòng nàng, còn mình thì để cho Nhược Trúc rửa mặt chải đầu gọn gàng chút rồi đi ra ngoài. Lúc vừa ra đến sảnh, Tiêu Tử Y chợt nghe tiếng khóc rống của một đứa bé, cái giọng động trời hãi đất làm quỷ thần khiếp sợ này thật sự đã làm cho nàng chùn bước, Tiêu Tử Y nghe cũng hiểu rất cục là người nào.

“Là ai vậy hả?” Tên nhóc đang khóc náo loạn kia căn bản là giống như hai người đang nói chuyện vậy. Nhưng lúc này bọn trẻ phải đang ngủ trưa mới đúng chứ, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy nè? Nàng bỗng chốc bước nhanh hơn.

“Ôi, là lão tướng quân dẫn trẻ con đến sao, chắc là cháu nội của ông ấy rồi” Nhược Trúc nói có chút phóng đại lên.

Tiêu Tử Y nghe vậy thì lập tức bước chậm lại, cảm thấy do bị cảm chút mà đầu càng đau hơn, không phải là đến báo danh với nhà trẻ sao?

Rớt nước mắt mất thôi, nàng ghét nhất là loại trẻ con vừa khóc vừa nháo, xem xem bọn trẻ con trong nhà trẻ của nàng đứa nào cũng rất ngoan nha! Tuy cũng có chút bướng nhưng từ đầu tới giờ có đứa nào khóc náo loạn quá thế đâu! Lần này sao hoàng huynh còn chưa ngăn lại cho nàng chứ?

Tiêu Tử Y theo thói quen thầm oán Tiêu Cảnh Dương trong lòng, sau đó bị ai phát hiện ra nàng quả thật là ỷ lại hẳn quá thể. Nàng hẳn là nên tự mình học cách đối mặt với mọi chuyện chứ. Nghĩ thông suốt rồi, Tiêu Tử Y lại càng bước nhanh hơn vào trong phòng khách.

Tiến vào trong phòng, tiếng khóc đình tai nhức óc nện thẳng tới, làm cho nàng thấy run rẩy mãi không thôi.

231. Chương 231: Quỷ Khóc Nhè

Tiêu Tử Y cố bịt tai nén xúc động lại, sùng bái nhìn mấy vị cung nữ đứng bốn phía như tượng trong phòng. Các nàng ấy đứng thật là được huấn luyện nghiêm chỉnh ghê, có thể chịu nổi như vậy.

Nàng quét tầm mắt vào trong phòng, thấy ngọn nguồn giọng chói tai đúng là một bé trai mặc áo màu cam. Cậu ta đang khóc rống lên, có vẻ như không muốn ngừng lại. Còn ngồi ở bên là một ông lão râu tóc trắng xoá có vẻ mặt cứng đờ, nhìn như sắp tức đến bùng nổ rồi, mặt đỏ phừng phừng, lại chẳng có cách nào ngăn được thằng bé đang khóc đến đau thấu tâm gan trước mặt kia.

Tiêu Tử Y mắt thấy ông lão này rất khó chịu vội đi nhanh tới ôm lấy cậu nhóc vào lòng an ủi. Lại gần xem thì thấy thằng bé mới khoảng chưa đầy ba tuổi, có vẻ cao hơn hai chị em nhà họ Tô một chút, nhưng còn thấp hơn Tiêu TRạm. Khuôn mặt trắng nõn đáng yêu đầy nước mắt nước mũi, thoạt trông giống như là bị ẩm ứ vậy, được nước mắt rửa qua mở to đôi mắt chớp chớp nhìn Tiêu Tử Y chằm chằm, hai tay nhỏ bé cứ ôm chặt lấy nàng chỉ sợ nàng buông mình ra.

“Aizz! Thằng cháu đã làm công chúa thêm phiền nữa rồi” Lão tướng quân Hạ Hầu tức giận mãi không xả được, ra sức cầm lấy chén trà uống một ngụm cạn.

“Trẻ con đột nhiên đến một nơi xa lạ dĩ nhiên là thấy bất an rồi ạ, không sao đâu” Tiêu Tử Y ngồi xuống cúi đầu nhìn cậu bé đã ngừng giọng náo loạn như ma gào, chỉ còn thân thể nhỏ bé vẫn nức nở, bộ dạng đáng thương đến nỗi nàng chịu không nổi mở miệng nói chuyện vì bé. Lão tướng quân Hạ Hầu cầm bình trà rót một chén đổ vào bụng rồi sắc mặt mới trở lại bình thường, giận dữ bảo, “Công chúa chê cười rồi, trong nhà nuông chiều một bảo bối cháu như vậy, cũng tại vợ ta từ lúc Linh Nhi trốn đi mới cầu xin bỏ tất được đứa nhỏ. Ngày thường cha mẹ đều yêu thương chẳng dám đánh mắng gì, lão phu tự dưng mới dạy dỗ có hai câu thôi mà đã vậy rồi. Aizzz, thật là chẳng có tiền đồ gì ha!”

Toát mồ hôi, hoá ra là con một ha. À, cũng không phải là con một, đứa bé này là đệ đệ duy nhất của Hạ Hầu Linh, dựa theo cái thuyết cổ đại trọng nam khinh nữ thì được coi là con một rồi.

“Được gọi là Hạ HẦU Phụng Chương sao? Tên hay lắm” Tiêu Tử Y vỗ vỗ Hạ Hầu Phụng Chương không khóc nữa, định thả bé xuống, bỗng chốc hai tay nhỏ của cậu bé cứ túm chặt lấy quần áo nàng không thả ra, rất có tư thế lại sắp vỡ òa lần nữa. Hừ, làm Tiêu Tử Y đành phải vội vàng bỏ mất ý nghĩ trong đầu đi,

thành thật ôm bé vào lòng. Nếu mà gần gũi đến mức như âm thanh của cá heo ấy à, thì chắc màng tai của nàng chịu hết nổi mất thôi

“Hừ! Tên hay lắm sao? Tên hay lắm nó cũng chẳng xứng dùng! Đây thật mất mặt quá, rất muốn vứt nó ra ngoài để tự sinh tự diệt còn tốt hơn!” Lão tướng quân Hạ Hầu phẩy tay thở phì phì nói, trông rất phô trương. Có trời biết được là ông ta có ném bảo bối thật của mình không nữa, nếu vậy kẻ nhảy dựng lên đầu tiên nhất định là ông ta mất.

Mắt Tiêu Tử Y coi thường Hạ Hầu Phụng Chương, thấy cậu nghe xong những lời này thì không phản ứng gì, rõ ràng là như nghe được rất nhiều lần rồi, đã sớm chết lặng. Tiêu Tử Y lấy khăn tay ra chấm nước mắt trên mặt cho tiểu Phụng Chương, hài lòng nhìn khuôn mặt cực kỳ đáng yêu trắng nõn rất phù hợp quan điểm thẩm mỹ của nàng. Chỉ là có đôi mắt và chiếc mũi đều đỏ hồng thôi, song càng nhìn lại càng đáng yêu quá đi, Nàng ngẩng đầu lên cười hỏi, “Lão tướng quân Hạ Hầu à, không biết hôm nay ngài tới cung Trường Nhạc là có chuyện gì vậy hả?”

Lão tướng quân Hạ Hầu thở dài một tiếng, búi ngùi bảo, “Còn không phải là đứa con trai khác của lão phu hay sao, à không là con gái”

Tiêu Tử Y trầm nghĩ quả đúng thế, áy náy bảo, “Mấy hôm trước tổ chức yến hội cho tiểu thư Hạ Hầu cũng chưa hết lòng, thật ngại quá”

Lão tướng quân Hạ Hầu khoát tay chặn lại, cười khổ nói, “Là lão phu phải xin lỗi mới đúng, vì thế hôm nay cố ý tới đây gặp mặt nói một câu xin lỗi”

:”Điều này thật không dám nhận. Lão tướng quân ngài đừng để ý” Tiêu Tử Y bế Hạ Hầu Phụng Chương có chút mỗi, đổi tay tiếp tục ôm bé. “Kỳ thật lão tướng quân phải thấy tự hào chứ ạ, Hạ Hầu tiểu thư là một người xuất sắc như vậy” Nữ giả nam trang không dựa vào danh tiếng trong gia đình mà tự mình nổi tiếng như vậy, thật sự là người rất phi thường. Chỉ là Tiêu Tử Y không dám nhiều lời, nàng vẫn không quên trong phòng nàng còn có hai bạn học nữ lắm chuyện nữa.

Lão tướng quân Hạ Hầu nghe vậy thì lập tức vênh râu tròng mắt, cả giận bảo, “Một cô gái thì nên ở nhà lập gia đình giúp chồng dạy con mới đúng chứ! Người nói xem bọn ta đã như vậy rồi còn ai dám lấy nàng nữa chứ?” Lão tướng quân phát uy quả nhiên không giống bình thường, so sánh với công lực của Sư Tử hồng gần như làm cho toàn bộ chén trà trên bàn rung cả lên.

Tiêu Tử Y bất đắc dĩ nhắm mắt lại, phát hiện ra Hạ Hầu Phụng Chương to giọng cũng không phải là vô cớ, là di truyền nha! Đáng thương thay cho nàng, vừa mới đỡ ồm chút lại phải ứng phó với động tĩnh lớn vậy, đầu đau sắp chết luôn. Tiêu Tử Y đợi lão tướng quân hết giận sau đó mới miễn cưỡng bảo, “Lão tướng quân có thể nói chuyện với tiểu thư Hạ Hầu một chút, ta tin nàng ấy cũng không phải là không rõ nỗi khổ tâm của các người. Nhưng mà có lẽ nàng còn có nỗi khổ trong lòng chăng?”

“Nói chuyện hả? VẬY cũng cần lão phu phải tìm được bóng nàng thì mới được!” Lão tướng quân Hạ Hầu đập bàn một cái, chén trà nhảy lên, kèm theo một tiếng vang lạnh canh rồi mới yên tĩnh trở lại.

”Hả?” Tiêu Tử Y không nói gì, nàng nghĩ đến “Hạ Lăng” mất tích là do vị nhà Hạ Hầu tóm về, ai ngờ nàng ấy vẫn còn chưa về nhà nữa. Vậy Hạ Hầu Linh đã đi đâu vậy kia? Tiêu Tử Y nhớ tới trên yến hội nàng ta lấy phương thuốc cung đình kia, cảm thấy bất an. Song căn bản không thể nói thật với vị lão tướng quân Hạ Hầu đang tức giận này được. Chẳng lẽ nàng phải nói với ông ta rằng con gái bảo bối của ông đã mang theo xuân dược trốn đi cùng một người đàn ông rồi, có ý đồ định đẩy ngã đối phương, kết quả giờ vẫn còn chưa có tin tức gì cả không phải sao?

Im lặng, nàng thật sự chẳng có cách nào nói ra nỗi. Nàng sợ đỉnh diện đến lúc đó sẽ bị lão tướng quân Hạ Hầu làm bật lên, sợ ông ấy chịu không nổi kích thích mà té xỉu ở chỗ này của nàng.

Vì thế, nàng đành cười trừ bảo, “Tử Y thật sự sau yến hội cũng không có nhìn thấy qua tiểu thư Hạ Hầu ạ”

Lão tướng quân Hạ Hầu thất vọng ồ một tiếng, trầm mặc hẳn,

Lúc này Hạ Hầu Phụng Chương trong lòng Tiêu Tử Y ngo ngoáy kêu lên, “Ông ơi, ông ơi, chúng ta chạy nhanh về nhà đi! Con còn muốn đi Thiên Kiều mua đồ chơi làm bằng đường đó! Nhanh lên chút đi mà!”

Lão tướng quân Hạ HẦU nổi giận trong lòng, nghe thế như được pháo châm ngòi, phẩy tay một cái nói, “Công chúa à, nơi này của người không phải là nhà trẻ gì đó sao? Lo phụ nghe nói không phải là chuyện quản lý trẻ con đó sao? Tên nhóc này cứ vậy để ở chỗ người đi nhé! Dù sao thì đông lạnh không đến mà có đói chết cũng không có sỏi tha đâu! Cáo từ!” Nói xong thì đến cả đầu cũng không quay lại cứ thế sải bước lớn ra ngoài điện.

Tiêu Tử Y đứng sững sờ, không biết là nên đuổi theo hay là buông tiểu Phụng Chương trong lòng ra, nhưng khi cúi đầu thì thấy cái miệng nhỏ của tiểu Phục Chương đã méo lại, hít hít mũi, chuẩn bị tư thế sắp khóc rồi.

“Oa oa!”

Tiêu Tử Y bất đắc dĩ trợn ngược mắt lên, thật muốn ngắt để quên đi mất thôi.

232. Chương 232: Khuyên Bảo

“Nè! Các người ai có cách nào cho tên nhóc này ngậm miệng lại được không?” Nam Cung Tiêu chống cằm, đầu đầu nhìn tên nhóc đang ngồi trong phòng học ngoác miệng khóc oa oa ra, hình như từ đầu tới giờ cũng chưa ngừng lần nào, thật lợi hại quá chừng.

“Nó vẫn cứ khóc như vậy mà, bác nhỏ cũng đỡ không nổi, thật đáng thương quá đi” Tiêu Trầm ra dáng thông cảm.

“Cũng không phải là chưa đỡ, nhưng hình như chẳng có hiệu quả gì, vì thế mới cần chúng ta ở đây nghĩ cách xem thế nào, để xem xem có thể được không thôi mà”

Lí Vân Tuyền nghiêng đầu đánh giá anh bạn nhỏ mới tới, không thể không thừa nhận đứa bé này thích khóc quá trời luôn, hơn nữa giọng lại còn rất to nữa.

“Ôi, để ta đi khuyên nó cho” Diệp Tầm thật chịu hết nổi rồi, chủ động xin đi đánh giấc.

Chị em nhà họ Tô đều đang giờ bàn tay mập lên che tai nhỏ bé, nếu không thì cũng tò mò xem thử xem Diệp Tầm khuyên phục tên quỷ khóc nhe thế nào, các cô bé đã sớm tông cửa ra trước rồi. Đàm Tinh Duyệt thì hầu như chẳng bị ảnh hưởng gì, cho dù xung quanh có hỗn loạn đủ thứ cũng vẫn bình chân như vại, chẳng qua lúc Diệp Tầm đi ngang qua, cậu cũng ngẩng đầu từ trong quyển sách lên nhìn xem chút.

Diệp Tầm ngồi xuống trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương, trải trên mặt đất một tấm giấy trắng, sau đó dùng cách lúc trước Tiêu Tử Y ở trước mặt họ mà dùng một chiều “thần dụ” kia, dùng hương đốt giấy trắng kia, lập tức trên mặt giấy xuất hiện một hàng chữ to “thủ phát quân tử đường”

Hạ Hầu Phụng Chương cúi đầu nhìn qua, giọng vốn đang thu nhỏ, lập tức vồng cao gấp đôi.

“Kỳ quái, sao lại chẳng dùng được vậy nhỉ?” Diệp Tầm suy sụp quay về, nhìn dòng chữ kia, cảm thấy lẫn lộn, cậu vốn đã viết rất rõ là, “Hãy trở thành bạn bè đi” rồi mà, sao lại càng khóc to hơn thế chứ? Cứ đùa trêu nhau là tốt nhất, cậu ở lâu cũng học được bản lãnh này!

Nam Cung Tiêu đến gần ...nhìn, vọt những lời ác độc ra, “Có thể là nó chẳng biết chữ cũng nên”

Lí Vân Tuyền liếc xéo mắt nhìn cậu ta một cái nói, “Lần này đến lượt ta vậy!” Cô bé đứng dậy cầm đĩa điểm tâm trên bàn, đi đến ngồi xuống trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương, đặt toàn bộ xuống.

Hạ Hầu Phụng Chương dùng đôi mắt sưng húp híp ngấm nhìn miếng bánh trông rất ngon một lúc, rồi đưa tay ra cầm một chiếc nhét vào mồm, sau đó tiếp tục lại không ngừng cổ.....khóc tiếp.

Lí Vân Tuyền bất đắc dĩ lùi lại, cuối cùng cũng không quên mang đĩa điểm tâm về. Nếu mà để đĩa điểm tâm này cho tên nhóc bổ sung thể lực để tiếp tục khóc nữa, chắc cô bé buồn bực đến chết mất.

Chị em nhà họ Tô hưng phấn tột cùng giơ tay lên nói, “Thế để cho chúng ta đi” Vừa nói vừa cùng cầm tay nhau chạy qua, cùng đứng song song trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương.

Hạ Hầu Phụng Chương lần đầu tiên nhìn thấy có hai người giống nhau như đúc, hơn nữa lại là hai chị em đáng yêu xinh đẹp như hoa. Điều này làm cậu bỗng chốc chỉ nức nở, mở to hai mắt nhìn nhìn Tô Lung Linh và Tô Lâm Lang.

Tô Lung Linh và Tô Lâm Lang hai người nhìn nhau, trong đó một bé cười ha hả bảo, “Tên quỷ thích khóc nhè, chúng ta thật chẳng thích chút nào!”

Hạ Hầu Phụng Chương hận nhất là bị người khác gọi mình là quỷ khóc nhè, các cô bé vừa nói xong, chiếc miệng đã khép lại ngoác to ra.

Chị em nhà họ Tô bịt chặt lỗ tai cùng quay về, than thở bảo rằng chẳng bao giờ để ý tới nó nữa.

Tiêu Trạh nhìn Nam Cung Tiêu, đẩy đẩy cậu ta, “Tối lượt người rồi, đi khuyên nó đi, đừng để khóc nữa”

Nam Cung Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Trạh một cái, bất mãn bảo, “Sao ta lại đi chứ? Sao người không đi đi hả?”

“Ta.. ta còn nghĩ chưa ra cách nào khuyên nó được” Tiêu Trạh sợ hãi nói. Nam Cung Tiêu không nói gì. Cậu cũng chưa nghĩ ra, chẳng lẽ nó cũng đã nghĩ xong rồi ư? Hai bé đẩy qua đẩy lại, bỗng thấy Đàm Tinh Duyệt ở bên cầm một tờ giấy trắng đi tới Hạ Hầu Phụng Chương.

“A rất hiếm khi thấy nha, Xem thử xem Tiểu Tinh Duyệt chủ động đi đến khuyên người ta thế nào nha” Lí Vân Tuyền cảm thán bảo.

“Cho dù nó coi thường người khác nhưng chỉ sợ cũng không coi thường được vị này rồi...” Nam Cung Tiêu hừ khê nói.

Quả thật Đàm Tinh Duyệt cố bắt mình không nghe thấy gì nhưng cũng không thể chống cự nổi âm thanh vổng cao lên đến mức thế, vì vậy cậu mới đi đến trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương, lấy tay ra gấp vài cái thành một chiếc máy bay giấy, rồi ngay trước mặt cậu ta ném thẳng bay lên trời.

Thần giấy biết bay khiến Hạ Hầu Phụng Chương ngây người nhìn, tay chân quơ lẩy, sau đó cũng thử ném trong tay đi, kết quả tay cậu dính bánh, phi lên vậy không đúng, máy bay giấy không lên được máy bay tay đã rớt thẳng xuống đất.

“Oa...!” Hạ Hầu Phụng Chương lại tiếp tục truyền trong không trung âm ma của mình.

“Ôi, nếu có Độc Cô ở đây thì tốt quá, chỉ cần mấy tiếng quát của nó to hơn để coi coi tiếng khóc của tên nhóc này có to hơn được nữa không” Nam Cung Tiêu xoa xoa mũi, có chút chịu hết nổi rồi.

“Nam Cung, người đi khuyên nhủ nó đi!” Lí Vân Tuyền nhìn cậu xin giúp đỡ.

“Ta đi sao? Cũng chẳng còn cách nào khác cả. Cho dù cho nó một món đồ chơi, nó cũng sẽ không hứng chơi. Cho nó chịu chút uỷ khuất ta sợ nó bị ghen ấy chứ! Cùng nói chuyện với nó à? Ta đoán nó đến ta nói một câu cũng không nghe được đi” Nam Cung Tiêu phân tích một hồi, phát hiện ra cậu làm thế nào cũng thất bại cả, vì thế biết rõ là không cần làm.

Tiêu Trạh thấy không thể trông cậy nổi vào Nam Cung Tiêu nữa, đơn giản tự mình đi tới, ngồi xuống trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương, có chút sợ hãi với tiếng khóc của nó hỏi han, “Người....sao người lại khóc hả?”

“Ô...Ông nội không cần ta nữa!” Hạ Hầu Phụng Chương khóc sụt sùi nói, vừa nghĩ đến khả năng không còn được nhìn thấy ông nội và cha mẹ mình nữa, cậu bé lại càng khóc to hơn.

Nam Cung Tiêu đứng bên nói lạnh nhạt, “Xem đi, căn bản là vô dụng rồi”

Lí Vân Tuyền liếc mắt nhìn cậu một cái nói, “Im đi, Trạh Nhi vẫn còn chưa bỏ cuộc đó!”

Tiêu TRạm tiếp tục hỏi kiên trì, “VẬY vì sao ông nội lại không cần người hầu?” Hạ Hầu Phụng Chương ngăn người, khịt khịt mũi nói, “Chắc là....có thể do ta thích khóc...Ông nói ta không có tương lai gì”

Tiêu TRạm thấy cậu cũng không tiếp tục mở tạp âm nữa, khá vui cười bảo, “VẬY thì đừng khóc nữa! Cố gắng thì sẽ có tương lai, ông nội người sẽ lại yêu người thôi mà!”

Hạ Hầu Phụng Chương mở to mắt nhìn, đôi mắt đơn thuần và đầu óc giản đơn nghiêng nghiêng, tuy nhiên trong lúc cậu tự hỏi bản thân thì đã quên khóc, trong phòng học lập tức khôi phục được sự yên lặng khó tìm. Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi cùng xúm lại.

Nam Cung Tiêu gật gật đầu nói, “Đúng rồi, không khóc là tốt rồi! Hiện giờ người khóc cho ai xem chứ, ông nội người cũng nghe không được, ông cũng không thương xót cho người đâu!” Hừ, tuổi còn nhỏ mà đầu óc chẳng có, nghĩ lúc hần còn nhỏ ý à, khóc chính là vũ khí lợi hại nhất, một khi mà sử dụng thì bất kể ai cũng ngần không nổi, nhất định đạt được mục đích. Nhưng tên nhóc này thì cứ tiếp tục khóc vậy cũng chẳng ích gì ha? Người nhà nó cũng chẳng có một ai ở đây cả.

Hạ Hầu Phụng Chương nghe không hiểu những lời TRạm Nhi nói trước, nhưng lại nghe được câu Nam Cung Tiêu bảo ông nội không nghe được hần thì lại hiểu ra ngay.

Trong lòng Tiêu TRạm thầm kêu hồng rồi, còn chưa kịp nói gì để gỡ gạc, đã thấy Hạ Hầu Phụng Chương vốn đã có chuyển biến tốt đẹp mắt lại bắt đầu tích đầy nước.

Còn Abe đang trốn ở góc phòng thấy không ổn, không kìm nổi chạy tới trước Hạ Hầu Phụng Chương cất giọng “Gâu” một tiếng dọa người.

“Oa..! Ông nội ơi! Ở đây có sói a!” Hạ Hầu Phụng Chương nhớ tới lời ông nội lúc gần đi, bỗng chốc khóc văng lên cao ngất.

Ma âm lại bắt đầu xưng vương xưng bá trong phòng học, mọi người chết ngất.

233. Chương 233: Thân Phận

Tiêu ử Y ngồi phoir nằng giữa nơi giao nhau trong điện Vĩnh Ninh và Vĩnh Thọ, tay cầm giấy và bút, viết lia lịa về chuyển cổ đồng thoại đã được cải biên.

Nhan HẰN Nguyệt cầm nằng đi đến chỗ bọn nhỏ, phải đợi nằng khi nào khoẻ hoàn toàn mới được. Vì thế nằng đành phải ngồi chỗ này, nghe tiếng bọn nhỏ vui đùa cách đó không xa, sau đó lại gần người viết tiếp câu chuyện đồng thoại xa xưa. Phong Uyển Tình và Nam Cung Tranh hai người thì vẫn đang tán chuyện trong phòng nằng, hơn nữa các nằng ấy hình như càng nói càng hợp nhau. Còn nằng dù gì nghe cũng không hiểu nên không quan tâm, cứ để các nằng ấy tán chuyện thoải mái đi. Nằng chỉ không ngờ tính cách hai cô gái không kém trời đất này lại có thể hợp nhau đến thế, xem ra tán gẫu chuyện về đàn ông là chủ đề hay nhất mà phụ nữ thời nào cũng vẫn thế ha.

Còn về phần con quỷ thích khóc nhờ Hạ Hầu Phụng Chương kia, sau khi khóc một trận đã đời thì mệt và đã ngủ mất. Tuy được yên tĩnh hơn rất nhiều nhưng vẫn không chừng bị dội bom bất cứ lúc nào. Nằng đã bảo Nhược TRúc sai người chạy đuổi theo lão tướng quân Hạ Hầu rồi, nhưng mãi giờ vẫn chưa có tin tức gì. Nằng có dự cảm vô cùng không tốt rằng kiểu này tên nhóc quỷ khóc nhờ này chắc chắn sẽ ở trong nhà trẻ này của nằng mất.

Trước tiên vớt chuyện đau đầu này sang một bên đã, càng chỉ cảm thấy kỳ lạ nhất là chuyện Hạ Hầu Linh mất tích thôi. Nha đầu kia rốt cục là đã đi đâu rồi chứ? Kinh thành rộng như thế, bất kể thân phận của nằng ta thế nào thì cũng không có kiểu chẳng có tin tức chút gì chứ.

Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy đầu óc choáng váng, tay cầm than củi chẳng còn sức đã rút xuống bụi cỏ, bất kể nằng tìm thế nào cũng không tìm nổi.

“Ôi ...Công chúa à, người đang tìm cái gì thế? Có cần hạ quan giúp không ạ?” Một âm thanh do dự từ sau lưng nàng truyền đến, đột nhiên Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên, phát hiện ra vẻ mặt quan tâm của Lí Vân Thanh đang đứng ở chỗ hành lang gấp khúc nhìn nàng, con người màu xanh vẫn thâm thúy mê người như cũ.

“Không có gì, chỉ là bút rớt thôi, ta vẫn còn trên người đây” Tiêu Tử Y lấy từ trong lòng ra một cái bút than khác, mới phát giác ra chiếc bút này là của Nam Cung Sanh. Tối ngày đó, nàng đã thật cẩn thận rồi, lúc nào cũng luôn trong ngực nàng.

“Nếu công chúa đã không sao, vậy hạ quan xin cáo lui trước ạ” Lí Vân Thanh thấy Tiêu Tử Y lâm vào trầm mặc thì chấp hai tay làm lễ định rời đi.

“Khoan đã, Lý công tử. Ta có ý đợi anh ở chỗ này đó” Tiêu Tử Y từ bãi cỏ đứng lên, tiện tay vỗ vỗ vào váy cỏ dính. Nàng biết chiều có tiết dạy của hắc, nên mới cố ngồi ở đây để phối nể vậy.

Lí Vân Thanh xoay người lại ngạc nhiên hỏi, “Công chúa có gì cần chỉ dạy cho hạ quan ạ?”

Tiêu Tử Y đứng trước mặt hắc, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắc, lẩm nhẩm thời gian rồi thở dài, “Có phải anh không có tiết thì đi ngày không hắc? Vẫn chưa tâm sự cùng tiểu Vân Tuyền chút nào sao?”

Lí Vân Thanh thấy nàng chỉ tìm hắc về chuyện thế này, thở dài bảo, “Công chúa đã chiếu cố cho Tiêu Vân Tuyền tốt lắm, hạ quan rất yên tâm ạ”

“Phải vậy không? Thế sao mấy ngày trước lại cứ phải xin phép nhiều lần thế chứ?” Tiêu Tử Y biết nàng có một số chuyện nhất định phải hỏi cho rõ, nhưng vừa nghĩ đến vẻ thất vọng bé Vân Tuyền ở yên hội ngày đó không nhìn thấy hắc thì kim không nổi muốn hỏi hắc xem, rốt cục là sao lại không đến.

“Là gần đây sắp đến sinh nhật của Hoàng Thái Hậu, rất cần nhiều nhân lực, nếu công chúa thấy chương trình học của bọn nhỏ bị ảnh hưởng, có thể đổi cho hạ quan, hạ quan tuyệt đối không oán hận câu nào đâu ạ” Lí Vân Thanh né ánh mắt soi kỹ của Tiêu Tử Y, bình tĩnh nói. Hắc đứng ở chỗ tối của hành lang gấp khúc, ánh nắng cũng chiếu không đến, vì thế Tiêu Tử Y căn bản là nhìn không rõ biểu hiện trên mặt hắc là gì nữa.

“Đúng thế không?” Tiêu Tử Y không nén nổi khó chịu, lộ ra nụ cười chua xót, nói thản nhiên, “Có biết không? Không rõ vì sao chúng ta tiếp xúc không nhiều nhưng trong hai tháng ngắn ngủi này ta cảm thấy hoá ra anh vốn cũng chẳng yêu thương muội muội Lí Vân Tuyền của mình gì cả”

“Có thể đúng vậy. Cso lẽ ta phát hiện ra Tuyền Tuyền bé ấy cũng không lo lắng nữa, có thể yên tâm, làm chuyện lớn khác. Hơn nữa, có lẽ phải cảm tạ công chúa rồi chẳng?”

Tiêu Tử Y lắc đầu khe khẽ thở dài, “Nghĩ vậy là sia rồi. Dù thế nào thì chẳng có ai thay thế được vị trí của người thân cả đâu”

Lí Vân Thanh đứng cứng ngắc im lặng trong bóng tối không nói, Tiêu Tử Y nói một câu đó lại giống như đâm vào vùng bông mềm không có bất cứ sự phản ứng lại gì, điều này làm cho nàng chẳng còn cách nào nữa.

“Lý công tử à” Tiêu Tử Y mím môi, hỏi bất ngờ, “Không rõ Huyền Tung đạo trưởng ở chỗ Thái Hậu có phải là chú của anh không đây?”

Lí Vân Thanh cả kinh, vội hỏi lại, “Sao công chúa lại biết ạ?”

Cuối cùng thì cũng có phản ứng rồi. Tiêu Tử Y cười lạnh, nhìn bộ dạng này của Lí Vân Thanh, chỉ sợ thân phận của Huyền Tung đạo trưởng này cũng không có nhiều người biết thôi. Điều này càng kỳ lạ hơn, nàng cũng không quên, trước đây Hoàng thái Hậu dẫn nàng và Lí Vân Tuyền đi bái tế ở miếu Đông Nhạc, nhưng cũng cách không xa nơi ở của Huyền Tung đạo trưởng.

“Là bé Tuyền Tuyền nói với người phải không ạ? Công chúa, thật ra thì Huyền Tung đạo trưởng đã rời xa thế tục hồng trần lâu rồi, thân phận trước kia cũng quên cả, hiện giờ cũng toàn tâm toàn ý cầu phúc vì sức khoẻ của Hoàng Thái Hậu thôi, xin Công chúa đừng bận tâm ạ” an Lí Vân Thanh vội vàng điều chỉnh sắc mặt thất thổ lúc này, nói vội qua.

Tiêu Tử Y nhú mày, nói thản nhiên, “Có phải thế không? Ta cũng không để ý lắm. Hiện giờ xem ra để ý đúng thực alf Lý công tử mới đúng chứ ạ?”

Lí Vân Thanh cứng ngắc cả người mãi, như bị chạm đến tâm sự, mãi lâu sau mới thở dài khe khẽ, “Công cháu nói đúng lắm ạ, để ý chính là hạ quan. Nếu công chúa còn nhớ rõ lúc trước ở trên yến tiệc Hải đường lần đầu tiên đã mở miệng cầu tình cho Hạ quan vì chuyện đó, chắc đã biết rõ thân phận của hạ quan rồi, thật xấu hổ quá đi ạ”

“Là nhà Lý Thái Nguyên thật sao?” Tiêu Tử Y thốt ra vài tiếng nhẹ nhàng này, trong lòng không khỏi buồn bã. Gia tộc này có khá nhiều truyền kỳ, nhưng đúng vào lúc đó lại sớm bị người ta bóp chết rồi.

“Đúng vậy, chỉ cần hạ quan mang họ Lý một ngày lưng vẫn gánh nặng thân thế vậy. Ông chú ổng chịu không nổi ánh mắt khác thường của người khác nên mới đi ở ẩn, lần này là chịu ơn sự triệu kiến của Hoàng Thái Hậu mới vào cung. Công chúa có thể yên tâm, nếu có mục đích gì khác, vậy cũng mong người đừng có lo lắng quá nhiều” Lí Vân Thanh nói kiên định.

Tiêu Tử Y khó hiểu hỏi, “Họ Lý gặp chuyện không phải đã là chuyện triều trước rồi sao? Vì sao bây giờ vẫn còn vậy chứ?”

Đôi mắt màu xanh của Lí Vân Thanh nhìn quanh bốn phía, sau đó thì cười khổ nói, “Thật ra hầu hết mọi người đều biết cả, hạ quan xin ở trước mặt Công chúa nói một lần cũng không sao. Năm đó Độc Cô Hoàng Hậu đã từng tiên đoán rất nhiều chuyện, rồi mọi chuyện đều xảy ra đúng như thế, vì vậy bất kể Tuỳ Văn Đế có là người đến sau chẳng nữa, thì đều đem mỗi câu của bà ấy tôn sùng tận trời. Năm đó Tuỳ Văn Đế rộng lượng nhân từ vì sao chỉ muốn giết hại nhà họ Lý Thái Nguyên của chúng ta đây? Nghe nói, cũng chỉ là bởi Độc Cô Hoàng hậu từng nói qua một câu trước mặt Tuỳ Văn Đế, nếu thế lực nhà họ Lý không suy yếu, vậy sau này thiên hạ sẽ là của nhà họ Lý mà thôi”

234. Chương 234: Lời Nói Thật

Tiêu Tử Y nghe xong mà lòng hỗn loạn, điều này và những gì nàng đoán không khác nhau nhiều lắm, nhưng thật sự nghe xong lại không tự chủ được thốt lên câu, tạo hoá khéo treu người,. Nếu không phải Hoàng hậu Độc Cô xuyên không mà đến, thì hiện giờ thiên hạ không phải là của họ Lý hay sao? “Nói vậy, hiện giờ phụ hoàng đều đề phòng anh ư? Chuyện này cũng không rõ nha, không phải ổng còn phong chức cho anh đó sao?”

Lí Vân Thanh cười đau khổ, lộ vẻ thất bại buồn bực, “Thật ra Hoàng đế cũng không phải cho ta chức vị đâu, cho dù hiện giờ cứ để ta dẫn bé Tuyền Tuyền làm ruộng ở nông thôn ta cảm thấy cuộc sống còn khá giả gấp trăm ngàn lần so với hiện giờ nữa đó”

Tiêu Tử Y cúi đầu cân nhắc những lời này của hắn, một lát sau thì kinh ngạc bảo, “Chẳng trách phụ hoàng lại cố tình phong chức vị cho anh vậy?” Mục đích chính là cho thế nhân nhìn hắn xem có biết bao tầm thường, kết quả kì thật chỉ có điều đem Lí Vân Thanh ném tới một chức vị chẳng có quyền lực thực tế nào, song mặt ngoài lại có vẻ vị trí Lễ Bộ rất quan trọng vậy.

Thật sự là...cáo già quá đi...Tiêu Tử Y cảm thấy tất yếu phải đánh giá thấp Hoàng đế một lần nữa, xem ra để vương ông ấy đã đem vận dụng một cách vô cùng thành thạo lắm. “Công chúa người không biết đó thôi, mỗi ngày cứ phải đối mặt với rất nhiều kẻ có dụng tâm kín đáo, nghe được rất nhiều lời châm chọc khiêu khích, ta cũng không muốn bé Tuyền Tuyền phải sống như thế” Lí Vân Thanh khó chịu nhắm chặt mắt lại, “Vì thế ta rất cảm tạ công chúa đã làm tất cả vì bé Tuyền Tuyền”

“À...Không sao” Tiêu Tử Y khoát tay không dám nhận. Quả thật, lời người ta nói thật đáng sợ, một lời tiên đoán mà đã làm điên đảo cả triều chính thậm chí là thay đổi hẳn một gia tộc Trung Quốc to lớn, hiện giờ điều linh đến mức chỉ còn có ba người, lại còn bị cố tình sắp đặt trong triều đình, cảnh ngộ trong đó có thể hình dung ra được.

Lí Vân Thanh hít sâu một hơi, do dự hồi han, “Công chúa, vậy thân phận kia của Huyền Tung đạo trưởng...Người đã từng nói với người khác có lần nào chưa ạ?”

Tiêu Tử Y vội lắc đầu bảo, “Chưa, ta cũng không nói bừa gì”

“Vậy là tốt rồi” Lí Vân Thanh thở phào, “Sau này ta sẽ dành nhiều thời gian đến thăm Tuyền Tuyền, thật sự là cảm tạ Công chúa đã quan tâm. Hạ Quan xin cáo lui trước”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, nhìn theo bóng Lí Vân Thanh chậm rãi rời khỏi hành lang gấp khúc, trong lòng luôn cảm thấy áy náy. Theo lý thuyết thì Lí Vân Thanh đã giải thích rất hợp tình hợp lý với nàng rồi, sao nàng lại cảm thấy hình như hắc lại đang giấu nàng điều gì đó vậy.

“Hắn cũng không nói thật lắm, nàng thật sự tin hắn sao?” Giọng Nam Cung Sanh từ sau đình viện truyền đến, rõ ràng là đã nghe rất lâu rồi.

Tiêu Tử Y tỉnh ngộ mới hay trong tay vẫn còn cầm chiếc bút kia của hắn, lập tức giấu vào trong ngực, rồi ho khẽ nói, “Nghe lên rồi, sau này xin Nam Công tử tự trọng cho ạ”

“Công chúa, rõ ràng hắn qua loa tắc trách với nàng mà” Nam Cung Sanh nhìn kỹ biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y, xác nhận xem có phải nàng đang nói đùa với mình không, bất chợt cau mày.

“Có phải qua loa tắc trách với ta hay không, tự ta có thể đoán được”

Tiêu Tử Y bị lời nói vừa rồi của Nam Cung Sanh, cũng không nghĩ sâu xa đến những lời vừa rồi nói với Lí Vân Thanh. Qua loa tắc trách ư? Nếu những lời này của Lí Vân Thanh là qua loa tắc trách, vậy Nam Cung Sanh hắc đối với nàng thì tính sao đây? Tiêu Tử Y cảm thấy âm ứ, không kìm nổi mắt đỏ hồng, rồi không muốn bị yếu thế trước mắt hắn, quay đầu đi không muốn nhìn hắn nữa.

Lúc này Nam Cung Sanh mới dám khẳng định, hoá ra hai ngày nay thái độ Tiêu Tử Y khác thường với hắn cũng không phải là ảo giác. Hắn cảm thấy trầm trọng, nghiêm mặt nói, “Công chúa, chúng ta hẳn là nên nói chuyện mới được”

Tiêu Tử Y khẽ cười bảo, “Nói chuyện gì chứ? Về vấn đề Lí Vân Thanh thì dừng ở đây đi” Nàng xoay người nhặt tờ giấy lên, rồi xoay người định chạy trốn. Họ còn có thể nói chuyện gì nữa chứ? Nàng có thể tự mình chịu đựng khi phát hiện ra sự thật, nhưng không biết nàng có thể đối mặt được với hắn không nữa.

Nam Cung Sanh thấy nàng xoay người định đi, trong lòng hốt hoảng, bất ngờ không để ý đến thân phận một trời một vực của hai người, vội vươn tay ra giữ chặt lấy cổ tay của nàng. Tuy hắn và nàng có thể gặp mặt nhau dễ dàng, nhưng rất ít khi được ở một chỗ với nhau, có chuyện muốn nói cũng không thể nói trước mặt người khác được.

Tiêu Tử Y bị hắn cầm tay, tâm đập loạn lên. Rốt cục nàng vẫn hy vọng hắn giải thích hợp lý với nàng. Tiêu Tử Y cắn môi dưới, nhưng nàng vẫn phải mở miệng hỏi hắn phải không nhỉ?

“Oa...!” Ngay lúc hai người đang do dự không biết cất lời thế nào thì một tiếng khóc long trời lở đất vang lên từ sân thể dục của nhà trẻ truyền tới.

Tiêu Tử Y cố rút tay ra khỏi tay Nam Cung Sanh, cúi đầu thản nhiên nói, “Có chuyện gì lần sau nói, ta đi trước xem có chuyện gì”

Nam Cung Sanh thầm than, buồn bã thất vọng bảo, “Ta đưa nàng đi”

Tiêu Tử Y cũng không nói đồng ý hay không, Nam Cung Sanh thì cho là nàng đã ngầm đồng ý rồi. Hai người một trước một sau đi đến sân thể dục đằng trước, ai cũng đều không mở miệng nói chuyện.

Hành lang gấp khúc ngoài điện cách sân thể dục cũng không xa, Tiêu Tử Y đi hai ba bước thì cũng đã tới, vừa lúc nhìn thấy Nhược Trúc bế Hạ Hầu Phụng Chương bị quăng trong hố cát lên, . Tên quỷ thích khóc ấy trên người vẫn còn dính đầy cát, vẫn khóc không ngừng.

“Sao lại thế hả?” Tiêu Tử Y cúi đầu hỏi Nam Cung Tiêu đứng bên, Nam Cung Tiêu bĩu môi, nói chút khinh thường, “Không có gì, chúng ta đang chơi đùa vui vẻ ở đây, nó chắc vừa tỉnh ngủ, lúc lắc đi đến, không để ý rơi xuống hố cát, cứ vậy đó” Nam Cung Tiêu thấy rất không đúng, sau đó phát hiện ra chính nhị ca mình đi sau Công chúa đến, đặc ý nhìn về phái Tiêu Trạ cười cười.

Tiêu Trạm mắt hững hờ, mím chặt môi, thầm trách mình đã quên sạch nhiệm vụ mà phụ vương giao cho, lần sau tuyệt đối sẽ không để xảy ra như thế nữa.

Tiêu Tử Y không để ý tới hai bạn nhỏ đang đưa mắt sóng ngầm với nhau, nàng đón bé Hạ Hầu Phụng Chương từ tay Nhược Trúc, phùi sạch cát trên mặt và quần áo bé cho sạch, cũng chẳng có cách nào dỗ cho bé ngừng khóc loạn lên được.

Ôi, lão tướng quân Hạ Hầu này cũng thật dám ném cháu trai bảo bối của mình đến chỗ nàng mà chẳng thêm quan tâm. Tiêu Tử Y hoàn toàn hết cách, chỉ đành cố dỗ bé Hạ Hầu Phụng Chương, hy vọng bé khóc mệt rồi thì ngừng lại.

Nhược Trúc và một cung nữ nói chuyện với nhau mấy câu, sau đó đi tới nói nhỏ với Tiêu Tử Y, “Công chúa, nhà Hạ Hầu bên đó có người tới ạ”

“Khoan đã” Tiêu Tử Y không muốn nói việc này trước mặt Hạ Hầu Phụng Chương, vội đem quỹ khóc nhè cho Nam Cung Sanh ôm, rồi túm lấy Nhược Trúc sang một bên, “Hạ Hầu nói gì vậy? Khi nào thì đến đón nó đi?”

Nhược Trúc nói lắp bắp, “Chưa nói gì... Công chúa à, nhà Hạ Hầu còn thu dọn một bọc gì đó của tiểu thiếu gia cho người mang lại đây đó ạ”

“Gì cơ?” Tiêu Tử Y quả thật là không thể tin nổi, cứng họng nhìn về tiểu yêu tinh kia. Chẳng lẽ dự cảm đã thành hiện thực rồi ư? Con quỷ khóc nhè này sẽ ở lâu dài trong nhà trẻ sao?

Nhưng ngày lúc ánh mắt nàng quay lại nhìn, thì không ngờ thấy Hạ Hầu Phụng Chương vươn tay mập nhỏ ra, túm lấy đám râu rậm của Nam Cung Sanh.

Mà Nam Cung Sanh võ công đầy mình ấy, hai tay thì đang ôm lấy Hạ Hầu Phụng Chương, lại không biết tránh né kiểu thân mật của tên quỷ nhóc này, cứ thế trở mặt nhìn nó túm lấy râu rậm của mình tuột ra...

Tiêu Tử Y dường như không dám chớp mắt chút nào.

Ôi...Hôm nay thời tiết thật là đẹp quá đi...

235. Chương 235: Anh Tranh Tôi Đoạt

“Chuyện đó...vừa rồi hình như...râu bị rớt hay sao ý?” Tiêu Trạm ngơ ngác nhìn Nam Cung Sanh dường như không sao, có chút không rõ vừa rồi có phải bé nhìn thấy râu xồm của hắn hình như bị thẳng nhóc quỷ khóc kia kéo xuống hay không nữa.

“Chắc chắn là người nhìn lầm rồi!” Nam cung tiêu vội vàng phản bác. Nhị ca cậu đẹp trai nhất là bộ râu xồm đó sao lại giả được? Tiêu Trạm tuyệt đối là nhìn nhầm rồi!

“Không nhầm mà! Đúng thật là rớt đó, mặc dù mới chỉ rớt có chút thôi” Tiêu Trạm bĩu môi bảo vệ quan điểm của chính mình.

“Nói bừa nói bừa mà! Rõ ràng là người ghen với nhị ...chú của ta!” Nam cung Tiêu không thể nhận vị nhị ca có râu đẹp trai kia của mình là giả được. Nhưng cuối cùng vẫn nhớ rõ không thể làm hỏng thân phận của nhị ca mình ở đây được.

Tiêu Trạm ầm ỨC kéo kéo Lí Vân Tuyền, bảo cô bé phân xử giúp. “Tiểu Tuyền Tuyền người nói thử xem, có phải vừa rồi râu bị rớt không?”

Lí Vân Tuyền rất hy vọng là vừa rồi nhìn thấy nhưng rồi cô bé đành lắc đầu tiếc nuối bảo, “Ta cũng không chú ý xem nha”

“Ta đang chơi cùng Abe, không thấy gì” Thấy tiêu Trạm nhìn về phía Diệp Tầm, Diệp Tầm khoát tay bảo.

Đàm tinh Duyệt thì vốn chẳng trông cậy được gì rồi, cậu bé hiện giờ vẫn đọc sách đó thôi! Tiêu Trạh thất vọng dời mắt, bỗng phát hiện ra hai chị em song sinh nhà họ Tô đang đứng trước mặt mình, bé vui mừng hỏi, “Linh Lung và Lâm lang à, hai muội có nhìn thấy không?”

Tô Linh Lung lắc lắc đầu, sau đó cười híp mắt nói, “Sao lại nhụt chí thế hả? Nếu không thấy thì đi túm xuống không phải tốt rồi sao?”

“Đúng vậy đó! Ta sao chẳng nghĩ đến nhỉ?” Tiêu Trạh vỗ tay, cười hơ hớ nhìn quanh nhưng chẳng còn thấy bóng dáng của Nam Cung Sanh đâu nữa.

“Đi sớm rồi” Nam Cung tiêu nói lạnh lạnh, “Chú ấy bảo đi làm điểm tâm ngon cho chúng ta rồi”

“À, có điểm tâm ăn được lắm...” Tiêu Trạh rất dễ thỏa mãn, nghe thấy có điểm tâm thì lập tức quên ngay sự kiện vừa nãy luôn.

“Không được đâu không được đâu! Phải hỏi cho rõ chứ, rốt cục có phải râu của nam thúc thúc kia rớt hay không chứ!” Tô Lâm lang là người đầu tiên không hài lòng, cô bé vốn là người siêu tò mò nha!

Nam Cung tiêu mắt hững nhìn thoáng qua hai chị em song sinh nhà họ Tô, sao cậu càng ngày càng thấy ghét các cô bé này thế chứ?

“Ta biết nha...” Một giọng sợ hãi từ sau mấy đứa bé truyền tới.

Các bạn nhỏ đều cùng quay đầu, khi nhìn thấy đứa bé Hạ Hầu phụng Chương kia đang mút đầu ngón tay hăm mộ nhìn chúng. Thật sự là tốt lắm lắm nha! Tên nhóc ngốc Hạ Hầu Phụng chương kia giờ mới phát hiện ra nơi này lại có nhiều bạn nhỏ đến vậy.

“Hở? Đúng rồi! Hỏi người một chút xem có phải lúc nãy người tóm râu của chú ấy xuống đúng không? Nói mau nào!” Hai chị em song sinh nhà họ Tô vây quanh cậu một trái một phải, cất giọng hỏi liên tục.

Hạ Hầu phụng Chương mút mút đầu ngón cái, phát giác ra mọi người đang tập trung nhìn vào mình, nỗi sợ hãi lại bùng lên, may là cuối cùng cũng không ngoác mồm ra khóc, khịt khịt chiếc mũi hồng hồng nói non nớt, “Ta rất thích sờ râu của ông nội ta đó nha! Râu của thúc thúc này không trắng như râu ông nội ta nha! Nắm được cũng không mềm như râu ông nội của ta nha...”

“Rốt cục là có giật râu xuống hay không hả?” Nam Cung tiêu vốn chẳng có cảm tình gì với Hạ Hầu phụng Chương, nghe thấy bé nói thế nào cũng không nói vào điểm chính, chịu hết nỗi cất ngang lời của bé.

“Ôi...ôi...ta...ta cũng không chú ý mà...giật xuống...hình như vừa nãy cũng không mà...” Hạ Hầu Phụng Chương bị giọng hung dữ của Nam Cung Tiêu rống lên, lập tức mếu máo, trông rất đáng thương. Có thể là vì khóc gần hết cả trưa nên đã quá mệt, cuối cùng giọng phát ra cũng không lớn nữa.

“Thế mà người còn nói là mình biết nữa chứ?” Tiêu Trạh cũng mắt hững, đúng là mắt công làm mọi người mong đợi.

Lí Vân Tuyển thấy Hạ Hầu phụng chương đáng thương, vội trách móc hai người hà khắc bảo, “Sao thế? Người ta vốn chẳng phải tự nguyện đến đây rồi, các người còn không đối xử tốt với nó một chút sao?”

Hai người Tiêu Trạh và Nam Cung Tiêu cùng nhìn nhau, sau đó cùng hừ lạnh một tiếng, ngoảnh mặt đi.

“Được rồi, cả công chúa cũng không thấy đâu nữa! Hình như là đang nói chuyện với ai ở trong phòng học đó!” Diệp Tâm vỗ vào thân hình sắp cao to của Abe. Cậu và nó cùng chơi trò máy bay giấy đúng lúc nhìn xuyên qua cửa sổ lớp học thấy trong phòng có người.

“Ôi, vậy ta cũng đi!” Tiêu Trạh kêu lên một câu, là người đầu tiên chạy về phòng học. Chẳng trách Nam Cung Nhị ca cũng không thấy, chắc huynh ấy định theo sát bên bác nhỏ không rời rồi!

Nam Cung Tiêu và Tiêu Trạh đều nghĩ giống nhau, nhưng mục đích của cậu là không muốn cho tiêu Trạh quấy rầy nhị ca mình và công chúa cùng ở bên nhau, vì thế cũng nhắc chân chạy vội theo.

Abe thấy có người chạy, lập tức cũng vui sướng đuổi theo. Dĩ nhiên Diệp Tâm cũng không để Abe rời khỏi tầm mắt mình, cũng vội vã chạy theo. Chị em nhà họ Tô giúp vui một tay cũng đuổi theo nốt, đến cả Đàm

Tinh Duyệt đang chăm chú đọc sách vừa lúc xem xong tờ cuối cùng, định về lớp lấy thêm một quyển nữa, chậm chậm đi về phía lớp học.

Lí Vân Tuyền thấy bọn họ đều nói mưa gọi gió cũng chẳng còn cách nào đành cúi đầu nhìn xuống Hạ Hầu phụng Chương không biết làm sao, nói ôn nhu, “Đi nào, chúng ta cùng đi xem có chuyện gì đã xảy ra nào”

Hạ Hầu phụng chương gật đầu liên tục.

Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu chạy như cướp giật về phòng học, gần như cùng chen đồng thời vào trong cửa.

Tiêu Tử Y nghe tiếng động, kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi, “Trạ Nhi, Tiêu Nhi, các con chạy vội thế làm gì hả? Có chuyện gì xảy ra sao? Không phải có Thuần phong ở sân thể dục quần đó sao?”

“A, không có gì...” Tiêu Trạ thở phè phò, kinh ngạc nhìn bác nhỏ nói chuyện phiếm với người trong lớp học không phải là Nam Cung Sanh, nghĩ lại cũng chẳng ích gì.

“Không có gì, không có gì, con cùng Tiêu Trạ đang thi xem ai chạy nhanh tới lớp học trước đó mà” Nam cung Tiêu thấy rõ trong lớp học là Đàm nguyệt Li chứ không phải là nhị ca mình thì lập tức cùng thống nhất tư tưởng chung với Tiêu Trạ, dừng lại! Cố thì chỉ ăn quả đắng thôi! Ai cũng không được tới gần công chúa nữa bước!

“Ha ha, xem ra các con chạy cũng không bằng Abe nha!” Tiêu Tử Y xoa xoa Abe ôn nhu, cười bảo.

“Đương nhiên rồi, Abe là giỏi nhất mà!” Diệp Tầm đi theo đằng sau cũng cất tiếng. Tiêu Tử Y cau mày, phát hiện ra mấy đứa bé đều từ sau chạy tới, nàng không rõ nguyên nhân gì.

Mấy đôi mắt to tròn trong veo đều nhìn thẳng vào Tiêu Tử Y và Đàm nguyệt Li, dĩ nhiên đến nửa ngày cũng không cất lời.

“Ôi, công chúa à, người đang tâm sự ở đây với Đàm nguyệt Li ca ca sao?” Nam Cung Tiêu nghĩ không thể cứ mắt to mắt nhỏ nhìn mãi được nên mở miệng giả vờ ngây thơ vô tội hỏi.

Tiêu Trạ phối hợp ăn ý cùng nhào vào lòng Tiêu Tử y làm nũng, “Bác nhỏ à, hai người đang nói chuyện gì thế? Con cũng muốn nghe nữa cơ!”

Lí Vân Tuyền đứng xa xa nhìn chúng, lòng dạ biết rõ chúng là vì chuyện gì. Cô bé thở dài, cúi đầu nhìn xuống Hạ Hầu Phụng Chương bảo, “Xin hoan nghênh tới nhà trẻ hoàng gia. Nhưng sau này, ngàn lần đừng có học hai vị ca này nhé”

236. Chương 236: Đừng Nói Chuyện Với Người Rồi!

Tiêu Tử Y bị Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu mỗi người một bên quần lấy, làm nàng thấy rất thỏa mãn khi trở thành ngôi sao sáng.

Đàm Nguyệt Li đứng bên thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấy ghen tị vì rõ hẳn là người được đón chào nhất ở đây mà. Còn giờ thì hẳn lại nhận được ánh mắt đề phòng của Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu nên bị đả kích nghiêm trọng.

“Lão ca à, sao sắc mặt của huynh khó coi vậy?” Đàm Tinh Duyệt đi đến giá sách sau lưng Đàm Nguyệt Li lấy sách, hỏi miễn cưỡng.

“Khụ, đừng nói bừa nhá!” Đàm Nguyệt Li cố cúi đầu giấu khóe miệng nhếch lên, sau đó mới tỉnh ra, vui mừng ngồi xổm xuống hỏi rất hưng phấn, “Tinh Duyệt à, vừa rồi đệ bảo ta gì thế?”

Đàm Tinh Duyệt im lặng không nói, đôi mắt xé ánh lên tia thú vị, nhưng vẫn làm như không có chuyện gì kéo ghế ra đứng lên tìm sách. Bị Đàm Nguyệt Li làm phiền cậu mới nói lạnh nhạt, “Phiền chết lên được, gọi huynh là lão ca thôi mà” Đàm Nguyệt Li vui rạo rức cả người bế cậu lên để cậu dễ lấy sách, thương

lượng, “Tinh Duyệt à, gọi ta là ca ca thì được rồi, không được thêm từ lão ở trước có được không? Đệ nói đi?”

Không biết đã bao lâu rồi hấn chưa được nghe Tinh Duyệt gọi hấn là ca ca rồi nhỉ? Trước đây hấn không biết rất ghét cậu cứ nước mắt nước mũi tèm lem, túm áo mình gọi hấn là ca ca, nhưng rồi trong lúc vô tình, cũng sẽ không còn được nghe tiếng cậu bé gọi hấn lần nào nữa.

Đàm Tinh Duyệt được Đàm Nguyệt Li ôm vào lòng, cậu vốn đều có đôi mắt xé giống ca ca của mình nhìn không ra nét vui sướng, nhưng bề ngoài cậu vẫn lạnh te bình tĩnh tìm sách trên giá, vỗ vỗ tay của Đàm Nguyệt Li thúc giục, “Được rồi”

“Vậy được lắm, đã đồng ý với lời ta nói vừa rồi sao? Hay là muốn ta thả đệ xuống dưới hả?” Đàm Nguyệt Li nâng Đàm Tinh Duyệt lên cao giảo hoạt uy hiếp.

Đàm Tinh Duyệt xoay qua...nhìn đến ca ca vô lại của mình, sau đó cất cao giọng về phía Tiêu Tử Y, “Công chúa, sau này nhớ tránh xa ca ca của ta một chút nha”

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lại, thật không thể tin nổi đứa bé Đàm Tinh Duyệt lúc nào cũng trầm mặc cả ngày chẳng mở nổi miệng lại chủ động cao giọng nói chuyện. Đến cả bọn trẻ con đang tranh giành Tiêu Tử Y cũng để ý đều quay đầu nhìn lại.

Đàm Nguyệt Li còn đang chìm đắm trong sự vui sướng mà Đàm Tinh Duyệt đem lại, bỗng chốc thấy khó chịu hỏi lại, “Sao lại bảo công chúa cách xa ta một chút hả? Có đệ đệ nào lại nói huynh trưởng của mình như vậy chưa?”

Đàm Tinh Duyệt dùng ánh mắt khinh bỉ ngăm hấn, nói thản nhiên, “Công chúa à, người hầu trong nhà ta đều nói, nghe ca ca ta nói chuyện nhiều cũng có khả năng sẽ có em bé đó. Người nhất định phải cẩn thận mới được”

“Hả?” sau khi Tiêu Tử Y kinh ngạc, thì bỗng cười ngặt nghẽo, “Đàm Nguyệt Li ơi là Đàm Nguyệt Li. Ai ngờ lời nói của anh lại kém đến mức đó đấy”

Đàm Nguyệt Li buông vội Đàm Tinh Duyệt xuống, vội vã giải thích, “Đây đều là những kẻ ghen tị ta nói khoác thôi!” Nhưng hấn chưa kịp đi được bước nào, lại phát hiện ra Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu hai người giang hai tay ra nhất quyết không cho hấn tới gần nữa bước.

Tiêu Tử Y nhìn hai vóc người nho nhỏ bảo hộ mình thì thấy trong lòng rất ấm áp.

Nhưng Đàm Nguyệt Li lại rất nóng nảy, nhìn về phía Tiêu Tử Y cầu cứu, “Công chúa à, người đừng có giống bọn trẻ làm quá lên như thế được không?” Trong bộ não bé nhỏ kia của nàng nghĩ gì, tưởng hấn là kẻ đào mỏ sao? Đầu năm nay tiền lời lãi lại được ít vậy sao?

“Không được nói chuyện với bác” Tiêu Trạ là người đầu tiên cất tiếng.

“Đúng đúng! Nói chuyện trong người sẽ có em bé đó! Cấm không được nói!” Nam Cung Tiêu cũng hòa theo.

Tiêu Tử Y nhìn bộ dạng kinh ngạc của Đàm Nguyệt Li, lại khiến trong lòng nàng thấy thích thú. Tuy vậy bề ngoài cũng muốn nể mặt mũi hấn chút, dù sao nàng vẫn còn phải nhờ cậy hấn nhiều. Vì thế Tiêu Tử Y cười xoa xoa đầu hai nhóc quý bảo, “Không sao. Không nghiêm trọng như vậy đâu!”

“Thế bác nhỏ và ca ca Nguyệt Li nói gì vậy? Nói ra xem nào” Tiêu Trạ nói buồn buồn. Bé có linh cảm mãnh liệt là có nguy cơ bác nhỏ sẽ bị người khác cướp đi, chẳng qua không phải Đàm Nguyệt Li ca ca thôi, nhưng bé vẫn phải đề phòng, phải cách thật xa ra!

Đàm Nguyệt Li ngăn người, cùng đánh mắt với Tiêu Tử Y, những gì bọn họ nói không thể nói trước mặt bọn trẻ được.

“Ôi, chẳng lẽ không tiện nói sao?” Nam Cung Tiêu mắt sắc liếc nhìn ánh mắt hai người giao nhau.

“Đương nhiên là không phải rồi” Tiêu Tử Y nghĩ chút, quyết định nhân cơ hội này nói ra, “Là như vậy, vài ngày nữa sẽ là ngày quốc tế thiếu nhi. Nhà đại gia các con chắc chưa bao giờ biết ngày quốc tế thiếu nhi này đâu nhỉ! Ngày quốc tế thiếu nhi này chính là ngày hội của trẻ em” Thực ra ở đây tính theo lịch âm

mà ra, tuy vậy cũng không sao, nàng chắc chắn quyết định phải tạo cho bọn trẻ được biết đến ngày quốc tế thiếu nhi, là ngày tốt nhất hạnh phúc nhất trong năm mới được.

“Ôi, Được ăn tết sao?” Trẻ con bao giờ chả thích những cái mới, ai ngờ nghe Tiêu Tử Y nói vậy, chẳng ai thèm hỏi lại lịch cái ngày quốc tế thiếu nhi này thế nào, cả đám cứ reo ầm lên vui sướng.

Đàm Nguyệt Li thì cười khỏ. Vừa rồi hần và Tiêu Tử Y đang giằng co với nhau nên giải thích ngày hội này thế nào với bọn trẻ. Ai ngờ Tiêu Tử Y lại dự đoán đúng hoàn toàn, bọn trẻ chẳng một đứa nào thèm để ý chút điểm ấy cả.

Tiêu Tử Y tung ánh mắt thắng lợi về phía Đàm Nguyệt Li, nàng đã nói rồi mà! Đứa trẻ chỉ cần có quà là sẽ vui sướng rồi. Giống như nàng vậy hiện giờ cũng không biết vì sao lại có “ngày mùng 1 tháng sáu” ngày quốc tế thiếu nhi nữa, chẳng phải trước đây không lâu năm nào cũng có ngày này hay sao?

“Bác nhỏ à, ngày hội đó có trò chơi nào hay không ạ?” Tiêu Trạm ghé lên đùi Tiêu Tử Y hỏi tiếp. Bọn bé quan tâm nhất chính là điều này.

Tiêu Tử Y ngẫm nghĩ đôi chút, trước đây lúc cha mẹ nàng còn sống, nàng trải qua ngày quốc tế thiếu nhi vui vẻ biết bao, cho dù cha mẹ nàng có bận bao nhiêu chăng nữa thì vẫn dẫn nàng đi công viên chơi. Ở trường học còn được nghỉ một ngày.

Tuy vậy nơi đây c không có công viên để chơi, giờ phải làm sao đây?

Lúc ở yến tiệc hè, hai bên sảnh nàng cũng bố trí một số ít trò chơi thi thố cũng không đến nổi tẻ lắm, đến cả thanh niên cũng đều thích tham gia. Nàng có thể bảo Đàm Nguyệt Li đi mua một miếng đất ở kinh thành, tạo ra tên cho công viên. Hừ hừ, tuy kỹ thuật cổ đại gắn với trò Disney không ổn lắm nhưng nếu dùng nguyên lý học vẫn áp dụng thành công. Thành công rồi sau này có gánh xiếc rong đều có sẵn sân để biểu diễn, đến lúc đó chiêu bài sẽ được gọi là “Công viên Hoàng gia”, thêm một “Vườn bách thú Hoàng gia” bên cạnh nữa thì càng tốt....

Ôi chao, ý tưởng này thật sự mê người quá. Tiêu Tử Y càng nghĩ càng thấy vui lắm, tuy hiện giờ bắt tay vào làm thì cũng chẳng mấy chốc thì đến ngày quốc tế thiếu nhi rồi.

Tiêu Tử Y ôm lấy khuôn mặt Tiêu Trạm, bỗng linh cảm đột phá bảo, “Đêm trước giờ tý ngày quốc tế thiếu nhi, các con sẽ được thần tiên tặng lễ vật! Ồ ...chỉ cần ...A...chỉ cần các con đặt túi sách ở đầu giường thì được rồi”

Phù, nàng chỉ cần bảo mấy người là con cháu nương nương đi làm chuyện đó thì tốt rồi. Nàng cũng không tin không cải tiến được lễ Giáng sinh thật hiệu quả!

237. Chương 237: Hứa Nguyện

Mấy nhóc vẫn còn đang tiêu hóa lời của Tiêu Tử Y vừa nói....., còn Đàm Tinh Duyệt thì cũng có phản ứng, lại thấy không thú vị bảo, “Ước lễ vật à? Lừa trẻ con sao? Chẳng qua nói là cần quà, chỉ là do người lớn tặng cho chúng ta thôi mà. Tại sao lại cứ phải lấy cớ có thần tiên tặng cho chứ?”

Từ lần trước Tiêu Tử Y nghe được câu “Hậu sinh khả úy” kia của Đàm Tinh Duyệt, là biết rõ tính tình của đứa trẻ này. Aizzz, cứ mãi còn tính trẻ con không phải tốt hơn hay sao? Nói cho cùng hay là muốn chọc cái vị Đàm Nguyệt Li kia đây? Tiêu Tử Y liếc mắt qua nhìn Đàm Nguyệt Li một cái, sau đó cười yếu ớt đợi hần cùng nàng giải thích với bọn trẻ, “Thật đúng vậy mà! Nhưng các con cần phải viết ước nguyện của mình lên giấy mới được đó”

Quả nhiên Đàm Tinh Duyệt có biểu hiện khác ngay, lén cười các bạn nhỏ đều hiện lên tia tin tưởng. Đàm Nguyệt Li thở dài, tiểu công chúa này định lừa trẻ con sao? Những đứa bé này không dễ lừa như vậy đâu!

Nhưng Tiêu Tử Y vẫn chưa nói xong, cười khanh khách nói tiếp, “Các con viết xong thì đừng có cho người khác xem đó nha! Nếu nhìn thì sẽ mất đi hiệu lực đó. Sau đó đem tờ giấy này thiêu hủy đi nha, làm thế thì bà tiên mới nhận được nguyện vọng của các con đó!”

Đàm Nguyệt Li nghe vậy thì cả kinh, như vậy thì còn ai mà biết được bọn nhỏ viết cái gì chứ, hẳn làm sao mà chuẩn bị quà tặng được đây ha?

Tiêu Trạch nửa tin nửa ngờ kéo tay áo Tiêu Tử Y hỏi, “Thật sự sẽ thực hiện được sao ạ?”

Tiêu Tử Y cười híp mắt trả lời, “Sẽ thực hiện được, không tin các con hiện giờ cứ viết xem ngay đi!” Nàng vừa nói vừa lấy mấy quyển ghi chép bình thường trong học bàn ra cùng với mấy mẩu than củi, chia đều ỗi người một bộ, “Nhớ kỹ không được viết quá tay đó nha! Không phải viết nguyện vọng mà là viết cái gì! Không phải viết nhật ký mà là viết thứ gì đó nha! Cứ ngẫm lại xem bọc sách mình còn thiếu nhiều thứ gì đó, nếu thứ quá lớn cũng không được viết ra nha! Viết xong thì không thể sửa lại được đó nha!”

Bọn trẻ ôm mỗi đứa một bộ với thái độ thản nhiên, sau đó tản ra, tỏa ra các hướng bắt đầu ngồi ngẫm nghĩ.

Đàm Nguyệt Li lúc này tiến lại gần thì thảo, “Công chúa à! Lần này đùa quá trớn rồi đó! Lời người nói ra rồi, nếu sau này không biết mà không tặng được quà cho chúng thì phải làm sao đây? Bọn trẻ sẽ thất vọng lắm đó!” Hắn cũng không muốn nhìn thấy ...cảnh thất vọng trên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Tinh Duyệt chút nào cả.

Tiêu Tử Y cười giả tạo bảo, “Ai bảo là không nắm được nguyện vọng của chúng chứ? Ta nói bọn chúng sẽ nhận được” Nàng thấy nét hoài nghi khó hiểu trên mặt Đàm Nguyệt Ly thì cười dẫn dõ, “Ta chia cho bọn trẻ mặt ngoài của các vở đủ màu sắc, còn có hiện giờ bọn trẻ ngồi ở chỗ nào thì anh phải nhớ kỹ giúp ta đó. Đừng có hỏi vì sao, chỉ cần nhớ kỹ là được”

Đàm Nguyệt Li ngăn lòng tràn đầy nỗi hoài nghi lại, tạm thời ổn định tâm tình, nhìn chung quanh chỗ bọn trẻ ngồi trong phòng học chút.

“Công công chúa....” Hạ Hầu Phụng Chương bỗng cất giọng nhỏ nhỏ hé miệng ra nói, “Con không biết viết chữ thì phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Tử Y bật cười bảo, “Vậy thì cứ vẽ ra đi, ta tin thần tiên trên trời nhất định xem hiểu được mà”

“Vâng!” Hạ Hầu Phụng Chương bắt đầu dùng than củi đùa nghịch, lập tức đã vẽ xong, sau đó cẩn thận xé tờ giấy trên quyển vở xuống, cẩn thận tới mức chỉ sợ xé rách. Hì hì, thật tốt quá. Hạ Hầu Phụng Chương len lén cười một chút. Kết quả vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện ra tất cả mọi người đã viết xong, ở giữa sân đang có một bồn lửa cháy rực, một đám đang xếp hàng ném tờ giấy đã viết xong vào trong bồn lửa kia kìa.

Bé vội vàng nhắc mông lên chạy lạch bạch ra ngoài sân.

“Được rồi. Giúp ta đem thu toàn bộ vở lại, nhớ anh thu bên phải, ...còn ta sẽ thu bên trái. Nhớ rõ nhất định không được làm lộn” Tiêu Tử Y thấy người cuối cùng là Hạ Hầu Phụng Chương cũng đã viết xong chạy ra ngoài, vội dẫn dõ Đàm Nguyệt Li. Hai người nhanh tay thu dọn hết vở lại, trên mỗi quyển vở đều viết tên mỗi đứa bé. Đúng lúc này bọn nhỏ cũng đốt xong nguyện vọng đều về đến lớp học.

“Công chúa, Huyền Hà, tiểu thư Nam Cung và còn có nhà họ Tô cũng phái người tới rồi”

Nhược Trúc từ cửa ngách đi vào nhắc nhở, hiện giờ đã là giờ tan học của bọn trẻ. Bây giờ ngoài Tiểu Vân Tuyền và Diệp Tâm ra, thì mấy bạn nhỏ đều phải về nhà mỗi ngày.

Mấy đứa bé lưu luyến chào hỏi nhau mãi, dù gì thì ngày mai cũng có thể gặp lại, bọn trẻ dường như ngày nào cũng phải ra về như thế. Tiêu Tử Y mỉm cười nhìn, đột nhiên bị Nam Cung Tiêu túm lấy tay, nàng cúi đầu xuống hỏi dõ, “Tiêu Nhi à, sao thế? Có chuyện gì không?”

Nam Cung Tiêu hơi nhếch miệng, cậu đối với quà tặng gì cũng không hứng thú, “Công chúa à, ngày mai Độc Cô nó có đến không ạ?” Cậu quan tâm nhất là điều này.

Trong lòng Tiêu Tử Y đập rộn, cười nói miễn cưỡng, “Hôm nay ta sẽ phái người đến hỏi xem thế nào, nếu ngày mai bé chưa đến, ta cam đoan sẽ đích thân đến đón bé ấy trở về”

Trong nội tâm nàng cũng không chắc lắm, nhưng nàng nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.

Nam Cung Tiêu hài lòng gật gật đầu, lại cùng Tiêu Trạm tranh cướp chạy ra ngoài, hai chị em song sinh họ Tô cũng tan học đi theo.

Tiêu Tử Y bảo Như Lan an bài cho Lí Vân Tuyền, Diệp Tầm và Hạ Hầu Phụng Chương đi ăn cơm chiều xong, còn Đàm Nguyệt Li đang nghĩ xem Tiêu Tử Y làm cách nào mà biết nguyện vọng của bọn trẻ, cứ sống chết không chịu đi. Nhưng trước mặt Đàm Tinh Duyệt, biết nói với Tiêu Tử Y thế nào đây ha?

Đàm Nguyệt Li bất chấp, hấn cứ quăng ánh mắt sang chỗ Tiêu Tử Y định gây khó dễ, hôm nay nếu hấn không biết đáp án thì chắc cả đêm hấn cũng không thể nào ngủ được mất.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, tỏ vẻ nàng cũng hết cách, nàng cũng không nguyện ý tiết lộ ra trước mặt bọn trẻ. “Đêm nay anh có rảnh không? Đưa Tinh Duyệt về rồi quay lại, ta còn có vài chuyện muốn thương lượng với anh nữa” Đúng lúc cái ý tưởng này liên quan đến “Công viên và vườn bách thú Hoàng gia” nên nàng rất muốn thảo luận kỹ với hấn.

Đàm Nguyệt Li thở dài, lắc lắc đầu bảo, ‘Đêm nay thì không tiện lắm. Thứ nhất là do kiêng kỵ, hai là tối nay Lan vị phường kia khai trương ba vòng lễ mừng năm mới, ta cũng trong hàng ngũ những người được mời’

Ba vòng lễ mừng năm mới ư? Tiêu Tử Y nheo mắt lại, nhìn theo ra cửa sổ phòng học Nam Cung Sanh đã đứng đó từ lâu, một chút cũng nhìn không ra đây là ông chủ bận rộn của Lan vị phường nữa ha!

“Vì thế ngày mai ta mới lại tới ha! Tinh Duyệt, đi thôi, về nhà nào!” Đàm Nguyệt Li vẫy vẫy tay về phía Đàm Tinh Duyệt một cái, hai huynh đệ một trước một sau đi ra khỏi phòng học.

Trong phòng học đang ồn ào náo nhiệt bỗng yên tĩnh trở lại, Tiêu Tử Y ngược mắt to nhìn về phía vị Nam Cung Sanh đang đứng trước cửa sổ kia. Tuy hiện giờ nàng luôn cố không nhìn đến hấn, nhưng hiệu quả lại chẳng được là bao, nàng lúc nào cũng không kiềm chế nổi ánh mắt mình, lát lát lại khẽ liếc mắt nhìn lại.

Nàng lắc lắc đầu, rút một quyển vở của bọn trẻ viết nguyện vọng qua, dùng than củi bôi lên từng nét trên giấy, chỉ lát sau trên tờ giấy đã hiện lên bút tích đã viết qua, bên cạnh là màu đen, vết tích do sâu nên không bôi được. May là bọn trẻ dùng than củi, ngòi bút nhọn nên còn lưu lại trên giấy khá sâu, thế này rất dễ dùng cách này để có thể làm hiện lên chữ viết nguyên bản đã từng viết qua.

“Nàng giỏi thật đó, vậy mà cũng làm được” Nam Cung Sanh không nén nổi tò mò đi đến ngạc nhiên khâm phục bảo.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Sanh vẫn đang đeo bộ râu xồm chắc chắn, thản nhiên nói, “Tiểu xiếc thôi mà”

238. Chương 238: Tiểu Xiếc

Nam Cung Sanh không thèm để ý đến thái độ lạnh lẽo của Tiêu Tử Y, thò tay cầm tờ giấy nàng đã bôi xong lên xem, cứ thế bảo, “Tuân tử? Cái này hấn là lễ vật của Đàm Tinh Duyệt đây? Thật đúng là nguyện vọng có cũng được mà không có cũng không sao, ta đoán chừng là nó không tin đi”

Tiêu Tử Y cũng không thèm để ý đến hấn, cứ tiếp tục dùng than củi bôi tiếp ra nguyện vọng của bọn trẻ. Còn Nam Cung Sanh thì đứng một bên nhìn, “Trúc Diệp Thanh ư? Tiểu Vân Tuyền muốn uống rượu sao? Hấn là viết nhầm chăng?”

“Trúc Diệp Thanh là ngự rượu Thái Nguyên, có thể là muốn cho ca ca cô bé nếm thử thôi” Tiêu Tử Y nhin không được tiếp lời. Lời vừa ra khỏi miệng thì nàng mới biết nhất định là Nam Cung Sanh muốn mớm lời nói chuyện với nàng. Hấn là ông chủ của Lan Vị Phường, sao cả điều nhỏ như thế cũng không biết chứ.

Nam Cung Sanh mỉm cười, tiếp tục nói, “Diệp Tầm ước một miếng pho mát thảo nguyên, cái này thì có thể mua ở Lan vị Phường, ta nghe nói ở đó có món pho mát thảo nguyên ăn rất ngon”

Tiêu Tử Y hừ lạnh một tiếng, hần lừ đảo quá ha, cứ tiếp tục giả vờ nữa đi, xem thử xem hần còn giả vờ đến bao giờ nữa.

“Chị em nhà họ Tô lại muốn bộ áng mây nghề thường kia của công chúa, ha ha, hai chữ nghề thường này lại còn viết sai nữa chứ. Nhưng cũng giỏi là mới có mấy ngày mà đã tìm được hai chiếc sáo rồi? Dù sao đầu của các bé ấy cũng rất nhỏ” Nam Cung Sanh cao hứng xem tiếp, “Thằng nhóc quỷ thích khóc này vẽ gì thế nhỉ? Là người à?”

Tiêu Tử Y nhìn Hạ Hầu Phụng Chương để lại dấu vết kia, nghĩ ngợi rồi đột nhiên bình tĩnh hiểu ra bảo, “Đã biết rồi, chính xác là cái đồ chơi làm bằng đường kia. Hôm nay ông nội của nó lúc còn ở đây, nó còn gào thét muốn đó”

“Hóa ra nó cần cái này thật” Nam Cung Sanh cười thả quyển vở của Hạ Hầu Phụng Chương xuống, cầm lấy quyển vở của đệ đệ mình. “Ta xem thử xem Tiêu Nhi muốn gì đây?”

Hần nói xong bỗng lâm vào trầm mặc, làm Tiêu Tử Y thấy tò mò ngẩng đầu lên, “Cái Thiên lam tiêu là cái gì vậy? Là một cây sáo sao?” Aizz, nàng thật sự là rất bực, dù không muốn nói chuyện cùng hần nhưng cái thói quen luôn khiến cho nàng chẳng lo lắng gì nhiều cũng bật thốt ra rồi.

“>Thiên Lam tiêu là di vật của mẹ ta” Nam Cung Sanh kéo một ghế ra ngồi đối diện với Tiêu Tử Y, bắt giác nhớ lại, “Không rõ tiểu Tranh có nói cùng nàng chưa, bà ấy rất thích nhạc cổ, hi vọng có một ngày có thể được nghe chúng ta hợp tấu một khúc, vì thế tên chúng ta đều lấy nhạc khí để đặt, vì rất xứng đôi với tên của chúng ta, bà ấy và cha ta cùng sưu tập được bộ nhạc khí tương đối, đều là những bảo vật gia truyền cả”

“Hóa ra là vậy, ta chỉ nghe tiểu Tranh nói qua lai lịch tên của các người thôi” Tiêu Tử Y cảm thấy hình như là có gì đó không bình thường nhưng lại không dám hỏi, về nghi hoặc.

“Ha ha, nghĩ mãi mà không rõ vì sao cả tiêu cũng chuẩn bị xong chưa chứ gì? Là vì mẹ ta vốn kế hoạch muốn thêm một đứa bé nữa, tiếc là do thân thể suy yếu bị nhiễm bệnh phổi qua đời” Nam Cung Sanh cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay mình, vừa bực vừa buồn cười nói, “Thằng nhóc Tiêu Nhi này thật là, cứ nhân cơ hội lừa đảo. Thiên lam tiêu vốn rất lớn đoán chừng nó cầm còn ngại nữa là, rõ ràng là phải chờ tới khi nó lên chín tuổi mới trao tận tay cho nó mới được mà”

“Chắc nó cũng không tin thần tiên thật sự có thể tặng quà cho nó, chỉ đơn giản lấy ra làm trò thôi. Đây chính là sự khác nhau của nó và Đàm Tinh Duyệt đó” Tiêu Tử Y cười phân tích. Nàng cảm thấy tán gẫu với Nam Cung Sanh rất thoải mái nhẹ nhàng, có lẽ là lỗi của chính nàng, đã đem chuyện hữu tình trở thành tình yêu rồi.

“Thôi bỏ đi, ta bảo Tiểu Tranh về cùng tâm sự với cha vậy, cha vốn yêu thương Tiêu Nhi như thế chắc không vấn đề gì đâu” Nam Cung Sanh xem thái độ của Tiêu Tử Y có biến chuyển tốt đẹp chút thì cười yếu ớt hỏi, “Còn một cái cuối cùng, xem thử Hoàng tôn điện hạ cần cái gì đây?”

Tiêu Tử Y đau đầu cau mày, đem quyển vở kia đưa tới, “Quà tặng người khác thì có thể còn được, chứ Trạh Nhi thì...”

Nam Cung Sanh tò mò nhận lấy, kết quả phát hiện trên mặt giấy chữ viết lộn xộn, cơ bản là không rõ rớt cục chữ viết là chữ gì. “Có phải là Hoàng tôn điện hạ viết xong lại xóa đi rồi viết lại lần nữa không?”

“Chắc thế” Tiêu Tử Y khó xử chống cằm. Bé Tiêu Trạh Nhi này thật là. Sao lại viết rồi lại sửa và viết lại thế chứ? Nếu biết sớm nàng sẽ không cho bọn trẻ dùng than củi để viết lên đâu, để kết quả hai lần đều viết trùng lên nhau cả, căn bản không thể nhận ra được là viết chữ gì nữa. Hơn nữa cho dù có phân biệt ra được, thì cuối cùng ai là người biết được lần cuối Trạh Nhi muốn là gì chứ?

“Hay là bảo Hoàng tôn điện hạ viết lại lần nữa được không?” Nam Cung Sanh cũng hiểu được giải quyết có chút khó khăn.

“Không tìm ra đáp án đến phút cuối thì cũng đừng làm vậy. Ta sẽ đi nghe ngóng mấy ngày nữa xem sao” Tiêu Tử Y không muốn để cho Trạh Nhi của nàng thất vọng, mím môi đem tờ giấy giấu kỹ vào người. “Tối nay anh không có việc gì đó chứ?” Chẳng phải hần còn là ông chủ của Lan Vị phường đang chuẩn bị ba vòng lễ mừng năm mới đó sao? Thế nào mà vẫn còn lải nhải nói chuyện với nàng ở đây chứ?

Nam Cung Sanh bắt chợt ngẩng đầu lên khẽ cười bảo, ‘Không có việc gì, nếu công chúa có việc gì cứ sai bảo ạ’

Tiêu Tử Y lắc lắc đầu, đứng dậy nói thản nhiên, “Chỉ tiện hỏi chút thôi, ta đi ăn cơm trước đây, mai gặp lại nhé” Nàng muốn cách xa hắn ra một chút, cứ mỗi một phút ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy lòng mình lại xao động. Nàng cũng không dám mở miệng đem mọi chuyện ra hỏi, tuy nàng hy vọng cuối cùng là do nàng lo lắng quá thôi, nhưng nàng lại càng sợ chính hắn sẽ cho nàng đáp án chính xác.

Đến cùng có phải hắn tiếp cận nàng là vì bản chép tay của Hoàng Hậu độc cô hay là vì bản thân nàng đây? Cả đêm Tiêu Tử Y ngủ không ngon, cứ nằm lì trên giường nhìn chăm chăm vào vết chạm khắc trên trần mà ngẩn người. Hồi tưởng lại mấy ngày nay cùng ở một chỗ với Nam Cung Sanh, nàng lại càng thấy có chút kỳ lạ.

Hắn tổn rất nhiều tâm tư thu hút nàng nhìn đến một chuỗi ghép vần Hán ngữ, đã khẳng định rằng sẽ còn có những nội dung khác tồn tại nữa.

Như vậy những nội dung tồn tại này đến tột cùng là ở đâu đây? Có thể ở trong bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô kia không nhỉ?

Tiêu Tử Y nghĩ ngợi đến đâu c X đột nhiên phát giác ra mình thật ngốc. Cứ trực tiếp đi tìm Nam Cung Sanh hỏi bản chép tay kia không phải là được rồi sao? Dù gì thì thế giới này, hắn là ngoài nàng ra không còn ai có thể xem hiểu được chữ Hán ngữ ghép vần kia rồi, cho dù hắn không muốn cho nàng xem, vậy nàng cứ mãi tự tìm phiền não làm gì chứ?

Tiêu Tử Y nghĩ thông suốt rồi sẽ thấy lòng hiếu kỳ của nàng không nên lại được, bất chấp cả trời đen tối đen bay ra khỏi cửa sổ.

Nam Cung Sanh ở cách tẩm cung của nàng không xa không gần, ngay bên cạnh điện Vĩnh Thọ, tận góc trong cùng. Tiêu Tử Y cũng không muốn làm kinh động đến người khác, nàng dựa vào lối cung điện quen thuộc, tránh khỏi những chỗ có thủ vệ, rất thuận lợi đi đến trước nơi ở của Nam Cung Sanh. Do buổi tối điện Vĩnh Thọ không có mấy người ở nên thủ vệ ở đây cũng không nghiêm lắm, Nam Cung Sanh là đầu bếp trong cung, sẽ phải ở ngay cạnh bếp trong điện Vĩnh Thọ.

Tiêu Tử Y nhìn mắng tối đen trong phòng ở, mới nhớ tới Đàm Nguyệt Li đã nói qua, tối nay Lan Vị Phường sẽ tổ chức ba vòng lễ mừng năm mới. Chẳng cần nghĩ cũng biết lúc này chắc chắn Nam Cung Sanh đang uống rượu xã giao đây!

Còn về bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô, do hắn cần để cho nàng phân biệt được chữ ghép vần trong Hán ngữ nên nhất định sẽ mang theo vào trong cung. Chỉ là bản chép tay này hắn mang theo bên người hay là giấu ở trong căn phòng trước mặt nàng đây nhỉ?

239. Chương 239

Hay nàng vào phòng đợi hắn trở về? Tiêu Tử Y chẳng kịp nghĩ kỹ, lấy tay đẩy cửa phòng của Nam Cung Sanh ra.

Men theo ánh trăng, mắt Tiêu Tử Y có thể nhìn rất rõ mọi thứ trong phòng hắn. Trong phòng không có người, bố trí cũng đơn giản, chỉ có một cái bàn, một cái tủ và một cái giường. Quanh bàn có vài chiếc ghế dựa, giường chiếu đều rất gọn gàng, có thể thấy chủ nhân đã sớm ra khỏi nhà rồi.

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, đáy lòng nàng dâng lên một ý nghĩ. Nàng biết rất hiếm có được ngày hôm nay Nam cung sanh không ở trong cung, cơ hội tốt như vậy thật sự nếu nắm không chắc thì cũng không biết đến khi nào mới có. Vì thế nơi này của hắn cũng coi như là địa bàn của nàng, nàng bắt đầu có tâm tư đi kiểm tra những chỗ được coi là cấm kỵ là chuyện tất nhiên, bắt đầu từ phòng bên trong.

Đồ vật phòng trong cũng không nhiều, Tiêu Tử Y cũng không nhìn thấy quyển sách nào cả, nhưng thật ra lại tìm được ít hương liệu dùng làm điểm tâm đã được hâm trước. Nàng cầm lấy bình sứ men xanh, nhìn không được đưa lên mũi ngửi.

Mùi hương hoàn mỹ thấm sâu vào ruột gan, Tiêu Tử y không khỏi im lặng. Nàng trước sau không tin nổi một người đàn ông lại có thể làm ra được món điểm tâm tinh xảo đến thế lại sẽ là một kẻ ác có lòng hiểm độc.

Vì thế, nàng mới không ngừng tìm mọi cơ trong lòng là vì hắn đó ư? Hay nàng không muốn nghĩ mình đã nhìn nhầm người sao?

Tiêu Tử Y cầm chắc chiếc bình sứ men xanh chứa hương liệu kia, ngồi trong bóng đêm ngẩn ngơ.

Hay tại nàng lo lắng quá ư? Tâm tình Tiêu Tử y càng nghĩ càng loạn, hận không thể để Nam Cung Sanh hiện tại bất ngờ hiện ra trước mặt nàng, như vậy nàng có thể hỏi thẳng cho rõ, cũng đỡ hơn nàng hiện giờ như đang bị tra tấn vậy.

“Kẹt...” Như đáp lại tiếng lòng của Tiêu Tử Y, cánh cửa bỗng chốc có người đẩy ra.

Tiêu Tử Y chợt dạ lập tức lắc mình tránh chỗ tối sau cánh tử. Sau đó một giây sau thì nhìn thấy bóng Nam Cung Sanh uống say khướt lao đảo vào phòng, ngã xuống giường.

Ồi....tại sao nàng lại trốn chứ? Tiêu Tử Y bị phản xạ có điều kiện của mình mà hồi hận mãi. Không phải là nàng muốn nói chuyện với hắn đó sao? Nhưng mà Tiêu Tử Y nhìn thấy bộ dạng say như điệu đổ của nam Cung Sanh thế này thì còn nói chuyện được gì nữa chứ?

Đúng thật là, đến cả mặt mũi và quần áo cũng không rửa không thay cứ ngủ như vậy sao? Thật đúng là bẩn quá đi. Hơn nữa đến bộ râu xồm kia cũng không gỡ xuống. Tiêu Tử Y bĩu môi, nghe thấy tiếng ngáy của nam Cung Sanh bắt đầu vang lên trong nhà, bất chợt nàng nghĩ nếu lúc này mình mà đi soát người thì có thể tìm được bản chép tay của Hoàng Hậu đọc cô hay không nhỉ?

Nếu bình thường thì tuyệt đối nàng cũng không dám nghĩ đến chuyện này. Dù sao Nam Cung Sanh cũng có võ công, nếu nàng muốn hắn không phát hiện đến gần đều là vấn đề khó nhất. Song hiện giờ hắn lại say rượu, chỉ cách nàng có ba bước chân, thậm chí nàng có thể men theo ánh trăng len vào phòng thấy rõ là bộ râu giả gắn vào.

Chỉ là kiểm tra xem trong ngực hắn có dấu bản chép tay hay không thôi mà. Chắc hắn không có vấn đề gì đâu chứ? Nếu không có, hắn cũng sẽ không phát hiện ra cái gì, đợi sau này có cơ hội sẽ lại cùng nói chuyện với hắn. Chỉ là đi qua sờ xuống chút thôi....

Trong lòng Tiêu Tử Y đấu tranh kịch liệt, cuối cùng không ngăn nổi lòng hiếu kỳ, nhón chân đi đến trước giường Nam Cung Sanh, từ trên cao nhìn xuống hắn đang say sưa ngủ.

Hừ! Dù ngủ thì râu xồm cũng đáng ghét lắm! Tiêu Tử Y nghĩ tới lúc ban ngày, hình ảnh hắn bị Hạ Hầu Phụng Chương đưa bé quý khóc nhè kia túm xuống bất ngờ, kìm không được khóe môi khẽ nhếch lên cong cong.

Tiêu Tử y không biết mình như bị quỷ ám vậy, tay bắt giắc vươn tới, mục tiêu vốn là ngực hắn vậy mà lại là bộ râu xồm kia của hắn. Nhưng ngay tại thời điểm tay sắp chạm tới mục tiêu, đột nhiên tiếng ngày đang đều bỗng ngừng. Cùng lúc đó tay nàng bị người ta nắm rất chặt, một sức mạnh truyền từ trước kéo đến làm nàng mất thăng bằng ngã nhào vào ngực hắn. Tiếp đó là một trận trời long đất lở, đợi lúc nàng tỉnh táo lại thì đã thấy trên đỉnh đầu mình là đôi mắt sáng như sao nhìn nàng bất hạnh bị người ta ôm chặt lấy.

“Ồ...Ta nghĩ mình có thể giải thích...” Tiêu Tử Y liếm liếm đôi môi khô, nói rất đáng thương.

“Giải thích thế nào?” Nam Cung Sanh thú vị nói, hắn cúi đầu nhìn thân nằm dưới Tiêu Tử Y vả mề hoặc dị thường, bỗng có cảm giác bốc thẳng lên đỉnh đầu. Nha ddaud này đúng là không biết nữa đêm nữa hôm ăn mặc mỏng mảnh chạy đến phòng đàn ông sẽ làm cho người khác hiểu lầm tới mức nào đây?

“A...” Hắn phà ra mùi rượu cuốn quất lấy cả người nàng làm cho Tiêu Tử Y thấy mề muối. Từ nhỏ nàng vốn ghét nhất mùi rượu rồi. Nhưng mùi rượu trên người hắn kia lại không rõ vì rượu hay vì nguyên nhân gì mà

lại làm say lòng người đến thế, còn có bình sứ xanh đựng hương liệu trong tay nàng đây làm cho nàng bất chợt hít sâu hai lần, sau đó thì lòng nàng lại thấy xúc động nhẹ nhàng.

Đúng vậy, hai người họ lần đầu tiên gặp mặt thì nàng chính là được hấn ôm vào lòng. Lúc còn chưa nhìn thấy mặt hấn thì nàng đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng cùng xen lẫn mùi hương hoa đào ngập tràn.

“Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra à?” Nam Cung Sanh nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Tiêu Tử Y bất chợt thấy lo lắng. Mấy ngày nay cảm xúc của nàng không ổn lắm, kể cả lúc hấn ở bên cạnh nàng nữa, cũng không rõ đến tột cùng nàng đã xảy ra chuyện gì nữa. Hấn đưa một tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài lộ mặt nàng ra.

Tiêu Tử Y cảm thấy hấn rất cẩn thận chạm nhẹ vào gương mặt nàng, xẹt nhẹ qua như sợ chạm vào đồ quý dễ vỡ vậy. Mà nàng dưới ánh trăng sáng nhìn rất rõ vết sẹo xấu xí trên cổ tay phải của hấn.

Nàng rút lại, nàng không muốn biết chân tướng vì sao hấn lại tiếp cận nàng nữa.

Cho dù nàng bất chính mình phải nghĩ về hướng tệ nhất, nếu hấn và nàng gặp nhau đều là do kế hoạch hấn sắp đặt, như vậy lần chơi xuân kia cũng là do hấn bày mưu tính kế sao? Thông qua Nam Cung Tranh để có thể dễ dàng biết rõ tuyến đường đi của các nàng, rồi thuê một kẻ diễn trò, sau đó thì dùng bản thân làm khổ nhục kế...

Nhưng mà, lúc đó hấn cũng không có cách nào biết được nàng có một chiếc trâm gài tóc đa năng. Nếu thấy nàng ngã xuống rồi thì hấn cũng không cần phải tự rạch một nhát lên người hấn chứ? Hơn nữa cho đến giờ hấn cũng chưa bao giờ đòi hỏi nàng phải đền đáp gì cả.

“Công chúa...” Nam Cung Sanh hạ người thấp xuống, ra vẻ rất quan tâm. Hấn phải gây sự chú ý cho nàng, làm cho nàng đừng có nằm trên giường hấn mà ngẩn người chứ? Nói nhanh chút ra xem đang xảy ra chuyện gì đây?

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nhìn bộ râu xồm sất tận mặt thì cười thản nhiên, rồi vươn tay ra làm cái chuyện mà nàng đã khát vọng từ rất lâu rồi.

240. Chương 240: Ngả Bài

Nam Cung Sanh ngạc nhiên, hấn không ngờ tới hôm nay tự dưng chòm râu xồm của hấn lại xui xẻo vậy rồi hai lần liên tiếp ha!

Tiêu Tử Y hài lòng nhìn chiếc cằm trơn bóng của hấn, tiện tay sờ lên bộ râu xồm ném trên giường.

Nam Cung Sanh cười khổ bảo, “Vì muốn chứng minh điều này ư? Nên đêm nay mới đến sao?”

Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt đẹp trai của Nam Cung Sanh lộ ra, tâm tình thấy hơi tệ nói, “Xem ra anh có vẻ rất thất vọng nhỉ” Quả nhiên nói chuyện với trai đẹp tâm tình có vẻ tốt hơn lên, nói thực lòng nhìn vẻ lồi thối lệch thẹo của Nam Cung Sanh với chàng công tử Lan vị phượng dưới hình thức là ông chủ Lan, vẻ ngoài đúng là một trời một vực luôn.

Khoé miệng xinh đẹp không tì vết của Nam Cung Sanh khẽ nhếch lên thành đường cong, cười thâm ý bảo, “Ta còn tưởng công chúa nàng đã sớm biết rồi chứ?”

“Chúng ta cứ phải nói chuyện trong tư thế này sao?” Tiêu Tử Y dùng ngón tay đẩy đẩy vai hấn, ý bảo hấn đừng có gần quá làm cho nàng suýt thở không nổi rồi. Trước khi hấn lộ ra mặt thật cũng từng dùng thân phận ông chủ Lan để gặp nàng, nhưng cũng chưa xem kỹ người đàn ông này lắm. Lúc này khoảng cách hai người gần như thế, nàng có thể nhìn rất rõ người đàn ông này chẳng những rất anh tuấn mà trong mắt còn như có vòng xoáy, bị hấn nhìn chăm chăm như thế dường như cả người bị hút sâu vào trong đó vậy.

Tiêu Tử Y bỗng thấy hấn bản thân sao ban đêm lại nhìn rõ đến thế.

Nam Cung Sanh thú vị nhìn vẻ bối rối trong mắt nàng, nét tuấn dật trên mặt bỗng từ từ thay bằng biểu hiện bất cần đời, gần như thành chơi đùa phun ra một từ, “Không”

“Vì sao chứ?” Tiêu Tử Y không ngờ hần lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, cứ ngỡ ngạc hỏi lại, rồi thò tay đẩy vai hần ra song không lay chuyển được gì. Vừa rồi do nôn nóng quá mà không để ý đến chân hần và nàng cứ quăn chặt lấy nhau, cả hai cũng nằm chung trên một giường. Loại tư thế mờ ám này mà để bất cứ ai nhìn thấy thì có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng rửa không sạch mắt.

Nam Cung Sanh nhếch môi cong lên, nói chậm chậm, “Trừ phi công chúa nói cho ta biết mục đích chính tới nay nàng tới nơi này là gì?”

Tim Tiêu Tử Y đập bùm bụp, mọi suy nghĩ vẫn vơ trong đầu cứ tan như mây khói. Sau khi nàng cố nghiêng đầu tránh né đôi mắt sâu thẳm kia, nói thản nhiên, “Không có gì để nói cả”

“Không có gì để nói ư? Vậy tại sao lại nhắm mắt chứ?” Nam Cung Sanh nhắc một lọn tóc dài của Tiêu Tử Y lên, vuốt ve trong tay, cười híp mắt bảo, “Công chúa à, nàng có biết không, lúc nàng nói dối, lông mi bên phải hơi rung rung một chút đó”

Tiêu Tử Y vội vàng lấy tay che mắt lại, bất chợt mới phát hiện ra phản ứng của mình không phải chưa đánh đã khai hay sao? Nàng im lặng nghe Nam Cung Sanh cười phá ra vui sướng.

Nam Cung Sanh cười đến nỗi cả người rung lên, một tay chống lên đỡ cả người dậy, toàn thân hạ xuống, cùi trỏ hạ bên tai Tiêu Tử Y. Hai người càng thế lại càng gần thêm, đến cả chớp mũi hần gần như suýt chạm vào hai má của nàng.

Tiêu Tử Y không dám quay mặt lại, chỉ sợ chạm phải nơi không nên chạm. Cả người nàng cứng ngắc lại, nói ảo não, “Không công bằng! Thật không công bằng!”

Nam Cung Sanh đang cười phá lên bỗng dừng lại, khe khẽ thở dài bên tai nàng, “Như thế nào là không công bằng hả? Công chúa, chỉ nàng có bí mật, vậy ta cũng không nên có hay sao?”

Tiêu Tử Y lặng nhìn cánh tay của người nằm sát bên người, bỗng chốc như mất hồn, hần nói vậy là có ý gì chứ?

“Công chúa à, có lẽ công bằng nhất là nói ra, mọi chuyện sẽ càng đơn giản hơn chứ?” Nam Cung Sanh ngồi dậy, khoanh chân ngồi ở góc giường.

Tiêu Tử Y vội vàng đứng dậy lùi vào góc sáng, nhưng lại bị ai phát hiện ra nàng có chọn nơi xa hần nhất nhưng giường này lại không lớn. Nàng cứ nhớ mãi chiếc giường gỗ đàn hương rất rất to của nàng, tuy đầu giường có bị hần khắc chữ để lại.

Nam Cung Sanh nhún nhún vai bảo, ‘Đúng vậy, dấu vết trên chiếc giường gỗ đàn hương là do ta khắc’ Thật ra thì cũng chẳng khó đoán lắm, vị tiểu công chúa này mấy ngày nay thái độ đột nhiên thay đổi hẳn với hần. Hơn nữa đúng lúc để hần phát hiện ra chiếc giường đang nằm trong tầm cung nàng lại vốn là chiếc giường trong cung Trường Tín kia, như vậy nguyên nhân nàng đột nhiên lãnh đạm với hần có thể nghĩ ra.’

“Anh thật lãng phí quá, có biết xem giường bao nhiêu tiền không vậy?” Tiêu Tử Y nghe thấy Nam Cung Sanh thừa nhận thì có phản ứng trước, chỉ là có mỗi câu này. Hơn nữa nàng cũng nói ra rất thành thật. Nàng chứng thực là rất đau lòng mà...Đây chính là cây đàn hương ngàn năm mới có ha!

Nam Cung Sanh phì cười ha ha nói, “Công chúa à, nếu là ta cùng nàng nói, xem ra chiếc giường này đúng thật là cây gỗ đàn hương lớn chứ không còn là cây gỗ đàn hương nhỏ rồi, tâm tình của nàng có thoải mái hơn chút nào không?” Hai loại cây đàn hương tuy tên chẳng có gì khác nhau nhưng giá trị thì lại rất khác.

“Không biết nữa. Anh cần phải nói rõ nguyên nhân vì sao thì tâm tình ta mới có thể thoải mái chút chứ” Tiêu Tử Y lườm hần một cái, sau đó lại lẳng nhanh tầm mắt ra. Thăm rồi, nàng có thói quen nói chuyện với gã râu xồm rồi, vẫn chưa thích ứng với vẻ mặt đẹp trai như thế ha! Hơn nữa lại còn là trên chiếc giường lớn nữa

chứ!

Nam Cung Sanh khe khẽ thở dài, “Công chúa, nếu vừa rồi ta đã nói ra hết thì sẽ không công bằng tí nào, như vậy ta không đồng ý đâu. Ta sẽ không bắt nàng nói bí mật của nàng ra, nhưng ta sẽ nói bí mật của ta trước”

Tiêu Tử Y coi thường nhìn hần, đưa tay ra bảo, “Lấy ra xem nào, dù gì bản ghép vần đó chỉ có ta xem hiểu được thôi, anh không cho ta xem thì cho ai đây?” Hừ! Nàng chỉ cần không nhìn đến mặt hần là được chứ gì, chỉ cần coi hần như bộ râu xồm là ổn.

Nam Cung Sanh cười khổ song lại không thể không thừa nhận nàng nói đúng. tuy nàng không hứa hẹn bất cứ điều gì với hần, nhưng tận đáy lòng mình hần vẫn tin tưởng nàng. Nam Cung Sanh lấy từ trong lòng ra một bọc vải không thấm nước, mở ra bên trong là mấy tờ giấy. Hần nhìn một chút rồi đặt cả vào tay Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y nhanh chóng xuống giường đi tới trước bàn thấp đèn lên. Quả nhiên không ngoài sự đoán của nàng, trên giấy đều là bản ghép vần chữ Hán. Mấy tờ giấy này thoạt nhìn vẫn còn như mới, hơn nữa những từ ghép vần viết rất to. Tiêu Tử Y quay đầu nhìn về phía Nam Cung Sanh với đôi mắt mở to hỏi, “Đây chẳng phải là bản chính anh chép hay sao?” Hoàng Hậu Độc Cô là người đã học chữ cái La tinh bao nhiêu năm rồi, ghép vần mà chẳng có khả năng không chế chữ viết. Hừ! Nàng thật đúng là bị hần lừa rồi, cả những chữ ghép vần được khắc ở trên đầu giường kia cũng không được lưu loát, chưa thành thực.

Nam Cung Sanh thấy nàng quả nhiên là biết, hưng phấn tới mức nhảy từ trên giường xuống ngồi ngay trước mặt nàng, đôi mắt sáng ngời vui sướng hỏi, ‘Nàng đều nhìn là biết được hả? Thế nó viết gì thế?’

Dưới ánh đèn nhảy múa, khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Nam Cung Sanh chẳng kịp xử trí đã đập vào mắt Tiêu Tử Y, làm Tiêu Tử Y bỗng chốc không kịp thích ứng cứ ngơ ngẩn một lúc.

Nam Cung Sanh thấy sự do dự của nàng thì tưởng là nàng không muốn giúp hần đọc hiểu được, hần bắt an giải thích, “Từ sau khi ta lấy được mấy tờ giấy này, đã cố hết sức xem từ đầu đến cuối song chẳng hiểu gì cả. Ta chỉ muốn biết trên này viết gì thôi. Thật sự xin lỗi, thật xin lỗi đã làm nhiều chuyện như vậy”

“Trời, đều học thuộc cả sao?” Tiêu Tử Y bội phục vô cùng, cũng cảm thấy tâm tình hần muốn biết ý của những chữ ghép vần này bức thiết đến thế nào, “Ta hiểu rồi, sở dĩ bà ấy cứ luẩn quẩn mãi thế, chỉ là cảm thấy nếu ta không biết, anh cũng không cần giải thích nhiều như vậy, rõ ràng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đúng không?” Dù sao thì mấy chữ này của hoàng hậu Độc Cô rất miễn cưỡng, không thể để một người nào cho đến bất cứ ai tóm được. Hần chắc đã dùng cách này để thăm dò qua nhiều người rồi. Tiêu Tử Y cứ nghĩ vậy đã cảm thấy trong lòng cân bằng hơn chút.

Nam Cung Sanh cười tươi, bộ râu xồm quá dài của hần bị đẩy sang một bên, lộ ra đôi mắt hần sáng trong và đầy thâm thúy. Thậm chí Tiêu Tử Y cũng có thể nhìn thấy ánh nến sáng nhảy nhót trong đôi mắt kia của hần. Chỉ thấy hần cười bí hiểm bảo, ‘Công chúa à, vì thế ta mới vừa rồi hỏi nàng, vì sao lại không công bằng chứ hả? Lúc ở cung Trường Tín khi đó, nàng cũng trả lời ta không được rõ ràng, nàng cũng không công bằng đó thôi?’

241. Chương 241: Đánh Cuộc

Ánh mắt Tiêu Tử Y mơ màng, bị một câu nói này của hần đâm trúng vừa tức vừa vội, bỗng chốc chẳng tìm được câu nào phản bác lại.

“Công chúa à, thật ra nàng cứ nói trước là nàng cũng không biết cũng không sao nha! Nếu nàng nói nàng biết, ta chắc chắn sẽ giải thích ngay rốt cục là có chuyện gì xảy ra” Nam Cung Sanh chồm người về phía trước mấy lần, cười yếu ớt bảo, “Xem ra trên người công chúa còn có nhiều bí mật hơn so với tại hạ đó nha!”¹

Tiêu Tử Y bị hần nói thế làm cả người run rẩy bầy, song lại có cảm giác cùng kiểu đối thủ dò hỏi so đấu với nhau. Đúng vậy, đây không phải là hình thức mà nàng và hần vẫn ở cùng với nhau đó sao? Chẳng lẽ tình cảm nảy sinh của nàng với hần đã làm nàng phán đoán sai sao? Tiêu Tử Y càng nghĩ nàng thấy buồn bực, chẳng lẽ mấy ngày nay bị đả kích đều là do tự tìm lấy phiền não chẳng?

Nam Cung Sanh nhìn chăm chú biểu hiện thay đổi trên mặt nàng, trong chốc lát bỗng hi vọng thời khắc này cứ vĩnh viễn ngừng lại. Hắn thật sự thích nàng, nhưng cũng không phải thế mà trả giá tất cả vì nàng. Hắn càng ngày càng hy vọng nàng sẽ thay đổi vì hắn, tựa như hắn thay đổi vì nàng vậy, hắn hy vọng hắn có thể ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, tựa như nàng cũng có thể ảnh hưởng đến hắn vậy.

Hắn vốn cho rằng mình là một người thật đơn giản, có thể không để ý đến mọi chuyện. Nhưng hắn thật sự sai rồi, hắn càng để ý tới cái gì đó thì lại càng khó nói hơn. Hơn thế điều kiện trước tiên là không được xúc phạm tới nàng, hắn cảm giác như làm cái gì cũng bị bó chân buộc tay vậy. Hắn rất muốn tìm cơ hội để đem hết mọi chuyện thổ lộ ra với nàng, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội nào tốt nhất.

Vì thế, lúc hắn trong nháy mắt đẩy cửa vào bất ngờ ngửi được mùi thơm chỉ mình nàng có thoang thoảng trong không khí thì một sự vui sướng bốc thẳng lên đầu. Nàng cũng không lảng tránh hắn, mà ngược lại đã tự mình đi tìm hắn.

Xuất phát từ tâm lý muốn đùa chơi, hắn giả vờ say rượu mê man, chỉ là muốn xem nàng cần biết cái gì. Kết quả ai ngờ mục tiêu của nàng dĩ nhiên là bộ râu xồm của hắn.

Nam Cung Sanh càng nghĩ càng thấy chơi rất vui, khoe miệng bỗng kìm không được nhếch cong lên cao.

Lúc trước Tiêu Tử Y cùng thân phận Nam Cung Sanh này nói chuyện với nhau, chưa bao giờ giống như lúc này có thể được nhìn rõ khuôn mặt hắn rõ như thế. Lần này nhìn rất rõ vẻ mặt trêu tức của hắn thì một luồng lửa nóng bốc thẳng lên đầu. Song đầu óc nàng lại ra ngoài dự kiến rất tinh táo, đồng thời còn cười rất vui vẻ nói, “Mấy tờ giấy này, thực tế hắn là mấy tờ cuối do hoàng hậu Độc Cô viết đi? Ta cần xem bản chép tay kia của anh cơ” Vừa rồi nàng khê liếc qua chút phát hiện ra mấy tờ giấy này nội dung chính là “Độc Cô Già La đến thăm lần đầu”. Thì ra hắn khắc câu đó vào trên đầu giường gỗ đàn hương.

Nếu như nàng đoán không nhầm thì trên mấy tờ trên giấy này đều là chữ âm liên, mà hình như hoàng hậu Độc Cô không muốn bị người khác chứng kiến bí mật – thì ra đúng là thân thể chính thức của bà ấy. Điều này cũng có thể là bản chép tay cuối cùng mà bà ghi lại, ôm một loại nguyện vọng không thực tế là sẽ có người xem mà hiểu được.

Xảo quyết quá đi, nàng có thể hiểu rõ nhưng mà nàng cũng không dễ dàng phiên dịch ra cho hắn đâu.

Nam Cung Sanh cũng biết trong nội tâm Tiêu Tử Y nghĩ gì, thời gian hắn và nàng ở cùng nhau cũng không phải ngắn, hắn chỉ cần thông qua một ánh mắt, khoe môi hơi cong cong lên của nàng, thì cẩn thận đã biết rõ trong lòng nàng nghĩ gì. Hắn biết rõ nàng cùng hắn đều rất muốn biết nội dung trên mấy tờ giấy này, hắn cũng có thể dùng điểm ấy đến áp chế nàng.

Tiêu Tử Y cười càng ngày càng vui vẻ hơn, hắn cho rằng nàng không biết hắn đang nghĩ gì sao? Hắn có thể không cho nàng xem mấy tờ giấy này, nàng xác thực cũng rất muốn biết kinh nghiệm của Hoàng Hậu Độc Cô, nhưng mà ít nhất đối với nội dung mấy tờ giấy này nàng ít nhiều đều có thể đoán ra được một ít. Luận đối nội mà biết được khát vọng, nàng có thể chống đỡ từ xa mà không để hắn thấy được.

Hai người đều đồng thời không chút yếu thế nhìn ánh nến nhảy nhót trong mắt đối phương, đều là ánh sáng giống nhau đến động lòng người.

Cuối cùng Nam Cung Sanh đành thở dài, nhận thua bảo, “Bản chép tay hiện giờ không ở trong tay ta, nhưng ta xin hứa sau này sẽ đưa cho nàng xem đó”

Tiêu Tử Y biết là hắn nói thật nàng cũng giãn mặt ra cười bảo, “Tốt lắm, nhưng mà ta cũng xin hứa vớ anh, tại đây ta cũng chẳng có bản chép tay nào khác, vì thế anh cũng đừng tốn hết tâm tư mà dẽ lòng vòng dò xét nhá”

Nam Cung Sanh nhìn thật sâu vào mắt nàng, biểu lộ vẻ nhìn chăm chú dị thường, nói thản nhiên, “Ta biết rõ từ đầu đến cuối chỉ có một bản chép tay mà thôi. Hoặc nếu có một bản khác ta cũng có lẽ không biết, song sự phớt có nói cho ta biết, Hoàng Hậu Độc Cô chỉ để lại có một bản suy nhất”

Tiêu Tử Y khê giật mình, kịp phản ứng ngay. Nàng ngậm thở dài, có lẽ, chỉ là cái kiểu này của hắn mới làm cho nàng không rõ lắm tâm tư, làm cho nàng không biết cứ đi tìm, không nỡ buông tay. Dưới bộ dạng đẹp trai như thế mà ẩn giấu như thế làm cho người ta trốn không thoát ánh mắt sáng ngời kia, giống như thân phận bình thường được giấu đi để cho người khác nhìn không rõ cảnh thật. Nàng chống một tay lên

cầm đánh giá hần, nói bất đắc dĩ, “Trước đây anh nói câu nào cũng là thăm dò cả. Nam Cung à, đến cùng thì đâu mới là lời nói thật lòng đây?”

Nam Cung Sanh tỉnh táo lại cười cười, cũng bất đắc dĩ như vậy bảo, “Công chúa à, người nói ở chỗ nào một ít, đâu cũng mới là lời nói thật đây?”

Tiêu Tử Y có vẻ suy nghĩ nhìn hần ngây ngốc, hoá ra, hần đã biết, hoặc là hần đã nhận ra rồi.

Đúng vậy, tại thời điểm đi chơi xuân khi đó, Diệp Tầm bị bắt cóc và hơn nữa Độc Cô Huyền và nàng đều bị tập kích người đó đã từng nói qua với nàng, nếu nàng là Tiêu Tử Y của phái Thiên Sơn, như vậy nàng hẳn phải có được võ công “lướt trên tuyết không dấu vết” rồi.

Nhưng nàng lại cũng không có. Tuy nàng có một thân nội lực, nhưng mà vốn lại chẳng biết dùng. Khinh công giỏi vậy, ví dụ như Lí Vân Thanh chẳng hạn, đi đường cũng không phát ra tiếng động nào đó thôi. Vì thế nếu Nam Cung Sanh là người nghe để ý, nhất định trong lòng sẽ có nghi hoặc.

“Hoá ra, từ khi đó anh đã bắt đầu hoài nghi ta rồi” Tiêu Tử Y buồn bực vô cớ, rõ ràng không biết nên giải thích như thế nào cả.

Thật ra giải thích cũng rất được, nàng chỉ cần đem chuyện Kỳ Mặc nói nàng bị trúng độc mất trí nhớ ra kia nói lại với hần một lần nhưng không hiểu sao nàng lại không thể mở miệng ra nói.

Hần là công tử Sanh, không phải Kỳ Mặc là người bí mật để cho hần biết càng ít càng tốt sao? Hần là Nam Cung Sanh, lấy cớ vậy với hần chẳng ích gì. Tại tình huống thế này, nàng chẳng có cách nào để nói những lời lừa gạt hần, nếu như nói ra có hàng ngàn chỗ hở dối trá mà bị hần nhìn thấu, như vậy sau này nàng có còn lấy được tín nhiệm của hần nữa hay không?

Chính như hần vừa nói đấy thôi, nàng trách hần nói dối, mà hần không phải cũng đang trách nàng đó sao?

Tình cảm nam nữ nếu không phải có duyên thì làm gì vô duyên vô cớ đi cứu đối phương đây? Mà là cần cân nhắc xem có cần tiếp tục tiến về phía trước hay không, có cần tiếp tục mở rộng lòng mình ra nữa hay không?

Nếu Nam Cung Sanh không hiểu cứ đối tốt với nàng, thì nàng có phải là hẹp hòi quá không?

Tuy nàng hưởng thụ cảm giác đối chọi gay gắt giữa hai người, nhưng lại không muốn quan hệ giữa hai người lại trở nên mỏng manh yếu ớt đến thế.

Nam Cung Sanh giữ im lặng, trong nội tâm suy nghĩ không ngừng, nếu hần đoán đúng vậy, cô gái thông minh trước mặt hần đây cũng không phải công chúa Trường Nhạc của triều Đại Chu, điều này có thể giải thích vì sao hần chứng kiến Tiêu Cảnh Dương tỏ tình với nàng. Bởi họ vốn căn bản không phải huynh muội. Tuy nhiên hần không biết vì sao Tiêu Cảnh Dương lại chỉ một ngày đã tìm được muội muội trở về, lại còn hết lần này đến lần khác đã yêu nàng, khiến cho thân phận xấu hổ như thế. Song duy chỉ có giải thích như vậy mới có thể đánh thông, hần cũng không hơi đâu mà đi nghĩ lại nữa.

Bởi đến tột cùng chân tướng thế nào hần thực ra lại muốn nghe từ chính miệng nàng nói ra.

Bí ẩn giữa hai người họ tập trung quá nhiều, hần cũng không muốn vì chuyện này mà bộc phát hiểu lầm, va chạm một chút nhưng cũng không hề mất tinh lực quan trọng để đến tổn thương đối phương.

Hần ưa thích nàng, vì vậy muốn được hiểu nàng, chỉ đơn giản vậy thôi.

Chỉ là ưa thích điều này, trước khi hần có thể nói ra tâm ý của mình, thì vẫn còn một khoảng cách rất lớn cần phải đi nữa. Khoảng cách này có thể đi tiếp hay không hiện giờ đều dựa cả vào nàng.

242. Chương 242: Từ Ghép Hán Ngữ

Có lẽ tâm tình trong đáy mắt Nam Cung Sanh đã truyền đạt hết cho nàng, Tiêu Tử Y thoải mái cười bảo, ‘Cũng vậy thôi, nghi vấn của anh nếu như ta đoán không nhầm, trong mấy tờ giấy này có thể có đáp án đây’

Nam Cung Sanh sửng sốt, đó không phải là điều mà hắn mong chờ được biết.

Lời nói của nàng lập lòe nước đôi, hắn cũng không biết nàng nói cái đáp án ấy rốt cục là chỉ cái nào. Là sự cầu mong mà hắn ước ao viết bổ sung vào sao? Hay là thân phận của nàng?

Song điều này thể hiện rõ nàng chịu đựng nội dung trong mấy tờ giấy này giải đáp cho hắn sao? Đột nhiên Nam Cung Sanh bỗng thấy nóng ruột, gần như mười năm nghi hoặc trong lòng dường như có thể chạm tay sờ được đến.

Tiêu Tử Y nhìn thoáng qua chữ ghép vần hán ngữ thứ nhất, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng là hồi ức cuộc đời của Hoàng Hậu Độc cô. Mà suy đoán của nàng cũng hoàn toàn chính xác, Hoàng Hậu Độc Cô đều giống nàng, đều là kẻ xuyên không, hơn nữa đều trùng hợp là linh hồn xuyên không.

“Có tờ giấy trắng nào không? Ta sẽ dạy cho anh loại ký tự này nha” Tiêu Tử Y móc ra mẫu than củi mang theo người, nói thản nhiên. Mặc dù nàng biết nàng có thể trực tiếp đem hồi ức cuộc đời trong quyển sách này cho Nam Cung Sanh xem. Song còn không bằng nàng dạy hắn ghép vần Hán Ngữ lại để cho chính hắn tự xem thì tốt hơn nhiều.

Vượt ra ngoài dự kiến của Tiêu Tử Y, Nam Cung Sanh cũng chẳng có cao hứng nhảy dựng lên để lấy giấy, ngược lại cứ nhìn chằm chằm vào đồ vật trong tay nàng.

Tiêu Tử Y cúi đầu, bỗng ý thức được nàng cầm mẫu than củi trong tay đúng là mẫu mấy ngày trước len trộm từ chỗ hắn giữ lại.

Nam Cung Sanh cười một tiếng, xem như rất hài lòng khi nàng mang theo bên người.

“Nhìn cái gì vậy? Chỉ là đồ vật ta tiện mang theo thôi mà” Tiêu Tử Y mạnh mẽ bảo.

“Đúng đúng, rất tiện quá ha! Công chúa, nàng đi ngủ còn mang theo trên người hay sao?” Nam Cung Sanh thở phào ra, tâm tình rất tốt đứng lên đi tới tủ sách cầm ra một chồng giấy.

“Chỉ là...quen không bỏ ra thôi mà...” Đến cả Tiêu Tử Y cũng thấy lý do này của mình rất vô lý bỗng tái nhợt yếu ớt, có vậy mà nàng cũng quên sao! Lúc Ban ngày nàng cẩn thận giấu quá kỹ, đến lúc thay áo ngủ cũng chẳng để ý tới nữa.

Nam Cung Sanh đặt giấy trên bàn mỉm cười nhìn nàng.

Tiêu Tử Y cũng không giải thích, tránh khỏi lại tệ thêm. Nàng vùi đầu trên tờ giấy ghi lại những vần ghép, sau đó đơn giản dùng chữ Hán đánh dấu bên trên. “À, những....từ này gọi là vần ghép. Tên cũng như nghĩa, đều cùng đồng âm cả. Cũng chẳng khác quá trình hiện tại bọn trẻ cần hai âm đã tách ra để đánh vần ấy mà”

Nam Cung Sanh vốn là người thông tuệ, hắn vốn đã hoài nghi những ký tự này trực tiếp đại diện là âm độc, cũng không biết cách nào để đi giải cách đọc. Hơn nữa hắn đối với mấy ký tự này rất quen, vì thế khi Tiêu Tử Y đem so sánh với lúc ghi ra ngoài kia, hắn sẽ biết ngay phải làm thế nào rồi.

Tiêu Tử Y viết sự so sánh ở ngoài xong, cầm lấy mấy tờ giấy lên xem trước. Nàng thấy rõ hơn, tuy ghép vần đọc rất bất tiện nhưng chỉ đọc một lượt hết cũng chỉ tốn chưa đến nửa canh giờ, phát hiện ra Nam Cung Sanh cầm lấy tờ thứ nhất cau mày trầm tư.

Đối với hắn mà nói, cần phải có chút thời gian để tiêu hoá, bất kể là ghi thành quyển sách hồi ức này hay thành quyển sách hồi ức kia thì nội dung bên trong không thể tưởng tượng nổi.

Đối với nàng mà nói, quyển sách hồi ức này chẳng qua chỉ là tiểu thuyết xuyên việt mà thôi, viết về Hoàng Hậu Độc Cô xuyên không thế nào, mền Tuỳ Đế ra sao, đã vận dụng những gì mình biết để trợ giúp ông ta lập ra nhà Tuỳ và giữ gìn để không bị chiếm đoạt thế nào.

Tiêu Tử Y đã biết sự thật, thấy rất yên tâm, hoặc là có thể thông qua quyển sách hồi ức này gián tiếp nói cho Nam Cung Sanh biết rõ thân phận của mình, điều này rất khó để mở lời ra sao, nàng đành thở dài một hơi.

“Đã muộn rồi, ta về trước đây” Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, đứng dậy nói. Lúc này, chắc đã là nửa đêm, cũng tại hân nên mới ngồi ngay góc mái, trời cũng sắp sáng rồi.

Nam Cung Sanh ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt có chút mờ mịt. Rõ ràng nội dung để lại trên giấy đã làm cho hân không cách nào lý giải nổi.

Tiêu Tử Y cười cười, cũng chẳng trông cậy vào việc hân có thể tiếp nhận hay không, “Anh xem đi nhé, ta đi nha” Nàng cẩn thận kéo cửa ra, thò đầu qua khe cửa xem có ai không rồi lách người ra.

Mặc dù ban ngày chỗ của Nam Cung Sanh ở điện Vĩnh Thọ khá nhiều người nhưng buổi tối thì lại chẳng có ai, nếu không nàng nhất định sẽ bị người khác phát hiện ra. Ngay lúc Tiêu Tử Y may mắn như thế, bỗng nàng chợt nghe thấy phòng ăn ngay cạnh có tiếng động nhỏ truyền đến, chuyện này làm cho nàng dừng bước ngay lập tức.

Đã trễ vậy rồi còn ai nữa chứ? Hơn nữa không giống cung nữ thái giám tới lấy đồ ăn tối tí nào, bởi vì căn bản là không thấp đèn.

Loại cảm giác này càng giống như có chuột hoặc động vật nhỏ nào đó gây ra.

Chả lẽ là Abe nửa đêm tìm ăn ư? Cũng không đúng à nha, chỗ Diệp Tầm ở có để rất nhiều đồ ăn cho Abe, hơn nữa Abe lại rất nghe lời, thà cứ mỗi ngày canh giữ bên cạnh Diệp Tầm cũng chẳng bao giờ nửa đêm lên vùng trộm chạy đến.

Nếu vậy là ai đây? Rõ ràng ở phòng ăn đã muộn vậy rồi, ở đó đều là thức ăn chuẩn bị từng ngày cho bọn trẻ đó mà!

Chả lẽ là đến hạ độc? Tiêu Tử Y không kìm chế nổi đem chuyện nghĩ đủ thứ, nàng định theo phản xạ gọi Nam Cung Sanh đến xem thế nào, nhưng lý trí lại nói cho nàng biết tốt nhất là không nên đánh rần động cỏ. Tiêu Tử Y đè nén sự sợ hãi trong lòng lại, chậm rãi nhắc chân quay lại, cố gắng không gây ra tiếng động nào.

Nhưng lúc đó nàng bị người nào đó từ sau lưng đột nhiên bịt miệng lại, nàng chỉ có thể miễn cưỡng phát ra một tiếng, nàng hy vọng cái này cũng đủ để cho Nam Cung Sanh nghe thấy.

“Dừng lên tiếng nào!” Người đó sau lưng sột ruột hạ giọng thì thào.

Ồ? Cái giọng này sao có vẻ quen thế nhỉ?

Lúc này Nam Cung Sanh cũng vừa lúc xông ra khỏi phòng, đợi khi hân chứng kiến mọi chuyện, Nam Cung Sanh căng mặt nhìn lạnh lùng về phía kẻ đứng đằng sau Tiêu Tử Y bảo, “Buông nàng ra, có biết rõ đây là đâu không?”

Người sau lưng Tiêu Tử Y vượt ngoài sự kiến của hân thả Tiêu Tử Y ra, rồi ngơ ngác chỉ tay vào Nam Cung Sanh không rõ hỏi thăm, “Anh có phải là....Nam Cung Sanh không? Cũng là vị nam đầu bếp kia sao?”

Nam Cung Sanh ngăn người, lúc này hân cũng đã nhìn rõ người này đến tột cùng là ai. Hân vội vàng nhưng cũng không lo vì đám râu để nguy trang rơi trên mặt đất, mà người này hân thông qua giọng hân thì nhận ra hân ngay,.

Tiêu Tử Y liếc mắt, quay đầu lại nhìn lại cái kẻ xem nửa đêm nửa hôm vào cung Trường Nhạc của nàng ăn trộm hoá ra lại là tiểu thư Hạ Hầu Linh, thật hết chỗ nói rồi.

Chẳng trách có tìm khắp kinh thành cũng không thấy tung tích “Hạ Lăng” đâu, cũng chẳng tìm thấy bóng người Hạ Hầu Linh đâu. Hoá ra nàng ta đều trốn trong nội cung của nàng.

Song Tiêu Tử Y ại nhìn hai người mà thấy ngạc nhiên vô cùng, nhếch miệng lên, trong lòng không rõ có tư vị gì.

243. Chương 243

“Ôi! thật đúng là làm ta giật cả mình! Mỗi lần ta đều nhìn xa xa đều bếp nam râu dài, mãi đến giờ cũng chưa từng nghe hắn nói chuyện. Ai ngờ nam đầu bếp này lại hoá ra là Nam Cung Sanh, lại không ngờ Nam Cung Sanh cũng không phải là thiếu niên bị bệnh tật ốm yếu triền miên ha!” Hạ Hầu Linh vô cùng hứng thú lấy tay xoa xoa cằm, trông biểu hiện cực kỳ giảo hoạt cười trộm bảo, “Công chúa à, nếu như không phải ta nhìn nhầm, vừa rồi cô vừa từ trong phòng của hắn đi ra hả? Ha ha ha....Đã muộn như vậy rồi....”

Tiêu Tử Y cau mày, cũng không nhượng bộ chút nào nói, “Muộn thì thế nào hả? Cũng chẳng bằng cô cho người nào đó uống loại thuốc gì đó ha” Nàng cố tình kéo dài giọng, làm cho vị đại tiểu thư này bỗng nhớ lại nàng ta đã từng làm chuyện gì.

Hạ Hầu Linh lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, thân mật ôm lấy vai Tiêu Tử Y cười ha ha bảo, “Công chúa đại nhân đại lượng, hãy xem như tiểu nhân không có chỗ ở cố định đi, xin thu giữ tiểu nhân ở lại đi mà! Cô xem xem! Trong nội cung của cô chẳng phải cũng chứa chấp đàn ông không phải chỉ mỗi một đó sao? Vị đó cũng không hơn gì một người kia của ta mà!”

Tiêu Tử Y không phản bác được, cung Trường Nhạc này của nàng dù không lớn không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một tác phẩm mô phỏng nhà trẻ mà thôi, không phải chỗ để thu nhận ai cả mà!

Nam Cung Sanh dù biết Hạ Hầu Linh là con gái nhưng vẫn cứ mặc quần áo đàn ông. Hắn thấy Tiêu Tử Y bị nàng ta ôm ôm ấp ấp đến cùng tận đáy lòng vẫn cảm thấy không thoải mái tý nào, nói lãnh đạm, “Nếu không phải do nhà Hạ Hầu gây áp lực quá, tại hạ cũng không cần phải bỏ nhà ra ngoài đâu”

Hạ Hầu Linh gạt đầu đồng tình, lòng đầy cảm phẫn nắm chặt tay nói, “Còn không phải là lão già chết tiệt nhà ta đó sao! Đùng có gả ta cho anh chứ! Dựa vào cái gì á? Chẳng phải Nam Cung Sanh là kẻ yếu ớt như vậy, ra ngoài bị gió thổi bay, ai thêm để ý chứ hả?”

Lần này đến phiên trong nội tâm Tiêu Tử Y lại thấy khó chịu, cũng dùng giọng lãnh đạm giống Nam Cung Sanh nói, “Hả? Nếu như năm đó biết rõ bộ mặt thật của Nam Cung Sanh kia, vậy tiểu thư Hạ Hầu chắc cũng không đến nỗi đào hôn nhể?”

Hạ Hầu Linh ngốc nghếch cũng không biết mấy câu của nàng ta đã đắc tội ai, còn dùng tay giật mạnh cằm Nam Cung Sanh dò xét từ trên xuống, nói thần nhiên, “Ồ, có lẽ sẽ lo lắng để ý để ý đó nha....”

“Đang cân nhắc sao?” Tiêu Tử Y âm thầm thò tay ra cấu cánh tay Hạ Hầu Linh. Cô gái này sao lại để cho nhiều người hận thế chứ, song lại làm cho nàng chẳng có cách nào cả, muốn tức giận cũng chẳng làm gì nổi ư?

“Ha ha, đang cân nhắc xem có cần bắt cóc hắn đi tòng quân hay không thôi, vì hiệu lực quốc gia mà ị!” Hạ Hầu Linh cười khan hai tiếng, ‘Được rồi, không quấy rầy đêm tuyết vui của hai vị nữa nhá. Tiểu nhân đây sau khi ăn xong sẽ biến mất liền’

Tiêu Tử Y nhân lúc nàng ta quay người chạy thì tóm cổ lại, thở dài bảo, “Tiểu thư Hạ Hầu à, đệ đệ của cô đang ở trong cung Trường Nhạc đây nè, cô định tiếp tục trốn ở đây thì phải thật cẩn thận đó đừng để nó nhìn thấy nhá”

“Đệ đệ hả? Người đang nói là Hạ Hầu khóc nhè sao?” Hạ Hầu Linh há hốc mồm giật mình, “Một đứa trẻ điển hình bị chiều quá hư đây mà, dám xa nhà đến đây á? Ai đưa tới vậy hả? Cha mẹ ta thì tuyệt đối không nỡ xa nó đâu” Nàng ta liếc mắt nhìn Tiêu Tử Y không thể tin nổi, cảm giác như nhất định là nàng đã cưỡng đoạt đứa bé này rồi.

“Là lão già chết tiệt nhà cô đó” Tiêu Tử Y học được cái giọng của nàng ta, nói rất khoa trương. Thực ra, cái kiểu gia trưởng tức giận thế này mà đem trẻ con nhét bừa vào một nơi lạ lẫm, nàng là coi thường nhất. rồi

“Lão già chết tiệt là hả? Vậy cũng có khả năng lắm” Hạ Hầu Linh cười hì hì nói, “Đã biết thừa công chúa, ta sẽ trú ở cái điện Vĩnh Xương gì đó kia, từ sau yến hội cũng đã thu dọn không tệ lắm, hơn nữa cũng chẳng có ai quấy rầy cả. Công chúa nếu người có rảnh thì cứ đến đó tìm ta nha”

Tiêu Tử Y lườm nàng ta, có chút bất đắc dĩ. Thử vệ của nàng tại đây có phải dạo này canh giữ chẳng nghiêm chút nào chẳng? Cũng nên đợi trời sáng thiên thời địa lợi nhân hoà chắc hỏi thăm Trầm Ngọc Hàn chút sao mà ai cũng có thể ra vào như đi chợ được vậy ha?

“Còn nữa nè, Ta thấy lão già chết tiệt nhà ta mang tặng tên nhóc kia tám phần là tới tìm ta đó, công chúa nhớ đừng có để hấn đến gần điện Vĩnh Xương nha” Hạ Hầu Linh dặn dò bên tai nàng.

Doạ à? Làm gián điệp đối với gián điệp sao? Lại cần một đứa bé như thế làm gián điệp ư? Có phải nàng nghe nhầm không nhỉ? Tiêu Tử Y thực ra còn muốn hỏi kỹ chút xem nàng ta và Lãnh Thu Ngô kia rốt cục là xảy ra chuyện gì, song Nam Cung Sanh đang đứng cạnh nên nàng cũng không dám mở miệng, đành đưa mắt nhìn Hạ Hầu Linh nhảy nhót mấy cái rồi biến mất vào trong bóng đêm.

“Ta tiễn nàng trở về nào” Nam Cung Sanh vào nhà thu dọn giấy tờ trên bàn bỏ trong người, rồi lại nhanh nhẹn đi ra.

Tiêu Tử Y định cự tuyệt nhưng nhớ lại sự kinh hãi vừa rồi, vẫn đành nhũn nhặn lại, gật đầu đồng ý.

Vì ngủ chưa đủ nên Tiêu Tử Y ngủ một mạch đến tận trưa mới dậy, làm Nhược Trúc tưởng nàng lại bị cảm nặng, vội vàng mời Nhan Hàn Nguyệt sắc một bát thuốc Đông y lớn đem đến.

Tiêu Tử Y có cảm giác Nhược Trúc rất quan tâm, nhưng mỗi lần nàng tỉnh lại đã thấy nàng ta, đều không tự chủ được mà nghĩ đến chuyện nàng ta giấu tờ giấy của sư huynh Kỳ Mặc để lại. Đến tột cùng cái vị sư huynh tiện nghi kia của nàng viết gì trong tờ giấy nhỉ? Để đến nỗi Nhược Trúc phải đáng giá giấu đi không cho nàng xem vậy?

Nhìn bóng dáng bận rộn của Nhược Trúc, Tiêu Tử Y gần như suýt buột miệng hỏi. Đêm qua sau khi nàng và Nam Cung Sanh nói ra công bằng xong, lại để trong lòng nàng thấy rất dễ chịu. Có cảm giác giống như sau cơn mưa trời lại sáng vậy. Điều này làm nàng bất chợt nghĩ đến nếu người với người mà kết giao đơn giản thế thì hay biết mấy.

Tuy hấn cũng từng nói dối với nàng, nhưng mà nàng cũng không bắt hấn giải thích. Hai người đều nói ra, thân phận của hấn cũng bị vạch trần, thân phận nàng thì cũng ám chỉ với hấn rồi, sau này nếu được ở bên nhau thì tốt lắm.

Chỉ là không biết hấn xem quyển hồi ức của Hoàng Hậu Độc Cô có hiểu không nữa, có thể chấp nhận thân phận của nàng hay không nữa.

“Công chúa, có chuyện gì à?” Nhược Trúc phát giác ra Tiêu Tử Y cứ nhìn chằm chằm vào nàng ta mà chẳng nói gì, tò mò hỏi.

“À, không có việc gì” Tiêu Tử Y ngăn người, vẫn kìm lại không mở miệng hỏi... nói bừa để thay đổi chủ đề. Nàng vẫn không cất nổi lời, tuy chỉ là vấn đề rất đơn giản, nhưng là sự sống còn trong cung, vết xe đổ vẫn còn trước mắt, nàng cũng không thể đơn thuần quá.

“Công chúa, hôm nay tiểu thiếu gia Độc Cô vẫn chưa tới à” Nhược Trúc lo lắng bảo, “Hơn nữa, công tử Độc Cô Diệp cũng đã lâu chưa xuất hiện rồi à”

Tiêu Tử Y trầm tư hấn, suy nghĩ một lúc rồi quyết định bảo, “Giúp ta chuẩn bị chút, ta muốn đi nhà Độc Cô một chuyến”

“Muốn đi nhà Độc Cô Phiệt ý à? Công chúa, như vậy có được không à?” Nhược Trúc nghe vậy cả kinh hỏi lại.

Tiêu Tử Y để ý thấy Nhược Trúc dùng từ phiệt với nhà Độc Cô, có thể thấy nhà Độc Cô và nhà họ Thẩm không phải cùng một cấp bậc, song điều này thì thế nào nhỉ?

Nàng đứng dậy đi đến ngồi xuống trước gương đồng, cười tự nhiên bảo, “Đúng vậy đó, hôm nay thời tiết rất đẹp, cũng nên đi Độc Cô phiệt hỏi thăm các gia đình chút ha!”

244. Chương 244: Lời Dạy Của Tổ Tiên

Dưới con mắt Nhược Trúc xem thì việc quyết định đi nhà Độc Cô của Tiêu Tử Y là do xúc động quá mà quyết định bất chợt, xong chuyện này thật ra trong lòng Tiêu Tử Y đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi.

Lúc mở nhà trẻ, cũng chưa có cách nào thành lập hội phụ huynh, như vậy nàng đi thăm hỏi các gia đình là tốt nhất. Dù gì thì nhà trẻ của nàng, các trò cũng không nhiều, dù nàng có nguyện vọng đi thăm hỏi tất cả các gia đình thì cũng không tốn nhiều thời gian lắm.

Hơn nữa, hôm nay nàng không muốn ở lại cung Trường Nhạc vì muốn để một khoảng không gian cho nàng và Nam Cung Sanh, để cho hắn suy nghĩ thật kỹ về chuyện giữa hai người họ. Còn về phần hoàng huynh Tiêu Cảnh Dương của nàng, nàng vẫn không biết nên xử trí thế nào nữa.

Hộ tống nàng xuất cung vẫn là Trầm Ngọc Hàn, vẫn cái vẻ mặt miễn cưỡng, hơn nữa sau khi nghe nói là nàng sẽ đến nhà Độc Cô Phiệt, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

“Nhà họ Thẩm và nhà họ Độc Cô có thù gì với nhau sao?” Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, quay đầu kiên nhẫn hỏi lại Nhược Trúc đi cùng nàng.

Nhược Trúc bĩu môi khẽ cười nói, “Công chúa à, hết lần này đến lần khác bảo người nói cũng đúng rồi. Đúng vậy đó, nhà họ Thẩm và Độc Cô chính xác là có qua lại với nhau, chỉ có điều đến cùng là vì sao, điều này cũng không được rõ cho lắm, chỉ nghe nói là ân oán của đời trước ạ”

Tiêu Tử Y hiểu ra gật đầu bảo, ‘Chả trách mà Độc Cô Diệp lại coi ta chẳng vừa mắt chút nào’

“Công chúa....” Nhược Trúc định nói lại thôi, trầm tư một chút, cuối cùng đành thở dài bảo, ‘Công chúa, Nhược Trúc vẫn cứ nói ra ạ. Chuyện này hình như là bị ầm ứ gì đó, cố nhịn xuống thôi ạ’

Tiêu Tử Y lại càng hoảng sợ, xem sắc mặt khó xử của Nhược Trúc lại càng không phải giả vờ, doạ cho nàng phải hỏi tiếp, ‘Xin chỉ giáo cho?’

Nhược Trúc cười khổ nói, “Chắc công chúa cũng không rõ lắm địa vị của Độc Cô Phiệt ạ. Trước đây Độc Cô Phiệt là phụ tá cánh phải của Tuỳ Đế, nhưng tại thời điểm nhà Tuỳ không khống chế nổi chiều chính sinh ra đại loạn mà biến thành. Đồng thời lại được Cao Tổ ủng hộ nữa. Ông ta trao đổi điều kiện là địa vị của Độc Cô Phiệt gắn với Hoàng gia vĩnh viễn giàu sang”

“Hử? Lời này là thế nào vậy?” Tiêu Tử Y nghe vậy thấy lạ, lại có người có năng lực làm hoàng đế mà không lo sao?

“Không thể tin được hả?” Trầm Ngọc Hàn lúc này nhảy lên xe ngựa, tám chuyện về Độc Cô Phiệt, đây là chủ đề mà hắn nói không biết mệt mà.

“Anh sao lại lên đây thế hả?” Tiêu Tử Y trừng mắt liếc hắn một cái, tên này đến cùng có phải là ngự tiền thị vệ không nhỉ? Sao cứ tùy tiện vậy chứ?

“Điều này ta gọi là hộ vệ thiếp thân đó” Trầm Ngọc Hàn rồi hơi nói, “Tiếp này, nói đến nhà Độc Cô, công chúa không phải rất tò mò với nhà họ Độc Cô đó sao? Bản thân ta là hiểu rõ nhất nhá. Nghe nói là nhà họ Độc Cô có tổ huấn. không được chiếm ngôi vị hoàng đế nhà Tuỳ, vì thế mới lựa chọn đứng lên một vị hoàng đế bù nhìn”

“Tổ huấn à?” Tiêu Tử Y đột nhiên nghĩ đến, cái vị Độc Cô Phiệt này không phải là con cháu của hoàng hậu Độc Cô đó ư? Tám chín phần là do Hoàng Hậu Độc Cô lập ra quy củ rồi, không cho phép đời sau chém giết cướp đoạt thiên hạ nhà Tuỳ. Tiêu Tử Y nhớ tới đêm qua tận mắt thấy quyền hờn ức cuộc đời của Hoàng Hậu Độc Cô ngày đó, xem ra hoàng hậu Độc Cô đối với Tuỳ Đế là yêu thực lòng, tin tưởng tuyệt đối.

“Cao Tổ không phải là hoàng đế bù nhìn” Nhược Trúc lại để ý chút đến lời Trầm Ngọc Hàn nói, không...đồng ý lắm mà phản bác lại.

Trầm Ngọc Hàn cười mà như không cười bảo, “Ha ha, không phải là nghe nói nhá! Sau đó dĩ nhiên là Cao tổ bệ hạ của chúng ta anh minh thần võ đã khống chế quyền lực, chính thức lập nên triều Đại Chu, mà bởi vì nhớ tình cũ của Độc Cô Phiệt đã góp vào, mới để cho họ tồn tại đến giờ đó. Nhưng mà đây cũng chỉ là phiên bản truyền miệng thôi”

“Hả? Lại còn có giải thích của ông ấy sao?” Tiêu Tử Y lộ ra nét hứng thú. Nàng biết rõ chân tướng thì thường được che giấu dưới bề ngoài hợp lý hợp tình. Nhưng mà nàng cứ nghĩ luẩn quẩn mãi, vẫn nghĩ không ra vì sao nhà họ Độc Cô lại có thể không để ý tới chuyện hấp dẫn có thể xưng vương xưng bá thiên hạ mà lại cam tâm tình nguyện làm bề tôi của người ta chứ?

“Đương nhiên là còn có giải thích khác nữa” Trầm Ngọc Hàn dùng tay xoa xoa cằm lồm chồm râu, thầm nghĩ đến lúc nào hần mới có bộ râu cá tính như vị nam đầu bếp kia chứ? “Công chúa à, cái vị nam đầu bếp kia bình thường hay ăn gì thế? Sau râu ria lại mọc rậm như thế nhỉ?”

Tiêu Tử Y đột nhiên bị hần hỏi cắt ngang bỗng ngẩn người, sau đó khoát tay bảo, “Cái này thì tự anh đi hỏi hần đi. Nói mau xem, đến cùng thì Độc Cô Phiệt có thay đổi chân tướng là gì không hả?”

“À, thực ra tổ huấn thì đúng là có, nhưng không phải không hứa hẹn đời sau tùy tiện chém giết cướp đoạt thiên hạ nhà Tuỳ đâu, mà chính là không cho phép con cháu nhà họ Độc Cô làm vua thiên hạ” Trầm Ngọc Hàn thở dài nói, “Lúc ấy sau khi ta nghe được tổ huấn này có hơi chút quá đáng. Ở đâu mà chẳng có nhà lấy đệ tử mình làm hoàng đế chứ. Nhưng sau này ông nội ta một lần uống say có nói vài câu với chúng ta, đại khái ý tứ là, thống trị một quốc gia tốt thì rất khó, xem ra trong lịch sử một triều đại tồn tại lâu đời là không thể. Nhưng để duy trì tốt một quốc gia thì lại tương đối dễ, ví dụ như là khúc phụ Khổng phủ đó”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì im lặng, nói ra một chút thì cũng đúng, cứ coi như là nàng đã sinh hoạt qua ở thời đại kia đi, nhà họ Khổng cũng chỉ là một gia tộc cổ xưa mà vẫn nổi bật trên mỗi võ đài thế giới, bất kể là triều đại phong kiến nào trong lịch sử, đều đem nhà họ Khổng tôn sùng lên cao ngất. Một triều đại thì có thể kéo dài được bao lâu? Cho dù huy hoàng trải qua mấy ngàn năm đi chăng nữa, thì nhất định cũng có lúc sẽ bị người khác đuổi tận giết tuyệt. Lại còn chưa kể đến huyết thống hoàng gia tranh giành quyền lực đến mức cốt nhục tương tàn, anh sống ta chết. Nói đến hoàng tộc thực tế so với những gia đình bình thường còn chẳng bằng.

Ánh mắt Hoàng Hậu Độc Cô có thể độc đáo như thế, đều là kẻ xuyên không, Tiêu Tử Y tự biết nàng còn kém xa so với Hoàng Hậu Độc Cô kia rồi.

Tiêu Tử Y nghĩ thần mặt ra, nàng vốn chẳng hứng thú gì với bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô trong tay Nam Cung Sanh kia, nhưng thông qua chuyện này nàng cảm thấy mình cần phải đọc. Cũng chẳng trách được Nam Cung Sanh sau khi đọc qua thì cả đời đều xem như không giống lúc trước.

Thế nhưng sao bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô lại phải truyền tay đến tận tay Nam Cung Sanh chứ? Mà cả một gia tộc lớn như Độc Cô Phiệt thì lại không thể có được chính bản duy nhất của tổ tiên mà lại phải lưu lạc bên ngoài?

Trầm Ngọc Hàn vẫn còn lải nhải nhiều chuyện về Độc Cô Phiệt, “Vì thế mới nói Độc Cô Phiệt tuân thủ nghiêm ngặt những lời tổ huấn để lại của tổ tiên mình, kiên quyết không dính dáng gì đến ngôi vị Hoàng đế hay công khai ủng hộ cho hoàng tử nào đó, vì thế trong mắt bệ hạ mỗi một thế hệ Độc Cô Phiệt đảm nhiệm bảo vệ lại vừa yêu vừa hận, cũng bởi dùng rất được mà lại như gai trong mắt vậy đó mà!”

“Có phải gia quy Độc Cô Phiệt rất nghiêm không? Trước đây nghe đồn chỉ cho phép một người vào triều làm quan thôi” Tiêu Tử Y nhất định phải tìm hiểu kỹ gia tộc gì mà nàng phải đổi mặt, nghe qua những lời Trầm Ngọc Hàn nói vừa rồi, nàng đột nhiên cảm thấy nàng quyết định đi gia tộc Độc Cô thăm hỏi các gia đình thật sự là một suy nghĩ quá bốc đồng, nhất thời.

Có lẽ cũng bởi là nàng quá tự tin vào thân phận công chúa của mình, cứ cho là dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhất định đối phương sẽ phải nể mặt nàng là công chúa mà không thêm tính toán. Song như lời Nhược Trúc vừa nói kia đã không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu nàng, vì điều gì mà làm cho nàng phải chịu áp lực cùng nhần nhục thế? Trên thực tế thì Độc Cô Phiệt khí tức hung hăng cần quấy đến mức độ này sao?

245. Chương 245: Độc Cô Phiệt

Tiêu Tử Y mang theo nghi vấn nhìn sang Trầm ngọc Hàn, rồi sau đó cũng rất biết phối hợp biết gì nói vậy, “Bởi độc Cô Phiệt biết rất rõ gia tộc khổng chế quyền lợi quá lớn sẽ khiến Thánh thượng kiêng kị, vì thế mỗi thế hệ Độc Cô Phiệt chỉ một người vào làm quan trong triều, chỉ vẹn vẹn duy nhất một người thôi. Những người trong gia tộc Độc Cô khác nhất định phải thông qua kỳ sát hạch thi cử Võ Trạng nguyên mới hoàn thành tâm nguyện được. Song đến cả Võ Trạng nguyên này cứ ba năm Độc Cô Phiệt cũng đều cử một người ra tham gia thi tuyển”

“Thật nghiêm khắc quá đi..” Tiêu Tử Y thấy thế là đủ rồi. Độc Cô Phiệt thật sự là tinh anh trong giáo dục, so với nhà họ Thẩm thì đó chỉ là mô hình phát triển tự do mà thôi.

Song hai gia tộc lớn này, một duy trì từ triều trước giàu mạnh kéo dài cho đến nay, còn một thì gây dựng sự nghiệp bằng cả hai bàn tay trắng bình lặng mà bước lên mây, quả nhiên đều là truyền kỳ.

Trầm Ngọc Hàn thấy Tiêu Tử Y vẫn bộ dạng thông thả hừ khê một tiếng bảo, “Công chúa, hình như người còn không biết việc này sẽ gặp nhiều khó khăn lắm đó”

“Sao vậy?” Tiêu Tử Y mở miệng hỏi lại.

Trầm ngọc Hàn nhìn có vẻ hă hê nói, “Độc Cô tiểu thiếu gia Độc Cô Huyền, cũng vốn là cháu đích tôn của thế hệ này, cũng sẽ là người kế nhiệm của Độc Cô Phiệt đó. Người nói xem một người thừa kế của một gia tộc lớn vậy, sao có thể để cho người cứ thế đem đi nhẹ như lông hồng thế chứ?”

Tiêu Tử Y ngẩn người, tồn khá lâu mới nghĩ kỹ những lời Trầm Ngọc Hàn nói có nghĩa chỗ nào. Đây là một tình cảnh đáng xấu hổ của gia tộc Độc Cô Phiệt, cũng có thể nói là độc lập tới mức rời rạc ở quyền lực chỉ trừ gia tộc. Còn phiệt chủ chính của họ chính là nhân vật thống lĩnh quân đội, là người mà gia tộc họ tôn sùng tới mức cao nhất.

Với nàng thì phụ hoàng là hiểu rõ nhất, ông nhất định là người nhìn thoáng trông rộng trên cao, song cũng tuyệt đối nắm chắc quyền lực trong tay. Sự tồn tại của Độc Cô Phiệt đối với ông mà nói chắc chắn rất chướng tai gai mắt. Còn nàng trong bối cảnh này đi vào, tương đương như là đến chỗ Độc Cô Phiệt đó để làm con tin vậy.

Có thể nàng còn phải chịu đựng sự đả ngộ đặc biệt nào đó nữa, chẳng trách mà Nhược Trúc sớm cảnh cáo nàng cần phải chuẩn bị tâm lý trước.

Buồn bực quá đi, sớm biết vậy thì trước khi đi không được tự tin như thế, cùng trò chuyện với Nam Cung Sanh một chút để xin ý kiến còn hơn là hiện giờ nàng cứ xông bừa vào.

Trong nội tâm Tiêu Tử Y hơi nản lòng lùi bước. định cất tiếng bảo đánh xe ngựa quay lại, tiếc là nàng còn chưa kịp nói thì đã phát hiện ra xe ngựa dừng lại rồi.

“Công chúa, đã đến Độc Cô Phiệt rồi ạ” Thị vệ bên ngoài dĩ nhiên là không hiểu rõ tâm ý của Tiêu Tử Y rất cẩn thận dừng lại, mà nguyên nhân chính là xe ngựa đã đến nơi rồi.

Mặt Tiêu Tử Y đen sì lại, nàng sao lại quên được gia tộc Độc Cô Phiệt và gia tộc Nam Cung Sanh lại ở liền kề nhau chứ. Vốn cũng chẳng cách xa hoàng cung cho lắm. “Ta...À, ta có cần chuyển lời cho những người gác cổng nhà Độc Cô Phiệt biết trước không nhỉ? Sau đó thì coi như không có chuyện gì hồi cung ngay”

Trầm Ngọc Hàn cười ha ha, đắc ý vượt lên nhảy xuống xe trước, ân cần đỡ nàng ra khỏi xe bảo, “Công chúa, xin mời xuống xe ạ” Nói đùa sao? Thật vất vả lắm mới có cơ hội chứng kiến vẻ xấu mặt của tiểu ma nữ này, sao hắn không nhìn chứ? Nếu không từ này giờ hắn cần gì phải tốn nhiều nước bọt để nói rõ về bối cảnh Độc Cô Phiệt cho nàng chứ?

Hắn không hy vọng nàng chết thảm quá mà....Hãy da da, hắn thật đúng là người thiện lương quá đi.

Tiêu Tử Y hung hăng trừng mắt liếc Trầm ngọc Hàn một cái, tên nhóc này thật đúng là có thù tất báo mà.

“Công chúa à, nấu không muốn đi, hay chúng ta quay lại đi. Hoặc là đi lên trước một đoạn đến nghỉ ngơi trong phủ Nam Cung nhé” Nhược Trúc đề nghị.

“Không cần, ta đi” Tiêu Tử Y kiên định cắn cắn môi, nàng đã đồng ý với Nam Cung Tiêu rồi, muốn đi đón cậu bé trở lại. Nàng cũng không thể đến tận cửa chưa thử mà đã lùi bước chứ? Đến cùng tại nơi đây vẫn là đất của triều Đại Chu, cứ coi như Độc Cô Phiệt cố tình khó dễ thì sao, cùng lắm là nàng nhịn chút có sao đâu.

Đã chuẩn bị tâm lý kỹ, Tiêu Tử Y xuống xe, sau đó than thầm kiến trúc to lớn rộng rãi của gia tộc Độc Cô Phiệt trước mặt, cửa lớn nằm hướng nam, sau cửa lớn là các dãy phòng ốc trùng trùng điệp điệp. Cửa ra vào có đầu sư tử đá đối diện kia lại càng tăng thêm uy nghiêm trang trọng cho khí thế Độc Cô Phiệt. Mà tường hai bên bao quanh không rõ điểm cuối tận đâu cứ kéo dài mãi, hình như liếc nhìn đều trông không thấy đầu cuối. Nàng chỉ biết rõ là đi xa về hướng tây thì chỗ đó chính là gia tộc Nam Cung thôi.

Cả mảnh đất này đều giống như dinh thự của trọng thần trong triều, dĩ nhiên không phải hai bên nàng đi là cửa hàng mọc như nấm giống Thẩm gia. Song phủ đệ cứ nối tiếp nhau dài mãi không dứt chẳng khác gì, gia tộc Độc Cô này tựa như được ngăn lại riêng biệt biệt vậy, đến cả đường đi cũng có rất ít người đi lại, chỉ có thể vòng vèo qua lại.

Trong lúc Tiêu Tử Y đang thấy kỳ lạ nhìn khung cảnh xung quanh, Độc Cô Phiệt đã sớm có người đi tới, không kiêu ngạo, không xu nịnh lễ phép hỏi mục đích chuyến đi này của họ.

Ánh mắt Tiêu Tử Y nháy một cái rồi cười rất tự nhiên bảo, “Ta cần đi gặp Độc Cô Diệp”

Trầm Ngọc Hàn vốn đang sững sờ sau đó thì bỗng cười vui vẻ hẳn lên. Cách này rất hay. Trước tiên là tránh đi cùng mà giao phong trực tiếp với đại tướng quân Độc Cô. Theo những lời bóng gió của Độc Cô Diệp bên đó thì dim sự nguy hiểm đến mức thấp nhất. Dù gì thì đại tướng quân Độc Cô cất lời cũng chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi.

Nhóm Nhược Trúc được người của Độc Cô Phiệt đối xử rất lễ phép đang đứng tại bên ngoài cửa phòng khách, Tiêu Tử Y chỉ dẫn theo Trầm Ngọc Hàn đi vào Độc Cô Phiệt. Nàng đứng một bên nhìn xem kiến trúc nơi này cũng không khác gì phong cách kiến trúc của tiền triều, vừa nghĩ về vấn đề khó này. Vốn chẳng phải Độc Cô Huyền ở trong cung Trường Nhạc của nàng đọc sách mấy tháng rồi sao? Nếu là bị người ta nói gia tộc Thành Hoàng đã không chế tương lai của Độc Cô Phiệt chủ, vậy mấy tháng đó cũng không thấy Độc Cô Phiệt có động tĩnh gì mà? Bước ngoặt chính là đại tướng quân Độc Cô đã nói với nàng mấy câu trên yến hội kia.

Tiêu Tử Y nhớ lại những lời đó, cũng cảm thấy nàng chẳng có chút thất lễ nào cả. Đại tướng quân Độc Cô lại chẳng giống tên nhóc Trầm Ngọc Hàn mang thù như vậy chút nào, vậy thì còn có một nguyên nhân khác nữa.

Vì thế nàng mới cần tìm người để hỏi cho biết rõ chút.

Tiêu Tử Y đi theo người của Độc Cô Phiệt vào sâu trong toà nhà, trên đường đi nhìn thấy mỗi gia đình nhà Độc Cô Phiệt người nào người nấy tuần tú lịch sự tràn đầy sức mạnh. Nếu không phải họ mặc trang phục gia đình thì nàng đều cho rằng những người này đều là binh sĩ cả. Bởi những động tác cùng cử chỉ của họ cứ đâu ra đấy, nếu không phải là những người trải qua huấn luyện thì không thể đạt được trình độ thể được. Song kỳ lạ ở chỗ là nàng đã đi lâu như thế mà đến một tỷ nữ cũng không có, xem ra nữ nhân trong nhà hẳn là đều ở hậu viện cả. Chỉ một mặt thể thôi cũng đủ thấy gia tộc Độc Cô và gia tộc Thẩm khác nhau rồi. Gia quy của gia tộc Độc Cô cái gì cũng nghiêm.

Tiêu Tử Y còn phát hiện ra, nàng đã đi qua mấy cái sân rồi cũng chưa từng nghe thấy có giọng nào cao vống lên hoặc tiếng cười tiếng nói rôm rả, hơn nữa màu sắc chủ đạo của kiến trúc đều là màu đen, toàn bộ phủ Độc Cô tạo cho con người ta có cảm giác thở không nổi.

Trừ điểm này ra, Tiêu Tử Y yên phiền muộn để ý thấy người của Độc Cô Phiệt lại rất cung kính với Trầm Ngọc Hàn đến mức nàng không tưởng tượng nổi. Được thôi, có thể thấy nhà Độc Cô Phiệt đã sùng bái vũ lực lên mức cao ngất rồi, nàng đành phải nhịn vậy.

Một đoàn người đi theo con đường tiến rất nhanh vào khoảng sân phía tây của phủ, Tiêu Tử Y từ xa đã

nghe thấy tiếng một mũi tên cắm vào mục tiêu rất rõ, quả nhiên khi đi qua cửa thì đã thấy một quảng trường rộng lớn, Độc Cô Diệp trong trang phục võ đang kéo một cây cung dài lớn, còn đối diện sân nhỏ đã có tấm bia cắm đầy mũi tên.

“Công chúa, xin dừng bước chờ một chút ạ, Diệp thiếu gia đang luyện bắn tên, tốt nhất là đừng quấy rầy người ạ” Gia đình Độc Cô Phiệt cúi đầu, sau đó lui ra.

Trầm ngọc Hàn bên cạnh khẽ hừ một tiếng, nói khinh thường, “Dạ dạ, điều này ta đã từng nghe qua rồi. Hình như là có người muốn nói chuyện với hân lúc Độc Cô Diệp luyện bắn tên, kết quả là trở thành mục tiêu của hân rồi”

Tiêu Tử Y không tin cười cười, chuyện này quá khoa trương rồi đi. Thế nhưng ngay lúc nàng mới hé miệng định nói thì bỗng trợn to mắt nhìn một mũi tên đang xé gió lao tới chỗ họ.

246. Chương 246: Tinh Anh Giáo Dục

Trầm Ngọc Hàn không chút hoang mang kéo Tiêu Tử Y sang một bên lui lại một bước, vừa đứng tránh được mũi tên có ý đồ lao đến.

“Phập!” Mũi tên nhọn đâm sâu vào tường gạch sau lưng họ ngập lút cán, đuôi tên gắn lông chim vẫn còn rung rinh không ngừng. Sức mạnh kinh khủng, tưởng tượng nếu cắm lên thân người thì tất nhiên là lấy tính mạng người ta rồi.

Mặc dù Tiêu Tử Y biết bản thân mình không gặp nguy hiểm nữa nhưng chỉ cần nhìn mũi tên kia cách mặt nàng chừng vài centimet thôi trong lòng nàng bỗng lạnh run cả người.

“Độc Cô Diệp! Người thật to gan lớn mật thật! Chẳng may làm công chúa bị thương thì làm sao hả?” Trầm Ngọc Hàn cứ như là sợ Tiêu Tử Y bị thương thấy rất bất công dùng từ ngữ nghiêm túc mà trách Độc Cô Diệp.

Độc Cô Diệp cau chặt mày lại, cúi đầu móc ra tấm da hươu quý lau tay, lau cây cung, nói thản nhiên, “Vừa rồi mũi tên kia mà lao thẳng về phía người thôi, chẳng có liên quan tý gì đến công chúa cả. Là người có ý kéo công chúa hướng về phía kia để tránh thôi”

Trầm Ngọc Hàn thấy ánh mắt hoài nghi của Tiêu Tử Y quét qua, vội vàng ho khẽ nói lảng đi, “Khụ, nếu Diệp thiếu gia nhất thời trượt tay, vậy điều đó hạ quan cũng không nên truy cứu rồi”

Tiêu Tử Y đã bắt đầu hiểu vì sao trước đây Trầm Ngọc Hàn bị nàng chinh cho chết rồi, điều này không dễ gì buông tha chuyện chiếm được món hời, tính tình đó thật làm người ta ngứa hết cả mắt. Có thể nói, loại tính cách ấy nếu để cho hân làm thương nhân, chắc chắn sẽ là kẻ keo kiệt tới mức cực điểm chẳng còn gì để nói nữa.

“Công chúa, còn có chuyện gì thế?” Lúc này Độc Cô Diệp để cây cung lên bệ binh khí, chậm rãi bước tới. Gương mặt cương nghị của hân chẳng có nét tươi cười nào. Rõ ràng là hân không thích lúc đang luyện bắn tên mà có người quấy rầy rồi. “Thật xin lỗi, vì cuộc thi võ đã càng ngày càng gần rồi, ta sẽ cố gắng hết sức mình, đành xin nghỉ dạy ở cung Trường Nhạc một thời gian. Chỉ có điều nếu sau này thi võ rồi chắc cũng chẳng có thời gian mà đi nữa”

Tiêu Tử Y lắc đầu nói giận dữ, “Đây cũng là một nguyên nhân mà ta tới nơi này. Nếu thời gian không có cũng chẳng cần miễn cưỡng, nhưng sau khi thi võ xong vì cái gì mà bảo không có thời gian chứ?”

Trầm Ngọc Hàn cười khúc khích, đầm đăm ngực cười nhạo bảo, “Công chúa à, người ta Diệp thiếu gia ý nói là sau khi thi võ rồi chắc anh ta sẽ đậu Võ Trạng Nguyên, cũng không rảnh tới cung của người để chơi đùa với những đứa trẻ kia rồi đó mà”

Độc Cô Diệp càng cau mày chặt hơn, nói hân có khí thế đại phiệt cũng được mà nói hân coi ai chẳng ra gì cũng chẳng sao, hân coi thường những loại bình dân chẳng có giáo dục này lắm. Nhất là gia tộc họ Thẩm

toàn mùi vị con buôn như thế. Đương nhiên năm đó Vân Phi của Thẩm Mộ Vân là ngoại lệ, lúc hần còn nhỏ cũng đã từng gặp qua mấy lần. Khách quan mà nói, người Thẩm gia mặt khác càng làm hần chán ghét đến không thể chịu nổi. Độc Cô Diệp thất thần, khoé môi giật giật nói lạnh lùng, “Thật không biết ba năm trước đây Dục biểu ca sao lại thua trong tay người chứ?”

TRầm Ngọc Hàn cười lạnh càng thêm thoải mái, lộ ra hàm răng trắng muốt cười bảo, “Có lẽ là do Thẩm gia nhà chúng ta ném bạc ra thôi mà! Diệp thiếu gia năm nay cũng phải cẩn thận đó nha! Nghe nói năm nay Thẩm gia nhà chúng ta có năm huynh đệ đều có tư cách tham gia. Diệp thiếu gia muốn tận lực để đại diện cho gia tộc Độc Cô phải có tư cách à nha! đừng có kiêu căng bước chân ra khỏi cửa thế nhá!”

“Hừ!” Độc Cô Diệp chẳng muốn cùng tranh cãi với TRầm Ngọc Hàn, nhưng trong lòng không khỏi cũng để ý tới những lời hần nói. Hần không quen nhìn quy củ, nhưng cũng phải thừa nhận rằng nhà họ Thẩm chính xác là đối thủ tương xứng.

Năm đó thi võ hần đứng quan sát bên ngoài, dĩ nhiên biết rõ người này võ công hay tâm trí đều hoàn toàn xứng đáng là Võ Trọng Nguyên. Chỉ là hần một mực không hiểu vì sao mà hần ta lại cam tâm tình nguyện vào cung là thống lĩnh thị vệ, hiện giờ lại còn lưu lạc làm bảo tiêu ột con bé vất vả chưa sạch nữa. Ở trong mắt hần, Võ Trọng nguyên dĩ nhiên là tướng ra trận giết giặc bảo vệ biên cương rồi.

Tiêu Tử Y nhíu mày, hai người họ cứ mỗi người một miếng đấu nhau nàng xem thì có khác gì bọn trẻ con ở trong nhà trẻ đâu nhỉ? Lại còn nhao nhao ầm ĩ suốt cả buổi trưa vẫn không dừng nữa chứ? Nàng vội xen vào nói ý đồ đơn giản ngày hôm nay với Độc Cô Diệp.

Độc Cô Diệp thoáng ngạc nhiên chút hỏi lại, “Người nói là hai ngày nay Độc Cô Huyền đều không đi học ở cung Trường Nhạc á?”

“Anh không biết sao?” Tiêu Tử Y kinh ngạc nói.

“Trong ngôi nhà lớn như vậy, có phải chuyện gì ta cũng biết cả đâu” Giọng điệu Độc Cô Diệp nghe qua sao thấy có vẻ rất bất mãn, “Công chúa chờ một lát, ta đi hỏi đã”

Nhìn Độc Cô Diệp tự mình đi tìm gia đình hỏi thăm, TRầm Ngọc Hàn thì thầm bên tai Tiêu Tử Y nói nhẩn nha, “Ồi ôi, đại nhân dự khuyết Võ Trọng Nguyên của chúng ta xem ra đối với ta oán hận sâu quá nha! Nhưng cũng có thể hiểu được là tại Độc Cô Phiệt cả. Ngoại trừ tôn người, căn bản cũng chưa thấy xuất đầu lộ diện. Nhưng thấy Độc Cô Diệp cũng phải coi trọng người đó, tiếc là không phải con trai trưởng, đại tướng quân Độc Cô từ sau khi kết hôn cũng chưa từng tách ra.

“Hình như anh có vẻ rất vui ấy” Tiêu Tử Y hé mắt nhìn TRầm Ngọc Hàn cười quỷ dị.

“Đương nhiên là vui vẻ rồi! So với gia tộc Độc Cô, ta vô cùng may mắn là chính mình sinh ở gia tộc họ Thẩm đó. Tuy nhiên tranh giành cũng vô cùng lợi hại ghê, song dù sao khi xuất hiện vẫn còn có hi vọng hơn. Chẳng giống Độc Cô Phiệt, vô duyên vô cớ muốn mọi người phải cúi đầu vì mình, đây chẳng phải là không phục lắm sao?” TRầm Ngọc Hàn thần nhiên cười nói.

Tiêu Tử Y chỉ cần nhìn kiến trúc thì đã thấy áp lực lớn từ Độc Cô Phiệt nên lâm vào trầm tư. Hoàng Hậu Độc Cô để lại tổ huấn nhất định là bà ấy có thâm ý. Chẳng cần nghĩ cũng biết đại gia tộc thế gia này nhất định là có người kiệt xuất, nhưng nếu trong các triều đại mà đều là đệ tử của Độc Cô Phiệt cả thì cứ coi như Hoàng Thượng không để ý đi nữa thì cũng thấy Độc Cô Phiệt một tay che trời rồi. Cũng sẽ có người nhẩy ra vạch tội Độc Cô Phiệt không có quyền lực trong tay. Hơn nữa gia tộc lớn hơn khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một số người có tâm tư khác thường. Như vậy nếu muốn bảo vệ cả đại gia tộc thì vô cùng khó khăn rồi. Vì thế mới cam đoan quyền lợi gia tộc ột số ít người nắm trong tay.

Song Độc Cô Phiệt lại không hề giống Thẩm gia chuẩn bị đường ra cho đám đệ tử, ở đây ngoài cháu là đệ tử của ông ta thì cũng không có tiền đồ gì rồi.

Hết lần này đến lần khác tính tình của Độc Cô Diệp vẫn cao ngạo như thế, lại để cho hần làm một thiếu gia ăn chơi suốt ngày chẳng phải là lấy ạng của hần đó sao? Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y lại hy vọng lần này hần thi võ mà đoạt được giải nhất.

Đang nghĩ ngợi thì gia đình Độc Cô Diệp sai đi đã quay về, Độc Cô Diệp nghe qua hần báo cáo xong, đi tới nói lạnh nhạt, “Công chúa, hai ngày nay đúng là Độc Cô Huyền đang ở nhà, đã sớm tiếp nhận sự giáo dục

của phiệt chủ rồi ạ”

“Giáo dục của phiệt chủ sao?” Tiêu Tử Y nghe không hiểu, cái này cả cái gì vậy nè?

“Giống như con cháu hoàng tộc hoặc các thế gia đại tộc của chúng ta, lúc đệ tử lên sáu sẽ được vào Quốc Tử Giám học. Song con trưởng là Độc Cô Phiệt lại không đi học ở Quốc Tử Giám mà được các trưởng lão của gia tộc giáo dục” Độc Cô Diệp nhếch miệng khểnh thờ dài, “Đừng có nhìn đại ca ta cứ vậy mà bỏ mặc để Độc Cô Huyền chơi đùa nhé, đều đồng tình nhất nó tại Độc Cô Phiệt rất nhiều năm đó, trước đó chỉ để cho hắn chơi đủ chút thôi”

Tiêu Tử Y im lặng, phản ứng đầu tiên là tên nhóc Độc Cô Huyền này có thể nhận được sao? Rõ ràng là bắt nó vào dạy dỗ tinh anh giáo dục mà? Hồ đồ quá ha! Hiện giờ tên nhóc đó đến viết tên mình vẫn còn sai nữa kia.....

247. Chương 247: Đế Sư

“Công chúa, người nên trở về đi” Độc Cô Diệp trầm ngâm một lát, rồi quả quyết nói ra, ‘Muốn Độc Cô Huyền tiếp tục như trước thì e là hiện giờ không thể được nữa rồi”

Tiêu Tử Y cắn chặt môi dưới, nghe những lời họ nói lúc trước..., nàng cũng biết rõ mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy, nhưng nàng cũng nên đi thử một lần xem sao?

“Thật ra thì vốn Độc Cô Huyền chưa phải nhận sự giáo dục tinh anh sớm như vậy đâu, vừa rồi ta sai người đi hỏi qua gia đình của đại ca à, hình như là trên yến hội cách giáo dục của công chúa ngài đã làm cho đại ca ta không thể gạt đầu bữa bãi được, cũng không còn cách nào cho phép Độc Cô Huyền được tiếp tục ở lại cung Trường Nhạc được nữa” Độc Cô Diệp nói nhàn nhạt.

Tiêu Tử Y cảm thấy tự trách càng sâu, bắt đầu nghĩ lại. Có lẽ nàng quá cứng chiều với bọn nhỏ rồi, mới tạo thành kết quả như hiện giờ. “Ta muốn gặp mặt đại tướng quân Độc Cô, xin công tử Độc Cô giúp ta được chứ?”

Độc Cô Diệp sớm đã biết quyết định như thế của Tiêu Tử Y, vì thế trên mặt cũng không xuất hiện vẻ ngạc nhiên gì, chỉ lạnh nhạt gật gật đầu, cũng không khuyên nàng thêm nữa, “Đợi một lát ta đi thay quần áo đã”

Tiêu Tử Y khểnh gật đầu, trên mặt đen lại. Hiện giờ nàng ý thức được chuyện để cho Độc Cô Huyền được tiếp tục học ở trong cung Trường Nhạc là chuyện khó khăn tới mức nào, nhưng mà nàng cũng không thể không thử chút, cứ vậy mà về sao? Trong nhà trẻ để cho tương lai Độc Cô Huyền và bọn trẻ được lớn lên không phải lo nghĩ gì, hay là để cho Độc Cô Huyền cứ thế tiếp nhận sự giáo dục nghiêm khắc như vậy, đến cùng hai sự kiện này sự kiện nào mới đúng đây? Sự kiện nào mới thật sự có lợi hay có hại cho tương lai sau này của bé đây? Nàng thật sự không rõ lắm.

“công chúa à, nếu như tên nhóc Độc Cô Diệp sau này không đến dạy võ nghệ cho bọn trẻ nữa, thì cứ để ta đến dạy nha!” TRầm Ngọc Hàn thấy vẻ mặt trầm trọng của Tiêu Tử Y, có chút lo lắng nói.

“Ha ha, như vậy được sao? Biểu ca anh được phái tới bảo vệ ta cũng chỉ là tạm thời thôi, ta sao lại dám làm chậm trễ tiền đồ của anh chứ?” Tiêu Tử Y cười khổ bảo. Hiện giờ nàng còn chưa có thời gian để cân nhắc vấn đề thiếu giáo viên, Độc Cô Diệp không đến, mà Lí Văn Thanh bên đó thì bận cả, Đàm Nguyệt Li thì lại càng là người bận rộn hơn. Thái tử hoàng huynh của nàng thì loanh quanh chẳng thấy bóng dáng đâu. Nam Cung Tranh và Thái Phu tử thì đã dạy thay vài tiết rồi.

“Chậm trễ tiền đồ à? Sao thế được? Công chúa à! Nàng không cho ta dạy thì mới làm chậm trễ tiền đồ của ta đó! Đế sư (là thầy dạy vua) nha! Đó là đế sư tương lai đó nha! Đừng nói nhiều nữa, cứ coi như được làm đế sư nửa năm thôi cũng đã nổi tiếng rồi mà! Sau này hãy tính sau” TRầm ngọc Hàn dựa vào bức tường cổ đã lộ ra viên gạch xanh, tiện tay nhỏ bật mũi tên bắn về phái hai người ra, lấy tay vuốt ve.

Tiêu Tử Y nghe mà ngẩn người. Thực ra thì cũng không phải TRầm ngọc Hàn nói thẳng ra như con buôn đâu, mà ngược lại nàng lại rất thích tính cách của hắn thích nói thật với nàng, so với những loại người miệng

ngọt mà bụng xấu còn đáng sợ hơn nhiều. Để sư à, hoá ra là giáo viên ở trong nhà trẻ lại là một công tác “bán chạy” đến vậy đó. Xem ra nếu nàng muốn tìm giáo viên cũng cần phải chú ý kxy mới được, tránh ỉnh và Trầm Nhi đỡ phải phiền toái thêm sau này.

Trầm Ngọc Hàn chưa bao giờ có cảm giác tính tình nói thẳng của mình có gì không ổn cả, tuy bị trưởng bối trong nhà phê bình suốt do không phải làm quan buôn được liệu. Song hẳn lại tự mình biết đối nhân xử thế, cứ tùy tâm mà làm là ổn. Tại sao cứ phải gò ép mình khổ sở thế chứ? Hơn nữa hẳn có tám phần khẳng định Tiêu Tử Y sẽ để cho hẳn được làm giáo viên thể dục dạy bọn trẻ. Dù gì thì người nàng có thể tin được cũng chẳng có bao nhiêu người.

Ngay lúc hai người đang tự hỏi bản thânm Độc Cô Diệp đã thay quần áo xong. Mặc một bộ đồ đồ tía, áo choàng dài nổi bật lên dáng người cao quý của hẳn, trên đầu còn có kim quan mà nàng chưa thấy bao giờ, ống tay áo viền những hoa văn, quần áo cắt may vừa vặn tạo nên dáng người quý tộc của hẳn, rõ ràng chỉ cần nhìn cũng thấy rất tương xứng với khí chất của Tiêu Cảnh Dương.

“Thôi đi cha ơi..., rõ ràng lại còn mặc quần áo quan triều trước nữa chứ, chỉ đi gặp huynh trưởng của mình thôi mà sao lại mặc nghiêm chỉnh vậy chứ? Ngày thường thấy hẳn tiến cung cũng đâu có mặc kiểu vậy nà” Trầm Ngọc Hàn nhìn không chấp nhận nổi cái loại thể gia đại phiệt kiểu này, giọng không to không nhỏ nhần nha nói.

Câu này vốn là nhắc nhở Tiêu Tử Y, xác thực cho tới tận bây giờ cũng chưa bao giờ thấy Độc Cô Diệp mặc quan phục nghiêm túc đến thế, toàn trang phục thường ngày, hiện giờ chẳng qua là đi gặp ca ca ruột của mình thôi mà, lại phải thay bộ quần áo chuyên môn như thế, xem ra gia quy của Độc Cô Phiệt này thật nghiêm ghê.T

Độc Cô Diệp thay đổi trang phục trông khác hẳn bình thường, khoẻ mắt đều không thêm liếc TRầm ngọc Hàn lấy một tý, phất tay áo đi trước dẫn đường. Lúc ra hẳn đi sâu vào chiếc sân nhỏ, đi về toà nhà phía trong.

Cảnh trogn này không giống lúc trước, tuy vẫn còn nghiêm túc cũ kỹ song kiến trúc vẫn chẳng khác gì, hơn nữa tường bao cũng không đồng nhất. Xem ra toà nhà này mới được xây thêm sau này, mà cũng không phải xây một lần mà xong. Bởi vậy có thể thấy, thể lực Độc Cô Phiệt cũng giống y như phủ đệ của họ, theo thời đại lâu dần khuếch trương lên, cho tới tận thời kỳ này, không biết toà nhà này sẽ thành cái loại gì nữa.

TRầm Ngọc Hàn rõ ràng là lần đầu đến Độc Cô Phiệt. Tuy vẻ kinh ngạc không hiện lên miến cường trên mặt, nhưng Tiêu Tử Y cũng cảm giác được sự chấn động trong lòng hẳn.

Bởi sự đáng sợ không phải ở trên mảnh đất này, mà là do hào khí ở đây. Không có âm thanh gì, không có tiếng nói chuyện với nhau, thậm chí gia đình đi đi lại lại cũng không có tiếng chân bước. Tĩnh mịch chẳng khác gì trong mộ cả. Quả nhiên người khác không thể tin được nơi đây chính là phủ đệ hào hoa nhất kinh thành.

Cho dù ánh mắt trời ở trên mái ngói, Tiêu Tử Y cũng hiểu được bầu trời lúc nào cũng u ám.

“Chẳng trách mà tiểu Huyền ngày thường lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài chơi, ở một nơi như vậy, không thay đổi thì là ai cũng có cảm giác đầy áp lực” Trầm ngọc Hàn chịu hết nổi cau mày nói. Nhà họ Thẩm rất để ý đến hoà khí sinh lợi, vì thế cho dù tâm tình người trong gia tộc không tốt, lúc nào cũng thấy nụ cười tươi trên mặt, khắp nơi đều là tiếng cười nói vang lên. Sau này hẳn chẳng bao giờ muốn...đến nơi này nữa rồi, chẳng trách mà hai nhà không thêm nhìn mặt nhau.

Tiêu Tử Y bất chợt nhăn đôi mày thanh tú lại, càng thêm kiên định ý nghĩ dẫn Độc Cô Huyền đi. Hào khí quái dị như thế, mà Độc Cô Huyền lại hoạt bát sáng sủa đáng yêu như vậy thì sao chịu được chứ?

Độc Cô Diệp đi trước nói thản nhiên, “Nghe nói trước đây Độc Cô Phiệt không phải thế. Chỉ là ông nội sau một trận chiến bị thương ở chân, sau khi trở về cũng không bước ra khỏi phòng nửa bước. Trong nhà trên dưới ai ai cũng không dám đến bên cạnh thư phòng của ông cười đùa. Nhiều năm đi qua rồi, dần dà toàn bộ toà nhà lại biến thành như vậy” Họ đang lúc nói chuyện thì nhìn thấy một gian nhà ba tầng nhỏ dựa vào hòn non bộ, xung quanh bố cục núi non, hoa và cây cảnh. Cho dù hiện giờ là mùa xuân song vạn vật đều có vẻ khô héo, càng lộ ra sự hoang vu tới cực điểm.

“Ừ, chính là chỗ đó đó” Độc Cô Diệp hạ giọng xuống, dừng bước, mặt mũi đầy vẻ phức tạp.

Tiêu Tử Y thật ra cảm thấy phòng ốc đó giống như chỗ ở của quỷ vậy. Nàng đưa mắt nhìn một lát đột nhiên thấy lầu nhỏ kêu “két” một cái được một người từ trong đẩy ra, một bóng người áo trắng như ngọc chậm rãi đi ra.

“Biểu ca, chẳng phải huynh nói nhà họ Thẩm và nhà họ Độc cô không quan hệ với nhau đấy thôi?” Tiêu Tử Y dụi dụi mắt, chẳng dám tin hỏi, “Vậy tại sao Thẩm Khúc Ngọc lại ở đây vậy?”

248. Chương 248: Độc Cô Phiệt Lão Chủ

Nương theo ngôi nhà nhỏ như ốc quỷ hoang vu kia đi đến, đúng là lần trước Tiêu Tử Y tại nhà họ Thẩm cùng phong Uyển Tình nhìn lên Thẩm Khúc Ngọc.

Hắn cứ đứng đó, sau lưng như có muôn vàn tia sáng xuyên qua, có cảm giác như cỏ cây cũng trở nên tươi tốt mượt mà hơn. Tiêu Tử Y nhìn hắn chăm chăm, hy vọng có thể nói vài lời với hắn, để hắn nghe chút phiền não của nàng. Hoặc là chỉ cần nghe cái giọng thánh thót như ngọc của hắn vang lên, hoặc là chỉ cần được xem nụ cười tươi làm cho con người ta trở nên được bình tĩnh hơn của hắn...

Đột nhiên Tiêu Tử Y hiểu rõ vì sao lại có Bồ Tát tồn tại trên đời này, cũng chỉ là vì trong lòng gặp vấn đề khó không giải quyết được, cho dù nói chuyện với một bức tượng thôi trong lòng còn thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Vì sao anh ta lại ở đây thế?” Trầm Ngọc Hàn sững sờ chút, lập tức cau mày. Thẩm Khúc Ngọc và hắn cũng không quen cho lắm, song một người nổi tiếng trong nhà như vậy mà hắn cũng mới chỉ gặp có vài lần, lạ không biết rõ hắn còn đến Độc Cô Phiệt nữa.

Tiêu Tử Y nhìn người đi từ trong nhà nhỏ ra theo sau Thẩm Khúc Ngọc kia hình như là Thẩm Tịch Dạ vậy. Hắn đỡ cánh tay của Thẩm Khúc Ngọc, dẫn hắn chậm rãi đi ra ngoài. Bởi mắt Thẩm Khúc Ngọc có vấn đề nên Thẩm Tịch Dạ chăm sóc hắn rất cẩn thận, hai người họ đều không hướng về bên này nhìn.

“Đại để là ông nội của ta để cho công tử Thẩm Khúc ngọc đến xem vết thương ở chân thôi” Độc Cô Diệp không để ý lắm nói. “Những năm này tuy ông nội ta đóng cửa không ra ngoài, nhưng mà đại ca ta một mực thay ông tìm mọi danh y để chữa trị. Cuối cùng được liệu của công tử Thẩm Khúc ngọc là có hiệu lực nhất. Tuy hiệu quả chậm nhưng tối thiểu cũng giảm bớt được thống khổ cho ông nội”

Tiêu Tử Y nhìn theo bóng Thẩm Khúc ngọc. Hắn coi nhưng không nhìn thấy đường song song lưng cứ thẳng tắp đi như không có chuyện gì vậy. Sao nàng không theo trực giác của mình chứ nhỉ? Tiêu Tử Y mỉm cười, giơ tay lên chỉ về ngôi lầu nhỏ đằng kia, cười yếu ớt bảo, “Thay đổi chỗ đến, không đi gặp đại ca anh nữa, ta muốn đi gặp ông nội của anh”

Độc Cô Diệp ngăn người không thể tin nổi chính tai mình nghe thấy điều gì, “Công chúa người chắc chứ?”

Tiêu Tử Y gạt đầu, bắt giặc thì phải bắt vua trước, thông qua lời Độc Cô Diệp nói có thể đoán ra cho dù là đại tướng quân Độc Cô Rực thì cũng rất hiểu thuận, nghe lời cha ông ấy. Hơn nữa cho dù tính tình lão chủ Độc Cô Phiệt có kỳ lạ thế nào chẳng nữa, ngay sau khi gặp nhân vật Thẩm Khúc Ngọc, chắc chắn là tâm tình sẽ khoan khoái dễ chịu vô cùng. Nàng lần nữa đã phá được một người, dĩ nhiên muốn cải biến thành kiến của Độc Cô Rực với nàng thì còn đơn giản hơn nhiều.

Độc Cô Diệp thấy vẻ mặt Tiêu Tử Y đã tính toán kỹ trước, cũng không khuyên nàng nữa, mà chỉ tốt nhắc nhở nàng, “Nếu người gặp đại ca ta, ta còn có thể nói hai câu hộ người được. Chỗ ông nội ta đó thì ta đành bất lực rồi. Ta ít nhất cũng đã ba bốn năm chưa từng được gặp ông lần nào cả”

Tiêu Tử Y cắn răng gạt gạt đầu một cái, nàng bắt chấp tất cả rồi.

Độc Cô Diệp cũng không nói gì thêm nữa, dẫn họ quay lại ngôi nhà nhỏ kia.

Trầm Ngọc Hàn ở sau lưng Tiêu Tử Y nói khẽ, “Công chúa, ta không có tư cách đi vào ngôi lầu nhỏ này, biểu ca ta đây sẽ ở bên ngoài hộ giá cho người là được rồi”

“Huynh không phải là thiếp thân thị vệ của ta đó sao?” Tiêu Tử Y nghiêng răng kèn kẹt hạ giọng nói ra. Thằng nhóc này, trước đây thì liều mạng nhảy lên xe ngựa của nàng mà ngồi, còn “hát líu lo” nghe vui tai lắm mà.

“Khụ, ta sợ là huỷ sặc kế hoạch của người thôi! Người xem nè, ta là người nhà họ Thẩm, nhưng chẳng may Độc Cô Dương mà nhớ tới ân oán với nhà họ Thẩm, ông ấy không bắt người hả giận thì cũng sẽ tóm lấy ta cho hả giận thôi mà!” Dù gì thì Trầm ngọc Hàn cũng đã hạ quyết tâm rồi dứt khoát không đi vào cái tổ quỷ kinh hồn kia, thấy Tiêu Tử Y có dấu hiệu nổi sùng lên, lập tức nói lảng sang chuyện khác ngay, “Công chúa à, hoá ra lần trước ở nhà họ Thẩm người và đại tiểu thư Phong Uyển Tình lén đi ra ngoài, chỉ là vì muốn nhìn Thẩm Khúc Ngọc đó hả? Nếu không sao lại nhận ra hần chứ? Chà chà, mắt thật sáng quá đi ha”

Tiêu Tử Y bị lời nói thẳng của hần bắn ra là há họng, đợi lúc định cãi lại hần thế nào thì đã thấy đoàn người họ tới trước công ngôi lầu nhỏ rồi.

“Mẫn Thúc, ta là Tiểu Diệp đây ạ” Độc Cô Diệp không gõ cửa, cứ cung kính đứng ở ngoài nói vọng vào.

Cánh cửa lại kêu “két” một tiếng mở ra, một ông lão sắc mặt nhợt nhạt đứng trong, mặc quần áo gia đình của Độc Cô Phiệt, nhưng ống tay áo lại thêu cùng tông màu với người mà Tiêu Tử Y gặp.

Người này được gọi là Mẫn thúc nhắc cặp mắt trầm lặng lên liếc qua Tiêu Tử Y, cũng không hỏi gì thêm nghiêng người một bên, ý bảo nàng có thể đi vào.

Tiêu Tử Y nhìn thấy bên trong tối om mà không rõ cái gì, trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Nhưng vừa quay đầu nhìn Trầm ngọc Hàn thì đã thấy tên nhóc đó đã lùi lại sau rất xa, vẻ mặt kiên quyết mà không khoan nhượng; nhất quyết không đi vào cùng nàng. Đến cả Độc Cô Diệp cũng chẳng nhúc nhích tí nào, ý hần đã nói rõ hần chỉ có trách nhiệm dẫn nàng đến cửa mà thôi.

Gì thế này? Bên trong chẳng lẽ có yêu quái ăn thịt người sao? Tiêu Tử Y cũng đành phải trông cậy vào chính bản thân mình rồi, dù sao thì cũng chính nàng đã nói là muốn gặp lão chủ Độc Cô Phiệt đó đấy chứ, cũng không thể chưa vào mà đã hối hận nha. Mím chặt môi nghiêng răng một cái rồi bước vào cánh cửa lầu nhỏ.

Tiêu Tử Y bị không khí nồng nặc trong phòng làm cho suýt không thở nổi, sau đó thì đi theo vị Mẫn thúc kia lên lầu hai. Thang lầu cứ kêu cọt két, rung rinh, có thể thấy rõ đã nhiều năm nay hần chẳng có ai hoặc người nào đến sửa chữa hoặc thay qua. Tiêu Tử Y tự nói thầm, với tư cách là gia tộc có quyền thế nhất của triều Đại Chu, dù thế nào thì cũng không nên ở trong một căn phòng khổ sở như vậy mà.

Mẫn thúc dẫn nàng lên lầu hai, ý bảo nàng đợi chút, bản thân ông ta thì lách mình dõ vào một gian phòng bên trong bấm bảo. Trong phòng truyền đến mấy câu nghe không rõ lắm, sau đó Mẫn thúc đi ra ý bảo nàng hiện giờ có thể đi vào.

Tiêu Tử Y cảm thấy có chút kỳ lạ, Mẫn thúc không biết thân phận của nàng, cũng không hỏi Độc Cô Diệp dẫn nàng đến có mục đích gì, cứ khinh địch vậy mà dẫn nàng đi gặp lão chủ Độc Cô Phiệt sao? Dem theo nhưng...ngghi vẫn trong lòng, tâm tình nàng không ổn định đi vào trong phòng, sau đó phát hiện ra đây là một gian phòng cực lớn.

Ánh sáng trong thư phòng rất tốt, khác hẳn về âm u dưới lầu tựa như là hai thế giới vậy. Tiêu Tử Y liếc nhìn từng loạt từng loạt sách khắp nơi, bên trong đếm số lượng sách chắc còn nhiều hơn cả trong cung Trường Nhạc của nàng nữa, hơn nữa càng làm cho nàng thấy khác thường ở chỗ là ở đây rõ ràng có rất nhiều sách nhưng trên giá sách lại chẳng thấy tí bụi nào, đủ thấy chủ nhân ở đây là người yêu sách, bảo vệ sách đến mức độ nào.

Tiêu Tử Y nghĩ vậy, cảm thấy bình tĩnh lại, cất giọng hơi cao lên nói, “Văn bối Tiêu Tử Y, cầu kiến lão chủ Độc Cô Phiệt”

Nàng vừa dứt lời, thì ở giá sách thứ ba thứ tư gì đó có tiếng bánh xe chuyển động truyền đến.

Tiêu Tử Y không dám tin mở to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn một ông lão xuất hiện trước mắt nàng, mà ông ấy lại đang ngồi chính là cái ghế kia, nếu như nàng không nhìn nhầm thì đó chính là xe lăn....

249. Chương 249: Mũ Bảo Hiểm

“Thế nào? Hoá ra con gái của TRầm Vân cũng chỉ thế này thôi sao, thiển cận chắc khác gì người ngoài cả” Độc Cô Dương lãnh đạm lườm Tiêu Tử Y, trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường, rõ ràng là rất mất hứng với vẻ kinh ngạc trên mặt nàng.

Tiêu Tử Y bình tĩnh lại, phát hiện ra Độc Cô Dương ngồi trên chiếc xe lăn này bánh xe chỉ dùng gỗ tạo thành, vì thế nếu mặt đất mà nhấp nhô, thì cũng cần phải cánh tay có sức mạnh mới đẩy được, chứ người bình thường thì không thể. Tiêu Tử Y đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà tưởng tượng, dĩ nhiên biết rõ vị này trước đây là người có quyền cao chức trọng, địa vị cao ngất so với bộ dạng hiện giờ lại càng kính trọng thêm, vội vàng cười nói, “Lão chủ Độc Cô Phiệt à, vãn bối chỉ thấy kinh ngạc ở chỗ là chiếc xe lăn này thôi, cũng không có dụng ý nào khác ạ”

“Hả? Người cũng biết đây là xe lăn sao?” Độc Cô Dương dừng lại ý định muốn đi sâu vào trong thư phòng, quay lại hơi có chút hứng thú hỏi.

“Có biết một chút ha” Tiêu Tử Y mượn cơ hội nhìn xe lăn đi lên phía trước vài bước, gạt đầu tán thưởng, “Chiếc xe lăn này được chế tạo tốt lắm, chỉ tiếc bánh có lẽ dùng một loại nhựa cây gắn lên nên cũng giảm bớt hao tổn ma sát” Đến gần chút rồi nàng mới nhìn rõ cái vị lão chủ Độc Cô Phiệt này đang gắng gượng hết sức, hai xương gò má nhô cao, nổi bật màu da đồng tràn đầy nếp nhăn. Hai mắt sáng ngời có thần, căn bản không giống ông lão ẩn cư ở đây nhiều năm, đến cả sợi tóc trắng cũng nhìn chẳng thấy mấy. Nếu không biết rõ chân ông lão có chút không tiện, nàng không nghi ngờ gì ông lão này có thể vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ đại Tướng quân ấy chứ.

Kỳ lạ, nghe lời Độc Cô Diệp nói, thì lão chủ Độc Cô Phiệt này chân đã tổn thương nhiều năm rồi, Độc Cô Rực thì thừa kế chức Đại tướng quân, như vậy phụ thân của vị Độc Cô Rực này đâu rồi? Đã qua đời rồi sao? Sao cho tới tận bây giờ chưa thấy họ nói tới nhỉ?

Lúc Tiêu Tử Y đánh giá Độc Cô Dương thì đối phương cũng hí mắt lại đánh giá nàng. Mãi nửa ngày sau gạt đầu thờ dài, “Quả nhiên rất giống mẹ của ngươi, chỉ có điều hai đầu lông mày thiếu đi phần khí khái anh hùng, cũng vẫn thua kém không ít ha”

Tiêu Tử Y cười rất tự nhiên nói, “Ông nội Độc Cô à, cháu làm sao mà so được với mẹ của cháu chứ!”

Cái câu ông nội Độc Cô được gọi với Độc Cô Dương làm ông lão hết sức hài lòng. Nhớ năm đó ông lão nhà họ Thắm không muốn cho TRầm Vân gọi hắn là đại ca Độc Cô, mà cứ ngang nhiên vì thân phận trên cao chiếm tiện nghi của ông, vì vậy bọn họ đã tranh đoạt đến đỏ mặt tía tai, bí mật bị những nhóm hạ nhân đùa cợt không biết bao lần, “Nào, đến bên trong ngồi đi nào!” Độc Cô Dương mời nàng đi sâu vào trong.

Tiêu Tử Y biết rõ mình đã qua được cửa thử nhất, nhưng lại không biết chỉ vì một câu xưng hô vô tâm kia của nàng. Nàng tự cho là cùng trang lứa với Độc Cô Diệp, vì thế mới lễ phép xưng hô với đối phương một câu “ông nội”. Từ lúc nàng đi vào cổ đại mới phát hiện ra thân phận ở đây rất loạn, cứ gọi tên bừa bãi, cũng chẳng để trong lòng, vì thế cũng gây cho Nhược Trúc đau hết cả đầu.

Có lẽ thật sự là sau khi gặp Thắm Khúc Ngọc xong, tâm tình vị lão chủ Độc Cô Phiệt này cũng tốt lắm ha, hay chính nàng được mẹ mình phù hộ, mượn cơ giao tình với ông lão mới có thể nói được mấy câu.

Hai tay Độc Cô Dương thoải mái đẩy hai bánh xe lăn, chậm rãi tiến lên phía trước. Còn Tiêu Tử Y cũng không câu nệ mà ân cần tiến lên đẩy xe lăn giúp, chỉ cung kính đi sau ông lão nửa bước. Nàng biết rõ ông lão quật cường như vậy, cứ coi như mình chết rồi cũng không chịu để cho người khác giúp tý nào, hơn nữa là thừa nhận sự thiếu hụt của thân thể mình.

Hai người đi rất chậm rãi, bước chân chậm cũng đủ cho Tiêu tử Y tự hỏi mình nên mở miệng nói thế nào về chuyện Độc Cô Huyền đây. Cuối thư phòng cũng đến một nơi rất thoáng đãng, ba phía đều có cửa sổ mở rộng ra, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào từ bên ngoài, khiến cho căn phòng trở nên ấm cúng hẳn. Bố trí ở đây là những đồ quý báu vô cùng, trên nền còn phủ một tấm thảm Ba tư, Tiêu Tử Y thấy Độc Cô Dương không chút do dự đẩy xe lăn lên, nàng mới dám dẫm vào một đầu thảm lông dê.

Mà càng làm cho nàng muốn nhìn khắp xung quanh không phải là cảnh sắc rực rỡ muôn màu mà cũng không phải ở đây sạch sẽ không nhiễm tí bụi nào, mà chính là nhìn xuyên qua cửa sổ nàng nhìn thấy cảnh sắc hoa lá rực rỡ muôn màu, khác hoàn toàn với cảnh bên ngoài nàng nhìn thấy.

Kỳ quá, chả lẽ là cổ tình không quan tâm đến vườn hoa bên ngoài, làm cho người ta hiểu nhầm là ông lão đây đã bỏ mặt mọi chuyện rồi?

“Nha đầu, người tới là vì tên nhóc Huyền Nhi đó hả!” Độc Cô Dương chuyển tới sau chiếc bàn học, cầm một cái giống cái tẩu lên bắt đầu hút từ từ, chậm chậm thở ra một luồng khói.

Tiêu Tử Y nhìn ra sau chiếc xe lăn, tựa như đối với bất kỳ đồ vật gì ở đây cũng đều không dám ngạc nhiên rồi. Trên thực tế cái loại mùi nhàn nhạt này không những rất giống mùi thuốc lá ở hiện đại, mà còn làm cho Tiêu Tử Y cảm thấy phấn chấn, hẳn là Thảm Khúc Ngọc đã cho vào đó một ít thuốc. Tiêu Tử Y nhìn lướt qua cũng không tìm được ghế, có thể thấy hầu như chẳng có ai đến cả. Nàng đành phải đứng đó than nhẹ một tiếng nói, “Ông nội Độc Cô à, xem ra cháu đúng rồi, Trên thực tế Độc Cô Phiệt này hẳn vẫn do một tay ông điều khiển nha”

Nàng chỉ đi vào Độc Cô phiệt chưa đến nửa canh giờ mà cái vị lão chủ Độc Cô Phiệt này cũng đã biết mục đích nàng tới đây rồi, nàng có ngốc đi chăng nữa thì cũng biết thực tế người cầm quyền là ai mà.

“Tuy không phải lão phu bảo Rực Nhi đem Huyền i về đây, nhưng lão phu cũng không đồng ý cho Huyền Nhi tiếp tục được ở trong cung Trường Nhạc nữa rồi. Nha đầu, hôm nay người vẫn trở về đi thôi” Tâm tình Độc Cô Dương hơi tệ. Ngay từ đầu ông bởi chân bị tổn thương mà ẩn cư, lúc đầu cũng chưa quen do hành động bất tiện, cự tuyệt tất cả mọi thứ. Dần dà, phát hiện ra hầu như chẳng ai dám đến gần, lại để cho ông không biết rất khó khăn, song cũng không thể hạ thấp mặt mũi xuống là do mình chán nản. Trước đây tên nhóc Huyền kia thỉnh thoảng còn leo tường đi sang bên nhà Nam Cung, tiện đường hay chạy tới nhìn ông. Song từ lúc nó đi nhà trẻ ở cung Trường Nhạc trên kia, rõ ràng vẫn chưa tới lần nào cả! Hừ!

Tiêu Tử Y cũng không chút hoang mang, dù gì thì nàng cũng biết yêu cầu như vậy nhất định bị người ta cự tuyệt ngay. Nàng cứ chậm chậm đi dạo một vòng nhìn các đồ vật bày quanh, cho dù nàng không nói gì cũng biết những đồ vật đặt ở đây là vật quý hiếm. Còn đang để ở đây...trong những đồ vật quý hiếm đó, ngay tại vị trí bất mắt nhất đó là một chiếc mũ bảo hiểm.

Nói chính xác là vết đao chém còn vết máu trên mũ bảo hiểm của binh sĩ. Trên mũ giáp có chùm tua đỏ đã biến thành màu sẫm, nói rõ cái mũ bảo hiểm này niên đại cũng đã rất lâu rồi. Tiêu Tử Y sưng sờ nhìn cái mũ bảo hiểm chằm chằm không rời.

Độc Cô Dương cũng không nỡ cứ vậy mà đuổi nàng đi, ngày thường ông cũng chẳng có người nào để nói chuyện, ông cũng muốn nghe một chút nha đầu kia khuyên ông kiểu gì để ông giao Huyền Nhi cho nàng.

“Nha đầu, người vốn ở đây chẳng nói lời nào cũng vô ích thôi, trong nội cung Trường Nhạc kia của người đã có rất nhiều bé trai bé gái rồi, vậy Huyền Nhi nhà ta có thể được chăm sóc tốt lắm hay sao? Ở Độc Cô Phiệt, nó chỉ ít còn có mười phu tử và trưởng bối chăm sóc, nhất định trưởng thành là một phiệt chủ hoàn mỹ nhất, người cũng không cần thay ta dạy dỗ mất công mất sức tên nhóc này rồi”

Tiêu Tử Y mãi mới bình tĩnh trở lại, nghe xong những lời Độc Cô Dương nói..., lại không có chút cảm giác thất bại nào cả, tò mò hỏi lại, “Ông nội Độc Cô à, chả nhẽ ông cũng lớn lên như vậy sao?”

250. Chương 250: Ngoài Ý Muốn Đạt Thành

Độc Cô Dương gật gật đầu đắc đưa điều thuốc xuống gật tần dập một đầu xuống, rồi tiếp tục rít thuốc tiếp. “Đồ là dĩ nhiên. Tương lai phiệt chủ của Độc Cô Phiệt chúng ta, sáu tuổi đã phải tiếp nhận giáo dục phiệt chủ. Học đến mười ba tuổi thì được đưa tới quan doanh biên cương huấn luyện cho tới khi nào giành được công, mọi người kính phục thì có thể tiếp nhận vị trí là chủ. Ha ha, đây cũng là những người còn lại của nhà Độc Cô phiệt khác. Ở quan doanh liên quan đến chuyện sống chết, dĩ nhiên khác hẳn những tên nhóc an nhàn sung sướng ở kinh thành rồi”

Tiêu Tử Y hiểu rõ gật đầu, nàng đã ở đây rồi, trách không được Độc Cô Diệp có khí chất quý tộc như thế, nhưng tính tình thế này thì lại hoàn toàn không có ở đại tướng quân Độc Cô hay là vị lão chủ Độc Cô phiệt trước mặt đây.

“Tiếc là đứa con lớn của ta chết sớm, lão phu cũng chẳng giúp được gì, hầu hết đều do Rực Nhi một mình gánh vác cả. Chúng ta bao đời thay đổi Độc Cô Phiệt đều tới đây, vì thế nha đầu ngươi vẫn nên hết hy vọng đi”

Độc Cô Dương vừa nói vừa phả ra làn khói mù mịt, tuy lời nói không nghiêm khắc lắm, nhưng Tiêu Tử Y lại nghe ra là không có bất kỳ sự thay đổi nào.

“Như vậy thật sự là khổ rồi phải không? Ít ra cũng nên đợi đến lúc Độc Cô Huyền đến tuổi thì mới bắt đầu chứ? Hiện giờ nó có thể tiếp nhận được sao?” Tiêu Tử Y thở dài, tưởng tượng thấy Độc Cô Huyền đứa bé kia bị một đám ông lão vây quanh ép học, đáy lòng nàng bỗng có cảm giác đồng cảm với tình cảnh như thế.

“Đúng là bất ngờ, hơi sớm nửa năm với muộn nửa năm thì có gì khác chứ” Độc Cô Dương đột nhiên có chút phiền chán, nói lạnh nhạt. Không phải là vì một đứa nhỏ lông vàng chưa lớn sao? Ông cũng từng nghe nói nha đầu kia rất thích những đứa bé, nhưng trong nội cung của nàng đã nhiều vậy rồi, thiếu mình Huyền Nhi không được sao?

Tiêu Tử Y im lặng. Đối với ông lão đã ẩn cư trong tiểu lâu nhiều năm như thế, nửa năm đương nhiên chỉ là khác về con số thôi. Nhưng đối với một đứa trẻ mới có năm tuổi thì nửa năm tương đương với tính mạng của nó lắm nha! Thực tế vẫn còn phải học nói nữa cơ mà. Không được, nói gì thì nói nàng phải tranh thủ được nửa năm này cho Độc Cô Huyền, hơn nữa đây là trách nhiệm của nàng, nếu nàng để cho nó đến ở nhà trẻ trong cung Trường Nhạc, sợ rằng nó cũng chỉ còn thời gian là nửa năm vui chơi bên ngoài nữa mà thôi.

Nhưng lấy gì để xoay chuyển tình thế đây? Dùng đầu óc của mẫu phi nàng đi đoán chừng là không được rồi. Nhà họ Thẩm không phải bắt hoà với nhà Độc Cô sao? Tiêu Tử Y đang lúc tự hỏi, vô ý thức mà dừng mắt trên chiếc mũ giáp, “Cái mũ bảo hiểm này...có phải là chiếc ông nội Độc Cô năm đó dùng không ạ?” Tiêu Tử Y bất giác đem nghi vấn trong lòng hỏi ra khỏi miệng. Cũng tốt thôi, trước tiên nói lảng sang chuyện khác cho giảm bớt hào khí đã.

Độc Cô Dương ngậy người một lúc, cũng không biết là ít người đến chỗ ông không hay là chẳng có ai hỏi qua về vấn đề này, “Sao hỏi vậy? Đây chẳng phải là rõ lắm rồi sao?”

Tiêu Tử Y lắc đầu, nghi hoặc khó hiểu cất tiếng giòn dã nói, “Bởi vì văn bối để ý thấy ở đây không nhiễm một hạt bụi nào, mà hoa viên bên ngoài của ngài đều có thể thấy là được tu bổ rất kỹ, đoán chắc rằng ông nội Độc Cô là người rất để ý đến khung cảnh xung quanh” Thế mà dưới lầu thì đầy tro bụi, có thể là vì nguyên nhân Độc Cô Dương hầu như không xuống lầu. Nhưng Tiêu Tử Y cũng không dám chạm đến rủi ro của Độc Cô Dương, cứ lấp liếm đi.

“Hà? Nói tiếp đi” Độc Cô Dương có nhiều hứng thú thả chiếc tẩu xuống bàn.

Tiêu Tử Y càng nói càng thấy tự tin, cất giọng cười rất tươi nói, “Nói tất cả là do ông nội Độc Cô là người rất cẩn thận ạ, trong phòng bày rất nhiều đồ quý sao lại bày một chiếc mũ bảo hiểm đen sì, nhất là giữa các đồ quý báu kia, chẳng phải là gây chú ý với người ngoài hay sao ạ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao bản bối lại để ý đến chiếc mũ bảo hiểm này đấy ạ” Tiêu Tử Y nói đến đây cổ tình dừng lại, sau đó cất giọng khe khẽ nhìn về phía Độc Cô Dương bảo, “Hơn nữa ông nội Độc Cô dùng mảnh phi thường như thế, sao lại để trên mũ mình có nhiều vết đao chém vậy chứ?”

Độc Cô Dương lập tức ngừng cười, khuôn mặt đen xuống, hai mắt vằn lên tia giết chóc.

Lời Tiêu Tử Y vừa nói ra đột nhiên thấy hối hận. Nàng bỗng chốc quên mất cái vị Độc Cô Dương này là bị thương trên chiến trường. Nàng lấy lòng ông ấy như thế chẳng phải là nói trái ý ông ấy sao? Phù, nói đi nói lại, cái ông lão này chẳng giống như là bị thương gì cả, cứ ngồi kia nhàn nhã thong dong quá.

Hay là....nàng lớn mật suy đoán, ông ấy vốn chẳng có bị thương tý nào?

Tiêu Tử Y sốt ruột mà nuốt nước bọt, nàng vốn không biết có nên xin lỗi hay không. Nàng sợ nói ra lời xin lỗi thì lại sai, hơn nữa có khi còn như thêm dầu vào lửa nữa. Aizzz, thật sự là hoạ từ miệng ra mà!

Không khí trong thư phòng bỗng chốc bỗng nóng lên tới cực điểm, Độc Cô Dương thở dài, phá vỡ sự yên lặng chết người, “Cái mxu này là của Diễm Nhi đó”

Diễm à? Là ai vậy hở? Tiêu Tử Y hầu như chẳng kịp phản ứng. A, có lẽ là Độc Cô Dương đề cập tới đứa con mất sớm của ông ấy chẳng? Nguy rồi, nàng đây nhất định nói sai rồi.

Tiêu Tử Y còn chưa nghĩ ra cái gì để đỡ vào chỗ đó, chợt nghe tiếng Độc Cô Dương tiếp tục nói vượt ra ngoài cả dự kiến của nàng, “Nha đầu, người trở về đi. Chuyện Huyền Nhi lão phu sẽ nói với Rực Nhi, từ mai trở đi lại để cho nó được chơi trong cung của người nửa năm. Đây là nhượng bộ thấp nhất rồi đó” Hai mắt Độc Cô Dương bắn ra tia phiến muộn mà thần sắc bỗng trở lại bình thường.

Gì cơ? Nàng đang tìm một đồng lý do mà vẫn chưa kịp nói đây này? Điều này đã đạt được mục đích rồi ư? Nàng đây nói có phải được một tác lại lên được một tác không nhỉ? Nhưng mà nàng lại không xác định được cách giáo dục ở nhà trẻ của nàng có ảnh hưởng gì đến Độc Cô Huyền sau này không? Vì thế Tiêu Tử Y nghĩ ngợi, chân vẫn chưa bước ra ngoài.

Đôi mắt như chim ưng của Độc Cô Dương lại giống như bình thường bắn ra tia sáng lợi hại quét ngang nàng một phát, dùng giọng lạnh băng trầm trầm nói, “Lời lão phu nói đã quyết, nhưng nếu người nói với người thứ ba về mũ bảo hiểm của Diễm Nhi thì...cũng đừng trách lão phu không khách khí”

Tiêu Tử Y thấy không khí rất khác, vội cúi đầu thi lễ bảo, “Ông nội độc Cô à, Tử Y không biết mình đã nói sai ở chỗ nào đắc tội đến ngài, rất xin lỗi. Cảm ơn ngài đã để cho Huyền Nhi được đến chơi ở cung của cháu. Xin ngài bảo trọng sức khỏe ạ” Nàng nói xong những lời này thì quả quyết đi ra ngoài cũng không ngoái đầu lại.

Độc Cô Dương mặt lạnh nghe thấy tiếng chân Tiêu Tử Y đi xuống lầu, sau đó gần như nghe thấy tiếng “két” một cái tiếng cửa đóng lại. Trong phòng lại khôi phục không khí chết lặng, nhưng trên mặt Độc Cô Dương không có nửa dấu hiệu buồn tha.

“Chắc chắc, không ngờ người lại đem lai lịch mũ bảo hiểm này nói ra ha” Một giọng già nua khàn khàn từ trong thư phòng vang lên, một người mặc áo bào màu vàng đỏ cầm phát trần chậm rãi từ sau giá sách bước ra

251. Chương 251: Nội Tình

“Sao người vẫn còn chưa đi hả?” Độc Cô Dương thấy lão đạo, tự dừng trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, nắm chặt cái tẩu ra sức hút.

“Bên ngoài có Độc Cô Diệp nhà các người và nhà họ Thẩm vị TRẦM ngọc Hàn kia ở, người nói ta sao có thể lỗ mắng chứ? Điều này chẳng may ta bị người khác nhìn thấy đi ra từ phòng lão chủ Độc Cô Phiệt thì cũng chẳng phải chỉ một câu là giải thích hết được” Lão đạo này đúng là Huyền Tung Đạo trưởng Lý Long Cơ mà Tiêu Tử Y cần tìm từ lâu rồi. Ông ta đầu vuông, tai to, tóc hoa râm, tay vuốt mấy sợi râu rại, chợt nhìn xa trông rất giống bộ dạng của thần tiên.

Nhưng Độc Cô Dương biết trên thế giới này người đó là ma quỷ tàn nhẫn độc ác nhất, cũng do ông chọc phải một lần mà vĩnh viễn chưa tỉnh cơn ác mộng. Tuy trên mặt người này có vẻ giả vờ giả vịt, song giờ hai mắt ông ta lay động, là loại ánh mắt lạnh lẽo độc ác.

“Hiện giờ người có thể đi được rồi” Độc Cô Dương phả ra một vòng khói, tâm tình trấn định, nói lạnh nhạt.

“Đi hả? Người không sợ tiểu nha đầu kia nhớ tới chuyện gì, đem dấu vết phát hiện được nói chỉ cần một câu với hoàng huynh tốt của nàng ấy thôi thì sẽ đem lại hậu quả nghiêm trọng gì cho Độc Cô Phiệt ngay, trong lòng Độc Cô Dương người chả lẽ không biết sao?” Lý Long Cơ dùng phất trần gõ gõ tro bụi vốn chẳng có trên người, nói ra thản nhiên.

Hai mắt Độc Cô Dương nhắm lại, hướng xe lăn tới gần. Ông cũng không rõ vì sao lại buột mồm nói ra câu đó, thực ra ông hoàn toàn có thể chịu nhận mũ bảo hiểm đó là của mình thì có sao đâu.

Thế nhưng đã bao năm rồi, tuy người đến căn phòng này có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà không ai hỏi qua câu này cả.

Có lẽ mỗi ngày đối với cái mũ bảo hiểm này, áp lực trong lòng quá mạnh, mạnh đến mức giống như tảng đá to đè trong đầu ông vậy. Nếu ông không nói ra cho ai nghe...chắc cũng không thở nổi nữa. Chẳng qua ông không ngờ, coi như nói ra rồi mà chẳng thấy dễ chịu tí nào.

Lý Long Cơ đi đến đối diện với ông, hai tay đặt lên trên bàn giữa hai người, hạ thấp giọng xuống nói khàn khàn, “Độc Cô Phiệt chủ, hay là để lão đạo ta thay người giải quyết hậu hoạ nha? Ta đảm bảo sẽ không để ai phát giác ra, tuyệt đối sẽ không để cho kẻ khác biết người phản bội Tổ quốc không phải là Diệp Tri Thu mà là Độc Cô....”

“Câm ngay!” Độc Cô Dương xiết chặt cái tẩu trong tay, mấy ngón tay hằn sâu xuống, “Cấm người không được nói bừa! Ta nói sai sẽ tự mình xử lý!”

Lý Long Cơ từ từ đứng thẳng người lên, vuốt mấy sợi râu dài trên cằm, cười cười thoả mãn.

Tiêu Tử Y hầu như ở trong thư phòng không phát giác ra hai lão già kia lại khôn khéo như vậy. Nàng cũng không phát giác ra có chỗ nào không đúng. Cứ coi như là có, cũng rất nhanh nàng chẳng để tâm, cái ý nghĩ muốn hỏi chút Độc Cô Diệp vị “Diễm Nhi” kia cuối cùng là ai cũng chỉ thoáng qua trong đầu, rồi lập tức bị tin tức thành công đoạt được Độc Cô Huyền sung sướng hết chỗ nói lấp đầy.

Hai người Độc Cô Diệp và Trầm Ngọc Hàn đều không thể tin nổi nhìn biểu hiện chiến thắng trở về của nàng. Tiêu Tử Y cũng không giải thích thêm cho họ. Trên thực tế nàng thấy chẳng có gì mà phải giải thích cả. Chính nàng còn cảm thấy có thể Độc Cô Phiệt chẳng muốn bị nàng quấy rầy nên mới đồng ý thế thôi.

Thật ra nàng cũng đã cố gắng hết sức rồi, không dừng bước ngay với tính tình bất thường của ông lão. Nhưng thu hoạch được cũng đã làm nàng bất ngờ lắm, đợi khi nào tâm tình tốt mới suy tính kỹ xem thế nào. Có lẽ cũng nên lách vào thời điểm tìm những người này hỏi đến cùng xem sao, nàng để cho bọn trẻ trưởng thành ở nhà trẻ có hại hay là có lợi đây.

Độc Cô Diệp một mực dẫn Tiêu Tử Y ra ngay cửa lớn lên xe ngựa, không nói nửa câu nào.

Còn Trầm Ngọc Hàn thì không để ý lắm khinh thường nhìn Tiêu Tử Y, đi thẳng lên xe ngựa ngồi chung với nàng.

Tiêu Tử Y mặc kệ hần, xoay đầu hướng Độc Cô Diệp cáo biệt, cũng chúc hần sớm đoạt được giải nhất cuộc thi võ sắp tới.

“Chúc chúc cái gì? Dù sao thì hần cũng không đoạt được Võ Trạng nguyên đâu, cần gì phải làm cho hần tin điều này chứ?” Trầm Ngọc Hàn ngồi bừa xuống đối diện với Tiêu Tử Y, cười tủm tỉm bảo, “Võ Trạng Nguyên không những là khảo sát võ nghệ, mà còn cả binh pháp, chào theo nghi thức quân đội, năm cách bắn, năm cách cưỡi ngựa, hôm nay ta xem hần bắn tên tuy có tinh xảo chút nhưng cũng chưa đến mức ngấp đầu mũi tên. Cũng không rõ có phải là cố ý hay không cố ý xuất ra toàn lực trước mặt ta không nữa nha. Hừ hừ”

“Ngấp đầu mũi tên ư?” Tiêu Tử Y nghe được thuật ngữ vậy thì mơ màng, nàng không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Ngấp đầu mũi tên chính là mũi tên xuyên qua tâm, gặp sức mạnh mòn bạc đi. Nói đơn giản hơn là, như mũi tên xuyên thẳng vào hồng tâm ở bia ngắm vậy, mũi tên nhất định phải bạc đi, lúc này mới thấy mũi tên chuẩn xác mà có lực mạnh” Trầm Ngọc Hàn cười lạnh giải thích, “Độc Cô Diệp chẳng qua chỉ là một

đại thiếu gia quen sống an nhàn rồi. Công chúa, đây chỉ là hạng thứ nhất của bản tên thôi. Nhớ kỹ cho, sau này bọn trẻ đều cần phải học đó”

Lúc này Tiêu Tử Y mới nghe rõ ý của hắn, chẳng có thuốc nào chữa nổi nữa rồi. Thằng nhóc này thật là. Lúc nào cũng chen ngang vào nhắc nhở nàng nên mời hắn làm giáo viên nhà trẻ đây.

Lúc này Nhược Trúc cũng leo lên xe ngựa, nhìn thấy mặt mũi Tiêu Tử Y không sao thì thở phào nhẹ nhõm, biết rõ mọi chuyện tiến hành đều ổn cả, nàng ta cũng buông mọi lo lắng xuống.

Xe ngựa chậm rãi chạy nhanh ra khỏi Độc Cô Phiệt, Tiêu Tử Y không muốn nhìn mặt của vị Trầm Ngọc Hàn kia nữa, thích thú thò đầu ra nhìn bên ngoài, lại bất ngờ thấy một bóng nàng đang lo lắng, kinh ngạc suýt nữa làm nàng bật kêu to lên.

Nam Cung Sanh đang đứng bên ngoài cổng to tranh chấp gì đó với bảo vệ cổng, khi thấy xe ngựa nàng rồi thì lập tức thở phào, ngừng nói chuyện.

Tiêu Tử Y dĩ nhiên biết rõ là hắn lo cho nàng nên mới cố tình chạy tới Độc Cô Phiệt, cảm thấy an tâm hẳn. Nàng cười yếu ớt bảo thị vệ ngừng xe lại, tự mình xuống xe mời “Ông chủ Lan” lên cùng ngồi.

Gương mặt Trầm Ngọc Hàn lạnh lùng, nhìn người đàn ông Lan vị phượng mà hắn chán ghét cùng chung một ghế ngồi, định tránh đi, rồi lại cố nhịn xuống ở lại trong xe giám sát tên đàn ông này.

Nam Cung Sanh nho nhã lễ độ làm một lễ rồi lên xe ngựa, sau đó lại nhẹ nhàng hướng về Trầm Ngọc Hàn cất tiếng chào hỏi, “Trầm Thị vệ, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi”

Trầm Ngọc Hàn đề thấp giọng xuống nói phần nộ, “Gọi ta là Trầm công tử thì được rồi” Đây là chuyện hắn buồn bực nhất. Người khác thì xem hắn như Võ Trạng Nguyên vinh dự nhất kinh thành, là đầu lĩnh thị vệ cao ngất trong cung, hắn là con đường làm quan sẽ rộng mở đến vô cùng. Thế mà hắn lại thấy phiền chán ghê gớm, Thị vệ à... Đến cả ý nghĩa cũng kém hắn một bậc, vĩnh viễn không thoát thân được. Nếu thời gian mà đảo lại được, ba năm trước đây hắn tình nguyện không nghe lời ông lão nhà mình đi thi võ, mà tình nguyện làm Trầm công tử tiêu sái trên giang hồ kia.

Nam Cung Sanh cười yếu ớt bảo, “Cũng được, Trầm công tử, chúng ta lại gặp mặt rồi”

Trầm Ngọc Hàn không ngờ nam nhân này hôm nay lại có thể đơn giản đến thế, bỗng chốc chẳng nói được lời nào. Nhưng vừa rồi hắn cũng vung cả tâm sự của hắn lên rồi, Trầm Ngọc Hàn nhấc màn xe lên, nhìn xe ngựa vẫn đang chạy thì cứ thế nhảy luôn xuống xe.

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn ra ngoài, phát hiện ra Trầm Ngọc Hàn cũng không phải chạy trên đường đi luôn, mà vẫn làm tròn chức trách bảo hộ sau xe ngựa, chẳng qua mặt mũi tràn đầy tâm sự nặng nề.

252. Chương 252: Nghi Vấn

“Ta nói sai gì sao?” Nam Cung Sanh ngược lại rất bất ngờ, hắn cũng không nói cái gì quá mà.

“Không sao, có thể là mới làm Võ TRạng Nguyên nên hắn vẫn cảm thấy rất áp lực mà” Tiêu Tử Y nhún nhún vai đoán bừa. Tên đàn ông này cứ thay đổi liên tục vậy mà, hơn nữa tâm địa còn nhỏ mọn hơn cả con gái nữa, nàng chẳng thèm để ý làm gì!

“Hoá ra là vậy ha” Nam Cung Sanh mỉm cười nhìn Tiêu Tử Y, kiểu nhẹ nhàng khoan khoái thế này phải phát giống như cơn gió mát thổi vào, rồi lại tựa như nụ cười tươi mà rất đối bình thường, lại để cho Nhược Trúc ngồi bên đã quen nhìn thế gia công tử bỗng chốc thấy xấu hổ.

Nhìn thấy đôi mắt đen sáng ngời của hắn nhìn nàng mỉm cười, Tiêu Tử Y thật sự muốn hỏi hắn xem hắn nhìn mấy tờ giấy viết về hồi ức của Hoàng Hậu Độc Cô có hiểu gì không. Tiếc là trong xe ngựa ngoài thân phận ông chủ Lan Vị Phượng ra vẫn còn Nhược Trúc nữa, Tiêu Tử Y vô thức nhìn về phía Nhược Trúc.

Nam Cung Sanh hiểu rõ ý nàng, cười cười bất đắc dĩ nói, “Đa tạ công chúa đã cho tại hạ đi một đoạn, trên đường đi cứ thả ta xuống trước cửa Lan vị phường là được rồi”

Tiêu Tử Y cũng nhìn vẻ tuấn tú trên mặt Nam Cung Sanh không rời, thực tế, từ đêm qua nàng và Nam Cung Sanh hai người thẳng thắn với nhau xong, đều lúc nào cũng nghĩ về hần liên tục. Nghĩ đến quan hệ giữa họ đến tốt cùng là gì, chính bản thân mình đang mong chờ điều gì, nghĩ đến những suy nghĩ tận đáy lòng hần ra sao. Nhưng càng nghĩ lại càng loạn, nàng không thể nào tìm được đáp án chính xác là gì cả.

Có lẽ cũng chẳng tìm được đáp án đúng đâu.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Nam Cung Sanh thi lễ về phía nàng một cái rồi nhanh nhẹn xuống xe, Tiêu Tử Y không kìm chế nổi mình vén một góc rèm lên đưa mắt nhìn theo hần đi vào chiếc cổng lớn trang hoàng xa hoa lộng lẫy của Lan Vị Phường.

Nhược Trúc ở một bên đem toàn bộ mỗi một động tác của nàng thu vào tầm mắt, cũng không nói gì.

Xe ngựa lại tiếp tục lắc lư tiến về phía trước., Tiêu Tử Y dựa vào sau đệm nhắm mắt nghỉ ngơi, mãi cho tới khi xe ngựa đến cổng cung Trường Nhạc, Nhược Trúc mới đánh thức nàng dậy. Nhắc màn xe lên, lần đầu tiên Tiêu Tử Y nhìn thấy vẻ mặt ân cần hơi quá của Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Tử Y mở bừng hia mắt, định thần lại tưởng mình nằm mơ mà sinh ra ảo giác. c

Có thể là nét dễ phòng trên mặt nàng biểu hiện quá rõ nên trong mắt Tiêu Cảnh Dương nhìn bỗng chốc trầm xuống. Song hần đưa tay về phía nàng, trên mặt mỉm cười nói mềm nhẹ, “Chúc mừng tử Y chiến thắng trở về “

Tiêu Tử Y đưa tay cho hần nắm xuống xe ngựa, nhưng rất nhanh lại rút tay lại, chậm rãi đi về gian phòng đằng trước cười méo xệch bảo, ‘Hoàng huynh nói khoa trương quá rồi”

“Khoa trương ư? Sao lại là khoa trương chứ? Thuyết phục được lão chủ Độc Cô Phiệt cũng không phải là người bình thường có thể đến đó được đâu” Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y giữ ý cách xa mình vài bước, rõ ràng làm hần không vui, mặt đen sầm lại.

“Chẳng qua là....” Tiêu tử Y bỗng loé lên ý nghĩ về những điều mà Nam Cung Sanh hoặc Tiêu Cảnh Dương có thể dẫn đến phức tạp thêm, đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Nguyên nhân nàng có thể thuyết phục được Độc Cô Dương, hình như bước ngoặt chính là chiếc mũ giáp đó. “Hoàng huynh, con cả của lão chủ Độc Cô Phiệt hy sinh trên chiến trường phải không ạ?”

“Hử?” Tiêu Cảnh Dương không yên lòng nghĩ ngợi, tiện nói luôn, “Không phải, ta nhớ rõ trước kia là bị bệnh chết thôi”

“Bệnh chết là sao ạ?” Tiêu Tử Y cau mày. Vậy mũ bảo hiểm trong thư phòng Vị Độc Cô Dương kia là của ai chứ? Chẳng nhẽ là sau khi từ chiến trường trở về thì bị bệnh chết hay sao?

“Sao vậy? Muội đi nhà họ Độc Cô thấy gì rồi?” Tiêu Cảnh Dương cảnh giác dừng bước, quay đầu lại hỏi khéo.

“À...Không có gì” Tiêu Tử Y nghĩ đến trước khi rời đi, ánh mắt cảnh cáo đầy sát khí của Độc Cô Dương kia, hơi do dự, có lẽ là nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Hả, vậy sao?” Tiêu Cảnh Dương ghi nhớ trong lòng, lát nữa hần yởi thử TRầm Ngọc Hàn chút xem sao, lần này vì hành đến nhà Độc Cô Phiệt đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Tử Y móc một mảnh giấy nhỏ từ trong ngực ra đưa cho Tiêu Cảnh Dương nhếch môi giận dữ bảo, ‘Muội đã đồng ý với bọn trẻ ngày mồng một tháng sáu rồi, sẽ có thần tiên trên trời tặng cho chúng quà”

“Ta đã nghe Trạm Nhi nói rồi, hoá ra muội là làm vậy hả, nhưng chữ trên mảnh giấy nhỏ này viết không rõ lắm, không biết là viết gì nữa” Tiêu Cảnh Dương cau mày cố gắng nhận biết, “đừng có nói với ta đây là nguyện vọng của TRạm Nhi nhé”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, vẻ tiếc nuối nói, “Đúng vậy đó. Cái này là mảnh giấy nhỏ của TRạm Nhi. Mấy ngày nay xin nhờ hoàng huynh nói bóng gió một tý, đỡ cho TRạm Nhi tới lúc đó lại thất vọng tràn trề”

“Được rồi, ta sẽ cố những ngày này, nhưng mà không đảm bảo sẽ chắc nha”

Tiêu Cảnh Dương cất tờ giấy cẩn thận, trịnh trọng đồng ý.

Tiêu Tử Y nhìn hần có vẻ hoài nghi, nam nhân này vẫn đang trốn như chuột trốn mèo với Tiêu TRạm còn quên cả lên lớp, khó bảo đảm lần này lại nhớ. “Được rồi, tờ giấy này cứ để muội cất mới chắc nha, nói không chừng một ngày nào đó chợt nhận ra trên này ghi rõ là cái gì cũng nên”

Tiêu Cảnh Dương cười khổ đành lấy tờ giấy ra giao cho nàng.

“Đúng rồi, hoàng huynh à, hôm nay huynh đến có chuyện gì phải không?” Hai người vừa đi vừa nói chuyện cùng đến trước điện Vĩnh Thọ, loáng thoáng đã nghe được tiếng cười đùa của bọn trẻ từ bãi tập sân sau truyền tới. Tiêu Tử Y thấy thái dương Tiêu Cảnh Dương chảy mồ hôi, mới sững sờ biết hần hần đã đứng chờ khá lâu ở cung Trường Nhạc rồi, cũng không phải trung hợp mà chờ.

Tiêu Cảnh Dương nghĩ ngợi chút thở dài bảo, “Tử Y à, ta nghe Độc cô Diệp nói là anh ta đang chuẩn bị thi võ nên xin từ chức làm giáo viên ở đây”

Tiêu Tử Y cầm chiếc khăn lông mà cung nữ đưa tới đưa cho Tiêu Cảnh Dương, gật gật đầu nói, “Vâng, chuyện này muội biết rồi, hôm nay lúc đến nhà Độc Cô Phiệt, gặp Độc Cô Diệp, huynh ấy đã tự nói với muội rồi”

Tiêu Cảnh Dương cầm khăn lay mồ hôi trên thái dương, có chút khó xử nhăn mày lại thở dài, “Hôm nay Lý Vân Thanh cũng đến chỗ ta, xin ta nói với Tử Y một câu, do huynh ấy cũng cần phải chuẩn bị lễ mừng thọ cho Hoàng Thái Hậu nên cũng có ý định xin thôi dạy”

Tuy Tiêu Tử Y đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi nhưng nghe được Tiêu Cảnh Dương nói vậy, vẫn hơi buồn. Rốt cục Lý Vân Thanh quả thật là bận công vụ hay là không muốn gặp nàng đây? Hay là bởi lần trước nàng hoài nghi mấy câu nói kia của hần chứ?

Tiêu Cảnh Dương quan sát biểu hiện của Tiêu Tử Y, thử thăm dò hỏi, “Nhà trẻ bỗng thiếu mất hai giáo viên, hơn nữa ta cũng không thể đến thường xuyên được. Tóm lại chỉ còn có Hạ Thái phu tử, tiểu thư Nam Cung và Đàm Nguyệt Li rồi, có cần phải tìm thêm giáo viên tới nữa không?”

Tiêu Tử Y khẽ gật đầu, đi về hướng lớp học kể bên vừa đi vừa nói, “Nhận dạy thay Độc Cô Diệp thì để huynh chọn, còn lại cứ để cho Trầm ngọc Hàn đảm nhiệm thôi” Mặc dù lòng dạ nam nhân này hơi hẹp hòi mà mục đích lại tối om, nhưng phải cái là người chuyện nói thẳng. Hơn nữa lại là thân thích của mình, chắc chắn cũng vẫn còn có tình người. Dạy tiết thể dục cho bọn trẻ cũng không đến mức khó quá.

“Cũng được” Tiêu Cảnh Dương vốn cũng định an bài vậy, thấy Tiêu Tử Y nói ra trước cũng gần như không có ý kiến gì, chỉ bảo, “Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì ạ?” Hiện giờ Tiêu Tử Y rất sợ Tiêu Cảnh Dương nói chuyện lấp lửng với nàng, chuyện này sẽ làm cho hần nói ra sự thật bất lợi với mình, hoặc là nàng sợ phải đối mặt với chuyện này, vì thế nàng cũng rảo bước nhanh hơn về phía lớp học.

“Chỉ có điều....đối với chiếc ghế trống của Lý Vân Thanh, phụ hoàng cũng đã phái người tới rồi” Tiêu Cảnh Dương thật sự cảm thấy khó mở miệng, đành nói ra.

Lúc này Tiêu Tử Y đã tới trước cửa lớp học, ngẩng ngốc nhìn một người không mong muốn xuất hiện trong phòng học, nghiêm mặt bảo, “Huynh nói là vị kia đó sao, chính là ông ấy ư?”

Tiêu Cảnh Dương đang đứng cạnh Tiêu Tử Y nhìn vào La Thái Phó đang trong lớp học khẽ gật đầu, thở dài, “Đúng vậy, Tử Y à. Phụ hoàng phái tới tiếp nhận vị trí của Lý Vân Thanh đúng là Viễn Sơn La Thái Phó kia đó”

253. Chương 253: Giáo Viên Dạy Thay

Tiêu Tử Y cười tủm tỉm giật giật khoe môi nghĩ thầm, chẳng trách mà hoàng huynh này của nàng nói không nên lời. Thì ra lão già này muốn tới đây dạy học sao? Thật sự là thú vị quá đó!

Hoàng huynh này của nàng chả lẽ không rõ nàng và lão già này đối đầu nhau sao? Chắc chắn là thêm một chuyện không bằng bỏ qua tâm lý chút, tuyệt đối nàng sẽ gạch tên lão già này trong danh sách tuyển giáo viên ngay. Nhưng mà hiện giờ lão già này lại đứng ở đây, như vậy sẽ có người khiến cho ông ta chẳng còn cách nào mà tiếp nhận sự biến động này.

Tiêu Tử Y nhớ trước đây Nam Cung Sanh đã từng nói, bị người ta chọc vào an bài một đôi chị em song sinh đã nói rõ sự việc thất bại rồi, như vậy hiện giờ dù một lão già La Thái Phó có trực tiếp nhảy vào, chẳng cần nói gì nàng cũng biết rất rõ.

Tiêu Cảnh Dương thấy trên mặt Tiêu tử Y không phản đối, mà lại còn cười rất quỷ dị nữa, điều này làm cho đáy lòng hắn dâng lên dự cảm không ổn. “Tử Y?” Hắn nhìn không được cất tiếng nhắc nhở, rốt cục là nàng nghĩ gì thế, hắn rất muốn biết ngay lập tức. Nếu mà nàng thật sự không muốn, hắn sẽ liều mạng đi cầu xin phụ hoàng cho vị La Thái Phó này đi.

Tiêu Tử Y lộ ra hàm răng trắng muốt, cười rất vui vẻ bảo, “Hoàng huynh à, hoá ra là huynh có thể mời được La Thái phó đến dạy học cho bọn trẻ đó à? Thật sự vượt quá sức tưởng tượng của Tử Y rồi đó. Thì ra cứ tưởng La Thái Phó rất bận rộn nhiều việc, chẳng có thời gian đến hỗ trợ ở đây nữa chứ!”

La Thái Phó xoa xoa chòm râu dê của ông ta, dương dương tự đắc hoa chân múa tay nói, “Công chúa đã không phản đối, vậy lão thần cũng không tiện từ chối sự tín nhiệm của Hoàng Thượng rồi” Cái con bé này còn dám khách sáo với ông hả, vậy thì ông đây cũng sẽ rất rất khách sáo đó!

Tiêu Tử Y cười yếu ớt nói, “Đây là vinh hạnh của bọn trẻ đó ạ” Hừ! Lão già chết tiệt kia, lần trước còn bị ăn chưa đủ hả? Lần này nàng sẽ đáp ứng cho ông ta.

Tiêu Cảnh Dương xoa xoa mặt. Hắn biết, Tiêu Tử Y nhất định mượn cơ hội này sửa cái lão La thái Phó này một trận. Nhưng vị La thái Phó này cũng không phải là người dễ đụng vào, trong cung biết bao đệ tử hoàng tộc nhìn thấy ông ta cũng đều phải cung kính cúi đầu chào một tiếng Thái Phó, đến cả bản thân hắn cũng không ngoại lệ. Lần này hắn không biết vị La thái Phó này dùng cách gì mà bảo phụ hoàng điều được ông ta tới, nhưng có thể khẳng định rằng kết quả hiện giờ hẳn là ông ta đã khổ cực chuẩn bị kỹ, nghĩ kỹ mới ra.

Tiêu Tử Y nhìn vị La Thái Phó này cứ bước bừa vào phòng học rồi quay ra, tiện cầm món đồ chơi của bọn trẻ trên bàn vuốt vuốt, sau đó thì lại tiện tay ném luôn trên bàn, hầu như chẳng coi trọng chút đồ vật này của bọn trẻ cả. Điều này cũng đủ để thấy thái độ làm việc của ông ta với phần việc này. Mặc dù nàng vẫn còn có chút bất mãn với Lý Vân Thanh, nhưng vừa nghĩ đến những lời nói tâm huyết trước đây của hắn, nàng đột nhiên nghĩ đến, điều này Lý Vân Thanh có phải là bị La Thái Phó dùng đặc quyền đặc biệt nào đó đuổi đi chăng? Để cho ông ta có cơ hội thuận lợi đến đập phá cung của nàng đây?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y cảm thấy chán ghét vô cùng, nhiều lần tiếp xúc với nhau, tính tình của vị La lão đầu này nàng cũng biết chút ít, chính là loại người lòng dạ hẹp hòi. Cái lòng dạ hẹp hòi này còn khác hẳn TRầm Ngọc Hàn keo kiệt nữa. Trầm ngọc Hàn khó chịu nhất vẫn là sợ người khác hơn mình, đó là tâm sinh lý thương nhân. Còn vị La Thái này thì tuyệt đối trên cả tuyệt vời, dù cho đã đọc hết sách thánh hiền thì sao? Chuyện coi thường, bắt nạt trẻ con mà còn làm được nữa, thì còn có gì mà không làm được nữa đây? chuyện

“Tử Y? Mọi người không sao chứ?” Tiêu Cảnh Dương thấy vẻ mặt trầm ngâm của Tiêu Tử Y mà lo lắng hỏi.

“Không sao, Hoàng huynh huynh về trước đi ạ, mọi người biết huynh còn đang rất bận, ở đây huynh cứ yên tâm đi” Tiêu Tử Y hé miệng cười tủm tỉm, thúc giục hắn trước tiên có thể đi. Hắn ở đây, nàng sao đối phó được với vị La lão đầu này chứ!

Yên tâm hả? Điều này sao mà hắn yên tâm được chứ? Tiêu Cảnh Dương cúi đầu nhìn kỹ hai mắt trong tròng của Tiêu Tử Y lộ lên tia sáng trên đùa mà im lặng. Nhưng hắn lại phát hiện ra ánh mắt của La thái

Phó đang nhìn chăm chăm vào tay Tiêu Tử Y đang khoác lên cánh tay hắn kia, biết rõ lão già cổ hủ này nhất định sẽ mượn chuyện để nói với mình, vội vàng nói lời chào với Tiêu Tử Y xong đi.

Nhưng như vậy đến cả tính tình tốt như Tiêu Cảnh Dương cũng chịu không nổi tính tình vậy oán thâm lão già chướng tai gai mắt này. Từ sau lần hắn và Tiêu Tử Y thân mật với nhau tại yến hội kia, cho dù là bốn tay chân tiếp xúc cũng đã đủ cảm động hắn rồi. Cái này không phải nói rõ nàng cũng có suy nghĩ giống như hắn hay sao?

Tiêu Tử Y vốn không có suy nghĩ kia, nàng cứ nhìn chăm chăm vào vị La Thái phó chướng tai gai mắt trong phòng, cảm thấy phải nhanh chóng cân nhắc mười phương án chinh lão già đó mới được. Nhưng không biết có phải vị La Thái phó kia trải qua chuyện lần trước bị nàng tạt cát mà có kinh nghiệm không, nếu không tại sao nàng phải sợ là ông ta chịu không nổi chứ, trải qua một hai chuyện đã đi tìm phụ hoàng nàng báo cáo, nếu vậy mà nói....nàng sẽ phải tính toán kỹ lưỡng hơn mới được.

“Bác nhỏ à....” Giọng Tiêu TRạm ở bên cạnh sợ hãi truyền tới, “Bác nhỏ, vì sao ông ấy ở chỗ này vậy/”

Tiêu Tử Y cúi đầu xem, phát hiện các bạn nhỏ đang lục tục đi vào trong lớp học, đều dùng một kiểu ánh mắt chán ghét, đề phòng nhìn chăm chăm vào La Thái Phó.

“Trạm Nhi. Ca ca họ Lý do bận nhiều công việc không thể tới đây dạy ọi người được” Tiêu Tử Y ngồi xổm xuống, móc khăn tay ra lau khô mồ hôi trên trán cho Tiêu Trạm. Đứa bé này đều rất giống cha nó, đều là người hay ra mồ hôi.

“Hả?” Tiêu Trạm thất vọng cùng hoảng sợ nói.

“Vậy tại sao ông ấy lại ở đây chứ?” Nam Cung Tiêu mặt chán ghét, còn Lý Vân Tuyền nghe nói huynh trưởng của mình không bao giờ...đến dạy học nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm hẳn xuống.

“Phải gọi là La Thái Phó nha! Ông ấy sẽ thay ca ca họ Lý dạy mọi người học” Tiêu Tử Y nói rất nghiêm túc đứng đắn, cố gắng để cho vị La Thái Phó kia cũng phải để mắt tới, rất hoài nghi vị tiểu công chúa này có thật là vui mừng ông đến dạy hay không nữa.

“Con không thích ông ấy” Diệp Tầm vẫn còn ấn tượng với chuyện lần trước, ôm lấy cổ Abe đề phòng nó xông lên.

“Tiểu Tầm à, trên đời này sau này con sẽ gặp rất nhiều người không thích con, nhưng mà con vẫn phải tiếp xúc với họ, có lẽ người ta cũng phải loại người đáng ghét như trong tưởng tượng của con đâu” Tiêu Tử Y rất sợ vị La Thái phó kia đuổi Diệp Tầm ra khỏi lớp, mới nửa thật nửa giả khuyên bảo cậu.

La Thái Phó thấy Tiêu Tử y nói vậy rồi, ông ta cũng chẳng có ý muốn gây khó dễ với một đứa bé năm sáu tuổi, ho khẽ một tiếng nói, “Công chúa, lão thần còn có việc bên Quốc Tử Giám kia, vừa rồi thái tử điện hạ đã đưa thời khóa biểu cho lão thần rồi, cứ dựa vào đó để đến dạy là được rồi ạ”

Tiêu Tử Y gật gật đầu, cười tiễn ông ta ra ngoài. Vẫn còn nhiều thời gian, đối phương khách sáo, nàng cũng sẽ khách sáo theo, nhưng nếu dám quá đáng với bọn trẻ của nàng, nhất định nàng sẽ không tha cho ông ta đâu.

Sau khi La Thái phó về hai chị em song sinh nhà họ Tô mới dám lộ mặt ra khỏi chiếc bàn học. Đàm Tinh Duyệt thì ngồi chỗ đó xem sách nói nhàn nhạt, “Chắc hẳn vị La Thái Phó kia không phát giác ra được chuyện lần trước đâu, các người còn lo lắng cái gì nữa?”

Tô Linh Lung bĩu môi cao nói, “Người đương nhiên là không lo lắng rồi ha, á....không phải trà của ông ấy cũng là do người mang đến hay sao”

Tô Lâm Lang chen ngang vào lời tỷ tỷ mình, “Tiểu Tinh, người có còn....loại thuốc này nữa không? Mang ra một ít đi, nếu lão già kia lại đông dài thì chúng ta lại đi châm trà cho ông ấy uống nữa”

Đàm Tinh Duyệt khẽ nhếch mắt xéch lên lườm hai chị em, nói khinh thường, “Cái loại tiểu xảo này làm một lần còn có thể thành công chứ nếu làm hai lần thì người bị tóm rồi”

“Ha ha, vậy chắc người còn có tiểu xảo khác nữa ha!” Hai chị em song sinh lên cười ha ha một trận, không hiểu sao lại tin trong chiếc đầu nhỏ của Đàm Tinh Duyệt còn chứa rất nhiều kế hoạch khác nữa, cũng vô

cùng mong chờ có lúc sẽ được chỉnh vị thầy ác ôn này.

Hạ Hầu thích khóc thì cứ yên lặng mút ngón tay cái, mở to đôi mắt liếc trái nhìn phải ngó nghiêng, tuy nhiên lại không hiểu vì sao ại vị tỷ tỷ xinh đẹp này cười cái gì, dần dần nó cũng bị cuốn hút mà cười theo.

254. Chương 254: Dùng Tiền Để Đổi Đồ Chơi Bằng Đường

Tiền La Thái Phó bụng dạ khó lường đi rồi, lúc Tiêu tử Y quay lại phòng học đúng lúc nhìn thấy bọn trẻ đang vây quanh Hạ Hầu Phụng Chương nhìn gì đó. Nàng vừa định đi qua nhìn một cái lại thấy Nam Cung Tiêu chặn trước mặt nàng.

“Công chúa, có phải người đã đi đến nhà Độc Cô rồi hả?” Nam Cung Tiêu ngẩng đầu lên, mong chờ hỏi thăm.

Tiêu Tử Y ngồi xuống xoa xoa cát trên mặt cậu, rồi đáp, “Ừ, đã đi rồi, ngày mai Độc Cô sẽ đến học như thường lệ với mọi người nha!”

“Thật sao?” Hai mắt Nam Cung Tiêu ngồi sáng, cũng không hỏi gì nhiều đến cùng vì sao Độc Cô Huyền không đi học. Tận đáy lòng cậu đang nghĩ chắc tên nhóc đó lại trốn học đi chơi thôi. Công chúa phải đến tận nhà Độc Cô để bắt cậu trở lại rồi.

“Đương nhiên là thật rồi, ta đã bao giờ gạt các con chưa?” Tiêu Tử Y vỗ vỗ đầu Nam Cung Tiêu, tò mò nhìn về phía những đứa trẻ kia hỏi, “Chúng đang làm gì thế?”

Nam Cung Tiêu theo tầm mắt nàng nhìn, sau đó khinh thường hừ khê bảo, “Không có gì, chỉ có điều từ trong ngực tên quý thích khóc nhè kia rút ra mấy đồng tiền, mọi người ai cũng chưa từng thấy bao giờ, cả nhóm đều tới nghiên cứu xem rốt cục nó là gì nữa ạ”

“Hả? Đều chưa thấy bao giờ?” Tiêu Tử Y cảm thấy có chút khó tin, sau đó lập tức nhớ ra, hình như chính nàng từ lúc đến thời đại này cũng chưa từng thấy đồng tiền bao giờ cả. Toát mồ hôi, từ sau khi nàng tỉnh lại trong cung thì dù có cơ hội đi ra ngoài nhưng cũng chưa từng có dịp đi dạo xem những tiểu thương...ngoài phố kia. Còn những đứa trẻ này phần lớn đều cũng vậy, chưa từng thấy tiền cũng là chuyện rất bình thường.

Còn phần Nam Cung Tiêu và Độc Cô Huyền thường xuyên trà trộn vào hàng xóm láng giềng, đồng tiền chắc chắn đã từng được thấy rồi.

Đột nhiên Tiêu Tử Y cảm thấy chuyện này là chuyện tất yếu phải dạy cho bọn trẻ biết. Tuy chúng còn nhỏ nhưng trả giá bằng lao động thì sẽ được báo đáp; theo lý mà nói thì cũng rất rõ ràng minh bạch. Nghĩ đến đây, nàng liền đứng lên đi về phía bọn trẻ.

“Ừ, ba đồng tiền như vậy, có thể mua được đồ chơi bằng đường đó” Hạ Hầu Phụng Chương đã không giống ngày đầu tiên tới đây rồi, hai mắt sáng ngời, vừa nghĩ đến đồ chơi bằng đường thì nước miếng của bé đã chảy xuống.

Lí Vân Tuyền nhin không được lấy khăn tay ra lau nước miếng trên miệng cho bé.

Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang hai người đồng thanh hỏi, “Đồ chơi bằng đường là cái gì vậy? Ăn rất ngon sao?”

“Ăn ngon lắm” Hạ Hầu Phụng Chương lại ra sức gật gật đầu, nước miếng vẫn tiếp tục chảy càng nhiều.

Nét mặt của bé đã để lại cảm giác khắc sâu trong mắt bọn trẻ biết được cái gì là loại ăn ngon rồi, từng đôi mắt đen lánh cứ nhìn chăm chăm vào ba đồng tiền bé đang nắm chặt trong tay, phảng phất như ba đồng đó đã biến thành đồ chơi làm bằng đường rồi.

“Vậy....Vậy đồ chơi làm bằng đường có ngon bằng điểm tâm của Nam thúc thúc làm không ha?” Tiêu TRạm nuốt nước bọt ừng ực, bé cần một thứ để so sánh.

“Điểm tâm á? Ăn rất ngon. Nhưng đồ chơi bằng đường này, vừa trong suốt mà rất ngọt (Mình nghĩ cái này là kẹo), rất rất rất ngọt lắm đó!” Hạ Hầu Phụng Chương liếm liếm môi, từ ngữ thiếu bẻ tìm không được từ nào để hình dung ra, chỉ có thể nói mãi từ ngọt để diễn tả.

Nhưng rốt cục là ngọt đến thế nào cơ? Những bạn nhỏ khác đều bị bẻ gãy vò đến mức trong lòng ngứa ngáy lắm rồi, hận hiện giờ không thể được ném thứ đồ chơi bằng đường ấy ngọt đến cỡ nào nữa.

“Hừ. Các nhóc này ngày nào cũng chỉ nghĩ đến ăn thôi hả????” Nam Cung Sanh bất ngờ xuất hiện bên cạnh, trên mặt đầy râu xồm biểu hiện trông rất dọa người.

Tiêu Tử Y thấy hắn đã nhanh vậy trở về rồi, bất giác khẽ nhếch môi lên. Nhưng đối lập với kiểu công tử tuấn tú tao nhã bên ngoài kia, sao nàng lại thấy chòm râu này trông rất lòi thoi cơ chứ?

Tiêu TRạm ngẩng đầu lên, cầu khẩn nói, “Nam thúc thúc à, có thể làm cho chúng con đồ chơi bằng đường có được không ạ?”

Nam Cung Sanh hừ khẽ một tiếng, Cái gì mà đồ chơi làm bằng đường chứ? Chỉ đơn giản là làm bằng nước đường thôi mà, đám nhóc này đến cùng sao không nhìn được hàng à? Đối với loại đó chỉ cần ba xu là mua được một cái làm bằng đường bên vỉa hè, hắn là ông chủ của Lan vị phường này tự mình làm điểm tâm nổi tiếng nhất trên thị trường sao mà so sánh với ba lượng bạc một cái kia chứ?

Tiêu Tử Y nghe hắn nói vậy, thì biết rõ trong lòng hắn nghĩ gì, khẽ nín cười nói, “Muốn Nam thúc thúc làm đồ chơi bằng đường thì rất đơn giản ha! Nhưng mà, đồ chơi bằng đường đó cũng cần phải có ba văn tiền để mua được một cái đó. Tiểu Phụng Chương coi như muốn ăn thì cũng lấy tiền để mua rồi, có đúng vậy không ha?”

Hạ Hầu Phụng Chương khẽ gật đầu, cầm tiền trong tay rất chặt, giơ cao lên về phía Nam Cung Sanh nói, “Ba đồng tiền, con muốn một đồ chơi làm bằng đường ạ!”

Chắc đây là kiểu bẻ vãn hay chạy tới mua đồ chơi bằng đường đây. Sau khi Nam Cung Sanh sững sờ, lập tức phản ứng mới biết đây là ý Tiêu Tử Y muốn giáo dục cho bọn trẻ biết ý thức của chuyện mua bán, thậm chí khen ý tứ giáo dục của công chúa Trường Nhạc.

Hai chị em nhà họ Tô thấy Hạ Hầu Phụng Chương giống như sắp lấy được đồ chơi bằng đường vậy, lập tức rất nóng nảy, một trái một phải giữ chặt lấy tay bé, hỏi đồng thanh, “Tiểu Hạ Hầu à, nói đi, đồng tiền này là người lấy ở đâu vậy hả?”

“Ta....Ông nội ta cho ta đó” Hạ Hầu Phụng Chương vừa nghĩ đến đồng tiền của ông nội mình, lập tức lại kìm không nổi máu chuẩn bị nước mắt lưng tròng rồi.

“Chúng ta cũng cần đồng tiền nhá! Nhanh bảo ông nội của người ấy đồng cho chúng ta đi! Chúng ta cần...bốn, năm, sáu, sáu cái!” Hai chị em họ Tô lòng tham vô địch, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai chiếm được đồ vật các bé muốn, nếu coi như không được dạy dỗ thì đã sớm xông lên cướp luôn rồi.

Tiêu Tử Y dở khóc dở cười nhìn hai tiểu mỹ nhân kéo trái lay phải tiểu Phụng Chương đến loạn, nàng không ngờ bọn trẻ lại có ý tranh chấp đồ vật kịch liệt đến thế.

“Nàng định làm thế nào đây?” Nam Cung Sanh đi đến cạnh Tiêu Tử Y tò mò hỏi.

“À, vẫn đang nghĩ cách, nhưng đại khái như vậy nè” Tiêu Tử Y bịt chặt lỗ tai nói khe khẽ. Trong lớp học đang yên ắng bỗng loạn hết cả lên. Hạ Hầu Phụng Chương đang cố giấy ra khỏi tay hai chị em họ Tô, nắm chặt ba đồng tiền chạy loạn trong lớp học. Còn chị em họ Tô thì dĩ nhiên là không chịu thua cho bé, hét chói tai chạy đuổi theo. Lí Văn Tuyển thấy thế vội vã đuổi theo để ngăn lại, còn Abe thì cũng nhin không được nhảy vào đuổi người này người kia, còn làm cho chị em họ Tô sợ hét lên chói tai, thét bảo Diệp TÂM mau mau đem quần chó mình cho tốt. Thế rồi Diệp TÂM cũng đành phải chạy theo quần Abe khắp nơi, Tiêu TRạm cười hi hi đi giúp một tay, Nam Cung Tiêu cũng tránh không được xông vào cùng. Còn Hạ Hầu Phụng Chương thì cứ nhăm vào sau lưng Đàm Tinh Duyệt trốn, cũng làm cho Đàm Tinh Duyệt thả quyển sách trong tay xuống tham gia hỗn chiến.

“Tiếc là thiếu Độc Cô Huyền. Hôm nay nàng đi nhà Độc Cô Phiệt có thuận lợi không hả?” Nam Cung Sanh nghiêng đầu hỏi. Hôm nay hắn ở trên xe ngựa không tiện hỏi, nhưng thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của nàng thì

hắn là không vấn đề gì rồi.

“Vâng, cũng không tệ lắm” Tuy Tiêu Tử Y chỉ nói ra vậy nhưng vẫn nhin không được mà cau mày lại. Cũng không phải chuyện của Độc Cô Phiệt, mà là mấy đứa trẻ trước mặt đây: lần này khó mà tránh khỏi cuộc đại hỗn chiến trong phòng rồi, bởi thanh âm ồn ào khiếp người, hơn nữa lại chỉ vang lên trong phòng không lọt ra ngoài, làm cho Tiêu Tử Y lần đầu tiên thấy đau đầu nhức óc, thủng cả tai. Hầu như tất cả mọi âm thanh lớn nhỏ đều tăng lên hết cỡ vậy, làm màng nhĩ nàng rất đau, dù nàng đã lấy tay bịt cả tai lại rồi.

Nam Cung Sanh thấy thế mỉm cười, vươn tay túm lấy nàng đứng lại, chậm rãi gỡ một tay che tai nàng xuống nắm lấy từ từ truyền chân khí vào.

Tiêu Tử Y lập tức cảm thấy một luồng khí mát mạnh mẽ truyền vào trong cơ thể, tiếng ồn ào bên ngoài cũng giảm đi rất nhiều.

“Hóa ra là thật ha, nàng có một thân nội lực mà lại không biết dùng ha!” Nam Cung Sanh thuận tiện xác nhận suy đoán trong lòng, thở dài nói một câu.

255. Chương 255: Nhẹ Một Chút Hay Là Nặng Một Chút?

Tay hai người lồng vào nhau dưới bàn, lúc này Tiêu Tử Y mới nghe rất rõ những lời Nam Cung Sanh nói..., khẽ mỉm môi cười bảo, “Hoá ra trước đây anh vẫn không tin à?” Tim nàng không tự chủ được đập nhanh hơn, nàng rất muốn biết phản ứng của hắn thế nào sau khi xem qua hồi ức của Hoàng Hậu Độc Cô, nàng hy vọng có thể chứng kiến thần sắc trong đôi mắt hắn nhưng tiếc là râu rậm quá nàng không nhìn thấy gì cả.

Nam Cung Sanh cười khổ nói, “Mấy câu trên mấy tờ giấy đó, cũng không dễ mà tiếp nhận nổi thế”

Tiêu Tử Y bĩu môi, trong nét vui hiện lên mấy tia đắng chát, buông lỏng suy nghĩ viển vông lại thở dài, “Cũng đúng ha..” Có phải nàng kỳ vọng cao quá không? Cho dù tư duy Nam Cung Sanh có vượt hẳn quy định đi chăng nữa thì cũng không có khả năng trong một đêm mà tiếp nhận nổi lai lịch của nàng.

Nam Cung Sanh cầm chặt tay nàng, khẽ cười nói, “Chỉ có điều, lại giải tan mối nghi ngờ của ta. Trách không được nàng lại biết trong bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô nhiều chuyện như thế, hoá ra nàng và bà ấy đều đến từ một chỗ”

“Không phải một chỗ đâu, mà là tương lai đó nha!” Tiêu Tử Y cải chính lại.

“Vâng, là tương lai. Nàng yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết đâu, hôm qua nàng đã ghi lại cách ghép âm ta đã đốt đi rồi, trên đời này, ngoài nàng và ta ra, không còn ai biết đọc chữ ghép văn kia nữa đâu” Nam Cung Sanh cam đoan nghiêm túc.

“Đến cả sự phụ của anh cũng không nói sao?” Trong lòng Tiêu Tử Y trăm mối cảm xúc lắt léo, thật ra nàng cũng không phải lo lắng đến điều này.

Nam Cung Sanh bắt giác vuốt ve tay ngón tay Tiêu Tử Y, mười ngón tay hai người lồng vào nhau từ từ, Tiêu Tử Y đang thẹn thùng thì bỗng nghe hắn nói khe khẽ, “Sự phụ à? Dĩ nhiên là không cho ông ấy biết rồi. Bởi mấy năm gần đây, ta ngày càng không biết ông ấy định làm gì nữa”

Tiêu Tử Y nghe thấy giọng của hắn có chút khác lạ, định hỏi qua chút, lại nghe hắn nói tiếp, “Ông ấy cũng rất muốn biết trên mấy tờ giấy đó viết gì đấy, nhưng chỉ là thân thể của Hoàng Hậu Độc Cô thôi, vậy cũng không cần cho ông ấy biết rồi”

Tiêu Tử Y ngơ ngẩn nhìn bọn trẻ chơi đùa trong phòng, mãi nửa ngày sau mới nói một câu, “Anh có phải cho rằng ta rất kinh khủng hay không ha?” Sẽ bị cho là mượn xác hoàn hồn ỷ! Nếu là bình thường chắc mọi người sẽ mời đạo sĩ đến đem nàng thu lại....Đạo sĩ à? Tiêu Tử Y lại nghĩ đến cái vị chưa gặp mặt bao giờ là Huyền Tung Đạo trưởng Lý Long cơ kia, không hiểu sao cảm thấy người này rất nguy hiểm.

“Kính khùng ư? Sao nàng lại nghĩ như vậy chứ?” Nam Cung Sanh khẽ cười một cái, lấy ngón tay cái vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay Tiêu Tử Y, “Ừ, không phải tiếp xúc vẫn thấy độ ẩm đó sao?”

Từ đáy lòng Tiêu Tử Y bỗng dâng lên loại cảm xúc khó nói nên lời. Đúng vậy. Thân thể nàng bất luận thế nào cũng không được nói với bất kỳ ai, kể cả là Tiêu Cảnh Dương, nàng cũng không thể mở miệng được. Nhưng mà nàng sao lại không muốn chia sẻ bí mật của nàng ột ai đó chứ?

“Đừng nghĩ nhiều nữa. Ta xem vẫn ngẫm lại nên làm sao đừng chuyện bọn trẻ con lại ngay lập tức là quan trọng nhất đó” Nam Cung Sanh cũng bị làm cho cau mày lại. Hắn cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, tiếc là cái nơi ồn ào náo nhiệt này không thích hợp cho hai người họ nói chuyện.

Tiêu Tử Y cười rất tự nhiên nói, “Rất đơn giản mà, anh cứ đi làm món đồ chơi bằng đường kia đi, cam đoan ở đây sẽ an tĩnh ngay thôi mà” k

“Cũng đúng ha” Nam Cung Sanh cười nói, “Đồ chơi bằng đường thì thật ra rất dễ làm, nhưng nàng cũng không đơn giản cứ để cho bọn trẻ ăn kẹo như thế chứ?”

Đã biết là hắn hiểu nàng rõ nhất, Tiêu Tử Y cười yếu ớt thả tay hai người ra, vỗ vỗ tay mấy cái, để cho bọn trẻ đang chơi đến nghiện kia dừng lại chút. “TRạm Nhi à! Các con sao lại truy đuổi tiểu HẠ HẦU thế hả?” Tiêu Tử Y mỉm cười hỏi thăm.

“Vì trong tay nó có ba đồng tiền mà!” Tiêu Trạm giơ tay cất giọng thánh thót đáp.

“Vậy các con muốn chính là tiền sao?” Tiêu Tử Y tiếp tục hỏi.

Tất cả bọn trẻ đều lắc đầu, Tô Linh Lung chu chiếc miệng nhỏ kêu lên, “Chúng con muốn được ăn kẹo!”

“Nhưng mà trong tay tiểu Phụng Chương không có kẹo mà!” Tiêu Tử Y cười khẽ nhắc nhở chúng.

Ánh mắt mọi người lại đổ dồn tới bàn tay nhỏ bé của Hạ Hầu Phụng Chương, Tô Lâm Lang không đồng ý nói, “Chẳng phải bảo là chỉ cần ba đồng tiền là có thể mua được kẹo rồi đó sao?”

“Kẹo thì có nha! Nhưng ba đồng tiền thì chỉ mua được một cái thôi, còn Tiểu Phụng Chương thì cũng chỉ có ba đồng mà thôi. Các con nhiều người như thế cùng chia một cái kẹo sao?” Tiêu Tử Y càng ngày càng thấy nàng giống y bà ngoại Sói rồi.

“Chúng con sẽ đi làm ra thật nhiều đồng tiền nữa ạ” Nam Cung Tiêu phớt lờ nói ra. Lúc trước cậu cùng Độc Cô Huyền sang nhà hàng xóm, thấy trên người họ mang rất rất nhiều đồng tiền đó.

“Không cho phép không làm mà được hưởng như thế!” Cuối cùng Tiêu Tử Y cũng nói đến trọng điểm, cười tủm tỉm tuyên bố, “Ngày mai chúng ta sẽ chọn ngày để lao động, mỗi người giúp các cô các chú trong nội cung một việc ủ khả năng làm được, sẽ được họ cho các con một đồng, ai làm nhiều sẽ được nhiều. Lấy được càng nhiều tiền thì có thể đổi được rất nhiều kẹo đó nha!” Ha ha, hy vọng mọi người sẽ phân công lao động cho trẻ em, phải khiến cho bọn trẻ con chuyên sống an nhàn này làm ít chuyện kiếm sống, cũng là một thể nghiệm rất tốt cho chúng. Để sau này lớn lên, chúng sẽ càng không có cơ hội này lần nào nữa.

Các bạn nhỏ cùng nhìn nhau, đều thấy sự kích động trong mắt mỗi đứa. Rồi cả một đám nhóc đều giơ tay lên trước đồng ý.

“Được, Hoạt động tốt lắm, ta sẽ là nhà tài trợ đồng tiền lúc cần thiết!” Đàm Nguyệt Ly đứng đưa cây quạt đi chậm rãi vào phòng học, đối với hoạt động lần này của Tiêu Tử Y cảm thấy có phần hứng thú nên nãy lên chút lòng tham.

“Anh là nhà tài trợ sao!” Tiêu Tử Y trợn trắng mắt lên.

Đàm Nguyệt Ly có chút để ý nhìn thoáng qua Nam Cung Sanh đứng bên Tiêu Tử Y, nhưng lại xử sự khéo không cất tiếng hỏi, chỉ nở nụ cười tươi nói, “Công chúa à, đã đến lúc về rồi, ta tới đón Tinh Duyệt về nhà. Nếu có chuyện gì cần ta giúp tại hạ rất sẵn lòng”

Nam Cung Sanh vì tránh hiềm nghi nên bỏ đi, lấy cớ tới phòng ăn. Tiêu Tử Y bảo Nhược Trúc dẫn bọn trẻ đi một lát, còn mình thì cùng Đàm Nguyệt Li đi tới góc lớp ngồi xuống lấy tờ giấy bọn trẻ đã viết tâm nguyện ngày hôm qua đưa cho hắn.

Đàm Nguyệt Ly cầm lấy xem kỹ, lập tức hiểu ngay ra Tiêu Tử Y đã làm cách nào, cứ tán thưởng mãi, “Không vấn đề gì, những này cứ để cho ta phụ trách đi, hơn nữa cam đoan đến lúc đó sẽ có người đi phát quà cho chúng”

“Còn cả Độc Cô Huyền nữa đây. Thêm nữa, tờ giấy này của Trạh Nhi viết rất mơ hồ này” Tiêu Tử Y móc từ trong người ra tờ giấy kia của Tiêu TRạh, nói giận dữ.

“Ha ha, tên nhóc Độc Cô kia muốn gì, dù nó không nói ta cũng biết rồi. Trước đây nó cũng đã từng nói rất muốn một cây kiếm chính thức, ta sẽ đi tìm một thanh kiếm phù hợp với trẻ con như nó, cam đoan là nó sẽ rất thích đó. Rồi, yên tâm đi, sẽ không lộ ra đâu mà sợ” Đàm Nguyệt Ly cười khê cầm lấy tờ giấy.

“Vậy bây giờ chỉ còn mỗi TRạh Nhi thôi” Tiêu Tử Y nhìn sang gian bên kia Tiêu TRạh đang chơi rất vui vẻ mà thấy khó giải quyết vô cùng. Nếu mà quà tặng không hợp ý bé, bé nhạh cảm vậy nhất định sẽ làm ầm ĩ lên rồi.

“Hay lại để cho Hoàng tôn điện hạ viết lại một lần xem sao” Đàm Nguyệt Ly thấy cách xử lý này rất hay.

“Ta không muốn để cho bé cảm thấy khác với người khác” Tiêu Tử Y có cảm giác như không tốt lắm.

Vừa đúng lúc cuối cùng Tiêu Trạh cũng phát hiện ra Đàm Nguyệt Li đang nói chuyện với bác nhỏ của mình một chỗ, tranh thủ thời gian lon ton chạy tới, ghé vào trên bàn sách nhìn chăm chăm vào Đàm Nguyệt Li với ánh mắt đề phòng.

Tiêu Tử Y nghĩ ngợi giả vờ tò mò hỏi, “TRạh Nhi à, hôm qua con viết quà tặng trên giấy cho thần tiên ấy mà, là nhẹ một chút hay nặng một chút vậy?”

Tiêu Trạh nghiêng đầu nghĩ thầm, “Là nhẹ một chút ạ”

“Là to một chút hay là nhỏ một chút hả?” Tiêu Tử Y lại tiếp tục hỏi.

“Là nhỏ một chút ạ” Tiêu TRạh lại thành thật đáp lại.

“Vậy, nó có màu hay là không màu vậy?” Tiêu Tử Y lại kiên nhẫn hỏi thăm tiếp.

Đàm Nguyệt Ly ở bên thấy vậy bất đắc dĩ trở mình tròn tròn mắt, cái vị tiểu công chúa này thật là, cứ hỏi trực tiếp có phải hay hơn không chứ?

Lúc này Tiêu TRạh mới phát giác ra có chút vấn đề không đúng, vểnh môi lên nói, “Không nói không nói, bác nhỏ không phải đã nói rồi thôi, nếu mà nói cho người khác nghe thì sẽ mất linh đó sao? Bác nhỏ xấu lắm!” Vừa nói vừa chạy nhanh như ảo chớp.

Azzzz, mua dây buộc mình mà! Tiêu Tử Y ảo não gỡ đầu gỡ tai.

256. Chương 256: Làm Công

Tiêu Tử Y ngồi trong thư phòng, tuy mắt thì nhìn vào sách vở nhưng sự chú ý lại lang thang trên người Tiêu Trạh và Lí Vân Tuyển đang sắp xếp lại giá sách trong thư phòng.

Hôm nay là ngày bọn nhỏ làm công, Độc Cô Huyền cũng được lão chủ Độc Cô Phiệt hứa đưa tới nhà trẻ, Tiêu tử Y mừng vì đối phương đã giữ đúng lời hứa, nhưng mặt khác lại có lo lắng chút. Bởi nàng phát giác ra, Độc Cô Huyền đã có thay đổi ít nhiều. Thì ra nét tươi cười sáng lạn trên mặt cậu cũng đã bớt đi rất nhiều.

Nếu là ngày làm công thì tất cả bọn trẻ đều không phải đi học, cũng coi như một ngày đi thực tế. Đàm Tinh Duyệt, Tiêu Trạh và Lí Vân Tuyển cùng lúc chọn thư phòng của Tiêu Tử Y quét dọn giá sách, song tên nhóc Đàm Tinh Duyệt kia chỉ làm vài cái rồi rút một quyển sách ra xem, làm Tiêu Tử Y rất giận đuổi thẳng bé ra ngoài.

“Trạm Nhi, tiểu Vân Tuyền à, hết giờ rồi, đừng làm nữa” Tiêu Tử Y nhìn hai vóc dáng không cao lấm đang bò lổm ngổm lau giá sách, thoáng đau lòng chút.

“Đã qua một phút rồi sao ạ?” Tiêu TRạm hơi mệt ngồi xuống ghế dài, chẳng nghĩ ngợi gì.

Thật ra thì Lí Vân Tuyền biết rõ là còn chưa hết một phút đồng hồ, do công chúa đau lòng chúng lấm nên mới nói vậy thôi. Cô bé có chút khinh thường với Tiêu TRạm nói buột ra, “Trạm Nhi, thể lực của người chán ghê ha! Ta vẫn còn chưa thấy mệt mà!”

Tiêu TRạm xoa xoa cánh tay, thấy kỳ lạ nói, “Ừ nhỉ, không biết vì sao mà gần đây rất buồn ngủ đó”

Nửa ngày mà mệt rã rời! Hơn nữa tiết thể dục của thầy Độc Cô diệt cũng lâu chưa thấy đâu, chẳng có người nào bắt bọn trẻ luyện tập, vì thế mới lười biếng. Tiêu Tử Y nghĩ ngợi phải mau bảo Trầm Ngọc Hàn thay vào mới được.

“Bác nhỏ, bác nhỏ à, đồng tiền của chúng con!” Tiêu TRạm chỉ nghĩ ngợi một lúc mới nhớ đến chúng lau dọn giá sách là vì cái gì.

Tiêu Tử Y cười khê lấy hai đồng tiền đặt vào lòng bàn tay nhỏ của bé. Tiêu TRạm chia cho Lí Vân Tuyền một đồng, sau đó rất cẩn thận cất vào trong ngực.

Lí Vân Tuyền đem đồng tiền nắm trong tay, nhớ tới trước đây ca ca từng dẫn theo cô bé đi mua đồ, chẳng hiểu sao cứ ngăn cả người.

Tiêu Tử Y chỉ cần liếc mắt một cái đã biết trong lòng đứa bé này nghĩ gì rồi, nàng định thăm dò mới đề nghị, “Tiểu Vân Tuyền à, nếu con muốn ca ca con như thế, hay con cũng giống như Tiêu TRạm vậy, ngày nào cũng về cùng ca ca con có được không?”

Lí Vân Tuyền lắc lắc đầu bảo, “Nghe bảo gần đây ca ca bận việc lắm, đều ở chỗ làm việc suốt”

Tiêu Tử Y nghe vậy thì chột nhứ mày, có phải nàng không thể giải thích nổi quy củ trong cung không nữa? Trước đây nàng mới lấy được tin từ Nhược Trúc chỗ đó, có nói là ngày sinh của Hoàng Thái Hậu song vốn cũng không phải sinh nhật, hơn nữa bà lão Hoàng Thái Hậu có nói cấm không được lãng phí quá, vì thế mới làm nhỏ thôi. Chẳng lẽ xử lý nhỏ mà cũng lại chính là xử lý lớn sao?

Tiêu TRạm vuốt ve đồng tiền nằm trong ngực áo, thân thể đang lười bỗng như có thêm sức mạnh, cười khi khi bảo, “Tiểu Tuyền Tuyền à, người nghỉ ở đây lát đi, ta ra ngoài vườn hoa tưới nước nhé!” Nói xong thì lại như trận gió chạy vọt ra ngoài.

Tiêu Tử Y cười khê một cái, xem ra hoạt động này của nàng còn được hoang nghênh nhiệt liệt ha! Trong cung nàng đã bố trí nhiều chỗ cho cung nữ và thái giám, cứ giống như là qua cửa game vậy, chỉ cần hoàn thành một việc là có tư cách được thưởng một đồng tiền. Có rất nhiều nơi cũng không cần phải tốn sức lực lắm, chỉ cần đầu óc nhanh thì có thể hoàn thành rồi. Hôm qua nàng cùng Đàm Nguyệt Li cân nhắc suốt, cảm thấy có thể dùng một hạng mục ở trong công viên, chỉ duy nhất tiếc là bọn trẻ hiện giờ còn quá nhỏ. Có rất nhiều điểm thú vị quan trọng mà chẳng có cách nào cho bọn trẻ được tới chơi.

Thời đại này không có trò chơi máy tính, nàng đây đành phải dùng cách khác để đền bù tổn thất này thôi.

Đột nhiên Tiêu Tử Y nhớ tới một chuyện, thấy trong phòng chỉ còn có nàng và Lí Vân Tuyền, vội nghiêng người về trước tò mò hỏi, “Tiểu Vân Tuyền à, con có biết hiện giờ Tiêu TRạm muốn gì không? Là đồ vật nhẹ một chút hay nặng một chút vậy?”

Lí Vân Tuyền nghĩ ngợi, lắc lắc đầu nói, “Không rõ lắm ạ! Nhưng mà, mấy hôm trước có nghe nó nói muốn bầu trời ánh trăng mà! Hi hi, công chúa, ta cũng đi ra ngoài tưới hoa nha!” Nói xong cũng lon ton chạy ra ngoài để lại Tiêu Tử Y một mình cô độc trong thư phòng ngăn ngor.

Bầu trời ánh trăng ư? Loạn rồi! Đó là loại đồ vật nhẹ một chút sao? Tiêu Tử Y chẳng nói được câu nào, tranh thủ móc tờ giấy của Tiêu TRạm ra, xem xét kỹ càng.

Quả nhiên, lòng thành đã dễ dàng nhìn ra những...dấu vết này có hai chữ “ánh trăng”. Tiêu tử Y bó tay thở dài, đúng lúc có tiếng đập cửa vang lên, Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn thấy Nam Cung Sanh đang bưng đĩa điểm tâm đứng bên ngoài cửa.

“Anh đến đúng lúc quá. Hãy giúp ta nghĩ xem làm cách nào hái ánh trăng bầu trời xuống cho TRạm Nhi được đây” Tiêu Tử Y vẩy vẩy tờ giấy trong tay, nói ào ào.

“Ánh trăng ư?” Nam Cung Sanh cũng cả kinh, sau đó thì buồn cười bảo, “đúng là kiểu Hoàng Tôn điện Hạ tưởng tượng đồ vật mình thích nhất”

“Hôm qua lúc ta có hỏi bé, bé nói là đồ vật nhẹ một chút, nhỏ một chút, sao lại có thể là ánh trăng chứ?” Tiêu Tử Y cẩn thận nhìn tờ giấy trong tay, lòng còn thấy may, may là Trạm Nhi thích ánh trăng mới xoá phần viết đầu đi.

Nam Cung Sanh đặt đĩa xuống, có vẻ suy nghĩ nói, ‘Ánh trăng có thể là đồ vật nhỏ nhẹ một chút sao? Trong mắt trẻ con, nếu không nhẹ như vậy sao lại có thể bay trên bầu trời được chứ, hơn nữa lúc giơ tay lên để so sánh thì thấy ánh trăng cũng không to hơn bàn tay của bọn nhỏ mà’

Lúc này Tiêu Tử Y cũng nhận ra thông điệp bên trong tờ giấy, bỏ bút vẽ “ánh trăng” kia ra, còn lại chính là hai chữ “Mẫu phi”. Yên lặng, lẽ vật này nàng không cách nào thành toàn cho bé được rồi. Nhất định là Trạm Nhi viết xong mới nghe được nàng nói là không thể viết người, nên mới bỏ từ đó.

Nhưng ánh trăng này nàng cũng không có cách nào hái xuống cho bé được mà!

“Hay thế này, lấy một chậu nước, trong có bóng trăng, như vậy được không?” Nam Cung Sanh vẫn ngồi đối diện với Tiêu Tử Y, hai người nhìn nhau qua chiếc bàn,

“Thôi đi, mặc dù Trạm Nhi còn nhỏ nhưng vẫn nhìn thấy cái gì gọi là bóng đó, lúc trước tại bên hồ bé đã từng hỏi ta vì sao trong nước lại cũng có bé, ta đã sớm dạy cho bé biết rồi. Chiều này không thể thực hiện được đâu” Tiêu Tử Y nhướn mày lên, đưa tay qua giặt lấy râu hắn xuống. Hây da da, nhìn đẹp trai vẫn sướng mắt hơn. Sau này quyết định nếu chỉ có hai người nàng chỉ nhìn đẹp trai cho đã mắt thôi.

Nam Cung Sanh gạt râu sang một bên, xoa xoa chiếc cằm bóng loáng, cười khổ bảo, “Rất đau đó, ta sợ bị bọn trẻ túm được nên gắn rất nhiều keo vào”

Tiêu Tử Y nghĩ đến cảnh lúc trước hắn bị Hạ Hầu Phụng Chương túm mất râu, cười nghiêng ngả, “Trong nhà anh cũng để râu như vậy sao? Cả người nhà cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của anh sao?”

257. Chương 257: Cãi Lộn

Giữa lòng mây tuấn tú Nam Cung Sanh lại lộ thần sắc nhớ lại, thấy hơi ngại ngùng quẩn bách đành cười bảo, ‘Có lẽ là phụ thân với ca ca biết rõ. Nhưng mà Tiêu Nhi thì lại chẳng nhớ được gì hết. Đoán chừng là mấy năm trước rồi, từ sau khi ta từ quan về, từng say mèm một lần, không ra khỏi phòng một tháng, đại để râu ria cứ nhiều như vậy đây’

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Tử Y rất muốn biết về quá khứ của hắn, nhưng nàng cũng không cho là Nam Cung Sanh sẽ vì tình mà mượn rượu giải sầu.

Nam Cung Sanh dùng tay lau mặt, nói hời hợt, “Lúc ấy ta là thuộc hạ của ca. Nàng cũng biết Hộ Bộ đó, có đôi lúc cũng là một nơi dơ bẩn nhất. Một khoản tiền bổng lương mất tích, mà anh thì lại chỉ có tờ mắt nhìn con số trên sổ sách mà đành bó tay không làm gì nổi”

Tiêu Tử Y im lặng, bất luận là quốc gia mạnh thế nào đi nữa thì cũng không tránh khỏi bên trong có chuyện mục nát như thế này. Hơn nữa từ xưa đến nay đều không thể ngăn nổi.

Nam Cung Sanh dựa lưng vào ghế sau, ngửa đầu nhìn lên nét khắc hoạ tinh xảo trên trần nhà, cười tự giễu bảo, ‘Tuổi trẻ nhiệt huyết tràn đầy là ta đây tuyệt đối sao chịu nổi cảnh thực tế như thế chứ, nhất là lại lấy những đồng tiền vốn để cứu tế cho dân nữa. Lúc ấy ta và phụ thân đại nhân cùng làm ầm lên xin từ quan. Nhưng sau này mới biết được, phụ thân cũng không phải là phụ trợ giúp, mà là mong chờ mình cứ duy trì được nguyên tắc của bản thân đến cùng. Ha ha, chẳng còn cách nào cả, cứ coi như ta đã đọc hiểu hết những gì Hoàng Hậu Độc Cô để lại thì sao, cũng chẳng thể nào cải biến được tất cả. Hơn thế, còn có

một số việc phát sinh, ta cũng không muốn nhắc đến, hoặc đợi khi nào ta chuẩn bị tốt tâm lý rồi sẽ nói cho nàng biết”

“Vì thế, anh mới có ý định nước chảy bèo trôi sao?” Tiêu Tử Y một tay chống cằm nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt nàng mà chỉ cần nàng thò tay ra là có thể chạm đến, rất muốn biết trong lòng hắn cần là gì.

Ngón tay thon dài của Nam Cung Sanh gõ nhẹ nhẹ trên bàn vài cái, khẽ cười nói, ‘Cũng không hẳn, ta biết giáo dục là một chuyện rất quan trọng. Rất nhiều quan viên đều do tự học mà thành tài, hoặc đi theo cha, anh đọc sách mà thành. Nhưng cho dù có đọc sách thánh hiền thì làm được gì nào? Có rất nhiều chuyện mà trong sách vở cũng không dạy. Hơn nữa ta cũng biết một vị hoàng đế tốt là một chuyện cũng rất quan trọng, ủng hộ công chúa nàng bồi dưỡng thật tốt Hoàng Tôn điện hạ”

Tiêu Tử Y thả tay ra bảo, ‘Lại nói đến, giờ làm thế nào để thỏa mãn tâm nguyện của Trầm Nhi đây này?”

“Cho bé một ánh trăng nhẹ, nhỏ chút là tốt rồi, sẽ dùng kim loại để tạo ra một cái...” Nam Cung Sanh định nói tiếp bỗng nghe thấy có tiếng chân người đến gần, vội vàng nhặt râu lên gắn trên mặt, loạn hết cả lên.

Tận mắt nhìn thấy quá trình trai đẹp biến thành trạch nam, Tiêu Tử Y bất đắc dĩ nhìn Nhược Trúc đang đi đến, nói giận dữ, “Lại xảy ra chuyện gì nữa rồi?”

Mắt Nhược Trúc nhìn Nam Cung Sanh trong phòng, nói có chút sầu lo, “Công chúa, vừa rồi Hoàng Tôn điện hạ và tiểu công tử Nam Cung cãi nhau ả”

“Cãi nhau ư?” Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh nhìn thoáng nhìn nhau. Nàng vội đứng lên hỏi, “Vì sao? Không phải quan hệ của hai chúng nó rất tốt đó sao?”

Quan hệ tốt ả? Nam Cung Sanh sờ cái cằm vừa dính râu lên, cảm thấy rất buồn cười. Vị tiểu công chúa này lại quên rồi, bé út nhà hắn từ lúc ban đầu đâu có ấn tượng tốt gì với Tiêu Trầm Nhi. Sau này dùng thư mới xác nhận một chuyện, sự kiện Lí Văn Tuyển bị bệnh lại càng trở nên mâu thuẫn gay gắt. Chỉ vì trẻ con cũng đâu có lòng thù hận gì, bình thường cứ cười toe toét rồi bỏ qua thôi. Nhưng mà nói đến quan hệ tốt ả ả, hai tên nhóc này cũng không giống như hai người bạn thân tỳ nào cả.

“Hình như là vì chuyện tưới hoa đó ả, tiểu công tử Nam Cung đã tưới rồi, Hoàng Tôn điện hạ không nghe lại cứ tưới thêm nữa...” Nhược Trúc thấy Nam Cung Sanh ở đây, cũng không nói thêm quá về Hoàng tôn điện hạ được, đành phải lấy tình hình thực tế nói ra.

Tiêu Tử Y định chạy đi xem tình hình thế nào, lại bị Nam Cung Sanh kéo tay lại.

“Đừng có đi, hôm nay không phải đã nói rồi sao, cảm người lớn can thiệp đó sao?” Nam Cung Sanh cứ làm như không có việc gì nói ra, “Chỉ là va chạm nhỏ của bọn trẻ con thôi mà, không cần người lớn tham gia vào đâu”

“Anh sợ ta đi dạy dỗ Tiêu Nhi sao?” Tiêu Tử Y quay phắt lại chất vấn, nói xong đột nhiên mới phát hiện ra cái dạng họ thế này trông rất giống một đôi gia trưởng vì trẻ con mà cãi lộn nhau, bất giác mặt đỏ bừng lên.

“Sai rồi, ta sợ nàng đi nói Hoàng tôn điện hạ thôi” Nam Cung Sanh bất chợt cười to lên nói, “Vừa rồi lúc ta tiến vào, thấy nó bị kích động mà chạy vào vườn hoa. Vào tưới nước không tốt lắm sao? Hơn nữa thời tiết nóng vậy, cho dù có tưới hoa thêm lần nữa thì đâu có sao?”

Tiêu Tử Y trầm ngâm một lát, nhếch miệng nói, “Được, lần này ta nghe anh” Qua những lời hắn nói vừa rồi, nàng mới cảm thấy Nhược Trúc cũng rất ngạc nhiên, Ngoài cửa sổ bọn trẻ vẫn đều rất ổn, nếu chuyện nào nàng cũng nhúng tay vào, không khéo lại chuyện nhỏ biến thành chuyện to ả ả chứ.

“Đi nào. Nếu vẫn chưa yên tâm về tình hình bọn trẻ, vậy cũng cùng đi xem xem nào” Nam Cung Sanh buông tay đang nắm tay nàng ra, cười dịu dàng dẫn đầu đi ra ngoài, Tiêu Tử Y vui vẻ đuổi theo.

Nhược Trúc nhìn hai người nói chuyện rất ăn ý, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng nàng ta cũng không đi theo sau, cứ ngồi lặng trong thư phòng trầm tư.

Tiêu Tử Y đi theo Nam Cung Sanh ra đến hành lang gấp khúc, chăm chú lắng nghe, lẩm bẩm, “Kỳ quá, sao Nhược Trúc không đi theo nhỉ?”

“Thế nào? Nàng ta có vấn đề gì sao?” Nam Cung Sanh hơi bất đắc dĩ, chuyện này trong nội cung thật đúng là phải cẩn thận từng bước mà!

“Khá ổn, chỉ thấy kỳ là nàng ấy có vẻ rất yên tâm để ta và anh cùng một chỗ đây này!” Tiêu Tử Y nhún nhún vai, tiếp tục đi lên trước. Nàng nhớ rõ trước đây có góc rẽ đặt đáp án đề, nàng muốn nhìn một chút xem có người vượt qua được kỳ kiểm tra hay không thôi.

Nam Cung Sanh cũng bắt chước nhún nhún vai như nàng nói, “Có lẽ nàng ấy thấy tiểu sinh là người cũng không tệ lắm, là một thanh niên tốt”

Tiêu Tử Y định giấu cột hắc mấy câu, đột nhiên nghe thấy tiếng gào khóc chói tai đằng trước truyền đến. Chẳng cần đoán cũng biết ngay là tên quỷ khóc nhè Hạ Hầu Phụng Chương kia rồi.

Đợi khi họ chạy tới lối rẽ, lại nhìn thấy Độc Cô Huyền đang cầm một đồng tiền quát Hạ HẦU Phụng chương rất hung ác, “Đồng tiền này là của ta mà! Người khóc khóc cái gì chứ?”

Tiêu Tử Y toát hết mồ hôi, bắt đầu tỉnh lại không biết hoạt động ngày hôm nay nàng xử lý vậy là sai rồi sao? Trước thì có TRẠM Nhi và Tiêu Nhi cãi nhau, hiện tại thì lại có chuyện bắt nạt nhau xảy ra. Nàng lườm Nam Cung Sanh ý tứ bảo nàng không thể bỏ qua chuyện này được. Nam Cung Sanh thì cười khổ một cái, ra hiệu cho nàng cứ tùy ý mà làm, lần này hẳn cũng chẳng có lời nào để nói rồi.

Ai ngờ Tiêu Tử Y chân còn chưa bước thì đã có người đã vọt lên trước đến gần hai bạn nhỏ, dùng giọng rống rất to, còn to hơn cả Độc Cô Huyền quát lại, “Mày là ai hả? Dựa vào cái gì mà bắt nạt đệ đệ của ta chứ?”

Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh cùng trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Hầu Linh không rõ là chui từ đâu ra chống nạnh đứng che cho Hạ Hầu Phụng Chương, lại để cho họ ghen hòng đứng trên trời đảng sau....

“...” Tiêu Tử Y im lặng cực độ, xem ra nàng cũng không phải là người đầu tiên vượt qua được kỳ kiểm tra chính sách ban thưởng tiền.

258. Chương 258: Đáng Thương Thay Tấm Lòng Bao La Của Cha Mẹ

Tiêu Tử Y ngồi trước điện Vĩnh Thọ, cùng kiểm kê lại từng đồng bọn nhỏ thu hoạch được ngày hôm nay. Chẳng qua sự chú ý của nàng không phải vào những việc này, mà thỉnh thoảng lo lắng nhìn sang phòng bên, trong đó có tiếng hai người to nhỏ thì thầm truyền tới.

Đó là Hạ Hầu Linh và lão tướng quân Hạ HẦU.

Ngay sau khi Hạ Hầu Linh bị tóm, nàng ta cự tuyệt về nhà, nói là sợ bị giam lại. Nhưng bất kể thế nào thì lão tướng quân Hạ Hầu cũng sẽ biết chuyện này, vì thế Tiêu Tử Y mới dứt khoát cho người gọi ông đến, đến địa bàn của nàng để hai người nói chuyện tử tế.

Thế mà cũng không phải nói chuyện tử tế là xong, Tiêu Tử Y móm móm lỗ tai đau nhức, quyết định không bao giờ...đi nghe lén hai người đó nói chuyện với nhau nữa, vì hầu như chẳng cần nghe lén cũng đều có thể nghe thấy rất rõ. Chỉ là... những kiểu nói chuyện này vượt quá mức cho phép, nên chẳng có ai để ý nữa.

“Nè thằng quỷ khóc nhè! Không phải ngươi nên cho ta một đồng tiền đó sao?” Độc Cô Huyền lấy hết mấy đồng tiền của mình xong, sau đó chìa tay về phía Hạ Hầu Phụng Chương nói bừa bãi.

Hạ Hầu Phụng Chương chẹp chẹp miệng, miễn cưỡng cho cậu một đồng, “Ừ, đây là của ngươi này. Lúc ấy ngươi rống lên rất dọa người đó nha! Rõ ràng chỉ là diễn kịch thôi mà!”

“Đọa người á? Người hù ta thì có! Nói khóc thì khóc ngay, lợi hại quá đi!” Độc Cô Huyền ném đồng tiền từ trên xuống túi, cười khi khi nói ra.

Cho dù Tiêu Tử Y biết rõ là hai nhóc quỷ này diễn trò thôi, nhưng vẫn chịu không nổi mà ần ần thái dương, nói lặp lại liên tục, “Sau này cấm dùng lệ này nữa. Cấm không được làm loại giao dịch như thế nữa, có nghe không hả?”

Độc Cô Huyền và Hạ Hầu Phụng Chương đều cùng đồng loạt đồng ý, chỉ có điều Tiêu Tử Y nghe sao mà thấy rất giả dối thế không chứ.

Những tên nhóc này học được nhanh quá đi, hơn nữa lại còn phát triển đến mức quá nhanh, vượt hẳn sức tưởng tượng của nàng nữa.

Tiêu Tử Y đưa mắt quăng về phía Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu, mặc dù hai nhóc này nói là cãi nhau nhưng nàng xem sắc mặt hai nhóc có vẻ không tệ lắm. Tiêu Trạ vì dư ra một đồng nên đã phân cho Nam Cung Tiêu, Nam Cung Tiêu cũng vì thừa ra hai đồng nên hai nhóc hợp lại cũng đổi một chiếc kẹo đường để ăn.

Thật tốt quá, như vậy mới gọi là hợp tác chứ! Rõ ràng đôi này còn bớt lo hơn đôi trẻ kia nhiều. Tiêu Tử Y thấy hiểu nỗi khổ tâm của Nam Cung Sanh lúc ấy ngăn nàng tham gia vào thì mỉm cười.

“Bác nhỏ à. Kẹo đường của chúng con đâu rồi?” Tiêu Trạ kiểm lại đồng tiền của mình rất cẩn thận, tổng cộng bé có sáu đồng, có thể dễ dàng đổi được hai cái kẹo đường. Bé quyết định chỉ ăn một cái thôi, còn một cái thì để giành cho phụ vương.

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu bé, cười đáp, “Đừng vội, lát nữa Nam thúc thúc sẽ làm xong ngay thôi” nhưng nàng lại bận tâm chút về một đồng trước mặt Độc Cô Huyền, hoài nghi cậu nếu mà ăn quá nhiều kẹo đường, sợ rằng răng cậu lại rụng thêm mấy chiếc nữa.

Bọn trẻ hào hứng vô cùng vì chuyện trao đổi hôm nay lại dễ dàng thế. Bỗng nghe thấy một tiếng gầm khiến bọn trẻ dừng lại, rồi có tiếng cửa đóng sập lại rất mạnh trước mặt vậy.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên thì thấy lão tướng quân Hạ Hầu đang rống to mà đi ra, tựa như ăn phải thuốc nổ vậy. Tiêu Tử Y thề rằng nàng dường như còn thấy trên đầu ông ấy bốc cả khói nữa đó. “Lão tướng quân Hạ Hầu?” Nàng kinh ngạc nhìn ông lão phát tay áo mấy cái rồi bỏ đi, vội vàng kêu lên khi ông ra đến cửa điện.

“Sau này cứ để Phụng Chương học ở chỗ công chúa, mỗi ngày sẽ đưa đón như những đứa bé khác” Lão tướng quân Hạ Hầu lúc này mới chợt nhớ ra hình như ông quên mất chuyện gì, xoay đầu lại vỗ vỗ đầu cháu mình khen ngợi, “Làm tốt lắm! Không hổ là cháu của ta!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Phụng Chương bừng lên vui sướng, Tiêu Tử Y thật sự bó tay. Mấy giờ trước nàng còn khuyên bảo Hạ Hầu Linh bảo nàng ta nên nói chuyện với ông nội của mình cho công bằng, rồi cũng nghe qua nàng ta nói một chút chuyện của nàng ta.

Cha Hạ Hầu Linh chỉ có một vợ, cho dù có ở nhà Hạ Hầu không có con đi chăng nữa cũng nhất quyết không nạp thiếp. Vì quá thất vọng nên Hạ Hầu lão tướng quân cứ đem nàng trở thành cháu trai để dạy dỗ. Hạ Hầu Linh cười khổ bảo với nàng, từ bé nàng ta đã rất hâm mộ những bé gái kia có thể được mặc váy đẹp đeo khuyên tai, ngồi uống trà tán chuyện trong đình mát. Còn nàng ta thì lại phải khổ cực luyện võ dưới ánh mặt trời, đem bản thân phơi nắng đến đen thui, chẳng khác gì một thằng con trai cả.

Đúng, là ông nội nàng ta hận nàng ta không phải là con trai, hận nàng ta không thể thừa kế nhà Hạ Hầu được. Nhưng nàng ta liều chết đoạt được công danh, song bây giờ lại không để ý đến cảm xúc của nàng ta cứ bắt nàng ta lập gia đình.

Nói cho cùng con cái là một phần đồ vật của cha mẹ, thích đặt con ở đâu là tùy cha mẹ.

Tiêu Tử Y biết rõ, coi như nàng cùng các gia trưởng tranh luận chuyện này thì cũng chẳng có kết quả gì. Dù sao con trai chính là kéo dài tính mạng của họ, họ muốn bọn trẻ phải hoàn thành những gì mà họ không hoàn thành được, muốn bọn nhỏ làm những việc mà họ không làm được.

Có đôi lúc hy vọng bọn nhỏ hiểu được lòng cha mẹ, cũng là một loại mong muốn rất tham lam.

Khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của Hạ Hầu Phụng Chương cứ tràn đầy hưng phấn là cũng bởi câu nói tán thưởng của ông nội cậu nói ra. Tiêu Tử Y nhìn trong mắt mà thở dài. Gia trưởng chỉ cần một câu thôi, có đôi lúc lại như tiếp thêm một sức mạnh cho bọn trẻ vậy.

Còn có một số đứa trẻ, thậm chí đến cả một lời cũng không có chẳng hạn như Hạ Hầu Linh, như Diệp Tầm hay là Lí Vân Tuyền, hoặc là như nàng...

“Công chúa? Công chúa Trường Nhạc?”

Tiêu Tử Y phục hồi tinh thần, thấy lão Tướng quân Hạ Hầu đang nghi hoặc gọi nàng, vội vàng đứng lên đi ra ngoài điện nói chuyện với ông.

“Công chúa, cháu gái bất tài kia của ta, đành phiền công chúa người chiếu cố ấy ngày nữa nhé” Về mặt lão tướng quân Hạ Hầu trông méo mó khổ sở, chẳng còn chút phần nộ như vừa nãy, dường như cũng già thêm chục tuổi.

“Lão tướng quân, có cần ta đi khuyên bảo nàng ấy không ạ?” Tiêu Tử Y không đành lòng, ý thức được người đứng trước mặt nàng là lão già sáu bảy mươi tuổi, nói mềm nhẹ.

“Không cần, hy vọng nó qua một hồi sẽ thông, lão thần xin cáo từ” Lão tướng quân Hạ Hầu thở dài một tiếng, run rẩy đi về trước. Trời chiều kéo dài chiếc bóng ông lão trên đường, lưng ông lão vốn nhìn rất thẳng nhưng giờ lại thấy còng đi một chút.

Tiêu Tử Y nhìn thấy hình ảnh này, cảm giác mờ mịt. Đấu tranh trong nội bộ gia đình, cả hai bên đều bị tổn thương, hơn nữa là tổn thương gấp bội lần. Thật ra nắm tay nhau cùng chung sống hoà bình vui vẻ không khó, mà cần gì cứ phải làm khó nhau đến thế chứ?

Mãi cho đến khi bóng lão tướng quân Hạ Hầu biến mất sau rừng cây, Tiêu Tử Y mới quay người lại vừa lúc thấy Hạ Hầu Linh đang dựa người vào khung cửa khoanh hai tay trước ngực nhìn theo chỗ bóng ông nội mình biến mất.

Mặt trời đang chiếu những tia sáng chói lọi cuối ngày, vừa lúc chiếu vào trên mặt Hạ Hầu Linh, lại làm cho Tiêu Tử Y nhìn không rõ thần sắc trên mặt nàng ta.

259. Chương 259: Võ Công Tâm Pháp

Sau mấy ngày trôi qua không sợ hãi, đến cả Tiêu Tử Y cũng cho rằng vị La Thái phó sẽ quấy rối trong nhà trẻ của nàng lại rất an phận, dường như khiến cho Tiêu Tử Y hoài nghi cái vị làm khó đứa trẻ ở trên sân tập kia không có có phải ông ta không nữa.

Cho dù có nhiều thành kiến với ông ta, nhưng Tiêu Tử Y cũng phải thừa nhận vị La Thái Phó này giảng bài cũng rất có chiều sâu. Hơn nữa cũng không giống kiểu cứng nhắc như Thái Khổng Minh. Chắc là do dạy nhiều hoàng tôn quý tộc nên vị La Thái Phó này cũng rất biết kích lệ tính tích cực của những đứa bé này, kể cả là tiết học buồn tẻ chẳng thú vị gì.

Đây chính là nhân sĩ chuyên nghiệp đó nha! Tiêu Tử Y không muốn đối mặt nhưng cũng phải nhận thức ra sự thật này. Tất cả giáo viên trong nhà trẻ của nàng, không ai có kinh nghiệm dạy cả. Đến cả Thái Khổng Minh cũng mới chỉ có dạy học một hai năm thôi, còn vị La Thái Phó kia thì đã có hơn ba mươi năm dạy học rồi.

Bỗng lúc đó Tiêu Tử Y lý giải ra vì sao phụ hoàng lại phái ông ta đến đảm nhiệm việc dạy dỗ cho bọn trẻ. Nếu nàng muốn nhà trẻ này tiếp tục được phát triển tiếp thì nhất định phải chọn giáo viên rồi. Tiêu Tử Y rất muốn vứt bỏ mọi thành kiến với vị La Thái Phó này để nói chuyện tử tế với ông ta nhưng tiếc là đối phương lại không nghĩ như thế, lúc nào cũng tránh né nàng, hoặc lúc sắp gặp mặt thì lại cúi thấp mặt xuống gọi nàng một tiếng “Công chúa” rồi cứ thế đi qua.

Tuy nhiên Tiêu Tử Y rất bội phục học thức của ông ta, nhưng cũng không thể không chấp nhận được sự thật là nhân phần của ông ta.

Còn về phần TRầm Ngọc Hàn tiết thể dục bên đó thì khỏi hài rồi.

Trước đây Tiêu Tử Y bởi có quan hệ không tốt lắm với Độc Cô Diệp nên chưa từng đi dự thính tiết thể dục bao giờ. Vì thế nàng nhân lúc TRầm Ngọc Hàn dạy thì qua đi dự thính một lần. lại phát hiện ra tên nhóc này tự ý dạy cho bọn trẻ võ công tâm pháp.

Được thôi, chuyện đó nàng cũng không kinh ngạc lắm, dù gì thì võ công bọn hần cũng bắt đầu học từ tầm tuổi ấy rồi mà. Nhưng tuy nàng đối với võ công dốt đặc cán mai, cũng biết những ...nội công tâm pháp này đều là bí mật truyền miệng, đây cũng là nguyên nhân mà Độc Cô diệp dạy bọn trẻ lâu như thế cũng không dạy chút nào ngoài cười ngựa ra.

Nàng sợ TRầm ngọc Hàn sẽ dạy bừa mà thêm phiền nên tranh thủ thời gian hỏi hần. Kết quả người ta trả lời là những ...võ công tâm pháp này đều là do người nhà họ Thầm dùng tiền để mua. Theo như hần nói để hình dung, Tiêu Tử Y đã biết trong gia tộc họ Thầm có chỗ nào đó trong thư phòng cất dấu võ lâm tâm pháp nhiều vô kể, có thể so với tiểu thuyết Kim Dung để hình dung chính loại ‘Động sói’ kia...

Quả nhiên có tiền mua tiên cũng được.

Cuối cùng Tiêu tử Y cũng không nói gì thêm, cứ yên tĩnh mà ngồi một bên xem TRầm Ngọc Hàn dạy bọn trẻ võ công tâm pháp.

Thật ra thì như vậy cũng không tệ, Tiêu TRạm là hoàng tôn quý tộc, học chút ít võ công phòng thân cũng rất tốt. mà những ...võ công tâm pháp này đều là những nội dung nhập môn bậc thấp nhất, trẻ con học sẽ khoẻ mạnh. Chỉ có điều Tiêu Tử Y không ngờ, nàng dự thính một trận rồi sau cũng cảm thấy chân khí có dấu hiệu chuyển dịch trong cơ thể.

Hoá ra TRầm Ngọc Hàn giảng bài đầu tiên chính là nhận biết huyết vị và kinh mạch, bởi những này ...đều bao hàm trong võ công tâm pháp, trước hết hần dạy bọn trẻ những này trước. Hần cũng vì để cho bọn trẻ hiểu rõ từng huyết vị cụ thể để thể nghiệm, nàng ở bên dù nghe không rõ lắm những cũng biết là hần đang nói đến đâu.

Hần chỉ giảng mỗi một lần, chân khí trong cơ thể nàng cũng tựa như đi theo kinh mạch hần chỉ tới từng huyết vị chuyển động làm cho nàng mừng rỡ không thôi. của

Nàng vốn có chân khí trong cơ thể rồi, duy mấu chốt chính là nàng căn bản không biết sử dụng. Đúng lúc TRầm Ngọc Hàn dạy lạ là bài về huyết vị và kinh mạch đã làm cho nàng hiểu ra.

Hoá ra võ công tâm pháp đều là tương thông, nàng còn tưởng rằng võ công của mình phải hỏi sư huynh đồng môn Kỳ mặc thì mới được, nếu sớm biết thế đã bảo Nam Cung Sanh trước rồi.

Nhưng mà võ công Nam Cung Sanh lại học được từ đâu vậy nè? Nhà Nam Cung lại không giống nhà Độc Cô Phiệt có võ công gia truyền, cũng không giống nhà họ Thầm có thể dùng tiền để mua bí kíp võ công. Đúng rồi, hần có sư phụ. Vậy người sư phụ này là ai ha?

Tiêu Tử Y tạm thời chẳng có cơ hội để suy nghĩ đến vấn đề này nữa bởi ngọn lửa khác đang sêm mất lông mày trước mặt nàng đây này.

“Làm sao bây giờ? Chỉ còn đêm nay nữa thôi đã là ngày mùng một tháng sáu rồi (1/6). Quà tặng của Trạm Nhi làm sao bây giờ đây?” Tiêu Tử Y mới nhận được tin từ chỗ Tiêu Cảnh Dương sai người đến báo là huynh ấy bắt lực rồi. Thật khổ quá đi, nàng cái gì cũng trông cậy vào hần cơ mà, vì hần là thái tử cơ đấy! Thái tử đó nha! Bận rộn nhiều chuyện đến hết mức rồi này!

“Không sao, ta đã chuẩn bị xong rồi” Nam Cung Sanh ngồi bên cạnh nàng cười bí hiểm, tính toán nói trước, “Có tin ta không? Nếu tin tưởng ta thì cứ giao cho ta làm đi nhé”. Hiện giờ hai người đang trên nóc cung Trường Tín, cũng không nhìn trời, mà là buổi tối Tiêu Tử Y định luyện tập khinh công của mình, ai ngờ lúc lên đến nóc nhà thì đã thấy hần ở đó rồi.

Mất Tiêu Tử Y nhìn hai người cùng một chỗ lộ ra khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Sanh, do dự một lát, cuối cùng vẫn gật đầu bảo, “Được rồi. Ta tin tưởng anh đó. Nhưng mà nếu anh để cho Tiêu TRạm thất

vọng ý mà, cứ hỏi tội anh đó!”

Tiêu Tử Y không yên lòng bỏ thêm một câu cuối, bĩu môi uy hiếp. Xong đời rồi, nàng cảm thấy càng ở chung lâu dài nàng lại càng khó cự tuyệt người đàn ông này. Nhất là đơn giản vén tóc hất ra sau tai làm lộ ra đôi mắt thâm sâu nhìn nàng, còn nàng thì chẳng có cách nào cự tuyệt hất mắt rồi.

“Yên tâm đi, sẽ không sao đâu” Nam Cung Sanh lấy viên kẹo đường cuối cùng còn thừa trong đĩa đưa cho nàng, cười bảo, “Ừ, cái này cho nàng ăn đó, định là để dành cho tên nhóc Độc Cô Huyền, tiếc là mấy ngày nay rằng nó đau dữ dội, tiểu thư Nhan cấm nó ăn đồ ngọt”

Hừ hừ, thế chẳng phải là muốn mạng của nó sao/” Tiêu Tử Y cầm lấy kẹo đường không bỏ ngay vào miệng, mà cầm cây trúc trong tay vuốt ve. Thứ kẹo đường này vốn đã là đồ vật tuyệt tích ở trên phố lớn phố nhỏ ở hiện đại rồi. Nhìn vật màu da cam sáng lóng lánh mà làm cho con người ta thấy đáy lòng trào ra mật ngọt, rất ngọt ngào.

Nam Cung Sanh lặng yên nhìn tóc nàng bay trong gió đêm, ánh mắt dần trở nên thâm thúy.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn vầng trăng lưỡi liềm, đưa tay ra ngoài định nắm lấy chỉ đạo không khí, nàng cảm thán nói, “Thật muốn hái xuống ngay quá, như vậy nguyện vọng TRẠM NHI có thể thực hiện được rồi”

Nam Cung Sanh nhin không được cười nói, “Ta đưa nàng xuống trước, đã hơi muộn rồi, nếu bị Nhược Trúc các nàng ấy không thấy nàng, lại cầu nhàu nàng mất thôi”

Tiêu Tử Y quay đầu lại, lòng có chút tâm sự nặng nề nói khẽ, “Anh đi trước mau lên, ta có thể tự mình xuống dưới được, ta còn muốn ngồi yên một lát nữa”

Nam Cung Sanh lo lắng nhìn nàng, nhưng nếu hất không đi bố trí thời gian để tặng quà cho bọn trẻ sợ là không kịp nữa, vì thế trầm ngâm đắn đo, “Vậy công chúa nàng đừng để bị lạnh nhé, ta đi trước đây”

Tiêu Tử Y ngóng nhìn Nam Cung Sanh thi triển khinh công võ nghệ cao cường ngay trước mắt, lòng cảm thấy buồn bã vô cớ.

Nàng đem kẹo đường bỏ vào miệng, một vị ngọt mát sáng khoái trào dâng, nhưng trong lòng nàng thì lại không rõ vì sao mà thấy đắng như thuốc đắng.

Hất cho tới tận bây giờ chưa từng gọi tên nàng dù chỉ một lần.

260. Chương 260: Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi

Một đêm không mơ, Tiêu Tử Y đứng ở cửa lớn nghênh đón bọn trẻ tới, nhìn vẻ mặt hân hoan của mỗi đứa, mừng thầm vì biết rõ bọn trẻ đã nhận được quà tặng.

Tiêu Trạ đặc biệt vui vẻ, suốt cả ngày trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé cứ tươi cười mãi không ngừng.

Tiêu Tử Y rất hiếu kỳ, nhưng bất luận hỏi thế nào, bé Tiêu Trạ cũng đều lắc đầu bảo là muốn giữ bí mật. Còn Nam Cung Sanh thì cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, muốn tóm hất lại để hỏi cho rõ mà cũng không cách nào tìm được hất.

Hôm nay là ngày Quốc tế thiếu nhi, Tiêu Tử Y lại cho bọn trẻ được nghỉ một ngày, đem cung điện Trường Nhạc biến thành một nơi để chơi trò chơi thử nghiệm. Đây là mấy ngày nay nàng và Đàm Nguyệt Li khẩn cấp bố trí. Thiết bị trò chơi cỡ lớn thì vẫn còn đang thiết kế, nhưng ví dụ như nhà ma, vòng bập bênh hay một số những trò nhỏ đơn giản khác cũng đã chuẩn bị đủ cả.

Nàng còn mời những phụ huynh bọn trẻ có thời gian rảnh rỗi đến động viên bọn trẻ muốn để lại ký ức tốt đẹp cho chúng,

Bởi thời đại này không có máy chụp ảnh, nên Tiêu Tử Y bảo Tiêu Cảnh Dương tìm cho hai hoạ sỹ cung đình vẽ cho cả nhà bọn trẻ mỗi nhà một bức tranh. Khụ, tuy nàng cho là vẽ cũng chỉ hơi giống thôi nhưng hình như ai cũng đều thích cả.

Giữa trưa bọn trẻ ăn cơm rất phong phú sau đó nghỉ trưa, Tiêu Tử Y lại chuẩn bị đủ giấy bút cho bọn trẻ, ghi lại thư ười năm sau này của chính mình, muốn viết gì thì viết. Sau đó lại chọn một ít đồ vật mình thích nhất đặt trong hộp niêm phong lại cất vào kho..., tự mình tìm một địa điểm trong cung Trường Nhạc để chôn..., đây là kho báu mong đợi của mười năm sau.

Tiêu Tử Y thấy mặt bọn trẻ hào hứng phấn khởi, bất giác nghĩ ngợi. Mười năm sau, những đứa trẻ này sẽ thế nào, còn nàng thì đang ở đâu đây. Nếu để cho nàng viết một bức thư cho chính mình mười năm sau, nàng sẽ viết gì đây?

Tại nơi đây sau khi con gái đến tuổi cập kê, vấn đề lập gia đình sẽ là vấn đề phức tạp nhất. Tháng sau nàng đã đến tuổi cập kê rồi, chẳng may được hoàng đế cao hứng cứ thế gả nàng cho Trương Tam hay Lý Tứ gì đó nữa. Đây chính là miệng vàng lời ngọc, đến lúc đó nàng có muốn sửa đổi cũng bó tay mà thôi.

Nếu như không muốn người khác khống chế vận mệnh của mình, nàng đây nhất định phải đánh đòn phủ đầu, nhưng đến cùng ai sẽ là đối tượng mà nàng phó thác chung thân cả đời đây?

Nàng thừa nhận đã từng có cảm tình với Tiêu Cảnh Dương, nhưng mà cũng biết rất rõ hắn là huynh trưởng của nàng. Cho dù sau này hắn cũng đã mở cõi lòng cho nàng thấy, tuy nàng cũng có chút động tâm song lý trí của nàng cuối cùng cũng nhắc nhở, biết rõ họ cho dù yêu nhau, nàng cũng không có dũng khí để bước lên trước một bước.

Trừ phi nàng đổi thân phận, không phải là huynh muội với hắn. Nhưng mà nếu ngay từ đầu họ vốn là thế rồi, thì hắn cũng sẽ không ôn nhu đối với nàng, tất cả tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra.

Còn về Nam Cung Sanh.... Tiêu Tử Y nghĩ đến tên này, vốn đã quen nhìn thấp thoáng bóng hắn trước mặt. Quả nhiên tại đình viện cách đó không xa đã thấy một bóng màu lam. Đúng vậy. Hắn lúc nào cũng bên nàng, không xa không gần, yên lặng thủ hộ nàng. Hắn bao dung nàng tùy hứng, nàng hưởng thụ khoái cảm đối chọi gay gắt với hắn, cũng dần trở thành thói quen hắn lúc nào cũng quanh quẩn bên nàng.

Khi hiểu hắn rồi, nàng lại cảm thấy họ gần nhau hơn chút, cùng ở chung với hắn, nàng lại thấy hắn hình như gần thêm chút nữa, tựa như hiện tại hắn đang đi về phía nàng vậy.

Thế nhưng hắn cái gì cũng không nói, đến cả tên nàng hắn cũng không gọi. Cứ coi như hai người đã rất gần nhau rồi mà lại giống như cách một tâu lụa mỏng nhìn không rõ. Thật giống như hắn hiện giờ đang đứng trước mặt nàng đây mà vẫn đeo chòm râu xồm đầy mặt, phủ kín hai mắt hắn.

Nàng muốn tiến thêm nữa....., nàng muốn xác nhận, muốn nhìn rõ hơn nữa.

“Sao lại ngăn người ra thế? Đã có chuyện gì xảy ra sao?” Nam Cung Sanh nhìn quanh xác nhận vài lần, thấy chung quanh không có ai gần nghe họ nói chuyện mới hỏi khẽ.

“Không, không có gì” Tiêu Tử Y cụp mắt xuống nói nhàn nhạt.

“Hôm nay làm cũng rất được nha! Mới vừa rồi còn đụng phải Tiêu Nhi bọn chúng, nói là hôm nay chơi rất vui” Tâm tình Nam Cung Sanh không tệ, bị tiếng cười bọn trẻ lây nhiễm càng thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng.

“Vâng, đều là cố gắng của tất cả mọi người” Tiêu Tử Y bỏ thêm mấy từ, cảm thấy tâm tình bội bạc vô cùng. Những ngày này không hiểu sao cảm xúc không rõ cứ lượn lờ trong lòng làm nàng gần như không thở nổi. Nàng vô ý thức mà ngăn ngớt, không còn cảm giác ở chung với hắn như trước, nói thản nhiên, “Trời đã tối nhanh thật đó. Tối qua anh cho Trạh Nhi cái gì vậy?”

Nam Cung Sanh vỗ tay cười khê bảo, “Không phải đã nói lần trước rồi sao? Trong mắt Hoàng Tôn Điện Hạ, ánh trắng là vật nhẹ, nhỏ một chút, vì thế ta đã sai người làm thành một vòng cổ hình tròn, hiện giờ có lẽ đang trong người Hoàng tôn điện hạ đó”

Tiêu Tử Y nghe vậy im lặng tâm ý phiền loạn nói, “Anh thật đã làm vậy rồi hả? Coi như là trẻ con đi, cũng sẽ không dễ mà bị lừa như thế chứ?” Tâm tình nàng không tốt, lời nói ra dĩ nhiên chẳng êm tai chút nào.

Nam Cung Sanh kinh ngạc nhìn nàng, giọng điệu trầm trầm hỏi, “Công chúa, có phải đã xảy ra chuyện gì không vậy?” Không đúng, vị tiểu công chúa này lúc nào cũng vẫn tươi cười chào đón người ta, càng ở chung với bọn trẻ lại càng kiên nhẫn hơn mà. Hôm nay chưa nói với hắn hai câu thì đã trở mặt rồi, tuyệt đối có chuyện gì xảy ra rồi.

“Bầu trời này đã tối đen rồi, chả lẽ lại để cho Trạm Nhi cứ mỗi tháng mới nhìn thấy bầu trời sáng hay sao? Chẳng lẽ lại để cho nó thương tâm gấp bội lần sao? Ta sẽ đi giải thích điều này với bé vậy” Tiêu Tử Y nghe hắn gọi mình là công chúa, tim như bị đâm một nhát, đau đến mức nàng không bao giờ muốn...xuất hiện trước mặt hắn nữa, tâm loạn như ma nói xong thì quay đầu đi.

Nam Cung Sanh định đưa tay ra túm lấy nàng xong lại lừng chừng. Hắn không ngờ chỉ có ngần ngừ vài ngày mà khinh công của nàng đã tiến bộ trông thấy, nhìn rất tự nhiên. Hắn có thể đuổi theo kịp nhưng không quá mức. Hắn đành thở dài đi sau nàng, duy trì một khoảng cách thích hợp.

Hai tay Tiêu Tử Y đan chặt vào nhau phát run lên. Nàng không rõ vì sao mà vậy nữa. Trước đây trước mặt Nam Cung Tranh nàng nói không muốn thông dong nữa, rất kiên cường khẳng định là mình có tình cảm với Nam Cung Sanh. Nhưng điều đó cũng chỉ là giới hạn gần kề trong gang tấc thật chỉ có tình cảm thôi không phải sao? Nàng không có lý nào lại vô tình giao hết lòng mình đi như thế chứ?

Đúng vậy, tất cả là lỗi cảm giác của nàng. Trong lòng hắn, còn chưa cần mấy câu mà đã ảnh hưởng đến tâm tình của nàng. Tuyệt đối sẽ không như thế nữa đâu.

Tiêu Tử Y chậm rãi đi về trước điện tách xa bọn nhỏ ra, bỗng lỗ tai linh mẫn nghe được tiếng Lí Vân Tuyền đang hỏi Tiêu Trạ, “Trạ Nhi à, hôm qua người được quà tặng là gì thế? Chúng ta đã nói hết rồi, người cũng phải nói ra chứ!”

Tiêu Tử Y định ngăn Tiêu Trạ lại, nhưng lại thấy chiếc miệng nhỏ của bé mở ra, vui sướng nói, “Hi hi, nói thầm cho các người biết nhá, thật ra nguyện vọng ta muốn là bầu trời ánh trăng đó”

“Ồ ồ? Bầu trời ánh trăng sao? Vậy người có mang theo không?” Hai chị em nhà họ Tô gào lên lách tới, muốn nhìn rõ ánh trăng thật sự.

Tiêu Trạ đắc ý rút một chiếc dây treo cổ có gắn mảnh kim loại ra, nói rất vui vẻ, “Ừ, là cái này đây!”

Vầng hào quang lóng lánh từ từ phát ra trên bàn tay bé nhỏ của bé, toả sáng soi rõ vẻ hâm mộ trên mặt bọn trẻ.

Độc Cô Huyền đứng cạnh cười nhạo khinh miệt, đưa tay chỉ lên bầu trời nói, ‘Người nói vậy! Rõ ràng ánh trăng vẫn còn trên bầu trời kia đó mà! Sao lại có thể đậu trên cổ cùng lúc với người được chứ?’

Nhưng khi cậu ngẩng đầu lên lại phát hiện bầu trời đêm đầy sao song chẳng có bóng dáng ánh trăng đâu cả.

Tiêu Tử Y cả kinh, mới kịp phản ứng, hôm nay là mùng 1 âm lịch, trăng trên trời lúc này sẽ là trăng non. Hôm nay trăng non đang vận chuyển đến giữa cùng với bầu trời, ánh trăng đen nửa bán cầu nên lúc này nhìn không thấy trăng đâu.

Chẳng lẽ những...này mà Nam Cung Sanh cũng tính toán hết cả rồi ư?

261. Chương 261: Ánh Trăng Trên Bầu Trời

Dẫu có gốc đi chăng nữa...xem ra thật sự làm trạch nữ trong nhà lâu quá mất rồi, thấy trăng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi ha... ở đây đều thay đổi nhiều lần như thế, ngay từ đầu đã nghĩ sai mất rồi, cứ nghĩ là mùng 1 dương lịch, trăng sẽ tròn....Thế mà đột một cái đã thay đổi....Thảo nào người ta nói mùng 1 âm lịch trên bầu trời căn bản vốn không có trăng.

Ngay lúc Tiêu Tử Y đang ngẩn người, nàng lại nghe thấy giọng Lí Vân Tuyền kinh ngạc sợ hãi thốt lên, “Trời ơi! Đúng thật là trăng do thần tiên hái xuống rồi sao?”

Độc Cô Huyền reo lên hỗn hển, “Không thể nào! Không thể nào! Tối mai chúng mình lại nhìn xem xem!”

Lòng Tiêu Tử Y lại căng lên, hôm nay đúng là ngày mùng 1 âm lịch có thể lừa được 1 ngày chẳng lẽ ngày mai lại để cho Trầm Nhi thất vọng hay sao?

Mà lúc này nàng lại nghe tiếng Tiêu Trầm vui vẻ cười nói, “Người khờ quá đi, cái này có gì kỳ lạ chứ? Người rụng một cái răng sau này còn mọc ra một cái mới, mấy hôm trước chúng ta ngắt một bông trong vườn hoa, hôm nay chúng ta lại đi xem đã thấy một bông hoa khác rồi. Ngày hết thì lại tới đêm, đêm hết thì lại là ngày mà. Ánh trăng cũng thế thôi, thần tiên hôm nay đưa cho ta một ánh trăng, ngày mai bầu trời lại mọc ra một ánh trăng khác, thế có gì kỳ lạ đâu chứ?”

Độc Cô Huyền bị bé nói thế cứng họng không trả lời được, ghen ghét nhìn chằm chằm “ánh trăng” trong lòng bàn tay Tiêu Trầm. Mấy nhóc cứ riu rít vây quanh Tiêu Trầm, đứa nào cũng muốn sờ vào ánh trăng một cái.

Tiêu Tử Y lẳng lặng lắng nghe, một luồng cảm xúc không rõ bốc lên đầu, mũi cay cay.

Đúng vậy, ánh trăng cũng không phải là không tròn vẹn, mà không tròn vẹn đó chỉ là trong mắt mọi người.

Còn tâm tư bọn trẻ rất thuần khiết, bởi vì con mắt chúng có thể nhìn thấy những vật mà người lớn không nhìn thấy.

“Công chúa...” Một giọng nồng đậm trầm thấp đầy quan tâm truyền từ sau nàng tới.

Tiêu Tử Y xoay người, nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt nàng đây. Lòng của nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt tuần tú bị che đi kia, nhìn không rõ thấy đôi mày liễu mác xinh đẹp kia, cùng sống mũi thẳng tắp và đôi môi dày vừa phải kia. Quan trọng hơn nữa là nàng có thể nhìn thấy đôi mắt nhỏ dài ấy chứa đựng sự ôn nhu với nàng. Hoá ra lòng nàng một mực có thể xem thấu được.

Chỉ là ánh mắt nàng bị che, có đôi lúc chẳng để ý đến lòng của mình. Gọi tên hay không gọi tên thì có ý nghĩa gì đâu chứ? Chỉ cần hẳn gọi chính là nàng đây, chỉ cần trong giọng nói của hắn có sự quan tâm với nàng, nàng đây còn lẩn tránh gì nữa?

“Nam Cung...” Tiêu Tử Y vô thức mà gọi tên hắn, một dòng nước ấm áp tràn đầy nội tâm.

Bầu trời đã tối hoàn toàn, đèn cung đình đã được thắp lên. Một lúc có gió thổi muện tới, thổi nhẹ vào hai má nàng đang hiện lên màu hồng khả nghi.

Nàng biết rõ, nàng thích hắn mất rồi.

Nàng biết rõ, Tiêu Tử Y thích Nam Cung Sanh.

Nhưng mà thích cũng chỉ là thích thôi, tuy Tiêu Tử Y biết tâm ý của mình nhưng nàng vẫn còn chưa biết tâm ý đối phương đâu.

Có người nói yêu giống như một trận chiến vậy, nam và nữ định giúp nhau thì càng không ngừng tìm hiểu đối phương. Nếu giao bản thân ra trước thì chính là sẽ thất bại thảm hại.

Tiêu Tử Y cũng không biết điều này có thật hay không nữa nhưng lại biết rõ nàng rất khó thổ lộ với đối phương tâm ý của mình, chỉ nhiều nhất là ám chỉ thôi....

Song ám chỉ này hình như không nắm chắc cho lắm. Nàng cần phải cân nhắc cho thật kỹ. Tiêu Tử Y đành lấy cớ chỉ khi nào Nam Cung Sanh mở lòng còn không nàng không muốn đề cập tới vấn đề này nữa.

Tiêu Tử Y an bài cho bọn nhỏ xong cũng có chút buồn ngủ. Chị em nhà họ Tô tối nay cũng ngủ ở đây 1 đêm. Lúc này nàng mới phát hiện ra bạn học Đàm Nguyệt Li thì vô cùng hối hận, cứ luyến tiếc đứng mãi ở cửa.

“Tình Duyệt đâu rồi? Sao mãi chưa thấy nó đi ra nhỉ?” Tiêu Tử Y âm thầm lau mồ hôi lạnh, Đàm Tinh Duyệt không thấy đâu, nàng đang tâm phiền ý loạn lại càng không thấy bóng cậu.

Đàm Nguyệt Li thu quạt xếp nói ảo não, “Nó không chịu về nhà cùng ta”

“Huynh đệ các người lại giận với nhau rồi hả?” Tiêu Tử Y bình tĩnh hỏi, dù gì thì tuổi hai người họ chênh lệch nhau quá xa, nói ầm ĩ mới là lạ. Tình hình thực tế thì trước đây họ cũng chẳng> tốt hơn được, không giống không khí nhà họ Nam Cung.

Đàm Nguyệt Li ngửa đầu thở dài nói, “Lần này không phải là vấn đề của ta. Hôm nay cha mẹ ta vốn được ta nói đứt cả lưỡi định đến khích lệ nhưng mà họ cũng không có tới”

Hôm nay Tiêu Tử Y thấy Đàm Tinh Duyệt cả ngày rầu rĩ không vui, nàng cũng thử đến nói chuyện với cậu mấy lần nhưng đều bị cậu né tránh.

“Thực ra thì ta cũng không ngờ thế, dù sao thì họ cũng vốn thế rồi mà” Đàm Nguyệt Li nói chuyện lạnh nhạt khác hẳn bộ dạng vui vẻ ngày thường.

Tiêu Tử Y thoáng thấy biểu hiện hững hờ của hắn, rất không vui, không biết nên an ủi hắn thế nào nữa.

Đàm Nguyệt Li cười khổ bảo, “Nhưng mà không thể tha thứ được. Ngày hôm nay vốn là sinh nhật của Tình Duyệt, thế mà họ lại đều quên cả”

“Hả? Sinh nhật của Tình Duyệt ư? Trời ơi, sao anh không nói sớm?” Tiêu Tử Y che miệng thở nhẹ. Là lỗi của nàng, sao nàng lại quên được chứ? Nàng sớm không phải ghi sinh nhật của mỗi bé lại rồi đó thôi, coi chuyện đó trở thành chuyện quan trọng nhất mà.

“Vốn...định cho nó một niềm vui cơ” Đàm Nguyệt Li nói hơi mất tự nhiên.

Tiêu Tử Y nheo hai mắt lại, nhìn kỹ đôi mắt hoa đào dài hẹp kia, nói lạnh lùng, “Là chính anh cũng quên hả? Anh đã đưa quà cho nó chưa?”

Đàm Nguyệt Li mở roạt quạt ra, phe phẩy nói, “Sáng nay đã để “tuân tử” bên gối nó, cũng chính là quà sinh nhật ta tặng nó mà! Cũng là lấy tiền của ta nha!”

“Thôi đi, đó là tâm ý của ta chứ!” Tiêu Tử Y lắc đầu quyết định không thêm dây dưa nhiều vấn đề này với hắn nữa. “Ta đi vào nói chuyện với nó, còn anh thì cứ đứng chờ ở đó xem đi” Hừ! Không thừa nhận thì phạt hắn luôn!

Thế mà Đàm Nguyệt Li lại hình như vì những lời này của nàng mà dỗi, rất vui cứ gật đầu liên tục bảo, ‘Vây thì xin nhờ công chúa rồi! Tốt nhất là nhanh chút, chúng tôi muốn về nhà ngay’

“Shit!” Tiêu Tử Y thật muốn mắng hắn quá đi, cái tên này thật chẳng biết xấu hổ gì cả. Đương nhiên nàng không chịu tha hắn đơn giản vậy đâu, mũi chân cứ không chịu nhúc nhích tí nào.

Đàm Nguyệt Li gặp chiêu này không hiệu quả đành thở dài, vòng tay lại nói, “Công chúa, thật ra Tình Duyệt đã tốt hơn so với trước đây nhiều lắm rồi. Ta thật sợ nó vì chuyện hôm nay mà lại lui vào chiếc vỏ chính mình đó”

Tiêu Tử Y cau mày, cũng chẳng tin tưởng lắm những lời này của hắn. Thực tế điều này cũng có vẻ giống kiểu lừa đảo mà chuyển thành ăn nói khéo nết vậy.

Đàm Nguyệt Li hít sâu một hơi, đổi hẳn hình tượng thường ngày của mình, vén bờ áo choàng ngồi xuống bậc thang. Gió đêm thổi vào tóc của vị đẹp trai này tung bay, phối hợp cùng khuôn mặt buồn bã của hắn, rõ ràng còn có cảm giác buồn bã không vui. Chỉ nghe thấy hắn nói buồn buồn nhớ lại, “Trước khi Tình Duyệt đến nhà trẻ này, có một ngày nó ngồi đọc sách trong phòng dạy tư, thấy đã khuya lắm rồi muốn ngủ ở chỗ đó. Còn vị giáo viên dạy tư thì muốn nó về nhà ngủ, hoặc là nói với cha mẹ một câu sợ cha mẹ không tìm thấy”

Tiêu Tử Y bắt đầu ý thức được tính xác thực, bất chợt mở miệng hỏi, “Vây nó đã trả lời thế nào?”

Đàm Nguyệt Li lộ vẻ sàu thăm cười cười, nói chán nản, “Nó trả lời lão tiên sinh kia rằng, có nói nhiều thì cha mẹ cũng không tìm nó, bởi vì cũng không ai để ý nó có về nhà hay không nữa. Lúc đó cha mẹ chúng ta

bận rộn nhiều việc, đúng là không để ý đến nó thật. Đương nhiên ta cũng không phải là trốn tránh trách nhiệm, ta cũng không để ý đến nó có về hay không. Sau đó lão tiên sinh đã đưa Tinh Duyệt về, đem những lời nó nói nói với chúng ta, ta với cha mẹ mới biết là nó không giống với những đứa trẻ khác”

Rốt cuộc Tiêu Tử Y nghe không nổi nữa, cũng chẳng còn sức đâu mà mắng Đàm Nguyệt Li, quay đầu xông thẳng vào trong điện. Nàng đã biết rõ chứng bệnh tự kỷ của tiểu Tinh Duyệt chính là do trước đây Đàm Nguyệt Li đã từng xem nhẹ nó.

Hoá ra, là do người thân của nó, cả đám họ đều coi thường nó cả.

Đàm Nguyệt Li cảm kích nhìn bóng lưng Tiêu Tử Y, thở phào nhẹ nhõm

262. Chương 262: Sinh Nhật Vui Vẻ

Tiêu Tử Y đi tìm khắp hang cùng ngõ hẻm mới tìm thấy Đàm Tinh Duyệt, nếu không bởi vì nó mượn có ngồi đọc sách ngoài đèn cung đình thì chắc nàng có lẽ cũng bỏ qua một người trốn trong bóng tối.

“Đang nhìn gì đó?” Tiêu Tử Y gọi khẽ, cố gắng không dọa đến cậu.

Đàm Tinh Duyệt thật không muốn nói chuyện chút nào, nhưng do được dạy dỗ ở trong nhà trẻ là dù không biết cũng phải trả lời là không biết, nên cậu theo phản xạ học ra hai từ nói, “Tuần tử”

Giọng nó quá nhỏ nhẹ đến mức không nghe thấy, nếu không phải thính giác Tiêu Tử Y linh mẫn chắc cũng nghe không nổi.

“A, là quà tặng hôm nay sao” Tiêu Tử Y ngồi xuống cạnh bé, mượn ánh sáng đèn cung đình thấy rất nhiều chữ trên sách thì có chút kinh ngạc hỏi han, “Tiểu Tinh Duyệt à, những ...chữ này con xem đều hiểu hết sao? Có cần ta giải nghĩa cho con biết không?” Nói tới giải nghĩa chữ thật ra ở từ điển cổ đại bọn trẻ trước đó cũng được La Thái Phó dạy tra xong thể nào rồi. Về điểm ấy Tiêu Tử Y đặc biệt bội phục ông ta, ít nhất Thái Khổng Minh phải dạy mất ba ngày cũng chưa xong, thể mà ông ta chỉ cần nửa canh giờ cũng đã dạy xong cho bọn trẻ rồi.

Đàm Tinh Duyệt nói lạnh nhạt, “Chữ tra nhiều quá, con đều học thuộc cả rồi”

“...” Học thuộc cái gì cơ? Đột nhiên Tiêu Tử Y cảm thấy thật khủng bố. Ngày còn đi học, nàng có ấn tượng về La Thái Phó nói giải nghĩa chữ bên trong phải có tới hơn chín nghìn chữ. Nàng xác định vừa rồi không nghe nhầm đó chứ? Đàm Tinh Duyệt đã đem toàn bộ từ điển học thuộc cả rồi sao? Nhưng quả thực là mấy ngày trước nhìn trong tay nó đều là tác phẩm vĩ đại này cả mà.

“Đừng có giật mình như thế chứ, trước đây học thuộc theo cách của La Thái phó giảng rất dễ, con tốc độ nhanh hơn chút thôi mà” Đàm Tinh Duyệt lại nói nhàn nhạt.

“À, tiểu Tinh Duyệt này, hôm nay sinh nhật vui vẻ ha!” Tiêu Tử Y quyết định đổi chủ đề, quá kích thích làm nàng chịu không nổi rồi.

Cuối cùng Đàm Tinh Duyệt cũng bớt tập trung trên quyển sách. Nó ngược đôi mắt nhỏ dài lên nói bình thản, “Người tất sẽ chết, cứ mỗi một lần sinh nhật, chính là gần với cái chết hơn. Cái này có gì mà vui vẻ đâu chứ?”

Hả.... Đây là lời của một đứa trẻ năm tuổi đó sao? Không biết có phải nó là một người già tám mươi tuổi xuyên không tới không nữa đây? Tiêu Tử Y ngậy người ra, mãi sau mới kịp phản ứng, nói không ngừng nghỉ, “Sinh nhật là một ngày rất quan trọng đó nha! Là ngày mà con được sinh ra trên thế gian này đó. Là một ngày rất vui vẻ sáng khoái đó nha!”

“Cha mẹ đều chẳng nhớ rõ, sinh nhật có ý nghĩa gì đâu chứ?” Đàm Tinh Duyệt đối với chuyện cha mẹ hôm nay không đến mà cứ canh cánh trong lòng.

Tiêu Tử Y chán nản thở dài, gần đây nàng chẳng còn cách nào với tiểu Tinh Duyệt này cả, một chút cũng chẳng biết nên nói gì. Thật ra trẻ con đều nhìn sắc mặt cha mẹ để mà sống, cũng thật vất vả lắm lắm!

Trong phòng tràn đầy sự xấu hổ, Tiêu Tử Y định đứng dậy thấp nền lên để tránh cho Đàm Tinh Duyệt đọc sách không mỏi mắt, thì bỗng nhìn thấy ánh nến từ ngoài cửa chậm rãi tiến vào.

Nam Cung Sanh bưng trên tay một chiếc bánh ngọt hình tròn trên có cắm năm ngọn nến đi đến.

Tiêu Tử Y như được thần cứu mạng thầm kêu lên, lúc trước trước khi nàng sắp vào phòng học nàng đã chạy tới phòng ăn trước, bảo Nam Cung Sanh làm một chiếc bánh ngọt sinh nhật giống như làm điểm tâm. Nàng đứng dậy đón lấy chiếc bánh sinh nhật, cười dịu dàng bảo, “Tốc độ không tệ ha, lát nữa ban thưởng cho anh đó”

Nam Cung Sanh buồn cười nói, “May là ngày hôm nay còn thừa nhiều nguyên liệu, đây cũng là cách mừng sinh nhật lần đầu ta thấy đó”

“Được rồi, đem cái quan trọng này cho Lan Vị phường đi” Ở chung lâu với hắn vậy, dĩ nhiên Tiêu Tử Y biết rõ hắn sẽ không phản đối nữa câu.

“Được lắm” Nam Cung Sanh cười thoả mãn.

Tiêu Tử Y trốn tránh mắt, quay người đem bánh ngọt đến trước mặt Đàm Tinh Duyệt, như là hiến vật quý vậy bảo, “Tiểu Tinh Duyệt à. Sinh nhật là ăn bánh ngọt đó nha! Nhìn năm ngọn nến trên này nè, đại diện cho con hôm nay tròn năm tuổi đó. Trong lòng muốn ước nguyện điều gì đừng có nói ra. Sau đó thì thổi nến. Nếu như thổi một hơi nến tắt thì nguyện ước của con sẽ thực hiện được đó nha!”

“Lại là nguyện vọng ư?” Trên mặt Đàm Tinh Duyệt hoài nghi ngẩng đầu nhìn ánh nến nhấp nhót, nó chưa bao giờ tin những....giọng điệu quỷ thần này, nhưng mà nó lại thấy bất ngờ sáng nay nhận được quyền “Tuân tử”, bất giác do dự nghĩ ngợi.

“Đúng vậy đó, nhắm mắt lại, nghĩ một chút, nghiêm túc ước một điều, sau đó mở to mắt thổi một hơi tắt nến” Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt Đàm Tinh Duyệt phát ra hào quang dưới ánh nến, kiên nhẫn giải thích.

Đàm Tinh Duyệt nhìn chằm chằm vào ngọn nến mà ngẩn ngơ, cũng không làm theo những lời Tiêu Tử Y nói.

Nam Cung Sanh dịch chiếc bàn tròn nhỏ tới, đặt bánh ngọt lên trên bàn rồi cũng khoanh chân ngồi xuống. “Tinh Duyệt à, ta biết con sợ bị tổn thương lần nữa, thế nhưng trong lòng mà dựng lên bức tường bao bọc lấy con cũng không phải là bảo vệ con mà là cự tuyệt người khác tới gần đó”

Rốt cuộc con mắt Đàm Tinh Duyệt chớp chớp vài cái, cuối cùng cũng đồng ý bắt đầu làm theo.

Tiêu Tử Y nhìn bé đang cố phồng mồm thổi một hơi tắt nến, tâm tình kích động mãi không thôi, tiện tay gọi ra bên ngoài, “Đàm Nguyệt Li, mang dao và đĩa ở bếp tới! đừng có quên cũng lấy cho anh một phần đó!”

“Bịch!” ngoài cửa có tiếng người nào đó rình coi xấu hổ ngã ụch.

TRải qua một ngày sinh nhật chẳng giống người bình thường của Đàm Tinh Duyệt xong, Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh hai người tự mình tiễn hai huynh đệ nhà họ Đàm ra cửa cung.

Đưa mắt nhìn cửa cung chậm rãi đóng cửa, Tiêu Tử Y thở phào, cũng không quay đầu lại, nhìn Nam Cung Sanh đứng cạnh trong màn đêm, trong nội tâm tràn đầy ngọt ngào không rõ tên.

“Sao lại có ánh mắt nhìn ta như vậy chứ?” Nam Cung Sanh hai tay vòng ra sau lưng, cất cao giọng hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai cười nói, “Không có gì, chỉ là ánh mắt sùng bái thôi mà”

Nam Cung Sanh cổ kéo dài giọng, nói rất chậm rãi, “Cứ giống như người nào đó vừa nói là ban thưởng cho ta vậy đấy”

Tiêu Tử Y nhíu nhíu lông mày, nhìn lên cảnh đẹp bầu trời đầy sao, sau đó lộ ra nét cười tinh nghịch bảo, ‘À, có thể ban thưởng cho anh tiền ta về phòng. Đương nhiên nếu như không bị Nhược Trúc các nàng ấy phát hiện ra’ Điều này cũng phải biết ơn quy củ trước đây nàng đã lập ra, trong cung điện Vĩnh Ninh và Vĩnh thọ lúc đang hoạt động, không thích có người đi cạnh. Trong nội cung hai điện này canh phòng cũng rất nghiêm, các cung nữ cũng rất yên lòng để cho nàng được tự do hoạt động.

Hoặc có lẽ cũng chỉ làm cho nàng không nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của các nàng ấy, Tiêu Tử Y nghĩ ngợi tự giễu.

Nam Cung Sanh khẽ cười nói, “Tại sao lại không chứ? Đi nào, bên ngoài gió lớn lắm đó”

Tiêu Tử Y nhìn thẳng vào hắc cười cười, làm bạn cùng đi về hướng điện Vĩnh Ninh.

Gió đêm cũng không lớn lắm, cũng thổi tóc nàng bay bay vài sợi trước ngực, cũng vừa làm làn váy nàng tung bay theo từng bước chân, Tiêu Tử Y rất hy vọng đoạn đường này vĩnh viễn đi mãi không đến đích, hy vọng hắc lúc nào cũng mãi bên cạnh nàng, cho dù không nói bất cứ điều gì, nhưng có hắc dù đêm đen tối cỡ nào nàng cũng rất yên tâm.

263. Chương 263: Tai Vách Mạch Rừng

Thế nhưng bất luận nàng bước chân kiểu gì thì cuối cùng cũng tới điểm cuối, Tiêu Tử Y đứng ngay tại trước cửa phòng, cùng Nam Cung Sanh dừng bước.

Nàng không biết nói gì, nàng vừa mới phát hiện ra tâm ý với hắc, không rõ hắc có phát giác được là nàng đang hơi mất tự nhiên không đây? Có thể không vì tâm ý của nàng mà cách xa không đây? Tiêu Tử Y thật không ngờ nổi mình có một ngày lại có tâm trạng lo được lo mất giống một nữ sinh nhỏ nữa.

May chính là Nam Cung Sanh cũng không có dị năng đọc được tâm lý. Cũng không may là cho dù râu có dây thế nào, ánh sáng hành lang tối thế nào vẫn đủ để hắc nhìn rõ biểu hiện mất tự nhiên trên mặt nàng, cùng mở to mắt nhìn nàng. Nam Cung Sanh sững sờ một lúc, nghĩ chắc nàng vẫn không thích hắc đeo râu này.

Tiêu Tử Y nhìn thấy tay Nam Cung giơ lên, vội ngăn lại bảo, “Dừng...à, đừng gỡ xuống mà, không lát nữa lại mất công dán lên” Nàng may là kịp nuốt hai từ “râu ria” vào.

Nam Cung Sanh nghi hoặc dừng tay giữa chừng, khó hiểu hỏi, “Thế nhưng lúc ta và nàng cùng ở một chỗ, nàng đều yêu cầu ta như vậy mà”

Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên cười dịu dàng, “Không sao, đây không phải là chuyện lớn gì” Vừa rồi nàng đã nghĩ thông suốt rồi, cái gì bên ngoài cũng không quan trọng nữa, tuy hơi tiếc là không nhìn thấy ánh mắt hắc, nhưng tại thời điểm đặc thù thế này, nàng cảm thấy thận trọng vẫn hơn.

Dù sao nếu bị ai đó mà phát hiện ra nàng chứa chấp đại danh đỉnh đỉnh Công tử Sanh, à...Không rõ Hoàng đế có nhanh chóng đem nàng gả ngay cho hắc hay không nữa...

Tiêu Tử Y lắc đầu để mình ngừng nghĩ ngợi vớ vẩn, chỉ nghĩ sao nói tạm biệt với Nam Cung Sanh thế nào, thì bỗng phát hiện ra bộ dạng trầm tư của hắc. Hắc đang nghĩ gì vậy?

Nam Cung Sanh thấy môi Tiêu Tử Y giật giật định nói gì, vội thò ngón trỏ đặt lên môi làm động tác im lặng, sau đó nói khẽ, “Hiền như có ai đang nói chuyện gì đó đó”

Tiêu Tử Y khẽ ồ lên, vênh tai nghe ngóng, nhưng cũng không nghe thấy cái gì cả.

Nam Cung Sanh cười cười, nắm lấy tay nàng, vận lực truyền một ít nội lực qua hai bàn tay hai người, dẫn dắt nàng làm cách nào tăng cường thính lực.

Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy thanh âm bên tai bỗng trở nên âm ì,..., cứ như là đột nhiên có thể nghe được rất nhiều thanh âm mà bình thường vốn không nghe thấy. Chẳng hạn như con đế mèn kêu rất to trong sân, còn có tiếng thở phì phò của Abe, tiếng ngáy của Diệp Tầm, còn có...còn có một giọng nữ nói chuyện khe khẽ.

Là ai đây? Tiêu Tử Y loé thần lên, bên tai lại khôi phục yên lặng, nàng cố tập trung tinh thần, theo hướng dẫn của Nam Cung Sanh tăng cường nội lực thanh âm bên tai lại nghe rõ ràng lần nữa.

“Linh Lung à, hôm nay ngươi cùng Hoàng tôn điện hạ nói lời quá tùy tiện rồi. Sau này cấm không được nói chuyện như vậy với Hoàng tôn điện hạ nữa nhé” Một giọng nữa mạnh mẽ ôn nhu nói chậm rãi.

Đúng vậy, hôm nay bởi chị em song sinh nhà họ Tô mệt mỏi nên không về, Sơ Hương và các bé ấy cũng được ở lại.

“Vâng,,” Tô Linh Lung giọng có chút uể oải cất lên.

“Dì Út Sơ Hương, những người khác cũng nói tùy tiện với Trạh Nhi ca ca như thế mà, vì sao chúng con lại không được chứ?” Tô Lâm Lang có chút không vui hỏi lại.

“Cấm không được gọi ta là dì Út” Giọng Sơ Hương chuyển sang lạnh lẽo, “Nói bao nhiêu lần rồi, hai người các người đều chẳng nhớ gì hết hả? Nhất định phải nhớ những gì ta đã dạy mà làm, nói lại những lời ta đã bảo,,,”

Tiêu Tử Y chấn động bất giác thả tay Nam Cung Sanh ra, nàng không nghe nhầm đó chứ?

Chẳng trách mà nàng vẫn cảm thấy cách nói chuyện của hai bé song sinh này không đúng, còn tưởng là các cô bé từ nhỏ đã bị tiêm nhiễm thói hư tật xấu ở nhà rồi, ai ngờ người bên cạnh các bé ấy lại theo dõi mỗi một lời nói cử chỉ của các bé ấy.

Nam Cung Sanh vén râu lên, đôi mắt đen thâm thúy loé lên tia sáng thú vị, lại nhìn về phía Tiêu Tử Y thầm nói, “Nàng lại có việc nữa rồi”

Tiêu Tử Y chán nản thở dài, cái đám nhóc này sao mà lại có nhiều vấn đề khó xử đến thế cơ chứ?

Tiêu Sách ngồi thẳng tắp mặt không có biểu hiện gì nhìn Tiêu Tử Y ngồi đối diện nói nhàn nhạt, “Hoàng tỷ, ta đã đồng ý với tỷ sau này không cho Sơ Hương đến đây rồi, tỷ còn có vấn đề gì nữa sao?”

“Đương nhiên là có vấn đề rồi!” Tiêu Tử Y chống hai tay lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước, rất nghiêm túc đứng đắn nhìn chú nói ra, “Tiêu Sách, đó không phải là vấn đề sau này Sơ Hương xuất hiện ở đây không đâu, mà chuyện dạy dỗ Linh Lung và Lâm Lang mới có vấn đề đó” Hiện giờ đã là trưa ngày thứ hai rồi, nàng trần trọc suốt một đêm không chấp nhận nổi việc chính mình nghe thấy cuộc đối thoại kia.

Nhưng sự thật có đôi khi lại phải chính tai mình nghe lấy mới biết.

Hai tay Tiêu Sách đặt lên bàn, coi như không có gì nói chậm rãi, “Hoàng tỷ à, ta nghĩ chuyện này tỷ cũng đừng nên quản làm gì” Vừa sáng sớm nay hắn bị người ta gọi đến đây, đến cả việc học ở Quốc Tử Giám cũng phải dừng lại, vị hoàng tỷ này của hắn còn không hài lòng nữa hay sao?

“Vì cái gì mà ta không quản chứ? Các cô bé ấy là đệ tử của ta cơ mà” Tiêu Tử Y cau mày thấy thái độ Tiêu Sách có vẻ không đúng. Nếu là trước đây hắn tuyệt đối cũng không nói kiểu thế với nàng.

“Đệ tử à?” Tiêu Sách bỗng cất tiếng cười lạnh lãnh nhạo báng, “Hoàng tỷ chắc tỷ không biết chứ, Linh Lung và Lâm Lang các bé ấy cùng nhà họ Nam Cung Độc Cô khác hẳn những đứa bé khác đó, con gái nhà quan lúc nhỏ phải có sự giáo dục khác với con trai, điều đó có gì lạ đâu chứ”

“Ta thì cho rằng dạy dỗ như thế cũng không đúng... đợi tít, ngươi có phải ám chỉ qua là ta cũng không được dạy dỗ kiểu thế hay không nhỉ?” Tiêu Tử Y nheo mắt lại, không khách sáo nhìn chằm chằm vào Tiêu Sách hỏi. Thằng nhóc này nói chuyện lúc nào cũng có dao, những câu nói khác....thường ám chỉ không thể không làm cho nàng nhảy cảm hoài nghi.

“Hoàng tử à, phải nên nghĩ như thế chứ, cái đó Sách đệ cũng hết cách rồi” Tiêu Sách trề môi ra, biểu hiện khó hiểu trên khuôn mặt trẻ tuổi làm Tiêu Tử Y thấy hình như vừa là chán ghét mà cũng có vẻ như đồng tình vậy.

Tiêu Tử Y cũng bắt chước chú cười giả lả. Trước đây tuy quan hệ của nàng và Tiêu Sách cũng không tốt cho lắm nhưng chỉ là tỷ đệ đầu vô mồm thôi vẫn còn có vẻ hoà hợp, song lần này thì không hiểu vì sao mà như đối đầu vậy, chộc tới vị tiểu tổ tông này tâm tình lại xấu thêm. Tiêu Tử Y nghĩ đến đây, nhếch miệng lên nói ra rất thoải mái, “Tiêu Sách, ta là hoàng tử của ngươi, nói chuyện cũng phải nể mặt ta chút ha?”

Tiêu Sách đứng phắt lên, lạnh lùng lườm nàng nói, “Ta không thể coi ngươi là hoàng tử được, mà có thể có người cũng không coi ngươi trở thành Hoàng muội thực sự nữa cơ đấy” Nói xong chẳng đợi Tiêu Tử Y lên tiếng đã quay ngoắt phẩy tay áo bỏ đi.

Rốt cuộc Tiêu Tử Y nhịn không được bật cười, ngơ ngác nghe Tiêu Sách đóng cửa rất mạnh trước khi rời đi.

Hoá ra nó đã biết rồi.

264. Chương 264: Hòa Thân

Tại Cung Minh Quang.

Trong tay Đàm Nguyệt Ly vuốt ve cái chặn giấy Kỳ lân làm bằng ngọc được chạm chỗ tinh xảo, có vẻ như suy nghĩ gì đó nhìn Tiêu Cảnh Dương đang đi đi lại lại quanh phòng như đã thú bị nhốt vậy.

Vị đương kim thái tử này thế mà lại có chút ít biểu hiện nhăn nhó khổ sở như hiện giờ, cũng đừng có nói hắn có bộ mặt này cùng với cảnh đi đi lại lại thế này mất hơn nửa canh giờ rồi.

Nhưng Tiêu Cảnh Dương không nói, Đàm Nguyệt Ly lại càng không nên hỏi.

Với tư cách là phụ tá kiêm bạn thân của Thái tử diện hạ như vậy, dĩ nhiên Đàm Nguyệt Ly biết rõ không nên tự mình hỏi. Nếu như mình muốn biết, Tiêu Cảnh Dương tất nhiên là sẽ nói cho hắn biết ngay. Còn nếu như hắn không được biết thì có hỏi cũng không hỏi được chuyện gì cả.

Nhưng mà hôm qua hắn cũng đã đền bù được sinh nhật cho Đàm Tinh Duyệt cùng chơi cờ với nó đến tận nửa đêm rồi. Thăng nhóc Tinh Duyệt này hôm nay xin nghỉ không đi học, nhưng mà hắn thì trời chưa sáng đã phải tới cung Minh Quang để báo cáo tình hình rồi, tinh thần hắn uể oải quá đi!

Ngay lúc Đàm Nguyệt Ly gần như chịu không nổi muốn nhắm mắt ngủ thì hắn rốt cuộc cũng nghe được tiếng Tiêu Cảnh Dương do dự mở miệng nói, “Nguyệt Ly, Tiêu Húc về rồi”

“Ha” Đàm Nguyệt Ly miễn cưỡng động dậy đầu, mãi lâu sau mới đem cái tên Tiêu Húc và Ngũ hoàng tử lên ngang hàng. Hắn lười biếng ngáp một cái, “Không phải huynh ấy đi quan ngoại đó sao? Sao nhanh vậy đã về rồi chứ?”

Tiêu Cảnh Dương rặn từng từ một trong kẽ răng nói ra, “Hắn về là đi gặp phụ hoàng, định đem Tiêu Tử Y gả cho Đột Quyết hòa thân đó!”

“Bụp!” Chiếc chặn giấy Kỳ lân bằng ngọc trong tay Đàm Nguyệt Ly rớt xuống mặt bàn, lập tức làm hắn tỉnh ngủ ngay. Tranh thủ thời gian cẩn thận đem chặn giấy cầm lên soi kỹ thấy không bị sứt mẻ gì mới yên lòng. Phù, đây là món bảo bối quý giá chặn án mà Hoàng đế đã ban cho Thái tử tại lễ làm quan đó, nếu mà chẳng may hắn làm vỡ thì hắn chết cũng đền không nổi mà!

“Mặc kệ đi, vỡ thì cũng vỡ rồi” Tiêu Cảnh Dương cau mày lại, không vui nhìn Đàm Nguyệt Ly sau khi nghe được tin này xong thì lại đang lo một cái chặn giấy rơi xuống.

“Không sao không sao, cắt kỹ lắm rồi” Đàm Nguyệt Ly đem chiếc chặn giấy đặt cẩn thận, đầu ngón tay không nỡ lại muốn sờ soạng cảm nhận chất ngọc mát rượi kiểu này. Thật tốt quá ha! Không biết mấy ngày

nữa hân mà được cái khối Ngọc Như Ý kia thì có tốt hơn cái này không nhỉ? “Khụ, vừa rồi điện hạ nói đến đâu rồi ạ? A, hòa thân ạ? Hòa thân tốt lắm! Nhưng mà....a, nhưng điều này không thể để cho công chúa Trường Nhạc đi được ạ. Không được, điện hạ người nhất định phải ngăn lại nha”

Đàm Nguyệt Ly thấy càng nói càng hăng, vừa thấy sắc mặt Tiêu Cảnh Dương xám sì, lại tranh thủ thời gian dò hỏi.

“Hả?” Tiêu Cảnh Dương đang bực bội bỗng thay đổi hẳn, hai tay cặp sau lưng, mắt thâm sâu nhìn Đàm Nguyệt Ly dò xét, đồng thời còn muốn nghe thêm xem hân nói thế nào nữa.

Đàm Nguyệt Ly biết rõ vị thái tử điện hạ này, tuy nhiên trước mặt Tiêu Tử Y thì rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng không có nghĩa là vị thái tử này cứ mặc người khác muốn nặn ra sao thì nặn. Trước mặt hoàng đế hân trông như là một đứa con ngoan cực kỳ hiếu thảo, lại là đứa cháu rất ngoan ngoãn nghe lời Hoàng thái hậu, là trò ngoan tôn sư trọng đạo trước mặt Thái phó, nhưng bạn bè kèm hạ thần trước mặt này...thì cũng không phải là người dễ thân thiết gì. Vì vị trí thái tử cũng không phải dễ mà được ngồi yên ổn trên đó. Một đường hân đi tới cũng đã gặp không ít chuyện xảy ra hoặc những chuyện không đáng đã xảy ra.

Đàm Nguyệt Ly chần chừ lại đầu óc hỗn loạn, nhìn sắc mặt Tiêu Cảnh Dương, rồi thăm dò nói, “Nguyệt Li không rõ tại sao Ngũ điện hạ lại tích cực thúc đẩy chuyện này, nhưng mà Nguyệt Li dám chắc việc này nhất định không thể được”

“Nói xem” Tiêu Cảnh Dương đi tới ngồi xuống sau chiếc bàn, vươn tay cầm chiếc chặn giấy Kỳ lân bằng ngọc lên, chậm rãi vuốt ve.

Đàm Nguyệt Ly ngồi thẳng người lên, trịnh trọng nói chậm rãi, “Thứ nhất, quan hệ giữa Đột Quyết và triều đình phức tạp vô cùng, hiện giờ kẻ thừa kế Khả Hãn Đột Quyết kia tuy còn rất trẻ nhưng cũng chưa kết hôn, song triều thần hai bên tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà tiến hành thuận lợi trôi chảy đâu. Dù sao thì điều này đã liên lụy đến ân oán mấy năm nay rồi. Hơn nữa người thừa kế Khả Hãn Đột Quyết kia nghe nói phong cách vô cùng kém cỏi, rất nhiều bộ lạc đều lén coi thường hân lắm”

“Tiếp tục” Thần sắc trên mặt Tiêu Cảnh Dương vẫn không thay đổi tí nào.

“Thứ hai là.....thông qua ý kiến triều thần, dựa theo tính tình của thánh thượng, cũng tuyệt đối không cho con gái của mình đi hoà thân với dị tộc đâu. Hơn nữa lại là....một công chúa Trường Nhạc được yêu quý nhất” Đàm Nguyệt Ly nói chậm rãi.

Tiêu Cảnh Dương hơi nhếch mép lên khẽ cười. Con gái phụ hoàng ư? Công chúa được yêu nhất sao? Đúng vậy, nếu ai không biết rõ nội tình thì dĩ nhiên sẽ cho là vậy đấy. Nhưng mà hân đã hiểu rõ những chuyện xảy ra năm đó, và đang đến gần với sự thật, hân lại càng thấy cả người rét run.

Ngũ đệ của hân còn không phải nhìn ra là hân thích Tử Y đó sao? Tại sao lại bỗng dưng tích cực đi tác động hoà thân chứ? Nói đi nói lại cũng có ý là phụ hoàng cũng muốn đẩy Tử Y đi xa đây

Đàm Nguyệt Ly thấy sắc mặt Tiêu Cảnh Dương ngày càng khó coi, lại tiếp tục kiên trì nói tiếp, “Đây cũng là điều thứ ba nhá! Công chúa Trường Nhạc vẫn chưa đến tuổi cập kê mà...”

“Chỉ còn một tháng nữa thôi” Tiêu Cảnh Dương lạnh lùng nói, còn một tháng nữa thì Tiêu Tử Y đã đến tuổi cập kê rồi.

“Hả? A!” Đàm Nguyệt Ly sửng sốt rồi mới phản ứng kịp. Hoá ra là trùng hợp ngẫu nhiên thế ha! Hân miễn cảm phát hiện ra tại đây có những chuyện hân cũng không biết nữa.

Tiêu Cảnh Dương nắm chặt chiếc chặn giấy bằng ngọc trong tay lạnh buốt, luồng khí lạnh này lan tràn thẳng xuống tận đáy lòng.

Đàm Nguyệt Ly ngơ ngác nhìn sắc mặt Tiêu Cảnh Dương hồi lâu, mới nặng nề thở ra một hơi, “Cảnh Dương à, huynh có chuyện gì trong lòng thì nói ra đi” Tuyệt đối là có chuyện rồi, cho dù Tiêu Cảnh Dương không nở với muội muội của mình thì cũng không có biểu hiện ra như thế.

Tiêu Cảnh Dương biết rõ lúc Đàm Nguyệt Ly thay đổi cách gọi hân thì đã khôi phục lại thân phận bạn bè rồi. Nhưng chuyện trong lòng hân, sao có thể nói ra dễ dàng vậy chứ? Tiêu Cảnh Dương thả từ từ chiếc chặn giấy bằng ngọc xuống, đột nhiên chuyển sang đề tài khác, “Dạo này làm ăn thế nào rồi?”

Đàm Nguyệt Ly thất vọng thở dài, nói thản nhiên, “Yên tâm đi, tài chính điện hạ vẫn tiếp tục sinh lời tốt. Ta biết rõ điện hạ không tán thành chuyện ta đem đồ trong nhà trẻ đi phục chế bán ra ngoài...”

“Không sao, cứ tiếp tục cố gắng buôn bán kiếm lời” Tiêu Cảnh Dương trầm giọng nói.

Đàm Nguyệt Ly cả kinh, nhưng lời này là đại diện cho gì đây? Nhưng mà hắn cũng chỉ phụ trách những vật trong tài chính của Tiêu Cảnh Dương thôi, còn những chuyện khác thì cũng không hiểu rõ cho lắm. Lí Vân Thanh và Độc Cô Diệp hai tên khôn kiếp đó căn bản là chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu cả, muốn tới hỏi thăm chút cũng chẳng thấy.

“Điện hạ, Trầm công công đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng ạ” tiểu thái giám trông coi bên ngoài cất giọng bẩm báo.

Đàm Nguyệt Ly vẫn nghi hoặc mãi, nhưng không hỏi được câu nào đành khom người cáo từ.

Trước khi đi, hắn lơ đãng liếc mắt nhìn qua trong mắt Tiêu Cảnh Dương loé lên một tia sáng quỷ dị mà chưa thấy bao giờ, làm hắn thấy không rét cũng run...

265. Chương 265: Thuốc Chống Nắng

Đầu tháng 7 âm lịch đã là giữa ngày hè nắng chói chang. Trong vườn ngự uyển có rất nhiều hoa và côn trùng thú vị. Hiện giờ bọn trẻ sống mỗi ngày là ở vườn hoa phát hiện ra cái mới lạ: sự vật nóng sốt. Mà vừa vặn là đúng vào mùa hè, theo người ta nói thì có lẽ là kỳ nghỉ hè, vì thế Tiêu Tử Y cũng cho phép bọn trẻ được chơi ở ngoài mỗi ngày, thời gian lên lớp và làm bài tập cũng giảm bớt một nửa, cũng may là La Thái Phó và Thái phu tử không phản nản gì nhiều.

Nhưng mà duy nhất có một điều Tiêu Tử Y không hài lòng là mặt bọn trẻ đều bị cháy nắng hết, trừ Diệp Tầm là do huyết thống da trắng di truyền vốn sinh ra đã trắng nõn, còn những đứa bé khác thì đều phơi nắng biến thành đen thui. Độc Cô Huyền bọn con trai thì không sao cả, chỉ có...nhìn khuôn mặt Lí Vân Tuyền và hai chị em nhà họ Tô có chút đen đen, Tiêu Tử Y gần như đều tưởng tượng ra cảnh ở nhà các trưởng bối đều gào lên kinh khủng.

Vì thế nàng bảo Nhan Hàn Nguyệt tranh thủ thời gian tìm ra phương pháp nghiên cứu đến thuốc chống nắng, nhưng ai ngờ lại còn có người còn nóng lòng hơn cả nàng nữa đang mong chờ cướp được. Tiêu Tử Y cầm chiếc hộp men trong tay dấu sau lưng, đề phòng Đàm Nguyệt Li cướp trước mặt vậy, hừ khẽ một tiếng nói, “Sao anh lại đến nữa rồi? Hôm nay cũng không có tiết học của anh mà”

“Ha ha, hôm nay tiết trời đẹp lắm mà!” Đàm Nguyệt Ly phe phẩy chiếc quạt chậm chậm, đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn ra phía sau lưng Tiêu Tử Y. Ha nói đùa sao! Hắn phát hiện ra gần đây ở nhà trẻ những thứ mới có đều bị Lan Vị phường đoạt hết cả, bảy tám phần đều có liên quan đến tên đầu bếp đây râu ria kia thôi. Cứ tiếp tục như vậy thì không được ha! Thái tử điện hạ nhà hắn vẫn còn đang trông cậy vào việc hắn càng phải có thêm nhiều tài chính hơn nữa đây này. Tiếc là hắn bị cảnh cáo không được tiết lộ nửa câu với Tiêu Tử Y, nếu không hắn đã nói thẳng ra rồi.

Tiêu Tử Y nhìn thấy toàn bộ biểu hiện của Đàm Nguyệt Li, cau mày nói, “Đúng vậy ha, thời tiết rất được đó” Nàng kéo Lí Vân Tuyền tới, nhẹ nhàng xoa thử “thuốc chống nắng dưỡng da” lên trên mặt cô bé, còn hai chị em song sinh nhà họ Tô thì đã sớm không đợi nổi, chưa kịp bôi xong đã cầm tay nhau chạy ra ngoài mất rồi.

Đàm Nguyệt Li nhìn chằm chằm vào chiếc hộp men tinh xảo trong tay Tiêu Tử Y kia, rất muốn cướp lấy sau đó thuận tiện tìm ra cách điều chế. Thuốc chống nắng đó nha! Tuy con gái đều lịch sự không dám ra ngoài nhưng mà thông qua thủ đoạn tuyên truyền của hắn thì hắn đã tưởng tượng được vàng bạc cứ thế cuồn cuộn chảy thẳng vào hắn rồi.

“Đừng có mà mơ. Cách điều chế này ta đã bán cho Lan Vị phường rồi” Tiêu Tử Y lắc lắc chiếc hộp nhỏ trong tay cười đắc ý vô cùng.

Lại chậm một bước mắt rồi. Đàm nguyệt Li thất vọng thở dài nhưng mà không giận chút nào thò tay ra yêu cầu, “Cái hộp này đưa cho ta đi nha, ta mang về biếu ầu thân đại nhân của ta”

Thật đúng là....hết chỗ nói mắt rồi. Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn hần, tức giận đem chiếc hộp đặt vào tay hần sau đó hỏi có chút thăm dò, “Đàm Nguyệt Li, gần đây sao chẳng thấy hoàng huynh Tiêu Cảnh Dương tới đây chứ? Chắc bận rộn nhiều việc lắm hả?”

Đàm Nguyệt Li ôm chặt chiếc hộp nhỏ trong lòng, khoé miệng khẽ giật giật nói, “Đúng là nhanh thật, ta cũng ít thấy huynh ấy lắm” Thực ra từ sau sự kiện hoà thân kia, cũng không rõ Thẩm Bảo mang khẩu dụ gì đến cho Tiêu Cảnh Dương, hần chỉ biết là từ sau ngày đó hần chẳng thấy Tiêu Cảnh Dương đề cập lại chuyện này nữa. Cái chuyện hoà thân đó cứ tự dưng mất tăm mất tích, trong triều cũng không ngửi ra được tỳ tin nào, cứ yên lặng tới nỗi hần có cảm giác như mình nhầm vậy. Mà đến cả Tiêu Húc đứa con thứ năm của Hoàng thượng đã trở lại kinh thành cũng bỗng lặng lẽ ra khỏi kinh thành.

Có chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra mà hần không biết , loại cảm giác này làm cho hần thấy bồn chồn khó chịu, đáy lòng Đàm Nguyệt Li bỗng thấy bất an.

Tiêu Tử Y cũng cảm thấy loại cảm giác bất an này của Đàm Nguyệt Li, bất giác nắm chặt tay lại. Hần nói là bận rộn nhiều việc, thế nhưng đã một tháng nay nàng không gặp Tiêu Cảnh Dương rồi. Nói cách khác là từ sau ngày Quốc tế thiếu nhi, cũng có thể nói là từ sau ngày Tiêu Sách từ đây về, đến cả đầu tuần làm yến mừng thọ Hoàng Thái Hậu nữa nàng cũng chỉ nhìn thấy hần ở tận xa, còn hần thì lại chẳng thèm nhìn nàng lấy một cái nào.

Vừa nghĩ đến cái câu mà Tiêu Sách trước khi rời đi có nói lại, tâm tư Tiêu Tử Y càng lạnh lẽo thêm.

Tiêu Cảnh Dương là cố ý với nàng, đó là không chịu đối mặt với nàng. Một trong những nguyên nhân lớn trong đó chính là thân phận hai người đã có một khoảng cách không thể nào vượt qua được, làm cho nàng cũng không dám nghĩ tới. Nàng sợ hần sẽ để ý đến những chuyện vụn vặt, lại càng sợ để những người khác mượn đề tài để nói chuyện của họ, gây ra chuyện lớn mà không cách nào dập tắt nổi.

Lần này Tiêu Cảnh Dương đã một tháng không tới đây gặp nàng rồi, điều này làm cho nàng không thể không nghĩ ngợi linh tinh xem có phải đã xảy ra chuyện gì không nữa. Nếu như là ngày thường dù hần có bận mấy cũng vẫn sẽ sai người tới đây nhắc nhở cho nàng.

“Làm gì mà cau mày cau mặt thế? Có phải là do thời tiết nóng quá hay không? Nào, tới đây ta quạt cho người nào” Đàm Nguyệt Li vứt hết mọi sầu lo trong đầu đi, cứ thoải mái vung chiếc quạt trong tay ân cần quạt cho Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn hần một cái, quyết định rằng cho dù nàng có sợ phơi nắng bên ngoài đi chăng nữa thì nàng vẫn muốn ra cùng chơi đùa với bọn trẻ. Cứ cùng người đàn ông này ở trong phòng học thật sự là tra tấn người mất thôi. Thế nhưng lúc nàng định đứng lên đi ra ngoài thì bỗng bỏ ngay ý nghĩ trong đầu luôn.

Đàm Nguyệt Li nhìn theo ánh mắt nàng, khó hiểu hỏi thăm, “Công chúa à, Hoàng tôn điện hạ và Nam Cung Sanh lại cãi nhau rồi, người còn không đi ngăn lại đi?”

Tiêu Tử Y thở dài bảo, ‘Có ngăn cũng vô dụng thôi, tốt nhất cứ để cho bọn chúng tự giải quyết đi’ Nàng không quên Nam Cung Sanh đã từng nói với nàng, chuyện trẻ con cách tốt nhất là đừng can thiệp vào. Nhưng hai chị em song sinh nhà họ Tô gần đây làm nàng gần như phải cưỡng chế ở lại trong cung, nhà họ Tô cũng biết rõ ý nàng, nên không sai người đến ‘dạy dỗ’ các bé ấy nữa. Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang ngày nào cũng nghịch ngợm gây sự như thế, nhưng đúng là rất phù hợp với lứa tuổi của các bé.

“A...Vậy cũng làm cho chúng tự giải quyết hay sao?” Khoé miệng Đàm Nguyệt Ly nhếch lên thành một vòng cung, mặt mũi đen sì nhìn thoáng qua cảnh Nam Cung Tiêu khẽ đẩy Tiêu TRạm ngã xuống đất, cả hai rất nhanh lao vào đánh nhau.

Không cần Tiêu Tử Y chạy tới, người đứng bên xem trẻ con chơi đùa cũng đã xông lên tách hai bạn nhỏ ra. Khác hẳn cảnh đánh nhau của Độc Cô Huyền và Diệp Tầm, ngoài lúc học trên lớp ra, khi bọn trẻ con hoạt động ngoài giờ học, chắc chắn có rất nhiều người đứng quanh đó.

Tiêu Tử Y thấy mặt mũi Tiêu Trạh dính đầy cát mà thất kinh, còn mặt mũi Nam Cung Tiêu thì tràn đầy lửa giận cũng được Thuần Phong ôm chặt vào lòng, nàng cảm thấy tình hình này khác hẳn mọi khi, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn nữa rồi.

“Công chúa! Là Tiêu TRạh vì “Khôi Giáp” mới không đánh lại ta, lại còn cố ý giết chết “Đại nguyên soái” rồi à!” Nam Cung Tiêu tức giận mặt đỏ bừng, bàn tay nắm chặt thành đấm vung lên. Bọn chúng say mê trò chơi đấu đá, mỗi người đặt một cái tên cho đề của mình.

Tiêu Trạh hơi sợ hãi chút nhưng vẫn hạ giọng giải thích, “Là do ta không cẩn thận...”

“Nói vậy! Đó là cố tình đó!” Nam Cung Tiêu vừa nghĩ đến cảnh con đề bị chết thảm, tức giận tới mức nước mắt rớt xuống âm âm.

Mắt thấy những đứa trẻ đứng quanh nhìn hai người cứ nhao nhao mà trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Tử Y đành thở dài sai, “Thuần Phong, dẫn hai đứa đi theo ta”

266. Chương 266: Gạch Chéo

Tiêu Tử Y dẫn bọn trẻ vào một phòng chưa dùng đến, bảo Nam Cung Tiêu và Tiêu Trạh hai đứa bước vào. Nàng vừa định đóng cửa lại thì lại phát hiện ra những đứa trẻ khác đều quan tâm đi theo sau cũng muốn vào.

“Công chúa, bọn nó sẽ không sao chứ?” Lí Vân Tuyền nhìn qua khe cửa vào trong, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ lo lắng.

Tiêu Tử Y ngồi xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt của Lí Vân Tuyền nghĩ ngợi rồi nói, “Tiểu Vân Tuyền, hai người chúng lúc nào cũng cãi nhau thế sao?:”

Lí Vân Tuyền ngoan ngoãn gật đầu, bĩu môi bất mãn bảo, ‘Bọn nó ý à, cứ cái gì cũng cãi nhau suốt! Bình thường cũng vẫn cứ cãi nhau như hôm nay vậy đó...”

Tiêu Tử Y xoa xoa đầu Lí Vân Tuyền, nhìn vào ánh mong đợi của cô bé, khẽ cười bảo, “Vậy tất cả các con cũng vào đi”

Độc Cô Huyền nghe được câu này là người thứ nhất xông vào phòng, cậu muốn xem xem công chúa xử lý chuyện này thế nào. Hắc hắc...

Tiêu Tử Y đứng thẳng lên, nhìn về mặt tức giận của Nam Cung Tiêu đang nhìn Tiêu Trạh, còn Tiêu Trạh thì đang cúi đầu vò vò góc áo, một câu cũng không nói. Tiêu Tử Y lấy một mẩu than củi từ chỗ Thuần Phong đưa cho Nam Cung Tiêu, vừa cười vừa nói, “Tiêu Nhi, cho con cái bút này, nếu con cảm thấy Trạh Nhi có chỗ nào không đúng, làm sai thì cứ vẽ một gạch chéo to lên tường đây”

Nam Cung Tiêu đang nóng, cầm lấy chiếc bút than Tiêu Tử Y đưa, chẳng khách sáo gì đến bên tường vẽ hẳn một cái hình chữ thập rất to, còn to hơn cả người cậu.

“Đây là do nó không cẩn thận giết chết con đề của con sao?” Tiêu Tử Y khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nhìn trên tường trắng xuất hiện một cái gạch chéo to đùng.

“Là cố ý đó. Hơn nữa đã giết chết con đề tên là “Đại Nguyên Soái” nữa” Nam Cung Tiêu nghiêm trang cãi lại. Vẽ một gạch chéo to đùng làm cho cậu cảm thấy rất đã.

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn Tiêu Trạh đang bắt đầu có ý tức giận, đặt tay lên vai bé ngăn bé nói, “Được, tốt lắm. Như vậy đi, Trạh Nhi còn có chuyện gì làm cho con cảm thấy tức giận hoặc không cam lòng nữa?”

Nam Cung Tiêu không chút do dự lại vẽ thêm một gạch chéo nhỏ hơn, vừa vẽ vừa nói, “Đây là hôm nay đi học hán cướp trả lời vấn đề của con. Còn có cái này nữa, là hôm qua lúc chơi trò đại phú ông làm nổ phòng ốc của con...” Nam Cung Tiêu lải nhải nói. Cứ vừa nói vừa vẽ một gạch chéo trên tường. Có lý do nghe hơi buồn cười chút, Tiêu Tử Y cũng kìm không được khẽ cong môi lên.

Thế nhưng Tiêu TRạh nhìn lại không thấy buồn cười chút nào. Bé cũng chịu không nổi, nhảy dựng lên lấy chiếc bút than trong tay Thuần Phong, cướp được một mảng tường đối diện, chẳng chút yếu thế cũng vừa

nói vừa bắt đầu vẽ. Trong lúc này cả căn phòng tràn đầy tiếng trẻ con bực bội phàn nàn, đến cả Độc Cô Huyền cũng bị kích động chịu không được muốn xông lên vẽ tranh gạch chéo cho đã, may là Tiêu Tử Y giữ bé lại.

Không rõ đã qua bao lâu, thanh âm trong phòng cứ nhỏ dần...nhỏ dần. Tàn xuất nói chuyện cũng bắt đầu chậm lại..., còn hai bức tường số gạch chéo cũng bắt đầu càng ngày càng ...nhỏ đi. Tiêu Tử Y nhìn trên hai bức tường vẽ đầy gạch chéo mà vô cùng sợ hãi thán phục. Hoá ra hai đứa nhỏ này bắt mẫn chồng chất với nhau nhiều như vậy sao?

Bình thường đúng là nhìn không ra chút nào cả!

Đàm Nguyệt Li đứng bên ngoài cửa sổ cũng thầm kêu kỳ lạ, nghĩ mãi không ra vị tiểu công chúa này đang có mảnh khoé gì. Nhưng màn hấp dẫn này đã thu hút hẳn, mà lại còn có thêm cả vị đầu bếp râu dài cũng đang đứng song song cùng hẳn nữa ân cần nhìn vào trong phòng xem.

Có lẽ, nếu hẳn có thời gian phải đi tra xét rõ lai lịch vị đầu bếp này mất thôi. Đàm Nguyệt Ly đứng cạnh âm thầm ghi nhớ trong lòng, lại tiếp tục nhìn tiếp vào trong phòng.

Lúc này hai đứa trẻ cũng đã nghĩ mãi không ra còn chỗ nào kết thù nữa cuối cùng cũng dừng lại. Nhưng mà cả hai không hẹn cùng quay đầu lại nhìn, thấy trên mảng tường đối diện vẽ đầy gạch chéo, cùng hừ một tiếng quay đầu đi.

Tiêu Tử Y thấy thú vị, nàng còn tưởng hai nhóc này sẽ có thù oán gì lớn đến mức không chấp nhận nổi, hoá ra toàn là những chuyện va chạm nhỏ của trẻ con. Nàng bảo Thuần Phong lấy cho hai cái bánh bao, đưa cho Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu, rồi bảo, “Giờ hai con trao đôi sân với nhau, sau đó cùng nhớ lại xem mình đã vì đối phương làm những gì, cứ nhớ được chuyện nào thì xoá một gạch chéo trên tường đi”

Hai nhóc cùng nhìn nhau, Tiêu TRạ nhìn gạch chéo to dùng chướng mắt trên tường, đầu tiên là chạy tới lấy bánh bao cạo sạch. “Hôm trước ta cho người một chiếc kẹo đường!”

Nam Cung Tiêu cũng không kém, chạy đến bức tường Tiêu TRạ vẽ trước mặt, vừa nói vừa xoá gạch chéo. Cũng giống như lúc đầu thanh âm nhỏ rồi to dần, lần này hai người càng nói càng to hơn, càng nói càng hùng hồn, cứ mỗi một người thì đầu đem xoá sạch một gạch chéo trên tường đi.

Nam Cung Sanh đứng bên ngoài quan sát chăm chú rồi cũng hiểu được ý của Tiêu Tử Y, cười nhạt bỏ đi. Cái loại khí thế bình thần nhàn nhã này làm cho Đàm nguyệt Li đứng quan sát cũng bất giác ghé nhìn theo.

Nghiêng đầu nhìn vị đầu bếp áo lam kia rồi đi, Đàm Nguyệt Li nghe thấy trong phòng tiếng âm thanh hoà hợp vui mừng càng ngày càng to, cũng yên lòng rồi đi. Hẳn còn cần làm nhiều chuyện lắm.

Khoé mắt Tiêu Tử Y liếc xéo nhìn thấy Nam Cung Sanh và Đàm Nguyệt Li vốn đứng bên ngoài đều rồi đi cả, chẳng còn hơi đâu mà lo chuyện khác. Nàng bảo Nhược Trúc lấy ra rất nhiều đồ ăn, chia cho các bạn nhỏ khác, mọi người ai cũng như xem cuộc vui giống nhau nhìn Tiêu TRạ và Nam Cung Tiêu tranh nhau xoá gạch chéo trên tường đi.

Chẳng biết bao lâu, hai nhóc đều thở hồng hộc thả chiếc bánh bao trong tay xuống, nhìn hai bức tường hai bên đã sạch sẽ, đều đứng ngơ ngẩn một chút. Sau đó không hẹn mà cùng bật cười, tất cả những va chạm trong lòng cũng giống như những gạch chéo trên tường bỗng sáng bóng sạch sẽ.

Tiêu Tử Y cười cười thoả mãn, xem ra cách này khuyên can cũng không tệ ha, lại để cho chúng trong lúc nói chuyện với nhau mà hiểu được thiếu sót của mình, hơn nữa quan trọng là nói ra rất công bằng.

“Mỗi người các con đều là độc nhất vô nhị, kể cả hai chị em song sinh Linh Lung và Lâm Lang nữa cũng đều khác nhau. Giúp nhau có xung đột là khẳng định đó. Ta hi vọng mọi người có thể hiểu sự khác nhau của đối phương để dùng cách khác mà hiểu nhau, thông cảm cho nhau. Được rồi, các con tiếp tục chơi nha, nếu còn có chuyện gì không giải quyết được thì cứ tới căn phòng này để giải quyết vậy nha” Tiêu Tử Y quyết định đặt tên cho phòng này là “Phòng quyết đầu”, ha ha, đến lúc đó lại bảo Thuần Phong bọn họ thường xuyên đem quét lại tường cho tốt.

Độc Cô Huyền là người đầu tiên nhảy dựng lên, “Công chúa, ta có chuyện muốn giải quyết!”

Tiêu Tử Y nheo mắt lại, biết rõ tiểu Bá Vương này khó đối phó, kiên trì hỏi, “Tiểu Huyền à, con có chuyện gì vậy?”

Độc Cô Huyền giơ ngón tay có kẹo đường mà Hạ Hầu Phụng Chương tặng ra liếm láp, đỏ mắt nói, “Tên nhóc này cứ giả vờ như sắp ngã, hình như là muốn tỷ tỷ xinh đẹp người ta ôm hân hân đó!”

267. Chương 267: Bất Hoà

Hạ Hầu Phụng Chương ngẩn ngơ, ngậm kẹo đường vào mồm, miệng lúng búng phản bác, “Mới không phải thế đâu! Người ghen ghét ta có thể được ăn nhiều kẹo đường thôi! Chính rằng người không tốt mà!” Hạ Hầu Phụng Chương ở khá lâu trong nhà trẻ, cũng không giống lúc đầu cứ một tý tý là khóc, giờ ngẫu nhiên cũng biết cãi lại vài câu.

“Mày mới là thằng quỷ thích khóc nhe đó!” Độc Cô Huyền cất cao giọng nhìn kẹo đường trong tay tiểu quỷ này, thềm quá nước miếng chảy ròng ròng, bước tới trước từng bước.

Hạ Hầu Phụng Chương hơi chút sợ hãi, lập tức vọt ra sau lưng Lí Văn Tuyền, nhóc quỷ bé biết rõ Độc Cô Huyền không dám làm gì Lí Văn Tuyền, quan trọng hơn nữa là tỷ tỷ Văn Tuyền thật rất rất là tốt với bé lắm lắm đó nha!

Hai chị em song sinh nhà họ Tô sợ thiên hạ không loạn, đứng cạnh cũng chẳng kém gì nổi hứng lên, Diệp Tầm thì ôm chặt lấy Abe đang trốn ở góc phòng, còn bên cạnh là Đàm Tinh Duyệt ôm quyển sách chẳng rời tay. Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu thì chẳng rảnh xen vào, cả hai đang cố xóa hết vết tích viết trên tường kia.

Tiêu Tử Y không thể làm gì được, nhìn về phía Như Lan bảo, “Xem ra thì một lát nữa bọn chúng cũng nháo chưa xong, thừa lúc còn chưa muộn ta tới chỗ phụ hoàng một chuyến ha” Gần đây sức khoẻ hoàng đế cũng đau yếu liên miên, thái y chẩn đoán bệnh là một nhóc quá độ, cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Nàng đã có thói quen ngày nào cũng tới cung Vị Ương để thăm phụ hoàng nàng rồi.

Nàng không thể không nói càng ngày nàng càng thấy yêu thích cái vị phụ hoàng hiền lành này của nàng mất rồi.

Tiêu Tử Y để cho Nhược Trúc thay quần áo cho nàng, cứ một mình chậm rãi hướng tới cung Vị Ương. Do cung Vị Ương cũng khá gần nên nàng ngại có thêm người đi bên phiền thêm. Nhược Trúc mấy lần phản đối cũng chịu thua đành để nàng đi. May mà biểu hiện của Tiêu Tử Y rất ổn, không đi loạn khắp nơi, Nhược Trúc cũng kệ nàng.

Vài ngày trước Hoàng đế cứ ở mãi cung ôn điện, mấy ngày sau chịu không được không khí nóng bức ngày hè chẳng thèm quan tâm đến lời khuyên của thái y cứ chuyển vào điện Thanh Lương ở. Tiêu Tử Y đi trên những tấm đá mát lạnh trong điện, xa xa đã nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương từ trong điện chậm rãi đi ra.

Tiêu Tử Y bất giác dừng bước, nghiêng người nhìn bóng dáng cao lớn đang chậm rãi đi tới phía nàng, từng bước từng bước một, nhưng tầm mắt hắn vẫn chẳng thèm nhìn vào nàng chút nào cả.

Hình như hắn ...còn gầy hơn so với lần gặp trước vậy. Là do bận chính sự quá sao?

Đúng rồi, do hoàng đế bị bệnh, nên nhất định có nhiều chuyện cần hắn xử lý. Tiêu Tử Y nghĩ thông suốt chuyện này rất vui mà cười cười, mắt thấy hắn đang tới phía nàng, định cất tiếng gọi hắn.

Nhưng Tiêu Cảnh Dương chân bước càng nhanh hơn, như cố tình tránh nàng vậy, cả khoé mắt cũng không thèm nhìn nàng chút nào, cứ đi thẳng vượt qua người nàng.

Tiêu Tử Y thấy hắn đi ngang qua như trận gió thổi làm tóc nàng tung bay, không tin nổi hắn cứ vậy mà coi nàng như không khí đi qua. “Hoàng huynh à...” Tiêu Tử Y bất giác gọi khẽ, nhưng quay đầu lại thì cũng chỉ nhìn thấy góc áo choàng đỏ sẫm của Tiêu Cảnh Dương ở hành lang gấp khúc rồi biến mất.

Đến tận cùng...có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

Tiêu Tử Y đứng ngơ ngác hồi lâu, dường như không tin nổi tưởng mình xuất hiện ảo giác. Không đúng, vừa rồi người đi qua hoàn toàn đúng là Tiêu Cảnh Dương mà, nhưng vì cái gì mà hắn coi như không thấy nàng vậy?

Hoá ra không phải nàng đa nghi, một tháng nay là hắn cố tình tránh nàng.

“Công chúa, ngài lại đến thăm hoàng thượng sao? Bên ngoài nắng nóng lắm, cứ vào trước đi ạ” Một giọng lạnh lạnh trong trẻo truyền đến. Tiêu Tử Y biết rõ đây là Thẩm Bảo trầm công công tùy thân của Hoàng thượng. Nàng không cam lòng nhìn theo hướng Tiêu Cảnh Dương biến mất, lại xác định sau khi không nhìn thấy bóng Tiêu Cảnh Dương nữa mới hết hy vọng mà ngừng nhìn.

Thẩm Bảo nhìn thấy hết tất cả, bỏ hết mọi suy nghĩ dẫn theo Tiêu Tử Y đi vào trong điện thanh lương.

Điện Thanh lương mát lạnh nhẹ nhàng như mùa xuân, Tiêu Tử Y chẳng có tâm tình cúi đầu nhìn đá cẩm thạch dưới chân mà nghĩ ngợi vợ vẫn.

“Công chúa à, sau này lúc nào ngài tới, tốt nhất nên cho Nhược Trúc các nàng ấy đi cùng. Thời tiết càng ngày càng nóng rồi, không có người nào mang dù hoặc gì đó che theo sao được đây?” Thẩm Bảo thông thả nói nhỏ.

Không biết vì cái gì, Tiêu Tử Y vừa nghĩ tới cảnh vừa rồi Tiêu Cảnh Dương đi qua mình kia, liền tưởng ngay tới những câu mà Thẩm Bảo nói. Cần dẫn cung nữ đi theo nàng sao? Là để phòng nàng gặp gỡ người nào đó sao? Tiêu Tử Y thấy buồn hẳn, lập tức hiểu rõ vì sao mà Tiêu Cảnh Dương có thái độ thế rồi.

Hoá ra, phụ hoàng cũng đã biết rồi, đã biết Tiêu Cảnh Dương có cảm tình với nàng ngoài tình huynh muội rồi.

“Vâng, Trầm công công, sau này Tử Y sẽ để ý ạ” Tiêu Tử Y ngoan ngoãn gật đầu nói. Hiện giờ nàng cũng muốn tranh thủ thời gian quay đầu lại, trở lại cung Trường Nhạc và vĩnh viễn không bao giờ đặt chân tới đây nữa. Nếu nàng đoán được chuyện này còn không có gánh nặng tâm lý sao? Hiện giờ nàng đối mặt với Hoàng đế thế nào đây?

“Hoàng thượng, công chúa Trường Nhạc đến thăm ngài ạ, Xin ngài nghỉ một lát được không?” Thẩm Bảo nói trước, rồi dẫn Tiêu Tử Y vào thư phòng trong điện Thanh Lương.

Hoàng đế đang nửa nằm nửa ngồi phê duyệt tấu chương trên giường. Giữa thư phòng có đặt một chiếc bàn trên đó đặt một đĩa bạch ngọc với khối băng hình tròn, vào đến thư phòng Tiêu Tử Y có cảm giác như vào trong phòng có điều hoà vậy rất mát.

Thực ra ở cung Trường Nhạc cũng mỗi ngày có thể dùng một khối băng như thế để dùng, nhưng Tiêu Tử Y có cảm giác làm vậy quá mất cân bằng tự nhiên và quá lãng phí, nên năn nỉ Nam Cung Sanh làm một ít kem cho bọn trẻ ăn. Điện thanh lương ở đây mát rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân mà nàng ngày nào cũng tới đây một lần, thực tế, lúc hoàng đế thả tấu chương trong tay xuống, nhìn về phía nàng đi tới, nàng cảm thấy như đi vào trong hầm băng vậy.

“Ngồi đi, nào, ở đây có dưa hấu Tây vực tiến công, mới làm lạnh ăn ngon lắm” Hoàng đế cười ầm ập, tuy ông được thái y chẩn đoán là do thân thể mệt nhọc quá độ, nhưng sắc mặt lại rất tốt, nhiều lắm cũng chỉ thấy có chút uể oải thôi.

Tiêu Tử Y nghiêm chỉnh ngồi xuống, thành thật cảm miếng dưa hấu trong tay, lại không biết nói gì cho phải. Bình thường lúc nàng đến, đều có rất nhiều chủ đề để nói với hoàng thượng, bất kể ông có bận rộn gì hay không cũng đều hiền hoà lắng nghe nàng nói chuyện phiếm. Nhưng mà hiện giờ nàng đã ăn gần hết miếng dưa hấu lại cảm giác như nhai rơm vậy, họng càng khô khát càng không biết nói gì cả.

Hoàng đế chỉ liếc mắt nhìn thần sắc nhăn nhó của Tiêu Tử Y một cái, biết rõ trong lòng nha đầu kia đang nghĩ gì, ông lắc đầu bật cười nói, “Dưa hấu ăn như vậy sao? Sao lại có biểu hiện thế này chứ? Lúc đến đây nhìn thấy Tiêu Cảnh Dương đi ra hả? Nó cũng vừa mới ra ngoài thôi đó”

Tiêu Tử Y giật thột, nghe thấy tên Tiêu Cảnh Dương lại càng bối rối thêm, không biết làm sao đành ngắc gứ đầu lên nhìn Hoàng đế.

Chỉ thấy hoàng đế cười rất ôn hoà, rốt cuộc cũng chẳng nói nửa câu nào tới Tiêu Cảnh Dương nữa, mà chuyển sang chuyện khác, “Tử Y à, còn năm ngày nữa thì con đã tới tuổi cập kê rồi, trăm vốn định cho hoàng hậu chuẩn bị cho con một cái lễ cập kê long trọng, nhưng mà trăm lại không nỡ nói cho thiên hạ biết trăm còn có con gái bảo bối là khuê nữ, vì thế để một thời gian nữa rồi nói”

Tiêu Tử Y máy móc gật gật đầu, nàng vốn cũng không muốn tiến hành lễ cập kê nhanh như thế, nhưng trong mắt hoàng đế lại bao hàm cả ý khác bất giác nàng thấy không rét mà run.

268. Chương 268: Cập Kê

Ăn nhanh mấy miếng dưa hấu xong, Tiêu Tử Y lấy cốc ra khỏi điện thanh lương. Lúc nàng lại lần nữa đứng dưới ánh mắt trời chói chang, mới phát giác ra thân thể mình có vẻ ấm lên chút.

Cập kê, là thời điểm con gái ở cổ đại lên mười lăm tuổi kết tóc có thể gả chồng được rồi. Lễ cập kê có thể cử hành tùy lúc, nhưng cũng không phải là vừa đến tuổi mười lăm thì lập tức cử hành ngay. Tiêu Tử Y từng nghe Nhược Trúc nhắc qua, nàng đã từng có tỷ tỷ là công chúa Trường Bình đến thời điểm làm lễ cập kê, trước tiên ba ngày kiêng không gặp khách, trước một ngày tước thân, rồi còn một đồng những lễ tiết lằng nhằng khác mà nàng nghe mãi cũng chẳng hiểu gì.

Được lắm, hoàng đế không muốn làm lễ cập kê sớm cho nàng cũng tốt. Tiêu Tử Y vừa xoa xát tay cầm dưa hấu lạnh vừa đi về hướng cung Trường Nhạc. Ngay lúc xuyên qua hòn non bộ, nàng bỗng giác dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía hòn non bộ, quả nhiên thấy một góc áo đỏ sẫm lộ ra.

Trái tim bỗng đập nhanh hẳn, Tiêu Tử Y vô thức nhìn quanh, rồi bất giác không phát hiện ra những người khác

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, hỏi nhỏ, “Hoàng huynh....Huynh đang đợi muội đó sao?” Nàng không cho là vậy cũng không được, vì con đường này là con đường duy nhất mà nàng trở về cung Trường Nhạc.

Từ sau tảng đá gặp ghềnh dần dần hiện ra khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Tử Y cố nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập tình ý của hắn, cuối cùng nhịn không được lùi lại một bước. Sai rồi, bọn họ có lẽ không nên gặp nhau, nhất là còn đang ở cung nội cung Vị Ương.

“Tử Y, sao vậy? Có phải phụ hoàng nói gì đó với muội không?” Tiêu Cảnh Dương vội vàng xông lên trước, hỏi han.

“Không có gì, chỉ nói uội biết là chưa chọn được thời gian để tổ chức lễ cập kê thôi. Ở thời điểm sinh nhật mười lăm tuổi của muội ông ấy không cần tổ chức yến hội gì cả” Tiêu Tử Y lo lắng nhìn quanh. Vừa rồi ý Hoàng đế đã rõ, chỉ là không muốn nàng và Tiêu Cảnh Dương ở một mình với nhau thôi. Nàng không biết Tiêu Cảnh Dương bây giờ có giận hoàng đế thêm hay không nữa.

Tiêu Cảnh Dương nhìn ra lo lắng của nàng, đưa tay ra kéo nàng vào trong núi giả. “Đừng lo, ta đã bảo người của ta quan sát rồi, tạm thời không có ai phát hiện ra ta và muội ở trong này đâu” Tiêu Cảnh Dương hai mắt tham lam nhìn Tiêu Tử Y, nhìn rất kỹ. Đã nhiều ngày rồi nàng có biết hắn đã phải chịu đựng khát vọng có không tới nhìn nàng hay không? Mỗi một ngày hắn đều luôn hỏi Trầm Nhi liên tục về nàng, như vừa rồi nhìn thấy bóng nàng ở trước điện thanh lương kia, trong nháy mắt gần như không nổi định ôm nàng vào lòng.

Nhưng hắn không thể. Hắn đã đáp ứng phụ hoàng không được nghỉ, không được nhìn nàng nữa.

Tiêu Cảnh Dương nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, dầm mạnh vào hòn non bộ.

Trong lòng Tiêu Tử Y chấn động, nhìn vẻ mặt hỗn tạp, không cam lòng và buồn khổ của Tiêu Cảnh Dương, cảm giác nắm đấm ấy như đâm thẳng vào lòng nàng vậy.

“Hoàng huynh. Giữa huynh và phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì vậy? “ Tiêu Cảnh Dương đã biểu hiện quái dị hơn một tháng rồi, nhất định là lúc ở điện Thanh lương có liên quan đến người đó. Tiêu Cảnh Dương vốn là người tài hoa xuất chúng hơn người, cũng vẫn không phải là đối thủ của người đó. Tựa như Tôn Ngộ Không cũng không ra khỏi bàn tay của Phật tổ vậy.

Tiêu Cảnh Dương lau mặt, lại khôi phục sắc mặt dịu dàng như thường ngày, thản nhiên nhìn nàng cười, “Không sao, ta chỉ xin phụ hoàng đừng có vội đem nàng ra ngoài thôi”

Tiêu Tử Y đương nhiên biết yêu cầu này của Tiêu Cảnh Dương là không đơn giản như thế, một trong những điều kiện trao đổi ít nhất là nàng và hắn không thể tiếp xúc với nhau. Nàng cười khổ liên tục, khe khẽ thở dài, “Hoàng huynh à, Chúng ta là huynh muội không phải tốt hơn sao? Cần gì phải làm người xa lạ với nhau chứ?”

Tiêu Cảnh Dương ngăn người, hai mắt đẹp nhìn chằm chằm vào nàng, mãi sau mới chua xót mở miệng hỏi han, “Tử Y, ta nghĩ là nàng thích ta chứ”

Tiêu Tử Y theo bản năng né tránh ánh mắt hắn, gật gật đầu nói, “Đúng vậy, muội đúng là thích huynh nhưng cũng không phải kiểu thích như thế. Muội vẫn...coi huynh là hoàng huynh của muội”

“Không, nàng nói dối” Tiêu Cảnh Dương tiến lên trước một bước, giọng khẳng định chắc chắn.

Không gian trong núi giả cũng không lớn, Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn mũi giày hai người chạm nhau, lỗ tai truyền đến tiếng thở hổn hển của Tiêu Cảnh Dương, nàng cảm thấy lòng mình rất lạnh lẽo, nói bình thản, “Muội không nói dối, huynh là hoàng huynh của muội”

“Tử Y, ta sẽ cầu xin phụ hoàng đồng ý. Nếu phụ hoàng đồng ý thì mọi chuyện đều tốt rồi. Chỉ cần nàng mất đi, sau đó trở thành con gái nhà họ Thẩm là có thể ở cùng một chỗ với ta rồi” Mọi bố trí trước đó của Tiêu Cảnh Dương đều bị huỷ cả. Là do hắn đánh giá sai thái độ của phụ hoàng, như vậy sau này từ từ tính vậy, chỉ cần phụ hoàng đồng ý nghĩ cho hắn thì nhất định sẽ đáp ứng chuyện này. Hắn nóng bóng nhìn mỹ nhân gần trong gang tấc, cũng không dám vươn tay ra động vào.

Tiêu Tử Y cười khổ một chút, định nói với hắn là mình đã có người mình thích, nhưng nàng lại sợ nàng một khi nói ra những lời này thì sau đó sẽ không thể gặp Nam Cung Sanh được nữa. Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Cảnh Dương, lòng không yên hỏi, “Hoàng huynh, sao huynh dám khẳng định chúng ta không phải là huynh muội chứ?” Nếu tất cả đều là hiểu lầm, thì đều là do hắn nghĩ ngợi linh tinh mà ra thì phải làm sao đây?

Tiêu Cảnh Dương thấy nàng cuối cùng cũng đồng ý ngẩng đầu đối mặt với mình thì thoả mãn cong môi lên, cười ngượng ngùng ngiong y chang như Tiêu Trạm vậy.

Hình ảnh này khiến Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nên lời hắn nói nàng cũng chỉ nghe được một nửa, không dám tin hỏi lại lần nữa, “Hoàng huynh, vừa rồi huynh vừa nói cái gì thế?”

Tiêu Cảnh Dương đưa tay ra vén tóc ở mặt nàng lên, nhẹ giọng nhắc lại, “Tử Y à, nàng có biết không, trước khi mẫu phi nàng tiến cung cũng đã thành hôn rồi đó”

Gì cơ? Tiêu Tử Y như bị sét đánh ngang tai vậy, cứ ngây ra một chỗ không thở nổi, nhưng những lời Tiêu Cảnh Dương nói cứ cuộn cuộn xông vào tai nàng.

“Đây là mấy năm nay lúc ta tìm tung tích của nàng vô tình biết được. Di Vân và Diệp tiên sinh vốn được đính hôn từ nhỏ, cũng đã bái đường rồi, là do phụ hoàng ông ấy cướp đoạt người yêu thôi...” Giọng Tiêu Cảnh Dương nhỏ dần nhỏ dần. Hoàng đế có đôi khi làm một số việc theo ý mình, hắn cũng không muốn cho nàng biết hết vì hắn sợ mất nàng, sợ vô cùng.

Tiêu Cảnh Dương nhìn chính tay mình run run, mỗi lần thấy nàng, hắn đều cảm giác như cách xa nàng hơn. Hắn thật hy vọng thời gian có thể đảo ngược lại, trở lại cái ngày bọn họ gặp nhau lần nữa, tất cả đều rất quan trọng.

Tiêu Tử Y nắm chặt tay, ngơ ngác hỏi lại, “Vậy huynh sao lại khẳng định Diệp Tri Thu mới là cha của muội thế?”

269. Chương 269: Tình Bạn Và Tình Thân

“Đúng là Ông ấy” Tiêu Cảnh Dương khẽ gật đầu, hạ giọng nói, “Ta lên tra xét những lần thị tẩm hàng ngày của phụ hoàng, lúc dì Vân còn sống, đúng là thời điểm phụ hoàng rất sủng ái Mai Phi. Mai Phi...Thì ra là mẫu phi của Tiêu Sách”

Hàng ngày khi hoàng đế bắt đầu thị tẩm đều do Thái giám ghi lại ngày giờ mỗi lần sủng hạnh phi tần. Vốn những lần thị tẩm của Hoàng đế cũng không phải dễ mà tra ra, hắn đã phí rất nhiều công sức mới tìm ra được. Có lẽ Tiêu Tử Y cũng không phải con cháu hoàng thất, vì thế mới không có thời gian được ghi trong sổ sách,

“Vì thế, Diệp Tri Thu mới bị oan uổng coi là phản quốc sao?” Tiêu Tử Y lạnh lùng cười, trong đó nàng cảm thấy sự có mặt của nàng hiện tại thật sự mới nực cười làm sao. Đến tột cùng Hoàng đế đã dùng đến loại tâm tình gì để đối mặt với nàng đây? Lúc thì nhìn nàng hoà ái dễ gần, còn trong lòng thì đến cuối cùng là muốn gì thế?

“Tử Y, ta thật không nên mang nàng về. Cứ để nàng tự do tự tại bên ngoài thật tốt biết bao...” Tiêu Cảnh Dương gục đầu xuống tự trách, hối hận vô cùng. Hắn đã sớm biết ở hoàng gia, có rất nhiều chuyện không đơn giản như bề ngoài của nó.

“Hoàng huynh...” Tiêu Tử Y khốn khổ nhở ra hai từ này, không rõ mình gọi hắn vậy có còn thích hợp hay không nữa. Nàng nghiêng đầu muốn đi chỗ khác, nàng cần phải suy nghĩ cho thật kỹ đã. “Muội đi trước đây, hai chúng ta cứ như vậy, bị người khác thấy thì không tốt đâu”

“Tử Y, ta sẽ tiếp tục cầu xin phụ hoàng đó, nàng đợi ta có được không?” Tiêu Cảnh Dương vội cầm góc tay áo Tiêu Tử Y, cực kỳ giống bộ dạng đáng thương của Tiêu TRạm.

Tiêu Tử Y quay đầu nhìn vào đôi mắt đầy khẩn cầu của hắn, tâm loạn như ma.

Hắn là thái tử điện hạ đương triều, là thiên tử trong tương lai. Hắn có chút bá đạo cũng có chút tùy hứng, có đôi lúc cũng tự hoài nghi bản thân, cũng biết vì không nghĩ ra cái gì mà cứ làm theo ý mình, thậm chí còn quên cả con mình nữa. Nhưng ...những khuyết điểm này đều được nàng vừa yêu vừa hận, định buông tay lại sợ hắn không biết còn gây ra chuyện gì không nữa.

Hắn ôn nhu, ý lại đều khiến nàng không biết phải làm sao. Trước đây nàng rất yêu thích hắn, nhưng phần tình cảm này nàng đã cẩn thận chôn sâu tận đáy lòng mình rồi, đã khoá lại rồi, nàng không muốn mở nó ra nữa. Hay là nàng lại sợ phần tình cảm này biến chất?

Tiêu Tử Y nghĩ ngợi mông lung, trong lòng nàng có phải là đã thay bằng một người khác rồi không? Nàng chẳng có cách nào mà so sánh hắn với người kia.

So lúc ở cùng với Nam Cung Sanh, thì Tiêu Cảnh Dương lại giống như một đứa bé vậy. Nam Cung Sanh không bao giờ kéo góc áo nàng như thế, có ánh mắt đáng thương nhìn nàng như thế, hắn lúc nào cũng tươi cười, dung túng nhìn nàng hồ đồ, lúc nàng lơ đãng ngẩng đầu coi, sẽ thấy hắn đứng ở một nơi không xa thủ hộ nàng.

Nam Cung Sanh tiêu sái phảng phất có thể nhìn thấu tất cả, nhưng cái loại tiêu sái này cũng không phải một lần làm nàng hoài nghi mình có phải còn có chút vị trí nào trong lòng hắn không nữa.

Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy toàn bộ vẻ hoài nghi trên mặt nàng, nhưng loại quan tâm này khiến cho nàng không phải tự hỏi lòng mình có phải không đáng để hắn trả giá không nữa.

Nàng có thể cùng nàng cốc nói chuyện trời đất với Nam Cung Sanh, nói chuyện mà không thấy băn khoăn gì, có cảm giác như bạn thân cũ đã quen biết nhiều năm vậy, nói không hết chuyện.

Nàng có thể làm nũng bắt kẻ kiêu gì với Tiêu Cảnh Dương, không lo hắn ngại phiền vì nàng ngây thơ. Cảm giác như người thân tìm kiếm đã lâu, càng muốn ở lại nhiều hơn nữa.

Tiêu Tử Y nhắm mắt lại, bên môi bật ra nụ cười khổ. Hoá ra, một bên là tình bạn, còn một bên là tình thân.

Chẳng qua ở trong tình trạng này, tình bạn cũng không hẳn là tình bạn, mà tình thân cũng không còn là thân tình nữa.

Còn Tiêu Tử Y cứ chìm đắm trong cảm tình bên trong đó, tình bạn có thể biến thành tình yêu, nhưng mà tình yêu cuối cùng thì không thể biến thành thân tình được.

Ngừng nghĩ nhưng vẫn thấy loạn.

“Tử Y...” Tiêu Cảnh Dương thấy Tiêu Tử Y cứ đứng im không trả lời vấn đề của hắn mà thấy bất an kêu lên.

Chính hắn cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là tuổi nàng còn nhỏ rất nhiều so với hắn, nhưng hắn lại thấy vô cùng ỷ lại nàng, muốn mọi tâm tư ánh mắt của nàng cứ đặt hết lên người hắn. Tiêu Cảnh Dương lặng lẽ bỏ tay ra, nắm lấy cổ tay nàng. Rất hy vọng vĩnh viễn không buông tay nàng ra nữa.

Tiêu Tử Y cảm thấy lòng bàn tay Tiêu Cảnh Dương đều nóng ruột mà chảy mồ hôi, cảm thấy rất thương tiếc, thở dài bảo, “Hoàng huynh à, muội cần phải suy nghĩ kỹ đã...” Nàng muốn ngấm lại, giờ nghĩ thấy loạn lắm rồi.

“Được” Tiêu Cảnh Dương lặng lẽ thấy thất vọng, đành thả dần tay ra.

Nhìn xuyên qua khe hở của núi đá, Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy Tiêu Tử Y xa dần trong tầm mắt hắn, sự bất an trong lòng lập tức loang rộng. Có lẽ, đã đến lúc hắn nên làm gì rồi.

Tiêu Tử Y tự nhốt mình rất lâu trong phòng. Một ngày, hai ngày, có lẽ là cần thêm....nhiều ngày nữa.

Cho tới tận bây giờ nàng cũng không biết mình lại đa sầu đa cảm đến thế, cứ mỗi ngày trôi qua nàng cứ ngồi trong thư phòng mà ngẩn ngơ nhìn bên ngoài. Nàng cho bọn trẻ được nghỉ hơn nửa tháng, dù gì thì đã nói sớm là được nghỉ đông và nghỉ hè rồi mà, bọn nhỏ nếu không có việc gì thì cũng tự biết chạy đến đây chơi đùa đọc sách.

Chẳng qua là nàng chẳng có tâm tình gì ra khỏi phòng, cứ chán chường lâm vào trầm tư suy nghĩ. Nàng không ngờ đến tình yêu thật sự làm con người ta đau đầu, nói cho đúng thì nàng cũng chẳng biết tình yêu là gì nữa.

Có lẽ tình yêu giống như quỷ vậy, nghe nhiều người nói, chính thức nhìn thấy cũng rất ít. Tình yêu đối với mỗi người đều không giải thích nổi.

Có người nói, tình yêu tựa như đạp vào lửa mà đi vậy.

Cũng có người bảo, tình yêu cuối cùng cũng sẽ bị chuyển hoá thành tình thân.

Nhưng với nàng mà nói, nàng không biết chính mình cần là gì nữa.

Tiêu Tử Y vuốt ve chiếc ly thủy tinh trong tay, bất giác nghĩ nếu lòng người cũng như chiếc ly thủy tinh này, cũng dễ cho người ta nhìn xuyên thấu thì tốt quá.

Những ngày này nàng lấy cớ muốn viết kịch bản mới cho nhà trẻ mà bề quan không đi ra, Nam Cung Sanh muốn gặp nàng cũng không được vào, Tiêu Cảnh Dương vốn muốn thấy nàng cũng hết cách. Nàng chỉ muốn tránh hai người đó, tự mình suy nghĩ thật kỹ mà thôi. Nhưng mà hiệu quả cũng chẳng tốt như thế, nàng lại càng tâm phiền ý loạn thêm.

Nhưng cũng vì sinh nhật nàng đang tới gần, trong nội cung đã đưa lễ tới, cứ liên tiếp không dứt.

Ha ha, nếu những người này biết rõ nàng không phải là con gái ruột của hoàng đế thì không biết có còn tích cực đến tặng lễ như vậy không nữa.

Sinh nhật của nàng, là hôm nay hay là ngày mai đây? Tiêu Tử Y mấy ngày nay đều sống rất mù mờ, mà tại đây cũng không có lịch gì nên rất bất tiện.

“Bùm bùm” Mọi thanh âm có tiết tấu trong trẻo từ ngoài cửa sổ truyền đến, Tiêu Tử Y bất giác ngạc nhiên nhướng mày lên. Nàng đã nghiêm khắc cảnh báo không ai được phép quấy rầy nàng rồi mà, Nhược Trúc các nàng ấy sớm đã quen với tính tình trâu bò của nàng nên rất ít tới. Hôm nay lúc chạng vạng thế này sẽ là ai chứ?

Chẳng lẽ là Nam Cung Sanh ư? Tiêu Tử Y nhìn gương cào nhanh tóc tai rồi, khẽ đẩy cửa sổ ra.

“Cái gì? Hoá ra là cô à?” Ngoài cửa sổ đúng là Hạ Hầu Linh mà Tiêu Tử Y đã sớm quên mất. Chỉ thấy nàng ta mặc nam trang vẻ mặt khoan khoái nhẹ nhàng tươi cười nhìn nàng.

“Thế nào? Nhìn thấy ta thì thất vọng lắm?” Hạ Hầu Linh nhảy nhẹ nhàng từ ngoài vào, cười tủm tỉm, “Đi nào, ca ca ta hôm nay dẫn nàng đi ra ngoài chơi”

“Đi ra ngoài chơi à?” Tiêu Tử Y ngơ ngác hỏi lại. Đây cũng là diễn trò sao?

“Dĩ nhiên là xuất cung đi chơi rồi! Hôm nay là ngày lễ Tình nhân Ngưu Lang – Chức nữ mà!” Hạ Hầu Linh ném một bộ quần áo nam cho Tiêu Tử Y, cười rất thoải mái, “Thay nhanh đi, chúng ta ra ngoài tán gái thôi!”

270. Chương 270: Lễ Ngưu Lang Chức Nữ

Hàng năm vào ngày mùng Bảy tháng bảy âm lịch đều được mọi người gọi là đêm thất tịch, cũng có người gọi là “Ngày Ngưu Lang – Chức Nữ”, “Lễ thất kiều”, “Lễ tình nhân” hay còn gọi là “Đêm thất tịch lễ tình nhân”. Đây cũng là ngày lễ truyền thống lớn lãng mạn nhất Trung Quốc, cũng là ngày mà các cô gái coi trọng nhất.

Đêm Thất tịch ngồi ngắm sao Ngưu Lang Chức Nữ, là tập tục của dân gian. Tương truyền rằng cứ hàng năm vào đêm này, trên bầu trời Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau tại cầu hỉ tước.

Đám con gái thì tụ tập ở buổi tối tràn ngập không khí lãng mạn này, ngắm đầu ngẩng trăng sáng, hứa hẹn một mùa bội thu, hướng lên trời tế bái, cầu xin tiên nữ trên trời có thể ban cho các nàng một tình yêu nhân duyên tương xứng

Tại triều Đại Chu Tiêu Tử Y đang sống, đêm Thất tịch ngày Ngưu Lang Chức nữ là ngày lễ khá long trọng, trong cung còn tổ chức dạ yến rất lớn. Điều này thì Tiêu Tử Y biết rất rõ, bởi nàng mấy hôm trước cũng đã nhận được lời mời nhưng lại viện cớ bị ốm không đi, hoàng hậu cũng không bắt ép.

Nhưng vốn nên nghỉ ngơi ở trong cung, lúc này Tiêu Tử Y lại đang mặc nam trang, nhìn chằm chằm cảnh nào nhiệt trên phố.

Hạ Hầu Linh dẫn nàng đến đúng chiếc cầu Chức Nữ trong phố, là nơi kinh thành chuyên bán đèn tượng trưng cho Chức nữ. Mọi người từ đầu tháng bảy đã bắt đầu đặt mua đèn hoặc các vật phẩm liên quan đến ngày Ngưu Lang Chức Nữ, cho tới tận đêm Thất tịch này. Ở đây cửa hàng mọc ra nhan nhản, san sát nhau như rừng giữa thành phố rộng lớn, người đi lại chật như nêm, tiếng cười đùa vui vẻ ồ ồ ào vang lên xen lẫn tiếng pháo nổ bay trên bầu trời, khắp nơi giăng đèn kết hoa, tràn ngập hào khí ngày lễ.

Tiêu Tử Y cứ bị dòng người đẩy mãi đẩy mãi, từ sau khi nàng đi vào cổ đại, chưa từng đi dạo qua chợ lần nào. Đột nhiên thấy một nơi ồn ào náo nhiệt như vậy, nhìn quanh ngựa xe như nước, đèn treo đầy đường, một cảm giác xúc động dâng trào.

Trong lúc đó tay nàng được người ta nắm chặt, Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lại thì phát hiện ra Hạ Hầu Linh đang cười toe toét lộ ra hàm răng trắng muốt nhìn nàng vừa cười vờ bảo, “Đừng đi lung tung, ở đây lắm người lắm”

“Được” Tâm tình Tiêu Tử Y bỗng trở nên khoan khoái dễ chịu vô cùng, thậm chí có lẽ Hạ Hầu Linh biết rõ gần đây tâm tình nàng rất rối rắm, nên mới len dẫn nàng ra dạo phố. Hơn nữa võ công Hạ Hầu Linh so

với tưởng tượng của nàng rất cao, quan trọng nhất là nàng ta rõ ràng có thể mang nàng chuồn ra cung dễ dàng.

Tối nay là Đêm Thất Tịch, trong nội cung cung nữ và thái giám hầu hết đã đi dự yến tiệc ở cung Vị Ương rồi, chắc chắn sẽ chơi tới tận nửa đêm mới về. Nghe nói Trầm ngọc Hàn cũng được trưởng bối Thẩm gia gọi về xem mặt, không rảnh hoặc an phận mà ngồi ngốc trong cung với nàng. Vì thế trước nửa đêm nàng có lẽ còn rất nhiều thời gian để chơi.

Thật ra nàng cảm thấy bất ngờ lắm, cái thời đại này còn có nhân tính chút, rõ ràng không được vãn ép Trầm Ngọc Hàn phải trực tiếp báai đường thành thân. Hừ, hẳn lợi quá rồi còn gì!

Trước đây mỗi khi xuất cung, Tiêu Tử Y chưa từng bao giờ thấy tự do như bây giờ. Bên cạnh không có một số đông người đi theo, làm cho nàng cảm thấy mình có cảm giác rất giống dân thường như trước đây.

Nàng quay đầu lại nhìn cảnh hoàng cung xa xa, chỉ thấy một mảng cung mái đình cong lên tinh xảo dưới bóng đêm, dưới ánh đèn, nhìn xa xa giống như cảnh tiên vậy song đi vào lại thấy rất bình thường, song vì cái gì mà lại chẳng muốn về chút nào vậy?

“Hi hi, đã nhiều năm không về, lễ tình nhân ở kinh thành vẫn phồn hoa như thế. Thật sự là nhớ quá ha!” Hạ Hầu Linh không rõ lấy đâu được chiếc quạt bắt đầu phe phẩy giống y hệt Đàm Nguyệt Li, đều là bộ dạng công tử phong lưu đa tình phóng khoáng, làm cho các cô gái xung quanh cứ dán mắt nhìn, có người còn to gan cứ liếc mắt đưa tình ngang nhiên.

Tiêu Tử Y thấy vậy thì hơi cười, so với việc đã nhìn quen Hạ Hầu Linh trong trang phục nam, nàng ta hoá trang hầu như không chệch vào đâu được. Cũng giống y chang Tiêu Sách ở lần thuyết trình trước đây. Nhưng Tiêu Tử Y cũng liếc mắt nhìn qua, cũng phát giác ra con đường này nữ giả nam cũng không phải chỉ mỗi nàng và Hạ Hầu Linh. Có khối người cùng chung chí hướng, có lẽ là những tiểu thư con nhà giàu có lên ra đạo ngoài phố đây.

Tại cái nơi mà bầu không khí lúc nào cũng bảo thủ, cổ hủ này, tại một ngày lễ tương tự thế này, chỉ sợ có không ít cha mẹ muốn gả chồng cho con gái nên cũng mắt nhắm mắt mở cho phép con gái mình đi cũng nên.

“Chúng ta đây đi đâu vậy?” Tiêu Tử Y rất tự nhiên kéo tay Hạ Hầu Linh nhìn chợ đêm khắp nơi, tiện tay mua một ít đồ vặt.

“Ha ha. Phía trước là Phan Lâu nổi tiếng, đi qua đó sẽ là Lan Vị Phường” Hạ Hầu Linh thu quạt lại, chỉ về phía đèn đuốc sáng rực phía xa, chỗ đó rõ ràng là càng náo nhiệt hơn.

Tiêu Tử Y nghe thấy tên Lan Vị phường thì bỗng theo phản xạ dừng bước. “A, lúc này Lan vị Phường chắc là đông lắm hết chỗ rồi. Chúng ta đi đến đó cũng không có chỗ đâu” Nàng đã quyết định rồi nếu suy nghĩ chưa kỹ nàng nhất định sẽ không đi gặp một trong hai người đó đâu.

Hạ Hầu Linh cất giọng chắc chắn bảo, “Không phải là chỗ Lan Vị phường đó đâu! Ở đó chỉ có mỗi đồ ăn thôi lại vừa ngọt vừa chán lắm. Cô có biết ở cạnh lan vị phường vừa xây dựng một chỗ rất thú vị hay không? Đêm nay khai trương, chúng ta là đi vào chỗ đó đó”

“Là chỗ nào?” Tiêu Tử Y nổi hứng, cứ kéo cả Hạ Hầu Linh cũng phải tham gia vào chỗ náo nhiệt đó, nó là cái gì nhỉ?

“Gọi là Công viên trò chơi Hoàng gia nha! Cũng chẳng biết ông chủ Lan Vị Phường kia sao có thể xin được bút phê của Hoàng Đế ban cho nữa chứ, thật sự là gặp quỷ mất rồi!” Hạ Hầu Linh thuận miệng nói vài câu thô tục, hơi phân trần dắt Tiêu Tử Y bước nhanh chân hơn. “Bảo là Công viên Trò chơi Hoàng gia, tuy nhiên lại mở rộng cho cả dân chúng nữa. Hoàng ân mênh mông cuộn cuộn quá ha! Nhưng mà chi phí cho cái nơi này rất tốn kém và xa xỉ nhá, đêm nay cũng vì là đêm Thất tịch, lại là ngày Chúc nữ vượt cầu gặp Ngưu Lang, nên được miễn phí đó! Song tiếc là phải là tình nhân mới được đi vào! Đi nào! Chúng ta nhanh lên nào!”

Mặt Tiêu Tử Y đen xì lại cứ để mặt cho Hạ Hầu Linh kéo tay nàng đi xuyên qua đám người.

Thảo nào sao nàng lại tự dừng thấy cái vị đại tiểu thư Hạ Hầu này tốt bụng kéo nàng đi dạo ngoài phố thể chứ, hoá ra là muốn kéo nàng đi cho đủ số lượng ha! Công viên trò chơi ở thời đại này dĩ nhiên là những trò mới lạ rồi, hơn thế lại còn tặng thêm chữ “Hoàng gia” vào nữa rất hấp dẫn người ta. Chẳng trách mà Hạ Hầu Linh trốn trong thâm cung lại hiếu kỳ đến thế.

Nhưng nàng lại không biết vì sao Nam Cung Sanh lại mở một công viên trò chơi như thế nữa. Hơn nữa công viên trò chơi hoàng gia này đúng là ý tưởng mà nàng và Đàm Nguyệt Li bàn nhau đó mà? Sao tự dừng lại biến thành của Lan Vị phương chứ? Chẳng lẽ Đàm Nguyệt Li không tiện lộ diện nên mới lên tìm Nam Cung Sanh để hợp tác hay sao?

Thảo nào mà gần đây chẳng thấy bóng dáng Nam Cung Sanh đâu cả, nàng còn tưởng là nàng công bố bế quan thì hẳn sẽ rất nghe lời không tới quấy rầy nàng nữa đây này! Trước khi nàng bế quan một tháng cũng đã ít thấy hẳn rồi, hoá ra là đang bận bịu cái công viên trò chơi hoàng gia này ha.

Ha ha, chắc là Đàm Nguyệt Li cũng biết ông chủ Lan Vị phường, nhưng lại không biết vị đầu bếp nam trong cung của nàng là một người đầu. Thật không rõ hai người đàn ông này mở cái công viên trò chơi hoàng gia này có bộ dạng kiểu gì nữa.

271. Chương 271: Công Viên Trò Chơi Hoàng Gia

Tiêu Tử Y vô cùng mong đợi theo sát bước chân Hạ Hầu Linh tiến về phía trước. Nói tại đây xe ngựa như nước là không chính xác lắm, bởi xe và ngựa hầu như không lên vào nổi, chứ đừng có nói tới các cỗ kiệu của các tiểu thư cô sống chết lách vào trong. Hạ Hầu Linh tiến nôn nóng cuối cùng dứt khoát ôm lấy Tiêu Tử Y dùng khinh công phi lên nóc nhà Lan Vị phường, sau đó lại trực tiếp nhanh nhẹn rơi xuống trước cửa ra vào được chạm khắc của công viên trò chơi.

Tiêu Tử Y trong tiếng thán phục của mọi người xấu hổ đỏ mặt chân tay lúng túng, bò xuống từ trên lưng Kỳ lân. Ông trời ơi, may là không có ai đi bắt lỗi việc các nàng làm hỏng của công đó.

Nàng cúi đầu thật thấp xuống, đợi mọi ánh mắt xung quanh...không còn nhìn về phía mình nữa mới dám ngẩng đầu lên, sau đó bất ngờ bị một đàn hoa đăng đầy sông làm cho khiếp sợ nói không ra lời. Cả một đám đèn hoa sen vô số kể cứ chậm rãi trôi trên mặt sông rộng lớn, ánh nến lay động, lập loè, nhấp nháy, bông bình, đu đưa. Có rất nhiều người đều đứng bên bờ sông tay ôm một chiếc đèn hoa đăng nhỏ, sau đó thành kính đặt xuống mặt sông cho trôi lững lờ theo dòng. Có rất nhiều loại đèn hoa sen hội tụ cùng một chỗ, thật giống như dải ngân hà trên mặt đất vậy, mà loại đèn hoa sen năm màu này phản xạ trên mặt nước óng ánh, mềm mại, đều làm cho con người ta có một loại mộng ảo.

“Chắc chắc, mới đầu tháng bảy cho tới tận ngày 30 mà thả nhiều đèn hoa đăng chúc mừng thế này, ở đây sẽ thành dải Ngân hà trên mặt đất mất thôi, thật lợi hại quá đi ha!” Hạ Hầu Linh tiếp tục bình phẩm từ đầu đến cuối, tiếc là không đủ từ ngữ, nói cũng nói không hết ý. Cuối cùng nàng ta vẫn không quên chiếu cô Tiêu Tử Y bảo, “Aizzz, đứng vào trong một tý đi, kéo lại bị rơi xuống sông bây giờ”

Tiêu Tử Y lại lùi vào trong một chút, lúc này mới phát hiện ra ở đây người ta xây cầu có hai toà cảm thạch bắc hai bên bờ sông, đầu cầu bên kia thì khắc đầy hoa lan và hỷ tước dập dờn trong đám mây trắng sáng lóng lánh dưới ánh đèn trông giống như lối đi vào tiên cảnh vậy. Bên kia cầu chính là công viên trò chơi hoàng gia, từng đôi tình nhân dắt tay nhau đi qua cầu hỷ tước đến một cổng vòm rồi tiến vào trong công viên trò chơi để chơi.

“Đem thất tịch gặp nhau trên cầu hỷ tước ha!” Tiêu Tử Y cong môi lên hiểu ý cười cười, dường như nàng còn nghĩ điểm lãng mạn như vậy mà Nam Cung Sanh cũng nghĩ ra được. Xem ra thầy tướng Đàm Nguyệt Li không có khả năng này, nhưng lại tìm được người hợp tác năng lực tuyệt vời quá.

“Nhanh lên, tranh thủ thời gian, Tử Y cô xếp hàng ở đây nhé, ta qua bên đó xem” Hạ Hầu Linh nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ truyền từ công viên trò chơi tới thì vội vàng kêu lên.

“Được được, cô cứ đi đi” Tiêu Tử Y liếc mắt, bắt đắc dĩ thở dài. Một ngày lễ Tình nhân lãng mạn như vậy, nàng cứ phải một mình lặng lẽ vượt qua, ngẫm lại thật phiền muộn quá đi ha!

Tiêu Tử Y đứng trong đoàn người, chậm rãi tiến về phía trước. Xung quanh nàng đều là các cô gái ăn mặc đẹp, tử mỹ, tựa như bức tranh đàn bướm vây quanh bông hoa vậy, mắt hạnh mày đào, mặt mày phơi phới tuổi xuân đang cùng đợi người trong lòng trong chớp mắt gặp nhau rồi chia tay không bao giờ thấy nữa. Loại bóng hồng kiểu này ở khắp mọi nơi toả ra hào khí làm Tiêu Tử Y thấy cay cay mắt.

Nhưng nàng lại lẩm nhẩm tự nói với mình, nếu mà nàng ở tình trạng như thế, thì hy vọng ai sẽ là người xuất hiện ở trước mặt nàng đây?

Không có đáp án nào.

Hay là nàng không muốn biết đáp án?

Tiêu Tử Y hít sâu một hơi, đặt chân lên bậc thang cầu hỷ thước. Nàng nhàm chán nhìn xung quanh, thỉnh thoảng nhìn hoa đăng chảy dưới chân cầu, hoặc là nghiêng tai lắng nghe các cô gái đùa giỡn vui cười, tất cả đều ảm áp đến như vậy, hài hoà như vậy, tuy nhiên lúc nàng đang bước xuống bậc thang thì trong nháy mắt có thay đổi lạ thường.

Đầu tiên là đối diện cầu Hỷ thước truyền đến tiếng ồn ào, Tiêu Tử Y nhìn theo thanh âm đó, vừa lúc nhìn thấy Hạ Hầu Linh bị một người đàn ông cao to như “Con Gấu” chặn ngang ôm lấy vác trên vai như vác bao tải vậy. Sau đó nàng và đám đông xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông mạnh mẽ này vác từng bước lớn đi qua.

“Này!” Tiêu Tử Y vội đưa tay ra tóm lấy đối phương thế nhưng lại bị đối phương lắc nhẹ một cái thoát khỏi tay nàng, sau đó thì nhập vào đám đông đi thẳng. Trong tai Tiêu Tử Y còn nghe thấy Hạ Hầu Linh kêu gào mãi không ngừng, chỉ trong chớp mắt hầu như đã không thấy bóng họ đâu nữa.

“Ha ha, yên tâm đi, cứ kệ họ thôi, người đó là Lãnh Thu Ngô đó” Một giọng nói trêu tức vang lên từ sau lưng Tiêu Tử Y, làm cho nàng bỗng đứng sững lại.

Nam Cung Sanh đi tới trước mặt Tiêu Tử Y, nắm lấy tay nàng, nói cười ôn nhu bảo, “Vị cô nương này, tối nay tại hạ có vinh dự được đi dạo với cô nương không đây?”

Tiêu Tử Y nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn, bất chợt nghe thấy tiếng tim mình đập như trống trận.

Tối này Nam Cung Sanh mặc một thân áo gấm xanh đen, ống tay áo thêu đường viền vàng, tóc dùng một dải lụa màu ngọc bích buộc lên nhìn trông rất mát, lộ ra vầng trán cao cùng một đôi mắt đen nhánh sâu thẳm. Người xung quanh đều nhận ra vị này chính là ông chủ của Lan vị phường nổi tiếng, tiếng bàn tán xôn xao không dứt.

Có lẽ đã thật lâu chưa được nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn thật sự của Nam Cung Sanh rồi, Tiêu Tử Y có chút bất an cố rút tay ra khỏi tay hắn. “Như vậy không tốt lắm đâu! Hôm nay ta mặc alf quần áo nam...” Vài rồi Hạ Hầu Linh và cái vị Lãnh Thu Ngô kia cũng đã làm mọi người tiêu hoá không nổi rồi, không cần lại bồi thêm một chuyện nhỏ vào nữa ha?

Nam Cung Sanh nhìn ngọn đèn trên đầu soi xuống chiếc trán trơn bóng và khuôn mặt nhỏ hờn dỗi kia. Điều đó chẳng hợp với một th nam trang nhỏ nhắn xinh xắn khả ái này của nàng. Hắn càng nắm chặt bàn tay mềm mại hơn, thẳng thắn cười bảo, “Tử Y à, nàng sai rồi, con gái mặc nam trang đều tạo ra một kiểu thu hút rất đặc biệt đó, làm cho đàn ông đều chịu không nổi đâu” Nói xong chẳng để cho nàng kịp định thần đã kéo nàng đi thẳng vào trong công viên trò chơi.

Tiêu Tử Y trên thực tế là ngẩn cả người.

Không phải là lời nói hắn mập mờ không rõ...mà đó là tự dưng hắn chẳng chút do dự đã gọi tên nàng, tự nhiên cứ như là ngày nào cũng gọi nàng vậy.

Tiêu Tử Y còn chưa kịp nghĩ ra ý nam Cung Sanh nói là gì thì đã bị màu sắc rực rỡ muôn màu của trò chơi trong công viên thu hút hết.

“Oa, các anh sao lại làm được thế?” Tiêu Tử Y sợ hãi thán phục nhìn lại thấy hầu như đều là những ý tưởng mà nàng đã nghĩ ra các loại trò chơi, vấn đề ở chỗ là kỹ thuật còn có chút thô sơ nhưng mà trong thời gian ngắn đã tạo ra được loại trò chơi như thế này thì thật là nàng choáng váng hết mức rồi.

Nam Cung Sanh thấy mặt Tiêu Tử Y lơ đãng trôi về phương xa đã khôi phục lại như cũ cười tươi, mới thấy yên tâm. Hắn không biết những ngày này nàng đến tột cùng đang phiền não cái gì nữa, vì thế chỉ cố hết sức để hoàn thành nguyện vọng của nàng. Hắn chỉ hy vọng mình có thể mang nàng niềm vui, thế này là đủ rồi.

“Trước tiên là muốn chơi cái gì nhất nào?” nam Cung sanh đặc ý nhìn một vòng, xem cả biển người đang bắt đầu chuyển động rầm rộ ở đằng sau thì nói thêm một câu, “Yên tâm đi, ta có đặc quyền không cần xếp hàng”

Tiêu Tử Y cười một tiếng, trở ngón tay về phía trước cười nói, “Ta vẫn muốn đi cưỡi ngựa gỗ kia bắt đầu chơi trò đầu tiên ha!”

Thật ra nàng vô cùng muốn biết, hắn làm những trò này....đến cùng có kiểm tra chất lượng đảm bảo an toàn hay không nữa ha! Chỉ Bốc phét thôi!

272. Chương 272: Quà Mừng Sinh Nhật

Đây là một đêm bầu trời đầy sao sáng.

Một dải ngân hà vắt ngang qua bầu trời. Hai bên bờ ngân hà có nhiều tia sáng lấp lánh soi xuống dòng sông, chòm kia chính là chòm sao Ngưu Lang và Chức nữ.

Tiêu Tử Y nắm thật chặt áo choàng, lòng còn chìm đắm vào thời khắc chơi trò chơi lúc này, nếu không sau này người càng ngày càng đông lên thì nàng có muốn chơi thêm cũng không được nữa. Hay da da, nàng thật vui lắm, đùa vui đến vậy đã sớm quên mất Hạ Hầu Linh rồi.

Nhưng xem ra thì cái vị Lãnh Thu Ngô kia có vẻ như nói chuyện rất hoà hợp với nàng ta ha? Hi hi, tự làm tự chịu thôi!

Nam Cung Sanh cầm hai chiếc đĩa trong tay nhẹ nhàng bay lên nóc nhà vừa cười vừa bảo, “May là ở ngay cạnh Lan vị phường, đã có sẵn điểm tâm có thể ăn ngay” Hai người ngay sau khi chơi trò chơi một hồi thì phi thẳng lên nóc nhà Lan Vị phường gần cạnh. Hình như trong cung việc phi lên nóc nhà đã thành thói quen của hai người mất rồi, ra ngoài cung cũng vậy.

Tiêu Tử Y lườm hắn hừ khế, “Còn may lắm đó! chẳng phải cái công viên trò chơi hoàng gia này được xây ngay cạnh Lan vị phường rất trùng hợp sao?”

Nam Cung Sanh cười môi cong lên, hai đuôi lông mày rung rung, nói đặc ý, “Nơi này chính là khu vực hoàng kim nhất, công viên trò chơi phải được xây dựng ở đây là tốt nhất”

“E hèm, sau đó bên cạnh là Lan vị phường, nơi thuận tiện cung cấp đồ ăn ha...!” Tiêu Tử Y vừa rồi đi dạo phát hiện ra Nam Cung Sanh dựa theo ý tưởng trước kia nàng đề cập tới mà thiết kế một số khu vực có đồ ăn nhanh của lan vị phường, buồn bán rất lời.

Nam Cung Sanh bưng chiếc khay cẩn thận trong tay đặt nhẹ nhàng lên mái nhà, sau đó ngồi cạnh Tiêu Tử Y nhìn ra phố xá náo nhiệt xa xa, nói, “Thật ra sau này cũng nên cân nhắc mở một nhà trẻ ở ngoài cung. Tuy nguồn lực trong cung rất tốt, nhưng lại có quá ít học sinh”

Tiêu Tử Y theo tầm mắt hắn nhìn chỉ thấy dưới ánh trăng sáng, ánh nến hai bên sông sáng liên tục, cứ như là đường viên hoa văn vậy. Hoa sen trong nước bông bênh đu đưa bệch bênh, xen cùng sao nhấp nháy trên bầu trời càng thêm thú vị. “Đêm thật tịch ha...” Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, ở hiện đại có rất ít người tham gia cái lễ cổ xưa này rồi.

Đây là lễ tình nhân cổ đại, không có hoa hồng, socola, nhưng lại có nước ngọc lưu ly, có bánh ngon của Lan vị phượng, rồi còn trò chơi trong công viên hoàng gia nữa.

Được lắm, sau lần này về, điểm tâm của lan vị phượng sẽ có thêm món socola nữa. Tiêu Tử Y cầm lấy một miếng bánh thơm bỏ vào miệng nhắm nháp, từ lúc vắng mặt rồi mới phát hiện ra Nam Cung Sanh định nói gì lại thôi cứ nhìn chăm chăm vào nàng, đôi má ửng đỏ hỏi, “Sao vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

Nam Cung Sanh nở nụ cười hơn hớn bảo, “Không có, đang nghĩ đến sinh nhật công chúa tặng quà gì cho phải đây?”

“Quà ý à?” Tiêu Tử Y nghe thế thì lập tức mặt mày hớn hớn.. “Ha ha, anh đây có thể suy nghĩ thật kãtem nào, ngày mai sẽ là ngày sinh nhật của ta đó nha!”

Nam Cung Sanh nhin không được bật cười, “Tại hạ tặng quà, chả lẽ vừa rồi công chúa chơi chưa chán sao?”

Tiêu Tử Y đang cười bỗng biến thành kinh ngạc, không dám tin hỏi lại, “Chả lẽ là nói cái công viên trò chơi hoàng gia này là tặng ta sao?”

Điều này....Tiêu Tử Y nhìn vẻ tươi cười thâm trầm trên mặt Nam Cung Sanh, sau đó lại nhìn xuống công viên trò chơi tràn đầy màu sắc lóng lánh thì thào lẩm bẩm, “Không phải tốn đến vậy cơ á? Rõ ràng anh có tiền đến mức này cơ á?” Chưa kể đến các loại trò chơi to nhỏ mà đến cả mảnh đất lớn trong kinh thành này cũng đã đáng giá bội tiền rồi ấy chứ.

Nam Cung Sanh ho khẽ giải thích, “Được rồi, thật ra đây là quà của thánh thượng tặng cho công chúa làm quà sinh nhật, nếu không sao chỉ trong thời gian ngắn mà lại xây dựng được như thế chứ?”

Tiêu Tử Y bĩu môi, giả bộ coi thường. Nàng nâng ly nước trái cây lên, có chút bất mãn oán giận bảo, “Nói thật ra đi, có phải anh không muốn tặng quà cho ta không đây? Chỉ là quà sinh nhật thôi mà! Chỉ cần...” Tiêu Tử Y còn đang định lải nhải liên hồi, bất chợt một đồ vật màu vàng sáng loé đột nhiên xuất hiện, làm mắt nàng loá lên.

Tiêu Tử Y nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là một mảnh trăng lưỡi liềm cong cong bằng vàng, một đầu cong treo một sợi dây xích cũng bằng vàng đang nằm trong tay Nam Cung Sanh. Ánh mắt Tiêu Tử Y nhìn theo cánh tay lên trên, chỉ thấy vẻ mặt chờ mong của Nam cung Sanh đang nhìn nàng, có chút bất an nói lúng búng, “Sinh nhật vui vẻ”

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Pháo hoa ngay sau lưng hần bắn thẳng lên bầu trời toả ra, rực sáng lên bầu trời đêm giống như ban ngày vậy.

“Thì ra....Đã nửa đêm rồi sao...” Tiêu Tử Y mê muội nhìn lên lửa khói trên bầu trời đang toả ra từng bông hoa nhiều màu điểm lệt sáng lấp lánh như mộng như ảo. Mà gần ngay trong gang tấc là mảnh trăng lưỡi liềm cùng mảnh trăng trên trời giống nhau, chẳng phân biệt được cái nào là thật nữa.

“Ừ, đã nửa đêm rồi” Nam Cung Sanh tinh tế nhìn giọt lệ long lanh xúc động trên mặt Tiêu Tử Y. Dưới ánh lửa đáng nàng nhỏ xinh càng nổi rõ hơn, màn khói lửa nhiều màu in xuống khuôn mặt không chút son phấn của nàng càng nõn nà hồng hào hơn. Thực tế là cánh môi hồng thắm như hoa đào kia của nàng đang tràn ngập mê say vui vẻ mới càng làm cho hần nhìn chẳng nổi chớp mắt.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác tự nhiên của nàng, hần khẽ nhếch môi cười nói, “Sinh nhật vui vẻ”

Tiêu Tử Y phục hồi tinh thần, nhăn nhăn chiếc mũi đáng yêu, cố làm khó dễ bảo, “Sinh nhật thì sẽ tặng ta “ánh trăng bầu trời” sao? Nhưng mà làm tình xảo quá, nếu mà dùng phải giải thích với Trầm Nhi thế nào ta rất không hài lòng đó nha!”

Nam Cung Sanh mỉm cười, nghiêng người giúp nàng đeo vào cổ nói nghiêm túc, “Chắc tỷ lệ ‘ánh trăng’ này cũng không phải tốt cho lắm, nhưng ta đây dùng đồng tiền lợi nhuận đầu tiên tạo thành, đó mới có ý nghĩa trọng đại đó!”

Hơi thở hần nóng bỏng bên tai nàng, bên cổ nàng, mà nàng ở giữa đang được hần dùng hai tay đeo chiếc vòng cổ lên.

Gần như nàng bị hấn bao vây.

Tiêu Tử Y cảm thấy một vật lạnh buốt rơi xuống ngực nàng, sau đó từ từ nóng lên, cũng càng ngày càng trở nên ấm nóng như nhiệt độ cơ thể của nàng vậy.

Hai má nàng bừng đỏ, Tiêu Tử Y ngồi im một chỗ không dám nhúc nhích. Lần đầu tiên nàng thấy ngồi trên nóc nhà nói chuyện thật là nguy hiểm quá, muốn chạy trốn cũng chạy không thoát.

Nàng còn chưa kịp nghĩ ra điều gì, cũng chưa kịp chuẩn bị tốt, còn chưa chọn được ai mà bỏ qua ai...đột nhiên tâm tư Tiêu Tử Y bỗng bùng một cái bùng lại bởi nàng đã được một đôi tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

“Tử Y à, sau này....đều cùng ta ngắm trăng sao có được hay không?” Nam Cung Sanh thì thầm bên tai nàng.

Tiêu Tử Y nhắm mắt lại, nàng biết rõ đây là lời nói biểu hiện thâm tình nhất của nam nhân rồi. Nam Cung Sanh khác với Tiêu Cảnh Dương, thứ hai là hẳn có thói quen nói thẳng thứ hẳn muốn, bởi vì trên thế giới này thứ hẳn muốn nhất định phải có bằng được. Còn Nam Cung Sanh thì lại chôn sâu vào tận đáy lòng, bởi hẳn sợ hãi sẽ mất đi.

Nhìn trên bầu trời vẫn còn ít pháo hoa sáng, nghĩ đến những ngày mà nàng và Nam Cung Sanh đã trôi qua, Tiêu Tử Y nghe thấy giọng mình yếu ớt như tơ nhện mà khẽ khàng đáp lại, “Vâng”

Nam Cung Sanh cái gì cũng không nói chỉ càng vòng tay ôm nàng chặt hơn. Nghe tim hẳn đập dồn dập, rốt cuộc Tiêu Tử Y cũng vòng tay ra sau ôm lấy hẳn.

Ôi ôi, thế là Nam Cung Sanh và Tiêu Tử Y cũng đã xác định ở bên nhau rồi.

273. Chương 273: Thất Đức

“...Công chúa? Công chúa?” Nhược Trúc lo lắng đẩy vai Tiêu Tử Y.

“Hả? Sao vậy?” Tiêu Tử Y tỉnh người, nhìn quà tặng đầy trên mặt bàn trước mặt, có chút băn khoăn.

“Công chúa, đây là quà Mai Phi tặng cho người một đôi bình ngọc hoa sen đỏ ạ” Nhược Trúc chỉ vào danh mục quà tặng thì thầm.

Tiêu Tử Y để ý trước mặt nàng để hai bình ngọc hoa sen chế tác tinh xảo, ly cao vừa phải, chất ngọc nhu hoà, trong suốt nhìn xuyên thấu. Dưới đáy chai còn có ba bông sen nhỏ có lá có cành, nhìn tổng thể vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, có thể thấy đây là vật phẩm quý có giá trị xa xỉ.

“Công chúa, bây giờ đang là mùa sen nở, đợt lát nữa nô tỳ cho người đi hái ít sen về cắm trong bình nha” Nhược Trúc thấy Tiêu Tử Y ngưng ngẩn hồi lâu, tưởng nàng rất thích, cười đề nghị.

“À, được” Thực tế thì Tiêu Tử Y đang băn khoăn, ngẩng đầu lên cũng chẳng nhìn qua quà tặng trước mặt, không có hứng mà nhìn, định đứng dậy muốn về phòng đánh một giấc cho đã. Nhưng vừa mới tới cửa nàng chợt nhớ ra một chuyện, do dự một lúc rồi mới mở miệng hỏi, “Nhược Trúc, Nam....Nam công tử hôm nay huynh ấy có đến không?”

Nhược Trúc biết rõ Nam công tử trong miệng vị tiểu công chúa này vốn là Nam Cung Sanh, nàng ta mỉm cười lắc đầu bảo, ‘Không thấy ạ, công chúa tìm huynh ấy có chuyện gì không? Nếu muốn huynh ấy làm điểm tâm, hình như ở trong phòng ăn có còn một ít đó ạ’

Nghe thấy Nam Cung Sanh không có, Tiêu Tử Y bất giác thở dài thườn thượt. Đêm qua nàng chẳng hiểu ma xui quỷ ám thế nào mà lại dễ dàng bị hấn làm cảm động, cứ đơn giản vậy mà đồng ý với hẳn cái vấn đề mơ hồ đó, để đến nỗi tới tận giờ nàng lại thấy chút phiền muộn.

Thật khó quá đi. Nàng đồng ý thì đã đồng ý rồi, nhưng ít nhất thì cũng phải tế nhị mà hỏi cho rõ chứ!

Tiêu Tử Y thấy không phải là không cam lòng mà nàng biết cho tới giờ hai người họ chẳng có ai dừng cảm đi phá tầng giấy mỏng đó, chẳng biết đêm qua quý quái thế nào mà không khí lại đẹp, phụ nữ lại là động vật cảm tính, nàng không cách nào mà không thuận theo lòng của mình. Nàng thật sự là tâm động mất rồi.

Nàng thừa nhận trước đây cảm giác với Tiêu Cảnh Dương rất ngây thơ, mà từ lúc ở chung ở Nam Cung Sanh giọt tình cảm cứ thế được tích lũy dần lên, vẫn có sự chênh lệch nhất định. Có đôi khi, lượng sẽ biến thành chất.

Hoặc là nên lựa thời gian để đi nói rõ với Tiêu Cảnh Dương, nếu hắn vẫn cố tình không chấp nhận sự thật, nàng đây đành phải nhờ hoàng đế trợ giúp vậy, để muốn một cái kết tốt nhất.

Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến phút cuối sau khi nói rõ với Tiêu Cảnh Dương chuyện này, sau này hắn sẽ không còn dùng cái loại ánh mắt dung túng mà nhìn nàng nữa, không còn dùng cái giọng sủng nịch nói chuyện với nàng nữa, rồi cũng sẽ không còn thổ lộ tiếng lòng với nàng nữa....

Nhưng mà nàng lại không thể tham lam sự ôn nhu của hắn, nàng cần chính là một người đàn ông mà nàng có thể y lại vào hắn, cũng không cần một người y lại vào nàng như một đứa con dâu.

Tiêu Cảnh Dương cần là nàng có thể chèo chống thay hắn, giúp hắn quản lý phụ nữ thiên hạ, nhưng nàng không làm nổi, nàng không có năng lực lớn như vậy.

Cái nàng có thể làm được, cũng là đem hết khả năng mang lại nhiều hạnh phúc hơn nữa cho trẻ con, chỉ có thế.

Điều Tiêu Cảnh Dương muốn đó nàng không nhận nổi. Nàng vừa nghĩ đến sau này cuộc sống của mình cứ vậy mà bị nhốt vào cung điện lạnh băng như thế, nàng cảm thấy kinh khủng vô cùng.

Cái nàng cần, đó chính là người ấy có thể cùng nàng không lo nghĩ gì ngồi trên nóc nhà ngắm trăng.

Nàng không biết tình yêu là gì, nhưng nàng biết rõ, nàng rất thích ở cùng một chỗ đi dạo với hắn, giả vờ như không thấy hắn, nhưng lúc hắn rời xa, ánh mắt nàng lại vội vã tìm kiếm hắn. Khi thấy hắn cười, nàng cũng bất giác mà mỉm cười theo.

Nàng biết rõ tình yêu không hẳn là một chuyện cứ đơn giản như thế, nhưng trong lòng hắn, Tiêu Cảnh Dương vẫn còn kém xa Nam Cung Sanh đó.

Tiêu Tử Y đi bất định trong các dãy hành lang cung điện, bất giác vuốt ve ánh trăng lười liềm tình xảo trên cổ, chẳng chú ý đến trước mặt đã xuất hiện thêm một người.

“Công chúa, mới vài ngày không gặp, hình như cô cũng có vẻ lờ đi ta à nha?” Nam Cung Tranh nhìn Tiêu Tử Y không ngừng đầu lên mà cứ đi qua trước mặt nàng ta, bĩu môi bất mãn đuổi theo.

“Hả? Tiểu TRanh à? Vô ý quá. Tối qua ta ngủ không được ngon, hiện giờ tinh thần vẫn còn ngầy ngật đây này” Tiêu Tử Y vội vàng dừng bước, áy náy cười cười.

Nam Cung TRanh mở to đôi mắt đen đẹp lúng liếng nhìn về phía nàng, cứ như kiểu kiểm tra tỷ mỹ vậy, đánh giá từ trên xuống.

“Thế nào?...Sao thế?” Chả lẽ nàng ấy đã biết cái gì rồi ư? Tiêu Tử Y hơi ột dạ.

Trên khuôn mặt đẹp của Nam Cung Tranh hiện lên vẻ nghi hoặc, khó hiểu nói, “Lạ nha, hôm qua lúc ta ở công viên trò chơi có thấy một người rất giống công chúa, đi cùng với Lan lão bản đó nha!”

Tim Tiêu Tử Y càng đập mạnh, cổ miến cường cười cười nói, ‘Điều đó sao mà được!’ Toi rồi, nàng sao lại quên, thân phận bên ngoài cung của Nam Cung Sanh không phải chuyện đùa, nếu đổi lại là hiện đại thì vốn là đỉnh cấp ngôi sao thần tượng. Nàng vẫn cùng vui chơi với hắn khắp nơi, quả nhiên chạy không khỏi con mắt soi mói của Nam Cung Tranh.

Nam Cung TRanh dù gì cũng không tin, vì vừa rồi nàng đã sớm nghe ngóng tin ở chỗ Trầm Ngọc Hàn, biết rõ ngày hôm qua công chúa đều nghỉ mãi trong cung không đi ra ngoài. Nàng bản tính con gái, nghĩ ngợi rồi nói thoải mái, ‘Có lẽ là cái vị Thẩm Tịch Dạ rất giống công chúa kia thôi. Đúng rồi nha! tối qua người đó còn mặc nam trang nữa đó. Chết rồi, chả lẽ Lan lão bản là một người đồng tính sao?’

Tiêu Tử Y nghe vậy thì mặt mũi đen xì lại, vội vàng nói lấp đi, “Tiểu TRanh à, cô nói ngày hôm qua tận mắt thấy sao? Vậy...À, ta nghe người ta nói, tối qua công viên trò chơi hoàng gia đó chỉ có tình nhân mới được đi vào thôi mà. Thế cô đi cùng ai vậy hả?”

Hai gò má Nam Cung Tranh bừng đỏ, cứ ấp a ấp úng mãi không nói nổi nên lời.

Tiêu Tử Y thấy vậy thì đã rõ rồi, cô gái nhỏ này cũng là cùng tình nhân đi đó thôi, nhưng mà rốt cuộc đối phương này là ai vậy nhỉ? Sao nàng lại chẳng có ấn tượng người nào có quan hệ mập mờ với Nam Cung Tranh chứ?

Nam Cung Tranh bị Tiêu Tử Y nhìn chằm chằm thì vô cùng lúng túng, phất phất tay nói lảng đi, “Khụ, công chúa cô đừng có hỏi nữa. Với tư cách trao đổi, ta và cô chỉ nói phét thôi nha. Đây là quan hệ có liên quan cô đó, nhưng lại không sao dám nói cùng cô đâu”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, phản ứng đầu tiên chính là chuyện đã bị người khác nắm được nàng không phải con gái ruột của hoàng đế. Nàng thở sâu một cái, tỉnh táo hỏi tiếp, “Nói đi, ta muốn biết đó”

Nam Cung Tranh nhìn quanh cẩn thận, rồi ghé đầu thì thầm, “Công chúa à mấy ngày trước cô bé quan không biết, giờ trong cung đang truyền nhau đồn đại rằng thái tử có hành vi thất đức, nhưng mà chuyện cụ thể thế nào thì không rõ. Ta nghĩ đi nghĩ lại, điều này chỉ có thể đúng là....liên quan đến công chúa cô... Hơn nữa, lời đồn này truyền trùng hợp vào đúng thời điểm cô đóng cửa không ra ngoài...” Nam Cung Tranh càng nói càng nhỏ dần không dám thêm, chuyện này chẳng giống như trong cung đã đồn thổi, nàng ta chỉ đành chọn chuyện quan trọng nhất nói thôi.

Hoàng cung vốn là nơi tăm tối âm u, lời đồn thổi có thể đủ để làm bị thương tất cả, đừng nói là loại chuyện này chỉ là lời đồn đại vớ vẩn thôi đâu. Không biết là đúng hay sai, rất nhiều người cam tâm tình nguyện thêm mắm thêm muối, bỏ đá xuống giếng đó.

Hơn nữa, người ngay bên cạnh công chúa, đã nhiều lần thấy thái tử diện hạ nhìn nàng bằng ánh mắt kiêu thế. Tuy nàng không hiểu trong đó bao hàm ý nghĩa ra sao, nhưng cũng ít nhiều có chút hoài nghi trong lòng.

Tiêu Tử Y ngơ ngác mà nghe, trong đầu trống rỗng.

Thái tử phé truất, chỉ có gây ra chuyện phản nghịch hoặc là thất đức mới bị quy vào.

274. Chương 274: Đi Học

“Công chúa....Cô vẫn ổn đó chứ?” Nam Cung TRanh lo lắng hỏi thăm. TRong lòng hơi chút hối hận mình đã nhanh mồm nhanh miệng nói buột ra, lại đem chuyện đồn thổi lung tung cứ vậy nói ra cho nàng ấy biết rồi.

Tiêu Tử Y che miệng ngáp một cái, cười yếu ớt bảo, “Không sao, tối qua ngủ không đủ thôi. Ừ, cô nói chỉ là những lời đồn thổi thôi mà! Không hiểu ai nhảm chán như vậy mà làm chuyện mờ ám thế chứ” Bình tĩnh, nàng nhất định phải bình tĩnh, nếu có nửa phần bối rối chẳng khác nào lại thừa nhận việc này cả.

Xét cho cùng thì nàng và Tiêu Cảnh Dương cũng chẳng phát sinh cái chuyện gì khác cả, đám người đó cứ truyền miệng như vậy có thể quá mức chút hay không đây?

Chẳng trách mà tối qua Nam Cung Sanh đã vội thổ lộ với nàng, hoá ra cũng sợ mất đi nàng. Tiêu Tử Y thò tay vào vuốt ve chiếc dây chuyền ánh trăng kia, cảm thấy đắng chát cõi lòng.

“Phù, cũng phải, các người là huynh muội mà! Thái tử diện hạ sao lại hồ đồ như thế chứ” Nam Cung Tranh thở dài, cười hì hì kéo tay Tiêu Tử Y đi thẳng về phía trước. “Công chúa à, nghe nói đêm nay vốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cô đã huỷ bỏ rồi. Thật tiếc quá đi, chị em chúng ta đều rất mong chờ đó!”

Tiêu Tử y miễn cưỡng cười bảo, ‘Mấy ngày trước cũng chẳng có tâm tình gì, giờ vậy cũng tốt, đã có lời đồn thể này, cảnh lễ để cho ta tổ chức một bữa tiệc để mọi người soi mói sao?’ Mặt trời hôm nay vô cùng rực rỡ, tuy các nàng đều chọn chỗ thoáng mát đi dạo, nhưng Tiêu Tử Y cũng biết có chút nóng quá thử không nổi rồi.

“A! Hay là nhà trẻ chúng ta tự mình tổ chức một bữa tiệc đi ha! Ha ha, ta sẽ sai người đi thông báo cho bọn trẻ biết! Tiêu Nhi và độc Cô Huyền hình như hôm nay cũng tới đó” Nam Cung Tranh vô cùng hào hứng đề nghị.

Tiêu Tử Y vẫn lắc lắc đầu, ngây ngẩn thờ dài, ‘Được rồi. Trời nóng như vậy cũng đừng có giày vò bọn trẻ nữa. Hơn nữa cũng chẳng có mấy đứa, Đàm Nguyệt Li đã dẫn Đàm Tinh Duyệt đi núi Chung Nam bảo là đi chơi ngoại thành nhưng thực chất là đi gặp cao nhân lánh đời rồi. Lí Vân Thanh xong tiệc chúc thọ của Hoàng thái hậu cũng lại chưa tới lần nào, còn vị Độc Cô Diệp kia thì cũng chưa tham dự xong cuộc thi Võ Trạng nguyên đâu! À, đúng rồi, hình như mấy ngày nữa là đã thi võ rồi đó” Tiêu Tử Y vừa nói vừa thở dài, khoé mắt lúc nhìn xéo lại khi nói tới những người này, hai má Nam Cung Tranh bỗng từ từ đỏ bừng lên.

Aizz aizz aizz! Gì cơ? Một trong ba người này là kẻ hôm qua cùng dắt tay Nam Cung Tranh đi dạo là chân mệnh thiên tử sao? Sẽ là một trong những người đó sao? Nhưng chưa kịp đợi Tiêu Tử Y mở miệng thì Nam Cung Tranh đã thoáng cái khôi phục lại bình thường, rất nhanh làm Tiêu Tử Y hoài nghi lúc này mình hoa mắt rồi.

“Nói gì thì nói cũng là sinh nhật mà! Cứ vậy là trôi qua yên lặng sao?” Nam Cung Tranh bĩu môi, chẳng nghe lời kéo tay Tiêu Tử Y đi tới điện Vĩnh Thọ. “Nóng quá đi, trước tiên chúng ta đi phòng ăn lấy ít nước đá nha!”

Tiêu Tử Y bắt đầu dĩ cười cười. Sinh nhật đối với trẻ con mà nói có ý nghĩa vô cùng trọng đại, hoặc là đối với người già trên năm mươi tuổi mà nói cũng có ý nghĩa đấy. Nhưng mà với nàng mà nói, thật ra chẳng có gì đặc biệt cả. Song Nam Cung Tranh cũng có vẻ không nghĩ giống vậy, trên đường đi cố gắng làm Tiêu Tử Y thay đổi cách nghĩ.

Lúc đi qua lớp học ở điện Vĩnh Thọ, bên tai Tiêu Tử y đột nhiên nghe được rõ từng tiếng thước đập, thật giống như có người lại ra tay chân gì đó vậy. Nàng đẩy phòng học ra, nhìn thấy một cảnh tượng mà không dám tin, khê trách, “La Thái phó! Ngài đây đang làm gì thế/” Nàng hoa mắt rồi sao? Rõ ràng thấy La Thái phó đang cầm thước đánh vào lòng bàn tay nhỏ của Độc Cô Huyền.

La Thái phó cũng không vì sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Tử Y mà dừng tay, ông ta vẫn cúi đầu tiếp tục đập từng từng đập vào lòng bàn tay Độc Cô Huyền, nói rất chân thành, “Công chúa điện hạ nhìn thì thấy rồi đó, lão thần đang trừng phạt thiếu gia Độc Cô”

“Vì cái gì?” Tiêu Tử Y nhìn lướt qua phòng học, chỉ thấy Tiêu Trầm và Lí Vân Tuyền còn có cả Nam Cung Tiêu nữa vẻ mặt ba nhóc đang sợ hãi ngồi quanh bàn tròn. Ai cũng không dám kêu một câu. Khuôn mặt nhỏ của Độc Cô Huyền thì tái nhợt, lòng bàn tay bị đánh đến sưng đỏ song cũng không chịu cầu xin tha.

“Bởi nó không làm xong bài tập” La Thái Phó nói nghiêm trang, thu ngay cây thước lại, nói thản nhiên, “Được rồi, nhớ rõ bổ sung thêm bài tập ngày hôm qua, nếu không ngày mai lại ăn đòn nữa”

Tiêu Tử Y phát hiện ra bộ dạng La Thái Phó rõ là đương nhiên, nghĩ đến chuyện này cũng không phải là xảy ra lần đầu tiên.

Choáng rồi! Những ngày này nàng không ra khỏi cửa đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra vậy nè? Chỉ mới vài ngày thôi á? Tại sao lại phải dùng cách xử phạt về thể xác như thế này chứ? Tiêu Tử Y cố nén lửa giận, cố gắng hạ thấp giọng, nói thâm trầm, ‘La Thái Phó, bọn chúng chỉ là trẻ con thôi”

“Chính bởi là trẻ con nên mới phải dùng sự đau đớn thân thể để dạy cho chúng nhớ rõ. Nếu không thì sao chịu học? Thêm nữa, công chúa đề xướng cái gì là nghỉ hè chứ? Lão thần không đồng ý, vì thế ta vẫn bắt chúng phải đi học. A, đặc biệt là mấy nhóc kia có thể cùng học chương trình học với lão thần nữa” La Thái Phó móc một chiếc khăn tay từ trong ngực ra lau cây thước trong tay ông tay coi như vật quý vậy, cũng không rõ đã có bao nhiêu đệ tử đã phải ăn khổ vì cây thước này rồi.

Có thể cùng học chương trình học đó....Đàm Tinh Duyệt và Đàm Nguyệt Li đã ra khỏi thành, Hạ Hầu Phụng

Chương và chị em song sinh nhà họ Tô tuổi còn quá nhỏ sáng khoái nghe không hiểu. Còn Diệp Tầm thì có học cũng vẫn không hiểu hết Hán ngữ nên không có trong danh sách học bù. Tiêu Tử Y cảm thấy rõ đây là thủ đoạn phát sinh ngoài kế hoạch của La Thái Phó. Hữu hiệu vô cùng, nhưng lại làm cho nàng bốc hỏa kinh khủng.

Trách không được mà từ đầu tới giờ lão già ấy phối hợp tốt thế, hoá ra là cố tìm cơ hội giở trò quỷ đây.

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu, để cho bản thân tỉnh táo lại, “Đi học à? Nếu như dùng cách xử phạt về thể xác, bọn trẻ phải chịu học, vậy việc học đó chẳng phải gắn cùng sự đau đớn hay sao? Đi học mà thống khổ như vậy hay sao?” Tiêu Tử Y cũng từng có lúc không thích đi học, nên cảm thông lắm. Nàng không muốn để lại ấn tượng khó phai mờ trong lòng bọn trẻ.

La Thái Phó khinh miệt nhìn sang Tiêu Tử Y, hơi kiêu ngạo nói ra, “Cổ nhân tự treo cổ tự tử, lấy chùi đâm cổ, đi học từ xưa đã là chuyện cực khổ nhất thiên hạ rồi. Người ta đã nói: biến học không có đi tới bờ khổ...Aizz, công chúa có phải lại không biết tự treo cổ, lấy trùy đâm cổ là điển tích sao? Lão thần có thể nói cho ngài chút đây”

La Thái Phó nói giọng điệu rất thành khẩn nhưng Tiêu Tử Y nghe thế nào mà lại thấy trong đó xen kẽ một loại xem thường người khác.

Đúng vậy ha, nàng chưa từng được hưởng thụ qua nền giáo dục cổ đại truyền thống, nhưng loại giáo dục truyền thống này cũng không thể cổ hủ lạc hậu mà truyền mãi như thế được. Nàng bội phục ông ta mỗi lần lên giảng cho Tiêu Trầm, giảng một câu, Tiêu Trầm lại đọc theo một câu, thật sự là thuộc lâu lâu. Nàng tôn kính ông ta mỗi lần giảng bài đều mặc quần áo, giày mũ, đai lưng cẩn thận toả hươg ngoài ngạt, sau khi giảng xong lại cúi ra đặt ở gần lư hương, bình thường tuyệt đối không dám lấy mặc để làm việc khác.

Nàng biết rõ phương pháp giảng bài của ông ta rất có ích, nhưng dùng cách xử phạt về thể xác, nàng tuyệt đối không chấp nhận nổi.

“La Thái phó, xin thứ cho Tử Y lắm miệng hỏi thăm, những ngày này, Độc Cô Huyền đã nhận sự trừng phạt như thế mấy lần rồi ạ?” Tiêu Tử Y bỗng khôi phục lại biểu hiện thường ngày, mỉm cười hỏi han.

“Ngày nào cũng có” La Thái Phó vẫn thành thật đáp. Ngày nào ông ta cũng rất đau đầu, cá vị tiểu thiếu gia Độc Cô này rõ ràng là không muốn phối hợp để ông ta dạy mà, không dùng cách phạt chân tay này không thể được. Có phải đã tới lúc ông ta nên cân nhắc gia tăng mức độ trừng phạt lên chăng?

Tiêu Tử Y hoàn toàn có thể nhìn ra những gì La Thái Phó suy nghĩ, cười yếu ớt bảo, “La Thái Phó à, nếu mà ta chịu để cho Độc Cô Huyền nghe lời làm bài tập, hoặc có cải thiện chút, ngài có thể huỷ bỏ cách xử phạt về thể xác này có được không?”

La Thái Phó hầu như không tin nàng có cách gì tốt nhất để xử lý, vuốt ve hàm râu dài, vẻ xem kịch vui mỉm cười bảo, “Xin công chúa cứ tự nhiên, nếu mà nó thật biết nghe lời, vậy còn xử phạt nó làm gì nữa cơ chứ?”

275. Chương 275: Học Nữa, Học Mãi

Thực tế thì Tiêu Tử Y cũng không được tự tin cho lắm, bởi nàng biết rõ, khuyên bảo bạn học Độc Cô Huyền học, còn khó gấp nhiều so với lúc trước dụ dỗ cậu đi học ở nhà trẻ. Đây cũng không phải là dùng mấy khối bánh ngọt là có thể giải quyết được vấn đề này.

Muốn có tác động thật tốt đối với một đứa trẻ không thích học mà ngồi học, Tiêu Tử Y bỗng chốc cũng chưa nghĩ ra cách giải quyết nào cho tốt cả.

Nhưng nàng biết rõ, nàng không thể để cho La Thái Phó tiếp tục dùng chế độ trừng phạt ngang ngược kiểu thế được. Cứ tiếp tục như vậy, nhà trẻ của nàng đây còn khác gì với những học đường kia chứ?

Tiêu Tử Y nhìn nét quật cường trên khuôn mặt nhỏ của Độc Cô Huyền, đột nhiên thốt ra một câu hỏi rất ngốc, “Độc Cô à, vì sao con không học vậy? Trầm Nhi, Tiêu Nhi và tiểu Vân Tuyền ngày nào cũng đều học hết mà!”

Độc Cô Huyền nhìn nhìn các bạn học ngồi bên, nhìn ánh mắt mong đợi của chúng, nhưng lại cãi lại, “Học cái gì mà học chứ? Con khi nào không hiểu mới đi học không phải là tốt rồi sao?”

Tiêu Tử Y nghe không rõ lắm, Nam Cung Tranh bên cạnh nàng cũng vậy, tò mò hỏi xen vào, ‘Tiểu Huyền à, ý của đệ là sau này cái nào không hiểu mới đi học, mà không muốn phụ tử dạy cho đệ sao?’

Độc Cô Huyền gật đầu liên tục, cậu cũng không hề hiểu đều hỏi cả mà! Nhưng cũng không nhất thiết là phải nghe cả những điều...mà cậu không có hứng thú nghe chứ?

Tiêu Tử Y biết rõ mấu chốt của vấn đề này là ở chỗ nào rồi, bởi Độc Cô Huyền là một kiểu người thích chủ động trong học tập, nói đúng hơn là có đôi chỗ không rõ mà cậu cảm thấy hứng thú thì sẽ học, còn không thì không thích bị bắt phải tiếp nhận tri thức. Nàng còn chưa nghĩ ra thế nào mà lại để cho Độc Cô Huyền có tư duy như thế, chợt nghe thấy rõ Nam Cung Tranh gật gật đầu đồng ý với ý nghĩ này của cậu.

Ngất mắt thôi. Nam Cung Tranh đang giúp hay đang gây trở ngại đây chứ?

Tiêu Tử Y véo cánh tay Nam Cung Tranh ngăn không cho nàng ta nói thêm nữa, sau đó hỏi Độc Cô Huyền cẩn thận, “Tiểu Huyền à, vậy con có hiểu con thích là đồ vật gì không, hay là không thích hiểu rõ đồ vật này?”

“Đương nhiên là rất thích rồi!” Độc Cô Huyền gật đầu cái rụp.

Tiêu Tử Y biết rõ điều cậu chỉ đó, là hy vọng có người có thể nói cho cậu biết vì sao mặt trời lại phát ra những tia nóng như thế, còn mặt trăng lại phát ra những tia lạnh như thế, chứ không phải giốn lão phu tử cứ lải nhải giảng bài..văn về kia đâu.

Xem ra đã tới lúc phải thêm một môn học là sinh vật rồi. Nhưng trước mặt cậu vấn đề không thích học là cần phải giải quyết trước đã. Tiêu Tử Y cầm lấy một tờ giấy trắng, trên giấy vẽ một vòng tròn nhỏ, nói rất chân thành, “Nếu chúng ta coi chiếc vòng tròn nhỏ này như chiếc đầu của Độc Cô Huyền con biết rõ trong đầu có cái gì, còn trên mặt trắng của tờ giấy khác là những thứ con không biết nhé”

Hình tượng ví von đó lại thu hút bọn trẻ cùng xúm vào xem, Độc Cô Huyền ngáy người mãi rồi mới thốt ra một câu, “Hoá ra còn nhiều thứ con cũng không biết vậy ư?”

Tiêu Tử Y thấy hiệu quả không tệ, nhếch mép cười bảo, ‘Chỉ là giả thiết thực tế những thứ mà con không biết nếu so với tờ giấy trắng này còn lớn gấp nhiều lắm’

Độc Cô Huyền phồng mồm nhìn chăm chú, không phục mà reo lên, “Vậy công chúa người biết được bao nhiêu hử?”

“Ta à, đại để là nhiều như vậy nè” Tiêu Tử Y lại vẽ trên giấy một vòng tròn lớn bao quanh vòng tròn nhỏ nữa, đại để là lớn gấp bốn năm lần vòng tròn nhỏ.

Độc Cô Huyền dùng đầu ngón tay so sánh rồi lại so sánh, lập tức rất tự tin bảo, ‘Hoá ra công chúa lại chỉ hiểu được nhiều như vậy thôi á? He he, con muốn vượt qua người!’

Tiêu Tử Y không ngờ tới nàng chỉ vẽ hai vòng tròn mà đã thay đổi được thái độ học tập của Độc Cô Huyền, nàng cười cười xoa xoa đầu Độc Cô Huyền, cười trừ bảo, “Đúng vậy nha, vậy thì mỗi ngày chịu khó nghe La Thái Phó giảng bài, làm bài tập nha!”

Thế nhưng Nam Cung Tiêu lại chẳng dễ bị gạt như Độc Cô Huyền, nghiêng chiếc đầu nhỏ nghĩ ngợi, hỏi thánh thót, “Công chúa à, ngày nào con cũng nhìn người đều thấy đọc sách cả mà! Chẳng lẽ người biết nhiều như vậy vẫn chưa đủ hay sao?”

Tiêu Tử Y thấy Tiêu Trầm bọn trẻ đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng thì cười chỉ chỉ về phía hai vòng tròn nói, “Các con xem đi, trong vòng tròn là ta vẽ những thứ mà mình biết, còn ngoài vòng tròn là những thứ mà ta vẫn không biết. Vậy nên tiểu Huyền đều mơ tưởng muốn hiểu rõ những thứ nó không biết, mà ta đây vòng tròn còn lớn hơn nó nhiều, hơn nữa chu vi vòng tròn mà càng lớn thì càng biểu hiện là biết thêm

nhieu thứ nữa.... Những thứ không biết, dĩ nhiên ta còn muốn hiểu rõ hơn nữa ha! Đó cũng chính là ý “Học nữa, học mãi” đó”

Mấy nhóc đứa hiểu đứa không, nhưng La Thái Phó đứng cạnh nghe lại tràn đầy cảm xúc. Học, học nữa, học mãi. Thì ra biến học là vô bờ, thì ra học mãi mãi. Nhưng đã bao lâu rồi ông chưa đọc sách rồi đây?

Đã bao lâu rồi, cả ngày ông đều bôn ba bên ngoài, ngày nào cũng dạy đệ tử phải học thuộc lòng rất văn vẻ, hơn nữa còn tự cuốn mình vào vũng bùn tranh giành nữa.

La thái Phó nhìn bọn trẻ và Tiêu Tử Y cười ôn nhu, mơ hồ nhớ tới nhiều năm trước đây, người con gái có dung mạo giống như nàng ấy đã từng cùng ông nói qua thế này. Tiếc là năm đó ông cũng không cho là đúng. Hoá ra, ông trời là muốn ông hiểu được đạo lý này sao?

Tiêu Tử Y không để ý đến biểu hiện của La Thái Phó, tiếp tục dùng hình ảnh sinh động cùng ngôn từ dễ hiểu vừa cười vừa nói, “Sau này mọi người học phải nhất định động não đó nha! Làm quan nếu không bảo vệ dân chúng chỉ biết hưởng bổng lộc của quốc gia, vậy thì chỉ là một kẻ cấp mặc quan phục thôi, chỉ biết nghiên cứu học vấn mà không chưa thể nghiệm thực tế, giống như một hoà thượng không hiểu Phật lý mà cứ dõng giảng kinh đó. Đọc sách mà không đi nghiên cứu tư tưởng tinh túy của thánh hiền, tôi đa chỉ là một kẻ chỉ biết viết chữ tượng hình mà thôi ha!”

La Viễn Sơn vốn là một học giả nổi tiếng, chỉ vì tư tưởng cậy mình tài cao hiểu rộng khinh người. Bỗng tại đây ngay lúc này đã nghĩ thông suốt tất cả. Thừa nhỏ khổ đọc sách thành hiền nhanh như chớp xẹt, La Viễn Sơn cuối cùng cũng hiểu ra.

Người Học võ phải chú ý thấu hiểu, rất nhiều người đã trùng hợp mà đả thông hai mạch Nhâm đốc. Học giả cũng như vậy. Tiêu Tử Y không biết trong lúc vô tình nàng đã để cho La Viễn Sơn thấu hiểu lớn. Nàng nói xong câu cuối cùng, mới phát giác có thể gây cho La Thái Phó không vui.

Nhưng mà La Thái phó đã vượt ngoài dự kiến của nàng bật cười to, vỗ vỗ tro bụi trên quần áo, thu dọn xong đồ đạc của mình, phát tay áo nói, “Da tạ công chúa hôm nay dạy bảo, ngày mai bọn trẻ không cần đi học nữa. Đợi đến khi nào khai giảng lão thần sẽ lại đến dạy”

“La Thái Phó?” Tiêu Tử Y còn tưởng La Thái Phó bị nàng làm cho tức giận nên bỏ dạy, vội vàng đứng lên đuổi theo.

“Công chúa xin dừng bước. Lão thần phát giác ra chính mình đã lãng phí rất nhiều thời gian, cần “Học nữa, học mãi” đi thôi” La Thái Phó không quay đầu lại mà lại càng chạy càng nhanh, âm thanh hoà trong không khí chậm rãi vang lên từ hành lang truyền tới.

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, không sao, chỉ cần không đi cáo trạng với hoàng đế là được mà!

276. Chương 276: Ta Thích Đây, Không Phải Huỳnh

La Thái phó nói không cần học trong lúc nghỉ hè, bọn nhỏ triệt để bình tĩnh lại, Nam Cung TRanh lại đề nghị với Tiêu Tử Y tổ chức một tiệc sinh nhật cỡ nhỏ, tất cả mọi người gơ hai tay đồng ý.

Tiêu Tử Y cũng không mời nhiều người, chỉ đi gọi Diệp Tầm và Abe bị La Thái Phó cố ý an bài ở ngoài về. Abe giờ đã là một chú chó rất đẹp rồi, lông trắng mềm mại như tơ lụa thượng hạng vậy, còn vóc dáng Diệp Tầm cũng bắt gặp cao hơn Độc Cô Huyền, điều này lại để cho nỗi buồn thứ hai ập tới trong một buổi tối nghiêm chỉnh.

Vui chơi giải trí, chơi đùa mãi, đã nhiều ngày Tiêu Tử Y không được rơ một chỗ cùng bọn trẻ rồi, nghe được tiếng cười đùa vui vẻ thánh thót của chúng, tâm tư cũng đỡ hơn rất nhiều. Những mãi cho đến lúc trời đã quá muộn, Nam Cung TRanh mới dẫn Độc Cô Huyền và Nam Cung Tiêu trở về. Tiêu TRạm thì được Huyền Hà dẫn đi, nàng cũng không thấy bóng dáng Nam Cung Sanh đâu.

Nàng đứng tại trước cửa điện Vĩnh Thọ, ngửa đầu nhìn ánh trăng mông mông trên bầu trời, bỗng nhấc váy lên chạy về hướng cung Trường Tín. Sao Nàng lại không nghĩ đến nơi này chứ? Người đó nhất định là đang ở trên nóc cung Trường Tín đợi nàng mà.

Tiêu Tử Y không kiểm soát được tim đập bùm bùm, chiếc dây chuyền ánh trăng trên cổ nàng cứ nhảy tung tung theo từng bước chạy.

Suốt một ngày sợ hãi nếu hần đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng nên có biểu hiện thế nào với hần đây? Nàng nên nói gì, nàng nên.... Hoá ra kỳ thật chính mình lại muốn thấy hần đến vậy.

Tiêu Tử Y bước nhanh hơn trong bóng tối, mãi đến khi có người đột nhiên túm lấy cổ tay nàng ngăn lại.

“Ai đó?” Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy cổ tay lạnh buốt, doạ nàng lập tức đứng sững lại ngay đại.

Dưới ánh trăng đang nặng nề ló ra từ những rặng mây thò ra một cái đầu. Giọng Tiêu Cảnh Dương trầm thấp thốt ra cùng lúc với sự xuất hiện của khuôn mặt hần, “Tử Y, là ta”

“Hoàng huynh? Huynh là muội sợ chết lên được” Làm hại nàng còn tưởng là yêu ma quỷ quái gì đó. Tiêu Tử Y định hỏi hần sao lại tới chỗ tối om chẳng có tí đèn này đợi nàng làm gì, lại nhớ lại những lời nói vớ vẩn của Nam Cung TRanh nói với nàng. “Hoàng huynh à, huynh vẫn nên về đi, hiện giờ lời đồn thổi trong cung muội cũng nghe thấy hết rồi”

Tiêu Cảnh Dương tăng lực cầm chặt tay, ngăn không cho Tiêu Tử Y rút ra. “Ta biết rõ, vì thế ta mới không đi vào tìm nàng hôm nay. Tử Y, thật xin lỗi, ta không thể đành hoàng đi chúc mừng sinh nhật nàng được” Giọng Tiêu Cảnh Dương đàng đàng có người không như ý ra chiều bài lại để cho hần đi ứng phó rất mệt mỏi.

TRăng đã lộ ra khỏi đám mây hoàn toàn, làm Tiêu Tử Y có thể nhìn thấy rõ Tiêu Cảnh Dương, cũng hiểu được hai người họ gần nhau tới mức độ nào, gần tới mức đã vượt qua khoảng cách huynh muội vốn có. Tiêu Tử Y tránh ánh mắt nóng rực của hần, cúi đầu nhìn chằm chằm vào bóng hai người dưới trăng, nói nhàn nhạt, “Cảm ơn hoàng huynh còn nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của muội”

Tiêu Cảnh Dương móc từ trong lòng ra một chiếc hộp ngọc tinh xảo đặt vào lòng bàn tay nàng, có chút ngại ngần cúi đầu nói ngập ngừng, “Đây là quà sinh nhật, ta nghĩ tới kiểu gì cũng phải đem đến tận tay cho nàng”

Tiêu Tử Y nắm chặt chiếc hộp ngọc còn hơi ấm của hần, còn bàn tay lạnh buốt của hần nữa. Không biết hần đã đứng đây bao lâu rồi.... Lòng Tiêu Tử Y mềm nhũn, cúi đầu mở chiếc hộp ra, ‘Đây là đôi hoa tai màu tím, ta biết nàng rất thích màu tím, nên ta bảo người ta khắc cho nàng...’ Tiêu Cảnh Dương đang nói bỗng dừng lại bởi hần nhìn thấy dưới chiếc cổ của Tiêu Tử Y có một sợi dây chuyền lỏng lẻo hình trăng lưỡi liềm. Tiêu Cảnh Dương giật giật khoé môi, ôm một tia ảo tưởng cuối cùng cười bảo, “Tử Y, nàng đeo vòng cổ thật đẹp quá, là cùng bộ với Trầm Nhi đó sao? Nó là trăng rằm còn nàng là trăng khuyết”

Tiêu Tử Y đóng nắp hộp lại, tiếng hộp ngọc phát ra lạch cạch vang lên trong bóng đêm yên tĩnh truyền ra xa. “Không phải. Đây là của Nam Cung Sanh tặng uội” Tiêu Tử Y lại ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt tràn đầy sự ngọt ngào rồi mỉm cười. Thật tình xảo, hai người họ đều tặng là vòng cổ cả.

“Chỉ là quà sinh nhật thôi mà” Sự bất an trong lòng Tiêu Cảnh Dương dần lớn, hai mắt không hề chớp nhìn nàng, “Chỉ là một món quà sinh nhật có đúng không?”

Tiêu Tử Y thò tay khẽ vuốt ve mảnh trăng lưỡi liềm, trong đầu hiện lên hình ảnh đêm qua Nam Cung Sanh đeo giúp cho nàng, lại cười bảo, “Muội cần có lẽ không phải là một món quà sinh nhật”

Tiêu Cảnh Dương chăm chú không mở miệng nói, trước mặt hần là ai đây? Người này đang nghĩ đến một người đàn ông khác mà cười sẽ là ai đây? Người này không phải là Tử Y của hần!

Tiêu Tử Y cầm chiếc hộp ngọc trong tay lắc lắc, cười tự nhiên, “Hoàng huynh, vậy đây là quà sinh nhật của huynh hử. Muội đây thu luôn nhá. Nếu không phải thì muội đây cũng không thể nhận nổi” Nàng tối qua đã đồng ý với Nam Cung Sanh rồi, vậy cũng nên chặt đứt bên Tiêu Cảnh Dương này đi. Nàng biết rõ loại tình cảm này, đau ngắn còn hơn đau dài.

Hơn nữa, nàng thật sự không biết mình đáng để Tiêu Cảnh Dương làm thế.

Hắn đến tốt cùng có biết là hắn phải đối mặt với cái gì hơn nữa không đây?

Nếu thái tử thất đức mà được chứng thực, cứ coi như được hoàng đế che chở thì cũng không tránh khỏi bị triều thần áp bức mà phế truất hẳn. Phế thái tử kết cục tốt nhất chính là bị nhốt cả đời, không gì thì cũng phải liên lụy tới tính mạng chứ!

Tiêu Tử Y bị Tiêu Cảnh Dương nhìn tràn ngập hy vọng, chỉ thấy như bị áp lực đập vào mặt. Nàng vốn không đáng để hắn mạo hiểm như thế, nhất là hiện giờ nàng chưa cùng bao giờ cùng hắn tâm đầu ý hợp cả.

Trong lúc Tiêu Tử Y đã rõ sự khác nhau giữa Tiêu Cảnh Dương và Nam Cung Sanh, Nam Cung Sanh sẽ không bao giờ bắt nàng phải làm gì, lúc nào cũng cẩn thận để ý từng chuyện nhỏ mà nói ra tâm ý của mình với Tiêu Tử Y, như tối qua vậy, hắn cũng rất cẩn thận mà hỏi thăm ý kiến của nàng. Còn Tiêu Cảnh Dương lại khác, cho tới giờ hắn cũng chẳng hỏi tâm ý của nàng mà giống như đứa trẻ hư vậy, càng không chiếc được đồ lại càng muốn chiếm.

“Tử Y, ta thích nàng” Tiêu Cảnh Dương cố chấp nói.

“hoàng huynh, Người muội thích không phải huynh” Dưới ánh trăng, sắc mặt Tiêu Tử Y dần dần kiên quyết, nói rất rõ ràng mạch lạc. Tiêu Cảnh Dương chuyện gì cũng xử lý thành thạo, nhưng về mặt tình cảm thì hẳn lại rất ngờ nghệch.

“Không, muội là thích ta đó, chỉ là muội không chịu thừa nhận thôi” Tiêu Cảnh Dương cười vốc ùng tự tin mà nói, hắn biết rõ.

Tiêu Tử Y im lặng, biết rõ nàng có nói gì hắn cũng không nghe, vì thế đành cầm chiếc hộp ngọc nhét trả lại Tiêu Cảnh Dương, không muốn hắn đuổi theo mà sử dụng khinh công.

Tiêu Cảnh Dương nhìn bóng nàng lẫn vào trong bóng tối, sự tự tin trên mặt tuần tú sụp xuống. Mãi cho tới lúc không còn nhìn thấy bóng Tiêu Tử Y và cả âm thanh về nàng nữa, hắn mới thật vọng ngửng nhìn. Cúi đầu nhìn chiếc hộp ngọc trong tay, nhớ tới thần sắc kiên quyết của nàng như thế, bất chợt lửa giận dâng lên chiếm hết lý trí, đem vật trong tay đập mạnh xuống nền đá xanh.

“Bụp!” Chiếc hộp tinh xảo vỡ thành hai mảnh, lộ ra đồ vật dây chuyền thủy tinh tím bên trong càng lóng lánh dưới ánh trăng chiếu sáng.

“Điện hạ?” mấy thị vệ thủ hộ trong tối lách mình ra, bọn họ đã một mực làm hết trách nhiệm canh giữ bên cạnh Tiêu Cảnh Dương, bất kể là hắn có muốn hay không.

“Không sao” Tiêu Cảnh Dương lập tức khôi phục lại vẻ hoàn mỹ của thái tử điện hạ, nhìn chăm chăm vật trên mặt đất, cúi người nhặt chiếc dây chuyền thủy tinh tím lên, ngón tay thon dài dính bùn cát nắm chặt vật quý.

Mấy thị vệ đều cúi thấp đầu, không ai dám nhìn thần sắc trên mặt vị thái tử tôn quý này là dạng gì nữa.

Thất thần rất ngắn, Tiêu Cảnh Dương đem sợi dây chuyền bỏ vào ngực, nhìn về phía thị vệ quỳ trên mặt đất cất giọng lạnh lùng. “Sau này không cần các người ở bên cạnh ta nữa. Nếu lại xuất hiện ta sẽ giết chết không cần luận tội”

“Nhưng mà, thái tử điện hạ...”

Tiêu Cảnh Dương chẳng có lòng nào mà nghe giải thích của họ, quay đầu phẩy tay áo bỏ đi.

277. Chương 277: Nắm Chặt Tay Nhau

Vì dẹp sự hỗn loạn trong lòng mình mà chạy trốn nên thở rất nặng nhọc, Tiêu Tử Y đứng ngay trước cung Trường Tín cố gắng hít thở sâu. Nam Cung Sanh sẽ đợi nàng trên nóc nhà sao? Nàng chạy một mạch đến nơi này, giờ lại thấy chùn bước rồi.

Đứng khá lâu trong bóng tối, Tiêu Tử Y mới nén hơi phi người bay lên trên nóc cung Trường Tín. Nàng đã tới đây nhiều lần rồi, cũng đã quen thuộc tới mức có nhắm mắt cũng biết đặt chân ở đâu.

Dưới ánh trăng nhu hoà nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang quay lưng về mình, toàn bộ sự lo lắng trong lòng Tiêu Tử Y bỗng thả lỏng, chỉ còn sót lại thứ tình cảm không biết tên trong lòng.

Gió đêm mát rượi thổi tới, thổi đi sự táo bạo trên người nàng, cũng thổi lòng nàng đang bình yên thành rối loạn, làm cho lòng nàng có chút rung động.

“Nàng đến rồi” Nam Cung Sanh cũng không quay đầu lại, chỉ giơ bình rượu trong tay lên hươ hươ dưới ánh trăng, hạ thấp giọng cười nói, trong tiếng cười có nén nỗi vui sướng nho nhỏ.

“Vâng, muội đã đến rồi” Tiêu Tử Y đi tới sau lưng hắn, vừa lúc bị trượt chân, bắt giắc bầu vào vai hắn.

Một làn hơi lạnh buốt ẩm ướt của sương đêm ướt đầm tay nàng.

“Cẩn thận chút, nóc nhà đều là ngói lưu ly rất trơn đó” Do Tiêu Tử Y dựa vào bờ vai hắn để chống đỡ thân thể, vì thế Nam Cung Sanh không dám động, chỉ ngẩng đầu lên nhìn đám mây ẩn hiện sau ánh trăng khe cười bảo, “Sương rơi khá nặng, trời trong cũng sắp mưa rồi đó”

Hai cánh tay Tiêu Tử Y đều bám chặt vào hai vai hắn, chậm rãi đưa toàn thân nặng nhọc đi lên, hỏi bất mãn, “Huynh đã ở trên này bao lâu rồi?” Tại vị trí này nàng thấy trước mặt hắn có rất nhiều bình rượu rỗng.

“Cứ ở mãi chỗ này lâu rồi” Nam Cung Sanh ngoảnh đầu sang, hai mắt thâm thúy ngời sáng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Tiêu Tử Y.

Hôm nay Nam Cung Sanh cũng không đeo chòm râu dài để nguy trang, tóc cũng nhẹ nhàng bay bay, vì thế khi hắn thấy cổ Tiêu Tử Y đeo mảnh trăng lưỡi liềm đựng đưa, hai mắt hắn hiện lên vui mừng mà đồng thời cũng để cho Tiêu Tử Y thấy rõ.

Hai người nhìn nhau một lát, Tiêu Tử Y xấu hổ nhắm tịt mắt lại nói ra, “Đêm qua huynh tưởng là thật ư? Nên mới một mực đợi muội ở chỗ này sao?”

Nam Cung Sanh nắm chặt lấy tay nàng trên vai hắn, thản nhiên gạt đầu bảo, “Dĩ nhiên là tưởng thật rồi. Ta lúc nào cũng rất chân thành muốn cùng nàng mỗi khi trời tối đến đây cùng ngắm trăng mà! Hơn nữa nàng cũng đã đồng ý với ta rồi đó thôi?”

Tiêu Tử Y tức giận cố rút tay lại, ra sức đập vào ngực hắn, nổi giận nói, “Không được nói ba hoa, hãy nói điều muội muốn nghe đi!”

Nam Cung Sanh giả vờ ôm ngực như bị nàng đâm một đâm vào ngực bị thương vậy, lúng búng nói không ra lời.

Tiêu Tử Y chép miệng khó chịu lại đâm cho hắn mấy đâm nữa. Để nàng hoa chân múa tay như này, xem hắn còn ra vẻ chịu đựng kiểu thế được không?

Hai người chơi đùa một lúc, cuối cùng Nam Cung Sanh cũng nắm chặt tay nàng vào lòng bàn tay mình, coi như báu vật vậy.

Tiêu Tử Y không kìm nổi lòng mình từ từ ngồi xuống phía sau hắn, hai tay vòng ôm lấy hắn, thỏa mãn thấy hắn chẳng có cách nào mà thở dài một cái. Tiêu Tử Y nhìn bóng mình dưới ánh trăng, phát hiện ra tóc mình vừa rồi lúc đùa một trận đã bị tung dây buộc ra, đổ dài xuống tận eo, yên lặng nằm sau lưng nàng.

Nam Cung Sanh nhìn lên vầng trăng như lưỡi liềm trên bầu trời, do mây dịch chuyển lại làm cho vầng trăng trắng muốt này lộ ra. Hắn nhìn ngơ ngẩn mãi, bỗng mở miệng nói chậm rãi, “Tử Y à, nàng có biết không? Lòng bàn tay con người có ba dấu vân tay là đại diện cho tính mạng, sự nghiệp và vận mệnh tình yêu đó”

“Muội đây đương nhiên biết rõ mà. Hả? Huynh chừng nào thì đã bắt chước thầy tướng Đàm xem chỉ tay rồi hả? Nhưng mà huynh ấy dùng chiêu này đều được con gái ai cũng thích cả không phải sao? Chả lẽ huynh cũng đã làm thế?” Tiêu Tử Y nhanh tay khóa, ghì chặt cổ Nam Cung Sanh găm giữ. Như Lan lão bản lần này là dân thường mà còn dám leo lên đứng đầu bảng xếp hạng người đàn ông độc thân giàu có nhất kinh thành, chẳng biết vô tình hay cố ý nữa, nhất định là cố ý quyến rũ con gái nhà lành người ta rồi! Cối

lòng Tiêu Tử Y đầy sự ghen tuông, lại không phát giác tâm cảnh của mình bất giác đã thay đổi một cách kỳ diệu.

Lúc trước nàng thể nhưng không thềm để ý đến những chuyện này cơ đấy.

Nam Cung Sanh giả vờ ho khan hai tiếng, lại để cho Tiêu Tử Y chơi đã rồi cười yếu ớt bảo, ‘Đừng có nghe thầy tướng Đàm nói linh tinh. Tuy hắn là thầy tướng thật đó nhưng cũng rất có bản lĩnh đó’

Tiêu Tử Y vừa nghe vừa cảm giác được tay Nam Cung Sanh luồn lách một bên rồi đan mười ngón tay cùng nàng. Lòng bàn tay hắn áp vào lòng bàn tay nàng, nơi tay hai người chạm nhau nóng rực lên, chạy dọc theo cánh tay nàng, rồi lan ra tận hai má nàng.

Nam Cung Sanh quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào trên mặt Tiêu Tử Y, nói rặn ra từng từ từng chữ, “Tử Y, Vân tay trong lòng bàn tay là vận mệnh chờ người. Sau này ta sẽ nắm tay với nàng, vân tay hợp nhất cùng vân tay, cùng chung vận mệnh, nắm chặt tay, sống tới bạc đầu”

Khoảng cách hai người họ tuyệt đối chỉ cách nhau không đầy 5 mm, nàng nhìn thấy đôi môi đẹp kia đang thở ra những câu thơ thật đẹp, lại làm cho Tiêu Tử Y đầu óc trống rỗng.

Nắm chặt tay cùng sống tới bạc đầu.

Những lời này sao mà nghe đẹp đến kỳ lạ.

Ánh trăng đẹp rớt xuống trên người họ, làn gió lạnh chậm rãi thổi tới, thổi vào tóc Tiêu Tử Y bay bay trong gió, vương lên má Nam Cung sanh. Cái loại chạm mềm mượt như tơ này lập tức tạo ra cảm xúc chí mạng, hấp dẫn, Nam Cung Sanh nhìn không nổi từ từ áp tới gần.

Luồng hơi nóng bỏng gần trong gang tấc đập vào mặt, Tiêu Tử Y biết rõ sẽ tiếp tục có chuyện gì xảy ra, nhưng mà nàng lại không biết là phải nhắm mắt lại, vẫn cứ trợn tròn mắt lên nhìn thẳng vào trong mắt hắn đang bốc lên luồng lửa nóng rực.

Dưới màn đêm đen yên tĩnh lạ thường bỗng nghe những tiếng bình bịch rất rõ, không hiểu là tiếng tim đập của ai mà lại càng lúc càng mạnh như thế. Là của hắn sao? Hay là của nàng đây? chẳng ai còn tâm tư nào đến phân tranh chuyện nhỏ ấy nữa.

Gió to bỗng nổi lên thổi vào tóc Tiêu Tử Y bay bay trong gió, trong màn đêm, một luồng lửa nóng rực cứ vây quanh hai người họ.

Ánh trăng xấu hổ đã nấp vào trong mây, nó không được chứng kiến chuyện gì đang xảy ra ở dưới, chỉ thấy tay hai người kia cứ nắm chặt đan xen lẫn nhau.

Nhưng hình như nó nghe mơ hồ thấy có những lời đối thoại.

“Nam Cung Sanh, đừng tưởng chàng nắm chặt lấy tay muội là đã nhận cả cuộc đời của muội đó nha!” Một giọng nữ thánh thót trịnh trọng không rõ cất lên.

“Hả? Vậy tiểu sinh ta đây phải làm thế nào đây?” Một giọng nam cũng nghiêm trang không ngại học hỏi hỏi lại.

Do dự một lát, giọng nữ nghịch ngợm lại cất tiếng cười bảo, ‘Được....Như vậy đi, cứ làm theo quy củ chúng mình đã định ra. Ha ha’

“Quy củ gì chứ?” Giọng nam vốn đang tự tin bỗng trở nên bối rối.

“Cứ trước tiên làm bạn trai đã nha! Nói đơn giản là thử làm tương công trước. Nếu không được thì là hàng rơm ròi!” Giọng nữ cười tùm tùm bảo.

“Bạn trai à? Thử việc sao? Hàng rơm á? Vậy cái thử việc đó là phải mất bao lâu hả?” Giọng nam lại bắt đầu dĩ hời tiếp.

“Điều này sao? Không có thời gian cụ thể nha! Tiểu sinh Nam Cung, cách để cho ta cam tâm tình nguyện gả cho chàng còn kém xa lắm đó nha! Đừng tưởng rằng chỉ cần vài lời dỗ ngon dỗ ngọt là có thể đem bản công chúa ta đây bị lừa đến trên tay đó! Nhớ rõ phải cố gắng không ngừng nha!” Tiếng cười thiếu nữ êm tai như tiếng chuông bạc.

“....Được rồi, vậy tiểu sinh sẽ cố gắng hơn nữa...”

“A...! Huynh làm cái gì thế...”

Sau đó thì thật sự đúng là không....không còn thanh âm nào nữa.

278. Chương 278: Chòm Râu Dài

Một ngày nghỉ hè đã trôi qua, mặt trời vẫn nóng nực, Diệp Tầm một mình tìm một chỗ trên thao trường ngồi ngắm người, bên cạnh có Abe ngồi cùng.

Gần đây Diệp Tầm trải qua cũng không tệ lắm. Mấy tháng này trong hoàng cung, kể từ khi bé biết chuyện là quãng thời gian mà bé thấy vui vẻ nhất.

Bé vẫn muốn học Hán ngữ, luyện tập và còn muốn học cả võ công nữa. Có bạn cùng tuổi học và chơi với nhau thật thích, lại có Abe làm bạn bên cạnh cũng sXông cảm thấy cô đơn nữa. Chỉ duy nhất có chuyện không hoàn mỹ là bé không được nhìn thấy phụ thân của mình.

Diệp Tầm cũng không hề tìm công chúa để cầu xin chuyện này vì bé mờ hồ biết rõ nguyên nhân bé được ở lại trong hoàng cung không đơn giản chút nào. Hơn nữa ngoài bé ra thì những bạn học nhỏ mỗi người đều có bối cảnh vô cùng khác thường, vì thế bé chỉ có thể nói ít chuyện, có chuyện gì thì lại kéo Abe trốn một góc, lấy sách ra xem cùng một chỗ với Đàm Tinh Duyệt. Bé cũng không phải là thích ngồi một chỗ với Đàm Tinh Duyệt đâu, nhưng trùng hợp là hai bé không thêm quan tâm lắm, bởi vậy lúc Đàm Tinh Duyệt đi nghỉ hè du ngoạn ở núi Chung Nam, bé lại rất nhớ bé ấy.

Chỉ có điều sau khi Tinh Duyệt trở về, lại giống như lúc ban đầu rồi.

“Gâu! Gâu!” Abe liếm liếm khuôn mặt nhỏ không vui của Diệp Tầm, nó đã lớn hơn nhiều so với chủ của nó rồi. Một ngày mà ăn rất nhiều thịt, may là giờ bọn bé ở trong hoàng cung nếu không thật đúng là không đáp ứng nổi nó nữa. Hơn nữa cái vị La Thái phó kia trước đây vẫn còn hay phản nản muốn đuổi Abe ra khỏi cung, nhưng sau khi hết hè về cũng chẳng thấy nhắc lại nữa.

Diệp Tầm thấy Abe thì rất là vui, cứ vỗ vỗ đầu nó, ra vẻ người lớn nói giận dữ, “Tốt rồi tốt rồi, lại cùng đọc chơi với mày” Nói xong thì cầm lấy chiếc phi tiêu gỗ phi vào chỗ vườn hoa.

Abe sủa vang một tiếng rồi lập tức chạy đuổi theo ngay lúc phi tiêu vừa rời khỏi tay, nhảy vào bụi cỏ.

Diệp Tầm vẫn ngồi trở lại tảng đá đợi, hai mắt đen xanh cứ chớp chớp nhàm chán ngẩn ngơ. Hôm nay là ngày nghỉ của nhà trẻ, bé Vân Tuyền lại tự mình nhốt trong phòng thêu thùa gì đó. Hình như là mấy ngày trước công chúa đã làm ra một loại thêu được gọi là “thêu chữ thập”, rất mất thời gian. Lúc đầu thêu rất đơn giản, đặc biệt rất thích hợp với con gái học thêu. Hơn nữa công chúa coò vẽ rất nhiều bản vẽ đáng yêu, khiến cho nhiều cung nữ đều tập trung một chỗ thêu chữ thập.

Còn bạn học nhỏ khác thì ngày nào cũng về nhà, hôm nay cứ như là cùng hẹn vậy, chẳng thấy ai đến chơi nhà trẻ cả, nên chỉ còn lại có bé và Abe thôi. Tuy bình thường bé chẳng hợp tý nào nhưng mà cùng họ ở chung một chỗ cũng không tệ lắm, thoáng cái mà chẳng thấy một ai rồi, cả thao trường và phòng học lạnh tanh làm cho bé thấy rất khó thích ứng.

Diệp Tầm dùng bàn tay bé nhỏ quạt quạt gió, thấy một đoàn kiến cứ chậm rãi bò qua trước mặt bé, mãi lâu sau mới phát hiện ra Abe đã hình như đi rất lâu rồi mà chưa thấy về.

“Abe! Abe!” Diệp Tầm hơi cất cao giọng gọi, nhưng lại thật không dám lớn tiếng, bởi vùng này thật sự quá yên lặng, yên lặng đến nỗi bé thật chẳng biết làm sao nữa.

Ngay sau lúc Diệp Tầm gọi vài tiếng, trong bụi cỏ rung rung, Abe hình như đang ngậm một thứ gì đó vọt ra.

“Abe! mày chạy đi đâu thế? Không phải phi tiêu ta ném rất gần sao? Ồ? Mày ngậm trong mồm không phải là phi tiêu à? Đây là cái gì? Sao đen sì sì thế hả?” Diệp Tầm bắt mẫn nói lầm bầm.

Abe ngoe nguẩy đuôi chạy tới trước mặt cậu chủ nhỏ, hiển vật quý lên.

Đợt lúc Diệp Tầm nhìn thấy rõ thứ gì trong mồm Abe thì đã dọa cho bé chết khiếp rồi, mồm cứ lấp bắp nói không ra hơi, “Cái này....Đây chẳng phải là chòm râu dài của nam đầu bếp đó sao? Abe, mày đem người ta làm sao rồi vậy ...”

Abe vô tội kêu ư ử hai tiếng, mở mắt to khờ dại nhìn cậu chủ nhỏ của nó, cái đuôi càng ngoáy tí hơn.

Diệp Tầm bình tĩnh lại, cầm bộ râu trong miệng Abe lên xem, nhớ tới trước đó hình như Hạ Hầu Phụng Chơng có lần đã từng giật râu của đầu bếp xuống. Lòng hiếu kỳ trời dậy, Diệp Tầm vồ vồ đầu Abe, bảo nó dẫn bé đi tới cái nơi đã phát hiện ra bộ râu này.

Abe hạ giọng ư ử một tiếng rồi quay người đi trước dẫn đường. Diệp Tầm đi theo nó chui vào bụi cỏ, xuyên qua một hòn non bộ, bé phát hiện ra tại góc bồn hoa trong đình viện có bóng hai người ngồi sòng vai nhau ở chỗ đó. Diệp Tầm có thể nhận ra cô gái mặc quần áo xanh kia là công chúa Trường Nhạc Tiêu Tử Y. Bé cũng không bước lên trước bước nào, bởi bé nhớ rõ bất luận lần nào bé đi nhẹ ra sao thì công chúa cũng đều nghe được hết. Nhưng mà bé cũng đã làm thí nghiệm, nếu là Abe thay vào thì công chúa sẽ không phát hiện được nữa.

Chỉ là người bên cạnh công chúa kia là ai vậy nhỉ? Gương mặt thì có chút nhìn không rõ, nhưng nhìn quần áo thì có vẻ hình như là của nam đầu bếp vậy.

Nhưng bé nhìn từ góc độ này nhìn sang, người này hình như là không có chòm râu dài nha! Diệp Tầm đập lộn một nhịp mới nghĩ ra. Cái mà Abe vừa ngậm trong mồm không phải là chòm râu dài của nam đầu bếp hay sao....

Háo ra, cái vị có bộ râu dài là giả ha! Diệp Tầm còn không hề nghĩ ra được vấn đề rất phức tạp vậy. Chỉ là trong đầu cứ nghĩ nếu mà Tiêu Trạ và Nam Cung Tiêu rất mực sùng bái bộ râu dài đó thì nghĩ gì đây? Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Tầm thở gấn chòm râu dài lên mặt mình, giả vờ bắt chước động tác ngày thường của nam đầu bếp.

Abe mở to hai mắt nhìn mà chẳng hiểu cậu chủ nhỏ của mình, mãi đến khi Diệp Tầm bị nó nhìn chăm chăm mới thấy xấu hổ chút, lúc này mới tháo râu xuống. “Đi nào, Abe, trả về cho họ đi ha..” Diệp Tầm lại đặt chòm râu dài vào miệng Abe, vồ vồ đầu nó hạ giọng dặn dò.

Đoán chừng vị nam đầu bếp kia cũng hiểu được đeo râu mới thật đẹp trai vì thế mới lấy râu giả đeo vào. Lớn lên trên thảo nguyên Diệp Tầm vốn đã quen nhìn râu quai nón rồi, nên thấy mà không dám trách. Nếu thay bằng bất kỳ bạn nhỏ nào ở chỗ này đều cảm giác không thể hiểu nổi.

Abe nhìn cậu chủ nhỏ của mình chỉ vào hai người xa xa kia, thì biết là để ỉnh mang thứ đó đưa trở lại, cất giọng ư ử một tiếng rất nghe chạy về hướng đó.

Diệp Tầm vẫn trốn trong núi giả, nhìn xuyên qua khe hở hòn non bộ ra ngoài, chỉ thấy Công chúa hình như phát hiện ra Abe, cũng nhìn thấy đồ vật trong miệng Abe, thì bật cười nghiêng ngả.

Còn vị nam đầu bếp kia thì vội vàng nhảy dựng lên, cướp vật trước mặt Abe, còn Abe thì lại càng hoảng sợ, quay người định chạy, công chúa cũng đứng lên giúp hấn chặn lại, hai người một chó cứ đuổi nhau chạy trong đình viện khiến người khác buồn cười chết lên được.

Diệp Tầm chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì lắm cứ nhìn hai người lớn đó xen giữa ngôn ngữ tay chân có cảm giác vô cùng thân mật nha! Dưới ánh mặt trời, hấn giữ tay nàng trong tay hấn, nàng thì dựa vào chóp mũi hấn, giọng hai người đan xen, động tác tương hợp, bóng một xanh một lam thật giống như bướm vờn hoa chơi đùa đuổi nhau nhảy múa.

Đây là chuyện gì vậy nhỉ? Diệp Tầm nhìn mà chẳng hiểu chỉ cảm thấy không muốn nhìn nữa, song lại cầu nguyện cho Abe không bị bắt được.

Họ cùng Abe chơi đùa một lát rồi sau đó rất dễ dàng bắt được Abe, rồi nam đầu bếp giật lấy chòm râu dài trong miệng nó, còn công chúa thì cứ cười ngặt nghẽo ở bên cạnh mãi không ngừng.

Lúc này Diệp Tầm mới có nhìn rõ mồn một tướng mạo của đầu bếp nam, bé cứ ngơ ngác nhìn mãi, nếu bé nhớ không nhầm thì người này có lẽ chính là ông chủ của Lan vị phường rồi. Người này biết cha của bé nha!

Diệp Tầm không quên được cảnh cái người này cùng nói chuyện với cha bé ở ngoài cửa Lan vị phường kia, lúc này bỗng dưng nhìn thấy, kim lòng không được mà “a” lên một tiếng.

279. Chương 279: Tội Phản Bội Tổ Quốc

“Ai đó?” Âm thanh này vừa cất lên làm cho Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh đều sốt ruột, vội tranh thủ thời gian quay lưng đi, Tiêu Tử Y thì đi tới phía hòn non bộ.

“Là con ạ” Diệp Tầm ngoan ngoãn đi ra, cúi đầu nói rất cẩn thận, “Công chúa, là con không phải cố ý đến nhìn lên ở đây đâu ạ”

Tiêu Tử Y chỉ thấy một mình Diệp Tầm thì thở phào. Nàng ngồi xổm người xuống xoa xoa lên hai má bị nắng làm ửng đỏ, ôn nhu cầu xin bảo, “Tiểu Tầm à, có thể đừng đem chuyện vừa rồi thấy nói với....người khác được không? Điều này trở thành bí mật nhỏ giữa hai chúng ta có được không nào?” Nam Cung Sanh thể mà cũng không phát giác ra, lúc ở một chỗ cùng với nàng thì lại gỡ chòm râu dài xuống, đã thị Abe tới gần ngâm trong mồm đi mà không biết.

Bởi vì gần đây khí trời mùa hè rất nóng, ngày thường ở vườn hoa cũng không có nhiều cung nữ đi lại, hơn nữa cả nàng và Nam Cung Sanh đều có nội lực nên không sợ phơi nắng, vì thế gần đây bọn họ đều thích hẹn ở chỗ này nhiều hơn. Nam Cung Sanh cả người có nội lực nên không sợ nóng là đúng, nhưng trên mặt mà cứ lúc nào cũng đeo râu dài thì vẫn dễ dàng nổi rôm đó.

Diệp Tầm chớp một mắt đen một mắt xanh, nhìn vị Lan lão bản kia đã tự dưng trở lại thành nam đầu bếp thì cũng đã biết đồ điểm tâm bé ăn trong cung cũng giống y đồ điểm tâm ở Lan vị phường rồi. Diệp Tầm chạy tới ôm lấy Abe, rất nghe lời nói, “Công chúa, người không muốn ai biết vậy thì Diệp Tầm cũng sẽ không nói đâu”

Tiêu Tử Y vuốt vé mái tóc đỏ của Diệp Tầm, phát hiện ra bé đang khó dấu con mắt mong chờ nhìn Nam Cung Sanh, chỉ cần suy nghĩ chút cũng biết rõ là bé đang nghĩ gì rồi. nàng quay đầu lại nhìn nam Cung Sanh, thật ra về vấn đề này, nàng cũng biết rất rõ đó. Lúc ấy Nam Cung Sanh có tuyên bố là hắn đã hỏi Diệp Tri Thu có quan hệ thế nào với bên ngoài, nàng cũng không hỏi song chân tướng nhất định không phải thế.

Nam Cung Sanh nhận được ánh mắt Tiêu Tử Y, tự nhiên liếc mắt nhìn ra suy nghĩ của nàng. Hắn đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Diệp Tầm, khẽ cười bảo, “Diệp Tầm à, chuyện khác thì ta không biết, nhưng có một chuyện ta có thể xác nhận, đó là phụ thân của con tuyệt đối không phải là người phản bội Tổ quốc đâu”

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Tầm sáng lên, cứ hỏi không ngớt, “Thật vậy chăng? Quả thật là thế sao/”

Nam Cung Sanh cười gật đầu nói, “Thật đó. Chỉ có điều chuyện này con đừng có nói với người khác nhé, thời cơ vẫn chưa tới. Hơn nữa có một số chuyện người khác biết rất đáng sợ, cho dù chưa có làm qua cũng bị cho là đã làm, cứ coi như giải thích cũng hết cách thôi”

Diệp Tầm không hiểu rõ lắm, do dự lát rồi gật đầu nói, “Chỉ cần phụ thân không phải là phản quốc thì cứ mặc họ nói. Con biết ngay phụ thân nhất định không phải là phảnặc mà. Con biết ngay mà!” Bé kích động đến mức cứ nắm chặt tay lại, đường nét thanh tú trên mặt bắt đầu sinh động hẳn lên. Phụ thân bị người ta nói là phản quốc thì gần giống như là một áp lực vô hình đè nặng lên người vậy. Bé chỉ là một đứa trẻ, bé cũng không thêm để ý đến người khác nói gì, chỉ cần chính cha mình đến tội cùng có phải là làm sai cho quốc gia hay không thôi, đến cùng có phải là người cha mà bé tôn kính hay không. Chỉ cần biết được đáp án là bé đã rất an tâm rồi.

Tiêu Tử Y móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán cho bé, nàng chỉ cần nghĩ đứa trẻ này có thể là em cùng cha khác mẹ với mình cũng nên, vì thế càng muốn bảo vệ. “Tiểu Tầm à, bên ngoài trời nóng lắm, con mau dẫn Abe đi phòng bếp ăn kem đi, tiện thì lấy cho tiểu Vân Tuyền và Nhược Trúc một ít nhé”

Nỗi phiền muộn từ trước đến nay trên mặt Diệp Tầm bỗng bị quét sạch, vui sướng huyết sáo rồi dẫn theo Abe chạy về phía phòng ăn.

Nam Cung Sanh thì thở phào một cái, may là Diệp Tầm phá vỡ chân tướng của hắn, nếu àm là những đứa trẻ khác thì không thể giải quyết dễ dàng như vậy được. Hắn đứng lên, vỗ vỗ cổ trên quần áo, sau đó kéo Tiêu Tử Y dậy. Nhưng lúc đưa tay ra hắn đụng phải ánh mắt đầy thâm ý của tiểu công chúa này.

“Nói đi, định hỏi gì nào?” Nam Cung Sanh cười khở, hắn sao lại quên khó nhất chính là đối phó với cô gái nhỏ này chứ.

“Nói xem, huynh cũng biết cái gì rồi?” Tiêu Tử Y túm tay Nam Cung Sanh đỡ đứng dậy, học giọng điệu của hắn mà hỏi. Nàng đã sớm đoán được Diệp Tri Thu không phải là kẻ chân chính phản bội Tổ quốc, nhưng mà Nam Cugn Sanh lại dựa vào cái gì mà dám khẳng định như vậy chứ? Huynh ấy lại biết rõ bao nhiêu đây?

Nam Cung Sanh kéo tay Tiêu Tử y đi vào nơi râm, vừa đi vừa nói, “Được rồi, cứ thẳng thắn với nhau vậy. Kỳ thật thì ta cũng đoán ra được thôi. Nàng cũng biết đó ta làm ăn buôn bán rất lời lãi, khắp nơi đều có chi nhánh, vì thế có thứ cũng có thể tiện mà bán được đó, đấy là tin tình báo”

Tiêu Tử y một mực biết Nam Cung Sanh làm ăn rất được, nhưng cụ thể là đến tột cùng thì huynh ấy có bao nhiêu của cải thì lại không rõ lắm. Lần này thật vất vả mới tóm được cơ hội để tìm hiểu đến cùng, sao lại không vẽn tai lên nghe chứ.

“tình báo quan ngoại cũng không nhiều lắm, nhưng xét thấy thanh danh Diệp Tri Thu rất lớn nên cứ mười tin đầu truyền về thì trong đó cũng có ít nhất là năm sáu tin liên quan về ông ấy. Ta cũng chỉ tò mò thôi, cảm giác thấy tại đây còn có ẩn tình nào khác, cùng trao đổi tin tức tình báo với người họ Thẩm một thoáng về tin mấy năm trước. Ta phát hiện ra rất nhiều điều thú vị đó” Nam Cung Sanh lại kéo Tiêu Tử Y dứt khoát đi vào trong động núi giả, nghỉ mát bên trong, lại có cả ghế đá để ngồi nữa.,

“Hả? Nói nhanh đi” trong lòng tiêu Tử Y thấy bồn chồn, không biết Nam Cugn Sanh phát hiện đến cùng là gì. Chẳng lẽ là Diệp Tri Thu cảm ứng hoàng đế mà huynh ấy cũng điều tra ra soa? Nếu vậy thì cũng trâu bò quá rồi.

Nam Cung Sanh phẩy tay áo một cái, đem phỉu sạch tro bụi trên ghế rồi mới để Tiêu Tử Y ngồi xuống. Hắn cẩn thận nhìn xuyên qua kẽ hở của núi đá giả nhìn chung quanh, phát hiện ra trong vườn hoa không có người nào khác mới hạ giọng thì thầm, “Ta phát hiện ra, năm đó phản quốc không phải là Diệp Tri Thu mà là một người khác hoàn toàn”

Những lời này vừa nói ra, đã gọi lên trí nhớ trong Tiêu Tử Y. Đúng vậy, hình như trước đây Tiêu Cảnh Dương cũng đã từng nói thế, nhưng đột nhiên bị Tiêu Sách xâm nhập nên đã cắt ngang, về sau nàng cũng không để ý lắm đến chuyện này, cứ tình nguyện mà tưởng rằng hoàng đế có ý làm đen Diệp Tri Thu. Giờ nghĩ lại, có vẻ hoàng đế cố ý làm đen ông ấy, cũng nhất định sẽ không để chuyện này tiền mất tật mang. “nghe giọng điệu của anh thì có vẻ như đã biết ai rồi hả?” Tim Tiêu Tử Y đập bình bịch, có dự cảm là điều Nam Cung Sanh nói ra vô cùng kinh người.

Nam Cugn Sanh thở dài, nói chậm rãi, “Năm đó làm sai chuyện đó là sĩ quan phụ tá của Diệp Tri Thu là Độc Cô Diễm. Hắn bị Diệp Tri Thu giết chết ngay tại chỗ, nhưng mà nhà họ Độc Cô một tay che trời, che dấu sự thật này. Song Hoàng đế cũng không tổ thái độ gì, ta cũng đoán không ra là ông ấy có biết chân tướng này hay không nữa. Đây là tin tức tình báo tuyệt mật mà người họ Thẩm đã âm thầm điều tra ra, lúc ấy ta cũng chỉ dùng thủ đoạn phi thường mới biết được đó”

Tiêu Tử Y cau mày, thức thời cũng không truy vấn tiếp hắn rốt cuộc là dùng thủ đoạn phi thường gì nữa.

Hoá ra chân tướng là thế. Chẳng trách mà lần trước nàng đi nhà Độc Cô, nhắc tới chiếc mũ bảo hiểm trên giá sách của Độc Cô Dương, cái lão chủ Độc Cô Phiệt đó có vẻ như thay đổi là một người khác vậy, thì ra vị Diễm Nhi kia lại là Độc Cô Diễm này. Nhưng mà lại ra mệnh lệnh liên tục không cho nàng được nói

với người khác. Tuy nàng không đề cập chuyện này với Tiêu Cảnh Dương, nhưng mà trước đó Tiêu Cảnh Dương đã nói ra là Diệp Tri Thu không phải phản quốc, nhất định là đã biết được ít nội tình lúc ấy. Đoán chừng hoàng đế cũng đã biết đến, chỉ là căn cơ lão Độc Cô Phiệt quá lớn, cho dù có một con sâu làm rầu nồi canh hoàng đế cũng không thể làm gì được Độc Cô Phiệt cả.

Hoá ra Diệp Tri Thu chỉ là con cừu non thể tội thôi ha.

Tiêu Tử Y có cảm giác, trong lúc này quan hệ lại rắc rối và phức tạp thế. Nàng tự hỏi đã hao tâm tốn sức như thế, nhưng mơ hồ đến mức đó thì lại luôn cảm thấy sự tình không phải chỉ có thế.

Lúc ấy cảnh Thẩm Khúc Ngọc đi ra từ trong thư phòng kia đột nhiên loé lên trong đầu nàng.

Nhà họ Độc Cô, nhà họ Thẩm, hai gia tộc này có thật sự là biểu hiện ra nước lửa không hoà được với nhau hay không đây?

280. Chương 280: Đến Tột Cùng Có Bao Nhiêu Tiền

Nam Cung Sanh phát hiện ra sự biến hoá bất thường trên mặt Tiêu Tử Y, nhìn ra nàng có thể biết rõ một chuyện, nhưng nàng không có ý mở miệng hỏi thì hắn cũng không hỏi tới. Điều này ở trong hoàng cung, gần như có một số việc thì hắn có thể biết rõ, còn một số chuyện thì hắn không nên biết vẫn tốt hơn.

Tiêu Tử Y ngây ngốc một lát sau bắt đầu mới nhớ tới trước đó anngf cảm thấy hứng thú là vấn đề nào, “Nam Cung à, huynh đến tột cùng là có bao nhiêu tiền vậy hả?”

Nam Cung Sanh cười to thoải mái nói, “Vấn đề này ta cũng không biết mà”

“Là nhiều tiền quá không đếm nổi hay gần đây buồn bán lời quá đến nỗi huynh cũng chẳng cần để ý nữa hả?” Tiêu Tử Y bĩu môi một cái, có chút không tin giễu cợt hắn. Điều này không thể trách nàng hoài nghi hắn được. Từ khi họ trở thành nam nữ bình đẳng, hầu như ngày nào hắn cũng đều ở cùng nàng mà. Ban ngày thì giúp nàng quản lý sự vụ nhà trẻ, tối thì hai người đều cùng ngồi với nhau hóng mát ngắm trăng, nói chuyện trời đất, gần như nàng không thấy hắn bận rộn việc buôn bán của mình lắm. Chẳng lẽ thật sự là người giàu nhất thì cũng thật sự là nhàn nhả nhất sao?

Nam Cung Sanh cười khở, không phải hắn còn sợ Tiêu Cảnh Dương sẽ cướp Tiêu Tử Y của hắn đi đó sao? Nếu không thì đã chẳng phải đêm ngày canh giữ bên cạnh nàng. Song hai tháng gần đây đúng là Tiêu Cảnh Dương cũng chưa bước tới cung Trường Nhạc lần nào cả, xem ra thì vẫn là do áp lực của dư luận, không dám lại gặp Tiêu Tử Y rồi. Hắn giống như nghe nói là thái tử một thờ huyền nào lại được đại thần giáng bài lên lớp, “Thật ra thì...à, Tiêu Tử Y, ta có rất nhiều tiền...Đương nhiên là không có nhiều tiền cho nàng ở một nơi lớn như vậy” Nam Cung Sanh ập a ập ứng nói, có điều chẳng biết nói từ đâu.

Tiêu Tử Y trừng mắt, thò tay nhéo mũi Nam Cung Sanh, cười nói xấu xa, “Được rồi, không thăm vấn huynh nữa, có tiền rất tốt! Đợi khi nào muội rảnh thì sẽ giúp huynh mấy chỗ quan trọng, sau này muội lại càng có nhiều tiền hơn rồi. Ha ha”

Đàm Nguyệt Li vốn lén dùng mấy cái quan trọng cũng đã kiếm được đầy bát cơm rồi mà.

Nam Cung Sanh nắm chặt hai tay tác quái của nàng, đã nghe quen nàng đem tính hai người làm một, trong lòng thấy rất ấm áp. Nhưng sau đó lại nói giận dữ, “Có tiền cũng chẳng phải chuyện tốt gì đâu. Vốn ta định dùng buôn bán để khống chế hết thảy nên mới cố hăng hái kiếm thật nhiều tiền. Mỗi ngành sản xuất đều có lỗ hổng. Nhưng mà điều này tư tưởng về sau bị nàng làm đảo lộn, nhiều ngành sản xuất như vậy thì lại vô cùng phức tạp, càng có tiền lại càng phiền toái, có một số chuyện muốn từ chối cũng không thoát được nữa”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, cảm thấy trong giọng nói Nam Cung bất đắc dĩ, tò mò hỏi, “Thế đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nam Cung Sanh cười yếu ớt bảo, ‘Không có gì, chỉ là bởi Lan vị phùng có tiền cống cho Thánh thượng hai con voi của nước ngoài, vì thế thánh thượng có mời ta...thì là Lan lão bản đó tháng sau tham gia săn bắn. Ta cảm thấy rất là phiền nhưng cũng không thể không đi được’

“Đi săn à?” Tiêu Tử Y vừa nghĩ đến cảnh động vật bị giết chết nhướng mày lên, “Vậy thì huynh thôi đi, dù sao muội có sống chết cũng sẽ không đi đâu”

“Thôi đi bà ơi....chuyện đi săn bình thường cũng không cho con gái đi đâu đó!” Nam Cung Sanh cười lớn dựa người vào tảng đá, trên mặt khó dấu sự lo lắng. Kỳ thật thì chẳng qua chỉ là một lần đi săn thôi, nhưng theo tin tức tình báo mà hắn thu được thì có thể mở hồ nhìn ra được tia mánh khoé trước cơn bão. Vì thế hắn mới lo lắng sâu muộn, hắn không muốn chưa hiểu thấu mà đã bị cuốn vào, càng không hy vọng Tiêu Tử Y sẽ phải chịu sự thương tổn gì.

Tiêu Tử Y liếc mắt, sau đó có chút lo lắng hỏi nhỏ, “Sức khoẻ phụ hoàng kém như vậy, còn có thể đi săn được sao?” Từ khi Tiêu Cảnh Dương nói rõ thân phận với anngf, nàng cũng không muốn đi gặp phụ hoàng nữa, cũng không bước ra khỏi cung Trường Nhạc nữa bước, những vẫn rất quan tâm đến sức khoẻ của hoàng đế. Mấy hôm trước Nhược Trúc còn lên nói cho nàng biết tuy Hoàng đế vẫn đều đều vào triều chính sự nhưng tin từ chỗ triều thần nói đến thì ông ấy sức khoẻ cũng kém lắm rồi. Toàn bộ cả ngày thì đều ở tại điện thanh lương, cũng không tham gia bất cứ cái gì hoặc hoạt động cỡ lớn nào.

“Đi săn là truyền thống. Ta muốn thánh thượng trước đó có hạ chỉ thì ta mới đi, như vậy tự nhiên cũng chuẩn bị kỹ hơn” Nam Cung Sanh than dài một hơi, nắm lấy Tiêu Tử Y đứng lên, “Đi nào, nàng đi ra ngoài trước nha, ta đã nghe thấy giọng Nhược Trúc đang đến đây rồi đó” Tuy để cho Nhược Trúc nhìn thấy hai người gặp nhau riêng tư cũng không phải là không được, vị cung nữ khéo léo này chắc chắn cũng đã biết chuyện giữa họ rồi. Nhưng nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện, họ cũng rất muốn hưởng thụ tránh loại tai mắt của người khác công kích.

Tiêu Tử Y bĩu môi lên, rất khó chịu đứng dậy vuốt lại làn váy rồi mới từ trong động hờn non bộ đi ra ngoài.

Nam Cung Sanh nghe tiếng Tiêu Tử Y và Nhược Trúc hai người nói chuyện trong hoa viên, nấp sâu vào trong chỗ tối.

Đi săn ha! Hắn thật đúng là muốn nắm rõ tình hình đã, nói không chừng cuộc đi săn hôm nay cũng có thay đổi bất ngờ....

Hôm nay nói chuyện Tiêu Tử Y hầu như đã quên mất. Các bạn nhỏ trong nhà trẻ đứa nào đứa nấy cũng đều rất linh động. Không ngày nào là được yên tĩnh cả, trong ý nghĩ của nàng không chưa nổi nhiều chuyện đến vậy. Giáo viên trong nhà trẻ so ra đều rất có trách nhiệm, chắc sẽ giúp được Tiêu Tử Y rất nhiều chuyện.

Đầu tháng chính cuộc thi Võ Trạng nguyên quả nhiên là Độc Cô Diệp hái được vòng nguyệt quế. Ngày đó, Nam Cung Tranh đứng ngồi không yên, mãi cho tới khi tin tức truyền đến một khắc kại thì nàng ấy đã mừng rỡ như điên, Tiêu Tử Y mới biết được đêm thất tịch đó nha đầu này đã cùng ai đi dạo ở công viên trò chơi Hoàng gia. Kỳ thật thì hia người này cứ đầu miệng với nhau nhưng lại không ngừng vừa mắt nhau, sự thật đã chứng minh quả nhiên không phải oan gia thì không đụng vỡ đầu nhau.

Còn về phần Tiêu Cảnh Dương, hắn cũng chẳng bước vào cung Trường Nhạc nữa bước. Tiêu Trạ cũng không còn bảo Tiêu Tử Y làm mẫu phi của bé nữa. Tiêu Tử Y có chút mất mát, càng triệt để buông hết suy nghĩ với Tiêu Cảnh Dương. Bởi vì Nam Cung Sanh thật sự là một bạn trai không thể chối cãi được, đủ để cho nàng không nghĩ đến bất cứ kẻ nào khác.

Tuy nhiên Nam Cung Sanh sau này cũng không có đề cập qua chuyện nàng phải gả cho hắn nữa.

Chả lẽ là trước đây nàng đã từng nói qua kỳ khảo hạch làm cho hắn không có cách nào mở miệng nổi. Chả lẽ hắn lại đang đợi nàng mở lời trước hay sao?

Tiêu Tử Y lắc đầu, ném bay những phán đoán trong đầu đi, nàng ngồi giữa phòng học không người ngồi chữa nhật ký của bọn trẻ. Hôm nay là ngày nghỉ bọn trẻ cũng chưa đi học, Nam Cung Sanh cũng bởi muốn chuẩn bị cho chuyến đi săn chu đáo nên cũng đã đi làm việc rồi.

Đi săn á? Thật sự bắt giặc mùa thu đã đến rồi.

Tiêu Tử Y bỗng nhiên có cảm ứng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa phòng học, bỗng bất ngờ thấy Đàm Nguyệt Li đẩy cửa vào. “Ồ? Hôm nay sao anh lại tới đây vậy?” Thằng nhóc này gần đây đã được mấy tháng rồi, ngoài chuyện đi dạy ra thì cũng rất ít khi xuất hiện ở chỗ này. Hình như là đang bận rộn chuyện kiếm tiền....bận rộn dùng sáng kiến của nàng kiếm tiền ha.

Đàm Nguyệt Li vẫn cầm chiếc quạt vĩnh viễn không rời tay kia, hơi ngại ngần mà quạt, gương mặt âm trầm đi tới.

Tiêu Tử Y thở dài, giơ tay ngăn hấn mở miệng, nói cướp lời trước, “Để ta đoán xem nhá, có phải hôm nay anh định nói hôm nay anh rất xui xẻo không ha?” Thằng nhóc này chẳng có chuyện gì mà nói nghiêm túc cả.

Đàm Nguyệt Li vượt ra hấn ngoài dự kiến của nàng chẳng có bất kỳ phản ứng nào, cứ đi thẳng tới trước mặt nàng, một tay chống lên bàn, cúi đầu nghiêm mặt bảo, “Không đúng, mà người khác sẽ xui xẻo đó”

281. Chương 281: Huyết Quang Tai Ương

Tiêu Tử y bỗng dừng bị hấn hù cho sững sờ, sau đó cười nhạo nói, “Được rồi, cái người khác này là ai hả?”

Đàm Nguyệt Ly không đáp, mà ngược lại cứ nhìn kỹ sắc mặt Tiêu Tử Y, mãi sau mới mở miệng bảo, “Cô không tin !”

Hấn dùng chính giọng khẳng định để nói chứ không phải hỏi.

Tiêu Tử Y hầu như không coi là chuyện quan trọng, nam nhân này ngày thường thì cứ cười toe toét với nàng, chẳng có lúc nào đứng đắn cả. Hôm nay biết đâu lại bịp bợm cái gì đó đây! Vì thế nàng nhún nhún vai vô tình nói ra, “Chính anh cũng biết rồi đó, không cần ta lập lại nữa ha/”

Mắt Đàm Nguyệt Ly vẫn chưa rời khỏi nàng, lấy cái giọng lạnh băng nói, “Công chúa, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên tại hạ gặp cô, có biểu lộ cái gì không?”

Tay Tiêu Tử Y lật chậm quyển nhật ký, bỗng chốc không nói ra được lời nào.

Nàng sao lại quên được chứ? Có lẽ là từ trước yến tiệc Hải Đường kia rồi, lúc Đàm Nguyệt nhìn thấy nàng lần đầu tiên, trông bộ dạng như thấy quỷ vậy đó.

“Vậy sao? Ta ngược lại đã quên cả rồi, có phải anh rất kinh hãi hay không?” Tiêu Tử Y tiếp tục lật nhật ký, vừa cười vừa nói. Sao vô duyên vô cớ lại nhắc tới chuyện này chứ? Đang ở chung với hấn lâu như vậy, hấn chẳng nói câu nào, sao hôm nay lại nhắc tới nhỉ?

Đàm Nguyệt Li kéo ghế ở chỗ khác tới, tiếng chân ghế cọ xuống sàn kêu chói tai, vang vọng khắp lớp học.

Tiêu Tử Y bất chợt cau đôi mày thanh tú lại, trong lòng thấy bức bối và bất an vô cùng.

Chắc không đâu, người đàn ông này cũng chỉ cố phô trương thanh thế thôi, biết đâu chừng hấn lại đang chơi trò khác đây?

Đàm Nguyệt Ly đặt ghế xuống cẩn thận rồi ngồi xuống trước mặt Tiêu Tử y, khép quạt đánh “páp” một cái, dùng cán quạt gõ nhẹ lên mặt bàn, nói nhỏ, “Kfỵ thật lúc ấy tại hạ rất kinh ngạc đó, nhất là tướng mạo công chúa”

“Tướng mạo à?” Móng tay Tiêu Tử Y gãi trên trang giấy, hạ thấp giọng nói, đồng thời lại cúi đầu thấp hơn,. Tuy nàng không tin tướng số gì đó, nhưng lại biết rõ chuyện xem bói cổ xưa rõ ràng hay không. Chẳng lẽ Đàm nguyệt Ly là vừa thấy thì đã nhìn ra nàng là xuyên không đó sao?

Chắc không đâu, nói thế thì mơ hồ quá rồi. Đàm Nguyệt Ly có lẽ cũng không có khả năng đến vậy đâu.

“Đúng vậy. Là tướng mạo” Giọng Đàm Nguyệt Li trở nên bắt đầu cao vút có âm sắc..., nhàn nhạt nói tiếp, “Nhưng mà hần là ta nhìn nhầm rồi. Công chúa thân phận tôn quý, có tướng mạo phú quý bức người cũng chẳng có gì là kỳ quái cả”

Tiêu Tử Y nghe được thì hoảng hốt. Thực ra thì Đàm Nguyệt Li định nói cái gì? Lúc ấy hần giật mình nhìn mặt nàng rồi sau mới biết thân phận của nàng sao?

Hình như có vẻ không đúng ha. Nàng mơ hồ nhớ rõ là sau khi Tiêu TRẠM giới thiệu xong thân phận nàng cho hần, hần mới nhìn tới mặt của nàng mà.

Nàng có được thân phận tôn quý cùng với tướng mạo hay không sẽ là biểu hiện gì đây? Tiêu Tử Y mơ hồ muốn biết ý Đàm Nguyệt Li là gì, nhưng lại không muốn nghĩ ngợi sâu xa. Một chút cũng không muốn.

Ngoài cửa sổ tiếng ve kêu vang cuối hè, càng lộ ra vẻ lạnh lẽo và yên tĩnh trong phòng.

“Đến tốt cùng là anh định nói cái gì?” Tiêu Tử Y bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn thẳng hần. Lúc này mới phát hiện ra đáy mắt hần thâm xít, hình như là đã mấy ngày không được ngủ ngon giấc rồi. Hai mắt vốn sáng ngời giờ đầy tơ máu, thậm chí cái cằm cũng mọc đầy râu. HẦN đến cùng phát hiện ra gì rồi? Lại để cho gần đây chẳng để ý tới bề ngoài mà trở nên tiêu tụy đến vậy chứ?

Đàm Nguyệt Li ho khan vài tiếng, khàn giọng nói, “Công chúa đừng vội, nghe tại hạ từ từ nói đã. Cso còn nhớ rõ hồi trước ta từng dẫn Đàm Tinh Duyệt đi núi Chung Nam một tháng không/”

Tiêu Tử Y khẽ gật đầu, “Đúng là lúc nghỉ hè, anh nói là có dẫn Đàm Tinh Duyệt đi ra ngoài chơi”

Đàm Nguyệt Li lại lắc đầu bảo, “Cũng không phải là đi chơi, mà là dẫn Tinh Duyệt đi gặp Không Thần đạo trưởng lánh đời ở núi Chung Nam. Bởi vì Tinh Duyệt thích xem các vì sao, nên ta cố tình dẫn nó đi gặp Không Thần đạo trưởng, hi vọng ông ấy có thể dạy cho Tinh Duyệt học quan sát các vì sao”

Tiêu Tử Y lắng lắng nghe, nghe thấy hai chữ đạo trưởng thì lại chợt nghĩ đến cái vị Huyền Tung đạo Trưởng Lý Long Cơ kia. Sau đó lại nghĩ tới Lí Vân Thanh. Đã mấy tháng rồi nàng chưa gặp Lí Vân Thanh rồi, hơn nữa không chỉ riêng nàng mà cả tiểu Vân Tuyền cũng đã lâu chưa gặp được ca ca ruột của mình rồi. Cũng không biết hần hiện đang bận rộn cái gì nữa. “Ừ, nói tiếp đi”

“Ở chỗ Không Thần đạo trưởng một mình Tinh Duyệt học được rất nhiều thứ, cả ta cũng học được rất nhiều, vì thế lại càng thêm khẳng định, lúc trước ta cũng không có nhìn lầm tướng mạo của công chúa” Đàm Nguyệt Li cẩn thận nói chậm rãi gương mặt của Tiêu Tử Y ra, “Hơn nữa hôm nay vừa thấy trên mặt công chúa cung vợ chồng đã biến thành màu đen...Công chúa à, có thể mượn tay để đánh giá được không?”

Tiêu Tử Y bị hần nói mà ngẩn ngơ, bất giác đưa lòng bàn tay hướng ra ngoài, cũng đã quên lúc trước Đàm Nguyệt Li nói thế nào với các tiểu thư nhà giàu rồi, nàng cũng từng châm chọc cái tên mượn tay xem tướng mà chiếm tiện nghi người ta kia.

Nhưng trên thực tế, Đàm Nguyệt Li cũng không chạm một ngón tay lên tay nàng, hần chỉ lấy quạt chỉ chỗ một chút, thần sắc bất đắc dĩ hiện lên mặt, rồi thở một hơi rất dài.

“Nói mau ha, đến cùng là làm sao vậy/” Tiêu Tử Y bị hần làm cho sắp nổi điên lên rồi, cố nén cơn bão sắp nổi.

Đàm Nguyệt Li bùi ngùi nói, “Mấy ngày nay tại hạ ở nhà sắp xếp mệnh của mọi người, lúc sắp xếp đến mệnh của công chúa đột nhiên xuất hiện quả hung. Vì thế mới vội vàng chạy đến đây, có thể vừa lúc nhìn ra, trên mặt công chúa tuy cung vợ chồng có ảm đạm nhưng mà tại hạ lại cảm thấy bản thân công chúa cũng không sao, sẽ biến nguy thành an. Thế nhưng lúc xem đến tướng tay thì tại hạ lại xác định mệnh cô trong mệnh của người đó, ít ngày nữa sẽ có tai ương huyết quang”

Tiêu Tử Y sửng sốt tại chỗ, toàn thân lạnh băng. Mệnh trong người khác ư? Tai ương huyết quang ư?

Tử Y à, vân tay trong lòng bàn tay là vận mạng của con người. Sau này ta và nàng tay nắm tay, vân tay khít với vân tay, cùng vận mạng, nắm chặt tay nhau, cùng đi đến bạc đầu.

Lời Nam Cung Sanh đã từng thổ lộ với nàng xuất hiện bên tai, lại để cho tim Tiêu Tử Y đập rất mạnh. Chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Tiêu Tử Y mở lòng bàn tay ra rồi nắm chặt lại, móng tay được chăm sóc kỹ đâm sâu vào lòng bàn tay, “Đàm Nguyệt Li, rốt cuộc đi săn là vào mấy ngày nào?”

Đàm Nguyệt Li buông suy nghĩ, lấy vải che lại mắt, nói nhàn nhạt, “là ba ngày sau, Phía đông kinh thành là khu vực Hoàng gia hay săn bắn”

Tiêu Tử Y cắn chặt môi dưới, do dự một lát rồi hít thật sâu một hơi bảo, ‘Nếu như ta đi cầu xin phụ hoàng, anh nói phụ hoàng có cho ta cùng đi không?’

Tầm mắt Đàm Nguyệt Li rũ xuống thấp hơn, nói rặn ra từng từ một, “Công chúa có thể thử một lần xem”

Tiêu Tử Y đẩy đẩy quyển sách ra, hoàn toàn bị Đàm Nguyệt Li khống chế tinh thần, cũng không nhìn thấy Đàm Nguyệt Li sau khi thả cây quạt ra mà tay đầy mồ hôi, đôi môi khô hồng tạt ảy bất đắc dĩ cười đắng chát.

**** Tiểu phẩm nhà trẻ hoàng gia****

Nam Cung Tiêu từ bên ngoài cùng Độc Cô Huyền trở về, trong tay cầm một tập ngân phiếu cực lớn, reo lên với Nam Cung Sanh đang xem sách, “Nhị ca, đây là đệ nhất ở bên ngoài đó!”

Nam Cung Sanh không tin, ngẩng đầu lên hỏi, “Quả thật là nhất đấy sao?”

“Thật đó!” Nam Cung Tiêu đáp lại, “Đệ còn trông thấy người đó đang tìm cái này này!”

282. Chương 282: Long Cung Các

Tiêu Tử Y đứng trong điện Thanh lương, đợi Hoàng đế triệu kiến.

Nàng đứng ngồi không yên trong đại điện, đi đi lại lại, vừa nghĩ mở miệng nói với phụ hoàng thế nào, vừa nhớ tới lúc Đàm Nguyệt Li nói.

Kỳ thật thì nàng cũng không phải bởi mấy câu Đàm Nguyệt Li nói mà thấy sốt ruột như vậy, nhưng thà rằng tin là có còn hơn không. Vốn định lấy thân phận Nam Cung Sanh, được mời tham gia cuộc săn của hoàng gia mà cũng không đánh cờ, nhưng mà thấy lạ ở chỗ là, chính ông chủ Lan Vị phường lại được mời tới, mà cũng không phải là Nhị công tử nhà Nam Cung.

Điều này làm cho nàng thấy không thể không nghi ngờ.

Nàng rất muốn không cho Nam Cung Sanh đi, nhưng hoàng đế đã mở miệng mời rồi, không thể đơn giản mà bác bỏ được, vì thế nàng đành chỉ mở miệng xin hoàng đế cho nàng cũng được đi nữa.

Tiêu Tử Y cau chặt lông mày lại, nàng cũng không trông cậy gì vào mình đi có giúp được gì không, nhưng có chút thời điểm, cái thân phận công chúa này cũng vẫn được dùng khá tốt đó.

“Công chúa, xin mời đi bên này ạ” Thảm bảo cất tiếng ôn nhu cẩn thận vang lên.

Cái giọng này lại làm cho người ta nghe mà thấy ầm ập cả cõi lòng, làm cho trong lòng Tiêu Tử Y dờ dạc lo lắng hơn, nàng sắp xếp lại suy nghĩ, đi theo Thảm Bảo tiến vào trong nội điện. Tuy đã vào cuối hè rồi, nhưng thời tiết vẫn rất nóng, trong điện Thanh Lương này thì lại rất mát mẻ, lòng Tiêu Tử Y lại càng thấy bội hơn.

Nàng vẫn chưa cân nhắc kỹ thì đã chạy tới rồi, đến cùng biết nói thế nào với hoàng đế đây?

TRên đường đi Thảm Bảo cũng không nói gì, đi thẳng đến một phòng thì dừng lại trước cửa, khom người cung kính nói, “Bẩm Hoàng Thượng, công chúa Trường Nhạc điện hạ đã đến rồi ạ”

“Vào đi” Trong phòng truyền ra tiếng rất nhỏ, cứ như từ xa vọng lại vậy.

Tiêu Tử Y đẩy cửa vào, bất giác phát hiện ra sau cánh cửa này cũng không chỉ đơn giản là một phòng. Nói cho đúng hơn là, cái này nối tiếp cái kia, thành một giàn hoa dài, trên nóc nhà có mái che nắng, xa hơn bên ngoài có hồ nước, trên mặt nước phủ khắp hoa súng, hoa sen, đặc biệt là hoa tranh nhau nở giữa lá xanh. Thỉnh thoảng có thể thấy cá chép bơi qua bơi lại dưới nước, còn có mấy đôi chim có chiếc mỏ dài chơi đùa trên mặt nước. Còn Hoàng đế thì đang cầm một quyển sách nằm trên một chiếc ghế dài, tay kia thì lấy thức ăn chơi đùa với cá. Lúc thấy nàng đi vào, thoáng một cái vứt toàn bộ thức ăn ném xuống nước.

Tiếng nước rầm rầm xao động một hồi, đó là thanh âm của bầy cá tranh nhau mồi.

Tiêu Tử Y nhìn trên trần nhà phản chiếu xuống mặt nước gợn sóng lặn tăn, lập tức có cảm giác như đang ở dưới nước, thậm chí còn cảm thấy Thanh Lương này quả nhiên là mát lạnh khắp nơi, hơn nữa lại còn có một nơi tốt như thế này nữa.

“Lần đầu tiên Tử y đến Long Cung các này sao?” Tâm tình Hoàng đế không tệ, rửa sạch thức ăn cá trên tay, cầm khăn trên án lau sạch tay. “Đúng nha, chính xác là lần đầu tiên đến rồi, ai bảo Tiêu Tử Y đến thăm thăm ít như vậy chứ”

Tiêu Tử Y cười khổ ăn ngay nói thật bảo, ‘Phụ hoàng, đó là Tử Y cảm thấy ít ra ngoài cánh cửa để tranh hiềm nghi thì tốt hơn ạ’ Nàng biết rõ hoàng đế tuyệt đối có thể phân biệt được lời nói thật hay giả dối, vì thế cũng cứ thấy gì thì nói cái đó. Thật ra thì nàng còn không phải vì thân thể của mình mà thấy chẳng còn mặt mũi nào tới gặp ông nữa hay sao. Tiêu Tử Y tràn đầy cảm xúc, lời nói pha trộn chút đắng chát.

Hoàng đế còn tưởng là nàng đau đầu vì chuyện Tiêu Cảnh Dương, khẽ mỉm cười nói, “Không sợ, chuyện Cảnh Dương trăm hiểu rất rõ, sợ là những kẻ khác ngồi không yên, cứ rải ít lời đồn thôi”

Tiêu Tử Y ngẩng đầu lên nhìn về phía đôi mắt yêu thương của hoàng đế, không xác định được đâu là thật giả. Nàng dứt khoát cũng không nghĩ nhiều thêm nữa, nói thẳng, “Phụ Hoàng à, con muốn đi săn”

Hoàng đế bị bất ngờ kêu khẽ một tiếng, hơi nhồm người dậy.

Tiêu Tử Y thấy động tác của hoàng đế chậm chạp, vội vàng xông lại phía trước định dìu ông, lại bị ông ngăn lại.

“Ha ha. TRẫm đâu phải đến nỗi không ngồi dậy được chứ. Hay là cùng đi săn xem sao” Hoàng đế cười ha hả nói.

Tiêu Tử Y len lén cau mày lại, không rõ có phải ánh sáng ở đây có vấn đề hay không, nàng có cảm giác, cảm thấy sắc mặt hoàng đế không được tốt lắm. Hơn nữa chỉ cần xem ông đứng dậy thôi đã thấy tốn sức thế nào rồi, căn bản không cách nào tưởng tượng nổi ba ngày sau ông sẽ cười ngửa đi săn như thế nào nữa. Nhưng theo lời Đàm Nguyệt Li nói, thì buổi đi săn này đã như là hoạt động cố định rồi. “Phụ hoàng à, Tử Y trong cung gần đây buồn tẻ rồi, muốn đi dạo bên ngoài chơi thôi mà!” Tiêu Tử Y phải nhẹ dục cảm trong lòng đi, đi đến trước ghế hoàng đế nằm. Tại cái ao đó có một lan can đá cẩm thạch, Tiêu Tử Y dựa vào đó, cúi xuống nhìn lại mặt nước, dưới nước cá chép vẫn đang tranh giành mồi ăn mà vừa rồi hoàng đế đến ném xuống, mãi thật lâu cũng không đi.

Hoàng đế khe khẽ thở dài bảo, “Thế nhưng buổi đi săn dẫn theo con gái đi cũng không tiện lắm con à”

Tiêu Tử Y nhún nhún vai, nói vô tình, “Thế nhưng mà phụ hoàng lại để cho con đi tới buổi thuyết trình của Tiêu Sách, mà cũng không có nói là con gái cũng không được đi đó thôi”

Hoàng đế bị nàng phản kích lại thì ngẩn người, khẽ hừ nói, “Con à! Đúng là tính cách kỳ lạ. được rồi, lần này thì cũng để nữ giả nam trang đi vậy, nhưng mà nếu không phải giống như một đứa con trai thì cũng sẽ không dẫn con đi nha! Thêm nữa, còn phải học cười ngửa đó”

Tiêu Tử Y đáp ứng liên tục, vui vẻ ra mặt. Nàng xác thực là gần người mất mấy tháng trong cung chẳng ra ngoài rồi, đến lúc đó sợ là nhìn thấy cả mảng đi săn đầy máu, nàng sẽ dắt Nam Cung Sanh đứng trú vào một chỗ là ổn rồi. Nghĩ đến ở trong lầu chắc cũng không có chuyện bất ngờ nào xảy ra đâu.

Hoàng đế nhìn Tiêu Tử Y, lại nhớ đến một chuyện, nói thêm một câu, “Tử Y à, đến lúc ấy nhớ dẫn theo TRạm Nhi nữa nha”

“Hà? Trạh Nhì á? Nó mới có bốn tuổi thôi mà!” Điều này làm cho Tiêu Tử Y sợ rồi, sao lại có thể dẫn theo Trạh Nhì chứ? Hoàng đế đang nghĩ gì nhỉ?

“Bốn tuổi thì sao nào? Trăm ba tuổi đã cười ngựa theo tiên hoàng đi sẵn rồi” Hoàng đế vung tay lên không cho là đúng, “Trước có nghe thái giám nói con Đạp tuyết có sinh ra ngựa con, vậy ban cho Tiêu Trạh cười nha!”

Trong lòng Tiêu Tử Y liếc qua, Hoàng đế là cố ý để Tiêu Trạh cùng đi, dứt khoát được một tắc thì leo lên một thước thỉnh cầu nói, “Phụ hoàng à, dẫn một mình Trạh Nhì đi thì nó sẽ cảm thấy cô đơn lắm, hay là để cho Tử Y dẫn theo mấy đứa nữa nhé được không?”

“Con a, thật đúng là muốn giở trò sao? Dẫn theo nhiều đi chẳng phải là âm ỉ lắm ư? Con gái đã không được phép đi rồi, nên con chọn thêm một bé trai đi cùng Tiêu Trạh đi. Tới nhận ngựa ở chỗ người coi ngựa nhé” Hoàng đế thật sự chẳng có cách nào ngăn Tiêu Tử Y được, nói giận dữ.

Ha Ha, đột nhiên nàng nghĩ đến có phải hay không cũng lên dẫn theo TRầm Ngọc Hàn nữa nhỉ? Có một siêu cấp bảo tiêu bên người, sẽ càng thấy an tâm hơn. Tiêu Tử Y tiện nói luôn, hoàng đế cũng không biết phải làm sao đành đồng ý.

Tiêu Tử y cảm thấy mỹ mãn, thấy hoàng đế có vẻ mệt chút, thì biết điều ân cần nói vài câu rồi cáo lui.

Tiếng đóng cửa trống trải trong phòng nghe càng thêm tịch liêu, hoàng đế cúi đầu nhìn bầy cá ở dưới nước vẫn đợi ông cho chúng ăn, lại hết thức ăn ném cho cá. Ông cậh rãi nằm dựa lại vào ghế, nhìn lên trần nhà phản xạ ánh sáng lặn tẩn, mãi sau mới thở dài một hơi.

283. Chương 283: Mùa Thu Mùa Đại Hội Thể Dục Thể Thao

Hai tỷ muội Tô Linh Lung và Tô Lâm Lang đều ngồi cạnh nhau bên thao trường, đồng thời mở to mắt nhìn các nam sinh chạy ngược chạy xuôi.

“Tỷ tỷ à, vì cái gì mà hôm nay bọn họ đều cố gắng như vậy chứ?” Tô Lâm Lang chu môi hỏi, trời thì nóng như vậy, thật ra cũng chẳng có mấy ai thích vận động lắm. Nhưng mà hôm nay hình như tất cả nam sinh đều giống nhau cứ liều mạng chạy bộ trong tiết thể dục của TRầm Ngọc Hàn vậy, điều này làm cho các bé thấy rất khó hiểu. Đương nhiên, Đàm Nguyệt Li thì vẫn như cũ, tuy muốn lên dạy nhưng vẫn cứ thông thả chạy lòng vòng.

Hai tay nhỏ bé của Tô Lung linh cứ loay hoay lấy cái bồn rửa chén nhỏ qua mọi nhà, không cảm thấy hứng thú lắm hừ khê nói, ‘Công chúa bảo muốn chọn một người đi cùng Trạh Nhì ca ca đi sẵn. Chẳng còn cách nào khác, đành dùng cái gì mà đại hội thể dục thể thao để chọn đó’

“Ah! Đi sẵn á...? đi sẵn là cái gì thế?” Tô Lâm Lang ngốc nghếch hỏi han, lúc sáng đi học cô bé đều ngủ gà ngủ gật.

“Đi sẵn là được...À, ta cũng không biết à” Tô Lung Linh chép miệng, “Lại không cho con gái đi theo, ta mới không thèm đây này”

Lí Vân Tuyền cùng Như Lan đang bưng mấy chén trà đi tới, thấy trên thao trường Hạ Hầu Phụng Chương đang ngoác mồm khóc, Như Lan tranh thủ thời gian mang trà đá đi sang dỗ bé, Lí Vân Tuyền thấy lạ thì hỏi chị em nhà họ Tô, “Sao tiểu Phụng Chương lại khóc vậy?”

Tô Lung Linh liếc mắt một cái về sau vô tình nói ra, “À, không có chuyện gì, là Độc Cô Huyền lúc ăn bánh ngọt, không phần lại cho nó, nó cứ vậy mà khóc thôi”

“Hà? Cái tên tiểu Phụng Chương ấy đã ăn hết miếng bánh của nó rồi sao?” Lí Vân Tuyền kinh ngạc hỏi han.

“Đã ăn xong rồi mà. Tại Độc cô Huyền giúp nó ăn hết miếng bánh ngọt kia của nó, nên Hạ Hầu Phụng Chương mới khóc đó chứ” Tô Lâm Lang cứ thành thật cáo trạng những gì xảy ra.

Cái này chẳng phải là cướp đó sao? Lí Vân Tuyền im lặng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Độc Cô Huyền nuốt miếng bánh cuối cùng, thoả mãn lau sạch miệng. Lí Vân Tuyền định cầm miếng bánh ngọt của bé đưa cho Hạ Hầu Phụng Chương, thì Như Lan đã bế bé tiểu Phụng Chương đi tới phòng ăn mất rồi.

“Ha ha, tiểu Vân Tuyền à, cái bánh này có phải là đưa cho ta ăn không đấy?” Độc Cô Huyền liếm liếm ngón tay, có chút chưa thoả mãn mà nhìn chiếc bánh trong đĩa. Chẳng còn cách nào, điểm tâm trong cung Trường Nhạc thật ngon quá hà, tiếc là công chúa sợ rằng cậu bị sâu nên cho cậu ăn ít quá.

Lí Vân Tuyền cau mày lại, dấu chiếc đĩa ra sau lưng, nói bất mãn, “Tại sao lại bắt nạt tiểu Phụng Chương thế hả? Hơn nữa người còn muốn ăn nữa sao? Răng đã rụng gần hết rồi còn gì, thế mà người còn ăn nữa thì sẽ biến thành tiểu mập mập đó”

Độc Cô Huyền chẳng chút lo lắng về vấn đề hình thể của mình tý nào, cậu cười hì hì thử lấy răng ra, “Người xem nè, ta mới mọc răng nha! Lát nữa ta còn muốn chạy nữa đó! Không bổ sung thể lực thì sao được chứ?”

Lí Vân Tuyền do dự mãi rồi chịu không nổi Độc Cô Huyền tội nghiệp đang nhìn chăm chăm vào cô bé, chẳng còn cách nào đành đưa chiếc bánh ngọt cho cậu. “Chạy bộ á? Ngày mai chỉ thi chạy dài hơn sao?”

Độc Cô Huyền cầm lấy bánh ngọt, ăn hai ba miếng thì hết, nói lúng búng đáp cô bé, “Không chỉ chạy bộ đâu nhá! Nghe công chúa nói còn phải nhảy cao nhảy xa gì đó nữa. Yên tâm đi! Đừng có lo cho ta! Cuối cùng ta cũng sẽ giành được đầu bảng à xem!” Độc Cô Huyền tin tưởng vỗ vỗ vai cô bé.

Lí Vân Tuyền nghiêng vai tránh cái tay dính đầy mỡ kia khê nhứ mảy, hừ khê nói, “Vây người cố gắng lên nhá” Hôm nay công chúa có đưa ra mấy hạng mục thi đấu thoạt nhìn có vẻ rất dễ, nhưng mà hình như là cần phải có kỹ xảo mới được. So với những người khác đang khiêm tốn luyện tập, thì Độc Cô Huyền này lại ở chỗ này bắt nạt cướp bánh ngọt của tiểu Phụng Chương ăn. Hừ hừ, xem xem ngày mai nó sẽ làm sao đây?

Tiêu Tử Y vốn không muốn mở đại hội thể dục thể thao làm gì, nhưng mà đúng lúc lại có cơ hội như vậy, ngoại trừ Tiêu TRạm ra còn cần thêm một người đi săn nữa. Nàng trở về cùng bàn bạc với Nam Cung Sanh, mượn cơ hội mở một loại đại hội thể dục thể thao nho nhỏ, lại muốn để cho bọn nhỏ cảm thụ một chút cái gì gọi là thi đấu thể thao.

Hạng mục có chạy 50 mét, 400 mét, nhảy xa, nhảy cao, đẩy tạ và nhảy dây. Do Tiêu TRạm yêu cầu mãnh liệt là mình cũng tham gia nữa, như vậy trừ nữ sinh ra thì tổng cộng có 6 nam sinh tham gia đại hội thể dục thể thao. Tiêu Tử Y thăm than nhà trẻ của nàng số lượng người quả là ít quá, không có thêm những đứa bé cùng tuổi cùng tham gia trận đấu. Hơn nữa còn định thêm môn bóng rổ và bóng đá nữa, quả thật là không thể tổ chức nổi.

À, quên mất bọn trẻ mấy tuổi hầu như không thể chơi được những môn vận động có độ khó. Đáng tiếc là tại đây không có môn bóng bàn, nếu không cũng nên bồi dưỡng một chút loại môn phát cầu tay này.

Tiêu Tử Y thiết lập 6 hạng mục ỗi một hạng, quán quân có thể đạt được mười điểm, hạng thứ hai bảy điểm, hạng thứ ba bốn điểm, hạng thứ tư đến thứ sáu theo thứ tự là ba, hai, một điểm, cuối cùng cộng lại bạn nhỏ nào đạt được điểm cao nhất thì có thể được đi săn. Nàng mời Đàm Nguyệt Li chuẩn bị thật tốt sân bãi, đồng thời mời người lớn trong nhà bọn trẻ dự.

Nhưng nàng cũng cân nhắc ở cái thời đại này người có thể làm đại diện chứng kiến chính thức, vì thế chỉ mời Nam Cung Tranh và lão phu nhân Nam Cung, Độc Cô Diệp và Đàm Nguyệt Li, hơn nữa cũng không mời đến lão tướng Hạ HẦU và Tiêu SÁCH, miễn cưỡng thì có thể mời thêm nhân viên nghiêm túc nữa. La Thái Phó và Thái Khổng Minh thì đang bận biên soạn tài liệu giảng dạy cho bọn trẻ, nên không tới. Còn về phần Diệp Tri Thu đã đi theo Lãnh Thu Ngô và Hạ Lăng hai người trở lại biên quan rồi, coi như Tiêu Tử Y có muốn mời thì cũng căn bản không thể nào mời được. Lí Vân Thanh thì hành tung vẫn không rõ lắm. Nhưng mà vui mừng nhất vẫn là một đám đội mũ đặc biệt, chuyên môn vì bọn trẻ mà cố gắng hết mình là nhóm cung nữ và thái giám. Cả đám thân thiết này đang nhìn lên trên rất kích động đó.

Đại hội thể dục thể thao ngay trong cung Trường Nhạc, được cử hành trên một thao trường khá lớn. Hai bên dùng giá đỡ để làm hai hàng khán đài giản dị, một bên khán đài có dựng một bảng ghi điểm lớn. Cái này chính là được ánh nắng chiếu vào, cờ màu bông bành, tiếng người huyên náo, trông ra đáng đại hội thể dục thể thao thật sự.

Sau khi Đàm Nguyệt Li kích động mười phần khai mạc, sáu tiểu nam sinh ăn mặc đặc biệt mà chật vật trong trang phục long trọng. HẠNG thứ nhất là chạy nhanh 50 mét.

TRên thực tế thì ở thời đại này tính khoảng cách cũng không phải là dùng “mét” mà có lẽ là “ước lượng” để tính. NHưng Tiêu Tử Y cũng không để ý cho lắm, đây là đại hội thể dục thể thao của nhà trẻ, cũng không phải là thể vận hội Olympic. Nàng đã đi 50 bước, tương ứng với chạy nhanh 50 mét.

Khách quý là lão tướng quân Hạ HẦU, trong tay ông sau khi vung mạnh chiếc roi lên đập xuống đất khởi động, thì ngay lập tức 6 nam sinh bắt đầu chạy nhanh 50 mét. Chỗ đích đến trên có hai chị em song sinh họ Tô mỗi người cầm một đầu dây lụa màu sắc rực rỡ tượng trưng cho người thắng cuộc chạm được. Lí Vân Tuyền thì đứng cạnh dùng bút ghi nhớ số thứ tự từng người.

Độc Cô Huyền mặc một thân đồ rực là người thứ nhất chạy tới đích trước, lập tức cười toe toét ngoác miệng rộng ra chạy đến bên Lí Vân Tuyền, cười hì hì nói, “Thế nào? Ta đã nói là ta sẽ giành được đầu bảng rất dễ mà” Cậu chạy xong mà chẳng thấy ra mồ hôi, cảm giác vô cùng tốt.

“Ha ha, tiểu Vân Tuyền à, yên tâm đi! Đợi khi nào ta đi săn trở về sẽ mang về cho ngươi cái ăn tốt nhất đó!” Độc Cô Huyền nghĩ đến món ăn dân dã ở hiện trường được nướng lên, bắt giắc lấy tay lau miệng, cảm giác được nước miếng cứ trào ra.

Lí Vân Tuyền gấp sách ghi lại, rồi trước khi đưa bảng thành tích đưa cho đầu bếp Nam, ngẩng đầu lên nhìn về phía Độc Cô Huyền khẽ mỉm cười nói, “Tốt lắm, ta rất mong chờ đó”

**** Tiểu phẩm của nhà trẻ hoàng gia****

Lão tướng quân Hạ HẦU thấy Hạ HẦU Phụng Chương thò lò hai dòng mũi thì bảo, “Phụng Chương, đi lau nước mũi đi, ta cho cháu hai đồng tiền”

Hạ HẦU Phụng Chương nghe xong, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ lát sau chạy về đòi tiền lão tướng quân Hạ HẦU.

Lão tướng quân Hạ HẦU bảo, “Ta không có tiền, chỉ là nhắc cháu thôi đó”

Hạ HẦU Phụng Chương cười hì hì nói ra, “Ông ơi, cháu cũng chỉ nhắc ông thôi đó, cháu đem hút nước mũi vào rồi, ông xem đi”

Nói xong, Hạ HẦU Phụng Chương lại “hừ” một tiếng, hai dòng nước mũi lại chảy xuống....

284. Chương 284: Điền Kị Đua Ngựa

Nam Cung Tiêu dùng giấy đá đá trên mặt đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện đầy rầu rĩ không vui.

“Nam Cung à, nè, cho bánh điểm tâm ăn nè” Trong tay Độc Cô Huyền cầm mấy miếng bánh, coi như huynh đệ thân thiết mà chia cho Nam Cung Tiêu một cái.

“Ta không cần, ngọt ngấy quá mất, lát nữa sẽ khát nước đó” Nam Cung Tiêu cau mày, cậu cũng vốn không thích đồ ngọt cho lắm nên vô cùng không hiểu sao Độc Cô Huyền lại thích ăn đồ ngọt đến vậy.

“Chậc chậc, lại cáu rồi hả/” Độc Cô Huyền cười tủm tỉm sát lại Nam Cung Tiêu, thần thần bí bí cười trêu bảo, “Không phải là vì thua ta mà không phục đó chứ hả?”

Nam Cung Tiêu ngán chịu không nổi những lời Độc Cô Huyền nói, đẩy cậu ra chút, khó chịu bảo, “Thua người là ta đã dự đoán được rồi, chạy nhanh là năng khiếu của ngươi mà. Nhưng ta không ngờ lại thua Diệp Tầm ấy chứ”

“A A! Diệp Tầm hả? Dù sao người ta cũng lớn lên ở sa mạc lớn đó. Ha ha, chẳng qua cũng không sánh bằng ta thôi” Độc Cô Huyền vội tiến lên, lần này bá lên vai Nam Cung Tiêu, ra vẻ bộ dạng làm anh rất tốt.

Lúc này Nam Cung Tiêu cũng không gạt tay cậu xuống, chỉ cau mày nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Abe và Diệp Tầm đang chơi đùa đằng xa. Hôm nay Diệp Tầm mặc bộ quần áo màu xanh, rất hợp với màu mắt phải của cậu.

“Được rồi được rồi, lại nghỉ ngơi nữa khắc đồng hồ đi là chạy 400 mét rồi đó, đến lúc ấy lại thắng nó!” Độc Cô Huyền vỗ vỗ vai Nam Cung Tiêu, ra dáng khí phách của một đại ca.

Nam Cung Tiêu nhú mày, cũng không nói gì. Chạy 50 mét và 400 mét là hai trận đấu tiêu hao thể lực rất lớn, nhưng lại lần lượt tiến hành. Thể lực này phân phối thế nào cũng là vấn đề, nhưng mà Nam Cung Tiêu nhìn vẻ mặt đơn thuần của Độc Cô Huyền, đã biết rõ thắng nhóc này chạy 50 mét đã dùng hết sức rồi.

Hừ hừ, chẳng biết hươu chết sẽ về tay ai đây này!

Không thể trách tâm nhân của Nam Cung Tiêu được, tối qua cậu cố tình chạy đến chỗ của Nhị ca, đi thăm dò để chuẩn bị trước. Nam Cung Sanh giúp cậu phân tích, trừ Tiêu Trạh ra, còn lại 5 nam sinh. Hạ Hầu Phụng Chương thì tuổi còn quá nhỏ chỉ là góp cho đủ số thôi. Đàm Tinh Duyệt lại là con một sách tuyệt đối vận động không được, còn lại danh sách chỉ có thể sẽ là cậu, Độc Cô Huyền và Diệp Tầm thôi. Hơn nữa tuổi bọn bé tương đương nhau, cái đầu cũng khá giống nhau, loại trận đấu này xem ra rất công bằng đó.

Nam Cung Tiêu gãi gãi đầu, cúi đầu nhìn bóng mình trên mặt đất, nghĩ không ra đêm qua nhị ca nói cho cậu biết cái thành ngữ kia là gì, ngược lại nội dung thì lại nhớ rất rõ. Độc Cô Huyền đã sớm chạy đi quấy rồi một bên Tiêu Trạh rồi, chỉ còn lại cậu một mình đứng dưới ánh nắng mặt trời thôi.

Tiêu Tử Y thấy Nam Cung Tiêu vừa đứng im mất vài phút, thì tò mò đi qua định kéo cậu vào bóng râm, cũng lúc đi tới gần lại nghe được trong miệng Nam Cung Tiêu cứ lẩm bẩm mãi, “Điền.....Điền cái gì đùa ngựa ý nhỉ?”

“Điền kị đùa ngựa hả?” Tiêu Tử Y thốt ra.

“Đúng! Đúng là cái này rồi! Ha ha! Cảm ơn công chúa, quả nhiên nhị ca ta biết rõ cái gì thì người cũng biết cái đó ha” Nam Cung Sanh cười mập mờ, sau khi đã nhận biết được thành ngữ, rất hài lòng đi tới khu nghỉ ngơi.

Điền Kị đùa ngựa à? Tiêu Tử Y đưa mắt nhìn Nam Cung Sanh ngồi trước bảng ghi điểm, im lặng thở dài. Không phải là một đại hội thể dục thể thao mà! Hai huynh đệ này lại còn cả chiến thuật gì nữa không biết, thật sự là phục rồi.

Nhưng nàng cũng không nói cho Nam Cung Sanh biết nguyên nhân vì sao nàng lại muốn đi sẵn, nàng sợ nói ra thì hẳn sẽ cười nhạo nàng. Dù gì thì thầy tướng Đàm cũng nói mấy câu nàng vô cùng để ý, lại trước khi không hiểu rõ thì không nói cho bất cứ kẻ nào.

“Công chúa, đã bắt đầu chạy 400 mét rồi ạ” Nhược Trúc đi tới nhẹ giọng nhắc.

“A, được”

Toàn bộ khu đất trống chu vi khoảng 200 bước, vì thế chạy 400 mét tương đương là hai vòng. Lúc này Nam Cung Tranh là khách quý. Trong tay nàng ấy cầm đàn tỳ bà, đầu ngón tay bắn ra một âm đơn, bọn trẻ bắt đầu chạy ra khỏi vạch xuất phát. Bên sân đình tai tiếng reo hò, cùng tiếng trống tiếng kèn.

Hạ Hầu Phụng Chương mặc bộ quần áo màu tím, đang uất ức chạy tụt đằng sau. Đầu gối bé vừa rồi ngã bị rách rồi nha! Thế mà ông nội vẫn cứ bắt bé tham gia trận đấu, thật ghê tởm quá đi!

Còn Độc Cô Huyền thì ngược lại ngay từ đầu chạy lên trước, tiếp theo vị trí thứ hai là Diệp Tầm, mà ngược lại Abe đứng bên cứ quan sát ngây ngốc mãi, cũng chạy vội theo mọi người. Độc Cô Huyền càng không thể chạy nhanh hơn Abe được, cứ vung chân lên chạy một hồi như điên, ngược lại càng cách xa nhóm Diệp Tầm hơn.

“Xem ra Độc Cô lần này lại đoạt được nhất nữa rồi” Nam Cung Tranh ôm đàn tỳ bà đi tới cạnh Độc Cô Diệp quan sát, trên mặt xinh đẹp đỏ ửng.

“Không thể đâu. Ta xem nó lần này thất bại thảm hại đó” Độc Cô Diệp tỉnh táo nói. Lần này từ sau khi hấn đoạt được Võ Trọng Nguyên, triều đình vẫn phân cho ít việc nên vẫn là kẻ nhàn rỗi nhất.

Nam Cung Tranh cũng không dám gật đầu bừa mà nhìn về phía bãi thi đấu, lại bất ngờ phát hiện ra đã bắt đầu vòng thứ hai rồi, Diệp Tầm đằng sau dần dần tiến gần Độc Cô Huyền, cũng không phải tốc độ của Diệp Tầm nhanh mà là Độc Cô Huyền đã chạy chậm lại.

“Hừ, tiểu Huyền nay nó quả nhiên là vẫn còn phải dạy bảo nhiều” Độc Cô Diệp nói lạnh lùng, trong giọng nói xen lẫn sự bất mãn.

“Thế mới là trẻ con chứ!” Nam Cung Tranh ôn nhu khuyên nhủ, nằng ta xem thì thấy Diệp Tầm dần dần vượt qua Độc Cô Diệp, mà cũng không lâu sau thì lại càng thêm mở to mắt kinh ngạc, bởi vì cuối cùng lúc chỉ còn cách đích 50 mét nữa, Nam Cung Tiêu đang chạy sau Diệp Tầm đột nhiên tăng tốc, rất nhanh chạy vọt qua Diệp Tầm tới đích.

“A...Hoá ra Tiêu Nhi lại vận động lợi hại như vậy ha!” Nam Cung Tranh kinh ngạc há hốc mồm.

Độc Cô Diệp lặn tay qua, khẽ mỉm cười bảo, “Không những là vận động mà đầu óc của nó cũng rất lợi hại. Không hổ là đệ đệ của công tử Sanh”

Nam Cung Tranh vô ý thức nhìn về phía Nam Cung Sanh đang ngồi dưới bảng ghi điểm ở xa xa, thấy bộ mặt đó thì vẫn nhin không được mà liếc. Thật nghĩ không ra sao công chúa lại thích nhị ca nàng như thế chứ.

Có thể Nam Cung Sanh cũng không cách nào biết tở trong nội tâm bảo bối muội muội của hấn đang rộng, hấn nhận lấy bảng thành tích mà Lí Văn Tuyền đưa tới, cầm lấy một cây bút dính mực, rồng bay phượng múa viết thành tích đạt được chạy 400 mét của Nam Cung Tiêu, Diệp Tầm, Tiêu Trạ, Độc Cô Huyền, Đàm Tinh Duyệt và Hạ Hầu Phụng Chương lên bảng.

Độc Cô Huyền thở hổn hển xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tới trước bảng ghi điểm, bắt mồm kêu lên, “Cái gì cái gì thế? Vì sao ta lại đứng sau Tiêu TRạ chứ? Sao ta lại chạy thua cả hấn chứ?”

“Là không chạy qua được ha! TRạ Nhi chạy nhanh hơn ngươi nửa bước, chri là ngươi quá mệt mỏi nên cuối cùng mấy bước cuối lại chậm mà thôi” Lí Văn Tuyền cười tủm tỉm bảo.

“Đúng vậy nha đúng vậy nha! Cuối cùng Trạ Nhi ca ca còn tăng tốc nữa đó! Chúng ta đều thấy hết, là nhanh hơn so với ngươi đó!” Hai chị em nhà họ Tô đồng thanh nói.

“Không thể nào!” Độc Cô Huyền tức giận muốn hộc máu. Sao cậu lại chẳng chạy vượt được Tiêu Trạ chứ?

“Tiểu Huyền à, chiều phải cố lên nha! Nghỉ ngơi chút, sau đó ăn trưa bổ sung thể lực đó” Tiêu Tử Y xoa xoa đầu cậu, ôn nhu nói. Đồng thời còn không quên trừng mắt liếc nhìn Nam Cung Sanh, nam nhân này cũng thật là, chỉ biết đến đệ đệ mình, lại còn dạy cái gì mà điền kị đưa ngựa nữa chứ, thật sự là không thể hạ nửa điểm của Nam Cung Tiêu xuống được.

Nam Cung Sanh coi như phớt lờ, nói đầu chắc, hấn đương nhiên là chỉ điểm cho bảo bối đệ đệ của mình rồi. Đi săn Hoàng gia rất khó được mà, hấn lại có thể cùng đi để chiếu cố, mang theo tiêu cười ngựa đi săn là cơ hội tốt nhất.

Diệp Tầm và Nam Cung Tiêu hai người tỉnh táo ngồi trò chuyện với nhau, còn Độc Cô Huyền thì cứ nhìn chăm chăm vào bảng ghi điểm.

“Hạng nhất thì mười điểm, hạng tư thì ba điểm, mười điểm cộng thêm ba điểm là tương đương....một, hai, ba, bốn...Ah! Công chúa ơi, ngón tay của con không đếm đủ thì làm sao bây giờ?”

“...thì dùng đầu ngón chân đó”

Tiểu phẩm của nhà trẻ Hoàng gia

Như Lan bày một bàn điểm tâm, lại lo Độc Cô Huyền có thể ăn vụng, vì thể mới thương lượng với Tiêu Trạ, “Hoàng tôn diện hạ à, người đem điểm tâm để hết lên tay mà không không hết thì làm thế nào đây?”

Tiêu TRạ chớp chớp đôi mắt to, nói, “Vậy thì cứ để trong bụng ta là tốt rồi”

285. Chương 285: Nhè Nhẹ Chút Có Được Không?

Độc Cô Huyền mất cả buổi sau khi ăn cơm xong cuối cùng cũng tính toán rõ điểm từng người.

Tiêu Trạ, Đàm Tinh Duyệt và Hạ Hầu Phụng Chương điểm quá thấp không cần quan tâm. Còn Diệp Tầm hai lần đều ở vị trí thứ hai nên được 14 điểm, Nam Cung Tiêu một lần được ba, một lần được nhất nên cũng được 14 điểm. Còn Độc Cô Huyền bé thì được một lần nhất, một lần bốn như vậy kém hai người 1 điểm, được có mười ba điểm.

“Không sao, chẳng qua chỉ kém một điểm thôi mà, phải cố lên!” Độc Cô Huyền lấy lại tự tin, nghĩ thế nào cũng cảm thấy nguyên nhân chính là do mình không bỏ sung thể lực cho tốt. Kèn kẹt, chiều nay còn bốn hạng đấu nữa xem bé lật để thể nào nhé!

Môn thứ nhất buổi chiều là nhảy xa. Sau giờ ngộ mặt trời càng chói, cả khoảng sân rộng chẳng có bóng cây nào, nhìn lên thì như bị bỏng vậy. Cả sáu bạn nhỏ cứ lần lượt theo thứ tự ra sân đợi lệnh. Hai chị em song sinh nhà họ Tô đang chịu trách nhiệm cầm dây lụa và cái kéo, khi nào mỗi người nhảy xong thì sẽ lấy ra để đo thành tích của họ, cuối cùng ai là người có dây lụa dài nhất thì người đó thắng. Lí Văn Tuyền cũng chuẩn bị sẵn bút để ghi chép.

Người chủ trì trận đấu này là Độc Cô Diệp, công việc hần làm là đứng ngay tại hố cát, giám sát bọn nhỏ nhảy không để dẫm phải vạch.

Tiêu Tử Y định cho bọn trẻ rút thăm xem ai sẽ nhảy trước nhảy sau, nhưng lại thấy Độc Cô Huyền giơ tay nhỏ bé lên. “Tiểu Huyền à, có chuyện gì thế?”

Độc Cô Huyền nghiêm trang hỏi han, “Công chúa, nhảy xa này có được dùng khinh công không ạ?”

Tiêu Tử Y bị bé hỏi mà ngẩn cả người. Khinh công à? Ôi, thằng nhóc này lại còn muốn dùng khinh công để nhảy xa nữa sao? Nhưng mà nếu nàng bảo là cấm mà nói....cũng không biết là ai dùng được hay không nữa đây? Nàng xem mấy tiểu nam sinh lại không biết có nên đồng ý hay không nữa.

“Khinh công à? Hoá ra bọn chúng học được nhiều như vậy nữa à?” Độc Cô Diệp đi tới hơi bất mãn khẽ nói, “Cứ để cho chúng dùng đi, ta xem thử xem Trầm gia dạy công phu cho chúng lợi hại ra sao”

Tiêu Tử Y lén lè lưỡi, nàng suýt quên chuyện “Thù gia tộc” của Thảm gia và Độc Cô gia không vừa mắt nhau, đột nhiên Độc Cô Diệp nghe được công phu của chính đứa cháu mình lại do Trầm Ngọc Hàn dạy, bất mãn là chuyện đương nhiên. Còn trách ai được nữa? Không muốn dạy học là chính hần mà!

“Công chúa, cứ để cho bọn trẻ dùng công phu đi. Đại hội thể dục thể thao này cũng vì muốn kiểm nghiệm thực lực của chúng mà!” Trầm Ngọc Hàn đứng khoanh tay nói lạnh nhạt.

Tiêu Tử Y cũng nghĩ thế nên gật đầu ngay, cầm mấy cây rút thăm để chọn bọn trẻ rút, rồi bắt đầu thực hiện trận đấu nhảy xa này.

Do bọn trẻ còn nhỏ nên Tiêu Tử Y cũng không để cho bọn trẻ lùi ra ba bước rồi mới nhảy mà bắt đứng tại chỗ nhảy xa mà thôi. Bọn nhỏ làm y như thể cùng lần lượt nhảy hết, mỗi người có cơ hội ba lượt, lấy lần nhảy tốt nhất để tính thành tích. Chỉ lát sau chúng cũng nhảy xong, còn riêng về dải băng thành tích óau khi được đeo, ai cũng ngạc nhiên phát hiện ra nhảy được xa nhất là Tiêu Trạ.

Tiêu Trạ ngại ngùng cười, cũng có chút không tin mình lại nhảy được xa nhất thế.

“Chúc mừng nhé! Lúc luyện tập người nhảy vẫn xa so với ta hơn” Nam Cung Tiêu chỉ vào dải băng của Tiêu Trạ, cậu tới vỗ vỗ vai Tiêu Trạ. Cậu một chút cũng không thấy bất ngờ, bởi sức bật thể lực của Tiêu Trạ rất tốt, lại càng làm cho thể trọng nhẹ hơn, vì thế được nhất là chuyện bình thường.

Nhưng mà người nào đó thì lại không nghĩ như vậy. Nam Cung Tiêu liếc mắt nhìn Độc Cô Huyền đeo dải băng thì lại càng thấy vui vẻ hơn. Không thể trách cậu xấu tính, cậu cứ nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Độc Cô Huyền thì lại thấy thoải mái vô cùng.

Diệp Tầm cũng đi tới chúc mừng Tiêu Trạh, cậu nháy chỉ được thứ ba, nói đúng hơn là Độc Cô Huyền lại đứng thứ tư.

Nam Cung Tiêu nhìn lướt qua bảng điểm, thoáng cái đã nhẩm ra mình đạt được hai mươi mốt điểm rồi. Đứng sau cậu là Diệp Tầm mười tám điểm. Độc Cô Huyền tụt xuống được 16 điểm. Ừ, rõ ràng là bởi Tiêu Trạh được nhất mà thấy hài lòng hơn, so với Độc Cô Huyền thì chỉ hơn một điểm, được có mười bảy điểm.

:Biểu hiện của mấy nhóc rất tốt” Độc Cô Diệp đã đi tới, tán thưởng vỗ vỗ đầu Tiêu Trạh.

Tiêu Trạh và Diệp Tầm đều rất vui vẻ, nhưng mà chỉ vui trong giới hạn thôi, còn Nam Cung Tiêu lại bởi câu này của Độc Cô Diệp được yêu quá mà kinh hãi. Cậu và Độc Cô Huyền từ nhỏ đã lớn lên là bạn tốt của nhau, Độc Cô Diệp cũng thường xuyên nhìn nhưng chưa từng nghe qua được câu khích lệ nào từ tiểu thúc thúc kiêu ngạo này với các bé. “Đa tạ Diệp thúc đã khích lệ ạ” Nam Cung Tiêu mấp máy môi, có chút hồi hộp nói.

Độc Cô Diệp khẽ hé môi, nhìn Độc Cô Huyền ở xa xa, trong miệng lại nói ra mấy câu với mấy nhóc, “TRận tiếp theo không cần nhường nhặn, cứ so tài thật tốt vào”

“Hả?” Cho dù Nam Cung Tiêu có là người thông minh nhất cũng không biết Độc Cô Diệp nói những lời này là có ý gì, nhưng cậu cảm thấy Độc Cô Huyền có chút bị áp lực nhá! Trước đây lúc đi học cho đến tận giờ đều chưa đấu qua trận nào, nhưng Độc Cô Huyền bắt đầu chơi đã rất lợi hại rồi mà.

“Gần đây là do nó tham ăn lại ham chơi, cứ phải đả kích mạnh nó mới được” Độc Cô Diệp nói ra lãnh đạm, sau đó thì đi ra ngoài.

Nam Cung Tiêu lên lau mồ hôi, người nhà họ Độc Cô này người nào cũng lãnh đạm vậy sao? Không đúng, là bỏ đá xuống giếng mà! Hay là ca ca, tỷ tỷ nhà cậu tốt hơn.

Đang lúc nói chuyện thì môn đấu thứ tư đã nhanh bắt đầu. Trong sân có đặt mấy chiếc đệm dày, hai bên thì dựng rất nhiều giá đỡ, hai tiểu thái giám cũng cầm một cây trúc đặt lên hai nhánh cây kia.

Tiêu Tử Y thoả mãn gật đầu, kiểu nhảy cao này được mô phỏng cũng y hệt như thật vậy. Nhưng trước đây lúc nàng đến trường thấy chiếc gậy tre nhảy à có cảm giác sợ hãi, độ cao ngang nhau: từ trên cao xuống nếu rơi ở trên thì đụng phải sào, nàng nhất định có thể nhảy qua được. Vừa quay đầu lại Tiêu Tử Y thấy khuôn mặt nhỏ của Độc Cô Huyền nhăn nhó nhí nhí, mặt mũi tràn đầy mất hứng.

“Cố lên! Còn có ba trận đấu nữa đó!” Tiêu Tử Y đi qua vỗ vỗ lưng cậu, động viên.

Độc Cô Huyền hít sâu mấy cái, nhìn nhìn bảng ghi điểm, oán hận nói, “Cũng vậy thôi, mới đi có nửa vẫn chỉ chênh lệch có vài điểm với Nam Cung Tiêu thôi mà! Ừ, thì mới chỉ có bốn điểm thôi, hừ! Con đến đây!”

Mặt mũi Tiêu Tử Y đen xì, sao nàng lại nhớ rõ là kém 5 điểm chứ. Được rồi, cứ kệ bé vậy.

“Hoàng tỷ à, mấy trận đấu này thấy thú vị quá hà!” Một giọng trầm thấp khàn khàn từ sau lưng Tiêu Tử Y truyền tới làm nàng sững sờ. Quay phắt đầu lại mới phát hiện ra người nói chuyện là Tiêu Sách, điều này làm cho nàng ngạc nhiên mở to mắt lên.

“Thế nào? Nghe thấy giọng ta đổi thành dễ nghe vậy à?” Mặt Tiêu Sách hớn hở nói, kết quả ở âm cuối cũng cũng không khống chế được lạnh lạnh mà lại bắt đầu khàn khàn.

“Ừ, dễ nghe lắm” Tiêu Tử Y che miệng cười, thằng nhóc này đổi giọng nhanh quá à. “Ha ha, thấy mấy trận đấu này thú vị chứ hả?”

Nàng thấy thái độ Tiêu Sách vẫn giống như bình thường cũng không để bụng chuyện không vui giữa hai người nữa.

“So với cuộc thi Võ TRận nguyên thì chơi khá tốt hơn. Ta đề nghị sau này cũng đừng có cái gì mà võ nữa, cứ chạy nhanh chạy xa là có thể khảo sát được thực lực của từng người rồi, khảo sát kinh nghiệm khinh công nhảy cao nhảy ra và bật sức, môn đấy tạ là lực cánh tay, lại còn có muôn nhảy dây cuối cùng kia hẳn là lực linh hoạt luôn” Tiêu Sách dùng tay hất mạnh cằm lên, cái cằm chú cố gắng lắm mới lún phún tý râu, không nở cạo đi.

“Còn có cân đối năng lực tay chân nữa đó” Tiêu Tử Y cười tủm tỉm. Hừ hừ, nói là không được gỡ võ ra, mở đại hội thể dục thể thao cho cả nước cũng không tệ nha, ha ha, vẫn nên gọi là “Đại hội thể dục thể thao Hoàng gia” đi ah. Nàng thể mà lại có nhiều sáng kiến cống hiến quá a! “À, đúng rồi, môn nhảy cao trọng tài khách quý là đệ đó, nhanh đi đến đi”

“Hoàng tử thật hao tâm tổn sức quá ha! Chỉ vì để chọn một đứa bé đi săn cùng Tiêu TRạm” Tiêu Sách hừ khê một tiếng, vẫn vợ nói thêm, “Cũng không biết cuối cùng đứa bé được chọn may mắn hay bất hạnh nữa đây”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nhìn theo Tiêu Sách đi ra sân đấu, cứ hoài nghi không biết có phải âm thanh mọi người hét quá to hay không, hay là nàng nghe nhầm...

**** Tiểu phẩm của nhà trẻ Hoàng gia****

Tiêu Tử Y: “Tiểu Huyền. Trên bàn có phải là chút đồ điểm tâm mà con ăn vụng không hả?”

Độc Cô Huyền trầm tư suy nghĩ chút, rồi nghiêm trang đáp, “Công chúa, nói thật và nói dối, cái nào phạt nặng hơn ạ?”

Tiêu Tử Y: “.....”

286. Chương 286: Bịp Bọn Nhảy Cao

Thế nhưng đợi lát nữa Tiêu Tử Y đuổi theo hỏi cho rõ, thì Tiêu Sách lại thề thốt phủ nhận là chú chưa có nói qua như vậy, cười tủm tỉm tổ chức cho bọn trẻ bắt đầu trận đấu nhảy cao.

Tiêu Tử Y nhìn bộ dạng điềm nhiên như không của chú, bất giác cũng tự cười thầm chắc vừa rồi mình nghe nhầm thật.

TRận đấu nhảy cao là nhảy từ thấp lên cao, đến trên cao thì mới nhảy, đứa trẻ thua hai lần thì tự loại. Lúc vừa mới bắt đầu mọi người ai cũng đều thử, chỉ trừ Hạ Hầu Phụng Chương lại nhảy qua bên ngoài rất nhẹ nhàng.

Hạ Hầu Phụng Chương ngoác cái miệng nhỏ lên ngồi chồm hổm gào khóc, được Lí Vân Tuyền tới dỗ dành. Cũng may tuổi bé còn nhỏ, căn bản cũng không có tính háo thắng, lặng lẽ đưa cho bé một viên kẹo ngọt thì đã thỏa mãn liếm liếm rồi, rất thành thật đứng ra sân xem người khác thi đấu.

Gậy trúc thì cao gấp đôi, Đàm Tinh Duyệt cũng bị loại. Cậu chỉ phúi phúi bụi trên quần áo, rất yên lặng đi đến một chỗ cầm sách tiếp tục xem.

Gậy trúc lại nâng lên cao lần nữa, Độc Cô Huyền và Tiêu Trạm cũng bị thất bại lần nữa, Diệp Tầm và Nam Cung Tiêu thì thành công nhảy qua.

Độc Cô Huyền đứng xa xa nhìn trừng trừng gậy trúc, nghĩ mãi không rõ vì sao cậu nhảy không qua, rõ ràng là cảm giác không à!

“Hai người các ngươi ai lên trước đây?” Tiêu Sách đứng cạnh hỏi.

“Con tới trước ạ” Tiêu TRạm thấy Độc Cô Huyền vẫn nhìn gậy trúc mà ngẩn người, dứt khoát là người đầu tiên đứng ở vạch xuất phát. Bé còn nhớ hôm qua lúc bác nhỏ nhìn các bé nhảy cao, đã từng nói một câu tốt nhất đó là chạy xiên tới rồi nhảy. Xem mọi người trước khi nhảy đều chạy thẳng cả, Tiêu Trạm vừa rồi cũng không khác. Hiện giờ bé dù sao cũng đánh cuộc một lần xem, dứt khoát đi từ bên cạnh đến.

“Ồ? Ngươi không muốn nhảy sao?” Tiêu Sách khó hiểu hỏi han, lại bị Tiêu Tử Y đưa tay ra ngăn lại không cho chú hỏi tiếp.

“Dù sao thì quy định là chỉ cần nhảy qua thôi, bất kể là nhảy thế nào mà!”

Tiêu Tử Y cười khì khì nói ra, rất hài lòng với Tiêu Trạ đã dũng cảm để thử. Ngày hôm qua nàng nói một câu kia, đám nhóc này thấy rõ là chẳng ai chịu làm thí nghiệm gì cả.

Tiêu Sách nhếch miệng không hề lên tiếng, ôm tâm lý lo lắng nhưng sau khi nhìn thấy Tiêu Trạ nhẹ nhàng nhảy qua, kinh ngạc mở trừng to hai mắt.

Tiêu Trạ không quá tinh tường chính mình khinh địch vậy mà lại nhảy qua, mừng rỡ như điên chạy tới ôm chầm lấy Tiêu Tử Y một cái.

Độc Cô Huyền nghiêng đầu cả buổi, vẫn quyết không chọn cái cách mà Tiêu Trạ đã dùng, bởi trong mắt cậu, nghĩ thế nào cũng cảm thấy nhảy chéo còn khó hơn nhảy thẳng nhiều.

Kết quả một lúc sau, Độc Cô Huyền quỳ một gối xuống đệm, nhìn hoa văn thêu tinh xảo trên đệm, thấy gậy trúc rơi đánh “tình” một cái xuống đất, chép chép miệng.

“Đứng lên đi, hôm qua nếu người cùng luyện tập với nhóm Tiêu Trạ thì sao có thể bị như vậy chứ?” Bên cạnh cậu xuất hiện bàn tay nhỏ, nhìn theo cánh tay lên thấy Lí Vân Tuyền đối diện cậu mỉm cười.

Độc Cô Huyền...thấy chẳng còn mặt mũi nào cứ âm thầm ủ rũ để Lí Vân Tuyền kéo dậy, cúi đầu bắt mình phải tỉnh táo thật nhanh.

Gậy trúc lại tiếp tục được đặt lên, vốn định tính toán thấy thất bại một lần rồi mới chạy đến vạch xuất phát, lại thấy Tiêu Trạ thành công thì cũng bắt đầu chọn cách nhảy này. Chẳng bao lâu Tiêu Trạ cũng bị thua, chỉ còn lại có Diệp Tầm và Nam Cung Tiêu quyết đấu với nhau thôi.

“Hôm nay Trạ Nhi thật lợi hại quá ha! Ha ha, đã biểu hiện được rất tốt, cuối cùng không phải là thua vì động tác không làm được mà do con chưa cao bằng họ thôi ha!” Tiêu Tử Y cầm khăn tay lau mồ hôi cho Tiêu Trạ, vui vẻ nói.

Tiêu Trạ cố gạt đầu, nắm chặt tay thề, “Sau này con nhất định sẽ phải cao hơn bọn nó mới được!”

Tiêu Tử Y vỗ vỗ đầu bé khen ngợi, lúc này là thời điểm Diệp Tầm và Nam Cung Tiêu cũng đều thua một lần, cả hai cùng đứng lên thở phì phò, nói thật cái này còn mệt hơn cả nhảy xa rất là nhiều.

Lúc này có rất nhiều người đều ngồi không yên trên khán đài, cứ nhao nhao cả lên, ai cũng muốn biết cuối cùng ai mới là người nhảy qua được.

“Hoàng tỷ à, nếu hai người họ đều nhảy không qua thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Sách với tư cách là trọng tài làm hết phận sự hỏi dò.

“Vậy thì bằng cách lại nhảy hai lần, nếu mà vẫn không có ai qua nổi mà nói, vậy đặt hai người hoà nhau, chia đôi điểm ỗi người đi” Tiêu Tử Y thấy Nam Cung Sanh thừa dịp mọi người đang chú ý, ngồi xuống thì thào vào tai Nam Cung Tiêu gì đó, hình ảnh này lại làm cho nàng bị phân tâm một chút.

Tiêu Sách nhìn theo mắt nàng, nhưng do nhiều người quá nên nhìn không thấy gì.

Trận đấu lại rất nhanh bắt đầu lần nữa, Diệp Tầm nhảy trước, nhưng đáng tiếc lúc vượt qua chân lại chạm vào gậy trúc.

Sau đó Nam Cung Tiêu đứng tại vạch xuất phát, hít sâu mấy hơi, nhắc chân tạo đà chạy ra sau, ngay lúc mọi người thần phục thì lướt lên trên cây trúc, sau đó lộn một vòng trên không trung, cuối cùng cả người thuận lợi nhảy qua. Nhìn độ cao cậu nhảy: rất cao. Nếu có nhích cây trúc lên cao tý nữa thì cũng vẫn nhảy qua dễ dàng.

Tiêu Tử Y thật ra cũng không phản đối được, điều này không cần nghĩ cũng có thể đoán được Nam Cung Sanh vừa mới dạy cho cậu, mà càng khó chính là Nam Cung Tiêu trong thời gian ngắn vậy lại có thể vận dụng rất tự nhiên.

“Hoàng tỷ, cái này cũng coi là được sao?” Tiêu Sách vẫn là lần đầu tiên chứng kiến kiểu nhảy như vậy, hơi băn khoăn hỏi.

“Không phải ta vừa mới nói rồi đó sao? Cứ nhảy qua là được mà” Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn bóng trắng Nam Cung Sanh ở xa xa, nam nhân này nhất định là nghe được những lời nàng nói vừa rồi, nhưng cũng phải bội

phục hần có thể nghĩ cách lộn vòng cả người trên không như thế để vượt qua, còn đường đường chính chính vượt qua xin hơn cả mình nghĩ nữa.

Tiêu Sách “a” một câu, nhìn đầu đó chỗ gây trúc mà thấy kích động chút. Nhưng hần cũng không thể lại đi so với trẻ con được, vì thể đành bắt mình thu tầm mắt lại.

Tiêu Tử Y dùng khoe mắt có thể nhìn ra thẳng nhóc này đang nghĩ gì, cười tùm tùm khuyến khích nói, “Thử chút đi! Nói không chừng ở độ cao này người cũng nhảy không có qua được nha!”

“Ta không thêm” Tiêu Sách theo phản xạ cự tuyệt, sau đó lại thấy mình trẻ con quá, vội ho khẽ một cái hạ giọng thì thảo, “Hoàng tử nói đùa hử”

Tiêu Tử Y nhìn chú có vẻ suy nghĩ, sau đó lại nhìn gây trúc không xa, trong lòng cũng thấy ngứa ngáy, lại nói, nằng giờ đã có khinh công rồi, nhảy ở độ cao này có lẽ cũng không thành vấn đề chứ nhỉ?

“A, hoàng tử, tỷ định thử sao?” Tiêu Sách nhìn thấy biểu hiện trên mặt Tiêu Tử Y, cau mày có vẻ băn khoăn hỏi.

“Có gì mà không thể chứ?” Tiêu Tử Y kéo váy lên toét miệng ra cười. Nàng thấy Nam Cung Sanh quăng mắt nhìn về phía mình, định để cho hần biết thế nào mới gọi là nhảy. Trong miệng nàng nói với Tiêu Sách, “Coi được á, ...có lẽ còn có cách khác đó”

Tiêu Sách ngạc nhiên nhìn vị hoàng tử kia như một trận gió chạy tới nhẹ nhàng bay vút lên nhảy, xoay người đã vượt qua cây sào sang bên kia, sau đó trong tiếng hô hoảng sợ của mọi người rơi xuống trên chiếc đệm êm. À....đồng thời còn có thêm cả chiếc gây trúc nữa...

“Tại sao vậy chứ?” Tiêu Tử Y ngửa mặt nằm trên nệm êm, nhìn bầu trời xanh thẳm trên cao, tức giận bất bình lắm bà lắm lắm.

“Khụ, động tác công chúa quá hoàn mỹ, nhưng mà váy công chúa rườm rà quá” Nam Cung Sanh mỉm cười nói trên nường theo chòm râu xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Tử Y, lúc này thấy thế nào cũng cảm giác nhất định là hần đang giấu mình trong chòm râu dài cười hả hê.

Tiêu Tử Y nắm chặt tay lại, dùng hết sức để kiềm chế mình không đưa tay ra giật lấy chòm râu của hần.

*** Tiểu phẩm của nhà trẻ Hoàng gia***

Độc Cô Huyền (chỉ chỗ): “công chúa! Người xem đi! Tóc trên đầu La Thái phó rơi sạch cả rồi kìa!”

Tiêu Tử Y (xấu hổ): “tiểu Huyền à, nhỏ giọng chút đi, nói nhiều không tốt, người ta nghe được đó”

Độc Cô Huyền (khó hiểu): “Sao cơ Chính ông ấy cũng không biết mình bị hói đầu nhanh thế ạ?”

Mọi người: “...”

287. Chương 287: Ai Là Quán Quân?

Trận đấu nhảy cao sau khi chấm dứt thì đến trận đấu đẩy tạ.

Nói thật thì trận đấu đẩy tạ này cũng không chính xác, thực tế thì trận đấu này dùng là quả cầu vàng. Tiêu Tử Y vốn định nhờ Đàm Nguyệt Li làm trọng tài ôn đẩy tạ này, nhưng do thời gian quá gấp, hôm nay Đàm Nguyệt Li trực tiếp lấy ra một quả cầu vàng thật.

“Ta biết rõ là anh có rất nhiều tiền mà, nhưng cũng không đến nỗi lại dùng tiền để làm loại này đó chứ hử”

Tiêu Tử Y nhìn quả cầu vàng sáng loé dưới ánh mặt trời cười khổ nói.

“Không phải là tiền của ta nha, là tiền của công chúa đó. Tại hạ đi nội vụ phủ báo cáo chuẩn bị một chút, tổng quản ở đó hiểu được công dụng sau này đã trực tiếp trao quyền cho ta làm một cái như vậy đó”

Đàm Nguyệt Li đưa quả cầu nho nhỏ bằng nắm tay trẻ con cho nàng, “Công chúa người thử xem xem sức nặng đã đủ chưa?”

Tiêu Tử Y vốn định đưa tay ra nhận lấy, kết quả chưa kịp chuẩn bị tinh thần suýt nữa thì không nắm được, tỷ nữa làm rớt quả cầu vàng xuống đất. Nàng phải cầm cả hai tay mới cảm thấy nó rất nặng, hơn nữa cũng không đến mức là quá nặng mà bọn nhỏ không làm động đậy được.

“Hơn nữa ta thấy rất vừa tay bọn nhỏ, có lẽ thích phù hợp để đấu” Đàm Nguyệt Ly bội phục quá, cái này nội vụ có thể có được, vậy sau này cứ dùng cờ của công chúa đi linh đồ là tốt rồi.

“Đúng rồi, đây cũng không phải là vàng mười, xin công chúa cứ yên tâm, hơn nữa cũng không trải qua điêu khắc, không có hàm lượng kỹ thuật, chẳng đáng giá gì đâu” Hắc đã quen tính của tiểu công chúa này rồi, sợ là lãng phí tiền bạc.

Dù hắc giải thích vậy, Tiêu Tử Y vẫn im lặng như cũ. Khối vàng lớn như thế, cứ coi như là độ tinh khiết không đủ đi, thì đó cũng là quả cầu bằng vàng mà. Thế mà lại dùng để cho bọn trẻ làm môn đẩy tạ, với nàng mà nói thì cảm thấy quá lãng phí. Nhưng tự nhiên Hoàng gia không băn khoăn gì thì nàng quyết định bỏ qua.

Hôm qua lúc bọn nhỏ luyện tập dùng là quả cầu sắt, lớn hơn quả cầu kia. Hiện giờ bất thành linh đối dụng cự trận đấu, Tiêu Tử Y quyết định để cho bọn trẻ thay nhau làm quen trước. Sân đấu môn đẩy tạ này là một hố cát, chỉ cần làm quả cầu lăn xuống hố là xong. Đàm Nguyệt Li phụ trách đi lấy cầu, Lí Văn Tuyền ngay lúc cầu ném ra chính giữa thì cũng lấy ra đúng màu cờ giống màu của người ném. Sau ba lượt cầu ném, thì lấy lá cờ kia là lá xa nhất. Còn hai chị em song sinh Tô gia cũng đem dải lụa cùng màu ghi lại thành tích.

Tiêu Tử Y nhìn tư thế bọn nhỏ lúc ném quả cầu sắt, cảm thấy hôm qua Trầm Ngọc Hàn dạy cũng không tệ lắm. Bởi vì tại trong trại lính, ném vật nặng cũng là huấn luyện hạng nhất, tư thế đó với tư thế ném tạ ở hiện đại cũng khá giống. Nhưng có duy nhất một người làm không đúng là Độc Cô Huyền, cậu luôn cho rằng ném từ dưới lên sẽ không xa hơn bằng ném từ trên xuống. Kết quả có thể thấy ngay.

Trận cuối cùng là Diệp Tầm ném xa hơn một chút. Nam Cung Tiêu theo sát phía sau. Độc Cô huyền lần này tốt xấu gì vẫn còn hơn Tiêu Trầm một điểm, cuối cùng cũng là do ưu thế cánh tay có lực mạnh hơn. Đúng cuối cùng là Đàm Tinh Duyệt và Hạ Hầu Phụng Chương.

Đàm Nguyệt Li nhìn bảng ghi điểm, cảm khái nói, “Nam Cung Tiêu 38 điểm, Diệp Tầm 35 điểm, chỉ kém có ba điểm. Xem ra cuối cùng hạng nhảy dây sẽ quyết định thắng thua đây!”

Tiêu Tử Y khẽ gật đầu, sau đó là Tiêu Trầm 24 điểm, Độc Cô Huyền 23 điểm, cho dù bọn chúng có đoạt được quán quân hạng nhất của môn cuối cùng này hay không, thì cũng thế nào vượt qua nổi hai người này rồi. Nàng thấy Độc Cô Huyền ảo não ngồi xổm trước hố cát, hy vọng sau lần đại hội thể dục thể thao này cậu có thể khiêm tốn mà học tập.

Khoé mắt nàng đột nhiên liếc qua thấy Tiêu Sách nhìn về phía nàng chào hỏi, ý bảo là hắc đi trước. Tiêu Tử Y mới nhớ ra hắc nói câu kia vẫn không rõ ràng...bất giác, hạ giọng hỏi Đàm Nguyệt Li, “Anh có biết có chuyện gì liên quan đến chuyện đi săn kia không?”

Đàm Nguyệt Li khẽ giật mình, trong mắt loé lên tia đề phòng khó phát hiện, “Sao công chúa lại hỏi như vậy chứ?”

“Sao à? Không phải anh nói với ta là trong vận mệnh sẽ có huyết quang tai ương đó sao? Đã như vậy, dĩ nhiên ta sẽ hỏi chút chuyện đi săn rồi” Tiêu Tử Y nhún nhún mày, không phải hắc nói thế sao?

“Công chúa, việc này người đã nói với ai chưa ạ?” Giọng Đàm Nguyệt Li lúc đó thấy rất khẩn trương.

“Chưa” Tiêu Tử Y hoài nghi đáp. Bởi nàng có cảm giác tin những lời nói thế này cũng sẽ bị người khác chế nhạo, vì thế mới không nói điều gì với Nam Cung Sanh.

Đàm Nguyệt Li thở phào nhẹ nhõm. “Vậy là tốt rồi. Tại hạ cũng sợ người khác biết lại nói chuyện phát sinh linh tinh chẳng đâu với đâu ha! Dù sao những chuyện này xem bói người khác nói thế nào cũng có lý hết”

Ồ? Vì cái gì mà nàng nghe lại cảm thấy là lạ nhỉ? Tựa như Đàm Nguyệt Li đang có chuyện gì lừa gạt nàng vậy.

“Công chúa bắt đầu đã lo lắng vận mệnh quán thân rồi, chắc trong lòng đã có người, là ai đây chứ?” Đàm Nguyệt Li đứng đưa cây quạt xếp rất nhẹ nhàng mở lời.

Tiêu Tử Y định cãi lại vài câu nhưng cuối cùng lúc trận chung kết cũng đã chuẩn bị bắt đầu, đành tha cho hẳn.

Nhảy dây hôm nay là môn thi đấu cuối cùng của đại hội thể dục thể thao, ánh mắt mọi người đều tập trung hết trên người Diệp Tầm và Nam Cung Tiêu, bởi hôm nay quán quân nhất định là sẽ về một trong hai người họ. Nhảy dây là mỗi người được phát một sợi dây, sau đó mời Lão phu nhân Nam Cung ngay lúc bà diễn tấu một khúc thì xem xem ai là người nhảy số lần nhiều hơn thì thắng. Trước và sau mỗi lứa bé đều có một vị cung nữ đứng đếm, cuối cùng đem cộng cả hai lại rồi chia điểm bình quân.

Lão phu nhân Nam Cung tuy không phải là người vô cùng thích âm nhạc, nhưng mà bà cũng tùy từng thời điểm mà cùng với nguyên Lão phu nhân Nam Cung học qua đàn cổ, vì thế khi Tiêu tử Y mời bà đảm nhiệm làm khách quý thì cũng không chút chần chừ đồng ý ngay.

Dẫn Lão Phu nhân Nam Cung ngồi vào trước đàn cổ của mình, lúc nâng tay lên thử dây lại như là thay hẳn thành người khác vậy. Khí chất cả người đều thay đổi hẳn. Một chuỗi âm thanh như châu như ngọc thánh thót vang lên theo mười ngón tay của bà, mà lúc vang lên thì dường như tất cả bọn trẻ đều quên hết chuyện nhảy dây, đến cả Nam Cung Tiêu lúc nghe thì cũng choáng váng bởi vì ở nhà cậu ít khi được nghe mẹ đánh đàn lắm.

Tiếng đàn leng keng như tiếng châu tiếng ngọc dần dần trở nên mềm mại như tiếng suối tuôn trào, hơn nữa phối hợp với tiếng dây nhảy của bọn trẻ đập lên đập xuống bộp bộp càng không chê vào đâu được.

Tiêu Tử Y đã sớm nói cùng với Lão phu nhân Nam Cung đánh khúc ngắn rồi dừng, kết quả Tiêu Tử Y lại không đành lòng ngắt ngang tiếng đàn tuyệt đẹp này, cuối cùng lúc thấy Nam Cung Sanh làm động tác sau lưng Lão phu nhân Nam Cung thì nàng mới nhắc tay bảo ngừng.

Tiếng đàn dồn dập một lượt rồi sau đó vang lên một tiếng ngừng hẳn, loại âm thanh này có sức cuốn hút để bọn trẻ đồng loạt dừng nhảy dây, Tiêu Tử Y xem thấy thế là đủ rồi.

Nam Cung Tiêu rõ ràng đều nóng ruột muốn xem thành tích của mình, buông vội dây da ra rồi chạy về phía mẹ mình, khen không ngớt muốn bà dạy cậu đánh đàn. Tiêu Tử Y cũng đi tới cảm ơn hôm nay lão phu nhân Nam Cung đã đánh đàn.

“Công chúa, việc nhỏ thôi, Chỉ là đứa nhỏ này trước kia chưa thấy ta đánh đàn bao giờ, sau này lại có thể làm phiền ta rồi” Lão phu nhân Nam Cung cười dịu dàng.

“Mẹ thật bất công, sao ở nhà lại không đánh đàn cho con nghe chứ?” Nam Cung Tiêu nghe vậy bĩu môi nói.

Lão phu nhân Nam Cung lấy khăn tay ra lau cẩn thận mồ hôi trên mặt cậu, nói giận dữ, “Tiêu Nhi, vì nương không đánh đàn ở nhà, vì cái gì tự hiểu lấy đi. Trước đây cha con đã nghe quen đại nương đánh đàn rồi, vì nương sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ hả?”

“Múa rìu qua mắt thợ sao? Là ý gì vậy ạ?” Nam Cung Tiêu bướng bỉnh không hiểu tò mò hỏi.

Lão phu nhân Nam Cung cười lắc đầu thở dài bảo, “Về nhà sẽ giải thích cho con vậy”

Tiêu Tử Y đứng cạnh nghe vậy thì há hốc mồm, hoá ra mẹ ruột của huynh muội Nam Cung Sanh lại lợi hại như vậy, chẳng trách mà lại đem đặt tên cho con mình bằng các loại nhạc khí. Nhưng mà Nam Cung Tranh đánh đàn cũng không tệ mà, thật chẳng giống nhau chút nào. Vẫn còn kém xa so với Lão phu nhân Nam Cung hôm nay. Nghĩ đến vị phu nhân Nam Cung đã mất đi kia thì tài đánh đàn năm đó chắc là kinh người lắm.

“Công chúa, thành tích nhảy dây có rồi ạ” Thuần Phong chịu trách nhiệm công tác thống kê cầm tờ giấy vẽ mặt ngạc nhiên đã đi tới.

Tiêu Tử Y nhìn hẩn một cái, thấy biểu hiện kỳ lạ của hẩn thì ngạc nhiên, nhưng mà lúc nàng nhìn bảng thành tích kia cũng bất giác ghen hòng trên trời.

Điều này.....có chút bất ngờ quá đi!

****Tiểu phẩm của Nhà trẻ Hoàng gia****

Lí Vân Thanh: (Nói theo kiểu câu chuyện bầy dê bị sói ăn thịt): Đại gia hiểu chưa ạ? Nếu cái con dê này mà không rời xa bầy, thì cũng chẳng bị sói ăn tươi đâu.

ú Độc Cô Huyền: Nhưng mà sau này nó cũng bị chúng ta ăn sạch mà....

288. Chương 288: Thành Tích Cuối Cùng

Bởi vì ghi tên đầu tiên lại là Đàm Tinh Duyệt.

À, không ngờ Đàm Tinh Duyệt lại đạt thành tích nhảy dây tốt như vậy. Tiêu Tử Y ngẩn ngơ chút sau đó tiếp tục nhìn tiếp, phát hiện ra Tiêu Trạ đứng thứ hai, sau đó là Nam Cung Tiêu và Diệp Tầm, Độc Cô Huyền thì xếp thứ năm, Hạ Hầu Phụng Chương thì vẫn y như cũ xếp hàng thứ sáu.

Như vậy xem ra, tổng thành tích sáu hạng mục thì Nam Cung Tiêu là thứ nhất rồi.

Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn Nam Cung Tiêu đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn nàng. Cậu muốn biết thành tích đạt được vô cùng, rất muốn nhìn số liệu ghi trên tờ giấy kia. Nhưng mà chuyện gia giáo đã dạy dỗ cho cậu phải biết khắc chế hành vi, lễ phép, đứng yên nơi đó đợi Tiêu Tử Y xem hết.

Tiêu Tử Y cười nói tự nhiên, đưa phiếu điểm cho cậu, đồng thời nhìn về Lão phu nhân Nam Cung mỉm cười nói, “Phu nhân, con trai người sau này có tiền đồ vô cùng đấy ạ” Lần đại hội thể dục thể thao này không chỉ khảo sát cả thể lực, mà nàng từ đầu tới cuối đều phát hiện ra Nam Cung Tiêu biểu hiện vô cùng tốt, thật đáng để cho tên kia vừa tiến cung đã kiêu căng mở miệng cứ một câu là bản thiếu gia ta đây. Aizz aizz, cái cảm giác này không biết hình dung thế nào đây nhỉ? Tựa như là nhìn một cái cây đâm chồi lên từ đất được nàng chăm sóc dần dần xoè tán rộng lớn lên trông mới đẹp làm sao.

Lão phu nhân Nam Cung vẫn cười ôn nhu như thế, dưới mắt bà trẻ con có tài hay không không quan trọng, gia tộc Nam Cung vốn đã là gia đình cùng sinh hoạt với nhau đã là hạnh phúc rồi, bà chỉ cầu mong con được lớn lên bình an là đủ

Tiêu Tử Y rất tự nhiên tìm bóng dáng Nam Cung Sanh trong đám người, lại phát hiện ra hẩn đã đứng trước bảng ghi điểm viết xong điểm cuối cùng rồi.

Nam Cung Tiêu đứng thứ nhất, bốn mươi hai điểm. Diệp Tầm chỉ kém cậu có bốn điểm. Tiêu Trạ được ba mươi một điểm đứng thứ ba, Độc Cô Huyền gần kề được hai mươi sáu điểm. Đàm Tinh Duyệt hai mươi điểm, và Hạ Hầu Phụng Chương được sáu điểm.

Tiêu Tử Y vốn định đi biện hộ với lão tướng quân Hạ Hầu, xin ông đừng trách Hạ Hầu Phụng Chương, lại bất ngờ thấy Lão tướng quân Hạ Hầu ngồi xuống cạnh Hạ Hầu Phụng Chương, kích động bé nói làm cách nào để bé có thể đánh bại đối thủ. Hạ Hầu Phụng Chương cầm kẹo nửa hiểu nửa không, bé không tình nguyện muốn tham gia trận đấu từ lúc đầu. Đến cuối cùng lại hào hứng nhảy dây thừng, phát hiện ra cùng vận động với mọi người thật đúng là vui vẻ quá. Hơn nữa lần đầu cảm thấy ông nội nói có vẻ có lý chút.

Không chỉ hai ông cháu họ vui vẻ hoà thuận, ánh mắt Tiêu Tử Y lướt qua, phát hiện ra Đàm Nguyệt Li đang dạy Đàm Tinh Duyệt bí quyết nhảy xa, Độc Cô Diệp tuy mặt lạnh lùng nhưng thật sự đang đứng cạnh Độc Cô Huyền, tay hẩn vịn vai Độc Cô Huyền, lặng lẽ cổ vũ cho cậu. Đến ủng hộ Hoàng Tôn điện hạ còn có Huyền Hà và một số thái giám cung nữ ở cung Vị Ương vây quanh Tiêu Trạ, lần lượt bưng trà rót nước. Xen lẫn còn có cả chị em song sinh nhà họ Tô trong đó, rất náo nhiệt. Nam Cung Tiêu bên cạnh nàng sau khi thấy thành tích thì cười mãi, nói chuyện không ngừng với tỷ tỷ và mẹ ruột của mình, bé Vân Tuyền thì đứng một bên thỉnh thoảng chen vào hai ba câu.

Vào lúc này, không có ai làm bạn có lẽ chỉ có Diệp Tầm ha. Tiêu Tử Y dễ dàng tìm thấy đúng cách đó không xa là Diệp Tầm đang ôm Abe.

“Tiểu Tầm à, sao lại mất hứng thế?” Tiêu Tử Y hỏi thăm cẩn thận từng li từng tí.

Diệp Tầm bậm môi mấp máy, bàn tay nhỏ cứ ôm chặt lấy cổ Abe, âm thanh nhỏ như muỗi kêu nỉ non nói, “Con đã đồng ý với Abe sẽ dẫn nó đi săn rồi....Tiếc là...Tiếc là con bắt tài, chắc Abe lại trách con rồi ạ”

Abe nghe hiểu được chủ nhân gọi tên nó, ai oán hai tiếng, xoay người lè lưỡi liếm hai má Diệp Tầm.

“Như thế thì có sao đâu? Sau này vẫn còn có cơ hội mà! Con xem xem không phải Abe hiểu được đó thôi?” Tiêu Tử Y ôn nhu an ủi.

Diệp Tầm chớp chớp đôi mắt khác nhau, miễn cưỡng nói cường điệu, “Công chúa, không phải là con không chấp nhận thua mà! Nam Cung đều cố gắng hết mức đó, con thua cũng bởi tâm phục khẩu phục nó đó”

Tiêu Tử Y cười khê một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cậu, buồn cười bảo, “Con nha! Xem đi, tâm phục khẩu phục mà lại phức tạp như vậy rồi. Kỳ thật thì ta biết rõ, tâm tư của con hơn nửa là đều đặt hết ở chuyện học Hán ngữ, cũng không vận động mấy, thắng thua là chuyện bình thường mà. Đến đây nào, chúng ta cùng đi trao giải đi.”

Diệp Tầm thở phào, nhận được sự khích lệ cậu sợ hãi cười cười, để Tiêu Tử Y kéo cậu đứng dậy.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy chiếc lá khô từ trên cây rơi xuống, đu đưa bồng bềnh lượn vài vòng tuyệt đẹp trên không, cuối cùng lướt xuống nổi trên mặt nước, từng làn sóng lăn tăn lan ra lan ra.

Gió thổi loáng lên, trên người Tiêu Tử Y rung mình một cái, nàng bắt giác nhẹ giọng cảm thán, “Lá rụng....mùa thu rồi ha!”

Trời thu kinh thành nói lạnh thì cũng lạnh, trong cung đều đổi áo mỏng hết. Chỉ một đêm đi qua cả đình viện tất cả hoa lá đều héo khô, lá cây bị sương làm cho vàng đi, cung nữ thái giám vội vàng chăm bón bồn hoa, họ xới đất, trồng thay hoa khác, đặc biệt là hoa cúc.

Cuộc đi săn vẫn không được tổ chức đúng như đã định, Tiêu Tử Y được báo là phải đợi mấy ngày nữa. Nàng suy đoán có thể là do sức khỏe hoàng đế không tốt, cuộc săn không chừng cũng phải hủy bỏ. Nhưng mà nàng vẫn bảo các cung nữ chuẩn bị trang phục đi săn cho hai đứa trẻ. Lúc này bọn nhỏ cũng tìm được đồ chơi tốt, bọn chúng được phép đi cưỡi ngựa một canh giờ.

Con ngựa nhỏ Tiêu Trạ cưỡi được bé đặt cho tên là “Thụy Kỳ”, con ngựa này cũng giống y mẹ nó, cả người đen tuyền, bốn chân và trán thì lại trắng. Tiêu Trạ thích vô cùng, mỗi ngày đều muốn đi cho nó ăn. Nam Cung Tiêu thì chọn ngựa câu toàn thân trắng như tuyết, chỉ có mỗi chiếc bờm là điểm chút rậm rắng lấm tấm, cậu rất thích gọi nó là “Ngọc Lân”

Tiêu Tử Y nghe được hai bé đặt tên cho ngựa của mình thì cũng bất chợt thấy buồn cười. Thời gian cứ trôi qua từng ngày, nàng còn tưởng cuộc đi săn cũng không được tổ chức nữa, vì thế mới để cho bọn trẻ cứ mỗi ngày đến cưỡi ngựa một lúc, thái giám coi ngựa cũng đều đã quen cứ để mặc cho bọn trẻ bắt nạt những chú ngựa quý báu này.

Ai ngờ sau khi đại hội thể dục thể thao chấm dứt được năm ngày, cung Vị Ương đã truyền đến tin, chính xác là ba ngày sau sẽ tổ chức cuộc đi săn.

“Không ngờ cuối cùng vẫn được đi săn nha!” Vào đêm, Nam Cung Sanh theo lệ thường cùng Tiêu Tử Y hai người lên nóc cung Trường Tín ngắm trăng, hần còn tiện mang theo vài mũi tên nữa.

“Đúng vậy ha, mọi thứ tưởng phụ hoàng sẽ không khỏe được nữa đây này”

Tiêu Tử Y nhún nhún vai nói ra. Những lời này chỉ có thể nói ra với hần thôi, nếu mà là người khác nàng cũng không dám mở miệng.

“Ha ha, hoàng đế có đôi khi cũng không thể khỏe lên được mà!” Nam Cung Sanh đang dùng miệng ngậm dây thừng, làm cho lúc nói chuyện cứ lúng búng không rõ.

289. Chương 289: Đông Hải Thanh

Có cần muối giúp không hả?” Tiêu Tử Y thấy hắn có vẻ miễn cưỡng, bất giác hỏi.

“Ừ, giúp ta cầm mấy cái lông chim này này” Nam Cung Sanh đành thả ra, lại buộc lần nữa, “Đã lâu rồi ta cũng chưa làm mũi tên cho chính mình rồi, tay làm cũng cứng cả. Trước đây còn bé cha ta đã từng dạy ta một chút”

“Hi hi, ngày mai có thể dạy bọn trẻ tự làm mũi tên của chính mình nha” Tiêu Tử Y cúi đầu nhìn lông chim trong tay, phát hiện ra dưới ánh trăng lại lấp lánh sáng, “Cái lông chim này cũng không tệ ha! Đây...có còn nữa không? Cho muối mấy cái đi, muối về còn làm bút lông chứ”

“Còn...nữa không ấy à?” Nam Cung Sanh ngăn người hỏi, sau đó bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu công chúa của ta ơi, nếu không phải lông chim này quá quý ta cũng không phải tự lo làm mũi tên ỉn đâu. Đây là lông đuôi Đông Hải Thanh, có tiền cũng mua không được đâu, ta phải dùng đồ quý nhất để đổi lấy đó. Tuy nhiên màu đen nhánh và trắng toát mới được coi là cực quý, nhưng ta thấy mấy cái lông này màu thiên thanh lại chẳng có tý lông mao nào, cũng đã là đồ cực phẩm rồi”

Tiêu Tử Y bị hắn nói càng xem càng thấy thích, càng nghe càng cảm thấy dùng lông chim này để tàn sát tính mạng thật sự là quá tận diệt mọi vật rồi, lại cất giọng mềm mại cầu xin, “Nam Cung à, làm mũi tên để làm gì vậy? Cho muối lấy làm bút lông có được không? Thật sự là sẽ dùng tốt lắm đó! Có thể còn dùng tốt hơn so với than củi đó mà!”

Nam Cung Sanh bị giọng ôn ỉn nũng nịu của Tiêu Tử Y làm cho rùng mình, tay run lên, vốn đang buộc thùng chắc bỗng lỏng ra. Hắn không đầu lại được nàng đành thở dài nói, “Được rồi, tặng cho nàng làm bút lông đó. Đến lúc đó mũi tên ta dùng khó coi quá thì cũng kệ người ta chê cười thôi ha”

“Huynh bắn tên không để cho người khác chê cười không phải là được rồi sao?” Tiêu Tử Y đạt được như ý, dương dương tự đắc cầm chiếc lông chim màu thiên thanh trong tay, nói một câu hai ý, ‘Muội thấy huynh vẫn nên đừng quá nổi tiếng quá là được rồi’

“Nói thế nào hả? Đúng rồi, vì sao muội đột nhiên lại muốn đi săn thế?” Nam Cung Sanh nhướn lông mày lên, hắn hiểu rất rõ nàng, lời cô gái nhỏ này nhất định không phải là nói đùa. Hắn dứt khoát phải hỏi cho ra vấn đề mấu chốt mới được.

Tiêu Tử Y dùng lông chim quẹt má, ánh mắt hoảng hốt nói, “Là vì không muốn để cho huynh bị con gái khác bắt cóc thôi...”

“Lừa người! Muội biết rõ là đi săn không được phép dẫn phụ nữ đi mà” Nam Cung Sanh thoáng cái chọc thủng thủ đoạn của nàng. Tiểu nha đầu này, luôn xử trí bất ngờ khiến cứ phun ra mấy lời đơn giản làm hắn mặt đỏ tía tai. Thế nhưng hết lần này tới lần khác khẩu khí như vậy cũng không thêm để ý, cứ làm cho hắn vừa bực mình lại vừa buồn cười, hận một nỗi là không thể ép nàng hỏi cho rõ ràng được.

“Ồ? Vì sao lại không được mang phụ nữ đi chứ?” Tiêu Tử Y nhớ rõ trước đây lúc xem tivi, đi săn lúc nào cũng mang theo một đồng gia đình đi mà. Những....phi tử kia ai ai cũng đều ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp, cũng không biết là đi săn động vật hay là đi săn các nàng ấy nữa.

“Là vì mấy năm trước trong một lần đi săn, có vị phi tử bất ngờ bị mũi tên đâm trúng chết ngay, vì thế sau này cũng không thấy phụ nữ chủ động đề nghị đi nữa” Nam Cung Sanh đem lông chim còn lại cùng chiếc hộp tinh xảo đưa cho Tiêu Tử Y, vì nụ cười của nàng mà hắn tình nguyện mấy đêm không ngủ để đi xây một công viên trò chơi hoàng gia, thì mấy cái lông chim này còn coi là gì nữa.

Tiêu Tử Y nhận chiếc hộp, cả tâm thần đều lạc vào lời hắn nói trên. “Nói vậy đây không phải là quy củ của lệ cũ đặt ra. Xem ra muội lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ rồi” Kỳ thật hấp dẫn nàng để ý chính là mấy năm trước đó, rốt cuộc là cụ thể mấy năm đây? Không hỏi qua Nam Cung Sanh đoán chừng hắn cũng không biết rõ đâu.

“Không có gì, nghe nói là lần này cả Hoàng Hậu nương nương cũng đi, xem ra hoàng đế cũng vì bận tâm đến mặt mũi của nàng, nên cũng mời đến hoàng hậu nữa” Nam Cung Sanh thu dọn xong mũi tên, định quay đầu đi bảo người ta lấy cho ít lông chim cắt là được.

“Cả hoàng hậu cũng đi ư?” Trong lòng Tiêu Tử Y bất an dần lại thấy yên tâm hơn, nàng có cảm giác, cuộc đi săn lần này cũng không đơn giản vậy. Ban đêm không có gió, nhưng nàng vô duyên vô cớ lại khơi dậy chiến tranh lạnh rất lớn, làm nàng không tự chủ được nói mớ, “Nam Cung...lúc đi săn đừng bỏ rơi muội đó...”

Lúc này Nam Cung Sanh cũng như là ngốc vậy không phát hiện ra chuyện gì cả, hấn dừng tay, khuôn mặt tuấn tú lâm vào trầm tư, mãi sau mới thì thào, “Hoá ra, lần này hấn định ra tay rồi”

“Ai cơ?” Tiêu Tử Y theo phản xạ truy vấn.

Nam Cung Sanh cũng không trả lời ngay, mà ngược lại nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tử Y, nghiêm túc hỏi, “Tử Y, nếu phải chọn một trong hai người là Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Sách, nàng cho rằng cuối cùng ai mới làm một hoàng đế tốt đây?”

“Cái này còn phải hỏi sao?” Tiêu Tử Y cau mày, “Lời của huynh rất kỳ lạ nha! Ah! Huynh nói là Tiêu Sách nó...”

“Ta thấy hấn cũng không muốn, nhưng mà không có nghĩa là người đứng sau hấn không muốn” Nam Cung Sanh cười cười khinh miệt.

“Người sau hấn là ai cơ? Huynh nói là Mai Phi á?” Tiêu Tử Y bất giác hạ giọng xuống, trong nội tâm lại thấy lạ là vì sao Nam Cung Sanh lại biết rõ vậy chứ.

“Mai Phi à? Bà ta chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ thôi, quân cờ của người đó” Nam Cung Sanh ngả ra sau nằm xuống, hai tay đặt sau gáy, hấn ngửa mặt nhìn trắng sáng trên bầu trời, khuôn mặt hiện lên thần sắc hoài niệm, nói chậm rãi, “Tuy người đó chỉ có một thân một mình, tuy vậy lại khống chế được rất nhiều người trong kinh thành. Thậm chí...cả ta đã từng”

Cho dù Tiêu Tử Y trong nội tâm sớm có chuẩn bị, nhưng khi nghe được nửa câu cuối hấn nói, cũng nhin không được thở nhẹ nói, “Đã từng ư? Chẳng lẽ người đó là sư phụ của huynh sao?”

Lời Nam cung Sanh vừa nói kia, mắt cũng không rời hai mắt Tiêu Tử Y, mà chào đón nàng cùng đôi mắt đẹp như ánh trăng sáng trên bầu trời kia vậy, không có bất cứ chút gợn nào, cảm thấy mong lung. Hấn sỜnàng sẽ vì quá khứ của hấn mà đề phòng mình, vì thế hôm nay mới nói hết toàn bộ ra. Ngay tại trong lòng hấn sắp xếp lại ý nghĩ, gật đầu nói, “Tất nhiên rồi, người đó vốn là sư phụ của ta. Một ngày là thầy, cả đời cũng là thầy. Vì thế cho tới tận hôm nay, ta vẫn coi ông ấy là sư phụ của ta, chỉ là không ủng hộ hành vi nổi loạn của ông ấy thôi”

Giọng nói chuyện của hấn vô cùng chậm, nhở ra từng từ từng từ một, bao gồm cả dừng khí bên trong. Tiêu Tử Y trong lúc nghe hấn nói, không có suy nghĩ nào hết, mọi nghi vấn cứ bốc lên đầu, nhưng mà nàng cũng không cắt ngang suy nghĩ của hấn, cứ lẳng lặng mà nghe.

“Điều này thật ra cũng đều do Độc Cô hoàng hậu nói ra, từ lúc bà ấy bắt đầu hạ lệnh muốn đuổi tận giết tuyệt cả nhà họ Lý” Nam Cung Sanh thở dài, “Hoá ra ta cũng không biết vì sao mà Hoàng Hậu độc cô lại đuổi tận giết tuyệt cả nhà họ Lý nữa, thật ra tất cả mọi người ai cũng không biết. Có rất nhiều người đoán là tại nhà họ Lý trong lúc vô tình đã đắc tội với Hoàng Hậu độc cô, hoặc là giữa người nhà họ Lý và Hoàng Hậu Độc Cô có tình sử gút mắc gì mới làm cho Tuỳ đế ghen tuông mà phải bộc phát diệt sạch cả nhà ông ấy. Mãi cho tới đêm đó ta chính thức xem mấy tờ cuối bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô mới hiểu. Nhưng giờ nghĩ lại, trước đây đã có người biết”

“Hả? Sao thế nào lại biết chứ?” Tiêu Tử Y cả kinh, cũng nhin không được hỏi. Chẳng lẽ ngoài nàng và Hoàng Hậu Độc Cô ra, thì trên thế giới này còn có kẻ xuyên không nữa ư?

290. Chương 290: Bí Mật Năm Đó

“Điều này ta cũng không rõ lắm, nhưng theo ta đoán, có thể là vì năm đó lúc Hoàng Hậu độc Cô kích cho Tuỳ Đế giết cả nhà họ Lý, thì đã rõ nguyên nhân rồi. Hoặc là cũng không nói ra toàn bộ, nhưng mà chắc chắn nhà họ Lý là chân mệnh thiên tử đã định, nếu không theo tính cách của Tuỳ Đế cũng không thể nào tiến hành đuổi tận giết tuyệt với công thần đâu” Nam Cung Sanh nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh đầy sao, nói chậm rãi.

“Đúng, muội cũng nghĩ vậy” Tiêu Tử Y khẽ gật đầu, trong lịch sử Tuỳ Đế có thể là kẻ vô cùng nhân hậu. Trên sách sử cũng nói ông ấy sợ vợ đến cả phi tử cũng không dám lấy, nhưng mà nàng cảm thấy đó cũng không phải là sợ Hoàng Hậu Độc Cô, mà là ông ấy thực hiện hứa hẹn trước đây với bà, vĩnh viễn không nạp thiếp. Một vị Hoàng đế mà có thể làm được như thế, ít nhất là ông ấy vô cùng yêu quý thanh danh của mình. Nhưng ông ấy lại hạ độc thủ với nhà họ Lý thì ngoài trừ ông ấy tin nhà họ Lý có thể uy hiếp hoàng quyền của ông ấy ra thì chẳng còn lý do nào khác.

“Ta nghĩ, lúc Tuỳ Văn Đế già rồi chắc chắn sẽ hối hận, vì thế có lẽ cũng đã từng nói qua với người thân cận nhất chuyện này. Vì thế chuyện này vẫn giấu mãi cho đến giờ” Nam Cung Sanh suy đoán nói.

“Người bên cạnh ư?” Tiêu Tử Y xem hắn như là đã có kết luận, vì thế hỏi khẽ.

Nam Cung Sanh điểm nhẹ trên trán bảo, “Đúng, mấy ngày trước ta tò mò vào trong tàng thư của tiền triều, phát hiện ra năm đó người bên Hoàng đế có một lão thái giám, ông ấy họ Thẩm”

“Họ Thẩm à?” Tiêu Tử Y choáng, chuyện này thể hiện cái gì nhỉ?

Khoé môi Nam cung Sanh hơi vênh lên, lúc ấy hắn phát hiện ra cũng hiểu được là không thể tưởng tượng nổi lại trùng hợp đến vậy, nhưng sau khi tự hỏi, hắn vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản đến vậy.

“Kỳ thật họ Thẩm cũng không lạ. Sớm đã từng có người nói qua, nhà họ Thẩm trước đây cũng là gia thần của Hoàng Hậu Độc Cô, nhưng lại mai danh ẩn tích hơn trăm năm sau, lúc đó vô cùng giàu có, điều này chả lẽ muội không thấy hoài nghi hay sao?”

“Trong đó á? Cũng gần như chỉ là ba bốn mươi năm thôi mà...” Đột nhiên Tiêu Tử Y nghĩ đến một nơi mà nàng cảm thấy trước đây đã kỳ lạ rồi. “Nếu mà nhà họ Thẩm này vốn là gia thần của Hoàng Hậu Độc cô mà nói...vậy vì sao lại có thể còn đối đầu với gia tộc Độc Cô chứ? Chả lẽ ...đều là che mắt hết sao?”

Nam Cung Sanh hơi động đậy, khẽ gật đầu. Hắn vô cùng thích tán gẫu với Tiêu Tử Y bởi vì nàng rất thông minh. Tuy nàng hồn nhiên ngây thơ không hiểu thế sự, nhưng mà không có nghĩa là nàng đơn thuần. Nàng chỉ không muốn nghĩ thôi, không muốn đi tìm hiểu cho rõ thôi. Thật ra hắn cũng không muốn đem những chuyện này nói cho nàng biết hết, lại làm cho nàng thêm phiền não hơn. Nhưng mà nàng cũng đã biết trong cuộc đi săn không chỉ đơn giản là đi săn mà còn chủ động yêu cầu đi, vậy thì hắn nhất định phải cho nàng biết rõ mọi ân oán dây dưa trong đó, biết đâu hai người hợp sức lại còn có thể phát hiện ra chút gì đó.

Lòng Tiêu Tử Y đập loạn, trước đây nàng suy đoán toàn bộ đã thành sự thật. Nhà Độc cô và nhà họ Thẩm, một đại diện cho thế lực nhà cao cửa rộng, một đại diện cho buôn bán làm ăn giàu có; một khống chế được quân đội tinh anh. Một nắm lấy động mạch kinh tế của quốc gia; một võ, một buôn bán. Nếu mà hai nhà họ kết hợp ngầm trong bóng tối mà nói, Tiêu Sách lên ngôi, còn Tiêu Cảnh Dương kia cứ coi như là danh chính ngôn thuận cũng không trào lên nổi.

Ồ? Không phải, nếu mà Tiêu Sách làm hoàng đế, vậy sẽ có lợi gì cho hai gia tộc này nhỉ? Họ đã có một vị cực phẩm, tổ tiên từng có tổ huấn không cho phép làm hoàng đế, một là giàu có cực điểm, cho dù có đối Hoàng đế đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ cả. Hơn thế Nam Cung Sanh cũng chẳng vô duyên vô cớ nâng đỡ nhà họ Lý lên....Tiêu Tử Y bất giác cười khổ, ôm ấp tia hy vọng hời, “Nam Cung à, sự phụ của huynh....có phải gọi là Lý Long Cơ không?”

“Bất hạnh thay, đúng là ông ấy” Nam cung Sanh cũng cười khổ với nàng, quả nhiên nàng cái gì cũng biết. “Người họ Lý từ lúc sinh ra đã biết rõ tổ tiên truyền lại cừu hận rồi. Năm đó, tổ tiên họ lợi dụng Hán Cao Tổ báo được thù, theo lý mà nói thì đã tan rã thành mây khói theo nhà Tuỳ rồi. Nhưng mà vốn có hi vọng thành lập đất nước thì tổ tiên nhà họ Lý lại có công nhất, bởi Hán Cao tổ trong cung lấy được thủ dục của tiền triều mà không được hưởng quan chức, ngược lại lại bị biến thành giam cầm...Sau này nhà họ Lý cũng

đều bị dãi ngộ như thế. Có rất nhiều người không rõ vì sao, nhưng sau một thời gian, trong lòng ai cũng đều nghĩ nhà họ Lý Thái Nguyên đều không tốt, vì thế Lý Văn Thanh và muội muội của hắn mới bị kỳ thị khắp nơi”

Tiêu Tử Y cảm khái nói, “Muội nghĩ, năm đó cứ coi như Hoàng Hậu Độc Cô cũng không ngờ tới chỉ một tờ hiệu lệnh của bà mà dẫn tới nhiều chuyện như vậy đâu”

“Không hẳn thế” Nam Cung Sanh ngồi dậy trên mặt càn cười khổ hơn, “Thật ra nhà họ Lý cũng ít nhiều biết năm đó lời đồn đại về họ, hơn nữa cũng bởi Lịch đại Hoàng đế lại càng đề phòng với họ sâu hơn, càng tin tưởng mình mới là chân mệnh thiên tử. Vì thế dường như tất cả mọi đệ tử của nhà họ Lý đều âm thầm có tư cách. Đây cũng là năm đó ta ở chung với sư phụ, mơ hồ phát giác ra được. Và ta cũng cảm thấy được nhà họ Thẩm bỗng dừng ngay lúc ấy đã giàu có lắm rồi, cũng chẳng có tỷ quan hệ nào với sư phụ ta cả”

Tiêu Tử Y lúc nghĩ đến Thẩm gia trước đây, đã từng nghe nói Thẩm lão gia có một người bạn tốt giúp ông ấy lên một loạt kế hoạch chế định, bất giác im lặng. “Như vậy năm đó huynh rời khỏi Hộ bộ, nguyên nhân có liên quan với ông ấy sao?” Tiêu Tử Y quan tâm nhất vẫn là Nam Cung Sanh, hắn và Lý Long Cơ đã từng cãi nhau mà trở mặt, vậy bước ngoặt từ quan của hắn cũng bắt đầu từ đây.

“Đúng” Nam Cung Sanh hít sâu một hơi, như nhớ lại quãng thời gian khó khăn năm đó, nặn từng từ từng chữ trong kẽ răng ra, “Thật ra nguyên nhân chủ yếu vẫn là người nhà của ta...”

“Nói vậy...” Nhìn biểu hiện trên mặt Nam Cung Sanh lộ vẻ sầu thảm, Tiêu Tử Y đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ, gần như nằng nói không ra lời. thời điểm này nằng hận sao trí nhớ nằng lại tốt thế chứ.

“Đúng vậy, nằng đoán đúng lắm. Mẹ ta thật ra là bị ông ấy giết chết” Lúc Nam Cung Sanh nói đến lời này trên mặt anh tuấn không biểu hiện gì, có vẻ đỡ dần làm Tiêu Tử Y thấy đau lòng.

Nằng bất giác đưa tay ra nắm lấy tay lạnh buốt của hắn, Nam Cung Sanh để ý nắm chặt lại, như vậy quãng thời gian dài buồn chán kéo cho tới tận bây giờ, mới nắm được con đường thổ lộ. Tiêu Tử Y sắc sảo nhìn đi chỗ khác, nhìn lên ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời mà thở dài.

Hai người họ thật lâu cũng không lên tiếng, hai tay cứ nắm chặt lấy nhau như vậy, ngay trong đêm lạnh băng cùng giúp nhau tìm kiếm sự ấm áp.

“Tử Y à, nằng đừng...đừng có nói với những người khác nhé. Chuyện này ai cũng không được biết”

“Vâng”

“Mà đến cả ông ấy cũng không biết là ta đã biết rồi”

“Vâng”

“Ông ấy còn tưởng là ta vì cái chết của mẹ mà bị đả kích vẫn không gượng dậy nổi, mới chịu tha cho ta đó” Nam Cung Sanh lộ vẻ sầu thảm cười cười, “Năm đó...Ông ấy ra tay thật hoàn mỹ...thật sự nếu không phải là đêm đó ta tham luyện tiếng đàn của mẫu thân mà lén đi học thì có lẽ....có lẽ ta cũng sẽ không biết. Người trong nhà, đều cho là mẫu thân của ta do sức khỏe yếu mới ra đi. Thì ra là đêm đó, ta mới biết được vị mẫu thân hoàn mỹ của ta kia là bị cha ta khống chế mới chịu gả. Mẹ ta cự tuyệt yêu cầu của ông, mà chết dưới chén rượu độc của ông ấy”

Tiêu Tử Y không nói gì thêm, chủ động áp vào trong ngực hắn.

Nam Cung Sanh vuốt ve mái tóc mây của nằng, khe khẽ xin lỗi, “Tử Y, nằng đừng trách ta lúc đầu thăm dò nằng, Thật sự là vì sư phụ ta, mẫu thân của ta....đã để lại ấn tượng cho ta khó tin bất cứ kẻ nào”

Trong nội tâm Tiêu Tử Y dần dần tan rã khúc mắc duy nhất với hắn, thật muốn cứ nắm tay hắn như vậy, vĩnh viễn không buông ra.

291. Chương 291: Thân Thế U Mê?

“Ta đã từng xem qua bản chép tay của Hoàng Hậu Độc Cô, cũng chính là bản mà sư phụ đưa cho ta đó” Nam Cung Sanh trầm mặc một lúc, điều chỉnh lại tâm tình thật tốt rồi từ từ nói ra, “Ta cũng không rõ vì sao bản viết này của Hoàng Hậu Độc Cô lại lọt vào tay ông ấy nữa, cũng không rõ vì sao mà ông ấy lại đưa cho ta xem. Có lẽ nguyên nhân là bởi vì mẹ ta...”

“Gia giáo đệ tử nhà Độc Cô quá nghiêm khắc, nhà họ Thẩm coi như là gia thần của Hoàng Hậu Độc Cô đi, có lẽ Huyền Tung Đạo trưởng cũng từng cho đệ tử nhà họ Lý xem qua ha? Mặc khác có lẽ ông ta cũng sẽ tìm một người không chung huyết thống để truyền thụ cho” Tiêu Tử Y cau mày phân tích, nàng từ trước đến nay không muốn động não, nhưng việc này liên quan trọng đại, nàng khó có được nhiều tin tình báo đến vậy.

Nhưng có lẽ, họ cũng không biết đồ vật thêm nữa... Tiêu Tử Y nhìn dưới đỉnh có từng mảng đèn cung đình sáng lập loè trong đêm, giống như chiếc vòng cổ dài hẹp vờn quanh cung điện vậy. Trong nội tâm nàng có chút suy đoán, lại không muốn thừa nhận.

“Thế mà Lí Vân Thanh cũng chưa từng xem qua, ta đã từng dùng mấy chữ của Hoàng Hậu Độc Cô đi dò xét hẩn, không có bất kỳ phản ứng nào cả” Chuyện này Nam Cung Sanh đã nghĩ rất lâu rồi, chỉ sợ trước mặt hỉ Lý Long Cơ mới rõ được. “Từ sau khi ta từ quan về, sư phụ ông ấy chỉ cho là ta chịu đựng không nổi chuyện mẫu thân qua đời thôi, chán chường như vậy, ông ấy cũng sẽ thu bản viết tay của Hoàng Hậu Độc Cô lại. Sau này ta đưa ra ý định làm ăn, thì ông ấy thay ta liên hợp với nhà họ Thẩm. Trong mắt ông ta, ta có lẽ chỉ là công cụ kiếm tiền mà thôi. Nhưng trên thực tế, ông ta chưa từng bao giờ cầm một đồng ở chỗ ta, thật sự là kỳ lạ...”

Con mắt Tiêu Tử Y vẫn cứ nhìn không rời chút đèn cung đình xa xa, không chớp cái nào. Kỳ lạ à? Dựa theo ý nghĩ hiện giờ của nàng chính là cách nghĩ đáng sợ đó, hẩn cảm thấy chỗ kỳ lạ thì một chút cũng không thấy kỳ lạ.

Hoá ra phu nhân Nam Cung là người mà Lí Long cơ phái đi không chế Hộ Bộ Thương thư đại nhân Nam Cung. Lí Long Cơ và phu nhân Nam Cung chắc chắn là có giao tình đã lâu. Thứ hai là mới bằng lòng giúp ông ta. Còn Lí Long Cơ vì hồi báo, mới đem quyển sách chưa từng cho ai xem lặng lẽ đưa Nam Cung Sanh xem.

Trước cũng không thèm nghĩ sau này có chuyện gì xảy ra nữa, chỉ cần điểm ấy đã nói rõ lên điều gì đây?

Từ sau khi Tiêu Tử Y đến cổ đại, cùng tiếp xúc nhiều với trẻ con và người lớn trong gia đình chúng, cảm xúc sâu sắc nhất chính là người cổ đại rất coi trọng quan hệ cốt nhục huyết thống. Nếu như Nam Cung Sanh và Lí Long Cơ không phải có quan hệ gì, thì tại sao ông ta lại đối tốt với hẩn như vậy....Hơn nữa Lí Long Cơ thật sự còn muốn mưu đồ tạo phản. Nếu thành công, chẳng lẽ quả thật sau này muốn truyền ngôi cho Lí Vân Thanh sao? Như Lí Long Cơ là người có trăm phương ngàn kế thì cũng không thật sự để ý đến vấn đề con nối dõi, mà lại để cho con của mình cứ đơn giản trở thành một thành viên quan lại lớn lên, đây cũng là lựa chọn tốt nhất.

Không đúng, à, lại nói Lí Long Cơ nhất định có thể là người cha lớn tuổi của Nam Cung Sanh. Ý nghĩ Tiêu Tử Y bắt đầu hỗn loạn, nhưng mà nàng biết rõ, khả năng này là gì chẳng qua chính nàng không muốn tin mà thôi. Nếu như những điều này là thật, vậy cũng quá bi ai rồi. Cha Nam Cung Sanh lại giết chết mẹ hẩn sao?

Loạn quá loạn rồi ha, nếu nơi này có xét nghiệm ADN thì tốt rồi, Tiếp theo đó thân thế u mê của nàng cũng được vạch rõ. Thượng đế à....Vì sao ở đây lại hỗn loạn như thế chứ? À, Tại đây thượng đế cũng không quản được, có lẽ nên hỏi Phật chủ thì hơn...

Tiêu Tử Y bắt giác thất thần rất lâu, đều không nghe thấy Nam Cung Sanh nói gì, mãi cho đến lúc thấy hơi nóng của hẩn phả nóng rực vào mặt nàng mới bối rối hoàn hồn. “Huynh, huynh định làm gì thế?” Tiêu Tử Y vô thức dựa vào, lại càng gần sát ngực hẩn hơn.

Nam Cung Sanh muốn nói lại thôi mà dừng ở nàng, vẻ tuấn tú đẹp trai dưới trăng làm cho người ta nín thở.

Tiêu Tử Y đại khái cũng không dám thử mạnh một cái, cứ thẳng tắp nhận sai nói, ‘Vừa rồi muội có chút thất thần, không nghe thấy huynh nói gì cả’

Đầu Nam Cung Sanh lại cúi xuống mang theo chút môi khê nhếch lên, nửa thật nửa giả phàn nàn, ‘Nàng ngay trong ngực ta mà lại có thể muốn những người khác, xem ra ta vẫn còn chưa cố gắng hết sức ha’

Tiêu Tử Y duỗi hai ngón tay ra đẩy vào má hấn đang quá gần, hừ khê nói, ‘Có tiến bộ, đúng là mồm mép bịp người quá’

“Hừ hừ, đều học nàng ra cả mà” Đánh lén chưa thành công Nam Cung Sanh sau đó thẳng lưng lên, hậm hực hừ hai tiếng.

Tiêu Tử Y thấy hấn lùi, trong lòng lại nổi lên chút mất mát. Nam nhân này ngoài thô lỗ cõi lòng muện chút với nàng ra thì đều rất tuân thủ lễ nghi. Cứ coi như xoắn xuýt bàn tay nhỏ này cả buổi thì thỉnh thoảng cũng bị những lời trêu chọc của nàng mà làm cho bộ mặt dưới chòm râu đỏ hồng lên. Tuy có đáng yêu thật nhưng mà cũng làm nàng bất giác thấy bất mãn.

Tiêu Tử Y nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, bất giác thò tay kéo cổ hấn, một lần nữa kéo hấn xuống.

Chạm vào nhau thân mật, Nam Cung Sanh trong nháy mắt chấn kinh rồi tiếp sau đó thì lại chủ động.

Mãi lâu sau môi mới rời đi.

Nam Cung Sanh nhìn Tiêu Tử Y như mèo trộm được miếng mỡ vậy lưỡi biếng liếm liếm môi. Lòng dạ hấn lại nhịn không được cố trấn định cười bảo, ‘Tốt lắm, tiểu nhân biết rồi, sau này cũng sẽ chịu khó học hỏi nhiều hơn’

Tiêu Tử Y ngấm vẻ tuấn mỹ trên mặt hấn tất cả đang cười yếu ớt, lúc này mới tỉnh ngộ là mình đã làm cái gì, mới thấy xấu hổ. Nhưng mà nàng quần bách cũng tan nhanh, chỉ lát sau đã trở lại bình thường, lại còn muốn được một tác tiến một thước, lấy lông chim trong tay cọ cọ lên má Nam Cung Sanh, cười tùm tùm bảo, ‘Lại nói tiếp, vừa rồi huynh đang nói cái gì thế hả?’

Nam Cung Sanh thử dồn dập, cảm thấy cười khổ. Hấn quyết định sau cuộc đi săn này nhất định phải lấy bằng được cô gái nhỏ này về nhà, nếu không ngày nào cũng bị kiêu mặt ngọt, ngọt ngào này tra tấn đến mức hấn chịu hết nổi rồi.

Tiêu Tử Y cảm thấy rất đắc ý, hoá ra ngoài cách loại xấu hổ ra thì chính là nhìn người khác thẹn thùng rất hay.

Nam Cung Sanh cách mặt ra, tránh chiếc lông trêu chọc lòng người kia của nàng, ho khê một tiếng nói, ‘Ta đang định hỏi, Tử Y nàng vì cái gì mà chủ động muốn đi săn đó?’

Tiêu Tử Y đang đùa giỡn rất vui vẻ bỗng dừng tay lại, không ngờ hấn lại hỏi vấn đề này. Nàng thật sự không muốn giấu hấn, trên thực tế là rất cuống, ‘À, cái này....Muội nói ra huynh đừng có cười muội nha...’

Nam Cung Sanh thấy nàng ấp a ấp úng không chịu nói thì hấn lại càng hiếu kỳ, ‘Chả lẽ nàng phát hiện cái gì rồi?’

Tiêu Tử Y ngồi dậy, chậm rãi đem những lời Đàm Nguyệt Li nói kể lại một lượt. Nàng tâm thần bất định nhìn Nam Cung Sanh, sợ hấn còn cười tức nàng, nhưng mà nàng lại thấy Nam Cung Sanh cười rất vui vẻ.

Không phải là loại cười ranh mãnh mà là nụ cười rất thoả mãn.

Nam Cung Sanh nghênh tiếp ánh mắt nghi ngờ của nàng, buồn cười véo véo má nàng nói ôn nhu, ‘Nàng quan tâm đến ta, ta sao lại cười nàng chứ? Đàm Nguyệt Li nói những lời đó không phải vô ích đâu. Xem ra thái tử điện hạ của chúng ta cũng có đối sách rồi đó!’

“Đối sách á? Muội vẫn không hiểu, Tại sao lại là muội đây? Muội có thể ảnh hưởng đến cái gì?” Tiêu Tử Y cau mày nói.

“Nàng đi, sẽ dẫn theo Hoàng tôn điện hạ, cũng tốt hơn để hấn một mình trong cung trở thành mục tiêu của người khác thì tốt nhất” Nam Cung Sanh cười nhạt nói,

Tiêu Tử Y trầm mặc mãi. Chả lẽ đi trong rừng cũng không trở thành mục tiêu của kẻ khác hay sao?

Nàng lại vừa nghĩ đến thân thể vừa đoán của Nam Cung Sanh, môi giật giật, đúng là vẫn còn có chuyện chưa nói.

Nàng đưa tay tới, nắm chặt lấy tay Nam Cung Sanh. Hắn là con trai của Lí Long Cơ....Nàng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Nam Cung Sanh mỉm cười kiên định nắm chặt trở lại.

Tiểu phẩm của nhà trẻ hoàng gia

Độc Cô Huyền lúc nào cũng cướp bánh ngọt của người khác, Tiêu Tử Y dạy dỗ cậu mãi mà chẳng có hiệu quả gì.

Một lần, Nam Cung Sanh làm một chiếc bánh ngọt thơm ngào ngạt, đúng lúc có cả Độc Cô Huyền và Lí Vân Tuyền ở đây. Tiêu Tử Y đưa cho Độc Cô Huyền một con dao nói với cậu, “Cầm lấy nè, nhớ cắt một nửa chia cho tiểu Tuyền Tuyền với nhé, nhớ kỹ đó, con phải cố gắng làm người ga lăng đó”

“Ga lăng ạ? Làm như thế nào ạ?” Độc Cô Huyền khó hiểu hỏi.

“Ga lăng là phải luôn đưa nửa to chia cho người khác đó” Tiêu Tử Y cười tủm tỉm bảo.

“Vậy ha” Độc Cô Huyền nghĩ một lát, đem bánh ngọt đến trước mặt Lí Vân Tuyền, cũng đưa dao cho, nói, “Tiểu Tuyền Tuyền à, xin người cũng phải ga lăng nha, chia đôi chiếc bánh ngọt này thành hai phần đi”

Lí Vân Tuyền: “.....”

292. Chương 292: Khu Vực Săn Bắn Của Hoàng Gia

Cuối cùng thời gian dự định đi săn cũng bắt đầu. Trong cung phân thành mấy nhóm người cùng đi, đi cùng còn có các người hầu của các vương công đại thần tới dựng trại. Tiêu Tử Y thì phái mấy thái giám tới, dù sao tất cả đều đã có người khác an bài hết.

Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Sách đang đợi chuẩn bị trước một ngày thì đi, còn Tiêu Tử Y thì lại đợi đến lúc đó đi sau Hoàng đế.

Nam Cung Sanh đã đi hai ngày trước rồi, lần này là hắn dùng thân phận ông chủ Lan vị phường tham dự cuộc đi săn của Hoàng gia. Trên thực tế thì trước đây cũng chỉ có lão gia họ Thẩm là có được vinh hạnh đặc biệt này, tại một số dạ yến của hoàng gia mấy năm trước, hoàng đế đã từng mở tiệc chiêu đãi lão gia nhà họ Thẩm. Lúc ấy vì là để báo đáp ông đã cứu trợ cho dân thoát khỏi ôn dịch, từ nay về sau nhà họ Thẩm một bước lên mây xanh trở thành một đời giàu có.

Còn lần này Nam Cung Sanh thì lại được vinh hạnh đặc biệt này, là vì hắn lợi dụng kinh thương tiện lợi, khiến cho Nam Man một quốc gia nhỏ cúi đầu cam nguyện làm một nước chư hầu của triều Chu. Lại tiền công vô số ngọc ngà châu báu hiếm có, trong đó gồm cả hai con voi.

Phải biết rằng công lao dù lớn hay nhỏ, hướng đến tính toán lớn chính là một chuyện góp công vậy, huống chi triều đại Hoàng đế còn chú trọng quân công mà mở rộng ranh giới. Vì thế nói ra những ngày này sớm đã có vô số người đến Lan Vị phường, náo nhiệt không phải là vì muốn uống rượu mà là muốn nịnh bợ cái vị quyền quý tương lai này.

Xem lại quá khứ những kẻ này chỉ sợ chẳng coi một thương nhân nhỏ vào mắt rồi. Nhưng có Thẩm gia tiền lệ đi trước, coi như là kẻ quá bảo thủ thì cũng biết ông chủ Lan vị phường chỉ sợ là một bước mây.

Theo như kế hoạch ban đầu của Nam Cung Sanh thì đây là con đường mà hắn muốn làm quan. Hy vọng dùng buôn bán để trị quốc là một bước ngoặt quan trọng. Chỉ là không rõ hiện giờ hắn đi bước này có cần thiết nữa không. Tiêu Tử Y chỉ lo lắng cho an toàn của hắn, nhưng mà cũng không lo chuyện hắn cần làm.

Bởi vì không tiến thêm một bước nào so với căn cứ chính xác đã xác định trước, nàng thật sự không có cách nào đem suy đoán của mình nói ra khỏi miệng được.

Nói thế nào đây? Nói thế nào đây?

Hiện giờ mọi chuyện đã thay đổi tính chất cả rồi. Nếu là Lí Long Cơ định có mưu đồ gì trong cuộc đi săn này mà nói....như vậy nếu ông ta bày ra chuyện tiến cống một con voi là một chuyện, còn nhất định phải cho Nam Cung Sanh tham gia thì nghĩ....lại khác rồi. Ông ta muốn Nam Cung Sanh sắm vai gì trong chuyện này đây?

Ngược lại, nếu khiến Nam Cung Sanh nhất định phải tham gia thành Hoàng đế, vậy Hoàng đế lại biết rõ mọi chuyện đến mức độ nào? Nam Cung Sanh có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không đây?

Tiêu Tử Y nhớ tới những lời Đàm Nguyệt Li nói trước đây, trong lòng lại thấy bất an. Hiện giờ nàng đang cùng Nam Cung Tiêu ngồi trong xe ngựa. Lắc la lắc lư chạy tới chỗ đi săn. Tiêu Tử Y nghĩ mà thấy phiền muộn, thò tay vén rèm lên. Nàng nhìn thấy phía trước có một khung xe ngựa màu vàng sáng chói, cảm thấy có chút lo lắng.

Hoàng đế đang ngồi xe ngựa đó đi đấy. Theo lý mà nói, cuộc đi săn nào cũng chỉ có thể cưỡi ngựa mà thôi. Thậm chí nàng ngay từ đầu cũng đã chuẩn bị ngựa đi rồi, nhưng cuối cùng lại được thông báo là ngồi xe ngựa đi. Nghe nói nơi đó cũng không phải xa lắm, sức khỏe hoàng đế có thể duy trì được đến cùng hay không đây?

“Công chúa à, con muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa à!” Về mặt Nam Cung Tiêu mất hứng, căn bản ngồi trong xe ngựa ngán lắm.

“Ngoan nào, sắp đến khu vực săn bắn sẽ cưỡi mà!” Đội ngũ này đi chậm như vậy, con cưỡi Ngọc Lân thì chắc cũng không quen đâu” Tiêu Tử Y ôn nhu khuyên nhủ. Nam Cung Tiêu và nàng cùng ngồi một xe ngựa, Tiêu Trạ và Hoàng đế cùng ngồi một xe với nhau. May là hai nhóc này cùng tách ra, nếu không trên đường chắc phải cãi nhau kịch liệt ấy chứ.

“Được rồi” Nam Cung Tiêu dù không muốn cũng đành phải nghe lời yên tĩnh trở lại. Như Lan ngồi bên rót cho cậu chén trà. Lần này Tiêu Tử Y đi chỉ dẫn theo Như Lan. Nàng lấy cớ để Nhược Trúc ở lại quản lý cung Trường Nhạc nên để lại. Tiêu Tử Y vuốt lại quần áo, nàng thế nào cũng thấy không thể tin tưởng Nhược Trúc nổi.

Xe ngựa đi tốc độ còn chậm hơn cả người đi bộ chậm chạp chạy về trước. Dù họ đã xuất phát lúc trời chưa sáng rồi, đến tận chiều mới tới nơi. Nơi đi săn lần này được gọi là vườn Thượng Lâm, cũng không phải là nơi mà Hoắc Khứ Bệnh luyện binh thời Hán Cao Tổ, mà là Hán Cao Tổ vì tưởng nhớ Hoắc Khứ Bệnh nên cố ý trùng tu lại thành bãi đi săn. So với bãi săn Mộc Lan thì xa hơn chút, các con thú ở đây đều được người thuần dưỡng cả, cũng không nguy hiểm lắm.

Dưới trời thu mặt trời chiếu xuống sáng lạn, lúc này tại vườn Thượng Lâm cũng đã tập trung đội ngũ lớn, có rất nhiều nhóm vương tôn quý tộc đã tới từ lâu. Đợi lúc Tiêu Tử Y xuống xe ngựa, chứng kiến trước tiên là cả đám đông nghịt đang quỳ dưới đất.

Lúc khi lấy lại tinh thần, Tiêu Tử Y tranh thủ thời gian nhìn về phía xe Hoàng đế, đã thấy Hoàng đế xuống xe ngựa rất nhanh rồi nhảy lên ngựa. Động tác liên tục gọn gàng, nhanh nhẹn, chẳng giống cái người có vấn đề lần trước nàng gặp trong điện Thanh Lương kia chút nào.

Tiêu Trạ ngay sau khi Hoàng Đế nhảy xuống xe ngựa thì bé cũng đã đi dắt con Thụy Kỳ của mình, tranh thủ thời gian dắt Thụy Kỳ đến chỗ nhóm Tiêu Tử Y.

“Công chúa, hiện giờ người nghỉ ngơi ở vườn Thượng Lâm chứ à? Hay là nên đi theo Hoàng đế dựng trại ở bên kia sườn núi Bình Kiều à?” TRâm Ngọc Hàn tiến lên hỏi.

“Sườn núi Bình Kiều à?” Tiêu Tử Y để ý thấy ở đây còn có một sơn trang nghỉ hè xa xa xen lẫn giữa núi non trùng điệp, ở đó có một mảng kiến trúc xa hoa.

“Nơi này chính là vườn Thượng Lâm à, thường thì vào thời điểm đi săn cũng là nơi các vị Vương gia đại thần nghỉ ngơi. Còn bên sườn Bình Kiều lại là khoảng đất trống của khu vực săn bắn, rất thích hợp để

dựng trại trú quân. Mỗi lần đi săn cũng đều dựng trại ở đó nghỉ ạ” Trầm Ngọc Hàn kiên nhẫn giải thích.

Nàng mệt mỏi quá à! Ngồi xe ngựa không thể thư thái như ngồi xe hơi được mà! Tốt hơn hết là nàng nên đi nghỉ ở một phòng trong sơn trang nghỉ hè kia tắm suối nước nóng ha! Nhưng mà Tiêu Tử Y lại nhìn thấy hoàng hậu đều mặc quần áo cưỡi ngựa đuổi theo sau Hoàng đế mà đi, thì nàng đành giận dữ nói, “Ta cũng đi ha, nhưng mà nhớ đi chậm chậm chút, cố gắng chăm sóc đến Trạm Nhi và Tiêu Nhi nha”

Tiêu Tử Y cười là một con ngựa màu lông đỏ sẫm, hình thể tương đối nhỏ, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn. Hôm nay nàng cũng mặc toàn thân bộ quần áo đi săn đỏ sẫm, rất xứng với ngựa. Hai nhóc Tiêu Trạm và Nam Cung Tiêu thì cười đi sau nàng, tiến về sườn núi Bình Kiều kia.

Ở đây là một nơi bằng phẳng, địa thế phức tạp, xung quanh là cánh rừng mê mông bạt ngàn, cũng có một mảng sườn núi đầy cỏ, cách đó không xa còn có một hồ nước trong veo, cánh rừng bao la, bạt ngàn bên trong xa xa vẳng đến tiếng nước chảy từng đợt từng đợt, chắc hẳn ở đó là thác nước rồi. Lúc này đang là đầu thu, màu xanh hoa cỏ vẫn còn nguyên, thậm chí còn nhìn thấy đám hoa dại trong đó. Cũng do cánh rừng ở đây xum xuê, đồng cỏ và nguồn nước bạt ngàn nên cũng là nơi dã thú sinh sống.

Tiêu Tử Y cười trên lưng ngựa, tuy kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng cũng đã được học sơ, nhưng lúc giờ roi giục ngựa chạy, lại xuyên qua cánh rừng bị gió quạt mạnh qua đôi má, ngửi thấy mùi bùn đất và cây cỏ thơm ngát, tâm tình Tiêu Tử Y cũng đổi thành nhẹ nhõm khoan khoái.

Trách không được Hoàng Đế cũng muốn thỉnh thoảng đi ra ngoài giải sầu thế này! Chuyện đi ra ngoài này tâm tình bỗng thấy khác hẳn. Aizz, chỉ sợ giải sầu này lại biến thành náo loạn thôi.

293. Chương 293: Sơ Hở

Tiêu Tử Y hít một hơi sâu không khí tươi mới nóng sốt, cưỡi ngựa giữa một đám thị vệ, chỉ lát sau sẽ đi qua khu rừng rậm. Mà xuất hiện trước mặt nàng là một mảng sườn núi cỏ xanh rờn. Đi từ sườn núi Bình Kiều này lên đã thấy có rất nhiều người ngựa tập trung, đang xây dựng cơ sở tạm thời.

Tiêu Tử Y liếc mắt nhìn qua phát hiện ngựa của hoàng đế là con bạch mã màu vàng sáng đứng trước lều, có thể thấy hoàng đế đã vào trong lều nghỉ rồi.

Tiêu Sách vỗ ngựa chạy ra đón chào, cười cười nhìn Tiêu Tử Y nói, “Hoàng tỷ, đi một ngày có mệt không hả? đi nghỉ ngơi chút đi, tối còn đốt lửa trại nữa đó”

Tiêu Tử Y đáp khẽ một câu, nàng quả thật có mệt mỏi thật cũng chẳng muốn nói chuyện to nữa.

“Bác nhỏ à! Người nhìn hai con quái vật này xem có phải là con voi không ạ?” Tiêu Trạm và Nam Cung Tiêu cùng lúc đến đây tìm thấy con voi trong truyền thuyết. Kỳ thật trong vườn thú Hoàng gia cũng có nuôi mấy con voi, nhưng mà do Tiêu Trạm các bé tuổi còn quá nhỏ nên cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thấy.

Trong lòng Tiêu Tử Y giật mình, nhìn theo ngón tay nhỏ của Tiêu Trạm chỉ về một chỗ thì nhìn lại, trong mắt để ý đến Nam cung Sanh mặc toàn thân đen tuyền.

Mới không gặp có hai ngày mà nàng lại có thể nghĩ đến hắn vậy. Thực tế lần đầu nhìn thấy hắn mặc trang phục, lộ ra tư thế hiên ngang, hơn nữa màu quần áo đen càng nổi bật khuôn mặt như ngọc của hắn. Nàng không ngờ tới bỏ áo choàng đi hắn lại có vẻ phong lưu không bị trời buộc vậy, chẳng còn có chút gì tại rừng đào uống rượu làm thơ nữa. Hắn đang đứng cạnh con voi nói chuyện với một vài quan viên, cũng không để ý nàng tới, hoặc là có biết nhưng không dám liếc mắt nhìn.

Tiêu Tử Y biết rõ nàng không thể nhìn được nữa, nhưng mà mắt nàng lại lặng lẽ nhìn hắn, rất khó bảo mình rời ánh mắt ra nửa khắc. Trong nội tâm nàng tự tìm nhĩ cái cớ, dù Tiêu Sách có cảm thấy hoài nghi cũng không sao, thật ra nàng đang nhìn con voi đó mà!

Nhưng nhìn con voi thì cũng đừng có đưa mắt thâm tình như thế chứ? Tiêu Sách hoài nghi cau mày, cũng nhìn sang, phát hiện ra hoàng tử chú ánh mắt có lẽ đang tập trung vào toàn bộ trên người Lan lão bản. Kỳ thật chú cũng không thấy kỳ lạ, trong kinh thành, cái vị Lan lão bản này lại được rất nhiều cô gái ngưỡng mộ như tình nhân trong mộng. Từ sau khi nổi tiếng, chú mới tới tận hôm qua nhìn thấy được mặt thật, quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Ồ? Người đó....Sao con lại cảm thấy nhìn quen mắt vậy ha?” Nam Cung Tiêu bất thành linh toát ra một câu.

Tiêu Sách nghe lọt vào tai, cũng hiểu được mà cả kinh. Đúng rồi, hoá ra bé cũng cảm thấy rất quen, vì thế hôm qua khi nhìn thấy vị Lan lão bản này thì rất sửng sốt.

Sau lưng Tiêu Tử Y chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Thảm rồi, hình như nàng và Nam Cung Sanh đều quên mất, có đôi khi năng lực quan sát của trẻ con lại đặc biệt mạnh, hơn nữa Nam Cung Tiêu lại lớn lên từ nhỏ bên Nam Cung Sanh. Đồng thời Nam Cung Tiêu gần như chưa từng gặp Lan lão bản gì cả, có thể vạch trần thân phận Nam Cung Sanh ra không nhỉ?

May quá Nam Cung Tiêu cũng chưa nói gì, cứ vòng vèo nói đến con voi. Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy tinh thần bay bổng, nghe tiếng người và ngựa đang hí ầm ỹ trong quân doanh này, lại càng đau đầu hơn. Vội đem hai đứa trẻ giao cho Tiêu Sách và Trầm Ngọc Hàn đưa đi dạo, còn chính mình thì lại muốn lén vào trong lều để nghỉ một lát.

Kỳ thật mặc dù là nói dối Hoàng đế đến cắm trại, nhưng dường như tất cả những nơi trú quân cũng đã dựng trại xong. Lều Hoàng đế dùng là màu vàng sáng dĩ nhiên là ở giữa, bên cạnh là lều cao cấp của hoàng hậu, xung quanh là các lều của hoàng tử và thân vương, xuống nữa là các vương công đại thần. Cứ xoay vòng quanh lều Hoàng đế làm trung tâm để dựng lên bên ngoài. Ngay trước cửa lều hoàng đế có một bãi đất trống, xem cách bố trí như vậy rõ là chuẩn bị cho lửa trại buổi tối rồi.

Tiêu Tử Y được thị vệ dẫn về lều của nàng, bên trong cũng khá rộng rãi, có đủ mọi thứ cần dùng. Nhưng lại có ý chuẩn bị một chiếc giường nhỏ, có vẻ như là chuẩn bị cho Như Lan và Nam Cung Tiêu vậy.

Xem ra Tiêu Trầm hắc là cùng ở một chỗ với Hoàng hậu. Tiêu Tử Y ngồi trên ghế nhìn Như Lan đang chỉ đạo thị vệ mang đồ vật các nàng chuyển hết vào. Do cuộc đi săn ít nhất phải ở đây ba ngày, nên nàng đã bảo Nhược Trúc chuẩn bị ít đồ vật hơn. Kết quả là vẫn ôm đến đầy bọc to bọc nhỏ.

Cũng may là đồ hoàng hậu mang đến còn nhiều hơn cả nàng....nên nàng cũng thấy không thất lễ lắm. Tiêu Tử Y vô ý thức nhìn Như Lan ngay lúc thị vệ đi rồi thì ló một đồng này nọ trong hòm ra xếp sắp trong lều, song trong lòng lại nghĩ đến vừa rồi không nhìn thấy bóng Tiêu Cảnh Dương đâu cả.

Theo lý àm nói, hoàng đế vừa giá lâm thì thân là thái tử sao lại không có mặt được chứ? Hay là hắn đã vào lều với Hoàng đế rồi?

Tiêu Tử Y xoa xoa chút thái dương đang đau, cẩn thận nhớ lại, đã lâu rồi nàng cũng không gặp Tiêu Cảnh Dương rồi. Lâu đến thế nào thì nàng cũng nghĩ không ra, trông hắn có bộ dạng ra sao nữa. Hắn trong trí nhớ của nàng lại mơ hồ đến mức này....Là nàng vô ý thức muốn quên hắn đi ha...

“Công chúa, nếu người rất mệt thì cứ nghỉ một lát đi ạ” Như Lan thấy động tác của Tiêu Tử Y chăm sóc nói.

Tiêu Tử Y khẽ gật đầu, hôm nay đại để là nàng đã phải dậy lúc hai giờ sáng để lên đường cho đúng giờ rồi, lại ngồi lắc lư trong xe ngựa một ngày trời, chắc chắn là mệt lắm. Vì thế sau khi nàng thay xong quần áo, vừa đặt đầu xuống gối thì đã ngủ ngay mất.

Nàng thật thà nghĩ rằng nàng không ngủ. Do Như Lan lo nên lay cho nàng tỉnh lại. Lúc này đã là giờ lên đèn, cũng có thể nghe rõ tiếng cười nói ăn uống ồn ào bên ngoài của lửa trại.

“Công....công chúa, là nô tài không tốt, nô tài thu dọn xong mọi thứ lại ngủ quên mất ạ” Như Lan quỳ trên mặt đất, tự trách cắn chặt môi nói.

Tiêu Tử Y vốn chỉ mơ màng chút, sau đó bất đắc dĩ quát lên, “Đứng lên đi, giúp ta rửa mặt thay quần áo” Đây cũng là trách nhiệm của nàng, ai bảo nàng không tín nhiệm Nhược Trúc nên mới đem Như Lan đến.

Nói cho cùng thì Như Lan mới mười hai mười ba tuổi, bắt nàng giúp làm việc cũng đã là quá nghiêm khắc với nàng ta rồi, bình thường đều do Nhược Trúc trông coi nàng mới không xảy ra sơ xuất gì.

Như Lan tranh thủ thời gian nhảy dựng lên đi múc nước, Tiêu Tử Y tự đứng lên đi đến trước gương mặc quần áo, mặc từng cái từng cái một lên người, mãi cho tới lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn thì vừa thấy bóng chính mình hiện mờ mờ trong gương mà cười khổ một cái.

Hoàng Hậu cố tình không cho người đến gọi nàng, làm vậy là có chủ ý gì chứ?

Yến hội này nàng có nên đi hay không đây?

Không biết hiện giờ mà lại tiếp tục giả vờ ngủ có còn được nữa không...

294. Chương 294: Đấu Tranh Gay Gắt

Tiêu Tử Y lại để cho Như Lan đứng ở trong lều, còn chính mình thì đi tới khoảng đất trống trước chiếc lều màu vàng sáng kia.

Từ xa đã nghe tiếng cười nói náo nhiệt, hơn nữa đồng lửa bốc lên rất cao, ngọn lửa bốc lên trên không trung sáng khắp một vùng, đồng lửa nhỏ nổ lách tách trên không, từ xa cũng nghe được rất rõ. Trên đất trống có xếp một hàng mười cái bàn, ăn uống linh đình, ánh lửa lượn lờ, tiếng người huyên náo. Tiêu Tử Y cúi đầu vội vã đi nhanh, cầu nguyện sự xuất hiện của nàng chắc cũng không đến nỗi đột ngột là tốt rồi.

Thế nhưng mọi chuyện lại không như mong muốn, hình như Tiêu Sách vẫn đang một mực đợi nàng xuất hiện vậy, vừa nhìn thấy nàng thì lập tức đứng lên, cố ý lớn tiếng nói, “Hoàng tử, xem như là tử có thể đến rồi”

Cái giọng còn đang đổi ở thời kỳ cuối khàn khàn như vẹt ấy lại nghe rõ đến kỳ lạ, mọi âm thanh nói cười trên yến hội dường như bị ai đó dùng một khoá tạm khoá lại vậy, kết một tiếng ngừng lại. Dường như tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Tiêu Tử Y, đối với vị công chúa Trường Nhạc trong truyền thuyết này, có rất nhiều người thấy ngạc nhiên.

Nếu ánh mắt mà có thể làm thành mũi tên, thì Tiêu Sách sớm đã bị Tiêu Tử Y bắn thành tổ ong bò vẽ rồi. Nhưng mà nàng cũng không có niệm lực để chuyển hoá thành công lực, vì thế chỉ hung hăng lườm Tiêu Sách, ngẩng đầu ưỡn ngực thoải mái nhìn về phía mọi người đang chú ý đi tới.

Nàng không làm được ánh mắt thực thể hoá, mà người khác cũng chẳng còn cách nào cả! Song bị nhiều con mắt nhìn như vậy, nàng cũng không mất đi một miếng thịt còn sợ gì nữa chứ!

Tiêu Tử Y lạt quan mà nghĩ, cùng lúc sắp đi tới gần đến nơi nhưng thân bất do kỷ mà đành đi chậm lại, bởi nàng phát hiện ra vị trí của nàng ngồi không rõ có phải trùng hợp hay cố ý mà ngay bên cạnh Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Sách rất hài lòng khi thấy phản ứng này của Tiêu Tử Y nhếch môi lên xem như lợi hại quá.

Tiêu Tử Y sững sờ một lát sau, trước khi kịp phản ứng đã hướng lên thỉnh an Hoàng đế và Hoàng hậu. Việc chuyển hướng này làm cho nàng giấu khá tốt vẻ mặt tự nhiên vừa rồi, sau đó mới thản nhiên ngồi vào vị trí. Chỗ ngồi của nàng ngay dưới Tiêu Cảnh Dương, Tiêu Sách phía trên, có thể nói hai huynh đệ ngồi ngang tầm nhau.

Trong nội tâm Tiêu Tử Y thầm oán một cái, không rõ là ai có dụng ý kín đáo mà bố trí chỗ ngồi như thế, đây rốt cuộc là sắp xếp kiểu gì thế? Theo tuổi thì cũng không đúng, rõ ràng là Tiêu Sách còn nhỏ tuổi hơn so với hoàng nữ là nàng đây mà! Còn nếu sắp xếp theo thân phận thì lại càng kỳ lạ hơn. Luận về thân phận thì nàng còn cao hơn so với Tiêu Sách nữa cơ mà? Thế mà vừa rồi lúc nàng thỉnh an Hoàng đế lại chứng kiến thấy Tiêu Trầm và Nam Cung Tiêu hai nhóc ấy ngồi sau lưng Hoàng hậu.

Tại yến hội lúc Tiêu Tử Y ngồi vào vị trí trong khoảng khắc lại khôi phục náo nhiệt như cũ, chỉ là Tiêu Tử Y có cảm giác có rất nhiều người đang ra sức để ý đến nàng tại đây.

“Tử Y à, hôm nay trên bàn toàn là đồ ăn mà ban ngày chúng ta săn được đó, rất mới lạ, tươi sống, muối nêm thử xem” Tiêu Cảnh Dương cất tiếng ôn nhu như trước truyền đến từ bên phải Tiêu Tử Y, làm cho con tim nàng đập lồi một nhịp.

“Vâng” Tiêu Tử Y cúi thấp đầu xuống, lại không dám ngẩng đầu lên chút nào nhìn hắn.

“Hoàng tỷ à, tỷ đến muộn vậy, thật tiếc là không được thấy con voi phiên bang có tiến cống ở sân, vậy tỷ không tự thưởng một chén rượu sao?” Tiêu Sách ngồi bên trái nàng khẽ cười bảo.

Hoá ra tiết mục Nam Cung Sanh muốn giả trang đã qua rồi ha. Tiêu Tử Y âm thầm bóp bóp cổ tay, thời điểm lúc này nàng gần như không thể ngẩng đầu lên nhìn khắp yến hội để tìm bóng Nam Cung Sanh được. Nàng thấy Tiêu Sách bắt giắc đang rót rượu vào chén cho nàng, biết rõ nếu nàng không theo ý thẳng nhóc này thì không biết nó còn nói cái gì ra nữa đây. Dù sao rượu này chắc độ cũng không lớn lắm, vì thế nàng bắt đầu dĩ thử dài, định đưa tay ra nâng lên uống là được.

Nhưng lúc nàng sắp chạm vào chén thì đã có một cánh tay nhanh hơn nhắc lên trước. Trong lúc Tiêu Tử Y đang kinh ngạc thì chỉ nghe Tiêu Cảnh Dương lạnh nhạt nói theo từ bên tai truyền đến, “Sách đệ lại nói đùa nữa rồi. Rượu này là loại rượu ngon phiên bang tiến cống, đậm đặc mà lại cay, hoàng tỷ người làm sao mà uống được chứ?”

Tiêu Sách lại nở nụ cười tươi dường như đã sớm biết thế, cười khì khì nói ra, “Hay da da, ta đây thật quên mất, nhưng mà rượu này cũng không thể đổ ngược lại được chứ!”

Tiêu Tử Y nghe thấy tiếng hắn nói chuyện mà lòng thấy phiền não, thật muốn đem chiếc đuôi động vật trên bàn nhét thẳng vào miệng hắn, bịt chặt miệng của hắn lại. TRanh cãi âm ỉ, ở đây sẽ trở thành tiêu điểm của yến hội mất rồi. Tiêu Tử Y nhủ nhủ mày nói, “Ta uống là được chứ gì”

“Ta uống thay cho nàng” Tiêu Cảnh Dương đồng thời cũng lên tiếng, sau đó giơ lên uống cạn.

Rốt cuộc Tiêu Tử Y cũng ngẩng đầu lên nhìn lại hắn, vừa lúc thấy đôi mắt sáng của Tiêu Cảnh Dương nhìn lại nàng. Hắn rất gầy.

Tiêu Tử Y có cảm giác đầu tiên là thế. Tận đáy lòng nàng đã cố sức đem Tiêu Cảnh Dương chôn sâu mơ hồ giờ bỗng lập tức trở nên rõ ràng. Nhìn rất rõ gương mặt hắn chuyển dần thành đỏ, Tiêu Tử Y lập tức thu mất lại hạ giọng nói, “Cảm ơn hoàng huynh”

Mặt của hắn...Hắn là uống rượu mới đỏ phải không ha? Trong lòng Tiêu Tử Y chưa kịp nghĩ xong thì đã nghe Tiêu Sách ở bên cạnh cười châm chọc, “Hoàng huynh đối với hoàng tỷ thật tốt quá ha! Thật là làm cho ta ngưỡng mộ quá”

Tiêu Tử Y nhếch mép lên, thẳng nhóc này từ lúc bắt đầu tới giờ, không phải là muốn nhắc tới câu đó sao? Định làm to chuyện giữa nàng và Tiêu Cảnh Dương trước mặt mọi người sao. Nhưng mà có chút làm hơi quá, chút thủ đoạn đó chỉ sợ chẳng làm khó được Tiêu Cảnh Dương đâu.

Quả nhiên Tiêu Cảnh Dương đặt chén rượu xuống, khẽ mỉm cười nói, “Huynh trưởng bảo vệ đệ muội là chuyện đương nhiên. Nếu đổi lại là Sách đệ, hoàng huynh ta cũng nhất định sẽ làm y vậy thôi”

Một câu nói hoàn mỹ đến mức không thể chê vào đâu được làm cho Tiêu Sách cứng họng, đành âm thầm nuốt giận dỗi vào.

Tiêu Tử Y thở phào nhẹ nhõm, ngồi giữa hai huynh đệ bọn họ nàng có thể thấy rõ cảm giác đấu tranh gay gắt của họ, đã kịch liệt hơn nhiều so với trước. Có thể thấy mâu thuẫn này dần đi theo chiều hướng gay gắt rồi sao? Nàng lại nghĩ tới trong này, gia tộc Độc Cô và gia tộc Thẩm lại sắm vai làm nhân vật gì đây? Tiêu Tử Y vô thức nhìn xuống yến tiệc ngấm, rất dễ nhìn thấy bóng Độc cô đại tướng quân và Độc Cô Diệp. Người Thẩm gia đâu nhỉ....Trời ạ, lần này nàng mới để ý thấy nàng dẫn TRâm Ngọc Hàn đến chính là người Thẩm gia nha!

Tiêu Tử Y lặng lẽ thở dài, vị biểu ca này của nàng làm cho nàng cảm giác quá mạnh, vì thế nàng lại suýt quên thân phận của hắn. Hơn nữa không rõ Lí Long Cơ định làm gì, cuộc đi săn này có vẻ như không ổn,

cũng bắt đầu từ yến hội này....

“Tử Y, đầu còn đau không? Ta nghe mẫu hậu nói thân thể nàng có vẻ không được khoẻ mới không cho người đi gọi nàng đây” Tiêu Cảnh Dương cười quan tâm hỏi nhỏ từ bên cạnh.

“Không sao ạ, ngủ một giấc thì cũng đỡ rồi” Tiêu Tử Y lại mỉm cười. Trời, Hoàng hậu đây là quan tâm thật hay giả đây?

“Vậy thì ăn chút gì đi, Không thích ăn thức ăn mặn thì ăn chút thức ăn nhạt này này” Tiêu Cảnh Dương còn cố ý giúp nàng gấp mấy cọng rau bỏ vào chén.

Tiêu Tử Y được yêu thương quá mà sợ, vội lặng lẽ nhìn chung quanh một chút, may là không có ai để ý đến họ. Thật ra bụng Tiêu Tử Y đang trống rỗng, nhưng mà thật sự cũng chưa đến nỗi chết đói, nhất là lại dưới cái nhìn nóng rực mãnh liệt của Tiêu Cảnh Dương như vậy. Vị hoàng huynh này của nàng chẳng lẽ không sợ bị người ta để ý hay sao?

Dưới tình trạng không thể nói thêm được gì, nàng chỉ đành cúi đầu ăn mà không cảm thấy đồ ăn trên bàn ngon gì, mãi cho tới khi bả vai bị vỗ mạnh một cái, mới ngạc nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy một bé trai trông vô cùng khí khái đang đứng sau lưng nàng, khoanh tay dương dương tự đắc nhìn nàng.

Tiêu Tử Y ngây ngốc chút, sau đó vội vàng nuốt thức ăn xuống, kinh ngạc, “Tiểu Huyền, Sao con lại cũng tới được vậy?”

*** Tiểu phẩm của nhà trẻ Hoàng gia****

Độc Cô Diệp: “Tiểu Huyền à, Diệp Tầm là đứa trẻ không ngoan, ta không muốn thấy cháu chơi với nó đâu”

Độc Cô Huyền: “Tiểu thúc à, cháu đây là trẻ ngoan sao?”

Độc Cô Diệp: ‘Đương nhiên, cháu là đứa trẻ tốt, trẻ ngoan mà’

Độc Cô Huyền: “Vậy thì Diệp Tầm nên chơi cùng cháu chứ”

Độc Cô Diệp: “....”

295. Chương 295: Bút Long

Độc Cô Huyền có vẻ như rất hài lòng nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Tử Y, khịt khịt mũi cười bảo, ‘Ha ha, con đã tới từ sớm rồi!’

“Ai dẫn con tới hả?” Tiêu Tử Y theo phản xạ hỏi thử một câu, sau đó lại âm thầm cười đầu óc mình ngu ngốc. Còn có thể là ai nữa đây? Không phải vừa rồi nàng vừa thấy Gia tộc Độc Cô đó sao?

Quả nhiên, Độc Cô Huyền còn chưa kịp đáp thì Tiêu Sách đã xen vào, “Là đại tướng quân Độc Cô dẫn nó theo đó, hôm nay tiểu Huyền còn cùng ta đi săn nữa đây này!”

Tiêu Tử Y nhanh chóng thu thập được tin trong những lời chú vừa nói. Thứ nhất, cái vị Độc Cô Phiệt này nói trước không phải là một ngày, có thể đã tự âm thầm bố trí rất nhiều ngày trước rồi. Thứ hai, xem ra quan hệ giữa Độc Cô Phiệt và Tiêu Sách cũng không tệ. Chỉ là sau khi Độc Cô Huyền tới, Tiêu Cảnh Dương cũng không lên tiếng, cứ giả vờ mất diếc tai nghe.

Độc Cô Huyền nghe tới cuộc đi săn, lập tức phồng mũi kiêu ngạo ngất trời. Cậu móc trong cổ ra một đồ trang sức nhỏ, vênh váo nói, “Công chúa người xem nè! Đây là cái sừng hươu trên đầu con hươu mà con hôm nay săn được đó! Ha ha, phụ thân nói vẫn còn thừa nữa nè, đợi khi nào tiễn người về sẽ tặng cho người một cái đó!”

Tiêu Tử Y tủm tủm vì mấy câu khoa trương của cậu, cảm thấy vẫn đang nghĩ Độc Cô Huyền được bao nhiêu điểm, mũi tên bắn ra vậy cũng có thể sẵn được cái sừng hươu to đến vậy sao? Nàng thấy tám phần là Độc Cô Rực vì muốn để cho con trai lấy lại niềm tin đã bị thua thảm hại trên đại hội thể dục thể thao nên mới cố ý dẫn cậu đến đây đi săn thôi.

Nghĩ đến đây Tiêu Tử Y lại nhớ Nam Cung Tiêu đã từng lên nói với nàng, tại Đại hội thể dục thể thao Độc Cô Diệp đã từng tới nói ấy nhóc biết khi thi đấu cứ thắng tay với Độc Cô Huyền. Một cái cách thắng thần mà lại đả kích quá sâu, sau này lại lặng lẽ tạo dựng niềm tin cho cậu bé sao? Hay là cách giáo dục tinh anh của Độc Cô Phiệt đã vượt khỏi tầm hiểu biết của nàng, hoặc là Độc Cô Diệp và Độc Cô Rực bằng mặt mà không bằng lòng?

Nhưng những này cũng không phải nàng một chốc một lát đã rõ. May là Độc Cô Huyền cũng đột nhiên xuất hiện còn toát ra hào khí, lại làm cho Tiêu Tử Y ăn cũng thấy ngon hơn.

Một lát sau Hoàng đế và Hoàng hậu cùng rời bàn tiệc. Đế HẬU sau khi về, yến hội càng thêm náo nhiệt, chỗ nào cũng đầy tiếng cười nói. Tiêu TRẠM và Nam Cung Tiêu cũng tới ngồi chung cùng họ, hai bé một trái một phải ngồi vây quanh Độc Cô Huyền hâm mộ vuốt ve chiếc sừng hươu của cậu.

Sau đó Tiêu Cảnh Dương cũng tán gẫu với cả Tiêu Tử Y nhiều chuyện, chỉ đôi lúc lại quay đầu dạy cho nhóm Tiêu TRẠM một ít cách thưởng thức cuộc đi săn, mãi cho tới tận cuối cùng tan cuộc. Ngay lúc Tiêu Tử Y đứng dậy rời tiệc, mới vô tình vút lại một câu bên tai Tiêu Tử Y, “Ngày mai chớ đi phía đông nhé”

Tiêu Tử Y nhanh trí giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn cười vui vẻ chào tạm biệt Tiêu Cảnh Dương, dặn dò Nam Cung Tiêu đừng có mãi chơi quá rồi lát nữa vừa không biết đường thì để cho người khác dẫn bé về.

Rời khỏi yến hội, Tiêu Tử Y bị gió cảnh đêm mát lạnh trong rừng thổi tới, tâm tình thả lỏng. Bất kể thế nào thì tối nay cái yến tiệc này cũng coi như qua rồi. Cố mà chịu đựng mấy ngày đi săn tới. Nàng cần phải đi một bước tính một bước vậy.

Quả thật đúng là nàng đang đi một bước một bước, cúi đầu chậm rãi bước thong thả trở lại lều của mình. Yến hội được tổ chức cách lều nàng không xa, nàng đi một lát đã đến, thế nhưng nàng cũng dừng bước ngay trước lều mình.

Nguyên nhân thì nàng không thấy có một thị vệ nào canh giữ trước lều cả, đến cả một người cũng không.

Tiêu Tử Y đứng ở đó, thật muốn nhìn xuyên thẳng vào trong lều xem trong đó phát ra tiếng thở là của người nào.

Do vốn chẳng có võ công nên nàng cũng không nghe thấy được tiếng thở của người trong đó,

Tiêu Tử Y chỉ phán đoán vài giây đồng hồ rồi sau khi nghe được âm thanh gì đó, thì mỉm cười vén rèm vào, bởi nàng đã đoán được người bên trong là ai rồi. “Sao huynh lại tới đây?”

Nam Cung Sanh ngừng tay, kinh ngạc ngẩng đầu tò mò hỏi, “Làm sao nàng biết là ta?”

Tiêu Tử Y cười hì hì chỉ vào chiếc bút lông trong tay hắn, nhún nhún vai nói, “Cái lông vũ này muội làm đã hỏng mấy cái rồi, hiện giờ đến huynh trong tay cũng chỉ còn có hai cái mà thôi. Ngoài huynh ra còn ai vào đây mà ghi thứ đồ vật có tiếng vang vậy chứ?” Thanh âm của bút lông trên giấy có chút giống loại bút máy, vì thế nàng nghe xong thì đã hiểu.

Nam Cung Sanh vừa nghĩ đến cái lông chim Đông Hải Thanh kia bị đem làm bút lông thì thấy lảng phất mà đau lòng, cười khổ bảo, “Nàng cũng không thử trước lông bồ câu hay lông gà xem thế nào”

“Muội biết mình có tự mình làm cũng căn bản không giống mà! Muội chỉ đọc sách thấy có ghi qua thế” Tiêu Tử Y chép miệng nói ra. Hoá ra nàng cũng cho rằng chỉ cần lấy lông cắt bỏ ngang làm bút viết là được. Nhưng trên thực tế thì cả quá trình cũng phải nghiên cứu kỹ. Ví dụ như lông vũ mà viết nhiều sẽ rạn phần đầu. Do lấy lông vũ có tính bền dẻo nên nàng có thử sấy qua, lúc đốt đi mấy chiếc cuối cùng đã thành công. Còn lông vũ nàng đang có rõ ràng có lõi, hơn nữa có mực sẽ viết xuống được, nên yêu cầu giấy viết rất cao.

“Nhưng mà thật sự dùng tốt lắm” Nam Cung Sanh thích mãi mà không buông ra. Thật sự là ngoài dự đoán của hắn. Chữ viết mặc dù không giống cái kiểu viết bút lông kia, nhưng đường nét mạnh mẽ, có cảm giác rất khác.

“Hừ hừ, đúng vậy! Giấy và bút mực với dân thường thì vẫn là đồ vật quá xa xỉ. Vốn muội cho rằng than củi là đồ rẻ tiền rồi, nhưng sau này muội mới biết được, mọi nhà dân thường đều không dùng than, chỉ dùng củi để đun. Còn lông vũ thì cũng chỉ tùy ý làm mới thấy được thôi. Ha ha, công dụng cực kỳ là tiện lợi nhé. Phổ cập giáo dục quốc dân thì cần phải đánh vỡ cách viết gông cùm cũ của người giàu thôi” Tiêu Tử Y khó tránh khỏi tâm tình kích động nói. Đột nhiên nàng cũng phát hiện ra trong lúc vô tình có thể cải thiện lại vấn đề dùng bút lông khó này. Sau Thời Trung cổ ở Châu Âu nền văn minh phát triển nhanh chóng, chuyện đó và chuyện bút lông hiện giờ cũng không thể tách bạch rõ ràng.

“Được, ta biết làm sao rồi” Nam Cung Sanh nhìn hai mắt sáng ngời của Tiêu Tử Y, trong nội tâm lại thấy hiền hoà. Hắn vốn rất thích nhìn tinh thần sáng láng kiểu này của nàng.

“Nhưng mà chiếc lông vũ này lại cần loại giấy rất cao, muội sợ sẽ làm khó huynh thôi” Tiêu Tử Y ngược lại nói buồn rầu. Chiếc bút lông viết nhiều lên giấy Tuyên Thành sẽ nhanh chóng bị toẽ ra, nàng phát hiện ra nếu viết trên tấm da dê thì hiệu quả lại tốt hơn nhiều, nhưng người thường thì sao có thể tìm mua nổi một tấm da dê tốt ở đâu chứ?

“Ha ha, chuyện này thì cũng đừng có buồn” Nam Cung Sanh búng vào tờ giấy trên bàn, vừa cười vừa bảo, “Trước đây mọi người ai cũng muốn một miếng giấy vừa mềm vừa dai, là loại giấy càng mềm càng dai lại càng quý, mà ngược lại loại giấy thô ráp cứng thì không hút mực, nên ai cũng mua về làm giấy chùi chân trong nhà cả đấy, có điều chẳng có công cụ để viết mà thôi”

296. Chương 296: Cung Tên

Tiêu Tử Y mừng quá, vừa nắm cổ tay hắn vừa cười nói, “Vậy thì hay quá! À, nhưng mà chuyện này phải dẫu Đàm Nguyệt Li nha, thằng nhóc đó nếu mà biết ý à, nhất định sẽ tìm ra được công nghệ cao thâm hơn, rồi lại nghĩ cách đem bút lông đi bán kiếm tiền cho quý tộc thì chán lắm”

“Biết rồi, chuyện buôn bán hắn có thể mạnh hơn ta sao? Yên tâm đi!” Nam Cung Sanh dùng chiếc lông trong tay vuốt ve chóp mũi Tiêu Tử Y cười trêu nói.

Tiêu Tử Y vì động tác này của hắn mà toàn thân cứng đờ, nhớ tới cảnh trước đây nàng cầm chiếc lông vuốt ve hắn, bất giác nghĩ đến kiểu này còn cách dùng tốt hơn nữa. Tiêu Tử Y càng nghĩ càng cảm thấy màn bên trong chỉ có hai người mờ ám thì thấy không hay lắm nên vội nói lảng đi, “Khụ, Như Lan đi đâu rồi?”

“Như Lan á? Lúc ta tới thì đã không thấy nàng ta đâu rồi. Aizz, ta cứ nghĩ không đợi được nàng về nữa, đang nghĩ cách lại cho nàng đây này!”

Nam Cung Sanh vô tội mở to hai mắt, bắt chước y bộ dạng ngày thường của Tiêu Tử Y.

Tiêu Tử Y mặt trắng chẳng còn hạt máu nào, Như Lan có thể là ham chơi mà ra ngoài rồi, nhưng cũng không phải trùng hợp thị vệ cũng ham chơi mà đi đó chứ?

Nam Cung Sanh vuốt ve mái tóc dài rủ xuống trước ngực hắn, gần như vô tình mà hỏi han, “Hôm nay Tiêu Cảnh Dương ngăn giúp muội uống rượu hả?”

Tiêu Tử Y nheo mắt lại, nghe ra ý tứ, hoá ra nam nhân này cũng biết ghen! Nàng cười cười, rất vui thích bảo, “Đúng vậy ha, huynh trưởng chiếu cố đến muội muội mà!”

Nam Cung Sanh ngẩng đầu vừa lúc thấy Tiêu Tử Y vén tóc ra sau tai, hắn lại vô cùng thích động tác trêu chọc này của nàng. Tiêu Tử Y cho tới tận bây giờ đều không thích đem cặp tóc lại thành một búi, mà cứ để cho chúng buông xuống tự nhiên, và nàng thì thỉnh thoảng lại lấy tay trái của nàng tùy ý vén lên. Nhìn một bên mặt trắng nõn của Tiêu Tử Y dưới ánh nến toả ra sáng đến mê người, hắn sẽ không kìm nổi lòng mình mà trào lên niềm xúc động muốn hôn nàng.

Tiêu Tử Y bị hắn nhìn mà má nóng bừng lên, định hé miệng ra nói gì đó nhưng lại không nỡ phá hỏng bầu không khí bây giờ, khẽ rũ mi xuống, cảm giác được khí tức nóng rực của Nam Cung Sanh đang tiến lại gần.

“Các người đang làm gì đó?” Một giọng non nớt khờ khạo từ cửa lớn truyền tới.

Sự thật chứng minh, ý loạn tình mê có lẽ không tiện có người đến quấy rầy. Nam Cung Sanh và Tiêu Tử Y hai người cùng sững sốt, chậm một bước mới nhanh chóng tách nhau ra.

“Khụ, Tiêu Nhi, Con đã về rồi à?” Tiêu Tử Y ra vẻ như không có gì sửa sang lại đầu tóc, thâm nghĩ đứa trẻ năm tuổi này có lẽ cũng không hiểu họ vừa rồi làm cái gì đâu.

Nam Cung Tiêu cũng không đáp lại, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trong lều kia. Hừ! Công chúa là của nhị ca bé đó! Người đó là ai vậy kia?

“Công chúa, vậy hạ thần hôm nay xin cáo lui ạ” Nam Cung Sanh giả vờ giả vịt quay lưng về phía Nam cung Tiêu nháy mắt với Tiêu Tử Y cố thay đổi giọng cho khác.

Nhưng thị lực của Nam Cung Tiêu cực kỳ tốt vô tình cũng nhìn thấy vết thương mới trên mu bàn tay Nam Cung Sanh mới giật mình nói, “Nhị ca? Người là nhị ca của ta sao?”

“...” Hai người lớn bất chợt sợ ngây người, ai cũng không biết nên trả lời thế nào cả.

“Huynh nhất định đúng rồi! Nếu không sao vết thương trên mu bàn tay của huynh lại bị thương giống y như mấy ngày trước có dạy ta buộc mũi tên chứ?” Nam Cung Tiêu một mực khẳng định, khuôn mặt nhỏ lập tức suy sụp xuống, vẻ mặt đau khổ nói, “Nhị ca à, cái chòm râu anh tuần kia của huynh đi đâu mất rồi?”

“...”

Nam Cung Sanh và Tiêu Tử Y cùng nhìn nhau, vẫn không biết là nên trả lời thế nào nữa.

Nam Cung Tiêu mất ngủ cả đêm.

Cũng không phải vì bị kích động chuyện đi săn ngày hôm nay mà không ngủ được, mà bản khoản trần trọc một đêm chỉ vì có liên quan đến chuyện nhị ca cậu có chòm râu đẹp trai cực kỳ kia mà không biết tự dưng không cánh mà bay đâu thôi.

Tại sao lại không thấy chứ? Tại sao lại không thấy chứ hả? Cái vị tiểu sinh nhẵn nhụi kia chính là bộ mặt thật của nhị ca bé đó sao? Vì sao bé thấy cứ như người xa lạ vậy chứ? Vậy nhị ca thật sự của bé đâu rồi? Hãy trả lại nhị ca cho bé đi mà!

“Nam Cung à, sao thế nào mà tinh thần của ngươi lại tệ thế hả?” Hôm nay Độc Cô Huyền lại đổi trang phục khác, cả người một thân đồ rực rỡ nổi bật tinh thần của cậu lên đến mười phần. Trong tay cậu cầm một bộ cung tên vừa phải màu đỏ, bên hông là bao đựng đao. Trên lưng còn đeo một bao đựng một số mũi tên nữa. Hôm nay cậu vẫn chưa đi săn cùng phụ thân được, mà tự động chạy tới một chỗ với các bạn.

Nam Cung Tiêu cũng trang phục gần như thế, chẳng qua là cậu mặc trên người bộ trang phục thợ săn màu xanh da trời thôi. “Không có gì” Nam Cung Tiêu có chút buồn bực đáp. Chuyện này làm sao mà cậu nói ra được chứ? Hơn nữa nhị ca cậu đã dặn là không được nói cho người khác biết mà.

“Ồ? Cái cung trong tay ngươi nhìn có vẻ lợi hại nhỉ?” Độc Cô Huyền nhìn bộ cung trong tay Nam Cung Tiêu mà nhâm mộ bảo, thật ra chiếc cung trong tay Nam Cung Tiêu cũng không thể tốt bằng chiếc cung trong tay cậu, nhưng vấn đề ở chỗ là cung đó còn lớn hơn cung cậu nữa. Mà cậu thì nghĩ, cứ to là tốt nhất mà!

Nam Cung Tiêu nhìn cung trong tay lại thấy buồn bực nữa, đây chính là do nhị ca chuẩn bị cho cậu đó. Lại còn nói cái cung này tốt thế nào nữa chứ, phải quý trọng ra sao nữa....Hừ! Cậu rất cuộc không nên tin nhị ca nữa rồi! Nam Cung Tiêu xoay người lại phát hiện ra Tiêu Trạ cũng nhâm mộ nhìn cây cung trong tay cậu thì dứt khoát đề nghị bảo, “Tiêu Trạ, ngươi có thích cái cung này của ta không? Chúng ta đổi nhé!”

“Có được không?” Tiêu Trạ hai mắt ngời sáng, chiếc cung trong tay bé là nhỏ nhất đó, bé thấy chiếc cung trong tay Nam Cung Tiêu kia thì đã muốn lắm rồi, nhưng mà vẫn một mực xấu hổ không dám mở miệng.

“Ừ, đổi mà” Nam Cung Tiêu hờn đổi đưa tay ra, hiện giờ cậu không muốn cầm bất cứ đồ vật gì của nhị ca, nhưng cậu cũng không muốn đổi với Độc Cô Huyền, lát nữa Độc Cô Huyền mà cầm cung của cậu rồi không đạt được thứ mình muốn, lúc đó lại đổ hết lên đầu cậu à xem.

Tiêu Trạch chần chờ chút, nhưng cũng không cưỡng được sự hấp dẫn của cây cung, hai người cứ vậy mà đổi cho nhau.

Tiêu Tử Y cười khở đứng một bên nhìn. Xem ra phản ứng của Nam Cung Tiêu rất lớn đó nha! Hôm qua Nam Cung Sanh còn không để ý lắm đến...hình tượng, bảo tiểu đệ đệ mình nhất định sẽ quen thôi.

Quen quen cái con khỉ ý! Hắn có biết oán niệm của trẻ con kinh khủng đến mức nào không chứ?

“Công chúa, cứ để cho Hoàng tôn điện hạ cầm chiếc cung lớn vậy có được không?” Trầm Ngọc Hàn cố cười hỏi nhỏ. Thật sự Tiêu Trạch vẫn còn là đứa trẻ nhỏ như thế, mà lại cầm chiếc cung lớn như vậy trông chẳng ra làm sao cả.

“Tuỳ bọn trẻ đi, dù sao thì bé ấy cũng không sẵn được gì đâu” Tiêu Tử Y khẽ thở dài, dẫn bọn trẻ đi ra chẳng qua là để chơi đùa thôi mà, chẳng lẽ lại còn trông cậy vào chuyện chúng có sẵn được gì không á? Nàng vốn không muốn đi vào rừng săn đây này! Nhưng mà cũng không cần hỏi thì cũng biết mấy nhóc đó không đồng ý rồi. Đã đến thì sau này cũng đừng có đi ra xa quá chắc chẳng sao đâu, nhưng xét thấy ở trong tình thế không rõ này, nàng quyết định tóm lấy bọn trẻ trở về, nhét vào trong lồng thì vẫn là an toàn nhất.

Tiểu phẩm của nhà trẻ Hoàng gia**

Ngày nào Độc Cô Huyền cũng không chịu làm hết số bài tập được giao.

Tiêu Cảnh Dương hỏi, “Tiểu Huyền à, vì sao lại không làm bài tập hả? Là tại đề quá khó hay sao?”

Độc Cô Huyền trả lời, “Không phải ạ, đề con hiểu hết ạ, nhưng đáp án thì con thấy khó quá”

297. Chương 297: Đi Săn

“Địa hình ở đây thế nào?” Tiêu Tử Y ngồi trên lưng ngựa, thấy một mảng rừng bạt ngàn, có chút không biết làm sao. Nàng nghĩ đến lúc yến hội đêm qua, Tiêu Cảnh Dương có nói cho nàng biết chỗ đi về phía đông, nhưng mà nàng cũng vẫn chưa nắm rõ được hoàn cảnh ở đây là thế nào nữa.

Trầm Ngọc Hàn lấy roi thúc ngựa chỉ vào phía đông nói, “Địa hình Khu vực săn bắn này rất phức tạp, phía đông là mảnh rừng rậm, trong có thác nước suối, hình như còn có dã thú cỡ lớn đi lại nghỉ ở đó nữa. Đi về phía Tây thì là thảo nguyên khá nhẹ nhàng, trên thảo nguyên có hồ nước, nghỉ ở đó chỉ có bầy dê bò thôi. Nhưng mà sau thảo nguyên đó là rừng, sâu trong rừng còn có sườn đồi. Hai bên đều có mãnh thú cả, nhưng khu vực săn bắn này mãnh thú bên trong đều nắm rất rõ, nên không nguy hiểm đâu”

Tiêu Tử Y nghe mà nhui nhúi mày, hai bên này nàng đều muốn đi, không thể đi phía đông mà nàng nghe tới hai chữ sườn đồi phía tây thì lại càng ghét, bất giác liên tưởng đến vách núi trong tiểu thuyết. Thôi được, nàng cũng không muốn chọn làm nhân vật anh hùng gì cả, chẳng may nàng làm bia đỡ thì phải làm sao đây? Tiêu Tử Y ngẩng đầu nhìn về đỉnh núi xanh tươi xa xa, hỏi, “Vậy hướng núi này đi đâu?”

“Nếu công chúa muốn đi trên núi, vậy chúng ta sẽ cưỡi ngựa đến đó, sau đó đành phải để ngựa lại đi bộ thôi. Chỉ là trên núi chẳng có cái gì săn cả, bình thường không có ai lên trên đó đâu”

Trầm Ngọc Hàn khó hiểu nói, “Công chúa như vậy là sợ đi săn gặp nguy hiểm sao. Yên tâm đi, chúng ta đi còn có khoảng hai mươi bốn thị vệ đi cùng nữa, thêm ta nữa là hai mươi lăm người, đảm bảo bảo vệ công chúa và Hoàng tôn điện hạ an toàn mà”

“Tâm lý an toàn có thể bảo hiểm được sao? Ta cũng không muốn nhìn thấy gấu hay sói hay là thứ gì đó mà” Tiêu Tử Y khẽ hừ một câu, lắc nhẹ dây cương quay đầu ngựa lại nói, “Chúng ta lên núi thôi, kể cả hái thảo dược cũng hay lắm” Hừ, nếu không phải Nam Cung Sanh tiến cống hai con voi kia rồi lập tức trở

thành loại động vật quý hiếm cần được bảo vệ thì nàng đã định cưỡi chúng đi săn rồi. An toàn là phong cách tuyệt đối.

TRầm Ngọc Hàn im lặng, tâm tư chuẩn bị được ăn món dân dã bị vỡ tan, bất đắc dĩ quay ngựa đi theo.

“Ồ? Trong lều vẫn còn lạnh vậy mà mọi người sớm đã xuất phát rồi ư?” Tiêu Tử Y tưởng họ đã lên sớm trước rồi chứ!

“Đúng vậy nha, đã sớm đi rồi” TRầm Ngọc Hàn xoa xoa mũi, dè sự bất mãn trong lòng xuống. Hắn vốn lúc trời chưa sáng đã đứng đợi trước lều của nàng rồi, kết quả là nếm xong điểm tâm thì mới xuất phát nhất định đã thú đã bị những người khác chiếm cả rồi.

“Cả phụ hoàng cũng đi rồi sao?” Tiêu Tử Y lúc đi ngang qua lều màu vàng của Hoàng đế, phát hiện ra thị vệ canh trước cửa lều đã thiếu đi khá nhiều.

“Đã cùng hoàng hậu đi rồi” TRầm Ngọc Hàn càng tăng thêm ngữ khí nói, “Hơn nữa còn là đi từ rất sớm”

“A, vậy thì đúng là lợi hại quá đi” Tiêu Tử Y dĩ nhiên là biết rõ hắn nói thế có ý gì. Nhưng mà nàng chỉ hận là không kéo được thời gian lại chút thì tốt! Nàng thấy ba nhóc đi sau cưỡi ngựa mà chạy lên trước, lập tức có mười thị vệ đuổi theo luôn, còn lại vài thị vệ thì đi phía sau nàng. À, cần nhiều người như vậy làm gì chứ. Trong nội tâm Tiêu Tử Y hơi có chút an tâm, thuận miệng hỏi, “Vay phụ hoàng thì đi chỗ nào ha?”

“Ta thấy hình như là đi về phía đông đó” TRầm Ngọc Hàn coi thường thuận miệng đáp.

Tiêu Tử Y cả kinh, suýt nữa thì ngã ngựa, làm cho Như Lan ở đằng sau sợ quá hét toáng lên kinh hãi.

“Ai ôi!!! Công chúa của ta ơi! Ta biết rõ tại sao là người lại đi trên núi rồi” TRầm Ngọc Hàn vội vàng dùng roi ngựa quất lấy cổ tay nàng, giúp nàng cân bằng trên lưng ngựa rồi bất đắc dĩ thở dài nói một lèo, “Hoá ra tài cưỡi ngựa của người lại còn kém xe bọn trẻ con quá ha...”

“...”

Phóng ngựa xuyên qua sườn núi bình kiêu thì lại không thể tiếp tục cưỡi ngựa được nữa. Để lại hai thị vệ xem đàn ngựa, những người khác thì hướng trên núi đi đến.

Tiêu Tử Y lựa chọn đi lên núi còn có một sự cân nhắc, đó chính là không thể cưỡi ngựa lên được, đó chính là cũng sẽ không đi quá xa được, giảm bớt được phạm vi hoạt động. NHư vậy cũng giảm bớt được tỷ lệ phát sinh nhiều chuyện. Thực tế nàng cũng làm y theo sự phân phó của Tiêu Cảnh Dương, rời xa khu vực săn bắn phía đông, chắc có lẽ không quá nguy hiểm gì đâu!

Chỉ là, hôm nay khu vực săn phía đông sẽ tốt cùng phát sinh chuyện gì đây? Tiêu Tử Y bất giác trầm nghĩ. Hơn thế đêm qua lúc nàng và Nam Cung Sanh tách ra còn cố ý cùng hắn nói quá về chuyện này, không rõ có tạo thành sự hiểu kỳ với hắn hay không nữa? Tiêu Tử Y nghĩ đến đây tâm tình càng thêm bức bối.

“Công chúa, đừng có nói cho ta là người leo núi như rùa bò đó chứ...” TRầm Ngọc Hàn bất đắc dĩ nói chậm rãi sau lưng nàng. Nếu hắn không nhắc nhở, chắc vị này biến thành dặm chân tại chỗ rồi ấy chứ.

Tiêu Tử Y lờ mờ hắn dứt khoát tìm một tảng đá to, Như Lan thì nhanh nhẹn móc một chiếc đệm trong ba lô ra đặt lên trên, để cho Tiêu Tử Y ngồi xuống nghỉ ngơi.

TRầm Ngọc Hàn trợn trừng mắt, nhìn cái vị tiểu cung nữ kia như là làm ảo thuật vậy, chỉ một loáng đã lấy ra một đồng thức ăn thức uống, thậm chí còn lôi ra một ống trúc đựng nước trà nóng bốc khói. Chả lẽ cái này cũng là cần nghỉ ngơi hay sao? Mặt mũi TRầm Ngọc Hàn đen kịt bảo, “Công chúa biểu muội à, chúng ta lúc này mới đi được bao lâu rồi hả? Nửa canh giờ nữa cũng chưa tới đó”

“Ta mệt mỏi quá” Tiêu Tử Y cười hì hì nhận nước trà Như Lan đưa uống vào, mang theo cây trúc đựng nước trà rõ ràng là hợp ý nàng vô cùng, làm cho nàng lộ ra nụ cười thoả mãn.

TRầm Ngọc Hàn thì thở dài, xem ra cũng không thể trông cậy vào nàng ấy có thể tiếp tục nữa rồi, đành phát tay bảo đám thị vệ đi đằng sau tìm chỗ mà nghỉ, còn chính mình thì nhảy lên cây nhìn tình hình chung quanh, phát giác ra chung quanh không có gì khả nghi mới yên tâm nhảy xuống.

Ba tên nhóc thì đột nhiên bị dừng lại nghỉ ngơi chẳng thấy vui tý nào, lại còn cảm thấy Tiêu Tử Y dự đoán tại đây sẽ có con mồi rất to nên kích động mà trốn vào bụi cây, làm cho bọn thị vệ càng bận rộn hơn. Nhưng ngoài trừ hù dọa được mấy chú chim nhỏ chạy đi thì bọn chúng lại chẳng thấy được một con động vật cần đi săn nào cả.

“Bác nhỏ à, sao chúng ta lại dừng lại không đi nữa ạ?” Tiêu Trạm rút cuộc nhịn không được chạy tới trước mặt Tiêu Tử Y hỏi, khuôn mặt nhỏ vì vận động mạnh mà lộ ra đỏ bừng trông đặc biệt đáng yêu vô cùng.

“À, Trạm Nhi à, con muốn đánh nhau với con mồi như thế nào?” Tiêu Tử Y đưa bình trà nóng trong tay cho bé, cười hỏi.

Tiêu Trạm uống một hớp trà lớn xong, tròn to mắt nói khê, “Trạm Nhi muốn săn được một con hươu to như Độc Cô ạ”

“Ha ha, ta lại không muốn săn hươu rồi, ta muốn săn một đầu gấu cơ” Độc Cô Huyền chạy tới, bị kích động hươu chân múa tay bảo, “Công chúa, công chúa, người đã từng gặp gấu chưa ạ? Nghe nói là gấu nó cao to như thế này này!”

Tiêu Tử Y cười tủm tỉm nghe không phản bác lại. Gấu à? Hừ, nàng đây đã từng gặp Gấu Bắc cực rồi đó, cũng không thèm chấp cậu bé đâu. Nàng phát hiện ra hình như thiếu mất đi một người, nhìn chung quanh hỏi thăm, “Tiêu Nhi đâu? Các con có ai thấy không?”

*** Tiểu phẩm của nhà trẻ hoàng gia***

Tiêu Tử Y: “Các con à, hôm nay nhà trẻ làm tổng vệ sinh, các con đều đã làm được gì rồi?”

Tiêu Trạm, “Bác nhỏ à! Con đem tất cả chén đĩa của chúng ta rửa sạch hết rồi ạ!”

Nam Cung Tiêu: “Con cũng đều lau khô chúng hết rồi ạ”

Độc Cô Huyền, “Còn con thì đều để chúng trên chạn bát hết rồi ạ”

Lí Vân Tuyền nhàn nhạt tổng kết một câu, “Còn con thì đem dọn sạch các mảnh vỡ đi hết rồi ạ”

Tiêu Tử Y: “....”

298. Chương 298: Sói Tới Rồi!

“Ha ha, nó ở chỗ này” Một giọng nam cười vang từ một bên cánh rừng truyền tới, làm mặt nhóm thị vệ cảnh giác nghiêm lại, nhất là TRầm Ngọc Hàn. Rõ ràng là vừa rồi hắn vừa lên cây thăm dò tình hình một lượt cũng không thấy có ai cả, nhưng mà lúc khoé mắt hắn nhìn về phía vị tiểu công chúa đang ngồi trên tảng đá kia chẳng có chút biểu lộ gì thì ngược lại lại có vẻ mừng chờ mong.

Chỉ thấy Nam Cung Tiêu bị một người mặc quần áo sang trọng túm đi ra. Trên thực tế theo TRầm Ngọc Hàn quan sát cẩn thận thì thấy sắc mặt Nam Cung Tiêu có vẻ như rất khó chịu có vẻ như không muốn, nhưng khi hắn nhìn chăm chăm vào cái vị kia đột nhiên xuất hiện bất thành linh thì hừ lạnh một câu nói, “Không ngờ Lan lão bản cũng ở lại chỗ này, thật sự ngạc nhiên quá”

Trong lời hắn ẩn chứa chút địch ý, Tiêu Trạm nghe ra được, khó hiểu nhìn mỗi một thị vệ thúc thúc, còn Lan lão bản thì ra là Nam Cung Sanh lơ đãng khẽ mỉm cười đáp, “Đúng vậy ha, thật sự là khéo thật, Đúng lúc tị hạ cũng tới đây tìm một ít thảo dược quý” Hắn vừa nói vừa lặng lẽ liếc về phía Tiêu Tử Y đang trừng mắt lớn.

Trong lòng Tiêu Tử Y dâng lên ngọt ngào, nam nhân này nhất định không quên chuyện nàng năn nỉ lúc đi săn đừng quên bỏ rơi nàng mà. Vừa rồi nàng còn thấy lo là hắn sẽ đi phía đông cùng làm chuyện xấu chứ! “Có Lan lão bản ở đây cùng chúng ta đi săn thì hay quá, đi một mình vẫn không an toàn”

Nam Cung Sanh thức thời nói, “Vây xin cảm ơn ý tốt của công chúa”

Trầm Ngọc Hàn tròn tròn mắt nhìn Tiêu Tử Y vừa rồi còn biểu hiện mệt mỏi, tự dưng đã vui vẻ trở lại. Còn Như Lan thì nhanh nhẹn lưu loát thu dọn chỉ trong nháy mắt mọi đồ vật trên đất, rồi lập tức chuẩn bị xuất phát. Mắt hần hoài nghi nhìn qua nhìn lại trên người Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh, không phải hai người kia ước hẹn từ trước đó chứ?

Nam Cung Sanh cũng không ngại gì, cười cùng sóng vai với Tiêu Tử Y, vừa đi và giới thiệu cho bọn nhỏ và nàng cây cối và tập tính của động vật trong rừng. Hẳn thật đúng là không phải cùng ước hẹn với Tiêu Tử Y, tối qua bởi Nam Cung Tiêu về sớm, hẳn còn chưa kịp nói chuyện ngày hôm sau với Tiêu Tử y. Nhưng sáng thì hẳn cự tuyệt đồng hành với nhiều Vương gia, lấy cớ một mình đi tìm thảo dược mà ở chỗ này đợi Tiêu Tử y. Còn nàng cũng y như hẳn đoán, chính xác là không đi về phía đông và phía tây, mà dẫn theo bọn trẻ lên hướng núi này.

“Nam Cung, sao sắc mặt của ngươi khó coi đến vậy chứ?” Tiêu Trạ phát hiện ra Nam Cung Tiêu đi sau các bé cứ cúi đầu rầu rĩ không vui. Bé liền đi lùi lại vài bước sóng vai đi cạnh cậu, quan tâm hỏi han.

Nam Cung Tiêu liếc mắt nhìn nhị ca cậu đi đằng trước, có chút bất bình tức giận. Cậu có cảm giác là mình bị lừa, nhưng mà lại không muốn thừa nhận cảm giác này, cũng không muốn nói ra vội cho người thứ hai nghe, vì thế cứ hậm hực đến cực điểm.

Tiêu Trạ chớp chớp đôi mắt to, nhớ tới Nam Cung Sanh từ lúc lên núi vẫn rất vui vẻ đó mà, mãi cho tới lúc cái vị Lan lão bản Lan vị phường kia xuất hiện thì mới biến thành bộ dạng như bây giờ. “Là vì cái vị Lan lão bản kia sao?” Tiêu Trạ hạ giọng thì thảo hỏi.

Nam Cung Tiêu bĩu môi, mắt tự nhiên gật gật đầu, nhưng cũng không nói nguyên nhân cụ thể ra.

Tiêu Trạ nghiêng đầu, phối hợp nói theo, “Cái vị Lan lão bản đó cũng rất tốt mà! Vóc người đẹp mắt, lại nói chuyện ôn nhu, hơn nữa chú ấy cũng hiểu biết thật là nhiều nha! Có rất là nhiều chuyện cũng biết đó!”

Nam Cung Tiêu hừ khê một tiếng, tuy trên mặt vẫn không vui, nhưng tổng nội tâm lại thấy tự hào. Nhị ca cậu cái gì mà chẳng biết chứ.

“Aizz, nếu ta cái gì cũng biết thì tốt quá. Nhưng mà sợ cái đầu ta chứa không nổi nhiều thứ như vậy ha!” Tiêu Trạ buồn rầu gõ gõ vào chính cái đầu nhỏ của bé.

Nam Cung Tiêu nghe vậy thì ngẩn người, lập tức trở lại bình thường. Đúng vậy đó, nhị ca của cậu nhất định là sợ cậu không tiếp nhận nổi nhiều thứ như vậy nên mới chưa nói cho cậu biết mà thôi. Muốn trách thì trách cậu còn quá nhỏ thôi mà. Nam Cung Tiêu nghĩ thông suốt rồi, nổi phiền muộn trong lòng bỗng chốc bay biến, vỗ vỗ vai Tiêu Trạ nói, “Tiêu Trạ, cảm ơn ngươi!”

“Hả, cảm ơn ta cái gì chứ?” Tiêu Trạ mơ màng hỏi han, có vẻ như bé cũng chưa nói cái gì mà!

“Ha ha” Nam Cung Tiêu lại ra sức vỗ vỗ vai bé, làm Tiêu Trạ nhe răng trợn mắt lên.

“Ah! Các người mau tới nha! Họ nói ở đây có sói đó!” Tiếng Độc Cô Huyền hưng phấn truyền từ trước tới, hai nhóc sợ tới mức vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy một đám người hình như đang vây tròn cái gì đó xem, thần sắc nghiêm túc vô cùng.

“Sao vậy?” Tâm tình Nam Cung Tiêu sốt ruột chạy tới hỏi thăm. Sói hả? Đó chính là sói nha! Không phải Abe ha...

Cậu và Tiêu Trạ hai nhóc cùng lách vào, phát hiện ra đám người họ đều nghi hoặc đứng xem một số dấu vết trên mặt đất, trông có vẻ giống dấu chân động vật.

“Họ nói là những dấu chân này là Sói đó!” Độc Cô Huyền hưng phấn nói nhỏ.

“Những...này ...á?” Tiêu Trạ lắp bắp, bởi những này cũng có vẻ nhiều lắm, bé nhìn sang, thì thấy cả mảng cỏ đều bị dẫm đạp như thế.

Mặc Tiêu Tử Y có chút tái nhợt, nuốt nuốt nước bọt bảo, “Hay là chúng ta trở về đi” Gặp sói không phải chuyện đùa đâu, trên TV vẫn thường chiếu cảnh gặp đàn sói, nàng cũng không muốn biến thành đối mặt với chúng.

“Đại khái chỉ là đoán thôi, ít nhất cũng có đến ba bốn chục con sói, thật sự là hiếm thấy ha” Nam Cung Sanh cau mày nói, “Hơn nữa xem phân sói này, nhìn còn rất mới, có vẻ như đêm qua mới đi qua nơi này vậy”

“Hiếm thấy cái gì chứ?” TRầm Ngọc Hàn có chút khinh thường bảo, “Khu vực săn bắn có cả đàn sói là chuyện bình thường thôi mà! Ở đây nuôi nhiều động vật như vậy, nếu ta mà là sói thì cũng nhất định an cư ở chỗ này rồi.”

Nam Cung Sanh đứng thẳng người lên, móc khăn lụa ra lau lau tay, ưu nhã cười yếu ớt, “Ta nói hiếm thấy thật mà, là đàn sói này cho thấy rõ ràng có đến ba bốn chục con cùng hành động một lúc là vô cùng hiếm thấy, cũng không phải nói thấy cả đàn sói là hiếm thấy đâu”

299. Chương 299: Lời Tiên Đoán

“Đương nhiên rất nhiều, nói vậy thì không chỉ có một số ít động vật ăn thịt trong khu vực săn bắn thôi, chí ít cũng phải có khoảng 400 loài động vật ăn cỏ, nếu không thì cũng không đủ cung cấp thịt ăn. Khu vực săn bắn này mặc dù đối với kẻ săn mồi là thánh địa, nhưng bất cứ chỗ nào cũng đều có hạn chế năng lực đi săn, một khi vượt qua được hạn chế này, chúng sẽ tự chia tổ” Nam Cung Sanh với vấn đề Tiêu Tử Y, trả lời với giọng điệu rất tự nhiên.

Tiêu Tử Y nửa hiểu nửa không, nhưng mà trong nhận thức của nàng thì vẫn thấy cả đàn sói xuất hiện kia thì chính là sự kiện khủng bố vô cùng. Hiện giờ họ đối mặt khả năng không chỉ ba bốn chục con đâu, cứ tưởng tượng vậy dĩ nhiên không thể không sợ.

“Con nghe không hiểu ạ” Tiêu TRạm giờ tay trung thực hỏi.

“À, nói cách khác, vốn nếu như là đàn sói, sói có số lượng đông lắm, lại cần một nơi thật lớn mới có thể cung cấp đầy đủ thức ăn cho chúng. Nhưng nếu chỉ có một con sói mà lại chạy xa mấy trăm cây thì cũng chạy không nổi. Làm sao đây? Ha ha, thì phải ở riêng rồi! Khu vực săn của chúng ta ở bên cạnh, các người qua bên kia tìm ăn, vì thế đàn sói cực lớn thì cực hạn cũng không thể vượt qua nổi 50 con, nếu nhiều hơn thì chỉ có chết đói thôi” Nam Cung Sanh cười tùm tùm đáp.

“Ah! Hoá ra là, thật giống như chia địa bàn ra vậy nhỉ? Người phụ trách ở đây, còn ta thì phụ trách chỗ này” Độc Cô Huyền bé này nghe cũng rõ, trước đây cậu và Nam Cung Tiêu ở trong kinh thành chạy tán loạn khắp ngõ nhỏ, cũng biết có nhiều chỗ rần thì có người quản lý, giống như là phân vùng vậy.

Nam Cung Sanh gật gật đầu bổ sung thêm, “Đàn sói không có khả năng lớn như vậy là một nguyên nhân quan trọng, thật ra chỉ có mười con thôi thì cũng đã đủ để đi săn mồi rồi, mặt khác sói chỉ chạy ở bên ngoài, mà chạy thì sói cũng cần ăn thịt cả, vì thế việc đi săn phải mở rộng diện tích mỗi lần hơn. Bởi thế cũng không mở rộng đến mức quá 50 con, đàn sói sẽ tự động phân chia thành mười con một nhóm hoặc chỉ tới hai mươi con là cùng. Vì vậy ta mới cảm thấy nơi này có những bốn mươi con một đàn thì đã là ngoài dự đoán nên ta mới cảm thấy là hiếm”

TRầm Ngọc Hàn càng nghe sắc mặt càng nghiêm tọng, hần cau mày lại nói trầm giọng, “Nếu ý như lời lão bản nói thì đàn sói này có lai lịch đúng là kỳ lạ thật. Ta còn tưởng rằng khu vực săn bắn có chút động vật nguy hiểm là chuyện thường đó, nhưng nếu như vô cùng nguy hiểm thì trước khi binh sĩ thu dọn bãi đi săn có lẽ cũng đã loại trừ một số tiềm ẩn uy hiếp rồi. Bọn sói này từ đâu mà đến đây?”

Nam Cung Sanh cũng cười khở không đáp, không phải hần cái gì cũng biết, biết trả lời sao đây?

Tiêu Tử Y trong một lúc chợt nhớ tới một chuyện đã biết vội vàng hỏi, “Có biết bọn sói này đi đến hướng nào không?”

Nam Cung Sanh cúi đầu nghiên cứu dấu chân một lúc, khẽ thở dài nói, “Hần là về hướng đông”

Trùng hợp đến vậy sao? Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại không nói gì.

Trầm Ngọc Hàn cũng trầm tư một chút, phun hơi phì phì, nói quả quyết, “Công chúa, hôm nay chúng ta về trước đi”

“Được, cũng tốt” Tâm Tiêu Tử Y thấy phiền loạn nói. Nàng vốn định kiếm cơ đi ra rồi lại về, nhưng mà nghĩ thế nào cũng không ngờ là nguyên nhân vậy. Mọi người vội dọn dẹp mọi thứ chuẩn bị về phủ.

“Oa! Sói tới rồi!” Độc Cô Huyền hét lên kinh hãi làm cho thị vệ lập tức lập trận địa sẵn sàng nghênh địch, nhưng mà trong rừng lại chẳng có bất kỳ động tĩnh nào.

Tiêu Tử Y nhìn thấy bộ dạng cười hì hì của Độc Cô Huyền thì nghiêm mặt dạy dỗ cậu, “Tiểu Huyền, cảm không được nói dối!”

“Con không có nói láo mà! Thật sự vừa rồi hình như có nhìn thấy sói thật đó ạ” Độc Cô Huyền chỉ vào khu rừng hẻo lánh, thấy lạ nói.

Trầm Ngọc Hàn nhìn bộ dạng của bé thì không tin, nhừn vắn phát tay ột người thị vệ qua dò xét.

Đột nhiên Tiêu Tử Y chợt nghĩ đến câu chuyện ngụ ngôn “Sói tới rồi”, mượn cơ hội giao dục bé, “Tiểu Huyền à, trước đây có một đứa bé chơi thả diều, cảm thấy rất nhàm chán, vì thế mới đứng ở dưới chân núi kêu lên là Sói tới rồi. Dưới núi các thôn dân ai cũng cầm gậy lên trên núi đi cứu cậu, kết quả lại thấy một mình cậu đứng đó, mà chẳng thấy sói đâu. Đứa bé đó vẫn còn cười những thôn dân này bị lừa dễ quá. Như vậy mấy lần sau, mặc kệ cậu ta có kêu lên Sói tới rồi như thế nào, thì cũng chẳng có ai mà lên núi cứu cậu ta nữa. Mãi cho tới một ngày Sói thật sự tới...”

Lúc này thị vệ đi dò xét kia trở về, lắc đầu ý bảo là không phát hiện gì.

“Vậy cuối cùng thế nào ạ? Sói ăn thịt nó phải không ạ?” Độc Cô Huyền thoáng sợ hãi chút hỏi.

“Hừ hừ, đây là kết cục giải thích nói dối đó!” Tiêu Tử Y cũng không nói gì thêm, khó có được biểu hiện sợ hãi của Độc Cô Huyền, nàng muốn dạy dỗ thật tốt bé mà thôi.

Độc Cô Huyền run rẩy, nhưng vẫn nhìn lại chỗ đó đằng sau họ,

Mọi người bắt đầu theo đường cũ trở về, lúc này cũng không còn nói đùa giống cảnh lúc lên núi nữa, không khí có chút ngưng trọng.

“Ah! Sói tới rồi!” Độc Cô Huyền hét thảm một câu đột ngột.

“Độc Cô con....!” Tiêu Tử Y định quay đầu dạy dỗ cậu, chợt thấy Như Lan hét lên một tiếng, rồi một bóng xám từ trong bụi cỏ chui ra, lao thẳng vào Độc Cô Huyền.

Tim Tiêu Tử Y như ngừng đập, đầu óc trống rỗng,. Mà ở chỗ đó trước khi bóng xám nhào vào Độc Cô Huyền thì một bóng màu lam còn nhanh hơn đã ôm bé vào ngực.

Nam Cung Sanh! Tiêu Tử Y há hốc mồm, muốn kêu mà không kêu nổi. Những lời bói toán của Đàm Nguyệt Li trước đây bỗng xoẹt qua đầu.

Công chúa, mệnh người nằm trong giường đó, vài ngày nữa sẽ có Huyết Quang tai ương...

300. Chương 300: Bị Đâm Sau Lưng

“Công chúa,nào, đến uống trà an ủi chút đi...” Như Lan mang ống trúc đựng nước trà đưa cho Tiêu Tử Y, tuy nàng giả vờ trấn tĩnh nhưng lúc cầm ống trúc tay vẫn còn run rẩy kim không nổi.

Tiêu Tử Y nhận lấy, nhắc lên nhấp nhấp môi. Mặt nàng lạnh tanh nhìn ba nhóc kia đang vây quanh con sói đã chết mà cười toe toét.

Sự thật chứng minh nàng vẫn dễ dàng bị dọa sợ đến vậy. Nam cung Sanh thật là có thân thủ tốt vậy ha! Thực tế hẳn vừa mới bên cạnh Độc Cô Huyền xong, tự dưng trước lúc sói xám nhào vào thì hẳn đã ôm Tiểu

Huyền rời đi rồi. Rồi lại một giây sau lại nghiêm chỉnh chỉ đạo một nhóm thị vệ được huấn luyện bắn chết ngay con sói xám dưới làn mưa tên, trông tua tủa như gai nhím. của

Trầm Ngọc Hàn vui vẻ bồng há hốc mồm, vốn hẳn định bảo vệ công chúa và ba đứa bé, khẳng định chắc chắn là không một con mồi săn nào dám bén mảng đến đây. Giờ thì hay rồi, lời một xác sói xám về, kiểu gì cũng mất thể diện quá rồi.

Từ sau khi họ bị sói xám tập kích, lập tức quyết định dừng chân, phải ra mười thị vệ đi bốn phía điều tra. Mà kết quả điều tra chính là đầu sói xám này lại dĩ nhiên là đàn sói đang ở phía sau mọi người, do đói quá không chịu nổi, thấy vết chân hiem có tại nơi đây, vì thế đã chọn lấy một đứa bé để ra tay nhất.

Nam Cung Sanh đã đi tới, không chút e dè ngồi xuống cạnh Tiêu Tử y, còn Như Lan đứng cạnh vốn không định đi, nhưng thấy Nam Cung Tiêu ở bên kia kêu gào muốn ăn chút gì đó, nàng ta không thể không đi tới.

“Bị dọa hả?” Nam Cung Sanh quan tâm hỏi thăm.

“Vâng” Tiêu Tử Y thành khẩn nhận. Hiện giờ lòng bàn tay nàng vẫn còn lạnh như băng ấy, vừa nghĩ đến cái cảnh kia mà con tim co rút đau đớn. Hoá ra trong lúc không ngờ, hẳn đã chiếm trọn lòng nàng như thế, vừa nghĩ đến có khả năng hẳn sẽ bị thương hoặc là gặp nguy hiểm, nàng cảm thấy khổ sở tới mức thở không nổi nữa.

“Là lo lắng cho ta tới vậy sao?” Nam Cung Sanh biết rõ trong lòng Tiêu Tử Y vẫn canh cánh những lời Đàm Nguyệt Li đã nói, cười cười không để ý đến mắt của bất cứ ai, kéo tay nàng nắm chặt lại.

“Huynh....” Tiêu Tử Y có chút kinh hoảng định tránh, nhưng Nam Cung Sanh lại vô cùng kiên định nắm chặt tay nàng không buông.

“Không sao, cứ để cho họ xem” Khoé môi đẹp của Nam Cung Sanh cong lên, đôi mắt thâm thúy nhìn mặt nàng chăm chăm không rời.

Tiêu Tử Y kinh ngạc nhìn lại hẳn, mãi sau mới hơi thả lỏng hé cười, nói nhàn nhạt, “Vâng”

Lúc này mới vào đầu u mặt trời vừa ló, ánh mặt trời chưa ấm chiếu vào trên vai hai người, tựa như khoác lên họ một tấm lụa mỏng vậy. Trong rừng mùi đất ẩm dần lấn át mùi máu tươi, hơn nữa lòng bàn tay truyền đến độ ấm đủ để lòng người yên tĩnh ôn hoà, Tiêu Tử Y dần dần thở bình thường trở lại.

“Huynh....Sao lại biết Tiểu Huyền sẽ có chuyện xảy ra hả/” Tiêu Tử Y nhìn mấy nhóc vẫn đang ngắm con sói đã chết, cuối cùng không kìm được hỏi.

“Ha ha, tuy tính cách tiểu Huyền cũng hơi quá chút, nhưng mà cũng không đến mức học được nói dối. Vì thế ta biết rõ bé nói thấy là nhất định thấy, chỉ có điều thị vệ đi dò xét cũng không phát hiện ra thôi” Nam Cung Sanh khẽ cười nói.

“Điều tại muội không tốt, cứ khẳng định là bé nói dối cơ” Tiêu Tử Y gục đầu xuống, trong nội tâm tràn đầy sự tự trách. Nếu không có Nam Cung Sanh thì Độc Cô Huyền lần này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều rồi.

“Chính bé cũng sai” Nam Cung Sanh cười khổ bảo, “Nào có ai thấy Sói mà lại hưng phấn như vậy chứ? Cũng khó trách nàng lại bảo bé nói dối, ta cũng không tin tưởng cho lắm. Chẳng qua là để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn mới một mực để ý tới bé đó chứ”

“Nói vậy cũng có lý thật” Tiêu Tử Y bị hẳn chọc cho cười. Người đàn ông này, vĩnh viễn biết cách nói làm cho nàng vui vẻ.

Trầm Ngọc Hàn vừa mới lo lắng nên tự mình đã đi điều tra về, lúc nhìn thấy công chúa, biểu muội của hẳn cùng cái vị tiểu sinh nhẵn nhụi kia ngồi cùng nhau nói chuyện vui vẻ, hơn nữa....hơn nữa cái tên dê xồm đó còn nắm tay của nàng nữa! Vũ trụ nhỏ của Trầm Ngọc Hàn bộc phát, đang định dùng những lời chính nghĩa quát bảo bọn thị vệ túm người kia lại, thì một bóng bé nhỏ đã chặn trước mặt hẳn.

“Tiểu thiếu gia Nam Cung, có chuyện gì không?” Về ngoài của Trầm Ngọc Hàn cười nhưng trong không cười, hiện giờ hẳn cũng không rảnh để cùng.....chia sẻ vấn đề con mồi với bọn trẻ này.

“Huynh định đi làm gì đó?” Nam Cung Tiêu ngẩng đầu lên, hỏi thăm rất chân thành.

“Định làm gì ấy hả? Đương nhiên là đi đuổi cái tên dê xồm kia ra khỏi công chúa thôi!” Trầm Ngọc Hàn cúi đầu khó hiểu nói.

Nam Cung Tiêu cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với hắn, ý bảo hắn ngồi xuống nói chuyện. Trầm Ngọc Hàn chẳng còn cách nào khác, đành nén giận ngồi xổm xuống.

“Huynh nhìn kỹ xem, biểu hiện trên mặt công chúa thế nào?” Nam Cung Tiêu thì thảo bên tai Trầm Ngọc Hàn.

“Hừ! Dĩ nhiên là có biểu hiện cầu cứu rồi còn gì” Trầm Ngọc Hàn trợn mắt nói dối.

“Ta cũng vì muốn tốt cho huynh mới nhắc nhở huynh thôi mà!” Về mặt Nam Cung Tiêu nói tiếu nuôi, “Thật ra thì công chúa đã sớm có hôn ước cùng với Lan lão bản rồi, nếu không, huynh nói thử xem sao Hoàng đế lại cố ý cho huynh ấy đến dự cuộc đi săn này chứ?” Nam Cung Tiêu mới thật là nói dối không chớp mắt.

Trầm Ngọc Hàn nghe mà nháy nháy mắt. Chuyện này.....Chuyện này nghe ra có vẻ như có lý chút thật.

“Hơn nữa, sao hôm nay lại trùng hợp mà công chúa lại chọn chỗ này để đi săn chứ. Mà Lan lão bản thì cũng lại xuất hiện đúng ở chỗ này chứ?” Nam Cung Tiêu càng nói càng khó hiểu, “Huynh nói xem, nếu huynh cứ vậy túm huynh ấy đi, vậy có hậu quả gì đây?”

Tuy Trầm Ngọc Hàn có thù tất báo nhưng cuối cùng lại là người thông minh biết rõ chuyện nào cần trả thù, chuyện nào đợi sau này mượn cơ hội trả thù. Vì thế, sau khi hắn nghe xong, đứng lên cắn môi nói nhàn nhai, “được thôi, coi như cái gì ta cũng không thấy”

“Tốt lắm” Nam Cung Tiêu tủm tỉm cười nói, thoả mãn xoay người tiếp tục cùng bọn Tiêu Trạ nghiên cứu xác sói.

Trầm Ngọc Hàn nhìn mà bất giác thấy như bị ảo giác, có cảm giác sao mà nụ cười của cậu bé sao lại giống y chang cái vị Lan lão bản đến thế!

“Báo cáo! Trầm Thống Lĩnh! Đã xảy ra chuyện rồi ạ!” Một thị vệ ăn mặc giống y nhóm thị vệ từ chân núi vọt lên, quỳ gối xuống dưới chân Trầm Ngọc Hàn.

“Xảy ra chuyện gì?” Trầm Ngọc Hàn thất vọng đau khổ nổi lên dự cảm bất thường. Thị vệ tiếp nhận huấn luyện thì điều đầu tiên chính là có thấy núi Thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc là tổ chức cần có, trừ phi có chuyện lớn xảy ra, nếu không thị vệ này cũng không đến nỗi thất thốt đến vậy.

Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh bên kia cũng cảm nhận được tình thế nghiêm trọng, đều đứng lên nhìn về hướng này.

“Báo cáo Trầm Thống Lĩnh, Hoàng....Hoàng thái tử bị tập kích, thương nặng ...sống chết chưa rõ ạ....!”

Tiêu Tử Y cả kinh nếu không phải Nam Cung Sanh đứng bên đỡ thì có lẽ nàng đã ngã xuống mất rồi.

Còn Nam cung Sanh đột nhiên như tìm được mấu chốt gì trong đó, quát to, “Nhanh bảo hộ Hoàng tôn điện hạ!”

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, Tiêu Trạ bỗng nghe được người khác gọi mình, theo phản xạ đứng lên. Lúc này trong rừng nổi lên một luồng sát khí đậm tối, trong chốc lát vọt về phía Tiêu Trạ, còn Nam Cung Tiêu gần đây theo thói quen gần đây được nhị ca phân phó lập tức làm y lệnh, phản ứng rất nhanh, bảo vệ Tiêu TRạ sau lưng mình.

“Tiêu Nhi!” Tiêu Tử Y hoảng sợ kêu lên, lại không ngăn được mũi tên lao vút tới xuyên thẳng vào bờ vai non nớt của Nam Cung Tiêu. Máu chảy như suối.

301. Chương 301: Cái Chết

Tiêu TRạ cảm thấy thế giới của bé tại một giây này mà sụp đổ hoàn toàn.

Mắt thấy người bạn tốt nhất của bé vì cứu bé mà đã chắn trước mặt bé, một loại gọi là máu bắn tung toé trên mặt bé, ẩm áp, ướt át và dần trở nên lạnh buốt.

Bé còn không kịp đỡ được người Nam Cung Tiêu thì đã tuột xuống, hai bé lập tức tách ra, lập tức bé được nhiều thị vệ vây quanh, bé chỉ có thể nhìn xuyên qua khe hở những người này mà bất lực thấy Nam Cung Tiêu nằm trên mặt đất.

Bác nhỏ ơi! Bác nhất định cứu được Nam Cung Tiêu có phải không? Tiêu Trạh định kêu lên thì đã thấy bác nhỏ của bé quỳ gối bên cạnh Nam Cung Tiêu lệ rơi đầy mặt.

Không được! Bé không cho phép như thế! Bé vẫn còn chưa đợi được tới đại hội thể dục thể thao lần sau để đánh bại cậu ta mà! Bé vẫn còn chưa cao hơn cậu ta mà! Sao thế nào mà cậu ta cứ vậy mà đi như thế chứ?

Tiêu Trạh muốn khóc, muốn kêu lên mà không phát ra âm thanh nào cả, cổ họng như bị đốt cháy vậy, cháy mãi làm mắt bé cay xè.

Bé biết rất rõ tử vong là cái gì, thật sự biết rất rõ.

Có thời điểm bé nuôi vẹt trong lồng thì nó đã nằm cứng ngắc rồi, có người nói cho bé biết nó chết rồi, cũng không thể nói chuyện cùng bé được nữa.

Chết rồi, có phải Nam Cung Tiêu đã chết rồi không hả?

Nhưng không ai có thể trả lời cho bé được.

“Trạh Nhi! Trạh Nhi! Con đừng có dọa ta nha! Trạh Nhi à?” Không biết chìm trong hỗn loạn bao lâu nữa, dường như có ai đang gọi bé vậy? Ồi, hình như là bác nhỏ vậy đó.

Tiêu Trạh mở bừng hai mắt, vừa lúc nhìn thấy bác nhỏ của bé đang cầm khăn tay ướt lau máu trên mặt cho bé, vô ý thức rụt lại.

Bé không muốn lau.

“Trạh Nhi, nghe lời bác đi, đem rửa mặt cho sạch nhé. Chúng ta không sao rồi, đã trở lại nơi trú quân rồi đó” Tiêu Tử Y cất giọng nhẹ nhàng êm ái, ôn nhu.

Tiêu Trạh cứ co người lại, lần thứ nhất không nghe thấy bác nhỏ nói gì.

Tiêu Tử Y nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của bé, lại nhớ tới một khuôn mặt nhỏ tái nhợt chưa rõ sống chết khác ở trong lều, cảm thấy ruột đau từng khúc.

“Bác....bác à, Nam Cung Tiêu....Nó đã chết rồi sao?” Giọng Tiêu Trạh yếu ớt như tơ nhận nghe nỉ non kinh hãi.

“Không sao đâu. Nó sẽ không chết đâu. chỉ bị thương nặng quá thôi, đang bị hôn mê mà” Tiêu Tử Y cười lớn. Thực tế mọi chuyện cũng không tốt đến vậy. Nam Cung Tiêu bị mũi tên đâm xuyên qua bả vai, tuy Nam Cung Sanh đã quyết định rút mũi tên thật nhanh, đồng thời cũng đã điểm huyết cầm máu cậu, nhưng máu vẫn chảy quá nhiều. Sau khi họ trở lại nơi trú quân, phát hiện ra do chuyện Hoàng thái tử bị đâm, nên kể cả hoàng đế và Hoàng hậu lẫn mọi người gần như đều đã cùng về đến cường Thượng Lâm. May là Tiêu Cảnh Dương có để lại một đội người ngựa bảo vệ Tiêu Trạh, trong đó có một đại phu đi theo, nếu không tính mạng Nam Cung Tiêu thật sự đáng lo ngại.

“Thật vậy sao?” Tiêu Trạh kéo tay áo Tiêu Tử Y, sợ hãi hỏi han. Bé không tin, Nam Cung Tiêu chảy nhiều máu trước mặt bé như vậy....

“Đúng, ta cam đoan đó” Tiêu Tử Y trịnh trọng gật gù đầu. “Như vậy đi, hiện giờ Tiêu Trạh đi theo đi Lan thay quần áo được không? Nếu như Tiêu Nhi tỉnh lại thấy trên người con nhiều máu như vậy thì bị sợ thì phải làm sao đây?”

Tiêu Trạh nghiêng đầu nghe, cuối cùng vẫn quyết định nhảy xuống ghế kéo Như Lan đi vào lều bên cạnh.

Tiêu Tử Y thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật không dễ đỡ Độc Cô Huyền đi, rồi nàng mới phát hiện ra Tiêu Trạh bị sợ choáng váng mà không nói được câu nào. Tiêu Tử Y đứng lên, mới phát hiện ra do ngồi xổm

lâu quá, cứ động mạnh mà thấy đầu choáng váng, vịn lều đứng lên một lúc, lúc này nàng mới đưa mắt nhìn chung quanh.

Bây giờ nàng đang ở trong cái lều này, Nam Cung Tiêu đang được đại phu cấp cứu. Tuy tình hình không khả quan, nhưng mà đại phu ở lại này lại là Cố Thần Y, vì thế Tiêu Tử Y nhìn hẩn mà tự dưng không hiểu sao có cảm giác tin tưởng. còn bên ngoài cái lều này thì có tầng tầng lớp lớp binh sĩ bao bọc, đủ để ứng phó các tình huống khẩn cấp.

Tiêu Tử Y biết rõ hiện giờ nàng lo lắng không phải chuyện này, mà là Nam Cung Sanh đang đứng quay lưng im lặng cách nàng không xa đó. Tuy trên mặt hẩn gần như không có biểu hiện gì, nhưng nàng có thể nhìn ra được, sau tấm lưng đó mà tay nắm chặt đến mức các ngón tay trở nên trắng bệch.

Nàng biết rõ, trong tay hẩn đang nắm đuôi mũi tên kia, chính là mũi tên làm nam Cung Tiêu bị thương.

Tiêu Tử Y chậm rãi đi tới, đứng trước mặt hẩn, nhưng hình như hẩn có vẻ không phát hiện ra nàng đến, ánh mắt cứ trôi đi tận đâu tận đâu vậy.

Cảm thấy đau xót, Tiêu Tử Y duỗi hai tay ra, chủ động dựa vào ngực hẩn.

Rốt cuộc Nam Cung Sanh cũng có phản ứng, do dự một lát, rồi vứt bỏ hết mọi nghi ngại, ôm chặt lấy nàng vào lòng.

Tiêu Tử Y thì thào vào lỗ tai hẩn an ủi, “Không sao rồi, tất cả mọi chuyện sẽ lại ổn thôi”.

Thân hình Nam Cung Sanh bỗng run rẩy kịch liệt một lúc, hai tay càng ôm chặt thêm. Một lúc sau, giọng hẩn đề nên run rẩy truyền tới tai nàng, “Ta nói câu đó không phải ý kia...Ít nhất cũng không phải để cho tiêu mà đi...”

“Muội biết rõ, biết rõ huynh không có ý đó mà” Lòng Tiêu Tử Y đau xót, càng ôm chặt hẩn hơn. Nàng biết rất rõ ý hẩn nói gặp chuyện không may không phải là thời khắc thốt ra câu đó.

“Ta cũng không để ý Tiêu Nhi cũng đang ở cùng một chỗ với Hoàng tôn điện hạ, nếu mà ta biết rõ...” Nam Cung Sanh rốt cuộc không nói được nữa. Cứ coi như hoàng tộc là tối cao vô thượng đi, hẩn cho tới tận bây giờ cũng không cảm thấy hoàng tộc quan trọng hơn người nhà của hẩn. Nhưng mà Tiêu TRạm chỉ là một đứa trẻ, cũng là một người vô tội. Chẳng lẽ hẩn thật hi vọng người bị thương là hẩn sao? Nam Cung Sanh cảm thấy cho dù mình có nghĩ vậy thì cũng nói không nên lời.

“Không sao rồi, không phải huynh sai, cũng không phải muội sai, cũng không phải Trạm Nhi sai. Sai đó là kẻ đứng đằng sau chỉ đạo người kia bắn tên thôi” Hiện giờ Tiêu Tử y cũng không muốn nghĩ gì nhiều. Nàng chỉ biết trong lòng hẩn đang tự trách điều gì. Nàng biết rõ tất cả đều vô cùng xảo quyết. Nếu không phải hẩn bị triệu tập tới sẵn sẵn, nếu không phải Đàm Nguyệt Li nói mấy câu vớ vẩn với nàng, nếu không phải Hoàng đế đề nghị dẫn Trạm Nhi đi theo, nếu không phải nàng muốn dẫn thêm mấy đứa nhỏ đi theo, nếu không phải Nam Cung Sanh giúp Nam Cung Tiêu chiến thắng đại hội thể dục thể thao....

Nàng biết rõ nàng và hẩn đều cùng chịu trách nhiệm, nhưng mà họ cũng không phải muốn Nam Cung Tiêu bị thương như thế. Họ là chưa làm tròn trách nhiệm bảo hộ, nhưng rất khéo là trước khi sự kiện kia xảy ra, con sói này lại xuất hiện rồi mới bị tập kích, lại để cho họ tin rằng nguy hiểm đã qua, làm họ lơ lửng cảnh giác. Nhưng nếu muốn tự trách và hối hận thì nhất định phải tìm được kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này. Dù sao thì đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Nam Cung Sanh cũng rất rõ đạo lý này, vì thế trong chớp mắt hẩn yếu tốt thì lại lập tức khôi phục bình thường, mượn động tác thân mật này của họ, thì thầm bên tai nàng, “Tin tình báo của chúng ta quá ít, nhưng tình hình hiện giờ cho thấy rõ ràng rất bất lợi với chúng ta. Nếu kẻ địch mà có chiêu cuối thì đơn giản hẩn sẽ cắt đứt sự liên hệ giữa chúng ta với vườn Thượng Lâm rồi”

Tiêu Tử Y cả kinh, nói vậy thì hiện giờ không phải họ đang ở một mình đó sao? Ngẫm lại cũng có khả năng lắm, thân thể Hoàng đế cuối cùng cũng tựa như quả bom hẹn giờ vậy, Tiêu Cảnh Dương gặp chuyện không biết nặng hay nhẹ, nếu hôm nay là hôn mê bất tỉnh, thì Tiêu Sách kia không phải là đơn giản lên nắm quyền ư?

Trong vô thức, tự nhiên Tiêu Tử y nghĩ đứng sau màn độc thủ là Tiêu Sách. Dù sao thì hoàng thái tử và Hoàng tôn điện hạ cũng đồng thời hấp chuyện, người được lợi nhất trừ chú ra thì còn ai nữa đây?

302. Chương 302: Sự Sống

Nàng biết rõ tuy Nam Cung Sanh không nói ra miệng nhưng mà lúc hần biết thời điểm Tiêu Cảnh Dương gặp chuyện thì phản ứng đầu tiên là bảo vệ Tiêu TRạm rồi, như vậy có thể hần cũng thấy được chuyện đó, Nam Cung Sanh hít một hơi thật sâu ngửi mùi hương của Tiêu Tử y, rồi buông ra. Hần chuyển sang nhìn về phía chiếc lều đang cấp cứu Nam Cung Tiêu kia, thờ dài bảo, ‘Nói gì thì nói kiểu gì cũng phải trách kẻ đầu sỏ gây ra, hiện giờ trong đầu ta đều chiếm đầy là làm cách nào cứu được Tiêu Nhi đây’

Tiêu Tử Y cũng ở đó nhưng cũng đành phải giơ tay chịu trời mà.

Đột nhiên Nam Cung Sanh hạ giọng nhỏ hơn, như đề phòng kẻ ngác nghe thấy vậy, thì thầm bên tai nàng, “Tử Y à, Độc Cô Hoàng Hậu có viết, có đề cập tới cách truyền máu thể nào đối với người mất nhiều máu quá không, nàng có thể biết chứ?”

Tiêu Tử Y ngẩn người, hai mắt nhìn lại Nam Cung Sanh, vô thức lắc đầu. Nam Cung Sanh thất vọng thở dài, cũng không nói được lời nào.

Tiêu Tử Y lắc đầu cũng không phải ý bảo là nàng không biết, tuy nhiên điều kiện ở đây kém như thế, có kiểu truyền máu thể này thì nàng cũng có biết chút ít trong các cuốn tiểu thuyết xuyên không. Ý nàng lắc đầu là căn bản không xác định được Nam Cung Sanh và Nam Cung Tiêu có phải là hai anh em ruột không....

Nếu nàng đoán không nhầm thì Nam Cung Sanh là con của Lí Long Cơ, người đó chẳng có quan hệ huyết thống gì với Nam Cung Tiêu cả mà!

Cũng may Nam Cung Sanh cũng không hỏi tiếp, nếu không Tiêu Tử Y không biết nên chọn lựa thể nào nữa. Bởi Nam Cung Tiêu thật sự mất quá nhiều máu, nhưng kỹ thuật lạc hậu ở cổ đại như vậy. truyền máu cũng không phải là chuyện tốt gì.

May là không lâu lắm Cổ Thần Y đã xốc màn che lên đi ra mỉm cười nói tình hình Nam Cung Tiêu đã ổn định trở lại. Nếu không có chuyện gì bất ngờ phát sinh thì chắc có lẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà nhỏ vậy mà đã bị thương nặng như thế, sau này thân thể chắc cũng không được ổn cho lắm.

Tảng đá nặng trong lòng Tiêu Tử Y như rơi xuống đất, biết rõ là sau này không cần lo cho Nam Cung Tiêu nữa, vừa rồi cứ như bị sóng to gió lớn đè nặng vậy, nàng gần như chẳng có cách nào để giải bày với Lão phu nhân Nam Cung. Người ta giao đứa con khoẻ mạnh cho nàng, thế mà nàng cũng bảo vệ không tốt.

Lúc này Nam Cung Sanh lén nắm chặt tay nàng, hai mắt bắn ra thần sắc kiên định, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh vô cùng, “Đừng nghĩ nhiều nữa. Đây không phải là trách nhiệm của nàng. Ta sẽ giải thích với Nhị nương” Hần biết rõ sau khi Nam Cung Tiêu không sao, thì có cùng phản ứng với Tiêu Tử Y. Hần biết rõ nàng trước khi ép buộc chính mình mà không nghĩ đến hậu quả, sợ hãi chính mình chịu không nổi. Mà giờ đây lúc biết rõ kết quả thở phào nhẹ nhõm ra, thì nhất định lại tự trách mình vô cùng.

Nhưng mà hần thì khác, chỉ cần Tiêu Nhi không sao, hần đã yên tâm rồi. Người nhà và nàng là tử huyệt của hần.

Mũi Tiêu Tử Y đau xót, trong lòng tràn đầy đắng cay.

Thời điểm lúc này Trầm ngọc Hàn đã đi tới, thấy hai người tay trong tay dù có chương mắt nhưng vẫn quyết định thời khắc này không thêm đi tính toán những chuyện này làm gì. “Công chúa à, Đàm Nguyệt Li dẫn người đến, hơn nữa sắc mặt trông rất khó coi, nói những lời rất kỳ quái, nói cái gì cũng không ngăn được hần”

“Ồ? Hắn không có chuyện gì đâu, cứ để hắn tới ha” Tiêu Tử Y hiện giờ biết rõ Trầm Ngọc Hàn lúc này nhìn gà hoá cuốc. Nếu không phải là Tiêu Cảnh Dương để lại nhóm người hắn có dấu triện và Cổ Thần Y tồn tại, hắn cũng không đơn giản vậy mà cho nhóm người này tiếp cận đâu. Cũng đừng có nói tới Đàm Nguyệt Li đúng lúc mấu chốt lại đem người đến chỗ này.

Đang lúc nói chuyện, Đàm Nguyệt Li đã chậm rãi tách cấm vệ quan ra, một miềm xông vào. Dĩ vãng vốn lúc nào cũng mang bộ mặt tươi cười như TRẦM NGỌC HÀN nói, giờ trông rất khó coi.

“Công chúa! Hoàng tôn điện hạ bị thương thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không?” đứng cách khá xa, Đàm Nguyệt Li nhìn không được đã cất tiếng hỏi thăm.

“Hả? Trầm Nhi bị thương á?” Tiêu Tử Y bị hắn hỏi có chút hồ đồ, cũng không phải là Tiêu Trầm bị thương mà! Hơn nữa, để đạt được thận trọng, hình như nàng cũng chưa phải người nào đi bẩm báo ai mà!

Đàm Nguyệt Li vẫn cố nhẫn nhịn tức khí, thấy bộ dạng Tiêu Tử Y như thế thì lại càng tức giận hơn, nhìn không được suýt bực phát cái tính đã vốn được tu dưỡng nhiều năm, đột nhiên nghe thấy tiếng Tiêu Trầm khó hiểu truyền từ bên cạnh tới, “Nguyệt Li ca ca, sao huynh lại ở chỗ này chứ?”

“Hả? Hoàng tôn điện hạ! Người không sao chứ?” Đàm Nguyệt Li vội vã chạy tới quỳ xuống trước Tiêu TRẦM, ôm lấy bé kiểm tra trước sau. Tiêu TRẦM đã thay quần áo, vết máu trên mặt cũng được lau sạch sẽ, vì thế ngoài sắc mặt có chút kinh hãi tái nhợt thì trên người không có nửa dấu vết bị thương nào.

Nam Cung Sanh vừa rồi cũng vì lo cho Nam Cung Tiêu mà ngừng động não, bất giác nắm được trọng điểm, hạ thấp giọng hỏi, “Đàm công tử, là ai nói cho huynh biết Hoàng Tôn điện hạ bị thương đó?”

Trước đây Đàm Nguyệt Li và Nam Cung Sanh cùng hợp tác xây dựng công viên trò chơi Hoàng gia, biết rõ người này tuy lai lịch không rõ, nhưng tâm tư lại kín đáo, hiện giờ thấy Tiêu Tử Y có vẻ như không kiêng kị né tránh hắn, nên mới yên lòng nói thẳng, “Là thị vệ từ nơi này trở lại vườn Thượng Uyển nói”

“Thị vệ ư? Sau khi chúng ta về đã nghiêm lệnh không cho phép bất cứ ai tự ý rời khỏi đây mà” Trầm ngọc Hàn cau mày nói. Bởi Hoàng Thái tử và Hoàng tôn điện hạ đồng thời bị tập kích nên trước khi chưa làm rõ tình hình, hắn không muốn tin tức Hoàng tôn điện hạ bị thương rơi vào tay bọn người bất lương đó. Ai ngờ truyền tới lại là tin tức Hoàng tôn điện hạ bị thương, đây là chuyện gì vậy ha?

Đàm Nguyệt Li cũng hiểu được chuyện có vẻ kỳ quặc, đưa Tiêu TRẦM cho Như Lan mang vào trong lều, chính mình thì đứng dậy tập trung suy nghĩ nhớ lại bảo, “Nhưng cái tên thị vệ tới báo tin lại không giống nói dối vậy mà”

Trầm ngọc Hàn thấy cung tiễn ném trước lều, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trầm giọng nói, “Ta đã biết rồi. Công chúa người còn nhớ không, hôm nay trước khi lên đường, Hoàng tôn điện hạ có cùng đối cung với tiểu công tử Nam Cung đó? Tiểu công tử Nam Cung cầm mới là tiểu số 1 cung Ngọc luân”

303. Chương 303: Đông Hải Thanh

“Hả? Chẳng lẽ là vậy ư? Vì thế mới nhầm hai bé ấy ư?” Tiêu Tử Y che mồm thở khê. Điều này biểu hiện cái gì nhỉ? Biểu hiện là cái kẻ bắn lén kia cứ tưởng mình đã bắn trúng chính là Hoàng tôn điện hạ, cũng do bởi cách khá xa, nhìn không rõ lắm, hơn nữa trang phục thợ săn của Tiêu TRẦM và Nam Cung Tiêu cũng may như nhau, chỉ trừ mỗi ống tay áo có màu sắc khác thôi, còn nhìn chung thì đều giống nhau cả. ười đó chỉ có thể thông qua cung tiễn trong tay bọn nhỏ để phán đoán ai mới là Hoàng tôn điện hạ. Hơn nữa lúc ấy nàng kêu lên một câu Tiêu Nhi kia, cũng có thể lý giải là gọi Tiêu Trầm vậy...

Mọi người ở đây ai cũng đều loé lên suy nghĩ như vậy, lúc này Đàm Nguyệt Li mới tỉnh ngộ là Nam Cung Tiêu bị thương, lập tức nhìn Trầm Ngọc Hàn hỏi thăm tình hình, sau khi biết được tính mạng đã an toàn mới thở dài một hơi.

“Đàm công tử à, tình hình thái tử điện hạ thế nào rồi?” Nam Cung Sanh là người hỏi đầu tiên, hẳn biết rõ Tiêu Tử Y cũng đang rất lo lắng, lo lắng quá nên rất sợ hãi. Nhưng mà hắn vừa thấy trên mặt Đàm Nguyệt Li không quá lo lắng, nên cũng biết được vết thương kia cũng không đáng lo ngại gì,

Quả nhiên, Đàm Nguyệt Li hơi hột nói mấy câu băng quơ bảo bả vai ra chút máu mà thôi.

Nhưng lại làm cho Nam Cung Sanh để ý thấy Tiêu Tử Y, phát hiện ra sắc mặt nàng mê man khó chịu, Nam Cung Sanh khó hiểu cố gắng nghĩ lại, rốt cuộc nhện không nổi cau cau mày.

Bởi vì lúc trước, cũng bị một câu tà ác kia của Đàm Nguyệt Li nói qua. Công chúa, mạng của người đã được định trước, mấy ngày nữa sẽ có huyết quang tai ương.

Hừ! Chẳng là là bởi Tiêu Cảnh Dương chảy chút máu mà mạng của nàng là đã định trước hay sao?

Nam Cung Sanh nghĩ đến đây, cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên tận đỉnh đầu, tức giận vô cùng. Trong lòng cho dù chỉ số thông minh có thấp đi chăng nữa thì cũng sớm biết trước khi bảo vệ Độc Cô Huyền chịu khổ vì soi đôi thì đã cố ý bị thương như vậy rồi....

Dường như thất thần một lúc vậy Nam Cung Sanh lại phát hiện ra hiện trường không biết lúc nào đã trở thành cục diện không thể vấn hồi được nữa. Tiêu Tử Y đang bảo hộ bên cạnh lều của Tiêu Trạm và Độc Cô Huyền, không cho bất cứ ai qua. Trên mặt biểu hiện rất trầm trọng, nói kiên định, “Ta bất kể là ai, không cho phép các người đặt hết tâm kế lên bọn trẻ”

Tuy Nam Cung Sanh đã bỏ lỡ những lời nói trước đó....nhưng chỉ nghe lời Tiêu Tử Y như thế thì đã lập tức hiểu rõ. Hoá ra, là người của Độc Cô Phiệt giữ trò quỷ.

Chỉ nghe Đàm Nguyệt Li khẳng khái nói lại, “Công chúa. Người biết tình thế nghiêm trọng đến vậy sao? Đến cả thánh thượng rồi thái tử điện hạ và Sách điện hạ đều bị đâm không khác nhau là mấy. May mắn là thị vệ chung quanh thánh thượng liều chết mới bảo vệ được thánh thượng chu toàn. Bây giờ Độc Cô Phiệt là đối tượng tình nghi nhất. Hiện giờ hành tung của Đại tướng quân Độc Cô Phiệt không rõ, Độc Cô Diệp thì đã bị giám sát nghiêm ngặt...., mà hiện tại nhân vật mấu chốt nhất trong lều là Độc Cô Huyền. Nhưng mà nó tương lai cũng là lão chủ Độc Cô Phiệt, Độc Cô Phiệt không thể không cố kỵ chuyện ấy đâu”

Nam Cung Sanh bất giác chấn kinh, dù hắn đã cân nhắc đến mọi hậu quả nhưng cũng không ngờ đến là Hoàng thượng suýt bị thương nữa.

Tiêu Tử Y cũng vậy, trước khi nàng và Nam Cung Sanh tự đánh giá, cũng hiểu mức độ nguy hiểm nhất là Tiêu Cảnh Dương cùng ở với Tiêu Sách. Nhưng nàng cũng không tin nổi Độc Cô Phiệt lại có thể to gan tới mức đến tận đây, cau mày hỏi lại, “Huynh có chứng cứ gì mà bảo là Độc Cô Phiệt ra tay chứ?”

Đàm Nguyệt Li hừ lạnh một cái, ánh mắt chuyển tới mũi tên cắm lông vũ trong tay Nam Cung Sanh, xếp quạt lại chỉ phía xa nói, “Chứng cứ chính là mũi tên này”

Nam Cung Sanh cầm mũi tên trong tay giơ lên trước xem, trầm giọng nói, “Mũi tên này có cắm chiếc lông chim bên trên. Là lông màu trắng của Đông Hải Thanh, hiếm thấy vô cùng”

Đàm Nguyệt Li khẽ gật đầu, hừ khẽ bảo, “Màu lông trắng Đông Hải Thanh là loại hiếm thấy nhất, nhưng Độc Cô Phiệt lại nuôi dưỡng một đôi trong nhà, mũi tên Đại tướng quân Độc Cô Rực đều được làm bằng lông chim trắng mà có”

Tay Nam Cung Sanh nắm mũi tên khẽ run run, vừa nghĩ đến bé út nhà mình suýt nữa bị chết dưới mũi tên này, lửa giận bùng lên lan tràn như đốt cháy bỏng lòng hắn. Dám ra tay với đứa trẻ, bất kể là ai, hẳn nhất định bất kể đó phải trả giá thật đắt.

Tiêu Tử Y thấy hắn như thế, cảm động lây, nhưng nàng vẫn khó hiểu hỏi thăm, “Cứ coi như hiếm thấy trên đời đi, cũng không ngoại trừ đại tướng quân Độc Cô ra còn có người khác nữa chứ. Cứ coi như là mũi tên của đại Tướng quân Độc cô đi, cũng không nhất định là ông ta bắn ra chứ hả!” Tựa như trước đây Nam Cung Sanh cũng có chiếc lông chim xanh Đông Hải Thanh giống thế vậy, cũng không nhất định chắc chắn là mũi tên của Độc Cô Rực chứ ha.

Trên mặt Đàm Nguyệt Li hiện lên tia lạnh lùng, dáng tươi cười giọng lãnh đạm bảo, ‘Ta cũng không tin là ông ta ra tay, nhưng nếu mũi tên của ông ta mà không phải ông ta bắn ra, vậy ông ta có phải chịu trách

nhệm việc giữ mũi tên không tốt không. Nếu là người khác giả mạo, vậy ông ta cũng có thể đi ra giải thích chứ. Nhưng mà hành tung ông ta không rõ, chẳng lẽ trong lòng có quỷ sao!”

Tiêu tử Y bất kể thế nào cũng khó tiếp nhận lí do thoái thác chính thức như vậy. Nàng biết rõ cứ coi như nóng lòng tìm một kẻ chết gánh trách nhiệm, cũng không thể kết luận qua loa như thế chứ. Thực tế hẳn đã rõ ý định muốn mang Độc Cô Huyền đi giam lại rồi. Điểm ấy làm cho nàng không thể tiếp nhận nổi. Cũng giống như Tiêu Trầm và Nam Cung Tiêu, Độc Cô Huyền chẳng qua chỉ là một đứa bé, nó có gì sai chứ? Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Y bỗng thấy may là Độc Cô Huyền hôm nay cùng họ đi săn đấy. Nếu mà bé ở cùng một chỗ với phụ thân thì không biết còn là tình trạng gì nữa.

Nam Cung Sanh soi kỹ mũi tên trong tay. Lông chim có thể thay đổi, nhưng mà thủ pháp chế tạo ra mũi tên này thì không thể làm giả được. Tất cả đều phải là quân nhân chuyên nghiệp, với chính vũ khí của mình thì phải tự mình chế tạo. Như đao kiếm công nghệ khó nắm giữ thế, cũng bảo vệ cẩn thận không cho bất cứ người ngoài nào chạm dù chỉ một cái. Mà Độc Cô Rực chinh chiến ở biên cương nhiều năm, mũi tên này dùng số lần còn nhiều hơn so với đao, chắc chắn cũng không mượn tay người ngoài. Nam Cung Sanh càng phải xem kỹ càng, càng khẳng định mũi tên trong tay hẳn chắc chắn là của Độc Cô Rực, nhưng hẳn cũng khẳng định không phải là Độc Cô Rực bắn sau lưng. Bởi sơ hở không phải tên thân mũi tên mà là cách bắn.

Bất kể có phải là Nam Cung Tiêu chặn mũi tên mà để mũi tên mất đi hướng chính xác hay không, nhưng mà hẳn đã tự mình rút mũi tên từ vai Nam Cung Tiêu ra, bất luận là lực đạo xoay tròn tới mức độ nào thì đều tuyệt đối không phải là một gã danh tướng chinh chiến sa trường bắn ra. Hay nói một cách khác là kẻ trốn trong bụi cỏ kia có thật là Độc Cô Rực hay là thuộc hạ của Độc Cô Rực, lúc ấy Nam Cung Tiêu chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ. Đây là hình ảnh mà hẳn không muốn nghĩ tới.

Chỉ có thể chứng nhận có lý nếu quả thật là thuộc hạ của Độc Cô Rực ra tay, Tiêu Cảnh Dương cũng sẽ không chỉ bị rách chút da thôi đâu. Độc Cô Phiệt đứng vững từ tiền triều đến nay, liên quan đến chuyện tiếp xúc những người và những nơi không phải là người thường có thể tưởng tượng nổi. Nếu quả thật phản loạn bức vua thoái vị, cũng không thể làm quy mô nhỏ thế được.

Hơn thế, đương kim Hoàng thượng cũng không phải là thế hệ ngu ngốc. Cuộc đi săn này đến tột cùng là ai đã bày ra loạn cục thế này, chỉ e chính người bố cục cũng không có cách nào nắm giữ toàn bộ được.

304. Chương 304: Vì Ai

Nam Cung Sanh giữ im lặng, cảm thấy lo lắng tất cả mọi khả năng đều phát sinh, càng nghĩ càng loạn. Hiện giờ hẳn đã biết tình báo thật sự quá ít, hướng hồ hiện tại theo lời Đàm Nguyệt Li nói trước mặt họ càng rõ sự tình là đơn phương làm theo lập trước Tiêu Cảnh Dương, căn bản chẳng có chút tin tình báo trọng tâm nào để tham khảo cả.

Nam Cung Sanh cũng biết rõ, chính hẳn trên thực tế cũng không có cách tinh táo nào để phán đoán. Thực tế, Nam Cung Tiêu bị thương đã ảnh hưởng quá lớn với hẳn, đến nay vẫn khó mà bình phục lại được.

Tiêu Tử Y cũng vậy, nhưng nàng biết rõ, hiện giờ nàng là người duy nhất bảo vệ bọn trẻ, nàng không muốn có bất kỳ tổn thương nào xảy ra với một bé nào cả.

Đàm Nguyệt Li thấy thần sắc kiên quyết của Tiêu Tử Y, chính hẳn có muốn nói gì cũng đành chịu. Dù sao thì nàng cũng còn là công chúa, dù cá nhân hẳn có muốn cường ngạnh ép nàng giao Độc Cô Huyền ra thì Trầm Ngọc Hàn và một số thị vệ ở bên cũng không đồng ý. Vì thế Đàm Nguyệt Li nghĩ ngợi, xếp quạt lại gõ gõ trong lòng bàn tay nói thần nhiên, “Tha cho Độc Cô Huyền cũng được, nhưng công chúa nên nghĩ cho thái tử điện hạ chút, tốt nhất nên phối hợp với đề nghị của ta” Thực tế hẳn cũng không cho nhóm Tiêu Tử Y tự ý rời đi, tương đương với chuyện khống chế Độc Cô Huyền trong tay, vì thế cũng chẳng có gì khác nhau cả. Hẳn cũng mượn cơ này để đưa ra một yêu cầu khác.

“Đề nghị gì?” Tiêu Tử Y thấy trên mặt Đàm Nguyệt Li lộ ra nét cười quen thuộc thì đề phòng hỏi.

“Mang Nam Cung Tiêu giao cho ta” Đàm Nguyệt Li dù bận nhưng vẫn ung dung nói.

“Cái gì?” Tiêu Tử Y quả thật không tin nổi mà hỏi lại.

Đàm Nguyệt Li vẫn kiên nhẫn giải thích nói, “Hiện giờ ở bên đó đều cho rằng Hoàng tôn điện hạ bị thương, chúng ta có thể tiếp tục để cho người khác tin như thế, Một là có thể bảo vệ tốt Hoàng tôn điện hạ, hai là cũng để cho Tiêu Nhi trị liệu cho tốt. Đương nhiên thái y chữa trị cho Tiêu Nhi ta đều không chế nghiêm mật, nhất định không để cho bọn chúng biết được gì cả”

Tiêu Tử Y vô ý thức nhìn về phía Nam Cung Sanh, dù sao hắn mới là người thân của Nam Cung Tiêu.

Nam Cung Sanh trầm mặc một lát, rồi nặng nề gật đầu bảo, “Công chúa, vậy cứ làm theo lời công tử Đàm nói đi”

Tiêu Tử Y vẫn lo lắng vô cùng, vì thế yêu cầu Nam Cung Tiêu phải ở cùng một chỗ với nàng. Bởi vậy, cuối cùng thoả hiệp đạt thành là Tiêu Tử Y sẽ cùng ba đứa nhỏ cùng nhau trở về vườn Thượng Lâm, cùng ở một lầu nhỏ với nhau. Bên ngoài thì nói là Hoàng tôn điện hạ bị thương, còn lại sẽ bảo mật thật với Hoàng đế và Tiêu Cảnh Dương.

Nam Cung Sanh thấy yêu cầu của Tiêu Tử Y thì thấy không hợp lẽ lắm, nếu làm vậy lại càng làm to chuyện ra. Nhưng theo tình hình cho thấy không có ai để ý đến cử chỉ của vị Lan lão bản của Lan vị phường này.

Tiêu Tử Y vừa đến vườn Thượng Lâm, thì đã biết rõ tình hình vô cùng khẩn cấp. Toàn bộ vườn Thượng Lâm đều tràn ngập một luồng khí bất thường, khẩn trương sốt ruột. Trên mặt mỗi người cũng không còn vẻ tươi cười như trước nữa, mà chuyển thành nôn nóng, bất an và sợ hãi.

“Từ chỗ Đàm Nguyệt Li thò ra cái gì sao?” Nam Cung Sanh canh giữ bên cạnh giường Nam Cung Tiêu, hai mắt vẫn không rời khuôn mặt nhỏ của cậu. Nam Cung Tiêu vẫn hôn mê, vừa rồi Đàm Nguyệt Li đi mời thái y đã tới rồi, đều nói cậu không có nguy hiểm gì.

Tiêu Tử Y đóng kỹ cửa lại, lắc đầu nói, “Muội hỏi hắn một câu, nhưng đều bị hắn nói úp mở. Hỏi người khác thì cũng không ra, thị vệ dưới lầu gần như không uội ra sân nửa bước nữa”

“Nên như thế, một khi xảy ra chuyện, đầu tiên có thể khống chế phạm vi hoạt động của mỗi người, phòng ngừa thông đồng náo loạn” Nam Cung Sanh nói nhàn nhạt.

“Nhưng mà ta lại nghe lén được chút, hình như bên kinh thành cũng xảy ra vấn đề đó” Tiêu Tử Y lo lắng nói. Mặc dù nàng không nghe được toàn bộ, nhưng tin này cũng đã đủ làm nàng khiếp sợ rồi.

“Yên tâm đi, đương kim thánh thượng cũng không phải dễ đối phó đâu” Nam Cung Sanh ngồi thẳng lên, có chút thả lỏng cơ mặt đang căng cứng.

Tiêu Tử Y đi ra sau lưng hắn, giúp hắn xoa bóp, có chút hỏi thăm, “Ta ngược lại thấy huynh đồng ý cho Tiêu Nhi thay thế Tiêu Trầm” Nàng cho rằng hắn sẽ vô cùng để ý đến chuyện đệ đệ mình thay thế chuyện Tiêu Trầm bị thương lần này chứ.

Nam Cung Sanh hưởng thụ chuyện nàng khó có được một lần phục vụ, thở dài bảo, “Chuyện đã xảy ra rồi, Đàm Nguyệt Li nói sẽ cho Tiêu Nhi được trị liệu tốt nhất. Hơn nữa, ta làm vậy cũng là để bảo hộ một người khác nữa”

“Một người khác ư?” Tiêu Tử Y bất giác thả tay chậm lại. Ai cơ?

Nam Cung Sanh quay đầu, nghiêm túc dừng ở Tiêu Tử Y nói, “Tử Y à, ta nhớ ta từng hỏi nàng, nàng cảm thấy quốc gia này nên giao cho ai mới là tốt nhất đây?”

“Vâng, muội nhớ rồi, câu trả lời của muội là Tiêu Cảnh Dương” Tiêu Tử Y thản nhiên bảo. Tuy nàng không cho Tiêu Cảnh Dương là người cần phó thác cả đời nhưng cảm thấy huynh ấy nếu quản lý một quốc gia thì nhất định sẽ thành thạo lắm.

305. Chương 305: Có Gì Cứ Nói

“Như vậy, ta đã quyết định thực tế là vì giúp huynh ấy đó” Nam Cung Sanh cười yếu ớt bảo. Nhìn biểu hiện mơ hồ đáng yêu của Tiêu Tử Y hẳn mỉm cười giải thích, “Hiện giờ theo tin tình báo mà chúng ta biết, Hoàng đế, Thái tử, Sách điện hạ và Hoàng tôn điện hạ bốn người đồng loạt bị tập kích. Biểu hiện rõ hình như là do Độc Cô Phiệt làm, nhưng mà rất có thể là một trong những người bị thương nào đó đang dùng khổ nhục kế đây”

Tiêu Tử Y thở nhẹ một tiếng, lập tức hiểu rõ ý của Nam Cung Sanh nói.

“Hoàng đế thì không thể gây bất lợi với hai người con trai và cháu nội của mình rồi, còn Tiêu Cảnh Dương thì vốn đã là thái tử, mà Tiêu Sách thì cũng chưa bao giờ biểu hiện uy hiếp địa vị gì của huynh ấy cả, vì thế huynh ấy cũng không bao giờ có kiểu ra tay với chính đứa con của mình đâu. Chỉ có điểm đáng ngờ duy nhất là Tiêu Sách” Nam Cung Sanh nhàn nhạt phân tích, hẳn cố gắng duy trì bản thân không để lẫn lộn tình cảm cá nhân vào đó, nhưng lời nói cuối cùng lại khó tránh khỏi có chút tức giận.

“Huynh nói là Tiêu Sách đệ ấy...” Tiêu Tử Y vẫn không thể tin nổi, Tiêu Sách lúc nào cũng có mặt mũi tràn đầy trẻ tuổi cùng giọng nói khàn khàn như vịt luôn khôi hài và đơn thuần ấy lại là kẻ đứng sau màn độc thủ đó sao?

“Đây cũng chỉ là phán đoán riêng của ta thôi. Tiêu Sách chỉ cần ra tay loại bỏ Tiêu Trạ, như vậy Tiêu Cảnh Dương không còn phi tử và con trai sẽ lâm vào cảnh ngộ bất lợi. Đương nhiên huynh ấy cũng không có khả năng làm một lần rõ như vậy được, vì thế đem đối tượng ám sát huynh ấy và hoàng đế tăng thêm. Rồi dẫu chuyện phản loạn của Độc cô Phiệt như chuyện bình thường” Nam Cung Sanh tiếp tục suy luận tiếp, nhưng do tin tình báo không đủ nên kiểu gì cũng cảm thấy hơi gượng ép chút.

“Nếu dựa theo lời huynh nói như vậy, lần ám sát này trọng điểm là Trạ Nhi, nhưng phải được sự đồng ý của hoàng thượng mang Trạ Nhi cùng đi săn mới được ha!”

Tiêu Tử Y vẫn nhất quyết không chịu tin tưởng.

“Cũng đúng đó...” Nam Cung Sanh nhắm chặt hai mắt lại, lúc này cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra.

“Đừng nóng vội cố tìm ra hung thủ làm gì mà. Không lâu đâu nhất định sẽ biết thôi. Giờ chúng ta ở đây bế tắc đoán mò, cũng không có chứng cứ gì mà”

Tiêu Tử Y thấy bộ dạng mệt mỏi của hắn, đau lòng bảo. Người nam nhân này, định là cây mạnh đây. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cũng không biết đầu óc hắn đã phải động não bao lần rồi.

“Tiêu Cảnh Dương....Vết thương của huynh ấy thế nào rồi?” Nam Cung Sanh chỉ ngưng nhắm mắt trong giây lát rồi nhin không được mở mắt hỏi.

“Nghe nói chỉ xước chút da thịt, không bị nặng gì” Tiêu Tử Y nhếch miệng đáp, nghe nói Tiêu Cảnh Dương lúc ở ngay khu vực săn bắn phía Đông là đang cùng đi săn với Hoàng đế thì bị tập kích luôn. Phía đông....Người đàn ông đó biết rõ phía đông sẽ xảy ra chuyện, thế mà vẫn còn đi. Nhất định là có ẩn tình gì bên trong rồi. Nhưng Tiêu Tử Y cũng mơ hồ không rõ, không bao giờ muốn....nghĩ về những vấn đề này nữa.

Nam Cung Sanh trầm mặc hẳn, định nói gì lại chỉ giật giật môi, cũng không phát ra âm thanh nào.

Tiêu Tử Y cảm được cảm xúc sa sút của hắn, dùng ngón tay dứt khoát tóm cầm hắn bắt hắn phải nhìn vào nàng.

Nam Cung Sanh thấy Tiêu Tử Y nhìn hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên lộ ra mong đợi và sợ hãi nói ra, “Tử Y, nàng định làm gì thế? Tiêu Nhi còn ở bên cạnh đây này! Tuy hiện giờ nó đang hôn mê, nhưng mà biết đâu lại đang giả vờ đó! Nàng cũng phải hiểu rõ...”

Tiêu Tử Y tức giận định nắm một quả đánh chết hắn. Nam nhân này vào thời điểm này vẫn không quên nói giỡn nha, có lẽ tâm tình đã khôi phục lại chút rồi. Nàng dùng hai ngón tay sờ gương mặt hắn, hung hăng nói, “Huynh vừa rồi nói cái gì hả? Cứ sướng thì nói ra đi ha! Không được giấu muội!” Nàng định dạy dỗ

người đàn ông này sau này có gì cứ nói thành quen là tốt nhất, chớ để buồn bực khó chịu trong lòng, đến hồng mắt cũng không biết.

“Được, được, ta nói” Nam Cung Sanh thở dài, thành thành thật thật khai báo, “Ta ghen Tiêu Cảnh Dương, ghen chuyện hắn bị thương, mà ta lại không bị”

Tiêu Tử Y ngẩn người, mãi lâu sau mới hiểu được ý hắn, “Huynh....Aizz! Huynh.... Muội gần như chẳng nghĩ tới chuyện này mà” Tiêu Tử Y bật cười, thoáng cái mà đã xảy ra nhiều chuyện đến vậy, làm sao nàng còn tâm trạng mà nghĩ đến chuyện này nữa chứ? Hơn nữa, người đã định vận mệnh thì sao chứ! Cho tới tận bây giờ nàng chỉ lo hắn bị thương mà thôi.

“Hả? Nàng không nghĩ tới à? Hồng mắt hồng mắt rồi, vậy mà ta còn nhắc nàng làm cái gì chứ?” Nam Cung Sanh hồi hận cực kỳ.

Tiêu Tử Y nhìn thần sắc hối tiếc của Nam Cung Sanh, cảm thấy thoải mái vô cùng, lườm hắn sáng giọng, “Hôm nay nhiều người bị thương như thế, chẳng lẽ là vận mệnh của muội đã được định sẵn hay sao? Stop! Chẳng lẽ Tiêu Sách cũng vậy ư? Hoặc là Tiêu Nhi? Muội cũng không còn là tiểu nữ sinh mười mấy tuổi mà, dù có ảnh hưởng với muội thật, nhưng mà sao lại có thể tin hoàn toàn thầy tướng nói vậy chứ?”

Biểu hiện cổ quái của Nam Cung Sanh chỉ trong nháy mắt, cổ quái đến nỗi làm Tiêu Tử Y cả kinh, “Sao thế?”

“Tử Y à, ta vẫn có chuyện muốn hỏi nàng....” Nam Cung Sanh ấp a ấp úng nói.

Tiêu Tử Y ngừng thở, nàng chưa bao giờ thấy Nam Cung Sanh có thần sắc chần chờ như thế, vì vậy càng hiểu kỳ hơn, “Chuyện gì cơ?”

“À...Chuyện đó....Tử Y à, nàng đến cùng đã bao nhiêu tuổi rồi hả?”

306. Chương 306: Phản Kích

Trong phòng im lặng tới vài giây đồng hồ, Tiêu Tử Y và Nam Cung Sanh cùng nhìn mặt nhau.

Một người thì giật mình tại chỗ muốn biết vấn đề này, còn người kia thì lại tâm thần bất định.

Sau đó Tiêu Tử Y bật cười một trận, xoay người một cái ngồi lên đùi Nam Cung Sanh, dùng móng tay búng mạnh vào cằm bóng loáng của Nam Cung Sanh, thú vị hỏi han, “Huynh không yên tâm sao?”

Nam Cung Sanh thành thật gật gật đầu bảo, “Một mặt rất sợ nghe được đáp án ngoài ý muốn, mặt khác lại sợ nàng tức giận”

“Tức giận gì chứ? Tức giận chuyện huynh hoài nghi tuổi của muội sao?” Tiêu Tử Y cảm thấy người nam nhân này từ sau khi thổ lộ tình cảm với nàng lại càng thêm đáng yêu, định nói gì thì nói, khác hẳn trước đây mặt mũi lúc nào cũng cao thâm khó dò giờ cười nhiều hơn thấy thú vị ghê lắm.

“Nàng lại tức giận sao?” Nam Cung Sanh biết rõ còn cố hỏi. Hắn chỉ cần nhìn thấy cặp mắt loé lên tia hứng thú của nàng thì đã biết rõ đáp án rồi. Hắn cũng không chút yếu thế lấy cả hai tay ôm chặt eo nàng, kéo nàng lại gần hơn chút.

“Đương nhiên là không rồi. Muội rất vui vì huynh hỏi đến vấn đề này, nói rõ là huynh quan tâm tới muội mà!” Tiêu Tử Y cười tươi như hoa, “Nhưng mà muội xin không trả lời trước đâu, mà hỏi huynh trước cơ, huynh bao tuổi rồi?”

“Hai mươi ba” Nam Cung Sanh đáp rất nhanh.

“Ừm, muội đây còn kém huynh hai tuổi đó” Tiêu Tử Y mở to hai mắt, cười khi khi nói ra. Được lắm được lắm, không nói quá lên.

Nhưng Nam Cung Sanh cũng không buông lỏng, mà thần sắc lại nghiêm trọng hơn. Hắn đem nàng kéo vào trong lòng gần hơn, giọng vội vàng hỏi thăm tiếp, “Nàng đã lập gia đình rồi hả?”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, bị hắn dùng giọng cứng rắn áp lên làm cho tim đập lồi nhịp chưa kịp hiểu ý hắn, liếc mắt nói, “Không có mà, ở chỗ đó của chúng ta, con gái 30 tuổi kết hôn là chuyện rất bình thường, còn đại khái bình quân thì khoảng 25 đến 26 tuổi mới kết hôn đó!”

Lúc này Nam Cung Sanh mới thả lỏng người, tuy lúc cũng đủ để hắn cảm thấy xấu hổ muốn chui xuống lỗ vậy. Những chuyện này hắn để trong lòng rất lâu rồi, nhưng mỗi khi muốn hỏi thì lại nuốt trở lại. Hắn muốn đợi chính nàng mở miệng nói, điều này lại làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy bất an. Hắn sợ mình không biết quá khứ của nàng tí nào, càng sợ mình có một ngày cứ thế đột nhiên mất đi nàng.

Tiêu Tử Y tách hắn ra chút, đủ để thấy biểu hiện nhỏ của hắn hiện lên trong mắt. Nàng thở dài, nghiêng người hôn lên mặt hắn, đầu rúc vào ngực hắn, cười nhẹ nhàng bảo, ‘Là lỗi của muội, sau này muội sẽ từ từ nói cho huynh biết. Thực ra thì, bởi vì muội thật sự chẳng nói được với người thân nào, thật đó’

Lòng hai người gần nhau đến vậy, tim đã đập trên cả mức bình thường gần như hợp nhất. Nam Cung Sanh lập tức hiểu rõ vì sao Tiêu Tử Y lại để ý đến bọn nhỏ như vậy, hay là lúc nhỏ có một tuổi thơ hoàn mỹ, hoặc là bởi chính nàng không có....

Hai người không ai nói thêm gì nữa, sự kinh hãi và khủng hoảng trong một ngày dần dưới nhiệt độ cơ thể của đối phương đã chậm rãi hoà tan. Mãi cho tới khi có tiếng đập cửa rồi sau đó có người đẩy cửa vào thì Nam Cung Sanh và Tiêu Tử Y chẳng ai muốn tách nhau ra, Tiêu Tử Y càng tựa sát vào ngực Nam Cung Sanh hơn, rồi đành miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lại cửa phòng.

Đàm Nguyệt Li cả kinh quên mất chuyện hắn tới đây để làm gì, bởi thần sắc trên mặt hai người đó tựa như hắn đột nhiên xông vào không đúng lúc vậy, cũng không cảm thấy hành vi xông vào của mình là xấu.

Nè! Hai người các ngươi làm trò gì vậy trước mặt trẻ con thế? Cứ coi như còn đang hôn mê thì cũng không được mà! Đàm Nguyệt Li kháng nghị lặng yên tận đáy lòng, nhưng đến miệng thì lại biến thành một tiếng ho khẽ.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Tử Y thật sự là lười lắm rồi, Nam Cung Sanh tựa như chiếc ghế sofa ngồi thật êm ái quá cơ.

“Khụ! Khụ! Công chúa, Hoàng hậu muốn gặp người. Khụ!” Đàm Nguyệt Li ra sức ho khù khụ, không biết để mắt vào đâu nữa. Cái vị Lan lão bản đáng giận đó, hoá ra lại là dê xồm ha! Xem lát nữa hắn thu thập hắn ta thế nào nhá!

“Đàm Nguyệt Li, cổ họng anh sao thế? Không nhanh nhanh đi cho thái y xem xem thế nào đi, đúng lúc ông ấy cũng chưa ra mà” Tiêu Tử Y ra vẻ khờ dại nói ra. Nàng cũng đâu biết Đàm Nguyệt Li sao lại ho khù khụ vậy, nhưng mà nàng làm những chuyện này....cần gì phải giấu đầu hở đuôi chứ? Thích làm gì thì làm cái đó thôi mà!

“Công chúa, đừng để Hoàng hậu đợi lâu ạ” Đàm Nguyệt Li thở dài, may là hắn đi tới gọi nàng đấy. Nếu đổi lại là cung nữ Kiều Tinh Tinh bên cạnh Hoàng hậu kia thì chẳng phải chuyện không thể cứu được rồi còn gì?

“Được rồi” Tiêu Tử Y thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng đứng lên từ trong lòng Nam Cung Sanh. Trước khi đi vẫn không quên sờ qua trán Nam Cung Sanh, phát hiện ra hắn đã hết sốt thì vui mừng ười cười.

Đợi sau khi Tiêu Tử Y lại đóng cửa xong, Nam Cung Sanh phúi phúi nếp nhăn trên quần áo, khoé mắt liếc nhìn thấy Đàm Nguyệt Li vẫn chưa bỏ đi, dứt khoát nói lãnh đạm, “Đàm công tử, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi. Giấu trong lòng khó chịu lắm đó”

Tiêu Tử Y đã dạy cho hắn một chuyện, đó là nếu quan tâm đến người ta thì cứ việc nói ra là tốt nhất. Bất kể là nói lợi hay hại, chỉ cần nói ra, còn tốt hơn nhiều so với để trong lòng.

Đàm Nguyệt Li suy nghĩ chuyện trên mặt Nam Cung Sanh dù bận bịu nhưng vẫn ung dung, mãi sau mới giật giật môi nói, “Người....”

“Dừng đi, để ta đoán xem nhé, có phải huynh muốn nói, hôm nay ngươi sẽ rất xui xẻo hay không hả?” Nam Cung Sanh cắt ngang lời Đàm Nguyệt Li....nói rất ranh mãnh. Vết thương của Nam Cung Tiêu đã không còn nghiêm trọng nữa, Tiêu Tử Y cũng thản nhiên nói ra cho hắn biết mọi chuyện, vì thế tâm tình bây giờ của Nam Cung Sanh bắt đầu khôi phục lại như cũ, rất thoải mái.

Đàm Nguyệt Li kìm nén lửa giận trong lòng, lộ ra nụ cười trên mặt bảo, “Lan lão bản nói đúng lắm, hôm nay ngươi sẽ rất xui xẻo đó”

“Hả? Có gì mà xui xẻo chứ nhỉ?” Nam Cung Sanh đứng dậy dạo bước tới trước mặt Đàm Nguyệt Li, lộ ra nụ cười tươi y như thế nói, “Hay là....chuyện Huyết quang tai ương đây hả?”

307. Chương 307: Tướng Mạo

Trong nội tâm Đàm Nguyệt Li rung mình, xem ra trình độ thâm mật của Tiêu Tử Y và Lan lão bản này sâu sắc tới mức vượt qua hẳn sức tưởng tượng của hắn rồi. Chỉ sợ rằng đã biết nhau rất lâu trước rồi. Cũng đúng thế, nhà trẻ có rất nhiều phát minh mới lạ, có nhiều cái đều bị vị Lan vị phượng đoạt lấy làm đại lý, còn mùi vị điểm tâm trong Lan vị phượng này cũng chưa từng bao giờ ngắt quãng. Xem ra hẳn phải cải tiến lại sách lược mới được.

Nam Cung Sanh cũng một mực chớp lấy tia loé lên trong mắt phượng hẹp của Đàm Nguyệt Li. Lời tiên đoán Huyết quang tai ương kia đến tột cùng là chôn dấu bí mật gì, hắn muốn xem cho rõ ràng.

Đàm Nguyệt Li mở quạt đánh xoạch một cái ra, thông thả phe phẩy, đồng thời cũng chậm rãi nói, “Công chúa không biết có từng nói qua với Lan Lão bản hay không, lần đầu tiên tại hạ gặp mặt công chúa, là Hoàng tôn điện hạ dẫn tới đây. Lúc ấy giới thiệu thân phận công chúa của nàng, sau khi tại hạ thấy được mặt của nàng, lúc ấy không dám giấu gì huynh, ta trọn vẹn ngây người rất lâu mãi chưa lấy lại được tinh thần đó”

Ánh mắt Nam Cung Sanh nhìn theo Đàm Nguyệt Li đi đi lại lại, trong lòng thấy tâm thần bất an. Hắn và Đàm Nguyệt Li tuy không phải từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhưng mà đã nghe đồn về hắn ta rất nhiều. Người này xem tướng số rất giỏi, chỉ tiếc là tuổi trẻ ngông cuồng, ưa thích trêu chọc người khác, có đôi lúc lại xem chuẩn chuyện này mà đoán nhầm lẫn khác, cố ý làm hỏng thanh danh của mình để tự bảo vệ mình.

Chẳng lẽ dựa vào hắn xem mà có thể nhìn ra Tiêu Tử Y là người xuyên không sao? Nam Cung Sanh bất giác nghĩ vậy.

Bên đó tiếng Đàm Nguyệt Li vẫn chậm rãi truyền đến, “Ta cũng sợ đến ngây cả người, bởi tướng mạo của vị công chúa Trường Nhạc này, lại có tướng phú quý làm mẫu nghi thiên hạ đó!”

Nam Cung Sanh ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Dù Nam Cung Sanh đã có sự chuẩn bị từ trước nhưng cũng không ngờ Đàm Nguyệt Li lại nói ra một trận như vậy.

Tiêu Tử Y có tướng mạo làm mẫu nghi thiên hạ sao? Nam Cung Sanh vô ý thức cự tuyệt không tin cách nói này, hơi cười trào phúng nói, “Công chúa có tướng mạo hoàng hậu sao? Chớ không phải Đàm Công tử bị hoa mắt đó chứ?” Trên thực tế trong lòng hắn đang nghĩ, có phải Tiêu Tử Y trước kia có tướng mạo kiểu này không? Còn hiện giờ Tiêu Tử Y là đến từ tương lai nên chẳng có quan hệ gì với nàng cả.

Đàm nguyệt Li cười thâm trầm, không nói thẳng. Tiêu Cảnh Dương và Tiêu Tử Y hai người quan hệ huyết thống không phải là vấn đề mấu chốt. Hắn cho rằng, với sự thông minh của Lan lão bản tự nhiên sẽ hiểu rõ mà không cần phải nói ra. Trên thực tế, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của hắn rồi. Đàm Nguyệt Li thoả mãn nhìn khuôn mặt đẹp trai ngày càng khó coi của Nam Cung Sanh.

Thực ra Nam Cung Sanh cũng không nghĩ đến chuyện Đàm Nguyệt Li đề cập đến là chuyện đó, sắc mặt hắn trở nên khó coi là vì, vì hắn đột nhiên nghĩ đến một người phụ nữ khác cũng có kinh nghiệm giống Tiêu Tử

Y, chính là Hoàng Hậu Độc Cô nổi tiếng trong lịch sử.

Hoàng Hậu Độc Cô xuyên không mà đến, trở thành mẫu nghi thiên hạ, phụ tá giúp Tuỳ Đế bình định thiên hạ, lập ra nhà Tuỳ, xây dựng cơ nghiệp nước nhà bất hủ.

Như vậy, nếu như ông trời có dụng ý khác mà nói.... vậy Tiêu Tử Y xuyên không mà đến tốt cùng là vì cái gì đây?

Nam Cung Sanh cũng không tự kỷ đến mức cho rằng nàng xuyên đến chỉ vì gặp hắn. Mà hắn có thể nhìn rất rõ, ngay lúc nàng xuất hiện ngăn ngừi có mấy tháng, mà nàng đã dần cải biến đế quốc này chút rồi.

Người giàu cũng chẳng qua đã đời thứ ba, triều Đại Chu từ lúc lập nước và phát triển hưng thịnh đến nay, cho dù là hoàng đế đương triều có hết sức duy trì đi chăng nữa, nhưng mà đế quốc thì đã dần dần bộc lộ mục nát rồi. Tuy chuyện Tiêu Tử Y xuất hiện chỉ là chuyện nhỏ xen giữa lịch sử chẳng có chút ý nghĩa nào, nhưng cũng bất giác có ảnh hưởng toàn bộ đến hoàng triều.

Đầu tiên là nàng lấy đạo đức để giáo dục hoàng đế tương lai, có thể tưởng tượng được sau này Tiêu TRạm mỗi lời ăn tiếng nói cử chỉ đều lấy bé làm gương. Tiếp đó, trải qua khéo léo chọn lựa hoặc do trùng hợp, mà có những đứa trẻ này lại vây xung quanh Tiêu TRạm, sau này cũng sẽ trở thành rường cột của nước nhà. Có thể đoán được...những....đứa trẻ này tương lai sẽ là phụ tá đắc lực cho Tiêu TRạm. Mà còn tiến thêm được một bước, cha mẹ huynh đệ những đứa trẻ này cũng đã bị nàng thay đổi, tựa như hắn vậy, cả cuộc đời coi như chịu biến hoá rồi.

Giáo dục thay đổi tương lai. Nam Cung Sanh rũ mắt xuống, không lưng lại, tay nắm chặt. Nàng chắc chắn sẽ không phải ngẫu nhiên, chẳng lẽ thật sự sẽ đảm đương kế nhiệm vị trí của Hoàng Hậu Độc cô sao?

Đàm Nguyệt Li nhàn nhã xếp quạt lại, rất hài lòng vì một câu nói của mình mà đã tạo áp lực đả kích lớn với vị Lan lão bản này như thế. Tuy chỉ mới bắt đầu hắn cũng không tin Tiêu Cảnh Dương động tâm với muội muội Tiêu Tử Y của mình, nhưng từng bước một nhìn nàng đi tới, Tiêu Cảnh Dương dần dần đã rơi vào tay giặc lúc nào không biết, hắn biết rõ đôi khi vận mệnh cũng không thể kháng cự nổi.

“ Công chúa nàng ấy....Biết rõ chuyện này sao?” Nam Cung Sanh gần như nỉ non tự nói. Thật ra lúc hắn hỏi cũng đã hiểu rõ đáp án là gì rồi. Tiêu Tử Y làm sao có thể biết rõ chứ, như nàng mà biết nhất định sẽ nói với hắn. Hoặc là....Nam Cung Sanh vừa rồi nhớ tới nàng....hay là nàng căn bản cũng không tin tưởng cho lắm.

“Ta cũng không có nói rõ, nhưng với sự thông minh của công chúa, có lẽ đoán ra được” Đàm Nguyệt Li nói nhàn nhạt.

Nam Cung Sanh cảm thấy hoảng hốt một trận, cố giữ vững tinh thần cười nói, “Đa Tạ Đàm công tử đã nhắc nhở, tại hạ sẽ cẩn thận cân nhắc”

Đàm Nguyệt Li chấp tay cáo từ, trong nội tâm tự dưng thấy khoan khoái tự đắc.

Nam Cung Sanh yên lặng ngồi bên giường Nam Cung Tiêu, dựa theo lời phân phó của Tiêu Tử Y, lặng lẽ dùng bông thấm nước thấm môi cho Nam Cung Tiêu. Nhưng mà tâm tư của hắn lại không để ở đó, mãi cho đến khi trong phòng xuất hiện thêm một người mà hắn không hề hay biết.

“Sanh nhi, tính cảnh giác của con kém quá”

Một giọng già nua từ sau lưng Nam Cung Sanh truyền đến, Nam Cung Sanh nắm chặt cục bông trong tay, nước nhỏ giọt từ trong lòng bàn tay xuống dưới đất.

“Sư phụ, người đã tới rồi ạ” Nam Cung Sanh cũng không quay lại, chỉ rặn ra từng từ nói, trong giọng nói không hề có bất cứ sự kinh ngạc nào. “Tiêu Nhi bị thương, có lẽ có liên quan đến kiếp trước của con hả?”

308. Chương 308: Hoàng Hậu

Tiêu Tử Y đi theo Kiều Tinh Tinh tới chiếc lầu nhỏ của chính bà ta, lúc đi ra vẫn ngoảnh đầu nhìn lại trên lầu, cũng không thấy bóng Đàm Nguyệt Li bước ra.

Không rõ hai nam nhân đó có chuyện gì hay mà nói với nhau nhỉ? Tám phần là Đàm Nguyệt Li muốn dạy dỗ Nam Cung Sanh không được đối xử bất kính với nàng rồi chẳng? Haizz, đồng chí Đàm Nguyệt Li này thật đau đầu quá đi! Tiêu Tử Y cảm thấy lòng tràn đầy chút hả hê tự tin, dĩ nhiên là tràn đầy tin tưởng với Nam Cung Sanh rồi.

“Công chúa.” Kiều Tinh Tinh ở ngay đằng sau Tiêu Tử Y thúc giục, vị tiểu công chúa này cũng đã làm chậm thời gian khá nhiều rồi, bà ta cũng không muốn hoàng hậu phải chờ đợi quá lâu đâu.

“Aizz, biết rồi” Tiêu Tử Y thu hồi tâm tư, đi theo Kiều Tinh Tinh đến chỗ ở của hoàng hậu.

Vườn Thượng Lâm cảnh sắc không tẻ, trước cuộc đi săn, hoàng đế đều đến đây nghỉ mấy ngày, vì thế ở đây tương đương như biệt thự thứ hai của hoàng đế, nên ông xây dựng cũng không thể qua loa được. Nhưng lúc này người đi giữa vườn Thượng Uyển cũng chẳng có tâm tình nào mà thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, ngược lại gió đầu hiu se sắt lại phù hợp bởi tình hình thực tế hơn, thổi chạm vào lòng người càng thêm lạnh lẽo.

Tiêu Tử Y định dò xét một ít tin tức từ miệng Kiều Tinh Tinh xem Hoàng Hậu gọi nàng đi qua đó làm gì. Bởi vì có lẽ Hoàng Hậu cũng biết rõ Tiêu Trạm không gặp phải chuyện gì, chả lẽ muốn trách nàng bảo hộ không chu toàn sao? Cho dù Tiêu Tử Y có thay đổi nhiều cách hỏi đi chẳng nữa, nhưng Kiều tinh tinh vẫn không nói một lời nào.

Đi không bao lâu thì đã đến chỗ ở của hoàng hậu. Viện nhỏ có một phong cách khác. Hoa hồng đỏ rực một mảng, cúc vàng óng ánh mê người. Gió thu ngẫu nhiên thổi tới, hồng đỏ và cúc vàng rập rờn theo gió, càng làm cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

“công chúa, hoàng hậu đang đợi ngài bên trong. ngài vào đi thôi” Kiều Tinh Tinh khẽ khom người cung kính mời.

Ô? Chẳng lẽ không cần thông báo sao? Tiêu Tử Y cảm thấy có chút nghi vấn, nhưng vẫn gõ gõ cửa, “Mẫu hậu, Trường Nhạc đã đến ạ”

“Vào đi” Mãi lâu sau trong phòng mới truyền ra một câu đáp mờ mờ. Nếu không phải Tiêu Tử Y định lực hơn người, thật đúng là không nghe được.

Tiêu Tử Y cảm thấy càng nghi hoặc thêm, thò tay đẩy cửa ra đã thấy trong phòng tối om, chắc là toàn bộ rèm trong phòng đã được kéo lên rồi.

Cánh cửa kết một cái, đóng lại sau lưng nàng, che đi chút ánh sáng còn sót lại bên ngoài. Lúc này Tiêu Tử Y mới nhìn thấy trong phòng thật ra có tia sáng, ngay trước bàn thờ phật có hai cây nến đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Mà Hoàng hậu thì bản thân mặc quần áo màu trắng đang quỳ gối trước bàn thờ phật, vẻ mặt thành kính như đang cầu xin gì đó.

Nhất định là đang khẩn cầu giữ lấy vận mệnh quốc gia hưng thịnh, cầu phúc cho Hoàng đế và Hoàng tử đây mà! Trong nội tâm Tiêu Tử Y nổi lên tia vui vẻ, ánh mắt thích ứng với bóng tối nên nhìn lướt qua trong phòng một lượt, sau đó mắt nàng đột nhiên nhìn vào bình rượu đỏ đặt trên chiếc bàn tròn kia.

Cái màu đỏ này dưới ánh nến thật là chói mắt, lại để trong lòng nàng nổi lên tia bất an mãnh liệt.

Tâm tình của Tiêu Cảnh Dương hôm nay không tẻ. Nguyên nhân cũng không phải là cánh tay bị thương của hắn hết đau rồi, cũng không phải biết được vết thương của Tiêu Sách nặng hơn hắn, lại càng không biết được Tiêu Trạm đã bình an vô sự không nữa. Chính hắn cũng không nói nên lời, tóm lại chỉ thấy tâm tình tốt vô cùng.

“Cảnh Dương, tâm tình của con không tệ lắm đâu!” Có người rõ ràng đã nhìn ra, nhưng câu này lại dọa cho Tiêu Cảnh Dương vội vàng xuống giường.

“Phụ hoàng! Sao người lại tự mình đến thế hả?” Tiêu Cảnh Dương dùng một tay nâng người lên, có chút kinh ngạc hỏi han.

“Ha ha, cánh tay của con không tiện, cứ nằm đi ha” Hoàng đế vui tươi hơn hử nói, thần sắc trên mặt rất hoà ái.

Tiêu Cảnh Dương tâm thần bất định gật gật đầu nói, “Chỗ ấy là thần xin được thất lễ ạ”

“Cha con có kế gì hay mà so chứ. Các người đều lui cả đi, cứ để cho cha con ta nói chuyện riêng với nhau là được” Hoàng đế phát tay, thái giám cung nữ hầu hạ trong phòng lập tức lui cả ra.

“Phụ hoàng, có tra được tin Độc Cô rục ở đâu không ạ?” Thần sắc Tiêu Cảnh Dương biến đổi, nghiêm túc hỏi thăm.

“Vẫn chưa” Hoàng đế ngồi bên giường Tiêu Cảnh Dương, thò tay ra sửa lại góc chăn cho hắn.

Tiêu Cảnh Dương được yêu thương mà sợ, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Hoàng đế cũng coi như không có chuyện gì nói tiếp, “Nhưng có người xông ra vạch trần chuyện Độc Cô Diễm phản quốc mấy năm trước. Người đó công bố chính mình là tàn quân ngày đó, bởi gia tộc Độc Cô phiệt hại mình nên ẩn nhẫn cho tới tận hôm nay mới nói ra”

Tiêu Cảnh Dương gật gật đầu nói, “Nhi thần cũng đã nghe nói qua, không biết thật hay giả nữa”

“Kệ là thật hay giả, thời cơ này cũng không tránh khỏi quá trùng hợp rồi. Quả thật....dường như có người cố ý tìm động cơ của Độc Cô Phiệt vậy đó” Hoàng đế neho neho mắt, nhìn kỹ thần sắc trên mặt Tiêu Cảnh Dương.

Trong lòng Tiêu Cảnh Dương giật mình, nhưng vẫn không tránh mắt Hoàng đế, nói thản nhiên, “Nhi thần cũng cảm thấy như vậy ạ”

“Vậy sao?” Hoàng đế ánh mắt cao thâm khẽ cười, giọng điệu bỗng chuyển ngay sang lạnh lẽo nói, “Còn dám nói láo sao! Chẳng lẽ người thật sự cho rằng trẫm không nhìn ra được vết thương hôm nay do chính người tự tay tạo ra đó sao?”

Tiêu Cảnh Dương cả kinh, sợ tới mức vội lặn từ trên giường xuống, quỳ gối xuống chân Hoàng đế, mồ hôi đầm đìa giải thích, “Phụ hoàng...Nhi thần...Nhi thần cũng không bắt kính với phụ hoàng...” Hắn cả kinh nên lời nói lộn xộn hết cả, căn bản giải thích không rõ ràng.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Dương rất lâu, mãi sau mới hừ mũi một cái, cũng không rõ là hối hận hay thất vọng mà thở dài nói, “Cảnh Dương ah! Trẫm thật sự không biết nên nói người thế nào cho tốt đây”

Tiêu Cảnh Dương nhìn chằm chằm vào mũi giày của hoàng đế, nghe ra trong giọng hoàng đế trống rỗng, vội vàng hít sâu một hơi bình tĩnh lại, nói cẩn thận từng li từng tí một, “Phụ hoàng...Nhi thần chỉ là tự ra tay với chính mình thôi, phụ hoàng, Sách đệ, và cả Trầm Nhi nữa sát thủ không phải do nhi thần phái đi đâu ạ”

Hoàng đế không lên tiếng, ngay trước mặt Tiêu Cảnh Dương gần như chịu không nổi áp lực sụp đổ thì rốt cuộc mở miệng hừ lạnh nói, “TRẫm biết rõ, nếu không, người còn tưởng người bình an vô sự mà quỳ ở chỗ này nữa sao?”

Tiêu Cảnh Dương tim lại đập trở lại bình thường, biết rõ mạng mình tạm thời đã được yên ổn, dập đầu thật mạnh một cái, Tiêu Cảnh Dương hối hận tiếc nuối nói, “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi”

“Sai ư? Người cũng biết người sai ở chỗ nào rồi chứ?” Giọng Hoàng đế nhàn nhạt từ trên đỉnh đầu truyền xuống, khẩu khí nghiêm nghị.

309. Chương 309: Ai Là Người Chơi Cờ?

“Nhi thần không nên ghen tỵ trong lòng với Sách đệ. Thân là hoàng huynh, nhi thần hổ thẹn....” Tiêu Cảnh Dương mấp máy môi khô, cuống họng do nóng ruột mà trở nên khàn khàn.

“Hừ! Thân là hoàng huynh, ngươi có lẽ còn hổ thẹn! Rõ ràng là hoàng muội của mình mà trong lòng còn muốn làm loạn nữa!” Hoàng đế giận quá hoá cười, thanh âm to đến mức nghe trong phòng càng thêm dọa người.

“Phụ hoàng....” Tiêu Cảnh Dương đầu dập liên tục xuống sàn nhà lạnh buốt, mồ hôi thấm đầy ra quần áo sau lưng. Hoá ra phụ hoàng thật sự cái gì cũng biết cả. Tiêu Cảnh Dương không biết lấy từ đâu một luồng khí dũng cảm, liềm liềm môi khàn khàn nói, “Phụ hoàng, gần đây người cũng hiểu rõ con nhất, con đời này ngoài Tử Y ra, ai cũng không muốn...”

“Vì để cho Tử Y tin người mới là người định vận mệnh của nó nên mới cố ý bị thương tại cuộc đi săn này. Cái thằng ngu này ha! Nhưng cũng may là thoát được một kiếp, nếu không đối phương mà bố trí sát thủ ám sát thì mất mạng đó” Hoàng đế cảm khái nói, cũng không rõ là may mắn hay bất đắc dĩ nữa. Triều Đại Chu của ông thái tử vốn là người như vậy, không hiểu âm mưu quỷ kế, chỉ biết trên mặt tình cảm lại thích làm ra những thủ đoạn nhỏ vậy. Thật sự là để cho ông ra máu mà!

“Đối phương ă? Phụ hoàng, đối phương là ai ă?” Tiêu Cảnh Dương an lòng chút, hơi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào hai mắt của phụ hoàng.

“Là Độc Cô Phiệt, Thẩm gia và vị Lý Long Cơ kia” Hoàng đế cũng không gạt hấn nữa, cứ nói ra toàn bộ. Cũng thể thôi, chính đứa con trai này của mình bố trí âm mưu gì đó yếu vậy, với trình độ thể cũng là do hấn một tay tạo thành đó thôi. Là do hấn cứ nhất quyết muốn nắm lấy quyền lực không buông, không muốn những gì hấn đã chạm vào được sớm muộn kiểu gì cũng thuộc về hấn. Cứ kéo lấy kéo để như vậy, mãi cho tới hôm nay ông mới tỉnh táo lại, nếu không để cho Tiêu Cảnh Dương tiếp nhận, chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra lớn hơn.

Tiêu Cảnh Dương cảm giác môi mình càng khô hơn, nuốt nước bọt một cái, nói lắp bắp, “Độc Cô Phiệt...Thẩm gia...Lý Long Cơ ư?” Hai gia tộc trước thì hấn cũng không thấy xa lạ gì, nhưng cái tên cuối cùng lại là vấn đề mù tịt, mà là hai gia tộc trước lại có thể cùng nổi lên lòng phản loạn phạm thượng!

“Nói đúng ra thì tình huống hiện giờ này thật ra là nằm trong lòng bàn tay của trẫm cả” Hoàng đế khoan thai tự đắc nói, giọng điệu xen lẫn sự đắc ý.

“Xin phụ hoàng chỉ dạy cho ă” Tiêu Cảnh Dương liền vội vàng hỏi,

“Cảnh Dương, Độc Cô Phiệt là một rễ của triều Chu ta đâm rất sâu, nếu rút...nó ra, trẫm cũng tổn không ít công sức” Hoàng đế khẽ thở dài, “tuy nhiên rút...nó ra sẽ làm cho chúng ta tổn thương như nhau, nhưng cũng không đến mức tổn thương gân cốt, trẫm từ lúc cầm quyền đến nay đã nghĩ rất nhiều cách rồi, mãi cho tới tận trận chiến bị thua mười năm trước”

“TRận đó Diệp Tri Thu cầm quân bị thua ă? Chẳng lẽ phụ hoàng....” Tiêu Cảnh Dương bỗng trợn to mắt, có chút không dám tin.

“Ha ha, trẫm còn chưa tới mức ác đột đến mức thế. Thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, chỉ là trận chiến đó, kẻ phản bội Tổ Quốc là Độc Cô Diễm, điều này lại để cho trẫm thấy được có thể rút....cái gai sắc Độc cô Phiệt ra ánh sáng rồi” Hoàng đế đứng dậy đi đến trước bàn, phối hợp rót một chén trà. “Vì thế trẫm đem chuyện Độc Cô Diễm phản quốc lên giấu kín đi, rồi lại trùng hợp để cho lão phiệt chủ Độc Cô Phiệt biết chuyện này”

“Phụ hoàng...Lại để cho Diệp tiên sinh đeo tội xấu xa trên lưng ư?” Tiêu Cảnh Dương biết rõ hấn không nên bắt bình thay cho Diệp Tri Thu, nhưng mà hấn nhện không được.

“Vì nghiệp lớn, ông ta hiểu được điều đó đấy” Hoàng đế nói hời hợt, “Vì thế lần này ông ta trở về, trẫm cũng không trách tội ông ta cái gì. Đợi đến lúc chân tướng được rõ ràng, trẫm mới cố đền bù tổn thất thật tốt cho ông ta”

Tiêu Cảnh Dương lặng quỳ giật giật mà tê đi, nhưng hoàng đế vẫn không mở miệng bảo hắn đứng dậy, vì thế hắn lại chỉ có thể quỳ tiếp. Có lẽ với Diệp Tri Thu, phụ hoàng còn có một cừu hận khác, Tiêu Cảnh Dương thức thời không nói gì thêm.

“Nhiều thế hệ Lí gia đều tìm mọi cách để cướp lại quốc gia, trăm tin tưởng người nắm giữ được mọi chuyện gần đây Lí Vân Thanh làm, cũng không cần phải nhiều lời thêm nữa. Còn về phần Lí Long Cơ, trăm lợi dụng ông ta kích động Độc Cô Phiệt và Thẩm gia cùng làm phản thôi, loại tôm tép nhãi nhép, không đủ gây sự” Hoàng đế nhấp một ngụm trà nóng, tâm tình khoan khoái dễ chịu hẳn.

“Nhưng mà lần này Sách đệ và Trầm Nhi suýt nữa bị mất mạng...” Tiêu Cảnh Dương thấy run lên, cảm giác có chút không đành lòng.

“Hừ! Tiêu Sách hẳn chẳng lẽ thật là người vô tội hay sao? Ngược lại Trầm Nhi lại sợ hãi khá nhiều, nhưng không sao, đứa bé kia thay nó bị thương trăm sẽ ban thưởng hậu hĩ cho nó” Hoàng đế không cho là đúng cười nói, “Việc đã đến nước này, xem như Độc cô Phiệt xong rồi, chỉ là Trầm không hài lòng chính là người Thẩm gia lại không bị mắc lừa. Trầm lão đầu này quả nhiên là cáo già, nhưng xem phần Vân Nhi, nếu sau này họ an phận thì tạm tha cho bọn chúng vậy”

Tiêu Cảnh Dương cười khổ, trong nội tâm Độc Cô Phiệt có quý, mới ị người khác lợi dụng. Thẩm gia bây giờ là người làm ăn, dĩ nhiên chẳng có xung đột gì rồi. Hơn nữa, Tiêu Tử Y cũng là người Thẩm gia, Tiêu Cảnh Dương thấy Hoàng đế có nhắc tới Vân phi, lại lần nữa lấy dũng khí đập đầu một cái, hạ giọng cầu xin, “Phụ hoàng, xin ban Tử Y cho nhi thần đi ạ. Nhi thần đời này, ngoài nàng ra, ai cũng không muốn hết”

Hoàng đế lúc đó không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ xoay đầu nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Dương.

Tiêu Cảnh Dương cảm thấy hồi hộp, nếu mà Hoàng đế cho phép, thì Tử Y kia chính là của hắn rồi. Hẳn sao dần như vậy chứ! Ngay từ đầu chỉ cần tới cầu xin phụ hoàng không phải tốt hơn sao! Vì cái gì mà để ý đến tâm tình của Tiêu Tử Y chứ, cầu xin được nàng chấp nhận chuyện này sao?

Rất lâu sau, hoàng đế mới thở dài một hơi, nói, “Cảnh Dương, trăm có thể vì sự nghiệp của người mà toại nguyện mọi nguyện vọng của các người, nhưng chỉ chuyện này thì không được”

Tiêu Cảnh Dương chấn động, ngẩng đầu lên nhìn lại hoàng đế, truy hỏi, “Phụ hoàng, vì sao chứ?”

TRên mặt Hoàng đế hiện lên nụ cười phức tạp, chậm rãi nói, “TRầm không biết người nghe từ đâu được cái gì, hoặc là tra được cái gì. Nhưng mà Tử Y nó chắc chắn là con gái của trăm, cũng chắc chắn là muội muội của người”

310. Chương 310: Ai Chỉ Huy?

Tiêu Cảnh Dương ngay lúc Hoàng đế chưa trả lời vấn đề này thì đã từng tưởng tượng ra các loại đáp án của hoàng đế, nhưng lại không ngờ được chỉ mỗi câu này.

Nàng thật sự là muội muội của hắn ư? Không nào! Nhất định là phụ hoàng muốn cắt đứt vọng tưởng của hắn nên mới cố ý nói vậy thôi!

“Cảnh Dương, trăm lừa gạt người làm gì chứ?” Hoàng đế thở dài, “Ta lại sủng ái Tử Y như thế, nàng chẳng qua cũng chỉ là một người con gái thôi. Còn người lại là con của ta, thái tử triều Đại Chu. Nếu nàng thật sự không phải là con gái trăm, trăm đồng ý với người thì có sao đâu? Chẳng là nàng nhất định người muốn cầu cho được, là có chuyện loạn luân, trăm tuyệt đối không thể đáp ứng người được”

Tiêu Cảnh Dương vẫn quỳ ở đó, sức lực như bị rút hết vậy, khẩu khí phụ hoàng cũng không phải đang gạt người, hẳn....chẳng lẽ thật sự sai rồi sao?

Hoàng đế chậm rãi đi tới trước cửa sổ, thò tay đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh thổi tới trong phòng, “Cảnh Dương, trăm xác nhận là đã đoạt vợ người khác, Vân nhi thủy chung vẫn là canh cánh trong lòng, nhưng tuyệt đối không làm sai chuyện gì với trăm cả”

Tiêu Cảnh Dương ngơ ngác nghe, không rõ cảm tình với Tiêu Tử Y là gì nữa.

“Còn về chuyện bắt đầu cuộc sống hàng ngày lúc đó là Lan phi ra tay. Bởi lúc ấy Vân nhi được chuyên sủng ở hậu cung, tất cả ai ai cũng muốn gây bất lợi với nàng. Hàng ngày cứ xuyên tạc lung tung, là muốn ngày sau hãm hại Vân nhi. Cũng bởi Vân nhi sinh là một đứa con gái, nên mới chưa đụng tới thôi” Hoàng đế nói nhàn nhạt. Lúc ấy ông thật vẫn còn trẻ ngông cuồng, chưa chắc là đã biết hết mọi chuyện, nên kết quả làm cho Trầm Vân ăn đau khổ trong hậu cung. Song Trầm Vân vẫn rất kiên cường, chưa bao giờ náo loạn. Sau này lúc Trầm Vân mang thai, mẫu hậu hẳn mới nhìn không được, cố ý gọi hẳn tới nói rõ hết mọi chuyện. Đến tận lúc ấy hẳn mới hiểu được thì ra đấu tranh giữa phụ nữ lại kinh khủng đến vậy.

“Phụ hoàng biết rõ ư? Vậy vì sao lại không thay đổi lại?” Tiêu Cảnh Dương quỳ hai chân đã mất hết cảm giác, nhưng hẳn nhất định phải hỏi cho rõ. Hẳn không chiếm được đáp án chính xác hẳn sẽ không tin.

“Thay đổi ư? Người cho là Vân di nhà người bị bệnh chết đó sao?” Hoàng đế hít một hơi sâu, lại một lần nữa nhắc tới nỗi đau nhức trong lòng ông phải cố sức chống đỡ.

Tiêu Cảnh Dương cả kinh, “Chẳng lẽ không phải vậy sao ạ?”

“Năm đó Vân Nhi bị tra ra là trúng độc được mãn tính. Đó là loại độc được tích lũy nhiều năm, chỉ sợ là đã được 4-5 năm rồi mới phát ra bệnh trạng. Nhưng lúc biết được thì đã muộn mất rồi” Hoàng đế dùng tay túm chặt lấy cánh cửa sổ, cố duy trì giọng bình tĩnh. “Nàng biết rõ hậu cung đen tối, tự giác biết không còn cách nào bảo vệ được con gái mình nữa, lại không muốn để cho nó bị bắt nạt trong cung, vì thế khẩn cầu trẫm an bài đưa Tử Y xuất cung, phó thác cho người có lòng nuôi dưỡng”

“Hoá ra...là có chuyện như vậy...Hoá ra phụ hoàng đều biết cả” Tiêu Cảnh Dương cười thẳm, hẳn muốn nói sao phụ hoàng cứ đi điều tra mãi mà không biết Tiêu Tử Y ở đâu, còn tưởng là Tiêu Tử Y không phải con gái ruột của phụ hoàng nữa nên ông mới không muốn đi tìm. Thì ra, lại là như vậy. Ông biết rất rõ tung tích của nàng ấy.

“Đúng vậy, trẫm biết rất rõ” Hoàng đế thở dài, nếu như ông sớm nói những lời này cho Tiêu Cảnh Dương biết, Tiêu Cảnh Dương cũng không bị sa vào loại tình cảm dị dạng như thế. “Vân Nhi ngay sau khi Tử Y được đưa ra khỏi cung không lâu thì đã qua đời. Còn phi tử hại Vân Nhi chết kia, trẫm cự tuyệt đề nghị của mẫu hậu, tự mình giết nàng.”

Tiêu Cảnh Dương nghe hoàng đế nhả từng lời trong kẽ răng ra, đến tận giờ mới hiểu được cái vị phi tử được công bố là bị trúng tên đã chết kia, trên thực tế là phụ hoàng tự mình động tay. “Phụ hoàng...” Tiêu Cảnh Dương vô thức kêu lên, nhưng không biết mình nên nói gì cho tốt đây.

“Cảnh Dương, hãy quên Tử Y đi ha. Phụ hoàng lại thay con tìm một cô gái tốt, làm Thái tử phi cho con” Hoàng đế giọng dần trở nên nhu tình, nói chậm rãi.

Tiêu Cảnh Dương cúi đầu, nhìn chằm chằm vào hoa văn trên sàn nhà, cắn răng không đáp.

“Trẫm biết rõ Nhân phi qua đời có đả kích rất lớn với con, không có cơ hội tiếp xúc với những cô gái khác. Vì thế những ngày này con đã coi trọng mất rồi, dĩ nhiên lại không nghĩ đến những chỗ khác nữa” Hoàng đế nói hơi hợt, “Không sao, hãy quên nàng đi nha, chuyện này không trách con được, trẫm cũng không trách con, hãy quay đầu lại để ấu hậu con giúp chọn mấy cô gái đưa vào cung Minh Quang đi”

Không phải! Không phải thế! Dưới đáy lòng Tiêu Cảnh Dương kêu gào. Hẳn cảm thấy không còn sức nữa, cuộc sống của hẳn đã không còn là của hẳn nữa rồi. Hẳn còn có chuyện, đều là được người ta an bài kỹ lắm. Duy chỉ có Tử Y, hẳn muốn giành lấy.

“Cảnh Dương?” Hoàng Đế có chút không kiên nhẫn nổi nữa cao giọng nói. Lời nói đã đến nước này rồi mà cái thằng con bất hiếu của ông lại còn đang nghĩ gì nữa đây?

Trong đầu lập tức hiện lên má lúm đồng tiền của Tiêu Tử Y, Tiêu Cảnh Dương cắn chặt môi, nặng nề đập đầu một cái, gần như là đập mạnh xuống sàn nói kiên định, “Phụ hoàng, con biết rõ yêu cầu của con đã quá phận rồi, nhưng mà sau này đã có TRẠM NHI với tư cách là người thừa kế của con thế là đủ rồi ạ”

“Con muốn thế nào đây?” Hoàng đế hơi nghiêng người, chuyển ánh mắt nhìn từ cửa sổ về đứa con Tiêu Cảnh Dương đang quỳ dưới chân ông.

“Phụ hoàng...” Tiêu Cảnh Dương biết rõ những lời hắc nói ra nhất định sẽ chọc giận hoàng đế, nhưng hắc phải nói. Nếu như không nói, gần như chẳng còn cơ may nào nữa. Tiêu Cảnh Dương mấp máy môi, khó khăn nói, “Phụ hoàng, nhi thần không cầu mong điều gì, đời này thâm nghĩ chỉ muốn Tử Y một người mà thôi”

“Một người ư?” Hoàng đế bỗng chốc hoảng hốt, đột nhiên nghĩ ngay tới cái vị hoàng hậu của Tuệ Văn Đế trong hậu cung tiền triều kia. Vị Hoàng Hậu Độc Cô kinh tài tuyệt diễm đó, chữ viết cũng sai giống y chang Tiêu Tử Y. Là trùng hợp hay sao?

311. Chương 311: Rượu Độc

“Vâng. Nhi thần thâm nghĩ cần một mình nàng. Nhi thần đã có Trầm Nhi rồi, tin rằng Tử Y cũng coi bé như con” Tiêu Cảnh Dương nơm nớp nói ra, sợ hoàng đế nổi trận lôi đình một giây sau đó.

“Hừ! Cho dù nàng ấy có coi Trầm Nhi như con của mình chẳng nữa, ngươi cứ vậy mà nhận định nàng sẽ gả cho người sao? Nếu mà trong lòng nàng đã có người khác rồi thì sao?” Hoàng đế hừ lạnh nói.

Tiêu Cảnh Dương phảng phất như thấy được hy vọng, hoàng đế đã nói như thế, thì cũng không bác bỏ lời nào, chỗ đó còn có cách lay chuyển lấp chỗ trống được. Tiêu Cảnh Dương nghĩ đến chiếc vòng cổ mảnh trắng lười liềm chường mắt trên cổ Tiêu Tử Y, miên cưỡng nói ra, “Có người khác cũng không sợ, năm đó phụ hoàng đối với dì Vân không phải cũng thế hay sao?”

“To gan!” Hoàng đế gầm lên, làm rung cả cửa sổ, “Trẫm vốn biết rõ người sẽ nói vậy mà, vì thế sau này ngươi đừng gặp Tử Y nữa nhé!”

Tiêu Cảnh Dương cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn hoàng đế, “Lời phụ hoàng có ý gì ạ?”

“Hừ! Dù là Tử Y thì cũng chỉ là một đứa con gái mà thôi. Hơn nữa cũng không phải là đứa lớn lên bên cạnh trẫm, ta tin Vân Nhi chắc chắn đã sớm muốn đưa nàng đi theo rồi” Hoàng đế dùng một tay chống lên bệ cửa sổ, trên mặt biểu hiện vẻ hung ác, “Hiện giờ mẫu hậu ngươi có lẽ cũng đã gặp nàng rồi ha, tính toán thời gian, đoán chừng cũng đã ban thưởng chén rượu độc kia cho nàng rồi, chắc đã uống hết rồi đó”

Tiêu Cảnh Dương như bị sét đánh, cũng không kịp phân tích ngụ ý của Hoàng đế, cố sức đứng lên, vịn chân quỳ mới, lao đảo hướng ra ngoài phòng chạy.

Hoàng đế ngay lúc Tiêu Cảnh Dương chạy ra khỏi phòng cảnh kia, cũng không còn sức lực nào nữa ngã ngồi trước bệ cửa sổ, ho kinh thiên động địa.

“Hoàng thượng!” Thảm Bảo xông tới trong phòng, sau đó khiếp sợ nhìn máu tươi tràn ra từ năm ngón tay của hoàng đế xuống, bỗng chốc đứng sững sờ.

“Vân Nhi, xem ra trẫm đi gặp nàng trước rồi ha...” Trên mặt Hoàng đế tràn đầy nụ cười, nói nhàn nhạt.

Tiêu Tử Y đứng ngây ngốc trong phòng tối như mực, toàn bộ trong phòng chỉ có hai ngọn nến kia lay động, càng lộ ra âm trầm đáng sợ.

“Ngồi xuống đi...” Đã qua một lúc, Hoàng Hậu cũng đã lần xong tràng hạt, đứng dậy.

“Tạ mẫu hậu” Tiêu Tử Y cẩn thận ngồi xuống trước bàn, ánh mắt vẫn không rời chai rượu màu đỏ trên bàn kia. Đây là gì? Sao tự đứng lại ở đây vậy? Hoàng Hậu nường nường muốn mời nàng uống rượu ư? Nhưng mà sao lại chỉ có một ly thôi?

Hoàng Hậu cũng ngồi xuống, gần như đối diện với Tiêu Tử Y, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Tử Y không chớp, nhìn chằm chằm đến nỗi làm cho nàng thấy sợ hãi.

“Mẫu hậu...Không biết hôm nay bảo con đến...” Tiêu Tử Y tâm thần bất định cố mở miệng hỏi, áp suất trong phòng nặng tới mức làm nàng chịu không nổi rồi.

Nhưng hoàng hậu đã trực tiếp cắt ngang lời nàng..., nhàn nhạt mở miệng nói, “Không ngờ, Cảnh Dương lại có thể thích người”

Tiêu Tử Y nghe vậy khẽ giật mình, sau đó vội vàng khoát tay giải thích, “Mẫu hậu. Con và huynh ấy cũng không phải loại quan hệ này...”

“Có phải hay không ta cũng bỏ qua” Hoàng Hậu mặt lạnh te nhìn không ra biểu hiện gì, chỉ nghe được âm thanh lạnh lẽo trong bóng tối chậm rãi nói ra, “Có phải người thích nó hay không cũng không sao, nhưng mà nó lại thích người, đó là cái sai của người”

Tiêu Tử Y chán nản, cái quan niệm kiểu này thật khác nhau mà! Nàng chẳng có cách nào để tranh luận với bà nữa.

“Có khác với luân thường đạo lý, Cảnh Dương thật đúng là chẳng coi trọng thân phận của mình gì cả” Hoàng hậu thở dài nói nhẹ nhàng.

“Vậy huynh ấy...đến cùng có thể gặp chuyện không may không ạ?” Tiêu Tử Y biết rõ thái tử thất đức có quan hệ rất lớn đến chuyện phế bỏ. Thực tế hiện giờ Hoàng đế cũng bị đâm, đủ để cho người có ý chí giả tạo tạo thành sự bất lợi của thái tử với hoàng đế. Như vậy chuyện thất đức và phản nghịch cũng đủ để cho Tiêu Cảnh Dương rút dài rồi.

Hoàng Hậu trầm mặc một lúc, rồi nhàn nhạt mở miệng nói, “Nó cũng sẽ không có chuyện gì đâu”

“Hô, vậy là tốt rồi” Tiêu Tử Y thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà sau đó lời của Hoàng Hậu lại làm nàng chết đứng tại chỗ.

“Nhưng mà người thì có đó” Hoàng Hậu bình tĩnh nói tiếp.

“Con ư?” Ánh mắt Tiêu Tử Y nhìn bình rượu trên bàn, sự bất an trong lòng tràn ra. “Con thì có chuyện gì chứ ạ?”

Hoàng Hậu cười khẽ một tiếng, trong phòng tối om lại làm cho người ta thấy sờn gai ốc, “Hoàng đế ban thưởng cho người một ly rượu độc”

“Gì cơ?” Tiêu Tử Y tưởng mình nghe nhầm ngay ngốc hỏi lại.

“Hoàng Thượng ban thưởng cho người một ly rượu độc” Hoàng Hậu kiên nhẫn lặp lại lần nữa, nói thản nhiên, “Chỉ cần Tiêu Tử Y người đã chết, Cảnh Dương cũng sẽ không bị đồn là thất đức nữa. Ừm, chỉ cần nói là người bị trúng tên đi săn gây thương tích, cuối cùng bị thương nặng không cứu được vậy thôi”

Lòng bàn chân Tiêu Tử Y phát lạnh, đã rõ ý trước đây rất lâu chuyện một phi tử đi săn bị trúng tên chết có ý nghĩa ra sao rồi.

“Con muốn gặp phụ hoàng” Tiêu Tử Y kinh ngạc nghe thấy giọng mình lại còn bình tĩnh như thế, “Con muốn chính miệng người nói ra những lời này” Hoàng đế vốn yêu thương nàng như thế, những chuyện...sủng nịch kia, đều là giả dối hết sao? Nàng không tin đâu.

Hai tay Hoàng Hậu vuốt ve lần tràng hạt trong tay, nói khẽ, “Gặp cái gì mà gặp chứ? Ông ấy yêu cầu đó. Là ban thưởng cho Tiêu Tử Y một ly rượu độc giả, sau đó Tiêu Tử Y từ nay về sau vĩnh viễn biến mất trên đời này. Ông ấy đã thay người an bài một thân phận khác để gả cho Cảnh Dương rồi”

“Hả?” Tiêu Tử Y cảm thấy đầu óc mình đờ không kịp nghĩ chuyện phát triển đến mức đó. Hoàng đế làm vậy là ý gì nhỉ?

“Hừ, hẳn thật sự sủng ái Cảnh Dương tới mức rõ ràng chẳng để tâm đến luân thường đạo lý gì rồi” Hoàng Hậu hừ khẽ một tiếng, giọng rin rít giữa các kẽ răng, nhưng lại đầy đắc ý.

“Không để ý đến luân thường...” Tiêu Tử Y theo tốc độ phân tích những lời của Hoàng Hậu, chẳng lẽ là...Nàng thật sự là con gái của hoàng đế ư? Chẳng lẽ hoàng đế cũng đã biết rất rõ ràng mọi chuyện, thế mà lại còn đồng ý cho nàng và Tiêu Cảnh Dương ở cùng một chỗ ư? Nhưng nghĩ lại mà xem, cũng không

phải là không được. Tiêu Cảnh Dương đã có Trầm Nhi nối dõi rồi, không cần lo lắng tới chuyện người thừa kế nữa, mà cái hấn cần đó là một hoàng hậu tương lai có thể phụ tá cho hấn.

Hoàng Hậu uốn móng tay đỏ au ra, loạng choạng đi tới chiếc bình rượu đỏ trên bàn kia, hừ khê nói, “Nhưng mà Tử Y à, người đừng làm sai nữa. Hoàng đế lên an bài đưa ta một lọ rượu độc giả, nhưng giờ chai trên bàn này lại là rượu thật mà không phải giả được”

312. Chương 312: Ai Thắng Ai?

Tiêu Tử Y trợn ngược mắt lên, cũng không phát ra nổi âm thanh nào. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy nè?

“Đây chính là rượu độc thật đó! Không tin lát nữa người uống sẽ biết” Hoàng Hậu cuồng vọng nở nụ cười thật tươi, lát sau lại ngừng, nói lạnh lùng, “Người còn giả vờ gì nữa chứ? Chẳng lẽ người không biết vì sao ta lại giết người ư?”

Tiêu Tử Y cười khổ, nàng xác thực là không biết mà! “Chả lẽ...Trước kia chuyện giết bằng thuốc độc và ám sát đều là....”

“Đúng vậy, đều là ta” Hoàng Hậu chỉ đơn giản nói ra mấy từ, rồi cẩn thận ngậm miệng lại không nói nữa.

Trong phòng làm cho người ta thở không nổi, Tiêu Tử Y chân tay lạnh ngắt, nàng không thể trông cậy vào người khác tới cứu mình được nữa rồi. Bởi Hoàng đế chỉ âm thầm ban thưởng cho nàng là một ly rượu độc giả, với ngoài thì khẳng định với tất cả mọi người đây là ý chỉ của Hoàng đế, nàng vô luận thế nào cũng không giãy ra nổi, cuối cùng ly rượu này cũng phải rót vào bụng nàng. Hơn nữa coi như ngày sau hoàng đế giáng tội, tất nhiên Hoàng Hậu cũng chuẩn bị xong lý do để thoái thác.

Nói vậy là nàng không còn đường lui nữa rồi sao?

Hoàng Hậu thoả mãn nhìn khuôn mặt tuyệt vọng và bất lực của Tiêu Tử Y dưới ánh nến. BÀ ta nhàn nhạt thúc giục, “Nhanh lên chấm dứt đi ha, sẽ không có ai tới cứu người đâu”

Tiêu Tử Y vươn tay, đem bình rượu độc từ khay đến trước mặt mình, nhìn chăm chú, thật chẳng có cảm giác chân thật nào cả.

“Cám ơn người đã chiếu cố Trầm Nhi, nó được người dạy dỗ rất khá” Hoàng Hậu nhàn nhạt mở miệng, phảng phất như nói thể làm cho lòng bà ta an tâm hơn.

“Chai rượu độc này...Uống hết sẽ lập tức....À, lập tức đi ngay sao?” Tiêu Tử Y khàn giọng hỏi thăm.

“Yên tâm đi, sẽ không thống khổ đâu. Người sẽ cảm thấy đau, rồi sau đó cũng tan thôi” Hoàng Hậu vì không muốn để cho Hoàng đế phát giác ra, nên chọn loại rượu độc không phải là loại độc kia.

Tiêu Tử Y tuyệt vọng, mắt tối đen lại, giọng buồn bã cầu xin, “Mẫu hậu, Tử Y có thể cầu xin người một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Hoàng Hậu lập tức đề phòng hỏi.

Tiêu Tử Y ngẩng đầu nói thê thảm, “Mẫu Hậu, Tử Y vẫn còn chưa cập kê, có thể giúp Tử Y hoàn thành một lễ cập kê được không?”

Hoàng Hậu thở phào nhẹ nhõ, nhưng vẫn không buông lỏng nói, “Ta ở đây cũng không có cây trâm nào phù hợp cả, có phải người định kéo dài thời gian để cho người đi tìm cây trâm cho người không? Người đừng có hy vọng nhá....”

“Không, mẫu hậu, Tử Y có mang theo bên mình đó ạ”

Tiêu Tử Y cúi đầu móc một cây trâm trong ngực ra, Hoàng Hậu mượn ánh nến nhìn lại, thấy là cây trâm Phượng Hoàng tung cánh khắc rất sống động.

Tiêu Tử Y cố hết sức mình, mới có thể duy trì cầm cây trâm mà không run tay.

Đây là trong khoảng khắc nàng chợt nghĩ đến cách tốt nhất. Rượu độc này độc tính cũng không mạnh lắm, như vậy giải được trong cây trâm này có lẽ cũng giải được độc. Tiêu Tử Y liều mạng nhớ lại những lời Kì Mặc trước khi giao cây trâm cho nàng.

Đây là một cây trâm được cải tạo rất tốt, bên trong có loại giải độc bình thường, dùng lượng độc trong tình huống trước mắt mà định ra, nhưng có chút độc cũng không có tác dụng nào.

Có chút độc...Hoàng Hậu nói sau khi uống hết chai rượu này sẽ mê man, vậy sau khi nàng uống thuốc giải độc rồi thì căn bản cũng chẳng có cơ hội, vậy nàng nhất định phải uống hết trước khi rót rượu vào bình. Vì thế nàng mới khẩn cầu Hoàng Hậu giúp nàng vấn tóc, bởi chỉ có vậy nàng mới lấy cây trâm này ra sẽ không bị đột ngột.

Hoàng Hậu chần chờ một lát rồi cuối cùng cũng đứng lên đi về phía nàng, mà Tiêu Tử Y thì chỉ đợi vào giờ khắc này, ngay lúc hoàng Hậu đi tới góc chết không nhìn thấy, nàng làm như không có việc gì vung tay lên, để cây trâm Phượng Hoàng nhắm ngay vào miệng bình, đồng thời dùng tay đung vào con mắt Phượng Hoàng, thuốc bột màu trắng im lặng đổ xuống.

Hoàng Hậu cũng không phát giác ra, chỉ đi đến sau lưng Tiêu Tử Y, giúp nàng gỡ tóc, rồi chậm rãi dùng vật trang sức thay lược chải tóc, cứ nhu hoà mà bắt đầu chải. Ngày thường Hoàng Hậu chải đầu dĩ nhiên có cung nữ làm cho nhưng búi tóc bình thường thì không làm khó được bà.

Thuốc giải vào bình rồi, lòng Tiêu Tử Y mới bình phục chút ít, quyết định chọn tin tưởng Kì Mặc sư huynh lần này. Suy nghĩ của nàng bắt đầu hướng về Hoàng Hậu vì sao không thể để nàng đi một nơi khác.

Hoàng Hậu hận nàng thấu xương vậy sao? Rõ ràng là không mà, nếu không giọng điệu của bà ấy cũng không như vậy. Đến tận cùng là vì cái gì chứ? Tiêu Tử Y đột nhiên liếc mắt quét một vòng, phát hiện ra trong tay áo Hoàng Hậu có lộ ra một góc tranh vẽ.

Cái đó...Chính là bản nàng vẽ “nòng nọc nhỏ đi tìm mẹ” đó mà!

Đến cùng là vì bức hoạ này sao? Lại còn để cho Hoàng Hậu phải mang bên người suốt thế sao?

Mẹ, con trai, Hoàng Hậu cưng chiều dị thường với Phong Uyển Tình...Hoàng Hậu phải quyết tâm diệt trừ nàng cho thống khoái...Có lẽ là từ rất sớm rồi, Tiêu Tử Y chợt loé lên suy nghĩ dị thường, ngày thường không dám nghĩ nhiều giờ xâu chuỗi lại mọi chuyện với nhau, Tiêu Tử Y lúc đó mở miệng thăm dò nói, “Mẫu Hậu, con thề sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào đâu”

Hoàng Hậu đang búi tóc cho Tiêu Tử Y bỗng run tay, tóc vốn búi sắp xong tự dừng lại tuột xuống toàn bộ.

313. Chương 313: Ngọc Thạch Câu Phần

Hoàng Hậu thở dài, lại lần nữa búi tóc..., vừa búi vừa nói, “Ta cũng biết người sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào. Người nghe trộm được lần đó ta cầu xin ông trời, cho dù trước đây ta đã ra tay hai lần hạ độc thủ người, người cũng không lộ ra nửa câu. Có thể thấy được, người đối với Cảnh Dương thật tốt lắm”

Tiêu Tử Y im lặng, nàng có thể tưởng tượng được tất cả. Nguyên trước đây sau khi tiến cung dĩ nhiên không chịu nổi cô đơn, ý vào mình có tuyệt thế võ công nên cứ ngay trong hậu cung đi đi về về nhìn lên nghe lên, trùng hợp thế nào lại nghe được bí mật của hoàng Hậu. “Mẫu Hậu, con thật sự không nói ra đâu” Bí mật đó, cho dù nàng không nghe thấy thì hiện giờ cũng đoán được tám chín phần rồi.

Hoàng Hậu lắc đầu, nói kiên quyết, “Hiện giờ tuy người nói như vậy, nhưng sau này nếu thật sự người thành thân với Tiêu Cảnh Dương, trong lòng nó bị áp lực luân thường đạo lý ép bức, biết đâu chừng, người lại lỡ miệng nói ra thì sao”

Tiêu Tử Y chỉ cảm thấy mọi chuyện phát sinh trên đời này thật quý dị thái quá, đắng chát miệng mím chặt môi nói, “Nói vậy, nếu hoàng huynh không chấp con, vậy mẫu hậu cũng sẽ bỏ qua cho con chứ ạ?”

Hoàng Hậu đáp nhàn nhạt, “Đúng vậy. Ta biết rõ trong lòng ngươi không có nó, nhưng mà cái này nói cũng không chính xác lắm. Có lẽ sau này, ngươi tựa như một mầm hoa vậy. Ta thà rằng nó hận ta, cũng vẫn muốn phải làm vậy”

Tiêu Tử Y im lặng, không biết trong miệng hoàng hậu “nó” là chỉ Tiêu Cảnh Dương hay là hoàng đế nữa.

Hoàng Hậu rút cây trâm trong tay Tiêu Tử Y cắm lên tóc nàng, sau đó xoay người, nhìn Tiêu Tử Y nhẹ nhàng mỉm cười nói, “Thật là một cô nương xinh đẹp, thật đáng tiếc quá ha!”

Tiêu Tử Y đồng thời nhìn vào vị Hoàng Hậu trước mặt nàng này. Nàng cũng không biết tên bà, cũng không biết hiện giờ bà đang nghĩ gì. Nhưng mà nàng cũng biết một phụ nữ rất đáng thương, chỉ vì chính địa vị mình, mà dám đem con gái mình đi đổi với con người khác để nuôi, nhìn thấy nhau mà như không quen, ngày nào cũng sợ có người khác vạch trần mình mà lặng lẽ sợ hãi vượt qua.

“Uống nhanh đi nào!” Giọng Hoàng Hậu đã chuyển sang lạnh lẽo, tự mình thay Tiêu Tử Y rót rượu ra chén, đưa tới trước mặt nàng.

Tiêu Tử Y vô thức thò tay nhận lấy, nhìn chằm chằm mặt rượu sóng sánh trong chén trước mặt nàng. Nàng đang run.

Đúng vậy, nàng đang run đó, nếu không sao chén rượu trong tay không đứng im mà cứ rung rung không ngừng chứ? Nàng không muốn uống, dù biết rõ chân tướng thì sau đó lại càng không muốn uống nữa rồi.

Vì cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Tiêu Tử Y quyết định có đánh chết nàng nàng cũng không uống, dựa vào khinh công của nàng, kiểu gì cũng xông được ra ngoài. Nàng có thể đi tìm Nam Cung Sanh, lại để hắn đưa nàng đi ngao du khắp mọi nơi...

“Tử Y! Tử Y! Nàng có ở trong không đó?” Lúc này bên vang lên tiếng ầm ầm, Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nghe thanh âm bên ngoài thì hình như là Tiêu Cảnh Dương vậy.

Cái loại giọng khàn khàn này khác hẳn loại giọng tao nhã vốn có của hắn. Trong ấn tượng của nàng, hầu như nàng chưa bao giờ nghe thấy âm thanh thất thổ đến thế của hắn.

Hắn tới cứu nàng. Trong nội tâm Tiêu Tử Y nóng lên, định lên tiếng đáp, lại nhìn thoáng thấy ánh mắt hung ác vô cùng loé lên trong mắt phượng của Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu ngay lúc Tiêu Tử Y há miệng định nói chuyện chỉ chớp mắt búng móng tay đỏ au một cái, dễ dàng điểm trúng huyệt đạo của Tiêu Tử Y, làm nàng không nhúc nhích được, rồi dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy ly rượu độc trong tay nàng, rót thẳng vào miệng nàng, vẫn không quên thả chén rượu vào trong tay nàng lần nữa.

Sau đó Tiêu Cảnh Dương đẩy cánh cửa chính ra một nhát, Hoàng Hậu vẫn còn đủ thời gian thần nhiên gỡ huyệt đạo trên người Tiêu Tử Y đi.

Cửa lớn bị đẩy mạnh như trận gió vậy, mang đến ánh sáng rực rỡ muôn màu, nhưng đồng thời cũng dập tắt hai ngọn nến cháy trước bàn thờ phật.

Tiêu Tử Y nhìn hai ánh nến nhoáng một cái tắt phụt, biến thành hai làn khói nhẹ, quanh quẩn tan trong không trung, nàng cảm thấy chất lỏng lạnh buốt xuyên thẳng qua yết hầu, bỏng rất như là râu tử thần vậy.

Tuy huyệt đạo của nàng được giải rồi, nhưng tay lại không còn sức mà cầm chén nữa, rơi xuống kêu đing đang trên sàn.

Tiêu Cảnh Dương cúi đầu nhìn chén rượu kia một cái rồi nhanh như chớp chuyển thân đến bên cạnh, cảm thấy cả người lạnh buốt.

Cái chén này không còn thấy rượu nữa.

“Tử Y!” Tiêu Cảnh Dương đến cửa cũng không dám bước vào, không thể tin nổi là hắn đến chậm một bước.

Hoàng Hậu bị ánh mặt trời soi sáng làm cho chói mắt híp lại, quay người đi vào bên trong chậm rãi chìm trong bóng tối.

Mà ở sau lưng bà ta, Tiêu Tử Y dần dần mềm nhũn ngã xuống mặt đất, còn Tiêu Cảnh Dương rút cuộc lấy lại tinh thần ôm nàng vào lòng gào khóc.

Hoàng Hậu quỳ trước bàn thờ Phật, che giấu sát khí vừa rồi, trên mặt hiện lên một mảng hiền lành an bình, trong miệng im lặng niệm: A di đà phật, phật chủ tha thứ”

314. Chương 314: Biến Thiên

Thời điểm Tiêu Tử Y mở mắt lần nữa thì nhìn thấy hình hoa văn điêu khắc tinh xảo trên đầu giường mà sững sờ ngẩn người.

Nàng không chết.

Hoá ra, giải dược của sư huynh thật sự có tác dụng ha! Đợi lúc nào gặp huynh ấy, nhất định phải cảm ơn huynh ấy thật nhiều mới được. Huynh ấy đưa cây trâm Phượng Hoàng cho nàng đã cứu nàng hai lần.

Chỉ là vì sao nàng nhắm mắt lại cũng không thấy sức lực đâu vậy? Tiêu Tử Y ngơ ngác nửa ngày suy nghĩ mãi, mới cố hết sức tập trung nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy một người ghé trên giường của nàng, hai tay gấp lại đang ngủ rất say.

Là ai vậy? Đầu Tiêu Tử Y lúc đó rất ngốc, mãi mà vẫn không tìm ra nguyên nhân. Ai vậy nè? Vì sao lại mặc quần áo màu vàng như vậy, còn tóc thì không hoa râm như Hoàng đế chứ?

Hoàng huynh à? Tiêu Tử Y khó khăn mở miệng gọi hắn, tuy hoảng sợ phát hiện ra nàng không nói nổi một từ nào.

Chóng mặt quá! Chẳng lẽ lần này thật sự cảm sao? Di chứng của thuốc giải ư? Tiêu Tử Y cố sức liều mạng mà nói, cuối cùng cũng phát ra một từ đơn. Khá tốt đó, xem ra đã lâu chưa được uống nước rồi, nguyên nhân do cưỡng hòng đây.

Cánh tay Tiêu Cảnh Dương bảo vệ bên giường nàng đột nhiên bình tĩnh, ngồi thẳng lên mơ màng nhìn nàng, mãi sau mới kịp phản ứng thấy Tiêu Tử Y thì trợn tròn mắt, vội vàng gọi to Thái Y. Rồi một đám đông cứ thế tràn vào.

Lúc này Tiêu Tử Y chỉ ngơ ngác nhìn màu quần áo vàng sáng trên người Tiêu Cảnh Dương, không nhằm chút nào. Đó là màu sắc chỉ có hoàng đế mới được mặc. Đến cùng tại thời điểm nàng hôn mê đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tâm thần Tiêu Tử Y rất mệt, có nhiều vấn đề chồng chất làm cho nàng chịu không nổi gánh nặng, cứ vậy mà chìm vào giấc ngủ.

Đợi lúc nàng tỉnh lại lần nữa thì bên cạnh đã là Nhược Trúc rồi. Nàng vui mừng vịn tay nàng ta đứng dậy sau đó uống xong bát thuốc Đông Y đã được sắc.

Tiêu Tử Y có thêm chút sức lực, vội vàng tìm hiểu tình hình qua Nhược Trúc.

Hoá ra, nàng đã hôn mê trọn một tháng.

Sau cái ngày nàng gặp chuyện không may đó, Hoàng đế gần như lâm vào hôn mê, sau đó ra đi, là bị bệnh chết. Hoàng Hậu nhớ kỹ nhiều năm tình thâm vợ chồng, cũng theo đó mà đi theo, ở ngay tại phòng dùng một dải lụa trắng kết thúc cuộc đời mình. Tiêu Cảnh Dương đăng cơ làm vua, giữa chừng có chút khó khăn trắc trở, nhưng Nhược Trúc cũng không chịu nói, chỉ đơn giản nói lướt qua.

Tiêu Tử Y dựa trên nệm êm, sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Tuy chỉ đơn giản có mấy câu như vậy, nhưng lại đại diện cho sự thay đổi hẳn của một vương triều. Hoàng đế trong đó đã đi rồi ư? Chỉ e là không đơn

giản như vậy. Nàng kết hợp mấy câu ngày đó Hoàng Hậu để lộ ra, đoán chừng tám phần là do hoàng Hậu giở trò quỷ rồi.

Chỉ có Hoàng đế chết rồi, thì chuyện hoàng hậu giết nàng mới không có ai biết. Hơn nữa hoàng hậu được ăn cả ngã về không, đem cảm kích giết chết nàng, hoàng đế bằng hà, như vậy Tiêu Cảnh Dương lên ngôi hoàng đế là ổn. Trên đời này, ngoại trừ nàng ra, thì không còn ai biết thân thể chính thức của Tiêu Cảnh Dương nữa. Mà ngay cả cha mẹ hẳn chính thức nuôi Phong Uyển Tình, hình như đã qua đời nhiều năm trước rồi.

Nhưng mà càng kỳ lạ ở chỗ là vì cái gì mà hoàng hậu cũng chết chứ? Theo lý mà nói, rốt cuộc bà ta phải trở thành Hoàng Thái Hậu, cũng không có lý gì mà tự sát chứ nhỉ? Hay là chuyện Lí Long Cơ bị bại lộ, muốn Tiêu Cảnh Dương dùng thủ đoạn non nớt để khống chế đế quốc, làm cho hắn thừa cơ đem chương ngại vật là hoàng hậu diệt trừ đi chăng?

Cũng thế cả thôi, nhưng Hoàng Thái hậu tương đương với Lí Long Cơ nói gì nghe nấy, điều này coi như Lí Long Cơ thất bại thấy rõ, cũng chỉ gửi hy vọng lần sau, dù sao làm âm mưu không sợ thất bại, chỉ sợ không có cơ hội....

“Tử Y! Nàng đã tỉnh rồi ư?” Tiêu Cảnh Dương sau khi nhận được thông báo, vội vàng chạy tới.

Tiêu Tử Y nhìn hắn vẫn chưa kịp thay bộ triều phục màu vàng sáng, lộ ra dưới ánh mắt mặt trời thật có chút chói mắt. “Hoàng huynh...” Tiêu Tử Y thì thào kêu lên. Hắn hình như có vẻ không giống trước đây rồi. Khuôn mặt dĩ vãng sống an nhàn sung sướng đã gầy xuống vô cùng, lộ ra hai gò má cao cao xương xương, lộ ra hai con mắt trũng sâu, nhìn rất rõ.

Tiêu Cảnh Dương có nằm mơ cũng không ngờ được là Tiêu Tử Y có thể tỉnh lại, như đang trong mộng chưa tỉnh vậy. Tâm tình kích động rốt cuộc không tìm được đã xông lên ôm chặt nàng vào lòng.

Nhược Trúc ở bên vội rũ mắt xuống, lặng lẽ đi ra ngoài, cài cửa lại.

“Hoàng huynh...huynh ôm chặt quá đi...” Tiêu Tử Y khẽ kháng nghị. Nàng cũng đang vô cùng tưởng niệm tới cái ôm ôn nhu kiểu này của Nam Cung Sanh để nàng được thoải sức chui sâu vào lòng hắn, nhưng nàng biết rõ về vấn đề Nam Cung Sanh, nàng không thể hỏi.

“Tử Y, phụ hoàng đã đi rồi” Tiêu Cảnh Dương cũng không giảm lực ôm, hắn nhất định phải dùng cách đó để xác nhận là nàng đã tỉnh lại. Hắn vuốt ve mái tóc dài của nàng, yêu thích mãi không buông tay. “Mẫu hậu cũng đi rồi”

“Hoàng huynh nên bi thương” Tiêu Tử Y không biết nói gì cho phải, trong lòng nàng hiểu được có chút khổ sở. Tuy nàng và Hoàng đế ở chung không lâu, nhưng quả thật Hoàng Đế rất sủng ái nàng. Khác hẳn với những người khác, hoàng đế cũng chỉ sủng ái nàng như Tiêu Tử Y trước kia vậy, chuyện này để lại trong lòng nàng một vết sâu áy náy không tan trong lòng nàng.

“Nén bi thương ư? Ha ha” Tiêu Cảnh Dương phát ra tiếng cười kỳ quái, lại để đẩy lòng Tiêu Tử Y nổi lên luồng lạnh lẽo.

Hoàng đế....đến tận cùng là chết như thế nào?

315. Chương 315: Hoàng Hậu Của Ta

“Hoàng huynh?”

“Ta tại sao phải nén bi thương chứ? Ông ta có thể nhẫn tâm giết chết con gái ruột của chính mình, cái loại nam nhân này, là báo ứng của ông ta” Tiêu Cảnh Dương chậm rãi nói qua, dùng giọng điệu bình tĩnh tới cực điểm như thế.

Trái tim Tiêu Tử Y đột nhiên như ngừng đập, hoá ra, hẳn cái gì cũng không biết. Hẳn không biết Hoàng đế thực ra cũng vì để đền bù tâm nguyện cho hẳn nên đã để bình rượu độc giả cho Hoàng Hậu. Hẳn không biết thật ra Hoàng Hậu đã đánh tráo, cho nàng uống chính là loại rượu độc thật. Hẳn không biết thật ra hẳn và Phong Uyển Tình....

Nàng giật giật môi, ánh mắt rơi xuống chiếc áo long bào màu vàng sáng kia, trên đó có Rồng Vàng chín móng vuốt đang hướng nhìn nàng với ánh mắt hung ác, hình như là đang nhắc nhở nàng điều gì đó, S có gì thì đừng nói.

Cái gì cũng không được nói. Huyết thống lại có quan hệ gì vậy? Độc chiếm thiên hạ, với nàng là chuyện nhàn chán tẻ nhạt vô cùng. Tiêu Cảnh Dương từ nhỏ đã bị Thành Hoàng Đế đào tạo thành người thừa kế, đem đế quốc này giao vào trong tay hẳn, thích hợp hơn nhiều so với những người khác. Hơn nữa, nàng không thể nói, cứ để cho hẳn coi họ là huynh muội ruột thịt, như vậy cũng chặt đứt vọng tưởng của hẳn, nàng cũng có thể không bị áp lực mà ở cùng một chỗ với Nam Cung Sanh.

Trong đầu Tiêu Tử Y lập tức xoẹt qua những ý nghĩ này, đưa ra quyết định cuối cùng. Được, nàng cái gì cũng không nói.

“Tử Y” Rốt cuộc Tiêu Cảnh Dương cũng buông nàng ra, nhìn tỉ mỉ khuôn mặt nàng.

“Hả?” Tâm tình Tiêu Tử Y rất tệ.

“Tử Y à, tin nàng tỉnh lại ta cũng không nói cho bất cứ kẻ nào cả” Ánh mắt Tiêu Cảnh Dương loé lên tia sáng không rõ tên, nói chậm rãi, “Vì thế, ta có ý công khai với bên ngoài là công chúa Trường Nhạc đã chết rồi”

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn hẳn, có chút không biết làm sao. Hẳn định làm gì thế nhỉ?

Tiêu Cảnh Dương nắm lấy mu bàn tay nàng, cúi đầu xuống hôn. Tựa như trước đây rất lâu, hẳn từng đi dạo bên ngoài, từng làm qua kiểu lễ hôn tay như thế, thành kính và quý trọng. “Từ nay về sau, nàng sẽ là Thẩm Tử Y, hoàng hậu của ta”

Tiêu Tử Y như là bị bỏng vậy, nhanh chóng rút tay về, không dám tin trùng mắt với hẳn, đến một câu cũng nói không ra lời.

“Đây không phải là lễ gặp mặt lần đầu hay sao? Chẳng lẽ ta làm sai rồi hả?” Tiêu Cảnh Dương mỉm cười, trong nụ cười tươi nói sao không hết sự đắc ý và thoả mãn.

Tiêu Tử Y cảm thấy cười khổ, xem ra tuy Hoàng đế và Tiêu Cảnh Dương không phải là cha con ruột thịt, nhưng tâm tư này thì lại giống nhau như đúc vậy.

Trong nội tâm không cảm động thì đúng là gạt người mà thôi.

Nếu như một người đàn ông, chịu vì bạn mà phá bỏ tất cả mọi trói buộc, cũng chỉ vì bạn mà chấp nhất muốn nắm chặt lấy tay bạn...Tiêu Tử Y thừa nhận tựa như nàng vẫn chỉ như tiểu nữ sinh có mười mấy tuổi vậy, nàng sẽ vứt bỏ hết mọi thứ, dúi đầu vào trong hoài bão ôm ấp của người đàn ông này ngay.

Thế nhưng nàng không phải như thế. Trong lòng nàng đã sớm có một người khác rồi, một người mà nàng không thể dứt bỏ được.

“Hoàng huynh, huynh sẽ phải hối hận thôi” Tiêu Tử Y cười đắng chát. Tiêu Cảnh Dương nghĩ vậy thì quá mức đơn giản rồi, như chuyện thay đổi này mà do tiên hoàng xử lý, nhất định sẽ chuẩn bị cho nàng một thân phận hoàn mỹ, mọi thứ râu ria đều để cho chìm hết xuống đã, thêm nửa năm một năm nữa mới cử hành đại hôn.

Nhưng Tiêu Cảnh Dương người này thì lại vừa mới đăng cơ không lâu, thời điểm mấu chốt chưa qua mà đã....

“Tử Y, ta sẽ không hối hận đâu. Ta cũng sẽ không cho nàng hối hận được. Ai cũng đừng mong ngăn ta lại” Thanh âm rõ ràng của Tiêu Cảnh Dương truyền đến. Tiêu Tử Y ngẩng đầu, nhìn rõ sự kiên định trong mắt hẳn, cảm thấy lạnh buốt vô cùng.

Đúng vậy, bây giờ hẳn là Hoàng đế rồi, thiên hạ này đã không còn có ai có thể ngăn được thứ đồ mà hẳn muốn đạt được nữa rồi. Muốn con người dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Nàng trước tiên nghỉ ngơi thật tốt nha, mọi thứ đừng nghĩ nhiều nữa” Tiêu Cảnh Dương không để cho nàng kịp xen vào đã đỡ nàng nằm xuống giường, giúp nàng đắp chăn cẩn thận.

“Hoàng huynh, để uội suy nghĩ thật kỹ đã, có được không?”

Tiêu Tử Y ngay lúc hẳn xoay người rời đi đã nhẹ giọng khẩn cầu.

Tiêu Cảnh Dương không đáp, chỉ dừng chút, không nói câu nào mà đi ra ngoài.

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn những hoa văn điêu khắc tinh xảo trên giường kia, mãi vẫn không nhắm mắt nổi.

316. Chương 316: Ta Không Tin

Mấy ngày sau, Tiêu Cảnh Dương cũng chưa từng xuất hiện.

Sau ngày Tiêu Tử Y tỉnh lại, đều không biết mình đang ở đâu. Dù có nhìn cảnh sắc bên ngoài thì tuyệt đối không phải cảnh ở cung Trường Nhạc, như vậy có lẽ nàng đang ở trong cung thất nào đó tại cung Vị Ương đây.

Ngoài những lời trao đổi chút ít với nàng..., Nhược Trúc phục vụ nàng cũng không nói thêm câu thừa thãi nào. Bất luận Tiêu Tử Y có hỏi về chuyện những người khác, nàng ta đều ngậm chặt miệng không nói. Nàng....đang bị giam lỏng đó sao?

Tiêu Tử Y đứng tại trên nơi cao trước thành cung, âm thầm đánh giá, nếu sau này nàng khoẻ lại, đại khái có thể nhảy rất cao. Nhưng cho dù có nhảy ra ngoài chẳng nữa thì cũng rất nhanh sẽ bị thị vệ ở đây phát hiện ra ngay. Hơn nữa phụ trách sự an toàn của nàng đứng là Trầm Ngọc Hàn, tuy hẳn không dám nói câu nào với nàng nhưng nàng biết rõ Thẩm gia chắc chắn đã cùng Tiêu Cảnh Dương đạt thành hiệp nghị gì đó từ sau khi Độc Cô Phiệt thất thế. Nếu không, sao Tiêu Cảnh Dương lại đề nghị nàng được mang họ Thẩm chứ?

Cung cấm sâm nghiêm, Nam Cung Sanh chắc không có cách nào tiến cung gặp được nàng rồi. Hoặc là hẳn căn bản cũng không biết nàng ở nơi nào, căn bản không biết nàng đã tỉnh lại hoặc là....Hẳn chắc chắn đã biết Tiêu Cảnh Dương thả tin tức giả ra ngoài, cho rằng nàng đã chết rồi...

Tiêu Tử Y lấy ngón tay vuốt ve vầng trăng lưỡi liềm trên vòng cổ, may là Nhược Trúc cũng không lấy chiếc vòng cổ này đi. Mỗi ngày nàng đều đeo nó, trong lòng có chút an tâm hơn, tựa như nàng vẫn đang ở cùng với hẳn vậy.

Đến cùng nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng không muốn gả cho Tiêu Cảnh Dương, không muốn làm hoàng hậu của hẳn. Vừa nghĩ đến cảnh cho dù là con gái, cả đời bị giam cầm trong toà thành này cũng sẽ trở thành kẻ điên, hồn bay phách tán hết. Nàng sẽ bị bức mà điên mất.

Hiện giờ có lẽ chỉ cách loại điên đó không khác nhau là mấy. Tiêu Tử Y nhắm hai mắt lại, điên cuồng muốn biết tin của những người khác, nhưng mà nàng lại bất lực cô đơn.

Bọn nhỏ đâu rồi? Bọn nhỏ ra sao rồi? Tiêu Trạ có thích ứng với thân phận mới là Hoàng thái tử không? Thân thể Nam Cung Tiêu bị thương giờ đã đỡ hơn chưa? Độc Cô Huyền và Lí Vân Tuyền có phải cũng bị liên lụy vì chuyện gia tộc không? Diệp Tầm, Đàm Tinh Duyệt, Hạ Hầu Phụng Chương và còn có cả hai chị em song sinh Tô gia nữa.....Chúng thế nào rồi?

Có âm thanh rất nhỏ vang lên sau lưng nàng, Tiêu Tử Y cũng không mở mắt mà vẫn cảm thụ được không khí mùa thu ẩm áp ít khi xuất hiện bên cạnh, nói nhàn nhạt, “Không ngờ, người thứ nhất tới gặp ta lại sẽ là anh đó”

“Thấy công chúa không sao, Nguyệt Li thật sự rất vui” Âm thanh của Đàm Nguyệt Li vẫn trong trẻo như trước.

“Anh tới là khích lệ ta sao? Vậy cũng không cần phải nói gì rồi” Tiêu Tử Y quay đầu lạnh nhạt nhìn lướt qua hắn một cái, cất bước về phòng. Rất đơn giản có thể nghĩ ngay tới ý đồ hắn đến, cùng giao hảo ngày thường với nàng chỉ có hắn và Nam Cung Tranh mà thôi. Dĩ nhiên Tiêu Cảnh Dương cũng không yên tâm bảo Nam Cung Tranh tiến đến nói chuyện phiếm với nàng, bởi dù sao nàng ấy là muội muội của người kia.

“Công chúa, người có muốn biết tin tức của hắn không?” Đàm Nguyệt Li nói khẽ một câu, rất thành công làm cho Tiêu Tử Y dừng bước.

“Nói đi” Tiêu Tử Y cố gắng biểu hiện sao ình vẫn bình thường, nhưng tiếng thở hổn hển lại lộ ra vẻ nóng vội tận đáy lòng mình.

Đàm Nguyệt Li suốt cả một mùa đông mà quạt không rời tay khép lại, nói thản nhiên, “Công chúa, thật sự sau cuộc đi săn thì Lan lão bản đã biến mất đâu thì không có ai biết nữa. Hắn mất tích rồi”

Tiêu Tử Y không đáp, Lan lão bản mất tích, hắn nhất định là đang ở trong cung Trường Nhạc...

“Hơn nữa, rất trùng hợp nha! Nam đầu bếp trong nội cung Trường Nhạc cũng mất tích luôn” Đàm Nguyệt Li nhẹ giọng cười nói, “Mà đến cả Nhị công tử Nam Cung của Nam Cung gia cũng không có ai nhìn thấy nữa rồi”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, biết rõ là Đàm Nguyệt Li đã biết thân phận của Nam Cung Sanh, hơn nữa là rất nhiều thân phận.

Nhưng mà, hắn mất tích rồi ư? “Điều này sao có thể chứ?” Rốt cuộc Tiêu Tử Y nhịn không được quay đầu, nhìn chằm chằm vào Đàm Nguyệt Li hỏi. Nàng muốn nhìn trên mặt hắn để tìm ra chút dấu vết nói dối, tuy nhiên lại chẳng phát hiện ra bất cứ cái gì.

Đàm Nguyệt Li có chút ảo não dùng quạt xếp gõ gõ trán, dùng nụ cười rất vô sỉ nói, “Có thể là nguyên nhân ta nói ngày đó ha! Đúng là cái ngày ở tại vườn Thượng Lâm đó. Ta thật đúng là lẩm miệng quá mà!”

“Anh đã nói cái gì hả?” Tiêu Tử Y giận tái mặt, không tin hỏi lại. Hắn có thể nói mấy lời vắn vơ mà đã làm cho Nam Cung Sanh biến mất sao? Không thể nào!

Đàm Nguyệt Li như không thèm đếm xỉa đến vừa cười vừa nói, “Thật ra thì không có gì, ta chỉ có nói là ta đã từng nhìn ra tướng mạo của công chúa là mẫu nghi thiên hạ thôi. Chỉ đơn giản có một câu vậy thôi mà”

Tiêu Tử Y nghe vào tai lại toát ra luồng khí lạnh tận đáy lòng. Hoá ra là vậy. Lần đó ý tứ của Đàm Nguyệt Li rất mơ hồ, hoá ra là vậy. So với tướng mạo công chúa phú quý thì nguyên nhân chính là tướng mạo mẫu nghi thiên hạ ha.

Tiêu Tử Y sụp mắt xuống, lòng chết lặng.

Nếu là người khác mà không phải là Nam Cung Sanh, hoặc là Nam Cung Sanh không biết rõ thân thế của nàng, những lời này có lực sát thương cũng không lớn đến mức vậy.

Nàng quá hiểu rõ về Nam Cung Sanh, biết rõ những lời này sẽ làm Nam Cung Sanh liên tưởng đến một số chuyện. Chẳng hạn như nàng được mặc định sẽ là Hoàng Hậu Độc Cô thứ hai, đã chú định nàng muốn làm Hoàng Hậu mới đến hoàn thiện quốc gia này. Hoàng Hậu Độc Cô và Tuỳ Văn Đế là một vợ một chồng, chẳng lẽ Nam Cung Sanh cũng cho là Tiêu Cảnh Dương cũng sẽ đối đãi tốt như vậy với nàng, vì thế mới ảo não rồi đi ư?

Thật máu chó quá ha! Quá máu chó mất! Nàng không tin!

Nhưng mà nàng lại có thể tin tưởng vào điều gì đây?

Tiêu Tử Y đứng im lặng trong đình viện, đến cả Đàm Nguyệt Li đi từ bao giờ nàng cũng không biết, chỉ lẳng lặng đứng yên cúi thấp đầu đứng đó như vậy.

317. Chương 317: Tờ Giấy

Có thể là bởi từ sau khi Đàm Nguyệt Li tới, Tiêu Cảnh Dương cảm thấy có tiến triển nên đã qua một ngày hẳn bắt đầu cho phép Tiêu TRạm ra vào nơi ở của Tiêu Tử Y.

Từ chỗ Tiêu TRạm Tiêu Tử Y mới biết được, nhà trẻ Hoàng gia vẫn duy trì chuyện học hành như thường lệ. Mà kiên trì hết thầy lại là La Viễn Sơn La Thái phó luôn lớn tiếng phản đối ngay từ đầu.

Trẻ con chẳng thiếu đứa nào, Nam Cung Tiêu bị tổn thương cũng đã gần như bình phục tám chín phần. Độc Cô Huyền thì mỗi ngày về nhà đổi lại thành ở tại trong cung Trường Nhạc. Tiêu TRạm đối với chuyện này cũng không lý giải nổi, nhưng mà nghe vào tai Tiêu Tử Y thì đã biết rõ Độc Cô Huyền kỳ thật là đã bị biến thành giam lỏng mất rồi.

Tiêu Tử Y mơ hồ biết rõ bộ phận nhà Độc Cô Phiệt thì đã đi xa Đông Doanh, chỉ còn lại có Độc Cô Diệp cầm đầu, gây dựng lại Độc Cô Phiệt. Điều này đối với gia tộc này cũng không biết là chuyện tốt hay xấu nữa. Có lẽ vị Hoàng Hậu Độc Cô kia có thể thấy tương lai đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, sớm đã cho người trong tộc bắt tay vào xâm lược Đông Doanh, đem giấu hết u ác tính ấy diệt sạch.

“Bác nhỏ Bác nhỏ ơi! Vì sao người không vui ạ?” Tiêu TRạm ném chiếc bút vẽ trong tay đi bỏ lên đùi Tiêu Tử Y. Những ngày này bé tới mấy lần, mỗi lần bác nhỏ đều cố giả vờ cười cười. Nàng cho rằng bé không nhìn ra được hay sao? Người đó và nàng khác hẳn vẻ tươi cười trước đây, thật sự là khác nhau quá lớn.

Tiêu Tử Y bất giác nghĩ đến một năm trước lúc nhìn thấy bộ dạng của bé. Đứa trẻ này lớn lên nhanh quá, tuy vẫn đáng yêu như vậy, nhưng hình dáng thì đã bắt đầu cao lên giống cha bé rồi. Ừ, người cũng trở nên nặng hơn. Nàng phải cố sức lắm mới có thể ôm bé vào trong lòng được. Tiêu Tử Y ôn nhu vén tóc bé lên, vừa cười vừa nói, “Không có mà, bác nhỏ vẫn vui mà”

“Gạt người!” Âm thanh Tiêu TRạm mong manh như trẻ đang bú dùng ngón tay mập nhéo nhéo hai má Tiêu Tử Y, bắt chước giống y chang kiểu ngày thường của nàng. “Bác nhỏ cười như mếu ấy, con có thể nhìn ra mà”

Tiêu TRạm nghiêng chiếc đầu nhỏ, nhìn kỹ thần sắc trên mặt nàng, có chút ảm đạm bảo, “Bác nhỏ ơi, phụ hoàng nói để cho người làm mẫu hậu của con, người không vui sao?”

Tiêu Tử Y hết cách với khuôn mặt nhỏ ngây thơ đành cố hít một thật dài nói thật, “Trạm Nhi, Bác nhỏ cũng không vui, nhưng cũng không phải vì con mà! Bác nhỏ rất thích con, cũng rất thích phụ hoàng của con. Nhưng mà bác nhỏ lại càng thích một người khác hơn nữa”

“Người ấy sẽ cướp bác nhỏ đi thật sao?” Tiêu TRạm ngơ ngác hỏi,

Tiêu Tử Y im lặng một lúc rồi thở dài, “Ngược lại bác lại hy vọng huynh ấy có thể tới cướp được ta kìa” Nói xong nàng lại thấy hối hận, nàng đây lại sao vậy, lại nói mê sảng cái gì với trẻ con chứ!

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu TRạm lộ ra thần sắc buồn rầu, như là hạ quyết tâm lớn gì vậy, móc một tờ giấy từ trong lòng ra, nhưng vẫn chưa đưa ngay cho Tiêu Tử Y, cúi đầu xác nhận, “Bác nhỏ à, đây là Nam Cung xin nhờ con đưa giúp cho người đó”

Trong nội tâm Tiêu Tử Y như dâng lên tia hy vọng, đây là Nam Cung Sanh bảo Nam Cung Tiêu mang đến cho nàng sao? Nhưng nàng lại lập tức nghĩ đến, nhất định bọn nhỏ bị Tiêu Cảnh Dương giám sát nghiêm mật và chặt chẽ, tờ giấy này nếu thật là do Nam Cung Sanh viết ra, sao lại có thể đơn giản để cho Tiêu TRạm mang đến cho nàng như vậy chứ?

Nhất định là Tiêu Cảnh Dương làm giả rồi. Trong lòng Tiêu Tử Y bỗng thấu hiểu, sợ nhìn thấy nội dung trong đó Nam Cung Sanh viết gì đó là nàng hãy quên hẳn đi, yên tâm làm Hoàng hậu gì gì đó đi thôi.

“Bác nhỏ, người không xem sao?” Tiêu TRạm thấy bác nhỏ mãi mà không lên tiếng thấy lạ thì ngắc đầu hỏi.

“Ta xem, ta xem” Tiêu Tử Y nhận lấy tờ giấy trong tay bé, ngay giây phút mở ra xem thì ngừng lại, nàng sợ.

Nàng sợ là khi mở ra nhìn thấy loại câu chữ đằng hoàng kiểu này, sợ tình cảm của nàng vì vận mệnh mà chịu không nổi một kích.

“Trạm Nhi, tờ giấy này....phụ hoàng của con có biết không?” Tiêu Tử Y vẫn nhìn không được hỏi ra miệng.

Tiêu TRạm nhẹ gật đầu, cần môi không có ý nói, “Lúc Nam Cung đưa cho con, chúng con cảm thấy chắc chắn là không có người thấy mà! Nhưng hết lần này đến lần khác vừa rồi trước khi đến, phụ hoàng có gọi con tới, cố ý bảo con đưa tờ giấy đó cho người xem đấy”

“Vậy sao....” Tâm tình Tiêu Tử Y phức tạp vô cùng, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à? Sau khi phụ hoàng xem xong thì lại đưa trả lại cho con nguyên như thế” Tiêu TRạm cũng không hiểu, nhấp nháy đôi mắt đen láy trông rất đáng yêu.

Tâm Tiêu Tử Y như chìm vào tận đáy biển, ước chừng cũng đã rõ trong tờ giấy viết cái gì rồi, nếu không sao Tiêu Cảnh Dương lại dễ dàng để Tiêu TRạm mang tới cho nàng chứ?

Lộ vẻ cười sâu thẳm, Tiêu Tử Y đưa ngón tay lạnh băng ra mở tờ giấy, nhưng khi nhìn rõ chữ viết trên đó, kìm không được há hốc mồm kinh ngạc, trợn to hai mắt nhìn.

Tiêu TRạm ngờ ngác nhìn bác nhỏ của bé, thì thào hỏi thăm, “Bác nhỏ...Bác nhỏ...Người khóc sao? Tại sao lại phải khóc chứ?”

Tiêu Tử Y lấy tay bịt miệng, cố sức nén lại không bật khóc, nhưng áp lực quá lâu làm nước mắt nhìn không được trào ra.

Trên tờ giấy chỉ viết mấy chữ đơn giản, là dùng loại bút lông vũ xinh đẹp để viết.

TRên đó viết: “WO AI NI”

318. Chương 318: Nhìn Lá Rụng Là Biết Mùa Thu Đến

Lệ Tiêu Tử Y tuôn trào như suối, nỗi hoài nghi trong lòng cùng sự không an toàn bỗng bị quét sạch toàn bộ.

Trên thế giới này cũng chỉ có nàng và hắn mới có hai cây bút lông vũ trong tay, cũng chỉ có hắn và nàng biết rõ ký tự này có ý nghĩa thế nào thôi.

Cũng khó trách sau khi Tiêu Cảnh Dương xem qua thì lại trả lại cho Tiêu TRạm, có lẽ hắn còn tưởng là trò chơi đồ án gì của bọn trẻ mà thôi ha.

Tiêu Tử Y cực kỳ quý trọng nhìn xem, rất lâu vẫn chưa hề tỉnh lại.

“Bác nhỏ...Bác nhỏ!” Tiêu TRạm lay lay bả vai Tiêu Tử Y kêu lên.

“Hả?” Tiêu Tử Y lau nước mắt, nụ cười tươi tận đáy lòng trào ra.

Tiêu TRạm rất vui vẻ khi thấy bác nhỏ lại khôi phục bộ dạng như trước đây, cười hì hì nói ra, “Bác nhỏ à, có cần con giúp người lần lượt hỏi âm không đây?”

Tiêu Tử Y nghĩ thầm, nếu như nàng dùng ghép vần chữ Hán hỏi âm cho Nam Cung sanh thì rất tốt. Thế nhưng Tiêu Cảnh Dương sẽ nhất định kiểm tra, đến lúc đó hắn sẽ sinh ra hoài nghi, rồi thư cũng không đến tay Nam Cung Sanh được, Nhưng mà nàng cũng không nỡ để cho Tiêu TRạm cầm những chữ thế này mà về,

“Trạm Nhi, con đợi chút nhé” Tiêu Tử Y chỉ muốn một lát rồi biết rõ nàng nên làm thế nào rồi. Nàng gỡ loại giấy có chữ cái giống thế trên giá xuống, rồi sau đó sắp xếp to nhỏ tương tự, lấy chiếc bút lông màu xanh của Đông Hải Thanh ra, chiếu vào chữ viết của Nam Cung Sanh, cũng viết chữ giống y thế, “WO AI NI”, chỉ là tại chữ N thì lấy bút vẽ thêm một cái móc nhỏ nữa.

Nếu mà người ngoài nhìn thấy cũng cảm thấy không có gì khác cả, nhưng mà Nam Cung Sanh cũng nhất định có thể nhìn ra.

Tiêu Tử Y cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cứ nghĩ đến Nam Cung Sanh đến tột cùng mà nhìn thấy tờ giấy này thì không biết có biểu hiện gì, bất giác ngây dại.

Lúc này Tiêu Trạ cũng không quấy rầy nàng, chỉ đứng cạnh nàng cứ ngơ ngác nhìn bác nhỏ của bé vừa khóc vừa cười, cái đầu nho nhỏ cứ nghĩ mãi không ra đến cùng là vì cái gì nữa. Nhưng nhìn không rời mắt hết lần này đến lần khác.

Tiêu Tử Y chỉ phát ngốc trong giây lát, rồi dựa theo kiểu dáng tờ giấy của Nam Cung Sanh, nàng gấp lại...rồi bắt đầu giao vào tay Tiêu Trạ. “Trạ Nhi à, bác nhỏ thật không biết nên cảm ơn con như thế nào nữa” Tiêu Tử Y xoa xoa đầu bé, trong lòng ngập tràn niềm vui.

Tiêu Trạ cất kỹ tờ giấy cẩn thận, đơn thuần nhìn nàng cười cười.

Thấy dáng cười tinh khiết đến vậy, trong lòng tiêu Tử Y đau xót, cũng không muốn giấu diếm bé nữa. “Trạ Nhi à, nếu tờ giấy này được đưa ra ngoài thì sau này bác nhỏ sẽ không thể làm mẫu hậu của con được nữa rồi. Con có biết không hả? Nếu đã biết thì sau này có thay bác nhỏ mang tờ giấy này đi nữa không?”

Tiêu Trạ nghiêng chiếc đầu nhỏ, cười ngọt ngào nói, “Trạ Nhi biết rõ ạ. Thật ra thì không biết có phải bác nhỏ vừa thấy những chữ đầu tiên trong đó thì đã quyết định không làm mẫu hậu của Trạ Nhi rồi không hả?”

Tiêu Tử Y khẽ gật đầu. đứa bé này vẫn nhạy cảm tới mức làm người ta thấy hổ thẹn.

Tiêu Trạ cười tủm tỉm nói, “Có làm mẫu hậu hay không thì không vấn đề gì, cho dù bác nhỏ có làm mẫu hậu của Trạ Nhi chẳng nữa, nếu vẫn kiểu vừa khóc vừa cười như thế thì trông rất khó coi à, cái đó Trạ Nhi cũng không muốn đâu”

“Trạ Nhi...” Tiêu Tử Y cảm động tới mức nói không ra lời.

“hì hì, vậy Trạ Nhi đi trước nha! Lời nói này thật sự có tác dụng quá đi. Đợi khi nào rảnh rồi đi nói thử với phụ hoàng xem sao” Tiêu Trạ vui vẻ đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Nam Cung nói thật sự quá chuẩn mà...”

“ ... ”

Hoá ra...Hoá ra vẫn là Nam cung Sanh giả trò quỷ. Hẳn dạy Nam Cung Tiêu nói những lời này, sau đó bảo Nam Cung Tiêu dạy cho Tiêu Trạ.... Nam nhân này có phải hẳn đã dạy hỏng trẻ con rồi không hả?

Từ sau khi Tiêu Tử Y nhận được tờ giấy của Nam Cung Sanh, lập tức tâm tình khác hẳn lúc trước. Tuy tại đây về sau, vì không muốn để cho Tiêu Cảnh Dương nghi ngờ nên hai người đều không thông qua chuyện bọn trẻ chuyện bằng tờ giấy, nhưng Tiêu Tử Y biết rõ Nam Cung Sanh cũng sẽ không vứt bỏ nàng mà đi, trong lòng đã yên tâm hẳn.

Tiêu Cảnh Dương vẫn chưa tới gặp nàng, nhưng mà một ngày nào đó đã có một khách không mời mà đến.

“Người nói là Diệp Tri Thu cầu kiến ư?” Tiêu Tử y không dám tin hỏi lặp lại. Nhược Trúc khẽ gật đầu.

“Mau mời vào” Tiêu Tử Y vội vã đứng lên đi thẳng tới đại sảnh thì thấy một lớn một nhỏ đứng trước cửa đại điện, trông xa còn thấy cả Abe đã trưởng thành đang đứng dưới bậc thang chạy trốn chơi đùa.

Bóng nhỏ đó dĩ nhiên là Diệp Tầm rồi, Tiêu Tử Y chỉ liếc mắt một cái thì biết ngay, trong lòng nổi lên dự cảm bất an. Đang yên đang lành thì Diệp Tri Thu đã đi tới, rồi lại còn dẫn theo cả Diệp Tầm theo nữa nhỉ? Diệp Tri Thu biết rõ khi nàng tỉnh lại thì có lẽ không được bước chân ra khỏi cửa, gần đây Tiêu Cảnh Dương kính ngưỡng ông ta nên sẽ không dám giấu diếm ông ta đâu.

“Thần Diệp Tri Thu bái kiến công chúa” Một giọng khàn khàn truyền đến, cái bóng cao lớn đón cúi người xuống về phía Tiêu Tử Y cung kính bái.

:Không dám, xin Diệp Tiên sinh đứng lên đi ạ” Tiêu Tử Y nghĩ đến đây là người đàn ông mà mẫu phi nàng đã mến yêu, bỗng cảm thấy có chút lo thất lại. Nhìn bóng dáng cao lớn ấy chậm rãi ngẩng đầu lên, Tiêu Tử Y bất giác thán thán.

Đúng là một mỹ nam tử đẹp. Tuy bóng thời gian đã vô tình phủ dấu vết lên mặt ông ta, hơn nữa làn gió Đột Quyết thổi vào mặt ông ta nhìn trông có vẻ lớn tuổi thật, song có thể thấy lộ ra hai con mắt sáng trong, lơ mơ ẩn tàng một nam tử kiên cường đầy ẩn nhẫn.

“Công chúa, xin được nói chuyện riêng có được không ạ?” Diệp Tri Thu cũng không nói nhiều mà trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

319. Chương 319: Thân Thế

“Vâng, có thể được ạ” Tiêu Tử Y khẽ gật đầu bảo Nhược Trúc để ý tới Diệp Tầm cẩn thận, rồi tự mình dẫn Diệp Tri Thu đi vào đình viện nhỏ bên trong.

Lúc này lá cây trong đình viện cũng đã khô héo rồi, thỉnh thoảng có phiến lá rụng theo gió xuống, quay vòng vòng trên không trung mấy vòng rồi mới chậm rãi đáp xuống đất. Nhìn lá rụng là biết mùa thu đến rồi, Tiêu Tử Y đột nhiên nghĩ đến một câu hợp với tình hình vậy, phù hợp với người nam tử cao to đang đứng sau lưng nàng có tên gọi là Diệp Tri Thu đó.

Thẩm Mộ Vân và Diệp Tri Thu, năm đó mẫu phi nàng dùng tên giả cũng rất xứng đôi với Diệp Tri Thu. Nếu mà không có Hoàng đế ở giữa chặt đứt sợi tình thì đối với đôi nam nữ này chẳng khác gì đôi thần tiên quyến lữ mà người đời ao ước.

“Diệp tiên sinh, hôm nay ngài tới là có chuyện gì ạ?” Tiêu Tử Y bỏ qua ý nghĩ trong đầu, nhàn nhạt mở miệng. Nhưng khi nàng vừa quay đầu lại, lại phát hiện Diệp Tri Thu đang thất thần nhìn một bên mặt của nàng, tất cả nét cương nghị trên mặt không giấu hết được nỗi sầu bi.

Tiêu Tử Y âm thầm, dĩ nhiên biết rõ ông ấy nhìn nàng thì lại nhớ tới ai rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi lá bay rụng vô số, cũng thổi cho Diệp Tri Thu tỉnh lại. Ông dùng tay lau mặt, thở dài nói, “Công chúa, hôm nay ta tới là để tạm biệt. Ta phải đi rồi, hơn nữa còn định dẫn theo cả Diệp Tầm đi cùng nữa”

“Gi cơ?” Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, kiểu gì cũng không ngờ ông ta đến là vì chuyện này.

“Đa tạ công chúa đã nhiều ngày trông nom săn sóc cho Diệp Tầm, Diệp Mỗ vô cùng cảm tạ” Diệp Tri Thu chấp tay nói, vứt không hết tính quân nhân.

Khuôn mặt Tiêu Tử Y lạnh lẽo nói lạnh nhạt, “Không được, ta không cho phép”

Có nhầm không đây? Ông ta căn bản cũng không coi Diệp Tầm là con mình mà! Sao thế nào mà lại mang thằng bé đi chứ?

Lần này là Diệp Tri Thu lại ngăn người, ông vốn không ngờ tới Tiêu Tử Y lại cự tuyệt yêu cầu của ông. Trước đó đã nghĩ kỹ hết mọi cách để rời đi rồi thế mà thoáng cái bị loạn lớn, ông tắc nghẹn không nói nổi được câu nào cho phải.

“Không được, ngài muốn dẫn Diệp Tầm đi thì phải ột lý do thuyết phục cho ta” Tiêu Tử Y kiên trì nói.

Diệp Tri Thu nhìn thần sắc bướng bỉnh trên mặt nàng, đột nhiên nhớ tới khuôn mặt của một thiếu nữ đã nhiều năm trước đây cũng nói chuyện y như thế, định nói dối bừa rồi bỏ đi biệt. Ông cười khổ bảo, “Có thật là muốn nghe không?”

“Thật sự muốn nghe”

Diệp Tri Thu yên lặng nhìn nàng một cái, rồi hạ quyết tâm đem bí mật ẩn sâu đã nhiều năm nói ra. Ông nhìn nhin quá lâu rồi, ít nhất...ít nhất cũng đừng để cho con gái của nàng ấy hiểu lầm ông.

Tiêu Tử Y đứng tại trong đình viện, nhìn ông khẽ nhấp môi, lắng tai nghe Diệp Tri Thu nói, mà hoàn toàn phản ứng không kịp.

Diệp Tri Thu nói rõ cho nàng chân tướng năm đó. Năm đó ông vốn bị bắt thì cũng biết được bị người ta nói ông trở thành kẻ phản quốc, trong ngục chỉ muốn chết đi mà thôi. Nhưng mà ngày nào cũng nghe được có người thổi sáo theo làn điệu cổ hương, mỗi ngày đều được nghe vậy, bất giác lại muốn sống. Sau này mới biết được mẫu thân Diệp Tầm bị người trung nguyên nào đó quyến rũ nên mới học thổi.

Ông mặc dù biết nhưng mà cũng không làm gì được.

Vài năm sau, ông gặp nàng lần nữa thì nàng đã mang thai. Ông biết rõ đó là con trai của người kia, cũng nghĩ cách cưới nàng.

Tiêu Tử Y như rớt vào hầm băng, mặc dù Diệp Tri Thu không nói rõ tên người đó là ai nhưng mà nàng dĩ nhiên biết rõ.

Tại Trung Nguyên, có người đàn ông nào đó sẽ dùng kế để cho Khả Hân đột Quyết tôn còn tôn sức trăm phương ngàn kế để dâng con gái của mình lên? Lúc ấy vẫn chỉ có Thái tử Tiêu Cảnh Dương thôi.

Tính toán theo tuổi tác, Diệp Tầm còn lớn hơn một tuổi so với Tiêu TRẠM, cũng đúng Thái Tử Phi thật chưa được viên phòng của Tiêu Cảnh Dương. Thái tử không có con nối dõi thật là một mối nhữ tốt lắm ha. Khả Hân Đột Quyết hẳn là định sau này nuôi đứa trẻ lớn lên rồi uy hiếp triều Đại Chu. Dù sao thì Diệp Tầm tuổi vẫn lớn hơn Tiêu TRẠM, dựa theo quy củ của Trung Nguyên thì là con trai trưởng vậy.

Tiêu Tử Y bắt buộc chính mình phải nghe tiếp.

Diệp Tri Thu nói, ông không dạy Hán ngữ cho Diệp Tầm là vì không muốn bé biết nói tiếng Hán, đề phòng nó có năng lực tiếp nhận triều Đại Chu. Ông cũng không gần gũi nó, là vì không muốn nảy sinh cảm tình với nó. Đáng tiếc là, một người khác lại nảy sinh tình cảm với ông.

Mẫu thân Diệp Tầm đã yêu Diệp Tri Thu, bà càng yêu ông lại càng hận Diệp Tầm, cảm thấy Diệp Tầm như chướng ngại vật gây trở ngại giữa hai người, cảm thấy đứa bé này dù có để lại trên đời thì cũng phải chịu tội thôi. Vì thế bà muốn giết nó. Tiêu Tử Y nghe xong mà toàn thân thấy lạnh băng.

Thì ra là thế, thì ra là thế, thì ra là thế!

“C ng chúa, lần này trở về vì cảm thấy ngày ngốc giữa sa mạc không nổi nữa rồi. Diệp Tầm nó khát vọng tình thương của cha, nhưng mà ta lại không phải cha ruột của nó, ta cũng không cho nó được. Vì thế muốn dẫn nó trở về, ít nhất để nó được hưởng chút hơi thở của Trung Nguyên” Diệp Tri Thu cười khổ, nhưng lúc nói ra bí mật ấy thì thấy nét mặt cau có của ông đã tiêu tan. “Chỉ là sau khi trở về ta mới phát hiện ra không thể nói được”

Đúng vậy ha, không thể nói được.

Nói ư, TRẠM Nhi phải làm sao đây? Trong lòng Tiêu Tử Y loạn hết lên, tuy Diệp Tầm cũng rất đáng thương, nhưng mà nó chỉ biết một người cha chuẩn là Diệp Tri Thu mà thôi. Bắt ép bé biết rõ chân tướng, cũng không có lợi với bất cứ ai.

“Vì thế, ta quyết định rồi, sau này, ta chính là cha của Diệp Tầm” Diệp Tri Thu thoải mái cười cười, một khi ông đã quyết định không vạch trần bí mật này ra, thì tâm tình lại thấy thoải mái rất nhiều. “Công chúa, để cho ta dẫn nó đi thôi”

Tiêu Tử Y cắn cắn môi dưới, mãi lâu sau đó nàng nghe được tiếng mỉm bật ra một cái, “Vâng”

320. Chương 320: Chiếc Hộp Báu Thời Gian

Diệp Tri Thu chấp tay làm lễ, cúi mở cười nói, “Diệp mỗ xin đa tạ công chúa. Hơn nữa, công chúa dạy bảo võ công tâm pháp cho Diệp Tầm rất được, nếu đợi một thớ gian nữa, chỉ sợ cả Diệp mỗ đây cũng không tự tin vượt qua được nó rồi. Vậy xin cáo từ!”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, võ công tâm pháp ư? Hình như Trần Ngọc Hàn cũng không có dạy bọn trẻ cái gì khó cả mà, đều là tâm pháp cơ bản thôi ha! Chẳng lẽ còn có nhưng kẻ khác học theo Diệp Tầm nữa sao? Sự bất an trong lòng Tiêu Tử Y loang rộng, vội vã chạy đuổi theo để hỏi cho rõ.

Đuổi tới tận cửa lớn, lại nghe thấy tiếng hai cha con không coi ai ra gì lớn tiếng với nhau.

“Tầm Nhi, ngọc bội của mẹ con ở trên người con đâu mất rồi?”

“Con..con chôn rồi ạ”

“Chôn á?”

“Vâng, đặt trong chiếc hộp báu thời gian rồi ạ”

“Chiếc hộp báu thời gian á?”

“Vâng, công chúa để cho chúng con tự mình tìm chỗ để chôn đó, mười năm sau sẽ mở ra ạ”

“Chỉ mình con mới biết thôi sao?”

“Vâng. Phụ thân cần ư? Vậy chúng ta cùng đi cầm về nha..” Diệp Tầm lo lắng nói, trong cung cậu cũng rất sung sướng, không muốn trở về với mẫu thân nữa rồi, vì thế cậu mới đem khối ngọc bội kia đem giấu đi.

“Không sao, nếu chỉ có mình con biết thì thôi. Chúng ta đi thôi”

“Vâng”

Tiêu Tử Y ngơ ngác nhìn Diệp Tầm quay người lại cung kính thi lễ về phía nàng, sau đó đi theo sau Diệp Tri Thu đi ra ngoài điện. Đến cả Abe cũng ngoe nguẩy cái đuôi đi theo. Dưới ánh mắt trội một bóng lớn bóng nhỏ nhìn đẹp đến vậy làm cho con người ta không nhẫn tâm phá hỏng.

“Nhược Trúc à”

“Vâng”

“Thay ta nói với hoàng huynh...Hoàng thượng, ta muốn gặp ngài ấy” Tiêu Tử Y đứng tựa khung cửa nhàn nhạt nói.

Tiêu Cảnh Dương đi đến cạnh lò sưởi, cũng không dám tiến lên phía trước bước nào. Hiện hấn đang sợ hãi. Sợ nhìn thấy nàng, là bộ mặt căm hận nhìn hấn.

Chuyện không phải như vậy đó. Họ là huynh muội, lại là huynh muội.

Tiêu Cảnh Dương cho rằng hấn có thể tiếp nhận được, nhưng mỗi lúc trời tối hấn đi vào phòng nàng, cứ vậy nhìn dung nhan đẹp của nàng ngủ an lành cũng không dám động một ngón tay với nàng.

Họ là huynh muội.

Tiêu Cảnh Dương cho rằng hấn đã tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, mọi vật trên đời này đều nằm trong tay của hấn, nhưng ngoại trừ nàng.

Họ là huynh muội.

Hấn từng điên cuồng nghĩ tới, đem quan hệ của họ cho tất cả mọi người biết, hoặc là hấn từ bỏ ngôi vị hoàng đế, cùng Tiêu Tử Y lưu lạc chân trời góc bể...

Nhưng dù không thay đổi được sự thật này thì họ vẫn là huynh muội.

“Phang!” Rốt cuộc Tiêu Cảnh Dương chịu không nổi nữa đập mạnh tay lên tường phát ra một tiếng trầm đục.

“Hoàng huynh? Huynh sao vậy?” Tiêu Tử Y hơi kinh ngạc nói từ trong nhà truyền tới.

“Không có gì. Bất cần nên đá phải cánh cửa đó mà” Tiêu Cảnh Dương điều chỉnh lại vẻ mặt, mỉm cười hoàn mỹ tiến vào.

Tiêu Tử Y thoáng nhìn thấy ngón tay bầm máu của Tiêu Cảnh Dương, thông minh giả vờ như không thấy, “nào, hoàng huynh huynh một ngày kiếm được tỷ bạc, hôm nay vẫn chưa cùng chơi cá ngựa với muội đó?”

Tiêu Tử Y cười nói dịu dàng.

Tiêu Cảnh Dương vung áo hoàng bào lên, ngồi đối diện nàng, cúi đầu nhìn bàn cờ đã bày xong trên bàn.

Bên hắn chỉ cùng màu vàng hổ phách, còn bên nàng thì dùng đá thạch lựu làm thành chim phượng hoàng.

“Xin phụng bồi tới cùng” Tiêu Cảnh Dương cười yếu ớt nói, “Nàng đi trước đi”

Tiêu Tử Y nhẹ nhàng đi một quân cờ trên bàn cờ ngọc bích đã bày nghiêm chỉnh. Quân cờ khi chạm vào bàn cờ vang lên tiếng giòn tan.

Tiêu Cảnh Dương biết rõ bộ cờ cá ngựa này rất quý, lúc trước có lẽ Đàm Nguyệt Li cố ý chế tạo cho phụ hoàng bộ này, nhưng vì sao Tiêu Tử Y lại nhớ tới tìm hắn đến đánh cờ chứ nhỉ?

Hắn biết rõ nàng hắn là liên hệ được với Nam Cung Sanh rồi, nhưng không biết là dùng cách gì.

Bởi vì nét mặt nàng thay đổi hẵn, không phải không khí chìm chết như vậy, cũng không phải tuyệt vọng như thế.

Phụ hoàng, người không cho bác nhỏ có nụ cười tươi như thế, vì sao lại không buông tay chứ?

TRạm Nhi mấy ngày nay cứ không ngừng đưa ra những câu chất vấn hắn bắt đầu lặp đi lặp lại trong đầu hắn, làm cho hắn bất giác cân nhắc xem có phải mình đã làm gì sai rồi không.

“Lạch cạch, lạch cạch...” Tiếng giòn tan của Quân cờ và bàn cờ chạm nhau vang lên liên tiếp không ngừng, Tiêu Cảnh Dương lẳng lặng ngồi yên nhìn xem bàn cờ, đột nhiên linh hội được dụng ý mà Tiêu Tử Y bảo hắn cùng chơi cờ này. Hai người họ giống như những quân cờ này vậy, tiếp xúc lẫn nhau, tránh né lẫn nhau, cuối cùng cũng sát nhau mà đi qua, trở lại phần đất riêng của mình mà không có bất kỳ chuyện gì đột ngột xảy ra.

“Hoàng huynh à, có cần chơi lại lần nữa không?” Tiêu Tử Y cười nói ngọt ngào.

“Không cần, ta hiểu rồi” Tiêu Cảnh Dương nhắm hai mắt lại, nói khó khăn, “Tử Y, nàng cần phải hạnh phúc đó”

“Vâng” Tiêu Tử Y nhìn hắn, nghiêm túc hứa hẹn. Nàng thừa nhận nàng có đôi chút ưa thích Tiêu Cảnh Dương, trước đây ưa thích, hiện giờ vẫn còn ưa thích. Nhưng mà có đôi khi tiền yêu lại không phải đơn giản như viết trong sách vậy. Nàng biết rõ h ai người họ cũng sẽ không có kết quả tốt gì, vì thế nàng tình nguyện bất hoà: không ở cùng với hắn, cũng không cho hắn có một chút hy vọng gì.

Nàng thật có thể liều lĩnh hy sinh nhiều vì hắn như vậy sao? Hay là hắn thật sự cũng hy sinh nhiều vì nàng như thế? Hai người họ ai cũng không có được dũng khí này, vì thế vẫn chỉ cần đi qua sát bên nhau thì tốt hơn. Hắn có cuộc sống của hắn, mà nàng cũng có cuộc sống của nàng đó thôi.

Tiêu Cảnh Dương cũng cố nặn ra nụ cười nói, “Nhìn ta mỉm cười cũng không có nghĩa là ta vui vẻ, ta buông tay cũng không có nghĩa là ta đã từ bỏ. Tử Y à, nếu như có một ngày hắn phụ nàng, thì ta đợi nàng đó”

“Có lẽ sẽ không có một ngày như vậy đâu” Tiêu Tử Y cười đáp lại.

Tiêu Cảnh Dương đẩy bàn đứng lên, phất tay áo đi ra ngoài, nhưng ngay lúc đi tới cửa thì dừng bước lại, nhân nhặt ném ra một câu, “Phụ hoàng và mẫu hậu băng hà, trong ba tháng thì phải tiến hành đón dâu, nếu không thì phải giữ đạo hiếu ba năm. Chuyện của nàng hãy nói sau đi!”

Tiêu Tử Y ngẩn ngơ, nụ cười trên môi sụp xuống, Chuyện này quả nhiên là hoàng huynh vẫn không chịu buông tay, bởi chuyện đi săn ngày đó thì ba tháng đã sớm qua mất rồi mà!

321. Chương 321: Đại Kết Cục

Nhà trẻ Hoàng gia vẫn tiếp tục mở, tất cả như cũ. Chẳng qua là Diệp Tầm và Abe đã rời đi để lại ọi người thương nhớ mất vài hôm, nhưng rồi lập tức lại có thành viên mới gia nhập, lại làm cho bọn nhỏ phục hồi như cũ. Lúc này đến trường chính là Trường Tôn gia bốn tuổi, một bé trai, lòng hiếu kỳ tràn đầy, thích nhất chuyện hỏi “Vì sao lại thế?” khiến cho Tiêu Tử Y đau hết cả đầu.

“Huynh nói xem, sau này bọn nhỏ có quên một đứa bé từng tên là Diệp Tầm đã cùng chúng học tập chơi đùa không đây?” Tiêu Tử Y lại lần nữa ở trên nóc nhà cung Trường Tín, thấy được Nam Cung Sanh vẫn một mực đợi nàng. Nghe nói nam nhân này vẫn còn kế hoạch, nếu là hoàng đế đại hôn, hẳn nhất định sẽ cướp hôn.

Tốt lắm, sớm biết vậy thì nàng cũng không cần thuyết phục Tiêu Cảnh Dương cho rồi. Cướp hôn kích thích như thế nàng cũng muốn được một lần vậy đó!

“Chắc là không quên đâu” Nam Cung Sanh cười đáp lại.

“Huynh và sự phụ của huynh....còn liên hệ không?” Rốt cuộc Tiêu Tử Y nhìn không được đem nghi vấn tặn dưới đáy lòng hỏi ra. Giống y như tất cả mọi người quên người này vậy, lại để trong lòng nàng có sự bất an dị thường.

“Thời điểm đi săn, ông ấy có mang ta đi vào trong, cuối cùng nói cho ta biết ông ấy có nhận một đồ đệ mới, có ý định rời kinh thành” Nam Cung Sanh thở dài, “Rời đi thì tốt nhất. Ta muốn báo thù ấu thân, tuy nhiên lại chẳng có quyết tâm hung ác đến vậy. Hơn nữa trước lúc mẫu thân ta lâm chung ta đã đồng ý với bà, sẽ không tìm sự phụ báo thù. Ta thật sự hy vọng lần này sự phụ có thể buông tay thật”

“Buông tay ư? Lí Long Cơ người đó có thể buông tay sao?” Tiêu Tử Y nhớ tới trước khi Diệp Tri Thu đi cố ý cảm ơn nàng đã dạy võ công tâm pháp như thế cho Diệp Tầm, trong lòng bất giác rét run lên. Sau này nàng còn cố đi hỏi TRầm Ngọc Hàn nữa. Và sự thật đã chứng minh hẳn cũng chỉ dạy cho bọn trẻ tâm pháp cơ bản bình thường mà thôi.

‘Hình như là đi sa mạc rồi ha. Tử Y à, ta không muốn nhắc tới ông ấy nữa’ Nam Cung Sanh giúp Tiêu Tử Y xoa bóp bàn tay lạnh giá. “Còn phải cố phần đầu ba năm nữa mới lấy được nàng đó nha! Ta cần phải chăm chỉ cố gắng kiếm tiền nữa, biểu hiện cho thật tốt”

“Vâng” Tiêu Tử Y và hẳn nhìn nhau cười, nàng cũng không nói cho Nam Cung Sanh biết về thân thể của Diệp Tầm, có một số chuyện vẫn cứ nên giấu dưới đáy lòng không nói ra thì tốt hơn. Hơn nữa chuyện này cũng không nhất định nàng phải nói ra mà!

Nhìn biểu hiện của Nam Cung Sanh, chắc cũng không biết quan hệ của hẳn và Lí Long Cơ đâu. Tiêu Tử Y cũng không lắm mồm mà nói ra suy đoán của nàng. Dù sao thì cũng chỉ là suy đoán, không có chứng cứ rõ ràng mà. Hơn nữa có đôi khi, sinh ra với không sinh ra thì có liên quan gì đâu? Nuôi dưỡng hẳn mới thật sự là cha mẹ, cộng đồng chia sẻ buồn vui mới thật sự là người nhà mà.

Tiêu Tử Y lấy lại tinh thần, phát hiện ra Nam Cung Sanh cũng đang rất nghiêm chỉnh nhìn mặt nàng, muốn tìm ra cái gì khác trên mặt nàng. Tiêu Tử Y chỉ ngây ngốc có một lúc mà đã đoán được hẳn sao vậy rồi, hờn dỗi đập hẳn một phát, hừ khẽ nói, “Nhìn cái gì? Huynh cứ vậy mà tin vào tướng mạo hay sao? Stop! Huynh không biết hay sao? Thân phận công chúa so với tướng mạo nhất định là hoàng hậu càng tôn quý hay sao? Chẳng lẽ không thể làm nữ hoàng được à?”

Nam Cung Sanh sững sờ, lẩm bẩm, “Nữ hoàng....Ah. Vậy chuyện đó cũng có khả năng lắm đó” Trên lý thuyết, nếu đột nhiên Tiêu Cảnh Dương tử vong, hơn nữa tên Tiêu Tử Y nhìn vào trình độ nhất định, như vậy...trên thực tế lực ảnh hưởng của Tiêu Tử Y đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của cô ta rồi. Hiện giờ

Tiêu Cảnh Dương đã chọn nhà trẻ của Tiêu Tử Y mà làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, cũng phổ biến trên triều đình chính sách làm việc sáu ngày thì nghỉ một ngày. Hơn nữa công viên trò chơi hoàng gia, vườn bách thú hoàng gia cũng lần lượt mở ở khắp nơi, thời điểm ngày nghỉ đều kín hết. Nghe nói hiện giờ đang suy nghĩ cứ bốn năm mở đại hội thể dục thể thao một lần...đừng có nói cái nàng đưa ra chỉ là tiểu xảo phát minh rất nhỏ nhá, nhưng lại thay đổi hẳn một đất nước này đó. Đây là chuyện nghiên cứu giữ gìn vương quyền mà Hoàng Hậu Độc Cô cũng không làm được, Tiêu Tử Y trọng điểm nhưng lại theo xu hướng phát triển quốc gia này, như vậy nàng có khả năng đảm đương nữ hoàng được lắm...

“Có khả năng con quý ý!” Tiêu Tử Y tức giận véo mặt hắn, cắt ngang phán đoán của Nam Cung Sanh, “Đến lúc đó muội sẽ nhớ mà phong cho huynh là nam hậu tương đương đi!”

“Hắc hắc, vậy thì xin tạ chủ long ân nha!” Nam Cung Sanh ngấm lại cũng hiểu là không thể, cùng cười khi khi vui đùa với nàng.

“Được, lặp lại câu nói kia lần nữa” Tiêu Tử Y cùng vui đùa vài câu với hắn, sau đó bắt mãi đập cho Nam Cung Sanh mấy đập. Cái vị đại nam nhân này, tới mùa đông cũng đi ngắm trăng, thật là làm người ta cảm thấy lạnh lẽo quá ha! Không được, nàng còn muốn trả thù lao đó!

“Câu nào cơ?” Nam Cung Sanh nhìn trời ngơ ngẩn.

“Câu đó á! Chính là cái câu mà huynh ghi trên giấy uội kia kìa!” Tiêu Tử Y cũng không tốt đến mức làm rối lên như vậy.

“Aizz, ngủ ngon”

“...” Tiêu Tử Y quyết định sau này trốn trốn đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn.

“Cẩn thận nghĩ lại coi” Nam Cung Sanh quay đầu, mắt chớp chớp nhìn về nàng cười nói.

“WAN AN...” Tiêu Tử Y chậm rãi kéo dài giọng vẽ mặt hoài nghi.

“Là “I love you, yêu nàng” những lời này là mở đầu ghép vần. Sau này ta ngày nào cũng nói một lần với nàng” Nam Cung Sanh giang hai tay ra đem ôm gọn Tiêu Tử Y đang bị cơn gió lạnh thổi run rẩy vào lòng.

Tiêu Tử Y co người vào lòng hắn, mật mật, ngọt ngào nở nụ cười.

Hoàng Hậu Độc Cô một người cô đơn dùng từ Hán ngữ ghép vần, còn dùng mật mã Morse thì lại thuộc về hai người.

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon nhé”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-tre-hoang-gia>